Giới thiệu

Khương Hoa tỉnh dậy trong một thân xác xa lạ, giữa một thế giới vừa quen thuộc lại vừa bí ẩn.

Anh nhận ra mình đã xuyên không vào một vũ trụ tổng hợp từ các câu chuyện trộm mộ kinh điển mà anh từng biết, một thế giới tồn tại những ngôi mộ cổ đại kỳ bí, những nhân vật huyền thoại như Hồ Bát Nhất, Trương Khởi Lân.

Vận mệnh trêu ngươi khi ban cho anh thân phận Khương Hoa, một phú nhị đại chính hiệu, con trai của ông trùm đồ cổ đất Kinh Thành, đồng thời cũng là một sinh viên ngành khảo cổ, học trò của Giáo sư Trần người sau này sẽ dẫn đầu đoàn thám hiểm đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Ban đầu, dù biết rõ kịch bản và những kho báu vô giá ẩn sâu dưới lòng đất, Khương Hoa vẫn quyết định an phận.

Anh chỉ là một người bình thường không có năng lực đặc biệt, việc liều lĩnh xuống mộ không khác gì tự tìm đến cái chết.

Anh chấp nhận cuộc sống giàu sang, yên bình, đứng ngoài vòng xoáy nguy hiểm của những cuộc phiêu lưu định mệnh.

Thế nhưng, cuộc đời an nhàn của Khương Hoa đột ngột kết thúc khi cha anh, Khương Bạch Niên, quyết định đã đến lúc vén lên bức màn bí ẩn thực sự về gia tộc.

Bên dưới thư phòng cổ kính, một mật thất được mở ra, hé lộ một sự thật gây chấn động: gia tộc họ Khương không chỉ đơn thuần buôn bán đồ cổ, mà là một dòng dõi truyền thừa ngàn năm, mang trong mình huyết thống phi phàm Xích Long Huyết Mạch.

Thế giới này không chỉ đơn thuần là những ngôi mộ cổ và cạm bẫy vật lý, mà còn ẩn giấu một tầng diện huyền bí hơn thế nữa với võ học, chân khí và những năng lực siêu nhiên.

Khương Bạch Niên tiết lộ ba món bảo vật gia truyền: bí kíp tu luyện Thanh Thiên Hóa Long Quyết có thể khai mở sức mạnh huyết mạch, một chiếc vảy ngược của Xích Long có khả năng tinh luyện huyết mạch, và đặc biệt là Xích Long Ngọc Bội, một chí bảo có khả năng dịch chuyển tức thời đã nhiều lần cứu gia tộc khỏi nguy cơ diệt vong.

Ngay khoảnh khắc Khương Hoa tiếp nhận bí kíp tu luyện và nhận thức được dòng máu đặc biệt đang chảy trong người, một bước ngoặt định mệnh đã xảy ra.

Hệ thống Tiến Hóa Huyết Mạch được kích hoạt.

Kim thủ chỉ mà anh hằng ao ước cuối cùng cũng xuất hiện, mang đến cho anh một con đường rõ ràng để trở nên mạnh mẽ và làm chủ vận mệnh của mình.

Hệ thống ngay lập tức giao cho anh nhiệm vụ đầu tiên: gia nhập vào đoàn khảo cổ đi Tinh Tuyệt Cổ Thành để tìm kiếm chân tướng về huyết mạch của bản thân.

Từ một người ngoài cuộc muốn tránh xa rắc rối, Khương Hoa giờ đây đã có động lực và mục tiêu rõ ràng để dấn thân vào con đường mạo hiểm.

Anh không còn lựa chọn nào khác ngoài việc chủ động hòa mình vào dòng chảy của cốt truyện.

Với sự hỗ trợ từ hệ thống, Khương Hoa nhận được gói quà tân thủ bao gồm Khí Huyết Hoàn giúp đẩy nhanh tốc độ tu luyện và kỹ năng tinh thông Quỷ Động Văn loại chữ viết cổ xưa của nước Tinh

Tuyệt.

Chỉ trong mười ngày ngắn ngủi, anh đã đột phá trở thành võ giả nhất phẩm, khiến người cha tu luyện cả đời mới đạt đến nhị phẩm phải kinh ngạc.

Không chỉ dừng lại ở đó, Khương Hoa còn dùng điểm tiến hóa đổi lấy nửa cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, nắm vững trong tay môn phong thủy kỳ thuật vốn là bản lĩnh độc môn của nhân vật chính Hồ Bát Nhất.

Được trang bị cả võ công, tri thức và sự hiểu biết về kịch bản, Khương Hoa bắt đầu hành động.

Anh khéo léo sắp đặt một cuộc gặp gỡ với Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất, dùng tài lực và sự chân thành để kết giao với hai nhân vật trung tâm của thế giới này.

Bằng mối quan hệ thầy trò và kiến thức khảo cổ vượt trội, anh dễ dàng có được một suất trong đoàn thám hiểm Tinh Tuyệt Cổ Thành của Giáo sư Trần.

Tại đây, anh gặp gỡ Shirley Dương, nhà tài trợ của chuyến đi, và những thành viên khác.

Bằng sự tinh ý, anh còn nhận ra Diệp Diệc Tâm, một thành viên trong đội, chính là người của Uông gia một thế lực đối địch bí ẩn, cài cắm gián điệp vào đoàn khảo cổ, báo hiệu một hành trình không chỉ đối mặt với hiểm nguy từ mộ cổ mà còn cả những âm mưu của con người.

Chuyến thám hiểm bắt đầu với một khúc quanh bất ngờ khi cả đoàn phải chuyển hướng đến Côn Lôn Băng Xuyên để tìm kiếm tung tích người cha mất tích của Shirley Dương.

Chính tại nơi băng giá hiểm trở này, Khương Hoa lần đầu tiên thể

hiện năng lực phi thường của mình.

Anh dùng thân thủ võ giả cứu Vương Bàn Tử khỏi cú rơi chí mạng, dùng kiến thức Quỷ Động Văn để giải mã những thông điệp cổ xưa trên vách đá.

Đỉnh điểm là khi đối mặt với bầy Hỏa Biêu Trùng chết người, anh đã phát hiện ra bí mật kinh người: dòng máu Xích Long của mình chính là khắc tinh của chúng.

Anh đã một mình chặn đứng cả bầy trùng, bảo vệ an toàn cho cả đoàn.

Khương Hoa không còn là một kẻ xuyên không yếu đuối, anh đã thực sự trở thành một nhân tố quan trọng, một biến số đầy sức mạnh, sẵn sàng đối mặt với những bí ẩn sâu thẳm đang chờ đợi tại Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 1

Kinh Thành, trong một tứ hợp viện cổ kính nào đó.

Nội thất cũng là đồ gỗ cổ lâu năm.

Trong thư phòng, một bức hoành phi với bốn chữ lớn Hạo Hãn Càn Khôn trông cứng cáp mạnh mẽ, vừa nhìn đã biết là bút tích của người có tiếng.

Cũng là nội thất gỗ cổ, trên một chiếc kỷ ở góc phòng đặt một lư hương, khói trắng lượn lờ bốc lên, khắp phòng tràn ngập mùi đàn hương.

Trước bàn sách, một người đàn ông trung niên mặc trường bào đang vung bút múa mực, phóng khoáng tự nhiên.

Chữ đẹp.

Khí thế thật tốt.

Bên cạnh, một thanh niên không nhịn được vỗ tay khen hay.

Anh tên là Khương Hoa, một người xuyên không.

Đến thế giới này đã được khoảng ba ngày, anh cũng đã cơ bản nắm được tình hình của thế giới này.

Đây là một thế giới tổng hợp về đạo mộ.

Tồn tại rất nhiều ngôi mộ cổ, đại mộ trong ký ức của Khương Hoa, còn có cả Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Trương Kỳ Lân.

Cũng thật trùng hợp, Khương Hoa còn là một sinh viên ngành khảo cổ, hơn nữa, còn là học trò của giáo sư Trần, người đã hóa điên trong Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Đương nhiên, điều khiến Khương Hoa hài lòng nhất vẫn là thân

phận của nguyên thân.

Một phú nhị đại thực thụ, nhà làm nghề buôn bán đồ cổ, gia sản vạn quán.

Cũng không biết cốt truyện đã tiến triển đến đâu rồi.

Trong ký ức của mình hình như vẫn chưa có cảnh giáo sư Trần cùng nhóm của ông ấy lập đội đi sa mạc khảo cổ, chắc là vẫn chưa đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Mấy ngày nay Khương Hoa vẫn luôn suy nghĩ về một vấn đề.

Anh biết rõ cốt truyện, liệu có thể từ đó kiếm được chút lợi lộc không.

Nhưng nghĩ kỹ lại, Khương Hoa liền gạt bỏ ý nghĩ này.

Dù sao thì anh cũng chỉ là một người bình thường, việc xuống mộ đổ đấu quá nguy hiểm, huống hồ anh cũng chẳng có kim thủ chỉ hay kỹ năng gì hơn người.

Tùy tiện xuống mộ chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Tiểu Hoa, cha đều nghe nói cả rồi, cửa hàng ở Phan Gia Viên làm ăn khá lắm, gần đây thu được không ít món đồ tốt.

Đây đều là công lao của con sao.

Khương Bạch Niên buông bút lông trong tay, thản nhiên nhìn về phía Khương Hoa.

Ờm.

Cha, trước đây là con không hiểu chuyện, khiến cha phải bận lòng rồi.

Khương Hoa lúng túng gãi đầu.

Nguyên thân trước đây là một công tử bột điển hình, đúng là đã

khiến Khương Bạch Niên phải lo lắng không ít.

Thậm chí đã nảy ra ý định tiễn cậu ta ra nước ngoài.

Khương Bạch Niên nhấp một ngụm trà, nói: Nhãn lực của con không tệ, xem ra chuyên ngành khảo cổ của con không học lãng phí.

Cha, giới đồ cổ này nước sâu khó lường, con còn phải học hỏi nhiều lắm.

Khương Hoa lắc đầu, khiêm tốn nói.

Không kiêu không vội, không tệ.

Khương Bạch Niên đặt chén trà xuống, nhìn chằm chằm Khương Hoa vài giây.

Ánh mắt và khí thế đó khiến Khương Hoa có chút run rẩy, người cha hờ này không lẽ đã nhìn ra điều gì rồi chứ.

Mẹ nó, có nên chuồn trước không.

Chỉ thấy Khương Bạch Niên dường như đã đưa ra một quyết định trọng đại nào đó, trầm giọng nói: Con theo ta, có một số chuyện cũng nên để con biết.

Nói xong, ông đi đến trước một giá đồ cổ, nắm lấy một đầu hổ rồi nhẹ nhàng vặn.

Két —— Trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một cửa hang, một cầu thang đá kéo dài xuống dưới, sâu không thấy đáy.

Thư phòng này vậy mà lại có động thiên khác, giấu một tầng hầm bí mật.

Khương Hoa theo Khương Bạch Niên bước vào tầng hầm, mọi thứ đều hiện ra trước mắt.

Nơi này diện tích không lớn, chỉ khoảng năm sáu mươi mét vuông,

bốn phía đều bày đầy giá đồ cổ, mỗi món đều vô cùng tinh xảo, vừa nhìn đã biết là trân phẩm, giá trị không nhỏ.

Tiểu Hoa.

Khương Bạch Niên cười chỉ vào bốn phía, nói: Đây chính là kho báu của nhà họ Khương chúng ta, những thứ bên ngoài phần lớn là đồ giả, hoặc là đồ chơi không đáng tiền, chỉ có ở đây mới là trân phẩm, tùy tiện một món cũng có giá trị hơn triệu.

Tê Khương Hoa hít sâu một hơi.

Một món đồ cổ một triệu.

Ở đây nhiều đồ cổ như vậy, chắc chắn phải hơn một trăm món.

Chẳng phải là nói, giá trị của chúng đã hơn trăm triệu sao.

Trời ạ, nhà họ Khương còn giàu hơn anh tưởng tượng nhiều.

Nhưng mà.

Vẻ mặt Khương Bạch Niên trở nên nghiêm túc, trầm giọng nói: Bảo vật gia truyền thật sự của nhà họ Khương chúng ta, chỉ có ba món.

Bảo vật gia truyền.

Khương Bạch Niên gật đầu thật mạnh: Nhà họ Khương chúng ta đã truyền thừa ngàn năm, có ghi chép thậm chí có thể truy ngược đến tận Tây Chu.

Tuy nhiên, phần lớn sự truyền thừa đã biến mất trong dòng chảy lịch sử, nhưng có ba món bảo vật, truyền thừa ngàn năm, vẫn được lưu truyền đến tận bây giờ.

Bảo vật ngàn năm trước.

Hơi thở của Khương Hoa trở nên dồn dập.

Anh cảm giác như sắp vén lên bức màn lịch sử của một gia tộc truyền kỳ ngàn năm, cảm giác bí ẩn đó khiến một người xuất thân từ ngành khảo cổ như anh cũng không khỏi kích động.

Rầm.

Bỗng nhiên, Khương Bạch Niên như uống phải thuốc kích thích, hai tay múa may, dường như đang thi triển một loại võ công nào đó.

Chương 2

Chỉ thấy ông ta vỗ một chưởng lên tường.

Khương Hoa lập tức trợn tròn mắt, anh tuyệt đối không nhìn lầm, vừa rồi trong chưởng của Khương Bạch Niên có xuất hiện một luồng sức mạnh màu đỏ.

Đó là cái gì.

Chưởng phong.

Chân khí.

Tất cả những gì trước mắt trực tiếp phá vỡ tam quan của Khương Hoa.

Đồng thời cũng khiến anh hoài nghi.

Đây thật sự là thế giới đạo mộ sao.

Chắc chắn không phải thế giới võ hiệp.

Hay là thế giới cao võ.

Sức mạnh màu đỏ đánh lên vách tường, sau đó như bị thứ gì đó hấp thụ.

Ngay sau đó, trên tường tự động đẩy ra một cái hộp nhỏ, bên trong bày ba món đồ.

Đây mới là bí mật truyền thừa ngàn năm của nhà họ Khương chúng ta.

Những món đồ cổ châu báu bên ngoài chỉ là để che mắt kẻ địch thôi.

Nghìn vàng tiêu hết lại có, vàng bạc chỉ là vật ngoài thân, ba món

này mới là chí bảo.

Khương Bạch Niên cười nói.

Lợi hại.

Khương Hoa không nhịn được giơ ngón tay cái lên.

Lão tổ tông nhà họ Khương này thật không phải người thường, tùy tiện vung ra một tỷ ai mà không hoa mắt.

Chín phần mười kẻ địch đều sẽ cho rằng những thứ bên ngoài chính là toàn bộ gia sản của nhà họ Khương.

Từ đó sẽ không để ý đến ba món đồ này.

Cao tay.

Thật sự cao tay.

Tiểu Hoa, nhà họ Khương chúng ta truyền thừa ngàn năm, từng gặp mấy lần nguy cơ diệt tộc, nhưng cuối cùng đều dựa vào ba món đồ này mà bình an vượt qua, thậm chí một lần nữa quật khởi.

Trên mặt Khương Bạch Niên lộ vẻ hồi tưởng.

Trong ba món đồ này, thứ nhất chính là công pháp tu luyện của nhà họ Khương chúng ta — Thanh Thiên Hóa Long Quyết.

Con cũng đã đến tuổi tu luyện rồi, đây chính là lý do tại sao ta đưa con đến đây.

Thanh Thiên Hóa Long Quyết.

Đầu óc Khương Hoa một mảnh hỗn loạn.

Đây thật sự là thế giới đạo mộ sao.

Truyền thuyết kể rằng, tổ tiên nhà họ Khương chúng ta được ban cho một loại năng lực, chúng ta gọi nó là Xích Long Huyết Mạch, chỉ cần chúng ta tu luyện môn Thanh Thiên Hóa Long Quyết này không

chỉ có thể nâng cao thực lực, nắm giữ sức mạnh phi thường, mà còn có thể có được tuổi thọ lâu dài.

Nói xong, Khương Bạch Niên đưa Thanh Thiên Hóa Long Quyết cho Khương Hoa.

Khương Hoa nhận lấy, đang định lật xem.

Đúng lúc này.

Đinh.

Phát hiện trong cơ thể ký chủ tồn tại Xích Long Huyết Mạch yếu ớt, hệ thống Tiến Hóa Huyết Mạch kích hoạt thành công.

Hả.

Kim thủ chỉ.

Khương Hoa sững sờ một chút.

Nhưng không đợi anh phản ứng, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên.

Đinh.

Phát hiện ký chủ là học sinh của giáo sư Trần trong Tinh Tuyệt Cổ Thành, kích hoạt điều kiện nhiệm vụ.

Nhiệm vụ một: Mời ký chủ gia nhập đội khảo cổ.

Phần thưởng nhiệm vụ: 100 điểm Tiến Hóa.

Điểm Tiến Hóa có thể dùng để mua vật phẩm trong cửa hàng, chi tiết mời ký chủ tự xem xét.

Nhiệm vụ hai: Mời ký chủ tìm kiếm chân tướng huyết mạch trong Tinh Tuyệt Cổ Thành, phần thưởng nhiệm vụ: 2000 điểm Tiến Hóa.

Tiến Hóa Huyết Mạch.

Thì ra điều kiện kích hoạt hệ thống là cần mình tiếp xúc với chân

tướng huyết mạch của bản thân sao.

Khương Hoa thầm nghĩ.

Dựa theo lời cha, bản thân Thanh Thiên Hóa Long Quyết đã có thể tinh luyện huyết mạch, tu luyện đến cảnh giới cao thâm, thậm chí có thể trường thọ.

Nếu kết hợp với hệ thống, chẳng phải anh có khả năng chạm tới trường sinh sao.

Đó chính là trường sinh.

Bí mật cuối cùng của thế giới đạo mộ.

Đinh.

Gói quà tân thủ đã được gửi, có mở không.

Không.

Khương Hoa lắc đầu.

Cha vẫn còn ở bên cạnh, bây giờ không phải là lúc để mở.

Tiểu Hoa.

Hả.

Giọng của Khương Bạch Niên truyền đến, Khương Hoa vội vàng hoàn hồn, nói: Cha, Thanh Thiên Hóa Long Quyết này có phải giống như bí kíp võ công trong tiểu thuyết võ hiệp không.

Võ giả có những cảnh giới nào vậy.

Cậu nhóc này, ta còn tưởng con mất hồn rồi chứ.

Khương Bạch Niên cười cười, sau đó kể lại chuyện về võ giả một cách rành rọt.

Võ giả chia làm cửu phẩm, nhất phẩm luyện bì, nhị phẩm luyện thịt, tam phẩm luyện huyết, tứ phẩm luyện cốt, ngũ phẩm luyện tủy,

lục phẩm luyện tạng.

Chín phần mười người trên giang hồ cũng chỉ là võ giả không nhập phẩm.

Muốn đạt đến nhất phẩm võ giả, phải có một môn công pháp có thể tu luyện ra chân khí, điều này đã chặn đường chín phần mười người.

Những người còn lại, dù tu luyện ra chân khí, cũng chỉ đạt đến nhị phẩm mà thôi.

Mà Khương Bạch Niên, chính là một võ giả nhị phẩm.

Nghe đến đây, Khương Hoa không nhịn được nhếch mép: Cha, tư chất của cha cũng kém quá vậy.

Tu luyện nhiều năm như vậy mới đạt tới nhị phẩm.

Thằng nhóc nhà ngươi biết cái gì.

Ta đến được nhị phẩm đã là lợi hại lắm rồi đấy.

Người bình thường một trăm người cũng chưa chắc là đối thủ của ta.

Ngươi tưởng luyện võ dễ lắm sao.

Khương Bạch Niên tức đến râu cũng vểnh lên.

Thằng nhóc này, thật sự cho rằng luyện võ dễ như ăn cơm uống nước sao.

Đúng là người si nói mộng.

Thấy cha phản ứng lớn như vậy, Khương Hoa cũng cười gượng, không nói nữa.

Ngay sau đó, Khương Bạch Niên lại giới thiệu món bảo vật thứ hai.

Đây là một cái vảy lớn bằng lòng bàn tay.

Món bảo vật thứ hai này, truyền thuyết. là vảy ngược trên người Xích Long.

Cùng lúc đó, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên.

Đinh.

Phát hiện Long Chi Nghịch Lân.

Thưởng 1000 điểm Tiến Hóa.

Nhắc nhở: Long lân này đã bị luyện hóa, hệ thống không thể hấp thu.

Mẹ nó.

Đây thật sự là vảy rồng sao.

Chẳng phải là nói trên đời này thật sự có rồng tồn tại.

Đây thật sự không phải thế giới huyền huyễn sao.

Nhất thời, đầu óc Khương Hoa lại miên man suy nghĩ.

Nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của Khương Hoa, Khương Bạch Niên cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thầm nghĩ, thằng nhóc nhà ngươi, cuối cùng cũng bị dọa rồi chứ.

Nhớ năm đó, cha ngươi cũng kinh ngạc mấy ngày liền.

Khụ khụ.

Khương Hoa hoàn hồn, vội hỏi: Cha, long lân này đã truyền thừa ngàn năm, có phải có tác dụng gì đặc biệt không.

Khương Bạch Niên nghiêm túc gật đầu, nói: Long lân này có thể tinh luyện huyết mạch trong cơ thể chúng ta, giúp chúng ta tu luyện Thanh Thiên Hóa Long Quyết.

Nhưng mà, ngàn năm qua, nhà họ Khương chúng ta chưa từng xuất hiện một võ giả lục phẩm nào.

Lục phẩm luyện tạng.

Con cũng biết đấy, long huyết cực kỳ nóng bỏng, không phải cơ thể người có thể chịu đựng được, muốn kích hoạt Xích Long Huyết Mạch, trước hết phải rèn luyện cơ thể của mình cho tốt, yêu cầu thấp nhất chính là lục phẩm viên mãn.

Khó như vậy sao.

Sắc mặt Khương Hoa trầm xuống.

Bây giờ anh đã có một khái niệm.

Cha của anh tu luyện hơn nửa đời người cũng chỉ mới nhị phẩm mà thôi.

Đây còn được xem là có thiên phú.

Có thể thấy con đường võ đạo gian nan đến mức nào.

Chương 3

Đúng vậy.

Khương Bạch Niên cũng buồn bã thở dài, Có lẽ thời cổ đại linh khí dồi dào, thêm vào thiên tài địa bảo, mới có thể đạt đến võ giả lục phẩm, thức tỉnh Xích Long Huyết Mạch.

Hiện đại. gần như không thể.

Nói đến đây, trên mặt ông lộ ra một tia sầu muộn.

Hơn nữa, huyết mạch chi lực sẽ theo con cháu sinh sôi mà ngày càng loãng đi, có lẽ vài năm nữa, Xích Long Huyết Mạch trong cơ thể chúng ta cũng sẽ không còn nữa.

Khương Hoa an ủi: Cha, yên tâm đi, con nhất định có thể thức tỉnh huyết mạch.

Chỉ dựa vào con.

Khương Bạch Niên liếc anh một cái, rõ ràng là không tin.

Khương Hoa cũng không giải thích.

Trong trời đất hiện nay, muốn tu luyện đến lục phẩm đúng là khó như lên trời.

Nhưng anh có hệ thống bên mình, anh tin chắc mình có thể trở thành võ giả lục phẩm.

Cha, vậy món bảo vật thứ ba này là gì.

Khương Hoa hỏi.

Khương Bạch Niên hít sâu một hơi, sau đó mở chiếc hộp thứ ba.

Bên trong là một khối ngọc bội hình rồng, điêu khắc tinh xảo, chân

long sống động như thật, dường như lúc nào cũng muốn sống lại.

Đây, chính là món bảo vật thứ ba.

Xích Long Ngọc Bội.

Nhà họ Khương chúng ta truyền thừa ngàn năm, mấy lần gặp đại nạn, đều dựa vào nó mới vượt qua từng cửa ải, chống đỡ cho đến bây giờ.

Con đoán xem nó có công năng gì.

Khương Hoa mặt đầy kinh ngạc: Lẽ nào nó là chìa khóa của một kho báu nào đó.

Liên quan đến một bí mật kho báu.

Khương Bạch Niên không nhịn được cười lên, Tiểu Hoa, kho báu lớn đến đâu cũng không thể để cho con cháu đời đời ăn hết, gia tộc luôn có lúc suy tàn, điểm này con phải nhớ kỹ.

Thực ra, công năng của nó chỉ có một.

Dịch chuyển.

Cái gì.

Khương Hoa trợn tròn mắt, còn tưởng mình nghe nhầm, Cha, cha không nói sai chứ.

Chắc không phải là loại dịch chuyển mà con nghĩ đâu nhỉ.

Ha, thằng nhóc này.

Khương Bạch Niên không khỏi cười ha hả, nói: Chính xác là như con nghĩ, chỉ cần truyền chân long chi khí vào ngọc bội, nó có thể đưa con dịch chuyển đến nơi cách xa trăm dặm.

Đây cũng là nguyên nhân thực sự khiến nhà họ Khương ta ngàn năm không diệt, bởi vì. hương hỏa nhà họ Khương ta ngàn năm qua

chưa bao giờ đứt đoạn.

Khương Hoa, ngọc bội này không phải vạn bất đắc dĩ thì con không được dùng, cũng không được nói cho người ngoài biết, hiểu chưa.

Lúc nói những lời này, vẻ mặt Khương Bạch Niên vô cùng nghiêm túc.

Vâng, con hiểu rồi.

Khương Hoa trịnh trọng gật đầu.

Thứ này quá mức huyền huyễn, chỉ có kẻ ngốc mới đi nói lung tung.

Thậm chí, Khương Hoa còn nghi ngờ, thứ này có thể liên quan đến những bí mật lớn như bí mật Quỷ Động, chung cực hay không.

Khương Bạch Niên lại nhắc nhở: Sau này nếu nhà họ Khương ta gặp phải nguy cơ, cho dù con phải từ bỏ tất cả, cũng phải giữ lại ba món bảo vật này, sau đó mang theo chúng để đông sơn tái khởi, đem hương hỏa nhà họ Khương ta truyền thừa xuống.

Truyền thừa ngàn năm.

Cứ như vậy, nó được giao vào tay Khương Hoa.

Nhất thời, Khương Hoa cảm thấy vai mình nặng trĩu, có một loại trách nhiệm.

Trong phòng của Khương Hoa.

Hệ thống, mở gói quà tân thủ.

Khương Hoa sau khi từ biệt Khương Bạch Niên, liền không thể chờ đợi được mà về phòng, thầm niệm trong lòng.

Anh vẫn chưa quên, mình còn một gói quà tân thủ chưa mở.

Hơn nữa, phần truyền thừa ngàn năm này của nhà họ Khương quá nặng nề, khiến anh có chút áp lực.

Nếu không có hệ thống, e rằng Khương Hoa sẽ không được nhẹ nhõm như vậy.

Đinh.

Gói quà tân thủ đã mở.

Chúc mừng bạn, nhận được một bình Khí Huyết Hoàn.

Chúc mừng bạn, nhận được kỹ năng Quỷ Động Văn tinh thông.

Khương Hoa:.

Chỉ có vậy thôi sao.

Keo kiệt thế.

Khương Hoa cạn lời, Hệ thống, chỉ có những thứ này thôi à.

Đinh.

Ký chủ muốn nhận được nhiều phần thưởng hơn, xin hãy nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ.

Khương Hoa:.

Anh thở dài một hơi, Thôi được rồi, có còn hơn không, đi bước nào hay bước đó vậy.

Khí huyết hoàn, vừa nghe đã biết là đan dược dùng để luyện võ.

Anh vừa hay cần tu luyện Thanh Thiên Hóa Long Quyết, cũng có thể thử xem.

Hai ngày sau.

Khương Hoa đang ở trong sân nhà mình, bày ra những động tác vô cùng cổ quái.

Đây chính là yếu quyết tu luyện của Thanh Thiên Hóa Long Quyết, bày ra những động tác đặc định để tăng tốc vận chuyển khí huyết trong cơ thể, nâng cao tinh khí thần lên đến đỉnh phong, từ đó sinh ra chân khí, chính thức bước vào cảnh giới võ giả.

Nhưng chỉ mới làm một lần động tác, Khương Hoa đã cảm thấy một cảm giác suy yếu ập đến.

Đây là do khí huyết tiêu hao quá nhanh, đến mức toàn thân không còn chút sức lực nào.

Sau đó là cảm giác đói bụng dữ dội.

Sắc mặt Khương Hoa tái nhợt, cảm giác như một con quỷ đói đã nhịn ăn hơn mười ngày.

Anh vội vàng lấy ra khí huyết hoàn, nuốt chửng một viên.

Ngay lập tức, một luồng khí huyết dồi dào từ bụng dưới dâng lên, lan tỏa khắp toàn thân.

Anh cảm thấy sức lực toàn thân lại trở về.

Chết rồi, luồng khí huyết này mạnh quá.

Khương Hoa biến sắc, vội vàng làm lại những động tác cổ quái theo yếu quyết của Thanh Thiên Hóa Long Quyết, luyện hóa luồng khí huyết này.

Mất trọn hai giờ, Khương Hoa mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút, luồng khí huyết trong cơ thể đã hoàn toàn bị anh luyện hóa và hấp thu, tăng cường cho nhục thân của anh.

Chỉ cần cảm nhận một chút, Khương Hoa liền lộ vẻ kinh ngạc.

Má ơi.

Khí huyết hoàn này hiệu quả lớn vậy sao.

Nếu cứ theo tốc độ một ngày luyện hóa một viên, chỉ trong mười ngày ngắn ngủi, mình có thể chính thức bước vào hàng ngũ võ giả nhất phẩm.

Khương Hoa vui mừng như điên.

Nhưng sau đó lại phàn nàn, Hệ thống này cũng quá keo kiệt, một bình khí huyết hoàn chỉ có mười viên, không hơn không kém, vừa đủ để mình trở thành võ giả.

He he.

Nếu cha biết mình mười ngày đã có thể trở thành võ giả, có cảm thấy mình là một phế vật không nhỉ.

Gạt bỏ những suy nghĩ linh tinh này, vẻ mặt Khương Hoa trở nên nghiêm túc.

Mình đã dặn tiểu nhị để mắt đến Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử rồi, không biết Hồ Bát Nhất đã lên chuyến tàu hỏa đến Kinh Thành chưa.

Còn có giáo sư Trần, chắc là đã hoàn thành đơn xin thành lập đội khảo cổ, chỉ còn thiếu người thôi, với thân phận là học trò của ông ấy, gia nhập đội khảo cổ không khó lắm.

Nhưng mà, trước đó, vẫn nên qua lại với giáo sư Trần nhiều hơn một chút, giữ gìn mối quan hệ.

Khương Hoa thầm tính toán, đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc xuống mộ đổ đấu.

Trong đó, có một nguyên nhân vô cùng quan trọng.

Đó là hệ thống đã mở chức năng Tiến Hóa Huyết Mạch.

Một trong số đó là có thể hấp thu long mạch chi khí trên đồ cổ, chuyển hóa thành điểm Tiến Hóa.

Điểm Tiến Hóa thì có thể dùng để làm lớn mạnh bản thân, tăng cường Xích Long Huyết Mạch trong cơ thể.

Đương nhiên, không phải đồ cổ nào cũng chứa long mạch chi khí.

Chỉ có những món được chôn cất lâu năm trên long mạch mới có thể nhiễm long mạch chi khí.

Long mạch chi khí thật hư vô mờ mịt, hai ngày nay, mình đã sờ từ trên xuống dưới tất cả đồ cổ trong nhà, cũng chỉ có khoảng mười món có long mạch chi khí.

Khương Hoa bất đắc dĩ lắc đầu.

Long mạch chi khí thực sự quá khó tìm.

Mình bây giờ có một ngàn một trăm điểm Tiến Hóa, không biết có thể đổi được gì trong cửa hàng đây.

Mang theo đầy mong đợi, Khương Hoa mở cửa hàng hệ thống.

Kỳ Môn Bát Toán, 3600 điểm Tiến Hóa.

Phát Khâu Thiên Quan Ấn, 7200 điểm Tiến Hóa Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật toàn bộ, 10000 điểm Tiến Hóa Bàn Sơn thuật.

Đối mặt với những bí thuật chỉ có thể nhìn mà không mua nổi này, Khương Hoa một hồi than thở.

Đúng là nước đến chân mới nhảy.

Mình sắp phải đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, nếu có thể đổi được Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật thì tốt rồi, đây là một môn phong thủy kỳ thuật, có nó bên mình chắc chắn sẽ an toàn hơn nhiều.

Tiếc là quá đắt, một vạn điểm Tiến Hóa, mua không nổi mua không nổi.

Đột nhiên, Khương Hoa chợt nảy ra một ý.

Không đúng.

Toàn bộ thì đúng là cần một vạn điểm, vậy mình chỉ đổi nửa cuốn thì sao.

Phải biết rằng, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật trong tay Hồ Bát Nhất cũng chỉ là bản tàn mà thôi, nhưng đã đủ để anh ta xuống mộ đổ đấu, tại sao mình lại không được.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa vội vàng tìm kiếm trong cửa hàng.

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật nửa trên, 1200 điểm Tiến Hóa.

Khương Hoa thở phào một hơi, ngay sau đó lộ vẻ mong chờ.

Mình bây giờ có 1100 điểm Tiến Hóa, còn thiếu 100 điểm là có thể đổi được.

Đúng rồi, mình còn một nhiệm vụ chưa hoàn thành, chỉ cần gia nhập đội khảo cổ của giáo sư Trần là có thể nhận được 100 điểm Tiến Hóa.

Khương Hoa lập tức quyết định chờ thời cơ chín muồi sẽ đi tìm giáo sư Trần xin một suất.

Khương Hoa tiếp tục xem cửa hàng, phát hiện bên trong cũng có bán khí huyết hoàn, một viên 20 điểm Tiến Hóa.

Cũng không phải là đắt.

Như vậy thì không cần lo lắng thiên địa linh khí không đủ, không thể tu luyện đến võ giả lục phẩm.

Nhưng mà, là đổi Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật trước, hay là nâng cao tu vi võ giả trước đây.

Nhất thời, Khương Hoa phân vân.

Kinh Thành, Phan Gia Viên.

Chương 4

Nơi đây tụ tập các tay buôn đồ cổ từ khắp cả nước, và những du khách lượn lờ.

Ven đường, còn có không ít những người bán hàng rong ra sức rao bán.

Một tòa lầu các cổ kính, tọa lạc tại khu vực phồn hoa nhất.

Trên bảng hiệu của lầu các viết ba chữ lớn Danh Cổ Hiên.

Danh Cổ Hiên, chính là sản nghiệp của nhà Khương Hoa.

Một ngày nọ.

Một người mặc áo gi lê, quần jean ống rộng, Vương Khải Toàn bước vào cửa hàng.

Vương Khải Toàn cẩn thận từng bước, sợ bị người ta nhìn thấy.

Sau khi xác định không có ai theo dõi, mới giả vờ ho một tiếng, sải bước đi vào Danh Cổ Hiên.

Khụ khụ, chưởng quỹ có ở đây không.

Có đồ tốt các người có thu không.

Khương Hoa ngồi ở nội đường, mân mê một pho tượng Phật ngọc, nhìn thấy Vương Khải Toàn này, anh không khỏi sững sờ.

Sau đó, anh nở một nụ cười.

Vương Khải Toàn này, vậy mà lại tự tìm đến cửa.

Thu.

Danh Cổ Hiên của tôi ai đến cũng không từ chối.

Vị này, vào trong nói chuyện.

Khương Hoa nhiệt tình gọi Vương Khải Toàn vào nội đường, đồng thời nhiệt tình pha một ấm trà ngon.

Vương Khải Toàn thấy anh ta nhiệt tình như vậy, ngược lại có chút gượng gạo.

Chưởng quỹ này, có phải nhiệt tình quá không.

Vị này, ông muốn bán cái gì.

Có thể cho tôi xem qua được không.

Vương Khải Toàn không trả lời trực tiếp mà nghi ngờ hỏi: Cậu là chưởng quỹ của Danh Cổ Hiên.

Khương Hoa gật đầu, Thật một trăm phần trăm, Danh Cổ Hiên là gia sản của tôi, điểm này ông có thể yên tâm, tên tuổi Khương Hoa của tôi ở Phan Gia Viên cũng có chút danh tiếng.

Nhìn bộ dạng sang chảnh của Khương Hoa, Vương Khải Toàn không khỏi thấy chua chát.

Cùng là thanh niên tốt của tổ quốc, dựa vào cái gì mà cậu ta ăn ngon mặc đẹp.

Lũ tư bản đáng chết.

Lẩm bẩm một tiếng, Vương Khải Toàn vẫn chưa quên mục đích của chuyến đi này.

Từ trên cổ lấy ra một miếng ngọc.

Chưởng quỹ, đây là món đồ gia truyền của Bàn gia tôi, cậu xem xem đáng giá bao nhiêu tiền.

Khoảnh khắc Khương Hoa tiếp xúc với miếng ngọc, toàn thân chấn động.

Miếng ngọc hình tròn, ở giữa còn có một con mắt điêu khắc, xung

quanh viết đầy chữ Quỷ Động Văn.

Mà Khương Hoa đã tinh thông Quỷ Động Văn, liếc mắt liền nhìn ra ý nghĩa trên đó.

Đây là một tấm lệnh bài tuyên dương địa vị cao thượng của Tinh Tuyệt Nữ Vương, đại biểu cho ý chí của Xà Thần.

Tóm lại, Quỷ Động Văn trên miếng ngọc này không có thông tin gì hữu ích, toàn là những lời lẽ của bọn thầy cúng.

Đinh.

Phát hiện long mạch chi khí, có hấp thu không.

Khương Hoa không hề bất ngờ, dù sao đây cũng là chìa khóa mở ra Tinh Tuyệt Cổ Thành, tọa lạc trên một long mạch, trải qua năm tháng hun đúc, tự nhiên sẽ mang theo long khí.

Đinh.

Long khí hấp thu hoàn thành, tổng cộng thu được 156 điểm Tiến Hóa.

Khương Hoa trong lòng kinh ngạc, trước đó hệ thống đã hấp thu hết tất cả đồ cổ có long khí trong nhà anh, tổng cộng có mười mấy món.

Nhưng cuối cùng long khí thu được chỉ có 102 điểm.

Mà miếng ngọc bội này, một mình nó đã thu được 156 điểm.

Quả nhiên bảo vật càng gần long mạch, long khí ẩn chứa cũng càng nhiều.

Thế nào.

Đáng giá bao nhiêu tiền.

Vương Khải Toàn một mặt mong đợi hỏi.

Khương Hoa trầm ngâm một chút, tự hỏi có nên giữ lại miếng ngọc này của Vương Khải Toàn không.

Miếng ngọc này thực ra chỉ có tác dụng như một chiếc chìa khóa.

Long khí trên nó đã bị Khương Hoa hấp thu hết, nhưng dù sao đây cũng là đồ từ hai ngàn năm trước, đúng là cũng đáng giá một chút tiền.

Thôi, bỏ đi, Bàn Tử còn phải dựa vào miếng ngọc này để vào đội khảo cổ, anh ta và Hồ Bát Nhất là nhân vật chính của thế giới đạo mộ, tốt nhất đừng thay đổi vận mệnh của họ.

Bàn Tử thấy Khương Hoa im lặng, trong lòng lập tức sốt ruột.

Này, chưởng quỹ, cậu im lặng nãy giờ là có ý gì.

Không phải là thấy miếng ngọc này của tôi đáng tiền, muốn lừa bảo bối của Bàn gia chứ.

Tôi nói cho cậu biết nhé, Bàn gia tôi đã sớm tìm người hỏi rồi, miếng ngọc này ít nhất cũng phải ba ngàn trở lên.

Nhìn bộ dạng này của Bàn Tử, Khương Hoa trong lòng không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

Vị này, ông không cần lo lắng, Danh Cổ Hiên chúng tôi là tiệm uy tín lâu năm, sẽ không lừa miếng ngọc bội của ông đâu.

Thế thì cậu mau nói đi, miếng ngọc này của tôi đáng giá bao nhiêu tiền.

Khương Hoa lại cười, rót cho Bàn Tử một chén trà, Bàn gia, ông đừng vội, chúng ta từ từ nói chuyện.

Bàn gia, ông bây giờ đang rất thiếu tiền sao.

Chưởng quỹ cậu có ý gì.

Muốn moi tin tức của tôi, sau đó ép giá ngọc bội à.

Bàn Tử nhíu mày.

Làm sao có chuyện đó được.

Khương Hoa không nhịn được cười lên, Tôi chỉ là muốn trò chuyện với Bàn gia một chút, thứ lỗi cho tôi nói thẳng, miếng ngọc này của Bàn gia, chắc là lấy được từ trong sa mạc phải không.

Sao cậu biết.

Bàn Tử giật mình.

Lai lịch của miếng ngọc này, anh ta chưa từng nói với bất kỳ ai.

Không ngờ chưởng quỹ này lại một lời nói toạc ra lai lịch của nó.

Chữ viết trên miếng ngọc bội này là Quỷ Động Văn, loại chữ viết này chỉ xuất hiện ở Tinh Tuyệt quốc thời Tây Hán ở Tây Vực.

Cái gì.

Cậu nói miếng ngọc này của tôi là bảo bối thời Tây Hán.

Bàn Tử lập tức hai mắt sáng lên.

Không sai.

Khương Hoa gật đầu.

Vậy miếng ngọc này của tôi chẳng phải là đáng giá nhiều tiền lắm sao.

Đúng là đáng giá một chút tiền.

Vậy chưởng quỹ cậu mau đưa tiền đây.

Bàn Tử vui vẻ nói.

Bàn gia ông đừng vội.

Khương Hoa cười nói: Miếng ngọc bội này đúng là rất đáng tiền, nhưng nó hẳn là do cha ông để lại cho ông phải không.

Nghe câu này, nụ cười của Bàn Tử cứng lại.

Không sai, đây đúng là di vật duy nhất cha anh ta để lại.

Nếu không phải cần tiền gấp để chiêu đãi người anh em giải ngũ Hồ Bát Nhất, anh ta làm sao lại bán đi miếng ngọc này.

Bàn gia chắc là đang cần tiền gấp, nhưng miếng ngọc này dù sao cũng là kỷ vật cha ông để lại.

Hay là thế này, tôi cho ông một lựa chọn, tôi đưa ông ba ngàn đồng, ông tạm thời cầm cố miếng ngọc này ở chỗ tôi, hơn nữa còn có giấy tờ rõ ràng.

Khương Hoa tiếp tục nói: Lúc nào Bàn gia dư dả, chỉ cần mang tiền đến, lúc nào cũng có thể chuộc lại miếng ngọc bội này, ông cũng không cần lo tôi không nhận nợ, biển hiệu Danh Cổ Hiên của tôi lớn như vậy, không cần thiết vì ba ngàn đồng này mà hủy hoại danh tiếng của mình.

Hoặc ông cũng có thể chọn con đường thứ hai, trực tiếp bán miếng ngọc này cho tôi, tôi sẽ trả ông một vạn đồng một lần, ông thấy thế nào.

Bàn Tử do dự một chút, cuối cùng cắn răng nói: Cậu thật sự không lừa tôi chứ.

Bàn gia ông cứ yên tâm, Danh Cổ Hiên của tôi ở ngay đây, nếu ông cảm thấy tôi lừa ông, ông có thể đến đập biển hiệu của tôi bất cứ lúc nào.

Bàn Tử nghĩ lại cũng phải, người ta có biển hiệu Danh Cổ Hiên lớn như vậy, không cần thiết vì một miếng ngọc mà lừa mình.

Có câu nói hay, ninh chọc Diêm Vương, chứ đừng chọc tiểu quỷ.

Nếu Danh Cổ Hiên dám lừa mình, anh ta liều mạng cũng phải đập

nát biển hiệu của họ.

Được, tôi sẽ tạm thời đặt miếng ngọc ở chỗ cậu, chờ Bàn gia tôi có tiền sẽ đến chuộc lại.

Khương Hoa cười híp mắt đưa tay ra, Bàn gia, hợp tác vui vẻ.

Sau này Bàn gia nếu còn có bảo bối đồ cổ gì, cứ mang đến tìm tôi, tôi nhất định sẽ cho ông một cái giá hợp lý.

Nhìn bóng lưng Bàn Tử rời đi, khóe miệng Khương Hoa hơi cong lên thành một đường cong.

Không có gì bất ngờ, bây giờ Hồ Bát Nhất đang trên chuyến tàu hỏa đến Kinh Thành.

Cốt truyện tiếp theo chính là họ đi đến Quan Đông Yếu Tắc ở Nội Mông.

Khương Hoa cũng không có ý định đi cùng họ, dù sao Quan Đông Yếu Tắc cũng không phải là nơi có long mạch chính.

Nhiều lắm cũng chỉ là một long mạch nhỏ.

Hơn nữa bên trong chỉ chôn cất một vị tướng quân nước Kim, đồ bồi táng cũng là một ít đao thương côn bổng các loại vũ khí, những vũ khí này ẩn chứa sát khí, khiến long khí rất khó bám vào.

Có thời gian đó, anh thà tu hành cho tốt, nhanh chóng nâng tu vi võ đạo của mình lên nhất phẩm cảnh giới còn hơn.

Đúng rồi, vừa mới hấp thu long khí của ngọc bội, bây giờ cuối cùng cũng có thể mua Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật rồi.

Hắn mở cửa hàng hệ thống, trực tiếp mua nửa trên của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Ký ức như thủy triều, điên cuồng tràn vào trong đầu anh.

Đông phương Giáp Ất Mộc, nam phương Bính Đinh Hỏa, trung ương Mậu Kỷ Thổ, tây phương Canh Tân Kim, bắc phương Nhâm Quý Thủy.

Kết cấu bố trí mộ táng theo Ngũ Hành phong thủy, những văn tự liên tiếp khó hiểu, khắc sâu vào trong đầu anh.

May mắn kiến thức mà hệ thống truyền thụ còn có giải thích tương ứng, khiến Khương Hoa trong thời gian ngắn đã có hiểu biết vô cùng sâu sắc về Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật này.

Phù Không hổ là cẩm nang trộm mộ trong truyền thuyết, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Mắt Khương Hoa tỏa ra ánh sáng rực rỡ, giờ khắc này anh đã có hiểu biết rất sâu sắc về các loại mộ táng phong thủy.

Cho dù là Tinh Tuyệt Cổ Thành, cơ quan bên trong cũng không thể thoát khỏi Phục Hy Bát Quái.

Mà Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật lại bắt nguồn từ Phục Hy Bát Quái.

Cuối cùng anh cũng có một chút tự tin cho chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành sắp tới.

Bên trong Học viện Lịch sử Ngọc Kinh.

Chương 5

Trong văn phòng.

Giáo sư Trần, ông thật sự muốn đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành sao.

Một người đàn ông trung niên bất đắc dĩ hỏi.

Không sai, hiệu trưởng Lưu, ông cũng biết tôi rồi đấy, tôi đã nghiên cứu Tinh Tuyệt Cổ Thành cả đời, nguyện vọng lớn nhất đời này của tôi chính là giải mã bí mật của Tinh Tuyệt Cổ Thành, vì bí mật này, tôi nguyện hy sinh cái mạng già này.

Một ông lão tóc hoa râm đứng bên cạnh trả lời, ông đeo một cặp kính lão, trên người toát ra khí chất học giả, vừa nhìn đã biết là người làm nghiên cứu.

Hiệu trưởng Lưu cười khổ nói: Giáo sư Trần, xem ra ông nhất định phải đi sa mạc rồi.

Lần này là cơ hội tốt nhất, có một người Hoa quốc tịch Mỹ tài trợ cho đội khảo cổ của chúng ta, hơn nữa tôi đã nộp đơn xin thành lập đội khảo cổ, cấp trên cũng đã đồng ý.

Vậy được rồi.

Hiệu trưởng Lưu thở dài một hơi, Giáo sư Trần, vậy lần này ông định đưa ai đi.

Học trò của tôi là giáo sư Hách Kiến Quốc, cùng với mấy học trò của cậu ấy, tôi còn định để một học trò khác của tôi là Khương Hoa cũng tham gia vào đội khảo cổ, sau đó lại bỏ tiền ra thuê mấy người dẫn đường, chắc là không có vấn đề gì.

Khương Hoa.

Hiệu trưởng Lưu khẽ nhíu mày.

Khương Hoa là một học trò tôi mới nhận, cậu ấy đặc biệt có hứng thú với khảo cổ, hơn nữa thành tích cũng vô cùng xuất sắc, cho nên lần này tôi định để cậu ấy cũng tham gia vào đội khảo cổ.

Hiệu trưởng Lưu gật đầu, Nhưng giáo sư Trần ông phải nói rõ với họ, để họ tự nguyện gia nhập đội khảo cổ, không được ép buộc, nếu không một khi xảy ra chuyện gì, trường học cũng phải chịu trách nhiệm rất lớn.

Giáo sư Trần không có ý kiến, Hiệu trưởng Lưu, ông yên tâm đi, tôi nhất định sẽ nói rõ với họ.

Một ngày sau.

Tiểu Khương, chúng tôi muốn thành lập một đội khảo cổ đi Tân Cương, tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành trong truyền thuyết, cho nên muốn mời cậu gia nhập đội khảo cổ, cậu thấy thế nào.

Giáo sư Trần gọi Khương Hoa đến văn phòng, nói rõ ý định mời hắn gia nhập đội khảo cổ.

Mắt Khương Hoa sáng lên, không ngờ giáo sư Trần lại chủ động mời hắn, việc này cũng đỡ cho hắn tốn một phen công sức.

Thế là Khương Hoa vội vàng nhận lời: Thưa thầy, em đồng ý gia nhập.

Giáo sư Trần lộ vẻ vui mừng, hiện rõ vẻ mặt quả nhiên không nhìn lầm người.

Tiểu Khương, tôi biết cậu cũng rất hứng thú với Tinh Tuyệt Cổ Thành, tuy nhiên trước khi gia nhập, tôi vẫn muốn nói rõ một số chuyện với cậu.

Đầu tiên, chuyến này chúng ta phải đi sâu vào sa mạc Taklamakan,

tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành đã biến mất trong dòng sông lịch sử hơn hai ngàn năm trước.

Hành trình vô cùng gian nan nguy hiểm, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ vĩnh viễn nằm lại trong sa mạc.

Nói thật.

Đối với chuyến đi này, ngay cả bản thân tôi cũng không có bất kỳ lòng tin nào.

Do đó, trước khi cậu gia nhập, nhất định phải suy nghĩ cho kỹ.

Khương Hoa mỉm cười: Thưa thầy, em đã sớm suy nghĩ kỹ rồi.

Bỏ lỡ cơ hội lần này, có thể cả đời này em sẽ hối hận không kịp.

Tinh Tuyệt Cổ Thành là nơi mơ ước của tất cả các nhà khảo cổ học, nếu có thể tận mắt nhìn thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành, em dù c·hết cũng cam lòng.

Tốt.

Tôi quả nhiên không nhìn lầm cậu.

Giáo sư Trần xúc động nắm chặt hai tay Khương Hoa.

Khương Hoa có chút lúng túng, có phải mình diễn hơi quá không.

Tinh Tuyệt Cổ Thành nguy hiểm thế nào, trên đời này không ai rõ hơn hắn.

Nhưng hắn nắm giữ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, trước khi lên đường hắn cũng có thể đột phá cảnh giới Nhất phẩm võ giả.

Quan trọng nhất là còn có hai nhân vật chính là Hồ Bát Nhất và Bàn Tử.

Chỉ cần theo sát bước chân bọn họ, chưa chắc không thể sống sót

trở ra từ Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Kinh Thành.

Trong sân nhà họ Khương.

Khương Hoa cởi trần đang tu luyện, hắn đã nuốt viên Khí Huyết Hoàn cuối cùng.

Giờ khắc này, hắn có thể cảm nhận được khí huyết toàn thân đang không ngừng sôi trào.

Làn da toàn thân Khương Hoa đều trở nên đỏ bừng, khí huyết đậm đặc phảng phất như muốn ngưng tụ thành một cỗ khí tức ngày càng cường hãn, bao phủ cả sân viện, khiến đám côn trùng cũng không dám bò ra.

Đây chính là áp chế về đẳng cấp sinh mệnh.

Khương Hoa liên tục thực hiện những động tác kỳ lạ, đây là phương pháp tu luyện của Thanh Thiên Hóa Long Quyết.

Khí huyết trong cơ thể hắn dưới tác dụng của công pháp không ngừng bị nén lại, tinh luyện, tính toán để sinh ra luồng chân khí đầu tiên.

Mà tiêu chí của Nhất phẩm võ giả chính là sinh ra chân khí, từ đó tôi luyện da dẻ.

Cuối cùng.

Khi Khương Hoa cắn răng kiên trì làm xong động tác cuối cùng, khí huyết trong cơ thể hắn đã bị nén đến cực hạn.

Ầm.

Một tia chân khí sinh ra, không ngừng du tẩu dưới lớp da hắn.

Nhất phẩm võ giả, thành công.

Khương Hoa hung hăng nắm chặt nắm đấm, hắn có thể cảm nhận được lực lượng của mình dường như mạnh hơn trước gấp bội, tia chân khí kia có thể gia trì về mặt sức mạnh, giúp bộc phát ra lực công kích càng thêm cường đại.

Nhất phẩm võ giả mạnh hơn võ phu bình thường rất nhiều.

Phù Cuối cùng cũng xong.

Có điều Khí Huyết Hoàn của mình cũng đã dùng hết rồi, nhưng hệ thống còn lại 158 điểm Tiến Hóa Trị, tức là còn có thể đổi được bảy viên Khí Huyết Hoàn nữa.

Sau khi đổi Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, hắn còn lại 58 điểm.

Sau đó hoàn thành nhiệm vụ gia nhập đội khảo cổ, nhận thêm được 100 Tiến Hóa Trị.

Tổng cộng là 158 điểm.

Haizz, Tiến Hóa Trị quá ít.

Hy vọng trong Tinh Tuyệt Cổ Thành có lượng lớn đồ cổ chứa Long khí.

Kết thúc tu luyện, Khương Hoa đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ.

Cái gì.

Con muốn đi sa mạc khảo cổ.

Không được, chuyện này cha tuyệt đối không đồng ý.

Trong thư phòng Khương gia, Khương Bạch Niên nổi trận lôi đình.

Chuyện này là thế nào chứ.

Con trai ông vừa rồi lại nói muốn đi sa mạc khảo cổ, tìm cái gì mà

Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Đó là sa mạc đấy.

Nếu chỉ là đi du lịch thì còn được, đằng này nghịch tử lại nói muốn đi khảo cổ.

Đây chẳng phải là Thọ Tinh Công thắt cổ —— chán sống rồi sao.

Nhà họ Khương chỉ có một đứa con độc đinh này, nếu xảy ra chuyện gì, bảo ông phải làm sao đây.

Ấy.

Cha, cha yên tâm đi, bọn con có đội ngũ chuyên nghiệp, hơn nữa thầy giáo bọn con cũng đã lên kế hoạch lộ trình xong rồi, sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.

Khương Hoa gãi đầu, hắn cũng không ngờ cha mình lại phản đối gay gắt như vậy.

Không được.

Cha nói con đâu cũng không được đi.

Khương Bạch Niên vẻ mặt giận dữ nói: Biết thế ngày trước cha đã không cho con học cái ngành khảo cổ gì đó, con rõ ràng là đi chịu c·hết.

Hơn nữa, con đã từng đi sa mạc chưa.

Con biết làm sao để sinh tồn trong sa mạc không.

Một mình con yếu nhớt, ngay cả Nhất phẩm võ giả cũng chưa đến, xảy ra chuyện gì thì cho con mười cái chân cũng chạy không thoát.

Khương Hoa khẽ vận khí huyết, một cỗ khí tức cường đại từ trên người hắn tỏa ra.

Hửm.

Khương Bạch Niên sững sờ, lập tức kinh ngạc nói: Con đột phá Nhất phẩm võ giả rồi.

May mắn, may mắn thôi ạ.

Khương Hoa toét miệng cười.

Sao có thể chứ.

Mới có mười ngày.

Làm sao con có thể đã đột phá Nhất phẩm võ giả.

Khương Bạch Niên vẻ mặt không dám tin.

Ngày trước ông đột phá Nhất phẩm tốn bao nhiêu thời gian.

Hình như là mất hai năm thì phải.

Hơn nữa thời đó, một số động vật cỡ lớn còn có thể săn g·iết, trong cơ thể chúng chứa lượng lớn khí huyết chi lực, Khương Bạch Niên khi đó cũng ăn không ít loại thịt này.

Ông nắm lấy cánh tay Khương Hoa, đưa chân khí của mình vào thăm dò.

Khương Hoa cũng không phản kháng, mặc cho chân khí của ông đi khắp toàn thân.

Một lát sau, Khương Bạch Niên mới ngơ ngác thu hồi chân khí.

Nhất phẩm võ giả.

Là thật.

Con làm thế nào vậy.

Ông trong lòng vô cùng nghi hoặc, không nhịn được hỏi.

Muốn nhanh chóng đột phá cảnh giới Nhất phẩm võ giả, nhất thiết

phải có lượng lớn khí huyết chi lực làm chỗ dựa.

Chẳng lẽ Khương Hoa có kỳ ngộ gì.

Phát hiện ra thiên tài địa bảo nào đó.

Điều này cũng có khả năng, mặc dù bây giờ thiên tài địa bảo ngày càng ít, nhưng vẫn có một số ngoại lệ.

Khương Hoa nhún vai: Hì hì, con cũng không biết nữa.

Chương 6

Tóm lại con cứ tu luyện theo Thanh Thiên Hóa Long Quyết, sau đó phát hiện mình ăn khỏe hơn hẳn, mỗi ngày đều ăn được rất nhiều thức ăn, luyện một chút là đột phá thôi.

Không thể nào.

Khương Bạch Niên vẻ mặt nghiêm trọng, Có phải trước đó con đã ăn thứ gì không.

Khương Hoa đảo mắt, làm ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ: A.

Đúng rồi, hình như trước đó con có ăn một đóa Tuyết Liên, đóa Tuyết Liên ấy đặc biệt lớn, con còn thấy hơi lạ nữa.

Khương Bạch Niên trừng mắt, vội vàng hỏi: Con ăn đóa Tuyết Liên đó xong, cơ thể có gì khác thường không.

Ây.

Cái này thì không, chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng hơn một chút.

Chẳng lẽ con đột phá Nhất phẩm võ giả nhanh như vậy là nhờ công lao của đóa Tuyết Liên đó.

Khương Bạch Niên nhìn hắn với ánh mắt hâm mộ, gật đầu nói: Đóa Tuyết Liên đó hẳn là thiên tài địa bảo trong truyền thuyết.

Muốn đột phá Nhất phẩm võ giả cần lượng lớn khí huyết chi lực hỗ trợ, bằng không dù thiên tư con có cao đến đâu cũng không thể nào đột phá trong vòng mười ngày.

Xem ra sau khi con ăn đóa Tuyết Liên đó, dược lực ẩn trong cơ thể, khi tu luyện Thanh Thiên Hóa Long Quyết mới từ từ được luyện hóa, cuối cùng giúp con đột phá thành công Nhất phẩm võ giả.

Khương Hoa cười hì hì: Vậy cha, giờ con có thể đi sa mạc được chưa.

Không được.

Khương Bạch Niên trực tiếp bác bỏ.

Hả.

Tại sao ạ.

Giờ con đã có năng lực tự vệ rồi mà.

Khương Hoa vẻ mặt khó hiểu.

Khương Bạch Niên kiên quyết nói: Con bây giờ tuổi còn trẻ đã đột phá cảnh giới Nhất phẩm, sau này rất có thể đạt đến Tứ phẩm, Ngũ phẩm, thậm chí là cảnh giới Lục phẩm mà các tiền bối Khương gia chưa từng đạt tới.

Nếu có thể tu luyện tới Lục phẩm cảnh, con sẽ có thể thức tỉnh huyết mạch trong cơ thể, đạt được tuổi thọ dài lâu, Khương gia chúng ta cũng sẽ nhờ đó mà tiếp tục phồn vinh hưng thịnh, Xích Long Huyết Mạch cũng có thể tiếp tục truyền thừa.

Lần này mặc kệ con nói gì, cha cũng không cho con đi cái sa mạc khảo cổ gì đó.

Khương Hoa há hốc mồm.

Hóa ra hắn để lộ thực lực, kết quả sự việc còn tệ hơn.

Lúc này hắn hận không thể tự tát mình hai cái, vừa rồi hắn ra vẻ làm gì cơ chứ.

Phan Gia Viên, Danh Cổ Hiên.

Bàn Tử cùng một người đàn ông mặc áo khoác màu vàng bước vào Danh Cổ Hiên.

Chưởng quỹ, tôi lại đến đưa bảo bối cho ngài đây.

Bàn Tử vẻ mặt hớn hở, vừa vào cửa đã oang oang cái mồm.

Khương Hoa nhìn thấy hai người bọn họ vào cửa, mắt lập tức sáng lên.

Cuối cùng cũng đến.

Khương Hoa đứng dậy, cười nói với Bàn Tử: Yo, đây không phải Bàn gia sao.

Ngọn gió nào đưa anh tới đây thế.

Khương Hoa vừa nói chuyện, vừa dồn sự chú ý vào người đàn ông bên cạnh Bàn Tử.

Nếu hắn đoán không lầm, người này chính là Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất trông rất bình thường, thả vào trong đám đông thì người khác cũng chẳng thèm liếc nhìn.

Nhưng đôi mắt anh ta lại đặc biệt sáng ngời, có thần.

Đây là một người đàn ông rất trầm ổn.

Hì hì.

Bàn Tử lấy từ trong ngực ra hai miếng ngọc bội, Chưởng quỹ Khương, hôm nay tôi tới chuộc miếng ngọc gia truyền của tôi.

Đinh.

Phát hiện Long Khí, có hấp thu hay không.

Hệ thống bỗng nhiên vang lên khiến Khương Hoa hơi sững sờ.

Bàn Tử lấy ra miếng ngọc bội hình bướm, hai miếng ngọc là một đôi có thể ghép lại với nhau, dáng vẻ rất tinh xảo.

Nếu Khương Hoa không đoán sai, đây chính là thứ Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đổ ra từ mộ tướng quân thời Kim, chỉ là hắn không ngờ trên

hai miếng ngọc này lại có Long Khí.

Ồ.

Bàn gia định bán hai miếng ngọc này à.

Khương Hoa giả vờ không biết.

Đúng vậy, Chưởng quỹ Khương, ngài mau xem giúp, hai miếng ngọc này của tôi trị giá bao nhiêu tiền.

Bàn Tử hưng phấn xoa tay, vẻ mặt mong đợi nhìn hắn.

Khương Hoa đưa tay nhận lấy hai miếng ngọc cẩn thận quan sát, trong lòng thầm nghĩ: Hấp thu.

Đinh.

Chúc mừng Túc chủ nhận được 87 Tiến Hóa Trị.

Ừm.

Có còn hơn không.

Khương Hoa giả vờ do dự một lát: Nói thật, hai miếng ngọc này phẩm tướng cũng được, là một đôi, còn đáng giá một chút.

Đây có lẽ là do người thời Kim sùng bái tinh thần phi nga dập lửa bướm lao đầu vào lửa, tượng trưng cho dũng sĩ xả thân.

Loại ngọc bội hình bướm này thường được ban thưởng cho những dũng sĩ có chiến công hoặc công huân, đó là vinh dự cực lớn đấy.

Bàn gia, nếu tôi không đoán sai, hai miếng ngọc này của các anh chắc là đổ ra từ trong mộ tướng quân thời Kim phải không.

Khương Hoa cười như không cười.

Nghe được câu này, sắc mặt Hồ Bát Nhất lập tức biến đổi.

Trên mặt Bàn Tử cũng có chút không tự nhiên: Chưởng.

Chưởng quỹ, cơm có thể ăn bậy, lời không thể nói lung tung nha.

Hai miếng ngọc này là tôi vô tình có được thôi.

Bàn gia, anh không cần căng thẳng, Danh Cổ Hiên chúng tôi cũng không để ý đồ của khách từ đâu mà tới.

Hơn nữa anh cũng không gạt được tôi, trên người anh và người bạn này đều có một mùi tanh của đất.

Khương Hoa mỉm cười.

Hửm.

Có không.

Bàn Tử sững sờ, vội vàng ngửi quần áo mình.

Ngửi hồi lâu không thấy gì, Bàn Tử còn quay đầu hỏi Hồ Bát Nhất: Lão Hồ, cậu có ngửi thấy cái mùi đất tanh tưởi kia không.

Bàn Tử, cậu đừng nói nữa.

Hồ Bát Nhất trách mắng.

Ngay sau đó anh ta quay đầu nhìn về phía vị chưởng quỹ trẻ tuổi của Danh Cổ Hiên, trong ánh mắt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Hồ Bát Nhất xuất thân quân ngũ, tự nhiên luyện được một thân bản lĩnh, bảy tám người thường cũng khó lại gần.

Hồ Bát Nhất ẩn ẩn cảm thấy, vị chưởng quỹ trẻ tuổi này dường như không hề đơn giản.

Chào ông chủ Khương, tôi là Hồ Bát Nhất.

Khương Hoa.

Khương Hoa mỉm cười, bắt tay với Hồ Bát Nhất.

Anh Hồ không cần căng thẳng, tôi cũng không có ác ý.

Nếu hai vị không chê, quán ăn bên dưới tôi mời khách, thịt dê nướng, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử liếc nhau, có chút ngơ ngác nhìn nhau, không biết vị chưởng quỹ Danh Cổ Hiên này mời bọn họ ăn cơm có dụng ý gì.

Được.

Một lát sau, Hồ Bát Nhất mới gật đầu một cách thận trọng.

Trong quán thịt dê.

Khương Hoa, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử ngồi trong một gian phòng riêng.

Anh Hồ, nếu tôi đoán không lầm, tổ tiên của anh hẳn là chuyên làm nghề này nhỉ.

Khương Hoa mở lời trước, vừa dùng đũa gắp thịt dê bỏ vào nồi.

Hồ Bát Nhất trầm mặc giây lát, cuối cùng gật đầu, coi như thừa nhận chuyện đổ đấu.

Điều duy nhất khiến anh ta nghi hoặc là vị Chưởng quỹ Khương này rốt cuộc muốn làm gì.

Ông nội tôi năm xưa đúng là một người trong nghề đổ đấu, hơn nữa còn là Mạc Kim Giáo Úy của giới đổ đấu.

Tiếc là trong một lần đổ đấu, cụ gặp phải một cái bánh chưng lớn cương thi, suýt chút nữa thì mất mạng.

Từ đó về sau, ông nội tôi không còn đổ đấu nữa.

Tôi cũng là học được chút bản lĩnh từ cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật do ông nội truyền lại.

Hồ Bát Nhất cân nhắc kỹ lưỡng, cuối cùng vẫn chọn nói ra câu

chuyện của mình.

Sắc mặt Khương Hoa không chút biến hóa, ngược lại cười nói: Anh Hồ, Mạc Kim Giáo Úy tôi cũng từng nghe nói qua, không biết anh có biết lai lịch cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật mà tổ tiên anh truyền lại không.

Sắc mặt Hồ Bát Nhất ngưng trọng: Chẳng lẽ chưởng quỹ biết lai lịch cuốn sách này.

Tôi đúng là có biết một chút.

Khương Hoa uống một chén rượu nhỏ, gật đầu cười, sau đó giải thích một hồi.

Đúng rồi, còn chưa giới thiệu với các anh một thân phận khác của tôi.

Khương Hoa cười nói, Thực ra, tôi là sinh viên chuyên ngành khảo cổ.

Khảo cổ.

Bàn Tử ngẩn ra, Không phải là trộm mộ sao.

Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất day trán, sa sầm mặt mày mắng: Đã bảo cậu bình thường đọc sách nhiều một chút đi, đỡ phải ra ngoài mất mặt xấu hổ.

Sau đó anh ta quay đầu nhìn Khương Hoa, ánh mắt mang theo vẻ cảnh giác, ngưng trọng.

Khảo cổ và trộm mộ từ trước đến nay là kẻ thù không đội trời chung, ai cũng coi thường ai.

Ha ha, anh Hồ không cần căng thẳng, tôi lần này có việc muốn nhờ các anh giúp.

Khương Hoa đặt đũa xuống, nói với bọn họ về chuyện đội khảo cổ.

Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Đội khảo cổ sa mạc.

Thiên Tinh Thuật Phong Thủy.

Sau khi nghe xong, Hồ Bát Nhất lập tức ngẩn người.

Anh ta không ngờ Khương Hoa lại muốn mời một kẻ trộm mộ như anh ta làm người dẫn đường.

Tuy nhiên Hồ Bát Nhất chưa từng nghe nói đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhất thời không biết làm thế nào cho phải, lâm vào do dự.

Bàn Tử thì không suy nghĩ nhiều như thế, nghe xong hai mắt sáng rực: Chưởng quỹ Khương, có tiền không.

Khương Hoa mỉm cười: Mỗi người không dưới một vạn đô la.

Đô.

Đô la.

Bàn Tử lập tức trợn tròn mắt, tim đập thình thịch.

Mỗi người một vạn đô la.

Hắn và lão Hồ vất vả đi Dã Nhân Câu ở Quan Đông một chuyến, suýt chút nữa mất mạng mà còn chưa kiếm được số lẻ của một vạn đô la nữa.

Lão Hồ.

Bàn Tử liều mạng hích Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất trừng mắt, thấp giọng nói: Bàn Tử, cậu tưởng một vạn đô la này dễ cầm lắm à.

Lão Hồ, cậu nghĩ đi, kể cả không có đội khảo cổ này, chúng ta

không phải vẫn phải đi trộm mộ sao.

Đội khảo cổ đấy, đây chính là đổ đấu hợp pháp.

Nói lớn ra là chúng ta đang cống hiến cho quốc gia, vén màn bí ẩn lịch sử, huống hồ còn không phải có mấy nhà khảo cổ học kia sao.

Hơn nữa, một vạn đô la đấy, đủ cho gia đình những chiến hữu của cậu sống bao lâu rồi.

Phải nói là những lời này của Bàn Tử đã làm Hồ Bát Nhất động lòng.

Chương 7

Nhưng lão Hồ dù sao cũng chín chắn hơn, suy nghĩ nhiều hơn: Bàn Tử, lát nữa cậu nghe tôi, chúng ta dù có muốn đi thì cũng phải dò la tình hình rồi hẵng nói.

Được, tôi nghe cậu.

Nghe thấy Hồ Bát Nhất chịu đồng ý, Bàn Tử lập tức hớn hở.

Hắn còn đang bấm đốt ngón tay, chắc là đang tính xem một vạn đô la tiêu thế nào.

Khương Hoa dặn dò: Anh Hồ, Bàn gia, đội khảo cổ này không phải do tôi quyết định.

Nếu các anh thực sự muốn gia nhập thì còn phải để thầy tôi kiểm tra mới được.

Hả.

Bàn Tử tròn mắt, Còn phải thi á.

Khương Hoa gật đầu: Ừm, người bỏ vốn lần này là một người Hoa quốc tịch Mỹ, là nữ, cha cô ấy là ông trùm phố Wall.

Ông ấy thường thích thám hiểm khảo cổ, đặc biệt hứng thú với văn hóa Tinh Tuyệt Cổ Thành, còn từng tổ chức một đội đi thám hiểm trước đó, kết quả đến giờ vẫn chưa về.

Lần này cô ấy tài trợ cho đội khảo cổ là muốn tìm cha mình, cho nên mới trả lương cao như vậy.

Nhưng tôi tin hai vị, với năng lực của anh Hồ, chắc chắn sẽ thuận lợi thông qua kiểm tra.

Hồ Bát Nhất suy tư một lát: Được, lát nữa tôi và Bàn Tử sẽ đi

cùng cậu gặp thầy cậu nói chuyện.

Ba người vui vẻ ăn thịt dê nướng.

Hai miếng ngọc bội hình bướm kia Khương Hoa cũng trả cho bọn họ giá tám ngàn.

Bây giờ là thập niên 80, có bảy tám ngàn đồng đã là giá rất cao rồi.

Thậm chí Khương Hoa bán đi cũng chưa chắc bán được nhiều như thế.

Còn Bàn Tử cũng chuộc lại được miếng ngọc bội Quỷ Động gia truyền của mình.

Ba người ăn cơm xong liền đi tới văn phòng của giáo sư Trần.

Trong sân có hai nam thanh niên và một thiếu nữ đang thu dọn hành lý.

Mấy người này Khương Hoa đều biết, là học trò của thầy Hách Ái Quốc.

Lần lượt là Sở Kiện, Tát Đế Bằng và Diệp Diệc Tâm.

Sở Kiện dáng người cao gầy.

Tát Đế Bằng thì đeo kính, Khương Hoa nghe nói cậu ta thích nghiên cứu người ngoài hành tinh.

Còn Diệp Diệc Tâm mặc áo khoác màu hồng phấn, tết hai bím tóc, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, là một mỹ nhân.

Nhìn thấy nhóm Khương Hoa đi vào, Diệp Diệc Tâm lập tức mắt sáng lên: Sư huynh Khương, anh đến rồi, bọn em đang sắp xếp trang bị đây.

Khương Hoa cười chào hỏi: Sư muội, thầy đâu rồi.

Thầy và giáo sư Trần đang ở bên trong thảo luận lộ trình xuất phát

với cô Dương.

Hách Ái Quốc là học trò của giáo sư Trần, mà Khương Hoa cũng là học trò của giáo sư Trần.

Theo lý mà nói, Diệp Diệc Tâm bọn họ là học trò của Hách Ái Quốc, Khương Hoa hẳn là vai vế cao hơn một bậc mới đúng.

Nhưng bây giờ không còn theo lối cổ hủ đó nữa, giữa bọn họ vẫn xưng hô sư huynh sư muội.

Được, vậy mọi người cứ tiếp tục làm việc, anh đưa hai vị khách vào gặp thầy.

Bước vào văn phòng, giáo sư Trần đang nói chuyện với một cô gái mặc áo khoác jacket màu đỏ, Khương Hoa đoán đây chính là vị tiểu thư Shirley Dương kia.

Tướng mạo cũng không tệ, trông rất có khí khái hào hùng, dáng người cũng rất hợp gu thẩm mỹ của Khương Hoa, tuyệt đối là một đại mỹ nữ.

Tuy nhiên trong lòng Khương Hoa không có ý kiến gì, dù sao người ta sống ở Mỹ, chịu ảnh hưởng của quan niệm cởi mở, ai biết đời sống cá nhân thế nào.

Khương Hoa vẫn thích con gái truyền thống hơn một chút.

Lúc này, giáo sư Trần cũng đi tới.

Hai vị chắc hẳn là những đồng chí am hiểu Thiên Tinh Thuật Phong Thủy mà Tiểu Khương nói phải không.

À, là chúng tôi, ngài là.

Tôi họ Trần, Trần Cửu Nhân.

Hồ Bát Nhất bắt tay giáo sư Trần, tự giới thiệu: Chào ngài, tôi tên là Hồ Bát Nhất.

Giáo sư Trần, chào ngài, tôi họ Vương, Vương Khải Toàn.

Bàn Tử cũng sấn tới.

Giáo sư Trần cười: Vị này là giáo sư Hách, Hách Ái Quốc, chúng ta ngồi xuống từ từ nói chuyện.

Được.

Tôi nghe Tiểu Khương nói về hai vị, từng làm đại đội trưởng trong quân đội, có kinh nghiệm chiến đấu, hơn nữa còn từng đi sa mạc.

So với đám mọt sách chúng tôi thì hai vị dư sức làm đội trưởng.

Tuy nhiên nghe Tiểu Khương nói hai vị còn hiểu về Thiên Tinh Thuật Phong Thủy.

Có thể nói rõ hơn chút không.

Hồ Bát Nhất cân nhắc một chút rồi nói dõng dạc: Giáo sư Trần, gia đình tôi thế hệ trước có học phong thủy, đối với Thiên Tinh Thuật Phong Thủy này quả thực có hiểu biết đôi chút.

Cái ngài gọi là Thiên Tinh Thuật Phong Thủy, cũng gọi là Thiên Khung Thanh Nang Thuật, người đời sau lại gọi chung thuật phong thủy là.

Khi Hồ Bát Nhất đang thao thao bất tuyệt, Shirley Dương cũng đi tới.

Cô đứng bên cạnh ghế sô pha, lẳng lặng nghe Hồ Bát Nhất nói.

Khương Hoa liếc mắt đánh giá cô, Shirley Dương trong chiếc áo khoác đỏ quả thực toát lên vẻ thành thục nóng bỏng, hình tượng dần trùng khớp với trong phim truyền hình kiếp trước.

Bỗng nhiên, Shirley Dương dường như nhận ra điều gì, quay đầu nhìn Khương Hoa, hơi chớp mắt.

Ách.

Nhìn lén bị phát hiện rồi.

Khương Hoa có chút lúng túng, nhưng quay đầu đi thì lại tỏ ra mình chột dạ, thế là ánh mắt hai người cứ thế nhìn nhau mấy giây.

May mà lúc này Hồ Bát Nhất đã giới thiệu xong về Thiên Tinh Thuật Phong Thủy.

Khương Hoa mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng dời ánh mắt về giữa.

Shirley Dương khẽ mỉm cười, cảm thấy khá thú vị.

Giáo sư Trần nghe xong cao hứng nói: Đồng chí Tiểu Hồ, cậu nói hay lắm, lần này thật sự phải cảm ơn Khương Hoa đã tìm cho chúng ta một nhân tài như cậu.

Giáo sư, ngài quá khách sáo rồi.

Các đồng chí.

Giáo sư Trần cùng mọi người đứng dậy, Tôi tuyên bố, đồng chí Hồ Bát Nhất, từ giờ trở đi cậu chính thức gia nhập đội khảo cổ của chúng tôi.

Mọi người nhao nhao vỗ tay.

Tiếp đó, sau một hồi giới thiệu và làm quen đơn giản, ai đi đường nấy.

Khi tại hiện trường chỉ còn lại Khương Hoa và Shirley Dương, cô đột nhiên mở miệng: Anh Khương, không biết anh có thể giải đáp cho tôi một vấn đề không.

Vấn đề gì.

Khương Hoa sửng sốt.

Tôi đã điều tra anh, nhà anh buôn bán đồ cổ, gia sản bạc tỷ, mà anh lại là con một của Khương gia.

Tôi không biết tại sao anh lại muốn đi theo chúng tôi mạo hiểm trong chuyến hành động lần này.

Khương Hoa khẽ nheo mắt: Gia sản của cô Dương cũng không ít, tại sao lại phải đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Shirley Dương nhíu mày: Tôi là để tìm cha tôi.

Thì tôi là đi theo giáo sư Trần để mở mang kiến thức về Tinh Tuyệt Cổ Thành trong truyền thuyết.

Khương Hoa uống một ngụm trà, không hề hoảng loạn.

Anh nghĩ tôi sẽ tin sao.

Cô không tin thì tôi cũng chịu.

Khương Hoa nhún vai.

Shirley Dương khẽ nheo mắt, nhìn chằm chằm hắn một hồi lâu.

Anh Khương, tôi chỉ muốn tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Tôi tin giữa chúng ta không tồn tại mâu thuẫn gì, việc anh muốn làm cũng không liên quan đến tôi.

Hy vọng sau này mọi người có thể hợp tác, cùng tìm ra Tinh Tuyệt Cổ Thành trong truyền thuyết.

Nói xong những lời này, Shirley Dương đi thẳng, chỉ để lại cho Khương Hoa một bóng lưng xinh đẹp.

Khương Hoa lâm vào suy tư, lời nói cuối cùng của cô ấy là có ý gì.

Bỗng nhiên hắn ngẩn người, cô nàng Shirley Dương này sẽ không coi hắn là dân trộm mộ đấy chứ.

Ra khỏi sân, ba người nhóm Diệp Diệc Tâm vẫn đang chuẩn bị đồ

đạc.

Sư huynh Khương, anh có cần chuẩn bị gì không.

Em giúp anh đăng ký mua sắm.

Diệp Diệc Tâm đi tới, hai bím tóc đung đưa trong không trung, giống hệt một cô bé nhà bên.

Cảm ơn sư muội, anh dùng chung đồ với mọi người là được rồi.

Không sao đâu, sư huynh có thể tự mình đăng ký mua một ít vật dụng cá nhân, cô Dương cho mỗi người chúng ta hạn mức năm trăm đô la đấy.

Diệp Diệc Tâm giải thích.

Ồ.

Cô Dương hào phóng vậy sao.

Khương Hoa có chút ngạc nhiên.

Đúng vậy, cô Dương là người nước ngoài tốt nhất mà em từng gặp.

Diệp Diệc Tâm đang định quay về thu dọn đồ đạc, bỗng nhiên trượt chân giẫm phải một hòn đá.

Khương Hoa tay mắt lanh lẹ, vội vàng đỡ lấy người cô.

Bỗng nhiên, tâm thần Khương Hoa chấn động.

Hắn bất động thanh sắc nói: Sư muội, đi đường cẩn thận nhé.

Vừa rồi cảm ơn sư huynh.

Diệp Diệc Tâm còn chưa hết sợ, mặt hơi đỏ.

Vậy em về trước đây.

Ừm, chào sư muội.

Rời khỏi sân, trong lòng Khương Hoa có chút chấn động.

Vừa rồi khi đỡ Diệp Diệc Tâm dậy, áo cô ta vừa vặn bị lệch, lộ ra một vết ấn ký trên vai sau.

Hình xăm Phượng Hoàng.

Người nhà họ Uông.

Diệp Diệc Tâm lại là người nhà họ Uông.

Khương Hoa ngẩn người một lát.

Xem ra thế giới này có chút sai lệch so với những gì hắn biết.

Ba ngày sau.

Trên chuyến tàu hỏa từ Kinh Thành đi Tây An.

Giáo sư Trần, tín hiệu cầu cứu cuối cùng của đội thám hiểm cha tôi là phát ra từ sông băng Côn Lôn, cho nên tôi muốn đi đường vòng qua sông băng Côn Lôn, ngài thấy thế nào.

Shirley Dương cầm một tấm bản đồ nói với giáo sư Trần bên cạnh.

Giáo sư Trần trầm ngâm: Shirley, cha cô không phải có cuốn sổ tay của ngài Walter sao.

Chương 8

Cho nên tôi thấy chúng ta có thể đi một chuyến đến sông băng Côn Lôn.

Được, giáo sư Trần, vậy chúng ta sẽ đổi tuyến đường đi tới sông băng Côn Lôn.

Khương Hoa ngồi một bên như có điều suy nghĩ, việc đi sông băng Côn Lôn hắn đã sớm đoán trước, chỉ là không biết sông băng Côn Lôn liệu có xảy ra thay đổi gì không.

Ngôi mộ Cửu Tầng Yêu Lâu kia liệu có trở nên nguy hiểm hơn không.

Trong toa tàu hỏa.

Khương Hoa ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền, hô hấp kéo dài.

Nếu có người để ý kỹ sẽ phát hiện Khương Hoa đang hô hấp theo quy luật, phế phủ của hắn cũng đang không ngừng phập phồng.

Xích Long Nội Khí Pháp.

Sau khi trở thành Nhất phẩm võ giả, trong cơ thể sẽ sinh ra chân khí.

Muốn tiếp tục mở rộng chân khí, không chỉ cần lượng lớn khí huyết mà còn cần có nội khí pháp phối hợp để vận chuyển khí huyết, vận hành chân khí.

Thanh Thiên Hóa Long Quyết chia làm ba phần: Xích Long Luyện Thể Quyết, Xích Long Nội Khí Pháp, Xích Long Ba Thức.

Trong đó Xích Long Luyện Thể Quyết dùng để luyện thể.

Xích Long Nội Khí Pháp dùng để tu luyện chân khí.

Xích Long Ba Thức thì thuộc về chiêu thức võ công.

Lần lượt là: Xích Long Giơ Vuốt, Tiềm Long Vọt Uyên, Long Đằng Tứ Hải.

Mỗi một chiêu đều là tuyệt chiêu do tiền bối Khương gia dùng sinh mạng đúc kết ra.

Đương nhiên, với tu vi hiện tại của Khương Hoa, hắn chỉ có thể nắm giữ chiêu thứ nhất: Xích Long Giơ Vuốt.

Lúc này, Khương Hoa đã đem toàn bộ Tiến Hóa Trị của hệ thống đổi thành Khí Huyết Hoàn.

Hơn nữa đã ăn hết tất cả, hắn bây giờ chỉ có thể từ từ rèn luyện khí huyết, tốc độ tu luyện lập tức chậm lại.

Chân khí trong cơ thể hắn đã lớn mạnh hơn không ít so với lúc mới đột phá.

Luồng chân khí đó thông qua Xích Long Nội Khí Pháp không ngừng du tẩu dưới lớp da, liên tục mở rộng màng da.

Tu luyện đến đại thành, da dẻ như sắt thép, có thể đao thương bất nhập.

Sau khi vận hành một chu thiên Xích Long Nội Khí Pháp, Khương Hoa mở mắt, khẽ cau mày: Mình bây giờ không có Khí Huyết Hoàn hỗ trợ, mỗi ngày chỉ có thể vận chuyển Xích Long Nội Khí Pháp một lần, bằng không không có năng lượng chèo chống, tiếp tục tu luyện ngược lại sẽ ảnh hưởng đến căn cơ.

Tốc độ tu luyện này thực sự quá chậm, thảo nào cha tu luyện mấy chục năm nay mới chỉ là Nhị phẩm võ giả.

Khương Hoa lắc đầu, trong lòng thở dài.

Chỉ có thể đợi đến sông băng Côn Lôn, tìm chút đồ cổ hấp thu mới

được.

Dãy núi Côn Lôn là Vạn Sơn Chi Tổ, nơi khởi nguồn của long mạch, chắc hẳn Long Khí ở đó phải rất nồng đậm nhỉ.

Ngoài cửa sổ, từng ngọn núi cao vùn vụt lướt qua.

Khương Hoa cảm thấy hơi buồn chán, dứt khoát đi ra khỏi toa xe, liền thấy Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đang dựa vào cửa xe trò chuyện.

Hắn đi tới cười nói: Bàn Tử, lão Hồ, hai người đang nói chuyện gì thế.

Những ngày này, mọi người đã khá thân thiết với nhau.

Nhìn thấy Khương Hoa tới, Bàn Tử láo liên nhìn quanh, ghé sát lại nhỏ giọng hỏi: Người anh em Khương, cậu đi Tinh Tuyệt Cổ Thành làm gì.

Hồ Bát Nhất cũng dùng ánh mắt tò mò nhìn Khương Hoa.

Khương Hoa cười: Nếu tôi nói là để mở mang kiến thức về Tinh Tuyệt Cổ Thành trong truyền thuyết, các anh có tin không.

Xùy.

Bàn Tử bĩu môi, Cậu đừng có lừa tôi, cậu là chưởng quỹ Danh Cổ Hiên, đi Tinh Tuyệt Cổ Thành chắc chắn là để tìm bảo bối.

Khương Hoa dở khóc dở cười: Bàn Tử, tôi đâu có thiếu tiền, nếu là vì tìm bảo bối thì tội gì phải đích thân đi Tinh Tuyệt Cổ Thành mạo hiểm chứ.

Cũng đúng.

Bàn Tử ngẫm nghĩ, thấy Khương Hoa nói cũng có lý.

Vậy tại sao cậu lại muốn gia nhập đội khảo cổ.

Khương Hoa nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, khẽ nói: Tôi đi Tinh

Tuyệt Cổ Thành, có lẽ là để tìm kiếm một số bí mật.

Bí mật.

Bàn Tử ngẩn ra, Bí mật gì.

Khương Hoa không trả lời, chỉ cười: Sau này các anh sẽ hiểu.

Thấy Khương Hoa không muốn nói, Bàn Tử cũng không truy hỏi nữa, chuyển sang đề tài khác.

Ài, người anh em Khương, cậu có cảm thấy cái cô nàng người nước ngoài kia không đơn giản không.

Ồ.

Sao lại nói thế.

Tôi thấy cô ta chắc chắn có mục đích khác.

Bàn Tử thò đầu tới, Cậu nghĩ xem, cô nàng ngoại quốc kia là nhà tư bản, cô ta chắc chắn là vì bảo bối tổ tiên chúng ta để lại, cho nên chúng ta nhất định phải canh chừng cô ta thật kỹ, không thể để cô ta trộm mất bảo bối của chúng ta được.

Hồ Bát Nhất ở bên cạnh mắng: Bàn Tử, người ta là cô Dương mời chúng ta gia nhập đội khảo cổ, không phải để cậu đứng đây nói nhăng nói cuội.

Tôi đâu có nói sai.

Bàn Tử lầm bầm.

Khương Hoa cười: Các anh cứ nói chuyện đi, tôi đi xem thầy tôi thế nào.

Ba ngày sau.

Bên trong khu vực sông băng Côn Lôn, xung quanh toàn là tuyết trắng mênh mang.

Đội khảo cổ tìm được đơn vị quân đội đóng gần đó, xin bọn họ hỗ trợ.

Quân đội phái một tiểu đội gia nhập vào đội khảo cổ để bảo vệ an toàn cho giáo sư Trần.

Dẫn đầu là Đại Cá Tử và Ca Oa, hai người đều từng là chiến hữu của Hồ Bát Nhất, mọi người đều là người quen nên không khí cũng thoải mái hơn một chút.

Địa điểm của đội khảo cổ lần này là một khe nứt gãy do động đất gây ra.

Tín hiệu cầu cứu cuối cùng của đội thám hiểm cha Shirley Dương chính là phát ra từ nơi này.

Mọi người mặc áo bông dày cộm, đội gió tuyết leo lên núi tuyết.

Khương Hoa đi trong đám người, nhìn ngọn núi cao phía xa, trong lòng có chút rung động.

Hắn nắm giữ nửa cuốn trên của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, có hiểu biết rất sâu về thuật phong thủy.

Vừa nhìn thấy dãy núi Côn Lôn, hắn liền bị chấn động.

Dãy núi Côn Lôn này không hổ là nơi khởi nguồn Long Mạch trong truyền thuyết, từng dãy núi giống như những con cự long già cỗi, tiềm long tại uyên, khí thế phi phàm.

Ài, lão Hồ, chúng ta còn phải đi bao xa nữa.

Cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này thì làm gì có ngôi mộ lớn nào chứ.

Bàn Tử thở hồng hộc, mặc dù là băng thiên tuyết địa nhưng hắn vẫn đổ mồ hôi đầm đìa.

Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất liếc hắn, cạn lời nói, Tôi bảo này, cậu có thể có chút tiền đồ được không.

Người ta là giáo sư Trần còn chưa nói gì đâu đấy.

Giáo sư Trần cười nói: Đồng chí Tiểu Vương, cậu đừng vội, theo tư liệu bản đồ hiển thị thì khe nứt gãy do động đất gây ra nằm ngay phía trước không xa rồi.

Bàn Tử cười xòa: Thì tôi cũng chỉ hỏi chút thôi mà.

Ở một bên khác.

Vẻ mặt Khương Hoa như có điều suy nghĩ, hắn biết Diệp Diệc Tâm là người nhà họ Uông, cho nên suốt dọc đường hắn vẫn luôn âm thầm chú ý cô ta.

Quả nhiên, hắn phát hiện Diệp Diệc Tâm nhân lúc không ai chú ý sẽ lén lút để lại ấn ký trên mặt đất.

Loại ấn ký này mắt thường không nhìn thấy được, hẳn là cần dùng phương pháp đặc thù mới có thể hiển hiện, ví dụ như tia cực tím hay loại nước thuốc đặc biệt nào đó.

Nhà họ Uông. rốt cuộc muốn làm gì.

Bọn họ cũng đến sông băng Côn Lôn.

Chẳng lẽ mục tiêu của bọn họ là Cửu Tầng Yêu Lâu.

Tinh Tuyệt Cổ Thành và Tây Vương Mẫu rốt cuộc có liên hệ gì không.

Từng nghi vấn xuất hiện trong lòng Khương Hoa.

Những nghi vấn này chỉ có thể từng bước đi tìm đáp án.

Đồng thời, trong lòng Khương Hoa cũng ngày càng trở nên cẩn trọng.

Người nhà họ Uông tham dự vào chuyện ở sông băng Côn Lôn sẽ gây ra biến hóa gì, đây đều là những biến số chưa biết.

Hắn không nhịn được thở dài, chỉ có thể đi bước nào tính bước ấy.

Mọi người đi đến chỗ giao nhau của một ngọn núi.

Trước mắt bọn họ xuất hiện một vực thẳm, sâu không thấy đáy, đen kịt một màu.

Vực thẳm này chính là khe nứt gãy sinh ra do động đất.

Mọi người hạ trại ở đây trước, chuẩn bị dây thừng và các loại công cụ, lát nữa chúng ta sẽ đi xuống từ chỗ khe nứt này.

Hồ Bát Nhất cúi đầu nhìn khe nứt, phân phó.

Rõ.

Ca Oa lên tiếng, bắt đầu hạ trại trên mặt đất.

Bàn Tử nhìn xuống dưới: Má ơi, cái này sâu bao nhiêu vậy.

Chúng ta còn phải đi xuống á.

Nếu ngã c·hết thì làm sao.

Shirley Dương bĩu môi: Ngã c·hết không phải vừa hay sao.

Bàn Tử lập tức trừng mắt: Alô, cô nàng ngoại quốc kia cô ăn nói kiểu gì thế.

Hóa ra cô mong Bàn gia đây ngã c·hết để khỏi phải trả tiền đúng không.

Tiền lãi ngân hàng mỗi ngày của tôi đều vượt quá một vạn đô la, anh nghĩ tôi sẽ để ý chút tiền ấy của anh sao.

Shirley Dương cười khẩy.

Bàn Tử nghe xong, trong lòng chấn động.

Mỗi ngày không cần làm gì, tiền lãi đã hơn một vạn đô la.

Thế chẳng phải là cả đời không bao giờ thiếu tiền, không cần làm việc sao.

Đáng c·hết bọn nhà tư bản, thế rốt cuộc là có bao nhiêu tiền chứ.

Bàn Tử vẻ mặt hâm mộ, thầm lầm bầm.

Trong lòng hắn đang nghĩ, nếu mình cũng có nhiều tiền như thế thì còn đổ đấu làm quái gì.

Bàn Tử đi đến bên cạnh Khương Hoa, nhỏ giọng hỏi: Người anh em Khương, hỏi cậu vấn đề này.

Việc gì.

Cái kia. tiền lãi ngân hàng mỗi ngày vượt quá một vạn đô la thì tiền gốc phải gửi bao nhiêu.

Bàn Tử cười làm lành.

Khương Hoa nhìn hắn với ánh mắt cổ quái, ngẫm nghĩ rồi nói: Nếu là gửi định kỳ thì tiền vốn ước chừng phải hơn một trăm triệu đô la mới được.

Một.

Một trăm triệu đô la.

Bàn Tử khô cả cổ họng, nói không nên lời.

Một trăm triệu đô la là bao nhiêu tiền cơ chứ.

Chương 9

Đáng c·hết bọn nhà giàu, bọn nhà tư bản.

Ông đây khinh bỉ các người.

Tiếp theo, mọi người đóng đinh leo núi, buộc chặt dây thừng, chuẩn bị xuống dưới.

Diệp Diệc Tâm ở lại bên trên để có thể liên lạc với bộ chỉ huy bất cứ lúc nào và yêu cầu chi viện.

Những người khác thì cùng nhau xuống.

Bàn Tử liếc nhìn xuống dưới, lập tức choáng váng, hắn có chút chứng sợ độ cao nhẹ.

Hồ Bát Nhất cau mày hỏi: Bàn Tử, cậu không sao chứ.

Bàn Tử nuốt nước bọt, cười gượng:.

Tôi không sao.

Lão sư, thầy chậm một chút.

Khương Hoa buộc chặt dây thừng cho Giáo sư Trần, cùng ông chậm rãi leo xuống.

Dù sao Giáo sư Trần cũng đã sáu bảy mươi tuổi rồi, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hắn cũng kịp thời ra tay.

Khe nứt sâu khoảng trăm mét, bên dưới chỉ có chút ánh sáng yếu ớt.

Mọi người chậm rãi leo xuống, ai nấy đều vô cùng cẩn thận, dù sao đây cũng là vách núi, một khi xảy ra chuyện thì nguy hiểm đến tính mạng.

Bỗng nhiên, Bàn Tử đạp hụt chân, cả người rơi thẳng xuống.

A a.

Thấy cảnh này, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Bàn Tử, cậu không sao chứ.

Hồ Bát Nhất vội vàng hô lên.

May mắn là có dây thừng trợ lực, Bàn Tử treo lơ lửng giữa không trung, đung đưa không ngừng.

Hắn sợ đến mức suýt tè ra quần, nuốt nước bọt ừng ực, cố nén nỗi sợ hãi trong lòng đáp lại: Lão Hồ, tôi không sao.

Mọi người vừa thở phào nhẹ nhõm thì Khương Hoa tinh mắt nhìn thấy sợi dây thừng đỡ Bàn Tử đang ma sát liên tục vào một tảng đá sắc cạnh do sự đung đưa của hắn.

Đá nhọn cứ cứa vào dây thừng, thậm chí chỉ còn lại một chút xíu mỏng manh.

Bàn Tử, cậu đừng cử động.

Tim Khương Hoa thót lên, vội vàng hét lớn.

Gì cơ.

Bàn Tử ngẩn ra.

Dây thừng của cậu sắp đứt rồi.

Khương Hoa rất quyết đoán, vội vàng leo nhanh về phía Bàn Tử.

Mọi người nghe vậy liền ngẩng đầu lên nhìn dây thừng, ai nấy đều hoảng hồn.

Bàn Tử càng sợ đến mức không dám nhúc nhích.

Nhưng khổ nỗi hắn quá nặng.

Dây thừng bị đá nhọn cắt cứa, cuối cùng vang lên một tiếng nhỏ, không chịu nổi sức nặng mà đứt phựt.

A.

Bàn Tử hét thảm.

Bàn Tử.

Mọi người kinh hãi hô lên.

Ánh mắt Khương Hoa ngưng tụ, cả người linh hoạt như vượn, một chân đạp lên vách đá, buông lỏng dây thừng trong tay trượt xuống, lao về phía Bàn Tử.

Tuy nhiên, hắn vẫn chậm một nhịp.

Thân hình to lớn của Bàn Tử đang rơi tự do.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, mắt Khương Hoa lóe lên tinh quang.

Xích Long Thám Trảo.

Cột sống của hắn như một con rồng lớn, chân khí bùng phát cung cấp một luồng lực, tay phải hóa thành trảo, một tay túm chặt lấy cổ áo Bàn Tử.

Trọng lượng cơ thể Bàn Tử cộng thêm lực rơi tự do, khoảnh khắc đó lực tác động phải hơn ba trăm cân.

Nếu không phải Khương Hoa đã đột phá đến Nhất phẩm Võ giả, cho dù có túm được Bàn Tử cũng không thể giữ nổi, thậm chí có thể bị hắn kéo rơi xuống cùng.

Hù c·hết Bàn gia rồi.

Bàn Tử vẫn còn sợ hãi, chân run lẩy bẩy.

Khoảnh khắc rơi xuống vừa rồi, hắn thực sự tưởng mình c·hết

chắc rồi.

Không ngờ Khương Hoa lại cứu mạng hắn vào thời khắc mấu chốt.

Khương huynh đệ, sau này cậu chính là anh ruột của tôi.

Cậu đã cứu cái mạng nhỏ này của Bàn gia, sau này lên núi đao xuống biển lửa, chỉ cần Bàn gia làm được, tôi đảm bảo mắt cũng không chớp lấy một cái.

Khi mọi người đã tiếp đất an toàn, Bàn Tử lập tức kích động ôm lấy Khương Hoa, thề thốt sắt son.

Hồ Bát Nhất cũng đi tới, nghiêm túc nói: Khương huynh đệ, vừa rồi thực sự đa tạ cậu đã cứu Bàn Tử một mạng, Hồ Bát Nhất tôi nợ cậu một ân tình.

Khương Hoa cười cười: Lão Hồ, Bàn Tử, mọi người không sao là tốt rồi.

Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn Bàn Tử, hung hăng đá một cái, giận dữ nói: Bàn Tử, cậu làm cái trò gì thế.

Nếu không nhờ Khương huynh đệ cứu, hai trăm cân thịt của cậu đã sớm nát bấy rồi.

Bàn Tử gãi đầu, cười xòa: Hì hì.

Không chú ý, vừa khéo đạp hụt chân, lần sau nhất định chú ý.

Hồ Bát Nhất trừng mắt: Cậu còn muốn có lần sau.

Bàn Tử bất đắc dĩ: Tôi đảm bảo sẽ không có lần sau nữa, được chưa.

Bên cạnh, Giáo sư Trần ngồi bệt xuống đất thở hổn hển.

Rõ ràng việc leo từ trên xuống đối với một người già như ông là

gánh nặng không nhỏ.

Ông cảm kích nói: Tiểu Khương, vừa rồi may mà có cậu.

Nếu không, đội khảo cổ của ông còn chưa vào được Côn Lôn Băng Xuyên đã tổn thất một người, chuyện này khiến ông biết ăn nói thế nào.

Ở một bên khác, Shirley Dương trầm ngâm suy nghĩ.

Cô rất rõ, trong tình huống vừa rồi, cho dù là người đã qua huấn luyện khắc nghiệt như cô cũng rất khó cứu được Bàn Tử.

Vị tiểu chưởng quầy của Danh Cổ Hiên này xem ra thân thủ không tệ.

Bỗng nhiên, Tát Đế Bằng la lên: Ở đây có một t·hi t·hể.

Mọi người vội vàng nhìn sang, quả nhiên phát hiện một t·hi t·hể đã bị đóng băng, mặc trang phục leo núi, bên cạnh còn có một cái ba lô.

Bàn Tử nói: Lão Hồ, đây sẽ không phải là bị con Hỏa Biểu Trùng gì đó mà cậu nói g·iết c·hết đấy chứ.

Hồ Bát Nhất lắc đầu: Không phải do Hỏa Biểu Trùng.

Nếu là bị Hỏa Biểu Trùng g·iết, ở đây sẽ chỉ còn lại một đống tro bụi.

Shirley Dương cũng lên tiếng: Chắc là bị c·hết cóng.

Anh ta không thoát ra được khỏi đây, chỉ có thể bị chôn vùi.

Nhìn trang phục thì hẳn là người của đội thám hiểm cha tôi, tôi từng thấy qua một lần.

Hả.

Sở Kiện kinh ngạc: Vậy chẳng phải là.

Cha tôi.

Shirley Dương cụp mắt xuống, Trước khi đến đây, tôi đã chuẩn bị tâm lý rồi.

Nghỉ ngơi một lát, mọi người bắt đầu xuất phát.

Hồ Bát Nhất với tư cách là người dẫn đường nhắc nhở: Mọi người cần phải cẩn thận, đừng phát ra tiếng động, bám sát đội ngũ, tuyệt đối đừng rời khỏi tầm mắt của mọi người, nghe rõ chưa.

Rõ.

Mọi người thu dọn hành lý, chuẩn bị tiến vào bên trong.

Tát Đế Bằng cầm máy ảnh, tách một cái chụp lại t·hi t·hể.

Hồ Bát Nhất nhíu mày: Tiểu Tát, tắt đèn flash đi, dễ gây ra động tĩnh lắm.

Tát Đế Bằng vội nói: Dạ vâng.

Khương Hoa đăm chiêu.

Hắn nhớ trong phim, chính vì cái máy ảnh của Tát Đế Bằng mà gây ra b·ạo đ·ộng của Hỏa Biều Trùng.

Tiểu Tát, có thể đưa máy ảnh cho tôi xem một chút không.

Tát Đế Bằng ngẩn ra: Sư huynh, anh muốn xem máy ảnh làm gì.

Tuy nhiên cậu ta vẫn đưa máy ảnh cho Khương Hoa.

À, tôi xem thử bên trong có ảnh gì đáng chú ý không, Khương Hoa thuận miệng đáp.

Mở phần cài đặt ra, phát hiện đèn flash quả nhiên chưa tắt.

Khương Hoa có chút cạn lời, may mà hắn lo xa, nếu không kinh động đến Hỏa Biều Trùng thì mọi người nguy to.

Mọi người đi đến một con sông ngầm.

Nước sông ở đây tĩnh lặng, nhiệt độ thích hợp.

Toàn bộ sông ngầm không lớn, bề ngang chỉ khoảng trăm mét.

Hè hè, Lão Hồ, bên ngoài lạnh như thế, không ngờ trong này lại ấm áp thật, Bàn Tử cầm đèn pin soi tứ phía, vươn vai một cái.

Hồ Bát Nhất lại không hề tỏ ra vui vẻ.

Lão Hồ, sao thế.

Bàn Tử ngạc nhiên hỏi.

Khương Hoa cũng lắc đầu: Bàn Tử, hang động dưới lòng đất này nhiệt độ thích hợp không phải là chuyện tốt đâu.

Hả, tại sao.

Cậu cảm thấy thoải mái thì những thứ khác tự nhiên cũng sẽ thấy thoải mái.

Ý cậu là. dưới sông có cái gì à.

Chắc là có, Khương Hoa nheo mắt.

Vậy chúng ta làm sao bây giờ.

Khương Hoa nhún vai: Thì chịu thôi.

Lúc này, Hách Ái Quốc kêu lên: Mau nhìn xem, trên vách đá này có cái gì.

Mọi người nhao nhao nhìn lên vách đá.

Dưới ánh đèn pin, từng ký tự quỷ dị hiện ra, chữ viết ngoằn ngoèo như gà bới.

Giáo sư Trần chỉnh lại kính lão, nheo mắt nhìn kỹ.

Bỗng nhiên Bàn Tử ngạc nhiên nói: Mấy cái bùa vẽ quỷ trên vách đá này sao trông giống chữ trên miếng ngọc bội của tôi thế nhỉ.

Không sai.

Giáo sư Trần kích động, Tiểu Vương, không phải là hơi giống, mà là y hệt.

Đây là văn tự của Tinh Tuyệt Quốc trong truyền thuyết, Quỷ Động Văn.

Quỷ Động Văn.

Bàn Tử ngẩn ra, hắn nhớ mang máng từng nghe Khương Hoa nhắc đến.

Giáo sư Trần giải thích: Tinh Tuyệt Quốc là một tiểu quốc ở Tây Vực thời Tây Hán.

Ở đây xuất hiện Quỷ Động Văn chứng tỏ giữa Côn Lôn Băng Xuyên và Tinh Tuyệt Cổ Thành chắc chắn có mối liên hệ nào đó, chỉ là chúng ta chưa rõ thôi.

Hách Ái Quốc vui mừng ra mặt: Tiểu Tát, Tiểu Sở, các em mau ghi chép lại chữ viết trên vách đá, cái này rất có thể sẽ mở ra một chương mới cho khảo cổ học Tây Vực đấy.

Giáo sư Trần cũng xúc động: Shirley, chúng ta đến Côn Lôn Băng Xuyên quả nhiên là đúng đắn.

Ở đây thật sự có liên hệ với Tinh Tuyệt Cổ Thành, Quỷ Động Văn trên này chính là bằng chứng.

Chương 10

Cha cô và đội của ông ấy chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó nên mới đến đây.

Nói rồi, Giáo sư Trần quay sang Khương Hoa: Tiểu Khương, cậu có nhìn ra trên đó viết gì không.

Khương Hoa ở trường vốn nổi tiếng là có kiến thức uyên thâm về cổ văn tự, nên Giáo sư Trần mới mời hắn gia nhập đội khảo cổ.

Khương Hoa nhìn lên vách đá, ánh mắt lóe lên tinh quang.

Nếu là trước kia, hắn nhìn những Quỷ Động Văn này chẳng khác nào xem thiên thư.

Nhưng bây giờ, hắn đã nhận được phần thưởng từ hệ thống: Tinh thông Quỷ Động Văn.

Lại nhìn lên vách đá, hắn đã có thể hiểu toàn bộ thông tin trên đó.

Nội dung trên vách đá kể sơ lược về nghi thức tế lễ của Ma Quốc, không có quá nhiều thông tin chi tiết.

Xem xong, Khương Hoa trầm ngâm.

Ma Quốc, tộc Quỷ Động, dư nghiệt.

Rốt cuộc có quan hệ gì.

Hắn nhớ lại nguyên tác kiếp trước, trong lòng đã có phác thảo sơ bộ.

Nếu không đoán sai, tổ tiên của tộc Quỷ Động ở Tinh Tuyệt Quốc chính là Ma Quốc Tây Châu.

Hang động phương Bắc được ghi chép trên vách đá hắn là Quỷ Động trong Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Tiên tổ Ma Quốc thu được sức mạnh Thần Linh từ trong Quỷ Động, trở về Tây Châu lập nên một chính quyền tôn giáo khổng lồ, tức là Ma Quốc sau này.

Về sau, Ma Quốc diệt vong.

Dư nghiệt Ma Quốc ẩn nấp khắp nơi, cuối cùng đi đến hang động này.

Bọn họ muốn khôi phục huy hoàng năm xưa nên muốn hồi sinh Thần Linh.

Đoạn ghi chép này khiến Khương Hoa hơi nghi hoặc.

Thần Linh còn có thể hồi sinh.

Con người làm sao hồi sinh được Thần Linh.

Hay đây chỉ là cách nói mị dân của kẻ cầm quyền.

Trong đầu Khương Hoa hiện lên hàng loạt câu hỏi.

Nếu là trước đây, hắn chắc chắn sẽ cười khẩy, coi mấy chuyện thần thoại, thần dụ là nhảm nhí.

Trên đời này chỉ có khoa học, làm gì có thần thánh.

Nhưng từ khi biết về Xích Long Huyết Mạch, lòng tin của Khương Hoa đã lung lay.

Nếu truyền thuyết thần thoại đều là giả, vậy Xích Long Huyết Mạch, Kỳ Lân Huyết Mạch, Phượng Hoàng Huyết Mạch từ đâu mà ra.

Tiểu Khương, cậu nhìn ra gì không.

Thấy Khương Hoa trầm ngâm, Giáo sư Trần hỏi.

À, không có gì.

Khương Hoa hoàn hồn.

Hắn do dự có nên nói cho Giáo sư Trần biết không.

Trước giờ trong mắt họ, hắn chỉ là một sinh viên có chút nghiên cứu về cổ văn.

Giờ mà đọc vanh vách nội dung trên vách đá thì giải thích thế nào.

Tiên tri à.

Nghĩ vậy, hắn quyết định không tiết lộ hết.

Lão sư, trên vách đá này dường như miêu tả một câu chuyện thần thoại, một tộc đàn nào đó thờ phụng thần minh rồi nhận được sức mạnh to lớn.

Giáo sư Trần sáng mắt lên: Ồ.

Tiểu Khương, cụ thể nói gì thế.

Khương Hoa lắc đầu: Lão sư, con cũng không hiểu lắm, chỉ lờ mờ hiểu được vài chữ thôi.

Đại ý là có một tộc đàn nhận được ân ban của thần minh, có sức mạnh cường đại, còn nội dung phía sau con cần nghiên cứu thêm.

Giáo sư Trần nghe vậy có chút tiếc nuối, sau đó cho người sao chép lại các loại Quỷ Động Văn.

Sau một hồi bàn luận, Sở Kiện ở lại ghi chép, những người khác tiếp tục đi tới.

Đi vào sông ngầm, Khương Hoa phát hiện nước quả thật rất ấm.

Lòng hắn thót lại, trong sông này sẽ không có thứ gì chứ.

Trong nguyên tác có một con cá cóc Bá Vương sống ở đây.

Giờ nó đâu rồi.

Khương Hoa âm thầm cảnh giác, quan sát xung quanh.

May mắn là họ đi qua sông ngầm rất thuận lợi, không gặp sự cố

gì.

Đi vào sâu bên trong, họ phát hiện một hang động khổng lồ.

Sâu trong hang tỏa ra ánh sáng xanh lam lập lòe.

Bàn Tử định nói gì đó thì Hồ Bát Nhất bịt miệng hắn lại.

Sắc mặt Khương Hoa cũng nghiêm trọng hẳn, Cửu Tằng Yêu Lâu cuối cùng cũng đến.

Làm gì thế.

Bàn Tử thì thào.

Hồ Bát Nhất nghiêm túc nói: Tất cả đừng nói lớn, cũng đừng gây ra tiếng động, mau nhìn xem, thứ phát ra ánh sáng xanh bên trong kia toàn là Hỏa Biều Trùng đấy.

Hỏa Biều Trùng.

Sắc mặt mọi người biến đổi.

Đúng thế, chính là Hỏa Biều Trùng.

Tôi tưởng dọc đường không gặp bọn chúng là thoát rồi, không ngờ lại đi thẳng vào ổ.

Nếu đánh thức bọn chúng, tất cả chúng ta đều phải c·hết.

Hồ Bát Nhất biết sự đáng sợ của Hỏa Biều Trùng.

Lúc này, Giáo sư Trần kích động: Mau nhìn kìa, đó là Cửu Tằng Yêu Lâu.

Cửu Tằng Yêu Lâu.

Đúng vậy, chính là Cửu Tằng Yêu Lâu, đây là hình thức mai táng các đời quân vương của Ma Quốc cổ đại.

Tại Thanh Hải cũng từng khai quật được một di tích tương tự.

Giáo sư Trần nhìn tháp yêu chín tầng, ánh mắt đầy vẻ rung động.

Bàn Tử xen vào: Giáo sư Trần, nói theo lý thuyết thì cái Cửu Tầng Yêu Lâu gì đó cũng là một ngôi mộ lớn nhỉ.

Không sai.

Tòa Cửu Tầng Yêu Lâu ở Thanh Hải trong truyền thuyết đã bị anh hùng Cách Tát Nhĩ Vương phá hủy.

Một tòa bảo tồn hoàn hảo như thế này, cả đời tôi chưa từng thấy qua.

Bàn Tử mắt rực lửa: Vậy trong đó có rất nhiều đồ cổ nhỉ.

Hách Ái Quốc trừng mắt: Đâu chỉ là đồ cổ, tất cả mọi thứ đều đáng giá nghiên cứu.

Hồ Bát Nhất giật áo Bàn Tử, ra hiệu im lặng.

Khương Hoa quan sát xung quanh, sắc mặt hơi đổi.

Hang động này hình vòng cung, bốn phía đều là hố chôn người tuẫn táng, bên trong chất đầy xương người, nhìn mà tê da đầu.

Ở giữa là tòa Cửu Tầng Yêu Lâu.

Quanh tháp phân bố mười hai bức tượng đá điêu khắc hình thù quái vật như ác ma, trông cực kỳ khủng bố.

Đây lại là thế cục Thập Nhị Yêu Ma Ly Hồn Tế Thần Quan, một kiểu mai táng cực kỳ âm tàn trong cổ đại.

Khương Hoa từng đọc qua trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, đây là loại cách cục tà ác bậc nhất, dùng để tế tự Thần Linh, lợi dụng huyết nhục tế phẩm để đúc lại thân xác, hồn phách của một vạn tế phẩm cũng sẽ bị Thần Linh hấp thu để đạt được sự bất tử.

Sắc mặt Khương Hoa khó coi, trong lòng lạnh toát.

Rốt cuộc là Thần Linh gì mà cần phương thức mai táng tàn độc đến thế.

Đây đâu phải Thần Linh, đây là yêu ma khát máu.

Một vạn sinh mạng sống sờ sờ c·hết ở đây.

Giờ khắc này, Khương Hoa hoàn toàn hiểu rõ dòng chữ hồi sinh Thần Linh trên vách đá.

Cách cục này chính là tế đàn hồi sinh, một vạn tế phẩm chính là thần dân Ma Quốc bị đầu độc bởi cái gọi là tế tự.

Hồ Bát Nhất nhắc nhở: Mọi người tuyệt đối đừng chạy lung tung, ở đây rất nguy hiểm, cũng đừng phát ra âm thanh.

Bỗng nhiên, Bàn Tử hô to: Cô em ngoại quốc kia, cô đi đâu đấy.

Hóa ra Shirley Dương lẳng lặng đi về phía Cửu Tầng Yêu Lâu.

Hồ Bát Nhất cũng hỏi: Dương tiểu thư, cô định đi đâu.

Shirley Dương quay lại: Các anh không cần để ý đến tôi, nếu có nguy hiểm cứ tự mình rời đi, tôi phải lấy được cuốn sổ tay kia.

Nói xong, cô một mình đi về phía tháp.

Hồ Bát Nhất nghiến răng, cùng Bàn Tử đi theo.

Khương Hoa trong lòng khẽ động, cũng bám theo sau.

Nền đất hình tròn, xung quanh là vành đai hố tuẫn táng, bên trên có rãnh dẫn máu của một vạn tế phẩm.

Quanh tháp là mười hai tượng đá đen sì diện mục hung tợn.

Khương Hoa nhìn mười hai bức tượng, cảm thấy toát mồ hôi lạnh, tim đập thình thịch như thể linh hồn sắp bị nuốt chửng.

Chương 11

Đây là mười hai yêu ma thượng cổ trấn giữ linh hồn tế phẩm không cho rời đi để Thần Linh hấp thu.

Đến dưới chân Cửu Tầng Yêu Lâu, Khương Hoa ngẩng đầu nhìn.

Tháp có chín tầng, mỗi tầng đều treo lủng lẳng những cái xác khô, sơ qua cũng phải cả trăm cái.

Những xác này máu đều đã bị rút cạn.

Họ là những tế phẩm quan trọng hơn cả đám trong hố tuẫn táng.

Truyền thuyết nói đây là con cháu của Thần Linh, mang cùng dòng máu, chỉ như vậy mới giúp Thần Linh hồi sinh.

Không hiểu sao, nhìn những xác khô này, Khương Hoa cảm thấy một sự thân thiết khó tả.

Dường như hắn có liên hệ nào đó với chúng.

Nghĩ vậy, hắn nhìn chằm chằm không chớp mắt.

Quần áo trên xác đã mục nát, không thể phân biệt triều đại hay dân tộc, nhưng một số trang sức vẫn còn treo trên đó.

Bỗng nhiên, mắt Khương Hoa ngưng lại.

Hắn thấy trên một xác khô có đeo một tấm thẻ gỗ.

Tấm thẻ đã mục nát nhưng lờ mờ thấy được một chữ Tiểu Triện khắc trên đó: KHƯƠNG.

Đầu Khương Hoa nổ ong một tiếng.

Tấm thẻ này hắn từng thấy.

Đây là tín vật gia tộc họ Khương, truyền thuyết từ thời Chiến

Quốc đến nay chưa từng thay đổi, trên người hắn cũng có một cái.

Khương Hoa vội móc tấm thẻ gỗ trong ngực ra so sánh, quả nhiên y hệt.

Trong lòng Khương Hoa dâng lên một ý nghĩ đáng sợ: Những xác khô này. chẳng lẽ đều là tổ tiên Khương gia của mình.

Đinh.

Chúc mừng ký chủ tìm được manh mối quan trọng liên quan đến Xích Long Huyết Mạch.

Đinh.

Chúc mừng ký chủ nhận được Hoàng Kim Nhãn, 500 điểm Tiến hóa.

Một luồng kim quang mờ mịt xuất hiện sâu trong mắt Khương Hoa.

Ngay sau đó, hắn hiểu được tác dụng của Hoàng Kim Nhãn.

Đơn giản mà nói, nó có thể giám định đồ cổ và hiển thị thông tin.

Khương Hoa thầm nghĩ, giám định đồ cổ.

Vậy có giám định được cổ thi không.

Mắt hắn lóe kim quang, nhìn lên những xác khô trên tháp.

Nhưng không có phản ứng gì.

Khương Hoa nhíu mày, nhất định phải là đồ vật sao.

Thế là hắn nhìn vào tấm thẻ gỗ trên người cái xác.

Một đoạn thông tin hiện ra trong đầu: Thẻ gỗ Khương gia: Đồ cổ thời Chiến Quốc, tín vật của dòng dõi Xích Long Khương gia, chế tác từ gỗ Âm Trầm ngàn năm không mục.

Về sau bị dư nghiệt Ma Quốc bắt đi, hiến tế cho Xà Thần, tước

đoạt huyết mạch, nuốt chửng linh hồn, thẻ gỗ còn lưu lại đến nay.

Đọc đoạn thông tin này, Khương Hoa nắm chặt tay, móng tay cắm sâu vào da thịt.

Đây thực sự là tiên tổ Khương gia của hắn.

Ma Quốc.

Thật đáng c·hết.

Dám bắt người mang huyết mạch Khương gia làm tế phẩm.

Trên tháp treo ít nhất cả trăm cái xác.

Tất cả đều là tiền bối Khương gia.

Khương Hoa có thể tưởng tượng họ đã phải chịu đựng những gì.

Bị móc mắt, rút cạn máu, dùng Xích Long Huyết Mạch hiến tế cho tà thần, linh hồn vĩnh viễn không được giải thoát.

Khí huyết trong người Khương Hoa sôi sục, dường như cộng hưởng với oán khí còn sót lại.

Hắn hít sâu một hơi, quỳ xuống đất, trịnh trọng dập đầu chín cái: Tiền bối Khương gia ở trên, hậu thế tử tôn bất hiếu.

Con nhất định sẽ đón t·hi t·hể các tiền bối về, an táng long trọng.

Bàn Tử đi xuống, thấy cảnh này thì ngẩn người: Khương huynh đệ, cậu làm gì thế.

Khương Hoa đứng dậy, không giấu giếm, kể lại sự tình cho Bàn Tử.

Cái gì.

Bàn Tử kinh hãi, Cậu nói mấy cái xác khô này đều là tổ tiên cậu.

Không sai.

Trên người họ đều có tín vật gia tộc tôi.

Khương Hoa nhìn Cửu Tằng Yêu Lâu, những con Hỏa Biểu Trùng tỏa ra ánh sáng xanh lập lòe khiến người ta rùng mình.

Hiện tại chưa phải lúc đón xác, một mình hắn không đối phó nổi lũ bọ này.

Đợi từ Tinh Tuyệt Cổ Thành về, hắn sẽ bảo cha dẫn người tới với đầy đủ đồ bảo hộ, lúc đó lũ bọ này chẳng là cái thá gì.

Dù sao tháp cũng không chạy đi đâu được.

Bàn Tử thở dài: Khương huynh đệ, nén bi thương.

Khương Hoa lắc đầu: Không sao, chúng ta xem thử trong này có gì đã.

A.

đây là cái gì.

Bàn Tử phát hiện một t·hi t·hể dưới đất, trang phục giống đội thám hiểm của cha Shirley Dương.

Hắn mở ba lô bên cạnh, tìm thấy một cuốn sổ tay.

Mở ra xem, toàn tiếng Anh khiến hắn hoa mắt.

Khương huynh đệ, chữ này toàn tiếng Tây, cậu đọc được không.

Đưa cho tôi.

Giọng Shirley Dương vang lên phía sau.

Cô xúc động chìa tay ra: Mau đưa cho tôi, đó là sổ tay của cha tôi.

Bàn Tử nghe vậy thì không vui: Cô bảo của cô là của cô à.

Tôi tìm thấy trước, tôi không đưa đấy.

Hồ Bát Nhất đi tới trừng mắt: Bàn Tử, đưa cho Dương tiểu thư

đi.

Bàn Tử giấu sổ ra sau lưng, do dự.

Hắn ghét thái độ của Shirley Dương vừa rồi.

Lúc này Khương Hoa lên tiếng: Bàn Tử, đưa cho Dương tiểu thư đi, đây là tài liệu quan trọng để tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, cậu lập công lớn rồi đấy.

Có bậc thang để xuống, Bàn Tử hừ một tiếng: Tôi nói trước nhé, nể mặt Khương huynh đệ tôi mới đưa, chứ không phải sợ cô đâu.

Shirley Dương cầm sổ tay, không chấp nhặt với Bàn Tử, vội vàng mở ra xem.

Một lúc sau, cô kích động nói: Trong này ghi chép chi tiết lộ trình tìm kiếm của Walter, có nó chúng ta chắc chắn tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Hồ Bát Nhất cười: Vậy thì tốt quá.

Bàn Tử sáng mắt, huých vai Hồ Bát Nhất: Lão Hồ, vậy có phải nghĩa là chỉ cần có cuốn sổ này, chúng ta có thể ẵm trọn hai vạn đô la rồi không.

Khương Hoa xen vào: Bàn Tử, cậu đừng tưởng bở.

Dù có bản đồ chi tiết, tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng rất khó.

Hả.

Cái Tinh Tuyệt Cổ Thành c·hết tiệt đó khó tìm thế sao.

Khương Hoa gật đầu: Đúng vậy, nhưng tôi tin với thuật Thiên Tinh Phong Thủy của Lão Hồ cộng thêm tấm bản đồ này, chúng ta có năm phần nắm chắc.

Hồ Bát Nhất nói: Dương tiểu thư, Khương huynh đệ, giờ đã tìm được sổ tay, chúng ta về thôi chứ.

Ở đây quá nguy hiểm, Hỏa Biều Trùng mà tỉnh dậy thì chúng ta toi mạng.

Bàn Tử tiếc nuối: Lão Hồ, trong tháp yêu kia chắc có nhiều bảo bối lắm nhỉ.

Hồ Bát Nhất trừng mắt: Nói luyên thuyên gì đấy.

Shirley Dương cũng đồng tình: Đúng thế, mau về đi.

Khương Hoa định đi theo thì tim bỗng đập mạnh.

Hắn quay đầu nhìn Cửu Tằng Yêu Lâu, cảm giác như có thứ gì đó đang vẫy gọi mình, một thứ rất quan trọng.

Hắn do dự: Có nên mạo hiểm vào trong một chuyến không.

Nhưng Nhất phẩm Võ giả như mình chưa chắc thắng được Hỏa Biều Trùng.

Hắn mới chỉ Luyện Bì giai đoạn đầu, chưa luyện tới đại thành, cơ bản vẫn da thịt phàm trần, không chịu nổi lửa.

Ở một bên khác, nhóm Giáo sư Trần đang ghi chép số lượng hố tuẫn táng.

Tát Đế Bằng vừa chụp ảnh vừa hỏi Hách Ái Quốc về giả thuyết người ngoài hành tinh xây tháp, bị thầy mắng cho một trận.

A.

Bỗng Tát Đế Bằng hét lên.

Hách Ái Quốc nhìn sang, thấy một con rắn độc cắn vào chân cậu học trò rồi lẩn mất.

Đây là. rắn hổ mang núi tuyết.

Giáo sư Trần nhận ra.

Tiếng hét của Tát Đế Bằng đã kinh động đến Hỏa Biều Trùng.

Cả hang động bừng lên ánh sáng xanh lam quỷ dị.

Hồ Bát Nhất biến sắc: Không xong, Hỏa Biều Trùng tỉnh rồi, chạy mau.

Cả nhóm vội chạy về phía Giáo sư Trần.

Ca Oa và Đại Cá Tử xốc Tát Đế Bằng dậy.

Ca Oa, Tiểu Tát sao rồi.

Đại đội trưởng, cậu ấy bị rắn độc cắn, phải ra ngoài tiêm huyết thanh gấp.

Hồ Bát Nhất bình tĩnh chỉ huy: Ca Oa, các cậu đưa Giáo sư Trần và mọi người đi trước, Tiểu Tát cần cấp cứu.

Chương 12

Các cậu đi mau, tôi đoạn hậu.

Tiếng vù vù vang lên như âm thanh đòi mạng từ địa ngục.

Hỏa Biểu Trùng bay túa ra, lao về phía đám người.

Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Khương Hoa và Shirley Dương đồng loạt nổ súng bắn lên trời.

Chạy mau.

Hồ Bát Nhất vừa bắn vừa hét.

Khương Hoa cũng gào lên: Ca Oa, dẫn họ xuống sông, Hỏa Biểu Trùng sợ nước.

Hồ Bát Nhất mắt sáng lên: Đúng đúng, mau xuống sông.

Lúc này Khương Hoa mới thấm thía sự đáng sợ của loài côn trùng này.

Súng đạn với chúng gần như vô dụng vì chúng quá nhỏ và đông, trừ khi bắn trúng trực diện.

Số lượng phải đến mấy vạn con.

Bàn Tử tái mặt: Lão Hồ, không xong rồi, không đỡ nổi đâu, làm sao bây giờ.

Chỉ cần bị một con chạm vào là c·hết cháy ngay lập tức.

Hồ Bát Nhất hét: Chạy.

Bàn Tử, Shirley, hai người đi trước.

Khương huynh đệ, cậu cũng đi mau.

Khương Hoa tính toán khoảng cách đến sông ngầm còn khá xa.

Nếu Hồ Bát Nhất đoạn hậu thì chắc chắn c·hết.

Mà Hồ Bát Nhất không thể c·hết.

Khương Hoa nghiến răng, đẩy mạnh Hồ Bát Nhất ra ngoài lối đi: Lão Hồ, anh chạy đi, tôi đoạn hậu.

Hồ Bát Nhất loạng choạng, nghiến răng: Không được, tôi không thể để cậu lại.

Không còn thời gian đâu, tôi có cách thoát thân.

Khương Hoa vừa nói vừa rút ngọc bội Xích Long ra.

Đây là bảo vật truyền tống, át chủ bài của hắn, nhưng dùng xong phải đợi nửa năm mới hồi phục.

Hắn quyết định thử cách khác trước.

Hắn rút dao găm, rạch một đường vào tay phải, máu tươi bắn ra.

Khương Hoa vung tay, máu vẩy vào không trung.

Một màn kinh người xuất hiện: Tất cả Hỏa Biểu Trùng lập tức khựng lại, bay lượn vòng quanh nhưng không dám lao tới.

Khương Hoa thở phào.

Hắn nhớ Kỳ Lân Huyết Mạch của Muộn Du Bình có thể đuổi côn trùng, nên đánh cược Xích Long Huyết Mạch cũng có tác dụng tương tự.

Quả nhiên là đúng.

Đỡ tốn một lần dùng ngọc bội.

Hồ Bát Nhất định kéo Khương Hoa đi, thấy cảnh này thì mừng rỡ: Khương huynh đệ, máu của cậu trâu bò thật đấy.

Khương Hoa cười: Lão Hồ, anh đi trước đi, tôi canh chừng ở đây, yên tâm tôi không sao.

Được, tôi ra xem nhóm Giáo sư Trần thế nào, cậu cẩn thận, có biến thì rút ngay nhé.

Hồ Bát Nhất rời đi.

Khương Hoa quay lại nhìn Cửu Tằng Yêu Lâu.

Giờ đã không sợ lũ bọ, hắn có thể vào trong xem thứ gì đang vẫy gọi mình.

Để an toàn, hắn nắm chặt ngọc bội truyền tống trong tay, bước về phía tòa tháp, để lại lũ Hỏa Biều Trùng bay lượn trên đầu nhưng không dám sà xuống vì sợ khí tức của hắn.

Bước vào tầng thứ nhất là một đại điện.

Xung quanh là những bức tường đá tròn xây bằng đá xanh, phía trên dường như có vài bức bích họa, tiếc là dưới sự bào mòn của thời gian, chúng đã trở nên mờ nhạt đến không thể nhận ra, hoàn toàn không thấy rõ hình dáng ban đầu.

Trong đại điện, phía trước là một bức tượng đá.

Phía trên thờ phụng một quả cầu đá hình con mắt.

Dưới quả cầu đá hình con mắt, có từng bộ xương khô, tất cả đều quỳ rạp ở đó, trông như tín đồ Ma Quốc.

Khương Hoa liếc mắt nhìn, cũng không phát hiện vật gì, ngay cả một món đồ cổ cũng không có.

Thế là, anh bước lên tầng thứ hai.

Tầng thứ hai cũng có cấu trúc không khác biệt mấy so với tầng thứ nhất.

Một đại điện, tượng quả cầu đá hình con mắt, dưới đế còn có một nhóm tín đồ trung thành.

Khương Hoa đoán chừng Cửu Tầng Yêu Lâu này chính là một tòa kim tự tháp tôn giáo với đẳng cấp nghiêm ngặt.

Tín đồ tầng thứ nhất có địa vị thấp nhất.

Tín đồ tầng thứ hai cao hơn một bậc.

Tín đồ tầng thứ ba cao hơn nữa, cứ thế mà suy ra Đi thẳng tới tầng thứ sáu, cuối cùng cũng xuất hiện một chút khác biệt.

Tầng thứ sáu cũng là một đại điện, phía trước có một pho tượng.

Pho tượng là một con đại xà, trên đầu đại xà mọc một con mắt khổng lồ.

Mà phía dưới, lại là mấy pho tượng tế tự mặc trang phục kỳ dị, bên cạnh pho tượng còn có một con sói khổng lồ và mấy pho tượng côn trùng khổng lồ.

Mấy con côn trùng khổng lồ kia, hơi giống Hỏa Biểu Trùng.

Cái cấp độ chính quyền tôn giáo của Ma Quốc này có vẻ hơi bất thường, bọn họ thờ phụng Xà Thần, nên Xà Thần có địa vị cao nhất.

Thứ yếu là con mắt.

Ngay cả Yêu Nô sói khổng lồ và Hỏa Biểu Trùng, địa vị cũng cao hơn tín đồ bình thường.

Khương Hoa lắc đầu, Ma Quốc này là một xã hội nô lệ điển hình.

Không biết có bao nhiêu nô lệ đã bị xem như vật tế phẩm, hiến tế cho Thần Linh Ma Quốc.

Ngay cả tín đồ tôn giáo cũng chỉ là những kẻ có cũng được không có cũng được.

Sau một hồi cảm khái, Khương Hoa nhìn sang bên cạnh các pho tượng tế tự, ở đó có rất nhiều thanh đồng khí.

Thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc, đồ sứ mới chỉ chớm nở, công nghệ còn rất non nớt.

Do đó, thanh đồng khí là vật tùy táng chủ yếu trong các mộ táng thời kỳ Chiến Quốc.

Những thanh đồng khí này đều rất tinh xảo.

Khương Hoa lộ vẻ vui mừng, vội vàng đi tới.

Đinh.

Phát hiện Long Khí Bảo Vật, có muốn hấp thu không.

Quả nhiên, dãy núi Côn Lôn này thuộc về nơi khởi nguồn của Long Mạch.

Vì vậy, những thanh đồng khí này chứa Long Khí, chắc hẳn sẽ không thấp kém đi đâu được.

Hấp thu.

Ngay sau đó, hàng loạt tiếng nhắc nhở vang lên trong đầu Khương Hoa.

Đinh.

Chúc mừng Chủ thể nhận được 32 Tiến Hóa Trị.

Đinh.

Chúc mừng Chủ thể nhận được 43 Tiến Hóa Trị.

Đinh.

Chúc mừng Chủ thể nhận được 38 Tiến Hóa Trị.

Ở đây có khoảng ba bốn mươi món thanh đồng khí.

Sau khi hệ thống hấp thu xong, anh tổng cộng nhận được hơn 1100 Tiến Hóa Trị.

Chủ thể: Khương Hoa.

Tu vi: Võ giả Nhất phẩm tiến độ Luyện Bì: 8%.

Huyết mạch: Xích Long Huyết Mạch chưa Giác Tỉnh.

Tiến Hóa Trị: 1623.

Nhìn thấy Tiến Hóa Trị trong hệ thống, Khương Hoa không nhịn được nở nụ cười.

Có nhiều Tiến Hóa Trị như vậy, chỉ cần cho anh thời gian tiêu hóa, anh liền có thể trong thời gian ngắn đạt đến Luyện Bì Đại Thành.

Sau khi tìm kiếm xong tầng thứ sáu, Khương Hoa liền bước lên tầng thứ bảy.

Ở đây thờ phụng một người phụ nữ bị che mặt, trên đầu có từng con rắn nhỏ nhe nanh múa vuốt, cô ta mặc một chiếc váy đen kỳ lạ, đôi mắt như một vòng xoáy có thể nuốt chửng con người.

Nếu Khương Hoa không đoán sai, tầng thứ bảy này thờ phụng Ma Quốc Quỷ Mẫu.

Truyền thuyết Ma Quốc Quỷ Mẫu sở hữu sức mạnh thần kỳ.

Chỉ cần có người nhìn vào mắt cô ta, sẽ lập tức biến mất.

Hơn nữa, trong truyền thuyết thần thoại của Ma Quốc, Quỷ Mẫu luân hồi không ngừng, vĩnh sinh bất tử.

Trong địa vị thần quyền của Ma Quốc, Quỷ Mẫu chỉ đứng sau Xà Thần, và cùng với quái xà mắt đen Tịnh Kiến A Hàm.

Điều khiến Khương Hoa cảm thấy có chút đáng tiếc là tầng thứ bảy này lại không có bất kỳ vật tùy táng nào, chỉ có duy nhất một pho tượng Quỷ Mẫu.

Chương 13

Anh thở dài một hơi, bước lên tầng thứ tám.

Ở đây thờ phụng từng con quái xà mắt đen, toàn thân đen như mực, trên đầu mọc một con mắt kỳ dị, hai chiếc răng nanh độc hơi nhếch lên, nhìn khiến người ta không rét mà run.

Tương tự, ở đây cũng không có bất kỳ vật tùy táng nào.

Xem ra người Ma Quốc cho rằng những vàng bạc vật chất này không xứng đặt cùng Quỷ Mẫu và Tịnh Kiến A Hàm.

Đứng tại tầng thứ tám, Khương Hoa cảm nhận được luồng triệu hồi mơ hồ đã ngày càng mãnh liệt.

Ánh mắt anh trở nên nghiêm túc, tiếp theo, anh sẽ đặt chân lên tầng cuối cùng, cũng chính là tế đàn phục sinh xà mẹ.

Mọi bí ẩn sẽ có lời giải đáp ở tầng thứ chín.

Đồng thời, nơi đó cũng là chỗ nguy hiểm nhất.

Khương Hoa hít sâu một hơi, truyền tống Ngọc Bội luôn nằm trong tay, một khi gặp nguy hiểm, anh sẽ lập tức truyền tống rời đi.

Anh bước đi, cuối cùng đặt chân lên tầng cuối cùng.

Oong.

Mắt Khương Hoa tối sầm lại, anh đi vào một không gian tối đen như mực.

Xung quanh tràn ngập sương mù, bầu trời cũng có màu đen tối, nhìn vô cùng áp bức.

Đây là đâu.

Khương Hoa không nhịn được ngẩng đầu nhìn lên, kết quả lập tức kinh ngạc.

Anh nhìn thấy trên bầu trời, một con cự xà vô cùng to lớn, không nhìn rõ khuôn mặt cụ thể, toàn bộ thân hình đều ẩn trong mây mù.

Cự xà há miệng hút vào, không ngừng hấp thu sương mù trong trời đất.

Mà giữa không trung, Khương Hoa nhìn thấy một bóng người hư ảo, mặc một bộ giáp vảy màu xanh, trong tay cầm một thanh bảo kiếm màu xanh, ngồi ngay ngắn giữa không trung, không ngừng chịu đựng sự thôn phệ của cự xà.

Ánh mắt Khương Hoa chợt ngưng lại, Tôi có thể cảm nhận được, luồng khí tức triệu hồi kia, chính là từ thân ảnh hư ảo này truyền đến.

Hắn rốt cuộc là ai.

Con cự xà kia chính là Xà Thần được Ma Quốc thờ phụng sao.

Xà Thần đã sống lại sao.

Từng ý nghĩ nghi ngờ phức tạp ùa vào đầu Khương Hoa.

Bỗng nhiên, thân ảnh đang khoanh chân giữa Hư Không kia chợt mở mắt.

Một đạo ánh mắt như điện phóng thẳng vào người Khương Hoa.

Đây là hơi thở của Xích Long Lệnh Hơn hai nghìn năm rồi, cuối cùng cũng có hậu bối đến đây sao.

Ha.

Cuối cùng, thiên mệnh tại ta.

Chúc Cửu Âm, ngươi đáng chết.

Khi thân ảnh hư ảo nhìn tới, Khương Hoa cảm nhận được truyền

tống Ngọc Bội trong tay mình đang phát ra hào quang chói sáng, hơn nữa không ngừng rung động.

Xích Long Lệnh.

Đây là tên của nó sao.

Mà cự xà trên bầu trời, dường như cũng cảm nhận được nguy cơ.

Nó ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gầm thét, đầu rắn thò xuống.

Lộ ra diện mạo thật sự của nó.

Đây là một con quái vật đầu người thân rắn, trên đầu có hai con mắt một đen một trắng, riêng răng nanh của nó đã có thể sánh với núi.

Khương Hoa chỉ liếc mắt một cái, đầu anh chợt vang dội.

Anh dường như nhìn thấy hai thế giới.

Một thế giới mặt trời chói chang.

Một thế giới trăng sáng ngời.

Sách Sơn Hải Kinh Đại Hoang bắc kinh thời Tiên Tần ghi chép: Ngoài Tây Bắc Hải, phía bắc Xích Thủy, có Chương Vĩ Sơn.

Có thần, mặt người thân rắn mà đỏ, mắt thẳng khi ở, sáng chính là tối, tối chính là sáng, không ăn không ngủ không nghỉ, mưa gió là thức.

Là Chúc Cửu Âm, là Chúc Long.

Thần Linh mà Ma Quốc cổ đại thờ phụng, lại chính là Chúc Cửu Âm trong truyền thuyết sao.

Trong lòng Khương Hoa lộ ra sự chấn động.

Rống.

Lúc này, Chúc Cửu Âm phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Lực lượng kinh khủng cuộn về phía Khương Hoa.

Nó cảm nhận được nguy cơ, phát hiện kẻ xâm nhập.

Vì vậy ngay khi vừa tỉnh lại, nó muốn tiêu diệt kẻ xâm nhập.

Bóng người hư ảo khẽ cười một tiếng: Chúc Cửu Âm, đừng vọng tưởng vùng vẫy.

Ngươi bây giờ, chẳng qua là tàn hồn ý niệm thôi, ngay cả ý thức cơ bản nhất cũng không có, chỉ còn lại một cỗ ý chí tàn dư.

Mặc dù ta cũng chỉ còn lại tàn hồn, nhưng may mắn lão thiên có mắt, hậu bối của Xích Long gia ta cuối cùng cũng tìm được nơi đây.

Chúc Cửu Âm, ngươi có thể chết đi.

Bóng người hư ảo quay đầu nhìn về phía Khương Hoa, Hậu bối của Xích Long gia, mượn thân thể ngươi dùng một chút.

Oong.

Khương Hoa chỉ cảm thấy ý thức chấn động, lập tức liền mất đi quyền kiểm soát thân thể.

Anh như một người ngoài cuộc, từ một góc độ khác nhìn chính cơ thể mình.

Cùng lúc đó, bảo kiếm và áo giáp trong hư không tự động bay đến trên người Khương Hoa, đồng thời gắn chặt vào anh.

Xích Long Lệnh.

Đã lâu không gặp.

Khương Hoa khẽ cười một tiếng, cầm truyền tống Ngọc Bội trong tay giơ lên, đồng thời rót chân khí vào đó.

Quang mang của Xích Long Lệnh trong nháy mắt đại thịnh.

Ngay sau khắc, một luồng khí tức hoang dã cực lớn truyền đến từ

Xích Long Lệnh.

Mà Chúc Cửu Âm đang kinh hoàng trên bầu trời, khi cảm nhận được luồng khí tức này, lại kêu lên một tiếng ai oán, thân rắn to như núi nằm rạp xuống đất, không dám nhúc nhích.

Khương Hoa tự lẩm bẩm: Xích Long Lệnh chính là mệnh lệnh do Thần thú Xích Long thời viễn cổ để lại, bên trong ẩn chứa ý chí của Thần thú Xích Long.

Nếu là chân thân Chúc Cửu Âm ở đây, còn có thể chống cự đôi chút.

Tiếc là bây giờ Chúc Cửu Âm, chẳng qua là một cỗ tàn hồn mà thôi.

Năng lượng trong Xích Long Lệnh này, đã gần như khô kiệt.

Khương Hoa lắc đầu, tiện tay vung lên, lập tức thân thể Chúc Cửu Âm hóa thành một đoàn năng lượng màu đen, bị Xích Long Lệnh thôn phệ.

Tốt, bây giờ bổ sung một chút.

Cơ thể Khương Hoa chấn động, lập tức cảm thấy thân thể mình đã khôi phục quyền kiểm soát.

Trước mặt anh, bóng người hư ảo lần nữa xuất hiện.

Hậu bối, khối Xích Long Lệnh này vô cùng quan trọng, tuyệt đối không thể để mất.

Bây giờ ta đã bổ sung một chút năng lượng cho nó, công năng của nó cũng đã được mở ra một chút.

Bóng người hư ảo nhìn lên bầu trời, thân hình có chút tiêu điều, Nếu có cơ hội, cháu có thể tìm được Xích Long Bí Cảnh, có thể dựa vào Xích Long Lệnh mở ra Bí Cảnh, hoặc có lẽ có thể truy tìm dấu

chân thượng cổ tiên thần.

Bất quá nhìn cháu bây giờ chỉ có cảnh giới Luyện Bì, e rằng cả đời này cũng khó mà Giác Tỉnh huyết mạch.

Tiền bối, ngài là ai.

Khương Hoa chắp tay hỏi.

Ta.

Giọng bóng người hư ảo có chút trầm thấp, Tên tuổi đã không còn quan trọng, hơn hai nghìn năm trôi qua, ta cũng cuối cùng được giải thoát rồi.

Mọi thứ hãy để nó bụi về với bụi, đất về với đất đi.

Tiền bối, có cách nào cứu ngài không.

Bóng người hư ảo lắc đầu, Ta sớm đã chết, bây giờ ta chẳng qua là tàn niệm thôi.

Cùng với sự biến mất của Chúc Cửu Âm, ta cũng sẽ tiêu tán trong trời đất.

Khương Hoa trầm mặc một lát, Tiền bối, cháu sẽ đưa các tiền bối Khương gia bên ngoài nhập thổ vi an.

Bóng người hư ảo thở dài một hơi, Tùy cháu đi.

Thực ra linh hồn của họ cũng đã bị Chúc Cửu Âm thôn phệ rồi, dù là Địa Phủ trong truyền thuyết có thật đi nữa, cũng không thể lại chuyển thế.

Đúng rồi, Xích Long Giáp và Long Ngâm Kiếm trên người cháu, cũng là Truyền Thừa Chí Bảo của Xích Long gia.

Hai nghìn năm trước chúng đã thất lạc trong tay ta, lần này cháu hãy mang chúng về đi Nói xong những lời này, bóng người hư ảo dần

dần hóa thành những điểm sáng, biến mất giữa trời đất Khương Hoa lặng lẽ đứng một lúc, tiễn biệt tiên tổ rời đi.

Bỗng nhiên, không gian trước mắt anh dần dần sụp đổ.

Khương Hoa trở nên hoảng hốt, rồi nhìn thấy cảnh tượng thật sự.

Đây là một tòa tế đàn.

Tế đàn có từng rãnh đá nhỏ, dẫn máu tươi ra ngoài.

Tế đàn còn khắc họa những đường vân kỳ lạ, một hạt châu lớn bằng nắm tay, tĩnh lặng đặt ở giữa tế đàn.

Đây là vật gì.

Khương Hoa vận Hoàng Kim Nhãn để kiểm tra, nhưng không có bất kỳ thông tin nào.

Bất quá, vì hạt châu này có thể đặt trên tế đàn, điều đó có nghĩa nó nhất định là một bảo bối.

Khương Hoa đi đến cầm hạt châu trong tay, vừa chạm vào đã thấy mềm mại ấm áp, một luồng ý lạnh xuyên vào lòng.

Trước hết cứ mang hạt châu đi đã, lát nữa nghiên cứu sau.

Còn có Xích Long Giáp và Long Ngâm Kiếm này.

Xích Long Giáp thì dễ nói, mặc trên người tôi, ai cũng không nhìn ra.

Nhưng Long Ngâm Kiếm này thì sao đây.

Khương Hoa khẽ nhíu mày, nếu thanh Long Ngâm Kiếm này bị người khác nhìn thấy, anh thật sự không dễ giải thích.

Haizz, nếu như hệ thống có không gian trữ vật thì tốt.

Khương Hoa lại cầm Xích Long Lệnh, tức là truyền tống Ngọc Bội, quan sát kỹ lưỡng xem có thay đổi gì không.

Bỗng nhiên, mắt anh sáng lên.

Xích Long Lệnh này lại có công năng không gian trữ vật.

Anh đưa chân khí vào, ý thức lập tức đi vào một không gian.

Chương 14

Không gian này xám xịt một mảng, rộng chừng một căn phòng, bên trong không có vật gì.

Tâm niệm Khương Hoa khẽ động, Long Ngâm Kiếm lập tức xuất hiện trong không gian trữ vật.

Ha ha, không ngờ Xích Long Lệnh còn có công năng trữ vật.

Để Long Ngâm Kiếm vào trong này thì tiện hơn nhiều, về sau đi Tinh Tuyệt Cổ Thành, cũng có thể chuẩn bị thêm một chút vật tư.

Phải biết, nước trong sa mạc có thể sánh ngang với vàng.

Tôi cũng đã đến lúc ra ngoài, không biết Giáo sư Trần và mọi người có gặp vấn đề gì không.

Thế là, anh nhanh chóng rời khỏi Cửu Tằng Yêu Lâu, chạy về phía Giáo sư Trần và đoàn người.

Rất nhanh, Khương Hoa đã đuổi kịp Giáo sư Trần và những người khác.

Vì đã lấy được laptop của Hoa Đặc, mục đích đến đây đã đạt được.

Đáng nói là, vừa rồi Giáo sư Trần và mọi người thật sự đã gặp nguy hiểm.

Dưới sông ngầm lại có một con cá cóc Bá Vương.

To hơn cả một chiếc ô tô nhỏ, nếu không phải Hồ Bát Nhất kịp thời đến, dùng một quả lựu đạn ném vào miệng cá cóc Bá Vương, giết chết nó, e rằng Giáo sư Trần và nhóm người kia thật sự có thể gặp thương vong.

Ài, anh Khương, cuối cùng cậu cũng về rồi.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cùng những người khác, nhìn thấy Khương Hoa xuất hiện liền thở phào một hơi.

Bàn Tử giơ ngón cái lên, Anh Khương, cậu lại cứu chúng tôi một mạng nữa rồi.

Không nói gì thêm, sau này có chuyện gì cần giúp, tôi Vương Khải Toàn dù có lên núi đao xuống biển lửa cũng phải giúp cậu hoàn thành.

Khương Hoa khách sáo đôi chút, cùng mọi người hàn huyên vài câu.

Hồ Bát Nhất đi tới nói nhỏ: Anh Khương, tôi không nói cho mọi người chuyện máu của cậu có thể xua đuổi Trùng Trĩ.

Tôi đã bịa ra một lý do, nói cậu có một loại thuốc bột xua côn trùng gia truyền Khương Hoa hiểu rõ, cười nói: Anh Hồ, cảm ơn anh.

Thông tin về huyết mạch đặc biệt đúng là không thể tùy tiện nói ra.

Trong đội khảo cổ này còn có người Uông Gia, một khi để bọn họ biết Khương gia có huyết mạch đặc biệt, với sự điên cuồng của họ, biết đâu chừng họ sẽ làm gì đó với Khương gia.

Vừa rồi anh quả thật không nghĩ tới điểm này.

Bằng không anh có thể thực sự đã không thương tiếc Diệp Diệc Tâm rồi.

Tốt, chúng ta đi thôi.

Đoàn người khảo cổ, mang theo Tát Đế Bằng bị rắn độc cắn bị thương, trở về doanh trại quân đội, kịp thời tiêm huyết thanh, cứu được một mạng.

Đáng tiếc là, cơ thể Tát Đế Bằng rất yếu, có lẽ không thể tiếp tục cùng bọn họ đi vào sa mạc, tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành nữa.

Một bên khác.

Một nhóm người áo đen nhìn theo bóng lưng đội khảo cổ rời đi, người áo đen cầm đầu phất tay nói: Đi thôi, bọn họ đi rồi, chúng ta vào lấy đồ vật bên trong ra.

Thế là, người Uông Gia tiến vào Cửu Tằng Yêu Lâu.

Đối mặt với Hỏa Biểu Trùng, người Uông Gia lấy ra một loại thuốc bột, rắc vào không trung, lập tức Hỏa Biểu Trùng đều bay đi.

Sau đó mọi người đi vào Cửu Tằng Yêu Lâu, đi thẳng tới tầng thứ chín, nhìn thấy tòa tế đàn kia.

Trên tế đàn không có vật gì.

Người áo đen cầm đầu lập tức trợn tròn mắt, hỏi đồ tốt đâu.

Theo lời của Bộ phận Tính toán, sau khi đến tầng thứ chín của Cửu Tằng Yêu Lâu, sẽ tiến vào một không gian hư ảo.

Người áo đen cầm đầu trong tay cầm một khối đá màu đỏ lửa.

Kỳ lạ là, khối đá lại giống như ngọc thạch, có ánh sáng óng ánh lưu chuyển, phía trên mơ hồ hiện ra một con Phượng Hoàng Tiếp đó chỉ cần tôi đặt viên đá này vào trong, liền có thể lấy ra một thanh kiếm và một bộ giáp Thế nhưng tại sao ở đây lại không có gì cả.

Trong một khoảnh khắc, người áo đen cầm đầu lâm vào sự lúng túng sâu sắc.

Hắn thậm chí đang nghi ngờ, liệu có phải những người trong đội khảo cổ đã lấy đồ vật đi rồi không.

Người áo đen do dự nói: Thế nhưng Bộ phận Tính toán đã nói, trừ Uông Gia chúng ta ra, không có bất kỳ ai có thể mang đồ vật đi Nhưng nơi này đích xác không có gì cả.

Trong lòng người áo đen, bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ đáng sợ.

Chẳng lẽ Bộ phận Tính toán đã xảy ra sai lầm.

Không thể nào, bao nhiêu năm nay, bọn họ chưa từng xảy ra bất kỳ sai lầm nào.

Người áo đen lập tức quẳng ý nghĩ đáng sợ đó ra khỏi đầu.

Phải biết, bọn họ đã coi Bộ phận Tính toán là tín ngưỡng trong lòng.

Bộ phận Tính toán của Uông Gia bọn họ, làm sao có thể xảy ra sai lầm được chứ.

Ừm, Bộ phận Tính toán không thể sai, nhất định là tôi đã quên điều gì đó Hai ngày sau đó.

Trên một chuyến xe lửa.

Đội khảo cổ tiếp tục hướng về sa mạc xuất phát, lần này trong đội ngũ của họ thiếu một Tát Đế Bằng.

Shirley Dương và Giáo sư Trần cùng mọi người đang nghiên cứu cuốn sổ tay kia.

Trên đó là bản đồ do Hoa Đặc ghi chép, hơn nữa còn vô cùng chi tiết.

Thảo luận hơn nửa ngày, cuối cùng cũng có kết quả.

Shirley Dương đi tới trước mặt Hồ Bát Nhất, nói: Hồ tiên sinh, tôi và Giáo sư Trần đã bàn bạc xong, kế hoạch của chúng ta là xuất phát từ Bác Tư Đằng Hồ, đi về phía nam tìm kiếm sông Khổng Tước cổ, sau đó tiến vào sâu trong sa mạc, xuôi theo sông ngầm Tư Độc đi về phía nam, dọc đường tìm kiếm di tích Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Hồ tiên sinh thấy sao.

Hồ Bát Nhất nhún vai, Tôi không có vấn đề.

Được, vậy chúng ta vừa đến nơi, liền lập tức xuất phát.

Cái gì, lập tức xuất phát.

Bàn Tử lúc này lại gần, tức giận nói, Các cô những nhà tư bản này, có còn để cho người khác sống không.

Nhìn xem mọi người bây giờ đã mệt mỏi thành cái dạng gì rồi.

Shirley Dương nói: Trong sổ ghi chép, muốn tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành, chỉ có thể xuất phát vào mùa gió.

Bây giờ đã là mùa gió rồi, chúng ta nhất thiết phải nắm chặt thời gian.

Giáo sư Trần lúc này cũng đi qua nói: Đồng chí Tiểu Hồ, đồng chí Tiểu Vương, hy vọng hai đồng chí có thể thông cảm một chút.

Hồ Bát Nhất do dự một lát, Cô Dương, Giáo sư Trần, tôi nói thật lòng, các cô thật sự chưa từng tiến vào sa mạc, không biết sa mạc đáng sợ đến mức nào.

Tôi có thể nói với các cô thế này, nếu chúng ta tùy tiện đi vào, e rằng tất cả mọi người sẽ phải bỏ mạng trong sa mạc.

Thế nhưng Shirley Dương có chút khó xử.

Cô Dương, tôi không đùa nữa, đến nơi rồi, chúng ta tìm một người dẫn đường, nếu anh ta nói có thể tiến vào sa mạc, vậy chúng ta sẽ đi vào, cô thấy sao.

Shirley Dương do dự rồi gật đầu, Được.

Còn Khương Hoa một bên, thì đang nhắm mắt suy tư.

Anh đang suy nghĩ về chuyến đi Côn Lôn Băng Xuyên.

Những người Uông Gia kia, mục đích rốt cuộc là gì.

Bọn họ để Diệp Diệc Tâm làm nội ứng đi vào, là muốn làm gì.

Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Trước hết, mục đích của Uông Gia là truy tìm Trường Sinh.

Mà bí mật trường sinh, lại có liên quan đến Tây Vương Mẫu Vẫn Ngọc, cùng với Chung Cực Thanh Đồng Môn.

Vậy Tinh Tuyệt Cổ Thành, có quan hệ gì với hai thứ này.

Còn nữa, Bộ phận Tính toán của Uông Gia Trong lòng Khương Hoa có chút ngưng trọng.

Anh biết Bộ phận Tính toán của Uông Gia có thể lợi dụng dữ liệu lớn để suy tính ra kết quả.

Từ bao năm nay đến giờ, bọn họ chưa từng phạm sai lầm.

Uông Gia muốn đến Tinh Tuyệt Cổ Thành làm gì.

Khương Hoa như có điều suy nghĩ, nghĩ mãi nửa ngày cũng không có đầu mối.

Anh dứt khoát không nghĩ nữa, dù sao vô luận Uông Gia có mục đích gì, chỉ cần không chọc tới anh, anh cũng không muốn gây phiền phức.

Khương Hoa trong tay vuốt ve một viên ngọc thạch châu.

Đây chính là hạt châu trên tế đàn ở tầng thứ chín của Cửu Tầng Yêu Lâu.

Anh không biết hạt châu này là gì.

Nhưng anh có thể cảm nhận được, bên trong viên ngọc thạch châu ẩn chứa năng lượng mênh mông.

Luồng năng lượng này không giống khí huyết chi lực bình thường.

Khương Hoa chỉ cần nắm trong tay, liền có thể cảm nhận được, từng tia năng lượng thần bí, từ tay anh đi vào cơ thể, chảy khắp toàn

thân Chỉ một tia năng lượng, Khương Hoa cũng cảm thấy toàn thân thư thái.

Chân khí trong cơ thể cũng đang sôi trào.

Sau khi tia năng lượng kia được hấp thu hoàn toàn, chân khí trong cơ thể anh lại mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Ánh mắt Khương Hoa sáng lên, đây rốt cuộc là thứ gì.

Không phải khí huyết chi lực, thế nhưng lại có thể tăng trưởng chân khí của tôi, hơn nữa còn dễ dùng hơn khí huyết chi lực, dường như đối với cơ thể người cũng có lợi ích to lớn.

Trong lòng Khương Hoa dâng lên một suy đoán, Đây sẽ không phải là linh khí trong truyền thuyết sao.

Anh cảm thấy rất có thể.

Thời Thượng Cổ, chư thần cùng nổi lên.

Điểm này, từ Chúc Cửu Âm ở Cửu Tằng Yêu Lâu, cùng với Lão Tổ Tông Khương gia, cũng có thể thấy được.

Thực lực của bọn họ, có thể sánh ngang với thần linh.

Mà thời đại hiện nay, có thể tu luyện tới võ giả Tam phẩm, cũng đã là khó càng thêm khó rồi.

Liệu đó có phải là do tư chất tu luyện của người hiện đại yếu hơn người thời Thượng Cổ.

Chuyện này không thể nào.

Lời giải thích duy nhất, chính là hiện đại thiếu một vài thứ.

Thiếu đi thứ có thể nhanh chóng tăng trưởng tu vi so với người thời Thượng Cổ.

Khương Hoa cảm thấy suy đoán của mình, rất có thể là sự thật.

Chương 15

Bất quá bây giờ anh không có chứng cứ.

Chuyện này chỉ có thể do anh đi tìm kiếm rồi.

Viên ngọc thạch châu này, đoán chừng là loại Nội Đan nào đó.

Tàn niệm linh hồn của Chúc Cửu Âm, hẳn là trốn trong hạt châu này.

Bây giờ tàn niệm của Chúc Cửu Âm đã biến mất, viên ngọc thạch châu này liền biến thành một quả cầu năng lượng thuần túy.

Với thể lượng của Chúc Cửu Âm mà nói, dù chỉ là một chút, cũng đủ cho tôi hiện tại sử dụng rồi.

Suy nghĩ một chút, Khương Hoa nắm chặt hạt châu, bắt đầu vận chuyển Xích Long nội khí pháp, không ngừng luyện hóa loại linh khí này.

Từng tia năng lượng, không ngừng tiến vào tứ chi bách hài của anh, sau đó được Xích Long nội khí pháp chuyển hóa thành chân khí tinh khiết, không ngừng rèn luyện màng da. 9%. 10%.

Chúng ta bây giờ đã đến Trường An rồi, mọi người có thể xuống đi dạo một chút.

Tôi đã cho người chở một số trang bị từ Đăng Tháp Quốc đến đây, bây giờ cần đi xử lý một chút.

Trong xe lửa, Shirley Dương nói với mọi người.

Vương Bàn Tử có chút vui vẻ, ở trong chiếc xe lửa ngột ngạt này, hắn đã ngớ ngẩn rồi, nếu ở Ngọc Kinh Thành, hắn đã sớm chạy đi chơi.

Anh Hồ, chúng ta xuống đi dạo một chút nhé.

Ừm, đi thôi.

Ài, chúng ta gọi anh Khương nữa chứ.

Bàn Tử nhìn về phía Khương Hoa đang nhắm mắt, hơi nghi hoặc, chẳng lẽ ngồi cũng có thể ngủ được sao.

Alo, anh Khương.

Khương Hoa mở to mắt, đôi mắt lộ ra quang mang khiến người khác khiếp sợ.

Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy toàn thân run lên, dường như có một cảm giác như nhìn thấy mãnh thú.

Ừm Bàn Tử, sao vậy.

Khương Hoa tâm trạng rất tốt, quay đầu hướng Bàn Tử cười nói.

Vương Bàn Tử vẫn còn sợ hãi, không nhịn được hỏi: Anh Khương, vừa rồi mắt cậu làm sao vậy.

Sao tôi cảm thấy toàn thân lạnh toát vậy.

À, tôi vừa rồi đang luyện một loại pháp môn dưỡng sinh gia truyền.

Khương Hoa sững sờ, lập tức vừa cười vừa nói.

Pháp môn dưỡng sinh.

Mắt Bàn Tử sáng lên, Rất lợi hại phải không.

Có thể sống lâu trăm tuổi.

Ấy không thể, đúng là tôi luyện lung tung thôi.

Thôi được.

Bàn Tử có chút thất vọng.

Được rồi, anh Khương, chúng ta bây giờ đến Trường An rồi, cậu có muốn xuống đi dạo một chút không.

Hồ Bát Nhất cắt ngang bọn họ, nói với Khương Hoa.

Ừm, được thôi, vừa vặn tôi cũng có chút chán, đi dạo ngàn năm cố đô cũng tốt.

Khương Hoa vươn vai mệt mỏi, cùng Hồ Bát Nhất và mọi người xuống xe lửa.

Chuyến đi Côn Lôn Băng Xuyên này, đúng là thu lợi lớn.

Bây giờ Khương Hoa đã tu luyện đến Luyện Bì Đại Thành, chỉ cần đánh thông lớp chắn giữa màng da và huyết nhục, liền có thể tấn thăng thành võ giả Nhị phẩm.

Đây mới chỉ vẻn vẹn một ngày.

Anh hấp thu năng lượng trong viên hạt châu kia, tốc độ rèn luyện màng da so với khí huyết còn nhanh hơn gấp trăm lần.

Hơn nữa, sau một ngày hấp thu, Khương Hoa cảm nhận được, năng lượng trong hạt châu kia ít nhất còn chín phần mười.

Mặc dù tu vi càng cao, tu luyện càng khó.

Đồng thời cần năng lượng cũng càng nhiều.

Nhưng viên hạt châu này, ít nhất có thể giúp anh tu luyện tới cảnh giới Tứ phẩm.

Thậm chí, có thể đột phá đến cảnh giới Ngũ phẩm võ giả.

Khoảng cách đến võ giả Lục phẩm Luyện Thể Đại Thành, cũng đã không còn xa.

Chúc Cửu Âm, một tôn thần minh viễn cổ.

Cho dù chỉ là một tia năng lượng tàn hồn, đối với anh mà nói, cũng

là vô cùng khổng lồ rồi.

Trong Côn Lôn Băng Xuyên, Khương Hoa còn thu được số lượng lớn Tiến Hóa Trị, bất quá anh bây giờ cũng không định sử dụng.

Anh tính toán giữ lại cho trường hợp khẩn cấp, sau này tiến vào Tinh Tuyệt Cổ Thành, gặp nguy hiểm gì thì sẽ mua sắm kỹ năng tương ứng trong hệ thống Thương Thành.

Khương Hoa cùng Hồ Bát Nhất và mọi người đi dạo một lát, liền tìm một lý do tách ra.

Anh từ một ngân hàng rút một ít tiền, tại Trường An mua số lượng lớn vật tư, đặt vào Xích Long Lệnh.

Không gian tồn trữ của Xích Long Lệnh ước chừng có một căn phòng lớn nhỏ, hơn nữa đồ vật đặt bên trong, thời gian đều ngừng lại ngay tại khoảnh khắc được đưa vào.

Theo lý thuyết, không gian trữ vật này kèm theo công năng giữ tươi, anh có thể để số lượng lớn thức ăn vào trong, mà không cần lo lắng sẽ bị hỏng.

Trong một thị trấn nhỏ ở sa mạc.

Đội khảo cổ đã đến đây.

Shirley Dương cũng đã vận chuyển số lượng lớn vật tư từ Đăng Tháp Quốc đến, bên trong có nhiều thực phẩm nén, lều trại, túi ngủ, kính chống bụi, khăn trùm đầu, cùng với súng ống vũ khí.

Thị trấn nhỏ này gần Bác Tư Đằng Hồ nhất.

Hồ Bát Nhất tìm vài người dân địa phương, hỏi thăm xem có ai biết rõ địa lý sa mạc, hơn nữa bày tỏ muốn thuê họ làm người dẫn đường.

A, các ông muốn vào sa mạc vào thời điểm này sao.

Người dân địa phương kia nghe nói họ muốn vào sa mạc, lập tức kinh ngạc hỏi.

Đúng vậy, có vấn đề gì không.

Hồ Bát Nhất nghi hoặc.

Không được, đây là mùa gió, không ai dám vào sa mạc vào mùa này.

Đồng hương, chúng tôi là đội khảo cổ của quốc gia, vào sa mạc là có nhiệm vụ, chúng tôi cần một người dẫn đường.

Ày, mấy người ngoài các ông đúng là không nghe lời khuyên.

Nếu các ông nhất định muốn đi vào, vậy chỉ có thể tìm An Lực Mãn thôi, ở đây chúng tôi chỉ có An Lực Mãn dám vào sa mạc vào mùa gió.

Theo sự giới thiệu của người đồng hương đó, đội khảo cổ đến chỗ lão hán An Lực Mãn.

Tên thật của An Lực Mãn đã không còn ai nhớ, mọi người đều gọi ông là An Lực Mãn, có nghĩa là bản đồ sống trong sa mạc.

Lão hán An Lực Mãn ngậm điếu thuốc lào, lắc đầu không ngừng: Không được, bây giờ là mùa gió, vào sa mạc ư.

Ông Hồ Đại lão nhân gia ông ta, đó là sẽ trách tội xuống đấy.

Lão ca, ông cứ giúp đỡ một chút đi, chúng tôi là đội khảo cổ của quốc gia, đến đây là có một nhiệm vụ quan trọng.

Giáo sư Trần đứng ra nói, hơn nữa lấy ra các giấy chứng nhận liên quan.

Nhưng An Lực Mãn vẫn lắc đầu, sống c·hết không chịu làm.

Cuối cùng, Shirley Dương đi ra.

An Lực Mãn, chỉ cần ông làm người dẫn đường cho chúng tôi, tất cả gia súc của ông ở đây, tôi đều trả giá gấp đôi.

Hơn nữa, chỉ cần từ trong sa mạc trở về, những con lạc đà này vẫn là của ông, tiền cũng là của ông.

An Lực Mãn lâm vào do dự, cuối cùng vẫn đồng ý.

Ông quỳ trên mặt đất, hướng về bầu trời phía tây, lẩm nhẩm kinh văn kỳ lạ.

Ông già, ông đang làm gì đấy.

Vương Bàn Tử đi tới, không hiểu hỏi ông.

An Lực Mãn lườm hắn một cái, Tôi đang cầu xin Hồ Đại tha thứ đấy, các cậu mà, vào sa mạc vào mùa gió, là sẽ bị Hồ Đại trách tội.

Hắc.

Cái ông Hồ Đại khỉ gió này, có lợi hại bằng Quan Âm Bồ Tát không.

Bàn Tử không quan tâm cười hì hì hỏi.

An Lực Mãn sầm mặt lại, cũng không muốn nói chuyện với hắn nữa.

Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất bất đắc dĩ gọi một tiếng.

Thế là, mọi người đặt vật tư lên lưng lạc đà.

An Lực Mãn còn mang theo số lượng lớn bã đậu và muối ăn.

Vương Bàn Tử giúp ông chuyển vật tư, không hiểu hỏi: Ông già, chúng ta ở sa mạc chỉ ăn cái đồ chơi này thôi sao.

Cái này ấy à, cậu muốn ăn cũng được thôi, nhưng mà, ông Hồ Đại lão nhân gia ông ta cho rằng, những bã đậu muối ăn này, vẫn nên để

cho lạc đà ăn thì tốt hơn.

Hồ Bát Nhất và Sở Kiện bên cạnh, lập tức cười phá lên.

Các ông cười cái gì chứ.

Vương Bàn Tử có chút lúng túng, không nhịn được tức giận nói.

Lần này mang theo vật tư, ước chừng có thể duy trì một tháng trong sa mạc.

Nước sạch thì ít hơn một chút, chỉ có lượng dùng cho hơn mười ngày, bất quá có thể bổ sung thêm nguồn nước ở các ốc đảo giữa đường và sông ngầm.

Mọi thứ chuẩn bị ổn thỏa sau đó, mọi người ngồi trên lạc đà, mênh mông cuồn cuộn xuất phát.

Hành trình đoạn thứ nhất, là kế hoạch xuất phát từ Bác Tư Đằng Hồ về phía tây nam, xuôi theo sông Khổng Tước đi một khoảng cách về phía tây, cho đến khi tìm được dòng sông cổ chảy về phía nam.

Khi tiến vào sa mạc, mọi người mới nhận ra, ở đây không dễ đi chút nào.

Trong sa mạc, nhìn lướt qua, khắp nơi đều là cát vàng, căn bản không phân rõ phương hướng cụ thể.

Lại còn mặt trời thiêu đốt đại địa trên bầu trời, mọi người đều bị chiếu đến buồn ngủ, miệng đắng lưỡi khô, suýt chút nữa ngã khỏi lưng lạc đà.

Mà lúc này đây, tác dụng của An Lực Mãn liền thể hiện ra.

Ông ấy cuối cùng cũng có thể dựa vào những bụi cây hồ dương trên mặt đất để phán đoán hướng đi của sông Khổng Tước.

Chương 16

Đoạn sông Khổng Tước cổ này, một số lòng sông vẫn chưa khô cạn, xung quanh rải rác vô số hồ nhỏ, trong nước còn có một số cá nhỏ, trên bờ cũng có một đám hải âu mỏ đỏ.

Cả đội khảo cổ, dọc theo hướng tây nam mà đi.

Rất nhanh liền đi vào Hắc Sa Mạc.

Theo lời lão hán An Lực Mãn, bên trong Hắc Sa Mạc chôn cất số lượng lớn thành trì và tài bảo, nhưng chỉ cần ai muốn mang tài bảo ra, sẽ lập tức gặp tai họa, đây là một vùng sa mạc đã bị Hồ Đại nguyền rủa.

Dừng lại.

Hồ Đại có gì ghê gớm đâu, Bàn gia ta mới không sợ hắn.

Chờ ta tìm được bảo bối, liền mang nó ra ngoài, xem Hồ Đại có thể làm gì ta.

Vương Bàn Tử ở một bên bĩu môi, lẩm bẩm nói nhỏ.

Bàn Tử, cậu đang lẩm bẩm gì đấy.

Hồ Bát Nhất lộ vẻ nghi ngờ, hỏi Vương Bàn Tử.

À không có gì Khương Hoa ở một bên, thì lộ ra một nụ cười.

Anh bây giờ là võ giả Nhất phẩm đỉnh cao, nhĩ lực kinh người, tự nhiên nghe được lời Bàn Tử nói.

Dọc theo con đường này, anh đều đang quan sát.

Diệp Diệc Tâm vẫn như trước để lại dấu ấn trên mặt đất, ngầm chỉ dẫn người Uông Gia.

Từ khi trở về từ Trường An, Diệp Diệc Tâm liên tục đến nói chuyện với Khương Hoa, thăm dò xem anh gặp phải chuyện gì trong Cửu Tằng Yêu Lâu.

Khương Hoa cảm thấy có chút buồn cười, mục đích này quá rõ ràng rồi.

Xem ra mục đích của người Uông Gia, thật sự là những thứ bên trong Cửu Tằng Yêu Lâu.

Chỉ là không biết, bọn họ muốn lấy đi Xích Long Giáp và Long Ngâm Kiếm, hay là viên ngọc thạch Bảo Châu kia.

Xác suất lớn vẫn là Xích Long Giáp và Long Ngâm Kiếm.

Ngọc thạch Bảo Châu mặc dù trân quý, nhưng so với hai bảo vật này, vẫn kém xa lắc.

Khương Hoa dùng Hoàng Kim Nhãn nhìn qua.

Xích Long Giáp kia, là làm từ vảy của Xích Long.

Lực phòng ngự có thể nói là kinh người.

Còn có Long Ngâm Kiếm, đó là một trong Thập Đại Danh Kiếm cổ đại.

Nó còn có một cái tên khác.

Thất Tinh Long Uyên.

Trong Thập Đại Danh Kiếm cổ đại, xếp hạng thứ năm.

Truyền thuyết nhìn xuống thân kiếm, giống như leo núi cao nhìn xuống vực sâu, phiêu diêu mà thâm thúy, phảng phất có cự long cuộn mình.

Bởi vậy mới có tên Long Uyên.

Thất Tinh Long Uyên Kiếm, sau khi tỏa sáng hào quang của nó, rất

nhanh liền biến mất khỏi thế gian, thế nhân đều cho rằng, thanh kiếm này đã thất truyền, chôn vùi ở một nơi không tên nào đó.

Không ngờ, nó lại xuất hiện trong Cửu Tầng Yêu Lâu, bị giam giữ hơn hai nghìn năm Uông Gia Muốn Xích Long Giáp và Long Ngâm Kiếm sao.

Bọn họ muốn làm gì.

Đây chính là đồ vật của Khương gia tôi.

Khương Hoa hít sâu một hơi, xem ra mọi chuyện càng ngày càng thú vị.

Tinh Tuyệt Cổ Thành, Uông Gia, Khương Gia Bí mật của Khương gia anh, dường như cũng rất sâu xa.

Cùng những đại mộ này, đều có mối quan hệ sâu xa thăm thẳm.

Tiến vào Hắc Sa Mạc.

Cảm nhận lớn nhất của Khương Hoa, chính là sự hoang vu không sức sống của Hắc Sa Mạc, đi mãi không nhìn thấy một gốc thực vật nào.

Lúc trước, bọn họ còn có thể nhìn thấy một số bụi cây hồ dương.

Mặc dù bão cát không ngừng thổi, những cây hồ dương này đã nhanh chóng nằm sát mặt đất, nhưng chúng vẫn không đổ gục, quật cường đứng thẳng.

Tất cả mọi người đều đeo kính chống bụi, ngồi trên lưng lạc đà, chệnh choạng tiến tới.

Mọi người đều có chút mệt mỏi, miệng khô lưỡi khô.

Bỗng nhiên, trên bầu trời xa xăm xuất hiện một vệt hồng quang, chiếu đỏ rực những đám mây chân trời.

Shirley Dương tháo máy ảnh ấn nút chụp, tán thán nói: Sa mạc đẹp quá, tôi muốn dùng máy ảnh chụp lại.

Còn lão hán An Lực Mãn, thì ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Ông nhìn những đám mây đỏ trên trời, lớn tiếng hô: Mọi người nhanh chạy đi, sa mạc này sắp nổi gió rồi.

Hồ Bát Nhất hỏi: Lão gia, sao vậy.

Ông xem đi, mây trên trời đang chảy máu, đó là Hồ Đại đang tức giận, sa mạc này sắp nổi bão cát rồi.

Nghe được câu này, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Ông già, không thể nói lung tung được đâu.

Vương Bàn Tử không nhịn được nói.

Khương Hoa cũng giật mình, nhưng anh cũng biết, năng lực của An Lực Mãn, ông ấy tuyệt đối sẽ không nói lung tung, sa mạc này thật sự sắp nổi bão cát rồi.

Bàn Tử, đừng nói nữa, tôi tin tưởng lão gia, chúng ta bây giờ chạy mau đi, bằng không chúng ta thật sự sẽ bị chôn sống trong sa mạc rồi.

Được, anh Khương, tôi nghe lời cậu.

Còn An Lực Mãn, thì hoàn toàn không để ý đến Bàn Tử, trực tiếp cưỡi lạc đà chạy rồi.

Ài, ông già chết tiệt, cũng dám bỏ lại chúng tôi mà chạy.

Vương Bàn Tử lập tức tức giận, cũng vội vàng đuổi theo.

Thầy, mọi người chạy mau đi, tôi ở phía sau trông chừng.

Khương Hoa nói với Giáo sư Trần.

Giáo sư Trần bị phơi nắng có chút choáng váng, nghe được Khương Hoa nói trong lòng cũng hiểu rõ sự khẩn cấp, thế là vội vàng

đuổi theo đoàn lạc đà, chạy về phía trước.

Bão cát nổi lên trong sa mạc này, chính là một tai nạn.

Một khi người bị chôn vùi, về cơ bản không có khả năng sống sót.

Đây cũng không phải là phim truyền hình, thiên tai thật sự thường đáng sợ hơn phim ảnh gấp mấy trăm lần.

Con đường sống duy nhất của bọn họ, chính là nhanh chóng gấp rút lên đường, đi về phía di tích Tây Dạ Cổ Thành phía trước.

Trong di tích Tây Dạ Cổ Thành có thể có một nơi ẩn nấp tránh gió, để tránh bị bão cát chôn vùi.

Khương Hoa nhìn về phía sau một cái, lập tức liền kinh ngạc.

Anh nhìn thấy giữa trời đất phía sau, một vòng màu vàng sẫm bao phủ trời đất, cuồng phong cuồn cuộn, cuốn lên lượng lớn cát bụi, tạo thành thiên tai đáng sợ nhất trong sa mạc.

Bão cát.

Mẹ kiếp.

Bão cát đến thật rồi.

Mọi người mau chạy đi.

Đám người quay đầu lại nhìn, trong lòng vừa rung động vừa liều mạng hét lớn, thúc giục lạc đà chạy trốn.

Mẹ nó chứ, cái lão Hồ Đại c·hết tiệt này cũng quá hẹp hòi rồi, chúng ta sẽ không thật sự bỏ mạng lại ở đây chứ.

Bàn Tử, cái đồ miệng quạ đen nhà cậu, không biết nói chuyện thì ngậm miệng lại cho tôi.

Chỉ chốc lát sau, bão cát liền đuổi tới nơi.

Cát bụi đầy trời bao phủ bọn họ triệt để.

Tất cả mọi người đều đeo kính chắn gió và khăn che mặt, nhưng trong cơn bão cát mịt mù này, tầm nhìn không quá hai mét.

Lạc đà cũng đang liều mạng chạy.

Bỗng nhiên, cơ thể Giáo sư Trần run lên.

Vốn dĩ trải qua thời gian dài gấp rút lên đường, giờ lại phải chạy trốn điên cuồng, ông đã sáu bảy mươi tuổi, sức khỏe vốn không tốt, giờ rốt cuộc cũng không chịu nổi nữa.

Cơ thể ông nghiêng đi, suýt chút nữa ngã xuống đất.

Thầy.

Giáo sư Trần.

Hồ Bát Nhất kinh hãi.

Nhưng Khương Hoa tay mắt lanh lẹ, trực tiếp đưa tay tóm lấy Giáo sư Trần, đặt ông ngồi lên lưng lạc đà của mình.

Lão Hồ, mau đi hỏi xem ông cụ An Lực Mãn có cách nào không, cứ thế này chúng ta không chống đỡ nổi đâu.

Trong tiếng bão cát gào thét, Khương Hoa lớn tiếng hét.

Hồ Bát Nhất gật đầu, thúc lạc đà chạy lên phía trước hỏi An Lực Mãn.

Có cách gì đâu chứ, chỉ có thể không ngừng chạy về phía trước thôi, nếu bị cát vùi lấp thì thật sự m·ất m·ạng đấy.

Chạy được một lúc, lũ lạc đà bỗng nhiên nhao nhao dừng lại, quỳ rạp xuống đất, động cũng không dám động.

Ông cụ, sao thế này.

Sao lạc đà không chạy nữa.

Lạc đà sợ rồi, nó biết sự lợi hại của Hắc Sa Bạo, dứt khoát quỳ

chờ c·hết ở đây thôi.

Ông cụ, ông là bản đồ sống trong sa mạc mà, nghĩ cách gì đi chứ.

Hết cách rồi, chỉ có thể chờ c·hết thôi.

An Lực Mãn mếu máo, hai chân quỳ xuống cát, hai tay chắp lại, lầm rầm cầu xin Hồ Đại tha thứ.

Không có cách cũng phải nghĩ ra cách, chúng ta không thể chờ c·hết ở đây được.

Hồ Bát Nhất gào lên.

Trừ phi chúng ta có thể gặp được Bạch Lạc Đà trong truyền thuyết, nó là sứ giả của Hồ Đại, có thể dẫn chúng ta thoát khỏi Hắc Sa Bạo.

Bạch Lạc Đà ở đâu.

Tôi làm sao mà biết được.

An Lực Mãn buông xuôi, vẻ mặt đầy bất lực.

Lúc này, Khương Hoa và những người khác cũng chạy tới.

Lão Hồ, sao rồi.

Hồ Bát Nhất kể lại tình hình cho Khương Hoa.

Khương Hoa hơi do dự, biết rằng thúc ép lạc đà cũng vô dụng, chỉ có thể tự nghĩ cách.

Lão Hồ, anh ở lại đây trông chừng, tôi đi lên phía trước quan sát một chút, xem có tìm được sườn dốc nào để chúng ta tránh gió cát không.

Hồ Bát Nhất kinh hãi: Không được, người anh em, bão cát mịt mù thế này, cậu mà lạc đường thì làm sao.

Yên tâm đi, tôi đi một lát sẽ về ngay.

Khương Hoa không nói nhiều, trực tiếp đón gió cát chạy về phía trước, thậm chí không cần dùng gậy leo núi để chống.

Chương 17

Dựa vào thể chất của mình, hắn chạy băng băng trong Hắc Sa Bạo.

Hắn là Võ giả Nhất phẩm đại thành, chút bão cát nhỏ nhoi này vẫn dư sức chống đỡ.

Khương Hoa chạy lên một đồi cát phía trước, liên tục quan sát địa hình xung quanh.

Bỗng nhiên, hắn nhìn thấy một bóng trắng.

Trong màn cát vàng đầy trời, tầm nhìn cực thấp.

Nếu Khương Hoa không phải là võ giả, cũng rất khó nhìn thấy bóng trắng đó.

Bạch Lạc Đà.

Khương Hoa vui mừng hô lên.

Trong cơn Hắc Sa Bạo này, nhìn thấy Bạch Lạc Đà chẳng khác nào vớ được cọng rơm cứu mạng.

Bạch Lạc Đà ở đằng xa cũng nhìn thấy hắn.

Nó không hề sợ hãi, ngược lại còn chạy về phía Khương Hoa.

Đây là một con lạc đà lớn gấp đôi bình thường, trên lưng chỉ có một bướu, toàn thân trắng như tuyết, cực kỳ nổi bật giữa cơn bão cát đen kịt.

An Lực Mãn ở phía xa nhìn thấy, trong mắt lóe lên tia sáng hưng phấn, quỳ rạp xuống đất không ngừng ca ngợi Hồ Đại, cảm tạ sự nhân từ của Người.

Đối với An Lực Mãn, gặp được Bạch Lạc Đà trong Hắc Sa Bạo

chính là kỳ tích, đây chắc chắn là sứ giả cứu rỗi do Hồ Đại phái tới.

Lũ lạc đà đang quỳ rạp dường như cũng nhận được chỉ dẫn nào đó, ngẩng đầu lên khỏi cát.

Nhanh, mau đi theo Bạch Lạc Đà.

An Lực Mãn phấn khích nói: Chỉ cần đi theo Bạch Lạc Đà là có thể thoát hiểm rồi, ca ngợi Hồ Đại.

Nhóm Hồ Bát Nhất nghe vậy cũng vội vàng xách hành lý, đón gió cát đi theo sau Bạch Lạc Đà.

Khoảng mười phút sau, mọi người đến một khu phế tích.

Nơi này thời cổ đại hẳn là một tòa thành trì.

Tiếc rằng kiến trúc đã bị chôn vùi trong cát, chỉ còn lại những bức tường thành đổ nát, những đống đất và cột đá gãy vụn.

Bạch Lạc Đà chạy ra sau một bức tường thành đổ nát, nơi đó đã có rất nhiều động vật trú ẩn như sói sa mạc, báo sa mạc, dê vàng.

Hồ Bát Nhất vội nói: Chúng ta cũng mau tìm chỗ tránh gió, đợi qua cơn bão cát này rồi tính.

Mọi người tìm được một pháo đài đổ nát, bên ngoài có một lỗ hổng lớn, mọi người có thể chui vào, đây là nơi tránh gió rất tốt.

Bên trong pháo đài cũng đầy cát, gần như lấp đầy không gian.

An Lực Mãn tìm một chỗ buộc dây thừng để giữ lạc đà không chạy mất trong đêm.

Phù. nguy hiểm thật.

Bàn Tử vẫn còn sợ hãi, Suýt chút nữa hai trăm cân thịt của Bàn gia đây phải chôn vùi trong sa mạc rồi.

Cơn bão cát này nói đến là đến ngay được.

Sở Kiện cũng may mắn nói.

Các người đấy, phải cảm tạ sự nhân từ của Hồ Đại.

An Lực Mãn nói.

Hì hì, nếu Hồ Đại phù hộ tôi phát tài, tôi sẽ đem ông ấy về thờ, ngày ngày cúng bái, thế nào.

Bàn Tử cười hì hì vẻ không tim không phổi.

Lúc này, Hồ Bát Nhất đã nhóm lửa.

Ngọn lửa bập bùng xua tan cái lạnh.

Này Lão Hồ, đây có phải là Tây Dạ Cổ Thành không.

Nghe Bàn Tử hỏi, Hồ Bát Nhất lắc đầu: Chúng ta cách Tây Dạ Cổ Thành còn một đoạn, đây chắc chắn không phải, chỉ là một di tích cổ thành khác thôi.

Ông cụ, ông thấy trận bão cát này còn thổi bao lâu nữa.

Hồ Bát Nhất quay sang hỏi An Lực Mãn.

Cái này à, có thể đêm nay sẽ ngừng, cũng có thể thổi hai ba ngày, tất cả phải xem ý chỉ của Hồ Đại thôi.

Hai ba ngày cơ á.

Bàn Tử, cậu ra cửa hang canh gác đi, đêm nay chúng ta thay phiên nhau gác, đề phòng bão cát làm sập chỗ này.

Được.

Ở một bên khác, Shirley Dương và Diệp Diệc Tâm đã lấy nồi và thực phẩm ra bắt đầu nấu cơm.

Chạy cả ngày, ai nấy đều mệt mỏi rã rời, bụng đói cồn cào.

Sau khi ăn uống no say, Shirley Dương bắt đầu quan sát xung quanh.

Ông cụ, đây là đâu.

Ông có biết không.

Tôi chưa từng tới đây bao giờ.

An Lực Mãn lắc đầu.

Giáo sư Trần cầm đèn pin soi xét các bức tường, xem có phát hiện gì không.

Tiếc là tường thành rất bình thường, nhiều chỗ đã bong tróc.

Thầy ơi, chỗ này có một bức tượng đá.

Bỗng nhiên, Sở Kiện kêu lên kinh ngạc.

Mọi người nhìn sang, phát hiện dưới chân họ có một bức tượng đầu người bằng đá, vừa vặn bị Sở Kiện phát hiện.

Nhanh, mau dọn dẹp xem đó là tượng gì.

Hách Ái Quốc vừa thấy tượng đá thì kích động như biến thành người khác.

Một lúc sau, một bức tượng đầu người lộ ra.

Tượng đá này khá kỳ lạ, được điêu khắc từ đá đen, đôi mắt cực kỳ to lớn hình bầu dục, trông không cân đối chút nào, tỷ lệ mắt quá lớn.

A.

Tượng đá này hình như chúng ta đã từng gặp.

Giáo sư Trần nhìn thấy tượng đá liền kinh nghi, rơi vào trầm tư.

Ái Quốc, cậu nói xem tượng đá này chúng ta có phải đã gặp ở đâu rồi không.

Hách Ái Quốc suy nghĩ một chút rồi mắt sáng lên: Thầy, thầy còn nhớ ngôi mộ ngàn quan tài đào được ở sa mạc Taklamakan không.

Trong ngôi mộ đó hình như cũng có một bức tượng đá mắt to y hệt, mắt to dị thường, lúc đó chúng ta còn thảo luận xem nó thuộc bộ tộc nào.

Đúng đúng, Ái Quốc, vẫn là cậu đầu óc linh hoạt.

Giáo sư Trần phấn khích.

Giáo sư Trần, cái này có ý nghĩa gì sao.

Shirley Dương đi tới hỏi.

Shirley, cô còn nhớ Quỷ Động tộc không.

Có, sao vậy.

Quỷ Động tộc cực kỳ coi trọng đôi mắt, thậm chí mắt là tô tem, là tín ngưỡng của họ.

Ở đây xuất hiện tượng đá mắt to, lại nằm trong sa mạc đen, tôi cảm thấy giữa hai cái này nhất định có liên hệ.

Giáo sư, ý thầy là. cổ thành này có liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Không sai.

Shirley, đây rất có thể là nước phụ thuộc của Tinh Tuyệt Quốc.

Xem ra lộ trình của chúng ta là chính xác, Tinh Tuyệt Cổ Thành không còn xa nữa.

Giáo sư Trần cười vui vẻ.

Giáo sư, vậy thì tốt quá.

Shirley Dương hưng phấn nói.

Shirley, tôi đã không kịp chờ đợi muốn nhìn thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành trong truyền thuyết rồi.

Sau khi cơn hưng phấn vì phát hiện tượng đá mắt to qua đi, nhóm

Giáo sư Trần và Shirley Dương đều cảm thấy mệt mỏi và chìm vào giấc ngủ.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử chịu trách nhiệm gác đêm.

Khương Hoa thì ngồi khoanh chân, bắt đầu tu luyện.

Hắn muốn đột phá lên cảnh giới Võ giả Nhị phẩm.

Tiếc là chuyện này không dễ dàng.

Màng da của Khương Hoa đã rèn luyện đại thành, chân khí du tẩu dưới da như sắt thép.

Muốn đột phá Nhị phẩm, cần quán thâu chân khí vào trong máu thịt.

Nhưng giữa màng da và máu thịt có một lớp màng mỏng ngăn cản.

Khương Hoa cần xung phá lớp màng đó để chân khí tiến vào vùng trời rộng lớn hơn.

Màng mỏng nhìn như yếu ớt nhưng lại dị thường kiên cố.

Khương Hoa cần tìm một điểm yếu, dùng chân khí liên tục xung kích, dùng công phu mài sắt nên kim, sớm muộn gì cũng phá được.

Nhưng việc này cần rất nhiều thời gian.

Hắn cầm hạt châu trong tay, năng lượng ôn hòa đi vào cơ thể, chuyển hóa thành chân khí, dưới sự điều khiển của hắn liên tục tấn công vào một điểm.

Mỗi lần xung kích, Khương Hoa đều cảm thấy đau đớn như có người dùng mũi khoan khoan vào người.

Tu luyện khoảng hai giờ, Khương Hoa đầu đầy mồ hôi, tinh thần suy yếu, đành phải dừng lại.

Haizz, đột phá Nhị phẩm võ giả, dù có đủ năng lượng cũng phải

mất hơn mười ngày.

Tốc độ này quá chậm.

Nếu cha hắn biết câu này chắc chắn sẽ đá cho hắn một cái.

Quá vô sỉ.

Hơn mười ngày mà đòi phá vỡ rào cản Nhất phẩm lên Nhị phẩm.

Đây đã là tốc độ siêu cấp rồi.

Nhớ năm xưa Khương Bạch Niên mất hai ba năm mới làm được.

Giờ chỉ mất hơn mười ngày mà còn chê ỏng chê eo.

Thôi kệ, dục tốc bất đạt.

Chương 18

Từ từ vậy.

Hắn mở mắt ra, thấy Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang nói chuyện phiếm cách đó không xa, bèn đi tới.

Này, người anh em, cậu vẫn chưa ngủ à.

Hồ Bát Nhất cười hỏi.

Ngủ không được.

Các anh nếu mệt thì đi ngủ đi, tôi gác thay cho.

Ấy, thế sao được.

Vương Bàn Tử nói, Người anh em, các cậu là trí thức, tôi và Lão Hồ là người thô kệch, tôi ngủ nửa đêm là đủ rồi.

Làm gì mà câu nệ thế, Bàn Tử cậu chê tôi bẩn thỉu à.

Khương Hoa cười mắng.

Ba người ngồi bên cửa hang, nghe tiếng gió gào thét bên ngoài, bắt đầu tán gẫu.

Này, người anh em, cậu bảo chúng ta có tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành không.

Nơi này cách Tinh Tuyệt Cổ Thành không xa, tìm được chắc không thành vấn đề.

Thế chẳng phải hai vạn đô la của tôi và Lão Hồ sắp tới tay rồi sao.

Vương Bàn Tử hí hửng.

Hai vạn đô la không dễ lấy thế đâu, Tinh Tuyệt Cổ Thành rất nguy hiểm.

Khương Hoa lắc đầu.

Không sao, bát tự tôi cứng, bất kể là ngưu quỷ xà thần gì, trước mặt Bàn gia đều phải cụp đuôi chạy.

Khương Hoa thở dài.

Trong Tinh Tuyệt Cổ Thành có lời nguyền Quỷ Động, nhất định phải có Mục Trần Châu mới giải được.

Nếu không phải hệ thống bắt hắn vào tìm bí mật Xích Long Huyết Mạch, hắn cũng chẳng muốn vào.

Còn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thực ra không cần thiết phải vào.

Vì một vạn đô la mà mạo hiểm thì không đáng.

Nhưng hắn biết có khuyên can cũng vô ích.

Này, người anh em, tôi thật sự cảm thấy cô nàng ngoại quốc kia đến Tinh Tuyệt Cổ Thành mục đích không đơn giản.

Lão Hồ nhíu mày: Bàn Tử.

Ấy Lão Hồ, tôi có nói sai đâu.

Cô ta luôn miệng nói đi tìm cha, kết quả từ Côn Luân Băng Xuyên ra đến giờ có nhắc gì đâu.

Bỗng nhiên, Bàn Tử thấy lạnh sống lưng.

Sao tự nhiên lạnh thế nhỉ.

Hồ Bát Nhất và Khương Hoa đều nén cười nhìn ra sau lưng hắn.

Vương Bàn Tử ngớ người, quay lại nhìn thì thấy Shirley Dương đang đứng lù lù, vẻ mặt bình tĩnh nhìn mình.

Bàn Tử giật thót, đứng bật dậy.

Cô. cô đến lúc nào thế.

Từ lúc các anh bắt đầu nói chuyện.

Thế. thế cô đều nghe thấy.

Bàn Tử lắp bắp, nói xấu sau lưng bị bắt quả tang, thật là xấu hổ.

Nghe thấy rồi, thì sao.

Shirley Dương bình thản.

Bàn Tử lúng túng: Cô. cô sẽ không trừ lương chúng tôi chứ.

Dù sao cũng bị lộ rồi, đến đâu thì đến.

Chỉ cần không trừ lương thì sao cũng được.

Khương Hoa cười đứng dậy: Bàn Tử, tôi tin cô Dương không có ý xấu đâu.

Xì.

Ai mà biết được.

Bàn Tử bĩu môi lẩm bẩm.

Shirley Dương ngồi xuống bên đống lửa, thản nhiên nói: Anh Hồ, nếu tôi đoán không sai, tổ tiên anh không phải thầy phong thủy bình thường nhỉ.

Hồ Bát Nhất sững sờ: Cô có ý gì.

Shirley Dương nhìn sang Vương Bàn Tử: Anh Vương, lai lịch các anh cũng không đơn giản đâu.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nhíu mày.

Chỉ có Khương Hoa buồn cười, Shirley Dương chắc chắn đã nhìn ra thân phận của họ từ lâu.

Từ lần đầu gặp, tôi đã thấy trên người các anh có mùi đất rất nặng.

Loại mùi này chỉ có một loại người mới có.

Shirley Dương cười chế giễu, Anh Hồ, anh Vương, đáp án không cần tôi nói ra chứ.

Có muốn tôi nói chuyện này cho Giáo sư Trần biết không.

Vương Bàn Tử trừng mắt, không ngờ thân phận bị nhìn thấu dễ dàng như vậy.

Cô uy h·iếp chúng tôi.

Shirley Dương chỉ vào chiếc bùa trên cổ Hồ Bát Nhất: Còn cả thứ trên cổ các anh nữa, cũng bại lộ thân phận rồi.

Tôi nói không sai chứ.

Hai vị Mạc Kim Hiệu Úy.

Cô ta đang uy h·iếp chúng ta.

Sau khi Shirley Dương đi khỏi, Vương Bàn Tử tức giận nói.

Bàn Tử, đừng nói nữa.

Hừ.

Chúng ta là Mạc Kim Hiệu Úy thì sao.

Ít nhất bảo bối chúng ta lấy ra vẫn ở trong tay chúng ta, còn hơn là để người nước ngoài như cô ta lấy mất.

Bàn Tử, nhà cô Dương có tiền, nếu vì bảo bối thì việc gì phải mạo hiểm cùng chúng ta đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Hồ Bát Nhất bất đắc dĩ.

Haizz.

Lão Hồ, tôi thấy cậu thay đổi rồi, sao giờ cậu lại nói đỡ cho kẻ địch thế.

Cô ta là nhà tư bản, tôi mới là con em nhân dân.

Bàn Tử bĩu môi, Với lại, ai mà chê tiền nhiều bao giờ.

Hồ Bát Nhất cũng chán chẳng buồn nói lại.

Một bên khác, Shirley Dương gọi Khương Hoa tới.

Không biết cô Dương tìm tôi có việc gì.

Khương Hoa thắc mắc.

Shirley Dương nhìn sâu vào mắt hắn: Anh Khương, tôi biết anh là sinh viên xuất sắc của Học viện Lịch sử Ngọc Kinh, nghiên cứu rất sâu về cổ văn, không biết anh có hiểu về Giáp Cốt Văn không.

Giáp Cốt Văn.

Khương Hoa ngẩn ra, rồi do dự nói: Tôi nghiên cứu không nhiều, cô Dương có việc gì không.

Shirley Dương lấy từ ba lô ra một bọc vải, mở ra là một chiếc hộp gỗ Kim Tơ Nam Mộc cổ kính, giá trị liên thành.

Bên trong hộp là một mảnh mai rùa.

Long Cốt Thiên Thư.

Khương Hoa thất thanh kêu lên.

Shirley Dương mắt sáng lên: Anh biết vật này.

Long Cốt Thiên Thư là bảo vật ghi chép về Mục Trần Châu trong thế giới Ma Thổi Đèn.

Truyền thuyết kể rằng thời nhà Thương, Chu Văn Vương có được Mục Trần Châu và đã bói toán về nó, biết nó liên quan đến trường sinh, bèn ghi chép lại trên Long Cốt Thiên Thư, chia làm ba mảnh.

Anh Khương, xin anh nhất định phải giúp tôi giải mã chữ viết trên mảnh Long Cốt Thiên Thư này, anh muốn gì tôi cũng đáp ứng.

Shirley Dương nhìn Khương Hoa với ánh mắt đầy mong đợi.

Đây là manh mối duy nhất mà ông ngoại cô, Bàn Sơn Đạo Nhân Chá Cố Tiêu để lại để tìm Mục Trần Châu.

Shirley Dương đã tìm khắp các nhà sử học nhưng không ai biết, việc Khương Hoa nhận ra nó chứng tỏ hắn biết gì đó.

Khương Hoa cười khổ: Cô Dương, tôi chỉ nghe nói qua cái tên này thôi, còn giải mã được hay không thì không dám chắc.

Tôi biết.

Shirley Dương gật đầu.

Khương Hoa nhìn kỹ Long Cốt Thiên Thư.

Thú thật hắn cũng rất hứng thú, trong nguyên tác cũng không giải thích rõ nó ghi chép gì.

Hắn bật Hoàng Kim Nhãn lên.

Long Cốt Thiên Thư Nhị: Chu Văn Vương khắc, ghi lại tin tức Mục Trần Châu, liên quan đến bí mật trường sinh.

Thủy Hoàng Đế từng có được, sau phái Từ Phúc đi tìm tiên sơn.

Tần diệt, sách chia làm ba.

Khương Hoa co rút con ngươi.

Nó liên quan đến bí mật trường sinh sao.

Trên mảnh xương có hình một con mắt ở giữa, xung quanh là Giáp Cốt Văn dày đặc.

Hắn cầm nó trong tay.

Đinh.

Phát hiện bảo vật chứa Long Khí, có hấp thu không.

Hấp thu.

Đinh.

Chúc mừng Túc chủ nhận được 869 điểm Tiến Hóa.

Hít hà.

Khương Hoa hít sâu một hơi.

Một món bảo vật chứa hơn tám trăm điểm, chưa từng thấy bao giờ.

Túc chủ: Khương Hoa Tu vi: Võ giả Nhất phẩm Luyện da tiến độ 100% Huyết mạch: Xích Long Huyết Mạch Chưa thức tỉnh Điểm tiến hóa: 2492 điểm Hắn hỏi hệ thống: Hệ thống, Giáp Cốt Văn cần bao nhiêu điểm để đổi.

Đang thẩm tra.

Cần tổng cộng 4900 điểm.

Khương Hoa cười khổ nói với Shirley Dương: Giáp Cốt Văn tôi thực sự không nghiên cứu nhiều, cần chút thời gian mới giải mã được.

Shirley Dương hơi thất vọng nhưng cũng hiểu: Vậy được, Long Cốt Thiên Thư cứ để chỗ anh, tôi nợ anh một ân tình.

Không cần, cô cứ cầm về đi, khi nào tôi có nắm chắc sẽ tìm cô.

Được.

Ngày hôm sau, bão cát ngừng thổi.

Bên ngoài trời lại nắng.

Động vật trú ẩn đã rời đi, chỉ còn đội khảo cổ.

Bỗng nhiên Diệp Diệc Tâm kêu lên: A, cái gì thế này.

Sao vậy.

Shirley Dương hỏi.

Chị Dương, tượng đá kia hình như đang chớp mắt.

Chớp mắt.

Sở Kiện cười, Tiểu Diệp, tượng đá sao chớp mắt được.

Em nhìn nhầm rồi.

Không, em không nhìn nhầm đâu.

Shirley Dương và Sở Kiện nhìn lại, đồng tử co rút.

Hình như.

đúng là đang chớp mắt.

Shirley Dương lại gần xem xét, sắc mặt kịch biến: Mọi người mau chạy đi.

Chương 19

Ở đây có kiến hành quân sa mạc.

Kiến hành quân.

Là cái gì.

Hồ Bát Nhất hỏi.

Là vua của sa mạc, đến sư tử hổ báo cũng không dám trêu chọc.

Chúng đi thành đàn, nếu bị vây thì chưa đến hai phút sẽ chỉ còn trơ xương trắng.

Shirley Dương nghiêm trọng nói, Cả tòa thành này là tổ của chúng.

Chạy mau, nếu không chúng ta c·hết chắc.

Mẹ ơi, đáng sợ thế.

Bàn Tử hoảng hồn.

Chạy mau.

Hồ Bát Nhất giục.

Đúng lúc này, trong pháo đài xuất hiện những đống cát nhỏ, từng đàn kiến hành quân bò ra chi chít khiến người ta nổi da gà.

Chạy mau, bỏ hết hành lý lại, giữ mạng quan trọng hơn.

Shirley Dương hét.

Thầy, mọi người ra trước đi, con chặn hậu.

Khương Hoa nói.

Giáo sư Trần gật đầu, không khách sáo nữa, ông biết mình yếu ớt cần chạy trước để không làm gánh nặng.

Hồ Bát Nhất ở cửa hang đón mọi người lên.

Trong phòng chỉ còn Khương Hoa và Shirley Dương.

Cô Dương, cô ra trước đi.

Được.

Shirley Dương định đi thì sực nhớ ra, quay lại chộp lấy cái ba lô dưới đất.

Long Cốt Thiên Thư.

Bỗng nhiên, chân Shirley Dương sụt xuống một cái hố to, cả người rơi tọt xuống lòng đất biến mất.

Shirley Dương.

Khương Hoa không do dự, lao tới nhảy xuống theo.

Sau một hồi quay cuồng, Khương Hoa rơi xuống một đường hầm được chiếu sáng bởi đá huỳnh quang, trên tường có bích họa tế tự.

Dưới đất lổm ngổm kiến hành quân.

Shirley Dương đang ngồi đó ôm đầu, tay vẫn giữ chặt ba lô, trán bị trầy xước.

Shirley Dương, cô không sao chứ.

Khương Hoa đỡ cô dậy, phủi sạch lũ kiến đang định leo lên người cô.

Ưm.

Tôi không sao.

Shirley Dương loạng choạng đứng dậy, nhìn quanh, Đây là đâu.

Chắc là đường hầm dưới lòng đất của cổ thành.

Khương Hoa bực bội nói, Shirley Dương, cô có bị ngốc không hả.

Bảo đi không đi, cái ba lô quan trọng hay mạng cô quan trọng hơn.

Nghe Khương Hoa mắng, Shirley Dương cảm thấy hơi tủi thân: Nhưng mà. trong ba lô có Long Cốt Thiên Thư.

Thì đã làm sao.

Nó rất quan trọng với tôi.

Cô nhìn Khương Hoa nghiêm túc.

Quan trọng hơn cả mạng sống.

Đúng.

Shirley Dương bướng bỉnh.

Cô đúng là đồ ngốc.

Khương Hoa đảo mắt.

Shirley Dương quay đi lẩm bẩm: Anh không hiểu, anh chẳng biết gì cả.

Sao tôi lại không biết.

Không phải là tìm Mục Trần Châu sao.

Khương Hoa thản nhiên nói.

Shirley Dương quay phắt lại, khiếp sợ rồi chuyển sang lạnh lùng: Anh rốt cuộc là ai.

Sao lại biết Mục Trần Châu.

Cũng chẳng phải bí mật gì.

Truyền thuyết Bàn Sơn Đạo Nhân xuống mộ chỉ cầu thuốc tiên không c·hết, không lấy châu báu.

Mà thuốc tiên đó chính là Mục Trần Châu, hay còn gọi là Mật Phượng Hoàng.

Và cô, chính là truyền nhân duy nhất của Bàn Sơn Đạo Nhân, đúng không cô Dương.

Shirley Dương chấn động: Sao anh biết.

Đừng quan tâm sao tôi biết.

Tôi có thể nói cho cô hay, dù cô có đủ bộ Long Cốt Thiên Thư cũng không tìm được Mục Trần Châu đâu.

Không thể nào.

Shirley Dương kiên định, Đây là manh mối duy nhất ông ngoại để lại, chỉ cần giải mã Giáp Cốt Văn là tìm được.

Khương Hoa bất lực trước sự cố chấp của cô nàng: Long Cốt Thiên Thư này do Chu Văn Vương khắc sau khi bói toán về Mục Trần Châu.

Do đó, trên đó không có vị trí của nó, chỉ có thông tin về nó thôi.

Nghe vậy, sắc mặt Shirley Dương tái nhợt, lảo đảo muốn ngã.

Đây là cú sốc quá lớn.

Nếu không có vị trí, tộc Trát Cách Lạp Mã của cô biết đi đâu mà tìm.

Khương Hoa vội đỡ lấy cô.

Cô không sao chứ.

Shirley Dương mặt xám như tro, ánh mắt vô hồn.

Khương Hoa thở dài: Sợ cô thật đấy.

Tôi biết Mục Trần Châu ở đâu, sau này tôi dẫn cô đi tìm, được chưa.

Shirley Dương lập tức lấy lại thần thái: Khương Hoa, anh biết nó ở đâu.

Ở đâu.

Chỗ đó rất nguy hiểm, giờ chưa thể nói cho cô biết, kẻo cô chạy đến đó nộp mạng.

Khương Hoa nghiêm túc.

Tôi không s·ợ c·hết.

Thế tôi càng không thể nói.

Khương Hoa ung dung.

Shirley Dương nén kích động, bình tĩnh lại: Khương Hoa, chỉ cần anh nói cho tôi biết, anh muốn gì tôi cũng cho anh.

Không được.

Chỗ đó là thập tử vô sinh.

Khương Hoa đảo mắt, Nhưng tôi hứa, khi nào tôi đủ tự tin sẽ dẫn cô đi, được không.

Shirley Dương thở phào, ít nhất Khương Hoa đã chịu hứa.

Cần bao lâu.

Chậm thì năm năm, nhanh thì một hai năm.

Khương Hoa nói vống lên.

Với thực lực và hệ thống, hắn không ngán Hiến Vương Mộ, nhưng cứ nói thế cho chắc.

Lúc này, kiến hành quân đã tụ tập ngày càng đông, vây lấy hai người.

Shirley Dương biến sắc: Không ổn rồi, Khương Hoa, giờ làm sao đây.

Khương Hoa nhìn lên cửa hang, cát đang lấp dần lối ra, độ cao lại hơn 10 mét, không thể leo lên được.

Nhưng mấy con kiến này hắn không để vào mắt.

Yên tâm, tôi có cách.

Khương Hoa trấn an Shirley Dương, rồi lấy ra Xích Long Lệnh từ trong ngực, rót chân khí vào.

Lập tức, một luồng khí tức hoang vu tỏa ra.

Long Chi Uy Áp.

Đây là chức năng mới của Xích Long Lệnh sau khi hấp thu tàn niệm của Chúc Cửu Âm.

Trong chốc lát, lũ kiến như gặp thiên địch, điên cuồng chui vào vách tường trốn chạy.

Đây là cái gì.

Shirley Dương kinh ngạc.

Vừa rồi cô như thấy một con rồng bay lượn, uy hiếp tứ hải.

Bảo bối gia truyền của tôi đấy.

Khương Hoa cười hì hì, cất Xích Long Lệnh đi.

Shirley Dương bĩu môi không hỏi thêm.

Giờ chúng ta ra ngoài thế nào.

Cổ thành này xây trên mạch nước ngầm, đường hầm này chắc chắn nối với kiến trúc trung tâm như thần điện tế tự.

Chỉ cần đi dọc theo đường hầm là tìm được lối ra.

Shirley Dương gật đầu đồng ý.

Hai người đi dọc theo đường hầm lát đá xanh đen, trên tường đầy bích họa tế tự.

Xung quanh vẫn nghe tiếng kiến xào xạc nhưng chúng không dám

lại gần vì sợ khí tức rồng trên người Khương Hoa.

Khương Hoa, bích họa này vẽ cảnh hiến cống tài bảo và nô lệ cho Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Anh xem, người được khắc họa che mặt, còn có biểu tượng con mắt.

Shirley Dương chỉ vào bích họa.

Khương Hoa gật đầu: Thành này có lẽ là nước phụ thuộc của Tinh Tuyệt Quốc, tượng đá mắt to chúng ta thấy đã chứng minh điều đó.

Anh bảo tòa thành này có phải bị kiến hành quân hủy diệt không.

Chắc là không.

Khương Hoa lắc đầu, Kiến tuy đáng sợ nhưng người xưa không ngốc.

Thành này hủy diệt chắc do t·hiên t·ai, bão cát ở đây rất kinh khủng.

Đang nói chuyện, phía trước bỗng truyền đến tiếng kẽo kẹt rợn người.

Cả hai dừng lại, nhìn về phía trước với ánh mắt ngưng trọng, một cảm giác bất an dâng lên trong lòng.

Âm thanh này càng lúc càng lớn.

Khương Hoa cùng Shirley Dương trong lòng cảnh giác, đề cao sự tập trung tới đỉnh điểm.

Thứ gì vậy.

Trong lòng hai người dâng lên nghi hoặc.

Sau một khắc, bọn họ liền hít sâu một hơi.

Chỉ thấy ngay trước mặt, từng con kiến to như con nghé, khua khoắng hai cái kìm khổng lồ, nhìn cực kỳ đáng sợ.

Một con kiến hành quân dùng kìm lớn gắp lên một khối đá.

Răng rắc.

Tảng đá cứng rắn trực tiếp vỡ nát.

Chương 20

Shirley nuốt nước miếng một cái, có chút sợ hãi đứng cạnh Khương Hoa: Khương Hoa, đây là. kiến hành quân sa mạc sao.

Hẳn là.

đúng không.

Lúc này, Khương Hoa cũng có chút không xác định.

Cái thứ này thật sự là kiến hành quân sa mạc ư.

Bọn chúng ăn thuốc kích thích để lớn lên sao.

Con nào con nấy tráng kiện như con nghé thế kia.

Làm sao bây giờ.

Shirley Dương vội vàng nói: Khương Hoa, bọn chúng dường như không hề sợ ngọc bội của anh.

Để tôi thử một chút.

Khương Hoa lần nữa lấy ra Xích Long Lệnh, đưa chân khí vào, kích phát Xích Long uy áp.

Nhưng mà lần này, hiệu quả không tốt như phía trước.

Những con kiến hành quân cỡ lớn này cảm nhận được uy áp của Xích Long, chỉ bồn chồn nhúc nhích tại chỗ chứ căn bản không có ý định lui về phía sau.

Khương Hoa sầm mặt lại.

Đám kiến này tựa hồ có người chỉ huy, dù cho sợ Xích Long uy áp thì vẫn không chịu lui lại.

Kiến Chúa.

Trong lòng Khương Hoa lập tức nghĩ tới khả năng này.

Chính là sào huyệt của kiến hành quân sa mạc dưới tòa thành cổ này có Kiến Chúa.

Chỉ có nó mới có thể chỉ huy những con kiến lính này.

Đột nhiên, một con kiến ở phía trước phảng phất nhận được chỉ thị gì đó, khua kìm lớn lao tới.

Shirley Dương rút súng lục ra, nhanh chóng nhắm ngay con kiến, Đùng đùng hai phát bắn trúng lên lớp vỏ giáp xác của nó.

Nhưng mà, đạn bị bật ra.

Trên lớp vỏ của con kiến chỉ lưu lại một vết lõm, không hề làm bị thương thân thể bọn chúng.

Tôi đi, cái phòng ngự này cũng quá mạnh rồi.

Khương Hoa kinh hãi, ngay cả đạn cũng không sợ.

Chuyện này nếu nói ra, người khác nhất định coi bọn họ là kẻ ngốc.

Phía sau, bầy kiến to như nghé cũng hướng về phía hai người phát động công kích.

Khương Hoa nhìn sơ qua, ít nhất cũng phải hơn một trăm con.

Shirley Dương vội vàng giơ súng xạ kích.

Lần này, cô nhắm ngay mắt kép của con kiến.

Ầm.

Đạn chính xác trúng đích, một dòng chất lỏng màu xanh lục từ trong mắt con kiến chảy ra, cơ thể nó lập tức ngã gục xuống đất.

Hiển nhiên là chết không thể chết lại.

Điểm yếu của bọn chúng là đôi mắt.

Shirley Dương vui mừng reo lên, vội vàng không ngừng nổ súng về phía bầy kiến.

Khương Hoa cũng từ trong ngực lấy súng lục ra, nhắm ngay mắt kiến mà bắn.

Đáng tiếc là, thương pháp của hắn thật sự là quá nát.

Một phát cũng không trúng mắt, toàn bắn vào vỏ giáp xác, chẳng gây ra chút sát thương nào.

Ách.

Khương Hoa có chút lúng túng.

Hắn đường đường là một đấng nam nhi, thương pháp vậy mà không bằng một người phụ nữ, thật sự là mất mặt.

Shirley Dương lại khác.

Cô hệt như thiện xạ, đôi mắt đẹp tỉnh táo quan sát thế cục, súng trong tay không ngừng nhả đạn, cơ bản là bách phát bách trúng.

Ở một bên, mắt Khương Hoa lộ ra tinh quang, cả người xông lên phía trước, toàn thân chân khí phun trào, một quyền nện xuống đầu con kiến.

Ầm.

Một tiếng vang lớn truyền đến, Khương Hoa lập tức lui về sau bảy tám bước, đụng vào trên tường mới dừng lại được.

Mà con kiến kia, trên vỏ chỉ hơi lõm một chút, không hề bị tổn thương.

Khương Hoa lắc lắc tay, hóa giải cơn đau, trong miệng mắng: Súc sinh này khí lực quá lớn, cái vỏ kia cứng y hệt mai rùa.

Nói xong, hắn lại xông tới.

Người sở dĩ làm người, là bởi vì người có trí tuệ.

Người biết suy tính, biết tấn công vào điểm yếu của địch.

Con kiến kia phát ra tiếng rít, khua kìm lớn muốn kẹp chết nhân loại trước mắt.

Nhưng Khương Hoa lần này không cùng nó cứng đối cứng nữa.

Hắn xoay người, ngón tay như móng rồng, chộp tới chỗ nối tiếp giữa đầu và bụng con kiến.

Xích Long trảo.

Con kiến tựa hồ đã cảm nhận được nguy cơ, muốn xoay thân thể lại dùng vỏ cứng đỡ đòn.

Nhưng đã muộn.

Bàn tay Khương Hoa trực tiếp giật đứt cổ con kiến, lôi ra một đoàn dòng máu màu xanh lục, cắt đứt sinh cơ của nó.

Chỗ nối giữa đầu và bụng chỉ có một lớp biểu bì mỏng, hoàn toàn không có giáp xác phòng ngự.

Một kích thành công, Khương Hoa lập tức lui lại.

Hắn hiểu rõ nhiệm vụ của mình không phải là xông lên chém giết hết đám kiến này, làm vậy sẽ sa vào vòng vây.

Nhiệm vụ của hắn là bảo vệ Shirley Dương.

Để Shirley Dương có thể an toàn xạ kích, tiêu diệt bọn chúng.

Dưới sự phối hợp của hai người, hiện trường hơn trăm con kiến khổng lồ cuối cùng cũng toàn bộ ngã gục.

Hô Cuối cùng cũng kết thúc.

Khương Hoa thở dài một hơi, giơ tay lên, bên trên còn dính một chút máu kiến xanh lục.

Trong trận đại chiến vừa rồi, hắn tự mình đánh chết cũng phải bảy tám con.

Bỗng nhiên, Khương Hoa sửng sốt.

Hắn lại ở trong máu đám kiến này cảm nhận được sự tồn tại của linh khí.

Cái này sao có thể.

Tòa thành cổ dưới lòng đất này làm sao có thể có linh khí.

Ngoại trừ viên ngọc thạch châu lấy từ tế đàn trong Cửu Tầng Yêu Lâu, Khương Hoa chưa từng phát hiện linh khí ở nơi nào khác.

Không ngờ, lại tìm thấy trong cơ thể đám kiến này.

Trong lòng Khương Hoa dấy lên sự kích động.

Chẳng trách đám kiến này có thể lớn như con nghé.

Dưới lòng đất tòa thành cổ này nhất định có bảo vật.

Những bảo vật đó ẩn chứa linh khí.

Mặc dù Khương Hoa đang có ngọc thạch châu chứa lượng lớn linh khí, đủ để hắn tu luyện tới tam phẩm võ giả.

Nhưng càng về sau, năng lượng cần thiết càng nhiều.

Không có linh khí, Khương Hoa chỉ có thể chậm rãi hấp thu khí huyết chi lực rồi chuyển hóa thành chân khí.

Tốc độ như vậy quá chậm.

Linh khí tự nhiên là càng nhiều càng tốt.

Ở một bên khác, sắc mặt Shirley Dương có chút mỏi mệt.

Chương 21

Trải qua một trận đại chiến, cánh tay cô đã đau nhức, tinh thần cũng rã rời.

Bất quá lúc này cô cũng lộ ra nụ cười chế nhạo.

Khương Hoa, thương pháp của anh cũng không được a.

Khương Hoa trên mặt có chút không nhịn được, đàn ông sao có thể nói là không được chứ.

Hắn tức giận nói: Không cho phép nói tôi không được.

Tốt, tôi không nói nữa được chưa.

Trong đôi mắt đẹp của Shirley Dương vẫn mang theo ý cười.

Cô mà còn cười nữa, lát nữa tôi sẽ xử cô ngay tại chỗ, để cho cô nhìn xem tôi rốt cuộc có được hay không.

Khương Hoa hung dữ nói.

Shirley Dương ngẩn người, trên mặt lập tức thoáng qua một ráng hồng.

Đồ lưu manh.

Thấy cô không dám nói thêm nữa, Khương Hoa thỏa mãn đi lên kiểm tra xác đám kiến.

Những con kiến này thân dài chừng một mét, chia làm ba đoạn: đầu, bụng, đuôi.

Cấu trúc cơ bản giống kiến thường, nhưng đầu có cặp kìm cực lớn và cứng, cộng thêm sức mạnh bản thân, nếu bị kẹp trúng thì e rằng gãy xương nát thịt.

Khương Hoa lấy dao găm, dùng sức cắt vỏ giáp xác, lộ ra phần thịt tươi bên trong.

Hắn âm thầm cảm nhận, đám thịt này đều ẩn chứa linh khí, nếu ăn lâu dài có thể tăng tốc độ tu luyện cực lớn.

Ngay sau đó Khương Hoa có chút khó xử.

Hắn muốn thu hết đám kiến này vào không gian chứa đồ của Xích Long Lệnh.

Nhưng Shirley Dương đang ở đây, hắn không tiện bại lộ bí mật, dù sao quan hệ hai người chưa thân thiết đến mức có thể chia sẻ mọi chuyện.

Do dự một chút, hắn quyết định lát nữa sẽ lén quay lại thu thập sau.

Bây giờ quan trọng nhất là mau chóng tìm ra bảo vật chứa linh khí trong thành cổ dưới lòng đất này.

Đã có thể nuôi dưỡng được hàng trăm con kiến to như trâu, chắc chắn cũng có thể nuôi ra thứ càng lợi hại hơn.

Khương Hoa không hề buông lỏng cảnh giác, vận dụng cảm giác lực tới mức tối đa, quan sát tứ phía.

Đi, chúng ta tiếp tục đi về phía trước xem sao.

Hai người đi tới trước một cánh cửa đá màu xám xanh.

Cánh cửa đã bị phá một lỗ lớn, hẳn là do đám kiến làm ra để tiện đi lại.

Trên lối đi còn vương vãi dịch nhờn, nhìn khá buồn nôn.

Khương Hoa nhỏ giọng nói: Lát nữa đi vào, cô đi sát sau lưng tôi, đừng chạy lung tung.

Biết rồi.

Shirley Dương lườm hắn một cái.

Hai người chui qua lỗ hổng trên cửa đá tiến vào bên trong.

Đây là một hang đá rộng lớn.

Sâu bên trong có tiếng nước chảy róc rách, đoán chừng là một con sông ngầm.

Chung quanh hang động lít nha lít nhít kiến hành quân, chỉ bất quá bọn chúng sợ khí tức trên người Khương Hoa nên không dám xông tới.

Tiếp tục đi.

Ước chừng đi một hai phút, hai người rốt cuộc đã tới cuối hang.

Trước mặt bọn họ là một con Kiến Chúa khổng lồ, to cỡ chiếc xe tải nhỏ, toàn thân trắng toát, cồng kềnh, vô số kiến thợ vây quanh nó.

Bên trái Kiến Chúa là dòng sông ngầm, bên trong lờ mờ có cá bơi lội.

Điều đáng sợ nhất là một con kiến lính khổng lồ đang đứng phía sau Kiến Chúa, đôi mắt kép nhìn chòng chọc vào bọn họ.

Con kiến này to bằng cả một gian phòng nhỏ.

Thật khó tin nó làm sao có thể lớn đến mức này.

Quá mức hoang đường.

Nhưng ánh mắt Khương Hoa lại dán chặt vào một cây nhỏ mọc ra từ vách đá phía sau Kiến Chúa.

Trên cây kết từng chùm quả màu cam đỏ, to cỡ quả đào, sơ qua có chừng mấy chục quả.

Khương Hoa cảm nhận được từng luồng linh khí từ cây nhỏ đó

lan tỏa ra.

Đám kiến ở đây hình thể to lớn như vậy chắc chắn là nhờ công lao của cái cây này.

Đây là.

Linh quả.

Trong lòng Khương Hoa lập tức hiện lên hai chữ này.

Tim đập thình thịch, đây là thiên tài địa bảo trong truyền thuyết.

Từ sau thời Thượng Cổ, thiên tài địa bảo thế gian ngày càng ít.

Không ngờ sâu trong sa mạc này lại còn một gốc cây linh quả.

Khương Hoa khao khát muốn có được nó.

Nhưng tình hình trước mắt không lạc quan.

Con kiến lính to hơn cả ô tô kia đang nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt lạnh lẽo.

Còn cả con Kiến Chúa, đôi mắt nhỏ lóe lên tia sáng linh động, rõ ràng trí tuệ không thấp.

Thực tế, to đến mức này đã có thể gọi là yêu thú.

Sự uy hiếp của hai con yêu thú này vượt xa trăm con kiến cỡ con nghé lúc nãy.

Sắc mặt Shirley Dương ngưng trọng, lăm lăm khẩu súng, cơ thể căng cứng sẵn sàng chiến đấu.

Khương Hoa, chúng ta làm sao bây giờ.

Không còn cách nào khác, bây giờ lui ra cũng đã muộn, chỉ có thể liều mạng với bọn chúng.

Nhưng mà. con kiến lớn như vậy, tôi sợ đạn bắn không thủng.

Không sao, lát nữa tôi sẽ đấu với nó, cô ở bên cạnh áp trận, nếu nó lộ ra điểm yếu thì bắn.

Khương Hoa hít sâu một hơi, đẩy tinh khí thần lên đỉnh điểm.

Con kiến khổng lồ kia đã khóa chặt mục tiêu vào hắn.

Muốn lui cũng không được, giống như đối mặt với hổ, tuyệt đối không được quay lưng lại.

Đó là quy luật tự nhiên.

Con kiến kia tuy to xác nhưng sáu chân rất khỏe, tốc độ chưa chắc đã chậm hơn bọn họ.

Toàn bộ hang đá rơi vào thế giằng co quỷ dị.

Kiến Chúa và kiến lính khổng lồ nhìn chằm chằm hai người.

Đám kiến nhỏ xung quanh cảm ứng được khí tức của Khương Hoa thì tỏ ra nôn nóng, bò qua bò lại nhưng không dám tấn công.

Đột nhiên, trong mắt Kiến Chúa lóe lên tia sáng, nó ra đòn trước.

Phụt.

Một luồng dịch nhờn từ miệng nó phun ra như mũi tên bắn về phía Shirley Dương.

Không ổn.

Khương Hoa biến sắc, vội vàng kéo Shirley Dương lăn một vòng tránh né.

Luồng dịch nhờn bắn trúng vách đá bên cạnh, đá lập tức bị ăn mòn xèo xèo.

Là axit formic.

Shirley Dương nghiêm trọng nói: Con Kiến Chúa này tiến hóa quá cao, axit của nó có thể dễ dàng ăn mòn mọi vật thể.

Shirley, cô dùng súng tấn công Kiến Chúa, để tôi giải quyết con kiến lính kia.

Khương Hoa nghiêm túc nói nhanh.

Ừm, anh cẩn thận một chút.

Cùng lúc đó, con kiến lính khổng lồ cũng lao đến.

Cơ thể to lớn nhưng lại cực kỳ linh hoạt.

Cặp kìm như gọng kìm xe cẩu hung hăng kẹp tới Khương Hoa.

Nếu bị trúng đòn này, ít nhất cũng mất nửa cái mạng.

Khương Hoa biết tuyệt đối không thể cứng đối cứng.

Hắn lách mình như rồng, nhẹ nhàng tránh né, sau đó đạp chân mượn lực nhảy lên lưng con kiến.

Toàn thân chân khí phun trào, một quyền đánh vào điểm yếu nơi tiếp giáp đầu và bụng nó.

Một quyền này Khương Hoa đã dùng hết toàn lực.

Nhưng cảm giác như đánh vào tấm thép.

Nắm đấm bị phản chấn đau điếng, cánh tay tê rần.

Mẹ nó, cứng quá vậy.

Khương Hoa cảm thấy đau răng.

Chương 22

Chỗ đó chỉ là lớp biểu bì mà cũng cứng không kém gì giáp xác.

Bọn này dường như không có điểm yếu.

Lần đầu tiên Khương Hoa cảm thấy khó giải quyết.

Với sức mạnh hiện tại, hắn không cách nào đánh xuyên lớp giáp của nó.

Con kiến bị chọc giận, bắt đầu phát cuồng, vặn vẹo thân thể muốn hất văng con sâu cái kiến trên lưng xuống.

Khương Hoa bám chặt lấy vỏ giáp, mặc kệ nó lắc lư thế nào cũng không buông.

Thấy không hất được, con kiến lính nổi điên lao sầm vào vách đá.

Chết tiệt, bọn này cũng có não đấy.

Khương Hoa tê cả da đầu, nếu bị ép vào vách đá thì nát bấy.

Hắn đành phải nhảy xuống.

Ầm.

Vách đá bị húc rung chuyển, đá vụn rơi lả tả.

Con kiến tự làm mình choáng váng.

Khương Hoa tranh thủ nhìn sang phía Shirley Dương.

Cô đang nã đạn vào bụng trứng màu trắng của Kiến Chúa, khiến dịch nhầy chảy đầy đất.

Kiến Chúa đau đớn, liên tục phun axit đáp trả.

Xung quanh, đám kiến thợ cũng tràn vào, điên cuồng lao về phía Shirley Dương dưới sự điều khiển của Kiến Chúa.

Shirley Dương rất bình tĩnh, vừa bắn vào mắt chúng vừa di chuyển né tránh axit.

Lòng Khương Hoa chùng xuống.

Shirley Dương sẽ không cầm cự được lâu.

Phải tốc chiến tốc thắng.

Khương Hoa cắn răng, không quản được nhiều nữa.

Keng.

Tiếng long ngâm vang lên.

Một đạo hàn quang chiếu sáng toàn bộ hang đá.

Thất Tinh Long Uyên Kiếm.

Trải qua hơn hai nghìn năm chìm nổi, hôm nay lại một lần nữa thể hiện phong mang.

Thanh kiếm dài ba thước, chuôi khắc long văn, thân kiếm tựa như một dải ngân hà khiến người ta lóa mắt.

Thất Tinh Long Uyên Kiếm vừa xuất thế, con kiến khổng lồ rùng mình, cảm nhận được nguy cơ sinh tử.

Khương Hoa tay phải cầm bảo kiếm, rót toàn bộ chân khí vào trong.

Thanh Thiên Hóa Long Quyết của hắn vốn cùng một mạch với thanh kiếm này.

Chỉ có chân khí của công pháp này mới có thể khu động Chân Long bảo kiếm.

Giờ khắc này, Khương Hoa cảm thấy thiên hạ nằm trong lòng bàn tay.

Tự tin.

Tài năng lộ rõ.

Cầm Thất Tinh Long Uyên Kiếm, hắn cảm nhận được sức mạnh chưa từng có.

Kiến Chúa cũng hãi hùng, đôi mắt đảo liên hồi, nảy sinh ý định bỏ trốn.

Nó xua thêm nhiều kiến thợ xông ra cản đường.

Con kiến lính khổng lồ đôi mắt đỏ ngầu, điên cuồng lao về phía Khương Hoa.

Trong lúc hỗn loạn, Kiến Chúa tự làm đứt phần bụng chứa trứng nặng nề, lén lút bò về phía sông ngầm.

Khương Hoa nhìn con kiến lính lao tới, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh.

Hôm nay hắn sẽ dùng máu yêu thú để tế Thất Tinh Long Uyên Kiếm.

Từng luồng chân khí từ cơ thể hắn không ngừng rót vào kiếm.

Sắc mặt Khương Hoa tái nhợt dần, thanh kiếm đã hút cạn chân khí của hắn, khí thế đạt tới đỉnh phong.

Ầm.

Khương Hoa dậm chân, vọt lên không trung, lăng không chém xuống một kiếm.

Kiếm quang lóa mắt tựa như dải ngân hà, sắc bén vô cùng chém vào lớp vỏ cứng của con kiến.

Răng rắc —— Thân thể khổng lồ của con kiến lính im bặt, đôi mắt mất thần thái.

Vết nứt xuất hiện trên vỏ, rồi cả cơ thể nó bị chẻ làm đôi, đổ rạp

sang hai bên.

Khương Hoa nuốt nước miếng, rung động trước uy lực của bảo kiếm.

Quá kinh khủng.

Không hổ là một trong mười đại bảo kiếm cổ đại.

Lớp vỏ cứng như thép mà dưới lưỡi kiếm này lại mỏng manh như tờ giấy.

Chạy đi đâu.

Tiếng kêu của Shirley Dương vang lên.

Cô đang nã đạn vào con Kiến Chúa đang trườn xuống sông.

Không thể để Kiến Chúa chạy thoát.

Khương Hoa muốn tiếp tục tấn công nhưng toàn thân vô lực, chân khí đã cạn sạch.

Một kiếm vừa rồi đã vắt kiệt sức hắn.

Hắn lảo đảo, hai chân như muốn khuỵu xuống.

Làm sao bây giờ.

Súng của Shirley Dương chỉ có thể cản bước Kiến Chúa một chút chứ không gây sát thương lớn lên lớp vỏ của nó.

Con Kiến Chúa đã bỏ lại phần bụng, chỉ còn đầu và ngực, nhưng vẫn to bằng nửa con kiến lính lúc nãy.

Nó bất chấp đạn bắn, lao nhanh xuống nước.

Khương Hoa cắn răng, lấy ra hạt ngọc thạch châu.

Linh lực cuồn cuộn từ hạt châu quán thâu vào cơ thể.

Không kịp chuyển hóa thành chân khí, hắn dẫn thẳng linh lực vào

Thất Tinh Long Uyên Kiếm.

Kiến Chúa cảm nhận được tử vong cận kề, điên cuồng lao xuống sông ngầm.

Shirley Dương bắn trúng vết thương nơi bụng nó vừa đứt lìa, máu xanh tuôn ra nhưng nó vẫn không dừng lại.

Shirley, để tôi.

Khương Hoa hét lớn, vọt lên không trung.

Dải ngân hà một lần nữa chém xuống.

Giờ khắc này, Shirley Dương nhìn thấy rất rõ ràng.

Một đạo kiếm quang kinh khủng chém thẳng xuống mặt nước.

Nước sông bị chẻ làm đôi.

Rút đao đoạn thủy.

Cơ thể Kiến Chúa khựng lại.

Răng rắc.

Nó bị chém làm đôi, máu xanh nhuộm đỏ dòng nước, chết ngay tức khắc.

Kiến Chúa chết, đám kiến thợ ngơ ngác rồi nhao nhao chui vào vách tường trốn chạy.

Chúng sợ hãi khí tức trên người Khương Hoa.

Chương 23

Chém ra một kiếm kinh thiên xong, Khương Hoa hai chân mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất.

Cơn suy yếu ập tới, hắn cười khổ một tiếng rồi ngất lịm đi.

Khương Hoa.

Khương Hoa, anh sao rồi.

Trước khi mất đi ý thức, hắn lờ mờ nghe thấy tiếng gọi lo lắng của Shirley Dương.

Không biết qua bao lâu, Khương Hoa tỉnh lại.

Đầu đau như búa bổ, toàn thân đau nhức, không còn chút sức lực.

Ưm.

đây là đâu.

Hắn gượng dậy, mắt còn mông lung.

Shirley Dương thấy hắn tỉnh, vội vàng chạy tới đỡ, vui mừng nói: Khương Hoa, cuối cùng anh cũng tỉnh.

Khương Hoa quan sát xung quanh, vẫn là trong hang đá nhưng không còn bóng dáng con kiến nào.

Xác con kiến lính khổng lồ vẫn nằm đó.

Trước mặt là đống lửa đang nướng thịt, tỏa mùi thơm phức.

Shirley, tôi hôn mê bao lâu rồi.

Anh đã hôn mê ba ngày rồi.

Ba ngày.

Lâu vậy sao.

Khương Hoa kinh ngạc, rồi cười khổ.

Hắn dùng Thất Tinh Long Uyên Kiếm chém một kiếm đã là quá sức, lại còn cưỡng ép dùng linh lực chém kiếm thứ hai, cơ thể bị quá tải nghiêm trọng.

Chúng ta ở đây lâu như vậy, không biết thầy và mọi người sao rồi.

Khương Hoa lo lắng.

Shirley Dương an ủi: Yên tâm đi, Giáo sư Trần nếu không tìm thấy chúng ta sẽ tự đi Tinh Tuyệt Cổ Thành, còn có Hồ Bát Nhất bọn họ nữa.

Đừng lo lắng.

Haizz, tôi sợ thầy tưởng chúng ta chết rồi lại quá thương tâm.

Đợi anh dưỡng thương xong, chúng ta sẽ đi tìm họ.

Shirley Dương nói.

Khương Hoa nhìn quanh, thấy Thất Tinh Long Uyên Kiếm nằm bên cạnh.

Hắn cầm lấy, thu vào không gian trữ vật.

Shirley Dương đã thấy rồi, giấu cũng vô nghĩa.

Thấy hành động của hắn, mắt cô hiện lên vẻ tò mò nhưng không hỏi.

Khương Hoa ngồi ngay ngắn lại, vết thương đau nhức khiến hắn rên khẽ, cười gượng với Shirley: Cô không tò mò sao.

Tò mò chứ.

Shirley Dương thừa nhận: Nhưng tôi biết đây là bí mật của anh.

Anh muốn nói thì sẽ nói, không muốn thì tôi hỏi anh cũng chẳng

nói.

Khương Hoa tán thưởng sự hiểu chuyện của cô: Đây là không gian trữ vật, có thể chứa đồ, là bảo vật gia truyền của tôi.

Shirley Dương nghe vậy trong lòng vui mừng vì Khương Hoa đã không coi cô là người ngoài.

Không gian đó lớn bao nhiêu.

Khoảng một căn phòng lớn.

Shirley Dương hít hà: Khương Hoa, chuyện này tôi tuyệt đối sẽ không nói cho bất kỳ ai.

Ừ, tôi tin tưởng cô.

Shirley Dương cười tươi: Khương Hoa, anh đói chưa.

Tôi nướng ít thịt kiến, ăn cũng ngon lắm.

Bụng Khương Hoa sôi lên sùng sục.

Hắn cầm lấy miếng thịt nướng vàng ươm, cắn một miếng.

Thịt vừa vào bụng liền hóa thành năng lượng tinh thuần, giống như khí huyết chi lực nhưng tinh khiết hơn, lan tỏa đi cường hóa cơ thể, nhất là da thịt.

Hửm.

Mắt Khương Hoa sáng lên.

Hắn ăn ngấu nghiến.

Ăn xong, toàn thân ấm áp, thương thế giảm đi hơn nửa.

Shirley Dương cười nói: Thịt kiến này ngon chứ.

Tôi ăn xong cảm thấy khỏe hơn nhiều.

Ừ, ăn xong tôi thấy thương thế đỡ hẳn.

Khương Hoa cười: Đám kiến này to như vậy có thể coi là yêu thú, huyết nhục đại bổ.

Tiếc là sau này không được ăn thường xuyên nữa.

Shirley Dương tiếc nuối.

Cô quên tôi có cái gì à.

Khương Hoa nhắc.

Không gian trữ vật.

Shirley Dương reo lên: Vậy thì tốt quá.

Khương Hoa nhìn về phía cây nhỏ trên vách đá: Cô xem, bọn kiến lớn được như vậy là nhờ ăn quả của cây này.

Đây là linh quả trong truyền thuyết.

Chúng ta ăn được không.

Đương nhiên.

Khương Hoa đi tới hái một quả to bằng quả cam.

Linh lực bên trong tuy không bằng ngọc thạch châu nhưng cũng vô cùng trân quý.

Hắn bảo Shirley Dương canh chừng rồi ngồi xuống ăn.

Linh quả nuốt vào bụng biến thành năng lượng tinh thuần tẩy rửa từng tế bào.

Khương Hoa cảm thấy cơ thể thăng hoa, phục hồi trạng thái đỉnh cao.

Một lớp chất bẩn đen sì từ da bài tiết ra.

Năng lượng này còn cường hóa chân khí, giúp hắn xuyên thủng rào cản đột phá.

Chân khí lan tràn từ màng da vào máu thịt.

Thương thế hoàn toàn bình phục, không còn chút di chứng.

Ầm.

Một luồng khí thế cường đại từ người Khương Hoa tản mát ra, thổi bay bụi đất xung quanh.

Võ giả Nhị phẩm, cuối cùng cũng thành.

Khương Hoa mở mắt, tinh quang lập lòe.

Linh quả này hiệu lực quá mạnh, không chỉ giúp hắn đột phá Nhị phẩm mà còn tẩy kinh phạt tủy, tăng tuổi thọ ít nhất hai mươi năm.

Nếu để người ngoài biết, cả thế giới sẽ điên cuồng vì nó.

Mà hiện tại, Khương Hoa đang sở hữu trọn vẹn mấy chục quả.

Khương Hoa ngẩng đầu nhìn, lập tức khẽ giật mình.

Shirley Dương đâu.

Nhìn quanh bốn phía một chút, mới phát hiện cô đang ở một bên bờ sông ngầm, hơn nữa còn đang bịt mũi.

Bỗng nhiên, Khương Hoa ngửi thấy một mùi hôi thối nồng nặc.

Hắn cúi đầu xem xét, liền thấy trên da dẻ của mình đã phủ đầy một lớp ghét bẩn thật dày, tản ra cái mùi cực kỳ khó ngửi.

Oẹ.

Thối quá.

Cho dù là chính Khương Hoa cũng cảm thấy đầu óc có chút choáng váng.

Cái này thật sự là quá thối.

Chẳng trách Shirley Dương lại muốn chạy xa như thế.

Khương Hoa, anh mau tắm rửa một chút đi, mùi trên người anh thối quá, em ra ngoài trước chờ anh.

Shirley Dương nhìn thấy Khương Hoa tỉnh lại, vội vàng chạy ra ngoài.

Khương Hoa cười cười, nhảy xuống sông ngầm tắm rửa một cái.

Lại tìm trong không gian trữ vật một bộ quần áo mới mặc vào, chỉ cảm thấy toàn thân sảng khoái, tinh thần phấn chấn.

Hắn gọi Shirley Dương vào.

Shirley, linh quả này em cũng ăn một quả đi, nó có thể tăng trường thọ mệnh, nâng cao thể chất.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là em không có tu luyện.

Tu luyện.

Chính là giống như anh luyện võ sao.

Khương Hoa gật gật đầu: Ừ.

Tiếc là môn Thanh Thiên Hóa Long Quyết anh tu luyện cần phải có huyết mạch Khương gia, không thể truyền cho em.

Bằng không, sau khi em ăn linh quả xong, chỗ tốt nhận được hẳn là sẽ càng nhiều.

Tu luyện nhất định phải có công pháp sao.

Không sai, nếu không có công pháp thì dù tu luyện cũng chỉ là một chút công phu quyền cước thôi.

Shirley Dương đăm chiêu suy nghĩ, rồi từ trong ba lô lấy ra một cuốn bí tịch, trên đó viết ba chữ Tiểu Triện Bàn Sơn Quyết.

Ánh mắt Khương Hoa ngưng trọng.

Shirley Dương nói: Đây là ông ngoại em để lại, chỉ có điều trước

đây em chưa từng tu luyện, đây có phải là công pháp luyện võ mà anh nói không.

Trong lòng Khương Hoa chợt hiểu ra.

Bàn Sơn Đạo Nhân Chá Cố Tiêu, trong nguyên tác Ma Thổi Đèn, chiến lực cũng là tồn tại số một số hai, ông ấy tự nhiên có công pháp tu luyện võ đạo.

Đây chính là truyền thừa của Bàn Sơn đạo nhân.

Shirley Dương nếu tu luyện quyển công pháp này, lại thêm linh quả trợ giúp, e rằng cô ấy có thể rất nhanh liền tấn thăng Nhất phẩm võ giả.

Khương Hoa cầm sang xem vài lần, rất khẳng định nói: Không sai, cái này chính là công pháp tu luyện của Bàn Sơn đạo nhân các em, em có muốn tu luyện không.

Ừm, em muốn tu luyện.

Ánh mắt Shirley Dương kiên định.

Chỉ có thực lực cường đại, mới có thể giúp cô đi tìm Mục Trần Châu.

Đây là số mệnh của tộc Zagrama bọn họ.

Tiếp đó, dưới sự trợ giúp của Khương Hoa, Shirley Dương bắt đầu tìm hiểu Bàn Sơn Quyết.

Cô vốn rất thông minh, ước chừng bỏ ra nửa ngày thời gian, Shirley Dương liền đã triệt để nắm giữ phương pháp tu luyện Bàn Sơn Quyết.

Chương 24

Lúc này, Shirley Dương cầm một quả linh quả trên tay.

Liếc nhìn Khương Hoa một cái, rồi một ngụm nuốt vào.

Năng lượng khổng lồ bùng nổ trong cơ thể cô.

Shirley Dương cũng không dám chần chờ, vội vàng thi triển Bàn Sơn Rèn Thể Thuật bên trong Bàn Sơn Quyết.

Đây là mấu chốt để tu luyện ra chân khí.

Thân thể mềm mại của cô không ngừng thi triển những động tác cổ quái, nhìn vô cùng đẹp mắt.

Từng tia năng lượng bị Bàn Sơn Rèn Thể Thuật dẫn động, không ngừng luyện hóa thành chân khí.

Cuối cùng.

Một cỗ khí thế cường đại từ trên người cô bộc phát ra.

Một luồng chân khí vô hình du tẩu dưới màng da của cô.

Nhất phẩm võ giả thành công.

Một quả linh quả, tạo ra một Nhất phẩm võ giả.

Chuyện này nếu truyền đi, sợ rằng sẽ khiến tất cả người trong giới võ đạo rung động.

Cảm giác thế nào.

Khương Hoa ở bên cạnh cười hỏi.

Cảm giác rất tốt.

Shirley hơi cảm nhận sức mạnh của mình, nở một nụ cười rạng rỡ như trăm hoa đua nở.

Bỗng nhiên, Shirley Dương kinh kêu một tiếng: A.

Anh mau ra ngoài.

Em muốn tắm rửa.

Cô nhìn thấy da của mình có một tầng ghét bẩn mỏng, lập tức la hoảng lên, vội vàng đẩy Khương Hoa ra ngoài.

Sau khi tắm rửa xong, làn da Shirley Dương càng thêm tịnh lệ.

Trên người cô mặc quần áo của Khương Hoa, nhìn có chút rộng thùng thình, che đi thân thể mềm mại kia.

Mà bên cạnh đống lửa thì để mấy bộ quần áo.

Ai bảo trong không gian trữ vật của Khương Hoa không có quần áo phụ nữ, dù sao hắn cũng không phải biến thái.

Mà Shirley Dương cũng không chịu tiếp tục mặc bộ quần áo dính bẩn kia, chỉ có thể giặt sạch rồi đặt bên đống lửa hơ cho khô.

Không cho phép suy nghĩ lung tung.

Đồ lót của Shirley Dương đều đặt trên đống lửa nướng, sắc mặt cô có chút ửng đỏ, hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái.

Khương Hoa cảm thấy có chút buồn cười, kể từ khi tiếp xúc lâu với Shirley Dương, hắn phát giác cô ngược lại càng ngày càng có nữ tính, so với cái cô Dương Ti Lệnh lạnh lùng trước kia, quả thật là một trời một vực.

Khương Hoa đem xác kiến hành quân trên mặt đất thu hết vào không gian trữ vật.

Thịt của những con kiến này có thể cường hóa nhục thân.

Đối với việc tu luyện mà nói, có lợi ích rất lớn.

Còn những thức ăn và vật phẩm ban đầu, bởi vì chiếm dụng số

lượng lớn không gian, hắn đều ném hết ra ngoài.

Con kiến chúa rơi vào sông ngầm kia, bởi vì ở trong nước nên đã sớm bị cá rỉa sạch, dù cho chưa ăn hết thì ngâm dưới nước cũng chắc chắn không ăn được nữa.

Khương Hoa chỉ có thể lấy con yêu thú kiến hành quân và những con kiến hành quân to như con nghé kia, cắt bỏ bụng của bọn chúng, chỉ giữ lại đầu và ngực.

Bụng kiến hành quân bên trong tất cả đều là nội tạng, cơ bản không có thịt gì ăn được, chỉ có đầu, ngực và sáu cái chân là ăn được.

Đợi đến khi xử lý xong tất cả kiến hành quân, không gian trữ vật của Khương Hoa về cơ bản đã bị chiếm hết.

Đến cây linh quả kia, Khương Hoa thu hoạch toàn bộ linh quả, trừ những quả bọn họ đã ăn, tổng cộng thu được 54 quả.

Khương Hoa sau đó lại ăn thêm một quả linh quả, phát giác hiệu quả cũng không tốt như lần đầu tiên ăn.

Mặc dù cũng có thể tăng trưởng chân khí và cường hóa thân thể, nhưng đã không thể tăng trưởng tu vi trên phạm vi lớn nữa.

Còn cây linh quả thì Khương Hoa không động đến, dù sao không gian trữ vật của hắn cũng không thể chứa vật sống.

Hơn nữa cho dù di thực, cũng không biết cây linh quả này có sống được ở nơi khác hay không.

Chi bằng cứ để ở đây, nếu sau này có thời gian quay lại, còn có thể thu hoạch thêm một đợt linh quả.

Ừm.

Cây linh quả này mọc sâu dưới lòng đất sa mạc, cứ gọi nó là Thổ Linh Quả đi.

Đối với cái tên này, Shirley Dương đảo mắt xem thường: Anh đặt tên thật khó nghe.

Ha ha, tôi lại cảm thấy rất hay.

Trong cái hang đá này, Khương Hoa bọn họ đã sớm thăm dò rồi, ở một lối đi bên cạnh có một ngôi thần điện, bên trong thờ phụng một pho tượng người đá mắt to khổng lồ, còn có một bức tượng Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Xem ra nơi này trước đây đúng là nước phụ thuộc của Tinh Tuyệt Quốc, ngay cả tượng đá Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng xuất hiện ở đây.

Mà bên trong thần điện kia có một lối ra thông đến thế giới bên ngoài, chỉ bất quá miệng hang phía trên đã bị gió cát vùi lấp.

Đi thôi, chúng ta từ miệng hang ở thần điện ra ngoài, phía trên dù bị gió cát vùi lấp, chắc chắn cũng sẽ không quá sâu, chúng ta đào ra là được.

Khương Hoa nói với Shirley Dương.

Ừm, vậy chúng ta mau đi tìm Giáo sư Trần bọn họ đi.

Shirley Dương gật đầu.

Hai người chỉnh lý hành lý vật phẩm, bắt đầu men theo miệng hang đi lên.

Đây là một cầu thang đá, thông thẳng ra bên ngoài.

Bọn họ đi khoảng vài phút liền nhìn thấy lối đi phía trên bị cát chặn lại, không có chút ánh sáng nào.

Khương Hoa lấy ra một cái xẻng, đào cát về phía sau, đào khoảng hơn hai mét, một tia ánh sáng xuyên thấu vào, khiến mắt của Khương Hoa và Shirley Dương đều không khỏi hơi híp lại.

Cuối cùng cũng ra ngoài.

Khương Hoa cùng Shirley Dương đứng bên ngoài di tích cổ thành, còn có thể thỉnh thoảng nhìn thấy vài con kiến hành quân.

Những con kiến này cảm nhận được khí tức trên người bọn họ, không dám lại gần chút nào.

Cả tòa di tích cổ thành có vẻ hơi trống trải, chỉ còn lại một ít xương trắng động vật, ước chừng đều là bị kiến hành quân ăn thịt.

Bỗng nhiên, ánh mắt Khương Hoa ngưng lại.

Tại bên ngoài tường thành tàn phá của cổ thành, lại có hai ngôi mộ, trên mộ có một tấm bia làm bằng gỗ, bên trên viết chính là tên của hai người bọn họ.

Thầy và mọi người cho rằng chúng ta đã chết rồi.

Khương Hoa không khỏi cười khổ.

Vầng trăng lên cao, mặt trời lặn xuống, sao đổi ngôi.

Đêm tối lại buông xuống, bầu trời sa mạc đầy sao sáng lấp lánh.

Từng vì sao trên bầu trời tỏa ra hào quang.

Đối với tuổi thọ ngắn ngủi của nhân loại mà nói, tinh tú là sự tồn tại vĩnh hằng.

Chúng ta lên đường đi.

Shirley Dương và Khương Hoa, hai người nghỉ ngơi dưỡng sức tràn trề, thu hồi lều vải và các vật dụng vào không gian trữ vật, liền bắt đầu xuất phát hướng về Tây Dạ Cổ Thành.

Chúng ta còn bao lâu mới đến Tây Dạ Cổ Thành a.

Shirley Dương cầm một tấm bản đồ, cẩn thận phân biệt phương hướng trên mặt đất.

Tiếc là cô không quen thuộc sa mạc, thậm chí ngay cả bọn họ đang

ở đâu cũng có chút mơ hồ.

Giờ khắc này, hai người bắt đầu hoài niệm lão già An Liman rồi.

Shirley Dương thở dài một hơi: Em cũng không biết, chúng ta cứ đi về hướng Tây Nam đi, chỉ cần kiên trì đi tiếp, nhất định có thể tới Tây Dạ Cổ Thành.

Khương Hoa liếc nhìn bầu trời Tây Nam, thở dài một hơi, có chút bất đắc dĩ.

Bỗng nhiên, hắn sửng sốt một chút.

Từ trong không gian trữ vật lấy ra một cái la bàn, thỉnh thoảng nhìn lên bầu trời, lâm vào trầm tư.

Khương Hoa, sao vậy.

Shirley Dương thấy cảnh này, không khỏi đi tới hỏi.

Nhìn trận thế sắp xếp của tinh tú, phía trước ắt có đại mộ, hơn nữa cách chúng ta đã không xa.

Nếu tôi đoán không sai, nơi đó chính là Tây Dạ Cổ Thành trong truyền thuyết.

Shirley Dương trước tiên lộ vẻ mừng rỡ, lập tức trên mặt có chút hồ nghi: Đây là Thiên Tinh Phong Thủy Thuật.

Sao anh cũng biết.

Tôi chưa nói với cô sao.

Khương Hoa sửng sốt một chút.

Anh có nói với em sao.

Shirley Dương đảo mắt xem thường, não người này bị hồ đồ rồi à.

Hình như chưa thật.

Khương Hoa gãi gãi đầu, cười ngượng ngùng: Tổ truyền, tổ truyền.

Shirley Dương:.

Đồ tổ truyền nhà anh thật nhiều a.

Chúng ta đi nhanh lên đi, thầy và mọi người rất có thể đang đợi chúng ta tại Tây Dạ Cổ Thành.

Khương Hoa vội vàng nói.

Ừm, em chỉ sợ Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nhìn thấy em chết xong liền không chịu đi Tinh Tuyệt Cổ Thành nữa.

Khương Hoa cười nói: Yên tâm đi, sẽ không đâu.

Bọn họ không có bao nhiêu nước, dù cho không đi Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng nhất định phải đi Tây Dạ Cổ Thành để tiếp tế nguồn nước, bằng không bọn họ không ra khỏi sa mạc này được.

Chương 25

Tục ngữ nói: Nhìn núi làm ngựa chết.

Dựa theo chỉ dẫn của Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, nhìn như Tây Dạ Cổ Thành đã gần ngay trước mắt, nhưng Khương Hoa và Shirley Dương lại đi suốt cả đêm.

Khi chân trời vừa hửng sáng, một tòa phế tích di tích cuối cùng cũng xuất hiện trước mắt bọn họ.

Hô Cuối cùng cũng tới.

Khương Hoa thở dài một hơi, đi suốt cả đêm, hắn cho dù là võ giả cũng cảm thấy toàn thân mỏi mệt.

Đi thôi, chúng ta đi tìm thầy và mọi người.

Ừm.

Shirley Dương gật đầu.

Tây Dạ Cổ Thành này, trên mặt đất lộ ra vô số phế tích, từng tòa nhà chỉ còn lại tường xiêu vách đổ, toát ra một vẻ lạnh lẽo cô tịch.

Hai người tìm kiếm một lát, cuối cùng tại trung tâm Tây Dạ Cổ Thành tìm được đội khảo cổ.

Lúc này, lạc đà bị cột vào một bên.

Mà An Liman đang nằm trên thảm, trong miệng ngậm tẩu thuốc, nhàn nhã nhìn lên bầu trời.

Khương Hoa nhìn quanh, cũng không phát hiện bóng dáng Giáo sư Trần, chỉ có một mình Sở Kiện đang lo lắng đi quanh một cái giếng cổ.

Trong lòng Khương Hoa bỗng nhiên có một dự cảm bất tường.

Hắn vội vàng đi tới hỏi: Sở Kiện, thầy và mọi người đâu.

Sở Kiện quay đầu lại nhìn, lập tức dọa đến lui về sau mấy bước, ánh mắt đầy vẻ sợ hãi: Anh. anh. các người là người hay ma.

Các người không phải đã chết rồi sao.

Khương Hoa giải thích: Chúng tôi chưa chết, chỉ là không cẩn thận rơi xuống lòng đất tòa thành cổ kia, tìm mấy ngày rốt cuộc mới tìm được lối ra.

Ở đây sao chỉ có một mình cậu, thầy và nhóm Hồ Bát Nhất đâu.

Sở Kiện mất một lúc lâu mới tin tưởng Khương Hoa bọn họ không phải ma, mà là người sống sờ sờ.

Cậu ta vội vàng nói: Anh Khương, hôm qua anh Hồ lợi dụng Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, phát hiện dưới giếng cổ có một ngôi mộ, thế là thầy và mọi người liền thương lượng đi xuống xem một chút.

Không ngờ từ lúc họ xuống mộ đến bây giờ đều không có tin tức gì truyền lên.

Sắc mặt Khương Hoa biến đổi.

Sở Kiện, thầy xuống bao lâu rồi.

Khoảng mười mấy tiếng rồi, em gọi vọng xuống giếng cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Anh Khương, thầy và mọi người không phải đã xảy ra chuyện rồi chứ.

Trong lòng Khương Hoa dần trầm xuống.

Mười mấy tiếng đồng hồ không có bất kỳ hồi đáp nào.

Bọn họ nhất định là gặp phải thứ gì đó.

Nhưng hắn nhớ trong nguyên tác, cái giếng ở Tây Dạ Cổ Thành này đâu có nguy hiểm gì.

Chẳng lẽ là hiệu ứng cánh bướm của thế giới song song, tất cả đã thay đổi.

Chuyện cho tới bây giờ, tiếp tục chờ đợi cũng không có ý nghĩa gì nữa, hắn nhất định phải đi xuống xem một chút.

Sở Kiện, cậu đừng vội, tôi và Shirley sẽ xuống tìm thầy.

Sở Kiện vội nói: Anh Khương, em cũng đi xuống cùng hai người đi.

Không được, nhất định phải có một người ở phía trên tiếp ứng, nếu không xảy ra chuyện gì sẽ rất khó xoay sở.

Vậy.

được rồi.

Sở Kiện nghe xong chỉ đành gật đầu bất đắc dĩ.

Shirley, chúng ta xuống thôi.

Hai người buộc chặt dây thừng, dưới sự giúp đỡ của Sở Kiện bắt đầu chậm rãi tụt xuống đáy giếng.

Cuối cùng, Khương Hoa và Shirley Dương phát hiện một cái cửa hang dưới đáy giếng.

Cửa hang này nằm trên vách giếng, lúc này đang mở ra, nhìn đen ngòm, một luồng âm phong từ bên trong thổi ra.

Shirley, cẩn thận một chút.

Hai người men theo lối đi tiếp tục đi vào trong, vách tường xung quanh đều được xây bằng đá xanh, bởi vì thời gian dài nằm trong giếng cổ nên vách tường rất ẩm ướt, còn đọng lại những giọt nước.

Đi khoảng ba bốn phút, bọn họ rốt cuộc đã tới cuối đường.

Đây là một cánh cửa đá.

Trên cửa đá có một tảng đá to lớn, đây là đá Đoạn Long, trọng lượng có đến ngàn cân.

Một khi rơi xuống sẽ đóng chặt hoàn toàn cổ mộ.

Lúc này cửa đá mở rộng, chắc là do nhóm Hồ Bát Nhất làm.

Khương Hoa đứng trước cửa đá, có thể cảm nhận được khí tức âm lãnh ngày càng nặng nề.

Hắn mơ hồ còn ngửi thấy mùi tanh hôi truyền ra từ bên trong.

Thầy và mọi người hẳn là ở bên trong, chúng ta cẩn thận một chút, có thể có nguy hiểm.

Shirley Dương hít sâu một hơi.

Anh sẽ cẩn thận.

Đi vào bên trong, đây là một thạch thất rộng rãi.

Thạch thất dài rộng khoảng mấy chục mét, không hề cảm thấy chật chội.

Xung quanh còn thắp sáng từng chiếc đèn đồng, chiếu sáng toàn bộ không gian.

Khương Hoa nhìn thấy cảnh tượng xung quanh, ánh mắt hơi biến sắc.

Trong thạch thất này, trên mặt đất tràn đầy xương trắng.

Xung quanh còn có mười mấy cái cột gỗ, bên trên trói từng bộ hài cốt, trên hài cốt còn có thể nhìn thấy vết tích của cực hình.

Shirley Dương nói: Những hài cốt này đều là nô lệ bị chôn theo, bọn họ bị trói ở đây, hẳn là đã trải qua những hình phạt tàn khốc rồi

mới chết.

Khương Hoa cũng thở dài: Tây Dạ Cổ Thành là di chỉ của nước Cô Mặc thời Tây Hán, cũng chỉ có những tiểu quốc này còn giữ lại chế độ nô lệ.

Shirley Dương nhìn quanh bốn phía, cũng không phát hiện Giáo sư Trần bọn họ.

Giáo sư Trần bọn họ đi đâu rồi.

Em vừa nhìn một chút, cũng không phát hiện thạch thất này có lối ra nào khác.

Khương Hoa vì đã đọc qua nguyên tác nên cúi đầu tìm kiếm lối vào dưới đất, quả nhiên rất nhanh đã thấy hai cái vòng đá.

Chỉ cần kéo vòng đá ra là có thể tiến vào mộ thất chính, xác suất lớn là Giáo sư Trần bọn họ đang ở bên dưới.

Shirley, lối vào ở đây.

Khương Hoa hô một tiếng.

Shirley Dương đi tới, hai người hợp sức kéo vòng đá.

Dùng sức kéo mạnh, rất nhanh một lối vào dưới lòng đất hiện ra, bên trong có một cầu thang đá.

Hai người liếc nhau, Khương Hoa bước vào trước, men theo cầu thang đá chậm rãi đi xuống, Shirley Dương theo sát phía sau.

Sự cảnh giác của Khương Hoa đã được đẩy lên cao nhất, tùy thời chuẩn bị ra tay.

Shirley Dương trong tay cũng cầm một khẩu súng lục, vẻ mặt ngưng trọng đi theo sau Khương Hoa.

Rất nhanh hai người liền vào đến mộ thất chính.

Nhìn thấy cảnh tượng bên trong, đồng tử Khương Hoa co rụt lại.

Chỉ thấy một cỗ quan tài màu đỏ sậm nằm ở trung tâm mộ thất, nắp quan tài đã không còn, rõ ràng quan tài đã bị mở ra.

Mà một bóng người đang nằm trên mặt đất, không còn tiếng động.

Bóng người kia đưa lưng về phía bọn họ, không thấy rõ khuôn mặt, nhưng nhìn quần áo, Khương Hoa rất nhanh đoán được thân phận của ông ấy.

Hách Ái Quốc.

Giáo sư Hách.

Ông ấy vậy mà chết ở đây.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Những người khác đi đâu rồi.

Khương Hoa vội vàng đi tới kiểm tra tình hình.

Đây là một mộ thất hình vuông, bốn phía vẽ những bức bích họa tuyệt đẹp, ở giữa đặt một cỗ quan tài.

Quan tài đã bị mở, nắp rơi sang một bên, bên trong trống rỗng, ngay cả một món đồ tùy táng cũng không có.

Một cái xác nằm cạnh quan tài, Khương Hoa lật người lại, phát hiện quả nhiên là Hách Ái Quốc.

Duỗi ngón tay dò xét hơi thở, đã tắt thở, hơn nữa thi thể đã cứng ngắc, hiển nhiên đã chết được một khoảng thời gian.

Kiểm tra nguyên nhân cái chết, phát hiện trước ngực Hách Ái Quốc có năm đạo trảo ấn đen nhánh, trực tiếp cắm vào trong phế phủ, bên trên còn bốc lên hắc khí đen sì.

Thi khí.

Đồng tử Khương Hoa co rụt lại, loại hắc khí này hắn đã thấy trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Người chết mà không mục nát tức là cương thi.

Cương thi hay còn được người trong nghề gọi là bánh chưng.

Nó mang trên người thi khí chí mạng, một khi chạm vào cơ thể người, nếu không kịp thời cứu chữa thì sẽ xâm nhập tim mạch, làm tiêu tan sinh cơ.

Đáng sợ nhất là, người bị nhiễm loại thi khí này, sau khi chết cũng sẽ hóa thành cương thi.

Chương 26

Tình huống đã rất rõ ràng.

Chắc hẳn Giáo sư Trần và mọi người sau khi mở quan tài đã phát hiện thi thể bên trong hóa thành cương thi, Hách Ái Quốc bị tập kích bỏ mình, những người khác thì không biết tung tích.

Đây là bảo huyệt thượng hạng, vì sao lại sinh ra bánh chưng được.

Cái này căn bản không hợp lẽ thường a.

Trong lòng Khương Hoa nghi hoặc.

Hắn đã dùng Thiên Tinh Phong Thủy Thuật xem kỹ phong thủy nơi này, đây là đất Tàng Phong, chốn Thiên Nhân Tạo Hóa.

Có thể nói theo lý thuyết phong thủy, táng người ở đây, hậu thế nhất định sẽ đại phú đại quý.

Làm sao có thể sinh ra loại quái vật như bánh chưng.

Muốn hóa thành một tôn cương thi, nhất thiết phải ở Cực Âm Chi Địa, trải qua quanh năm suốt tháng hun đúc, hấp thu lượng lớn âm khí mới có cơ hội sinh ra.

Mà nơi này là phong thủy bảo địa, sao lại là Cực Âm Chi Địa được.

Sao vậy.

Shirley Dương nhìn bộ dạng khiếp sợ của hắn, trong lòng có chút hiếu kỳ bèn hỏi.

Nơi này có cổ quái, không hợp lẽ thường.

Sắc mặt Khương Hoa nghiêm túc, hắn chợt nghĩ tới điều gì, từ không gian trữ vật lấy ra la bàn, cẩn thận đo đạc phương vị.

Một lát sau, sắc mặt Khương Hoa đại biến.

Nguy rồi.

Sao thế.

Nơi này không phải mộ Hoàng tử nước Cô Mặc, đây là Nghi Trủng do người làm ra, đây là đại hung chi địa.

Phương vị nơi này không đúng, vốn là chốn Tàng Phong Tạo Hóa nhưng bị người ta sửa lại thế phong thủy, khiến cho bảo huyệt lệch vị trí, đại cát biến thành đại hung.

Vị trí đặt quan tài này chính là một cái Âm Huyệt.

Tất cả oán khí cùng những cảm xúc tiêu cực của long mạch xung quanh đều sẽ bị rót vào trong đó.

Vị Hoàng tử nước Cô Mặc này quá độc ác, chỉ cần có người tới đây mở cái quan tài này ra, thi thể bên trong sẽ dưới tác dụng của âm khí mà cấp tốc chuyển hóa thành cương thi, giết chết hết thảy kẻ xâm phạm.

Chúng ta đều bị lừa rồi.

Sắc mặt Khương Hoa cực kỳ khó coi, không ngờ cái mộ Hoàng tử nước Cô Mặc này lại âm hiểm như thế, Giáo sư Hách càng là phải trả giá bằng cả tính mạng.

Mà Giáo sư Trần bọn họ bây giờ vẫn sinh tử chưa biết.

Sắc mặt Shirley Dương hơi đổi, cô quan sát bốn phía, muốn nói lại thôi: Vậy bây giờ Giáo sư Trần bọn họ.

Khương Hoa lắc đầu: Thầy và mọi người chưa chắc đã có chuyện, Lão Hồ cũng không phải tay mơ, cậu ta ở thời khắc nguy cấp nhất định có thể tìm ra manh mối của mộ huyệt này.

Thế nhưng.

Giáo sư Trần bọn họ bây giờ ở đâu.

Shirley do dự một chút vẫn hỏi.

Nếu tôi đoán không sai, Lão Hồ đã dẫn mọi người đi đến mộ thất thật sự của Hoàng tử nước Cô Mặc.

Nhưng em đã nhìn khắp bốn phía, không phát hiện lối ra nào cả, chúng ta đi đâu để tìm mộ thất thật.

Khương Hoa mỉm cười nói: Nơi nguy hiểm nhất thường chính là nơi an toàn nhất.

Ngôi mộ này tuy đã bị người ta sửa lại phong thủy nhưng vẫn là một vùng đất đại cát.

Chỉ có điều vùng đất đại cát này bị dời đi phương vị, chỉ để lộ ra Âm Huyệt, giống như Âm Dương Thái Cực, giữa lành và dữ nhất định có liên hệ.

Shirley Dương nghe như lọt vào trong sương mù, nghi hoặc hỏi: Vậy mộ huyệt thật ở đâu.

Ngay trước mắt chúng ta.

Khương Hoa chỉ vào chiếc quan tài ở giữa.

Ý anh là.

Trong quan tài có đường hầm.

Shirley Dương trầm tư một chút liền hiểu ra mấu chốt.

Không sai.

Khương Hoa gật đầu, Chúng ta phải nhanh chóng xuống dưới, thầy và mọi người ở dưới đó lâu như vậy, nếu bên dưới là không gian kín, e rằng dưỡng khí cũng sắp cạn rồi.

Ừm, như vậy con cương thi kia có phải cũng ở dưới đó không.

Shirley Dương hỏi.

Rất có thể.

Hy vọng nhóm Lão Hồ có biện pháp cầm chân được con cương thi này chờ bọn hắn tới cứu viện, nếu không thì phiền toái to.

Sắc mặt Khương Hoa vẫn bình tĩnh: Cho nên sau khi xuống dưới, chúng ta có khả năng gặp phải cương thi công kích, phải sớm chuẩn bị sẵn sàng mới được.

Hắn lấy Thất Tinh Long Uyên Kiếm từ trong không gian trữ vật ra, đeo sau lưng để có thể phản ứng ngay lập tức khi gặp nguy hiểm.

Gặp phải cương thi, nếu nắm đấm không giải quyết được thì chỉ có thể dùng Thất Tinh Long Uyên Kiếm đối địch.

Việc lấy bảo kiếm ra sớm cũng giúp tránh bị lộ bí mật về không gian trữ vật.

Shirley Dương cũng nạp xong đạn, dù sao hiện tại cô tuy đã đột phá lên Nhất phẩm võ giả, nhưng nếu luận uy lực, cô chắc chắn không bằng súng đạn.

Răng rắc.

Khương Hoa lục lọi trong quan tài, rất nhanh đã tìm được cơ quan.

Đáy quan tài tự động tách ra một lối đi, lộ ra cầu thang đá bên trong.

Đi thôi.

Khương Hoa hít sâu một hơi, đi đầu tiên phong, Shirley Dương theo sát phía sau.

Hai người chậm rãi bước xuống cầu thang đá.

Trong cầu thang đá tối om, xung quanh tĩnh lặng đến rợn người.

Khương Hoa cầm đèn pin soi đường.

Vách tường lối đi được xây bằng đá tảng để phòng ngừa cát chảy vào.

Toàn bộ cầu thang đi theo hình xoắn ốc.

Đi được một lúc, trước mắt bỗng nhiên sáng bừng, bọn họ đi tới một không gian trống trải.

Đây là một mộ thất.

Bốn phía đều vẽ bích họa đầy màu sắc, từng viên đá dạ quang khảm trên vách đá.

Từng pho tượng dị thú bằng đá đứng sừng sững bốn phía mộ thất, trung tâm là một cỗ quan tài màu đỏ sậm.

Quan tài được chế tác tinh xảo, hai đầu và nắp quan tài đều được mạ vàng sơn màu, vẽ những hình thần thú cát tường như tiên hạc, kỳ lân, chân long.

Nhưng ngay khi Khương Hoa nhìn thấy tình cảnh trong mộ thất, đồng tử lập tức co rút lại mạnh mẽ.

Bởi vì hắn nhìn thấy bên cạnh mộ thất chính, trước một cánh cửa đồng, một con bánh chưng toàn thân lông trắng đang không ngừng đập vào cửa.

Trên cửa đồng đã xuất hiện những vết lõm to bằng đầu người đen sì.

Đó là.

đại bánh chưng.

Shirley Dương lộ vẻ kinh ngạc.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cương thi, vốn tưởng loại này chỉ

là do người xưa bịa đặt, không ngờ lại là thật.

Shirley, xem ra nhóm Lão Hồ đã trốn vào tai phòng phòng phụ, nhờ có cửa đồng che chắn mới kiên trì được đến bây giờ.

May mắn là mộ thất này không kín khí, nếu không lâu như vậy bọn họ đã sớm hết dưỡng khí mà chết rồi.

Shirley Dương cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đi, chúng ta đi gặp con đại bánh chưng này một chút.

Nhưng nhớ kỹ đừng để nó chạm vào người, anh sợ lông trắng trên người nó cũng có thi độc.

Ừm.

Khương Hoa và Shirley Dương bước xuống cầu thang đá, chính thức tiến vào mộ thất chính.

Con đại bánh chưng kia lập tức bị thu hút.

Gào.

Nó gầm lên một tiếng giận dữ, bỏ qua việc công kích cửa đồng, lao thẳng về phía hai người Khương Hoa.

Sắc mặt Shirley Dương bình tĩnh, giơ súng lục lên liên tục xạ kích.

Đoàng.

Từng viên đạn chính xác không sai lệch bắn trúng cơ thể con đại bánh chưng, nhưng nó lại như người không việc gì, vẫn gầm thét lao tới.

Con bánh chưng này phòng ngự mạnh thật.

Khương Hoa có chút đau đầu.

Hắn tuy đã là Nhị phẩm võ giả, nhưng đơn thuần về lực sát

thương thì hiện tại thật sự không bằng súng đạn.

Vậy mà ngay cả đạn cũng không làm gì được nó, nắm đấm của hắn e rằng càng vô dụng.

Được rồi, tốc chiến tốc thắng đi.

Sắc mặt Khương Hoa trở nên lạnh lùng, rút Thất Tinh Long Uyên Kiếm từ sau lưng ra.

Keng.

Trường kiếm xuất vỏ, một tiếng long ngâm vang lên.

Đạt tới Nhị phẩm võ giả, chân khí trong cơ thể Khương Hoa càng thêm dồi dào, có thể cung cấp sức mạnh lớn hơn cho Thất Tinh Long Uyên Kiếm.

Vút.

Thất Tinh Long Uyên Kiếm hấp thu đầy đủ chân khí, Khương Hoa lao vụt tới, chém một kiếm về phía đầu con đại bánh chưng.

Phập.

Không có tiếng động quá lớn, chỉ có âm thanh bảo kiếm cắt vào da thịt.

Bước chân lao tới của con cương thi lông trắng im bặt mà dừng.

Đầu và thân tách rời.

Một cái đầu người mọc đầy lông trắng rơi xuống đất, chết không thể chết lại.

Thanh bảo kiếm này của anh lợi hại thật.

Shirley Dương đi tới, không khỏi tán thán.

Uy lực của thanh kiếm này cô đã từng thấy nhiều lần, nhưng khi chứng kiến Thất Tinh Long Uyên Kiếm nhẹ nhàng chém bay đầu con

cương thi lông trắng, cô vẫn cảm thấy kinh diễm.

Ha ha, đó là đương nhiên, đây chính là một trong Thượng Cổ Thập Đại Danh Kiếm mà.

Shirley Dương thu hồi ánh mắt: Chúng ta mau đi xem Giáo sư Khương bọn họ đi.

Ừm.

Khương Hoa thu hồi Thất Tinh Long Uyên Kiếm, cùng Shirley Dương đi tới trước tai phòng.

Thầy, Lão Hồ, Bàn Tử, mọi người có ở bên trong không.

Khương Hoa gọi vọng vào.

Chương 27

Bên trong hoàn toàn yên tĩnh, tựa hồ không có người.

Sắc mặt Khương Hoa dần trầm xuống.

Chẳng lẽ thầy và mọi người đã xảy ra chuyện.

Hắn trong lòng lo lắng, định cưỡng ép mở cánh cửa đồng này ra.

Bỗng nhiên, một giọng nói mang theo vẻ do dự cùng một tia không dám tin từ trong cửa truyền ra: Cậu.

Cậu là người anh em Khương.

Đúng đúng, tôi là Khương Hoa đây.

Con đại bánh chưng lông trắng kia đã bị tôi giải quyết rồi, Lão Hồ, các cậu rốt cuộc thế nào rồi.

Răng rắc.

Cửa đồng từ bên trong mở ra, lộ ra cảnh tượng bên trong.

Kim quang lóa mắt suýt chút nữa làm mù mắt Khương Hoa.

Bên trong vậy mà toàn là đủ loại vàng bạc châu báu, còn có mã não ngọc thạch chất đầy trên những chiếc rương, đây đều là vật tùy táng.

Mà Giáo sư Khương Trần thì đang nằm trên mặt đất, môi khô khốc, tóc tai rối bù, cơ thể không ngừng run rẩy, rõ ràng tình hình không tốt lắm.

Diệp Diệc Tâm đang ở bên cạnh chăm sóc ông.

Em vào xem Giáo sư Trần trước.

Shirley Dương nói với Khương Hoa.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đứng ở cửa đón bọn họ.

Sắc mặt hai người đều không tốt, quần áo trên người rách nát, môi khô nứt, hiển nhiên đã rất lâu không uống nước.

Người anh em Khương, tốt quá rồi, hai người không chết.

Bàn Tử vẻ mặt kích động, định lao tới ôm chầm lấy.

Hồ Bát Nhất kéo hắn ra, vẻ mặt vẫn còn chút không dám tin hỏi: Khương huynh đệ, con đại bánh chưng lông trắng kia thật sự chết rồi.

Sự kinh khủng của con cương thi đó bọn họ đều đã chứng kiến tận mắt, đao thương bất nhập, ngay cả súng đạn cũng bó tay, nếu không thì bọn họ cũng chẳng đến mức phải trốn chui trốn lủi ở đây.

Yên tâm đi, con đại bánh chưng đó chết không thể chết lại rồi, không tin các cậu ra ngoài mà xem.

Bàn Tử có chút không tin, thật sự chạy ra ngoài xem, một lát sau chạy về với vẻ mặt khiếp sợ.

Lão Hồ, con đại bánh chưng kia chết thật rồi.

Khương huynh đệ, cậu quá ngưu bức, làm thế nào hay vậy.

Khương Hoa không trả lời câu hỏi này, quay đầu nhìn về phía Giáo sư Trần, ánh mắt lo âu: Thầy sao rồi.

Haiz, chuyện này đều tại tôi.

Hồ Bát Nhất thở dài, kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Thì ra sau khi dùng Thiên Tinh Phong Thủy Thuật phát hiện mộ cổ Hoàng tử nước Cô Mặc, hắn đã dẫn mọi người xuống giếng.

Cả nhóm nhanh chóng tìm thấy mộ thất phía trên.

Vốn dĩ Giáo sư Trần không định mở quan tài vì không đủ điều kiện bảo quản văn vật, định chờ báo cáo lên trên rồi dùng công cụ chuyên nghiệp để mở.

Nào ngờ Hách Ái Quốc phát hiện một cơ quan quanh quan tài, vô tình ấn phải khiến quan tài bật mở.

Bên trong vốn là một xác khô mặc liệm phục, tưởng như bình thường.

Hách Ái Quốc định nhân tiện nghiên cứu một chút, ai ngờ cái xác khô đó sau khi mở quan tài liền mọc đầy lông trắng, chưa kịp phản ứng thì đã bị móng vuốt cắm phập vào ngực.

Đó chính là nguyên nhân cái chết của Giáo sư Hách.

Nói đến đây, sắc mặt Hồ Bát Nhất ảm đạm: Là tôi hại Giáo sư Hách, nếu tôi không tìm ra ngôi mộ cổ này thì ông ấy đã không chết.

Lão Hồ, cậu cũng đừng quá tự trách.

Cái chết của Giáo sư Hách không liên quan đến cậu.

Khương Hoa an ủi một câu rồi nghe tiếp.

Sau khi thi biến, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nổ súng nhưng vô dụng vì con quái vật đao thương bất nhập.

Họ dùng móng lừa đen và gạo nếp liều mạng cũng không ăn thua, suýt chút nữa thì mất mạng.

Trong lúc nguy cấp, Hồ Bát Nhất nhận ra mộ thất đã bị sửa đổi phong thủy từ cát thành hung, sinh ra cương thi.

Giáo sư Trần vì cái chết của Hách Ái Quốc mà đau buồn quá độ, ngất xỉu tại chỗ.

Không kịp quay lại mặt đất, Hồ Bát Nhất suy đoán phương vị cát huyệt, cõng Giáo sư Trần chạy đến đây.

Không ngờ con đại bánh chưng cũng đuổi theo, họ đành trốn trong tai phòng này, không dám ra ngoài cho đến khi Khương Hoa tới.

Nghe xong, Khương Hoa thở dài.

Ai ngờ được Hoàng tử nước Cô Mặc lại đổi phương vị mộ thất để tạo ra một con Bạch Mao Cương Thi đáng sợ như vậy.

Khương Hoa lấy bình nước ra: Các cậu uống chút nước đi, tôi vào xem thầy.

Ừm, chúng tôi lên gọi Tiểu Sở xuống giúp một tay.

Đi tới chỗ Giáo sư Trần.

Shirley, thầy thế nào rồi.

Tình hình không tốt lắm.

Giáo sư Trần dù sao cũng đã lớn tuổi, sức khỏe vốn yếu, lại trải qua cú sốc Hách Giáo sư qua đời, đau thương quá độ nên ngất xỉu, bây giờ còn đang sốt cao.

Shirley Dương bất lực nói.

Trong lòng Khương Hoa trầm xuống.

Sốt cao trong sa mạc không phải chuyện đùa.

Thuốc men mang theo đều rất hạn chế, chỉ là vài loại sơ cứu thông thường.

Bây giờ phải làm sao đây.

Tiểu Diệp, ở đây có chị và anh Khương Hoa là được rồi, em mệt mỏi cả ngày rồi, lên trên nghỉ ngơi trước đi.

Shirley Dương quay sang nói với Diệp Diệc Tâm.

Diệp Diệc Tâm do dự một chút rồi gật đầu.

Cô bé quả thực đã kiệt sức.

Chạy trốn cả ngày, lại đối mặt với áp lực tử vong từ con đại bánh chưng, kiên trì được đến giờ đã là rất không dễ dàng.

Anh Khương, chị Dương, vậy em lên nghỉ ngơi trước đây.

Đợi Diệp Diệc Tâm đi khỏi, Shirley hỏi: Khương Hoa, trong không gian trữ vật của anh có thuốc hạ sốt không.

Có thì có.

Khương Hoa do dự, Nhưng không biết có tác dụng hay không.

Bây giờ không còn cách nào khác, ngựa chết chữa như ngựa sống, cứ cho Giáo sư Trần uống thử xem.

Shirley Dương quả quyết.

Ừm, được thôi.

Khương Hoa lấy thuốc hạ sốt đút cho Giáo sư Trần.

Sau khi uống không lâu, bệnh tình quả nhiên chuyển biến tốt, cơn sốt đã lui không ít.

Điều này khiến cả hai thở phào nhẹ nhõm, ít nhất tính mạng thầy đã không còn nguy hiểm.

Giải quyết xong xuôi, Khương Hoa bắt đầu đánh giá tai phòng này.

Bên trong có lượng lớn vàng bạc châu báu, tiếc là đều không phải đồ cổ có thể hấp thu bảo khí.

Tuy nhiên, Khương Hoa phát hiện một chiếc hộp gỗ trong tai phòng.

Hộp gỗ tạo hình cổ phác, mang một ý vị kỳ lạ.

Chỉ riêng chiếc hộp này đã được làm từ trầm hương cực phẩm, tỏa ra mùi hương đặc thù khiến tâm thần người ta thư thái.

Khương Hoa tò mò mở hộp gỗ ra, bên trong là một tấm da thú, trên đó khắc những chữ Tiểu Triện.

Nhìn thấy những chữ này, đầu Khương Hoa bắt đầu đau.

Hắn tuy học khảo cổ, hiểu biết sâu về văn tự cổ đại nhưng loại văn tự thời Tiên Tần này cũng không thể đọc thông thạo ngay được.

Trừ khi có nhiều thời gian nghiên cứu mới phá giải được nội dung trên tấm da thú.

Bỗng nhiên, trong lòng Khương Hoa khẽ động.

Mở ra Hoàng Kim Nhãn.

Đôi mắt Khương Hoa hiện lên một màn kim sắc.

Da thú Toan Nghê: Thời Tần, Thủy Hoàng Đế phái Từ Phúc đi về phía đông tìm tiên sơn, mưu cầu trường sinh.

Từ Phúc tìm được thuốc trường sinh bất lão trở về, nhưng Thủy Hoàng Đế đã băng hà.

Từ Phúc không dám hồi triều, bèn đem kho báu mình có được giấu đi, khắc họa bản đồ lên da thú Toan Nghê, chia làm bảy phần.

Đinh.

Kiểm trắc đến Long Khí, có hấp thu hay không.

Trong lòng Khương Hoa chấn động mạnh.

Đây lại là một tấm tàng bảo đồ.

Hơn nữa còn là tấm bản đồ kho báu chứa thuốc trường sinh bất lão mà Từ Phúc thời Tần đã để lại.

Chuyện này là sao.

Trong nguyên tác đâu có tình tiết này.

Hấp thu.

Đinh.

Chúc mừng Ký chủ, thu được 1240 điểm Tiến Hóa.

Ký chủ : Khương Hoa Tu Vi : Nhị phẩm võ giả tiến độ luyện thịt: 1% Huyết Mạch : Xích Long Huyết Mạch chưa thức tỉnh Điểm Tiến Hóa : 3711 điểm Trong lòng Khương Hoa vừa mừng vừa sợ.

Hơn một ngàn điểm Tiến Hóa.

Còn nhiều hơn cả Long Cốt Thiên Thư.

Chương 28

Kho báu Từ Phúc kia rốt cuộc quan trọng đến mức nào.

Vậy mà còn quý giá hơn cả Mộc Trần Châu.

Khương Hoa hiện tại cũng đã hiểu, Long khí vốn hư vô phiêu miểu.

Làm sao để đánh giá nồng độ Long khí của một vật phẩm.

Vậy phải xem vật phẩm này liên hệ đến bí mật lớn bao nhiêu, quan trọng nhường nào.

Ví dụ như Long Cốt Thiên Thư, Khương Hoa hấp thu được gần chín trăm điểm Tiến Hóa, nó liên hệ chính là Mộc Trần Châu.

Mà tấm da thú Toan Nghê này giá trị hơn 1200 điểm, nó liên hệ chính là kho báu Từ Phúc.

Phải biết, Từ Phúc năm xưa phụng mệnh Thủy Hoàng Đế, đi về phía đông tìm tiên sơn, cầu thuốc trường sinh bất lão.

Trường sinh a.

Ai mà không muốn.

Khương Hoa nhìn lại tấm da thú Toan Nghê, trong mắt mang theo một tia lửa nóng.

Mặc dù hắn mang Xích Long Huyết Mạch, chỉ cần tu luyện tới cảnh giới Lục phẩm võ giả là có thể thức tỉnh huyết mạch, đạt được tuổi thọ dài lâu.

Thế nhưng. ai lại không muốn bản thân sống lâu hơn một chút chứ.

Hơn nữa còn có những người thân cận bên cạnh hắn, vợ tương lai

nữa.

Đến lúc đó hắn thật sự có thể trơ mắt nhìn bọn họ c·hết đi sao.

Trong lòng Khương Hoa quyết định, nếu có cơ hội, hắn nhất định phải tìm ra kho báu Từ Phúc này.

Hệ thống, Tiểu triện tinh thông cần bao nhiêu điểm Tiến Hóa.

Khương Hoa khẽ cắn môi, quyết định vẫn phải mua kỹ năng Tiểu triện tinh thông.

Thủy Hoàng sau khi thống nhất Lục quốc, phát hiện văn tự khắp nơi hỗn loạn, bèn đưa ra chính sách Thư đồng văn.

Việc này đối với sự thống nhất văn hóa trong lịch sử Trung Quốc không nghi ngờ gì là có cống hiến rất lớn.

Từ sau thời Thủy Hoàng Đế, chữ Tiểu triện đã trở thành văn tự thông dụng, rất nhiều nơi đều dùng chữ Tiểu triện để ghi chép thông tin.

Khương Hoa muốn khai quật bí mật thời Thượng Cổ, việc tinh thông chữ Tiểu triện đối với hắn có tác dụng rất lớn.

Tổng cộng cần 2200 điểm.

Đệt, sao đắt thế.

Khương Hoa lập tức cáu kỉnh.

Chỉ là một loại văn tự thôi mà, vậy mà cần hơn hai ngàn điểm Tiến Hóa.

Khương Hoa thầm mắng vài câu trong lòng, nhưng vẫn quyết định đổi lấy Tiểu triện tinh thông.

Đinh.

Chúc mừng Ký chủ đổi thành công Tiểu triện tinh thông, điểm

Tiến Hóa đã khấu trừ.

Chúc Ký chủ sinh hoạt vui vẻ.

Tôi bây giờ rất không vui vẻ.

Khương Hoa mặt đen thui, hắn bây giờ chỉ còn lại 1511 điểm Tiến Hóa.

Bỗng nhiên, một luồng thông tin như thủy triều tràn vào trong đầu hắn.

Từng văn tự giống như được in khắc vào vỏ đại não, muốn quên cũng không quên được.

Hy vọng tấm da thú Toan Nghê này có thể cho tôi chút an ủi.

Khương Hoa tự an ủi mình như vậy.

Hắn mở tấm da thú ra, nhìn vào những chữ viết bên trên.

Lúc này hắn đã không còn như đọc thiên thư nữa, từng chữ trên da thú hắn đều nhận ra.

Đợi đến khi đọc xong tất cả thông tin, sắc mặt Khương Hoa triệt để đen lại, thậm chí còn đen hơn đáy nồi.

Trên tấm da thú Toan Nghê này vậy mà chẳng ghi chép thông tin gì hữu ích, toàn bộ đều là mấy chuyện thần thoại xưa, truyền thuyết về dị thú.

Nếu không phải biết đây là tàng bảo đồ do Từ Phúc lưu lại, hắn thật sự sẽ cho rằng đây chỉ là một tấm da thú bình thường ghi chép nội dung Sơn Hải Kinh.

Có lẽ cần phải tụ tập đủ bảy tấm da thú mới có thể hiển lộ ra thông tin thực sự.

Khương Hoa thầm đoán.

Nếu không thì mấy câu chuyện thần thoại này hắn tìm trong Sơn Hải Kinh là có, tại sao phải tốn công tốn sức khắc lên đây.

Khương Hoa, anh sao vậy.

Bên cạnh, Shirley Dương thấy vẻ mặt đen sì của hắn, không khỏi hỏi một câu.

À, không có gì.

Khương Hoa thu hồi tấm da thú Toan Nghê, thuận miệng trả lời.

Shirley Dương thấy hắn cất tấm da thú vào không gian trữ vật, đôi mắt đẹp hơi nheo lại, nhưng cũng không hỏi thêm gì.

Cô là một người phụ nữ hiểu chuyện.

Những chuyện Khương Hoa không muốn nói, cô sẽ không hỏi nhiều.

Khương Hoa lại tìm kiếm những nơi khác trong phòng, cũng không phát hiện bảo vật gì thêm, ngược lại tìm thấy một ít đồ cổ.

Tuy nhiên, những món đồ cổ này chứa quá ít Long khí, xem ra chúng chỉ là đồ cổ thông thường, không chứa bí mật gì.

Sau một hồi tìm kiếm, Khương Hoa thu được tổng cộng 94 điểm Tiến Hóa, còn chưa bằng số lẻ của tấm da thú Toan Nghê.

Thôi kệ, coi như gỡ gạc lại chút vốn.

Khương Hoa tự an ủi.

Đến cỗ quan tài trong phòng chủ mộ, Khương Hoa cũng không định mở nó ra.

Thứ nhất hắn không thiếu tiền, thứ hai cũng không cần thiết mở ra, có khả năng sẽ phá hoại văn vật.

Đi thôi, chúng ta đưa thầy ra khỏi mộ.

Được.

Shirley Dương gật đầu.

Khương Hoa cõng Giáo sư Trần, theo Shirley Dương dọc theo dây thừng leo lên, trở lại mặt đất.

Thi thể thầy Hách Ái Quốc nằm cách đó không xa, được bọc bằng một tấm vải trắng.

Sở Kiện đang ngồi bên cạnh khóc rống.

Cậu ta là học trò của Hách Ái Quốc, tình cảm sâu đậm nhất.

Cái c·hết của thầy Hách lần này là cú sốc lớn nhất đối với Sở Kiện.

Còn về Diệp Diệc Tâm, mặc dù cũng là học trò của Hách Ái Quốc, nhưng cô ta còn một thân phận quan trọng hơn: Người nhà họ Uông.

Cho nên đừng nhìn cô ta hiện tại mắt đỏ hoe, kỳ thực Khương Hoa có thể cảm thấy trong lòng Diệp Diệc Tâm chẳng có bao nhiêu bi thương.

Khương Hoa đặt Giáo sư Trần nằm đàng hoàng.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đã nấu xong đồ ăn, dùng thịt khô và rau củ sấy làm thành, mùi thơm nhẹ nhàng bay tới.

Sau khi ăn uống no nê, Khương Hoa cùng mọi người thảo luận cách xử lý t·hi t·hể Hách Ái Quốc.

Bởi vì trên người Hách Ái Quốc dính thi khí, nếu để lâu có khả năng sẽ biến thành cương thi, cho nên để an toàn, tất cả mọi người quyết định hỏa táng.

Thế là, mọi người tìm một ít cây cối sa mạc như Dương Sa, chất thành một đống củi, đặt t·hi t·hể Hách Ái Quốc lên trên rồi châm lửa.

Nhìn ngọn lửa hừng hực cháy, trong lòng Khương Hoa có chút cảm khái.

Trong nguyên tác, Hách Ái Quốc bị rắn đen tấn công và bỏ mình tại núi Trát Cách Lạp Mã.

Vốn dĩ hắn còn định đến lúc đó sẽ chú ý một chút để cứu mạng thầy Hách.

Dù sao cũng là một mạng người.

Không ngờ trong thế giới này, Hách Ái Quốc còn chưa đến được núi Trát Cách Lạp Mã đã bị cương thi g·iết c·hết tại Tây Dạ Cổ Thành.

Khương Hoa cũng không còn cách nào khác.

Chỉ có thể cảm khái vận mệnh vô thường.

Lúc này, một bóng người xuất hiện tại hiện trường.

Khương Hoa lập tức vui mừng nói: Thầy, cuối cùng thầy cũng tỉnh rồi.

Nguyên lai sau khi Giáo sư Trần tỉnh lại, thấy bên ngoài đang hỏa táng Hách Ái Quốc, liền cố nén đau khổ ra tiễn biệt đoạn đường cuối cùng.

Ái Quốc, là thầy hại con nha.

Chúng ta tuy là thầy trò nhưng lại giống như cha con, bây giờ sắp tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành trong truyền thuyết rồi, vậy mà con lại cứ thế ra đi.

Trên thế giới này, không còn ai có thể giống như con, có thể thấu hiểu tình cảm của thầy đối với văn hóa Tây Vực.

Bây giờ con bỏ chúng ta mà đi, có mấy lời thầy biết nói với ai đây.

Giáo sư Trần thần sắc tiều tụy, quỳ trên mặt đất không nhịn được gào khóc.

Chương 29

Thầy, thầy đừng đau lòng nữa.

Shirley Dương cũng nói: Chú Trần, cháu tin rằng giáo sư Hách Ái Quốc dưới suối vàng cũng không muốn nhìn thấy chú bộ dạng này.

Trong lòng Khương Hoa thở dài, tình huống của Giáo sư Trần bây giờ làm sao đi Tinh Tuyệt Cổ Thành được nữa.

Thực sự không được thì chỉ có thể quay lại đường cũ.

Đưa Giáo sư Trần về Ngọc Kinh Thành trước, sau đó hắn sẽ cùng Shirley Dương quay lại tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Giáo sư Trần nước mắt tuôn đầy mặt, khóc một hồi lâu mới nói với Hồ Bát Nhất: Tiểu Hồ, tôi có một thỉnh cầu.

Giáo sư Trần, ngài cứ nói.

Tôi hy vọng chúng ta nhất định phải tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Ái Quốc từng nói, nếu như nó c·hết thì hãy chôn nó ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, thay những người làm công tác khảo cổ vĩnh viễn bảo vệ tòa cổ thành này.

Ba ngày sau, đội khảo cổ lại bước lên hành trình.

Cơ thể Giáo sư Trần cũng đã chuyển biến tốt hơn một chút.

Sở Kiện mang theo tro cốt của Hách Ái Quốc, chuẩn bị đến Tinh Tuyệt Cổ Thành chôn cất, hoàn thành tâm nguyện của thầy.

Sa mạc mênh mông vô bờ, chỉ có đầy trời cát vàng.

Càng đến gần Tinh Tuyệt Cổ Thành, thời tiết càng trở nên nóng bức, từng luồng sóng nhiệt bốc lên thiêu đốt đại địa.

Thời tiết nóng bức như vậy, cho dù có lạc đà thì người cũng rất khó chịu đựng, nhất là trong đội khảo cổ còn có người già.

Giáo sư Trần vừa mới ốm dậy, cơ thể đang suy yếu, đối mặt với hoàn cảnh này căn bản không chịu nổi.

Không còn cách nào, nhóm Khương Hoa chỉ có thể xuất phát vào ban đêm, ban ngày thì trốn vào chỗ có bóng râm để hóng mát.

Hồ Bát Nhất bọn họ đào một cái hố, sau đó che lều vải lên trên, để hơi nước trong cát bốc lên làm giảm nhiệt độ, cũng giảm bớt sự mất nước của cơ thể.

Dù sao bọn họ tuy đã bổ sung nước ở Tây Dạ Cổ Thành, nhưng ai biết Tinh Tuyệt Cổ Thành còn bao xa.

Trong sa mạc, nước chính là bản nguyên của sự sống.

Tiết kiệm được chút nào hay chút đó.

Mọi người nhàm chán nằm bên trong, chẳng làm được việc gì.

Dưới cái nắng gay gắt thế này, chẳng ai ngu dại mà ra ngoài.

Chỉ có Khương Hoa và Shirley Dương khoanh chân ngồi trong lều, nỗ lực tu luyện.

Này Lão Hồ, ông có cảm thấy người anh em Khương Hoa kể từ khi xuống hầm mộ cùng cô nàng ngoại quốc kia, quan hệ của họ trở nên khác hẳn không.

Hửm.

Bàn Tử, ông đừng có ở đó mà nói hươu nói vượn.

Ha ha, sao lại là nói hươu nói vượn.

Không có chứng cứ mà nói lung tung, cẩn thận người ta không trả cho ông một xu nào đâu.

Bàn Tử cười hắc hắc: Lão Hồ, tôi cảm thấy cô nàng ngoại quốc kia tám phần là chấm người anh em Khương của chúng ta rồi.

Đến lúc đó nếu cô ấy không trả tiền, tôi sẽ đi đòi Khương huynh đệ.

Ông im miệng đi, tôi bảo ông đừng có nói lung tung, làm ô uế thanh danh con gái nhà người ta.

Yên tâm đi, chuyện này tôi chỉ nói với ông thôi mà, Bàn Tử tôi cũng không phải người không biết nặng nhẹ.

Này Lão Hồ, ông nói xem đến lúc đó nếu Khương huynh đệ thực sự thành đôi với cô nàng ngoại quốc kia, có phải cậu ấy sẽ sang Mỹ làm trùm Phố Wall không.

Hồ Bát Nhất lườm một cái: Người ta đi Mỹ thì liên quan gì đến ông.

Hắc hắc, tôi tò mò thôi mà.

Trong khi Hồ Bát Nhất và Bàn Tử tán gẫu, Khương Hoa nắm chặt hạt ngọc thạch trong tay, không ngừng hấp thu linh khí bên trong.

Những linh khí này sau khi tiến vào cơ thể liền nhanh chóng chuyển hóa thành năng lượng chân khí, từng sợi chân khí lưu chuyển trong máu thịt, cường hóa các tế bào cơ bắp.

Nếu nói Nhất phẩm võ giả chỉ là vừa mới nhập môn, thì Nhị phẩm võ giả chính là sơ khuy môn kính bắt đầu nắm được bí quyết.

Ở cảnh giới này, nồng độ chân khí mạnh hơn Nhất phẩm võ giả gấp mấy lần, uy lực cũng lớn hơn nhiều.

Nhị phẩm cảnh giới tóm lại có hai việc: Rèn luyện chân khí, cường hóa huyết nhục.

Khương Hoa hiện đang lợi dụng hạt ngọc thạch để không ngừng

rèn luyện, gia tăng tổng lượng chân khí.

Nếu có thể hiển thị bằng số liệu, tốc độ tu luyện cảnh giới Nhị phẩm của hắn đang tăng trưởng cực nhanh.

Đây chính là diệu dụng của linh khí.

Chỉ cần có đủ linh khí, liền có thể trong thời gian ngắn nhanh chóng gia tăng chân khí, đẩy nhanh tốc độ tu luyện.

Ở thời Thượng Cổ, linh khí có khắp nơi trên thế giới, nhưng đến hiện tại, muốn tìm được linh khí đã là chuyện vô cùng khó khăn.

Shirley Dương cũng đang tu luyện ở bên cạnh.

Sau khi ăn Linh Quả, cô đã trực tiếp tấn thăng lên Nhất phẩm võ giả, hiện tại đang ở giai đoạn Luyện Bì.

Shirley Dương vận chuyển Bàn Sơn nội khí pháp, dùng chân khí trong cơ thể không ngừng cường hóa màng da.

Ở một bên khác, Diệp Diệc Tâm nhìn hai người khoanh chân tu luyện, ánh mắt không ngừng lấp lóe.

Trong mắt cô ta mang theo một tia kinh nghi, sắc mặt cũng có chút âm trầm bất định.

Khương Hoa và Shirley Dương rốt cuộc đang làm gì.

Chẳng lẽ bọn họ đã là võ giả.

Đây chính là một tình báo quan trọng.

Trong lòng cô ta khẽ động, nảy ra một ý kiến.

Mặt trời lặn xuống núi Tây.

Khương Hoa và Shirley Dương cuối cùng cũng kết thúc tu luyện, nhóm Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng đang nhóm lửa nấu cơm.

Thấy Shirley Dương tỉnh lại, Diệp Diệc Tâm đảo mắt, đi tới bên

cạnh cô.

Chị Dương, chị vừa làm gì thế.

Là đang tu tiên sao.

Diệp Diệc Tâm trưng ra khuôn mặt cô bé nhà bên, lộ ra hai má lúm đồng tiền nhỏ, khiến người ta vừa nhìn đã có thiện cảm.

Ánh mắt Shirley Dương khẽ động.

Nếu không phải Khương Hoa đã nói với cô đừng qua lại nhiều với Diệp Diệc Tâm vì thân phận cô ta không đơn giản, e rằng cô cũng không thể ngờ Diệp Diệc Tâm một cô gái đáng yêu như vậy lại là gián điệp.

Cô cười nói: Tu luyện cái gì chứ, em xem tiểu thuyết nhiều quá rồi à.

Vậy vừa rồi chị làm gì.

À, đây là một môn công phu dưỡng sinh gia truyền của nhà chị, có thể khôi phục tinh lực.

Lát nữa chúng ta còn phải lên đường đi Tinh Tuyệt Cổ Thành, phải dưỡng sức cho tốt chứ.

À à, vậy anh Khương cũng thế sao.

Chắc vậy.

Shirley Dương cười cười: Tiểu Diệp, em hỏi cái này làm gì.

Chị Dương, em chỉ tò mò chút thôi.

Nụ cười của Diệp Diệc Tâm có chút cứng ngắc.

Ừ, vậy chúng ta mau ăn cơm đi, lát nữa sẽ lên đường ngay.

Vâng.

Sau khi ăn tối xong, mọi người tiếp tục hướng về Tinh Tuyệt Cổ

Thành xuất phát.

Đêm trong sa mạc nhiệt độ biến hóa rất lớn.

Ban ngày có thể lên đến năm sáu mươi độ, nhưng ban đêm lại tụt xuống âm mười, hai mươi độ.

Dưới nhiệt độ này, ai nấy đều phải mặc áo bông dày.

Đi khoảng hai ngày hai đêm, Tinh Tuyệt Cổ Thành vẫn xa xôi khó với.

Ây da, mệt c·hết lão tử rồi.

Đang lúc nghỉ ngơi, Bàn Tử đặt mông ngồi phịch xuống cát, miệng mắng mỏ: Này lão đầu, chúng ta không đi nhầm đường chứ.

Đã nói là có sông ngầm Tư Độc đâu.

Bóng dáng cũng chẳng thấy.

An Lực Mãn đáp: Cái này sao, đường thì chắc chắn không nhầm đâu.

Các cậu nói sông ngầm Tư Độc chắc đã khô cạn rồi, tôi cũng không có cách nào nha.

Shirley Dương nói: Tinh Tuyệt Cổ Thành chắc chắn nằm trên sông ngầm Tư Độc, ghi chép trong sổ tay nhất định không sai.

Theo sổ tay, xuyên qua hai ngọn núi màu đen là có thể nhìn thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Trong sổ tay của Walter, ông ấy ghi lại rằng ông cũng mất dấu sông ngầm Tư Độc ở sâu trong Hắc Sa Mạc.

Tại nơi biển c·hết không một ngọn cỏ này, hai ngọn núi từ tính màu đen đứng đối diện nhau dưới ánh hoàng hôn.

Chúng giống như hai võ sĩ mặc hắc giáp, trầm mặc bảo vệ bí mật

cổ xưa.

Xuyên qua thung lũng giữa hai ngọn núi từ tính đó, một thành phố trong truyền thuyết sẽ hiện ra trước mắt.

Vậy sao chúng ta vẫn chưa thấy ngọn núi nào.

Tôi cũng không biết.

Shirley Dương lắc đầu.

Bàn Tử quay sang Hồ Bát Nhất: Lão Hồ, ông có thể dùng Thiên Tinh Phong Thủy Thuật tính xem Tinh Tuyệt Cổ Thành còn bao xa không.

Hồ Bát Nhất lấy la bàn ra, cẩn thận đối chiếu sao trời, hồi lâu sau mới lắc đầu: Tôi không nhìn ra được.

Có thể do tôi học nghệ không tinh, cũng có thể do Tinh Tuyệt Cổ Thành khi xây dựng không hề dựa theo bố cục phong thủy, tất cả đều có khả năng.

Khương Hoa cười nói: Bàn Tử, cậu đừng vội.

Tôi có dự cảm Tinh Tuyệt Cổ Thành sắp đến rồi, chúng ta đi thêm một đoạn nữa chắc là tới.

Diệp Diệc Tâm kiểm tra nguồn nước: Anh Khương, anh Hồ, nước của chúng ta sắp cạn rồi.

Cái gì.

Nhanh vậy sao.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử giật mình.

Shirley Dương trầm giọng: Bây giờ chúng ta chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Tinh Tuyệt Cổ Thành nhất định có nguồn nước, chỉ cần đến đó,

mọi vấn đề đều được giải quyết.

Được, chúng ta đi nhanh chút đi.

Khương Hoa leo lên lạc đà, tiếp tục hành trình.

Lại đi thêm nửa ngày, Shirley Dương nhìn đồng hồ đeo tay, bỗng sững sờ: Sao đồng hồ của tôi không chạy nữa.

Có thể là hỏng rồi.

Diệp Diệc Tâm nói.

Lúc này, Hồ Bát Nhất cũng kêu lên: La bàn của tôi cũng không động đậy nữa.

Trong mắt Khương Hoa lóe lên một tia tinh quang.

Tinh Tuyệt Cổ Thành, rốt cuộc sắp tới rồi.

Mọi người đừng vội, Shirley, chẳng phải cô vừa nói Tinh Tuyệt Cổ Thành có hai ngọn núi từ tính Từ Sơn hộ vệ sao.

Nếu là núi từ tính thì rất có khả năng gây nhiễu đồng hồ và la bàn.

Shirley Dương mắt sáng lên: Ý anh là.

Chương 30

chúng ta đã đến gần Từ Sơn.

Không sai.

Khương Hoa gật đầu.

Nghe vậy, Bàn Tử cũng vui mừng khôn xiết: Ha ha, vậy thì tốt quá rồi.

Còn chờ gì nữa, đi mau thôi.

Khương Hoa lắc đầu: Đừng thấy chúng ta đã đến gần Từ Sơn mà chủ quan, nhìn núi làm ngựa c·hết, khoảng cách đến Tinh Tuyệt Cổ Thành còn rất xa.

Hơn nữa đi cả đêm rồi, cơ thể thầy chắc chắn không chịu nổi, chi bằng nghỉ ngơi một ngày rồi hãy đi.

Đúng đúng, sức khỏe Giáo sư Trần quan trọng.

Hồ Bát Nhất tán thành.

Thế là mọi người dựng trại tại chỗ.

Khương Hoa đi tới trước mặt Giáo sư Trần: Thầy, người không sao chứ.

Giáo sư Trần vẻ mặt mệt mỏi, thở hồng hộc: Thầy không sao.

Thầy uống chút nước đi.

Khương Hoa đưa qua một bình nước.

Giáo sư Trần không từ chối, nhận lấy bình nước uống ừng ực.

Uống xong, ông chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp, cơ thể dường như khỏe hơn nhiều.

Tiểu Khương à, thầy thấy đỡ hơn nhiều rồi.

Vâng, vậy thầy nghỉ ngơi cho khỏe đi ạ.

Khương Hoa cười, thu lại bình nước.

Không ai biết hắn đã lén bỏ một ít thịt quả Thổ Linh vào trong nước.

Tuy chỉ là một chút xíu, nhưng đối với Giáo sư Trần như vậy là vừa đủ.

Nếu ăn cả quả Thổ Linh, với cơ thể yếu ớt của Giáo sư Trần chắc chắn sẽ bổ quá hóa hại, không chịu nổi dược lực.

Ngược lại, cách Khương Hoa âm thầm bổ sung từ từ như thế này giúp cải thiện cơ thể ông, là phương án tốt nhất.

Lúc này Shirley Dương đi tới: Khương Hoa, chú Trần thế nào rồi.

Yên tâm đi, tôi đã âm thầm thêm chút thịt quả Thổ Linh giúp thầy tăng cường thể chất, thầy ấy không sao đâu.

Nghe vậy, Shirley Dương thở phào nhẹ nhõm.

Giáo sư Trần là bạn thân của cha cô, quan hệ rất tốt, lại cùng chung đam mê văn hóa Tây Vực, nên trong lòng Shirley Dương cũng coi ông như người thân.

Khương Hoa ngồi xuống đất trò chuyện cùng Shirley Dương.

Bỗng nhiên, hắn do dự một chút rồi nói: Shirley, cô nói xem nếu chúng ta đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, đừng để thầy, Lão Hồ và Bàn Tử vào bên trong, cô nghĩ liệu họ có đồng ý không.

Shirley Dương sững sờ, khó hiểu hỏi: Tại sao.

Chú Trần nghiên cứu văn hóa Tây Vực cả đời, giờ sắp nhìn thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi, dù có cược cả tính mạng chú ấy cũng muốn

vào xem.

Anh bảo chú ấy đừng vào, khác nào lấy mạng chú ấy.

Chẳng lẽ bên trong quá nguy hiểm.

Khương Hoa thở dài.

Đạo lý này hắn cũng hiểu.

Bảo Giáo sư Trần đừng vào thì còn khó chịu hơn g·iết ông ấy, chuyện này căn bản không thể nào thực hiện được.

Không sai, bên trong cực kỳ nguy hiểm.

Tôi không hy vọng thầy, Lão Hồ và những người không liên quan đi vào.

Chỉ tôi và cô vào là đủ rồi.

Còn Tiểu Diệp thì sao.

Cô ta có mục đích riêng, dù không có chúng ta, tổ chức sau lưng cô ta cũng sẽ đi vào.

Shirley Dương trầm ngâm, đột nhiên hỏi: Vậy tại sao anh lại đi vào.

Chuyện này cũng đâu liên quan gì đến anh.

Khương Hoa cười: Cô biết không.

Tại Cửu Tầng Yêu Lâu ở Côn Luân Băng Xuyên, những cái xác khô treo trong đó đều là tổ tiên nhà họ Khương tôi.

Cái gì.

Shirley Dương kinh ngạc.

Cho nên, bây giờ cô còn cảm thấy tôi và Tinh Tuyệt Cổ Thành không có quan hệ sao.

Trong lòng Shirley Dương khẽ động: Chẳng lẽ nhà họ Khương các anh cũng bị nguyền rủa.

Cho nên mới muốn đi Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Cô nghĩ sao.

Khương Hoa cười.

Shirley Dương không đoán già đoán non, trực tiếp vạch áo hắn ra xem vai, nhưng không thấy bất kỳ dấu vết nào.

Này này, cô làm cái gì thế.

Khương Hoa còn chưa kịp phản ứng đã bị Shirley Dương đắc thủ.

Xem ra anh cũng không bị nguyền rủa.

Shirley Dương vẻ mặt bình tĩnh, như thể chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Cô biết bộ dạng vừa rồi của cô rất giống nữ lưu manh không.

Khương Hoa cạn lời.

Hắn lớn thế này rồi lần đầu tiên bị phụ nữ vạch áo, quả thực mất mặt.

Shirley Dương uống ngụm nước, điềm nhiên nói: Ồ, vậy thì sao.

Tôi rất tò mò, anh không bị nguyền rủa, tại sao muốn vào Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Anh không phải nói bên trong rất nguy hiểm sao.

Nhà họ Khương tôi có một loại huyết mạch đặc thù, loại huyết mạch này có liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Tôi tới đây là để truy tìm bí mật Thượng Cổ.

Khương Hoa không giấu giếm, nói rõ mục đích.

Shirley Dương lâm vào suy tư, đột nhiên hỏi: Vậy còn Diệp Diệc Tâm là vì cái gì.

Cô ta.

Khương Hoa cân nhắc từ ngữ: Cô ta có lẽ là vì trường sinh.

Trường sinh.

Shirley Dương nghe từ này phản ứng đầu tiên là khịt mũi coi thường, nhưng từ khi quen Khương Hoa, thế giới quan của cô đã thay đổi rất lớn.

Cô do dự: Trên thế giới này thật sự tồn tại trường sinh sao.

Có thể tồn tại, cũng có thể không.

Khương Hoa nhìn lên bầu trời, khẽ nói: Trường sinh thực sự có tồn tại hay không tôi không chắc, nhưng nếu tồn tại thì những thần minh thời Thượng Cổ rốt cuộc có c·hết hay không.

Nhưng tôi biết, trên thế giới này có bảo vật có thể kéo dài tuổi thọ, đó cũng là thứ mà tổ chức của Diệp Diệc Tâm cả đời theo đuổi.

Shirley Dương như có điều suy nghĩ.

Sau khi nghỉ ngơi chỉnh đốn, mọi người tiếp tục hành trình đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Đi khoảng nửa ngày, một con hắc long thấp thoáng hiện ra trước mắt mọi người.

Mau nhìn, đó chính là ngọn Từ Sơn được miêu tả trong sổ tay.

Shirley Dương chỉ vào con hắc long nói.

Hai ngọn núi từ tính nhìn từ xa giống như một con hắc long miên man phủ phục trên mặt đất.

Nhìn thấy hai ngọn núi này, trong lòng mọi người đều thở phào

nhẹ nhõm.

Cuối cùng bọn họ cũng đến nơi.

Vậy chúng ta đi nhanh lên.

Từ Sơn nhìn như gần ngay trước mắt, nhưng mọi người đi hơn nửa ngày mới đến được chân núi.

Lúc này ánh trăng trong vắt bao phủ mặt đất, giống như một lớp sương mỏng lấp lánh sinh huy.

Đột nhiên, lũ lạc đà như bị kinh sợ, c·hết sống không chịu đi tiếp.

Bàn Tử khó hiểu hỏi: Lão đầu, lạc đà làm sao thế.

Sao không đi nữa.

An Lực Mãn trấn an lạc đà một chút: Cái này sao, chắc là chúng nó cảm giác được cái gì đó nên mới dừng lại.

Cảm giác được cái gì.

Cái này tôi cũng không biết nha.

Trong lòng Khương Hoa khẽ động: Mọi người cẩn thận một chút.

Lão Hồ, Bàn Tử, chúng ta lên phía trước dò đường.

Sẽ không phải là đến kịch bản rắn đen đấy chứ.

Nhưng Hách Ái Quốc đã c·hết rồi, chẳng lẽ lại có người phải c·hết thêm.

Bất kể thế nào, hắn đều phải cẩn thận.

Shirley Dương: Tôi cũng đi cùng các anh.

Mấy người rọi đèn pin từ từ tiến lên.

Tại chân núi, Khương Hoa nhìn thấy mấy t·hi t·hể.

Mau nhìn, ở kia có t·hi t·hể.

Để tôi qua xem.

Bàn Tử ngứa ngáy muốn đi kiểm tra.

Bàn Tử, đừng đi.

Khương Hoa quát lên, ngăn cản hành động lỗ mãng của Bàn Tử.

Nếu phía trước thực sự có rắn đen, Bàn Tử xông vào chắc chắn sẽ bị cắn.

Loại rắn này độc tính cực mạnh, kiến huyết phong hầu.

Trong nguyên tác, Hách Ái Quốc bị cắn xong chỉ trụ được vài giây là c·hết thẳng cẳng.

Sao vậy.

Bàn Tử khó hiểu.

Khương Hoa không giải thích, lấy ra một khối ngọc bội màu xanh từ trong người.

Xích Long Lệnh.

Hắn âm thầm truyền chân khí vào, một luồng dao động vô hình sinh ra.

Bàn Tử chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, dường như cảm nhận được thứ gì đó.

Uy áp Xích Long vừa mở ra, từ mấy cái xác phía trước lập tức chui ra mấy con rắn đen.

Hồ Bát Nhất vội vàng rọi đèn pin vào chúng.

Rắn đen toàn thân đen kịt, ở giữa có một sợi chỉ đỏ, đầu hình tam giác, trên đầu còn có một cục bướu thịt cực giống con mắt, hai cái răng độc lấp lóe ánh xanh lam.

Lũ rắn đen dường như rất sợ ánh sáng, dưới ánh đèn pin của Hồ

Bát Nhất, chúng rít lên hung dữ vài tiếng rồi chui tọt ra sau t·hi t·hể để trốn tránh.

Nhìn thấy mấy con rắn này, Bàn Tử lạnh cả tim.

Vừa rồi nếu hắn đi qua kiểm tra t·hi t·hể, không chừng đã bị lũ súc sinh này đánh lén.

Nhìn răng độc của chúng thì kẻ ngốc cũng biết độc tính chắc chắn không nhỏ.

Khương huynh đệ, cậu lại cứu tôi một mạng rồi.

Bàn Tử lòng vẫn còn sợ hãi, cảm kích nói.

Chương 31

Hồ Bát Nhất cũng toát mồ hôi lạnh, chửi thề: Bàn Tử, đã bảo ông bình thường phải cẩn thận chút, giờ biết sợ chưa.

Suýt chút nữa là ông đi gặp Diêm Vương rồi.

Shirley Dương nói: Tôi từng thấy trên tạp chí địa lý một loại rắn sa mạc, toàn thân màu đen, trên đầu mọc bướu thịt như con mắt, độc tính cực mạnh, hơn cả rắn hổ mang chúa.

Cái gì.

Độc hơn cả hổ mang chúa.

Bàn Tử kinh hãi, tim đập thình thịch.

Nếu không có Khương Hoa kịp thời nhắc nhở, hắn quả thực lành ít dữ nhiều.

Mẹ kiếp, để tôi làm thịt mấy con súc sinh này.

Bàn Tử nổi máu nóng, giơ súng AK định bắn.

Khương Hoa ngăn lại, lắc đầu: Bàn Tử, đừng tốn công, loại rắn này rất giảo hoạt, chúng trốn sau t·hi t·hể, chúng ta bắn không trúng đâu.

Vậy làm sao bây giờ.

Yên tâm, tôi có cách.

Khương Hoa cười, quay sang Shirley Dương: Shirley, pháo sáng đâu.

Shirley Dương lấy ra một cây pháo sáng đưa cho hắn.

Anh định làm gì.

Các cô cậu cứ chờ xem.

Khương Hoa giật chốt, ném pháo sáng về phía lũ rắn đen.

Chạy mau.

Mọi người vội vàng tìm chỗ ẩn nấp.

Bùm.

Một luồng ánh sáng chói lòa bùng lên.

Hồ Bát Nhất rọi đèn pin nhìn lại, thấy mấy con rắn đen nằm đờ đẫn trên mặt đất giữa những cái xác, hiển nhiên đã bị choáng hoặc c·hết lâm sàng.

Bàn Tử giơ ngón tay cái: Ngầu.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương bồi thêm mấy phát súng, tiêu diệt chúng triệt để.

Khương Hoa cười nói: Vừa khéo tôi từng đọc một cuốn cổ tịch, nói trong sa mạc có loài rắn sợ cường quang, bị ánh sáng mạnh quấy nhiễu chúng sẽ bị choáng tạm thời.

Phía trước còn rắn đen không.

Shirley Dương hỏi.

Sẽ không còn đâu, bọn chúng đều bị tôi dụ ra hết rồi.

Khương Hoa lắc đầu.

Ừm, để tôi gọi Giáo sư Trần bọn họ tới.

Quả nhiên, lũ lạc đà lúc trước không chịu đi giờ đã hết sợ, đứng dậy tiếp tục di chuyển.

Khương Hoa lén đi tới kiểm tra những cái xác mặc đồ đen, vạch áo ra thấy sau vai họ đều có hình xăm Phượng Hoàng.

Người nhà họ Uông.

Ánh mắt Khương Hoa ngưng trọng.

Xem ra người nhà họ Uông đã đến đây trước bọn họ.

Cũng không biết bọn chúng đã c·hết hết chưa, hay là đã tiến vào Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Lúc này trời đã dần sáng.

Một vầng thái dương từ phương Đông chậm rãi mọc lên, chiếu sáng toàn bộ thung lũng núi Trát Cách Lạp Mã.

Sau khi xuyên qua thung lũng, dưới ánh nắng ban mai, đội khảo cổ nhìn thấy một cảnh tượng khiến họ chấn động.

Trước mặt họ, một tòa phế tích cổ thành tĩnh lặng đứng sừng sững trên sa mạc.

Tòa cổ thành này diện tích cực kỳ to lớn, so với Tây Dạ Cổ Thành phải lớn hơn gấp mười lần.

Đây chính là thành phố trong truyền thuyết bị thần nguyền rủa, cũng là thành phố bí ẩn nhất Tây Vực: Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Hơn hai ngàn năm trước, nước Tinh Tuyệt trỗi dậy như sao chổi, trở thành quốc gia cường thịnh nhất trong ba mươi sáu nước Tây Vực.

Các nước khác đều là phụ thuộc của họ.

Có thể tưởng tượng quốc gia này từng hùng mạnh đến mức nào.

Nhưng có lẽ chính vì quá cường thịnh, trong truyền thuyết, nước Tinh Tuyệt bị thần linh nguyền rủa, một trận bão cát đã chôn vùi tất cả, khiến nó biến mất trong bụi trần lịch sử.

Giờ đây, tòa thành huy hoàng một thời lại hiện ra trước mắt người đời.

Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Cuối cùng tôi cũng nhìn thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi.

Giây phút này, Giáo sư Trần vui sướng như một đứa trẻ.

Tâm nguyện cả đời ông cuối cùng đã thành hiện thực.

Thấy không.

Ái Quốc, con thấy không.

Chúng ta đến được Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi, giấc mơ của con đã thành hiện thực.

Giáo sư Trần vừa khóc vừa cười, sắc mặt kích động.

Mọi người ai nấy đều nở nụ cười.

Lão Hồ, cuối cùng chúng ta cũng sắp cầm được hai vạn đô la rồi.

Bàn Tử kích động.

Ông có thể có tiền đồ hơn chút được không.

Hồ Bát Nhất đỡ trán.

Hắc hắc, nếu không có tiền đồ mà ngày nào cũng nhận được hai vạn đô, tôi nguyện ý cả đời không có tiền đồ.

Bàn Tử chẳng thèm để ý.

Lúc này, Giáo sư Trần lấy ra tro cốt của Hách Ái Quốc.

Tiểu Sở, chúng ta chôn cất Ái Quốc ở đây đi.

Vâng, thưa thầy.

Sở Kiện mắt đỏ hoe.

Ngoại trừ Giáo sư Trần, cậu ta là người có tình cảm sâu sắc nhất với Hách Ái Quốc.

Mọi người cùng nhau đào một cái hố, chôn tro cốt xuống, bên trên

dùng một tấm bài gỗ ghi thông tin Hách Ái Quốc.

Thầy, đi thanh thản. , Ái Quốc, con an tâm ra đi.

Tiễn biệt Hách Ái Quốc xong, mọi người định tiếp tục đi tới.

Không ngờ lúc này An Lực Mãn quỳ xuống, thành kính dập đầu mấy cái, miệng lẩm bẩm những kinh văn khó hiểu.

Lão đầu, ông làm sao thế.

Bàn Tử hỏi.

Nơi này là chỗ bị Hồ Đại nguyền rủa, tôi sẽ không vào đâu.

Lão gia tử, đi đến tận đây rồi ông lại bảo không vào, cái này.

Hồ Bát Nhất đau đầu.

Các cậu đi đi, có g·iết tôi tôi cũng không vào.

An Lực Mãn thản nhiên nói.

Ha ha, lão đầu này cho ông thể diện quá phải không.

Bàn Tử nóng tính muốn động thủ ngay tại chỗ.

Này, Bàn Tử bình tĩnh chút.

Khương Hoa đứng ra: Lão gia tử, ngài thật sự không muốn vào.

Ừ, tôi và lạc đà của tôi sẽ không vào nơi bị Hồ Đại nguyền rủa.

Khương Hoa tiếp tục nói: Vậy được rồi, lão gia tử cứ ở lại đây chờ chúng tôi nhé.

Có thể.

Một bên khác mọi người bắt đầu bàn tán.

Bàn Tử lo lắng: Nhỡ lão đầu này mang lạc đà chạy mất thì sao.

Shirley Dương: Yên tâm, nếu ông ta dám chạy, tôi sẽ không trả một xu nào.

Bàn Tử: Hay để tôi ở lại trông chừng hắn.

Không được.

Hồ Bát Nhất nói: Bàn Tử, ông phải đi cùng chúng tôi.

Tôi quan trọng thế sao.

Bàn Tử hỏi, nhưng mọi người lờ đi không thèm trả lời.

Ha ha, các người có ý gì hả.

Khương Hoa đi tới bên cạnh An Lực Mãn, nói: Lão gia tử, Hồ Đại đối với người nói dối sẽ xử lý thế nào.

An Lực Mãn ngẫm nghĩ: Cái này sao, Ngài sẽ biến tiền của hắn thành cát, biến muối của hắn cũng thành cát, để hắn c·hết đói, sau khi c·hết còn phải xuống địa ngục nóng bỏng chịu khổ.

Khương Hoa mỉm cười: Ừm, vậy lão gia tử chắc chắn sẽ ở lại đây chờ đàng hoàng chứ.

An Lực Mãn khựng lại, miễn cưỡng cười: Đương nhiên rồi, chúng ta là bạn bè mà.

Ừ, bạn bè.

Khương Hoa cũng cười.

Giải quyết xong vấn đề An Lực Mãn, mọi người mang theo hành lý tiến vào Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Đi trên phế tích, phần lớn kiến trúc đã bị gió cát vùi lấp, chỉ còn lại vài tàn tích lờ mờ cho thấy sự huy hoàng năm xưa.

Hồ Bát Nhất hỏi: Giáo sư Trần, giờ chúng ta làm gì.

Giáo sư Trần chống gậy, mệt mỏi chỉ vào trong thành: Chúng ta đi vào trung tâm thành trước.

Ở đó có thần điện cúng tế của nước Tinh Tuyệt, dưới thần điện

chắc chắn có địa cung, trong địa cung khẳng định có mạch nước ngầm.

Shirley Dương gật đầu: Chúng ta đi bổ sung nước trước đã, nước dự trữ hết rồi.

Thần điện thường ở nơi cao nhất thành phố, tượng trưng cho quyền lực chí cao vô thượng.

Đi vào trong thành, mọi người nhìn quanh nhưng chỉ thấy cát vùi lấp.

Bỗng nhiên Hồ Bát Nhất chỉ vào một kiến trúc bên cạnh: Mau nhìn, chỗ kia có giống một con mắt không.

Đâu có, Lão Hồ ông nhìn gà hóa cuốc à.

Bàn Tử nghi hoặc.

Không đúng, hình như thật sự là một con mắt.

Mọi người leo lên một chỗ cao, nhìn theo hướng Hồ Bát Nhất chỉ.

Quả nhiên phía trên có một cái hang động màu đen, hình dáng y hệt một con mắt đang nhìn chằm chằm vào bọn họ, khiến người ta rùng mình.

Giáo sư Trần kích động: Đó là nơi cao nhất trong thành.

Người Quỷ Động cực kỳ sùng bái con mắt, cho nên tôi suy đoán nơi đó rất có thể chính là thần điện.

Ha ha, vậy còn chờ gì nữa.

Bàn Tử xông lên đầu tiên.

Này Bàn Tử, cẩn thận chút, coi chừng lại gặp rắn đen.

Hồ Bát Nhất chỉ biết bất lực gọi với theo.

Mọi người đi tới trước kiến trúc, nó đã bị cát vùi hơn nửa nhưng

may mắn họ tìm được một lối vào.

Bên trong tối đen như mực, ánh nắng từ cửa hang chiếu xuống chỉ soi rõ một góc.

Hồ Bát Nhất bật đèn pin quan sát.

Đây đúng là một ngôi thần điện.

Mọi người thấy từng hàng cột đá đối xứng hai bên, bên trên điêu khắc đủ loại hình vẽ.

Hai cây cột gần cửa hang nhất khắc họa hình ảnh nô lệ đang vận chuyển đá dưới những roi da vung vẩy.

Mọi người tiếp tục đi vào sâu hơn, quan sát kỹ các bức họa trên cột.

Giáo sư Trần bỗng nói: Tôi biết rồi, những cây cột này sắp xếp từ ngoài vào trong, khắc họa theo thứ tự là: Nô lệ, bình dân, thần thú thủ hộ, cùng với thầy tế, rắn đen, và cuối cùng là Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Những cây cột này điêu khắc bức họa phân chia giai tầng địa vị của nước Tinh Tuyệt.

Shirley Dương nói: Vừa rồi dường như đã xảy ra chuyện gì đó, lại hình như không hề phát sinh.

Sự phân chia giai cấp địa vị.

Hồ Bát Nhất như có điều suy nghĩ, đột nhiên hỏi: Giáo sư Trần, thế nhưng tại sao ở đây lại trống không.

Đám người dần dần đi vào bên trong, ở đây hai bên cũng không có cột trụ, so với những cột trụ bên ngoài dường như có vẻ hơi không hợp nhau.

Cái này.

Giáo sư Trần cũng có chút không rõ ràng cho lắm.

Shirley Dương nói: Còn nhớ rõ bức bích họa chúng ta thấy dưới lòng đất Tây Dạ Cổ Thành không.

Chương 32

Trên bích họa khắc họa Hoàng tử Cô Mặc lẻn vào Tinh Tuyệt Quốc mưu đồ ám sát Tinh Tuyệt Nữ Vương, lại không nghĩ rằng thấy được một bức tranh.

Tinh Tuyệt Nữ Vương vén mạng che mặt lên, hai người trước mặt nàng liền hư không tiêu thất.

Chẳng lẽ Nữ Vương này là một con yêu quái sao.

Bàn Tử hỏi.

Trong rất nhiều sách cổ, mọi người đều gọi Tinh Tuyệt Nữ Vương là yêu quái, bởi vì đôi mắt của nàng có một loại năng lực kỳ diệu.

Ở nước ngoài cũng có sự kiện tương tự, nước Mỹ có một cậu bé, cậu ta chỉ cần chăm chú nhìn vật phẩm trước mặt ba giây, vật phẩm kia liền sẽ biến mất.

Các nhà khoa học đưa ra lý thuyết không gian số ảo, cho rằng trong đại não cậu bé có một loại sóng điện não đặc thù.

Loại sóng điện não này sẽ cùng một không gian số ảo nào đó phát sinh cộng hưởng, từ đó đem vật phẩm truyền tống đến trong không gian số ảo đó.

Đám người nghe say sưa ngon lành, Bàn Tử hỏi: Sau đó thì sao.

Về sau các nhà khoa học qua nghiên cứu, chế tạo một cái máy ức chế sóng điện não, một năm sau đó, năng lực của cậu bé kia biến mất.

Do đó, tôi cảm thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng có năng lực tương tự.

Mà chỗ để trống ở nơi này, rất có thể chính là đại biểu cho không gian số ảo kia.

Giáo sư Trần sau khi nghe xong, cũng không nhịn được tán thưởng nói: Chúng ta làm nghiên cứu khoa học, chính là muốn giả thuyết to gan, lý luận này của Shirley nói rất có lý a.

Đám người dần dần đi tới trung tâm thần điện, tại phía trước bọn họ có một tòa thạch đài, hai bên có hai cây cột, phía trên khắc họa thân ảnh Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tại phía trên thạch đài, trên trần nhà còn có một cái ấn ký trang trí hình con mắt.

Mà trên bệ đá, có một con mắt làm bằng ngọc thạch, tơ máu hình thành tự nhiên, con ngươi màu xanh lam, cấp độ rõ ràng, giống như con mắt thật vậy.

Bàn Tử đi lên kinh kêu lên: Oa, mắt làm bằng ngọc thạch, cái này là làm sao làm được.

Giáo sư Trần cũng đi lên trước, thấy được viên ngọc nhãn kia, lập tức kích động nói: Đây là côi bảo Tinh Tuyệt Quốc lưu truyền xuống a, thật sự là quá mỹ diệu.

Trong mắt Bàn Tử lộ ra ánh sáng tham lam, viên ngọc thạch nhãn cầu này đã triệt để kích phát tham niệm trong lòng hắn.

Hắn không kiềm hãm được muốn đi ra phía trước, vuốt ve viên ngọc thạch nhãn cầu này.

Giáo sư Trần nói ra: Tiểu Vương, cậu đang làm gì.

Hồ Bát Nhất nhìn thấy bộ dáng này của Bàn Tử, trong lòng lập tức cảm thấy không ổn, vội vàng đi ra phía trước, nháy mắt: Bàn Tử, ông đang làm gì đấy.

Đây là quốc bảo, là thứ ông có thể tùy tiện sờ loạn sao.

Bàn Tử đột nhiên giật mình tỉnh lại, nhìn thấy Lão Hồ ra hiệu bằng mắt, lúc này lúng túng nói: Ha ha, tôi.

đúng là tôi muốn sờ thử một chút.

Tiểu Vương, đây là văn vật, nếu là rơi vỡ thì làm sao bây giờ.

Giáo sư Trần thở dài nói.

Bàn Tử lúng túng gãi gãi đầu.

Khương Hoa thì ở một bên vụng trộm cười thầm.

Bàn Tử đức hạnh gì, trong lòng hắn rõ ràng nhất.

Shirley Dương đi ra phía trước, cẩn thận quan sát viên ngọc thạch nhãn cầu này.

Không biết thế nào, kể từ khi thấy được viên ngọc thạch nhãn cầu này, trong nội tâm cô có một loại cảm giác quen thuộc mơ hồ.

Bỗng nhiên, cô nhìn thấy phía trên ngọc thạch nhãn cầu còn có một vết lõm xuống.

Vết lõm này sao lại quen thuộc như vậy.

Trong lòng Khương Hoa khẽ động: Bàn Tử, đem khối ngọc bội của cậu ra xem một chút.

Lập tức mọi ánh mắt đều tập trung ở trên người Bàn Tử.

Bàn Tử từ trên cổ lấy ngọc bội ra, đặt lên vết lõm trên ngọc thạch nhãn cầu kia.

Không nghĩ tới vậy mà vừa khít.

Cái này.

Răng rắc.

Trong cả ngôi thần điện đột nhiên truyền đến chấn động.

Mà viên ngọc thạch nhãn cầu kia cũng phát ra ánh sáng trắng chói mắt, hơn nữa trực tiếp bao trùm lấy Shirley Dương vào trong đó.

Bỗng nhiên, trong lòng Khương Hoa truyền đến một cỗ nguy cơ.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên, lập tức con ngươi co rụt lại.

Nhanh tản ra.

Hắn mang theo Giáo sư Trần chạy về phía bên cạnh.

Hồ Bát Nhất cùng Bàn Tử bọn người cũng ngẩng đầu nhìn một cái.

Liền thấy vật trang trí hình con mắt trên trần nhà vậy mà đang không ngừng ngọ nguậy, tiếp đó một giọt giọt nước màu đen to lớn từ trên trời nhỏ xuống.

Tất cả mọi người giật nảy mình, vội vàng lui lại.

Khương Hoa nhìn thấy Shirley Dương sững sờ, vội vàng hô to: Shirley, mau chạy đi.

Nhưng mà, Shirley Dương giống như là không nghe thấy.

Bộp.

Giọt nước màu đen kia rơi xuống, lại hóa ra là một đống hắc xà, rơi trên mặt đất lập tức tản ra, không ngừng hướng về đám người rít gào.

Ong ong.

Ngọc thạch nhãn cầu trên bệ đá tản ra tia sáng vô cùng chói mắt, sấn thác Shirley Dương giống như một tôn nữ thần.

Mà giờ này khắc này, những con hắc xà kia gặp ánh sáng từ ngọc thạch nhãn cầu tản ra, vậy mà bảo vệ xung quanh Shirley Dương,

không ngừng ngửa mặt lên trời rít gào.

Cái này, đây là có chuyện gì.

Bàn Tử thấy cảnh này cũng đã sửng sốt.

Bọn hắn vừa rồi đều đang ở bên cạnh ngọc thạch nhãn cầu, vì sao chỉ có Shirley Dương xảy ra dị biến.

Chỉ có Khương Hoa trên mặt như có điều suy nghĩ.

Trát Cách Lạp Mã tộc.

Ngọc thạch nhãn cầu.

Nhìn đến đây, trong lòng Khương Hoa cũng hơi thở dài một hơi, xem ra Shirley Dương hẳn là sẽ không gặp nguy hiểm.

Ngọc thạch nhãn cầu phóng ra từng đạo rực ánh sáng màu trắng, mà những ánh sáng này lại bị Shirley Dương hấp thu vào trong cơ thể.

Khương Hoa mơ hồ có thể cảm nhận được, loại ánh sáng này tựa hồ ẩn chứa linh khí, nhưng mà so với linh khí đẳng cấp cao hơn.

Xem ra Shirley Dương lấy được một phen cơ duyên.

Chỉ có Bàn Tử có chút khóc không ra nước mắt: Đó rõ ràng là ngọc bội của tôi.

Cái ngọc thạch nhãn cầu kia. cũng là của tôi.

Ước chừng qua nửa giờ.

Ánh sáng từ ngọc thạch nhãn cầu cuối cùng dần dần yếu đi.

Mà Shirley Dương dưới sự sấn thác của bạch quang rực rỡ, lộ ra giống như một tôn thần nữ.

Cuối cùng.

Ngọc thạch nhãn cầu lần nữa khôi phục lại bình tĩnh, tĩnh lặng nằm trên thạch đài, có vẻ hơi bình thường không có gì đặc biệt.

Mà bầy hắc xà chung quanh cũng cuối cùng thoát khỏi sự khống chế của ngọc thạch nhãn cầu, bắt đầu bất an uốn éo.

Tê tê Hồ Bát Nhất không nói hai lời, trực tiếp ném ra một quả pháo sáng về phía bầy hắc xà.

Mau tránh ra.

Ầm.

Ánh sáng trắng rực rỡ lóe lên, cả ngôi thần điện liền khôi phục bình tĩnh.

Những con hắc xà kia giống như bị choáng, nhao nhao ngã trên mặt đất không dậy nổi.

Bàn Tử, bổ đao.

Được.

Bàn Tử cùng Hồ Bát Nhất cầm dao găm tiến lên bổ đao.

Từng con hắc xà chết trong tay bọn họ.

Máu tươi cũng nhuộm đỏ cả toàn bộ thần điện.

Mà lúc này đây, Shirley Dương như mộng mới tỉnh, khôi phục ý thức.

Tôi.

Đây là thế nào.

Ánh mắt nàng còn có chút ngốc trệ, không biết lúc trước xảy ra chuyện gì.

Shirley, cô cảm giác thế nào.

Khương Hoa đi lên trước hỏi.

Tôi không sao.

Shirley Dương lắc đầu, chợt lại cau mày nói: Tôi vừa rồi giống như xảy ra cái gì đó.

Nhưng lại cái gì đều nghĩ không ra.

Khương Hoa, vừa mới xảy ra chuyện gì sao.

Khương Hoa đem sự biến hóa của ngọc thạch nhãn cầu cùng với sự tình phát sinh trên người Shirley Dương đều rành mạch nói cho cô.

Anh là nói.

Tôi và viên ngọc thạch nhãn cầu này có quan hệ.

Nó còn truyền đồ vật gì cho tôi.

Shirley Dương nhíu chặt lông mày, trong não cô trống rỗng, ký ức gì cũng không có.

Cũng không có thấy những bạch quang mà hắn nói tới.

Khương Hoa an ủi: Nếu là không có phát hiện, vậy thì cứ tạm thời mặc kệ, tôi cảm thấy viên ngọc thạch nhãn cầu này hẳn không phải là chuyện gì xấu.

Ừm, cũng chỉ có thể về sau xem lại.

Shirley Dương bất đắc dĩ nói.

Giáo sư Trần mấy người cũng đi tới, hỏi thăm tình huống của Shirley Dương.

Lúc này, Bàn Tử đi tới trước mặt ngọc thạch nhãn cầu, muốn ôm nó lên.

Lại không nghĩ tới, viên ngọc thạch nhãn cầu này tựa hồ là khảm nạm trên thạch đài, căn bản cũng không có cách nào lay chuyển.

Chương 33

Tiểu Vương, cậu đừng thô lỗ như vậy, cẩn thận làm hỏng viên ngọc thạch nhãn cầu này, nó đã có thể được xem là quốc bảo đấy.

Giáo sư Trần vội vàng nói.

Hồ Bát Nhất cũng trừng mắt liếc.

Bàn Tử lúc này mới lưu luyến không nỡ buông tha ngọc thạch nhãn cầu: Ha ha, thật tà môn, cái tròng mắt rách nát này, thế mà lại không lấy được.

Bàn Tử lẩm bẩm, đem khối ngọc bội khảm nạm trên ngọc thạch nhãn cầu một lần nữa gỡ xuống, đeo ở trên cổ.

Giáo sư Trần đi đến trước mặt ngọc thạch nhãn cầu, kích động nói ra: Từ viên ngọc thạch nhãn cầu này liền có thể nhìn ra, Tinh Tuyệt Quốc đối với con mắt có sự sùng bái rất sâu sắc, chúng ta sắp xốc lên một trang mới của khảo cổ học Tây Vực.

Đến lúc đó sau khi trở về, tôi nhất định phải báo lên quốc gia, để bọn hắn phái người tới, tiến hành khai quật mang tính chất bảo hộ đối với nơi này.

Tôi tin tưởng nơi này một khi bị người đời biết đến, nhất định sẽ gây nên chấn kinh cho tất cả mọi người.

Lúc này Shirley Dương nói: Giáo sư, ngôi thần điện này liệu có ám đạo liên tiếp với địa cung dưới đất không.

Chúng ta có muốn tìm xung quanh thử xem.

Nguồn nước của chúng ta đã không còn nhiều lắm.

Giáo sư Trần gật đầu nói: Thần điện này hẳn là nối liền với địa

cung, chỉ là chúng ta còn chưa phát hiện con đường ngầm kia mà thôi.

Lúc này, Hồ Bát Nhất đánh giá bố trí của thần điện.

Bỗng nhiên trong lòng hắn hơi động, nói ra: Giáo sư Trần, cháu có một suy đoán.

Tiểu Hồ, vậy thì nhanh lên nói đi.

Mười sáu cây cột đá trong thần điện này bố trí giống y hệt với Thấu Địa Thập Lục Long ghi lại trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật gia truyền của nhà cháu.

Thấu Địa Thập Lục Long.

Không sai, Thấu Địa Thập Lục Long bình thường là dùng tại chỗ cửa mộ, không hẹn mà hợp với số cửa lớn, căn cứ vào Ngũ Hành Bát Quái kiến tạo, nếu là người không hiểu, cơ bản không thể nào mở ra cơ quan này.

Tiểu Hồ, vậy cậu biết giải sao.

Ha ha, giáo sư, cháu vừa vặn hiểu một chút.

Hồ Bát Nhất vừa cười vừa nói: Vậy thì tốt quá, việc ở đây liền nhờ vào cậu.

Hồ Bát Nhất gọi Bàn Tử lên, xoay tròn vài vòng trên thạch đài.

Bỗng nhiên, tại trung tâm thần điện, một cái địa đạo ầm vang mở ra, lộ ra thạch thê bên trong.

Địa đạo.

Đám người chậm rãi đi xuống, bên trong đen kịt một màu.

Khương Hoa cùng Bàn Tử đốt đuốc.

Vừa có thể chiếu sáng, cũng có thể theo dõi nồng độ dưỡng khí trong địa cung theo thời gian thực.

Hai bên đường hầm là đủ loại bích họa hình con mắt, mặt trên còn có từng đạo hoa văn, nhìn có chút hoa lệ.

Thông qua địa đạo quanh co, mọi người đi tới bên cạnh một dòng sông ngầm dưới lòng đất.

Nhìn thấy sông ngầm, Bàn Tử cùng Sở Kiện lập tức liền ngạc nhiên mừng rỡ, nhịn không được chạy tới, uống từng ngụm nước lớn.

Quá tốt rồi, thật sự khát chết tôi rồi.

A, thật là sảng khoái a.

Bàn Tử đem đầu chúi vào trong nước sông, cảm thụ được nước sông thanh lương, cả người đều thần thanh khí sảng.

Đến, Lão Hồ, ông cũng uống một chút.

Đến nỗi Shirley Dương và Khương Hoa, hai người cũng không nóng nảy, mà là quan sát tình huống chung quanh.

Nơi này là một cái hang đá dưới đất, một con sông ngầm từ trong đó xuyên qua, bốn chu một mảnh đen như mực, dưới ánh đuốc thấp thoáng, lờ mờ còn có thể nhìn thấy một chút thạch điêu như ẩn như hiện.

Giáo sư Trần cảm thán nói: Vốn là chúng ta đều cho là sông ngầm Tư Độc đã khô cạn rồi, không nghĩ tới nó một mực chảy xuôi dưới Sa Hải, cho tới bây giờ cũng chưa từng khô cạn, thật là kỳ tích của đại tự nhiên a.

Đám người sau khi ăn uống no đủ, phát giác trong nước sông có một con đường đá, dùng từng khối tảng đá xây thành, mọi người có thể dọc theo tảng đá lớn đi qua con sông ngầm này.

Giáo sư, mọi người trước tiên ở chỗ này chờ một chút, cháu và

huynh đệ Khương Hoa đi phía trước dò xét thử Hồ Bát Nhất thương lượng.

Ừm, vậy thì phiền phức Tiểu Hồ rồi.

Tôi cũng đi.

Shirley Dương cũng đứng dậy.

Nhìn thấy Bàn Tử cũng có chút rục rịch, Hồ Bát Nhất trừng mắt liếc hắn một cái: Bàn Tử, ông lưu tại nơi này.

Vì cái gì.

Chúng ta đều đi, ai tới bảo vệ Giáo sư Trần bọn hắn.

Ông cũng không thể trông cậy vào Tiểu Diệp tới bảo vệ mọi người a.

Cuối cùng Bàn Tử bất đắc dĩ gật gật đầu, chỉ có thể nhìn bọn hắn rời đi.

Khương Hoa cùng Hồ Bát Nhất xuyên qua đường đá, đi tới phía trước, nơi này có một cái cửa hang, bên trên cửa hang còn có một khối đá Đoạn Long Thạch, nhìn ít nhất nặng ngàn cân.

Một khi rơi xuống, bọn hắn ở bên trong coi như là triệt để không ra được.

Mọi người cẩn thận một chút.

Ba người cẩn thận tiến vào trong cửa hang, phòng ngừa đụng vào bất kỳ cơ quan nào dẫn đến Đoạn Long Thạch rơi xuống.

Xuyên qua thông đạo hang đá, trước mắt sáng tỏ thông suốt.

Kim quang lập loè, ba người nhìn một màn trước mắt này, nhao nhao mở to hai mắt nhìn, hồi lâu nói không ra lời.

Trước mặt bọn hắn, lại là một tòa Kim Sơn.

Từng cái kim nguyên bảo lóng lánh ánh vàng.

Vô số phỉ thúy, ngọc thạch, mã não, bảo thạch.

Đếm không hết đồ sứ thanh hoa, đồ thanh đồng, ngọc bội, vòng tay, mặt dây chuyền vân vân.

Còn có từng bức tranh chữ của danh nhân.

Tất cả những thứ trước mắt đều đầy đủ chứng minh Tinh Tuyệt Quốc đã từng huy hoàng.

Cho dù là Khương Hoa cùng Shirley Dương, trong nhà eo quấn bạc triệu, thấy cảnh này cũng không nhịn được ngây ngẩn cả người.

Một bút tài phú này, đổi lại là ai cũng sẽ điên cuồng.

Mà Hồ Bát Nhất đã trầm mê bên trong núi vàng bạc bảo vật.

Lăng lăng há to mồm, trong mắt lập loè quang mang kích động.

Lão Hồ.

Thấy cảnh này, Khương Hoa không khỏi nhắc nhở một câu.

Hồ Bát Nhất lúc này mới bỗng nhiên giật mình tỉnh lại.

Hắn hồi tưởng lại sự thất thố vừa rồi của chính mình, lập tức cảm thấy có chút lúng túng.

Ách, vừa rồi.

Không có chuyện gì, bất kỳ người nào thấy cảnh này, đều sẽ không nhịn được.

Hồ Bát Nhất hơi thở dài một hơi.

Hắn cười khổ nói: Ở đây nếu như bị Bàn Tử nhìn thấy, vậy hắn khẳng định muốn kích động hỏng.

Ông cụ An Lực Mãn đã nói qua, tài bảo bên trong Hắc Sa Mạc, chỉ cần lấy đi một kiện đều sẽ gặp bất trắc, vĩnh cửu chôn vùi trong sa

mạc.

Shirley Dương nhíu mày nói.

Hồ Bát Nhất hít một hơi thật sâu, cười khổ nói: Mặc dù không biết có phải thật sự hay không, nhưng tôi sẽ tận lực ước thúc Bàn Tử, sẽ không để cho hắn làm loạn.

Khương Hoa nhìn về phía vàng bạc châu báu trước mắt: Xem ra đây đều là vật bồi táng thuộc về Tinh Tuyệt Nữ Vương rồi.

Tinh Tuyệt Nữ Vương trong Tinh Tuyệt Quốc địa vị mười phần cao thượng, mộ huyệt của nàng tự nhiên vô cùng tôn quý, chắc hẳn những tài bảo này đã là tất cả gia tài của toàn bộ Tinh Tuyệt Quốc.

Shirley Dương ở một bên phân tích nói.

Không biết Tinh Tuyệt Nữ Vương táng ở đâu.

Nói như vậy, chủ mộ phòng khoảng cách nơi để đặt vật bồi táng cũng sẽ không quá xa, chắc hẳn quan tài Tinh Tuyệt Nữ Vương liền ở phụ cận đây rồi.

Nhìn thấy nơi này cũng không có nguy hiểm gì, Khương Hoa ba người quay trở về bờ sông ngầm, để Giáo sư Trần cùng một đám người đi vào.

Quả nhiên, khi mọi người thấy một màn trước mắt này, nhao nhao kinh ngạc đến trợn mắt hốc mồm.

Mà Bàn Tử càng là không chịu nổi, há to mồm, con mắt gắt gao nhìn đầy đất vàng trước mắt, trong miệng liền nước miếng đều chảy xuống.

Bàn Tử, tỉnh lại.

Hồ Bát Nhất bất đắc dĩ đánh thức hắn.

A, thế nào.

Đẩy nhiều lần, Bàn Tử lúc này mới hồi phục tinh thần lại.

Bàn Tử, tôi cho ông biết, ông cũng đừng giở trò linh tinh a.

Hồ Bát Nhất ghé vào tai hắn nói nhẹ.

Lão Hồ, cái này khắp nơi đều có hoàng kim, chúng ta cầm một chút cũng không quan trọng.

Bàn Tử có chút do dự, đây chính là một tòa Kim Sơn a.

Hừ, tôi sợ chúng ta có mệnh cầm, mất mạng tiêu.

Ông nghĩ lại một chút, chúng ta kể từ khi đi tới Tinh Tuyệt Cổ Thành, kiến thức đến bao nhiêu đồ vật không tầm thường.

Cái khác không nói, vẻn vẹn là cái loại hắc xà kia, cho tôi cảm giác liền mười phần làm người ta sợ hãi, căn bản vốn không giống là đồ vật nhân gian có thể tồn tại.

Còn có Shirley Dương, viên ngọc thạch nhãn cầu kia lại có thể phóng ra bạch quang, đây hoàn toàn không phù hợp nguyên lý khoa học.

Do đó, tôi sợ nơi quỷ quái Tinh Tuyệt Cổ Thành này cũng có cái nguyền rủa gì đó, hơn nữa An Lực Mãn cũng đã nói, không ai có thể từ Hắc Sa Mạc lấy đi bất cứ thứ gì.

Ngược lại chúng ta không muốn lòng tham, có hai vạn đô la Mỹ, đầy đủ chúng ta thoải mái sống qua ngày.

Nghe được lời Hồ Bát Nhất, trên mặt Bàn Tử lộ ra vẻ giãy dụa.

Cuối cùng hắn vẫn là lựa chọn tin tưởng lời người anh em.

Dù sao Lão Hồ sẽ không hại hắn.

Được, vậy tôi nghe lời ông.

Bàn Tử lại nhìn về phía những vàng bạc châu báu này, trong mắt

mang theo tiếc nuối cùng giãy dụa.

Giáo sư Trần cũng kích động lên, nói thẳng đây đều là văn vật, một khi lộ ra ánh sáng ra ngoài, vậy sẽ chấn kinh toàn bộ thế giới.

Đám người đi xuống Kim Sơn, nhìn xem những trân bảo chồng chất như núi này.

Bàn Tử nhìn đến hai mắt đăm đăm, lời nói với Hồ Bát Nhất đã sớm quên mất, một đôi tay không tự chủ được đưa về phía một cái bầu rượu bằng ngọc.

Hồ Bát Nhất vội vàng đem Bàn Tử giữ chặt.

Ông làm sao nói giống như đánh rắm vậy.

Không phải đã nói không động vào những thứ kia rồi sao.

Bàn Tử sửng sốt một chút, tỉnh táo lại, lúng túng cười nói: Lão Hồ, vừa rồi không biết rõ chuyện gì xảy ra, hai cánh tay này của tôi đột nhiên không nghe sai khiến.

Hừ, tôi nhìn ông chính là thấy hơi tiền nổi máu tham, đừng kiếm cớ nữa, nhanh lên đuổi kịp mọi người.

Trong không gian chất đống tài bảo, chung quanh đặt từng tòa tượng người bằng đá xanh khổng lồ, còn có pho tượng Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Mọi người tại trong thạch động tìm được một cái cửa hang.

Xuyên qua cửa hang sau đó, phát giác cái này lại là một chỗ sườn đồi.

Phía dưới là một cái lỗ lớn đen như mực vô cùng.

Shirley Dương lấy ra đèn pha, chiếu sáng chung quanh giống như ban ngày.

Khi nhìn đến một màn trước mắt này, tất cả mọi người trợn mắt hốc mồm.

Đây là một cái lỗ lớn to lớn vô cùng, bên trong đen kịt, nhìn không rõ cụ thể sâu bao nhiêu.

Shirley Dương lấy ra một cây súng báo hiệu, bắn một phát xuống, nhưng mà ánh sáng đạn tín hiệu đã hoàn toàn tiêu thất cũng đều không nhìn thấy chiều sâu của cái hang động khổng lồ này.

Giáo sư Trần nhíu mày nói ra: Cái này nhất định là Thánh Địa Tinh Tuyệt Quốc.

Chương 34

Quỷ Động tộc.

Quỷ Động.

Danh xưng Quỷ Động tộc, không phải là từ cái sơn động này có được a.

Khương Hoa liếc qua phía dưới, dưới động hô hô bốc lên âm phong, hắn chỉ cảm thấy trong lòng bốc lên một tia hàn ý, toàn thân đều run rẩy một chút.

Cái này, chính là Quỷ Động.

Nơi phát ra của tất cả sức mạnh.

Ma Quốc cùng Tinh Tuyệt Quốc đều là lấy cái Quỷ Động này làm trung tâm, sáng tạo ra văn minh rực rỡ.

Tiếc là dưới sự gột rửa của thời gian, đã biến mất trong bụi bậm lịch sử.

Phía dưới này sẽ không liền với địa ngục đấy chứ.

Bà nội nó, nhìn xem đều cảm giác được choáng đầu.

Bàn Tử một mặt sợ hãi.

Bỗng nhiên, Sở Kiện cả kinh nói: Mọi người nhanh nhìn phía trên.

Tất cả mọi người không khỏi ngẩng đầu nhìn lên.

Sau một khắc, con ngươi Khương Hoa co rụt lại.

Liền thấy đỉnh chóp lỗ lớn vậy mà treo từng cỗ thây khô, rậm rạp chằng chịt, số lượng đâu chỉ mười vạn.

Đây nếu là người bệnh mắc chứng sợ lỗ hay sợ đông đúc nhìn

thấy, e rằng ngay lập tức liền bị dọa chết rồi.

Rậm rạp chằng chịt thây khô chen đầy toàn bộ đỉnh chóp Quỷ Động, những thứ này chẳng lẽ đều là tế phẩm.

Đến tột cùng là ai mới có thể làm ra sự tình cực kỳ bi thảm như thế.

Quần áo trên người bọn họ cũng tại năm tháng rửa sạch dưới dần dần bị phong hóa rồi.

Từ dưới đáy nhìn lên, lờ mờ có thể nhìn thấy từng cỗ bạch cốt, thậm chí có một chút thây khô còn có thể nhìn thấy lớp da khô màu nâu.

Giờ khắc này, cho dù là Giáo sư Trần kiến thức rộng rãi, trong lòng cũng đang tức giận.

Cực kỳ bi thảm.

Thật sự là quá tàn nhẫn.

Bàn Tử cắn răng nói: Cái này lao thập tử Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng quá hung tàn a.

Tạo một cái mộ lại muốn dùng nhiều nô lệ chôn theo như vậy.

Shirley Dương lãnh tĩnh nói: Có lẽ, đây không chỉ là nô lệ chôn theo, trong đó còn có người Tinh Tuyệt Quốc.

Các người nhìn xem, có một chút thây khô trên thân còn mang theo trang trí hình con mắt, loại này trang trí là văn hóa Tinh Tuyệt Quốc.

Bàn Tử trợn mắt hốc mồm: Liền quốc dân của mình đều để chôn cùng, cái bà Tinh Tuyệt Nữ Vương này còn có nhân tính sao.

Sở Kiện bỗng nhiên chỉ vào phía trước nói: Mau nhìn bên kia giống như có cái gì.

Đám người dọc theo ánh mắt hắn nhìn sang.

Liền thấy phía trên Quỷ Động có một chỗ thạch lương lơ lửng giữa trời, đạo thạch lương kia vừa mảnh vừa dài, từ trên vách núi nhô ra, kéo dài đến vị trí trung tâm Quỷ Động.

Tại phần cuối thạch lương, tựa hồ còn trưng bày đồ vật gì đó.

Cái đó là. một khúc gỗ.

Sở Kiện không xác định nói.

Hồ Bát Nhất cẩn thận quan sát: Đó đích xác là một khúc gỗ, tại bên cạnh khúc gỗ còn sinh trưởng một đóa hoa.

Từ góc độ mọi người nhìn sang, có thể nhìn thấy phía trên thạch lương, khối gỗ kia đại khái dài hai mét, mặt trên còn có mười mấy sợi xích sắt lớn, đem khúc gỗ vững vàng cố định trên thạch lương.

Khương Hoa con mắt nhắm lại: Đây là Côn Luân Thần Mộc.

Côn Luân Thần Mộc.

Bàn Tử hỏi: Đây là vật gì.

Là bảo bối sao.

Côn Luân Thần Mộc là trong truyền thuyết cổ xưa, tài liệu tốt nhất để chế tác quan tài, nó dù là chỉ còn lại một đoạn thân cây, cũng có thể vạn năm bất hủ.

Cho nên loại đặc tính này đặc biệt thích hợp kiến tạo quan tài, lấy Côn Luân Thần Mộc kiến tạo quan tài, có thể đủ cam đoan thi thể vạn năm không rữa nát.

Dĩ nhiên, đây chỉ là cổ thư khoa trương ghi chép, tác dụng cụ thể như thế nào, ai cũng không biết.

Khương Hoa trầm giọng nói ra: Nếu là tôi không có đoán sai, đây

chính là quan tài Tinh Tuyệt Nữ Vương, bên trong trưng bày chính là thi thể của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Bàn Tử nhãn tình sáng lên: Cái này Côn Luân Thần Mộc trân quý sao.

So với khối lượng hoàng kim ngang bằng còn muốn quý giá hơn gấp mười lần.

Nghe được câu này của Khương Hoa, cặp mắt kia của Bàn Tử lập tức sáng lên, trong lòng thình thịch nhảy không ngừng.

Nếu là hắn có thể đem cái quan tài này mang đi ra ngoài.

Chẳng phải là phát tài.

Thanh âm Shirley Dương cũng có chút phát run: Côn Luân Thần Mộc.

Tôi từng thấy qua trên cổ tịch, truyền thuyết trước kia Tần Thủy Hoàng đều muốn tìm loại Côn Luân Thần Mộc này xem như quan tài, không nghĩ tới Tinh Tuyệt Nữ Vương vậy mà lại có một gốc Côn Luân Thần Mộc.

Đám người nghe được câu này, lập tức trong lòng kích động không thôi, lúc này muốn qua cẩn thận điều tra một phen.

Chờ một chút.

Khương Hoa đưa tay ngăn cản bọn hắn.

Tiểu Khương, thế nào.

Giáo sư Trần hỏi.

Lão sư, mọi người chỉ thấy được quan tài Tinh Tuyệt Nữ Vương, lại không phát giác đóa hoa bên cạnh quan tài kia sao.

Hoa.

Cậu là nói cái đóa hoa khoai sọ to tướng kia.

Bàn Tử chỉ vào đóa hoa bên cạnh quan tài.

Nói là khoai sọ cũng không có sai.

Loại hoa này tên khoa học gọi là Thi Hương Ma Khoai, chỉ có trong cổ mộ âm khí đậm đà mới có thể mọc ra.

Khương Hoa cười cười.

Nó có chỗ gì kỳ lạ sao.

Thi Hương Ma Khoai vốn sinh trưởng tại nước Nguyệt Điền ở Tây Vực, đã từng qua con đường tơ lụa chảy vào Trung Thổ, nghe nói có thể bảo trì thi thể không thối rữa bất hủ, có thể phát ra một loại hương thơm, tạo thành hiệu quả gây ảo ảnh cực mạnh đối với cơ thể người.

Tại một chút truyền thuyết cổ xưa, trong Thi Hương Ma Khoai có ác quỷ bám vào, một khi nó sau khi lớn lên, người sống liền không thể lại tiếp cận, nếu không sẽ phát sinh chuyện rất đáng sợ.

Bàn Tử hừ một tiếng: Quản nó là cái đồ bỏ gì, thực sự không được thì cho nó mấy phát, làm bể nó, tôi cũng không tin nó còn có thể tác quai tác quái hay sao.

Giáo sư Trần vội vàng nói: Không được, tất nhiên cái Thi Hương Ma Khoai này quý giá như vậy, chúng ta tuyệt đối không thể hủy hoại nó.

Bàn Tử muốn nói lại thôi, lại cũng không nói gì được.

Khương Hoa cười cười: Cái Thi Hương Ma Khoai này tất nhiên có thể phóng xuất ra mùi gây ảo ảnh, vậy chúng ta đeo lên mặt nạ phòng độc không được sao.

Khương huynh đệ, biện pháp này của cậu không sai.

Hồ Bát Nhất lộ ra nét mừng.

Tiểu Khương, vẫn là cậu đầu óc nhạy bén.

Giáo sư Trần cũng đồng ý gật gật đầu.

Shirley Dương từ trong hành trang lấy ra mặt nạ phòng độc, cho mọi người đeo lên, hướng về vách núi dọc theo thạch lương đi tới.

Vách núi này hình vòng tròn, bao quanh toàn bộ Quỷ Động.

Cái thạch lương kia liền kiến tạo tại chỗ cao nhất.

Mọi người đi tới chỗ thạch lương cùng vách đá va chạm, ở đây đã có thể nhìn thấy quan tài Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Một khúc gỗ khổng lồ để ngang phần cuối thạch lương.

Một đóa hoa giống như hoa khoai môn, đang kiều diễm nở rộ ở trong cái Quỷ Động âm sâm sâm này, làm cho nhóm người Hồ Bát Nhất cảm giác có chút quỷ dị.

Ông.

Trước mắt mọi người một hoa, lập tức liền cảm giác mình xuất hiện ở một cái không gian lạ lẫm.

Sắc mặt Khương Hoa có chút ngưng trọng, hắn đã rất cẩn thận rồi, không chỉ có mang theo mặt nạ phòng độc, còn vận chân khí khuấy động toàn thân, tính toán ngăn cản ảo giác của Thi Hương Ma Khoai.

Không nghĩ tới, bọn hắn vẫn là trúng chiêu.

Đây là một thế giới ánh nắng tươi sáng, một tòa thành thị giống như tiên cảnh xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Trong thành thị có từng tòa cung điện.

Cho dù là nhà ở của dân cư đều dị thường xa hoa tôn quý, cả tòa

thành phố đều bao phủ lên một tầng kim quang, nhìn vàng son lộng lẫy.

Nơi này là nơi nào.

Bàn Tử sửng sốt một chút, nhìn xem bốn phía hỏi.

Hồ Bát Nhất trầm giọng nói ra: Chúng ta đã lâm vào trong ảo giác, là đóa Thi Hương Ma Khoai kia giở trò quỷ.

Cái gì.

Nhưng mà chúng ta không phải đã mang mặt nạ phòng độc rồi sao.

Đoán chừng cái Thi Hương Ma Khoai kia không đơn giản chỉ có thể thông qua khí vị, còn có thể thông qua tia sáng tới tạo ra ảo giác.

Mẹ kiếp, cái đóa khoai sọ to tướng đáng chết kia, chờ Bàn gia sau khi đi ra ngoài, nhất định phải cho nó mấy phát, đem khoai sọ đều cho nó làm bể.

Chớ nói nhảm, bây giờ vẫn là trước tiên nghĩ một chút chúng ta làm như thế nào đi ra ngoài đi.

Khương huynh đệ, cậu có biện pháp gì không.

Khương Hoa lâm vào trong suy tính.

Tại huyễn cảnh do Thi Hương Ma Khoai xây dựng, như thế nào thoát khỏi nơi này, hắn cũng không biết, chỉ có thể đi một bước nhìn một bước.

Có lẽ. chúng ta có thể tại trong tòa thành này tìm được cách đi ra ngoài.

Tòa thành thị này.

Không sai, chúng ta ngược lại bây giờ đã không có cách nào, chỉ có thể từ trong tòa thành này tìm được đáp án.

Khương Hoa tiếp tục nói ra: Hơn nữa Thi Hương Ma Khoai chỉ có thể câu động dục vọng trong nội tâm chúng ta, lấy dục vọng của chúng ta tới tạo dựng huyễn cảnh, nhưng mà tòa thành thị này, tất cả chúng ta đều chưa từng thấy qua.

Do đó, tôi cho rằng ở đây nhất định có chỗ không giống bình thường, có lẽ chúng ta có thể ở bên trong tìm được biện pháp đi ra.

Hồ Bát Nhất do dự trong chốc lát, gật đầu nói ra: Khương huynh đệ nói không sai, ngược lại chúng ta bây giờ cũng không có biện pháp gì rồi, chỉ có thể đi vào trong tòa cổ thành này tìm kiếm một đáp án.

Thế là, đám người bắt đầu đi về phía trước.

Vừa đi vừa quan sát kiến trúc tòa thành thị này.

Chú Trần, chú có thể biết kiến trúc tòa thành thị này là sản phẩm thời đại nào không.

Một bên Shirley Dương hướng về phía Giáo sư Trần hỏi.

Giáo sư Trần cẩn thận quan sát chung quanh, nhìn xem những kiến trúc này, lông mày gắt gao khóa lại: Shirley, nếu như tôi không có đoán sai, ở đây có lẽ còn là Tinh Tuyệt Quốc, cháu xem bốn phía này đều có trang trí của Tinh Tuyệt Quốc.

Phòng ốc, tượng thần, bích họa. cũng là đồ đằng tín ngưỡng thuộc về Tinh Tuyệt Quốc.

Cho nên tôi phán đoán, tòa thành thị này hẳn là Thi Hương Ma Khoai lợi dụng huyễn cảnh tạo dựng ra Thiên Đường.

Giáo sư Trần nói như đinh chém sắt.

Thiên Đường.

Shirley Dương nhíu mày: Thế nhưng là cái này có tác dụng gì đâu.

Bỗng nhiên, đám người kinh hãi.

Chương 35

Bởi vì tại trước mặt bọn hắn, đã vây đầy từng người dân cư, trên mặt bọn họ mang theo phẫn nộ, trong tay đều cầm vũ khí, đang hướng ngay đội khảo cổ.

Tôi đi, chúng ta bị bọn hắn bao vây.

Bàn Tử cả kinh kêu lên: Cái này trong ảo cảnh cũng có người sao.

Shirley Dương như có điều suy nghĩ nói: Khương Hoa, đã anh nói nơi này là một cái ảo cảnh, như vậy bọn hắn chắc chắn cũng là huyễn hóa ra, nếu là chúng ta bị bọn hắn giết chết xong, có thể tự động ra khỏi ảo cảnh này không.

Ý của Shirley Dương chính là nơi này nếu là một cái ảo cảnh, như vậy cư dân trong ảo cảnh chắc hẳn cũng không khả năng đối với bọn hắn tạo thành uy hiếp mang tính thực tế gì.

Nếu đã vậy, vậy còn không bằng ngoan ngoãn bị bọn hắn giết chết, sau đó lại lợi dụng tử vong ra khỏi huyễn cảnh do Thi Hương Ma Khoai xây dựng.

Khương Hoa cũng lộ vẻ do dự.

Theo lý mà nói, phỏng đoán của Shirley Dương hoàn toàn chính xác còn có thể.

Đây chỉ là huyễn cảnh Thi Hương Ma Khoai xây dựng, làm sao có thể tạo thành thương tổn thực tế đối với con người.

Thế nhưng, sau khi nhìn thấy toà thành thị xa lạ này, trong lòng Khương Hoa liền dâng lên cảm giác nguy cơ vô cùng mãnh liệt.

Xích Long Lệnh trong tay hắn cũng đang không ngừng phát nhiệt, tựa hồ đang nhắc nhở hắn, ở đây vô cùng nguy hiểm.

Cái này thật sự sẽ không đối với con người tạo thành bất cứ thương tổn gì sao.

Cư dân chung quanh đều đang kêu quái dị hướng về đội khảo cổ thị uy.

Bọn hắn trong miệng còn tại chít chít oa oa, kêu những ngôn ngữ mà mọi người nghe không hiểu.

Mà Khương Hoa sau khi nghe xong, con ngươi trong nháy mắt co rụt lại.

Đây là kẻ ngoại lai, bọn hắn tới xâm lấn thánh địa của chúng ta.

Bắt sống bọn hắn, đem linh hồn của bọn chúng hiến tế.

Đây là mệnh lệnh của Nữ Vương.

Quỷ Động tộc.

Quỷ Động Văn.

Khương Hoa nắm giữ tinh thông Quỷ Động Văn, có thể nghe rõ lời bọn hắn nói.

Những thứ này.

đều là người sống.

Hoặc có lẽ là.

đây đều là người có trí khôn.

Cái này tuyệt đối không phải cái gì đơn giản huyễn cảnh.

Trong lòng Khương Hoa bịch bịch nhảy không ngừng, hắn cảm nhận được cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, ở đây quá quỷ dị.

Một cái huyễn cảnh do Thi Hương Ma Khoai xây dựng, làm sao có thể có nhiều người như vậy cũng có trí tuệ.

Bàn Tử gãi gãi đầu: Những người này chít chít oác oác tại kêu cái

gì.

Khương Hoa sắc mặt khó coi nói: Đây là Quỷ Động tộc, miệng bọn hắn nói là Quỷ Động Văn, những người này tựa hồ cũng có trí tuệ.

Trí tuệ.

Có trí tuệ thì thế nào.

Bàn Tử không chút để ý, dù sao người thì khẳng định có trí tuệ a.

Mà Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Giáo sư Trần bọn người sắc mặt đều trở nên vô cùng khó coi.

Bàn Tử, ông đừng quên, nơi này là huyễn cảnh do Thi Hương Ma Khoai xây dựng, nếu là những người trong ảo cảnh này đều có thể có trí khôn, thì cái cây Thi Hương Ma Khoai kia đã có thể được xem là thần linh.

Hồ Bát Nhất nói.

Shirley cũng ngưng trọng nói: Không sai, Thi Hương Ma Khoai này tại truyền thuyết xa xưa, nhiều nhất chẳng qua là một kiện bảo vật, cổ nhân cũng là lợi dụng nó phòng ngừa mộ mình bị trộm.

Mà tuyệt đối không thể nào sáng tạo ra nhiều nhân loại có trí khôn như vậy.

Giữa lúc mọi người nói chuyện, người chung quanh đã giơ vũ khí xông tới, tựa hồ muốn bắt sống bọn hắn.

Mẹ kiếp, những thứ người không ra người quỷ không ra quỷ này lại còn muốn bắt Bàn gia ta.

Nằm mơ giữa ban ngày đi thôi.

Bàn Tử rút súng ra, trực tiếp bóp cò.

Nhưng mà, đạn theo dự đoán không có bắn ra.

Ài, ài, cây súng AK đáng chết này, như thế nào vừa đến thời khắc mấu chốt liền tuột xích rồi.

Bàn Tử lung lay cây AK trong tay, nhưng nó chính là không có một chút phản ứng.

Mà Shirley Dương cũng là đồng dạng.

Súng lục của nàng không có một chút tác dụng.

Tựa hồ một khi tiến vào bên trong, súng ống của mọi người liền đã mất hiệu lực.

Khương Hoa trầm giọng nói ra: Nơi này là huyễn cảnh do Thi Hương Ma Khoai xây dựng, quy tắc từ nó tới định đoạt, súng ống của chúng ta đã không cách nào sử dụng.

A.

Vậy chúng ta bây giờ làm sao bây giờ.

Khương Hoa một cước đem một cư dân cổ thành đạp bay, không ngừng ngăn cản chung quanh tiến công.

Không có biện pháp, chúng ta chỉ có thể bằng vào khí lực của mình cùng bọn hắn liều mạng.

Bàn Tử khẽ cắn môi, hắn cũng thấy rõ thế cục.

Xem ra hôm nay không động thủ là không được rồi.

Hắn thân thể cao lớn, trực tiếp xông đi lên, bằng vào hình thể mình cản lại mấy người tiến công.

Không được, chúng ta còn có Giáo sư Trần bọn hắn, căn bản không ngăn cản được sự tiến công của bọn họ a.

Shirley Dương ở một bên vội vàng hô.

Hiện tại người chung quanh đã ồ ạt xông lên, mà Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Sở Kiện cũng không phải võ giả, bây giờ đã có chút dần dần chống đỡ không được rồi.

Chỉ có Khương Hoa, còn có Shirley Dương đã đạt đến nhất phẩm võ giả còn có thể tiếp tục miễn cưỡng gượng chống cự.

Trong lòng Khương Hoa dần dần trầm xuống, bọn hắn còn không có tìm tòi tòa cổ thành này, bây giờ liền bị người bắt về rồi.

Tiềm thức nói cho hắn biết, rơi xuống trong tay những thổ dân này cũng không phải một chuyện tốt đẹp gì.

Nhưng chuyện cho tới bây giờ, hắn cũng không có cách nào.

Chỉ có thể cắn răng nói ra: Shirley, em theo tôi đi, chúng ta trước tiên đào mệnh, sau đó lại tới cứu lão sư bọn hắn.

Khương Hoa nắm chặt nắm đấm, phồng lên chân khí toàn thân, những thổ dân thông thường này cũng không phải là đối thủ của hắn.

Khương Hoa quả thực là trong vòng vây mọi người giết ra một con đường máu, đi tới bên cạnh Shirley Dương, ôm eo cô, cước bộ nhoáng một cái, liền vọt vào trong kiến trúc bên cạnh biến mất không thấy gì nữa.

Khương Hoa mang theo Shirley Dương chui vào trong phòng bên cạnh.

Cư dân cổ thành cũng phân ra một bộ phận nhân thủ đi tìm tung tích hai người Khương Hoa.

Hai người trốn vào bên trong một gian nhà.

Shirley Dương thở hào hển: Khương Hoa, chúng ta bây giờ phải làm gì.

Tôi hiện tại trong lòng cũng không có đầu mối gì, chỉ có thể đi một

bước nhìn một bước.

Khương Hoa không khỏi cười khổ nói.

Thế giới ảo cảnh này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, hắn còn không có tìm tòi nghiên cứu minh bạch.

Bây giờ Giáo sư Trần bọn hắn bị bắt, làm thế nào cứu viện bọn họ cũng đã trở thành một vấn đề.

Nghĩ tới đây, trong lòng Khương Hoa bỗng nhiên hơi động.

Hắn hồi tưởng lại những lời thổ dân cổ thành nói phía trước.

Bọn hắn nói chúng ta là kẻ ngoại lai.

Còn nói nơi này là Thánh Địa.

Cái gì Thánh Địa.

Chẳng lẽ là chỉ thế giới ảo cảnh này.

Còn có Nữ Vương.

Chẳng lẽ là Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Bọn hắn đem Giáo sư Trần bắt đi, là vì hướng thần linh hiến tế linh hồn, chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Tại trong huyễn cảnh thế giới, cũng có thể hiến tế linh hồn sao.

Từng cái nghi vấn xuất hiện trong đầu Khương Hoa, làm hắn không khỏi cảm thấy có chút đau đầu.

Cái này thật sự là làm cho người ta rất khó hiểu.

Từ trong lúc nói chuyện với nhau của cư dân cổ thành có thể nhìn ra bọn họ đích xác đều có trí khôn.

Như vậy những tộc nhân Quỷ Động tộc có trí khôn này đến tột cùng là từ đâu tới.

Khương Hoa bọn hắn phía trước đích thật là tại phía trên thạch lương Quỷ Động, kết quả thấy hoa mắt, liền đi tới cái thế giới xa lạ này bên trong.

Điều này nói rõ nơi này đích xác là một thế giới ảo cảnh.

Bỗng nhiên, trong lòng Khương Hoa dâng lên một cái ý nghĩ đáng sợ.

Chẳng lẽ. những tộc nhân Quỷ Động tộc trong thế giới huyễn cảnh này chính là linh hồn của những thây khô phía trên Quỷ Động.

Ý nghĩ này vừa nhô ra, Khương Hoa giật nảy mình, chợt lại cảm thấy cái này căn bản không có khả năng.

Những thây khô trên đỉnh Quỷ Động cũng là người thời Tây Hán, khoảng cách bây giờ đã có hơn hai nghìn năm rồi.

Cho dù là linh hồn bọn hắn, lại làm sao có thể sống hơn hai nghìn năm, như cũ tồn tại trên đời.

Chương 36

Khương Hoa đem ý nghĩ này quên đi, bắt đầu suy xét như thế nào cứu viện Hồ Bát Nhất bọn hắn.

Bỗng nhiên, giọng nói nghi hoặc của Shirley Dương vang lên.

Khương Hoa, anh mau đến xem đây là cái gì.

Ừm.

Thế nào.

Khương Hoa quay đầu nhìn về phía Shirley Dương, liền thấy trong tay nàng cầm một cái ba lô màu đen, mặt trên còn có một chút vật liệu trang bị.

Đây là.

Khương Hoa phúc chí tâm linh, chợt nhớ tới hắn ở chân núi Trát Cách Lạp Mã gặp phải thi thể những hắc y nhân kia.

Những người áo đen này phía sau trên vai đều có ấn ký Phượng Hoàng, theo lý thuyết, những người này cũng là người nhà họ Uông.

Lần này cái ba lô xuất hiện trong tay Shirley Dương cùng ba lô của những thi thể chân núi Trát Cách Lạp Mã đơn giản giống nhau như đúc.

Thậm chí mặt trên còn có xẻng Lạc Dương.

Xem xét chính là trang bị trộm mộ.

Shirley, cái ba lô này em tìm được từ nơi nào.

Khương Hoa ngữ khí ngưng trọng nói.

Liền phát hiện trong phòng.

Shirley Dương chỉ vào một cái góc gian phòng này.

Trong mắt Khương Hoa lộ ra một vòng tinh mang.

Bọn hắn đi tới Tinh Tuyệt Cổ Thành sau đó cũng không có phát giác tung tích người nhà họ Uông, Khương Hoa còn tưởng rằng tất cả người Uông gia đều chết ở chân núi Trát Cách Lạp Mã.

Không nghĩ tới, bọn hắn vậy mà cũng tới bên trong thế giới cổ thành này.

Người nhà họ Uông.

đến cùng có mục đích gì.

Ba lô của người nhà họ Uông xuất hiện ở trong phòng này, điều này đại biểu cái gì.

Người nhà họ Uông đã bị cư dân cổ thành toàn bộ bắt đi.

Hoặc có lẽ là.

đây là người nhà họ Uông đang lúc chạy trối chết, vì giảm bớt phụ trọng cho mình mà cố ý vứt bỏ ba lô.

Cái ba lô này. trông giống hệt cái trên người những cái xác áo đen ở hai ngọn núi Từ Sơn.

Shirley Dương không chắc chắn nói.

Không sai.

Khương Hoa đáp: Đây chính là đồ của bọn họ.

Theo lý mà nói, bọn họ cũng đã tiến vào thế giới ảo cảnh này rồi.

Shirley Dương dường như đoán được suy nghĩ của hắn, hỏi.

Hẳn là vậy.

Khương Hoa, Tiểu Diệp cùng những người áo đen này, có phải là cùng một bọn không.

Shirley Dương đột nhiên hỏi.

Khương Hoa gật đầu: Bọn họ đều là người thuộc về một tổ chức.

Tổ chức này dã tâm bừng bừng, một lòng muốn truy tìm trường sinh.

Nếu không cần thiết, tôi cũng không muốn va chạm với bọn họ.

Anh nói xem.

Tiểu Diệp liệu có biết được chút tin tức gì không.

Khương Hoa khẽ giật mình: Ý cô là chúng ta đi hỏi Diệp Diệc Tâm.

Không sai.

Shirley Dương gật đầu, Anh nghĩ thử xem, đã là người của tổ chức này, lại có thể đến được đây, chứng tỏ sự hiểu biết của bọn họ đối với Tinh Tuyệt Cổ Thành xa hơn chúng ta rất nhiều.

Có lẽ. chúng ta có thể từ trong tay bọn họ biết được một chút tin tức.

Trong lòng Khương Hoa hơi động, đây quả thực là một ý kiến hay.

Thế nhưng ngay lập tức hắn liền lắc đầu.

Người nhà họ Uông cũng không phải loại lương thiện gì, mỗi người bọn họ đều cần trải qua sự xét duyệt của bộ phận tính toán.

Mỗi một người Uông gia đều được bồi dưỡng từ nhỏ.

Muốn để bọn họ phản bội Uông gia, Khương Hoa không có năng lực đó.

Shirley Dương biết Khương Hoa đang nghĩ gì: Tôi không phải muốn xúi giục bọn họ, mà là muốn hợp tác với bọn họ, cùng nhau thoát khỏi cái nơi quỷ quái này.

Khương Hoa sờ lên cằm, điều này ngược lại là có khả năng.

Bất quá lấy cách làm của người Uông gia, bọn họ sẽ đồng ý hợp tác sao.

Được rồi, bất kể như thế nào, vẫn cần phải cứu giáo sư và mọi người ra trước đã.

Đến nỗi có thể hợp tác với người Uông gia hay không, cứ để sau đi.

Trong tiềm thức, Khương Hoa cũng không muốn giao thiệp với người Uông gia.

Dù sao người Uông gia, kẻ nào kẻ nấy đều là lũ điên.

Vì trường sinh, chuyện gì cũng làm được.

Nếu như bị bọn họ biết trên người mình có huyết mạch thần bí, e rằng ngày hôm sau, Uông gia liền phái người tới bắt cóc hắn rồi.

Lấy thực lực võ giả Nhị phẩm hiện tại của hắn, còn chưa nắm chắc có thể toàn thân trở ra trước mặt Uông gia.

Phải biết, cho dù là Trương gia, khi đối mặt Uông gia đều bị khiến cho cửa nát nhà tan.

Lấy năng lực của Trương gia, tuyệt đối sẽ không thiếu võ giả Nhị phẩm, thậm chí ngay cả Tam phẩm, Tứ phẩm cũng rất có khả năng tồn tại.

Vậy chúng ta bây giờ đi đâu.

Khương Hoa hơi do dự một chút, nói: Chúng ta đi điện thờ trung tâm.

Tòa cổ thành này có cấu tạo không khác biệt lắm so với Tinh Tuyệt Cổ Thành, chỉ là tráng lệ hơn, nhưng cơ quan cơ bản, đẳng cấp quyền hạn kỳ thực cũng tương tự.

Dù sao cũng là Quỷ Động tộc.

Trong điện thờ đó nhất định có đáp án chúng ta cần.

Mà thầy giáo và mọi người cũng có khả năng rất lớn là bị bắt đến đó.

Có lẽ. người Uông gia cũng có thể đang ở đó.

Khương Hoa cùng Shirley Dương lặng lẽ đi tới gần điện thờ trung tâm.

Cư dân cổ thành bốn phía vẫn đang không ngừng tìm kiếm bọn hắn.

Xem ra nếu không tìm được bọn hắn, những thổ dân cổ thành này sẽ không chịu bỏ qua.

Đây là một tòa điện thờ cực kỳ hoa lệ.

Một pho tượng rắn khổng lồ đứng sừng sững trên quảng trường điện thờ, được cư dân nơi này tế bái.

Điều duy nhất khiến Khương Hoa nghi ngờ là pho tượng rắn khổng lồ này tựa hồ có chút giống Chúc Cửu Âm, nhưng lại có chi tiết khác biệt.

Ví dụ, pho tượng này chỉ có một con mắt.

Mà Chúc Cửu Âm lại có hai mắt.

Một âm một dương.

Mở mắt là ban ngày, nhắm mắt là đêm tối.

Đó mới là thần thú Chúc Cửu Âm trong truyền thuyết.

Từng vị tế tư mặc trường bào màu đen đi lại trong điện thờ.

Mà ngôi điện thờ này dường như toàn thân đều được làm bằng vàng ròng.

Cực kỳ xa hoa tôn quý.

Khương Hoa, chúng ta làm thế nào lẻn vào bên trong.

Shirley Dương ở một bên cau mày nói.

Ngôi điện thờ này chỉ có một lối vào, còn có rất nhiều người trông coi, bọn họ muốn đi vào không thể nghi ngờ là chuyện viển vông.

Khương Hoa cũng lâm vào suy tư.

Đây đúng là một vấn đề.

Bọn họ muốn giải cứu Giáo sư Trần, lại phát hiện căn bản không cách nào lén lút lẻn vào bên trong hoàng kim thần điện.

Bỗng nhiên, mắt Khương Hoa sáng lên: Địa cung.

Nghe được hai chữ này, Shirley Dương cũng lập tức hiểu ra.

Đã là phỏng theo Tinh Tuyệt Cổ Thành để xây dựng, như vậy ở đây chắc chắn cũng có địa cung.

Mà địa cung này nhất định sẽ kết nối với tòa điện thờ trung tâm kia.

Địa cung của Tinh Tuyệt Cổ Thành cực kỳ phát triển, có rất nhiều lối vào, chúng ta chỉ cần tùy tiện tìm một cái, lén lút lẻn vào là được.

Thế là, Khương Hoa cùng Shirley Dương liền bắt đầu tìm kiếm lối vào địa cung ở gần đó.

Thật đúng là để bọn hắn tìm được.

Ở đây cũng có người đang canh gác.

Chỉ bất quá so với điện thờ trung tâm, sức mạnh phòng thủ nơi này yếu kém hơn rất nhiều.

Khương Hoa dùng một hòn đá dời đi sự chú ý của lính canh, hắn liền mang theo Shirley Dương trực tiếp đi vào từ lối vào địa cung.

Chương 37

Đoạn đường này cũng không gây nên bất luận kẻ nào chú ý.

Hai người đi trong thông đạo dưới lòng đất.

Xung quanh vẽ rất nhiều bích họa tuyệt đẹp.

Những bích họa này so với bích họa bên trong Tinh Tuyệt Cổ Thành không thể nghi ngờ là khác biệt một trời một vực.

Bích họa nơi này, đến biểu cảm nhân vật cũng được khắc họa vô cùng sống động, câu chuyện cũng được thuật lại tương đối hoàn chỉnh.

Nhìn xem câu chuyện trên bích họa, sắc mặt Khương Hoa cùng Shirley Dương cũng không khỏi kinh hãi.

Từ những bích họa này có thể thấy, tòa cổ thành này thật sự chính là một thế giới ảo cảnh.

Nhưng lại có vài điểm khác biệt so với thế giới ảo cảnh thông thường.

Câu chuyện xảy ra vào hai ngàn năm trước.

Tinh Tuyệt Nữ Vương có được một thanh quyền trượng.

Nàng lợi dụng thanh quyền trượng này để xây dựng một thế giới.

Và để đạt được sự vĩnh sinh, Tinh Tuyệt Nữ Vương đã dùng thanh quyền trượng này cùng với sức mạnh của thần linh, kiến tạo nên Thiên quốc này.

Toàn bộ con dân Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng không phải bị gió cát chôn vùi, mà là toàn bộ đều trở thành vật tế, dùng để tế tự Xà Thần bên trong Quỷ Động.

Tinh Tuyệt Nữ Vương dùng máu tươi của mấy chục vạn con dân để đạt thành giao dịch với Thần linh, lợi dụng lực lượng của nó cấu kiến nên thế giới ảo cảnh khổng lồ này.

Những con dân Tinh Tuyệt Cổ Thành trở thành vật tế kia, sau khi c·hết linh hồn sẽ đi tới cái Thiên quốc này và vĩnh viễn sống sót.

Mà gốc Thi Hương Ma Dụ kia chính là chìa khóa tiến vào thế giới ảo cảnh này.

Kinh khủng.

Không rét mà run.

Trong lòng Khương Hoa cùng Shirley Dương lộ ra vẻ chấn kinh.

Rốt cuộc đó là quyền trượng gì mà lại có thể xây dựng thế giới ảo cảnh khổng lồ như thế.

Hơn nữa còn có thể làm cho linh hồn mấy chục vạn người vĩnh viễn sống sót.

Những con dân Tinh Tuyệt Quốc này, chẳng lẽ thật sự chưa c·hết sao.

Sau khi c·hết có thể thăng lên thiên quốc, đây cũng là mộng tưởng trong lòng tất cả mọi người a.

Chẳng trách những con dân này đều lựa chọn hiến tế sinh mệnh, đem máu tươi hiến cho Xà Thần để Xà Thần vĩnh viễn che chở bọn họ.

Đây chẳng phải là nói. vị Tinh Tuyệt Nữ Vương kia cũng chưa c·hết.

Nàng vẫn sống sờ sờ suốt hai ngàn năm qua.

Hơn nữa đang ở ngay tại tòa điện thờ trung tâm kia.

Shirley Dương mặt đầy chấn kinh: Khương Hoa, chuyện này nếu là thật, linh hồn của bọn Hồ Bát Nhất nếu thật sự bị hiến tế cho Xà Thần, há chẳng phải là c·hết thật rồi sao.

Sắc mặt Khương Hoa cũng có chút khó coi: Có lẽ vậy, nơi này và Xà Thần dưới Quỷ Động có chút liên hệ, t·ử v·ong trong thế giới ảo cảnh này rất có thể chính là c·hết thật.

Vậy chúng ta mau chóng cứu bọn Hồ Bát Nhất, chú Trần ra thôi.

Không nên gấp, chúng ta bây giờ cần nhiều tình báo hơn, bằng không tùy tiện tiến lên, còn chưa cứu được thầy và mọi người, chính chúng ta cũng có thể bị bắt lại.

Khương Hoa hít một hơi thật sâu, ánh mắt lộ ra vẻ bình tĩnh.

Giờ có vội cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ có để cho mình bình tĩnh lại mới có thể giải quyết vấn đề.

Dọc theo thông đạo địa cung, họ không ngừng đi về phía trước.

Điều làm cho hai người bất ngờ chính là dọc đường đi bọn hắn cũng không gặp bất luận kẻ nào.

Phảng phất như tòa địa cung này không có một ai.

Trong lòng Khương Hoa ẩn ẩn có dự cảm chẳng lành.

Dọc đường đi này dường như quá mức thuận lợi.

Bất quá bất kể như thế nào, trước tiên cứu được Hồ Bát Nhất và mọi người mới là chuyện quan trọng nhất.

Không biết đi bao xa, tòa địa cung này dường như dài đằng đẵng.

Bỗng nhiên, trước mắt hai người truyền đến một tia sáng.

Mắt Shirley Dương sáng lên: Phía trước rất có thể chính là điện thờ trung tâm, chúng ta mau tới thôi.

Tim Khương Hoa đập thình thịch.

Đến giờ khắc này, hắn cũng bắt đầu khẩn trương.

Khương Hoa hít sâu một hơi, đến nước này cũng chỉ có thể nhắm mắt đi tới.

Binh đến tướng đỡ, nước đến đất chặn.

Hắn và Shirley Dương bước vào thông đạo phía trước.

Cảnh tượng trước mắt bừng sáng.

Đồng tử Khương Hoa bỗng nhiên co rụt lại.

Chỉ thấy trước mặt bọn họ, vô số cư dân cổ thành đang quỳ rạp xuống tế bái Thần linh.

Mà vị trí của hai người bọn họ dường như là đang ở trên một tòa tế đàn.

Phía trên tòa tế đàn này có từng cái bóng người quen thuộc: Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Giáo sư Trần.

Bên cạnh bọn họ còn có một đám người áo đen.

Người nhà họ Uông.

Bọn họ vậy mà cũng bị bắt đến nơi này.

Một nữ tử mặc váy dài màu vàng hoa lệ, trên mặt đeo một lớp mạng che mặt mỏng, dáng người thướt tha, dáng điệu uyển chuyển, tay cầm quyền trượng, nhìn vô cùng tôn quý.

Nhưng điều khiến người ta sợ hãi là trên đầu nàng vậy mà nằm sấp từng con rắn đen, lũ rắn phun lưỡi, nhe răng độc, con mắt hình bướu thịt trên trán đang chiếu lấp lánh.

Nhìn cực kỳ đáng sợ.

Đây là.

Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tim Khương Hoa đập liên hồi.

Hắn mặc dù chưa từng tận mắt thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhưng nhìn thấy nàng lần đầu tiên, trong lòng hắn chỉ hiện lên bốn chữ kia.

Đây tuyệt đối là Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nàng thật sự chưa c·hết.

Một nỗi sợ hãi, rung động tự nhiên sinh ra trong lòng Khương Hoa cùng Shirley Dương.

Hồ Bát Nhất, Bàn Tử cùng Giáo sư Trần bọn hắn tựa hồ đã mất đi ý thức, ánh mắt mê mang, quỳ trên mặt đất không ngừng hướng Thần linh cầu nguyện.

Bên cạnh bọn họ là những người Uông gia mặc đồ đen, những người này cũng giống như con rối, mặc người thao túng.

Thấy cảnh này, Khương Hoa đều nổi da gà.

Âm mưu.

Đây là một cái âm mưu.

Sắc mặt Khương Hoa rất khó nhìn, chẳng trách bọn hắn xuống địa cung lại thuận lợi như vậy, hóa ra tất cả đều là âm mưu của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn thấy Khương Hoa cùng Shirley Dương đi tới, trên mặt tựa hồ lộ ra nụ cười: Chờ các ngươi đã lâu.

Câu này là dùng Quỷ Động Ngữ nói.

Khương Hoa sau khi nghe xong, tâm niệm vận chuyển cực nhanh.

Hắn đang tự hỏi làm sao có thể thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn

hiện tại.

Thủ đoạn lợi hại nhất của Khương Hoa bây giờ chính là Thất Tinh Long Uyên Kiếm.

Chỉ là không biết nó có thể gây tổn thương cho Tinh Tuyệt Nữ Vương hay không.

Hơn nữa nơi này còn là thế giới ảo cảnh, Tinh Tuyệt Nữ Vương có thủ đoạn gì, hắn hoàn toàn mù tịt.

Tộc Tiên Tri.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn về phía Shirley Dương, ngược lại lộ ra chút kinh ngạc.

Tộc Tiên Tri vẫn còn hậu duệ sinh sôi sao.

Tiếp theo Tinh Tuyệt Nữ Vương lại quay đầu nhìn về phía Khương Hoa: Đến nỗi ngươi.

Tựa hồ có chút quen thuộc.

Nàng khẽ nhíu mày, cố gắng suy nghĩ.

Chương 38

Khương Hoa hít sâu một hơi, bây giờ chỉ có thể đàm phán: Nữ Vương đại nhân, tôi và bạn tôi ngộ nhập nơi đây, có thể hay không xin Nữ Vương đại nhân thả bạn bè của tôi ra.

Ồ.

Ngươi cũng biết Quỷ Động Ngữ.

Tinh Tuyệt Nữ Vương lộ ra một nụ cười, Ngộ nhập nơi đây.

Các ngươi đã tới trộm quan tài của ta rồi, còn dám nói là ngộ nhập.

Trong lòng Khương Hoa trì trệ, nhưng mặt không đổi sắc: Nữ Vương đại nhân, chúng tôi chỉ vì tìm kiếm Mộc Trần Châu, dùng nó để giải trừ lời nguyền Quỷ Động, mạo muội quấy rầy Nữ Vương đại nhân đơn thuần là vô tình.

Ha ha, lời nguyền Quỷ Động.

Đây bất quá chỉ là ấn ký đánh vào trên người vật tế mà thôi.

Đã các ngươi đến nơi này, vậy thì cùng nhau hiến tế cho Xà Thần đại nhân đi.

Giọng Tinh Tuyệt Nữ Vương nhu hòa nhưng lời nói lại làm người không rét mà run.

Trong lòng Khương Hoa đã dần trầm xuống.

Hắn hơi cúi đầu, định lấy ra Thất Tinh Long Uyên Kiếm liều mạng.

Xem ra đàm phán thất bại rồi.

Tinh Tuyệt Nữ Vương căn bản không có ý định buông tha bọn hắn.

Không khí hiện trường căng thẳng tột độ.

Bỗng nhiên, trên tế đàn phát sinh biến hóa.

Những người áo đen đang quỳ rạp dưới đất bỗng nhiên bạo khởi, tất cả đều lao về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Trên người bọn hắn tựa hồ có một ngọn lửa đang thiêu đốt, tràn đầy ý cuồng bạo.

Tinh Tuyệt Nữ Vương tựa hồ cũng sửng sốt một chút, chợt sắc mặt trở nên âm trầm vô cùng: Kẻ ngoại lai, các ngươi đáng c·hết.

Nàng vung quyền trượng lên.

Lập tức toàn bộ thiên địa biến sắc, một cỗ lực lượng vô hình ép tới.

Ngay cả Khương Hoa cũng cảm nhận được sự ngột ngạt.

Đây chính là sức mạnh của Tinh Tuyệt Nữ Vương sao.

Nàng dường như có thể nắm giữ sức mạnh của thế giới ảo cảnh này.

Nhưng mà, đám người áo đen sắc mặt không đổi.

Một người trong đó lấy ra một cái gương đồng.

Ầm.

Cả sức mạnh của thế giới ảo cảnh lập tức bị cái gương nhỏ bé kia đẩy lùi về bốn phía, không thể tiến vào tế đàn.

Trấn Giới Kính.

Sắc mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương khó coi.

Không ngờ bọn hắn lại có loại vật này.

Các hắc y nhân lao tới, ánh mắt đều dán chặt vào quyền trượng trong tay Nữ Vương.

Nguyên lai mục tiêu của các ngươi là quyền trượng thần linh của ta.

Tinh Tuyệt Nữ Vương cười lạnh, không chút bối rối.

Nhưng mà, Diệp Diệc Tâm ở một bên bỗng nhiên bạo khởi, lấy tốc độ cực nhanh đoạt lấy quyền trượng.

Tinh Tuyệt Nữ Vương biến sắc, vội vàng lùi lại.

Diệp Diệc Tâm không đắc thủ, giờ khắc này cô ta cũng không ẩn giấu nữa, toàn thân tản ra một loại năng lượng như lửa.

Đó là Sức mạnh Phượng Hoàng của Uông gia.

Những hắc y nhân khác cũng lao lên, tung nắm đấm về phía Nữ Vương.

Tinh Tuyệt Nữ Vương lộ vẻ khinh thường, quyền trượng vung lên, tất cả đều bị chấn bay.

Các ngươi. triệt để chọc giận ta.

Trên tế đài, Tinh Tuyệt Nữ Vương sát khí đằng đằng: Các ngươi đều đáng c·hết.

Nàng trực tiếp vén mạng che mặt lên, lộ ra khuôn mặt tuyệt đẹp cùng đôi mắt câu hồn đoạt phách.

Tại khoảnh khắc con mắt xuất hiện, một cỗ lực lượng vô hình đột ngột giáng xuống.

Không gian số ảo.

Khương Hoa biến sắc.

Hắn nhớ tới câu chuyện Shirley Dương kể.

Mắt của Tinh Tuyệt Nữ Vương có sức mạnh thông với U Minh.

Lúc trước hắn tưởng là truyền thuyết, giờ thì đã xác nhận.

Hắn nhìn về phía người Uông gia, hy vọng họ còn hậu chiêu, nhưng chỉ thấy vẻ kinh hãi trên mặt bọn họ.

Xem ra bộ phận tính toán của Uông gia tính được việc Nữ Vương nắm giữ ảo cảnh, nhưng không ngờ bản thân nàng cũng mạnh mẽ như vậy.

Một cái hố đen nhánh xuất hiện trên bầu trời, tràn ngập khí tức u minh kinh khủng.

Những hắc y nhân, kể cả Diệp Diệc Tâm, không có bất kỳ phản kháng nào liền bị nuốt chửng vào đó.

Hiện trường khôi phục bình tĩnh.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đứng đó, còn Khương Hoa cùng Shirley Dương thì lạnh gáy.

Nữ Vương quá mạnh, không chỉ điều khiển ảo cảnh mà còn có kỹ năng Mắt U Minh, có thể mở ra không gian số ảo nuốt chửng tất cả.

Tiếp theo đến lượt các ngươi.

Tinh Tuyệt Nữ Vương cười khẽ, coi bọn hắn như sâu kiến.

Nàng vung quyền trượng, một sức mạnh cường hãn giáng xuống khống chế Khương Hoa và Shirley Dương.

Khương Hoa cúi đầu, ánh mắt giãy dụa.

Hắn đang chờ thời cơ.

Lúc cúng tế chính là lúc cảnh giác của Nữ Vương thấp nhất.

Hai người không thể chống cự, trơ mắt nhìn mình quỳ xuống bái lạy Xà Thần.

Ý thức vẫn tỉnh táo nhưng thân thể đã mất kiểm soát.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đi đến trước tế đàn, niệm một tràng tế văn

dài dòng bằng Quỷ Động Ngữ.

Niệm xong, toàn bộ tế đàn phong vân biến sắc.

Một con mắt khổng lồ xuất hiện lờ mờ, ẩn chứa khí tức kinh khủng tương tự Chúc Cửu Âm nhưng lại có chút khác biệt.

Xà Thần cuối cùng cũng hiện thân.

Một hư ảnh rắn khổng lồ, độc nhãn, xuất hiện giữa thiên địa.

Khương Hoa lờ mờ nhìn thấy một thế giới khác, một hang động khổng lồ với bộ xương trắng vĩ đại nằm ngang.

Bộ xương ấy tỏa ra một hư ảnh, vượt qua thời gian không gian đi tới tế đàn này.

Hư ảnh Xà Thần gầm lên, mở cái miệng như chậu máu định nuốt chửng linh hồn nhóm người Hồ Bát Nhất, Giáo sư Trần và cả Khương Hoa.

Ánh mắt Khương Hoa lộ ra tinh mang.

Chính là lúc này.

Chân khí trong cơ thể hắn chấn động toàn thân, nhưng vẫn không phá được giam cầm.

Không phá được sao.

Khương Hoa không nhụt chí, tâm niệm vừa động.

Keng.

Một tiếng long ngâm vang vọng thiên địa.

Giống như Ngân Long lấp lánh, Thất Tinh Long Uyên Kiếm hiện thế.

Cơ thể Khương Hoa rốt cuộc cũng khôi phục quyền kiểm soát.

Rống.

Phảng phất như Chân Long viễn cổ phục sinh, một hư ảnh Cự Long màu xanh từ trong kiếm xông ra, hóa thành Xích Long hư ảnh bay lượn giữa không trung.

Khoảnh khắc Xích Long xuất hiện, sắc mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương đại biến, còn hư ảnh Xà Thần trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi tột độ.

Xích Long hư ảnh lao tới, long trảo tóm chặt lấy Xà Thần hư ảnh.

Xà Thần muốn giãy dụa nhưng bị Long Uy trên người Xích Long trấn áp, thân thể run rẩy.

Đây là huyết mạch áp chế.

Chương 39

Chân Long là một trong Tứ Thần Thú viễn cổ, huyết mạch cao quý đủ để áp chế mọi yêu thú.

Nếu Xà Thần là Chúc Cửu Âm hoàn chỉnh thì còn đỡ được, đằng này chỉ là tàn hồn.

Xà Thần đại nhân.

Tinh Tuyệt Nữ Vương vội vàng lao tới ứng cứu, vung vẩy quyền trượng tập kết thiên địa chi lực.

Nhưng Xích Long hư ảnh chỉ quay đầu lại, đôi mắt to như núi cao lóe lên ánh vàng, uy áp kinh khủng trực tiếp đè lên người nàng, đánh tan thiên địa chi lực.

Xích Long há miệng, bắt đầu nuốt chửng Xà Thần hư ảnh.

Hư ảnh Xà Thần khổng lồ bị nuốt chửng với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Cư dân cổ thành bên dưới ngây dại, tín ngưỡng sụp đổ.

Nhóm Khương Hoa cũng dần khôi phục hành động, kinh ngạc nhìn trận chiến Chân Long này.

Chỉ một phút sau, Xà Thần hư ảnh bị nuốt sạch.

Xích Long hư ảnh ợ một cái đầy nhân tính, rồi quay về trong kiếm.

Khương Hoa cảm nhận được sức mạnh hạo nhiên trong tay, huyết mạch Xích Long trong cơ thể sôi trào, linh hồn thăng hoa.

Một cỗ áp lực muốn bùng nổ dâng lên trong lòng.

Chém cho ta.

Khương Hoa phóng lên trời, hét lớn.

Một đạo kiếm quang sáng rực, rạng ngời như ngân hà, chém xuống tế đàn.

Kiếm quang bổ ra cả thế giới ảo cảnh.

Không gian nứt vỡ như tấm kính.

Không.

Tinh Tuyệt Nữ Vương hét lên thê lương, mặt đầy kinh hãi, liều mạng thúc giục quyền trượng nhưng vô dụng.

Thế giới ảo cảnh sụp đổ, cư dân cổ thành dần tan biến.

Tại sao.

Ngươi tại sao làm như vậy.

Ngươi hại c·hết mấy chục vạn người.

Ngươi là ác quỷ.

Khương Hoa sau khi bổ ra một kiếm, cơ thể suy yếu, sắc mặt trắng bệch nhưng vẫn mỉm cười: Cái gọi là thế giới ảo cảnh này chẳng qua là chút chấp niệm mà thôi.

Các người sớm đã c·hết từ hai ngàn năm trước rồi.

Tất cả đã đến lúc cát bụi trở về với cát bụi.

Tinh Tuyệt Nữ Vương gào thét: Không.

Ta sẽ không c·hết.

Ta muốn g·iết ngươi.

Nàng xốc mạng che mặt định dùng Mắt U Minh nhưng vô hiệu vì Xà Thần đã bị nuốt.

Cuối cùng, thân hình nàng tan biến, thế giới ảo cảnh sụp đổ hoàn

toàn.

Khương Hoa hoa mắt, không gian biến đổi.

Hắn thấy mình vẫn đang đứng trên thạch lương trong Quỷ Động.

Trước mắt là quan tài Côn Luân Thần Mộc và đóa hoa yêu dị đang nở rộ.

Shirley Dương, Hồ Bát Nhất, Giáo sư Trần.

đều dần tỉnh lại.

Chỉ có Diệp Diệc Tâm là không thấy đâu, và cả những người áo đen cũng biến mất.

Vừa rồi.

đó thật là Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Bàn Tử rung động hỏi.

Mọi người tuy bị khống chế nhưng ý thức vẫn tỉnh táo, chứng kiến tất cả.

Không sai.

Đó chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Shirley Dương xác nhận.

Sở Kiện tỉnh lại, nhìn quanh: A, Tiểu Diệp đâu.

Mọi người trầm mặc.

Hồ Bát Nhất thở dài: Tiểu Diệp và những người áo đen kia là cùng một bọn.

Cô ấy đã không về được nữa rồi.

Sở Kiện rưng rưng nước mắt: Thầy đi rồi, giờ đến Tiểu Diệp.

Bàn Tử đi đến vỗ vai Khương Hoa: Khương huynh đệ, may mà có

cậu, không thì chúng ta bị cái bánh chưng già kia ám toán rồi.

Mà thanh kiếm vừa rồi của cậu là gì thế.

Lợi hại quá, nuốt chửng cả con rắn to đùng.

Khương Hoa cười: Bảo vật gia truyền thôi, có chút thần dị.

Bàn Tử mắt sáng lên: Đồ cổ đại.

Có đáng tiền không.

Hồ Bát Nhất kéo hắn ra: Bàn Tử, cậu đừng thấy cái gì mắt cũng sáng lên như kẻ trộm thế được không.

Không khí căng thẳng dịu đi đôi chút.

Khương Hoa đi đến bên cạnh Giáo sư Trần vẫn chưa tỉnh: Thầy lớn tuổi rồi, cảm xúc biến động mạnh lại bị giày vò trong ảo cảnh, hi vọng thầy sẽ không sao.

Đột nhiên, Hồ Bát Nhất kêu lên: Tiểu Sở, cậu làm gì thế.

Mọi người nhìn lại, thấy Sở Kiện ngơ ngác đi về phía Thi Hương Ma Dụ, miệng lẩm bẩm: Thầy. thầy.

Nguy rồi, Tiểu Sở bị Thi Hương Ma Dụ ám.

Khương Hoa biến sắc, lao tới nhưng đã muộn.

Sở Kiện bước chân vô thức, một cước đạp vào khoảng không, rơi thẳng xuống Quỷ Động.

Đừng.

Mọi người kinh hô, nhưng Sở Kiện đã biến mất trong bóng tối.

Khương Hoa dừng bước ngay mép đá, nghiến răng: Đáng c·hết.

Thi Hương Ma Dụ.

Hắn cảm thấy có lực lượng xâm nhập não bộ nhưng chân khí hộ

thể đã chặn lại.

Hắn vung Thất Tinh Long Uyên Kiếm, chém một nhát.

Đóa hoa Thi Hương Ma Dụ bị chém đứt tận gốc, rơi xuống Quỷ Động.

Tiểu Sở cậu ấy.

Shirley Dương nghẹn ngào.

Hồ Bát Nhất tự trách: Là lỗi của tôi, tôi là đội trưởng mà không trông chừng cậu ấy.

Đột nhiên, Giáo sư Trần ngồi bật dậy, mắt chảy huyết lệ, hét lớn: Tiểu Sở, con c·hết thế nào.

Tiểu Sở.

Rồi ông đứng dậy nhảy múa điên loạn, miệng sùi bọt mép.

Thầy ơi.

Thầy sao thế.

Khương Hoa vội giữ lấy Giáo sư Trần: Thưa thầy, con là học trò của thầy, Khương Hoa đây.

Thầy còn nhớ không.

Ngạch, hắc, ê a.

Giáo sư Trần hai mắt vô thần, hoàn toàn không có ý thức, miệng vẫn lẩm bẩm gọi tên Sở Kiện.

Thầy đã điên rồi.

Khương Hoa trầm mặc, trong lòng khó chịu.

Giáo sư Trần vẫn không thể thoát khỏi vận mệnh điên loạn sao.

Shirley Dương phân tích: Lúc chú Trần hôn mê, hẳn là cũng rơi

vào trong ảo cảnh của Thi Hương Ma Dụ, hơn nữa trong ảo cảnh đã tận mắt nhìn thấy Tiểu Sở nhảy xuống vách núi, thần kinh đại não bị kích động mạnh, cả người mới bắt đầu trở nên điên điên khùng khùng như vậy.

Bàn Tử nghiến răng nghiến lợi nói: Lại là cái thứ Thi Hương Ma Dụ c·hết tiệt này.

Tinh Tuyệt Nữ Vương kia trồng loại đồ vật hại người này, bà ta cũng chẳng phải thứ tốt lành gì.

Hiện tại đoàn khảo cổ, ngoại trừ Tát Đế Bằng bị thương ở sông băng Côn Luân không đến sa mạc tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành, những người khác như Hách Ái Quốc, Diệp Diệc Tâm, Sở Kiện đều đã c·hết, mà Giáo sư Trần cũng trở nên điên dại.

Chỉ có Khương Hoa, Shirley Dương, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử bốn người là vẫn còn sống tốt.

Nhìn dáng vẻ khó chịu của Khương Hoa, Hồ Bát Nhất thở dài một hơi: Khương huynh đệ, đừng quá buồn rầu.

Shirley Dương cũng nói: Khương Hoa, chờ sau khi chúng ta trở về, tôi sẽ đưa chú Trần đến Đăng Tháp quốc, nơi đó có y học tiên tiến nhất, nhất định có thể chữa khỏi cho chú ấy.

Khương Hoa lắc đầu, trong lòng cậu rất rõ ràng.

Cho dù là ở kiếp trước, khoa học kỹ thuật đến những năm 2120, sự hiểu biết của nhân loại đối với bộ não vẫn còn ở giai đoạn rất mông muội.

Đối với các bệnh về tinh thần, nhân loại cũng không có biện pháp gì hữu hiệu.

Khương Hoa do dự một chút, từ trong ngực lấy ra một quả Thổ Linh, trực tiếp đút cho Giáo sư Trần.

Nhìn thấy Thổ Linh quả, trong mắt Shirley Dương cũng lộ ra một chút hy vọng.

Có lẽ, Thổ Linh quả có thể trị hết bệnh cho Giáo sư Trần.

Nhưng mà, bọn họ rất nhanh liền thất vọng.

Sau khi ăn Thổ Linh quả, cơ thể Giáo sư Trần tuy khá hơn nhiều, nhưng đầu óc vẫn mê man, miệng lảm nhảm những lời điên khùng.

Xem ra Thổ Linh quả cũng không có tác dụng gì.

Không có tác dụng sao.

Khương Hoa lẩm bẩm, Thổ Linh quả chỉ có thể tác dụng lên nhục thân, mà linh hồn lại là một lĩnh vực khác.

Bỗng nhiên, trong lòng hắn khẽ động.

Có lẽ, thần thánh quyền trượng của Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể giúp ích chút gì cho lão sư.

Trong Tinh Tuyệt quốc, có rất nhiều thứ liên quan đến linh hồn.

Ví dụ như thế giới ảo cảnh, thần thánh quyền trượng, Thi Hương Ma Dụ.

Chương 40

Ngay cả U Minh Chi Nhãn của Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng ít nhiều có quan hệ với linh hồn.

Khương Hoa suy tính trong lòng, đã Thổ Linh quả không thể trị liệu thương tổn đại não của Giáo sư Trần, vậy thì thần thánh quyền trượng của Tinh Tuyệt Nữ Vương liệu có thể chữa trị không.

Cây quyền trượng này dường như vô cùng bí ẩn.

Mục đích Uông gia nhân tới Tinh Tuyệt Cổ Thành chính là vì cây quyền trượng này.

Nó rốt cuộc có tác dụng gì.

Theo những thông tin Khương Hoa biết hiện tại, nó có thể xây dựng một không gian ảo cảnh, giúp linh hồn con người có thể tồn tại.

Linh hồn của mấy chục vạn người Tinh Tuyệt Cổ Thành chính là trốn trong không gian ảo cảnh để kéo dài hơi tàn.

Rõ ràng nó có tác dụng nào đó đối với linh hồn.

Thế là, Khương Hoa quyết định mở quan tài.

Những người khác cũng không có ý kiến.

Mọi người cùng đi tới trước quan tài Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Trên quan tài có một nắp đậy, cũng được làm bằng Côn Luân Thần Mộc.

Bên trên không chạm khắc bất kỳ thứ gì.

Thuần túy là một khối Côn Luân Thần Mộc tự nhiên.

Chỉ riêng khối gỗ này thôi đã vô giá rồi.

Chuyện mở quan tài, Bàn Tử là người hưng phấn nhất.

Hắc hắc, mụ tú bà già Tinh Tuyệt Nữ Vương kia, không nghĩ tới mình cũng có ngày hôm nay nhỉ.

Bà ta hại c·hết nhiều người như vậy, đáng đời bị chúng ta đào mộ quật mả.

Nếu không phải bà ta c·hết sớm, khoản nợ này Bàn gia sớm muộn gì cũng tính toán với bà ta, hừ.

Người thắp nến, quỷ thổi đèn.

Hồ Bát Nhất còn định lấy nến đặt ở góc đông nam.

Bàn Tử hừ một tiếng: Lão Hồ, cậu khách khí với mụ tú bà này làm gì.

Cũng không nghĩ xem bà ta đã g·iết bao nhiêu người, bà ta nếu dám vùng dậy biến thành cương thi, chúng ta sẽ cho bà ta hôi phi yên diệt, vĩnh viễn không có đất phục sinh.

Hồ Bát Nhất nghĩ ngợi rồi thu hồi nến.

Quả thực, Tinh Tuyệt Nữ Vương không xứng.

Bà ta một tay hại c·hết mấy chục vạn người, đem huyết nhục của bọn họ hiến tế cho Xà Thần, sau đó lợi dụng sức mạnh thần linh dựng lên thế giới ảo cảnh để linh hồn mình sống mãi.

Khương Hoa hít sâu một hơi, tay phải đẩy mạnh, mở ra nắp quan tài.

Bên trong nằm một nữ tử trông rất sống động.

Đeo mặt nạ vàng kim, mặc váy dài hoa lệ.

Cho dù hơn hai ngàn năm trôi qua, làn da của bà ta vẫn trắng nõn mịn màng.

Ngay cả Khương Hoa cũng không khỏi cảm thán một câu.

Không hổ là Côn Luân Thần Mộc, hiệu quả thực sự quá nghịch thiên.

Cái này nếu bị những nhà sử học kia phát hiện, nhất định sẽ chấn động toàn thế giới.

Ánh mắt Khương Hoa hướng về phía tay của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nơi đó có một cây quyền trượng vàng óng, đỉnh quyền trượng có một viên ngọc thạch màu xanh biếc, nhìn xanh tươi ướt át, từng tia linh quang lưu chuyển bên trong.

Vừa nhìn đã biết là vật bất phàm.

Bên cạnh quyền trượng vàng óng còn có một chiếc gương.

Đó là.

Trấn Giới Kính.

Trấn Giới Kính của Uông gia nhân.

Không ngờ lại xuất hiện trực tiếp trong quan tài.

Bất quá cũng có thể lý giải, thế giới ảo cảnh được xây dựng dựa trên quyền trượng, sau khi ảo cảnh vỡ nát, vật phẩm bên trong tự nhiên rơi xuống bên cạnh quyền trượng.

Khương Hoa cầm lấy Trấn Giới Kính.

Trong đôi mắt lóe lên một tia kim quang.

Trấn Giới Kính: Chí bảo Đạo gia thời Chiến Quốc, được chế tạo từ Cửu Thiên Huyền Thạch, sở hữu sức mạnh thần kỳ có thể tru diệt tà sùng, trấn áp động thiên thế giới.

Đinh.

Kiểm trắc đến Long Khí bảo vật, có hấp thu hay không.

Hấp thu.

Đinh.

Chúc mừng Túc chủ thu được 1102 Điểm Tiến Hóa.

Trên mặt Khương Hoa lộ ra vẻ vui mừng.

Không ngờ Trấn Giới Kính này lại có lai lịch lớn như vậy.

Là chí bảo Đạo gia thời Chiến Quốc.

Cấp bậc của nó dù so với Thất Tinh Long Uyên Kiếm cũng sẽ không kém quá nhiều.

Trấn Giới Kính đã cho hắn kinh hỉ, vậy cây quyền trượng này lại có chỗ lợi hại thế nào.

Nghĩ tới đây, Khương Hoa vội vàng vận chuyển Hoàng Kim Nhãn, nhìn về phía quyền trượng vàng óng.

Đá Tạo Hóa: Được chế tạo từ mảnh vỡ Thanh Đồng Môn ẩn chứa chung cực chi bí, sở hữu sức mạnh tạo hóa.

Vốn do tiên tổ Ma Quốc đoạt được, sau khi Ma Quốc bị tiêu diệt, dư nghiệt Ma Quốc mang tới Quỷ Động, sáng lập Tinh Tuyệt quốc, chế thành Tạo Hóa quyền trượng.

Đá Tạo Hóa.

Trong lòng Khương Hoa chấn động.

Điều này thực sự quá mức kinh người.

Trong thế giới trộm mộ, thứ bí ẩn nhất không phải là trường sinh, mà là cánh cửa Thanh Đồng Môn kia.

Bên trong Thanh Đồng Môn ẩn chứa bí mật chung cực Chung Cực Chi Bí.

Không ai biết đó rốt cuộc là gì.

Tại sao phải dùng Thanh Đồng Môn để giam giữ.

Tại sao phải để người Trương gia bảo vệ đời đời kiếp kiếp.

Truyền thuyết kể rằng bên trong Thanh Đồng Môn ẩn chứa bí mật trường sinh.

Lại có truyền thuyết nói bên trong chôn giấu thần linh thượng cổ.

Tóm lại, đó là một nơi cực kỳ bí ẩn.

Mà Khương Hoa không ngờ, cây quyền trượng này lại được làm từ mảnh vỡ Thanh Đồng Môn.

Hèn chi ngay cả Uông gia nhân cũng phải phái người tới cướp đoạt.

Trong lòng Khương Hoa lẩm bẩm: Truyền thuyết bộ phận tính toán của Uông gia chính là lấy một mảnh vỡ Thanh Đồng Môn làm hạch tâm, mới có thể thôi diễn hết thảy.

Đáng tiếc là, cây Tạo Hóa quyền trượng này cũng được làm từ mảnh vỡ Thanh Đồng Môn.

Bộ phận tính toán của Uông gia tuy có thể tính ra ở Tinh Tuyệt Cổ Thành có một vật rất quan trọng đối với họ, nhưng họ không thể tính ra cụ thể là gì, cũng không thể tính ra thủ đoạn của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Đinh.

Kiểm trắc đến Long Khí bảo vật, có hấp thu hay không.

Hấp thu.

Đinh.

Chúc mừng Túc chủ thu được 3600 Điểm Tiến Hóa.

Túc Chủ: Khương Hoa Tu Vi: Nhị phẩm võ giả tiến độ luyện thịt: 28% Huyết Mạch: Xích Long Huyết Mạch tiến độ thức tỉnh: 12% Điểm Tiến Hóa: 6215 điểm Hít.

Khương Hoa hít một hơi khí lạnh, không ngờ Tạo Hóa quyền trượng này lại trị giá hơn 3600 Điểm Tiến Hóa.

Cho dù là tấm da Toan Nghê Suanni ẩn chứa kho báu Từ Phúc trước đó cũng chỉ trị giá hơn 1200 điểm.

Á, đây là cái gì.

Bàn Tử lục lọi trên t·hi t·hể Tinh Tuyệt Nữ Vương, tìm ra một tấm da thú cổ xưa.

Trên mặt da thú khắc họa từng dòng văn tự.

Mắt Shirley Dương ngưng lại: Đây là Quỷ Động Văn.

Hả, ai mà đọc hiểu được chứ.

Bàn Tử có chút thất vọng ném tấm da thú đi, dù sao cũng không phải thứ gì đáng tiền.

Shirley Dương trừng mắt nhìn hắn: Bàn Tử, anh không cần tiền hả.

Tư liệu lịch sử quan trọng như vậy mà anh tùy tiện ném xuống đất.

Hồ Bát Nhất cũng trừng mắt: Bàn Tử, tôi nói cậu có thể có chút liêm sỉ nguyên tắc được không.

Chương 41

Cậu có biết những văn tự này đối với các nhà sử học còn trân quý hơn cả đống đồ cổ kia không.

Bàn Tử gãi đầu cười ngượng: Ha ha, quen tay, quen tay ấy mà.

Shirley Dương nhặt tấm da thú lên, cẩn thận quan sát.

Cô đối với Quỷ Động Văn cũng không có nghiên cứu gì.

Chữ viết trên tấm da thú này đối với cô chẳng khác nào thiên thư.

Khương Hoa, anh tới xem một chút, bên trên viết cái gì.

Shirley Dương biết mình không hiểu Quỷ Động Văn, nhưng không sao, Khương Hoa biết là được.

Hơn nữa trong thế giới ảo cảnh kia, Shirley Dương đã tận mắt thấy Khương Hoa dùng Quỷ Động Văn nói chuyện với Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Khương Hoa nhận lấy tấm da thú, chăm chú xem xét.

Chờ hắn xem xong.

Đinh.

Chúc mừng Túc chủ tìm được manh mối Xích Long Huyết Mạch.

Đinh.

Chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh 1.

Đinh.

Chúc mừng Túc chủ thu được 2000 Điểm Tiến Hóa.

Đinh.

Chúc mừng Túc chủ thu được phần thưởng nhiệm vụ: Một chiếc Phát Khâu Thiên Quan Ấn.

Đinh.

Chúc mừng Túc chủ thu được Kỹ năng Song Chỉ Thám Động.

Hít.

Trên mặt Khương Hoa lộ ra vẻ vừa mừng vừa sợ.

Phát Khâu Thiên Quan Ấn trong cửa hàng hệ thống trị giá hơn 7200 điểm.

Còn có Song Chỉ Thám Động Hai ngón dò hang cũng trị giá hơn ngàn điểm.

Không ngờ lần này hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh lại được thưởng nhiều đồ như vậy.

Không sai, trên tấm da thú này ghi lại lịch sử Tinh Tuyệt quốc, cũng ghi lại chuyện dư nghiệt Ma Quốc sau khi phục sinh Xà Thần.

Sự tình là như thế này: Sau khi Ma Quốc bị Cách Tát Nhĩ Vương tiêu diệt, dư nghiệt Ma Quốc vì muốn khôi phục huy hoàng, đã quyết định phục sinh Xà Thần, lợi dụng sức mạnh Xà Thần để tái lập một Ma Quốc mới.

Muốn phục sinh Xà Thần cần hai thứ: Nguồn gốc sức mạnh và Sức mạnh Tạo Hóa.

Nguồn gốc sức mạnh là để bù đắp nhục thân cho Xà Thần, cho nên dư nghiệt Ma Quốc đã nhắm vào nhà Xích Long, cũng chính là Xích Long Huyết Mạch của Khương gia.

Vào thời Chiến Quốc hơn hai ngàn năm trước, quần hùng nổi dậy, vô số cường giả cùng tồn tại, Khương gia không thiếu cường giả giác tỉnh huyết mạch.

Sức mạnh Xích Long Huyết Mạch chính là mục tiêu cuối cùng của tất cả loài rắn yêu thú, cho nên dùng Xích Long Huyết Mạch của Khương gia làm bản nguyên sức mạnh để phục sinh Xà Thần là chuyện quá thích hợp.

Dư nghiệt Ma Quốc thiết kế một cái bẫy, tóm gọn tất cả cường giả Khương gia, hơn nữa hiến tế cho Xà Thần, đây chính là sự việc ở Cửu Tầng Yêu Lâu tại sông băng Côn Luân.

Nhưng có nguồn gốc sức mạnh, Xà Thần vẫn không thể phục sinh, còn cần Sức mạnh Tạo Hóa.

Sức mạnh Tạo Hóa sở hữu năng lực sáng tạo cường đại, thế giới ảo cảnh chính là do Sức mạnh Tạo Hóa tạo ra, giúp mấy chục vạn tàn hồn kéo dài hơi tàn hơn hai ngàn năm.

Tuy nhiên, cuối cùng kế hoạch của tàn dư Ma Quốc vẫn thất bại.

Muốn phục sinh Chúc Cửu Âm giống như phục sinh một vị Thần Linh, dù chỉ là một tia tàn niệm cũng là chuyện không thể nào.

Mặc dù không phục sinh được Xà Thần, nhưng tàn hồn Xà Thần cũng nhận được sự tăng cường cực lớn, có thể thông qua Quỷ Động giao lưu với con người.

Dư nghiệt Ma Quốc liền thành lập một chính quyền khổng lồ quanh Quỷ Động, cũng chính là Tinh Tuyệt quốc sau này, xưng hùng Tây Vực ba mươi sáu nước.

Đây cũng là nguồn gốc của Tinh Tuyệt quốc.

Mà Khương gia trong chuyện này đóng vai trò nạn nhân.

Cũng chính vì vậy, Xích Long Huyết Mạch của Khương gia suýt chút nữa thì diệt tuyệt, biến mất giữa thiên địa.

Đến chuyện về sau, Khương Hoa đã biết.

Tinh Tuyệt Nữ Vương đạt thành giao dịch với tàn hồn Xà Thần, lợi dụng sức mạnh Xà Thần cùng Sức mạnh Tạo Hóa tạo ra thế giới ảo cảnh, cái giá phải trả là tinh hoa huyết nhục của mấy chục vạn người để bù đắp tiêu hao cho Xà Thần.

Cũng vì thế, Tinh Tuyệt quốc to lớn chỉ trong một đêm đã biến mất trong bụi bặm lịch sử.

Đinh.

Nhiệm vụ chủ tuyến: Tìm kiếm bí mật Xích Long Huyết Mạch.

Đinh.

Công bố nhiệm vụ chi nhánh 1: Nhiệm vụ chi nhánh 1: Tiên huyết của đông đảo tiền bối nhà Xích Long ngưng kết thành Xích Long Tinh Huyết chân chính, thất lạc trong Quỷ Động.

Yêu cầu: Đi tới Quỷ Động thu hoạch Xích Long Tinh Huyết.

Phần thưởng nhiệm vụ: Huyết Mạch Phản Tổ.

Phần thưởng nhiệm vụ: 5000 Điểm Tiến Hóa.

Phần thưởng nhiệm vụ: Ngẫu nhiên thưởng một Kỹ năng.

Trừng phạt thất bại: Không.

Bỗng nhiên, trong lòng Khương Hoa vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

Xem xong tin tức, Khương Hoa lộ vẻ chợt hiểu, không ngờ tiên huyết của tiền bối Khương gia đã ngưng kết thành Xích Long Tinh Huyết, bị hiến tế vào trong Quỷ Động.

Mà nhiệm vụ của Khương Hoa chính là đi vào Quỷ Động lấy ra số tinh huyết này.

Khương Hoa quay đầu liếc nhìn Quỷ Động.

Sâu không thấy đáy.

Hắn rùng mình, muốn xuống Quỷ Động chắc chắn không thể cứ thế nhảy xuống.

Khương Hoa sợ mình sẽ ngã thành thịt nát.

Trong truyền thuyết xa xưa, phía bắc núi Côn Luân có một hang động Tăng Cách Nam Đa chứa kho báu, bên trong có hài cốt Xà Thần.

Dù hài cốt Xà Thần đã thối rữa chỉ còn khung xương, nhưng vẫn giữ lại cái đầu và con mắt khổng lồ trên đó.

Đại não Xà Thần vẫn giữ sức mạnh Hành cảnh huyễn hóa, mà con mắt khổng lồ kia có thể khiến linh hồn nó bất diệt, giống như Phượng Hoàng, niết bàn trọng sinh trên hài cốt.

Con mắt khổng lồ đó về sau chính là Phượng Hoàng Đảm Mật Phượng Hoàng.

Sau lại được Chu Văn Vương gọi là Mộc Trần Châu.

Mộc Trần Châu có thể mở ra thông đạo Hành cảnh huyễn hóa, đi tới bên trong Quỷ Động.

Khương Hoa hồi tưởng lại những truyền thuyết này, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Những chuyện hắn trải qua hiện tại có quá nhiều điểm tương đồng với truyền thuyết, ví dụ như chuyện phục sinh Xà Thần.

Sao thế.

Shirley Dương thấy sắc mặt Khương Hoa biến ảo không ngừng, tò mò hỏi: Trên da thú viết gì vậy.

Trên da thú viết lai lịch Tinh Tuyệt quốc.

Khương Hoa cũng không giấu giếm, đem những chuyện ghi trên

da thú kể rõ ràng cho mọi người.

Lũ dư nghiệt Ma Quốc này thật quá ghê tởm.

Bàn Tử tức giận nói, Khương huynh đệ, cậu yên tâm, có cơ hội tôi nhất định giúp cậu báo thù.

Shirley Dương lật xem thường: Bàn Tử, người ta đã c·hết hơn hai ngàn năm rồi, anh báo thù kiểu gì.

Hắc hắc, c·hết rồi chẳng lẽ không có mộ à.

Hợp lại ý anh nói báo thù chính là đi đổ đấu trộm mộ hả.

Sao.

Không được à.

Tôi đây gọi là vì dân trừ hại.

Bàn Tử nghĩa chính ngôn từ nói.

Bàn Tử, cậu bớt xàm đi.

Hồ Bát Nhất day trán nói.

Chúng ta hay là nghĩ xem Giáo sư Trần phải làm sao trước đã.

Đúng đúng, Khương Hoa, cây quyền trượng của Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể trị bệnh cho Giáo sư Trần không.

Shirley Dương ở bên cạnh hỏi.

Khương Hoa cầm lấy Tạo Hóa quyền trượng, do dự một chút.

Tôi cũng không biết, để tôi thử xem.

Hắn đi tới trước mặt Giáo sư Trần, đưa chân khí trong cơ thể vào quyền trượng, lập tức quyền trượng hào quang tỏa sáng.

Bạch quang nhu hòa chìm vào cơ thể Giáo sư Trần.

Một lúc lâu sau, trong mắt mọi người lộ ra vẻ thất vọng.

Haizz, quyền trượng của Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng vô dụng sao.

Shirley Dương nhíu mày, cô biết uy lực của cây quyền trượng này, có thể tạo ra cả một không gian ảo cảnh, nhưng vẫn không thể trị liệu bệnh cho Giáo sư Trần.

Khương Hoa thì rơi vào trầm tư, vừa rồi hắn dường như cảm nhận được Tạo Hóa quyền trượng đã có tác dụng.

Thế nhưng cỗ Sức mạnh Tạo Hóa kia không thể trị liệu có mục tiêu vào ổ bệnh của Giáo sư Trần, cho nên nhìn qua mới như không có tác dụng gì.

Trừ phi hắn có thể cảm nhận chính xác chỗ xảy ra vấn đề trong não bộ Giáo sư Trần.

Nhưng điều này quá khó.

Đại não con người là nơi bí ẩn nhất.

Cho dù là ở kiếp trước của Khương Hoa, văn minh nhân loại nghiên cứu lâu như vậy, đối với các bệnh về não bộ vẫn bó tay chịu trói.

Bất kể nói thế nào, đây ít nhất cũng là một tin tức tốt.

Khương Hoa nội tâm hơi buông lỏng, chỉ cần sau này hắn hiểu rõ về cơ thể người đủ sâu, thì sẽ có khả năng trị liệu tổn thương não cho Giáo sư Trần.

Á, sao tôi cảm thấy ngứa thế nhỉ.

Bàn Tử cởi ba lô, dùng tay trái không ngừng gãi lưng, vừa gãi vừa nói: Thật kỳ quái, sao tôi cảm giác như trên lưng mình mọc thêm một cái bướu vậy.

Khương Hoa và Shirley Dương liếc nhau, đều thấy sự kinh hãi

trong mắt đối phương.

Ái chà, tôi cũng thấy hơi ngứa, Bàn Tử cái đồ ông nội này, không phải cậu lây cho tôi đấy chứ.

Hồ Bát Nhất lúc này cũng cảm thấy lưng rất ngứa, vừa gãi vừa mắng.

Tôi không biết a, cái thứ gì thế này.

Bàn Tử vẻ mặt mờ mịt, hắn cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Ái chà, Khương huynh đệ, cô nương ngoại quốc, sao hai người không bị gì.

Shirley Dương lúc này nghiêm túc nói: Bàn Tử, vén áo lên xem chỗ ngứa đi.

Ái chà.

Tôi sẽ không phải bị con gì cắn đấy chứ.

Thật sự ngứa c·hết tôi rồi.

Bàn Tử vén áo lên, lộ ra vai sau.

Nơi đó rõ ràng có một vết ấn hình con mắt.

Chương 42

Nhìn thấy vết ấn này, sắc mặt Shirley Dương và Khương Hoa trở nên cực kỳ khó coi.

A, Bàn Tử, trên vai cậu sao lại có cái vết hình con mắt.

Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói.

Thật hả.

Mau xem giúp tôi có không.

Mẹ nó, Lão Hồ trên vai cậu cũng có một cái, đây rốt cuộc là cái quái gì.

Sao lại ngứa thế này.

Khương huynh đệ, cậu mau xem xem, trên vai cậu có không.

Khương Hoa cũng vén áo lên, lộ ra vai sau.

Nhưng bên trên không có gì cả.

Khương huynh đệ, cậu vậy mà lại không có.

Lão Hồ, cậu kiến thức rộng, biết cái thứ này là gì không.

Hồ Bát Nhất quay đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn Shirley Dương.

Tôi nghĩ, Dương tiểu thư hẳn là biết chứ.

Shirley Dương và Khương Hoa liếc nhau, cười khổ một tiếng.

Không sai, tôi đích xác biết đây là cái gì.

Nói đúng ra, đây là một lời nguyền.

Hơn nữa lời nguyền này, tôi từ nhỏ đã có rồi.

Shirley Dương để lộ vai sau, bên trên quả nhiên cũng có một vết

ấn hình con mắt.

Lời nguyền.

Bàn Tử trong lòng có dự cảm không lành.

Cái thứ này rốt cuộc có tác dụng gì.

Tôi và Lão Hồ sẽ không sao chứ.

Shirley lộ ra một nụ cười khổ sở: Đây là lời nguyền Quỷ Động, nó sẽ không lập tức phát tác, mà sẽ đợi đến khi các anh 50 tuổi, máu từ từ biến thành màu vàng kim, sau đó không thể hấp thu dưỡng khí, dẫn đến ngạt thở mà c·hết.

Hơn nữa lời nguyền này còn có thể di truyền cho đời sau, con cháu hậu đại của các anh đều sẽ đời đời kiếp kiếp chịu lời nguyền này khốn nhiễu.

Bàn Tử, Lão Hồ, xin lỗi, là tôi hại các anh, tôi không nên để các anh tới Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Cái gì.

Bàn Tử thất kinh: Thế chẳng phải nói tôi và Lão Hồ hơn 50 tuổi là phải c·hết.

Shirley Dương gật đầu.

Cái thứ này có thể chữa không.

Bàn Tử mặt đầy hy vọng hỏi.

Vô phương cứu chữa.

Bàn Tử lập tức trợn tròn mắt, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi vô hạn, hắn không muốn 50 tuổi đã c·hết a.

Được lắm.

Chủ nghĩa đế quốc ngoại bang các người lòng dạ hiểm độc muốn

hại c·hết ông đây mà.

Cô biết rõ tới cái nơi quỷ quái này sẽ khiến bọn tôi nhiễm phải cái lời nguyền c·hết tiệt này, tại sao còn dẫn bọn tôi tới đây.

Bàn Tử chỉ vào Shirley Dương phẫn nộ quát.

Khương Hoa đứng dậy, thở dài nói: Bàn Tử, chuyện này cậu muốn trách thì trách tôi đi, là tôi đề cử các cậu cho lão sư gia nhập đội khảo cổ.

Bàn Tử thấy Khương Hoa đứng ra nói đỡ, lại không tiện nói gì thêm, dù sao Khương Hoa đã cứu mạng bọn họ không chỉ một lần.

Nếu không có Khương Hoa, đừng nói sống đến 50 tuổi, có ra khỏi sa mạc được không còn là vấn đề.

Thế là, Bàn Tử đành phải đi sang một bên tự mình hờn dỗi.

Một bên Hồ Bát Nhất sắc mặt tuy khó coi nhưng vẫn rất bình tĩnh.

Dương tiểu thư, tôi có thể hỏi một chút, vì sao trên người Khương huynh đệ không có lời nguyền không.

Shirley Dương lắc đầu: Tôi cũng không biết tại sao.

Việc này có liên quan đến huyết mạch trên người tôi.

Khương Hoa lên tiếng.

Huyết mạch.

Không sai, trên người tôi có một loại huyết mạch đặc thù, đây là từ thượng cổ lưu truyền xuống.

Còn nhớ tôi đã nói với các cậu, dư nghiệt Ma Quốc bắt đi tiền nhân của tôi chính là vì thu hoạch loại sức mạnh huyết mạch này.

Nếu tôi đoán không sai, bất luận là ai đến nơi này, nhìn thấy Quỷ Động đều sẽ nhiễm phải lời nguyền, hình thành ấn ký hình con mắt

sau lưng.

Tuy nhiên sức mạnh huyết mạch trong người tôi có thể ngăn cản sức mạnh lời nguyền, cho nên tôi mới không có ấn ký.

Khương Hoa phỏng đoán, hắn cảm thấy cũng không có cách giải thích nào khác.

Trong thế giới ảo cảnh, Tinh Tuyệt Nữ Vương từng nói ấn ký trên người Shirley Dương là ấn ký tế phẩm.

Theo lý thuyết, phàm là bị đánh lên ấn ký này, trong văn hóa Ma Quốc hay Tinh Tuyệt quốc đều thuộc về vật phẩm của Xà Thần.

Mà Xích Long Huyết Mạch trên người hắn về vị cách tôn quý hơn Xà Thần nhiều.

Dù sao Xích Long cũng là Tứ Tượng Thần Thú.

Chỉ một cái ấn ký lời nguyền Quỷ Động chưa đủ để xâm nhập thánh thể của hắn.

Sức mạnh huyết mạch.

Hồ Bát Nhất hít sâu một hơi, nghiêm túc nói: Khương huynh đệ, tôi biết cậu rất bí ẩn, nếu tôi đoán không sai, cậu hẳn là có phương pháp giải quyết lời nguyền chứ.

Sao anh biết.

Khương Hoa ngạc nhiên.

Xem ra tôi đoán đúng rồi.

Hồ Bát Nhất bình tĩnh nói, Tôi chỉ cảm thấy cậu dường như biết rất nhiều thứ.

Khương huynh đệ, không biết cậu có thể nói cho chúng tôi biết biện pháp giải quyết lời nguyền không.

Bàn Tử ở bên cạnh mắt cũng sáng lên, dường như thấy được hy vọng.

Chuyện này vẫn là để Shirley nói cho các cậu biết đi.

Hồ Bát Nhất nhìn về phía Shirley Dương với ánh mắt hy vọng.

Không biết các anh có nghe nói qua Bàn Sơn Đạo Nhân chưa.

Shirley Dương hỏi.

Bàn Sơn Đạo Nhân.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghi hoặc.

Không sai.

Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn, Tả Lĩnh, đây là tứ đại môn phái của nghề trộm mộ.

Mà Lão Hồ anh sở hữu thuật Phân Kim Định Huyệt, lại có Mạc Kim Phù hộ thân, chính là Mạc Kim Hiệu Úy trong tứ đại môn phái.

Hồ Bát Nhất như có điều suy nghĩ gật đầu.

Shirley Dương tiếp tục: Bàn Sơn Đạo Nhân am hiểu Bàn Sơn chi thuật, nắm giữ sức mạnh quỷ thần khó lường, mà ông ngoại của tôi chính là Bàn Sơn Đạo Nhân cuối cùng, Chá Cung Tiêu.

Chuyện này có liên quan gì đến lời nguyền Quỷ Động sao.

Hồ Bát Nhất khó hiểu.

Đương nhiên có liên quan.

Thế nhân truyền ngôn: Bàn Sơn Đạo Nhân phát cổ mộ là để cầu tiên dược bất tử.

Kỳ thực thế nhân không biết, Bàn Sơn Đạo Nhân cũng là hậu nhân của tộc Trát Cách Lạp Mã, bọn họ trời sinh đã chịu lời nguyền Quỷ Động, mỗi một hậu nhân Bàn Sơn đều không sống quá 50 tuổi.

Nói đến đây, trong mắt Shirley Dương lộ ra vẻ ảm đạm.

Lời nguyền Quỷ Động này đã hành hạ Bàn Sơn Đạo Nhân suốt hơn hai ngàn năm.

Vì thế hơn hai ngàn năm qua, Bàn Sơn Đạo Nhân đều theo đuổi biện pháp giải quyết lời nguyền Quỷ Động.

Bàn Tử mắt sáng lên: Đã tìm được chưa.

Shirley Dương lắc đầu: Căn cứ cổ tịch lưu truyền, muốn giải quyết lời nguyền Quỷ Động, nhất định phải tìm được một hạt châu gọi là Mộc Trần Châu.

Mộc Trần Châu.

Không sai.

Shirley Dương gật đầu, Mộc Trần Châu chính là bảo vật trong truyền thuyết do Phượng Hoàng Niết Bàn lưu lại, mọi người cũng gọi nó là Phượng Hoàng Đảm Mật Phượng Hoàng, có năng lực khó tin.

Tuy nhiên, lịch đại Bàn Sơn Đạo Nhân theo đuổi Mộc Trần Châu cả đời, trước sau không ai biết nó rốt cuộc ở nơi nào.

Tôi tới Tinh Tuyệt Cổ Thành chính là vì tìm kiếm dấu vết của Mộc Trần Châu.

Nghe đến đây, lòng Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đã nguội lạnh một nửa.

Người ta là Bàn Sơn Đạo Nhân tìm hơn hai ngàn năm đều không thấy cái Mộc Trần Châu khỉ gió này, vậy bọn họ có thể tìm được sao.

Đây quả thực là chuyện thiên phương dạ đàm.

Mộc Trần Châu, tôi biết ở đâu.

Bỗng nhiên, Khương Hoa mở miệng.

Nghe thấy câu này, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn hắn.

Hồ Bát Nhất ánh mắt sáng quắc: Khương huynh đệ, cậu thật sự biết ở đâu sao.

Khương Hoa gật đầu: Mộc Trần Châu, sớm nhất được gọi là Phượng Hoàng Đảm.

Truyền thuyết kể rằng tiên tổ Ma Quốc đã lấy con mắt khổng lồ từ trên đầu Xà Thần xuống, nắm giữ năng lực thông tới Quỷ Động.

Tuy nhiên, sự thống trị của Ma Quốc tàn bạo không chịu nổi, để lật đổ Ma Quốc, Chế Địch Bảo Châu Đại Vương của thế giới World King, cũng chính là anh hùng Cách Tát Nhĩ Vương trong truyền thuyết, đã liên hợp với Liên Hoa Sinh Đại Sư cùng nhau đánh bại Ma Quốc, từ đó Ma Quốc hoàn toàn biến mất trong bụi bặm lịch sử.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghe đến ngẩn người.

Ngay cả Shirley Dương cũng không biết hết điển cố trong đó.

Khương Hoa, anh nói rõ hơn chút đi, Shirley Dương bất đắc dĩ, chúng tôi đều nghe không hiểu.

Được rồi.

Khương Hoa gãi đầu, hắn quên mất Lão Hồ bọn họ căn bản không biết những điển cố này.

Đơn giản mà nói, có một vị tiên tổ Ma Quốc lấy được Mộc Trần Châu từ Quỷ Động, sau đó lợi dụng sức mạnh Mộc Trần Châu sáng lập một thần quyền tôn giáo khổng lồ tại Tây Châu, gọi là Ma Quốc.

Về sau Ma Quốc gây ra sự bất mãn cho rất nhiều người, thế là các thế lực bắt đầu liên hợp lại thảo luận cách lật đổ Ma Quốc.

Muốn lật đổ Ma Quốc, đầu tiên phải giải quyết Mộc Trần Châu, kiện thần khí này trong tay Ma Quốc có thể phát huy sức mạnh to lớn.

Cách Tát Nhĩ Vương liền phái người trộm đi chí bảo này, Mộc Trần Châu bắt đầu lưu lạc vào Trung Nguyên, mà Ma Quốc mất đi Mộc Trần Châu cũng bị quân đội do Cách Tát Nhĩ Vương suất lĩnh đánh bại.

Về sau, Mộc Trần Châu gián tiếp lưu lạc đến tay Chu Văn Vương, lúc đó nó còn được gọi là Phượng Hoàng Đảm.

Chu Văn Vương gọi nó là Mộc Trần Châu, hơn nữa ông ta tinh thông thuật bói toán Bát Quái, đã bốc một quẻ cho Mộc Trần Châu, đem kết quả viết vào trong Long Cốt Thiên Thư Sách trời trên xương rồng.

Hậu nhân phỏng đoán, Long Cốt Thiên Thư ghi lại chính là cách dùng Mộc Trần Châu, chỉ là thời gian xa xưa, rất nhiều chuyện đã không thể kiểm chứng.

Shirley Dương nhíu mày: Vậy ý anh là Mộc Trần Châu ở trong mộ Chu Văn Vương.

Bàn Tử cao hứng: Cái mộ Chu Văn Vương này ở đâu.

Khương Hoa lắc đầu: Mộc Trần Châu không ở trong mộ Chu Văn Vương.

Căn cứ cổ tịch ghi chép, thời Tần Hán, Mộc Trần Châu lưu lạc đến một tiểu quốc biên thùy tây nam, gọi là Cổ Điền Quốc.

Cổ Điền Quốc.

Không sai.

Hán Vũ Đế nghe nói Cổ Điền Quốc nắm giữ Mộc Trần Châu liền phái sứ giả đến yêu cầu.

Hiến Vương không muốn dâng ra, thế là mang theo Mộc Trần Châu cùng thủ hạ đi tới phụ cận sông Lan Thương, lập ra một nước

khác.

Mà sau khi Hiến Vương c·hết, Mộc Trần Châu liền theo ông ta táng nhập trong mộ.

Đoạn lịch sử này người biết cực ít, tôi cũng là ngẫu nhiên thấy trong một cuốn cổ tịch.

Trong mắt Shirley Dương lộ ra vẻ vui mừng lẫn sợ hãi, tộc Trát Cách Lạp Mã bọn họ truy tìm Mộc Trần Châu cả đời, bây giờ cuối cùng cũng có chút manh mối.

Ha ha, vậy thì tốt quá.

Chương 43

Vậy chừng nào chúng ta đi cái gì Hiến Vương mộ kia.

Bàn Tử cười lớn, trong lòng trút được gánh nặng.

Không ai muốn cả đời gánh vác lời nguyền, lại còn truyền cho con cháu.

Đó đúng là sống không bằng c·hết.

Bây giờ đã biết cách giải quyết, lời nguyền này hoàn toàn không cần gấp gáp như vậy.

Dù sao bọn họ mới hơn hai mươi tuổi, cách năm mươi tuổi còn rất nhiều thời gian.

Khương Hoa sở dĩ bây giờ tiết lộ tung tích Mộc Trần Châu cũng là có nguyên nhân.

Đầu tiên chờ hắn từ Tinh Tuyệt Cổ Thành trở về, tu vi sẽ đột phá lên tam phẩm, thậm chí tứ phẩm võ giả.

Lại thêm Thất Tinh Long Uyên Kiếm cùng Xích Long Giáp bảo hộ, dù là ở Vân Nam Trùng Cốc cực kỳ nguy hiểm, hắn cũng có sức tự vệ.

Thứ hai, hệ thống vừa ban bố nhiệm vụ: Đi vào Quỷ Động thu hoạch Xích Long Tinh Huyết.

Nhiệm vụ này tuyệt đối không thể thiếu Mộc Trần Châu.

Dù sao hắn không thể nhảy từ đây xuống Quỷ Động được, đó là tự tìm đường c·hết.

Chỉ có Mộc Trần Châu có thể mở ra thông đạo Quỷ Động giúp hắn an toàn đi vào.

Do đó, Mộc Trần Châu hắn nhất định phải có được.

Còn có Long Cốt Thiên Thư.

Khương Hoa trầm tư, Long Cốt Thiên Thư ẩn chứa phương pháp sử dụng Mộc Trần Châu.

Trong nguyên tác, Hồ Bát Nhất cũng không tập hợp đủ Long Cốt Thiên Thư.

Khối Long Cốt Thiên Thư ở Trùng Cốc rơi vào trong hồ nước, tìm không được nữa.

Cho nên Hồ Bát Nhất chỉ có thể dùng Mộc Trần Châu đóng lại thông đạo số ảo không gian, cắt đứt lời nguyền Quỷ Động, nhưng căn bản không cách nào phát huy sức mạnh Mộc Trần Châu.

Long Cốt Thiên Thư chia làm ba phần.

Một phần đang trong tay Shirley Dương.

Điều này giúp Khương Hoa bớt được một phen công phu.

Mà phần thứ hai nằm ở huyện Cổ Lam.

Còn phần thứ ba ở trong Trùng Cốc.

Khương Hoa suy tính: Huyện Cổ Lam so với Trùng Cốc vẫn an toàn hơn, tôi có thể đi huyện Cổ Lam trước.

Do đó, đối mặt với câu hỏi của Bàn Tử, Khương Hoa lắc đầu nói: Bàn Tử, chúng ta không đi mộ Hiến Vương.

Hả.

Bàn Tử nghi hoặc, Vậy chúng ta đi đâu.

Huyện Cổ Lam.

Đó là chỗ nào.

Khương Hoa giải thích: Trong huyện Cổ Lam cất giấu một khối

Long Cốt Thiên Thư, mà Long Cốt Thiên Thư ẩn chứa phương pháp sử dụng Mộc Trần Châu.

Muốn giải trừ lời nguyền trên người các cậu, nhất định phải có được Long Cốt Thiên Thư.

Bàn Tử không thèm để ý nói: Được, vậy nghe theo Khương huynh đệ.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương cũng không có ý kiến.

Được, vậy trạm tiếp theo của chúng ta: Huyện Cổ Lam.

Đang lúc mọi người nói chuyện, bỗng nhiên cả hang động bắt đầu chấn động.

Núi đá không ngừng rơi xuống, đại địa run rẩy.

Không ổn, ở đây sắp sập rồi.

Khương Hoa biến sắc, Chúng ta đi mau, không thì bị chôn vùi ở đây mất.

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương cũng biết sự tình nghiêm trọng, không nói hai lời cõng Giáo sư Trần lên, đi theo Khương Hoa rời khỏi nơi này.

Mọi người men theo vách núi, từng bước đi trở về.

Tuy nhiên hang động chấn động thực sự quá dữ dội, từng tảng đá lớn không ngừng rơi xuống, bọn họ chỉ cần lơ là một chút là sẽ bị đá trúng, nhẹ thì bể đầu chảy máu.

Thời khắc khẩn cấp, Khương Hoa nhìn thấy phía trước xuất hiện một vết nứt.

Nhanh, nhanh lên, nơi này có một vết nứt, chúng ta vào trốn một chút.

Vết nứt này vô cùng kín đáo, nếu không phải hang động chấn động làm nứt ra thì bọn họ thật sự không phát hiện được.

Tiến vào trong khe nứt là một lối đi hẹp.

Đoàn người Khương Hoa chật vật đi về phía trước.

Khoảng năm sáu phút sau, trước mắt cuối cùng cũng sáng tỏ thông suốt.

Bọn họ đi tới một gian mật thất.

Kỳ lạ là, sau khi đến đây, chấn động xung quanh liền đình chỉ.

Khương Hoa bật đèn pin lên, cẩn thận quan sát mật thất này.

Ở giữa mật thất có một cái hộp đá.

Bên cạnh hộp đá còn có hai cỗ thây khô ngồi khoanh chân, nhìn trang phục và bộ dáng thì họ đã c·hết ít nhất hơn hai ngàn năm.

Mẹ kiếp, Tinh Tuyệt Nữ Vương mụ già đó c·hết rồi còn muốn kéo chúng ta chôn cùng, sớm biết thế thì ông đây đã ném luôn quả lựu đạn, cho nổ tung cái Thạch Lương cùng quan tài mụ ta rồi.

Bàn Tử thở hồng hộc, vẻ mặt đầy lửa giận.

Shirley Dương, Khương Hoa và những người khác không để ý đến gã béo, mà bắt đầu quan sát căn mật thất này.

Hồ Bát Nhất nghi hoặc nói: Đây là đâu vậy.

Shirley Dương quan sát một lát rồi nói: Tôi từng đọc trong một cuốn cổ thư, nói rằng trong núi Trát Cách Lạp Mã có mai táng hai vị Tiên thánh, chẳng lẽ đây chính là động phủ của Tiên thánh.

Tiên thánh.

Hồ Bát Nhất khó hiểu hỏi.

Tôi cũng biết không nhiều, đoán chừng là các loại chức vị tế tự đi.

Shirley Dương lắc đầu.

Ái chà, Lão Hồ, cái hộp đá này sao mà nhỏ thế.

Chẳng lẽ bên trong chôn trẻ con.

Lúc này, Bàn Tử sán lại gần chiếc hộp đá, cẩn thận quan sát.

Khương Hoa cười nói: Bàn Tử, đây không phải quan tài, đây chỉ là hộp dùng để đựng đồ thôi.

Đồ vật gì.

Bảo bối à.

Bàn Tử mắt sáng lên.

Tôi làm sao biết được.

Khương Hoa nhún vai.

Hay là để tôi mở ra xem thử.

Bàn Tử, đừng có táy máy.

Hồ Bát Nhất đi tới, khiển trách: Đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, lỡ lát nữa nhảy ra một con bánh chưng thì làm thế nào.

A, trên hộp đá này có một số thạch điêu.

Shirley Dương bước lên phía trước, khom lưng nhìn vào vách đá phía trên hộp.

Nơi đó có một số hình chạm khắc, ghi lại vài thông tin.

Trên này dường như là một số lời tiên tri.

Tiên thánh được mai táng ở đây, về sau sẽ có bốn người đi vào, hơn nữa có một người mở chiếc hộp đá này ra.

Bốn người.

Bàn Tử quay đầu đếm, Ơ, chúng ta có năm người mà.

Tôi, Lão Hồ, Khương huynh đệ, cô em Tây, còn có Giáo sư Trần, tại sao trên tượng đá này chỉ nói có bốn người.

Shirley Dương và Hồ Bát Nhất cũng sững sờ.

Hình như đúng là thế thật.

Bọn họ tổng cộng có năm người.

Xời, còn Tiên thánh cái nỗi gì.

Tiên đoán đều không chuẩn, nhìn qua là biết thầy bồi rồi.

Bàn Tử khịt mũi khinh bỉ.

Chỉ có Khương Hoa là trầm ngâm suy nghĩ.

Bốn người.

Nếu hắn không xuyên không tới đây thì sao.

Số lượng kia chẳng phải vừa khéo đúng hay sao.

Tiên tri dự đoán có lợi hại đến đâu cũng không thể dự báo được chuyện của người từ thế giới khác xuyên đến được.

Nói như vậy, thạch điêu trên vách đá rất có khả năng là chính xác.

Hừ, Lão Hồ, lại đây phụ một tay, chúng ta cùng nhau mở cái hộp đá này ra, vậy thì không phải là một người mở rồi.

Bàn Tử hừ một tiếng, tính khí hắn có chút bướng bỉnh, hôm nay hắn thật sự không tin lời của vị Tiên thánh này.

Hồ Bát Nhất gật đầu, vừa định bước lên.

A.

Y.

Yêu quái, các người đều là yêu quái.

Ta muốn g·iết ngươi.

Yêu quái.

Giết ngươi.

Lúc này, Giáo sư Trần đột nhiên giật mình tỉnh lại.

Hơn nữa cả người không ngừng nói năng lảm nhảm, tay chân khua khoắng loạn xạ.

Giáo sư Trần.

Thầy.

Bàn Tử, mau tới phụ một tay, chúng ta khống chế Giáo sư Trần trước đã.

Được.

Ông giáo sư này sức khỏe cũng gớm thật.

Ôi, Giáo sư Trần, thầy đừng động đậy.

Bỗng nhiên, Giáo sư Trần nghiêng đầu, cả người ngất lịm đi.

Giáo sư, Giáo sư Trần, thầy sao rồi.

Thầy ơi, thầy không sao chứ.

Thấy Giáo sư Trần ngất xỉu, trong lòng mọi người đều kinh hãi.

Ngay sau đó, Giáo sư Trần đột nhiên mở to mắt.

Trực tiếp thoát khỏi Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đang không phòng bị, lao tới trước mặt hộp đá, đẩy nắp hộp ra.

Yêu quái.

Chương 44

Ha.

Ta muốn g·iết ngươi.

Giáo sư Trần.

Khương Hoa phản ứng nhanh nhất, vội vàng chạy tới trước mặt Giáo sư Trần, hai tay giữ chặt ông ấy, đồng thời nhanh chóng lấy ra quyền trượng Tinh Tuyệt Nữ Vương, một luồng bạch quang đi vào cơ thể Giáo sư Trần, giúp ông ấy trấn an đại não đang hỗn loạn.

Một lát sau, Giáo sư Trần cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Cả người cũng đã hôn mê.

Vãi thật, Giáo sư Trần vừa rồi sức mạnh kinh khủng quá, tôi và Lão Hồ suýt chút nữa không giữ nổi.

Bàn Tử mệt mỏi thở dốc, miệng chửi thầm một câu, ngay sau đó lại nhìn về phía hộp đá.

Mẹ nó chứ, đúng thật là một người mở hộp đá, tên Tiên thánh này thế mà đoán đúng thật.

Shirley Dương thì không để ý những thứ này.

Cô nhìn vào bên trong, phát hiện bên trong còn có một cái hộp đá nhỏ hơn.

Chẳng biết tại sao, sau khi mở lớp hộp đá thứ nhất, trong lòng Shirley Dương có một cảm giác rất lạ.

Dường như nơi này rất quen thuộc.

Bên trong hộp đá cũng truyền đến một tiếng gọi mơ hồ.

Giống như có thứ gì đó đang chờ đợi cô.

Tiếp theo làm thế nào.

Còn phải tiếp tục mở ra không.

Shirley Dương nhìn Khương Hoa hỏi.

Khương Hoa trầm ngâm một chút: Mở đi, dù sao cũng đã mở tầng thứ nhất rồi.

Ừm.

Shirley Dương hít sâu một hơi, đi đến trước mặt hộp đá, hai tay dùng sức mở nắp đá tầng thứ hai, để lộ đồ vật bên trong.

Đây là.

Một quyển sách.

Chỉ thấy tận cùng bên trong hộp đá là một quyển sách da dê, bề ngoài màu trắng, bảo quản vô cùng hoàn hảo, không hề có chút sứt mẻ nào.

Shirley Dương cầm sách da dê trên tay cẩn thận ngắm nghía, lật mở trang sách, đập vào mắt là một đống ký tự kỳ quái.

Đây là chữ gì vậy.

Nhìn mà tôi chóng cả mặt.

Bàn Tử ở bên cạnh hỏi.

Khương Hoa nhíu mày: Cái này có vẻ hơi giống chữ Tiểu Triện, nhưng lại có chút khác biệt, chẳng lẽ là phương ngữ cổ đại nào đó.

Shirley Dương nhìn chằm chằm vào sách da dê, bên tai cô dường như có từng tiếng thì thầm vang lên.

Không biết thế nào, cô vậy mà lại đọc hiểu chữ viết trên đó, dường như loại chữ viết này đã in sâu trong óc cô từ lâu.

Trên này hình như nói về bí mật của Quỷ Động tộc.

Cô Dương, cô đọc được chữ viết trên đó sao.

Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói.

Khương Hoa cũng hơi nghi hoặc: Shirley, cô biết đây là loại văn tự gì à.

Hả.

Shirley Dương lẩm bẩm: Tôi cũng không biết, sau khi nhìn thấy quyển sách này, trong đầu tôi dường như vang lên từng đợt tiếng thì thầm, sau đó ý nghĩa của những văn tự này tự động hiện ra trong đầu tôi.

Cô nói xong câu này, Khương Hoa, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều sững sờ.

Làm gì có ai tự nhiên lại biết một loại chữ viết chứ.

Shirley, vậy cô nói xem, trên sách da dê này viết cái gì.

Trên này viết là, tại núi Trát Cách Lạp Mã xa xôi xuất hiện một cái Quỷ Động, cho nên được vinh danh là Thần Sơn.

Để có thể tìm hiểu bí mật của Thần Sơn, mọi người đã mời Đại Tế Tư tới, chế tạo một quả cầu ngọc thạch hình con mắt, muốn tìm hiểu bí mật Quỷ Động.

Kết quả chẳng những vô dụng, ngược lại còn gọi tới vô số quái xà trên đầu có mắt, hại c·hết vô số người và vật.

Hai vị Thánh giả đã dẫn dắt dũng sĩ trong tộc diệt sát tất cả quái xà.

Ngọc Thạch Nhãn Cầu.

Ánh mắt Khương Hoa lóe lên một tia tinh mang.

Quả cầu ngọc thạch khổng lồ bên ngoài thần điện kia.

Nó lại có thể giao tiếp với Quỷ Động.

Vậy chẳng phải là có công hiệu giống hệt Mộc Trần Châu sao.

Trong lòng Khương Hoa khẽ động, vậy hắn còn cần đi tìm Mộc Trần Châu làm gì nữa.

Shirley, sau đó thì sao.

Người đời sau coi Quỷ Động là cánh cửa tai họa.

Dũng sĩ trong tộc muốn thông qua Ngọc Thạch Nhãn Cầu tiến vào cửa tai họa, thăm dò nguồn gốc tai hoạ, nhưng mà Ngọc Thạch Nhãn Cầu chỉ có thể ra không thể vào.

Nghe đến đó, trong lòng Khương Hoa có chút thất vọng.

Thôi được rồi, vẫn phải tìm Mộc Trần Châu.

Cái này dù sao cũng chỉ là đồ mô phỏng.

Đương nhiên không có cách nào làm được công năng giống như Mộc Trần Châu thật.

Shirley Dương nói tiếp: Về sau trong tộc sinh ra một vị Tiên tri, người đó có thể thông qua nghi thức để dự báo chuyện tương lai.

Tiên tri tiên đoán rằng, tám trăm năm sau khi ông ta c·hết, núi Trát Cách Lạp Mã sẽ đón một bộ lạc mới, cũng chính là Tinh Tuyệt Quốc.

Về sau Tinh Tuyệt Nữ Vương sinh ra đã có một đôi mắt có thể nhìn thấu Quỷ Động, bà ta có thể lợi dụng Ngọc Thạch Nhãn Cầu, triệu hoán những con hắc xà kia.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nhờ vào những hắc xà này mà trở thành quốc gia cường thịnh nhất sa mạc.

Tiếc là Tinh Tuyệt Quốc sẽ gặp phải sự trừng phạt của ma quỷ,

một đêm bị gió cát chôn vùi, từ đó biến mất trong bụi trần lịch sử.

Bàn Tử trong lòng kinh hãi: Vị Tiên tri này cũng quá trâu bò rồi, cái này cũng có thể dự báo được sao.

Bàn Tử, đừng ngắt lời.

Cô Dương, sau đó thì sao.

Về sau hang đá này sẽ nghênh đón bốn người, trong đó có một vị là hậu nhân của Tiên thánh nhất tộc, bọn họ mở hộp đá ra và lấy được quyển sách tiên đoán này.

Hồ Bát Nhất cau mày nói: Hậu nhân của Tiên thánh nhất tộc.

Bỗng nhiên trong lòng hắn hơi động, nhìn về phía Shirley Dương.

Khương Hoa cũng do dự nói: Nếu tôi đoán không sai, vị hậu nhân Tiên thánh nhất tộc kia, hẳn là chỉ Shirley.

Tôi.

Shirley Dương có chút mờ mịt.

Không sai, cô còn nhớ chuyện quả cầu ngọc thạch tại thần điện không.

Lúc đó Shirley Dương mặc dù không có ý thức, nhưng về sau cũng nghe Khương Hoa và mọi người kể lại.

Ý anh là, quả cầu ngọc thạch đó cảm ứng được tôi là hậu nhân của Tiên thánh nhất tộc nên mới sinh ra dị biến.

Shirley Dương khẽ nhíu mày.

Không sai, Shirley, tôi cảm thấy quả cầu đó đã nhận cô làm chủ nhân rồi.

Lúc đi ra, chúng ta ghé qua thần điện xem thử, xem có thể lấy nó đi được không.

Quả cầu ngọc thạch đó là của tôi.

Bàn Tử nghe xong, vội vàng la lên.

Hồ Bát Nhất đầu đầy hắc tuyến: Tôi nói này Bàn Tử, cậu có thể đừng cái gì cũng vơ vào mình được không.

Đây là đồ lão tổ tông nhà người ta truyền lại, cậu có thể có chút liêm sỉ, có nguyên tắc chút được không.

Bàn Tử xụ mặt, nhỏ giọng lầm bầm: Nếu không phải tại miếng ngọc bội của tôi.

Khương Hoa cười cười: Bàn Tử, hay là cậu giao ngọc bội cho Shirley đi, thứ đó đối với cô ấy có thể có tác dụng rất lớn.

Đến lúc trở lại Ngọc Kinh Thành, tôi bù cho cậu mười vạn, thế nào.

Mười vạn.

Bàn Tử mắt sáng rực, đồng ý ngay tại chỗ.

Hắn móc ngọc bội ra, luyến tiếc nhìn qua một chút rồi ném cho Shirley Dương.

Cô em Tây, ngọc bội này cho cô đấy.

Shirley Dương nghiêm túc nói: Bàn Tử, mười vạn tệ đó tôi sẽ đưa cho cậu.

Khương Hoa cười cười, không nói gì.

Đối với hắn và Shirley Dương mà nói, mười vạn cũng chẳng là gì.

Bàn Tử nhỏ giọng lầm bầm: Đều sắp thành vợ chồng rồi, còn khách sáo gì nữa.

Mặc dù tiếng Bàn Tử rất nhỏ, nhưng trong hang động yên tĩnh thế này, mọi người vẫn nghe rõ mồn một.

Shirley Dương nghe xong, không nói gì thêm, cúi đầu nhìn sách da dê, nhưng vành tai đã lặng lẽ đỏ ửng.

Khương Hoa thì hoàn toàn không để ý.

Còn Hồ Bát Nhất nhìn hai người bọn họ, trong lòng thầm cười trộm.

Shirley, cô nhìn xem, trong sách này có viết đường đi ra ngoài không.

Shirley Dương gật đầu, tiếp tục xem sách da dê.

Xem xong, ánh mắt cô lộ ra một tia mờ mịt.

Shirley, sao thế.

Khương Hoa, Tiên tri nói tôi sẽ dẫn mọi người rời khỏi nơi này, nhưng tôi cũng không biết rời đi như thế nào cả.

Khương Hoa cũng nhíu mày: Có phải bên trong hang núi này có cửa thông đạo nào chúng ta chưa biết không.

Hồ Bát Nhất lập tức phân phó: Bàn Tử, chúng ta tìm xem trong này có đường ra không.

Tìm nửa ngày sau.

Mẹ kiếp, lão Tiên tri này không phải lại đoán sai rồi đấy chứ.

Trước đó ông ta nói chỉ có bốn người vào đây, nhưng chúng ta có tận năm người.

Bàn Tử đặt mông ngồi phịch xuống đất.

Điều này cũng có khả năng.

Hồ Bát Nhất ngồi xuống bên cạnh Bàn Tử, cũng cau mày.

Bọn họ đã nhìn kỹ, hang động này hoàn toàn kín mít, trừ đường đi vào thì không có lối nào khác.

Nhưng trận động đất trước đó đã lấp kín đường vào, nếu không tìm thấy lối ra, e rằng bọn họ sẽ bị vây c·hết ở đây.

Khương Hoa trầm ngâm, chỉ có hắn biết lời tiên tri vẫn rất chính xác.

Dù sao hắn là người xuyên việt, Tiên tri có trâu bò đến mấy cũng không thể nào từ hơn hai ngàn năm trước mà dự đoán được chuyện của dị thế giới.

Đã trong sách nói Shirley Dương sẽ dẫn dắt bọn họ rời đi, vậy thì cô ấy nhất định có năng lực nào đó.

Bỗng nhiên, trong lòng Khương Hoa khẽ động.

Shirley, cô có thể cảm nhận được năng lượng mà quả cầu ngọc thạch ở thần điện truyền cho cô lúc trước không.

Hả.

Shirley Dương sững sờ, chưa hiểu ý hắn.

Tôi nghĩ thế này, đã Tiên tri nói cô có thể dẫn dắt chúng ta rời đi, vậy trên người cô nhất định có điểm gì đó khác biệt.

Vậy đó là gì.

Ở đây nếu là nơi chôn cất của Tiên tri, vậy khả năng cao nhất chính là thân phận của cô hậu nhân Tiên thánh nhất tộc.

Mà chúng ta muốn rời khỏi nơi này thì phải mượn nhờ thân phận của cô, kết hợp với dị biến của quả cầu ngọc thạch lúc trước, tôi đoán chừng có liên quan đến luồng năng lượng trong cơ thể cô.

Shirley Dương vỡ lẽ: Vậy tôi phải làm sao.

Cô cẩn thận cảm nhận một chút, xem có thấy luồng năng lượng kia trong cơ thể không.

Shirley Dương nhắm mắt lại, bắt đầu cẩn thận cảm nhận.

Bỗng nhiên, cô phát hiện trong đầu mình ẩn chứa một luồng năng lượng màu trắng sữa.

Năng lượng kia rất ôn hòa, du đãng như trong một vùng biển lớn.

Shirley Dương thử điều khiển nó, nhưng lại cảm thấy như chạm phải một tảng đá cứng đầu, không sao lay chuyển được.

Cô bất lực nói: Khương Hoa, tôi không có cách nào điều khiển luồng năng lượng này.

Khương Hoa suy tư một chút: Shirley, cô thử điều khiển một tia nhỏ xem sao.

Shirley Dương làm theo lời Khương Hoa, ý niệm nhẹ nhàng chạm vào luồng năng lượng trắng sữa, muốn tách một tia nhỏ ra.

Lần này lại rất thuận lợi.

Chương 45

Shirley Dương vận chuyển tia năng lượng này tới đầu ngón tay.

Ong.

Quyển sách da dê trong tay cô lập tức quang mang đại thịnh.

Trước sự chú ý của mọi người, nó chậm rãi bay lên.

Một luồng ánh sáng trắng rực rỡ chiếu sáng toàn bộ hang đá.

Shirley Dương nhắm nghiền hai mắt, toàn thân cũng tỏa ra ánh sáng trắng, trông như một vị thần nữ.

Giờ khắc này, mọi người có thể cảm nhận được khí chất của Shirley Dương dường như đã thay đổi.

Trở nên thánh khiết, thần bí và tinh khiết hơn.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, ngay cả Khương Hoa cũng có chút chấn kinh.

Hắn ngưng thần chú mục, sâu trong con ngươi xuất hiện một vệt kim quang.

Hoàng Kim Nhãn.

Khương Hoa nhìn về phía quyển sách da dê lơ lửng giữa không trung.

Tiên Đoán Chi Thư: Thánh vật của tộc Trát Cách Lạp Mã, ẩn chứa pháp môn tu luyện Thần Đạo, có thể thôi diễn thiên cơ, dự báo tương lai.

Đinh.

Kiểm trắc thấy Bảo vật Long Khí, có hấp thu hay không.

Hấp thu.

Đinh.

Hấp thu thất bại.

Cái gì.

Trên mặt Khương Hoa lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Hệ thống hấp thu vậy mà thất bại.

Đây là chuyện chưa từng xảy ra.

Cho dù là Tạo Hóa quyền trượng, hệ thống đều có thể hấp thu Long Khí trên đó.

Nhưng quyển Tiên Đoán Chi Thư này lại không cách nào hấp thu.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Chẳng lẽ Tiên Đoán Chi Thư có thể kháng cự hệ thống hấp thu.

Nếu không thì Khương Hoa không nghĩ ra được lời giải thích nào khác.

Đây tuyệt đối là Bảo vật.

Tiên Đoán Chi Thư lơ lửng giữa không trung, trang sách tự động lật liên hồi.

Mỗi lần lật một trang, chữ viết bên trên đều biến mất, biến thành một quyển Vô Tự Thiên Thư.

Khi lật đến trang cuối cùng, Tiên Đoán Chi Thư tỏa sáng rực rỡ, ngay sau đó dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, nó hóa thành một đạo quang mang, chui tọt vào trong đầu Shirley Dương.

Dị tượng trong thạch động biến mất.

Shirley Dương cũng mở mắt ra, đôi mắt cô lộ ra vẻ thánh khiết, sau đó nhanh chóng khôi phục như thường.

Shirley, thế nào.

Khương Hoa ở bên cạnh hỏi.

Shirley Dương không nói gì, đi đến bên cạnh một vách đá, vươn ngón tay ngọc thon dài ra, một đạo bạch quang lóe lên.

Vách đá trước mắt vậy mà tự động xuất hiện một cánh cửa đá.

Trên cửa điêu khắc dị thú, Shirley Dương xòe bàn tay ra, con dị thú kia dường như sống lại, cảm thụ hơi thở của cô, sau đó nó như những khối xếp hình tự tổ hợp lại, hóa thành một loại dị thú khác.

Rắc rắc.

Cửa đá ầm ầm mở rộng.

Đây chính là lối ra.

Khương Hoa hỏi.

Hẳn là.

đúng vậy.

Shirley Dương có chút không chắc chắn, cô mờ mịt nói: Trên người tôi giống như đã xảy ra một chút biến hóa, trước đó tôi chưa từng thấy cửa đá này, nhưng không hiểu sao lại đột nhiên biết nơi này có cửa, hơn nữa còn biết phương pháp mở ra.

Nghe Shirley Dương nói, Khương Hoa trầm ngâm.

Đây tất nhiên là do Tiên Đoán Chi Thư.

Shirley Dương liệu có kế thừa năng lực dự báo tương lai của Tiên tri không.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đứng bên cạnh thì cảm thấy lạnh sống lưng.

Cô. cô sẽ không bị quỷ nhập đấy chứ.

Bàn Tử hoảng sợ nói.

Bàn Tử, cậu có thể bớt tào lao đi được không.

Khương Hoa đen mặt, Lão Tiên tri này đã c·hết hơn hai nghìn năm rồi, là quỷ cũng chẳng sống được tới giờ này đâu.

Vậy cô ấy bị làm sao.

Nếu tôi đoán không sai, Shirley có khả năng đã kế thừa năng lực của Tiên tri.

Năng lực Tiên tri.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía hắn.

Không sai.

Khương Hoa nói: Quyển sách da dê kia rất bất phàm, hẳn là chí bảo của tộc Trát Cách Lạp Mã, ai có thể kế thừa nó liền có thể đạt được năng lực dự báo tương lai.

Vị Tiên tri kia chắc hẳn cũng nhờ kế thừa sách da dê mới có khả năng đó.

Nghe Khương Hoa nói vậy, Shirley Dương ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

Dự báo tương lai.

Bàn Tử mắt sáng lên, Dương Tư lệnh, cô có thể tính xem bao giờ tôi phát tài không.

Shirley Dương cười lạnh: Gọi tôi là bà nội đi, tôi sẽ nói cho cậu biết.

Bà nội.

Khương Hoa:.

Hồ Bát Nhất:.

Shirley Dương:.

Nhìn nụ cười xu nịnh trên mặt Bàn Tử, mọi người cạn lời.

Hồ Bát Nhất đá một cước vào mông Bàn Tử.

Tôi nói này, cậu có thể có tiền đồ hơn một chút được không hả.

Bàn Tử cười ngượng: Tôi đây chẳng phải thấy không khí hiện trường hơi căng thẳng nên muốn hòa hoãn bầu không khí chút thôi mà.

Mọi người dọc theo cửa đá rời khỏi động phủ.

Đi khoảng bốn năm phút, họ đến cuối con đường.

Mọi người cẩn thận, phía trước có thể có nguy hiểm.

Hồ Bát Nhất cầm AK, đi đầu tiên, tùy thời chú ý tình huống xung quanh.

Bước ra khỏi cửa hang, tầm mắt lập tức trở nên sáng tỏ.

Nhìn thấy những đống vàng trước mắt, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Hóa ra cửa đá nối liền với nơi cất giữ kho báu.

Ha ha, lần này phát tài rồi.

Bàn Tử lập tức cười ha hả.

Hắn tiện tay vơ lấy châu báu trên mặt đất nhét vào túi áo.

Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất quát lớn.

Bàn Tử không thèm để ý nói: Lão Hồ, ông nghĩ mà xem, Tinh Tuyệt Nữ Vương mụ già đó đã làm bao nhiêu chuyện người người oán trách.

Mụ ta s·át h·ại nhiều người như vậy, chúng ta lấy một ít châu báu,

cái này gọi là c·ướp phú tế bần.

Huống hồ Giáo sư Hách, Tiểu Diệp, Tiểu Sở, bọn họ c·hết thảm như vậy, chúng ta không nên đưa chút tiền tử tuất sao.

Còn Giáo sư Trần nữa, ông ấy giờ điên rồi, về sau cần một khoản lớn để chữa trị, còn cần người chăm sóc, những thứ này đều cần tiền.

Lúc này, Shirley Dương nói: Tiền tử tuất của Giáo sư Hách, Tiểu Diệp, Tiểu Sở, tôi sẽ đưa cho người nhà họ.

Còn Giáo sư Trần, tôi cũng sẽ tận tâm chữa trị, các anh không cần lo lắng.

Bàn Tử nghiêm túc nói: Dương Tư lệnh, tôi biết cô có tiền, nhưng cái c·hết của bọn họ, tôi và Lão Hồ cũng có trách nhiệm, chúng tôi cũng cần phải góp một chút, nếu không lương tâm tôi và Lão Hồ sẽ không yên.

Nghe Bàn Tử nói vậy, Shirley Dương im lặng.

Hồ Bát Nhất cũng không nói gì, hiển nhiên là ngầm đồng ý với Bàn Tử.

Hắn làm người rất trọng tình nghĩa.

Vì người nhà của chiến hữu, hắn tình nguyện làm trái lương tâm đi trộm mộ, chỉ vì muốn kiếm nhiều tiền một chút để vợ con cô quả của chiến hữu có thêm hy vọng sống.

Chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành này, hắn Hồ Bát Nhất là lĩnh đội, người c·hết thì trách nhiệm của hắn là lớn nhất.

Khương Hoa đi tới thở dài: Mấy thứ châu báu này để lại đây cũng vô dụng, chi bằng để nó làm nhiều chuyện có ý nghĩa hơn.

Shirley Dương do dự: Thế nhưng chuyện lời nguyền thì sao.

Yên tâm đi, Tinh Tuyệt Nữ Vương nếu thật sự có năng lực điều

khiển thời tiết thì bà ta còn có thể lưu lạc tới mức này sao.

Khương huynh đệ nói đúng.

Chúng ta làm thế là để những châu báu này làm việc có ý nghĩa hơn.

Bàn Tử cười hắc hắc.

Hai tay hắn thì không ngừng vơ vét của cải.

Hồ Bát Nhất do dự một chút rồi cũng hùa theo, nhét châu báu trên đất vào ba lô.

Shirley Dương cũng không ngăn cản nữa.

Khương Hoa thì quan sát bốn phía, hắn không để ý đến vàng bạc trên đất mà dùng hệ thống dò xét những bảo vật ẩn chứa Long Khí xung quanh.

Tiếc là mấy món đồ cổ này chứa quá ít Long Khí, đa số chỉ có vài điểm.

Bất quá tích tiểu thành đại, Khương Hoa cũng không chê.

Dù sao hắn còn cần lượng lớn Tiến Hóa Trị.

Mỗi khi gặp một món bảo vật có Long Khí, hắn đều thu vào không gian trữ vật, cho đến khi đầy ắp mới thôi.

Khương Hoa cũng không giấu giếm Lão Hồ và Bàn Tử.

Chương 46

Dù sao về sau đi đổ đấu, bốn người bọn họ đều là đồng đội sinh tử có nhau.

Khương huynh đệ, cậu lợi hại thật đấy.

Bàn Tử vẻ mặt hâm mộ.

Nếu hắn có một không gian trữ vật thì đã có thể chứa được nhiều châu báu hơn rồi.

Túc Chủ: Khương Hoa Tu Vi: Nhị phẩm võ giả tiến độ luyện thịt: 29% Huyết Mạch: Xích Long Huyết Mạch tiến độ giác tỉnh: 12% Tiến Hóa Trị: 8515 điểm Trước đó Khương Hoa hấp thu Tạo Hóa quyền trượng, Trấn Giới kính, Tiến Hóa Trị lên tới hơn 6200 điểm.

Sau đó lại hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, nhận được hai ngàn Tiến Hóa Trị, tổng là hơn 8200 điểm.

Hiện tại hấp thu xong đống đồ cổ này, tổng cộng thu được hơn ba trăm điểm, cho nên Khương Hoa bây giờ có 8515 điểm.

Tiếc là vẫn còn thiếu một ít a.

Khương Hoa thở dài.

Số Tiến Hóa Trị này Khương Hoa đã sớm có dự tính phân phối.

Hắn muốn đổi nửa cuốn sau của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, cũng chính là phần Âm Dương Thiên trong truyền thuyết.

Quyển này mới là tinh hoa thực sự.

Toàn bộ bộ bí thuật cần một vạn điểm.

Trước đó đổi nửa cuốn đầu hết 1200 điểm.

Vậy nửa cuốn sau là 8800 điểm.

Tính ra, với số điểm hiện tại, hắn vẫn chưa đủ để đổi.

Thôi được rồi, còn thiếu gần ba trăm điểm, đến lúc về Ngọc Kinh Thành đi dạo Phan Gia Viên chắc cũng kiếm được mấy món bảo vật bù vào.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thì túi đã căng phồng.

Tốt rồi, chúng ta đi thôi.

Mọi người rời khỏi địa cung, quay lại thần điện.

Shirley Dương nhìn Ngọc Thạch Nhãn Cầu khảm trên bệ đá, trong lòng bỗng nhiên hiểu ra cách làm.

Cô lấy miếng ngọc bội Bàn Tử đưa, áp vào trên quả cầu, sau đó cắn nát ngón tay, nhỏ một giọt máu tươi lên đó.

Ngọc Thạch Nhãn Cầu sau khi hấp thu m·áu t·hanh của Shirley Dương lập tức tỏa ra hào quang màu trắng, sau đó răng rắc một tiếng liền tách khỏi bệ đá.

Shirley Dương không tốn chút sức lực nào lấy quả cầu xuống, rồi giao cho Khương Hoa.

Cô đưa tôi làm gì.

Khương Hoa ngạc nhiên.

Anh cầm giúp tôi, quả cầu này khá dễ vỡ.

Shirley Dương tùy ý nói.

Khương Hoa nghe xong có chút bất ngờ, nhưng cũng không nói gì thêm, cầm lấy nó.

Đinh.

Kiểm trắc thấy Bảo vật Long Khí, có hấp thu hay không.

Hấp thu.

Khương Hoa trong lòng mừng rỡ.

Đinh.

Chúc mừng Túc Chủ nhận được 1823 Tiến Hóa Trị.

Tiến Hóa Trị của Khương Hoa lập tức tăng lên 10338 điểm, đã hoàn toàn đủ yêu cầu đổi Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Đây đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Tuy nhiên bây giờ chưa phải lúc đổi.

Khương Hoa cất Ngọc Thạch Nhãn Cầu vào không gian trữ vật, lập tức cùng nhóm Hồ Bát Nhất rời khỏi Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Khi tới núi Trát Cách Lạp Mã, An Lực Mãn vẫn đang đợi ở chỗ cũ.

Ơ, sao lại thiếu mất hai người.

An Lực Mãn kinh ngạc hỏi.

Hồ Bát Nhất thở dài, vẻ mặt ảm đạm.

An Lực Mãn lập tức hiểu ra, quỳ rạp xuống đất ngâm tụng kinh văn cổ xưa, dường như đang cầu xin Hồ Đại khoan dung cho mình.

Nhóm Khương Hoa không giục, An Lực Mãn liền lập tức dẫn lạc đà, vội vã rời khỏi vùng đất bị Hồ Đại nguyền rủa này.

Kinh Thành.

Trong sân nhà họ Khương.

Khương Bạch Niên tụ khí ngưng thần, cầm bút lông múa bút trên giấy trắng.

Thỉnh thoảng ông lại cầm chén trà lên nhấp một ngụm.

Haizz, trong lòng ta sao cứ không yên thế này.

Khương Bạch Niên tạp niệm nảy sinh, đành ngừng luyện thư pháp, nhìn lên bầu trời thở dài.

Tính toán thời gian, thằng ranh con kia đi sa mạc cũng gần một tháng rồi nhỉ.

Đến giờ vẫn chưa về.

Nó sẽ không xảy ra chuyện gì chứ.

Trong lòng Khương Bạch Niên có chút lo lắng, con mình thì mình hiểu nhất, con trai ông bình thường đừng nói đi sa mạc, ngay cả Kinh Thành cũng chưa từng rời khỏi.

Giờ lại đòi đi theo đội khảo cổ tới sa mạc tìm cái gì mà Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Đây không phải chuyện đùa sao.

Nếu thằng ranh này thật sự xảy ra chuyện, ông biết ăn nói thế nào với mẹ nó nơi chín suối đây.

Sẽ không sao đâu, mình ngay cả bảo vật gia truyền của Khương gia, miếng ngọc bội truyền tống kia cũng giao cho nó rồi.

Thằng ranh con này tuy bình thường có chút không đáng tin, nhưng nếu gặp nguy hiểm, nó chạy còn nhanh hơn ai hết.

Khương Bạch Niên lẩm bẩm tự an ủi mình.

Nghĩ tới đây, Khương Bạch Niên nghiến răng: Cái chuyên ngành khảo cổ c·hết tiệt, biết thế lúc đầu không nên cho nó đi học, đằng nào trong nhà cũng có tiền, cứ cho học đại cái ngành văn học nào đó cũng được.

Giờ đại học còn chưa tốt nghiệp đã theo đội khảo cổ đi sa mạc mạo hiểm, về sau không biết còn chạy đi tận đâu nữa.

Khương gia ta chỉ có mỗi cây độc đinh này, vạn lần không thể xảy ra chuyện gì.

Ừm.

Có phải mình nên tìm cho nó một bà mẹ kế không nhỉ.

Nếu tài khoản chính đại hào phế rồi, hình như. luyện lại một cái tài khoản phụ tiểu hào cũng không tồi.

Khương Bạch Niên lầm bầm, ông nhớ lại lúc Khương Hoa rời đi.

Từ sa mạc trở về sẽ là Nhị phẩm võ giả.

Xùy, ông già nó đây luyện hơn ba mươi năm, đến giờ cũng chỉ là Nhị phẩm võ giả thôi.

Bất quá là may mắn ăn được một gốc thiên tài địa bảo, lại tưởng mình là thiên tài hay sao.

Khương Bạch Niên cười khẩy.

Đối với con đường võ đạo, trong lòng ông rõ hơn ai hết.

Hiện tại trong cả nước, những võ giả mà ông biết, cao nhất cũng chỉ là Tam phẩm.

Hơn nữa toàn bộ đều đã ở tuổi gần đất xa trời rồi.

Có thể tưởng tượng võ đạo khó tu luyện đến mức nào.

Thằng ranh con này mới tu luyện một hai tháng liền muốn đột phá Nhị phẩm võ giả, quả thực là không biết trời cao đất rộng.

Khương Bạch Niên lắc đầu, thầm nghĩ: Đến lúc nó về nhà, ta phải chế giễu nó một trận mới được, để cho nó hiểu luyện võ không được mơ tưởng xa vời, từng bước đánh tốt căn cơ mới là chuyện quan trọng nhất.

Trong Hắc Sa Mạc.

Trời quang mây tạnh, tinh quang rực rỡ.

Mọi người nằm trên mặt đất, tận hưởng giây phút an ninh hiếm hoi này.

Một bên, Shirley Dương do dự.

Khương Hoa, tôi có chuyện muốn nói với anh.

Hửm.

Lúc trước ở trong động phủ của Tiên thánh, quyển sách da dê kia đã truyền cho tôi một loại phương pháp tu luyện.

Shirley Dương kể lại rõ ràng mọi chuyện cho hắn.

Hóa ra bên trong sách da dê ẩn chứa một loại pháp môn tu luyện Thần Đạo.

Nhưng loại pháp môn này khác biệt rất lớn với Võ Đạo, hơn nữa dường như chỉ có thể tu luyện một trong hai loại.

Cho nên Shirley Dương trong lòng có chút do dự, không biết mình nên chọn Bàn Sơn Quyết hay là pháp môn Thần Đạo.

Vậy trong lòng cô thích loại tu luyện nào hơn.

Tôi cũng không biết.

Tôi đề nghị cô chọn pháp môn Thần Đạo.

Đã là do tiên tổ cô truyền lại thì chắc chắn nó thích hợp nhất với cô.

So ra thì thời đại này muốn tu luyện Võ Đạo là chuyện vô cùng khó khăn, cô chưa chắc đã có thể tu luyện thành tựu.

Được, vậy tôi nghe anh.

Shirley Dương gật đầu.

Bàn Tử ở bên cạnh sán lại, vẻ mặt hiếu kỳ: Khương huynh đệ, các

cậu đang nói về công pháp tu luyện gì thế.

Sao hả.

Bàn Tử, cậu cũng muốn tu luyện à.

Tu luyện xong có thể lợi hại như cậu không.

Đương nhiên là có thể.

Trong lòng Khương Hoa khẽ động, nếu Lão Hồ và Bàn Tử có thể tu luyện tới Lục phẩm võ giả, liệu có thể giải trừ nguyền rủa Quỷ Động trong cơ thể không.

Hắn muốn để hai người họ cũng tu luyện Võ Đạo.

Chương 47

Dù sao cũng có thể cường thân kiện thể.

Về sau xuống mộ cũng có chút năng lực bảo mệnh.

Theo lý mà nói, nguyền rủa Quỷ Động cuối cùng vẫn tác động lên nhục thân.

Nếu có thể tu luyện tới Lục phẩm cảnh giới, nhục thân đại thành, huyết tương như thủy ngân, trong sáng không một hạt bụi, bách bệnh bất sinh.

Cho dù là nguyền rủa Quỷ Động, hẳn là đều không thể rung chuyển nhục thân Lục phẩm võ giả.

Đương nhiên đây cũng chỉ là phỏng đoán của Khương Hoa.

Có lẽ Bàn Sơn nhất mạch lưu truyền hai ngàn năm cũng từng sinh ra Lục phẩm võ giả mà vẫn không giải được.

Bất quá khả năng này rất nhỏ.

Bàn Sơn nhất mạch sớm đã có hình thức ban đầu từ thời Tần Hán.

Vào thời đó thiên địa đại biến, muốn tu luyện tới Lục phẩm đã là chuyện cực khó rồi.

Bàn Tử mắt sáng lên: Chúng tôi cũng có thể tu luyện sao.

Khương Hoa quay đầu nhìn về phía Shirley Dương: Shirley, Bàn Sơn Quyết của cô có thể truyền cho Lão Hồ bọn họ không.

Shirley Dương gật đầu: Có thể.

Bàn Sơn Quyết là bí truyền của Bàn Sơn đạo nhân, nhưng tới mạch của tôi đã sắp tuyệt truyền rồi.

Nếu ông ngoại biết tôi đem nó truyền xuống, chắc hẳn ông dưới suối vàng cũng sẽ vui mừng.

Hồ Bát Nhất lộ vẻ do dự: Tôi và Bàn Tử đều sắp ba mươi rồi, còn có thể luyện võ sao.

Lão Hồ, cậu đừng nghĩ như vậy.

Cho dù không thể tu luyện võ công tới đại thành, nhưng ít nhất có thể nâng cao tố chất thân thể cùng khả năng phản ứng, đối với các cậu nhất định là có lợi.

Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng gật đầu, đồng ý cùng Bàn Tử tu luyện Bàn Sơn Quyết.

Đêm xuống.

Khương Hoa ngồi khoanh chân trong lều, mở bảng thuộc tính của mình ra.

Túc Chủ: Khương Hoa Tu Vi: Nhị phẩm võ giả tiến độ luyện thịt: 29% Huyết Mạch: Xích Long Huyết Mạch tiến độ giác tỉnh: 12% Tiến Hóa Trị: 10338 điểm Khương Hoa nhìn con số hơn mười ngàn Tiến Hóa Trị, trên mặt không khỏi lộ nụ cười.

Hệ thống, giúp ta đổi nửa cuốn sau của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Tổng cộng cần 8800 Tiến Hóa Trị, có xác nhận đổi hay không.

Đổi.

Đinh.

Đổi thành công.

Đã khấu trừ 8800 điểm, còn dư 1538 điểm.

Mời Túc Chủ chờ trong giây lát.

Ong.

Một lượng thông tin khổng lồ tràn vào trong đầu Khương Hoa, khiến hắn không nhịn được ôm đầu kêu lên đau đớn.

Bên cạnh lều vải, Shirley Dương đã bị kinh động.

Khương Hoa, anh sao thế.

Tôi. tôi không sao.

Khương Hoa cắn răng nói, tiếp tục tiêu hóa tin tức trong đầu.

Đại khái qua hai giờ, hắn mới rốt cục hòa dịu cảm giác hoa mắt chóng mặt.

Mà toàn bộ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật giống như khảm nạm ở trong đầu hắn, muốn quên đều không thể quên được.

Nửa quyển trên: Nhiếp, trấn, độn, vật, hóa, Âm, Dương, không.

Nửa quyển dưới: Thiên, Địa, Nhân, Quỷ, thần, phật, ma, súc.

Nửa quyển trên nói về bố cục kết cấu phong thủy Ngũ Hành mộ táng.

Nửa quyển dưới lại là thuật, đoạt tạo hóa của thiên địa.

Như quyển chữ Địa, có thể chưởng khống địa khí.

Một ý niệm, huyệt tốt biến thành huyệt hung.

Lại như quyển chữ Nhân, có thể điều khiển nhân khí khí của con người.

Nhân khí bao hàm vận khí, bệnh khí, cùng với thất tình lục dục.

Khương Hoa chỉ cần tâm niệm vừa động, liền có thể khiến một người trong cơ thể sinh sôi bệnh khí, từ đây bách bệnh quấn thân.

Hoặc điều khiển vận khí, khiến một người xui xẻo đến cực điểm.

Mà quyển chữ Thiên có thể điều khiển thiên địa chi khí, tạo dựng trận pháp cường lực ngăn địch.

Có thể nói như vậy, nửa quyển dưới của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật hoàn toàn vượt quá tưởng tượng của Khương Hoa.

Cái này thật sự là quá mức nghịch thiên.

Bất quá.

Muốn thi triển những thủ đoạn này, cũng không phải không có cái giá phải trả.

Mỗi lần thi triển, đều cần dùng máu tươi của chính mình để huyết tế.

Lâu dài như thế, liền sẽ hao tổn tuổi thọ.

Chẳng trách Trương Tam Liên Tử lại hủy đi nửa quyển này.

Bây giờ ở thời đại này, căn bản không có bảo vật bù đắp nguyên khí.

Ông ấy sợ đồ đệ của mình quá trầm mê sức mạnh mà Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật mang tới, từ đó hao tổn tuổi thọ, tráng niên mất sớm.

Khương Hoa nhíu mày.

Nhất định phải dùng máu tươi huyết tế sao.

Ta dùng chân khí tới thay thế chẳng lẽ không được.

Nghĩ tới đây, Khương Hoa vận chuyển Nhân tự quyết, nhìn về phía lều vải bên cạnh, quan sát vận khí trên người Bàn Tử cùng Hồ Bát Nhất.

Loại vận khí này có màu xanh biếc.

Mà vận khí trên người Hồ Bát Nhất tương đối nồng đậm.

Vận khí trên người Bàn Tử thì hơi thấp một chút.

Khương Hoa tâm niệm khẽ động, vận chuyển chân khí trong cơ thể, muốn thay đổi vận khí trên người Bàn Tử.

Thế nhưng không có bất kỳ phản ứng nào.

Khương Hoa khẽ nhíu mày, hắn cắn nát ngón tay, dùng máu tươi cấu kiến một cái phù văn huyết sắc.

Ong.

Trong lòng Khương Hoa khẽ động, lặng lẽ thay đổi một chút vận khí của tên béo.

Ôi, đau c·hết mất.

Bàn Tử, cậu sao thế.

Choáng thật, tôi vừa ra ngoài thì bị một hòn đá nhỏ làm vấp ngã.

Bàn Tử mắng.

Hồ Bát Nhất cười hả hả: Bàn Tử, cậu có thể mở to mắt ra chút không.

Ra cửa mà cũng bị một cục đá làm trượt chân, cậu còn làm ăn được gì nữa.

Bàn Tử trong lòng phiền muộn: Tôi nói này Lão Hồ, cậu có chút đồng tình tâm nào không đấy.

Thôi được rồi, tôi không nói nữa, uống miếng nước đây.

Phụt.

Bàn Tử vừa uống một ngụm nước liền bị sặc, sắc mặt biến thành đỏ bừng, có chút không thở nổi.

Bàn Tử, cậu uống miếng nước cũng bị sặc được à.

Hồ Bát Nhất vội vàng giúp hắn vỗ lưng.

Phù.

Bàn Tử phun một ngụm nước ra ngoài, cố gắng thở hổn hển, sắc mặt đỏ như tôm luộc: Hô Hôm nay thật là tà môn.

Lão Hồ, tôi sẽ không phải là bị quỷ nhập vào người đấy chứ.

Có con quỷ nào muốn ám hại Bàn gia ta.

Theo tôi thấy, cậu chính là do bất cẩn thôi, uống nước chậm một chút thì làm sao sặc được.

Ha ha, Lão Hồ, tôi phát hiện cậu thay đổi rồi.

Tôi làm sao.

Cậu bây giờ chỉ biết cười trên nỗi đau của người khác.

Ở một lều vải khác.

Khéo miệng Khương Hoa hơi nhếch lên một nụ cười.

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật này quả nhiên đoạt tạo hóa thiên địa, hiệu quả thật sự quá nghịch thiên.

Hắn tâm niệm vừa động, liền đem vận khí của Bàn Tử khôi phục như thường.

Bất quá cái giá phải trả cũng rất nghiêm trọng.

Ta cảm giác cơ thể đều hư nhược đi không ít.

Hạn chế này thực sự quá lớn, tương đương với dùng tuổi thọ để trao đổi.

Thật sự không thể dùng những vật khác để thay thế sao.

Khương Hoa lâm vào trầm tư, nhưng mãi vẫn không nghĩ ra được biện pháp.

Hắn thở dài một hơi, ít nhất có bí thuật này, lá bài tẩy của hắn lại nhiều thêm một tấm.

Đi thêm sáu bảy ngày, đoàn người Khương Hoa cuối cùng cũng đi ra khỏi sa mạc.

Mọi người thuê mấy phòng tại khách sạn, nghỉ ngơi ròng rã ba ngày mới rốt cục hồi thần lại.

Bất quá lúc này, mọi người cũng không còn tâm tình chơi bời.

Thế là cả nhóm lên xe lửa hướng về Kinh Thành.

Lại mất năm ngày thời gian, bọn họ mới rốt cục về tới tòa thành phố quen thuộc kia.

Chương 48

Shirley Dương đi tới ngân hàng rút ra một số tiền lớn, đem hai vạn đô la Mỹ thù lao giao cho Hồ Bát Nhất và Bàn Tử.

Còn những khoản tiền khác là tiền trợ cấp nàng dành cho gia đình Hách Ái Quốc, Diệp Diệc Tâm và Sở Kiện.

Mặc dù Diệp Diệc Tâm là người của Uông gia, nhưng đoạn đường này đi cùng nhau, mọi người cũng đã có cảm tình.

Shirley Dương vẫn sẽ đem tiền trợ cấp giao cho người nhà cô ấy.

Hồ Bát Nhất cùng Bàn Tử cũng trích một phần thù lao của mình giao cho Shirley Dương: Dương tiểu thư, đây là một chút tâm ý của chúng tôi, cô giúp tôi giao cho người nhà thầy Hách nhé.

Mà Khương Hoa cũng góp một phần.

Khoản tiền trợ cấp này đủ để người nhà của Hách Ái Quốc và Sở Kiện sống sung túc cả đời.

Lão Hồ, Bàn Tử, các anh không có việc gì thì đến Danh Cổ Hiên ngồi chơi nhé.

Khương Hoa cười nói.

Hắc hắc, đó là dĩ nhiên.

Bàn Tử cười bỉ ổi, Khương huynh đệ, tôi và Lão Hồ còn trông cậy vào cậu giúp tiêu thụ tang vật đâu.

Nói rồi, hắn giơ lên cái ba lô căng phồng của mình.

Khương Hoa lập tức hiểu ý, nhịn không được cười lên: Được, tôi nhất định thu mua theo giá thị trường cao nhất cho các anh.

Vậy chúng tôi đi trước đây.

Sau này gặp lại.

Khương Hoa, tôi cũng đi trước, tôi muốn thu xếp cho giáo sư Trần xong xuôi rồi sẽ lại đến tìm anh.

Ừm, vậy tôi chờ cô.

Shirley Dương lại từ trong ba lô lấy ra một cuốn sổ tay: Đây là cái gì.

Khương Hoa sửng sốt một chút.

Trong này là phương pháp tu luyện Thần Đạo do tôi sửa sang lại, anh nếu muốn tu luyện thì có thể tham khảo, hoặc để trong nhà sưu tầm cũng được.

Phương pháp tu luyện Thần Đạo.

Khương Hoa im lặng, không nghĩ tới Shirley Dương sẽ giao thứ này cho hắn.

Dù sao đây cũng là bí pháp truyền thừa của tộc Trát Cách Lạp Mã, chắc chắn không thể dễ dàng truyền cho người ngoài.

Bất quá nếu Shirley Dương đã đưa, hắn cũng sẽ không già mồm, nhận lấy cuốn sổ tay ghi chép phương pháp tu luyện.

Vậy thì cảm ơn cô.

Vậy. tôi đi nhé.

Shirley Dương do dự một chút, muốn nói lại thôi.

Khương Hoa khẽ giật mình, chợt cười nhẹ nhàng ôm cô một cái: Tôi chờ cô trở lại.

Shirley Dương có chút lưu luyến rời đi.

Mà Khương Hoa thì trở về đại viện Khương gia.

Bố, con về rồi.

Chưa vào cửa, giọng Khương Hoa đã truyền vào trong sân.

Khương Bạch Niên đang tu thân dưỡng tính, trong mắt lộ ra một tia kinh hỉ, nhưng lập tức lại khôi phục vẻ lạnh nhạt.

Khi Khương Hoa tiến vào sân, Khương Bạch Niên đang luyện thư pháp.

Về thì về rồi, gào to như vậy làm gì.

Khương Bạch Niên liếc mắt nhìn hắn, quát lớn.

Hề hề, đây không phải sợ bố nhớ con sao.

Hừ, ta tại sao phải nhớ anh.

Anh đi vắng thời gian qua, trong nhà chung quy cũng được thanh tịnh một hồi, ta cảm giác thư pháp của mình đều tăng lên một chút.

Hay là anh lại đi ra ngoài mấy tháng nữa đi.

Nói không chừng thư pháp của ta liền có thể nhảy lên làm đại sư đỉnh cấp.

Khương Hoa cười cười.

Đối với ông bố này, trong lòng hắn rõ nhất.

Nhìn thấy cái dáng vẻ âm dương quái khí này của ông, trong lòng hắn ngược lại cảm nhận được một tia ấm áp.

Thế thì sao được.

Ra ngoài lâu không phải sợ bố lo lắng à.

Khương Bạch Niên cười lạnh nói: Ha ha, anh c·hết thì càng tốt, ta gần đây đang định thừa dịp còn có thể động đậy, tranh thủ luyện một cái nick phụ, không thì Khương gia ta tuyệt hậu mất, ta xuống dưới không tiện bàn giao với liệt tổ liệt tông.

Tê Khương Hoa hít một hơi khí lạnh, bố già thật là quá tàn nhẫn a.

Loại lời này cũng nói được.

Khương Bạch Niên nhàn nhạt uống một ly trà.

Thế nào.

Anh không phải nói trở về sẽ là Nhị phẩm võ giả sao.

Hiện tại đạt tới chưa.

Vừa vặn cho ta xem một chút, vị kỳ tài luyện võ như anh làm thế nào trong vòng hai tháng đột phá đến Nhị phẩm.

Vốn dĩ Khương Bạch Niên cho rằng Khương Hoa sẽ rất lúng túng.

Dù sao mới tu luyện hai tháng liền muốn đột phá đến Nhị phẩm võ giả, chuyện này thực sự quá hư ảo.

Ít nhất trong các cổ tịch của Khương gia đời trước còn chưa từng xuất hiện nhân vật yêu nghiệt như vậy.

Không nghĩ tới, Khương Hoa bắt đầu cười hắc hắc: Bố, không phụ sự mong đợi của mọi người.

Ầm.

Khương Hoa bộc phát ra một cỗ khí tức cường đại.

Choảng.

Chén trà quý giá rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Khương Bạch Niên hai mắt trợn tròn, không dám tin nhìn Khương Hoa, trong miệng còn lẩm bẩm: Cái này.

điều này không có khả năng.

Anh. anh thật sự đột phá Nhị phẩm.

Một thời gian, Khương Bạch Niên có chút hoảng hốt.

Hắn cảm giác mình đang nằm mơ.

Bằng không trên thế giới này làm sao có thể có người chỉ tu luyện hai tháng đã đột phá Nhị phẩm võ giả.

Hơn nữa người kia còn là con trai hắn.

Không tin.

Khương Hoa khiêu khích nói, Bố, hay là chúng ta so tài một chút.

Nghe được câu này, Khương Bạch Niên lập tức nổi giận: Ha ha, anh là cái đồ ranh con, còn thật sự cho rằng anh đánh thắng được ta chắc.

Ta tu luyện mấy chục năm, ăn muối còn nhiều hơn anh ăn cơm.

Chẳng lẽ còn không đánh lại anh hay sao.

Trong sân, Khương Hoa cùng Khương Bạch Niên đứng đối diện nhau.

Cả hai đều tỏa ra một cỗ khí tức cường đại.

Đó là uy áp của Nhị phẩm võ giả.

Hừ, ranh con, đừng nói ta lấy lớn h·iếp nhỏ.

Anh ra tay đi, ta nhường anh ba chiêu.

Khương Hoa chớp mắt: Thật chứ.

Khương Bạch Niên đứng chắp tay, dáng vẻ như một vị cao nhân ẩn thế: Thật.

Được, vậy bố cũng nên cẩn thận.

Hừ, bà bà mụ mụ, nhanh lên phóng ngựa tới.

Khương Bạch Niên nhíu mày, khinh thường nói.

Khương Hoa trong lòng cười thầm, một quyền hướng về phía Khương Bạch Niên lao tới, nhưng nắm đấm của hắn nhìn có chút mềm nhũn, tựa hồ không có khí lực.

Nắm đấm không có chút khí lực nào.

Hừ, đây chính là Nhị phẩm võ giả.

Đợi lát nữa ta cho anh mở mang tầm mắt, cái gì mới thật sự là Nhị phẩm võ giả.

Nhìn thấy ông bố nhà mình bộ dáng ngạo kiều, Khương Hoa trong lòng có chút không nhịn được.

Ầm.

Hữu quyền biến trảo.

Toàn thân khí huyết cường đại sôi trào, chân khí cuồn cuộn tràn vào trong long trảo.

Mơ hồ trong đó, hư ảnh một cái móng vuốt Xích Long nhàn nhạt xuất hiện tại tay phải Khương Hoa.

Đây là năng lực hắn đạt được trong thế giới huyễn cảnh khi Thất Tinh Long Uyên Kiếm hấp thu hư ảnh Xà Thần.

Từ đó về sau, tiến độ thức tỉnh huyết mạch trong cơ thể hắn tăng lên, tương đương với việc hắn đã bước vào con đường thức tỉnh huyết mạch.

Những người khác ít nhất cần tu luyện tới Lục phẩm võ giả mới có thể thức tỉnh huyết mạch trong cơ thể.

Sau khi mở ra con đường thức tỉnh, Khương Hoa có thể cảm nhận được Thanh Thiên Hóa Long Quyết hắn tu luyện tựa hồ có chút thay đổi.

Ngay cả khi thi triển Xích Long thủ, đều sẽ xuất hiện hư ảnh móng vuốt Xích Long, uy lực cũng mạnh gấp hai ba lần.

Xích Long thủ.

Khương Bạch Niên biến sắc, hắn không lo được những lời đã nói trước đó, vội vàng vận khởi chân khí, một chiêu Xích Long thủ nghênh đón.

Khương Bạch Niên dù sao tu luyện mấy chục năm, kinh nghiệm đối địch vượt xa Khương Hoa.

Hắn hơi nghiêng người, muốn né tránh móng vuốt của Khương Hoa, sau đó đánh vào lồng ngực con trai.

Ầm.

Chân khí hùng hồn công kích lên người Khương Hoa.

Cơ thể Khương Hoa chỉ sáng lên một chút, lại ổn định thân hình, tựa hồ một chút tổn thương cũng không có.

Cái gì.

Khương Bạch Niên sửng sốt.

Chương 49

Mà Khương Hoa thì mắt sáng lên, tay phải chộp tới cổ ông.

Một khắc này, Khương Bạch Niên cảm nhận được uy h·iếp t·ử v·ong.

Khương Hoa kịp thời thu tay lại, cũng không có thực sự công kích.

Hắc hắc, bố thua rồi.

Sắc mặt Khương Bạch Niên lúc trắng lúc xanh.

Bị con trai mình đánh bại, cái này khiến mặt mũi già nua của hắn biết để đâu.

Hắn nói lảng sang chuyện khác: Ta vừa rồi đánh vào ngực anh, sao anh một chút việc cũng không có.

Tay phải hắn lúc này còn đang ẩn ẩn đau đớn do lực phản chấn.

Bố nói cái này à.

Khương Hoa cởi áo khoác, lộ ra Xích Long Giáp bên trong.

Chỉ thấy từng mảnh từng mảnh giáp trụ hình long lân bao phủ trên người Khương Hoa, vững vàng bảo vệ ngũ tạng lục phủ.

Đây là cái gì.

Xích Long Giáp.

Anh lấy từ đâu ra.

Hắc hắc, bố đừng vội, nghe con từ từ kể.

Tiếp đó, Khương Hoa đem sự tình phát sinh tại sông băng Côn Luân kể lại rõ ràng cho bố nghe.

Bao gồm việc thu được Thất Tinh Long Uyên Kiếm, Xích Long

Giáp, và cả chuyện về vị lão tổ tông Khương gia kia.

Cái gì.

Tiền bối Khương gia ta đều c·hết ở chỗ đó.

Thi thể của bọn họ còn bị dán tại cái Yêu Lâu gì đó.

Khương Bạch Niên nghiến răng nghiến lợi nói.

Lửa giận trong lòng bốc lên, hận không thể lập tức chạy tới hủy tòa Cửu Tầng Yêu Lâu kia.

Chẳng trách gia tộc trong điển tịch rất ít ghi lại sự tình thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc.

Không nghĩ tới tiền bối Khương gia thời đại đó đều bị người ám toán s·át h·ại, ngay cả t·hi t·hể cũng không được tử tế.

Khương Hoa, ta muốn đi đón tiền bối Khương gia về, để bọn họ được phong quang đại táng, nhập thổ vi an.

Bố, ngài đừng vội.

Khương Hoa vội vàng nói, Ngài từ từ nghe con nói, tòa Cửu Tầng Yêu Lâu kia rất nguy hiểm, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng mới đi được.

Chuẩn bị cái gì.

Bố, con đã sớm suy nghĩ xong, nơi đó có Hỏa Biêu Trùng mười phần nguy hiểm, loại côn trùng này đụng vào cơ thể người liền sẽ bốc cháy, chúng ta có thể đặt làm một ít quần áo phòng hỏa.

Ngoài ra còn cần mang theo bình chữa cháy.

Khương Bạch Niên nghe xong gật đầu: Được, vậy nghe lời anh.

Khương Hoa nở nụ cười: Bố, chuyện Cửu Tầng Yêu Lâu chúng ta không vội, con cho ngài xem thứ này ngon lắm.

Nói rồi, Khương Hoa lấy ra một quả màu da cam, nhìn rất ngon miệng.

Đây chính là Thổ Linh quả.

Ồ, đây là cái gì.

Hắc hắc, cái này là linh quả.

Linh quả.

Mắt Khương Bạch Niên đột nhiên mở to, Đây là.

Thiên Tài Địa Bảo.

Khương Hoa gật đầu cười: Bố, ngài ăn nhanh lên, có ích lợi rất lớn đối với cơ thể đấy.

Khương Bạch Niên lắc đầu: Không cần, ta đã già rồi, linh quả này rất trân quý, vẫn là lưu cho anh tu luyện đi.

Ta còn trông cậy vào việc Khương gia chúng ta có thể xuất hiện một vị Giác Tỉnh Huyết Mạch.

Lời còn chưa nói hết, trong tay Khương Hoa liền xuất hiện mười mấy quả linh quả, mỗi một quả đều tản ra hương thơm.

Khương Bạch Niên lại mở to hai mắt nhìn, hô hấp có chút dồn dập.

Tiểu tử thúi, nhiều linh quả như vậy, anh lấy từ đâu ra.

Bố, ngài cũng đừng quản con lấy từ đâu.

Con đã ăn một quả rồi, cái thứ này ăn nhiều thì hiệu quả sẽ giảm xuống rất nhiều.

Ngài cứ ăn đi, con cũng không hi vọng phải sớm giúp ngài đưa ma đâu.

Ha ha, cái thằng ranh con này ăn nói kiểu gì thế hả.

Nghe xong lời Khương Hoa, Khương Bạch Niên cũng không từ chối nữa, trực tiếp đem Thổ Linh quả nuốt vào.

Một lát sau.

Một cỗ khí tức cường hãn bộc phát trong sân.

Tam phẩm võ giả.

Khương Bạch Niên hăng hái, nếp nhăn trên mặt hoàn toàn biến mất, thậm chí chút tóc trắng cũng đã biến thành màu đen.

Tẩy tinh phạt tủy, tăng trưởng thọ mệnh.

Đây mới là công năng quan trọng nhất của Thổ Linh quả.

Ban đêm, trên bàn cơm tại đại viện Khương gia.

Bố, nếm thử thịt kiến nướng của con đi.

Khương Hoa gắp một miếng thịt nướng xèo xèo bốc mỡ, mùi thơm nức mũi đặt vào bát Khương Bạch Niên.

Nhìn miếng thịt nướng trước mắt, Khương Bạch Niên rơi vào trầm tư.

Hắn do dự một chút: Cái này. thực sự là thịt kiến.

Đúng a.

Khương Hoa đã bắt đầu hưởng dụng mỹ thực.

Cái này. thật sự có thể ăn không.

Bố, ngài không phải là không dám ăn thịt kiến đấy chứ.

Khương Hoa hồ nghi nhìn hắn.

Nói bậy.

Nhớ năm đó bố anh đến lão hổ còn tự tay làm thịt một con, còn có thể sợ mấy miếng thịt kiến sao.

Thế thì ngài mau ăn đi, cam đoan ăn xong sẽ khen không dứt miệng.

Khương Bạch Niên cắn răng nuốt vào.

Thịt nướng vào miệng tan đi, ánh mắt hắn hơi sáng lên.

Thịt kiến nuốt vào bụng liền biến thành huyết khí tinh thuần, không ngừng cường hóa cơ thể hắn.

Loại hiệu quả này.

Thậm chí còn mạnh hơn con hổ ta g·iết trước kia.

Nếu có thể ngày ngày ăn loại thịt này, cho dù là Tứ phẩm võ giả, có lẽ ta cũng có cơ hội đột phá.

Nghĩ tới đây, Khương Bạch Niên hai mắt phát sáng: Tiểu tử thúi, đây quả thật là thịt kiến.

Đương nhiên.

Khương Hoa vừa ăn vừa nói, Bố không biết đâu, con kiến đó to hơn cả con voi, đích thị là yêu thú, bất quá vẫn bị con trai bố g·iết.

Yêu thú.

Khương Bạch Niên khẽ thở dài, xem ra giấc mộng ngày ngày được ăn thịt này là không thể nào.

Ài, tiểu tử thúi, về sau thịt kiến này vẫn là giữ lại cho anh tự mình ăn đi.

Anh bây giờ tuổi còn nhỏ, rất có thể tu luyện tới Lục phẩm võ giả.

Ta đã già rồi, coi như ngày nào cũng ăn cũng nhiều lắm là đột phá thêm một tầng.

Khương Hoa không thèm để ý nói: Bố, thịt kiến này con còn rất nhiều, đến lúc đó ngài tìm một cái tủ lạnh, con để lại một ít cho ngài,

bằng không để trong Xích Long Lệnh cũng lãng phí không gian.

Chuyện Xích Long Lệnh Khương Hoa cũng không gạt hắn.

Dù sao đây cũng là bảo vật gia truyền Khương gia.

Khương Bạch Niên còn có chút do dự, Khương Hoa trực tiếp nói: Được rồi bố, thịt này đối với con tác dụng không lớn, giữ lại chỉ chật chỗ, ngài cứ yên tâm ăn đi.

Khương Hoa nói không sai.

Thịt con kiến chúa kia còn chút tác dụng, chứ bọn kiến thợ cỡ con nghé thì với hắn vô dụng rồi.

Hắn có Linh Khí Bảo Châu, dùng linh khí tu luyện không tốt hơn sao.

Nghe Khương Hoa giải thích, Khương Bạch Niên cũng nhận lời.

Vậy thì tốt, mai ta đi chuẩn bị tủ lạnh.

Vâng, chuyện này ngài sắp xếp đi.

Đến, bố nếm thử miếng thịt chân này, kình đạo hơn thịt trên người chút.

Khương Bạch Niên hưởng thụ con trai hiếu kính, trong lòng vui vẻ.

Bỗng nhiên hắn nhớ tới một sự kiện: Đúng rồi, ngày kia Tân Nguyệt Phạn Điếm muốn cử hành buổi đấu giá, anh có muốn đi xem một chút không.

Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Khương Hoa sửng sốt, chợt lộ vẻ cân nhắc.

Tân Nguyệt Phạn Điếm trong giới đồ cổ rất có danh tiếng, đã có trăm năm lịch sử.

Hàng xuất từ đó toàn là trân phẩm, chưa từng có đồ giả.

Hắn sở hữu Hoàng Kim Nhãn, có lẽ có thể đến đó nhặt nhạnh chỗ tốt, tìm chút bảo vật chứa Long khí để bổ sung Tiến Hóa Trị.

Đổi cái bí thuật phong thủy kia xong, Tiến Hóa Trị của hắn tụt giảm nghiêm trọng, sắp hết linh khí để tu luyện rồi.

Được, vậy ngày kia con đi Tân Nguyệt Phạn Điếm xem.

Ừm, đi mở mang tầm mắt cũng tốt, nếu gặp món nào ưng ý thì đấu giá mang về.

Tân Nguyệt Phạn Điếm không có đồ giả, chúng ta cũng không thiệt.

Ha ha, bố, nhỡ con tiêu hết tiền trong nhà thì sao.

Khương Hoa trêu chọc.

Khương Bạch Niên hào khí nói: Ha ha, cứ việc cầm đi dùng.

Trong hầm ngầm nhà ta còn cả đống bảo vật, anh chắc chắn không thể tham gia một cái đấu giá liền tiêu hết vài tỷ chứ.

Khương gia tài sản tính cả kho báu ngầm cũng ngót nghét chục tỷ, là một tiểu thổ hào thứ thiệt.

Đêm sao sáng thưa thớt.

Trong phòng Khương Hoa đèn đuốc sáng trưng.

Hắn bắt đầu kiểm kê thu hoạch chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Đầu tiên là Thất Tinh Long Uyên Kiếm và Xích Long Giáp.

Kiếm giúp hắn c·hém g·iết yêu thú, Giáp là bảo mệnh chí bảo, ngay cả đòn toàn lực của Nhị phẩm võ giả đỉnh phong như bố hắn cũng không xi nhê.

Tiếp theo là Linh Khí Bảo Châu lấy từ tế đàn Cửu Tầng Yêu Lâu.

Nhờ nó hắn mới tu luyện nhanh như vậy.

Nhưng linh khí bên trong đã bị hấp thu hai thành.

Hắn ước chừng viên châu này chỉ đủ giúp hắn đạt tới khoảng năm thành tiến độ Tam phẩm Luyện Huyết cảnh.

Linh khí khó tìm a.

Rồi đến Xích Long Lệnh.

Chương 50

Ngoài chức năng trữ vật không gian cỡ một căn phòng lớn, nó còn có Long Chi Uy Áp, trấn áp yêu thú.

Tiền bối Khương gia nói nếu có cơ hội tìm được Xích Long Bí Cảnh thì có thể dùng lệnh bài này mở ra, truy tìm dấu chân thượng cổ tiên thần.

Sau đó là thịt kiến và Thổ Linh quả.

Thịt kiến để lại cho bố.

Thổ Linh quả còn mấy chục quả, Khương Hoa tính giữ lại làm bảo vật gia truyền, vì trong không gian trữ vật thời gian đình trệ nên không sợ hỏng.

Món này nếu đem đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm chắc chắn gây điên cuồng, nhưng Khương Hoa không dám lấy ra.

Tiếp nữa là da thú Toan Nghê, tấm bản đồ kho báu của Từ Phúc, nghe đồn có thuốc trường sinh bất lão.

Khương Hoa mới có một tấm, cần bảy tấm mới đủ bộ.

Chỉ có thể tùy duyên.

Cuối cùng là quyển trượng Tinh Tuyệt Nữ Vương và Trấn Giới Kính.

Quyển trượng chứa mảnh vỡ Thanh Đồng Môn, hiện tại Khương Hoa chỉ dùng được chức năng trị liệu, coi như là vú em.

Còn Trấn Giới Kính là Đạo gia chí bảo, có thể trấn áp thế giới và tà sùng.

Hiện tại nó đã thuộc về hắn, không biết Uông gia sẽ có phản ứng

gì.

Hệ thống cũng hiển thị bảng thuộc tính mới: Túc Chủ : Khương Hoa Tu Vi : Nhị phẩm võ giả Luyện thịt tiến độ: 30% Huyết Mạch : Xích Long Huyết Mạch Thức tỉnh tiến độ: 12% Công Pháp : Thanh Thiên Hóa Long Quyết Kỹ Năng : Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Song chỉ tham động, Quỷ Động văn tinh thông, Chữ Tiểu Triện tinh thông Bảo Vật : Phát Khâu Thiên Quan ấn.

Tiến Hóa Trị : 1538 điểm Hệ thống thưởng thêm một cái Phát Khâu Thiên Quan ấn.

Vật này có khắc Thiên Quan tứ phúc, bách vô cấm kỵ, trấn áp tà sùng rất tốt, nhưng công năng trùng lặp với Trấn Giới Kính.

Khương Hoa tính sau này đưa cho Shirley Dương hoặc Lão Hồ dùng.

Dứt bỏ tạp niệm, Khương Hoa lấy ra cuốn sổ tay Thần Đạo của Shirley Dương.

Đọc xong, hắn khá kinh ngạc.

Phương pháp này dùng tinh thần lực tạo dựng thần linh trong não hải, không ngừng cường hóa.

Nó giống tu tiên trong truyền thuyết hơn là võ đạo.

Nhưng vấn đề là muốn cường hóa thần linh phải thôn phệ tinh khí bản thân.

Điều này xung đột với võ đạo vốn cần tinh khí thần dồi dào, nên không thể song tu.

Hơn nữa còn cần tạo dựng một tôn thần minh trong đầu.

Ha ha, muốn ta tin phụng thần minh.

Ta chỉ tin chính ta.

Nếu ta có đủ lực lượng, dù là thần minh chân chính ta cũng dám đấm c·hết.

Bỗng nhiên, Khương Hoa nghĩ: Vậy ta có thể lấy hình tượng của mình để tạo dựng thần minh không.

Nhưng nghĩ đến cái giá phải trả là thôn phệ tinh khí, hắn lại lắc đầu.

Chẳng lẽ cắn nuốt tinh khí người khác.

Chắc chắn không được, nếu được thì người sáng tạo ra pháp môn này đã ghi vào rồi.

Móa, ta còn tưởng tổ tiên Shirley Dương sẽ không hại nàng, không ngờ lại hố như vậy.

Hi vọng nàng chưa sa vào.

Trong thế giới này, máy tính và internet đã bắt đầu hưng thịnh.

Các diễn đàn mọc lên như nấm.

Trên diễn đàn Kim Thạch, bỗng xuất hiện một bài viết: Có thù lao cầu hỏi | Ai biết nội dung trên sách lụa này là gì.

Đây là sách lụa tổ tông tôi để lại, bên trên tựa hồ là chữ tượng hình, ai biết là văn tự gì không.

Hoặc hỗ trợ phiên dịch.

Ai cung cấp manh mối, 1000 tệ khởi điểm.

Bên dưới là hình ảnh một tấm sách lụa cổ xưa.

Bài viết lập tức gây chú ý vì số tiền thưởng lớn 1000 tệ lúc đó rất to.

Nhiều người vào bình luận nhưng đều bó tay.

Bỗng nhiên, một ID tên Minh Nguyệt Thanh Phong trả lời: Cái này

tựa như là văn tự của một nước nhỏ thời Chiến Quốc.

Ta trước đó từng gặp qua, nhưng trí nhớ không rõ lắm.

Ta có thể đề cử cho ngươi một người, hắn đối với văn tự cổ đại vô cùng nghiên cứu, có lẽ có thể trả lời vấn đề của ngươi.

Được, cảm ơn Thanh Phong đại lão.

Ngài gửi số tài khoản, tôi chuyển 1000 tệ cho ngài.

Tại một căn phòng nọ.

Yeah.

Một thanh niên nhìn tin nhắn trên máy tính, hưng phấn nắm chặt tay.

Kinh Thành, Phan Gia Viên, số 92 Danh Cổ Hiên.

Khương Hoa.

Đoán chừng là một vị lão gia gia sáu bảy mươi tuổi.

Quá tốt rồi, ta lập tức đặt vé xe lửa.

Sách lụa ông nội để lại, ta rất nhanh sẽ biết bên trên viết cái gì.

Bất quá trước khi đi phải để lại lời nhắn cho Tam thúc, miễn cho ông ấy về lại lo lắng.

Khương Hoa sau khi về đến nhà liền bắt đầu nỗ lực tu luyện.

Hắn muốn nâng cao cảnh giới Võ Đạo lên tới Nhị phẩm Luyện Nhục đỉnh phong.

Có Linh khí Bảo Châu trợ giúp, tiến độ tu luyện của Khương Hoa rất nhanh, vẻn vẹn chỉ tốn một ngày thời gian, tiến độ luyện thịt của hắn đã đạt đến 58%.

Ừm, cứ theo tốc độ này, ta đại khái phải tốn hai ba ngày là có thể luyện thịt viên mãn.

Khương Hoa hài lòng gật nhẹ đầu.

Tốc độ tu luyện kiểu này không hổ là linh khí.

So với khí huyết chi lực đơn thuần thì tốt hơn nhiều.

Nếu hắn dùng Khí Huyết Hoàn để tu luyện, muốn đạt đến Nhị phẩm đỉnh phong ít nhất cũng cần nửa năm, thậm chí lâu hơn.

Kết thúc tu luyện, Khương Hoa đi tới Danh Cổ Hiên.

Ủa.

Bàn Tử, cậu ở đây làm gì.

Khương Hoa lộ vẻ kinh ngạc.

Lúc này ngoài cửa Danh Cổ Hiên có một bóng người quen thuộc.

Bàn Tử u oán nói: Người anh em Khương, tôi tìm cậu cả nửa ngày trời, bây giờ cậu mới tới.

À.

Bàn Tử, cậu muốn bán mấy món bảo vật kia chứ gì.

Nhìn ánh mắt của tên béo, Khương Hoa lập tức hiểu ra.

Thế nhưng cậu ngồi xổm ngoài cửa làm gì.

Trong lòng hắn có chút nghi hoặc, tội gì mà không vào trong ngồi.

Mặc dù hắn không tọa trấn ở Danh Cổ Hiên, nhưng nhân viên trong tiệm cũng sẽ không trông mặt mà bắt hình dong hay chê nghèo yêu giàu.

Tôn chỉ của Danh Cổ Hiên chính là không được xem thường bất luận kẻ nào.

Cho dù là một tên ăn mày, tương lai đều có thể trở thành khách hàng của họ.

Lại nói, trên người Bàn Tử còn có một đống bảo bối.

Chỉ cần lấy ra thì dù ở đâu cũng sẽ được nhiệt liệt hoan nghênh.

Bàn Tử gãi gãi đầu: Ách, người anh em Khương, tôi không phải là sợ cậu không ở đây thì sẽ bị người khác hố sao.

Nguyên lai là muốn tìm người quen.

Khương Hoa cười thầm, đi vào trong Danh Cổ Hiên, vừa đi vừa cùng Bàn Tử tán gẫu.

Vậy chúng ta vào trước đi.

Đúng rồi, Lão Hồ hôm nay sao không đi cùng cậu.

Lão Hồ sáng sớm đã đi rồi, giao hết mọi việc cho tôi làm.

Bàn Tử có chút buồn bực nói.

Khương Hoa đoán chừng Lão Hồ hẳn là đi thăm người thân của những chiến hữu đã hy sinh.

Tiếp đó, Bàn Tử đem toàn bộ bảo bối từ Tinh Tuyệt Cổ Thành bán cho Danh Cổ Hiên.

Khương Hoa cũng không muốn kiếm lời từ bạn bè, đều thu mua theo giá thị trường cao nhất.

Nhìn xấp tiền mặt dày cộp trong tay, Bàn Tử cười toét cả miệng, kích động không thôi ngửi mùi tiền giấy.

Chương 51

Khương Hoa dở khóc dở cười nói: Bàn Tử, tôi nói cậu có đến mức đó không.

Hề hề, người anh em Khương, cậu gia to nghiệp lớn, tự nhiên không coi tiền ra gì.

Còn Bàn Tử tôi nghèo quen rồi, liền thích ngửi mùi tiền giấy.

Shirley không phải đã đưa hai vạn đô la cho các cậu sao.

Người anh em Khương, cậu đừng nhắc nữa, sáng sớm nay Lão Hồ đã đem hai vạn đô la của tôi trộm đi rồi.

Bàn Tử trong lòng phiền muộn.

Bất quá lập tức hắn lại nở nụ cười.

Mặc dù hai vạn đô la không còn, nhưng số tiền hắn đang cầm trên tay còn nhiều hơn hai vạn đô la kia rất nhiều.

Đi, người anh em Khương, tôi mời cậu xuống tiệm dưới nhà ăn thịt dê nướng.

Ngày hôm sau.

Hôm nay đối với giới cổ vật mà nói là một ngày lễ lớn.

Bởi vì Tân Nguyệt Phạn Điếm muốn mở một buổi đấu giá.

Thời gian tổ chức đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm không cố định.

Bọn họ phải thu thập đủ trân bảo có phân lượng, hơn nữa nhất định phải có vật áp trục món đồ quan trọng nhất mới có thể tổ chức đấu giá, mời phú thương toàn quốc đến tham dự.

Bằng không, đối với Tân Nguyệt Phạn Điếm mà nói, đó chính là tự làm ô uế chiêu bài.

Chiêu bài là vô cùng quan trọng.

Trong mắt người khác, Tân Nguyệt Phạn Điếm chính là đại danh từ cho sự cao cấp, vật bọn họ bán đấu giá cũng là trân bảo cực kỳ quý hiếm.

Ít nhất cũng phải mười vạn trở lên.

Ở niên đại này, đồ cổ muốn bán được mười vạn trở lên đã là giá trên trời.

Nếu là trăm ngàn vạn chục triệu trở lên, đó chính là quốc bảo.

Nếu là ngàn vạn trăm triệu trở lên, cái kia đã không dám tưởng tượng.

Bóng dáng Khương Hoa xuất hiện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Bên cạnh hắn còn có Bàn Tử.

Người anh em Khương, mấy con sư tử đá trước cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm này đều trị giá mấy chục vạn sao.

Bàn Tử nhìn hai tôn thạch sư, hung hăng nuốt nước miếng, hai mắt phóng ra hào quang sáng tỏ.

Hôm qua nhìn thấy bộ dạng không có tiền đồ kia của Bàn Tử, Khương Hoa liền muốn dẫn hắn đi mở mang tầm mắt.

Không nghĩ tới Bàn Tử vừa đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, đôi mắt kia liền dán chặt vào mấy con sư tử đá không rời.

Khương Hoa sầm mặt lại, hắn cảm thấy mấy tên hộ vệ ở cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm đang nhìn chằm chằm bọn hắn.

Bên cạnh cũng có người kinh ngạc liếc nhìn.

Danh tiếng thiếu đương gia của Danh Cổ Hiên bị Bàn Tử làm ô uế hết rồi.

Khương Hoa vội vàng lôi kéo Bàn Tử đi vào bên trong Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Ây, ây, người anh em Khương, cậu kéo tôi làm gì.

Hai tôn sư tử đá kia thật sự đắt như vậy sao.

Bàn Tử ở một bên líu lo không ngừng, trên mặt còn mang theo vẻ hưng phấn.

Khương Hoa trong lòng đã hối hận, hắn hối hận vì đã mang Bàn Tử tới tham gia buổi đấu giá.

Ha ha, đó là dĩ nhiên, tiểu huynh đệ.

Sư tử đá trước cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm vốn là vật trấn áp khí vận của vương phủ ngày xưa, hơn nữa còn là do Hoàng đế đích thân phái thợ thủ công chế tạo.

Bỗng nhiên, một bên có người bật cười.

Khương Hoa cùng Bàn Tử nhao nhao quay đầu.

Biển Cả.

Khương Hoa kinh ngạc thốt lên.

Vương Tân Hải, người anh em từ thuở nhỏ của hắn.

Nhà cậu ta cũng buôn bán đồ cổ, không khác biệt lắm so với Danh Cổ Hiên, chỉ có điều quy mô không lớn bằng.

Tuy nhiên, từ hồi cấp hai Vương Tân Hải liền ra nước ngoài du học.

Ha ha, Nhị Cẩu đã lâu không gặp a.

Vương Tân Hải cười tiến lên ôm chầm lấy Khương Hoa.

Cút.

Đừng gọi tôi là Nhị Cẩu.

Khương Hoa sầm mặt, cái biệt danh này là do tên khốn Vương Tân Hải đặt cho hắn hồi sơ trung.

Tiếp đó tất cả mọi người trong lớp từ đấy liền đều gọi hắn là Nhị Cẩu.

Được rồi, Nhị Cẩu.

Vương Tân Hải bắt đầu cười hắc hắc.

Thằng nhãi cậu sao lúc này lại về nước.

Khương Hoa tức giận nói: Tôi nghiêm trọng hoài nghi cậu đã sa vào viên đạn bọc đường của chủ nghĩa tư bản, mau thành thật khai báo.

Vâng, đúng là tôi chuyên môn tới xúi giục cậu đây.

Vương Tân Hải không thèm để ý chút nào, hì hì cười nói.

Hai người ôn chuyện một hồi.

Khương Hoa chỉ vào Bàn Tử giới thiệu: Đây là Vương Khải Toàn, là anh em của tôi.

Đây là Vương Tân Hải, bạn nối khố của tôi.

Vương Khải Toàn.

Vương Tân Hải cười nói: Yo, không nghĩ tới chúng ta vẫn là người cùng họ nha.

Anh Vương, cứ gọi tôi là Bàn Tử là được rồi.

Được, cậu đã là anh em của Nhị Cẩu thì chính là anh em của Vương Tân Hải tôi, về sau tôi gọi cậu là Bàn Tử.

Hề hề, anh Vương, anh mới vừa nói mấy con sư tử đá kia thật sự

giá trị như vậy sao.

Đương nhiên, đây chính là Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Vậy bọn hắn không sợ sư tử đá bị trộm.

Hắc hắc, cái kia cũng phải có người dám trộm a.

Vương Tân Hải bỗng nhiên kinh ngạc nói: Bàn Tử, cậu sẽ không muốn trộm đấy chứ.

Hề hề.

Bàn Tử bị người vạch trần tâm tư, có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu.

Bàn Tử, tôi khuyên cậu không nên làm như vậy.

Vương Tân Hải một mặt chân thành nói.

Tại sao.

Bởi vì những lời chúng ta vừa nói đã bị Tân Nguyệt Phạn Điếm biết rồi.

Hả.

Trong Tân Nguyệt Phạn Điếm có dị nhân, dù là con kiến cách xa ba trăm mét, người đó cũng có thể nghe nhất thanh nhị sở.

Cái này sao có thể.

Bàn Tử một mặt chấn kinh.

Trên đời này làm sao có thể có lỗ tai lợi hại như vậy.

Khương Hoa cũng ở bên cạnh nói thêm: Đây là sự thật, cho nên từ xưa tới nay chưa từng có ai dám đánh chủ ý lên sư tử đá của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Vậy chưa từng có người thử qua sao.

Có.

Thật hả.

Người kia bây giờ chân đã gãy.

Ài, đáng tiếc.

Bàn Tử trên mặt lộ vẻ tiếc nuối.

Đi thôi, đấu giá hội sắp bắt đầu, chúng ta vào phòng bao trước.

Vương Tân Hải nói: Tôi cũng đi cùng các cậu.

Kim Đỉnh Lâu các cậu không phải có phòng bao riêng sao.

Khương Hoa kinh ngạc hỏi.

Hắc hắc, cha tôi hôm nay cũng tới, tôi lười qua đó.

Kim Đỉnh Lâu cũng là một nơi buôn bán đồ cổ.

Quy mô mặc dù không lớn bằng Danh Cổ Hiên nhưng tổng tài sản cũng có mấy trăm triệu.

Những thế lực lớn này đều sẽ được Tân Nguyệt Phạn Điếm mời, hơn nữa đều có phòng bao riêng.

Như hôm nay Khương Hoa chính là đại diện cho Danh Cổ Hiên tới.

Trong Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng có một phòng khách độc lập.

Toàn bộ hội trường đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm chia làm mấy tầng.

Hai tầng trên cùng là phòng khách độc lập phòng bao.

Các tầng dưới thì xếp ghế ngồi.

Còn ở giữa nhất chính là bục đấu giá.

Đến lúc đó tất cả vật phẩm đấu giá sẽ được trưng bày trên sân

khấu này để mọi người đấu giá, người trả giá cao nhất sẽ nhận được vật phẩm tương ứng.

Khách tới Tân Nguyệt Phạn Điếm nườm nượp không dứt, phàm là người có tư cách tới đây, tài sản ít nhất đều phải trên mười triệu.

Đó vẻn vẹn chỉ là yêu cầu thấp nhất thôi.

Đi tới phòng khách, có một cô gái mặc sườn xám, dáng người mỹ lệ tiến lên đón: Hoan nghênh quý khách, nếu có yêu cầu gì có thể cứ việc phân phó Nghênh Xuân.

Ừm, cảm ơn.

Khương Hoa mỉm cười.

Nghênh Xuân bắt đầu châm trà cho khách.

Sau khi làm xong việc, thấy Khương Hoa và mọi người không có phân phó gì thêm, liền lẳng lặng đứng ở cửa.

Nơi này phục vụ không tệ.

Đó là dĩ nhiên, đây chính là biển hiệu của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Vương Tân Hải vừa cười vừa nói.

Biển Cả, cậu biết vật áp trục lần này là cái gì không.

Khương Hoa dò hỏi.

Hắn vừa mới trở lại Kinh Thành, cũng không hỏi thăm những chuyện này, cho nên đối với những gì Tân Nguyệt Phạn Điếm muốn bán đấu giá, hắn hoàn toàn không biết gì cả.

Hắc hắc, cái này tôi còn thực sự biết một chút.

Vương Tân Hải ghé vào tai Khương Hoa nói nhỏ.

Cái gì.

Khương Hoa nghi hoặc.

Bàn Tử cũng sáp lại gần, rõ ràng trong lòng hắn cũng phi thường tò mò về bảo bối mà Tân Nguyệt Phạn Điếm bán đấu giá.

Hắc hắc, tôi dám nói cậu chắc chắn chưa từng nghe qua.

Biển Cả, cậu có thể đừng lề mề được không.

Khương Hoa một mặt không kiên nhẫn.

Có cái gì mau nói đi, đừng ở chỗ này thừa nước đục thả câu, cứ như đàn bà thế.

Vương Tân Hải khựng lại, có chút bất mãn nói: Hừ, Nhị Cẩu cậu thay đổi rồi, tôi hảo tâm nói cho cậu biết mà cậu còn mắng tôi.

Cậu có phải rất lâu rồi chưa bị cha cậu đánh không.

Khương Hoa sầm mặt, có chút xúc động muốn đánh hắn.

Đừng đừng.

Vương Tân Hải cười khan: Tôi nói còn không được sao.

Hắn ghé sát tai Khương Hoa: Linh quả, cậu nghe nói qua chưa.

Linh quả.

Trong lòng Khương Hoa khẽ động, vật áp trục lần này của Tân Nguyệt Phạn Điếm lại là linh quả.

Nghĩ tới đây, Khương Hoa có chút thất vọng.

Không có ý nghĩa.

Linh quả hắn có mà.

Chương 52

Hơn nữa còn không chỉ một quả.

Trong không gian trữ vật của hắn bây giờ còn mấy chục quả đâu.

Tôi cho cậu biết nhé, linh quả này thế nhưng là bảo vật trong truyền thuyết, nó có thể duyên niên ích thọ, cải lão hoàn đồng.

Tôi nghe nói chỉ cần ăn vào, ít nhất đều có thể tăng thêm năm năm tuổi thọ, nhiều nhất có thể tăng thêm mười năm.

Nhị Cẩu, cậu chắc chắn chưa nghe nói qua đúng không.

Vương Tân Hải một mặt đắc ý nói.

Hắn đã có thể tưởng tượng đến cảnh Nhị Cẩu sau khi nghe được tin tức này sẽ kh·iếp sợ không thôi.

Nhưng khi hắn nhìn về phía Khương Hoa, lại sửng sốt một chút.

Ủa, sao cậu bình tĩnh như vậy.

Vương Tân Hải không hiểu hỏi: Chẳng lẽ cậu không cảm thấy linh quả rất lợi hại sao.

À.

Khương Hoa thần sắc bình tĩnh: Còn có vật áp trục nào khác không.

Hả.

Còn có vật áp trục nào khác.

Vương Tân Hải một mặt chấn kinh, trong lòng phát điên.

Tại sao cậu lại bình tĩnh như vậy.

Bất luận kẻ nào nghe nói về linh quả, trong lòng không phải nên

rất kích động sao.

Hoặc là hoàn toàn không tin chứ.

Đây chính là linh quả có thể duyên niên ích thọ đó.

Ngay cả hắn cũng là nghe từ miệng cha mình mới biết.

Linh quả này đích xác là thật.

Vài thập niên trước, Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng từng cử hành một buổi đấu giá, vật áp trục khi đó chính là linh quả trong truyền thuyết.

Cuối cùng quả đó bị một vị phú thương dùng ngàn vạn đồng đại dương mua đi.

Đây chính là ngàn vạn đại dương của mấy chục năm trước đó.

Sức mua so với một tỷ bây giờ còn nhiều hơn.

Trước kia người ta cơm còn không đủ ăn, hơn một ngàn vạn đại dương quả thực là giá trên trời.

Đặt ở bây giờ, so với chục tỷ còn khoa trương hơn.

Theo lý thuyết, chỉ luận về sức mua, một viên linh quả kia ít nhất giá trị vài tỷ.

Mà vị phú thương kia sau khi mua về, ngày hôm sau liền trẻ ra mười mấy tuổi.

Nếp nhăn trên mặt đều ít đi rất nhiều.

Hơn nữa không bệnh không tật sống đến hơn một trăm hai mươi tuổi.

Tất cả đều là công lao của viên linh quả kia.

Sở hữu công hiệu nghịch thiên như thế, linh quả bây giờ lần nữa hiện thế, không chừng sẽ nhấc lên một hồi gió tanh mưa máu.

Thế nhưng Khương Hoa lại dường như không hề để ý.

Còn dửng dưng hỏi xem còn có vật áp trục thứ hai hay không.

Cái này là làm sao làm được.

Vương Tân Hải trong lòng kh·iếp sợ không thôi.

Đoán chừng Nhị Cẩu chưa thấy qua việc đời, cũng không biết tầm quan trọng của linh quả, cho nên mới sẽ có loại phản ứng này.

Vương Tân Hải tự an ủi mình như vậy.

Thấy hắn nãy giờ không nói gì, Khương Hoa nghi ngờ hỏi: Biển Cả, cậu sao thế.

Chẳng lẽ vật áp trục lần này của Tân Nguyệt Phạn Điếm chỉ có một quả linh quả thôi sao.

Nếu là như vậy, Khương Hoa đều muốn rời đi.

Thật không có ý nghĩa gì.

Một quả linh quả mà thôi, trong không gian trữ vật của hắn có đầy.

Có thời gian này, hắn thà về nhà tu luyện còn hơn.

Vương Tân Hải nhìn Khương Hoa như nhìn kẻ ngốc: Vật áp trục của Tân Nguyệt Phạn Điếm đương nhiên không thể nào chỉ có linh quả.

Nghe nói lần đấu giá này tổng cộng có ba món áp trục, bất quá ngoại trừ linh quả ra, vật gì khác tôi cũng không biết.

Khương Hoa sầm mặt, trong lòng lại muốn đánh hắn, không biết mà còn bày ra cái vẻ mặt đó.

Khương Hoa đè xuống lửa giận: Vậy cậu còn biết cái gì.

Hết rồi.

Vương Tân Hải cầm lấy một hạt dẻ trên bàn ném vào miệng, vừa ăn vừa kinh ngạc nói: Cậu còn muốn biết gì nữa.

Cha tôi chỉ nói cho tôi biết chừng ấy thôi.

Chẳng lẽ cha cậu không nói với cậu sao.

Cút.

Khương Hoa sầm mặt.

Vương Tân Hải một mặt buồn bực: Nhị Cẩu, cậu làm sao cứ như tới tháng thế.

Thằng nhãi cậu cút nhanh về phòng bao Kim Đỉnh Lâu đi.

Khương Hoa đen mặt đuổi người.

Trên thực tế, Khương Bạch Niên lúc đầu cũng định nói.

Dù sao linh quả xác thực rất quý giá.

Bất quá về sau khi Khương Hoa lấy ra mười mấy quả linh quả, ông đã cảm thấy không cần thiết phải nói nữa.

Toàn bộ Tân Nguyệt Phạn Điếm được trang trí mang phong cách cổ hương cổ sắc, chung quanh đều là gỗ trinh nam đỏ quý giá, tản ra một mùi thơm thoang thoảng.

Ở giữa sảnh chính trưng bày một chiếc thiên đăng.

Từng người từng người khách mời đi vào trong phòng bao.

Dưới sự chú ý của muôn người, đấu giá hội cuối cùng cũng bắt đầu.

Một người phụ nữ mặc sườn xám, dung mạo mỹ lệ, khí chất phi phàm uyển chuyển bước lên bục đấu giá.

Nàng nhìn chung quanh, khóe miệng lộ ra một tia mỉm cười.

Phối hợp với nốt ruồi lệ nơi khóe mắt, khiến nàng càng thêm tuyệt

sắc khuynh thành.

Nàng chính là chưởng môn nhân của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Doãn Nam Phong.

Các vị khách nhân đường xa mà đến, Nam Phong ở đây hữu lễ.

Doãn Nam Phong mặt mỉm cười, chậm rãi khom người nói.

Hôm nay đấu giá hội sẽ do Nam Phong chủ trì.

Hi vọng tất cả mọi người có thể thu được vật mình muốn.

Tốt, chắc hẳn đại gia đã đợi không kịp, vậy liền để Nam Phong tuyên bố.

Tân Nguyệt Phạn Điếm đấu giá hội lần thứ 36, bây giờ chính thức bắt đầu.

Hiện trường truyền đến một chút xôn xao.

Mọi người rõ ràng đã mong chờ từ lâu.

Một cô gái mặc sườn xám bưng một kiện bảo bối, phía trên còn che một tấm vải đỏ, chậm rãi đi lên bục đấu giá.

Mời mọi người nhìn kiện vật phẩm đấu giá thứ nhất.

Tấm vải đỏ được xốc lên, lộ ra vật phẩm bên trong.

Đám người nhao nhao ngưng thần nhìn lại, phát hiện là một bức tranh, hơn nữa còn là một bức tranh sơn thủy.

Các vị mời xem, bức họa này tên là Kim Kiều Đồ, chính là tác phẩm của danh họa đời Đường Ngô Đạo Tử.

Qua giám định của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi, xác định đây là bút tích thực.

Giá khởi điểm 20 vạn.

Mỗi lần tăng giá không thể ít hơn 1 vạn.

Mọi người có thể yên tâm đấu giá, nếu có sai sót, giả một đền mười.

Giả một đền mười, đây cũng là quy định của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Một khi phát hiện vật họ bán là giả, họ sẽ bồi thường gấp mười lần giá trị đấu giá.

Nếu đấu giá là một tỷ, Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ phải bồi thường một trăm tỷ.

Tiếc là quy định này chưa từng có cơ hội thực hiện.

Kim Kiều Đồ.

Đám người sau khi nghe xong có chút không hứng thú lắm.

Nếu như là tác phẩm tiêu biểu của Ngô Đạo Tử như Tống Tử Thiên Vương Đồ Quyển thì mọi người còn có chút hứng thú.

Kim Kiều Đồ thì kém một chút.

Bất quá cũng có giá trị sưu tầm.

Chương 53

Ngược lại có rất nhiều người đấu giá, hai mươi vạn nhất định là sẽ không lỗ.

Hai mươi mốt vạn.

Hai mươi hai vạn.

Hai mươi lăm vạn.

Ba mươi vạn.

Bốn mươi vạn.

Bốn mươi mốt vạn.

Cho tới bây giờ, tiếng đấu giá liền ít đi rất nhiều.

Bởi vì giá trị của bức Kim Kiều Đồ này tối đa cũng chỉ nằm trong khoảng bốn mươi đến năm mươi vạn.

Những người có thể tới Tân Nguyệt Phạn Điếm đấu giá cơ bản đều là nhân vật có máu mặt, phán đoán của họ về giá trị đồ cổ là hết sức chính xác.

Trong phòng bao Danh Cổ Hiên, Khương Hoa nhìn đấu giá bên ngoài, có chút hiếu kỳ đứng dậy, ngưng thần nhìn về phía bức Kim Kiều Đồ của Ngô Đạo Tử trên sân khấu.

Mà ở một bên, Bàn Tử nghe thấy mấy mức giá kia, mắt đã đỏ ngầu lên.

Ba mươi vạn.

Bây giờ bốn mươi vạn.

Hừ, một đám tư bản đáng chết, Bàn gia ta thân là thanh niên ưu tú

thời đại mới, khinh thường làm bạn với các ngươi.

Bàn Tử trong lòng chua xót lẩm bẩm.

Vương Tân Hải thì bình chân như vại ngồi trên ghế, vừa ăn đồ ăn vặt vừa cười nói: Nửa đoạn trước của đấu giá hội Tân Nguyệt Phạn Điếm toàn bán mấy món đồ cổ không quan trọng, mặc dù cũng có chút giá trị nhưng những người ngồi trong phòng bao cơ bản sẽ không xuất thủ.

Bởi vì mọi người còn phải giữ lại tài chính để tranh đoạt vật áp trục.

Những món áp trục đó mới là mục tiêu chân chính của các đại nhân vật.

Lúc này, hai mắt Khương Hoa trợn tròn.

Đôi mắt hắn xuất hiện một màn kim sắc.

Hoàng Kim Nhãn.

Hắn dùng Hoàng Kim Nhãn liếc nhìn Kim Kiều Đồ.

Kim Kiều Đồ: Tác phẩm của Ngô Đạo Tử đời Đường.

Năm đó Ngô Đạo Tử du sơn ngoạn thủy, phát hiện một chỗ bảo địa, bên trong có một gốc thiên tài địa bảo, tiếc là chưa thành thục.

Vì vậy Ngô Đạo Tử liền đem địa điểm tàng bảo giấu trong Kim Kiều Đồ, chờ đợi người hữu duyên phát hiện.

Thiên tài địa bảo.

Bên trong Kim Kiều Đồ này lại có manh mối của một chỗ tàng bảo địa.

Trong lòng Khương Hoa nhảy loạn, hắn không nghĩ tới vật phẩm đầu tiên của buổi đấu giá này lại ẩn chứa bí mật như thế.

Mua.

Hắn nhất định phải mua lại.

Mặc dù cũng có khả năng chỗ tàng bảo địa kia đã bị người khác phát hiện rồi, nhưng ai mà biết được.

Nếu như chưa bị phát hiện, hắn sẽ thu được một gốc thiên tài địa bảo.

Mà cái giá hắn cần trả chỉ có mấy chục vạn thôi.

Đây tính là tiền sao.

Tim Khương Hoa đập thình thịch.

Lúc này trên sàn đấu giá, giá đã tới 43 vạn. 43 vạn, còn có người ra giá không. 43 vạn, lần thứ nhất. 43 vạn, lần thứ hai. 43 vạn. 45 vạn.

Bỗng nhiên, một thanh âm vang lên.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn về phía phòng bao tầng cao nhất.

Thông thường, các phòng bao rất ít khi tham gia đấu giá nửa đoạn trước của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Hơn nữa còn là ra giá vào lúc sắp gõ búa.

Nhị Cẩu, cậu điên rồi à.

Vương Tân Hải một mặt kinh ngạc: Cậu bỏ 45 vạn mua cái đồ chơi này.

Không đúng.

Cậu nhất định là cảm thấy cái Kim Kiều Đồ này không đơn giản.

Cậu muốn nhặt nhạnh chỗ tốt.

Vương Tân Hải sờ cằm trầm tư.

Khương Hoa ngẩn người.

Cậu là Sherlock Holmes hả.

Thế này cũng đoán được.

Nhưng mà không có khả năng a.

Đây là vật phẩm đã qua kiểm định của Tân Nguyệt Phạn Điếm, với cách làm của bọn họ, tuyệt đối không thể bỏ sót bất kỳ chỗ nào.

Hơn nữa năng lực giám định đồ cổ của Tân Nguyệt Phạn Điếm đặt ở thế giới này cũng là tồn tại cao cấp nhất.

Tất nhiên Tân Nguyệt Phạn Điếm đều nói đây chỉ là một bức Kim Kiều Đồ bình thường của Ngô Đạo Tử thì chắc chắn sẽ không sai.

Vương Tân Hải nhìn về phía Khương Hoa, không đợi hắn mở miệng.

Một lượt tăng giá mới bắt đầu. 51 vạn.

Còn có ai cao hơn không. 51 vạn, lần thứ nhất. 51 vạn, lần thứ ba.

Thành giao.

Chúc mừng vị khách nhân này đã thu được Kim Kiều Đồ của Ngô Đạo Tử, xin ngài liên hệ nhân viên của chúng tôi sau khi đấu giá kết thúc để thanh toán và nhận vật phẩm.

Doãn Nam Phong khóe miệng lộ ra một nụ cười mê người.

Bức Kim Kiều Đồ này ngược lại có chút nằm ngoài dự liệu của nàng.

Trước khi bắt đầu, họ dự đoán giá trị nhiều nhất là 40 vạn.

Đây coi như là cực hạn.

Không nghĩ tới bây giờ lại được giá đến 51 vạn.

Trong phòng bao, Khương Hoa thở dài một hơi.

Hắn chỉ sợ những người khác cũng tới góp vui.

Đến lúc đó hắn phải trả không chỉ 51 vạn.

Bất quá kết quả này cũng không tệ.

Vẻn vẹn mất 51 vạn đô la liền thu được một manh mối hư hư thực thực về thiên tài địa bảo.

Nếu tìm được thì lợi tức là gấp trăm gấp ngàn lần.

Một quả linh quả ít nhất có thể bán mấy trăm triệu, thậm chí mấy tỷ.

Vậy một gốc thiên tài địa bảo hoàn chỉnh thì sao.

Chẳng phải chục tỷ khởi bước.

Đương nhiên, điều này còn tùy tình huống cụ thể.

Có chút thiên tài địa bảo không có công năng duyên niên ích thọ, giá trị sẽ giảm đi nhiều.

Nhưng thiên tài địa bảo thường ẩn chứa linh khí, rất tốt cho cơ thể, nên đa số đều có hiệu quả kéo dài tuổi thọ. 51 vạn.

Bàn Tử hâm mộ đỏ cả mắt.

Khương Hoa nhìn bộ dạng này của hắn, không khỏi bật cười: Bàn Tử.

Hả.

Ánh mắt phải phóng xa một chút, cậu liền sẽ phát hiện, cái 51 vạn này kỳ thực cũng không coi vào đâu.

Bàn Tử:.

Hắn âm thầm lầm bầm: Đáng chết nhà tư bản.

Vương Tân Hải thì đi đến trước mặt hắn, đưa tay sờ trán kiểm tra.

Tại phòng bao tầng cao nhất của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Một lão giả mũi ưng ngồi trên ghế, thần sắc có chút sốt ruột, thỉnh thoảng nhìn ra cửa như đang đợi ai.

Bỗng nhiên, một người đàn ông mặc đồ xám đi vào.

Tiền đều trù đủ chưa.

Lão giả mũi ưng vội vàng hỏi.

Lão gia, ngài yên tâm đi, tôi đã trù tập một tỷ, đầy đủ để vỗ xuống món đồ kia rồi.

Người đàn ông áo xám gật đầu, lập tức lộ vẻ nghi hoặc: Lão gia, món đồ kia cũng không phải vật áp trục, chắc chắn không có ai tranh với chúng ta, tại sao phải gom góp nhiều tiền như vậy.

Lão giả mũi ưng nghe được con số một tỷ thì hơi yên lòng, nhấp một ngụm trà: Ha ha, A Khang, ngươi nhất định phải hiểu, món đồ này đối với chúng ta là hy vọng của gia tộc, là cơ hội vùng lên của Triệu gia.

Cho nên. vô luận nó cần bao nhiêu tiền, chúng ta đều phải lấy được nó.

Bất quá ngươi cũng không cần căng thẳng, thứ này toàn thế giới không có ai biết.

Chương 54

Ta hy vọng có thể thuận lợi nắm bắt tới tay, bảo ngươi xoay tiền chỉ là để phòng ngừa vạn nhất thôi.

Nghe đến đó, A Khang thở phào một hơi: Yên tâm đi lão gia, chúng ta nhất định có thể thuận lợi lấy được.

Lão giả mũi ưng ánh mắt lộ ra tinh quang: Ngay cả ta cũng không nghĩ tới, món đồ này vậy mà lại xuất hiện tại đấu giá hội của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nếu không phải Triệu gia chúng ta truyền thừa ròng rã hai ngàn năm thì cũng căn bản sẽ không biết tin tức của nó.

Nửa đoạn sau của đấu giá hội có tổng cộng mười hai kiện vật đấu giá, cùng với ba kiện áp trục cuối cùng.

Vẻn vẹn mười hai kiện vật phẩm này, mỗi món đều có giá trị trên mười triệu.

Bất quá Khương Hoa có chút thất vọng.

Đã đấu giá qua tám món rồi nhưng Khương Hoa cũng không xuất thủ.

Bởi vì những vật phẩm này tuy giá trị cao nhưng Long Khí ẩn chứa rất thưa thớt, đối với Khương Hoa mà nói không đáng giá số tiền đó.

Ài, đây chính là Tân Nguyệt Phạn Điếm sao.

Thứ này cũng quá kém.

Một món đồ tốt cũng không có.

Khương Hoa nhỏ giọng lầm bầm.

Hắn còn tưởng sẽ thấy được vật gì tốt, kết quả ngoại trừ bức Kim Kiều Đồ đầu tiên thì toàn bộ những thứ khác đều là rác rưởi.

Khương Hoa không biết là, tại một góc nào đó của Tân Nguyệt Phạn Điếm, một thiếu nữ mặc sườn xám màu xanh, lỗ tai hơi giật giật, sắc mặt lập tức lộ ra vẻ tức giận.

Phía dưới bục đấu giá, Doãn Nam Phong xốc tấm vải đỏ lên, lộ ra vật phẩm đấu giá mới.

Tại khoảnh khắc vật phẩm này xuất hiện, lão giả mũi ưng ở phòng bao tầng cao nhất sắc mặt lập tức lộ ra vẻ kích động.

Đôi tay già nua của hắn bấu chặt vào ghế, mắt không chớp nhìn chằm chằm phía dưới.

Không sai.

Chính là món đồ kia.

Cùng trong sách cổ ghi lại giống nhau như đúc.

A Khang, Triệu gia chúng ta lần này thật sự muốn quật khởi rồi.

Ha ha, quá tốt rồi.

Món đồ này ta nhất định phải bắt vào tay.

Mà trong phòng bao Danh Cổ Hiên, Khương Hoa đang buồn bực ngán ngẩm nhìn xuống dưới, chợt sắc mặt đại biến, trực tiếp đứng dậy khỏi ghế, nhìn chòng chọc vào món đồ trên bàn.

Nhị Cẩu, cậu sao thế.

Vương Tân Hải sửng sốt.

Thủy Hoàng Lệnh: Thủy Hoàng lúc còn tấm bé ngẫu nhiên tiến vào Xích Long Bí Cảnh, thu được Xích Long ban tặng, sau đó xưng đế lấy Con của trời, Long chi hóa thân tự xưng.

Về sau thu thiên hạ binh, tạo mười hai kim nhân, thủ hộ Thủy Hoàng lăng, ẩn chứa bí mật của Xích Long Bí Cảnh.

Xích Long Bí Cảnh.

Trong lòng Khương Hoa nhảy loạn, hắn không nghĩ tới vậy mà có thể ở đây thu được manh mối về Xích Long Bí Cảnh.

Khương gia bọn hắn thân là hậu duệ Xích Long Huyết Mạch, tự nhiên không thoát khỏi quan hệ với Xích Long.

Khương Hoa có cảm giác bên trong Xích Long Bí Cảnh ẩn chứa cơ duyên cực lớn.

Hắn nếu có thể đi vào, đó đúng là thiên đại tạo hóa.

Không nghĩ tới Thủy Hoàng vậy mà từng đi vào Xích Long Bí Cảnh.

Hơn nữa các đời đế hoàng cổ đại đều lấy Chân Long Thiên Tử tự xưng.

Hậu nhân còn tưởng rằng là bởi vì rồng có địa vị cao quý trong lòng người Hoa, không nghĩ tới lại là vì Tần Thủy Hoàng từng tiến vào Xích Long Bí Cảnh và đạt được tạo hóa từ đó.

Sử Ký ghi chép: Thu thiên hạ binh, tụ chi Hàm Dương, tiêu dĩ vi phong địch, kim nhân thập nhị, trọng các thiên thạch, trí cung đình trung.

Thu binh khí trong thiên hạ, tụ về Hàm Dương, đúc thành chuông lớn và mười hai người vàng, mỗi người nặng ngàn thạch, đặt trong cung đình.

Thủy Hoàng tụ binh khí thiên hạ tạo mười hai kim nhân.

Mười hai kim nhân này đã biến mất trong bụi trần lịch sử.

Nguyên lai bọn chúng không phải biến mất, mà là canh giữ ở bên

trong lăng mộ Thủy Hoàng chân chính.

Xem ra Thủy Hoàng lăng hiện nay chẳng qua là một cái mộ giả thôi.

Bất quá. lăng mộ thật sự ở đâu.

Hoặc hứa chỉ cần thu được Thủy Hoàng Lệnh này liền có thể tìm được lối vào.

Bất kể thế nào, Thủy Hoàng Lệnh này ta nhất định phải bắt vào tay.

Khương Hoa hít sâu một hơi.

Chỉ riêng việc liên quan đến Xích Long Bí Cảnh, Thủy Hoàng Lệnh đã đáng giá để hắn xuất thủ.

Dù là. bộc lộ chuyện linh quả, ta cũng muốn lấy nó về tay.

Lúc này những người khác cũng có chút hiếu kỳ nhìn món đồ đấu giá.

Một cái lệnh bài.

Cái này cũng có thể đưa vào nửa sau buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nó có gì lạ.

Doãn Nam Phong mỉm cười nói: Lệnh bài này qua Tân Nguyệt Phạn Điếm giám định, chính là mật lệnh đại biểu cho Thủy Hoàng thời Tần, thấy lệnh như thấy Hoàng thượng, có ý nghĩa lịch sử cực cao.

Thủy Hoàng Lệnh này giá khởi điểm 100 vạn.

Mỗi lần tăng giá không thể ít hơn 10 vạn.

Hiện tại đấu giá bắt đầu.

Nghe Doãn Nam Phong nói, người ở đây đều hơi dâng lên chút hứng thú.

Thủy Hoàng Lệnh.

Thấy lệnh như thấy người.

Giá trị ẩn chứa cũng thật cao.

Giá trị của Thủy Hoàng Lệnh này ta đoán chừng khoảng một ngàn vạn.

Không sai, nó mặc dù là vật phẩm thời Tần, nhưng dù sao chỉ là một cái lệnh bài.

Các đời hoàng đế cũng có thật nhiều ngự lệnh, nó không có giá trị nghệ thuật quá lớn.

Nếu là ngọc tỷ thì ta cảm thấy còn được.

Ngươi đánh rắm cái gì thế.

Có người cười nhạo: Muốn thực sự là Ngọc Tỷ Truyền Quốc thì Tân Nguyệt Phạn Điếm dám bán sao.

Nó nếu dám bán, ngày hôm sau liền bị niêm phong.

So sánh ra vẫn là sứ Thanh Hoa đời Nguyên bực này có giá trị nghệ thuật cao hơn.

Được rồi, Thủy Hoàng Lệnh này không gian tăng giá có hạn, mua về cũng chỉ có thể để trong nhà cất giữ.

Đám người vẻn vẹn chỉ liếc mắt nhìn rồi không còn hứng thú gì. 120 vạn. 150 vạn.

Hai trăm vạn.

Ba trăm vạn.

Việc kêu giá cho Thủy Hoàng Lệnh có vẻ hơi chậm chạp so với

các vật phẩm khác.

Mọi người đối với những món đồ cổ không có giá trị nghệ thuật này kỳ thực đều không hứng thú lắm.

Doãn Nam Phong cũng không có gì ngoài ý muốn, trên mặt vẫn cười yêu kiều.

Dù sao bọn họ đã giám định qua, giá trị Thủy Hoàng Lệnh đại khái khoảng một ngàn vạn, cơ bản sẽ không vượt quá một ngàn năm trăm vạn.

Dù gặp người cực kỳ yêu thích cũng nhiều nhất bán được 18 triệu.

Hơn nữa còn phải có hai vị khách cùng đấu giá mới đạt đến mức đó.

Khương Hoa sắc mặt nghiêm túc, mắt nhìn chằm chằm Thủy Hoàng Lệnh.

Hắn không ra giá ngay mà muốn đợi đến khi giá sắp đạt cực hạn mới lên tiếng.

Như vậy sẽ không khiến người khác chú ý.

Tại một phòng bao khác, lão giả mũi ưng cũng nghĩ như vậy.

Nghe tiếng đấu giá Thủy Hoàng Lệnh, trong lòng ông ta thở phào nhẹ nhõm.

Lão gia, xem ra lần này không có ai tranh với chúng ta.

A Khang chúc mừng lão gia trước, thành công thu được Thủy Hoàng Lệnh.

Người đàn ông áo xám A Khang cười nói.

Lão giả mũi ưng bưng chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, tay phải gõ nhẹ lên bàn, khóe miệng nhếch lên nụ cười: A Khang, đừng

cao hứng sớm như vậy.

Chúng ta vẫn phải cảnh giác, không thể để có bất kỳ ý ngoại nào xảy ra.

Vâng.

Dần dần, giá của Thủy Hoàng Lệnh đã sắp đến cực hạn.

Bây giờ là 900 vạn.

Lão giả mũi ưng suy nghĩ một chút, nháy mắt với A Khang.

A Khang hiểu ý, hô vọng xuống dưới: 1000 vạn.

Hắn cảm thấy mức giá này đưa ra hẳn là sẽ không còn ai tiếp tục gọi giá.

Chương 55

Trong phòng bao Danh Cổ Hiên, Khương Hoa cũng sửng sốt một chút.

Bởi vì âm thanh này truyền từ phòng bao tầng cao nhất.

Thông thường khách ở phòng bao tầng cao nhất sẽ không tham gia đấu giá những món này vì mục tiêu của họ là vật áp trục cuối cùng.

Trừ phi hắn thật sự rất thích món đồ đó.

Khương Hoa suy nghĩ một chút, cảm thấy người ta hẳn là khá yêu thích Thủy Hoàng Lệnh nên mới tham gia. 1000 vạn, còn có giá cao hơn không.

Những người phía trước nhìn thấy mức giá này cũng không tiếp tục lên tiếng.

Xem ra họ đã bỏ cuộc.

Vì một cái Thủy Hoàng Lệnh mà bỏ ra giá cao hơn thì thật sự không đáng. 1050 vạn.

Khương Hoa hít sâu một hơi, hô giá.

Lại một phòng bao tầng cao nhất.

Đám người nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại, trong mắt đều mang vẻ ngoài ý muốn.

Ngay cả Doãn Nam Phong trong mắt cũng lộ vẻ ngạc nhiên.

Nàng không nghĩ tới lại còn có người đấu giá.

Bất quá giá càng cao nàng càng vui.

Doãn Nam Phong cười: Đã 1050 vạn rồi.

Còn có giá cao hơn không.

Trong phòng bao kia, lão giả mũi ưng sắc mặt hơi trầm xuống.

Hắn quay đầu nhìn về phía phòng bao Danh Cổ Hiên, ra hiệu cho A Khang. 1100 vạn.

Hai khách nhân phòng bao tầng cao nhất bắt đầu tranh đoạt.

Đây là vì tranh một hơi hay thật sự vì Thủy Hoàng Lệnh.

Mọi người mắt sáng lên, nhiều hứng thú xem kịch.

Lòng Khương Hoa cũng dần trầm xuống.

Hắn có cảm giác người kia có thể cũng biết bí mật của Thủy Hoàng Lệnh.

Xem ra hôm nay chú định không dễ dàng lấy được rồi. 1200 vạn.

Hắn nhẹ nhàng phun ra mấy chữ.

Cậu điên rồi hả.

Vương Tân Hải biến sắc, vội vàng kéo hắn: Cái Thủy Hoàng Lệnh này căn bản không đáng giá 1200 vạn, cậu muốn tranh một hơi cũng không cần lãng phí tiền chứ.

Đây chính là đắt hơn ròng rã hai trăm vạn đấy.

Bàn Tử nhìn bảy tám kiện vật phẩm đấu giá vượt quá chục triệu, bây giờ đã có chút miễn dịch, cho nên nghe con số 1200 vạn trong lòng ngược lại không có cảm giác gì.

Lão giả mũi ưng sầm mặt lại.

Chuyện hắn lo lắng nhất đã xảy ra.

Đó chính là trong buổi đấu giá này cũng có người nhận biết Thủy Hoàng Lệnh là cái gì.

Không thể nào a.

Lão giả nghi hoặc: Nếu không phải tổ tiên Triệu gia ta là thợ thủ công tu kiến lăng mộ cho Thủy Hoàng thì cũng căn bản không có khả năng biết bí mật này.

Theo ta được biết, trừ đám thợ thủ công năm xưa, những người khác không thể biết vị trí lăng mộ thật sự.

Nếu không phải tiên tổ Triệu gia anh minh, sau khi bị chiêu mộ đã dùng thủ đoạn truyền tin tức ra ngoài thì ta cũng không thể biết.

Hắn làm sao mà biết được.

Chẳng lẽ tổ tiên hắn cũng là thợ xây lăng.

Lão giả mũi ưng tên là Triệu An Nghiệp.

Tiên tổ của hắn khi biết mình phải xây lăng cho Thủy Hoàng đã hiểu rõ vận mệnh, bèn âm thầm truyền tin ra: Lăng mộ thật sự nằm ở nơi được chỉ dẫn bởi Thủy Hoàng Lệnh.

Triệu An Nghiệp suy nghĩ ngàn vạn, nhưng vẫn để A Khang tiếp tục gọi giá. 1300 vạn. 1400 vạn. 1500 vạn.

Khương Hoa nhíu mày, sau đó dứt khoát hô: 2000 vạn.

Ồ.

Hiện trường truyền đến tiếng hô kinh ngạc.

Một khối Thủy Hoàng Lệnh không có giá trị nghệ thuật gì lại đấu ra cái giá hai ngàn vạn. 3000 vạn. 4000 vạn. 5000 vạn.

Một trăm triệu.

Rầm.

Hiện trường lập tức truyền đến một hồi huyên náo.

Tất cả mọi người không nghĩ tới kiện vật phẩm đầu tiên phá giá một trăm triệu lại là một cái Thủy Hoàng Lệnh bình thường không có

gì đặc biệt.

Một thời gian, tất cả mọi người điên cuồng.

Đệt.

Nhị Cẩu, cậu điên rồi.

Cậu có biết mình vừa hô giá bao nhiêu không.

Đó là ròng rã một trăm triệu đấy.

Cha cậu nếu biết cậu phá gia chi tử như vậy, tôi đoán ông ấy sẽ chạy tới đánh gãy chân cậu.

Đừng cãi, cái giá này quá lớn.

Vương Tân Hải muốn điên rồi, đây là một trăm triệu a.

Mà Bàn Tử đã trợn mắt hốc mồm.

Đây chính là cuộc sống của nhà tư bản sao.

Một trăm triệu là đơn vị gì.

Bàn Tử đầu óc còn chưa kịp phản ứng.

Bây giờ Khương Hoa vì một khối lệnh bài rách nát liền xài một trăm triệu.

Vạn ác nhà tư bản.

Ô ô Bàn Tử trong lòng có chút xung động muốn khóc.

Không thể nào.

Triệu An Nghiệp trực tiếp đứng dậy, sắc mặt âm trầm vô cùng.

Thủy Hoàng Lệnh hắn nhất định phải bắt vào tay, không nghĩ tới lại có kẻ phá đám.

Doãn chưởng quỹ, tôi hoài nghi hắn không có nhiều tài chính như vậy, tôi yêu cầu Tân Nguyệt Phạn Điếm tiến hành xác minh tài sản.

Chứng thực tài sản.

Đây là một khâu trong cuộc đấu giá giữa hai bên, chỉ được tiến hành khi giá đã được đẩy lên rất cao.

Mục đích của nó là để xác minh xem các bên tham gia đấu giá có thật sự đủ tiền hay không.

Nghe vậy, Doãn Nam Phong hơi sững người rồi lập tức mỉm cười.

Được thôi, nếu hai vị khách đã yêu cầu, vậy Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi sẽ lập tức khởi động quy trình chứng thực tài sản.

Cuộc đấu giá Lệnh bài Thủy Hoàng sẽ tạm dừng, chờ sau khi khâu chứng thực tài sản hoàn tất mới tiếp tục.

Nhất thời, đám đông vừa kinh ngạc thán phục, vừa không khỏi chép miệng.

Đã lên tới 100 triệu rồi.

Hơn nữa xem ra hai người họ vẫn còn muốn tranh tiếp.

Cái Lệnh bài Thủy Hoàng này rốt cuộc có bí mật gì.

Mà có thể khiến họ chịu chi một cái giá lớn như vậy.

Giá cuối cùng của Lệnh bài Thủy Hoàng này, ước tính sẽ lên tới hơn 500 triệu.

Trời ạ, cho dù là vật phẩm áp trục của các kỳ đấu giá trước, cũng chẳng có mấy món vượt qua nổi 500 triệu đâu nhỉ.

Mọi người trong lòng kinh ngạc không thôi, buổi đấu giá lần này thật sự quá đặc sắc.

Một món bảo vật bình thường lại bị đẩy giá lên 100 triệu.

Chuyện này nếu đồn ra ngoài, người khác chắc chắn sẽ nghĩ bọn

họ bị điên cả rồi.

Rất nhanh, nhân viên của Tân Nguyệt Phạn Điếm liền lần lượt đi vào hai phòng riêng, yêu cầu Khương Hoa và Triệu An Nghiệp cung cấp chứng minh tài sản tương ứng.

Sau đó, Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ tiến hành thẩm định và đưa ra hạn mức tài chính tương ứng.

Khương Hoa thầm tính toán một chút, Khương gia hiện tại có thể rút ra khoảng hai trăm triệu vốn lưu động, còn lại đều là bất động sản và các loại đồ cổ.

Danh Cổ Hiên trị giá khoảng một tỷ.

Tân Nguyệt Phạn Điếm chấp nhận cả tiền mặt, các loại tài sản, cùng với đồ cổ bảo vật.

Họ có một đội ngũ chuyên nghiệp có thể tổng hợp thẩm định giá trị tài sản, đồ cổ, sau đó đưa ra một mức giá hợp lý.

Các món bảo bối trong tầng hầm cất giữ của Khương gia cộng lại cũng có thể thế chấp được vài chục triệu.

Nhưng muốn kiểm kê rõ ràng số tài sản này, Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ phải đích thân đến tận nơi thẩm định, việc này cần ít nhất nửa ngày.

Khương Hoa do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định âm thầm lấy ra hai quả linh quả, đặt vào trong một chiếc hộp gỗ đàn hương.

Sau đó, anh cùng nhân viên đi vào một căn phòng khác.

Doãn Nam Phong cũng đang chờ ở bên trong.

Bên cạnh cô còn có một thiếu nữ mặc sườn xám màu xanh.

Chương 56

Đôi tai của cô gái mặc sườn xám xanh trông nhỏ nhắn và trong suốt, thỉnh thoảng lại khẽ động đậy.

Thính Thính Mạn.

Khương Hoa thầm đoán trong lòng.

Tân Nguyệt Phạn Điếm có Côn Nô và Nghe Nô.

Nghe Nô chính là Thính Thính Mạn, đôi tai của cô ta trời sinh dị bẩm, có thể nghe được những âm thanh cực nhỏ.

Chỉ cần là cuộc nói chuyện trong phạm vi Tân Nguyệt Phạn Điếm, đều không thoát khỏi tai cô ta.

Còn Côn Nô là một đám tay chân do Tân Nguyệt Phạn Điếm nuôi dưỡng.

Chẳng biết vì sao, sau khi nhìn thấy Khương Hoa, Thính Thính Mạn lại tỏ vẻ không thân thiện, trong mắt mang theo một tia tức giận, khóe miệng hơi mím lại, rõ ràng là rất không chào đón anh.

Cô nàng này bị gì vậy.

Vừa gặp mặt đã sưng sỉa với mình.

Mình đã trêu chọc cô ta bao giờ.

Khương Hoa thấy vẻ tức giận trên mặt Thính Thính Mạn, trong lòng không khỏi có chút bực bội, mình có quen biết cô ta đâu.

Doãn Nam Phong thấy Khương Hoa đến, lập tức nở một nụ cười quyến rũ.

Chào Khương tiên sinh.

Không biết ngài muốn dùng vật gì để thế chấp ạ.

Doãn chưởng quỹ, không biết thứ này đáng giá bao nhiêu tiền.

Khương Hoa lấy ra hai cái hộp, đưa cho Doãn Nam Phong.

Doãn Nam Phong trong lòng cũng có chút tò mò.

Thứ này có thể thế chấp được 500 triệu sao.

Cô mở hộp gỗ đàn hương ra, để lộ những quả màu xanh biếc căng mọng bên trong, còn tỏa ra một mùi hương thoang thoảng.

Linh quả.

Con ngươi Doãn Nam Phong co rụt lại.

Đây lại là linh quả, hơn nữa còn là hai quả.

Phải biết rằng ở thời đại này, muốn tìm được thiên tài địa bảo còn khó hơn lên trời.

Mà Khương Hoa vậy mà một lần lấy ra được hai quả.

Đôi mắt Doãn Nam Phong lóe lên, ánh mắt nhìn về phía Khương Hoa mang theo một tia hiếu kỳ, vị thiếu chưởng quỹ của Danh Cổ Hiên này, xem ra có chút bí ẩn đây.

Doãn chưởng quỹ, đây là Thổ Linh Quả, sau khi ăn có tác dụng tẩy kinh phạt tủy, hơn nữa có thể kéo dài tuổi thọ ít nhất mười năm trở lên, không biết hai quả linh quả này có thể định giá bao nhiêu tiền.

Tẩy kinh phạt tủy.

Kéo dài tuổi thọ ít nhất mười năm.

Doãn Nam Phong trong lòng chấn động, đôi mắt ánh lên tia sáng.

Cô là chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, dĩ nhiên vô cùng rõ ràng hiệu quả của quả linh quả áp trục trong buổi đấu giá.

Nó chỉ có công hiệu cường hóa thân thể, duyên niên ích thọ.

Hơn nữa thời gian kéo dài tuổi thọ cũng chỉ có vỏn vẹn năm năm.

So với linh quả mà Khương Hoa lấy ra, hiệu quả kém hơn hẳn một nửa.

Doãn Nam Phong trong lòng suy nghĩ trăm mối, hít sâu một hơi, rất nhanh đã có quyết định.

Cô nghiêm túc nói với Khương Hoa: Khương tiên sinh, hai quả linh quả này vô cùng quý giá, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi có thể cho ông hạn mức 3 tỷ.

Hơn nữa, ông có thể thoải mái ra giá dưới 5 tỷ mà không cần xác thực tài sản thêm lần nào nữa, ông cứ yên tâm đấu giá.

Nhưng tôi có một yêu cầu.

Yêu cầu gì.

Tôi hy vọng Khương tiên sinh có thể đem hai quả linh quả này đặt ở Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi, xem như vật phẩm áp trục để tiến hành đấu giá.

Hơn nữa chúng tôi sẽ không thu bất kỳ khoản phí thủ tục nào, tất cả số tiền thu được từ đấu giá đều thuộc về Khương tiên sinh.

Nghe đến đây, Khương Hoa có chút kinh ngạc.

Không thu phí thủ tục.

Phải biết đây là hai quả linh quả, trị giá hơn ba tỷ, cho dù phí thủ tục chỉ có một phần trăm, thì cũng đã hơn ba mươi triệu rồi.

Hơn ba mươi triệu, đây không phải là số tiền nhỏ.

Vì sao.

Khương Hoa nghi hoặc hỏi.

Tôi hy vọng có thể dùng hai quả linh quả này để vãn hồi một chút

danh tiếng cho Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Doãn Nam Phong nghiêm túc nói: Nếu Khương tiên sinh chịu đem bí mật của Lệnh bài Thủy Hoàng nói cho chúng tôi biết, Tân Nguyệt Phạn Điếm sẽ thanh toán 10% giá cuối cùng của Lệnh bài Thủy Hoàng.

Khương Hoa trong lòng lập tức hiểu ra.

Bây giờ kẻ ngốc cũng biết, anh chịu chi mấy trăm triệu để tranh đoạt Lệnh bài Thủy Hoàng, bên trong chắc chắn có bí mật gì đó không muốn người khác biết.

Nhưng Tân Nguyệt Phạn Điếm lại không biết bí mật của Lệnh bài Thủy Hoàng.

Còn đem nó ra đấu giá như một vật phẩm bình thường.

Đây chính là một vấn đề lớn.

Tại Kinh Thành, cơ quan giám định đồ cổ có uy tín nhất chính là Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Mà bây giờ họ lại chẳng biết gì cả.

Chuyện này mà đồn ra ngoài, người khác sẽ nhìn Tân Nguyệt Phạn Điếm như thế nào.

Vẻ mặt Khương Hoa không có chút thay đổi, nhưng trong lòng thì đang cười nhạo, nói bí mật của Lệnh bài Thủy Hoàng cho các người ư.

Nằm mơ đi.

Bí mật ẩn chứa trong đó quá lớn.

Chưa nói đến Xích Long Bí Cảnh, chỉ riêng lăng mộ Tần Thủy Hoàng cũng đủ để khiến cả thế giới chấn kinh rồi.

Thanh toán 10% giá cuối cùng ư.

Tôi thiếu chút tiền đó sao.

Thế là, Khương Hoa tỏ vẻ mờ mịt.

Bí mật gì.

Lệnh bài Thủy Hoàng còn có bí mật sao.

Sao tôi không biết nhỉ.

Gân xanh trên trán Doãn Nam Phong nổi lên.

Không có bí mật mà anh chịu chi 100 triệu để cạnh tranh ư.

Hơn nữa còn lấy ra hai quả linh quả quý giá.

Điều này cho thấy trong lòng Khương Hoa, giá trị của Lệnh bài Thủy Hoàng còn cao hơn cả hai quả linh quả này.

Đây chính là con số 3 tỷ tròn trĩnh đó.

Doãn Nam Phong biết, Khương Hoa đây là không muốn nói.

Cô suy nghĩ một chút, rồi cười tủm tỉm nói: Nếu Khương tiên sinh đã nói như vậy, Nam Phong cũng không tiện hỏi thêm nữa.

Nhưng không biết ngài có đồng ý để chúng tôi đem hai quả linh quả này ra đấu giá không.

Khương Hoa gật đầu, Ừm, vậy thì đấu giá đi, nhưng tôi có một yêu cầu.

Yêu cầu gì.

Tân Nguyệt Phạn Điếm các người không được tiết lộ hai quả linh quả này là do tôi cung cấp.

Khương tiên sinh, về điểm này ngài cứ yên tâm, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi có trách nhiệm bảo vệ quyền riêng tư của khách hàng.

Ừm, được thôi, vậy tôi đi trước đây.

Khương Hoa hài lòng gật đầu.

Dù sao thì những loại linh quả này, trong không gian trữ vật của anh còn rất nhiều, bán đi hai quả cũng không phải chuyện gì to tát.

Sau khi Khương Hoa rời đi, trong phòng chỉ còn lại Doãn Nam Phong và Thính Thính Mạn.

Tiểu thư, người vừa rồi thật đáng ghét.

Thính Thính Mạn đứng bên cạnh bĩu môi, nói với vẻ có chút bất mãn.

Hắn làm sao.

Doãn Nam Phong ngón tay gõ gõ mặt bàn, trong lòng vẫn đang suy nghĩ điều gì đó.

Tiểu thư, tôi nghe thấy hắn chê vật phẩm đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng ta toàn là đồ rác rưởi, còn nói chúng ta chẳng có món nào tốt cả.

Thính Thính Mạn mách lẻo.

Hả.

Hắn thật sự nói vậy.

Vâng, tiểu thư, tôi chính tai nghe được.

Doãn Nam Phong nở nụ cười, Tiểu Linh, xem ra vị thiếu chưởng quỹ của Danh Cổ Hiên này còn bí ẩn hơn chúng ta tưởng tượng, những vật phẩm thông thường hắn hoàn toàn không để vào mắt.

Nói như vậy, bức Kim Kiều Đồ mà hắn mua lúc trước cũng có điểm gì đó bất thường.

Nhưng Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng ta cũng không điều tra ra

được.

Côn Nô.

Tiểu thư.

Một người đàn ông mặc đồ đen lập tức xuất hiện trong phòng.

Ngươi đi điều tra xem, Danh Cổ Hiên này rốt cuộc có lai lịch gì.

Còn cả vị thiếu chưởng quỹ của Danh Cổ Hiên vừa rồi nữa, ngươi cũng đi điều tra một chút.

Vâng.

Ở một phía khác.

Việc thẩm định tài sản của Triệu An Nghiệp cũng đã kết thúc.

Trước khi đến đây, ông ta đã chuẩn bị sẵn sàng.

Một tiếng sau.

Mọi người đều nghĩ rằng buổi đấu giá có lẽ phải hoãn đến ngày hôm sau, không ngờ Doãn Nam Phong lại xuất hiện trên sân khấu.

Sau khi Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi thẩm định, đã tiến hành chứng thực tài sản cho hai vị khách, xác nhận rằng họ đều có đủ tài chính để đấu giá.

Hơn nữa, nếu giá đấu giá của vật phẩm vượt quá số tiền chúng tôi đã thẩm định, hai vị khách sẽ cần phải tiến hành chứng thực tài sản một lần nữa mới có thể tiếp tục tham gia đấu giá.

Nếu không, sẽ bị coi là bỏ cuộc.

Vậy tôi xin tuyên bố, buổi đấu giá bắt đầu trở lại.

Hiện tại, giá của Lệnh bài Thủy Hoàng đã lên tới 100 triệu.

Vậy còn có ai ra giá cao hơn không.

Doãn Nam Phong mỉm cười, bộ sườn xám trắng tinh khôi thanh nhã làm nổi bật vóc dáng xinh đẹp của cô.

Cuối cùng cũng bắt đầu rồi.

Không biết cuối cùng hoa sẽ rơi vào nhà ai.

Cho dù là quả linh quả áp trục kia, giá cũng chỉ khoảng một tỷ thôi nhỉ.

Mọi người có mặt tại đây đều đang xôn xao bàn tán.

Trong phòng riêng tầng cao nhất.

Lão già mũi ưng Triệu An Nghiệp thở dài: A Khang, lần này ta xem như đập nồi dìm thuyền rồi.

Lão gia, ngài cứ yên tâm.

Lệnh bài Thủy Hoàng nhất định sẽ thuộc về chúng ta.

Triệu An Nghiệp gật đầu, trong lòng khẽ thở phào một hơi.

Tên nhóc con kia, vốn liếng không thể nào nhiều hơn ta được.

Thế là, ông ta trầm giọng hô lên: 600 triệu.

Trong phòng riêng của Danh Cổ Hiên.

Bàn Tử nghe thấy con số này, chân đều có chút mềm nhũn.

Đây, đây rốt cuộc là cái gì.

Mà lại trị giá 600 triệu.

Chương 57

Hơn nữa, còn là trực tiếp từ 100 triệu nhảy lên 600 triệu.

Đây là không coi tiền là tiền mà.

Khương Hoa khẽ nhíu mày. 700 triệu. 800 triệu.

Khương Hoa hít sâu một hơi, đôi mắt ánh lên tia sáng. 1 tỷ.

Ầm.

Cả hội trường sôi trào. 1 tỷ.

Mặc dù mọi người trong lòng đã có chuẩn bị, nhưng vẫn không ngờ rằng, chỉ vỏn vẹn hai phút trôi qua, giá đấu giá đã lên tới một tỷ. 1 tỷ.

Trong mơ tôi cũng không ngờ rằng, một tấm lệnh bài bình thường lại có thể đột phá cột mốc một tỷ.

Đúng vậy, tôi còn tưởng chỉ có linh quả mới có khả năng đột phá một tỷ chứ.

Giá này còn có thể cao hơn nữa không. 1 tỷ còn chưa đủ sao.

Chẳng lẽ còn muốn 2 tỷ. 3 tỷ.

Biết đâu là 5 tỷ thì sao.

Ha ha, tôi còn muốn nói 10 tỷ đây này, nhưng có thể sao.

Ừm, tôi đoán một tỷ đã gần đến giới hạn rồi.

Trong phòng riêng tầng cao nhất.

Lão già mũi ưng Triệu An Nghiệp khóe miệng co giật một cái.

Chợt lại nở nụ cười lạnh.

Hừ, đã ngươi muốn tranh, vậy ta sẽ tranh với ngươi đến cùng, xem ai có vốn liếng dồi dào hơn.

Triệu An Nghiệp không hề hoảng sợ.

Chỉ là một tỷ mà thôi.

Vẫn còn cách xa hạn mức của ông ta lắm. 1 tỷ 1. 1 tỷ 2. 2 tỷ 5. 2 tỷ 8.

Chết tiệt.

Sao hắn vẫn còn tiền.

Ông ta đã sắp đến giới hạn rồi. 3 tỷ.

Chính là toàn bộ tài sản của Triệu gia.

Mà bây giờ.

Đã là 2 tỷ 8. 3 tỷ.

Đây là toàn bộ tiền của ta, nếu ngươi có bản lĩnh thì cứ lấy Lệnh bài Thủy Hoàng đi.

Triệu An Nghiệp đem toàn bộ con bài của mình đặt cược hết.

Toàn bộ tài sản của Triệu gia ông ta.

Tài sản tích lũy suốt hai nghìn năm.

Bây giờ. chỉ vì một tấm Lệnh bài Thủy Hoàng.

Khi Triệu An Nghiệp hô lên mức giá này.

Hiện trường lập tức lặng ngắt như tờ, đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Mọi người đã chết lặng, trợn tròn mắt.

Họ chỉ có thể dùng hai chữ điên cuồng để hình dung Triệu An Nghiệp và Khương Hoa.

Vì một tấm Lệnh bài Thủy Hoàng vô danh, mà cam tâm ném ra 3 tỷ tài sản.

Giờ khắc này, trong lòng tất cả mọi người đều vô cùng tò mò.

Tấm Lệnh bài Thủy Hoàng đó, rốt cuộc có bí mật gì.

Mà có thể khiến họ điên cuồng đến vậy.

Người trẻ tuổi kia còn ra giá nữa không.

Hắn không dám ra giá nữa à.

Đây đã là 3 tỷ rồi.

Người trẻ tuổi kia có nhiều tiền như vậy không, cũng chưa chắc đâu.

Buổi đấu giá lần này, thật sự không uổng công đi a.

Ha ha, đúng vậy, sau này chúng ta về cũng có chuyện để nói, để tán gẫu với bạn bè.

Nghe thấy hiện trường hoàn toàn im lặng.

Trên khuôn mặt già nua của Triệu An Nghiệp, lộ ra một nụ cười bệnh hoạn.

Ha ha, hắn không dám ra giá nữa rồi.

Lệnh bài Thủy Hoàng là của ta.

Chỉ cần có Lệnh bài Thủy Hoàng, tất cả mọi thứ đều đáng giá.

Kho báu trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng, tất cả đều thuộc về ta.

Khương Hoa rất lâu không lên tiếng, mọi người đều cho rằng anh đã hết tiền, chuẩn bị từ bỏ.

Đây cũng là chuyện rất bình thường.

Giá của Lệnh bài Thủy Hoàng đó, thật sự quá mức khoa trương.

Cho dù là khách trong các phòng riêng tầng cao nhất, cũng không có mấy nhà có thể chi ra nhiều tiền như vậy.

Chỉ có Doãn Nam Phong, trên mặt vẫn giữ nụ cười đầy mong đợi.

Chỉ có cô biết, Khương Hoa không phải là không có tiền.

Hai quả linh quả anh lấy ra đã giúp anh có được hạn mức 5 tỷ từ Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Vậy thì.

Khương Hoa có định ra giá không. 3 tỷ 1.

Ầm.

Tâm tình của tất cả mọi người đều dâng trào.

Họ đã chứng kiến lịch sử.

Chứng kiến mức giá đấu giá cao nhất kể từ khi Tân Nguyệt Phạn Điếm được thành lập.

Tròn trĩnh 3 tỷ 1.

Rất nhiều người thậm chí còn không dám tưởng tượng.

Đây rốt cuộc là một khối tài sản lớn đến mức nào.

Ông.

Trong đầu Triệu An Nghiệp vang lên một tiếng nổ.

Ông ta lảo đảo lùi lại, đôi mắt đã mất đi thần thái.

Sự kiên trì hơn hai nghìn năm của Triệu gia, vào khoảnh khắc này đã tan thành mây khói.

Ông ta. cuối cùng vẫn thua.

Lệnh bài Thủy Hoàng, từ giờ phút này, không còn bất kỳ quan hệ gì với Triệu gia của họ nữa.

Nhất thời, trong lòng Triệu An Nghiệp suy nghĩ ngàn vạn, nóng giận công tâm, một dòng máu nóng xộc lên cổ họng.

Phụt.

Lão gia.

Ngài sao vậy.

A Khang lập tức kinh hãi, vội vàng lao tới.

Đỡ lấy Triệu An Nghiệp.

A Khang, chúng ta. thua rồi.

Triệu An Nghiệp mặt mày đau khổ, như thể già đi cả chục tuổi.

Nếp nhăn trên mặt cũng trở nên nhiều hơn. 3 tỷ 1.

Còn có ai ra giá cao hơn không. 3 tỷ 1, lần thứ nhất. 3 tỷ 1, lần thứ hai. 3 tỷ 1, lần thứ ba.

Thành giao.

Keng.

Chiếc búa nhỏ rơi xuống.

Khương Hoa trên mặt đã nở một nụ cười.

Lập tức trong lòng cũng không khỏi thở phào một hơi.

Cuối cùng anh cũng đã có được tấm lệnh bài ẩn chứa bí mật về lăng mộ Tần Thủy Hoàng và Xích Long Bí Cảnh này.

Vương Tân Hải sững sờ tại chỗ, rất lâu chưa phản ứng lại. 3 tỷ giá trên trời.

Chương 58

Phá vỡ kỷ lục mới của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đoạn trải nghiệm này, nhất định sẽ trở thành một truyền kỳ.

Trong giới đồ cổ, sẽ không ngừng được lưu truyền.

Càng nhiều người đang suy nghĩ, trong tấm Lệnh bài Thủy Hoàng đó, rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì.

Có người nói là thuốc trường sinh bất lão.

Cũng có người nói là kho báu của Tần Thủy Hoàng.

Tóm lại, Lệnh bài Thủy Hoàng cuối cùng đã rơi vào tay Khương Hoa.

Nửa sau của buổi đấu giá.

Tổng cộng có mười hai món bảo vật.

Cùng với ba món áp trục cuối cùng.

Sau khi màn đấu giá Lệnh bài Thủy Hoàng kết thúc, buổi đấu giá vẫn tiếp tục.

Sau Lệnh bài Thủy Hoàng, còn có ba loại bảo vật thông thường.

Nhưng những món bảo vật này đã không còn ai chú ý.

Mọi người rõ ràng đều đang hưng phấn thảo luận về chuyện vừa xảy ra.

Doãn Nam Phong cũng có chút bất đắc dĩ.

Mà ba món bảo vật, giá cuối cùng, thấp hơn dự kiến một khoảng lớn.

Nhưng cũng đành chịu thôi, ít nhất không bị ế là được rồi.

Mười hai món bảo vật cuối cùng đều đã được bán hết.

Đám đông lại bắt đầu có chút kích động.

Bởi vì phần hấp dẫn nhất của buổi đấu giá sắp đến rồi.

Vật phẩm áp trục sắp xuất hiện.

Xin mọi người im lặng một chút, Nam Phong muốn tuyên bố một việc.

Doãn Nam Phong đi lên sân khấu, nói với các vị khách bốn phía.

Hiện trường lập tức yên tĩnh trở lại.

Doãn Nam Phong hài lòng gật đầu.

Phần áp trục cuối cùng của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi, vốn dự định đấu giá ba món bảo vật áp trục, nhưng vì một nguyên nhân đặc biệt, chúng tôi tạm thời quyết định sẽ thêm vào hai món áp trục nữa.

Mọi người xin hãy chờ xem.

Nghe Doãn Nam Phong nói vậy, mọi người không khỏi tò mò.

Tạm thời thêm vào hai món áp trục.

Hai món áp trục đó rốt cuộc là gì.

Không biết nữa.

Chuyện này bất ngờ quá.

Không hề có chút tin tức nào.

Tôi nghe nói ba món áp trục trước đó, lần lượt là một quả linh quả, một thanh bảo kiếm, và một pho tượng Phật.

Linh quả và tượng Phật thì tôi có thể hiểu, nhưng bảo kiếm đó là gì.

Tôi nghe nói thanh bảo kiếm đó, hình như là một trong mười thanh danh kiếm thời cổ đại.

Mười thanh danh kiếm.

Vậy thì lợi hại thật.

Cùng lúc đó, trong các phòng riêng ở hai tầng trên cùng.

Rất nhiều người đều đang xắn tay áo, mục tiêu của họ hôm nay chính là quả linh quả kia.

Công hiệu của linh quả, mọi người trong lòng đều rất rõ.

Cũng chỉ có những người ở tầng lớp của họ mới biết đến sự tồn tại của linh quả.

Đổi lại là người bình thường, ngay cả linh quả cũng chưa từng nghe qua.

Kéo dài tuổi thọ.

Hai chữ bình thường.

Nhưng ngay cả vị hoàng đế thiên cổ trong truyền thuyết, Tần Thủy Hoàng, cả đời cũng theo đuổi sự trường sinh bất lão.

Đó là mục tiêu mà tất cả mọi người cả đời đều theo đuổi.

Trong số các phú hào có mặt, đa số đều đã ở tuổi gần đất xa trời, sắp bước vào nấm mồ.

Có thể sống thêm năm năm.

Đó là một chuyện tốt biết bao.

Nửa giờ sau, phần cuối cùng của buổi đấu giá.

Cuối cùng cũng đã đến.

Doãn Nam Phong bước lên sân khấu, bên cạnh là Thính Thính Mạn, đóng vai trò trợ thủ.

Chào mọi người, hoan nghênh các vị đã đến tham dự buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi, hiện tại buổi đấu giá đã đến vòng áp trục cuối cùng.

Tôi cũng không nói nhiều lời thừa.

Tiếp theo xin mời xem vật phẩm đầu tiên.

Một trong mười thanh danh kiếm của Hoa Hạ cổ đại.

Thất Tinh Long Uyên Kiếm.

Ông.

Nghe được cái tên này, Khương Hoa lập tức sững người.

Vật phẩm áp trục là Thất Tinh Long Uyên Kiếm.

Vậy thanh kiếm trong tay mình là cái gì.

Hàng giả.

Không thể nào.

Nếu là chuyện khác, Khương Hoa có lẽ còn không chắc chắn.

Nhưng Thất Tinh Long Uyên Kiếm đang ở trong tay anh, uy lực vô song, đã giúp anh vượt qua hết nguy cơ này đến nguy cơ khác.

Thanh bảo kiếm trong tay anh mới là Thất Tinh Long Uyên Kiếm thật sự.

Như vậy. kết quả đã quá rõ ràng.

Thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm mà Tân Nguyệt Phạn Điếm đang đấu giá, chắc chắn là giả.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa không khỏi ngẩn người.

Tân Nguyệt Phạn Điếm không phải tự xưng là cơ quan giám định đồ cổ uy tín nhất sao.

Tại sao ngay cả Thất Tinh Long Uyên Kiếm thật giả cũng không phân biệt được.

Hơn nữa còn công khai bán hàng giả ở đây.

Các người có xứng đáng với sự tin tưởng của mọi người không.

Nghe nói.

Tân Nguyệt Phạn Điếm này có quy định giả một đền mười.

Thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm này, đã được xem là một trong mười danh kiếm cổ đại của Hoa Hạ thì giá cả chắc chắn sẽ không thấp.

Ít nhất cũng phải hơn năm trăm triệu.

Thậm chí có thể vượt qua một tỷ.

Một tỷ mà giả một đền mười.

Nhất thời, Khương Hoa có chút động lòng.

Đây chính là mười tỷ tròn trĩnh đó.

Hơn nữa anh tin rằng, Tân Nguyệt Phạn Điếm không dám quỵt nợ.

Dù sao đây là dưới con mắt của rất nhiều nhà giàu hàng đầu, nếu Tân Nguyệt Phạn Điếm bán hàng giả mà quỵt nợ, vậy sau này cũng không cần mở cửa nữa.

Khương Hoa thầm cân nhắc.

Cuối cùng vẫn quyết định từ bỏ.

Haiz, thôi bỏ đi, làm người nên rộng lượng.

Mình bây giờ cũng không thiếu tiền, không cần thiết phải vạch trần Tân Nguyệt Phạn Điếm, thêm một người bạn dù sao cũng tốt hơn thêm một kẻ địch.

Khương Hoa thở dài một tiếng.

Anh vừa mới từ bỏ mười tỷ tròn trĩnh đó.

Dưới sân khấu, một nữ phục vụ bưng một cái khay đi tới.

Tất cả mọi người đều mở to mắt, muốn chiêm ngưỡng một chút, thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm, một trong mười danh kiếm của Hoa Hạ trong truyền thuyết.

Doãn Nam Phong nở một nụ cười nhạt.

Trong lịch sử Hoa Hạ chúng ta có mười thanh danh kiếm: Hiên Viên, Trạm Lô, Xích Tiêu, Thái A, Thất Tinh Long Uyên, Can Tương, Mạc Tà, Ngư Tràng, Thuần Quân, Thừa Ảnh.

Thất Tinh Long Uyên Kiếm, xếp hạng thứ năm.

Truyền thuyết kể rằng Thất Tinh Long Uyên Kiếm là do hai đại kiếm sư Âu Dã Tử và Can Tương cùng nhau chế tạo.

Sau khi kiếm thành, nhìn xuống thân kiếm, giống như từ trên núi cao nhìn xuống vực sâu, phiêu diêu mà sâu thẳm phảng phất có rồng lớn cuộn mình.

Sau đây, mời mọi người thưởng thức.

Thất Tinh Long Uyên Kiếm.

Doãn Nam Phong đột nhiên vén tấm vải đỏ lên, để lộ một thanh bảo kiếm bên trong.

Bảo kiếm được bao bọc bởi vỏ kiếm khắc hoa văn rồng.

Doãn Nam Phong cầm lấy Thất Tinh Long Uyên Kiếm, rồi đột ngột rút ra khỏi vỏ.

Chương 59

Keng.

Một vệt kiếm ảnh tựa như sao trời xuất hiện trong mắt mọi người, lộng lẫy, lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo.

Không hổ là Thất Tinh Long Uyên Kiếm.

Tất cả mọi người không khỏi hưng phấn.

Thanh kiếm này là hàng độc nhất vô nhị, chỉ cần mua được nó, tương lai chắc chắn sẽ tăng giá.

Xì, thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm này muốn mua được, không có 500 triệu trở lên thì các người đừng hòng nghĩ tới.

Trong phòng riêng của Danh Cổ Hiên.

Vương Tân Hải nhìn thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm, ánh mắt lộ vẻ mê đắm.

Đẹp quá.

Không hổ là mười danh kiếm trong truyền thuyết của Hoa Hạ.

Nếu mình có thể mua được, đời này không còn gì hối tiếc.

Còn Bàn Tử bên cạnh, sau khi nhìn thấy thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm đó, không khỏi sững sờ một chút.

Sao cảm giác có chút quen thuộc nhỉ.

Bàn Tử khẽ nhíu mày trầm tư.

Bỗng nhiên, hắn giật mình một cái, ngẩng đầu nhìn về phía Khương Hoa.

Khương Hoa, sao thanh này lại giống thanh kiếm của cậu thế.

Vương Tân Hải cũng sững sờ một chút.

Kiếm gì.

Thì cái Thất Tinh Long Uyên Kiếm đó, Khương Hoa cũng có một thanh, tôi tận mắt thấy rồi, giống y như đúc.

Cái gì.

Nhị Cẩu cậu cũng có.

Vương Tân Hải vẻ mặt không tin, Các cậu đang đùa à.

Bàn Tử bất mãn nói: Lão Vương, tôi lừa cậu làm gì.

Khương Hoa thật sự có một thanh kiếm như vậy, hơn nữa còn vô cùng lợi hại.

Xì.

Vương Tân Hải cười khẩy nói: Bàn Tử, vậy ý của cậu là, thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm của Tân Nguyệt Phạn Điếm này là giả.

Bàn Tử cũng có chút mờ mịt.

Giả, giả sao.

Không thể nào.

Vương Tân Hải vẻ mặt khẳng định nói: Đây là đã qua giám định của chính Tân Nguyệt Phạn Điếm, họ tuyệt đối sẽ không bán hàng giả, cho nên nhất định là thật.

Nhị Cẩu, cậu nói xem, Bàn Tử nói cậu cũng có một thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm, vậy chắc chắn là cậu tự phỏng chế đúng không.

Mà lúc này Khương Hoa, đôi mắt thoáng qua một vệt màu vàng kim nhạt.

Anh nhìn về phía thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm bên dưới.

Trên mặt lại lộ ra vẻ bất ngờ.

Thú vị.

Nói rồi, Khương Hoa quay đầu nhìn về phía Vương Tân Hải.

Hải à, tôi có thể nói cho cậu biết, thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm ở dưới kia đích thực là giả.

Không thể nào.

Vương Tân Hải căn bản không tin.

Nhị Cẩu, cậu đang lừa tôi phải không.

Tin hay không thì tùy.

Khương Hoa đảo mắt một cái, không thèm để ý đến cậu ta nữa.

Thất Tinh Long Uyên Kiếm phỏng chế: Thời Chiến quốc, đại sư đúc kiếm Âu Dã Tử tình cờ nhìn thấy Thất Tinh Long Uyên Kiếm thật, trong lòng vô cùng chấn động, muốn tìm kiếm lại nhưng từ đầu đến cuối không có kết quả.

Về sau cùng Can Tương hợp lực luyện chế ra một thanh phỏng theo Thất Tinh Long Uyên Kiếm, và ghi lại chi tiết quá trình luyện chế vào trong cơ quan ở chuôi kiếm.

Tuy là kiếm phỏng chế, nhưng cũng có một phần mười uy năng của kiếm thật, là một thanh bảo kiếm hiếm có.

Đây chính là thông tin mà Khương Hoa nhìn thấy bằng Hoàng Kim Nhãn.

Thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm này, thật sự là bảo kiếm thời Chiến quốc, hơn nữa còn là do Âu Dã Tử làm ra.

Tiếc là nó chỉ là một thanh kiếm phỏng chế mà thôi.

Dưới sân khấu.

Đôi tai của Thính Thính Mạn khẽ động đậy.

Sau đó đôi mắt cô lộ ra vẻ tức giận, không nhịn được ghé vào tai Doãn Nam Phong, lặng lẽ nói mấy câu.

Thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm này là giả.

Sắc mặt Doãn Nam Phong có chút khó coi, chuyện này nếu đồn ra ngoài, đối với Tân Nguyệt Phạn Điếm mà nói, là một đòn đả kích rất lớn.

Do đó, Doãn Nam Phong liền không còn tâm trạng chủ trì đấu giá nữa.

Thưa các vị khách quý, vì một nguyên nhân đặc biệt, phần đấu giá áp trục tạm dừng, xin các vị vui lòng chờ một chút.

Tại sao lại tạm dừng.

Lại xảy ra chuyện gì nữa vậy.

Mọi người trong lòng đều có chút không vui, đồng thời cũng đang tò mò, không biết lần tạm dừng này lại là vì chuyện gì.

Mà ở một phía khác, Doãn Nam Phong dẫn theo Thính Thính Mạn, nhanh chóng đi đến phòng riêng của Danh Cổ Hiên.

Tiểu thư.

Cô gái mặc sườn xám ở cửa tên Nghênh Xuân nhìn thấy Doãn Nam Phong, cung kính cúi đầu chào.

Doãn Nam Phong gật đầu, không nói thêm gì, trực tiếp đi vào trong phòng.

Nhìn thấy Doãn Nam Phong đi vào.

Khương Hoa sững sờ một chút, rồi chợt phản ứng lại.

Anh đã quên mất còn có Nghe Nô.

Cuộc nói chuyện vừa rồi của họ, chắc chắn đã bị Thính Thính Mạn nghe thấy.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa không khỏi thở dài một hơi.

Anh đã kín tiếng như vậy rồi.

Không ngờ vẫn có phiền phức tìm đến cửa.

Vương Tân Hải giật mình, kinh ngạc nói: Không biết Doãn chưởng quỹ đến đây, là có chuyện gì không.

Tân Nguyệt Phạn Điếm, trong giới đồ cổ ở Kinh Thành.

Vẫn luôn vô cùng nổi tiếng.

Hơn nữa Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng là một thế lực lớn.

Không chỉ kinh doanh đấu giá, bình thường cũng tiến hành mua bán đồ cổ, hơn nữa còn có thể cung cấp dịch vụ giám định bảo vật, chỉ là giá cả rất cao.

Doãn Nam Phong nhàn nhạt nói: Khương tiên sinh, nghe nói, các vị nói thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi là giả.

Vương Tân Hải và Bàn Tử sững sờ.

Cô nàng này làm sao mà biết được.

Chẳng lẽ cô ta có Thuận Phong Nhĩ.

Có thể nghe được cuộc nói chuyện của họ.

Khương Hoa bất đắc dĩ nói: Doãn chưởng quỹ, tôi thừa nhận thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm của các vị là thật, được chưa.

Doãn Nam Phong nghe thấy giọng điệu bất đắc dĩ của Khương Hoa, lông mày không khỏi khẽ nhíu lại.

Khương tiên sinh, nếu ngài không có bằng chứng, vậy xin đừng

lấy chuyện thật giả của Thất Tinh Long Uyên Kiếm ra nói đùa, bởi vì chuyện này liên quan đến danh tiếng của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi.

Doãn Nam Phong lạnh giọng nói.

Nghe cô nói vậy, Khương Hoa ánh mắt híp lại.

Anh vốn không có ý định vạch trần chuyện này.

Nhưng, tại sao luôn có người muốn ép anh.

Mà Bàn Tử ở bên cạnh đã không nhịn được.

Này, cô nàng, cô trưng cái bộ mặt lạnh như tiền cho ai xem vậy.

Bàn Tử đứng ở phía trước nhất, hùng hổ nói.

Thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm của các người, chính là một món hàng giả.

Chúng tôi không vạch trần đã là nể mặt các người lắm rồi.

Tôi cảnh cáo cô, đừng có được đằng chân lân đằng đầu.

Vương Tân Hải ở bên cạnh nghe Bàn Tử nói xong, cơ thể không khỏi run lên.

Bàn ca ơi, anh có biết người trước mặt là ai không.

Đây chính là bà chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Năng lực của Tân Nguyệt Phạn Điếm trong giới đồ cổ là cực lớn.

Cho dù là Kim Đỉnh Lâu của họ cũng phải dựa vào Tân Nguyệt Phạn Điếm để kiếm ăn.

Có thể nói như vậy, chỉ cần Tân Nguyệt Phạn Điếm nói một câu, Kim Đỉnh Lâu nhà họ Vương có khả năng không mở nổi nữa.

Anh cũng dám nói chuyện như vậy với bà chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm sao.

Sắc mặt Doãn Nam Phong trong nháy mắt âm trầm xuống.

Đây là lần đầu tiên cô bị người khác gọi là cô nàng.

Khương tiên sinh, nếu ngài có bằng chứng, chứng minh Thất Tinh Long Uyên Kiếm là giả, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi sẽ ngay tại chỗ dựa theo quy định giả một đền mười, bồi thường cho các vị gấp mười lần giá trị ước tính của Thất Tinh Long Uyên Kiếm.

Nếu ngài không thể chứng minh được, vậy thì xin hãy công khai trước mặt mọi người, cúi đầu xin lỗi Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi.

Ngài dám không.

Doãn Nam Phong trong lòng rất tức giận.

Tân Nguyệt Phạn Điếm của họ đã mở được hơn một trăm năm.

Còn chưa từng có ai dám nói đồ của họ là giả.

Khương Hoa nhìn cô hai giây, đột nhiên bật cười.

Được, tôi đồng ý với cô.

Người ta đã chủ động muốn đưa tiền cho mình, vậy anh cũng không thể không biết điều.

Vương Tân Hải trong lòng run lên, Nhị Cẩu, cậu đừng vọng động, thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm này đã được xem là vật phẩm áp trục để đấu giá, vậy chắc chắn đã qua giám định của rất nhiều chuyên gia rồi mới dám đưa lên.

Mà Bàn Tử lại không chút lo lắng.

Sự chú ý của hắn đều đặt vào bốn chữ giả một đền mười.

Cô nàng, vậy chúng ta nói rõ trước.

Thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm này ước tính giá bao nhiêu.

Không thể đến lúc đó, chúng tôi giám định nó là hàng giả xong, các người lại nói nó chỉ đáng giá một đồng chứ.

Doãn Nam Phong tức quá hóa cười.

Cô lạnh lùng liếc nhìn Bàn Tử.

Thứ nhất, tôi không muốn nghe lại hai chữ cô nàng này nữa, nếu không tôi không ngại cho người ném cậu ra khỏi đây.

Thứ hai, thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm này, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi ước tính giá là 850 triệu.

Nếu các vị đã tự tin như vậy, vậy lát nữa xin mời Khương tiên sinh trước mặt tất cả các vị khách, tại chỗ giám định thật giả của Thất Tinh Long Uyên Kiếm.

Chúng tôi cũng sẽ nói rõ chuyện này với mọi người, đồng thời công bố vụ cá cược của chúng ta, cùng với giá ước tính của Thất Tinh Long Uyên Kiếm.

Khương Hoa gật đầu, Được, tôi không có vấn đề gì.

Vương Tân Hải do dự một chút.

Nhị Cẩu, cậu thật sự tự tin sao.

Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu.

Thôi được, chết thì chết, vậy tôi cũng đi cùng các cậu.

Vương Tân Hải cắn răng nói.

Chương 60

Mà Bàn Tử thì căn bản không lo lắng.

Đối với thật giả của Thất Tinh Long Uyên Kiếm, hắn đã từng thấy uy lực của nó trong thế giới huyễn cảnh ở Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi.

Được, vậy các vị đi cùng tôi.

Doãn Nam Phong mặt lạnh như băng đi ra khỏi phòng.

Mà Khương Hoa và Bàn Tử bọn họ thì đi theo sau cô.

Doãn Nam Phong trở lại sân khấu tầng một.

Cô hắng giọng, nói với mọi người.

Xin mọi người hãy yên lặng, tôi muốn tuyên bố một việc.

Cách đây không lâu, có hai vị khách đã nghi ngờ thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm của chúng tôi là giả.

Đối với chuyện này, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi vô cùng coi trọng, nên đã đặc biệt mời họ đến để giám định thật giả của thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm này.

Nếu như họ có thể tìm được bằng chứng liên quan, chứng minh thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm này là giả, vậy thì Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi sẽ dựa theo giá ước tính 850 triệu của Thất Tinh Long Uyên Kiếm, tiến hành bồi thường gấp mười lần.

Nếu như không thể tìm được bằng chứng, vậy thì xin mời hai vị khách này, trước mặt mọi người, cúi đầu xin lỗi Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi.

Nghe được những lời này.

Tất cả mọi người không khỏi sững sờ.

Thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm này là giả.

Sao có thể.

Nếu như vật phẩm bình thường là giả, có lẽ họ còn tin.

Dù sao trên thế giới này, đồ cổ bảo vật nhiều như vậy, cho dù có một hai món nhìn nhầm, đó cũng là chuyện rất bình thường.

Nhưng Thất Tinh Long Uyên Kiếm là vật phẩm áp trục mà.

Mỗi một món vật phẩm áp trục đều phải trải qua thẩm định của đội ngũ Tân Nguyệt Phạn Điếm, hơn nữa còn phải mời các chuyên gia học giả trong trường đại học tiến hành giám định và khảo sát nghiêm túc cẩn thận.

Quan trọng nhất là, vật phẩm áp trục còn phải tiến hành giám định carbon 14, để xác nhận niên đại của vật phẩm khớp với triều đại.

Bất kỳ một khâu nào trong số này chỉ cần có vấn đề.

Thì sẽ lập tức từ bỏ đấu giá.

Thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm này sao có thể là giả được.

Ba người trẻ tuổi kia là ai.

À, hình như là hai vị thiếu đương gia của Danh Cổ Hiên và Kim Đỉnh Lâu.

Ài, thiếu đương gia của Danh Cổ Hiên tôi có nghe nói qua, nghe nói cậu ta hồi đại học nghiên cứu về văn tự cổ đại rất lợi hại, hơn nữa trong phương diện giám định bảo vật cũng có kinh nghiệm riêng.

Có phải cậu ta trẻ người non dạ không.

Tự cho là mình phát hiện ra cái gì đó.

Cho nên mới dám nghi ngờ Thất Tinh Long Uyên Kiếm là giả.

Lão Vương, ở dưới hình như là con trai ông phải không.

Trong phòng riêng ở tầng hai.

Vương Phú Quý đi ra, nhìn thấy bóng người bên dưới.

Sắc mặt lập tức trở nên tái mét.

Ông ta chính là chưởng quỹ của Kim Đỉnh Lâu.

Mà bên cạnh Vương Phú Quý cũng là một người đàn ông trung niên, ông ta ở phòng bên cạnh, cũng cùng Vương Phú Quý đi ra phía trước.

Khi ông ta nhìn thấy Vương Tân Hải, lập tức không nhịn được bật cười.

Nghịch tử.

Thằng nghịch tử này thật sự tức chết ta rồi.

Vương Phú Quý tức nổ phổi.

Con trai ông ta mà cũng dám đi nghi ngờ Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Dựa vào cái gì.

Hắn dựa vào cái gì mà dám nói Thất Tinh Long Uyên Kiếm là giả.

Cha hắn còn không dám nói như vậy.

Hơn nữa.

đây chính là Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Kim Đỉnh Lâu của họ đều phải dựa vào Tân Nguyệt Phạn Điếm để kiếm ăn đó.

Doãn Nam Phong nghe thấy tiếng ồn ào bên tai, đa số đều nói Thất Tinh Long Uyên Kiếm không thể nào là giả.

Khóe miệng cô không nhịn được nở một nụ cười.

Tốt, Khương tiên sinh, ngài có thể bắt đầu tiến hành giám định.

Doãn Nam Phong chỉ vào thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm trên khay nói.

Ai.

Khương Hoa thở dài một hơi, Doãn chưởng quỹ, hy vọng sau khi tôi tìm ra bằng chứng, cô đừng trách tôi.

Yên tâm, tôi Doãn Nam Phong còn chưa đến mức nhỏ mọn như vậy. nếu ngài thật sự có thể tìm ra bằng chứng, chứng minh Thất Tinh Long Uyên Kiếm là giả, vậy tôi còn phải cảm ơn ngài.

Doãn chưởng quỹ đã nói như vậy, vậy tôi yên tâm rồi.

Khương Hoa cười cười, dưới sự chú ý của mọi người, đi đến trước khay.

Anh cầm lấy thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm phỏng chế này, cẩn thận quan sát một chút.

Phải công nhận một điều.

Bản phỏng chế này rất giống thật.

Chỉ có một vài chi tiết là khác với Thất Tinh Long Uyên Kiếm thật.

Cậu ta thật sự có thể tìm được bằng chứng sao.

Xì, cậu còn thật sự tin nó là giả à.

Sao có thể là giả được.

Tân Nguyệt Phạn Điếm đã dám lấy ra đấu giá, vậy thì nhất định đã tiến hành giám định carbon 14, chứng minh thanh kiếm này là vật phẩm thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Tất cả mọi người không khỏi lắc đầu.

Mà tim Vương Tân Hải cũng nhảy lên đến cổ họng.

Chỉ thấy Khương Hoa loay hoay vài lần ở chỗ chuôi kiếm, sau đó toàn bộ chuôi kiếm lại bị anh tháo ra.

Ngươi.

Thính Thính Mạn còn tưởng anh muốn phá hỏng thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm này, khuôn mặt lập tức trở nên lo lắng.

Mà Doãn Nam Phong lại lắc đầu ngăn cô lại.

Cô ngược lại muốn xem, trong hồ lô của Khương Hoa bán thuốc gì.

Khương Hoa cầm lấy chuôi kiếm, để lộ ra một lỗ nhỏ, bên trong dường như có một cuộn da thú.

Doãn Nam Phong trong lòng chấn động, một cảm giác bất an dần dâng lên trong lòng cô.

Khương Hoa lấy ra cuộn da thú đó, cười nói: Doãn chưởng quỹ, đây chính là bằng chứng.

Ầm.

Toàn trường đều chìm trong chấn kinh.

Cậu ta thật sự tìm được bằng chứng rồi.

Bên trong chuôi kiếm sao lại có một cuộn da thú.

Trong cuộn da thú đó viết gì vậy.

Sẽ không thật sự là giả chứ.

Nếu không thì người trẻ tuổi kia làm sao biết bên trong chuôi kiếm có cái gì.

Doãn Nam Phong vội vàng đi tới, nhận lấy cuộn da thú, mở ra xem.

Phát hiện bên trong là một loại văn tự không biết.

Đây viết cái gì.

Vương Tân Hải và Bàn Tử cũng xúm lại.

Đây là thứ tiếng chim gì vậy.

Khương Hoa cười nói: Nếu tôi không nhìn lầm, đây là một loại văn tự của nước Việt thời Chiến quốc.

Doãn chưởng quỹ, nghe nói Tân Nguyệt Phạn Điếm các vị có rất nhiều chuyên gia, chắc hẳn loại văn tự nước Việt này không làm khó được các vị chứ.

Doãn Nam Phong hít sâu một hơi, trầm mặt nói: Tôi lập tức đi tìm chuyên gia phiên dịch.

Nói rồi, liền muốn lấy cuộn da thú đó đi.

Mà Bàn Tử ở bên cạnh bĩu môi.

Hừ, ai biết cô có giở trò, đem cuộn da thú này đổi đi không.

Muốn phiên dịch, thì phiên dịch ngay tại đây.

Nếu không ai sẽ tin tưởng Tân Nguyệt Phạn Điếm các người.

Doãn Nam Phong trên mặt lộ ra vẻ tức giận, nhưng lập tức hít vào một hơi, cưỡng ép nhịn xuống.

Được, tôi lập tức đi tìm chuyên gia quen thuộc chữ viết nước Việt.

Nói xong, liền trầm mặt rời đi.

Đợi đến khi Doãn Nam Phong rời đi, Bàn Tử xáp lại gần bên cạnh Khương Hoa, cười hì hì nói: Khương huynh đệ, cậu chắc chắn thứ này thật sự có thể chứng minh cái của nợ Thất Tinh Long Uyên Kiếm này là giả không.

Chắc chắn.

Khương Hoa gật đầu.

Bàn Tử lập tức vui mừng khôn xiết.

Khương huynh đệ, 850 triệu, giả một đền mười, là bao nhiêu nhỉ. 8,5 tỷ.

Vương Tân Hải nói bên cạnh.

Vẻ mặt anh ta cũng có chút kích động.

Sau khi nhìn thấy cuộn da thú, anh ta cảm thấy thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm này rất có thể là giả.

Nếu không thì tại sao chỉ có mình Khương Hoa biết chuyện trong chuôi kiếm có giấu cuộn da thú. 8,5 tỷ.

Bàn Tử toàn thân chấn động.

Mắt lóe lên ánh vàng.

Gã kích động nói: Anh em Khương, cậu sắp phát tài rồi.

Vài phút sau, Doãn Nam Phong dẫn một ông lão bước lên sân khấu.

Ông lão này đeo một cặp kính dày cộp.

Đây là Giáo sư Đinh, ông là chuyên gia nghiên cứu văn hóa Cổ Việt Quốc, cũng có nghiên cứu rất sâu về văn tự Việt Quốc.

Doãn Nam Phong quay đầu nói: Giáo sư Đinh, vậy làm phiền ông rồi.

Ừm, để tôi xem qua trước đã.

Giáo sư Đinh đẩy gọng kính, cầm lấy cuộn da thú và cẩn thận nghiên cứu.

Mọi người có mặt đều căng thẳng nhìn ông, chờ đợi kết quả cuối

cùng.

Không khí tại hiện trường dần trở nên căng thẳng.

Ngay cả Doãn Nam Phong cũng có vẻ mặt nghiêm túc, lúc này trong lòng cô đã không còn chắc chắn như trước.

Khương Hoa tìm thấy một cuộn da thú bên trong chuôi kiếm.

Chương 61

Mà Khách sạn Tân Nguyệt của họ, với vô số chuyên gia cũng không phát hiện ra, đây chính là điểm đáng ngờ lớn nhất.

Nhân lúc kết quả còn chưa có, Bàn Tử không nhịn được nói.

Ê, này cô.

Nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Doãn Nam Phong, Bàn Tử vội nuốt lời vào bụng.

Gã gãi đầu cười gượng: Cái đó, nếu thanh kiếm này thật sự là giả, cô thật sự sẽ trả chúng tôi 8,5 tỷ sao.

Sẽ không quỵt nợ chứ.

Doãn Nam Phong chán ghét liếc Bàn Tử một cái.

Yên tâm, Khách sạn Tân Nguyệt chúng tôi nhất định tuân thủ lời hứa.

Chỉ là 8,5 tỷ, tôi vẫn có thể chi trả được.

Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm.

Vậy thì tốt, vậy thì tốt.

Khương Hoa chỉ cười mà không nói gì.

Với tầm vóc của Khách sạn Tân Nguyệt, 8,5 tỷ đúng là có thể chi ra.

Nhưng chắc chắn sẽ tổn thương nguyên khí nặng nề.

Đây là 8,5 tỷ.

Dù đặt ở bất kỳ thế lực nào, đây cũng là một con số khổng lồ.

Cuối cùng, Giáo sư Đinh ngẩng đầu lên.

Mọi người đều nhao nhao ngóng cổ chờ đợi.

Ai cũng muốn biết, thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm này rốt cuộc có phải là giả không.

Giáo sư Đinh, sao rồi ạ.

Giáo sư Đinh đẩy gọng kính, thở dài một hơi.

Cô Doãn, thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm này là giả.

Rầm.

Mọi người đều chấn kinh.

Vậy mà thật sự là giả.

Điều này thực sự nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Ban đầu ai cũng cho rằng, với tầm vóc của Khách sạn Tân Nguyệt, không thể nào công khai bán đồ giả trong phiên đấu giá vật phẩm áp chót được.

Cho nên trong lòng mọi người đều cảm thấy thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm này chắc chắn là thật.

Nào ngờ, nó lại là giả.

Thân thể yêu kiều của Doãn Nam Phong run lên, sắc mặt cô trắng bệch ngay tức khắc.

Vậy mà. là giả.

Kể từ hôm nay, chiêu bài của Khách sạn Tân Nguyệt coi như bị hủy trong một sớm.

Mặc dù không đến mức rơi xuống vực sâu, nhưng cũng không thể được giới đồ cổ xem là uy tín như trước nữa.

Ngay cả vật phẩm áp chót cũng dám đấu giá đồ giả, còn có chuyện gì mà không làm được chứ.

Tiểu thư.

Từng tiếng vội vàng bước lên đỡ Doãn Nam Phong.

Trong lòng cô ta vô cùng hối hận, nếu không đem lời của Khương Hoa nói cho tiểu thư, có lẽ chuyện này đã không xảy ra.

Tấm biển hiệu trăm năm của Khách sạn Tân Nguyệt cũng sẽ không phải chịu bất kỳ ảnh hưởng nào.

Mà thanh bảo kiếm kia cũng sẽ trở thành vật sưu tầm của người khác.

Lấy giả đổi thật.

Cả đời cũng sẽ không có ai biết.

Mà tất cả những điều này đều là lỗi của cô ta.

Giờ khắc này, trong lòng Từng tiếng chìm sâu vào sự tự trách.

Tôi. không sao.

Giọng Doãn Nam Phong có chút khàn.

Cả người trông thật đáng thương.

Mà mọi người xung quanh, có người thở dài một hơi.

Thực ra ai cũng biết, Khách sạn Tân Nguyệt có lẽ thật sự không biết thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm này là giả.

Nếu không họ không cần thiết phải tổn hại danh tiếng của mình để đưa nó lên làm vật phẩm đấu giá áp chót.

Nhưng.

Chân tướng chẳng ai quan tâm.

Mọi người tin tưởng Khách sạn Tân Nguyệt, nên mới từ xa chạy tới tham gia bữa tiệc đấu giá thịnh soạn này.

Như vậy, Khách sạn Tân Nguyệt phải đảm bảo vật phẩm đấu giá chắc chắn là hàng thật.

Mà bây giờ, vật phẩm áp chót là Thất Tinh Long Uyên Kiếm, lại là một món đồ giả.

Vậy mọi người còn làm sao tin tưởng Khách sạn Tân Nguyệt được.

Lỡ như mình bỏ ra số tiền lớn, kết quả phát hiện mua về là đồ giả, vậy chẳng phải họ đã trở thành kẻ ngốc bị lừa sao.

Giáo sư Đinh có chút không nỡ nhìn thấy dáng vẻ này của Doãn Nam Phong, không khỏi thở dài một hơi.

Do dự một chút, ông nói với Doãn Nam Phong.

Cô Doãn, thực ra. thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm này, cũng không hoàn toàn là giả.

Mọi người mắt sáng lên.

Lẽ nào còn có chuyển biến.

Giáo sư Đinh tiếp tục nói: Trên cuộn da thú này có ghi lại quá trình luyện chế thanh bảo kiếm này.

Nó được hai vị đại sư đúc kiếm là Âu Dã Tử và Can Tương thời Chiến Quốc tạo ra.

Nghe đến đây, mọi người ngẩn ra một chút.

Thanh kiếm này cũng là do Âu Dã Tử và Can Tương luyện chế.

Lẽ nào họ đã luyện ra hai thanh kiếm.

Một thật một giả.

Doãn Nam Phong ngơ ngác, có chút không hiểu.

Giáo sư Đinh tiếp tục nói: Thực ra thanh Thất Tinh Long Uyên

Kiếm thật sự không phải do Âu Dã Tử và Can Tương tạo ra, trên cuộn da thú này có ghi chép chi tiết quá trình đúc kiếm của Âu Dã Tử.

Âu Dã Tử lúc nhỏ trong một lần tình cờ đã thấy được thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm thật sự, sau đó liền cùng đại sư đúc kiếm Can Tương bàn bạc, hai người hợp sức đúc một thanh mô phỏng Thất Tinh Long Uyên Kiếm.

Tiếc là sau khi kiếm thành, uy năng chỉ bằng một phần mười kiếm thật, Âu Dã Tử bèn ghi lại quá trình này và đặt vào trong chuôi kiếm.

Giáo sư Đinh thở dài một hơi.

Thực ra thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm mà chúng ta nói đến, chính là thanh Long Uyên Kiếm mô phỏng này, bao gồm cả việc Lưu Bang dùng thanh Long Uyên bảo kiếm này để chém rắn khởi nghĩa ở núi Mang Đãng.

Còn thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm thật sự, đã sớm biến mất trong dòng sông lịch sử.

Từ một góc độ nào đó, nói thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm mô phỏng này là kiếm thật cũng không hẳn là không thể.

Nghe câu chuyện của Giáo sư Đinh, mọi người không khỏi kinh ngạc, đây lại là thanh Long Uyên Kiếm do Âu Dã Tử tạo ra.

Hơn nữa thanh Long Uyên Kiếm mô phỏng này, uy năng chỉ bằng một phần mười kiếm thật.

Vậy nếu là kiếm thật thì sẽ lợi hại đến mức nào.

Thất Tinh Long Uyên Kiếm xếp hạng thứ năm trong thập đại danh kiếm cổ đại của Hoa Hạ.

Xếp trên nó còn có Hiên Viên, Trạm Lô, Xích Tiêu, Thái A.

Nếu tiêu chuẩn bình chọn thập đại danh kiếm dựa vào thanh Long

Uyên Kiếm mô phỏng này, vậy chẳng phải thanh kiếm thật có thể xếp hạng nhất sao.

Nhất thời, mọi người đều chìm trong kinh ngạc.

Mà Doãn Nam Phong cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất cũng có được một lời giải thích.

Cô rơi vào trầm tư.

Cô nên giải quyết vấn đề kiếm giả này như thế nào.

Thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm này tuy là mô phỏng, nhưng cũng là xuất từ tay hai vị đại sư đúc kiếm Âu Dã Tử và Can Tương.

Hơn nữa cũng là bảo vật thời Chiến Quốc.

Tổng hợp lại, thanh kiếm giả này dù cho làm vật phẩm áp chót cũng dư sức.

Chỉ là nó thật sự là hàng mô phỏng.

Chương 62

Doãn Nam Phong suy nghĩ nhanh chóng, rất nhanh đã có quyết định.

Mọi người xin hãy yên lặng, sau khi chuyên gia xác nhận, thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm này đúng là giả.

Và Khách sạn Tân Nguyệt chúng tôi cũng sẽ thực hiện lời hứa, bồi thường gấp mười lần cho Khương tiên sinh, giá dự kiến của thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm này là 850 triệu.

Như vậy Khách sạn Tân Nguyệt chúng tôi sẽ bồi thường 8,5 tỷ.

Đồng thời, thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm mô phỏng này sẽ không còn được đấu giá với tư cách vật phẩm áp chót, mà sẽ được đấu giá như một bảo vật thông thường.

Hơn nữa, giá khởi điểm của thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm mô phỏng này sẽ hạ xuống còn 10 triệu, mỗi lần tăng giá không được ít hơn 100 ngàn.

Nhân viên công tác cung kính dẫn Khương Hoa trở về phòng riêng của Danh Cổ Hiên.

Bàn Tử mặt mày hớn hở.

Tròn 8,5 tỷ đó.

Mặc dù không phải tiền của gã.

Nhưng Khương Hoa là anh em của gã, sau này mượn chút tiền, chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao.

Vương Tân Hải cũng kích động lên.

Nhị Cẩu, thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm kia vậy mà là giả thật.

Cậu cũng lợi hại thật, cuộn da thú trong chuôi kiếm đó, làm sao cậu phát hiện ra vậy.

Khương Hoa cười cười, thuận miệng bịa chuyện.

Trước đó tôi từng đọc trong một quyển sách cổ, thấy qua chuyện Âu Dã Tử phỏng chế Thất Tinh Long Uyên Kiếm.

Tôi cũng chỉ là may mắn thôi.

Ha ha.

Vương Tân Hải vẻ mặt hâm mộ, Tại sao mình lại không có vận may tốt như vậy chứ.

Không đọc được quyển cổ tịch đó, nếu không 8,5 tỷ này đã là của mình rồi.

Khương Hoa cười nói: Hải, Bàn Tử, trong 8,5 tỷ này cũng có phần của các cậu, lát nữa mỗi người cầm lấy 100 triệu.

Đây là tiền của cậu, tôi không thể nhận được.

Vương Tân Hải lắc đầu.

Bàn Tử tuy có chút không muốn, nhưng cũng lắc đầu nói: Đây là do một mình cậu phát hiện, chúng tôi cũng không làm gì cả.

Đừng lề mề nữa.

Khương Hoa cười mắng: Các cậu cùng tôi đi xuống, vậy chúng ta là một đội, 8,5 tỷ này cũng có phần của các cậu, huống hồ tôi lại không thiếu tiền, 100 triệu này là các cậu đáng được nhận.

Vương Tân Hải do dự một chút.

Cùng Bàn Tử liếc nhìn nhau.

Sau đó nặng nề gật đầu.

Nhị Cẩu, sau này cậu chính là đại ca của tôi, cậu bảo tôi lên núi

đao xuống biển lửa, anh em tuyệt không hai lời.

Đúng, tôi cũng vậy.

Khương Hoa cười cười, Chúng ta là anh em.

Dưới lầu, buổi đấu giá đã bắt đầu lại.

Mặc dù đã loại thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm mô phỏng này khỏi danh sách vật phẩm áp chót.

Nhưng thực tế xét về giá trị, nó vẫn có tư cách nằm trong hàng ngũ vật phẩm áp chót.

Cho nên đừng nhìn giá khởi điểm đã hạ xuống còn 10 triệu.

Nhưng nhiệt huyết tham gia đấu giá của mọi người lại không hề giảm bớt.

Giá của thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm mô phỏng này rất nhanh đã đột phá đến 100 triệu. 230 triệu. 240 triệu. 300 triệu. 350 triệu.

Giá cả cuối cùng dừng lại ở 630 triệu.

Giao dịch thành công.

So với giá dự kiến 850 triệu, con số này rõ ràng thấp hơn 200 triệu.

Nhưng dù sao cũng bị bóc mẽ là Thất Tinh Long Uyên Kiếm mô phỏng.

Về danh tiếng đã giảm đi một bậc.

Mức giá này đã có thể chấp nhận được.

Tiếp theo, là vật phẩm áp chót thứ hai của chúng ta.

Tượng vàng Thích Ca Mâu Ni thời Minh Vĩnh Lạc.

Hai thiếu nữ mặc sườn xám cùng nhau bưng một cái khay lớn đặt lên bục trưng bày.

Doãn Nam Phong vén tấm vải đỏ lên, lập tức lộ ra một vệt kim quang.

Đây lại là một pho tượng Phật vàng.

Tóc xanh biếc xoắn ốc, đỉnh đầu có bảo châu mạ vàng, khuôn mặt tròn đầy, trán có bạch hào, lông mày mắt được khắc họa chi tiết.

Pho tượng Phật này thể hiện cảnh tượng lúc Phật Tổ thành đạo.

Theo truyện Phật kể, Phật Tổ nhập định dưới cây Bồ Đề, không bị sắc đẹp của yêu ma làm lay động, chiến thắng ma quân, khai ngộ Bồ Đề, một tay thiền định, một tay chạm đất, cho nên tư thế này còn được gọi là tượng thành đạo.

Pho tượng Phật này, giá khởi điểm 100 triệu, mỗi lần tăng giá không được ít hơn 1 triệu.

Hiện tại bắt đầu đấu giá. 120 triệu. 150 triệu. 200 triệu.

Mọi người nhao nhao cạnh tranh ra giá.

Tượng Phật thông thường đều rất quý giá, pho tượng Phật này đã có thể gọi là quốc bảo.

Giá trị sưu tầm của nó rất cao.

Cho nên mọi người mới nhiệt tình như vậy.

Mà Khương Hoa hai mắt kim quang lóe lên.

Lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tượng vàng Thích Ca Mâu Ni thời Minh Vĩnh Lạc: Trân bảo đời Đường, Đường Hiến Tông si mê Phật pháp, đồng thời tự mình nghênh Phật Cốt Xá Lợi vào cung điện phụng dưỡng, và dùng nó để chế tạo tượng vàng Phật Tổ thành đạo.

Bên trong chứa Phật Cốt Xá Lợi, cùng với chí bảo Phật Môn Kim

Cương Kinh, tu hành có thể mở rộng thần hồn, nội tâm trong sáng không một hạt bụi.

Phật Cốt Xá Lợi.

Kim Cương Kinh.

Khương Hoa sửng sốt một chút, lập tức hai mắt sáng lên.

Mặc dù là đồ của Phật môn, nhưng cũng được coi là bảo bối.

Nhất định phải mua được.

Khương Hoa đối với bảo bối thật sự, từ trước đến nay chưa bao giờ keo kiệt tiền bạc.

Đối với hắn mà nói, tiền thật không là gì cả.

Bảo bối liên quan đến tu hành, quan trọng hơn tiền rất nhiều.

Hiện tại giá cả đã lên tới 540 triệu.

Mọi người ra giá rõ ràng đã chậm lại.

Dù sao cái giá này, rất nhiều người đều không chịu nổi.

Nhất là những gia tộc hào môn cao cấp kia, họ còn muốn dành tiền để cạnh tranh linh quả.

Linh quả, mới là mục tiêu cuối cùng của họ.

Đó là bảo vật có thể kéo dài tuổi thọ.

Thấy giá cả đã dần đến cực hạn, Khương Hoa hô lớn: 600 triệu.

Vương Tân Hải kinh ngạc nói: Nhị Cẩu, cậu còn muốn cạnh tranh à.

Ha ha, đằng nào cũng không phải tiền của tôi.

Khương Hoa nhún vai.

Vương Tân Hải lập tức im lặng.

Mà mọi người cũng nhao nhao kinh ngạc.

Giọng nói này không phải là của người trẻ tuổi đã cạnh tranh lệnh Thủy Hoàng lúc trước sao.

Hắn còn có tiền để cạnh tranh tượng vàng Phật Tổ.

Hình như hắn chính là thiếu gia của Danh Cổ Hiên vừa vạch trần thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm đó.

Thế thì không lạ, người ta bỏ ra 5 tỷ đấu giá lệnh Thủy Hoàng, kết quả 5 tỷ đó một đồng cũng không cần trả, ngược lại còn dư ra 3,5 tỷ.

Sướng thật đấy.

Hắn nhiều tiền như vậy, lát nữa không phải cũng sẽ cạnh tranh linh quả với chúng ta chứ.

Chà, nếu tôi có nhiều tiền như vậy, nhất định sẽ mua hết tất cả mọi thứ, đằng nào cũng không phải tiền của mình.

Mọi người vẻ mặt hâm mộ ghen tị.

Đây mới là người chiến thắng trong cuộc sống. 600 triệu.

Có người do dự một chút.

Tiếp theo ra giá: 610 triệu. 700 triệu.

Khương Hoa lười nhiều lời, trực tiếp ra giá.

Nghe được con số 700 triệu, người kia hoàn toàn tuyệt vọng.

Hiện tại giá đã lên tới 700 triệu.

Còn có ai ra giá cao hơn không. 700 triệu, lần thứ nhất. 700 triệu, lần thứ hai. 700 triệu, lần thứ ba.

Thành giao.

Keng.

Búa nhỏ gõ xuống.

Khương Hoa nở nụ cười trên mặt.

Món bảo bối này đã thuộc về mình.

So với lệnh Thủy Hoàng, tượng vàng Phật Tổ này không có nhiều người cạnh tranh.

Dù sao mọi người đều vì lợi ích.

Họ nhắm vào việc tượng Phật sau này còn có thể tăng giá trị.

Nếu quá đắt, họ mua làm gì.

Mà lệnh Thủy Hoàng thì khác.

Nó ẩn chứa bí mật lớn.

Vì bí mật này, lão già mũi ưng Triệu An Nghiệp thậm chí nguyện ý dùng toàn bộ tài sản gia tộc để đổi.

Tiếp theo, là vật phẩm áp chót thứ ba.

Đến lúc này, mọi người đều không khỏi phấn chấn.

Ánh mắt sáng rực nhìn xuống phía dưới.

Chương 63

Linh quả kéo dài tuổi thọ cuối cùng cũng đến.

Doãn Nam Phong cũng một lần nữa nở nụ cười.

Thị nữ bên cạnh bưng lên một cái khay.

Sau khi vén tấm vải đỏ, bên trong lại là một cái hộp ngọc.

Chỉ riêng cái hộp ngọc này cũng đã trị giá mấy trăm ngàn.

Doãn Nam Phong mỉm cười nói: Tiếp theo là vật phẩm áp chót thứ ba của Khách sạn Tân Nguyệt chúng tôi.

Chúng tôi gọi nó là Xà Linh Quả, sinh trưởng ở nơi vạn rắn, thu thập vô cùng nguy hiểm, có công hiệu cực kỳ mạnh mẽ.

Qua giám định của Khách sạn Tân Nguyệt, nó có thể cường hóa nhục thân, ít nhất kéo dài tuổi thọ năm năm trở lên, nếu thể chất tốt, thậm chí có cơ hội kéo dài mười năm.

Quả Xà Linh này, giá khởi điểm 100 triệu.

Mỗi lần tăng giá không được ít hơn 1 triệu.

Hiện tại bắt đầu đấu giá.

Xà Linh Quả.

Kéo dài tuổi thọ năm năm.

Nghe được mấy chữ này, tuyệt đại bộ phận người có mặt hô hấp dần trở nên dồn dập.

Nhất định phải có được nó.

Có nó, ta có thể sống thêm năm năm nữa.

Ai cũng đừng hòng tranh với ta.

Những người có thể đến vị trí này, đã trải qua sự phồn hoa của nhân gian, họ làm sao muốn chết.

Khát vọng sống của họ vượt xa người bình thường.

Chẳng phải Tần Thủy Hoàng vì trường sinh bất lão, đã lệnh cho Từ Phúc suất lĩnh ba ngàn tướng sĩ đông du, tìm kiếm Bồng Lai tiên sơn trong truyền thuyết, để cầu được thuốc trường sinh bất tử đó sao.

Thiếu gia của Danh Cổ Hiên kia, hắn nhận được 8,5 tỷ, nếu cũng tham gia cạnh tranh, ai có thể đấu lại hắn.

Có người lo lắng nói.

Mà lúc này Khương Hoa lại ung dung ngồi trên ghế, không có chút ý định tranh đoạt linh quả nào.

Nhị Cẩu, cậu không muốn tranh một chút sao.

Vương Tân Hải nghi ngờ hỏi: Đây là linh quả đó.

Nó có thể kéo dài tuổi thọ mười năm.

Khương Hoa lắc đầu nói: Tôi còn trẻ, không tham gia cạnh tranh linh quả làm gì.

Trẻ tuổi.

Vương Tân Hải thở dài: Cậu vẫn chưa biết sự quý giá của linh quả đâu, linh quả này dù là ở thời cổ đại cũng là thứ vô cùng quý trọng, thế giới hiện đại linh quả chỉ càng ngày càng ít, chờ sau này cậu già rồi, chưa chắc đã có thể có được linh quả nữa đâu.

Khương Hoa bưng một tách trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Chờ sau này tôi già đi.

Tôi sớm đã thức tỉnh huyết mạch Xích Long rồi.

Đến lúc đó, linh quả còn có tác dụng với tôi sao. 150 triệu. 200

triệu. 250 triệu. 300 triệu.

Cuộc đấu giá Xà Linh Quả đang tăng lên với tốc độ cực nhanh.

Tốc độ này gần như ngang với cuộc đấu giá lệnh Thủy Hoàng.

Mọi người đều như phát điên.

Điên cuồng hét giá.

Trong đó, người hét hăng nhất chính là Triệu An Nghiệp.

Sau khi mất đi lệnh Thủy Hoàng, ông ta đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Đã không thể có được lệnh Thủy Hoàng, vậy thì chi bằng nghĩ cho bản thân mình.

Sống thêm mấy năm cũng tốt.

Cho nên Triệu An Nghiệp đã dồn hết sự chú ý vào việc tranh đoạt linh quả. 720 triệu. 800 triệu. 900 triệu.

Đến bây giờ, mọi người đã nổi máu tranh giành.

Ai cũng không muốn từ bỏ.

Dù sao linh quả chỉ có một quả.

Sau này còn có thể có được linh quả hay không, vẫn còn là ẩn số. 1,5 tỷ.

Mắt Triệu An Nghiệp vằn lên tia máu, hệt như lúc tranh đoạt lệnh Thủy Hoàng. 1,51 tỷ. 1,6 tỷ.

Ai cũng đừng hòng tranh với ta.

Triệu An Nghiệp giống như một con bạc khát nước.

Đến lúc này, mọi người đấu giá cũng dần chậm lại, thật sự là cái giá này đã có chút không chịu nổi.

Linh quả tuy quý giá, nhưng cũng có giá trị của nó. 1,61 tỷ.

Có người thăm dò hô. 1,7 tỷ.

Hiện trường im lặng hồi lâu. 1,7 tỷ, còn có giá cao hơn không. 1,7 tỷ, lần thứ nhất.

Bỗng nhiên, một giọng nói khác vang lên. 1,71 tỷ.

Triệu An Nghiệp toàn thân run rẩy.

Linh quả khác với lệnh Thủy Hoàng.

Lệnh Thủy Hoàng chỉ cần có được, dù có dốc hết gia sản cũng đáng.

Người trong gia tộc cũng sẽ không oán thán.

Dù sao, đó là bí mật do tổ tiên truyền lại.

Mà linh quả thì khác.

Nó chỉ có thể cho một người sử dụng.

Dù có thể kéo dài tuổi thọ năm năm.

Nhưng đối với cả gia tộc mà nói, vẫn là không đáng. 1,7 tỷ đã đến giới hạn của Triệu An Nghiệp.

Ông ta hung hăng cắn răng, mở miệng lần nữa. 1,8 tỷ.

Ông ta quyết định chỉ cần có người vượt qua con số này.

Ông ta sẽ lập tức từ bỏ.

Vì năm năm tuổi thọ mà tiêu tốn 1,8 tỷ, điều này đã vô cùng xa xỉ.

Hiện trường một mảnh yên lặng.

Mọi người đều thở dài một hơi.

Cái giá này quá cao.

Thôi, họ không có số hưởng đó. 1,8 tỷ, còn có giá cao hơn không. 1,8 tỷ, lần thứ nhất.

Thành giao.

Cuối cùng, tiếng gõ búa vang lên.

Triệu An Nghiệp điên cuồng cười ha hả.

Linh quả cuối cùng là của ta.

Mọi người trầm mặc không nói.

Chỉ có trong phòng riêng của Danh Cổ Hiên, Khương Hoa nghe Triệu An Nghiệp cười lớn điên cuồng, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ cổ quái.

Sắc mặt Doãn Nam Phong cũng có chút kỳ lạ.

Tiếp theo là hai vật phẩm áp chót cuối cùng của chúng ta.

Nói trước một chút, vì hai vật phẩm áp chót này có chút đặc thù, chúng đều là cùng một loại.

Chúng tôi sẽ tách ra để bán.

Tiếp theo hãy cùng chào đón hai vật phẩm áp chót cuối cùng.

Nghe lời của Doãn Nam Phong, mọi người đều có chút tò mò.

Hai món cuối cùng này rốt cuộc là gì.

Tôi cũng tò mò thật, hai món đều là đồ giống nhau, mà đều có thể làm vật phẩm áp chót.

Ôi, tôi không đoán ra được.

Chúng ta cứ chờ xem đi.

Vẫn là một cái khay được che bằng vải đỏ.

Sau khi Doãn Nam Phong vén tấm vải đỏ, lộ ra bên trong là hai cái hộp gỗ đàn hương.

Đây là vật gì.

Sao nhỏ vậy.

Chẳng lẽ bên trong đựng một viên châu.

Sao cảm giác có chút giống linh quả.

Sao có thể là linh quả được.

Cậu nghĩ linh quả dễ kiếm vậy sao.

Doãn Nam Phong nhìn phản ứng của mọi người, nở một nụ cười quyến rũ.

Chắc hẳn mọi người trong lòng đang rất tò mò.

Vậy Nam Phong cũng không úp mở nữa.

Hai vật phẩm áp chót cuối cùng này, cũng là một loại linh quả.

Nó được gọi là Thổ Linh Quả, có công năng tẩy kinh phạt tủy, kéo dài tuổi thọ.

Nếu bạn là một võ giả, ăn viên linh quả này có thể đột phá gông cùm xiềng xích, đạt đến một tầm cao mới.

Hơn nữa hiệu quả của hai quả linh quả này còn mạnh hơn.

Nó có thể kéo dài tuổi thọ ít nhất mười năm, nhiều nhất có thể là hai mươi năm.

Rầm.

Nghe những lời này, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ vừa mừng vừa sợ.

Linh quả.

Mà lại là linh quả có hiệu quả mạnh hơn.

Linh quả này có thể tẩy kinh phạt tủy, tăng thêm mười năm tuổi thọ.

Điều này thực sự quá mạnh mẽ.

Thậm chí một số gia tộc võ giả, ánh mắt càng tràn đầy hứng khởi, họ chỉ nghe được một điểm.

Tẩy kinh phạt tủy, đột phá gông cùm xiềng xích.

Chương 64

Điều này đối với một võ giả mà nói, đơn giản là sự cám dỗ tột cùng.

Rất nhiều người đã không nhịn được muốn đoạt lấy.

Chỉ có ở tầng cao nhất, trong một phòng riêng nào đó.

Triệu An Nghiệp ngơ ngác nhìn xuống dưới.

Ánh mắt tràn đầy ngây dại, không dám tin, và phẫn nộ.

Không.

Triệu An Nghiệp gầm lên thê lương.

Mọi người có mặt đều nghe thấy.

Nhưng họ không hề tức giận, ngược lại còn đầy thông cảm.

Thảm quá.

Vừa bỏ ra 1,8 tỷ mua được Xà Linh Quả.

Kết quả lại xuất hiện hai quả Thổ Linh Quả.

Hơn nữa hiệu quả còn gấp đôi Xà Linh Quả.

Nếu là tôi, e là sớm đã điên rồi.

Phụt.

Ông ta phun ra một ngụm máu tươi.

Lão gia.

Lão gia, ngài sao vậy.

Trong phòng riêng chỉ còn lại những tiếng kêu hoảng hốt truyền ra.

Nhiều người trong lòng đều đang may mắn.

May mắn là mình không mua được quả Xà Linh.

Nếu không, người hộc máu lúc này chính là họ.

Chuyện này đổi lại là ai cũng không thể chấp nhận được.

Sau khi đấu giá mấy quả linh quả xong, Doãn Nam Phong đến nói vài câu khách sáo.

Khương Hoa ba người liền rời khỏi Khách sạn Tân Nguyệt.

Sau khi Khương Hoa đi, Doãn Nam Phong mặt không biểu cảm, bỗng nhiên một bóng người xuất hiện trước mặt cô.

Trương Nhật Sơn.

Doãn Nam Phong đi thẳng vào vấn đề: Cậu thiếu chưởng quầy của Danh Cổ Hiên này, ông thấy thế nào.

Trương Nhật Sơn trông khoảng hơn ba mươi tuổi.

Hắn mặc âu phục, thái dương có vài sợi tóc bạc.

Một đôi mắt như có thể nhìn thấu lòng người đang nhìn theo bóng lưng rời đi của Khương Hoa.

Không ai biết rằng, Trương Nhật Sơn trông trẻ tuổi, nhưng hắn đã là một lão già bất tử gần trăm tuổi.

Nghe Doãn Nam Phong hỏi.

Trương Nhật Sơn lắc đầu, cau mày nói: Vị thiếu chưởng quầy này ta nhìn không thấu, nhưng ta cảm thấy trên người hắn có gì đó quen thuộc.

Doãn Nam Phong lạnh nhạt nói: Trương Nhật Sơn, ông có nghĩ hắn là người của nhà đó không.

Không giống lắm.

Trương Nhật Sơn lắc đầu.

Tại sao.

Không biết, có thể là trực giác đi.

Cút.

Một bên khác.

Ba người Khương Hoa rời khỏi Khách sạn Tân Nguyệt.

Khương Hoa dẫn Vương Tân Hải và Bàn Tử đến ngân hàng, tại chỗ chuyển cho mỗi người 100 triệu.

Sau đó liền mang ba món đồ đấu giá.

Trở về sân nhà họ Khương.

Cha còn đang ở Danh Cổ Hiên làm việc, trong nhà chỉ có vài người giúp việc.

Khương Hoa trở về phòng, đồng thời dặn dò không có chuyện gì thì đừng làm phiền hắn.

Sau đó bắt đầu xem xét ba món đồ đấu giá.

Đầu tiên là Kim Kiều Đồ.

Thông tin từ Hoàng Kim Nhãn là Ngô Đạo Tử tình cờ phát hiện một nơi có giấu thiên tài địa bảo, nhưng lúc đó thiên tài địa bảo chưa trưởng thành, nên ông đã để lại manh mối trong Kim Kiều Đồ.

Nhưng mà. manh mối ở đâu chứ.

Khương Hoa mở Kim Kiều Đồ ra, rơi vào trầm tư.

Trên Kim Kiều Đồ vẽ cảnh tượng hoàng đế phong thiện, có cầu, có núi sông, có nhân vật, cây cỏ, vô cùng tinh xảo.

Có phải là ở mặt sau bức tranh không.

Khương Hoa thầm đoán, người xưa rất thích vẽ tranh trong tranh để che giấu một số thông tin.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa cầm một con dao nhỏ, dọc theo mép bức Kim Kiều Đồ rạch nó ra.

Rất nhanh, hắn lật mặt sau của Kim Kiều Đồ lên.

Lại thấy một cảnh tượng khác.

Một tấm bản đồ được vẽ ở mặt sau Kim Kiều Đồ, hơn nữa các nét vẽ đều men theo đường cong của mặt trước.

Nếu nhìn từ mặt trước, dù có soi dưới ánh mặt trời cũng không thể nào thấy được tấm bản đồ phía sau.

Chỉ có rạch nó ra mới có thể phát hiện bí mật bên trong.

Khương Hoa trong lòng vui mừng.

Đây chính là bản đồ ẩn chứa thiên tài địa bảo.

Nhưng mà. trên này vẽ nơi nào vậy.

Nhìn tấm bản đồ chi chít, Khương Hoa lập tức đau đầu, trên này không có một chữ nào, hắn làm sao biết đây là nơi nào.

Chuyện này chỉ có thể so sánh với bản đồ thực tế.

Chỉ có thể tìm người giúp đỡ thôi, nếu không một mình mình, biết đến bao giờ mới tìm được đúng chỗ.

Cái Kim Kiều Đồ này mai tính sau.

Dù sao cũng không chạy được.

Tiếp theo, Khương Hoa lấy ra món đồ thứ hai.

Món đồ hắn đã bỏ ra 3 tỷ để cạnh tranh được, lệnh Thủy Hoàng.

Tấm lệnh Thủy Hoàng này, phía trên điêu khắc một con Kim Long năm móng, mỗi một chiếc vảy rồng đều rất rõ ràng, một đôi mắt

dường như làm cho con Kim Long năm móng này sống lại.

Chỉ là theo thời gian trôi qua.

Tấm lệnh Thủy Hoàng này đã có chút ngả màu đen.

Nhưng vẫn có thể lờ mờ cảm nhận được sự huy hoàng của triều đại năm xưa.

Tấm lệnh Thủy Hoàng này phải dùng như thế nào.

Khương Hoa gãi đầu, mặc dù lệnh Thủy Hoàng này có liên quan đến lăng mộ Tần Thủy Hoàng và Xích Long Bí Cảnh, nhưng làm thế nào để sử dụng, hắn lại không có chút manh mối nào.

Chẳng lẽ. tấm lệnh Thủy Hoàng này cũng phải rạch ra.

Không thể nào, nhất định có phương pháp.

Chỉ là bây giờ mình không biết mà thôi.

Hay là truyền chân khí vào thử xem.

Khương Hoa nói là làm, lập tức truyền chân khí vào trong lệnh Thủy Hoàng.

Kết quả. không có chút phản ứng nào.

Cũng không thể nói là không có phản ứng.

Trong khoảnh khắc chân khí của Khương Hoa truyền vào, hắn mơ hồ cảm nhận được tấm lệnh Thủy Hoàng này dường như truyền đến một tia rung động.

Cảm giác này vô cùng yếu ớt.

Đến mức Khương Hoa cũng không chắc có phải là thật hay không.

Ôi, xem ra chân khí không dùng được.

Vậy ta nhỏ máu nhận chủ thử xem.

Khương Hoa cắn nát ngón tay mình, nhỏ một giọt máu tươi lên trên.

Ông.

Lệnh Thủy Hoàng rung lên một cái.

Sau đó sáng lên một vầng hào quang yếu ớt.

Ngay sau đó lại không động đậy nữa.

Có tác dụng.

Khương Hoa mắt sáng lên.

Tiếp tục nhỏ máu tươi lên trên.

Tiếc là lần này, dù hắn nhỏ bao nhiêu máu tươi, tấm lệnh Thủy Hoàng này cũng không có động tĩnh gì nữa.

Chương 65

Chết tiệt, lãng phí máu của tôi.

Khương Hoa bất mãn nói, lúc trước lệnh Thủy Hoàng có ánh sáng, hắn còn tưởng nhỏ máu nhận chủ có tác dụng.

Khiến hắn nhỏ rất nhiều máu, làm cả tấm lệnh Thủy Hoàng đều bị nhuộm đỏ.

Xem ra lệnh Thủy Hoàng này cần phương pháp mở khóa đặc thù, chỉ là phương pháp này mình tạm thời không biết thôi.

Ai, thôi vậy, cứ để trong không gian trữ vật trước đã.

Sau này nếu có cơ hội, tự nhiên sẽ biết được bí mật bên trong.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa thu lệnh Thủy Hoàng vào không gian trữ vật, sau đó lấy ra món đồ thứ ba.

Tượng vàng Thích Ca Mâu Ni thời Minh Vĩnh Lạc.

Cũng được người ta gọi là Tượng vàng Phật Tổ.

Pho tượng phật này đã tiêu tốn của hắn tròn 700 triệu.

Mà lúc này Khương Hoa lại cầm một cái búa, trực tiếp đập vỡ pho tượng.

Pho tượng này trông có vẻ là đúc bằng vàng ròng, thực chất chỉ là mạ vàng mà thôi.

Lực lượng kinh khủng nện lên pho tượng.

Rắc.

Một vết nứt xuất hiện.

Khương Hoa tiếp tục đập pho tượng.

Chỉ một lát sau, toàn bộ pho tượng đã bị chia năm xẻ bảy, lộ ra những thứ bên trong.

Bên cạnh xác của pho tượng, có hai cái hộp lộ ra, hai cái hộp này vì thời gian trôi qua, bề mặt đã bị oxy hóa thành màu đen.

Nhưng kết cấu bên trong vẫn còn chắc chắn.

Pho tượng này là do Đường Hiến Tông đời Đường tự mình sai người chế tạo.

Khương Hoa mở chiếc hộp đầu tiên.

Bên trong là một viên châu màu vàng nhạt.

Viên châu không hề đều đặn, trông loang lổ.

Phật Cốt Xá Lợi.

Xá Lợi Tử.

Truyền thuyết đây là vật lưu lại sau khi cao tăng Phật giáo Niết Bàn, cũng được người ta gọi là Xá Lợi Tử.

Xá Lợi Tử có thể tịnh hóa tà ma, tránh hung tiêu tai, tiêu trừ ác nghiệp v. v.

Nhưng Khương Hoa nhìn hồi lâu cũng không phát hiện nó có tác dụng gì, dứt khoát mở chiếc hộp thứ hai.

Sau khi mở hộp, bên trong là một bộ kinh văn.

Phía trên dùng chữ Phạn viết ba chữ lớn Kim Cương Kinh.

Mặc dù đã trôi qua hơn một ngàn năm.

Nhưng năm tháng dường như không để lại bất kỳ dấu vết nào trên bộ kinh văn này.

Nó vẫn trơn bóng như mới.

Mang theo một mùi hương đàn hương.

Khương Hoa mang theo một tia tò mò, mở Kim Cương Kinh ra.

Bỗng nhiên, hắn thấy hoa mắt.

Chớp mắt đã tới một không gian xa lạ.

Đây là đâu.

Ở trước mặt hắn, có một tôn Phật Đà cầm hoa, ngâm tụng kinh văn thần bí.

Từng cái âm phù thần bí chui vào lỗ tai Khương Hoa.

Đây là Phạn văn, nhưng chẳng biết tại sao, Khương Hoa bỗng nhiên liền hiểu hàm nghĩa bên trong kinh văn.

Như thị ngã văn.

Nhất thời phật tại Xá Vệ Quốc.

Phật cáo Tu Bồ Đề.

Chư Bồ Tát Ma Ha Tát.

Không biết thời gian qua bao lâu, Khương Hoa cuối cùng cũng tỉnh lại.

Trong đôi mắt hắn còn vương một tia mờ mịt.

Ngay sau đó, Khương Hoa đột nhiên giật mình tỉnh giấc.

Hắn nhìn quanh bốn phía, phát hiện mình vẫn còn ở trong phòng.

Vừa rồi tôn Phật Đà kia.

Còn có tiếng ngâm tụng kinh văn.

Tựa hồ đều khắc sâu vào trong não hải ta.

Khương Hoa khẽ nhíu mày, đây rốt cuộc là cái quỷ gì.

Hắn cũng không muốn thờ phụng cái gì con lừa trọc.

Nghĩ tới đây, Khương Hoa cẩn thận nhớ lại tin tức trong đầu.

Sau một lúc lâu, hắn thở dài một hơi.

Vừa rồi tôn Phật Đà kia chỉ là truyền pháp mà thôi.

Bộ Kim Cương Kinh này là một bộ phương pháp tu luyện.

Tu hành có thể mở rộng thần hồn, cũng sẽ không sinh ra ảnh hưởng đối với suy nghĩ của ta.

Mà phương pháp tu luyện chính là tại trong não hải quan tưởng một tôn Phật Đà, từ đó ngưng thần mở rộng bản thân.

Nghĩ tới đây, Khương Hoa không khỏi bĩu môi.

Muốn ta quan tưởng Phật Đà.

Đây không phải là đang nằm mơ sao.

Ai biết sẽ có hậu quả gì không.

Nói không chừng nó sẽ thay đổi một cách vô tri vô giác, ảnh hưởng đến tư duy.

Tóm lại quan tưởng Phật Đà là không thể nào.

Khương Hoa không chút do dự, trực tiếp lắc đầu.

Bất quá bộ pháp môn tu hành thần hồn này cũng không tệ.

Khương Hoa sờ lên cằm, lâm vào trầm tư.

Có lẽ, ta có thể chuyển đổi tư duy một chút.

Đem Phật Đà đổi thành quan tưởng Mặt Trời, Mặt Trăng hay các vì sao thì sao.

Nghĩ tới đây, mắt Khương Hoa sáng lên.

Cảm thấy rất khả thi.

Hắn lập tức dựa theo phương pháp tu hành trong Kim Cương Kinh, muốn tại trong não hải tạo dựng ra hình ảnh Mặt Trời.

Nhưng mà bỏ ra hai giờ đồng hồ, Khương Hoa bất đắc dĩ mở to mắt, thở dài một hơi.

Bước này quá khó khăn.

Vẻn vẹn việc tạo dựng vật quan tưởng, cũng không biết cần tốn bao nhiêu thời gian.

Được rồi, pháp môn tu hành thần hồn này không thích hợp với ta.

Khương Hoa đem Kim Cương Kinh thu vào trong không gian trữ vật.

Tiếp đó lại cầm lên Phật Cốt Xá Lợi trên bàn, định thu nó vào trong đó.

Bỗng nhiên, Khương Hoa sửng sốt một chút.

Viên Phật Cốt Xá Lợi này tất nhiên có liên quan cùng Kim Cương Kinh.

Như vậy có khả năng hay không, nó có thể phụ trợ tu luyện.

Nghĩ tới đây, tâm niệm Khương Hoa khẽ động.

Tay phải hắn cầm Phật Cốt Xá Lợi, hai mắt nhắm nghiền.

Hắn tại trong não hải không ngừng tưởng tượng ra bộ dáng của mặt trời.

Tiếp đó chuyện thần kỳ xảy ra.

Phật Cốt Xá Lợi trong tay Khương Hoa vậy mà hóa thành từng đạo kim quang, sáp nhập vào trong cơ thể hắn.

Từng đạo kim quang này tiến vào thân thể hắn xong liền hướng về não hải lan tràn mà đi.

Ngay sau đó, chúng hóa thành từng tia từng lũ năng lượng, dưới sự điều động của Kim Cương Kinh, hóa thành vật thể quan tưởng

trong não hải Khương Hoa.

Chương 66

Không biết qua bao lâu.

Phật Cốt Xá Lợi trong tay Khương Hoa biến càng ngày càng nhỏ.

Hắn mặc dù nhắm mắt lại tu hành, nhưng khí chất cả người tựa hồ xảy ra một loại biến hóa không muốn người biết nào đó.

Loại biến hóa này làm cho Khương Hoa trở nên càng thêm thần bí.

Cuối cùng, Khương Hoa mở to mắt.

Sâu trong đôi mắt hắn tựa hồ có một vòng Đại Nhật.

Cuối cùng cũng thành công.

Khóe miệng Khương Hoa lộ ra nụ cười nhạt.

Đây thật là niềm vui ngoài ý muốn a.

Lúc này trong đầu của hắn, một vòng Đại Nhật hóa thành mặt trời rực rỡ, chiếu sáng toàn bộ thức hải.

Bộ Kim Cương Kinh này không hổ là thánh điển Phật giáo.

Khương Hoa mặc dù vừa mới tu hành, nhưng đã có thể cảm nhận được linh hồn của mình dưới sự chiếu rọi của vầng Đại Nhật kia dần dần trở nên trong sáng không một hạt bụi.

Cái này đối với hắn mà nói có rất nhiều chỗ tốt.

Về sau một chút huyễn cảnh thông thường đã rất khó rung chuyển thần hồn của hắn rồi.

Về sau xuống mộ, ta cũng nắm chắc hơn rồi.

Ừm.

Tại sao ta cảm giác bộ Kim Cương Kinh này có chút quen thuộc.

Khương Hoa hơi hơi nhíu mày.

Bỗng nhiên hắn sực nhớ ra.

Là pháp môn Thần Đạo tu luyện của Shirley Dương.

Thần Đạo tu luyện chi pháp, từ trên bản chất mà nói, cũng là tu luyện thần hồn.

Nhưng Thần Đạo có thiếu hụt rất lớn, không chỉ không pháp tu luyện Võ Đạo, hơn nữa còn phải tin phụng Thần Linh.

Thần Đạo tu luyện chi pháp là tại trong não hải tạo dựng một tôn Thần Linh, tiếp đó không ngừng dung nhập tinh khí thần của mình, cường hóa tôn Thần Linh này, từ đó thu hoạch được lực lượng cường đại.

Mà pháp môn tu luyện thần hồn của Kim Cương Kinh Phật Môn lại là tại trong não hải quan tưởng Phật Đà hoặc những vật khác, tiếp đó làm lớn mạnh thần hồn của chính mình.

Cả hai so sánh dưới, có khác biệt một trời một vực.

Nhưng nhất định là pháp môn Kim Cương Kinh tốt hơn.

Khương Hoa sẽ không tin tưởng cái gì Thần Linh.

Hắn chỉ tin tưởng thực lực của chính mình.

Xem ra sau này phải để Shirley Dương từ bỏ phương pháp tu luyện Thần Đạo.

Khương Hoa thở dài một hơi.

Bất quá bây giờ cũng không có cách nào.

Shirley Dương đã mang theo Giáo sư Trần trở về nước Mỹ chữa trị.

Ít nhất phải một hai tháng mới có thể trở về.

Khương Hoa đi ra khỏi phòng.

Lúc này hoàng hôn ngả về tây, sắc trời dần dần tối lại.

Ở phía tây xa xôi kia, ráng mây nhuộm hồng cả chân trời.

Lộ ra vẻ vô cùng lộng lẫy bao la hùng vĩ.

Hoàng hôn Kinh Thành cũng đẹp như vậy a.

Không hổ là cố đô năm triều.

Ta đứng ở chỗ này đều có thể cảm nhận được khí vận hùng hồn.

Nghĩ tới đây, tâm niệm Khương Hoa khẽ động.

Âm thầm vận lên Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Sau một khắc, mắt hắn thấy được một bức cảnh tượng khác.

Cả tòa Kinh Thành cố đô giống như nơi long mạch hội tụ.

Long mạch chi khí cuồn cuộn từ bốn phương tám hướng lao nhanh mà tới.

Còn có một cột sáng khí vận màu xanh xông thẳng vân tiêu.

Địa khí tích chứa bên trên đại địa, cùng thiên địa chi khí lao nhanh không nghỉ nơi chân trời hô ứng lẫn nhau.

Kinh Thành không hổ là cố đô năm triều, chiếm hết tình thế thiên hạ, tạo hóa một thể, thiên nhân hợp nhất.

Địa khí Kinh Thành này hùng hồn, thiên địa chi khí hạo đãng, nếu là có thể mượn dùng địa khí Kinh Thành, cho dù là võ giả Tứ phẩm ta cũng không sợ a.

Ài, tiếc là thi triển Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật cần phải tiêu hao tinh huyết tuổi thọ của mình, nếu không thì môn bí thuật này so với Kim Cương Kinh còn lợi hại hơn nhiều.

Khương Hoa thở dài một hơi, có chút bất đắc dĩ.

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật đoạt tạo hóa của thiên địa.

Nếu như không có khuyết điểm, vậy chẳng phải là vô địch.

Khương Hoa cắn nát ngón tay, thử cảm thụ một chút địa khí Kinh Thành.

Hắn từ trong địa khí cuồn cuộn của Kinh Thành tách ra một tia.

Ngón tay Khương Hoa búng một cái, lập tức sợi địa khí này tản ra tại viện tử Khương gia.

Sau một lát, Khương Hoa có thể cảm nhận được nhiệt độ chung quanh tựa hồ giảm xuống mấy độ.

Hắn đều cảm nhận được một cỗ rét lạnh.

Không hổ là địa khí a.

Nếu là ta có thể mượn dùng trận pháp để dẫn ra địa khí Kinh Thành, thì sẽ lợi hại bao nhiêu.

Theo địa khí tản ra, tinh huyết trong tay Khương Hoa tiêu hao hết.

Bỗng nhiên, trong lòng Khương Hoa chấn động.

Trên mặt đã lộ ra vẻ khó tin.

Chuyện này không có khả năng a.

Khương Hoa vội vàng vận chuyển Kim Cương Kinh, tiếp đó sử dụng Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, muốn lần nữa điều khiển một tia địa khí.

Ông.

Lần này, Khương Hoa không có sử dụng tinh huyết.

Nhưng hắn vẫn thành công.

Hắn có thể cảm nhận được một tia địa khí âm hàn quấn nhiễu trên

ngón tay hắn.

Khương Hoa không dám tin.

Thần hồn vậy mà có thể thay thế tinh huyết thi triển Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, hơn nữa còn không cần trả bất cứ giá nào.

Điều này thật sự là quá tốt.

Tâm niệm Khương Hoa khẽ động, sợi địa khí kia liền tán dật mà ra.

Nhiệt độ không khí chung quanh lần nữa giảm xuống rất nhiều.

Quả nhiên có thể điều khiển địa khí.

Nguyên lai ngay cả Trương Tam Liên Tử đều sai rồi.

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật này, cách dùng chân chính là pháp môn tu luyện thần hồn.

Nghĩ tới đây, Khương Hoa nở nụ cười.

Về sau còn có đại mộ gì có thể ngăn cản được bước chân của hắn.

Ban đêm.

Khương Bạch Niên về đến nhà.

Trong tay ông còn nâng một cái hộp.

Trên mặt còn mang theo một tia mờ mịt cùng vẻ khiếp sợ.

Cha, đây là cái gì.

Khương Hoa nhìn thấy Khương Bạch Niên trở về, trong tay còn ôm một cái hộp thì có chút hiếu kỳ hỏi.

Đây là Vương thúc con tặng cho ta.

Vương thúc.

Chính là Vương Phú Quý của Kim Đỉnh Lâu.

Khương Bạch Niên cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, sa sầm mặt hỏi: Tiểu tử thúi, có phải hôm nay con bỏ 30 tỷ mua một tấm lệnh bài không.

Ha ha, cha, con đang muốn nói cho cha đây.

Con còn cười.

Cái lệnh bài kia là nạm vàng hả.

Liền xem như nạm vàng, nó cũng không đáng 30 tỷ a.

Khương Hoa không thèm để ý chút nào, cười nói: Cha, đợi lát nữa con nếu nói cho ngài tấm lệnh bài này là cái gì, ngài tuyệt đối đừng run chân a.

Hừ.

Khương Bạch Niên khinh thường nói: Tiểu tử thúi, con có thể hay không đừng chém gió.

Cái lệnh bài gì còn có thể để cho ta run chân.

Trong tay Khương Hoa quang mang lóe lên.

Chương 67

Lập tức Thủy Hoàng Lệnh xuất hiện ở trong tay hắn.

Khương Bạch Niên ánh mắt lóe lên: Đây chính là khối lệnh bài giá trị 50 tỷ kia.

Tiểu tử thúi, con có biết hay không hôm nay toàn bộ Kinh Thành đều truyền khắp rồi.

Còn rất nhiều người tới hỏi ta tấm lệnh bài này bên trong có đồ vật gì.

Khương Bạch Niên tức giận nói tiếp: Ta lúc đó cũng không biết xảy ra chuyện gì, kết quả là nghe được con bỏ 30 tỷ mua một khối lệnh bài không biết làm gì.

Khi đó, ta thật muốn một cái tát đập chết con.

Nếu không phải biết về sau con lại kiếm vài tỷ, bằng không ta bây giờ đã cầm cây gậy trở về đánh gãy chân của con rồi.

Khụ khụ.

Khương Hoa cười gượng nói: Cha, cha sao có thể táo bạo như vậy đâu.

Bớt nói nhảm, nhanh chóng nói cho ta biết, khối Thủy Hoàng Lệnh này rốt cuộc là làm gì.

Khương Hoa nhìn chung quanh một chút: Cha, chúng ta vẫn là đi thư phòng nói đi.

Đi tới trong thư phòng.

Khương Bạch Niên ngâm một bình trà.

Lấy ra chén trà tráng một cái.

Nói đi.

Khương Hoa liền đem sự tình Thủy Hoàng Lệnh rõ ràng mười mươi nói cho lão cha.

Khương Bạch Niên sau khi nghe xong, sắc mặt lập tức đại biến.

Con nói là, tấm lệnh bài này cùng Xích Long Huyết Mạch của chúng ta có quan hệ.

Không sai.

Khương Hoa rất chắc chắn gật đầu, Có khối Thủy Hoàng Lệnh này, có thể chúng ta liền có thể đi vào Xích Long Bí Cảnh.

Tất nhiên nó gọi là Xích Long Bí Cảnh, ở trong đó chắc chắn cùng Xích Long có quan hệ a.

Chúng ta thân là hậu đại của Xích Long lão tổ tông, ngài ấy còn có thể không chiếu cố một chút sao.

Khương Bạch Niên nặng nề gật gật đầu.

Ông ngưng trọng nói: Chuyện này con làm không tệ.

Muốn đổi lại là ta, dù là dốc hết gia tài cũng muốn đem nó đoạt tới tay.

Bất quá bây giờ thân phận của con đã bộc lộ ra ngoài.

Mọi người đều biết là Danh Cổ Hiên ta mua lại, đón lấy tới ta đoán chừng có ít người có thể sẽ giở một chút thủ đoạn hèn hạ.

Dù sao khối Thủy Hoàng Lệnh này giá trị 30 tỷ.

Đổi lại là ai cũng sẽ động tâm.

Khương Hoa nhẹ gật đầu.

Hắn cũng rất rõ ràng điểm này.

Khương Bạch Niên tiếp tục nói: Những chuyện này con cũng

không cần quan tâm, ta có thể dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng sáng lập ra cơ nghiệp Khương gia lớn như vậy, tự nhiên cũng là có chút bản lĩnh.

Những thủ đoạn nhận không ra người kia liền giao cho ta đi.

Khương Hoa cười hì hì nói: Cha, vậy cái mạng nhỏ của con liền giao cho cha.

Khương Bạch Niên nhức đầu day day huyệt thái dương.

Tức giận nói: Đừng có cười cợt nhả với ta.

Chuyến này về nhà, con cho ta chọc bao nhiêu đại phiền toái biết không.

Bây giờ đại gia chỉ biết con lấy được Thủy Hoàng Lệnh, cùng với Tân Nguyệt Phạn Điếm bồi thường 85 tỷ, còn không biết hai quả Thổ Linh Quả áp trục cuối cùng kia cũng là do con cung cấp.

Bằng không Khương gia chúng ta phiền phức càng lớn.

Khương Hoa bất đắc dĩ nói: Cha, khi đó con còn muốn cùng người khác tranh Thủy Hoàng Lệnh đâu, chỉ có thể đem Thổ Linh Quả lấy ra đổi tiền, bằng không Thủy Hoàng Lệnh liền là của người khác.

Được rồi, ta cũng không có trách con.

Tóm lại con làm không tệ.

Khối Thủy Hoàng Lệnh kia đối với Khương gia chúng ta mà nói đặc biệt trọng yếu.

Tiếp xuống, hai cha con hàn huyên rất nhiều.

Chủ yếu là liên quan tới sự phát triển tiếp theo của Khương gia cùng với phản ứng sau đấu giá hội.

Thẳng đến đêm khuya, Khương Hoa mới rời khỏi thư phòng.

Đúng rồi, cái đồ vật bên trong hộp này là Vương thúc con để cho ta giao cho con.

Khương Bạch Niên chỉ vào cái hộp ông vừa cầm về.

Cha, trong này là cái gì.

Ta làm sao biết.

Khương Bạch Niên lật cái bạch nhãn, Bất quá ta đoán chừng hắn hẳn là muốn cảm tạ con.

Trong lòng Khương Hoa bừng tỉnh.

Đoán chừng có liên quan đến việc hắn tặng cho Đại Hải 1 tỷ.

Hắn tò mò mở hộp ra.

Phát giác bên trong lại là một tôn thanh đồng đỉnh.

Nhìn thấy tôn thanh đồng đỉnh này xong, Khương Bạch Niên đều kinh ngạc lên.

Đây là.

Long Phượng Vân Văn Ba Chân Đồng Đỉnh.

Đây chính là trấn gia chi bảo của lão Vương a.

Không nghĩ tới hắn vậy mà cam lòng đem tôn đồng đỉnh này tặng cho con.

Rất mắc sao.

Khương Hoa cũng có chút ngoài ý muốn.

Ừm, tôn tiểu đỉnh này giá trị ít nhất mấy ngàn vạn.

Vậy thật đúng là đắt.

Đã có thể thả vào nửa sau buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đôi mắt Khương Hoa lộ ra một tia kim quang.

Long Phượng Vân Văn Ba Chân Đồng Đỉnh: Hán triều tạo thành, trong đó ngầm giấu huyền cơ, có một trương Toan Nghê Thú Bì, ẩn chứa bí mật kho báu Từ Phúc.

Cái gì.

Trong này lại có một trương Toan Nghê Thú Bì.

Trong lòng Khương Hoa kinh ngạc, này ngược lại là thu hoạch ngoài ý muốn a.

Hắn cầm lấy tôn ba chân đồng đỉnh này, quan sát tỉ mỉ một phen.

Phát giác cái bệ đồng đỉnh vậy mà có từng đạo giống như vạch chia độ.

Đây là.

Cửu Cung Bát Quái.

Khương Hoa hơi tập trung suy xét, bỏ ra đại khái mấy phút thời gian, tay phải hắn dọc theo cái bệ hơi hơi vặn một cái.

Không bao lâu, từng tiếng răng rắc vang lên.

Cái bệ đồng đỉnh lại có thể tháo xuống.

Khương Hoa từ bên trong lấy ra một khối da thú.

Trên đó viết rậm rạp chằng chịt văn tự.

Đây là vật gì.

Nhìn thấy Khương Hoa từ trong đồng đỉnh lấy ra một tờ da thú, Khương Bạch Niên sững sờ ngay tại chỗ.

Toan Nghê Thú Bì.

Da thú tỏi giã.

Cái quỷ gì.

Cha, bảo cha đọc sách nhiều một chút, miễn cho ngay cả chữ cũng không nhận ra.

Khương Hoa thở dài một hơi.

Ha ha, thằng ranh con này, còn dám chế giễu cha mày hả.

Khương Bạch Niên giận dữ.

Khương Hoa nhanh như chớp mang theo Toan Nghê Thú Bì rời đi.

Hôm sau.

Khương Hoa đi tới Học viện Lịch sử Kinh Thành.

Học viện Địa lý.

Khương Hoa nhìn xem lệnh bài trên tòa nhà nhẹ gật đầu, tiếp đó đi vào trong Học viện Địa lý.

Xin chào, tôi tới tìm giáo sư Trương Thừa Chí.

Xin hỏi ông ấy có ở trong phòng làm việc không.

Một cô gái đeo kính mắt dày cộm ngẩng đầu, liếc nhìn Khương Hoa một cái, tiếp đó thoáng có chút ngượng ngùng nhẹ gật đầu: Ừm, giáo sư Trương ở bên trong.

Đi đến trước cửa phòng làm việc, Khương Hoa hơi hơi gõ cửa một cái.

Mời vào.

Trong văn phòng, một vị giáo sư đeo kính mắt đang ngồi.

Ông năm nay đã hơn năm mươi tuổi, tóc đã hoa râm, lại y nguyên còn đang không ngừng làm việc.

Nhìn thấy Khương Hoa đi vào, giáo sư Trương dừng một chút.

Chào cậu, cậu tìm tôi có chuyện gì không.

Giáo sư Trương, xin chào ngài.

Khương Hoa lập tức nói, Em là học sinh của giáo sư Trần Cửu Nhân bên Học viện Khảo cổ, em tên là Khương Hoa.

Cậu là học sinh của giáo sư Trần.

Nghe được câu này, giáo sư Trương lập tức ngẩn người một chút.

Cậu biết thầy giáo của cậu.

Ai.

Giáo sư Trương thở dài một hơi.

Giáo sư Trần cùng giáo sư Hách hai người bọn họ, một chết một điên, đã gây ra sóng to gió lớn ở trường học.

Hơn nữa tôi và thầy giáo cậu là bằng hữu nhiều năm, trước đó chúng tôi thường xuyên cùng đi thực địa khảo sát.

Không nghĩ tới, lần này ông ấy không thể vượt qua.

Giáo sư Trương lắc đầu, có vẻ hơi tiếc hận.

Cảm thán sau một hồi, giáo sư Trương nói: Nói đi, cậu có chuyện gì tìm tôi.

Khương Hoa từ trong hành trang lấy ra một tờ địa đồ.

Đây chính là tấm bản đồ ghi lại nơi có thiên tài địa bảo.

Giáo sư Trương, đây là tấm bản đồ em ngẫu nhiên nhìn thấy từ trong cổ thư.

Chương 68

Ngài kiến thức rộng rãi, có biết trên bản đồ này vẽ là địa phương nào không.

Giáo sư Trương cầm lấy địa đồ, đẩy kính mắt, nghiên cứu cẩn thận.

Tấm bản đồ này.

Tôi tựa hồ cảm giác có chút quen thuộc.

Một lát sau, giáo sư Trương có chút không xác định nói.

Khương Hoa mắt sáng lên.

Giáo sư Trương, ngài biết đây là địa phương nào.

Tôi cũng có chút quên rồi.

Giáo sư Trương cau mày nói, Núi non sông ngòi ghi lại trên bản đồ này tựa hồ tôi trước đó đã từng xem qua.

Như vậy đi, cậu ở nơi này trước chờ tôi một lát, tôi đi tra một chút tư liệu, tra xong sẽ nói cho cậu biết.

Vâng, vậy làm phiền ngài, giáo sư Trương.

Đại khái qua một giờ.

Giáo sư Trương cầm lấy địa đồ đi ra.

Tôi nhớ ra rồi, trước kia tôi và thầy giáo cậu cùng đi dãy núi Thái Hành khảo sát ở một nơi gọi là núi Hóa Hưng, chúng tôi thiếu chút nữa thì chết ở chỗ đó.

Thế nào.

Khương Hoa nghi ngờ nói.

Giáo sư Trương tiếp tục nói: Trên bản đồ này của cậu vẽ rất tương tự với ngọn núi Hóa Hưng mà tôi từng đi qua.

Lúc đó chúng tôi còn trẻ, muốn vượt qua núi Hóa Hưng tiến hành công việc đo đạc thực địa.

Không nghĩ tới, chúng tôi tại trên núi Hóa Hưng thấy được một con lợn rừng khổng lồ.

Nói ra cậu có thể không tin, con lợn rừng kia hình thể vậy mà có thể so với voi.

Nếu không phải là lúc đó chúng tôi mang theo súng ống, kịp thời nổ súng dọa chạy lợn rừng, sợ là chúng tôi liền phải nằm lại ở nơi đó.

Giáo sư Trương nhớ lại chuyện cũ, đến nay còn lòng còn sợ hãi.

Lợn rừng còn lớn hơn so với voi.

Khương Hoa sửng sốt một chút, đây không phải yêu thú sao.

Như thế nào.

Cậu không tin.

Không có không có.

Giáo sư Trương, vậy ý của ngài nói đúng là trên bản đồ này vẽ chính là ngọn núi Hóa Hưng kia.

Hẳn là sẽ không sai, tôi có chắc chắn tám phần mười.

Vậy thật rất đa tạ giáo sư Trương ngài.

Trong tay Khương Hoa xuất hiện một bao lá trà.

Giáo sư Trương, đây là một chút lá trà, cảm tạ ngài hôm nay hỗ trợ.

Giáo sư Trương sửng sốt một chút.

Cái gì.

Cậu cầm về đi.

Giáo sư Trương, đây chỉ là một chút lá trà, lại không là thứ quý trọng gì.

Khương Hoa cười nói, Hơn nữa ngài là bạn của thầy giáo em, những thứ này lá trà liền xem như là hiếu kính ngài.

Giáo sư Trương suy nghĩ một chút, cảm thấy lá trà này cũng không là thứ quý trọng gì, dứt khoát liền không có cự tuyệt.

Được, trà này tôi nhận.

Về sau lúc không có chuyện gì làm, cậu cũng có thể tới tìm tôi tâm sự.

Vâng, giáo sư Trương, vậy em xin cáo từ.

Khương Hoa cầm lấy địa đồ rời đi Học viện Địa lý.

Hắn trên mặt mang nụ cười.

Không nghĩ tới chuyến này vậy mà thuận lợi như vậy.

Trực tiếp liền biết nơi cất giấu thiên tài địa bảo.

Không hổ là giáo sư Trương a.

Khương Hoa khen một câu.

Giáo sư Trương trước kia đi khắp đại giang nam bắc cả nước.

Đây quả thực là một tấm bản đồ sống a.

Về sau nếu là có cái gì không biết, còn phải tới hỏi một chút giáo sư Trương.

Ừm, lần sau tới phải mang cho giáo sư Trương nhiều lá trà hơn một chút.

Trong thư phòng Khương gia.

Một thanh âm cực kỳ tức giận truyền ra.

Ranh con, mấy vạn một lạng lá trà của ta đâu.

Liền một chút cũng không có cho ta còn dư lại.

Nghịch tử.

Thực sự là một cái nghịch tử a.

Đợi mày trở về xem ta không đánh gãy chân của mày.

Thái Hành sơn mạch.

Khương Hoa lâm vào trong suy tính.

Thái Hành sơn mạch là ranh giới địa lý quan trọng ở phía đông Hoa Hạ.

Bắc từ Tây Sơn Kinh Thành, hướng nam kéo dài đến Vương Ốc Sơn, tây tiếp cao nguyên Sơn Tây, đông lâm bình nguyên Hoa Bắc, hiện lên hướng Đông Bắc Tây Nam, miên diên hơn 400 dặm.

Nó là sườn đông của bậc thang địa hình thứ hai Hoa Hạ, cũng là giới tuyến phía đông của cao nguyên Hoàng Thổ.

Mấu chốt nhất là, Thái Hành sơn mạch khoảng cách Kinh Thành cũng không xa, chỉ có mấy trăm cây số.

Khương Hoa sờ lên cằm hơi hơi suy xét: Ta có thể đi một chuyến núi Hóa Hưng, chỉ cần hai ba ngày thời gian liền có thể chạy về.

Đúng, cứ làm như thế.

Không phải vậy về nhà lão cha phải đánh chết ta.

Khương Hoa hơi hơi vò đầu, lầm bầm: Cha a, ngài uống ít một chút lá trà đi a.

Chờ sang năm gốc cây trà kia kết quả con lại mua thêm một chút về cho ngài.

Ừm, hay là để lại cho lão cha một tờ giấy đi.

Miễn cho lão nhân gia ông ta lo lắng.

Tại Thái Hành sơn mạch.

Một đội nhân mã đang hướng về trên núi đi tới.

Tất cả mọi người cẩn thận một chút.

Nơi đó có một con Dã Trư Yêu thú.

Một đại hán tráng kiện dẫn đầu mở miệng nói.

Bên cạnh là một công tử ca trẻ tuổi, nhìn sắc mặt bạch tịnh, đại khái hai mươi tuổi.

Điền thúc, nơi đó thật sự có linh quả sao.

Công tử ca trẻ tuổi kia hỏi.

Tiểu An, cậu yên tâm đi, đây là đệ tử ngoại vi Hoắc gia chúng ta tự mình nhìn thấy, nơi đó còn có một con Dã Trư Yêu to hơn cả voi.

Công tử ca trẻ tuổi tên là Hoắc Văn An, là Tam công tử của Hoắc gia Lão Cửu Môn Trường Sa.

Mà đại hán tráng kiện dẫn đầu tên là Điền Hoằng Cương.

Là trưởng lão cung phụng của Hoắc gia.

Chớ nhìn hắn bình thường không có gì đặc biệt, nhưng là võ giả Nhất phẩm.

Tại niên đại này, người có thể tu luyện tới võ giả đều là người có đại nghị lực.

Do đó, đừng nhìn Điền Hoằng Cương là người khác họ, nhưng địa vị của hắn trong Hoắc gia cũng rất cao.

Lần này, có người ở trong dãy núi Thái Hành phát hiện một gốc linh quả, hơn nữa bên cạnh còn có một con Dã Trư Yêu thủ hộ.

Điền Hoằng Cương lúc này quyết định suất lĩnh người tới đánh giết Dã Trư Yêu, đoạt được gốc linh quả kia.

Giá trị linh quả thật sự là quá lớn.

Hoắc Văn An hỏi: Điền thúc, có Dã Trư Yêu liền nhất định có linh quả sao.

Này ngược lại là không nhất định, bất quá tất nhiên có thể trở thành yêu thú, con lợn rừng kia nhất định có tạo hóa không tầm thường.

Điền Hoằng Cương giải thích, Cho nên những nơi có thiên tài địa bảo đều sẽ có yêu thú thủ hộ.

A nha.

Hoắc Văn An cái hiểu cái không gật gật đầu.

Điền thúc, yêu thú kia lợi hại sao.

Thúc đánh thắng được hay không.

Điền Hoằng Cương do dự trong chốc lát, nói: Ta cũng khó nói, có vài yêu thú rất lợi hại, có vài yêu thú cũng rất yếu.

Hơn nữa tại thời đại bây giờ, yêu thú đã biến đổi càng ngày càng ít, ta cũng chỉ là tại lúc còn trẻ gặp một lần.

Hoắc Văn An nghe đến đó, có chút bận tâm.

Điền thúc, nếu như thúc đánh không lại con Dã Trư Yêu kia thì làm sao bây giờ.

Điền Hoằng Cương cười lên ha hả: Tiểu An, cậu nhất định phải nhớ kỹ, chúng ta là nhân loại, không phải súc sinh.

Chúng ta cùng súc sinh điểm khác biệt lớn nhất chính là người có một cái đầu thông minh.

Con Dã Trư Yêu kia dù cho lợi hại hơn nữa, chúng ta nơi này có nhiều người như vậy, còn mang theo số lớn súng ống.

Nó coi như chắp cánh cũng khó trốn.

Nghe đến đó, Hoắc Văn An lúc này mới yên lòng lại.

Điền thúc, cái linh quả này rất trân quý sao.

Ha ha, đó là dĩ nhiên.

Tiểu An, cậu hẳn còn chưa nghe qua tin tức từ Kinh Thành truyền đến a.

Tin tức gì.

Hoắc Văn An tò mò.

Kinh Thành có một cái Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nói đến Tân Nguyệt Phạn Điếm này còn cùng Lão Cửu Môn chúng ta có chút quan hệ.

Trước kia Trương gia Lão Phật Gia đã cưới thiên kim Doãn Tân Nguyệt của Tân Nguyệt Phạn Điếm, thế nhưng là tạo ra một phen giai thoại a.

Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Chương 69

Cháu nghe nãi nãi nói qua.

Hoắc Văn An mắt sáng lên.

Ừm, mấy ngày trước, Tân Nguyệt Phạn Điếm triệu khai một buổi đấu giá, tại cuộc bán đấu giá này hết thảy đấu giá ba viên linh quả.

Cậu biết ba viên linh quả kia giá cả bao nhiêu tiền không.

Hoắc Văn An lắc đầu.

Ha ha, viên thứ nhất bán 18 tỷ, viên thứ hai bán gần tới 23 tỷ, viên thứ ba bán 27 tỷ.

Hoắc Văn An trừng to mắt.

Cái này, đắt như thế.

Điền Hoằng Cương nhìn thấy biểu lộ của Hoắc Văn An, hài lòng nhẹ gật đầu.

Không sai, linh quả có thể kéo dài tuổi thọ.

Chỉ cần chúng ta có thể thu được một khỏa linh quả này liền có thể cho bà cậu diên thọ nhiều năm.

Hoắc Văn An mắt sáng lên, kiên định nói: Điền thúc, vậy chúng ta nhất định muốn thu được viên linh quả này.

Ừm, Tiểu An, cậu yên tâm đi.

Điền Hoằng Cương cười nói, Cái chỗ kia chỉ có chúng ta biết, người khác có thể nghe đều chưa từng nghe qua cái chỗ kia.

Một đám người tiếp tục đi lên phía trước.

Bên trong dãy núi Thái Hành.

Một đạo thân ảnh phong trần mệt mỏi xuất hiện ở đây.

Khương Hoa trong tay cầm một trương bản đồ to lớn, phía trên đã bao hàm hướng đi của dòng sông sơn mạch toàn quốc.

Ừm, hẳn là ở phụ cận đây rồi.

Khương Hoa lầm bầm, thu hồi địa đồ.

Lúc này mặt trời cao chiếu, giống như một cái lò lửa đang nướng đại địa.

Khương Hoa đứng tại trên một khối cự thạch, con mắt nhìn thẳng mặt trời, hắn lại không có chút nào cảm giác nhức mắt, chỉ cảm thấy toàn thân đều ấm áp dễ chịu.

Nhất là thần hồn, càng là giống như rong chơi tại trong lồng ngực mẫu thân.

Trong đầu của hắn cũng có một vòng Đại Nhật chiếu rọi.

Cả hai cùng nhau chiếu rọi phía dưới, thần hồn của hắn đang nhanh chóng biến cường đại.

Quan tưởng Đại Nhật quả nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Khương Hoa lộ ra một nụ cười.

May mắn trong tôn Phật Tổ Kim Thân kia còn có một viên Phật Cốt Xá Lợi, bằng không hắn căn bản không biện pháp tại trong thời gian ngắn ngưng kết một vòng Đại Nhật trong thức hải.

Đợi cho mặt trời lặn về tây, ánh nắng đã dần dần biến mất, Khương Hoa cuối cùng tỉnh lại.

Thừa dịp trời chiều, hắn đứng tại chỗ cao nhất của sơn phong, hướng về bốn phía nhìn ra xa.

Lúc này, cảnh tượng trong đôi mắt Khương Hoa phát sinh biến

hóa.

Thái Hành sơn mạch liền như là một con cự long đang phủ phục, hướng về phía Kinh Thành gào thét mà đi.

Từng luồng địa khí du tẩu giữa các sơn mạch.

Giờ khắc này, bằng vào Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Khương Hoa liếc mắt liền phát hiện chỗ có địa khí nồng nặc nhất.

Nếu là ta không có đoán sai, nơi đó hẳn là núi Hóa Hưng rồi.

Mà tất nhiên có thể sinh ra Dã Trư Yêu, liền chứng minh gốc thiên tài địa bảo kia hẳn là còn không có bị người phát hiện.

Bằng không, Dã Trư Yêu cũng sẽ không sinh ra.

Địa khí đậm đà như vậy, cũng không trách được có thể sinh ra thiên tài địa bảo.

Khương Hoa nhìn xem ngọn núi phương xa như một vòng xoáy khổng lồ, đem địa khí chung quanh đều tụ lại mà đi.

Hẳn là chính là chỗ đó.

Khương Hoa không chần chờ, từ trong không gian trữ vật lấy ra Kim Kiều Đồ, hơn nữa cẩn thận quan sát hướng đi sơn hà phía trên.

Ước chừng một giờ sau, Khương Hoa dừng ở chân núi của một tòa đỉnh núi, hắn cầm lấy địa đồ đối chiếu một cái.

Không sai, nơi được ghi lại trên Kim Kiều Đồ chính là chỗ này.

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật quả nhiên nghịch thiên, ở bên ngoài mấy chục km đều có thể liếc mắt liền phát hiện ở đây.

May mắn ta nắm giữ chi thuật tu hành thần hồn, có thể thay thế

tinh huyết, thi triển Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật không cần trả bất cứ giá nào.

Ban đầu Trương Tam Liên Tử đại khái cũng không có phát hiện điểm này a.

Khương Hoa lắc đầu, thu hồi những cái kia ý niệm tạp nhạp.

Sắc trời sắp tối rồi, ta phải nhanh chóng đem đồ vật lấy ra đi.

Thân hình Khương Hoa hết sức nhanh chóng, dọc theo sơn phong hành tẩu, rất nhanh liền đi tới bên ngoài một cái hang động ẩn núp.

Từ góc nhìn của Khương Hoa, địa khí nơi này nồng đậm tới cực điểm, thậm chí cho dù là người bình thường cái gì cũng không hiểu đứng ở ngoài cửa động đều có thể cảm nhận được một cỗ khí tức lạnh lẽo thấu xương.

Trong này có thể có một con Dã Trư Yêu.

Bất quá cũng không nhất định, dù sao thời điểm giáo sư Trương phát giác Dã Trư Yêu đã là trước đây thật lâu rồi.

Ta vẫn phải cẩn thận một chút.

Khương Hoa âm thầm cảnh giác.

Hắn trực tiếp lấy ra Thất Tinh Long Uyên Kiếm, chuẩn bị tùy thời xuất thủ nghênh địch.

Khương Hoa từ từ dọc theo vách núi hướng về chỗ sâu cửa hang đi đến.

Nhiệt độ bên trong huyệt động đã mười phần rét lạnh rồi.

Đây là bởi vì địa khí ngưng tụ duyên cớ.

Bất quá chút nhiệt độ này đối với Khương Hoa mà nói cũng không có ảnh hưởng gì.

Mấy ngày nay đến nay, tu vi võ đạo của hắn đã đạt đến Nhị phẩm Luyện Nhục đỉnh phong.

Một thân huyết khí cực kì nồng đậm, căn bản không sợ điểm này hàn khí.

Đại khái đi mấy phút sau đó, Khương Hoa hơi tập trung.

Tại cách đó không xa có một con Dã Trư Yêu to lớn.

Hình thể của nó khoảng chừng lớn như con voi.

Hai cây răng nanh khổng lồ khiến người bình thường nhìn mà phát khiếp.

Còn có một thân lông bờm như sắt thép, tứ chi cường tráng vô cùng cũng nói rõ nó không dễ chọc.

Lúc này, con Dã Trư Yêu này đang ngủ, không có chút nào ý thức được nguy hiểm đã đến gần.

Quả nhiên là Nhị Sư Huynh hết ăn lại nằm.

Khương Hoa cười cười, liền chuẩn bị muốn giết chết con Dã Trư Yêu này.

Dù sao đây cũng là một con yêu thú.

Huyết nhục của nó đối với võ giả mà nói là vật đại bổ.

Ngay tại lúc hắn vừa bước vào khoảng cách mười mét quanh Dã Trư Yêu, Dã Trư Yêu mãnh liệt tỉnh giấc.

Nó liếc mắt liền thấy được Khương Hoa.

Rống rống.

Dã Trư Yêu khỏe mạnh xoay người dựng lên, tiếp đó phát ra tiếng rống giận dữ.

Đối với kẻ xâm nhập này, con mắt Dã Trư Yêu trở nên đỏ như

máu, hiển nhiên đã tức giận.

Dã Trư Yêu bốn vó đồng thời phát lực, hung mãnh xông về phía Khương Hoa, muốn đem hắn trực tiếp đụng chết ở chỗ này.

Thân thể cao lớn, tăng thêm địa hình chật hẹp, uy hiếp của con Dã Trư Yêu này mười phần trí mạng.

Khương Hoa cũng không khỏi khóe mắt nhảy một cái, tiếp đó mũi chân điểm một cái, nhảy đến trên vách đá, lại mượn sức mạnh vách đá trực tiếp một cái xoay người tránh né Dã Trư Yêu va chạm.

Mà con Dã Trư Yêu kia thế đi không giảm, hung hăng đụng vào trên vách đá.

Ầm.

Trong huyệt động truyền đến một tiếng vang thật lớn, phảng phất động đất, đá vụn đổ rào rào rớt xuống.

Con Dã Trư Yêu kia lấy lực lượng cường đại như vậy va chạm vách đá, nhưng chỉ là chóng mặt mà vung đầu một cái, liền một cái vết thương cũng không có.

Con Dã Trư Yêu này phòng ngự cũng rất lợi hại a.

Khương Hoa cũng không có gấp giải quyết Dã Trư Yêu.

Hắn trong lòng hơi động, trong tay bóp một cái ấn quyết.

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Súc Tự Quyết.

Trong chốc lát, một cỗ ba động vô hình xuất hiện.

Dã Trư Yêu tựa hồ bị ảnh hưởng gì đó, con mắt trong nháy mắt biến tinh hồng vô cùng, mang theo vẻ điên cuồng cực hạn.

Rầm.

Một con lợn rừng có thể so với voi tại trong huyệt động hẹp hòi không chút kiêng kỵ mãnh liệt đi loạn.

Chương 70

Khương Hoa con mắt nhảy một cái, trong lòng đã có chút hiểu rõ.

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật này không có được lực sát thương, nhưng nó lại có năng lực phụ trợ cực kì cường hãn.

Chữ Nhân quyết.

Có thể điều khiển khí vận cùng bệnh khí của con người.

Chữ Địa quyết.

Có thể điều khiển địa khí núi non sông ngòi.

Chữ Súc quyết.

Tắc thì có thể điều khiển dã tính cùng hung tính của súc vật.

Để nó biến đến vô cùng điên cuồng lên.

Cái này nhìn như không có lực sát thương, nhưng lại so với lực sát thương càng đáng sợ.

Tâm niệm Khương Hoa khẽ động, áp chế dã tính của Dã Trư Yêu.

Lập tức con Dã Trư Yêu trước mắt này ánh sáng đỏ thẫm trong mắt biến mất không thấy gì nữa, trở nên có chút uể oải suy sụp.

Nó nằm rạp trên mặt đất, một chút cũng không muốn nhúc nhích.

Dù là Khương Hoa đứng ở bên cạnh nó, nó đều thờ ơ.

Khương Hoa giơ lên Thất Tinh Long Uyên Kiếm, vô cùng dễ dàng đâm thủng đầu Dã Trư Yêu, căn bản không tốn nửa chút khí lực.

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật này quả nhiên đáng sợ.

Bất quá có thể đạt đến hiệu quả như bây giờ, kỳ thực chẳng qua là Dã Trư Yêu quá yếu.

Nếu là có yêu thú tu vi mạnh mẽ hơn ta, như vậy ta dù cho dùng Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật cũng rất khó ảnh hưởng đến thần trí bọn chúng.

Trong lòng Khương Hoa hiểu rõ, cũng rất tự biết mình.

Hắn sẽ không tùy tiện đi trêu chọc những yêu thú cường đại kia.

Ha ha, lại lấy được một con yêu thú.

Khương Hoa vui vẻ đem thi thể của Dã Trư Yêu thu vào trong không gian trữ vật.

Trên mặt đất chỉ để lại một mảnh hỗn độn cùng với một vũng máu Dã Trư Yêu.

Khương Hoa xử lý xong Dã Trư Yêu sau đó liền bắt đầu đánh giá hết thảy chung quanh.

Bỗng nhiên, thần sắc Khương Hoa ngưng lại.

Tại chỗ sâu trong hang động có một chỗ thạch tuyền bốc lên sương mù dày đặc mờ mịt.

Hắn đi vào bên trong.

Đi đến thạch tuyền thời điểm, trước mắt sáng tỏ thông suốt.

Nơi này lại là một tòa động phủ.

Bên trong tựa hồ đã từng có người ở.

Một cái giường đá, một cái bàn đá cùng với một chút ghế đá.

Bốn phía có vài chiếc thanh đồng đăng, dầu thắp đã cháy hết.

Mà tòa thạch tuyền kia nằm tại giữa động phủ, bốc lên sương mù mờ mịt.

Một gốc linh thảo thanh thúy tươi non lớn lên ở giữa thạch tuyền.

Cây linh thảo này rất đặc biệt, nó chỉ có bảy phiến lá tử.

Đây là cái gì.

Cỏ bảy lá à.

Khương Hoa hơi thắc mắc, Nó có tác dụng gì.

Chà, tiếc là Hoàng Kim Nhãn chỉ giám định được đồ cổ, không thể giám định Thiên Tài Địa Bảo, nếu không mình đã biết đây là thứ gì rồi.

Bỗng nhiên, Khương Hoa nảy ra một ý.

Vì Hoàng Kim Nhãn là phần thưởng của hệ thống, vậy liệu mình có thể mua kỹ năng tương ứng trong cửa hàng hệ thống không.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa vội vàng mở cửa hàng hệ thống, xem xét các vật phẩm bên trong.

Đột nhiên, mắt Khương Hoa sáng lên.

Linh Nhãn: Giá 5000 Điểm Tiến Hóa.

Có thể hiển thị thông tin về Thiên Tài Địa Bảo, đồng thời đưa ra nhắc nhở tương ứng. 5000 Điểm Tiến Hóa.

Mức giá này cũng được.

Sau khi Khương Hoa đổi Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, anh còn lại 1538 Điểm Tiến Hóa, sau đó lại bán đấu giá ba món bảo vật.

Lần lượt là Kim Kiều Đồ, Thủy Hoàng Lệnh và tượng Phật Tổ Kim Thân.

Kim Kiều Đồ thu được 210 điểm.

Thủy Hoàng Lệnh thì thu được 2498 điểm.

Phật Tổ Kim Thân thu được 1490 điểm.

Tổng cộng lại, anh còn thừa tất cả 5728 điểm.

Ký Chủ : Khương Hoa Tu Vi : Võ giả Nhị phẩm tiến độ luyện thịt: 100%.

Huyết Mạch : Xích Long Huyết Mạch tiến độ thức tỉnh: 12% Công Pháp : Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Kim Cương Kinh Kỹ Năng : Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, hai ngón dò huyệt, Quỷ Động Văn tinh thông, chữ tiểu triện tinh thông Bảo Vật : Phát Khâu Thiên Quan ấn Điểm Tiến Hóa : 5734 điểm Vì Điểm Tiến Hóa đã đủ, Khương Hoa không do dự nữa.

Đổi Linh Nhãn.

Linh Nhãn rất cần thiết, bởi vì sau này gặp phải Thiên Tài Địa Bảo sẽ ngày càng nhiều.

Có một số Thiên Tài Địa Bảo, nếu ăn phải loại có độc, chẳng phải anh sẽ toi đời sao.

Đổi thành công.

Đã trừ 5000 Điểm Tiến Hóa.

Còn lại 734 điểm.

Nhìn số Điểm Tiến Hóa còn lại của mình, Khương Hoa cảm thấy đau lòng.

Thảm quá.

Chừng này Điểm Tiến Hóa thì làm được gì.

Khương Hoa quyết định sau khi trở về, nhất định phải tìm thêm vài món bảo vật để làm giàu Điểm Tiến Hóa của mình.

Một vầng sáng mờ ảo lóe lên.

Đôi mắt Khương Hoa tỏa ra ánh sáng rực rỡ nhàn nhạt.

Một lát sau, thứ ánh sáng đó biến mất.

Để tôi xem thử cái Cỏ bảy lá này là cái quái gì.

Khương Hoa tập trung nhìn về phía cây linh thảo bảy lá trên con suối đá.

U Minh định hồn thảo: Cỏ có bảy lá, ăn vào có thể mở rộng thần hồn, là một loại linh thảo quý hiếm.

Mở rộng thần hồn.

Khương Hoa vui mừng, tu luyện thần hồn còn khó hơn nhục thân.

Không ngờ ở đây lại có thể phát hiện một gốc linh thảo giúp mở rộng thần hồn, đúng là may mắn ngập trời.

Bỗng nhiên, Linh Nhãn sáng lên.

Khương Hoa quay đầu nhìn lại, phát hiện trên vách đá cũng có một cây linh quả, chỉ là màu sắc của cây này xám đen, hòa lẫn với vách đá.

Nếu không phải Linh Nhãn nhắc nhở, anh thật sự không phát hiện ra cây linh quả này.

Quỷ Linh quả thụ: Tổng cộng kết được ba quả, mọc ở nơi Cực Âm Chi Địa, có hiệu quả Dẫn Hồn, người thường ăn vào có thể kéo dài tuổi thọ mười năm, tăng cường tinh khí thần, không có tác dụng phụ.

Nhìn thấy phần giới thiệu, Khương Hoa trầm ngâm suy nghĩ.

Dẫn Hồn.

Dẫn hồn gì.

Chẳng lẽ là dẫn hồn người chết.

Khương Hoa nghĩ nửa ngày cũng không ra.

Dứt khoát không nghĩ nữa.

Tiếp đó anh hái U Minh định hồn thảo và Quỷ Linh quả xuống, cất vào trong không gian trữ vật để bảo quản.

Làm xong tất cả, Khương Hoa bắt đầu quan sát động phủ này.

Nơi này dường như không có gì đặc biệt.

Bên trong cũng không để lại bất kỳ văn tự ghi chép nào.

Bỗng nhiên, Khương Hoa phát hiện dưới chân có một mảnh vải trắng rách nát, trên đó dường như còn có một vài dòng chữ.

Ồ, đây là cái gì.

Anh cẩn thận quan sát.

Chương 71

Trên tấm vải trắng viết bằng chữ Khải, Khương Hoa liếc mắt một cái là nhận ra.

Chỉ có điều tấm vải trắng này đã trải qua năm tháng, nhiều chỗ chữ viết đã biến mất.

Chỉ có một ít văn tự còn mơ hồ khắc trên đó.

Ta quan sát Thủy Hoàng Lệnh mấy chục năm, cuối cùng vẫn chưa tìm ra bí mật.

Tiếc là không thể thấy được sự hùng vĩ của lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Ta thật đáng tiếc.

Đường.

Hoàng Quan Tử lưu lại.

Nhìn thấy thông tin trên đó, Khương Hoa biến sắc.

Thủy Hoàng Lệnh.

Hoàng Quan Tử là ai.

Khương Hoa rơi vào trầm tư.

Bỗng nhiên, anh chợt nghĩ ra.

Lý Thuần Phong, đạo hiệu Hoàng Quan Tử.

Nhà thiên văn học, toán học, dịch học thời nhà Đường, tinh thông thiên văn, lịch pháp, âm dương, đạo gia.

Nơi này từng là động phủ của Lý Thuần Phong sao.

Lý Thuần Phong còn từng nghiên cứu Thủy Hoàng Lệnh.

Chẳng lẽ Thủy Hoàng Lệnh trong tay anh chính là do Lý Thuần Phong để lại.

Hay là.

Thủy Hoàng Lệnh có hai miếng.

Một miếng bị Lý Thuần Phong mang vào mộ.

Và chẳng lẽ Lý Thuần Phong cũng biết bí mật của Thủy Hoàng Lệnh.

Trong lòng Khương Hoa dấy lên từng câu hỏi, nhưng không có bất kỳ câu trả lời nào.

Anh hít sâu một hơi.

Xem ra anh nhất định phải đi đến lăng mộ của Lý Thuần Phong một chuyến rồi.

Nếu anh nhớ không lầm, mộ của Lý Thuần Phong nằm ở huyện Cổ Lam.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa cất mảnh vải trắng rách nát vào không gian trữ vật, sau đó liếc nhìn động phủ một lần cuối rồi quay người rời đi.

Hôm sau.

Trong dãy núi Thái Hành.

Một đoàn người đang tiến về phía núi Hóa Hưng.

Họ chính là Hoắc gia của Lão Cửu Môn ở Trường Sa, do Điền Hoằng Càng dẫn đầu, muốn đi tìm linh quả trong truyền thuyết.

Cuối cùng cũng đến.

Điền Hoằng Càng thở phào một hơi, quay đầu nhìn về phía một gã đàn ông bên cạnh.

Khâu Dương, nơi cậu nói là ở đây sao.

Khâu Dương, chính là người của thế lực ngoại vi nhà họ Hoắc đã phát hiện ra linh quả.

Không sai, Điền Gia, chính là nơi này.

Khâu Dương chắc chắn gật đầu, Hôm đó tôi ở trên núi, tình cờ phát hiện một hang động, trong đó có một con lợn rừng khổng lồ, con lợn rừng đó còn to hơn cả voi.

Tôi còn nhìn thấy một cây linh quả mọc trên vách đá, trên cây đó có tổng cộng ba quả.

Điền Gia, lúc đó tôi thấy rất rõ ràng, tuyệt đối không nhìn lầm.

Nghe Khâu Dương nói, tất cả mọi người không khỏi hưng phấn.

Ba quả linh quả.

Đó sẽ là một khoản tài sản lớn đến mức nào.

Điền Hoằng Càng vui mừng nói: Khâu Dương, cậu lập công lớn rồi, chờ chúng ta hái linh quả về, gia tộc nhất định sẽ trọng thưởng.

Khâu Dương lập tức mừng rỡ, Vậy thì cảm ơn Điền Gia nhiều.

Điền Hoằng Càng quay sang Hoắc Văn An bên cạnh nói: Tiểu An, lát nữa cháu cứ trốn sau lưng ta.

Hoắc Văn An nói: Điền Thúc, cháu biết rồi.

Ừm.

Điền Hoằng Càng quay sang nói với mọi người: Mọi người im lặng một chút, bây giờ chúng ta đã đến địa điểm dự định, ở đây rất có thể có một con yêu lợn rừng, nó có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Cho nên mọi người phải nâng cao cảnh giác, nếu không xảy ra nguy hiểm tính mạng, tôi cũng không cứu được các người đâu, nghe

rõ cả chưa.

Nghe rõ rồi.

Được, vậy chúng ta lên đường thôi.

Khâu Dương, cậu đi trước dẫn đường.

Khâu Dương do dự một chút, có chút sợ con yêu lợn rừng.

Yên tâm đi, tôi sẽ ở sau lưng bảo vệ cậu.

Cậu sẽ không sao đâu.

Nghe đến đó, Khâu Dương mới yên tâm lại.

Đoàn người Hoắc gia, dưới sự dẫn dắt của Khâu Dương, rất nhanh đã đến bên ngoài hang động.

Nhìn khí lạnh không ngừng tỏa ra từ trong hang.

Điền Hoằng Càng lộ vẻ vui mừng.

Nơi có thể mọc ra linh quả quả nhiên phi phàm, ngay cả một võ giả như ta cũng cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Con yêu lợn rừng kia hẳn là ở bên trong rồi.

Chúng ta không nên lỗ mãng, trước tiên ở ngoài cửa hang dụ con yêu lợn rừng này ra.

Sau đó mọi người cùng nhau nổ súng.

Rồi trực tiếp giết chết con yêu lợn rừng.

Mọi người nghe rõ chưa.

Đám đông nhao nhao gật đầu.

Đầu tiên, Điền Hoằng Càng bắn một phát súng vào cửa hang.

Thế nhưng năm phút trôi qua.

Trong hang không có bất kỳ động tĩnh gì.

Sắc mặt Điền Hoằng Càng rất bình tĩnh, hắn không hành động thiếu suy nghĩ.

Ném một quả bom khói vào cửa hang.

Vâng.

Bom khói được ném vào, cửa hang bốc lên khói mù dày đặc, mọi người cũng đã vào tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Nhưng mà.

Khói mù trong hang cũng đang tan dần.

Con yêu lợn rừng vẫn chưa ra.

Điền Hoằng Càng có chút lúng túng.

Sao con yêu lợn rừng này không chơi theo bài bản gì cả.

Một bên Khâu Dương nói: Điền Gia, có phải con yêu lợn rừng đó ra ngoài tìm thức ăn rồi, không ở trong hang không.

Điền Hoằng Càng nghe xong, cảm thấy rất có lý.

Thế là gật đầu nói: Ừm, rất có thể.

Vì yêu lợn rừng không ở trong hang, vậy chúng ta vào đi, nhưng mọi người vẫn phải cẩn thận một chút, một khi gặp nguy hiểm, lập tức rút ra ngoài.

Vâng.

Dưới sự dẫn dắt của Điền Hoằng Càng, một nhóm người nhà họ Hoắc bắt đầu chậm rãi tiến vào trong hang.

Đi khoảng vài phút, dọc đường không gặp nguy hiểm gì, Điền Hoằng Càng thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra con yêu lợn rừng đó thật sự không ở bên trong.

Đây lại là một tin tốt.

Khâu Dương, cậu nói linh quả ở đâu.

Mọi người đi đến nơi sâu nhất trong hang.

Ở đây tối đen như mực, có người đốt đuốc lên, mới có chút ánh sáng.

Mà Khâu Dương thì nhìn về một chỗ trên vách đá.

Bỗng nhiên, sắc mặt hắn lập tức biến đổi.

Điền Gia, ba quả linh quả đó biến mất rồi.

Cái gì.

Điền Hoằng Càng lập tức đi lên phía trước, Lúc trước cậu phát hiện linh quả ở đâu.

Điền Gia, ngài xem trên vách đá kia kìa, chỗ đó có một cây linh quả, lúc tôi đến lần trước, ở đó còn có ba quả, nhưng bây giờ đã không thấy đâu nữa.

Điền Hoằng Càng nhìn về phía vách đá.

Quả nhiên, hắn phát hiện một cây thực vật màu xám đen.

Nếu không nhìn kỹ, trong môi trường mờ tối này, thật sự có chút khó phát hiện.

Cây thực vật màu xám đen đó, trên đó đã trống không, không còn gì nữa.

Điền Gia, trên mặt đất có vết máu.

Bỗng nhiên, trong đội ngũ có người lên tiếng.

Điền Hoằng Càng giơ đuốc lên, nhìn về phía mặt đất.

Đồng tử của hắn lập tức co lại.

Trên mặt đất có một vũng máu đỏ sẫm, còn tỏa ra một mùi tanh.

Nhìn thời gian hình thành vết máu này, hẳn là lưu lại từ đêm qua.

Có người ngồi xổm xuống, quan sát tỉ mỉ vũng máu.

Điền Gia, đây không phải máu người.

Vậy đó chính là máu của yêu lợn rừng rồi.

Lòng Điền Hoằng Càng trầm xuống.

Một chuyện rất tồi tệ đã xảy ra.

Có người đã đi trước bọn họ một bước.

Đem linh quả trộm đi mất.

Rốt cuộc là ai.

Điền Hoằng Càng mặt mày dữ tợn, trong lòng hắn có một suy đoán.

Chương 72

Trong Hoắc gia có nội ứng.

Nếu không căn bản không thể giải thích được, vì sao lại có người nhanh chân hơn bọn họ, cướp đi cả yêu lợn rừng và linh quả.

Nơi này, chỉ có Hoắc gia chúng ta biết.

Do đó, trong Hoắc gia nhất định có nội gián.

Điền Hoằng Càng nghiến răng nói: Đừng để ta biết ngươi là ai.

Bằng không ta nhất định sẽ chặt đứt hai chân của ngươi.

Một bên, Hoắc Văn An mặt mày mờ mịt.

Điền Thúc, ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy.

Điền Hoằng Càng cười khổ nói: Tiểu An, chúng ta đến chậm một bước, có người đi trước chúng ta, đã trộm mất linh quả rồi.

A, vậy chúng ta phải làm sao bây giờ.

Điền Hoằng Càng thở dài một hơi, Không còn cách nào, bây giờ người ta đã sớm đi xa rồi.

Trong lòng Điền Hoằng Càng cũng đang hối hận, nếu sớm biết sẽ xảy ra chuyện như vậy, bọn họ nhất định sẽ dùng thời gian nhanh nhất để chạy tới.

Như vậy có lẽ sự việc đã không xảy ra.

Mà kẻ đầu sỏ, đã trở về Kinh Thành.

Khương Hoa đi đến Danh Cổ Hiên trước xem thử.

Thiếu gia, hôm qua có người đến tìm ngài.

Tiểu nhị của Danh Cổ Hiên nói với Khương Hoa vừa đi vào.

Có người tìm tôi.

Khương Hoa hơi nghi hoặc, chẳng lẽ là Lão Hồ đã trở về.

Vâng, thiếu gia, anh ta nói từ Trường Sa đến.

Trường Sa.

Khương Hoa càng thêm nghi ngờ.

Chẳng lẽ là người của Lão Cửu Môn.

Nhưng anh không nhớ mình quen biết người nào của Lão Cửu Môn cả.

Anh ta còn nói gì nữa không.

Tiểu nhị cẩn thận nghĩ lại, Thiếu gia, anh ta chỉ hỏi ngài có ở đây không.

Nghe nói ngài không có ở đây, liền để lại một số điện thoại rồi rời đi.

Khương Hoa suy nghĩ một chút, Vậy cậu gọi điện cho anh ta, bảo nếu muốn tìm tôi, ngày mai cứ đến Danh Cổ Hiên này.

Vâng, thiếu gia.

Khương Hoa ở Danh Cổ Hiên xem một vòng, thấy không có chuyện gì, liền trở về sân nhà họ Khương.

Trong thư phòng.

Khương Bạch Niên đang luyện tập thư pháp.

Vừa lúc nghe được động tĩnh bên ngoài đại sảnh.

Ranh con, cuối cùng mày cũng chịu về rồi.

Hôm nay xem tao đánh gãy chân mày.

Khương Bạch Niên nghiến răng nói, từ dưới đất nhặt lên một cây

gậy, đi ra đại sảnh.

Mà lúc này, Khương Hoa vừa định uống ngụm nước, liền thấy cha mình cầm một cây gậy gỗ lớn, từ trong sân đi ra.

Ranh con, mày đem lá trà của tao đi đâu hết rồi.

Khương Bạch Niên tức giận nói.

Cha, cha, lão nhân gia ngài đừng kích động như vậy.

Khương Hoa nuốt nước bọt, cười gượng.

Hừ, tao nói cho mày biết, hôm nay nếu mày không trả lại lá trà cho tao, thì đừng hòng bước vào cửa nhà này.

Chẳng phải chỉ là một ít lá trà thôi sao.

Khương Hoa cười nói: Cha, con cho cha xem một thứ tốt.

Thứ tốt gì.

He he.

Khương Hoa vung tay một cái, lập tức một bóng đen khổng lồ liền xuất hiện trong sân đại sảnh.

Cũng may ở đây không có người ngoài, nếu không đã sớm la hoảng lên rồi.

Đây là. voi.

Khương Bạch Niên chỉ thấy được một bên thân thể khổng lồ của bóng đen, chứ không thấy được toàn cảnh của nó.

Cha, cha ra phía trước xem đi.

Khương Bạch Niên đến gần xem xét, lập tức trong lòng kinh hãi.

Đây là lợn rừng.

Sao lại to như vậy.

Ha ha, cha, đây cũng là một con yêu thú, con cố ý mang về hiếu kính ngài.

Yêu thú.

Khương Bạch Niên sững sờ, Con tìm ở đâu ra vậy.

Cha, cha đừng quan tâm con tìm ở đâu, cha xem thử con yêu lợn rừng này có đổi được số lá trà của cha không.

Cái đó đương nhiên là được.

Khương Bạch Niên trong lòng hài lòng, đây chính là thịt yêu thú, những lá trà kia tuy quý giá, nhưng so với thịt yêu thú thì vẫn kém hơn nhiều.

Nhất là bây giờ ông đã đột phá đến võ giả tam phẩm, đang cần một lượng lớn huyết khí để bổ sung cho cơ thể.

Hừ, lần này tạm tha cho mày.

Khương Hoa đảo mắt một vòng, Cha, con nghe nói cha hình như còn một ít lá trà tồn kho.

Khương Bạch Niên lập tức cảnh giác.

Mày muốn làm gì.

Tao nói cho mày biết đừng có nhòm ngó số hàng tồn kho của tao.

Mấy vạn một lạng trà đấy.

Hơn nữa muốn mua cũng không mua được.

Khương Hoa cười nói: Cha, ngài yên tâm đi, con là loại người đó sao.

Mày nói xem.

Khương Bạch Niên không nhịn được cười khẩy.

Khương Hoa gãi gãi đầu.

Ban đêm.

Khương Hoa như thường lệ tu luyện võ đạo một lát.

Anh đã đạt tới đỉnh phong nhị phẩm.

Bước tiếp theo, chính là tam phẩm Luyện Huyết cảnh.

Cảnh giới này, chủ yếu nhất chính là thay máu.

Dùng chân khí không ngừng rèn luyện huyết dịch, khiến huyết dịch ngày càng tinh thuần, đạt đến cảnh giới huyết dịch như thủy ngân.

Liền có thể đạt đến luyện huyết đại thành.

Ngưỡng cửa từ luyện thịt đến luyện huyết, Khương Hoa cảm thấy còn vững chắc hơn ngưỡng cửa từ luyện bì đến luyện thịt.

Cho nên bước này, anh cần phải tốn thời gian dài hơn.

Khương Hoa mỗi ngày sẽ dành hai giờ để tu luyện, để đạt được mục tiêu nước chảy thành sông, tự nhiên đột phá ngưỡng cửa luyện huyết.

Tu luyện võ đạo xong, Khương Hoa từ trong không gian trữ vật lấy ra một gốc U Minh định hồn thảo, trên đó có bảy chiếc lá xanh biếc.

Theo như Linh Nhãn nói, ăn lá của U Minh định hồn thảo này có thể mở rộng thần hồn.

Khương Hoa hái một chiếc lá xuống, hơi do dự một chút, rồi trực tiếp bỏ vào miệng.

Ầm.

Trong đầu Khương Hoa truyền đến một tiếng nổ vang, anh có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh ôn hòa từ ngũ tạng lục phủ của mình tiến vào trong đầu.

Một vầng mặt trời lớn lóe lên, chiếu sáng toàn bộ Thức Hải.

Linh hồn của Khương Hoa không có hình thể, chỉ là một mảng hỗn độn.

Mà dưới sức mạnh này, linh hồn hỗn độn đó lại chậm rãi tụ hợp lại.

Khương Hoa thả ra tư tưởng linh, anh có thể cảm nhận được năng lượng của U Minh định hồn thảo đang giúp anh ngưng kết thần hồn.

Chỉ khi đạt đến bước này, Khương Hoa mới có thể nói là đã bước lên con đường thần hồn.

Tuy nhiên, luồng sức mạnh đó bỗng nhiên tiêu hao hết.

Năng lượng của U Minh định hồn thảo đã tiêu hao hết.

Khương Hoa trong lòng thầm nghĩ, lại hái một chiếc lá nữa bỏ vào miệng, luồng sức mạnh đó lại xuất hiện, linh hồn của anh cũng đang không ngừng ngưng kết.

Không biết đã qua bao lâu.

Cây U Minh định hồn thảo trong tay Khương Hoa, lá trên đó đã không còn, chỉ còn lại một cành trơ trụi.

Mà đôi mắt của anh lại tỏa ra thần quang đáng sợ.

Trong thức hải của anh, một vầng mặt trời chói mắt lơ lửng trên không trung.

Ở trung tâm não, nở ra một đóa hoa sen.

Trên đóa hoa sen đó, có một tiểu nhân phiên bản thu nhỏ đang ngồi xếp bằng.

Đó chính là thần hồn của Khương Hoa.

Cuối cùng cũng thành công.

Khương Hoa khóe miệng nở một nụ cười.

Tâm trạng của anh rất tốt, thần hồn ngưng kết, anh có thể cảm nhận được đầu óc mình trở nên rõ ràng hơn.

Còn có Quỷ Linh quả này.

Trong tay Khương Hoa xuất hiện một quả màu xám tro.

Nhìn bình thường không có gì đặc biệt, nhưng lại là một linh quả chính hiệu.

Linh Nhãn hiển thị, Quỷ Linh quả này có công năng Dẫn Hồn, dùng để làm gì nhỉ.

Khương Hoa trong lòng có chút nghi hoặc.

Thôi kệ, vì tạm thời không biết dùng để làm gì, vậy cứ để trong không gian trữ vật trước đã.

Dù sao linh quả mình còn nhiều lắm, cũng không thiếu mấy quả Quỷ Linh quả này.

Trong tay Khương Hoa xuất hiện một mảnh vải trắng rách nát.

Lý Thuần Phong này.

Ông ta rốt cuộc muốn làm gì.

Xem ra mình nên đi tra tư liệu về Lý Thuần Phong.

Xem trong cổ tịch có ghi chép gì không.

Ừm, ngày mai sẽ đi thư viện tra tư liệu.

Ở đó có rất nhiều cổ tịch, có thể mình sẽ phát hiện ra điều gì đó khác thường.

Hôm sau.

Khương Hoa đi đến Danh Cổ Hiên một chuyến.

Vừa bước vào Danh Cổ Hiên, liền thấy một người trẻ tuổi đang ngồi trên ghế nói chuyện phiếm với bọn tiểu nhị.

Anh ta trông khoảng hơn hai mươi tuổi.

Trên lưng có một cái ba lô, trong ba lô phồng lên, không biết chứa gì.

Thiếu gia ngài đến rồi.

Đây chính là vị khách tìm ngài.

Tiểu nhị nhìn thấy Khương Hoa đến, mắt lập tức sáng lên.

Người trẻ tuổi kia nhìn thấy Khương Hoa, vội vàng đi tới nói.

Chương 73

Chào anh, tôi tên là Ngô Tà.

Tôi được người khác giới thiệu đến, muốn nhờ anh giúp một chuyện, được không.

Ngô Tà.

Khương Hoa lập tức trong lòng kinh ngạc.

Không ngờ nhân vật chính trong Đạo Mộ Bút Ký lại chủ động tìm đến cửa.

Còn nói muốn nhờ anh giúp đỡ.

Khương Hoa có chút không hiểu.

Anh đưa tay ra bắt tay Ngô Tà.

Chào cậu, tôi tên Khương Hoa, là chủ của Danh Cổ Hiên, cậu cứ gọi thẳng tên tôi là được rồi.

Có chuyện gì, chúng ta vào trong nói chuyện trước đã.

Bên trong Danh Cổ Hiên, cũng có phòng khách chuẩn bị cho khách.

Dù sao có đôi khi, sẽ có một số người mang vật phẩm quý giá đến Danh Cổ Hiên để bàn chuyện làm ăn hoặc cầm đồ.

Nói chuyện ở bên ngoài dù sao cũng có chút không ổn, cho nên bên trong Danh Cổ Hiên cũng có một vài phòng khách.

Sau khi vào phòng khách.

Khương Hoa pha một ấm trà, tráng chén, rồi rót cho Ngô Tà một chén trà.

Ngô tiên sinh, không biết cậu có chuyện gì không.

Ngô Tà từ trong hành trang lấy ra một cuộn sách lụa.

Khương tiên sinh, tôi được người khác giới thiệu đến, anh ấy nói anh có nghiên cứu rất sâu về văn tự cổ đại.

Cuộn sách lụa này là do ông nội tôi để lại, tôi muốn biết thông tin ghi trên đó, không biết Khương tiên sinh có thể giải mã được không.

Để tôi xem thử đã.

Khương Hoa cầm lấy cuộn sách lụa.

Đôi mắt anh lộ ra một vầng sáng màu vàng kim nhạt.

Bản dập sách lụa thời Chiến Quốc: Do Ngô Lão Cẩu cuộn lại, đem nội dung trong sách lụa thời Chiến Quốc nguyên bản, thác ấn lên bản dập này, ghi lại thông tin về Long Mạch do Thiết Diện Sinh miêu tả.

Bản dập.

Khương Hoa trong lòng bừng tỉnh.

Anh nhớ lại nguyên tác đã xem ở kiếp trước.

Ngô Lão Cẩu từ trong mộ huyết thi ở Trường Sa lấy được sách lụa thời Chiến Quốc, sau này bị Cừu Đức Khảo lừa đi, bây giờ phần sách lụa thời Chiến Quốc này chỉ là một bản dập.

Khương Hoa nhìn vào nội dung trên sách lụa.

Những văn tự này rất thâm ảo, mơ hồ còn có bóng dáng của chữ tượng hình.

Đây là văn tự của nước Lỗ thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Khương Hoa cẩn thận suy nghĩ, đột nhiên nhớ tới một loại văn tự đã từng thấy trước đó.

Nhưng anh không quen thuộc với văn tự nước Lỗ lắm.

Ngô Tà mang theo vẻ mong đợi.

Khương tiên sinh, anh có thể hiểu được chữ viết trên sách lụa không.

Khương Hoa trầm mặc một lát, lắc đầu nói: Nếu tôi không đoán sai, đây là văn tự của nước Lỗ thời Xuân Thu Chiến Quốc, nhưng nội dung cụ thể, tôi cũng không giải mã ra được.

Ngô Tà mắt sáng lên.

Mặc dù vẫn chưa biết được nội dung bên trong, nhưng có thể biết đây là loại văn tự gì, mục đích chuyến đi này của anh đã đạt được.

Khương Hoa trong lòng thì có chút do dự.

Anh đang nghĩ xem mình có nên đổi kỹ năng tinh thông văn tự nước Lỗ không.

Ghi chép trên sách lụa thời Chiến Quốc này hẳn là một thứ rất quan trọng.

Có lẽ giải mã ra, đối với anh cũng có lợi.

Suy nghĩ một chút, Khương Hoa hỏi hệ thống.

Hệ thống, đổi tinh thông văn tự nước Lỗ thời Xuân Thu Chiến Quốc cần bao nhiêu Điểm Tiến Hóa.

Đinh.

Đang thẩm tra.

Tổng cộng cần 2400 điểm.

Khương Hoa nhìn số Điểm Tiến Hóa chỉ còn lại 734 của mình, rơi vào im lặng.

Thôi được rồi.

Không cần suy nghĩ nữa.

Văn tự nước Lỗ này sao lại đắt thế.

Thôi kệ, dù sao trên sách lụa ghi lại là thông tin về Long Mạch, mình nhớ Cừu Đức Khảo sau khi lấy được sách lụa thật đã giải mã nội dung ra rồi.

Khương Hoa trả lại sách lụa cho Ngô Tà.

Ngô Tà cảm kích nói: Khương tiên sinh, thật sự cảm ơn anh rất nhiều.

Nếu không phải có anh, tôi còn không biết đây là loại văn tự gì nữa.

Ba ngàn đồng này là tiền thù lao cho ngài.

Khương Hoa khoát tay nói: Không cần đâu, tôi cũng không làm được gì, nội dung trong sách lụa cũng không giải mã ra, tôi thật sự không dám nhận.

Ngô Tà nghiêm túc nói: Khương tiên sinh, xin anh nhất định phải nhận lấy, nếu không trong lòng tôi thật sự áy náy.

Từ chối một hồi, Khương Hoa cũng lười phí lời.

Nhận lấy ba ngàn đồng của Ngô Tà.

Trong thời đại này, mặc dù 3000 đồng đối với Khương Hoa mà nói không là gì, nhưng đối với người khác mà nói, đây đã là rất nhiều, lương của đa số người cũng chỉ có một hai trăm đồng.

Khương tiên sinh, sau này nếu còn có vấn đề gì, lại đến cửa làm phiền.

Khương Hoa cười cười, Ừm, luôn hoan nghênh.

Khương Hoa nhìn bóng lưng rời đi của Ngô Tà, hơi sờ cằm, lâm vào suy tư.

Ngô Tà bây giờ còn không biết sách lụa, xem ra tình tiết Thất Tinh Lỗ vương cung vẫn chưa bắt đầu, cũng không biết bây giờ Tiểu Ca đang ở đâu.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa trong lòng không khỏi có chút mong đợi, hy vọng có thể tận mắt nhìn thấy Tiểu Ca.

Xem anh ta rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Thời gian trôi qua ba ngày.

Trong ba ngày này, Khương Hoa đi thăm Bàn Tử một lần.

Cậu ta kể từ khi nhận được 100 triệu tiền mặt, cuộc sống trở nên sung túc hơn nhiều.

Cậu ta vậy mà đã tìm được gia đình họ Hồ.

Hai người hợp vốn mở một tiệm đồ cổ, chuyên bán hàng giả cho người nước ngoài.

Theo lời Bàn Tử, cậu ta đây là đang làm rạng danh cho đất nước.

Người phương Tây trước kia cướp đi bao nhiêu bảo vật, bây giờ bỏ ít tiền ra mua một bài học thì có sao.

Khương Hoa không nhịn được cười, liền không quản cậu ta nữa.

Mà Hồ Bát Nhất vẫn đang đi thăm gia đình của các chiến hữu.

Đến nay vẫn chưa về.

Còn Shirley Dương, cũng không có tin tức.

Chắc còn phải một thời gian nữa mới có thể từ Mỹ trở về.

Kế hoạch đi huyện Cổ Lam cũng bị gác lại.

Khương Hoa trong khoảng thời gian này, ngoài tu luyện vào ban đêm, ban ngày chính là đến hiệu sách của học viện lịch sử Kinh Thành, tra cứu một chút thông tin liên quan đến Lý Thuần Phong.

Xem trên cổ tịch có bí mật gì của Lý Thuần Phong không.

Tiếc là anh cũng không phát hiện được gì.

Thông tin ghi lại trên cổ tịch cũng chỉ là một chút về cuộc đời của Lý Thuần Phong, những thông tin này trên mạng cũng có thể tìm được.

Chà, thôi vậy.

Xem ra muốn tìm hiểu về Lý Thuần Phong, vẫn phải đi đến huyện Cổ Lam một chuyến.

Nơi đó là quê hương của Lý Thuần Phong, có lẽ sẽ có thu hoạch bất ngờ nào đó cũng không chừng.

Nhưng những chuyện này, phải đợi Shirley Dương trở về rồi nói sau.

Khương Hoa lắc đầu, trở về nhà.

Reng.

Điện thoại nhà của Khương Hoa vang lên.

Thiếu gia, có một vị Ngô tiên sinh tìm ngài.

Khương Hoa gật đầu, nhận điện thoại.

Hai người kể từ lần gặp ở Danh Cổ Hiên, đã trao đổi phương thức liên lạc.

Nhưng hôm nay vẫn là lần đầu tiên Ngô Tà liên lạc với anh.

Ngô Tà: Khương tiên sinh có đó không.

Khương Hoa: Có, sao vậy.

Ngô Tà: Khương tiên sinh, tôi có một chuyện muốn nhờ anh giúp đỡ.

Khương Hoa: Chuyện gì.

Chẳng lẽ lại là tìm tôi giải mã sách lụa.

Ngô Tà: Không phải, tôi có một người chú ba, ông ấy tình cờ phát hiện một ngôi mộ cổ, văn tự khai quật được trong ngôi mộ này giống hệt như chữ viết trên sách lụa mà ông nội tôi để lại.

Chúng tôi đang chuẩn bị xuống mộ lần nữa, nghiên cứu xem ngôi mộ cổ này và sách lụa ông nội tôi để lại rốt cuộc có quan hệ gì.

Khương Hoa: Ồ, vậy cậu tìm tôi có chuyện gì không.

Ngô Tà: Khương tiên sinh, anh có nghiên cứu rất sâu về văn tự cổ đại.

Cho nên tôi muốn mời anh giúp đỡ một chút, cùng tôi đi đến ngôi mộ cổ này, giúp tôi nghiên cứu xem chữ viết trên sách lụa rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Đúng rồi, sau khi chuyện thành công, tôi sẽ trả cho anh thù lao xứng đáng.

Nghe Ngô Tà nói, Khương Hoa không khỏi rơi vào trầm tư.

Nếu không có gì bất ngờ, ngôi mộ cổ này chính là Thất Tinh Lỗ hoàng cung rồi.

Đến lúc đó Tiểu Ca chắc chắn cũng sẽ có mặt.

Mình có nên đi xem thử không nhỉ.

Khương Hoa có chút do dự.

Thất Tinh Lỗ hoàng cung tuy nguy hiểm, nhưng với thân thủ của mình, hẳn là không có nguy hiểm gì.

Mình đi xem thử cũng được, dù sao bây giờ Shirley vẫn chưa về, huyện Cổ Lam cũng không đi được, coi như là mở mang tầm mắt.

Hơn nữa còn có thể nhìn thấy Tiểu Ca và Thiên Chân, điều này

cũng thật không tệ.

Khương Hoa khóe miệng hơi nhếch lên một nụ cười.

Anh thật sự muốn xem thử, giữa Thiên Chân và Tiểu Ca, rốt cuộc có phải là.

Thế là, Khương Hoa hơi ngồi thẳng người lại.

Khương Hoa: Vậy được thôi, tôi sẽ đi cùng cậu một chuyến, cậu cho tôi một địa điểm.

Ngô Tà: Vậy thì tốt quá.

Địa điểm là: Lâm Nghi, Lỗ Châu.

Hai người lại nói chuyện một hồi, quan hệ giữa hai bên thân thiết hơn không ít.

Chương 74

Khương Hoa: Ngô Tà, sau này cậu cứ gọi thẳng tên tôi đi, nếu không cũng có vẻ quá khách sáo rồi.

Ngô Tà: Được rồi, Khương ca.

Núi Mông Sơn trải dài mấy trăm dặm.

Đồi núi khắp nơi, một con sông lớn chảy qua giữa những ngọn đồi.

Mọi người ngồi trên thuyền nhỏ, đi qua con sông quanh co, những ngọn đồi bao quanh.

Khương Hoa đứng ở đầu thuyền, thưởng thức phong cảnh xung quanh.

Những ngọn đồi xung quanh này có Long Mạch ẩn phục.

Trong góc nhìn của Khương Hoa, những ngọn đồi xung quanh giống như một hàng rào, bao bọc địa khí bên trong.

Mà con sông này, tụ tập một lượng lớn địa khí, cuồn cuộn chảy về phía trước không xa.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Khương Hoa cũng không khỏi hơi biến sắc.

Bởi vì loại phong thủy này, rõ ràng là một Cực Âm Chi Địa.

Trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, loại phong thủy này còn được gọi là Vây khốn Long Tuyền.

Vây khốn Long Tuyền, có thể nuốt chửng tất cả địa khí.

Hơn nữa còn ngăn cách thiên địa chi khí, lấy cực âm địa khí làm nguồn năng lượng, loại phong thủy này, nhất định sẽ sinh ra những

thứ chí âm chí tà.

Trong mắt Khương Hoa, những ngọn đồi xung quanh này giống như những ngọn núi lớn, đè lên trên Long Mạch, vây nó ở đây.

Cổ nhân coi trọng thiên nhân hợp nhất.

Cái gọi là nơi giấu gió, phải có nước.

Cái thế Vây khốn Long Tuyền này không có thế giấu gió, lại giam Long Mạch ở trong đó, tạo thành thế đất phong thủy chí âm.

Nơi như thế này, nếu không có tà vật, nói ra cũng không ai tin.

Thuyền nhỏ lắc lư đi về phía trước.

Ngô Tà cảm thấy có chút nhàm chán, liền đi đến bên cạnh Muộn Du Bình, hỏi: Tiểu Ca, anh tên là gì.

Muộn Du Bình lạnh lùng liếc hắn một cái, không nói gì.

Ngô Tà cũng không nản lòng, tiếp tục nói: Nghe chú Ba tôi nói, anh là do người khác giới thiệu đến, nghe nói anh xuống mộ rất lợi hại.

Còn có cái hộp dài sau lưng anh, bên trong đựng một thanh kiếm phải không.

Ngô Tà lải nhải bên tai Muộn Du Bình.

Đại Khuê ở bên cạnh cười khẩy: Tiểu Tam gia, cậu đừng phí sức nữa, hắn là một tên câm điếc, cậu hỏi hắn cái gì cũng không nói đâu.

Khương Hoa trong lòng thầm cười, từ góc độ của anh mà xem, hai người này thật sự có chút cảm giác cặp đôi.

Có lẽ là bị Ngô Tà nói phiền.

Muộn Du Bình lạnh lùng liếc hắn một cái, trầm giọng nói.

Trương Khải Linh.

Ngô Tà lập tức hưng phấn đứng lên, Trương Khải Linh.

Tên của anh là Trương Khải Linh sao.

Muộn Du Bình trực tiếp quay người đi, lấy hộp kiếm xuống, đặt lên đầu gối nhẹ nhàng lau chùi.

Lúc này, người chèo thuyền trung niên nhắc nhở: Các vị khách quý, phía trước là một hang động, mọi người sau khi vào không được nói lung tung, kẻo bị sơn thần trách phạt.

Mọi người nhao nhao nhìn về phía trước.

Liền thấy ở nơi giao nhau của những ngọn núi, nước sông cuồn cuộn chảy vào một cái hang động đen ngòm.

Mà từ góc nhìn của Khương Hoa, cái hang động đó giống như một vòng xoáy khổng lồ, nuốt chửng tất cả địa khí vào trong.

Vây khốn Long Tuyền.

Chữ Tuyền đã ứng nghiệm ở đây.

Lúc này, Chú Ba thấp giọng nhắc nhở: Tất cả mọi người cẩn thận một chút, tôi luôn cảm thấy có cảm giác bất an, người chèo thuyền này có khả năng lòng mang ý đồ xấu, chúng ta lấy đồ nghề ra đi.

Vâng, Tam gia.

Phan Tử và Đại Khuê không nói hai lời, trực tiếp lấy ra hai khẩu súng săn hai nòng, đứng ở phía trước nhất của thuyền nhỏ.

Hang động đen ngòm, phảng phất như muốn nuốt chửng tất cả mọi người.

Thuyền nhỏ lái vào trong đó, vách hang rất ẩm ướt, chỉ có một chút ánh sáng lờ mờ từ cửa hang xuyên qua.

Lúc này, người chèo thuyền trung niên nhắc nhở: Mọi người không được nói chuyện lớn tiếng, cũng không được nhìn xuống nước, nếu không xảy ra chuyện gì, tôi không chịu trách nhiệm đâu.

Tại sao không được nhìn xuống nước.

Chú Ba tò mò hỏi.

Người chèo thuyền trung niên lắc đầu, Tôi cũng không biết, đây là do thế hệ trước truyền lại, có thể trong nước có thứ gì đó, dù sao chỉ cần các người làm theo, thì sẽ không có vấn đề gì.

Phan Tử mở một chiếc đèn pin công suất lớn, chiếu sáng toàn bộ con đường phía trước.

Hang động này tối đen lạnh lẽo, chỉ có tiếng nước chảy róc rách.

Bỗng nhiên, Muộn Du Bình khẽ nhíu mày.

Có tiếng động.

Tất cả mọi người đều sững sờ một chút.

Sau đó cẩn thận lắng nghe, phát hiện thật sự có một âm thanh yếu ớt, âm thanh này dường như là một người phụ nữ đang gọi.

Lúc này, Phan Tử biến sắc.

Người chèo thuyền đi đâu rồi.

Mọi người đều kinh ngạc, vội vàng nhìn xung quanh.

Phát hiện người chèo thuyền trung niên quả nhiên đã biến mất.

Mẹ kiếp, lão già đó và người chèo thuyền này quả nhiên đang lừa chúng ta, sớm biết thế đã trói bọn họ lại, xem bọn họ có dám giở trò không.

Phan Tử mặt mày tức giận nói.

Lúc này mọi người rơi vào thế bí.

Chú Ba lại vô cùng bình tĩnh, ông ta đầu tiên quan sát xung quanh, cũng không phát hiện điều gì bất thường.

Người chèo thuyền đó muốn làm gì.

Lúc này Đại Khuê bỗng nhiên nói: Tam gia, tôi có một phát hiện.

Chú Ba đá hắn một cái.

Đừng ở đây thừa nước đục thả câu, mau nói.

Tam gia, tôi phát hiện trên người người chèo thuyền đó, cũng có một mùi thi xú.

Thi xú.

Điều đó có thể nói lên điều gì.

Tam gia, người sống rất khó bị nhiễm thi xú, cho dù gặp người chết, mùi cũng sẽ tan trong vòng một hai ngày.

Đại Khuê tiếp tục giải thích: Trên người người chèo thuyền đó, thi xú vô cùng nồng đậm, điều này chỉ có một tình huống.

Tình huống gì.

Hắn ăn thịt người chết.

Nghe thấy mấy chữ này, tất cả mọi người đều cảm thấy trong lòng lạnh toát.

Toàn thân nổi da gà.

Một người sống sờ sờ, vậy mà lại đi ăn thịt người chết.

Điều này nghĩ thôi cũng thấy không rét mà run.

Khẩu vị này cũng nặng quá đi.

Ngô Tà trong lòng sợ hãi nói.

Không.

Trong mắt Chú Ba lóe lên ánh sáng trí tuệ.

Hắn ăn thịt người chết, hẳn là có mục đích khác.

Ngô Tà sững sờ, Mục đích gì.

Nếu tôi đoán không lầm, phải có liên quan đến cái hang động này, hắn muốn dùng thi xú trên người để che giấu chính mình.

Lời của Chú Ba vẫn chưa nói xong.

Thuyền nhỏ vậy mà bắt đầu rung lắc dữ dội.

Mẹ kiếp, đã xảy ra chuyện gì.

Phan Tử lập tức kinh hãi, sắc mặt đại biến.

Ở dưới đáy thuyền.

Ánh mắt Muộn Du Bình như điện, rất bình tĩnh nói.

Mọi người nhìn xuống nước, quả nhiên phát hiện một mảng bóng đen lớn.

Đang vây quanh thuyền nhỏ không ngừng bơi lội.

Chết tiệt, đây rốt cuộc là thứ quái quỷ gì.

Chú Ba nghiến răng nói, Đại Khuê, cậu bảo vệ Ngô Tà và Khương tiểu huynh đệ, tôi đến xem thử thứ này rốt cuộc là gì.

Vâng, Tam gia.

Đại Khuê nói xong, liền đi đến bên cạnh Ngô Tà.

Chú Ba rút ra dao găm, một nhát đâm vào trong nước.

Bỗng nhiên, một bóng đen to bằng con mèo, từ trong nước sông vọt ra, trực tiếp lao về phía Chú Ba.

Mọi người sắc mặt biến đổi.

Chú Ba.

Mà Phan Tử phản ứng nhanh nhất, hắn lập tức lao đến trước mặt Chú Ba.

A.

Phan Tử hét lên một tiếng thảm thiết, mọi người nhao nhao nhìn qua, liền thấy một con rận khổng lồ, to bằng ba bốn bàn tay.

Lúc này càng lớn của nó đã đâm vào cánh tay Phan Tử.

Một chút khí đen, từ cánh tay Phan Tử lan ra toàn thân.

Muộn Du Bình phản ứng nhanh nhất, duỗi ra hai ngón tay thon dài, trực tiếp đâm vào lưng con rận, sau đó rút nó ra, hung hăng ném xuống nước.

Mẹ kiếp, đây là cái quái gì vậy.

Chú Ba lấy ra súng săn, trực tiếp một phát bắn nát con rận.

Suýt chút nữa hại chết ta rồi.

Mà Ngô Tà vội vàng lao đến trước mặt Phan Tử.

Phan Tử, anh không sao chứ.

Phan Tử đau đến không nói nên lời, cánh tay của hắn đã biến thành màu đen, rõ ràng con rận này có kịch độc.

Chú Ba, Phan Tử trúng độc rồi.

Ngô Tà vội vàng kinh hô, không biết làm sao nhìn về phía Chú Ba, hy vọng ông ta có thể có biện pháp.

Chú Ba cũng phát hiện Phan Tử bị trúng độc, sắc mặt lập tức biến đổi, vội vàng lao đến.

Phan Tử, cậu đừng dọa tôi đấy.

Đại Khuê, mau lấy thuốc giải độc ra đây.

Đám người luống cuống tay chân đút thuốc giải độc cho Phan Tử.

Nhưng mà, thời gian trôi qua mấy phút, hắc khí trên người Phan Tử lại càng lúc càng nghiêm trọng.

Chương 75

Thuốc giải độc này không có tác dụng.

Lúc này Muộn Du Bình đi tới, trầm giọng nói: Để tôi xem thử.

Tiểu Ca.

Ngô Tà đang chảy nước mắt, ngẩng đầu nhìn về phía Muộn Du Bình.

Cậu có thể cứu Phan Tử được không.

Muộn Du Bình lắc đầu, sau đó ngồi xổm xuống, dùng dao găm rạch bàn tay mình, nhỏ máu vào trong miệng Phan Tử.

Tam Thúc coi như ngựa chết thành ngựa sống, thấy cảnh này cũng không khỏi ngẩn người.

Làm vậy có tác dụng không.

Thế nhưng, máu của Trương Kỳ Lân sau khi tiến vào cơ thể Phan Tử thì lập tức phát huy tác dụng.

Hắc khí trên người anh ta đang dần dần lui đi.

Vẻn vẹn qua mấy phút, hắc khí trên người Phan Tử đã tan biến, chỉ là sắc mặt còn có chút tái nhợt.

Thật sự có hiệu quả.

Ngô Tà hưng phấn nói: Tiểu Ca, cậu lợi hại thật.

Thấy Phan Tử không sao, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, Tam Thúc nhìn về phía t·hi t·hể con rận trên đất, không hết hận lại đạp thêm hai cước.

Tam Thúc, đây là thứ quái gì vậy.

Ngô Tà hỏi: Sao cảm giác có hơi giống con rận.

Tam Thúc kiến thức rộng rãi, bây giờ sau khi bình tĩnh lại liền nhận ra ngay.

Đây là thi ba ba.

Thi ba ba.

Đây là thứ gì.

Tam Thúc giải thích: Thi ba ba là một loại côn trùng chuyên ăn thịt thối rữa, chúng lấy thịt thối làm thức ăn, cho nên trong cơ thể có kịch độc, người xưa chuyên dùng nó làm thủ đoạn bảo vệ cổ mộ.

Gần đây chắc chắn có một khu tích thi địa, mới có thể sinh ra loại thi ba ba này.

Xem ra bên dưới dòng sông này cũng toàn là thi ba ba rồi, mọi người nhất định phải cẩn thận một chút, đừng để bị thi ba ba cắn trúng, nếu không kết cục sẽ giống như Phan Tử.

Nghe câu này, đám người hoảng sợ gật đầu.

Lúc này, Tam Thúc chợt phát hiện ra điều gì đó.

Ông ta lật con thi ba ba lên, nhìn thấy ở chỗ đuôi của nó lại có một chiếc chuông đồng lục giác.

Tam Thúc tò mò cầm lên.

Đặt trong tay lắc một cái.

Tiếng chuông leng keng vang lên.

Đám người bỗng nhiên cảm thấy đầu óc có chút mê man, mí mắt nặng như ngàn cân, dường như sắp ngủ thiếp đi.

Ngay cả trên mặt Muộn Du Bình cũng mang một tia hoảng hốt.

Chỉ có Khương Hoa không có bất kỳ biến hóa nào.

Hắn thầm hiểu ra, hắn đã ngưng luyện thần hồn, chút thủ đoạn nhiếp hồn thông thường đã không còn tác dụng gì với hắn.

Khương Hoa không do dự, trực tiếp giật lấy chiếc chuông trong tay Tam Thúc, sau đó một cước đạp nát.

Một lát sau, mọi người mới giật mình tỉnh lại.

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Tại sao tôi cảm thấy đầu mình hơi choáng nhỉ.

Phan Tử cùng Đại Khuê mờ mịt nói.

Tam Thúc trong nháy mắt hiểu ra mọi chuyện, vội nói: Là do chiếc chuông vừa rồi, nó đã ảnh hưởng đến thần trí của chúng ta.

Tam Thúc nhìn chiếc chuông bị đạp nát trên mặt đất, quay đầu nhìn về phía Khương Hoa, trong ánh mắt mang theo vẻ nghi hoặc.

Khương tiểu huynh đệ, là cậu đã cứu chúng tôi sao.

Khương Hoa cười cười, Vừa rồi bị tiếng chuông ảnh hưởng, đầu tôi có chút khó chịu, cho nên lập tức đạp vỡ nó.

Là vậy sao.

Tam Thúc trong lòng nghi ngờ, ông ta biết rõ tình huống vừa rồi.

Tâm trí của ông ta cứng cỏi hơn người thường, nhưng trong tình huống lúc nãy, ngay cả ông ta cũng bị mê hoặc, mà Khương Hoa chỉ là một người bình thường, làm sao hắn thoát khỏi được.

Đại Khuê lại không nghĩ nhiều như vậy, anh ta nhếch miệng cười nói: Ha ha, Khương huynh đệ, sau này cậu cứ trốn sau lưng tôi, tôi Đại Khuê nhất định bảo vệ cậu an toàn.

Một bên, Muộn Du Bình cũng tò mò nhìn hắn một cái.

Tam Thúc nhìn về phía chiếc chuông đồng lục giác trên đất, không

khỏi thở dài một hơi.

Ai, chiếc chuông đồng này ít nhất cũng là đồ thời Chiến Quốc, cứ thế đạp hỏng, thật có chút đáng tiếc.

Đồ thời Chiến Quốc.

Ngô Tà trong lòng kinh ngạc, ngồi xổm xuống cẩn thận nghiên cứu chiếc chuông đồng đó.

Con thi ba ba lớn này làm sao sống lâu như vậy được.

Tam Thúc nhún vai, Ai mà biết được.

Thứ này có thể lớn như vậy, bản thân nó đã rất khác thường rồi.

Tam Thúc, vậy bây giờ chúng ta làm sao.

Ngô Tà nhìn bốn phía chiếc thuyền nhỏ đã bị thi ba ba vây kín, khắp nơi đều là bóng đen rậm rạp, không khỏi rùng mình một cái.

Tam Thúc lại không lên tiếng, ngược lại nhìn về phía Tiểu Ca.

Tiểu Ca, cậu có cách nào không.

Muộn Du Bình trầm mặc một lát, nói: Trên người con thi ba ba lớn kia có âm khí và thi khí rất nồng đậm, chỉ cần đặt nó ở đầu thuyền, những con thi ba ba khác sẽ không dám xông tới.

Nghe Muộn Du Bình nói vậy, mọi người mắt sáng lên.

Phan Tử nằm trên đất, sắc mặt có chút tái nhợt.

Tiểu Ca, tôi Phan Tử phục cậu, cảm ơn cậu vừa rồi ra tay cứu tôi, nếu không bây giờ tôi đã ở trên đường Hoàng Tuyền rồi.

Muộn Du Bình không nói lời nào, ôm hộp kiếm nhìn về phía trước.

Tất cả mọi người nghe theo Tiểu Ca, đặt con thi ba ba ở đầu thuyền, để nó mở đường cho chúng ta.

Tam Thúc nói: Tôi cũng muốn xem xem, phía trước rốt cuộc có

thứ gì, lại có thể nuôi dưỡng ra con thi ba ba lớn như vậy.

Đại Khuê chống sào, đẩy thuyền nhỏ từ từ tiến về phía trước.

Mà Khương Hoa đi tới trước mặt Phan Tử, lấy ra một viên Khí Huyết Hoàn, cười nói: Phan Tử, đây là một viên thuốc bổ có thể bù đắp khí huyết trên người anh.

Thuốc bổ này rất quý giá phải không.

Phan Tử do dự một chút.

Không sao, thứ này tôi còn rất nhiều, hơn nữa lát nữa vào trong mộ, còn phải trông cậy vào anh đó.

Khương huynh đệ, vậy thì cảm ơn cậu rồi.

Phan Tử cảm kích nói, sau đó cầm lấy Khí Huyết Hoàn, ném vào trong miệng.

Khí Huyết Hoàn vào miệng liền tan, rất nhanh lan ra toàn thân Phan Tử, bù đắp lại khí huyết mà anh ta vừa mất đi.

Đây là thuốc bổ gì vậy.

Phan Tử hưng phấn nói: Hiệu quả này cũng quá mạnh đi.

Tôi cảm thấy mình đã hồi phục rồi.

Phan Tử đứng dậy, sắc mặt lần nữa khôi phục hồng nhuận.

Ha ha, Khương huynh đệ, thật sự quá cảm ơn cậu.

Ha ha, không có gì.

Khương Hoa cười nói.

Viên Khí Huyết Hoàn này đối với hắn mà nói, đã không còn tác dụng quá lớn, nhiều nhất là dùng để bù đắp khí huyết khi cơ thể tiêu hao quá độ.

Thuyền nhỏ chậm rãi tiến về phía trước.

Quả nhiên đặt con thi ba ba lớn ở đầu thuyền, thi ba ba dưới nước cũng không dám xông tới, chúng cảm nhận được luồng thi khí đậm đặc đó.

Đại Khuê vừa chống sào vừa mắng: May mà chúng ta còn có chút đạo hạnh, nếu không thật sự trúng kế của tên thuyền phu kia rồi.

Tam Thúc cũng trầm giọng nói: Lão già kia và tên thuyền phu này là cùng một giuộc, chúng chính là vì dẫn dụ du khách đến đây, sau đó lợi dụng thi ba ba để g·iết c·hết bọn họ, chúng liền có thể lấy được hành lý tiền bạc của du khách.

Nếu tôi không đoán sai, loại chuyện này chúng chắc chắn đã làm không ít.

Ngô Tà cắn răng nói: Hai người này cũng quá xấu xa rồi, chờ chúng ta ra ngoài, nhất định phải cho bọn họ một bài học.

Khương Hoa vận chuyển Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, nhìn về phía sâu nhất trong hang động, nơi đó âm khí đã nồng đậm tới cực điểm.

Địa khí mênh mông cuồn cuộn từ bốn phương tám hướng kéo tới, hội tụ ở nơi sâu nhất trong hang động.

Ước chừng qua mấy phút.

Ánh sáng đèn mỏ đều không thể chiếu sáng cả hang động.

Nơi xa lại sáng lên ánh sáng màu xanh lục.

Đó là cái gì.

Tam Thúc trầm giọng nói: Đó là lân hỏa.

Đến tích thi địa rồi.

Đại Khuê chậm rãi dừng thuyền nhỏ lại.

Tam Thúc nói: Nơi này là đoạn nguy hiểm nhất trong thi động, có thể lát nữa chúng ta sẽ gặp phải đủ loại chuyện kỳ quái, nói không chừng còn xuất hiện mấy trăm nữ quỷ cũng không chừng.

Ngô Tà sau khi nghe xong, trong lòng dâng lên một luồng khí lạnh.

Toàn thân nổi da gà.

Tam Thúc, chú có thể đừng nói chuyện rùng rợn như vậy được không.

Hừ, tiểu tử thối, ta là đang dạy các ngươi, bất luận đến nơi nào, đều phải nâng cao cảnh giác lên mức cao nhất.

Tam Thúc tiếp tục nói: Bất kể thế nào, chúng ta đã đến đây, vậy thì hãy xem cho kỹ, ở đây rốt cuộc có gì cổ quái.

Đại Khuê chèo thuyền vào bên trong, ánh lân quang càng lúc càng sáng, cuối cùng trước mắt trở nên sáng sủa, mọi người đi tới một hang động khổng lồ.

Nơi này có một con sông ngầm chảy ngang qua.

Bên cạnh dòng sông, có một bãi cạn.

Phía trên đó lại toàn là xác thối, mặc trang phục cổ đại, trông cực kỳ đáng sợ.

Từng con thi ba ba lớn bằng bàn tay, bám trên những xác thối đó, ăn huyết nhục trên đó, khiến người ta không rét mà run.

Mấy thứ này thật là buồn nôn.

Phan Tử không nhịn được nói.

Tam Thúc bình tĩnh nói: Những xác thối này đều là từ thượng nguồn trôi xuống, lâu dần ở đây liền hình thành một khu tích thi địa.

Bỗng nhiên, Đại Khuê toàn thân run lên.

Tam gia, ông, ông mau nhìn lên trên đi.

Trên đó làm sao.

Đám người mang theo nghi hoặc nhìn lên, chỉ liếc mắt một cái, tất cả đều hít vào một hơi khí lạnh, chỉ cảm thấy trán toát mồ hôi lạnh.

Trên đỉnh hang động này lại đặt chín bộ quan tài thủy tinh, bên trong đều nằm một nữ tử.

Bởi vì hang động tối đen như mực, đám người chỉ có thể nhìn thấy, nàng mặc một bộ quần áo màu trắng, cùng với cánh tay trắng nõn.

Mà sắc mặt Khương Hoa lại càng khó coi.

Không phải nói trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung, chỉ có hai cỗ ngàn năm nữ thi sao.

Sao ở đây bỗng nhiên xuất hiện chín bộ.

Hơn nữa từ góc nhìn của Khương Hoa, vị trí đặt chín bộ quan tài thủy tinh này đều vô cùng có chủ ý.

Địa khí không ngừng bị hội tụ đến nơi này.

Chín bộ quan tài thủy tinh đó, liền đặt ở trong chín vòng xoáy âm khí đậm đặc.

Trải qua ngàn năm âm khí uẩn dưỡng, chín bộ nữ thi này sớm đã trở thành Tà Sùng cực kỳ đáng sợ.

Bỗng nhiên, Ngô Tà toàn thân run rẩy.

Ngón tay run run chỉ vào một trong những cỗ quan tài thủy tinh nói: Ba, Tam Thúc, nữ thi trong cỗ quan tài thủy tinh kia không thấy đâu nữa Cái gì.

Mọi người sắc mặt đại biến.

Quả nhiên trong cỗ quan tài thủy tinh đó, không hề thấy bóng dáng nữ thi, vậy nàng ta đã đi đâu.

Trong lòng mọi người đều có một loại kinh hãi đối với sự không biết.

Một trái tim đều nhảy lên đến cổ họng, cơ thể run rẩy nhìn quanh bốn phía.

Bỗng nhiên Một đạo âm thanh mờ mịt truyền đến.

Âm thanh này như oán như than, ai oán bi thương, giống như một nữ tử đang khóc lóc cho vận mệnh của mình.

Chương 76

Đám người toàn thân cứng đờ, không nhịn được nhìn về phía nguồn phát ra âm thanh.

Âm thanh này là từ trên bãi tích thi truyền tới.

Lúc này mọi người nhìn về phía bãi tích thi, trên đó lại có một bóng người màu trắng, một mái tóc đen nhánh, che khuất khuôn mặt của nàng, không thấy rõ dung mạo cụ thể.

Tam Thúc nuốt nước bọt một cái, run rẩy nói: Phan, Phan Tử, Đại Khuê, mau lấy móng lừa đen và máu chó đen tới Thứ này sợ không phải là một bộ ngàn năm nữ thi đấy chứ.

Phan Tử run rẩy từ trong ba lô móc ra móng lừa đen.

Tam gia, sao tôi lại cảm giác, móng lừa đen này đối phó với nữ thi ngàn năm này, không có tác dụng gì đâu.

Tam Thúc không nhịn được mắng: Phan Tử cái bà nhà cậu, đừng có làm lung lay quân tâm.

Một tiếng hét chói tai của nữ tử truyền đến, như âm thanh từ U Minh, không ngừng đánh vào tâm thần của mọi người, Phan Tử toàn thân run lên, chiếc móng lừa đen liền rơi xuống nước biến mất không thấy.

Còn có một người khác là Đại Khuê, trong tay cầm một cái bình gốm, bên trong chứa máu chó đen, chuẩn bị đợi ngàn năm nữ thi xông tới, liền cho nàng một đòn chí mạng.

Thế nhưng tiếng hét truyền đến, bình gốm trong tay anh ta lập tức rơi xuống đất, máu chó đen chảy lênh láng, vô cùng tanh hôi.

Mẹ kiếp.

Tam Thúc lập tức mắng to: Phan Tử, Đại Khuê nhà các cậu, hỏng việc thì nhiều, bây giờ chúng ta không có thứ gì, làm sao đối phó với con ngàn năm nữ thi này.

Sắc mặt Khương Hoa cũng khó coi.

Mặc dù tiếng hét của ngàn năm nữ thi vừa rồi không gây ảnh hưởng gì đến hắn, nhưng trong lòng hắn lại có cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

Những ngàn năm nữ thi này rất nguy hiểm.

Để cho an toàn, hắn âm thầm từ trong không gian trữ vật, lấy ra Phát Khâu Thiên Quan ấn, tùy thời chuẩn bị động thủ.

Lúc này, Muộn Du Bình ở một bên đứng dậy.

Để tôi thử xem.

Đám người vội vàng nhường đường, Muộn Du Bình đi đến đầu thuyền, mắt nhìn chằm chằm vào con ngàn năm nữ thi kia, từ phía sau lấy ra hộp kiếm.

Ngô Tà tò mò liếc nhìn.

Muộn Du Bình mở hộp kiếm ra, đó lại là một thanh trường đao, phía trên khắc những đường vân thần bí, toàn thân làm từ hắc kim.

Vẻ mặt Muộn Du Bình nghiêm túc, hắn dùng Hắc Kim Cổ Đao rạch bàn tay mình, máu tươi chảy xuống, nhỏ giọt xuống sông.

Thi ba ba trong sông lập tức chạy tán loạn, không còn dám tiếp tục đến gần chiếc thuyền nhỏ này.

Sau đó Muộn Du Bình đem bàn tay dính đầy máu tươi, chỉ về phía ngàn năm nữ thi Lập tức chuyện kỳ lạ xảy ra.

Con ngàn năm nữ thi đó toàn thân lại run rẩy lên.

Cơ thể đang từ từ uốn lượn, dường như muốn quỳ xuống.

Muộn Du Bình thấy cảnh này, trong mắt thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà dị biến xuất hiện.

Con ngàn năm nữ thi đó bỗng nhiên hét lên một tiếng.

Kít —— Lập tức toàn bộ trong hang động, lại bốc lên sương mù màu xám tro, dần dần bay lên.

Nhất là xung quanh chín bộ quan tài thủy tinh, sương mù màu xám nồng đậm nhất.

Oanh — — Một khắc sau, tất cả quan tài thủy tinh đồng loạt nổ tung.

Nắp quan tài thủy tinh bị chấn bay lên.

Từng con ngàn năm nữ thi áo trắng, lại đồng loạt bay đến giữa không trung, cùng với con ngàn năm nữ thi trên bãi tích thi đứng sóng vai.

Vèo.

Đám người có thể cảm nhận được, từng đạo ánh mắt vô cùng đáng sợ, đang nhìn về phía họ dưới sự nhìn chằm chằm của những ánh mắt này, Phan Tử, Đại Khuê, Ngô Tà và những người khác, trong lòng đã sợ hãi đến cực điểm.

Một luồng khí lạnh từ xương cụt dâng lên não, lạnh đến răng cũng run cầm cập.

Cái, cái này sao lại có thêm tám cái bánh chưng Tam, Tam gia, có phải chúng ta c·hết chắc rồi không.

Sắc mặt Muộn Du Bình nghiêm túc vô cùng, cơ thể hắn cũng đang run rẩy, bàn tay chảy máu Kỳ Lân, cắn răng chỉ hướng tám con ngàn năm nữ thi.

Một khắc sau.

Kít — Mọi ngàn năm nữ thi đồng loạt hét lên.

Phụt.

Muộn Du Bình bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sau đó ngất đi.

Tiểu Ca.

Mọi người sắc mặt biến đổi, đồng loạt hét lớn.

Chín đầu ngàn năm nữ thi, tay áo bay trong gió, vô số âm khí tràn ngập, toàn bộ nhiệt độ hang động đều trở nên lạnh lẽo thấu xương.

Làm sao bây giờ.

Giọng Ngô Tà cũng run rẩy, nhìn thấy cảnh tượng này mà không ngất đi đã là không tệ rồi.

Nha nha mấy tiếng kêu chói tai truyền đến, đôi mắt tràn ngập oán khí của các ngàn năm nữ thi đồng loạt nhìn về phía Tam Thúc và đám người.

Chết tiệt, mấy cái bánh chưng này để mắt tới chúng ta rồi.

Tam Thúc biến sắc, cả đời ông ta đã trải qua nhiều chuyện, cũng đã đi qua rất nhiều cổ mộ, nhưng đây tuyệt đối là lần nguy hiểm nhất.

Đây chính là ngàn năm nữ thi được uẩn dưỡng, còn đáng sợ hơn cả huyết thi.

Tam gia, chúng ta liều mạng với nó.

Phan Tử cắn răng nói, Ông và Tiểu Tam Gia bọn họ mau chóng rời khỏi đây, tôi và Đại Khuê ngăn cản chín con ngàn năm nữ thi này.

Đại Khuê cũng cắn môi, lấy ra một thanh đại khảm đao, quẹt xuống vũng máu chó đen trên đất, hy vọng có thể gây ra chút tổn

thương cho mấy cái bánh chưng này.

Tam gia, các người mau đi đi.

Tam Thúc lắc đầu nói: Vô dụng, bây giờ chúng ta ai cũng không đi được.

Vừa dứt lời, chín đầu ngàn năm nữ thi đồng loạt lao tới.

Mang theo tiếng gào thét cực kỳ kinh khủng.

Giống như đến từ địa ngục, xung quanh âm khí tràn ngập, dường như có vô tận ác quỷ sắp giáng lâm.

Mọi người sắc mặt đều đại biến.

Chúng ta liều mạng với chúng.

Tam Thúc cũng móc ra một khẩu súng lục, Pằng Pằng hai phát bắn vào người ngàn năm nữ thi, nhưng không gây ra bất kỳ tổn thương nào.

Tam gia, chúng ta phải c·hết sao.

Phan Tử và Đại Khuê tuyệt vọng nói.

Lúc này, họ đã không nghĩ ra được bất kỳ biện pháp giải quyết nào.

Bỗng nhiên, Khương Hoa đứng dậy.

Ánh mắt hắn ngưng trọng nhìn về phía trước, trong tay xuất hiện một phương ấn tỷ, lấp lánh ánh sáng mông lung.

Khương Hoa, cậu muốn làm gì.

Ngô Tà ngẩn người, sau đó vội vàng hô lên.

Khương Hoa không trả lời.

Theo tiếng gào thét càng lúc càng lớn, bóng dáng của các ngàn năm nữ thi đã càng ngày càng rõ ràng.

Đám người có thể thấy rõ, làn da tái nhợt trên người chúng, cùng với mái tóc đen nhánh rũ xuống đến chân.

Oanh —— Thiên Quan chúc phúc, không gì kiêng kị.

Khương Hoa hít sâu một hơi, vận chuyển tất cả chân khí trong cơ thể, truyền vào trong Phát Khâu Thiên Quan ấn.

Lập tức Phát Khâu Thiên Quan ấn giống như mặt trời chói lọi, lực lượng mạnh mẽ bộc phát, đem tất cả âm khí xung quanh đều xua tan không còn một mảnh.

Chín đầu nữ thi gầm lên một tiếng thê lương, cũng bị sức mạnh của Phát Khâu Thiên Quan ấn đẩy lùi, đồng loạt bay ngược đập vào vách đá.

Giờ phút này, xung quanh thuyền nhỏ hình thành một cái lồng ánh sáng hình bầu dục, đem tất cả âm khí cùng với ngàn năm nữ thi đều ngăn cách bên ngoài.

Những ngàn năm nữ thi kia, vẫn muốn xông qua, kết quả bị ánh sáng của màn chắn đốt bị thương.

Xèo xèo.

Những bàn tay chạm vào màn chắn, đều bị thiêu đốt hóa thành khói đen tiêu tán.

Tốt quá rồi, chúng ta không phải c·hết.

Ấn tỷ này là cái gì.

Thấy cảnh này, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ mừng rỡ như điên.

Khương Hoa, đây là vật gì.

Ngô Tà tò mò nhìn về phía Phát Khâu Thiên Quan ấn, dường như không ngờ rằng, một phương ấn tỷ nhỏ bé này lại có thể ngăn cản

được sự tấn công của chín đầu ngàn năm nữ thi.

Lúc này, Tam Thúc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ông ta đi tới xem xét Phát Khâu Thiên Quan ấn, mắt ngưng lại, sắc mặt hơi có chút biến hóa.

Nếu tôi không đoán sai, đây chính là Phát Khâu Thiên Quan ấn trong truyền thuyết.

Phát Khâu Thiên Quan ấn.

Đây là cái gì.

Tam Thúc hít một hơi thật sâu, Từ xưa đến nay, trộm mộ có tứ đại môn phái, theo thứ tự là Phát Khâu, Sờ Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh.

Truyền thuyết Phát Khâu có ấn, Sờ Kim có phù, Bàn Sơn có giáp, Tá Lĩnh có thuật.

Tiểu huynh đệ, chẳng lẽ cậu chính là Phát Khâu Thiên Quan thần bí nhất trong tứ đại môn phái trộm mộ trong truyền thuyết.

Khương Hoa thở phào nhẹ nhõm, đối phó với chín đầu ngàn năm nữ thi này, hắn căn bản không phải là đối thủ.

Lúc trước khi Muộn Du Bình ra tay, Khương Hoa đã dùng Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật thử qua, đối với mấy cái bánh chưng ngàn năm này, hoàn toàn không có một chút tác dụng nào.

Chỉ có thể điều khiển một chút âm khí.

Xem ra là tu vi của những ngàn năm nữ thi này mạnh hơn hắn nhiều, cho nên mới không đạt được hiệu quả.

Dù sao, ngay cả Muộn Du Bình cũng không địch nổi mà thổ huyết ngất đi.

Điều này đủ để chứng minh sự cường đại của ngàn năm nữ thi.

Tam Thúc, tôi không phải là Phát Khâu Thiên Quan gì cả, phương ấn tỷ này chỉ là tôi ngẫu nhiên có được, tôi không ngờ nó lại có uy lực lớn như vậy.

Khương Hoa cười cười, trả lời câu hỏi của Tam Thúc.

Chương 77

Ánh mắt Tam Thúc lấp lóe.

Ông ta nhìn sâu vào hắn hai lần, nhưng không nói thêm gì.

Lúc này âm khí xung quanh cuộn ngược.

Đồng loạt tràn về phía trên hang động.

Đám người ngẩn người, những cái bánh chưng ngàn năm này muốn làm gì.

Rất nhanh, họ liền biết.

Một tiếng kêu sợ hãi, từ hang động phía trên truyền đến.

Ánh mắt đám người ngưng lại, ngẩng đầu nhìn về phía hang động phía trên.

Là tên thuyền phu kia.

Phan Tử ngẩn người, có chút không hiểu.

Tên thuyền phu này sao lại xuất hiện ở đây.

Chỉ thấy trên hang động phía trên, có một hang đá vô cùng ẩn khuất, người chèo thuyền trung niên đó, liền trốn ở trong hang đá, run lẩy bẩy, không dám nhúc nhích.

Hừ, hắn còn dám ra đây, chờ chúng ta ra ngoài, nhất định phải đánh gãy chân hắn.

Đại Khuê lạnh lùng hừ một tiếng.

Không cần đâu.

Tam Thúc thở dài một hơi, Sơn động này có rất nhiều hang đá, tên thuyền phu này chắc là thừa dịp chúng ta không chú ý trốn lên hang đá

phía trên rồi, hơn nữa còn đang âm thầm đi theo chúng ta.

Hắn không ngờ rằng, chúng ta lại có thể giải quyết được những con thi ba ba đó, hơn nữa còn đi tới đây, khu tích thi địa này.

Tên thuyền phu kia bình thường tuy có ăn thịt người c·hết, trên người ẩn chứa thi khí, nhưng người sống chung quy vẫn là người sống, trên người có dương khí rất nồng đậm.

Những con thi ba ba phía trước linh trí có hạn, cho nên không phát hiện ra hắn, nhưng ở đây có chín cái bánh chưng ngàn năm, hắn căn bản không có cách nào giấu được chúng, tên thuyền phu đó c·hết chắc rồi.

Quả nhiên, chín đầu ngàn năm nữ thi, đồng loạt dời ánh mắt, mang theo con ngươi đen trắng vô tận oán khí, nhìn về phía người chèo thuyền trung niên.

Âm khí vô tận xung quanh, cũng bao phủ về phía người chèo thuyền trung niên đó.

Thấy cảnh này, trên mặt người chèo thuyền trung niên lộ ra vẻ sợ hãi, hắn toàn thân đều đang run rẩy, răng không ngừng va vào nhau.

Cứu mau cứu tôi.

Cầu cầu xin các người Hắn hối hận.

Hắn không nên theo tới đây.

Tổ tiên của người chèo thuyền trung niên, cũng đã làm cái nghề g·iết người c·ướp của này.

Tổ tiên của hắn có để lại tổ huấn.

Bất luận xảy ra chuyện gì, cũng không được đến gần nơi sâu trong sơn động.

Nếu không chắc chắn sẽ c·hết.

Người chèo thuyền trung niên vốn tưởng rằng những du khách này sẽ bị thi ba ba g·iết c·hết, không ngờ họ lại giải quyết được thi ba ba, hơn nữa còn đi về phía sâu trong sơn động.

Mà người chèo thuyền trung niên không nỡ từ bỏ chiếc thuyền nhỏ của mình.

Cho nên cắn răng đi theo.

Không ngờ lại nhìn thấy một khu tích thi địa.

Còn có chín con ác quỷ cực kỳ kinh khủng.

Tên chèo thuyền này triệt để sợ hãi, ngồi xổm trong hang đá không dám động đậy.

Nhưng chuyện tồi tệ nhất đã xảy ra.

Những con nữ quỷ ngàn năm này đã phát hiện ra hắn Cứu mau cứu tôi Người chèo thuyền trung niên răng run lên cầm cập, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi vô hạn, khát vọng sống sót, khiến hắn cúi đầu cầu cứu Ngô Tà và những người khác.

Phan Tử lạnh lùng cười nói: Hừ, tên thuyền phu này còn dám cầu cứu chúng ta.

Chúng ta không bỏ đá xuống giếng, đã là không tệ rồi.

Tam Thúc lắc đầu nói: Chính chúng ta còn tự thân khó bảo toàn đây.

Kít — Một tiếng rít truyền đến.

Chín đầu ngàn năm nữ thi, đồng loạt xông về phía người chèo thuyền.

A a —— Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Nửa ngày sau.

Hang động khôi phục yên tĩnh, tên thuyền phu kia chỉ còn lại một bộ xương trắng.

Tam Thúc, chúng ta làm sao bây giờ.

Ngô Tà có chút không đành lòng, dời ánh mắt nhìn về phía Tam Thúc.

Tiểu huynh đệ, cậu thấy thế nào.

Tam Thúc không nói gì, nhìn về phía Khương Hoa đang duy trì Phát Khâu Thiên Quan ấn.

Hiển nhiên là đang trưng cầu ý kiến của hắn.

Dù sao họ có thể an toàn vô sự, còn phải dựa vào Phát Khâu Thiên Quan ấn của Khương Hoa.

Tam Thúc, chú cứ quyết định đi, Phát Khâu Thiên Quan ấn này của tôi không duy trì được bao lâu, chúng ta phải mau rời khỏi đây.

Tam Thúc do dự một lát.

Cắn răng nói: Vậy chúng ta tiếp tục đi về phía trước, đã đến đây rồi, tôi cũng muốn xem, chủ nhân của ngôi mộ này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Lại có thể bồi dưỡng ra chín đầu bánh chưng ngàn năm.

Phan Tử, Đại Khuê, hai cậu mau chóng chèo thuyền, chúng ta lập tức rời khỏi nơi này.

Vâng.

Nghe lời Tam Thúc, đám người như có người lãnh đạo, tinh thần phấn chấn trở lại, chèo thuyền hướng về thượng du.

Khương Hoa ngồi xổm xuống, xem xét thương thế của Muộn Du Bình.

Khương Hoa, Tiểu Ca cậu ấy thế nào rồi.

Ngô Tà hỏi.

Sẽ không có chuyện gì, chỉ là khí huyết cơ thể có chút suy yếu, hẳn là do mất máu quá nhiều.

Khương Hoa lấy ra một viên Khí Huyết Hoàn, cho Muộn Du Bình nuốt vào.

Một lát sau, Muộn Du Bình tuy vẫn chưa tỉnh lại, nhưng sắc mặt của hắn đã tốt hơn nhiều so với trước đó.

Kít — — Chín đầu ngàn năm nữ thi, nhìn thấy đám người muốn trốn chạy, lập tức giương nanh múa vuốt xông lại.

Nhưng mà đạo chắn mờ nhạt của Phát Khâu Thiên Quan ấn, tuy trông rất mỏng manh, nhưng lại vô cùng bền bỉ.

Tùy ý bánh chưng ngàn năm công kích, cũng không hề rung chuyển một chút, chỉ có thể bất đắc dĩ lui về.

Nhìn thấy những cái bánh chưng ngàn năm đó rời đi, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, Ngô Tà càng là tê liệt ngã trên đất, miệng lớn thở hổn hển.

May mà có cái Thiên Quan ấn gì đó của Khương huynh đệ.

Phan Tử một mặt may mắn nói.

Đại Khuê cũng ở bên cạnh giơ ngón tay cái lên.

Khương Hoa cười cười, Ha ha, tôi chỉ là vận khí tốt mà thôi, vừa vặn đem khối Phát Khâu Thiên Quan ấn này mang theo.

Nhưng mà sau khi xuống mộ, vẫn phải dựa vào hai vị võ giả đấy.

Đại Khuê vỗ vỗ ngực mình.

Khương huynh đệ, cậu yên tâm đi, có tôi ở đây nhất định sẽ bảo

vệ cậu an toàn.

Thuyền nhỏ tiếp tục đi về phía trước.

Rất nhanh liền đi tới cuối cùng.

Nơi này là một địa cung đã sụp đổ, bên trong có một ít tàn tích kiến trúc, nước ngầm từ bên trong chảy ra.

Tam Thúc mắt hơi híp lại.

Xem ra những t·hi t·hể ở khu tích thi địa, đều là từ đây chảy ra.

Tam Thúc, đây chính là ngôi cổ mộ đó sao.

Ngô Tà ở một bên tò mò hỏi.

Không sai, đây chính là ngôi mộ thời Chiến Quốc, chỉ là do vận động địa chất, tạo thành tường mộ sụp đổ, sau đó t·hi t·hể bên trong, bị nước sông cuốn ra.

Vậy bây giờ chúng ta làm sao.

Ha ha.

Tam Thúc cười nói, Tường mộ ở đây đều sập rồi, chẳng phải là lối vào tốt nhất sao.

Đi thôi, chúng ta mau vào trong mộ.

Thuyền nhỏ đậu ở chỗ tường mộ sụp đổ, Tam Thúc kêu gọi mọi người đi vào, Đại Khuê thì cõng Muộn Du Bình trên lưng, cùng mọi người tiến vào trong cổ mộ.

Đập vào mắt, là một mảnh hố chôn người hỗn độn.

Một dòng nước ngầm từ trong hố chôn chảy qua, đem t·hi t·hể cuốn đi.

Nhưng trong hố chôn này, vẫn còn rất nhiều t·hi t·hể tồn tại, những t·hi t·hể này đều được bôi lên một loại sơn đặc thù.

Có thể đảm bảo t·hi t·hể ngàn năm không mục nát.

Từng con thi ba ba bò qua bò lại trên t·hi t·hể.

Mọi người thấy tê cả da đầu.

Ngô Tà trực tiếp nôn ra.

Ọe.

Ở đây thật là buồn nôn.

Phan Tử cũng có chút chịu không nổi, vội vàng nói: Tam gia, chúng ta đi nhanh lên đi.

Ừm, chúng ta đi, đừng trêu chọc những con thi ba ba này.

Đám người từ bên cạnh hố chôn rời đi.

Khương Hoa không nhịn được quay đầu liếc mắt một cái, lắc đầu, thời cổ đại, con người thật sự quá tàn nhẫn.

Vì bồi dưỡng những con thi ba ba này, lại nỡ g·iết c·hết nhiều người như vậy, quả thực là mất hết nhân tính.

Mọi người đi tới một gian mộ thất.

Xung quanh đây đều có đèn đồng, ánh đèn bên trong đã cháy hết.

Toàn bộ mộ thất có cấu tạo trời tròn đất vuông.

Có tám cây cột lớn chống đỡ toàn bộ mộ thất.

Trước mặt mọi người, có một tòa đỉnh đồng.

Ở giữa còn có một cỗ quan tài đá.

Hù chúng ta trước tiên ở đây nghỉ ngơi một chút đi.

Tam Thúc thở dài một hơi, ông ta nhìn xung quanh, ở đây hẳn là không có nguy hiểm gì.

Đám người lấy ra lương khô, lấp đầy bụng một chút.

Chương 78

Cuối cùng cảm giác hồi phục lại một chút thể lực.

Lúc này, Muộn Du Bình đã tỉnh lại.

A, Tiểu Ca, cậu tỉnh rồi.

Ngô Tà mắt sáng lên, lập tức ngạc nhiên nói.

Ánh mắt Muộn Du Bình vẫn còn có chút hoảng hốt.

Đây là đâu.

À, chúng ta bây giờ đã tiến vào ngôi mộ thời Chiến Quốc rồi.

Mộ thời Chiến Quốc.

Muộn Du Bình lập tức hồi tưởng lại chuyện trước đó.

Hắn biến sắc, Những nữ thi ngàn năm đó đâu.

Lúc này, Phan Tử bên cạnh cười nói: Tiểu Ca, sau khi cậu ngất đi, Khương huynh đệ đã lấy ra một khối Phát Khâu Thiên Quan ấn, trấn áp hết mấy cái bánh chưng ngàn năm đó rồi.

Phát Khâu Thiên Quan ấn.

Muộn Du Bình ngẩn người, sau đó quay đầu nhìn về phía Khương Hoa, khẽ cau mày nói.

Cậu là Phát Khâu Thiên Quan.

Tôi không phải.

Khương Hoa lắc đầu, Khối Phát Khâu Thiên Quan ấn đó của tôi, chỉ là tình cờ có được, tôi không hiểu gì về Phát Khâu Thiên Quan cả.

Muộn Du Bình sau khi hỏi xong, cũng không nói gì nữa.

Ngô Tà lấy ra lương khô, Tiểu Ca, cậu ăn chút gì đi.

Muộn Du Bình chần chờ một chút, vẫn là nhận lấy lương khô bắt đầu ăn.

Lúc này, Đại Khuê muốn leo lên cái đỉnh đồng khổng lồ đó, xem bên trong có thứ gì.

Đại Khuê, cậu làm gì đó.

Tam Thúc nhìn thấy, lập tức quát lên.

He he, Tam gia, tôi xem thử trong này có đồ gì không.

Đại Khuê hắc hắc cười nói, anh ta đã leo lên trên đỉnh đồng rồi.

Đại Khuê nhìn vào bên trong đỉnh đồng.

Lập tức ngẩn người.

Bên trong toàn là xương trắng, rất nhiều xương trắng thậm chí đã phong hóa rồi.

Trong cái đỉnh đồng này còn lại một ít đồ vật lẻ tẻ.

A, đây là vật gì.

Đại Khuê chui vào lấy ra một món đồ.

Tam Thúc cũng nhìn qua, lập tức nhíu mày nói: Đây là đồ trang sức thời kỳ Chiến Quốc, trong cái đỉnh đồng này, hẳn là một ít tù binh chôn theo, theo lý là không có đồ trang sức.

Đại Khuê cười hắc hắc, không quan tâm mà nhét đồ trang sức vào trong túi mình.

Bỗng nhiên, toàn bộ mộ thất bắt đầu chấn động.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Muộn Du Bình càng là trực tiếp đứng dậy, một mặt ngưng trọng nhìn xung quanh.

Xảy ra chuyện gì vậy.

Ngô Tà kinh hoảng nói.

Là tòa quan tài đá kia.

Mắt Phan Tử sắc bén nhất, liếc mắt liền thấy được tòa quan tài đá đang không ngừng rung động.

Chết tiệt, Đại Khuê nhà cậu, cậu cầm đồ trang sức đó, bây giờ bánh chưng trong quan tài đá, cho là chúng ta muốn trộm mộ của hắn, bây giờ muốn chạy ra g·iết chúng ta.

Tam Thúc mắng mỏ.

Đại Khuê mắt trợn tròn, Tam gia, vậy làm sao bây giờ.

Hay là đem đồ trang sức trả lại.

Hừ, bây giờ đã vô dụng, cái bánh chưng đó sẽ không dừng lại đâu, chuyện đến nước này chỉ có thể liều mạng với nó thôi.

Lúc này Muộn Du Bình cắn môi.

Hắn lấy hộp sau lưng ra.

Xem ra lại muốn dùng máu Kỳ Lân để trấn tà.

Khương Hoa kịp thời ngăn cản hắn.

Tiểu Ca, cậu bây giờ khí huyết suy yếu, đừng ra tay nữa, lần này để tôi.

Muộn Du Bình nhìn về phía Khương Hoa, không khỏi ngẩn người.

Khương Hoa cười cười, cũng không giải thích.

Từ trong hành lý lấy ra Phát Khâu Thiên Quan ấn.

Sau đó trực tiếp đi đến bên cạnh quan tài đá.

Khương Hoa, cậu đang làm gì.

Mau trở về, tòa quan tài đá đó rất nguy hiểm.

Khương huynh đệ, cậu đừng đi mạo hiểm Đám người nhao nhao khuyên nhủ.

Khương Hoa không để ý, sau đó đem Phát Khâu Thiên Quan ấn đặt lên trên quan tài đá.

Một khắc sau, chấn động trong mộ thất im bặt.

Lần nữa khôi phục lại sự bình tĩnh.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều ngẩn người.

Sau đó nhao nhao thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu huynh đệ, vẫn là phải có cậu a.

Khương huynh đệ, ngầu thật.

Ha ha, cái bánh chưng đó không ra được rồi.

Phát Khâu Thiên Quan ấn này thật lợi hại.

Đại Khuê hưng phấn nói: Khương huynh đệ, cái Phát Khâu Thiên Quan ấn của cậu có thể mua ở đâu không.

Tôi cũng muốn mua một cái.

Nghe câu này, ngay cả Khương Hoa cũng không khỏi ngẩn người.

Tam Thúc đá anh ta một cước, cười mắng: Đại Khuê, cậu đúng là một tên ngốc.

Cái Phát Khâu Thiên Quan ấn này, là chí bảo có thể khu tà trấn ma trong truyền thuyết, toàn thế giới cũng không có bao nhiêu cái, thậm chí có thể chỉ có khối trong tay tiểu huynh đệ thôi.

Cậu nói người ta có chịu bán cho cậu không.

Đại Khuê gãi gãi đầu, Thứ này đắt vậy sao.

Tất cả mọi người đều bật cười.

Tam Thúc đi đến bên cạnh quan tài đá.

Nghiên cứu một chút những hình điêu khắc trên đó.

Ông ta nghi ngờ nói: Chữ này giống như là thời Tây Chu nhưng bên trong đây toàn là đồ đồng thời Chiến Quốc.

Trên quan tài đá này miêu tả cái gì vậy.

Phan Tử đi tới hỏi.

Tôi làm sao biết.

Tam Thúc lắc đầu, Trên này miêu tả không rõ ràng, giống như là một câu chuyện thần thoại.

Lúc này ánh mắt Muộn Du Bình lóe lên.

Hắn đi tới nói: Trên này nói về câu chuyện của Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu.

Đám người nhao nhao ngẩn ra.

Cậu đọc được chữ viết trên này.

Ánh mắt Muộn Du Bình có chút mờ mịt.

Tôi dường như hiểu được.

Tôi dường như bỗng nhiên liền hiểu được chữ viết trên này.

Ngô Tà trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng từ trong hành lý lấy ra một tấm sách lụa.

Vậy cậu có thể hiểu, trên này viết là cái gì không.

Muộn Du Bình nhận lấy xem hai mắt.

Trên này dường như viết là một tấm mộ táng đồ.

Mộ táng đồ.

Không sai.

Trên đó khắc họa ba đầu Long Mạch, trên Long Mạch có rất nhiều địa điểm, hẳn là vị trí của một số ngôi mộ cổ đặc thù.

Ngô Tà thực sự hưng phấn nói: Còn gì nữa không.

Có nói những ngôi mộ cổ này để làm gì không.

Không có.

Muộn Du Bình lắc đầu, Những thứ khác tôi cũng không biết, trên này chỉ nói vị trí của các ngôi mộ cổ.

Tiểu Ca, trước tiên đừng quản những thứ khác, cậu đến xem trên quan tài đá này đều nói cái gì.

Tam Thúc kéo hắn qua.

Muộn Du Bình đi tới, cẩn thận nghiên cứu chữ viết trên quan tài đá.

Trên này viết là Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu, sau khi hai người yêu nhau, Tây Vương Mẫu vì muốn Chu Mục Vương cũng có thể có được trường sinh, liền đưa cho ngài ấy một viên thuốc trường sinh bất lão, để cầu hai người có thể vĩnh viễn ở bên nhau Muộn Du Bình thuật lại câu chuyện trong quan tài đá.

Ài, đây chỉ là một truyền thuyết thần thoại thôi.

Nghe xong câu chuyện, đám người có chút thất vọng lắc đầu, Tam Thúc cũng thở dài một hơi.

Không biết trong quan tài đá này là cái gì.

Nhìn phản ứng vừa rồi, đây nhất định là một cái đại bánh chưng.

Chẳng lẽ bên trong này chính là Chu Mục Vương kia.

Tam Thúc thì thào nói.

Lúc này Ngô Tà nghi ngờ hỏi: Tam Thúc, chú không phải nói đây là mộ Lỗ Vương thời Chiến Quốc sao.

Tại sao lại mọc ra một Chu Mục Vương.

Chu Mục Vương là nhân vật thời Tây Chu, tôi đoán ngôi mộ này vốn là của Chu Mục Vương, nhưng sau này bị Lỗ Vương phát hiện, sau đó tu hú chiếm tổ chim khách, chiếm nó thành của mình.

Nếu tôi đoán không lầm, đây rất có thể chính là quan tài đá của Chu Mục Vương, bị Lỗ Vương đặt ở đây, bảo vệ cho ngôi mộ này.

Nếu có kẻ trộm mộ nào đến, Chu Mục Vương này sẽ nổi thi, g·iết c·hết tất cả những kẻ xâm nhập.

Đại Khuê bĩu môi nói: Lỗ Vương này cũng quá độc ác đi.

Ha ha, ai mà biết được.

Tam thúc cười nói, Các cậu cũng đừng coi là thật, đây chỉ là phỏng đoán của tôi thôi.

Tình hình cụ thể thế nào, còn phải tiếp tục tìm hiểu.

Trong khi đó, Muộn Du Bình nhìn những văn tự trên quan tài đá, ánh mắt có chút hoảng hốt, trong lòng cũng đang thất thần.

Khương Hoa đi tới hỏi: Tiểu Ca, cậu sao vậy.

Không có gì.

Tiểu Ca có chút mờ mịt đáp: Tôi cứ cảm thấy nơi này hình như hơi quen thuộc. nhưng lại chẳng nhớ được gì cả.

Quen thuộc.

Khương Hoa sờ cằm suy đoán, chẳng lẽ Tiểu Ca từng đến đây rồi sao.

Hắn biết Tiểu Ca là tộc trưởng Trương gia, cứ mỗi mười năm lại

mất trí nhớ một lần, không nhớ được gì cả.

Chúng ta đi tiếp về phía trước thôi.

Tam thúc nói.

Ngô Tà nhìn ấn Phát Khâu Thiên Quan trên quan tài đá.

Vậy cái ấn Thiên Quan này thì làm thế nào.

Chẳng lẽ cứ để nó ở đây trấn tà mãi sao.

Khương Hoa cười nói: Không sao, các anh cứ đi trước đi, tôi có thể khống chế một ít uy năng của ấn Phát Khâu Thiên Quan, tạm thời trấn áp được con bánh chưng trong quan tài đá.

Tiểu huynh đệ, vậy cậu tự mình cẩn thận nhé.

Tam thúc cũng không nói gì thêm.

Từ lúc đi cùng nhau tới giờ, Khương Hoa luôn là một người rất có chủ kiến, hắn biết mình nên làm gì, sẽ không dễ dàng mạo hiểm.

Hơn nữa, đây là thủ đoạn bí mật của người ta, không muốn cho họ thấy cũng là chuyện bình thường.

Phan Tử, Ngô Tà cùng Đại Khuê đi theo Tam thúc tiếp tục tiến về phía trước.

Còn Muộn Du Bình trước khi rời đi đã nhìn sâu vào Khương Hoa một cái rồi mới đuổi theo nhóm Ngô Tà.

Còn về Khương Hoa, hắn tháo ấn Phát Khâu Thiên Quan xuống, sau đó thi triển Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Quỷ tự quyết.

Trong khoảnh khắc, Khương Hoa cảm nhận được mình có thể điều khiển thi khí trong quan tài đá, tạm thời khiến con huyết thi bên trong chìm vào giấc ngủ say.

Xong rồi.

Khương Hoa mỉm cười, cầm lấy ấn Phát Khâu Thiên Quan rồi cất vào ba lô, sau đó đuổi theo nhóm người Tam thúc.

Nhưng kỳ lạ là, Khương Hoa lại không đuổi kịp họ.

Cả nhóm người như thể đã biến mất hoàn toàn trong nháy mắt.

Sao lại thế được.

Khương Hoa nhíu mày thật sâu, hắn chỉ chậm vài phút, không ngờ cả nhóm Tam thúc đều đã biến mất.

Trong thời gian ngắn như vậy, làm sao họ có thể biến mất không dấu vết được.

Chương 79

Quan trọng nhất là không để lại một chút dấu vết nào, sao có thể như vậy.

Khương Hoa trầm tư.

Nếu chỉ có Tam thúc và Muộn Du Bình, thì sự biến mất của họ còn có thể hiểu được.

Dù sao hai người này đều có rất nhiều bí mật, việc thoát khỏi sự truy đuổi là chuyện đơn giản.

Nhưng trong nhóm còn có người thường như Ngô Tà, cùng với Phan Tử và Đại Khuê.

Dù thế nào đi nữa, cũng không thể không để lại một chút dấu vết nào chứ.

Hơn nữa, tại sao nhóm Tam thúc lại muốn bỏ rơi mình.

Từng câu hỏi nảy sinh trong lòng Khương Hoa.

Hắn có chút phiền muộn.

Chỉ lơ là một chút mà cả đội đã mất tích, chuyện này biết nói sao đây.

Bất đắc dĩ, Khương Hoa chỉ có thể đi tiếp về phía trước.

Đây là một con đường mộ, bên trong có rất nhiều Tương Tây, rõ ràng đã có kẻ trộm mộ ghé qua.

Vết Tương Tây này.

được hình thành cách đây không lâu.

Khương Hoa co con ngươi lại, trong lòng thầm cảnh giác.

Nơi này có Tương Tây còn mới, chứng tỏ trong Thất Tinh Lỗ vương cung này vẫn còn có người khác.

Là ai.

Cừu Đức Khảo.

Hắn là bọn họ.

Xem ra mình phải cẩn thận một chút, bọn chúng trang bị tinh nhuệ, dù mình là võ giả Nhị phẩm cũng chưa chắc đã đánh lại.

Ở thời đại này, địa vị của võ giả rất khó xử.

Dù bạn có chăm chỉ tu luyện mấy chục năm, đột phá đến võ giả Nhị phẩm, Tam phẩm, nhưng vẫn không thể đỡ nổi một viên đạn.

Có lẽ có thể chặn được vài loại đạn súng lục thông thường, nhưng với những loại súng trường cỡ nòng lớn hay súng bắn tỉa thì chắc chắn không thể nào chống đỡ được.

Khương Hoa giơ một cây đuốc, đi qua đường mộ.

Trước mắt bỗng trở nên quang đãng.

Hắn đã đến một gian tai thất.

Mẹ nó.

Khương Hoa thấy rõ cảnh tượng trước mắt liền không nhịn được mà chửi thề.

Bên trong này toàn bộ đều là thi ba ba.

Thấy Khương Hoa đi vào, tất cả thi ba ba đều quay sang nhìn hắn, rồi như thủy triều ập tới.

Thật xui xẻo.

Khương Hoa chửi một tiếng, tiện tay đá văng mấy con thi ba ba sang bên cạnh, rồi quan sát mộ thất này.

Trong này có rất nhiều bình gốm và đồ đồng, hẳn là nơi chứa đồ tùy táng.

Ở bên cạnh mộ thất có một cánh cửa lớn.

Khương Hoa không do dự, lập tức đi tới.

Đám thi ba ba trên đường căn bản không thể gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào cho hắn.

Đây là một cánh cửa đồng, phía trên khắc họa một con Xích Long với lớp vảy sống động như thật, trông rất uy nghiêm.

Sau khi Khương Hoa đẩy cánh cửa này ra, hắn liền bước vào một mộ thất mới.

Nơi này không có thi ba ba.

Hơn nữa, đám thi ba ba ở mộ thất vừa rồi đều đang chần chừ trước cửa, không dám bước vào nửa bước.

Khương Hoa thầm cảnh giác trong lòng.

Điều này cho thấy bên trong mộ thất này có thứ còn đáng sợ hơn cả thi ba ba.

Hắn đi vào xem xét, phát hiện phía trước có bảy chiếc quan tài được đặt theo vị trí của sao Bắc Đẩu.

Đáng sợ nhất là cả bảy cỗ quan tài này đều là quan tài đồng.

Phát Khâu ấn, Mạc Kim phù, hộ thân không giữ Quỷ Thổi Đèn.

Quan tài treo, quách đồng xanh, bát tự không cứng chớ lại gần.

Hố chôn đứng, mộ hình hộp, Bàn Sơn Tá Lĩnh phải đi vòng.

Áo đỏ hung, mặt cười thây, quỷ cười không bằng nghe quỷ khóc.

Bảy cỗ quan tài này đều được làm bằng quách đồng, chứng tỏ thứ bên trong là vật đại hung.

Thất Tinh nghi quan.

Đây thường là cách mà những kẻ trộm mộ thời xưa dùng để ngăn mộ của mình bị trộm, cố ý thiết lập Thất Tinh nghi quan.

Trong bảy cỗ quan tài này, chỉ có một cỗ là thật, một khi mở sai bất kỳ cỗ nào cũng sẽ gặp nguy hiểm chết người.

Khương Hoa vận dụng Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, nhìn về phía bảy cỗ quan tài rồi lập tức lắc đầu.

Bảy cỗ quan tài này đều là giả, bên trong toàn là thi khí.

E rằng cỗ quan tài thật sự còn được giấu ở một góc nào đó.

Lúc này, xung quanh đột nhiên có động tĩnh.

Khương Hoa căng mắt, trong lòng thầm cảnh giác.

Bỗng nhiên, một bóng trắng lướt qua.

Khương Hoa nhíu mày, hắn không nhìn thấy rõ bóng trắng đó rốt cuộc là gì.

Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm.

Sao cô lại ở đây.

Một giọng nói truyền đến.

Đây là. giọng của Tam thúc.

Khương Hoa lập tức ngạc nhiên.

Mà Trần Văn Cẩm là cái quỷ gì.

Sao bà ta lại xuất hiện trong Thất Tinh Lỗ vương cung.

Lúc này, Tam thúc từ một con đường mộ xông ra.

Khi thấy Khương Hoa, ông cũng sững sờ một chút.

Tiểu huynh đệ, sao lại là cậu.

Rồi Tam thúc vội vàng hỏi: Tiểu huynh đệ, vừa rồi cậu có thấy một người phụ nữ đi qua không.

Khương Hoa nói thật: Tam thúc, tôi vừa mới thấy một bóng trắng lướt qua, nhưng không thấy rõ mặt cô ấy.

Tam thúc hít sâu một hơi, nghiêm túc hỏi: Tiểu huynh đệ, vừa rồi cậu có ngửi thấy mùi thơm gì không.

Mùi thơm.

Khương Hoa sững sờ.

Hắn cẩn thận ngửi mùi trong không khí.

Quả thật có một mùi thơm đặc biệt, một mùi mà Khương Hoa chưa từng ngửi thấy bao giờ.

Hình như là có một mùi thơm.

Sau khi nghe xong, Tam thúc lập tức cười khổ.

Có lẽ đó chính là Văn Cẩm.

Khương Hoa trong lòng khẽ động, Chẳng lẽ là Cấm Bà cốt hương.

Hắn giả vờ không biết: Tam thúc, mùi thơm này có gì đặc biệt sao.

Còn Trần Văn Cẩm là ai vậy.

Tam thúc cười khổ: Trần Văn Cẩm là người yêu cũ của tôi, nhưng vì một số chuyện nên cô ấy đã mất tích.

Tôi cũng không ngờ cô ấy lại xuất hiện trong ngôi mộ Chiến quốc này.

Còn mùi thơm đó là mùi đặc trưng trên người Văn Cẩm.

Khương Hoa biết Tam thúc không nói thật, nhưng cũng không hỏi

nhiều, chỉ gật đầu: Ồ, ra là vậy Tam thúc đột nhiên nhíu mày, Tiểu huynh đệ, vừa rồi cậu đi đâu vậy.

Chúng tôi đợi cậu mãi mà không thấy.

Khương Hoa kinh ngạc: Các anh đợi tôi sao.

Hắn khẽ cau mày nói: Tam thúc, tôi còn muốn hỏi các anh đây.

Sau khi các anh rời đi vài phút, tôi liền đuổi theo, nhưng mãi không thấy các anh đâu, cho đến khi đến đây mới gặp được anh.

Nghe hắn nói xong, cả hai người đều nhíu mày.

Chuyện này là sao.

Tam thúc không chắc chắn hỏi: Cậu thật sự đi theo con đường chúng tôi đã đi.

Đúng vậy.

Cậu không đi nhầm đường chứ.

Sao có thể.

Khương Hoa lắc đầu, Tôi có phải mù đường đâu.

Vậy thì Tam thúc kinh ngạc nói: Chúng ta gặp phải quỷ đả tường à.

Tôi cũng không biết.

Thực ra trong lòng Khương Hoa rất rõ, nếu là gặp quỷ đả tường, với năng lực hiện tại của hắn, chắc chắn có thể nhìn ra.

Đúng rồi, Tam thúc, Ngô Tà bọn họ đâu.

Bọn họ đang đợi ở phía trước.

Lúc ở trong một con đường mộ, tôi chợt thấy bóng dáng Văn Cẩm, không kịp nói với họ đã vội đuổi theo hướng này.

Tam thúc cười khổ nói: Xem ra Văn Cẩm không muốn gặp tôi.

Vậy bây giờ chúng ta làm sao.

Ai.

Tam thúc thở dài một hơi, Chúng ta về hội họp với mọi người trước đã.

Khương Hoa cảm thấy đầu óc có chút mơ hồ.

Hắn luôn cảm thấy có gì đó không đúng, ngôi mộ Chiến quốc này quá quỷ dị.

Còn Trần Văn Cẩm nữa.

Chẳng lẽ bà ta thật sự đã đến đây.

Khương Hoa hít sâu một hơi, xung quanh quá kỳ lạ, hắn phải hết sức cẩn thận.

Khương Hoa đi theo Tam thúc rời khỏi mộ thất Thất Tinh nghi quan.

Hai người đi qua một con đường mộ rất dài, cuối cùng cũng thấy được ánh sáng.

Chương 80

Trước mắt là một không gian rộng lớn.

Khương Hoa nhìn cảnh sắc phía trước, lập tức chấn động trong lòng.

Đây là một cây cổ thụ vô cùng to lớn.

Trên cây mọc ra từng sợi dây leo, tựa như những con rắn nhỏ, khiến người ta nhìn mà không rét mà run.

Mà dưới gốc cây, Phan Tử, Ngô Tà và Đại Khuê đang nằm bất động trên mặt đất.

Còn Muộn Du Bình thì không thấy bóng dáng đâu.

Ngô Tà.

Sắc mặt Tam thúc thay đổi, vội vàng chạy tới.

Ngô Tà, cháu sao rồi.

Đừng dọa tam thúc chứ.

Tam thúc đưa tay dò hơi thở của Ngô Tà, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Phù vẫn còn thở Khương Hoa cũng kiểm tra mũi của Phan Tử và Đại Khuê, phát hiện họ cũng chưa chết, chỉ bị hôn mê.

Chuyện gì đã xảy ra.

Khương Hoa nghi ngờ nói: Ngô Tà và Phan Tử bọn họ sao lại đột nhiên hôn mê.

Còn Tiểu Ca đâu.

Từng câu hỏi tràn ngập trong lòng hai người.

Chuyện này thật sự quá quỷ dị.

Bỗng nhiên, Khương Hoa phát hiện một cơ quan.

Hắn đi đến trước cơ quan rồi trực tiếp ấn xuống.

Răng rắc, răng rắc — Từng tiếng xích sắt chuyển động vang lên.

Dưới gốc cây cổ thụ, một bệ đá trồi lên.

Bệ đá từ từ dâng cao, lộ ra một chiếc quan tài.

Chiếc quan tài này rất nhỏ, dài khoảng 1m5.

Chẳng lẽ đây là quan tài dùng để chôn trẻ con.

Một nghi vấn đồng thời dâng lên trong lòng hai người.

Khương Hoa và Tam thúc nhìn nhau, sau đó gật đầu, chuẩn bị mở nắp quan tài xem bên trong rốt cuộc là thứ quái quỷ gì.

Chiếc quan tài này được làm bằng gỗ Kim Ti Nam, phía trên khắc họa các loại sâu, cá, chim, thú, mặt trời, mặt trăng và các vì sao.

Chỉ là nó hơi nhỏ, nếu là người trưởng thành thì phải co ro mới có thể nằm vừa.

Chúng ta cứ mở ra xem thử.

Tam thúc hít sâu một hơi, sau đó lấy ra một cây xẻng công binh từ trong hành lý, cắm vào khe hở của quan tài rồi dùng sức nạy lên.

Rắc — Nắp quan tài bị bật ra.

Cả hai cùng nhìn vào bên trong.

Trong quan tài là một thân hình nhỏ bé, trong tay ôm một chiếc hộp màu tím vàng.

Thân hình đó còn đeo một chiếc mặt nạ bạc, không thể nhìn rõ khuôn mặt.

Đây là t·hi t·hể của ai.

Tam thúc nghi ngờ nói, rồi đưa tay tháo chiếc mặt nạ ra.

Trời đất.

Cái quái gì đây.

Khương Hoa và Tam thúc đều giật mình, thứ nằm trong quan tài lại không phải là người.

Chỉ thấy thân hình nhỏ bé đó có một khuôn mặt gầy gò, dài và nhọn, đầy lông tơ, hai con mắt dài hẹp màu xanh biếc trông cực kỳ quái dị.

Tam thúc cầm chiếc hộp màu tím vàng lên.

Chiếc hộp có một cái chốt, chỉ cần đẩy nhẹ là mở ra, không có cơ quan phức tạp gì.

Tam thúc và Khương Hoa nhìn nhau, sau đó mở chiếc hộp ra, bên trong là một cuốn sách cổ.

Đây là gì.

Hai người mở ra xem.

Cuốn sách cổ này ghi lại từng hàng chữ, và những chữ này đều được viết bằng chữ Khải.

Trên này viết gì vậy.

Khương Hoa liếc nhìn nội dung bên trong, con ngươi lập tức co lại.

Quốc quân nước Lỗ lại là một con yêu hồ mắt xanh.

Đây chính là quan tài của yêu hồ mắt xanh.

Yêu hồ mắt xanh có sức mạnh mê hoặc lòng người.

Từng nghi vấn hiện lên trong lòng Khương Hoa.

Cuốn sách cổ này ghi lại cuộc đời của quốc vương nước Lỗ.

Nhưng quốc quân nước Lỗ lại là giả.

Nó là một con yêu hồ mắt xanh.

Sao có thể.

Khương Hoa có chút mông lung, mặc dù hắn không nhớ rõ lắm tình tiết trong nguyên tác, nhưng quốc quân nước Lỗ tuyệt đối không thể nào là một con yêu hồ mắt xanh được.

Lỗ Thương Vương và Thiết Diện Sinh đâu rồi.

Hai người họ đã đi đâu.

Chẳng lẽ đây là một thế giới song song.

Thất Tinh Lỗ vương cung đã xảy ra một biến cố nào đó không ai biết.

Sắc mặt Tam thúc cũng có chút âm u bất định, không ai biết ông đang nghĩ gì Bỗng nhiên, chuyện bất ngờ xảy ra.

Khương Hoa biến sắc: Tam thúc, cẩn thận.

Vút.

Một tia sáng bạc lóe lên, một mũi tên nỏ nhỏ và dài bắn về phía hai người.

Trong thời khắc nguy cấp, Khương Hoa đẩy Tam thúc ra, sau đó lăn một vòng để tránh đòn tấn công.

Là ai.

Ai đang đánh lén chúng ta.

Tam thúc cũng hoàn hồn, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi.

Chỉ thấy ở cửa một đường mộ trên vách núi, một người phụ nữ mặc đồ bó sát màu đen đang đứng, tay cầm một bộ cung nỏ, mặt lạnh

như băng nhìn chằm chằm vào hai người Khương Hoa.

Cô là ai.

Tam thúc trầm giọng hỏi: Tại sao cô lại đánh lén chúng tôi.

Người phụ nữ đó hừ lạnh một tiếng: Các người g·iết A Lực bọn họ, bây giờ còn hỏi tôi tại sao tấn công các người.

Các người nộp mạng đi.

Nói xong, cô ta lại giơ nỏ trong tay lên, nhắm thẳng vào Tam thúc mà bắn.

Khốn kiếp.

Tam thúc thầm chửi trong lòng, nhưng vẫn nghiêng người một cái, tránh được đòn tấn công của người phụ nữ trong gang tấc.

Cô mẹ nó có bị bệnh không.

Chúng tôi g·iết người của cô lúc nào.

Cô đúng là một con đàn bà điên.

Tam thúc tức giận mắng lớn, ông thật sự là bực mình, họ chẳng làm gì cả mà người phụ nữ này lại nói họ g·iết người của cô ta.

Mà trong lòng Khương Hoa khẽ động.

Chẳng lẽ đây là A Ninh.

Người của Cừu Đức Khảo.

Hừ, tôi tận mắt thấy các người g·iết A Lực, bây giờ còn muốn chối cãi sao. cô gái áo đen lạnh lùng nói, hoàn toàn không nghe Tam thúc giải thích, lại một lần nữa tấn công.

Ngay lúc này, Khương Hoa đột nhiên động thủ.

Thân hình hắn bộc phát, lao thẳng đến trước mặt cô gái áo đen, giật lấy cây nỏ trong tay cô ta.

Cô gái áo đen biến sắc.

Võ giả.

Cô ta muốn lùi lại, nhưng đã quá muộn.

Khương Hoa một tay khống chế, bắt được cả hai tay cô ta.

Dù cô ta có giãy giụa thế nào cũng vô ích.

Tam thúc cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Tiểu huynh đệ, cậu cũng là một võ giả.

Khương Hoa không trả lời, sắc mặt hắn rất nghiêm túc.

Nói cho tôi biết, cô tên gì.

Cô gái áo đen quay đầu đi, hoàn toàn không để ý đến hắn.

Chương 81

Cô chắc chắn đã nhìn thấy chúng tôi.

Hừ, tôi tận mắt thấy các ngươi g·iết c·hết A Lực.

Ánh mắt cô gái áo đen quật cường, căm hận nhìn chằm chằm Khương Hoa.

Khương Hoa hít sâu một hơi, trong lòng có một suy đoán đáng sợ.

Có lẽ tất cả những chuyện này đều là ảo ảnh.

Nghĩ đến suy đoán này, Khương Hoa không khỏi tê cả da đầu.

Sở dĩ Khương Hoa không nghĩ đến điều này là vì hắn đã ngưng luyện được thần hồn, ảo ảnh bình thường căn bản không có tác dụng với hắn.

Hơn nữa, dù thật sự rơi vào ảo ảnh, với tu vi thần hồn của hắn, cũng phải có chút cảm giác mới đúng.

Nhưng bây giờ, hắn lại không hề có bất kỳ cảm giác gì.

Chuyện này thật sự quá quỷ dị.

Ảo ảnh.

Là do con hồ thi mắt xanh kia.

Chắc chắn rồi, cuốn sách cổ vừa rồi tôi đã thấy có gì đó không ổn.

Quốc quân nước Lỗ sao có thể là một con yêu hồ mắt xanh được chứ.

Đây không phải là nói nhảm sao.

Hơn nữa, thời Chiến quốc làm gì có sách giấy.

Mãi đến thời Tần mới xuất hiện loại giấy thô sơ, hơn nữa còn rất

thô ráp, căn bản không thể dùng để viết chữ.

Thời Chiến quốc và Tần chủ yếu là dùng thẻ tre, mộc độc và sách lụa.

Còn có Trần Văn Cẩm nữa, đây là Thất Tinh Lỗ vương cung, sao bà ta có thể đến đây được.

Do đó, con yêu hồ mắt xanh đó đã dựa vào nhận thức của chúng ta để tạo ra ảo ảnh này.

Khương Hoa tê cả da đầu, sức mạnh của con yêu hồ mắt xanh này quá mạnh.

Hắn rơi vào ảo ảnh mà không hề hay biết.

Có lẽ, ngay từ lúc ở trong mộ thất quan tài đá, chúng ta đã rơi vào ảo ảnh rồi.

Tam thúc thấy Khương Hoa mãi không nói gì, nghi ngờ hỏi: Khương Hoa, cậu sao vậy.

Tiểu huynh đệ.

Khương Hoa đột nhiên ngẩng đầu, nói: Tam thúc, tôi biết chuyện gì đã xảy ra rồi.

Cái gì.

Tất cả những chuyện này đều là ảo ảnh.

Tam thúc lộ vẻ không hiểu.

Khương Hoa không trả lời tiếp, hắn đưa tay vào ba lô, nhưng thực ra là lấy ra một chiếc gương từ không gian trữ vật.

Trấn Giới kính.

Chí bảo của Đạo gia.

Có thể khắc chế tà ma, trấn áp thế giới chi lực.

Đây là cái gì.

Tam thúc nghi ngờ hỏi.

Cô gái áo đen bị khống chế cũng có chút mờ mịt, không biết Khương Hoa đang làm gì.

Tại sao hỏi cô hai câu rồi lại không để ý đến cô nữa.

Khương Hoa truyền chân khí trong cơ thể vào Trấn Giới Kính.

Ngay sau đó.

Rắc — Giống như tiếng gương vỡ vang lên.

Cảnh vật xung quanh như hoa trong gương, trăng trong nước, vỡ tan tành.

Một tiếng kêu thảm thiết chói tai truyền đến.

Khương Hoa lập tức tập trung nhìn xung quanh.

Giờ phút này, họ vẫn đang ở trước cây cổ thụ.

Một bóng người mặc áo choàng đen đang đối đầu với Muộn Du Bình.

Sắc mặt Muộn Du Bình lúc này cũng có chút không tốt.

Bên chân hắn là một cái đầu người đẫm máu, tỏa ra thi khí nồng nặc.

Huyết thi.

Khương Hoa kinh ngạc trong lòng.

Bên cạnh Muộn Du Bình và bóng người áo đen, còn có một con hồ ly nhỏ màu xanh.

Con hồ ly này đang không ngừng lăn lộn kêu thảm trên đất, mắt nó chảy ra máu tươi, tiếng kêu khiến người ta rùng mình.

Ở giữa gốc cây cổ thụ, còn có một chiếc quách đồng màu đỏ, trên quách khắc họa từng con Xích Long, trông sống động như thật.

Mà Ngô Tà, Phan Tử và Đại Khuê thì đang nằm hôn mê trên mặt đất.

Bên cạnh họ còn có một nhóm người áo đen khác, cũng nằm trên đất không rõ sống chết.

A Lực.

Cô gái áo đen kinh hô một tiếng, muốn đứng dậy nhưng bị Tam thúc nắm chặt cổ tay, không thể động đậy.

Ngươi thua rồi.

Thấy Khương Hoa phá giải ảo ảnh, Muộn Du Bình lạnh lùng nói với bóng người áo đen.

Ngươi không nên còn sống trên đời này.

Ngươi đáng chết.

Muộn Du Bình tỏ ra vô cùng lạnh lùng.

Thấy cảnh này, Khương Hoa và Tam thúc đều không khỏi nghi ngờ.

Rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Người mặc đồ đen kia là ai.

Bỗng nhiên, bóng người mặc đồ huyền sắc đó quay đầu nhìn về phía Khương Hoa.

Khương Hoa lập tức thấy rõ mặt mũi của hắn.

Người này đeo một chiếc mặt nạ bạc, mặc áo choàng đen khắc họa Xích Long, tay áo rủ xuống đất, trên đầu búi tóc, một bộ trang phục của người xưa.

Người mặt nạ bạc cười nói: Ha ha, Khải Linh của nhà Kỳ Lân, bao nhiêu năm rồi, các ngươi vẫn cứ âm hồn không tan như vậy.

Mỗi lần ta muốn lột xác, các ngươi đều chạy đến gây phiền phức cho ta.

Ngươi có biết không, các ngươi thật sự rất đáng ghét.

Giọng của người mặt nạ bạc dần trở nên lạnh lẽo.

Bỗng nhiên, một cảm giác nguy cơ cực kỳ mãnh liệt dâng lên trong lòng Khương Hoa, phảng phất như gặp phải nguy cơ sinh tử Rốt cuộc đây là cường giả cấp bậc nào.

Bỗng nhiên, người mặt nạ bạc cười lạnh: Nhà Kỳ Lân, xem ra sắp chết hết rồi nhỉ.

Khải Linh của nhà Kỳ Lân thế hệ này, không ngờ lại yếu như vậy.

Ha ha, thật buồn cười.

Nếu là ở bên ngoài, ta có lẽ còn sợ huyết mạch Kỳ Lân của ngươi, tiếc là đây là địa bàn của ta.

Khải Linh nhà Kỳ Lân, ngươi có biết các thế hệ trước của nhà Kỳ Lân, họ mạnh hơn ngươi vô số lần, nhưng vẫn không dám bước vào đây không.

Ngươi có biết nguyên nhân không.

Người mặt nạ bạc phá lên cười: Bởi vì đây là Xích Long huyết trì, chính là thánh địa trong truyền thuyết của nhà Xích Long, có thể khắc chế hoàn hảo huyết mạch của nhà Kỳ Lân các ngươi.

Xích Long huyết trì.

Thánh địa của nhà Xích Long.

Nghe hai từ này, Khương Hoa chấn động trong lòng.

Nhà Xích Long.

Hắn quá quen thuộc.

Tại Cửu Tằng Yêu Lâu ở Côn Luân Băng Xuyên, lão tổ tông của Khương gia bọn họ đã tự xưng là người nhà Xích Long.

Khương Hoa có một suy đoán.

Vào thời cổ đại, họ không quan trọng bằng thị tộc.

Mà nhà Xích Long chính là một thị tộc.

Vì vậy, người thời thượng cổ đa số đều dùng tên thị tộc để gọi người khác.

Như vậy, nhà Xích Long trong miệng người mặt nạ bạc này, chẳng phải chính là Khương gia của họ sao.

Cái gọi là Xích Long huyết trì, chẳng phải là thánh địa của Khương gia bọn họ.

Đinh.

Kích hoạt mục tiêu chính tuyến.

Hiện tại công bố nhiệm vụ chính tuyến.

Nhiệm vụ chính tuyến: Phát hiện ký chủ gặp phải manh mối liên quan đến huyết mạch nhà Xích Long, mời ký chủ tìm ra chân tướng liên quan.

Phần thưởng: 3000 điểm Tiến Hóa.

Phần thưởng: Phương pháp sử dụng Tạo Hóa quyền trượng.

Trừng phạt thất bại: Không có.

Phương pháp sử dụng Tạo Hóa quyền trượng.

Chương 82

Khương Hoa chấn động trong lòng, kể từ khi hắn nhận được quyền trượng của Tinh Tuyệt Nữ Vương, hắn vẫn luôn không biết nên sử dụng nó như thế nào.

Không ngờ hệ thống lại đưa ra phần thưởng này.

Thật quá tốt.

Nhưng Khương Hoa không hề biểu lộ ra ngoài, bình tĩnh nghe người mặt nạ bạc và Muộn Du Bình đối thoại.

Hắn biết rõ, với thực lực của mình, e rằng rất khó đánh thắng được người mặt nạ bạc này.

Muốn hoàn thành nhiệm vụ này, chỉ có thể tự mình nghĩ cách.

Người mặt nạ bạc tiếp tục nói: Ha ha, nơi này có thể áp chế sức mạnh huyết mạch Kỳ Lân của ngươi.

Mà không có sức mạnh huyết mạch Kỳ Lân, ngươi thật sự cho rằng với tu vi hiện tại của mình, có thể đánh lại ta sao.

Muộn Du Bình im lặng không nói, toàn thân bộc phát ra ánh sáng màu đỏ, đạo văn xuất hiện trên người hắn.

Một hư ảnh Kỳ Lân khổng lồ hiện lên từ trên người Muộn Du Bình, khí tức kinh khủng lập tức bao trùm toàn bộ động phủ.

Bỗng nhiên, xung quanh xuất hiện từng đạo ánh sáng màu xanh.

Hư ảnh Kỳ Lân trên người Muộn Du Bình lập tức tiêu tan không dấu vết.

Ha ha, đừng nói là ngươi, hơn hai ngàn năm trước khi nhà Xích Long còn cường thịnh, ngay cả nhà Kỳ Lân của ngươi cũng không thể

sánh bằng.

Người mặt nạ bạc có vẻ đắc ý.

Ha ha, nhà Xích Long khổng lồ như vậy, chẳng phải cũng bị ta dùng chút mưu kế nhỏ, liền nhổ tận gốc cả nhà hay sao.

Hơn hai ngàn năm trước.

Khương Hoa rung động trong lòng, người mặt nạ bạc này rốt cuộc là ai.

Lỗ Thương Vương hay là Thiết Diện Sinh.

Tình tiết thật sự đã thay đổi quá lớn.

Mặc dù trong đầu Khương Hoa có nhớ một chút tình tiết, nhưng lúc này cũng không dám chắc chắn nữa.

Nhưng hắn nghi ngờ, đây là Thiết Diện Sinh, vì hắn đeo mặt nạ.

Nhưng cũng có thể là Lỗ Thương Vương.

Trong lòng Khương Hoa còn có một nghi vấn.

Vừa rồi người mặt nạ bạc này nói, nhà Xích Long là do hắn diệt.

Vào thời Chiến quốc, nhà Xích Long không phải là bị tàn dư của Ma Quốc diệt sao.

Tại sao lại dính líu đến người mặt nạ bạc này.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa lập tức đứng ra, lạnh giọng nói: Ngươi nói là ngươi đã tiêu diệt nhà Xích Long.

Lập tức, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Khương Hoa.

Người mặt nạ bạc nhìn về phía Khương Hoa, đôi mắt dường như có thể nhìn thấu mọi thứ, khóe miệng lập tức lộ vẻ kinh ngạc.

Ồ, ngươi cũng biết về nhà Xích Long.

Ha ha, ta thật không ngờ, nhà Xích Long bị diệt hơn hai ngàn năm, bây giờ vẫn còn có người nhớ đến họ.

Khương Hoa hỏi lại: Nhà Xích Long không phải là bị Tây Châu Ma Quốc diệt sao.

Nghe đến đó, người mặt nạ bạc phá lên cười.

Ha ha, Ma Quốc.

Chỉ bằng bọn chúng cũng xứng sao.

Dù là thời kỳ đỉnh cao nhất của Ma Quốc cũng không thể nào là đối thủ của nhà Xích Long, huống chi sau này chúng còn bị diệt quốc, chỉ còn lại một chút tàn dư.

Người mặt nạ bạc dường như nói đến hứng khởi, giọng điệu cũng có chút đắc ý.

Tiểu tử, nói cho ngươi biết cũng không sao.

Năm đó, ta chính là tôi tớ của nhà Xích Long.

Nhà Xích Long nắm giữ bí mật trường sinh, người trong thiên hạ đều khao khát, tiếc là chỉ có những tộc nhân cốt lõi nắm giữ huyết mạch Xích Long của họ mới có thể tiếp xúc được bí mật trường sinh.

Vì vậy, ta đã phản bội họ, dẫn nhà Xích Long vào vòng vây của Ma Quốc, tất cả người của nhà Xích Long đều bị tóm gọn.

Người mặt nạ bạc đắc ý nói: Ha ha, nếu không có ta làm nội ứng, đám phế vật Ma Quốc kia làm sao có thể đánh thắng được nhà Xích Long.

Chân tướng. thì ra là vậy.

Khương Hoa trong lòng dâng lên một cơn tức giận.

Nhà Xích Long của họ, lại bị một tên tôi tớ phản bội, hơn nữa suýt

chút nữa còn bị diệt tộc.

Nếu không phải nhà Xích Long còn có chí bảo dịch chuyển, đưa một số tộc nhân đi, hậu quả không dám tưởng tượng Khí huyết trong người Khương Hoa sôi trào, trong lòng phẫn nộ đến cực điểm.

Bỗng nhiên, một luồng khí tức ẩn giấu đáng sợ tỏa ra.

Nụ cười đắc ý của người mặt nạ bạc tắt ngấm, trong phút chốc trở nên hoảng sợ.

Ngươi, ngươi, ngươi rốt cuộc là ai.

Tại sao trên người ngươi lại có khí tức của huyết mạch Xích Long.

Chẳng lẽ nhà Xích Long vẫn chưa bị diệt tuyệt hoàn toàn.

Không thể nào.

Điều này tuyệt đối không thể nào.

Mấy lần lột xác trước, ta cũng đã ra ngoài xem qua, thế gian này đã không còn tin tức gì về nhà Xích Long.

Người mặt nạ bạc lẩm bẩm, trong giọng nói mang theo sự không dám tin mãnh liệt.

Thế gian này làm sao có thể còn có khí tức của huyết mạch Xích Long.

Ông.

Bỗng nhiên, một tiếng rung động vang lên.

Xích Long Lệnh trên người Khương Hoa vậy mà lại từ từ lơ lửng giữa không trung, tỏa ra ánh sáng màu xanh.

Không biết vì sao, người mặt nạ bạc khi nhìn thấy Xích Long Lệnh này lại sợ hãi đến mức quỳ rạp xuống đất, toàn thân run rẩy

không ngừng, dường như sợ hãi đến cực điểm.

Van cầu ngươi, tha cho ta.

Ta không muốn chết, tha cho ta một mạng.

Người mặt nạ bạc quỳ trên đất không ngừng cầu xin.

Trong chốc lát, một luồng sáng từ trong Xích Long Lệnh bắn ra, sau đó truyền thẳng vào đầu Khương Hoa.

Phương pháp điều khiển Nô Ấn.

Khương Hoa trong lòng vừa mừng vừa sợ.

Hóa ra tôi tớ của nhà Xích Long thời thượng cổ đều sẽ bị gieo Nô Ấn vào trong cơ thể, và nhà Xích Long có thể khống chế Nô Ấn này.

Nếu họ phản bội, chỉ cần một ý niệm là có thể khiến kẻ đó nổ tan xác mà chết.

Người mặt nạ bạc này đã là tôi tớ của nhà Xích Long, vậy thì trong cơ thể tự nhiên cũng có Nô Ấn.

Chỉ là hơn hai ngàn năm trôi qua, nhà Xích Long không còn hưng thịnh, rất nhiều truyền thừa cũng đã thất lạc.

Hơn nữa, người mặt nạ bạc luôn trốn trong ngôi mộ Chiến quốc, hắn chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có người của nhà Xích Long đến đây.

Khương Hoa trong lòng khẽ động.

A — Lập tức, người mặt nạ bạc ôm đầu, không ngừng lăn lộn trên đất, miệng kêu la thảm thiết.

Tha, tha cho ta Van, van cầu ngươi Ngươi muốn cái gì ta đều có thể cho ngươi.

Ta, ta sai rồi Người mặt nạ bạc vừa kêu thảm, vừa không ngừng cầu xin tha thứ.

Bỗng nhiên, trong mắt Muộn Du Bình lóe lên một tia sáng.

Hắn trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao, đâm vào lồng ngực người mặt nạ bạc.

Khóe miệng người mặt nạ bạc trào ra máu tươi, không dám tin nhìn vào thanh Hắc Kim Cổ Đao trên ngực.

Ngươi. các ngươi đừng đắc ý.

Ngươi. các ngươi cho là. thắng rồi sao.

Thế giới này. vượt xa tưởng tượng của các ngươi.

Chương 83

Ta. sẽ ở dưới đó chờ các ngươi.

Phụt.

Người mặt nạ bạc phun ra một ngụm máu tươi, điên cuồng cười lớn, rồi cổ nghẹo sang một bên, hoàn toàn hồn về hoàng tuyền.

Tiểu Ca, cậu Tam thúc có chút kinh ngạc nói.

Muộn Du Bình thở dài một hơi, gắng gượng đứng dậy, trên người hắn không bị thương nặng lắm.

Hắn dùng Hắc Kim Cổ Đao chỉ vào một cái hộp bên cạnh: Trong đó có tất cả những gì các người muốn biết.

Sau đó, Muộn Du Bình đi sang một bên, một đao đâm chết con yêu hồ mắt xanh.

Tam thúc và Khương Hoa đều đồng loạt nhìn về phía chiếc hộp kia.

Đây lại là chiếc hộp màu tím vàng trong ảo ảnh.

Không ngờ nó lại có thật.

Lúc này, Ngô Tà và mấy người kia cũng từ từ tỉnh lại.

Ngạch Bọn họ xoa đầu, cảm thấy đau như búa bổ.

Đã xảy ra chuyện gì.

Ngô Tà gắng gượng đứng dậy.

Nhìn thấy cảnh tượng hiện trường, hắn có chút mờ mịt nói: Tam thúc, đây là sao vậy.

Ở đây đã xảy ra chuyện gì.

Tam thúc tức giận nói: Thằng nhóc thối, ta còn muốn hỏi cháu đây, ta bảo các cháu ở yên tại chỗ, sao các cháu lại hôn mê vậy.

Cháu cũng không biết a.

Ngô Tà nhíu mày nhớ lại chuyện lúc trước.

Cháu hình như không nhớ gì cả Tam thúc lại nhìn về phía Phan Tử và Đại Khuê.

Ánh mắt Đại Khuê mờ mịt, rõ ràng cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Còn Phan Tử thì lắc đầu, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Hắn nhíu mày nói: Tam gia, chúng ta hình như bị lạc mất Khương tiểu huynh đệ, sau đó ở yên tại chỗ chờ cậu ấy, rồi hình như có một con quái vật màu đỏ xuất hiện, sau đó thì tôi không biết gì nữa Đồ vô dụng.

Tam thúc mắng một tiếng.

Xem ra muốn biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ có một người biết.

Muộn Du Bình.

Cả đám đều đồng loạt nhìn về phía hắn.

Muộn Du Bình trầm mặc một hồi: Chúng ta đã rơi vào ảo ảnh từ rất sớm, cậu ấy không phải bị lạc, mà là bị con yêu hồ mắt xanh này che giấu.

Muộn Du Bình chỉ vào Khương Hoa.

Sau khi anh rời đi, bọn họ bị ảo ảnh ảnh hưởng, bắt đầu tự tàn sát lẫn nhau, tôi đã đánh ngất bọn họ Cuối cùng, con huyết thi trong quan tài đá đuổi theo, tôi giải quyết nó, rồi gặp người mặt nạ bạc này Muộn Du Bình nói rất nhẹ nhàng, nhưng mọi người đều có thể cảm nhận được sự nguy hiểm trong đó.

Đó là huyết thi đó.

Là loại bánh chưng đáng sợ nhất trong giới trộm mộ.

Khương Hoa thì ánh mắt lóe lên.

Chẳng biết tại sao, hắn luôn cảm thấy Muộn Du Bình còn có chuyện gì đó chưa nói.

Lúc này, cô gái áo đen hỏi: A Lực bọn họ sao rồi.

Nghe cô ta nói, mọi người đều đồng loạt nhìn sang.

A, Tam thúc, sao ở đây còn có một người phụ nữ.

Ngô Tà kinh ngạc nói.

Muộn Du Bình trầm mặc một chút, nói: Bọn họ đều đã bị hút cạn máu Máu.

Cô gái áo đen vội vàng chạy về phía những người áo đen đang ngã trên đất.

Quả nhiên những người áo đen này đều giống như xác khô, dường như đã bị cương thi hút cạn máu.

Tất cả mọi người đều lắc đầu, thở dài.

Thật quá thảm.

Khương Hoa lắc đầu, không để ý đến chuyện này.

Dù sao đây đều là người của Cừu Đức Khảo, không có nửa điểm quan hệ với hắn.

Hắn nhìn về phía chiếc hộp màu tím vàng.

Chiếc hộp này cầm rất nặng, trông có vẻ giống như hộp Bát Bảo.

Khương Hoa mở nó ra, bên trong là một mảnh sách lụa.

Chữ viết trên đó giống hệt như trên cuộn lụa thư Chiến quốc của

Ngô Tà.

Khương Hoa có chút đau đầu.

Hắn không hiểu những văn tự này.

Trừ phi hắn có thể đổi lấy kỹ năng tinh thông văn tự nước Lỗ.

Nhưng bây giờ không rõ chuyện gì đã xảy ra, người mặt nạ bạc cũng đã chết, hệ thống vẫn chưa báo nhiệm vụ hoàn thành.

Xem ra còn có thông tin gì đó ẩn giấu.

Bỗng nhiên, hắn trong lòng khẽ động, quay đầu nhìn về phía cô gái áo đen: Cô tên gì.

A Ninh.

Cô ta quả nhiên là A Ninh.

Cũng chính là người của Cừu Đức Khảo.

Mà Cừu Đức Khảo đã sớm có được sách lụa Chiến quốc, chữ viết trên đó hắn cũng đã giải mã.

Như vậy Khương Hoa đưa sách lụa cho A Ninh: Cô có biết chữ viết trên này không.

A Ninh nhìn một chút, ánh mắt có chút lấp lóe.

Tam thúc lập tức nhíu mày, cảnh cáo nói: Tôi nói cho cô biết, mạng nhỏ của cô bây giờ còn nằm trong tay chúng tôi, cho nên đừng có giở trò.

A Ninh mặt có chút tức giận, hít sâu một hơi: Chữ viết trên này, tôi quả thật biết, nhưng tại sao tôi phải nói cho các người biết.

Khương Hoa cười lạnh nói: Chỉ bằng mạng của cô còn trong tay chúng tôi.

A Ninh không hề động lòng, mà ra điều kiện: Muốn tôi giúp các

người giải mã văn tự, vậy thì tôi muốn cái hộp này.

Hộp.

Mọi người sững sờ.

Khương Hoa khẽ nhíu mày, sau đó cẩn thận cảm ứng một chút.

Bốp.

Hắn vỗ tay phải, lập tức dưới đáy hộp Bát Bảo lại xuất hiện một không gian hẹp, bên trong đặt một con cá bằng đồng.

Con cá đồng này hết sức kỳ quái, nó lại có hai cái lông mày, hơn nữa lông mày lại còn là hai con rắn nhỏ, toàn thân vảy cá đều vô cùng rõ ràng, sống động như thật.

Xà mi đồng ngư.

Khương Hoa trong lòng bừng tỉnh.

Đinh.

Phát hiện bảo vật có Long Khí, có hấp thu không.

Hấp thu.

Đinh.

Tổng cộng thu được 815 điểm Tiến Hóa.

Nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống, Khương Hoa có chút thất vọng.

Con xà mi đồng ngư này danh tiếng lớn như vậy mà chỉ đóng góp được hơn tám trăm điểm, thật sự là hơi ít.

Xương rồng Thiên Thư còn nhiều hơn nó vài chục điểm.

Khương Hoa mở hoàng kim nhãn, một dòng thông tin lập tức xuất hiện trong đầu.

Xà mi đồng ngư: Do đại sư phong thủy Vương Tàng Hải chế tạo, đem bí mật cả đời khắc vào trong vảy cá của xà mi đồng ngư, có thể tập hợp đủ ba con xà mi đồng ngư để thu được bí mật của Vương Tàng Hải.

Nhìn thấy con xà mi đồng ngư này, Tam thúc lập tức lạnh giọng nói: Ha ha, thứ cô muốn là con cá đồng này à.

A Ninh sắc mặt có chút thay đổi.

Phải thì sao.

Cô ta quật cường nói: Dù sao các người không đưa con cá đồng cho tôi, tôi sẽ không phiên dịch chữ viết trong sách lụa này cho các người.

Ánh mắt chú Ba dần lạnh đi.

Vẻ mặt ông ta có chút đáng sợ, rõ ràng đã thực sự động sát tâm.

Phan Tử và Đại Khuê cũng có ánh mắt lạnh lùng.

Không khí tại hiện trường nhất thời trở nên có chút căng thẳng.

Lúc này, Ngô Tà có chút không nỡ nói: Chú Ba, thôi đi, chúng ta không cần phải hại người đâu.

Chú Ba hít một hơi thật sâu, có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không nói gì nhiều.

Dù sao Ngô Tà cũng còn quá non nớt, g·iết người trước mặt cậu ta đúng là có chút không ổn.

Khương Hoa đứng một bên lắc đầu, trong lòng lại cảm thấy có chút buồn cười.

Ngô Tà và A Ninh, hai người này đúng là một cặp trời sinh.

Lúc này, Muộn Du Bình đi tới.

Hắn cầm lấy tấm lụa, nhẹ giọng nói: Tôi cũng hiểu chữ viết trên này.

Mọi người nhất thời vui mừng.

Muộn Du Bình ngồi xuống.

Hắn nhìn tấm lụa, nhất thời có chút không quen, nhưng vẫn kể lại câu chuyện được ghi chép trong đó.

Vào thời Tây Chu, Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu rơi vào lưới tình.

Chương 84

Tây Vương Mẫu không nỡ nhìn Chu Mục Vương già đi, bèn truyền thụ cho thuật trường sinh bất lão.

Thuật pháp này cần phải mượn thi miết.

Tây Vương Mẫu đưa cho Chu Mục Vương một viên đan dược bao bọc Thi Miết Vương.

Sau khi uống viên đan dược này, Thi Miết Vương sẽ ký sinh trong não người, giúp người đó giữ lại ký ức, đồng thời độc tính của Thi Miết Vương và dược hiệu của đan dược, cộng thêm tác dụng của Vẫn Ngọc, sẽ khiến cơ thể người duy trì trạng thái lột da tái sinh trong một thời gian dài.

Vì vậy, Tây Vương Mẫu đã dùng Vẫn Ngọc chế tác một bộ áo ngọc dây vàng tặng cho Chu Mục Vương.

Dựa vào hai thứ này, Chu Mục Vương có thể sống mãi trong Ngọc Dũng, và cứ mỗi năm trăm năm sẽ lột da một lần.

Sau khi trải qua chín lần lột xác, người đó sẽ có được tuổi thọ đáng kể.

Đây chính là bí mật của trường sinh bất lão.

Tuy nhiên, về sau Lỗ Thương Vương đã phát hiện ra mộ của Chu Mục Vương.

Sau khi biết được thuật trường sinh bất lão này, hắn ta đã hoàn toàn động lòng.

Hắn muốn chiếm tổ chim khách.

Trong truyền thuyết, Lỗ Thương Vương sở hữu Quỷ Tỷ, có thể

điều khiển âm binh, trên chiến trường bách chiến bách thắng.

Nhưng thực chất, Lỗ Thương Vương chỉ là một kẻ trộm mộ.

Hắn có một thuộc hạ tên là Thiết Diện Sinh.

Lỗ Thương Vương đã kể bí mật của Chu Mục Vương cho Thiết Diện Sinh, và dặn Thiết Diện Sinh sau khi mình uống viên đan dược Thi Miết Vương thì đặt hắn vào trong Ngọc Dũng.

Thế nhưng không ngờ rằng, Thiết Diện Sinh cũng vô cùng khao khát thuật trường sinh bất lão này.

Vì vậy, hắn đã không đặt Lỗ Thương Vương vào Ngọc Dũng, mà lại đặt vào trong Thất Tinh nghi quan.

Nếu không có Ngọc Dũng, Lỗ Thương Vương sẽ biến thành một huyết thi.

Cuối cùng, Thiết Diện Sinh đã uống viên đan dược Thi Miết Vương và tự mình chui vào Ngọc Dũng, cứ như vậy trải qua hơn hai nghìn năm.

Cứ mỗi hơn năm trăm năm, hắn sẽ bò ra khỏi Ngọc Dũng.

Lúc này hắn có ba ngày, trong ba ngày đó, Thiết Diện Sinh cần bổ sung máu tươi để duy trì năng lượng tiêu hao trong năm trăm năm.

Nhưng người tính không bằng trời tính.

Cuối cùng Thiết Diện Sinh đã gặp phải Khương Hoa.

Hắn cũng không ngờ rằng, gia tộc Xích Long mà hắn hại c·hết năm xưa vẫn chưa hoàn toàn tuyệt diệt, vẫn còn con cháu sống trên đời.

Hơn nữa, nhờ vào sức mạnh của Nô Ấn, Khương Hoa đã hoàn toàn g·iết c·hết hắn.

Tu vi hơn hai nghìn năm của Thiết Diện Sinh đã đạt đến mức độ cực kỳ đáng sợ, nhưng vẫn không có chút tác dụng nào.

Chỉ cần Nô Ấn trong cơ thể hắn không biến mất, thì cả đời này hắn vẫn là nô lệ của gia tộc Xích Long.

Nghe xong những câu chuyện này, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng họ cũng vô cùng chấn động, không ngờ trên đời này lại thật sự có thuật trường sinh bất lão.

Một người từ hơn hai nghìn năm trước vậy mà thật sự sống đến tận bây giờ, và suýt chút nữa đã hại c·hết bọn họ.

Nếu không phải có Khương Hoa, e rằng ngay cả Muộn Du Bình cũng phải bỏ mạng ở đây.

Lão quái vật hơn hai nghìn năm tuổi, đó không phải là chuyện đùa.

Muộn Du Bình nhìn về phía Khương Hoa, im lặng một lúc.

Cậu, thật sự là người của gia tộc Xích Long.

Khương Hoa cười cười: Anh cũng biết gia tộc Xích Long à.

Ừm.

Muộn Du Bình trầm giọng nói: Trong đầu tôi có một vài ký ức, nhưng rất nhiều thứ đã quên rồi.

Tôi chỉ biết huyết mạch của gia tộc Xích Long đã biến mất từ thời Chiến Quốc.

Không ngờ các người vẫn còn sống.

Chuyện đã bại lộ, Khương Hoa cũng không che giấu.

Tôi đúng là người mang huyết mạch gia tộc Xích Long.

Nhưng có rất nhiều chuyện, trong ghi chép của gia tộc tôi đã bị

thất lạc.

Tôi muốn hỏi, anh có biết thông tin gì về các huyết mạch viễn cổ không.

Muộn Du Bình lắc đầu, rồi lại gật đầu.

Tôi biết không nhiều.

Vào thời đại viễn cổ, tương truyền Thần Linh đã để lại huyết mạch, chia thành các thị tộc khác nhau.

Trong dòng chảy dài của năm tháng, rất nhiều thị tộc đã biến mất.

Ví dụ như huyết mạch Bạch Hổ, huyết mạch Huyền Vũ.

Đến thời Xuân Thu Chiến Quốc, các huyết mạch viễn cổ được biết đến trên thế gian chỉ còn lại huyết mạch Kỳ Lân, huyết mạch Xích Long, huyết mạch Phượng Hoàng, cùng với một số huyết mạch của các thị tộc nhỏ khác.

Không lâu sau đó, huyết mạch Xích Long cũng biến mất, thời đại của các thị tộc thượng cổ hoàn toàn kết thúc.

Khương Hoa gật đầu, những điều này cũng tương tự như suy đoán của anh.

Thượng cổ thật sự có Thần Linh sao.

Khương Hoa lại không khỏi nghi hoặc hỏi.

Muộn Du Bình lắc đầu: Cái này tôi không biết, có lẽ có, có lẽ không.

Mặc dù Khương Hoa không nhận được câu trả lời, nhưng trong lòng anh đã mơ hồ có chút phỏng đoán.

Có lẽ. thật sự tồn tại.

Nếu không, không thể giải thích được nguồn gốc của các huyết

mạch thần thú.

Những huyết mạch thần thú này thật sự quá mạnh mẽ.

Chỉ cần thức tỉnh huyết mạch là có thể nhận được sức mạnh cường đại cùng với tuổi thọ lâu dài.

Nhìn Muộn Du Bình là biết.

Chắc chắn anh ta đã thức tỉnh huyết mạch ở mức độ sơ bộ, nên mới có thể triệu gọi được sự trợ giúp của huyết mạch Kỳ Lân, và có được tuổi thọ dài lâu.

Về phần tại sao Muộn Du Bình trông không giống võ giả lục phẩm mà lại có thể thức tỉnh huyết mạch, Khương Hoa trong lòng cũng có suy đoán.

Hẳn là yêu cầu thức tỉnh của mỗi loại huyết mạch là khác nhau.

Yêu cầu thức tỉnh của huyết mạch Xích Long của họ tương đối hà khắc, phải đạt đến võ giả lục phẩm mới có thể hoàn toàn kích hoạt sức mạnh huyết mạch.

Thất Tinh Lỗ hoàng cung đã đến hồi kết.

Thiết Diện Sinh bị g·iết c·hết, kế hoạch hơn hai nghìn năm của hắn cuối cùng vẫn không thắng nổi thiên ý.

Mọi người cũng đã thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Nhưng Khương Hoa vẫn đang cẩn thận quan sát xung quanh.

Bởi vì nhiệm vụ chính tuyến của hệ thống, anh vẫn chưa hoàn thành.

Tại sao nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành.

Thiết Diện Sinh đã c·hết rồi, chẳng lẽ trong này còn có thứ gì khác sao.

Đột nhiên, sắc mặt Khương Hoa khẽ động.

Thiết Diện Sinh đã nói, nơi này là Thánh Địa của gia tộc Xích Long, hơn nữa còn có Xích Long huyết trì.

Xích Long huyết trì.

đó là thứ gì.

Ở đây chỉ có một cây đại thụ, làm gì có huyết trì nào.

Khương Hoa trong lòng có chút không hiểu.

Anh quay đầu nhìn về phía t·hi t·hể của Thiết Diện Sinh, trong lòng chìm vào suy tư.

Bọn họ đã kiểm tra kỹ t·hi t·hể của Thiết Diện Sinh, nhưng không phát hiện ra bất cứ thứ gì.

Nhưng Khương Hoa luôn cảm thấy có chút kỳ lạ.

Một yêu quái sống hơn hai nghìn năm, trên người lại không có bất cứ thứ gì, điều này dường như có chút vô lý.

Nhưng chú Ba và những người khác giải thích rằng, Thiết Diện Sinh cứ năm trăm năm lại lột da một lần, hắn cần phải chui ra khỏi Ngọc Dũng, nên trên người không có gì cũng là chuyện bình thường.

Đột nhiên, trong lòng Khương Hoa lóe lên một ý nghĩ.

Lẽ nào.

Thiết Diện Sinh cũng có không gian trữ vật.

Khương Hoa thầm đoán, hắn cảm thấy rất có khả năng.

Đầu tiên, Thiết Diện Sinh sống trong thời đại linh khí dồi dào.

Vào thời Xuân Thu Chiến Quốc, mặc dù Thần Linh đã biến mất, nhưng vì linh khí phong phú, thời đại đó đã sản sinh ra rất nhiều cường giả, tạo thành Chư Tử Bách gia.

Vì vậy, một số vật phẩm siêu phàm chắc chắn tồn tại.

Thiết Diện Sinh sống hơn hai nghìn năm, có một món đồ trữ vật cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa liền tìm kiếm trên người Thiết Diện Sinh, nhưng cũng không phát hiện ra bảo vật trữ vật nào.

Lẽ nào. thật sự không có.

Khương Hoa cũng có chút hoài nghi.

Chương 85

Nếu không với nhãn lực của anh, không thể nào không phát hiện được.

Đột nhiên, trong lòng Khương Hoa khẽ động.

Anh nhìn về phía chiếc mặt nạ hồ ly màu bạc.

Chiếc mặt nạ này đã bị tháo xuống, đặt ở bên cạnh trên mặt đất, khuôn mặt của Thiết Diện Sinh trông giống như một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi.

Chẳng lẽ là ở bên trong.

Khương Hoa cẩn thận sờ soạng.

Quả nhiên, ngón tay của anh chạm phải một hạt châu.

Hạt châu này được khảm trên đỉnh của mặt nạ hồ ly, mọi người đều cho rằng nó chỉ dùng để trang trí, không ngờ bên trong lại có huyền cơ.

Khương Hoa vui mừng, anh gỡ hạt châu xuống, đặt trong tay cẩn thận xem xét.

Hạt châu này to khoảng hạt đậu nành, toàn thân trắng bóng như ngọc, giống như một viên bảo thạch.

Nhưng khi Khương Hoa dùng tinh thần lực thăm dò vào bên trong, mới phát hiện đó là một không gian có kích thước tương đương quả bóng rổ.

Cái này cũng quá nhỏ đi.

Khương Hoa trong lòng có chút bất mãn.

Anh còn tưởng rằng lão hồ ly sống hơn hai nghìn năm này sử

dụng bảo vật không gian thì không gian bên trong chắc chắn phải rất lớn.

Không ngờ chỉ lớn bằng quả bóng rổ, so với không gian trữ vật trong Xích Long Lệnh của anh quả thực là một trời một vực.

Thôi được, hạt châu này mình không dùng đến.

Không gian quá nhỏ, chẳng đựng được thứ gì.

Hay là đợi sau khi về, mình chế tác nó thành một chiếc nhẫn, tặng cho Shirley Dương.

Mà này, hạt châu này lại không có Long Khí.

Khương Hoa thầm thu hạt châu vào, sau đó cẩn thận xem xét những thứ bên trong.

Chỉ có một cuốn sách làm từ vải trắng, một bình ngọc nhỏ và một tấm lệnh bài.

Không gian bên trong hạt châu này có rất ít vật phẩm.

Mở cuốn sách ra, bên trong toàn là chữ viết chi chít, Khương Hoa thấy đau đầu.

Xem ra anh phải đổi lấy kỹ năng tinh thông văn tự nước Lỗ mới được.

Xem trong cuốn sách vải trắng này viết cái gì.

Khương Hoa đoán chừng có thể là một cuốn nhật ký hay gì đó, ghi lại cuộc đời của Thiết Diện Sinh.

Tóm lại, cuốn sách vải trắng này vẫn rất hữu dụng.

Còn có bình ngọc nhỏ kia.

Sau khi Khương Hoa mở ra, bên trong là ba viên đan dược màu đỏ.

Đây là cái gì.

Đột nhiên, một trong những viên đan dược động đậy.

Khương Hoa trong nháy mắt hiểu ra.

Đây là Thi Miết Đan.

Thi Miết Đan có thể trường sinh bất tử.

Nếu tin tức này được tung ra, Khương Hoa tin rằng chắc chắn sẽ gây ra chấn động.

Nhưng tác hại của Thi Miết Đan này quá lớn.

Cần phải nằm trong Ngọc Dũng, trải qua chín lần lột xác mới có thể có được tuổi thọ dài lâu.

Điều này cần đến năm nghìn năm.

Khương Hoa không muốn biến thành loại quái vật này.

Anh lắc đầu, cất Thi Miết Đan vào không gian trong Xích Long Lệnh của mình.

Sau đó là món đồ cuối cùng.

Tay của Khương Hoa vừa mới chạm vào.

Đinh.

Phát hiện bảo vật chứa Long Khí, có hấp thu không.

Hấp thu.

Mắt Khương Hoa sáng lên.

Đây cũng là đồ tốt à.

Đinh.

Chúc mừng Túc Chủ nhận được 2200 Điểm Tiến Hóa. 2200 điểm.

Khương Hoa lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Xem ra lệnh bài này quả thật vô cùng bất phàm, lại có thể đáng giá

nhiều Điểm Tiến Hóa như vậy.

Cùng lúc đó, trong lòng anh cũng dâng lên một tia tò mò.

Đây rốt cuộc là thứ gì.

Vút.

Đôi mắt của Khương Hoa biến thành màu vàng kim.

Hoàng Kim Nhãn khởi động.

Lệnh Đồng Trường Sinh: Thần Linh biến mất, Tổ chức Trường Sinh hiện thế, tôn chỉ là truy tìm bí mật Trường Sinh cổ xưa.

Trong Tổ chức Trường Sinh, dùng Lệnh Trường Sinh để chứng minh thân phận, tổng cộng chia làm ba cấp vàng, bạc, đồng.

Nhìn thấy đoạn thông tin này, Khương Hoa lập tức ngây người.

Tổ chức Trường Sinh.

Đây là cái quái gì vậy.

Sao anh chưa từng nghe nói qua.

Còn Thiết Diện Sinh, một nhân vật mạnh mẽ như vậy, lại chỉ có thể xếp hạng ba.

Rốt cuộc là tổ chức gì.

Trong lòng Khương Hoa hiện lên hết nghi vấn này đến nghi vấn khác.

Anh đột nhiên nhớ lại những lời cuối cùng của Thiết Diện Sinh trước khi c·hết.

Thế giới này vượt xa sức tưởng tượng của các ngươi.

Ta sẽ ở dưới đất chờ các ngươi.

Lẽ nào Thiết Diện Sinh nói đến chính là Tổ chức Trường Sinh

này.

Khương Hoa trong lòng có chút rùng mình.

Tổ chức này cũng quá thần bí đi.

Nếu không phải Khương Hoa nắm giữ phương pháp khống chế Nô Ấn, e rằng tất cả bọn họ đều sẽ c·hết ở đây.

Thiết Diện Sinh ít nhất cũng có thực lực của võ giả lục phẩm, thậm chí còn có thể cao hơn.

Nhưng một nhân vật mạnh mẽ như vậy cũng chỉ là một thành viên cấp Đồng.

Điều này thật sự khiến người ta phải suy ngẫm.

Khương Hoa lắc đầu.

Có lẽ.

Tổ chức Trường Sinh này đã sớm biến mất trong dòng sông lịch sử rồi.

Nghĩ một hồi, anh cũng không nghĩ ra được.

Thôi thì không quan tâm nữa.

Tổ chức Trường Sinh gì chứ.

Chẳng lẽ ở thời đại này, bọn họ còn dám lộ mặt sao.

Khương Hoa đột nhiên nảy ra ý nghĩ, đặt Xích Long Lệnh lên t·hi t·hể của Thiết Diện Sinh.

Rắc rắc.

T·hi t·hể của Thiết Diện Sinh khô quắt lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Năng lượng trong cơ thể hắn đều bị hút vào trong Xích Long Lệnh.

Anh nhớ lần trước ở Côn Lôn Băng Xuyên, chính là hấp thu tàn niệm của Chúc Cửu Âm, nên mới có thể mở ra không gian trữ vật và Xích Long Uy Áp hai chức năng này.

Bây giờ lại hấp thu sức mạnh của Thiết Diện Sinh, không biết Xích Long Lệnh sẽ có thay đổi gì.

Chương 86

Khương Hoa mang theo vẻ mong đợi, nhìn vào bên trong Xích Long Lệnh.

Một khắc sau, trên mặt anh lộ ra vẻ vui mừng.

Không gian trữ vật của Xích Long Lệnh này lại lớn gấp đôi, từ 1000 mét khối ban đầu đã biến thành 2000 mét khối.

Không gian trữ vật vốn chứa đầy thịt yêu thú của anh giờ cũng trở nên trống trải hơn.

Nhìn t·hi t·hể của Thiết Diện Sinh trên mặt đất, Khương Hoa lắc đầu.

Hơn hai nghìn năm trước, hắn phản bội gia tộc Xích Long.

Hơn hai nghìn năm sau, mọi ân oán đều trở về với cát bụi.

Nhưng. tại sao nhiệm vụ chính tuyến của hệ thống vẫn chưa hoàn thành.

Có lẽ, phải tìm được Xích Long huyết trì mà Thiết Diện Sinh nói đến mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng mà.

ở đây làm gì có Xích Long huyết trì nào.

Khương Hoa quan sát nửa ngày, cũng không phát hiện ra huyết trì nào ở đây.

Chỉ có vách đá đen kịt bốn phía, cùng với cây đại thụ che trời ở giữa.

Xích Long huyết trì. sẽ ở đâu.

Lúc này, Ngô Tà đi tới.

Khương Hoa, chúng tôi đã thu dọn xong đồ đạc rồi.

Nhìn thấy anh đang nhíu mày suy nghĩ gì đó, Ngô Tà tò mò hỏi: Cậu đang nghĩ gì vậy.

Khương Hoa lắc đầu, cũng không che giấu.

Tôi đang nghĩ, những lời mà Thiết Diện Sinh nói trước khi c·hết.

Lời gì.

Lúc Thiết Diện Sinh chưa c·hết, Ngô Tà và những người khác vẫn còn đang hôn mê, nên cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này, Muộn Du Bình đột nhiên nói.

Nếu cậu muốn tìm Xích Long huyết trì, cậu có thể xem cây đại thụ kia.

Đại thụ.

Khương Hoa đột nhiên sững sờ.

Anh chợt nhìn về phía cây đại thụ ở giữa động đá.

Hình dáng của cây đại thụ này rất kỳ lạ, nó không giống với những cây đại thụ bình thường.

Trên thân nó mọc ra rất nhiều dây leo, những dây leo này rất giống rắn.

Cả cây đại thụ không biết cao bao nhiêu, tóm lại nó che kín toàn bộ hang đá, không một tia nắng nào có thể lọt qua.

Muộn Du Bình tiếp tục nói: Thiết Diện Sinh đã nói nơi này là Thánh Địa của gia tộc Xích Long, vậy thì nhất định có liên quan đến cây đại thụ này.

Bởi vì trước đó tôi phát hiện ra quan tài của Thiết Diện Sinh chính

là được lấy ra từ bên trong cây đại thụ này.

Mặc dù tôi không biết Xích Long huyết trì là gì.

Nhưng tôi nghĩ Thiết Diện Sinh nhất định sẽ đặt quan tài của mình ở nơi rất gần Xích Long huyết trì.

Một bên Ngô Tà nghi hoặc không hiểu.

Tiểu Ca, các anh đang nói gì vậy.

Sao tôi nghe không hiểu gì hết.

Muộn Du Bình lắc đầu, cũng không trả lời cậu ta.

Ở đây chỉ có A Ninh, Muộn Du Bình và chú Ba biết bí mật về huyết mạch Xích Long của Khương Hoa.

Những người khác vì đã hôn mê nên không biết những chuyện này.

Còn về A Ninh, Khương Hoa chắc chắn không thể cứ thế để cô ta đi.

Trong Kinh Kim Cương của Phật Môn, có ẩn chứa một phương pháp xóa trí nhớ, có thể xóa đi ký ức của một người.

Biện pháp này đòi hỏi tu vi thần hồn của người thi triển phải rất mạnh mẽ mới có thể thực hiện được.

Vì thế Khương Hoa đã ngưng luyện thần hồn, anh có thể dễ dàng xóa đi ký ức trong đầu A Ninh, để cô ta quên đi những chuyện đã xảy ra ở Thất Tinh Lỗ hoàng cung.

Đương nhiên, đây đều là chuyện sau này.

Nghe được lời của Muộn Du Bình, mắt Khương Hoa sáng lên.

Rất có khả năng.

Cây đại thụ trước mắt này có thể mọc thành hình rắn, mà rồng và

rắn rất giống nhau, cho nên cây đại thụ này rất có thể có liên quan đến Xích Long huyết trì.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa lập tức đi tới dưới gốc cây, bắt đầu quan sát cái hốc cây nơi đặt quan tài của Thiết Diện Sinh trước đó.

Không gian của hốc cây này rất lớn.

Sau khi Khương Hoa đi vào hốc cây, Xích Long Lệnh trên người anh lập tức bắt đầu rung lên, và không ngừng phát ra ánh sáng mờ ảo.

Mắt Khương Hoa sáng lên.

Xích Long huyết trì ở ngay bên trong.

Rung.

Khương Hoa có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh mênh mông truyền đến từ dưới gốc cây.

Luồng sức mạnh này dường như vô cùng quen thuộc.

Cùng lúc đó, Xích Long Lệnh cũng rung lên không ngừng.

Khương Hoa trong lòng bừng tỉnh.

Xích Long huyết trì ở ngay bên dưới.

Nhưng mà. anh nên xuống bằng cách nào.

Ngay lúc Khương Hoa đang do dự, Xích Long Lệnh lập tức phát ra một đạo hào quang màu đỏ.

Luồng hào quang này trực tiếp bao bọc lấy anh.

Khương Hoa còn chưa kịp phản ứng, cảnh tượng trước mắt lập tức trời đất quay cuồng.

Mở mắt ra lần nữa, anh đã không còn ở trong hốc cây đó nữa.

Đây là một đại điện tĩnh mịch.

Trên vách đá xung quanh được nạm từng viên Dạ Minh Châu, lấp lánh ánh sáng mông lung.

Bốn phía có những cây cột đá khổng lồ điêu khắc hoa văn rồng.

Trước mắt Khương Hoa, một pho tượng Chân Long vô cùng to lớn nằm vắt ngang trong đại điện.

Mỗi một chiếc vảy của nó đều tỏa ra khí tức bao la.

Nơi này dường như đã rất lâu không có người bước vào, chỉ còn lại không gian hoàn toàn tĩnh mịch.

Ở phía trước pho tượng Chân Long đó, có một tòa tế đàn.

Trên tế đàn là một cái ao lõm xuống.

Lẽ nào.

đây chính là Xích Long huyết trì.

Xích Long Lệnh lơ lửng trên không trung một vòng rồi bay về lại tay Khương Hoa.

Khương Hoa có chút bất đắc dĩ cười khổ.

Ngươi đưa ta đến đây, cũng phải nói rõ tiếp theo nên làm gì chứ.

Xích Long huyết trì này có tác dụng gì.

Lát nữa anh phải rời khỏi đây bằng cách nào.

Xích Long Lệnh không có phản ứng.

Khương Hoa bất đắc dĩ, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Ong.

Ngay khoảnh khắc anh bước lên tế đàn, toàn bộ đại điện đều sáng lên.

Khương Hoa trong lòng kinh hãi, toàn thân không thể động đậy.

Đột nhiên, hào quang màu đỏ lóe lên.

Từng đạo hư ảnh Thần Liên hiện lên trên không trung đại điện.

Đây là cái gì.

Chưa đợi Khương Hoa phản ứng lại, một đạo quang mang lập tức từ trong hư không bắn về phía cơ thể anh.

Khương Hoa không có cách nào chống cự, anh hoàn toàn không thể động đậy.

Nhưng đạo quang mang này dường như không có lực sát thương gì, chỉ là đi một vòng trong cơ thể Khương Hoa rồi lặng lẽ rời đi.

Chương 87

Khương Hoa vẻ mặt vô cùng nghi hoặc: Đây là đang làm gì.

Lẽ nào. là đang kiểm nghiệm huyết mạch của mình.

Xem có phải là tộc nhân huyết mạch Xích Long không.

Khương Hoa cảm thấy suy đoán của mình hẳn là đúng.

Đây là Thánh Địa của gia tộc Xích Long, chỉ có người sở hữu huyết mạch Xích Long mới có thể đến nơi này, nhận được tạo hóa của Xích Long huyết trì.

Nếu không, còn gọi gì là Thánh Địa của gia tộc Xích Long nữa.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa trong lòng bừng tỉnh.

Khó trách Thiết Diện Sinh chỉ ở trong hốc cây xây một cái quan tài, chứ không tiến vào nơi có Xích Long huyết trì.

Có lẽ là. hắn hoàn toàn không vào được.

Cần phải có Xích Long Lệnh dẫn đường mới có thể vào được nơi này.

Từng đạo hư ảnh thần liên biến mất.

Khương Hoa trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Đây là một tòa Đại Trận.

Những hư ảnh Thần Liên kia, mỗi một sợi đều ẩn chứa uy năng cực kỳ đáng sợ.

Khương Hoa không chút nghi ngờ, nếu những Thần Liên này phát động công kích, anh ngay cả một giây cũng không chống đỡ được, liền phải xuống gặp Diêm Vương.

Xem ra tòa Đại Trận này đã công nhận thân phận của Khương Hoa.

Tòa tế đàn này rất cao, khoảng chừng mấy chục mét.

Khương Hoa hít sâu một hơi, sau đó không ngừng đi lên.

Cộp.

Trong không gian tĩnh mịch, chỉ có tiếng bước chân của Khương Hoa.

Tất cả đều lộ ra vẻ cô tịch.

Cuối cùng, Khương Hoa đã đi tới đỉnh tế đàn.

Trên tế đàn này, có từng bộ xương trắng khoanh chân ngồi dưới đất, hiển nhiên đã c·hết từ rất lâu.

Những bộ xương trắng này đều vây quanh huyết trì ở giữa.

Nói là huyết trì, thực ra cũng gần giống như một vũng máu.

Huyết trì này chỉ rộng khoảng một mét, bên trong tràn ngập sương mù màu đỏ, trông quỷ dị khó lường.

Bên cạnh huyết trì còn có một cái bệ đá, không biết dùng để làm gì.

Khương Hoa do dự một chút.

Xích Long huyết trì này phải dùng như thế nào.

Trực tiếp nhảy xuống sao.

Lẽ nào bên trong này cũng là tinh huyết của Xích Long.

Khương Hoa đứng bên cạnh huyết trì, bên trong tràn ngập sương mù, không thấy rõ cảnh tượng bên trong.

Huyết trì này sâu bao nhiêu.

Lát nữa mình sẽ không bị ngã c·hết chứ.

Khương Hoa thử đưa tay sờ vào mép huyết trì.

Oanh.

Khương Hoa lập tức bị một luồng sức mạnh đánh bật ra.

Làm cái gì vậy.

Không cho mình chạm vào à.

Vẫn cần phương pháp mở khác.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa không khỏi nhìn về phía bệ đá bên cạnh huyết trì.

Trên bệ đá không có gì cả, chỉ có một dấu ấn lõm xuống.

Đây là cái gì.

Khương Hoa tò mò tự lẩm bẩm.

À, cái này có vẻ hơi giống Xích Long Lệnh nhỉ.

Anh thử đặt Xích Long Lệnh vào chỗ lõm trên bệ đá.

Ầm —— Cả tòa đại điện bắt đầu rung chuyển.

Khương Hoa trước mắt trở nên hoảng hốt, anh cảm thấy mình đã đến một không gian hỗn độn.

Ở phía trước anh là một lão giả áo xám.

Lão giả áo xám có khuôn mặt t·ang t·hương, dường như đã trải qua quá nhiều năm tháng.

Ngươi là ai.

Khương Hoa cảnh giác hỏi.

Lão giả áo xám nhìn về phía Khương Hoa, đôi mắt đục ngầu dường như có thể nhìn thấu tất cả.

Hơn hai nghìn năm rồi, cuối cùng cũng có người vào được sao.

Lão giả áo xám cất giọng khàn khàn, thì thầm.

Gia tộc Xích Long. chỉ còn lại một mình ngươi thôi sao.

Khương Hoa trong lòng cảnh giác, anh không nói gì.

Lão giả áo xám nở một nụ cười khó coi.

Ngươi có vẻ không biết ta.

Tự giới thiệu một chút, ta là Trận Linh của Thánh điện Xích Long huyết trì, ngươi có thể gọi ta là Thanh Lão.

Thanh Lão.

Ánh mắt Khương Hoa vẫn còn có chút cảnh giác.

Đây đều là những lão quái vật từ mấy nghìn năm trước, có thủ đoạn gì anh cũng không biết.

Nếu ông ta có ý đồ xấu, muốn đoạt xá thân thể của anh, anh căn bản không có sức phản kháng.

Tóm lại, tất cả đều có khả năng.

Ngươi có vẻ không tin ta.

Lão giả áo xám mỉm cười, ông ta không hề tức giận.

Một khắc sau, Thanh Lão nhẹ nhàng vung tay, một khối lệnh bài màu đỏ lập tức xuất hiện trong không gian này.

Xích Long Lệnh.

Ha ha, tiểu tử hậu bối của gia tộc Xích Long.

Nếu ta muốn gây bất lợi cho ngươi, sớm đã có thể trực tiếp g·iết ngươi rồi.

Khương Hoa cẩn thận suy nghĩ một chút, hình như cũng đúng.

Thanh Lão này dường như rất mạnh, ông ta muốn làm gì, mình hoàn toàn không phải là đối thủ.

Thanh Lão tiếp tục nói: Gia tộc Xích Long. còn lại bao nhiêu người.

Khương Hoa do dự một chút: Còn lại tôi và cha tôi.

Chỉ có hai người.

Trên mặt Thanh Lão không có quá nhiều sự ngạc nhiên.

Ừm.

Ai, nhớ năm đó gia tộc Xích Long phồn thịnh nhất, tộc nhân cốt lõi đã vượt qua mấy trăm người.

Thanh Lão thở dài một tiếng: Không ngờ bây giờ chỉ còn lại hai người.

Nếu không, với tu vi hiện tại của ngươi, căn bản không thể vào được nơi này.

Khương Hoa nghi ngờ nói: Tiền bối, vào nơi này cần yêu cầu gì sao.

Thanh Lão cười cười: Trước kia, nơi này cần phải là võ giả đỉnh cao lục phẩm, sắp thức tỉnh huyết mạch Xích Long mới có thể tiến vào Thánh Điện Xích Long huyết trì.

Nếu không, Xích Long huyết trì này không có chút tác dụng nào.

Khương Hoa kinh ngạc nói: Tại sao.

Bởi vì Xích Long huyết trì ẩn chứa tinh huyết của Xích Long, một khi thức tỉnh huyết mạch, tiến vào trong ao máu Xích Long, có khả năng huyết mạch phản tổ, lĩnh ngộ Xích Long tổ thông.

Thanh Lão khẽ thở dài: Tiếc là gia tộc Xích Long bị người ta mưu

hại, cuối cùng cường giả toàn bộ bỏ mình, ngay cả ta cũng suýt cho rằng gia tộc Xích Long đã bị diệt tộc.

Thiết Diện Sinh.

Xùy.

Thanh Lão lập tức cười khẩy: Hắn chỉ là một tên phế vật, một tay sai của gia tộc Xích Long thôi, dựa vào đâu mà dám tính kế gia tộc Xích Long của ta.

Nghe đến đây, Khương Hoa gãi đầu, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Không phải nói là Thiết Diện Sinh và dư nghiệt Ma Quốc nội ứng ngoại hợp, tính kế diệt đi gia tộc Xích Long sao.

Tại sao ở chỗ Thanh Lão, lời giải thích lại thay đổi.

Thanh Lão chậm rãi ngồi xuống, vẫy tay với Khương Hoa.

Tiểu tử hậu bối, ngồi đây từ từ trò chuyện đi.

Khương Hoa hơi do dự, nhưng vẫn ngồi xuống bên cạnh Thanh Lão.

Thanh Lão cười cười, bắt đầu kể về những bí mật năm xưa.

Năm xưa, gia tộc Xích Long của chúng ta là thị tộc đệ nhất, ngay cả quân chủ Tây Chu cũng phải nể mặt gia tộc Xích Long chúng ta.

Tây Chu có một vị quân chủ là Chu Mục Vương, ông ta từ tay Tây Vương Mẫu nhận được thuật trường sinh bất lão, muốn mượn Thánh Địa của gia tộc Xích Long chúng ta để nuôi dưỡng thể xác.

Gia tộc Xích Long chúng ta đã đồng ý, quan tài của Chu Mục Vương cũng được đặt ở bên ngoài Thánh Địa để nuôi dưỡng, cho đến thời đại chư hầu nổi lên, thiên hạ đại loạn, dân chúng lầm than.

Một tổ chức thần bí xuất hiện, bọn chúng tự xưng là sứ giả của thần linh viễn cổ, ra sức chiêu mộ cường giả gia nhập.

Khương Hoa trong lòng khẽ động: Tổ chức Trường Sinh.

Thanh Lão kinh ngạc nhìn anh một cái.

Ngươi cũng biết.

Tình cờ phát hiện ra.

Khương Hoa gãi gãi đầu.

Vậy xem ra Tổ chức Trường Sinh đã ngày càng ngông cuồng.

Thanh Lão lắc đầu.

Tiền bối, ý ngài là nguy cơ của gia tộc Xích Long cũng là do Tổ chức Trường Sinh gây ra.

Khương Hoa nghi hoặc hỏi.

Không sai.

Thanh Lão tiếp tục nói: Tổ chức Trường Sinh, thành viên bên trong toàn là những lão quái vật không biết đã sống bao lâu, mục tiêu duy nhất của bọn chúng chính là truy cầu bí mật Trường Sinh.

Cho nên vào một ngày nọ, Tổ chức Trường Sinh tìm đến cửa, hy vọng chúng ta có thể cung cấp một nhóm tinh huyết của huyết mạch Xích Long cho bọn chúng nghiên cứu.

Nhưng gia tộc Xích Long chúng ta làm sao có thể đồng ý loại yêu cầu này.

Về sau, Tổ chức Trường Sinh âm thầm chiêu hàng Thiết Diện Sinh, thậm chí còn có một số tộc nhân nội bộ của gia tộc Xích Long, liên hợp với Ma Quốc Tây Chu, cùng nhau bày ra một âm mưu, đem tất cả cường giả của gia tộc Xích Long một lưới bắt hết.

Sau đó, Tổ Địa của gia tộc Xích Long bị người ta đánh tới cửa, một bộ phận tộc nhân cốt lõi đã thông qua Xích Long Lệnh dịch chuyển rời đi, một bộ phận tộc nhân thì trốn đến Thần Điện Xích Long huyết trì này, cho đến khi tọa hóa mà c·hết.

Nói đến đây, Thanh Lão không khỏi thở dài một hơi.

Tiền bối, bọn họ không thể đi ra ngoài sao.

Ha ha, nơi này là Thánh Địa của gia tộc Xích Long, ngươi nghĩ ai cũng có thể tùy tiện vào, tùy tiện ra sao.

Vậy phải làm thế nào để ra ngoài.

Thanh Lão cười cười, chỉ vào Xích Long Lệnh: Đây là bảo vật cốt lõi nhất của gia tộc Xích Long, sau này ngươi nhất định không được làm mất, nếu không toàn bộ gia tộc Xích Long sẽ rơi vào tai họa ngập đầu.

Rất nhiều Thánh Địa của gia tộc Xích Long chúng ta đều cần Xích Long Lệnh để điều khiển, Thần Điện Xích Long huyết trì này có thể thông qua trận pháp truyền tống vào, nhưng muốn đi ra ngoài thì nhất định phải có Xích Long Lệnh.

Khương Hoa trong lòng bừng tỉnh.

Chẳng trách bên ngoài có nhiều xương trắng như vậy.

Nghe xong những lời này của Thanh Lão, trong đầu anh đã sắp xếp lại mọi chuyện.

Đầu tiên là Tổ chức Trường Sinh, vì muốn đoạt được bí mật trường thọ của gia tộc Xích Long, đã không tiếc một tay bày ra kế hoạch tiêu diệt toàn bộ gia tộc Xích Long.

Về sau, Thiết Diện Sinh biết được bí mật của Thần Điện Xích Long huyết trì này, sau khi đến đây, hắn liền phát hiện ra bí mật

Trường Sinh của Chu Mục Vương.

Ai mà không muốn Trường Sinh.

Chương 88

Đối mặt với sự cám dỗ của Trường Sinh, Thiết Diện Sinh đã hoàn toàn động lòng.

Hắn bày mưu tính kế mọi thứ, biến Lỗ Thương Vương thành con rối, cuối cùng tự mình chiếm tổ chim khách, chiếm đoạt tất cả.

Cho nên nói. kẻ thù của mình là Tổ chức Trường Sinh.

Đinh.

Chúc mừng Túc Chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến.

Đinh.

Chúc mừng Túc Chủ nhận được 3000 Điểm Tiến Hóa.

Đinh.

Chúc mừng Túc Chủ nhận được phương pháp sử dụng Quyền Trượng Tạo Hóa.

Xin Túc Chủ không ngừng nỗ lực, tìm kiếm chân tướng đằng sau huyết mạch Xích Long.

Một loạt tiếng thông báo vang lên trong đầu Khương Hoa.

Khương Hoa lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Hóa ra đây mới là bí mật thật sự.

Chẳng trách trước đó không có thông báo hoàn thành nhiệm vụ.

Hóa ra là lão khốn Thiết Diện Sinh kia vậy mà lại nói dối.

Hoặc có lẽ là. hắn đã không nhắc đến Tổ chức Trường Sinh.

Đây mới là nguyên nhân hệ thống không phán định hoàn thành nhiệm vụ.

Ngươi sao vậy.

Thấy Khương Hoa im lặng hồi lâu, Thanh Lão kinh ngạc nói.

À, không có gì.

Thanh Lão nhìn anh một cái, cũng không để ý.

Tiểu tử hậu bối, ngươi muốn tiến vào Xích Long huyết trì không.

A.

Khương Hoa nghi ngờ nói: Tiền bối, không phải trước đó ngài nói, chỉ có tộc nhân sắp thức tỉnh huyết mạch mới có thể vào huyết trì sao.

Bây giờ tôi cách thức tỉnh huyết mạch còn một khoảng thời gian dài mà.

Thanh Lão cười cười, giải thích: Thực ra người chưa thức tỉnh huyết mạch như ngươi, tiến vào Xích Long huyết trì cũng có chỗ tốt.

Chỉ là so với những người sắp thức tỉnh huyết mạch, lợi ích họ nhận được sẽ lớn hơn ngươi rất nhiều.

Thậm chí sự huy hoàng của gia tộc Xích Long chúng ta có thể kéo dài cũng cần dựa vào những cường giả này.

Sở dĩ có quy củ đó, chỉ là để không lãng phí tinh huyết Xích Long trong ao máu thôi.

Nói đến đây, Thanh Lão thở dài một hơi.

Nhưng bây giờ gia tộc Xích Long cũng chỉ còn lại hai người, Xích Long huyết trì này không dùng nữa thì sẽ hoàn toàn vô dụng.

Thì ra là thế.

Ánh mắt Khương Hoa lấp lóe, có thật không.

Thanh Lão này có ý đồ gì khác không.

Cho đến bây giờ, trong lòng Khương Hoa vẫn còn có chút cảnh

giác.

Đôi mắt của Thanh Lão như có thể nhìn thấu lòng người, liếc mắt một cái đã nhìn ra sự nghi hoặc của Khương Hoa.

Ông ta cười nói: Tiểu tử hậu bối, ta có thể giúp ngươi tiến vào ao máu Xích Long, nhưng cũng cần ngươi giúp ta hoàn thành một việc.

Chuyện gì.

Di chuyển Thần Điện Xích Long vào trong Xích Long Lệnh.

Cái gì.

Khương Hoa kinh ngạc kêu lên.

Điều này sao có thể.

Tiền bối, Xích Long Lệnh này không thể cho sinh linh tiến vào mà.

Thanh Lão nhẹ gật đầu, Nói thì đúng là như vậy, nhưng ta đã không còn là sinh mệnh nữa rồi, bây giờ ta chỉ là một Trận Linh mà thôi.

Nói đến đây, trong mắt Thanh Lão dường như có chút cô đơn.

Trong lòng Khương Hoa khẽ động, thăm dò hỏi: Tiền bối, không biết ngài rốt cuộc là ai.

Ta sao.

Thanh Lão lắc đầu, Cậu cứ coi ta là một người của gia tộc Xích Long, vì phạm sai lầm nên bị luyện chế thành Trận Linh đi.

Khương Hoa ra vẻ suy tư, cũng không hỏi tiếp.

Xem ra Thanh Lão dường như không muốn nói nhiều.

Tiền bối, tại sao ngài lại muốn di chuyển Xích Long Thần Điện vào bên trong Xích Long Lệnh.

Tên phế vật Thiết Diện Sinh bên ngoài đã bị cậu g·iết rồi phải

không.

Sao ngài biết được.

Khương Hoa hơi kinh ngạc.

Ha ha, tuy ta ở trong Xích Long Thần Điện, nhưng cũng có thể mơ hồ cảm nhận được chuyện xảy ra bên ngoài.

Tên phế vật Thiết Diện Sinh đó trúng phải Nô Ấn của nhà Xích Long ta mà còn muốn có được thuật trường sinh bất lão ư.

Nếu không phải cậu g·iết hắn, ta còn định đợi hắn lột xác đủ chín lần, đổi nhục thân thành Tiên Thiên chi thể, rồi sẽ khởi động thuật Nô Ấn, khiến hắn chịu đủ mọi dày vò, cuối cùng chảy khô máu mà c·hết.

Ha ha, cậu có biết điều gì là giày vò người nhất không.

Chính là vào lúc hắn đắc ý nhất, đẩy hắn xuống vực thẳm.

Nghe những lời này của Thanh Lão, trong lòng Khương Hoa cũng cảm thấy không rét mà run.

Quá độc ác.

Tên Thiết Diện Sinh đó còn tưởng mình đã tính toán mọi đường.

Không ngờ cho dù hắn có thể lột xác thành công chín lần, cũng vẫn phải c·hết không có chỗ chôn.

Khương Hoa nghĩ thôi cũng thấy rùng mình.

Hắn không nhịn được mà giơ ngón tay cái lên.

Tiền bối, vẫn là ngài cao tay.

Ha ha.

Thanh Lão cười cười, Tên phế vật Thiết Diện Sinh này, nếu không có Trường Sinh Tổ Chức giúp đỡ, hắn chẳng là cái thá gì.

Nhưng dù Thiết Diện Sinh bất tài, hắn chung quy vẫn là thành viên

của Trường Sinh Tổ Chức, cậu hẳn đã lấy được Trường Sinh lệnh của hắn rồi chứ.

Tiền bối, việc này có vấn đề gì sao.

Khương Hoa gật đầu.

Mỗi một khối Trường Sinh lệnh đều được khóa lại với mệnh hồn của chủ nhân, một khi có người t·ử v·ong, bọn chúng sẽ lập tức phát hiện và cử người đến điều tra.

Trước đây là Thiết Diện Sinh muốn chiếm lấy thánh địa này, nên không báo cáo nơi đây cho Trường Sinh Tổ Chức.

Bây giờ Trường Sinh Tổ Chức cử người tới, Xích Long Thần Điện này không lừa được bọn chúng đâu.

Khương Hoa nghi ngờ nói: Tiền bối, không phải ngài nói muốn tự do ra vào Xích Long Thần Điện thì phải có Xích Long Lệnh sao.

Vậy cũng phải xem là ai nữa.

Thanh Lão cười khổ đáp: Với khả năng của Trường Sinh Tổ Chức, thành viên Kim Lệnh của bọn chúng không hề yếu hơn người của gia tộc Xích Long đã thức tỉnh huyết mạch đâu.

Xích Long Thần Điện này nếu do con người tạo ra thì nhất định sẽ bị phá giải được, cho nên ta muốn sớm đưa Xích Long Thần Điện vào trong Xích Long Lệnh để phòng ngừa người của Trường Sinh Tổ Chức phát hiện.

Khương Hoa chợt hiểu ra.

Tiền bối, vậy bây giờ tôi phải làm sao.

Cậu vào huyết trì trước đi, kích hoạt huyết mạch trong cơ thể cậu.

Thanh Lão nói: Có sự trợ giúp của Xích Long huyết trì, có lẽ sau khi đạt tới tu vi Ngũ phẩm là cậu có thể thức tỉnh huyết mạch rồi.

A.

Khương Hoa kinh ngạc, Còn có thể thức tỉnh huyết mạch sớm sao.

Đương nhiên.

Xích Long Huyết Mạch trong cơ thể chúng ta sở dĩ cần tôi thể đại thành mới có thể hoàn toàn thức tỉnh là vì nồng độ huyết thống Xích Long trong cơ thể rất thấp, hơn nữa cần một thể phách mạnh mẽ hơn để chịu đựng sức mạnh khi thức tỉnh.

Còn nếu sớm hấp thu một lượng lớn tinh huyết Xích Long, đồng thời có thể làm cho thể phách của bản thân mạnh lên thì có khả năng thức tỉnh huyết mạch sớm hơn.

Nói xong, Thanh Lão phất tay.

Trước mắt Khương Hoa trời đất quay cuồng.

Ngay lập tức, hắn phát hiện mình đã trở lại trên tế đàn.

Mà bên cạnh hắn có một hư ảnh màu xanh nhàn nhạt.

Thanh Lão nghiêm mặt nói: Nhớ kỹ, lát nữa ta sẽ mở cấm chế huyết trì, cậu tuyệt đối không được chủ động hấp thu năng lượng trong huyết trì, nếu không cậu sẽ không chịu nổi mà nổ tan xác c·hết.

Tiền bối, tôi biết rồi.

Khương Hoa nhẹ gật đầu.

Thanh Lão vung tay, lập tức cả trời đất biến sắc.

Từng đạo Trật Tự Thần Liên xuất hiện.

Khương Hoa kinh ngạc phát hiện, Xích Long huyết trì trước mắt hắn lại bị từng đạo xiềng xích trói chặt.

Bên trong dường như có từng con rồng nhỏ muốn giãy giụa thoát ra, nhưng hoàn toàn không có cách nào thoát khỏi tấm chắn do Trật

Tự Thần Liên tạo thành.

Cửa đã mở.

Mau vào đi.

Thanh Lão lập tức hét lớn.

Trật Tự Thần Liên trước mắt không ngừng cuộn trào, sau đó lại xuất hiện một lối vào đủ cho một người đi qua.

Khương Hoa hít một hơi thật sâu.

Hắn do dự một chút, cuối cùng vẫn bước vào.

Ầm.

Từng việc Trật Tự Thần Liên khép lại.

Khương Hoa cảm giác mình đang ở trong một biển dung nham.

Vô số dung nham hình rồng nhỏ điên cuồng ùa về phía hắn.

Khương Hoa biến sắc.

Chẳng lẽ tiền bối lừa mình.

Hắn muốn trốn thoát, nhưng lối ra đã bị Trật Tự Thần Liên phong bế, căn bản không thể ra ngoài.

A a — — Khương Hoa hét thảm một tiếng.

Lập tức vô số con rồng dung nham chui vào cơ thể hắn, thiêu đốt khí huyết của hắn.

Bây giờ Khương Hoa đã không dám có suy nghĩ nào khác.

Toàn bộ ý chí của hắn đều đang đấu tranh với cơn đau trong cơ thể.

Hắn chỉ nhớ một câu.

Không được chủ động hấp thu năng lượng huyết trì.

Khương Hoa cắn chặt răng, năng lượng trong cơ thể không ngừng sôi trào dữ dội.

Từng con rồng nhỏ chui vào kinh mạch của hắn, không ngừng phá hoại.

Cùng lúc đó, nguồn năng lượng này cũng đang kích thích tia Xích Long Huyết Mạch sâu trong máu của hắn.

Nếu Khương Hoa còn ý thức, hắn sẽ có thể nhận ra tiến độ Thức tỉnh Huyết mạch trên bảng hệ thống đang tăng lên nhanh chóng. 12%. 13%.

Thời gian không biết đã trôi qua bao lâu.

Ý thức của Khương Hoa đã mơ hồ, nhưng hắn vẫn cố gắng kiên trì, giữ vững ý chí của mình không để chìm xuống.

Cuối cùng, một bàn tay lớn hình thành từ Trật Tự Thần Liên đã vớt hắn ra khỏi huyết trì.

Khương Hoa một lần nữa trở lại trên tế đàn.

Quần áo trên người hắn đã bị năng lượng huyết trì thiêu rụi.

Làn da của hắn hình thành một lớp vảy máu dày cộm, trông có chút đáng sợ.

Chương 89

Khương Hoa vô thức khoanh chân ngồi xuống đất.

Hơi thở kéo dài, thở ra thành luồng.

Rắc — — Lớp vảy máu trên người hắn bắt đầu dần dần bong ra, để lộ làn da trắng nõn như trẻ sơ sinh.

Khương Hoa đột nhiên tỉnh lại.

Sau đó theo bản năng cúi đầu nhìn xuống.

Lập tức lúng túng.

Rồi vội vàng lấy ra một bộ quần áo từ không gian trữ vật mặc vào.

A, tóc của tôi đâu rồi.

Khương Hoa theo bản năng sờ lên đầu.

Sau đó cảm thấy một vùng trơn láng.

Hắn lập tức kinh hãi.

Thanh Lão ở bên cạnh cười nói: Tóc của cậu đã bị năng lượng huyết trì thiêu hủy rồi.

Tiền bối, tóc của tôi sau này còn mọc ra được không.

Khương Hoa có chút hoảng sợ hỏi.

Hắn chỉ sợ tóc mình không mọc lại được.

Rồi khi về nhà sẽ bị cha đánh gãy chân.

Tuổi còn trẻ đã đi làm hòa thượng.

Thanh Lão sững sờ một chút, Không biết nữa, nhục thân của cậu

bây giờ rất mạnh, sau này tóc mọc ra cũng sẽ trở nên cứng cáp hơn.

Phù Khương Hoa thở phào một hơi, Vậy thì tôi yên tâm rồi.

Bây giờ cậu cảm thấy thế nào.

Thanh Lão cười hỏi.

Khương Hoa tập trung ý thức vào nhục thân.

Sau đó lập tức mừng rỡ.

Ha ha, tôi đã đột phá tam phẩm võ giả.

Hơn nữa thần hồn dường như cũng tăng trưởng một mảng lớn.

Còn có nhục thân, hình như cũng mạnh hơn nhiều.

Khương Hoa triệu hồi ra bảng hệ thống.

Túc chủ: Khương Hoa Tu vi: Tam phẩm võ giả tiến độ luyện huyết: 0% Huyết mạch: Xích Long Huyết Mạch tiến độ Thức tỉnh: 34% Công pháp: Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Kim Cương Kinh Kỹ năng: Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, hai ngón dò huyệt, Quỷ Động Văn tinh thông, chữ tiểu triện tinh thông Bảo vật: Phát Khâu Thiên Quan ấn, Tạo Hóa quyền trượng Điểm tiến hóa: 4123 điểm Nhìn thấy bảng hệ thống, Khương Hoa lập tức mừng rỡ.

Tiến độ Thức tỉnh Huyết mạch của hắn đã đạt đến 34%.

Xem ra sau này thật sự có khả năng thức tỉnh huyết mạch của bản thân trước khi đạt tới lục phẩm võ giả.

Tam phẩm võ giả.

Khương Hoa cảm thấy mình mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Khí huyết trong cơ thể hắn như một cái lò lửa, mỗi giây mỗi phút đều đang rèn luyện khí huyết, làm cho nó trở nên tinh khiết, cuối cùng đạt đến cảnh giới máu đặc như thủy ngân.

Huyết và nhục vốn là không thể tách rời.

Nếu có thể tu luyện khí huyết đến đại thành, sau này sẽ có thể bách bệnh bất xâm, an nhiên sống đến hết tuổi thọ.

Khương Hoa nắm chặt nắm đấm, xương cốt vang lên răng rắc.

Theo tiến độ Thức tỉnh Huyết mạch đạt đến 34%, hắn có thể cảm thấy chân khí trong cơ thể dường như có chút khác biệt.

Tiền bối, tôi cảm giác chân khí có chút biến hóa.

Khương Hoa cau mày nói: Nhưng biến hóa cụ thể thì tôi lại không nói rõ được.

Thanh Lão cười cười, Đó là vì sau khi cậu vào Xích Long huyết trì, cơ thể đã hấp thu một lượng lớn tinh huyết Xích Long, Huyết Mạch Chi Lực ẩn giấu trong cơ thể cậu cũng đang dần được kích hoạt.

Vậy cái này có tác dụng gì không.

Ha ha, chân khí trong cơ thể cậu đã mang một tia thuộc tính của Long tộc.

Thanh Lão giải thích: Chân khí mà con người tu luyện ra vốn không có thuộc tính.

Nhưng chân khí cậu tu luyện ra lại có thuộc tính Xích Long, uy lực sẽ mạnh hơn trước đây rất nhiều.

Khương Hoa lập tức tay phải nắm quyền, hung hăng đấm một cú về phía trước.

Ầm —— Không gian trước mặt vang lên một tiếng nổ khí.

Một luồng sóng âm màu trắng cuộn trào.

Khương Hoa lập tức lộ vẻ vui mừng.

Thực lực của hắn bây giờ so với trước đây, đâu chỉ mạnh hơn gấp đôi.

Thanh Lão đi tới, cười nói: Uy năng chân khí của cậu thực ra tăng lên theo tiến độ Thức tỉnh Huyết mạch.

Nếu có thể hoàn toàn thức tỉnh huyết mạch, cậu sẽ có khả năng lĩnh ngộ được Thần thông của Long tộc.

Khương Hoa đã không chỉ một lần nghe được hai chữ thần thông từ miệng Thanh Lão.

Hắn có chút tò mò hỏi: Tiền bối, thần thông rốt cuộc là gì.

Thanh Lão đắn đo một lúc rồi nói, Thất phẩm cảnh của võ giả được gọi là Thần Thông cảnh.

Thần thông thực ra đã không còn thuộc phạm trù võ đạo.

Pháp Thiên Tượng Địa, Súc Địa Thành Thốn, ba đầu sáu tay các loại, đều thuộc phạm trù thần thông.

Thanh Lão cười hỏi: Cậu có biết tại sao nhà Xích Long của chúng ta vào hai, ba ngàn năm trước, ngay cả vua một nước cũng phải nể mặt không.

Vì sao ạ.

Bởi vì huyết mạch của chúng ta.

Huyết mạch.

Không sai, mỗi một tộc nhân có thể thức tỉnh huyết mạch đều có thể đến Xích Long Thần Điện để tiếp nhận tẩy lễ của Xích Long huyết trì.

Trong Xích Long huyết trì, họ có cơ hội lĩnh ngộ thần thông, ở lục phẩm cảnh đã có thể nắm giữ thần thông, cộng thêm Huyết Mạch Chi Lực, cường giả lục phẩm của nhà Xích Long chúng ta thực ra không

yếu hơn những cường giả Thần Thông cảnh kia đâu.

Quan trọng nhất là, lục phẩm cảnh có thể nắm giữ thần thông, tương đương với việc con đường đến thất phẩm Thần Thông cảnh đã được đả thông.

Đối với họ, từ lục phẩm đến thất phẩm đã không còn bất kỳ ràng buộc nào, mỗi một cường giả thức tỉnh huyết mạch về cơ bản đều có thể đột phá đến thất phẩm Thần Thông cảnh.

Đây mới là nguyên nhân khiến nhà Xích Long chúng ta hùng mạnh.

Khương Hoa nghe xong, trong lòng vô cùng chấn động.

Đây là lần đầu tiên hắn nghe nói về cảnh giới sau lục phẩm võ giả.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn.

Võ đạo đến cực hạn có thể sánh ngang với thần linh.

Thần Thông cảnh.

Nghe ba chữ này thôi đã cảm thấy vô cùng lợi hại.

Khương Hoa quyết tâm trong lòng, hắn cũng phải trở thành cường giả Thần Thông cảnh.

Thanh Lão thở dài, lắc đầu nói: Với tiến độ tu hành hiện tại của cậu, chỉ có thể nói là vừa mới nhập môn.

Nhưng muốn đột phá đến Thần Thông cảnh.

Ta chỉ có thể nói là vô cùng xa vời, điều này cần có đại tạo hóa mới được.

Tôi bây giờ đã là tam phẩm võ giả, chẳng lẽ cũng không có cơ hội trở thành Thần Thông cảnh sao.

Khương Hoa có chút không tin.

Hắn cảm thấy tiến độ tu hành của mình đã là rất lợi hại rồi.

Nhưng trong mắt Thanh Lão, chỉ là miễn cưỡng nhập môn.

Điều này thật quá khoa trương.

Thanh Lão cười cười, đôi mắt đục ngầu của ông dường như có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Khương Hoa.

Cậu bây giờ chỉ mới là tam phẩm cảnh giới.

Cậu có biết vào thời Thượng Cổ, thiên tài của nhà Xích Long ta ở tuổi của cậu có tu vi gì không.

Khương Hoa lắc đầu.

Ngũ phẩm cảnh giới.

Khương Hoa có chút kinh ngạc, hắn bây giờ cũng chỉ mới 22 tuổi.

Vào thời Thượng Cổ, 22 tuổi đã có thể đột phá Ngũ phẩm võ giả.

Võ đạo càng về sau càng khó tu luyện.

Nếu không có sự trợ giúp của Xích Long huyết trì, Khương Hoa muốn đột phá đến tam phẩm võ giả ít nhất cũng cần ba tháng.

Đó là trong điều kiện linh khí dồi dào. 22 tuổi đã là Ngũ phẩm võ giả.

Thật sự quá khoa trương.

Đừng nghi ngờ.

Đây là sự thật.

Thanh Lão nghiêm túc nhắc nhở: Nhưng cậu có biết, trong số những thiên kiêu đó có bao nhiêu người có thể đột phá Thần Thông cảnh không.

Khương Hoa có chút bất đắc dĩ, chuyện xảy ra từ thời thượng cổ, tôi làm sao biết được.

Ngài có gì thì nói nhanh lên đi.

Chỉ có một phần năm.

Nói theo lý thuyết, trong mười thiên kiêu, chỉ có hai người có cơ hội đột phá đến Thần Thông cảnh.

Khương Hoa kinh ngạc, ít vậy sao. 22 tuổi đã trở thành Ngũ phẩm võ giả, chẳng lẽ mấy chục năm tiếp theo còn không thể đột phá đến lục phẩm võ giả.

Tiền bối, tại sao lại như vậy.

Khương Hoa không hiểu hỏi.

Thanh Lão lắc đầu, Điều này liên quan đến việc tu luyện sau lục phẩm cảnh giới, bây giờ cậu biết cũng có hại vô ích, chờ cậu đến cảnh giới đó tự nhiên sẽ biết tu luyện khó khăn thế nào.

Khương Hoa có chút cạn lời, hóa ra ngài vốn không có ý định nói.

Vậy còn nói ra làm gì.

Khiến lòng tôi rối bời.

Khương Hoa hít sâu một hơi.

Dứt khoát không nghĩ đến những chuyện này nữa.

Dù sao nó vẫn còn cách hắn một khoảng rất xa.

Hắn lấy ra Xích Long Lệnh.

Tiền bối, không phải ngài nói muốn chuyển Xích Long Thần Điện này vào trong Xích Long Lệnh sao.

Chúng ta bây giờ phải làm thế nào.

Thanh Lão nghiêm túc nói: Cậu mở Xích Long Lệnh ra, ta sẽ đưa Xích Long Thần Điện này vào không gian trong Xích Long Lệnh.

Nhưng mà.

Khương Hoa có chút do dự nói: Tiền bối, không gian của Xích Long Lệnh có hạn, chắc là không chứa nổi Xích Long Thần Điện đâu nhỉ.

Không gian có hạn.

Thanh Lão chế nhạo, Ai nói với cậu không gian Xích Long Lệnh có hạn.

Cậu có biết Xích Long Lệnh này là gì không.

Vật gì ạ.

Khương Hoa tò mò hỏi.

Đây chính là một kiện Thần khí.

Cậu có biết Thần khí là gì không.

Không hiểu.

Nói thế này, Thần khí chính là thần khí trấn tộc của các đại thị tộc thời thượng cổ.

Xích Long Lệnh chính là vật trấn tộc của nhà Xích Long chúng ta, chỉ cần có nó, nhà Xích Long chúng ta có thể vĩnh viễn sinh sôi nảy nở.

Lai lịch cụ thể của Xích Long Lệnh ta cũng không rõ lắm, nhưng chắc chắn có liên quan đến Xích Long viễn cổ.

Nói đến đây, Khương Hoa có chút tò mò.

Tiền bối, Xích Long. thật sự đã c·hết rồi sao.

Thanh Lão rơi vào trầm mặc.

Chương 90

Có thể đã ngã xuống.

Cũng có thể là chưa c·hết.

Sự kết thúc của thời đại Viễn Cổ, ngay cả các đại thị tộc chúng ta cũng biết rất ít, không ai biết những tiên thần vô cùng mạnh mẽ đó vì sao đột nhiên lại biến mất.

Có lẽ. có thể liên quan đến bí mật cuối cùng mà nhà Kỳ Lân bảo vệ.

Nhà Kỳ Lân.

Trong lòng Khương Hoa cả kinh.

Không ngờ lại nghe được tin tức về nhà Kỳ Lân từ miệng Thanh Lão.

Nhà Kỳ Lân.

đó không phải là Muộn Du Bình sao.

Thanh Lão gật đầu.

Tứ Tượng Thần thú trấn giữ tám phương, Kỳ Lân tọa trấn Trung Thổ, nếu nói ai hiểu rõ về thần linh viễn cổ nhất thì chắc chắn là nhà Kỳ Lân.

Thanh Lão dừng một chút, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó.

Đúng rồi, nhà Kỳ Lân bây giờ còn tồn tại không.

Khương Hoa gật đầu, Còn.

Nhưng tộc nhân của họ cũng không còn lại bao nhiêu.

Thanh Lão thở dài một hơi.

Ai, thời đại của các Thượng Cổ thị tộc đã kết thúc.

Thanh Lão dường như nhớ ra điều gì đó.

Đôi mắt đục ngầu lộ ra một tia hồi tưởng.

Một lát sau, ông tỉnh táo lại.

Ai, không nghĩ đến những chuyện này nữa.

Chúng ta vẫn nên nhanh chóng di chuyển Xích Long Thần Điện vào trong Xích Long Lệnh đi.

Nói xong, Thanh Lão lập tức phất tay.

Toàn bộ hư không bắt đầu chấn động.

Những đạo Trật Tự Thần Liên toàn bộ hiện ra, tạo thành một tấm lưới lớn trong hư không.

Nếu vận hành hết công suất, đừng nói là kẻ địch xâm nhập, cho dù là một con ruồi cũng đừng hòng vào được nơi này.

Năng lượng cuồn cuộn xung quanh không ngừng tràn vào bên trong Xích Long Lệnh.

Khương Hoa là chủ nhân của Xích Long Lệnh, có thể cảm nhận được Xích Long Lệnh đang điên cuồng hấp thu năng lượng xung quanh.

Không gian bên trong nó cũng đang không ngừng mở rộng. 2000 mét khối. 3000 mét khối.

Cuối cùng dừng lại ở kích thước 10 vạn mét khối.

Tức là một không gian 10010010.

Thanh Lão cũng trở nên nghiêm túc.

Hư ảnh của ông hóa thành một luồng thanh quang, lập tức hòa vào đại trận trên hư không.

Ầm —— Cả ngôi đại điện đều rung chuyển.

Từng đạo Trật Tự Thần Liên bao bọc chặt lấy thần điện.

Sau một khắc.

Khương Hoa thấy hoa mắt, liền trở lại Thất Tinh Lỗ hoàng cung.

Hắn vẫn ở trong thân cây xà cừ đó.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Dường như nhóm của Tam thúc đã rời đi.

Khương Hoa vội vàng thăm dò ý thức vào Xích Long Lệnh để kiểm tra.

Một ngôi đại điện tọa lạc trong không gian của Xích Long Lệnh.

Tiền bối, ngài vẫn còn đó chứ.

Vút.

Một hư ảnh màu xanh xuất hiện trước mặt hắn.

Chính là Thanh Lão.

Thanh Lão cười nói: Xích Long Thần Điện đã được di chuyển vào trong Xích Long Lệnh, khí tức ở đây đã bị ta xóa sạch toàn bộ, cho dù là Trường Sinh Tổ Chức cũng không tra ra được gì đâu.

Sau này cậu chỉ cần giao tiếp với Xích Long Lệnh là có thể liên lạc với ta.

Khương Hoa thở phào một hơi.

Người sống không thể tiến vào không gian trong Xích Long Lệnh, nhưng ý thức của Khương Hoa lại có thể thăm dò vào trong đó.

Hơn nữa hắn là chủ nhân của Xích Long Lệnh, có thể khống chế mọi thứ bên trong.

Cho dù Thanh Lão có ý đồ gì cũng không thể gây ảnh hưởng đến hắn.

Khương Hoa đi ra khỏi hốc cây xà cừ.

Bên ngoài hang đá đã không còn ai.

Tiền bối, tôi đã ở trong Xích Long Thần Điện bao lâu.

Chắc khoảng hơn mười ngày.

Cái gì.

Khương Hoa ngạc nhiên, hắn lại ở trong Xích Long Thần Điện lâu như vậy sao.

Nếu không cậu nghĩ Xích Long huyết trì dễ hấp thu như vậy à.

Thanh Lão cười nói.

Khương Hoa nghĩ lại.

Cũng phải.

Chuyến đi Xích Long Thần Điện này của hắn không chỉ đột phá tam phẩm võ giả mà huyết mạch còn được cường hóa.

Mất nhiều thời gian một chút cũng có thể chấp nhận.

Xem ra nhóm của Tam thúc đã rời đi hết rồi.

Đột nhiên, Khương Hoa nhìn thấy một tờ giấy.

Hắn đi qua nhặt lên đọc kỹ.

Tờ giấy là do Tam thúc để lại.

Tiểu huynh đệ, chúng tôi đi trước đây.

Khi thấy cậu biến mất không dấu vết, chúng tôi có chút lo lắng, nhưng Tiểu Ca nói nơi này là thánh địa của gia tộc cậu, chắc là cậu đã nhận được cơ duyên gì đó, chúng tôi cũng không làm phiền cậu nữa,

đi trước đây.

Nếu có cơ hội có thể đến Trường Sa tìm tôi.

Đến lúc đó Ngô Tam Tỉnh tôi nhất định sẽ cùng tiểu huynh đệ uống thâu đêm.

Ngô Tam Tỉnh lưu.

Trên một chuyến xe lửa.

Còi tàu hú vang, cảnh vật ngoài cửa sổ vụt qua.

Khương Hoa đã ngồi trên chuyến tàu trở về kinh thành.

Hắn đã cẩn thận quan sát lại tất cả mọi nơi trong Thất Tinh Lỗ hoàng cung, xóa sạch mọi vật phẩm, dấu vết mà họ để lại, để tránh bị người của Trường Sinh Tổ Chức phát hiện ra.

Sau đó mới rời đi.

Khương Hoa nhắm mắt lại, bắt đầu tổng kết thu hoạch.

Đầu tiên là bảo vật không gian của Thiết Diện Sinh, mặc dù không gian bên trong rất nhỏ nhưng vô cùng quý giá.

Trong không gian trữ vật của Thiết Diện Sinh có tất cả ba món đồ: một cuốn sách bằng vải trắng, Thi Miết Đan, và Trường Sinh lệnh.

Cuốn sách vải trắng đó được viết bằng văn tự nước Lỗ.

Khương Hoa không hiểu những văn tự này.

Nhưng Thanh Lão lại biết văn tự nước Lỗ.

Khương Hoa nhờ Thanh Lão phiên dịch giúp.

Nội dung trên tấm vải trắng này đúng như Khương Hoa dự đoán, thuật lại cuộc đời của Thiết Diện Sinh.

Những nội dung này không có nhiều ý nghĩa đối với Khương Hoa.

Hắn nghe một lúc liền bảo Thanh Lão không cần phiên dịch nữa.

Khương Hoa có chút thất vọng, ban đầu hắn còn nghĩ có thể biết được chút bí mật về Trường Sinh Tổ Chức từ cuốn sách vải này.

Không ngờ Thiết Diện Sinh hoàn toàn không viết gì về Trường Sinh Tổ Chức.

Thanh Lão cười nói: Cậu đừng thất vọng, trên đời này không có thứ gì có thể ghi chép về Trường Sinh Tổ Chức đâu.

Ừm.

Cậu có biết tại sao Trường Sinh Tổ Chức lại thần bí như vậy không.

Không biết.

Trường Sinh Tổ Chức tinh thông thiên cơ, phàm là bất kỳ vật gì trên đời có ghi chép về Trường Sinh Tổ Chức, bọn chúng đều sẽ cử người đến phá hủy nó.

Cho nên cậu đừng hy vọng trong này sẽ có manh mối gì về Trường Sinh Tổ Chức.

Nói đến đây, Thanh Lão thở dài một hơi.

Chương 91

Nếu Trường Sinh Tổ Chức dễ tìm như vậy, trước đây không phải là không có người muốn tiêu diệt tổ chức này.

E rằng bọn chúng đã sớm bị tiêu diệt rồi.

Nhưng bọn chúng quá thần bí, mọi người ngay cả nơi ở của Trường Sinh Tổ Chức cũng không biết, thì làm sao mà đi diệt bọn chúng.

Nghe xong lời của Thanh Lão, Khương Hoa bừng tỉnh ngộ.

Lập tức có chút nghi hoặc hỏi: Tiền bối, Trường Sinh Tổ Chức này làm sao làm được điều đó.

Ta cũng không biết.

Thanh Lão lắc đầu, Nếu ta biết, có lẽ nhà Xích Long cũng sẽ không bị tiêu diệt.

Khương Hoa không nhận được câu trả lời, dứt khoát không quan tâm nữa.

Còn về hai vật phẩm khác của Thiết Diện Sinh.

Thi Miết Đan, Khương Hoa cầm cũng không có tác dụng gì.

Trường Sinh lệnh, hắn cũng không biết có tác dụng gì, chỉ biết đây là biểu tượng thân phận của Trường Sinh Tổ Chức.

Tiếp theo là phần thưởng của hệ thống, phương pháp sử dụng Tạo Hóa quyền trượng.

Khương Hoa mang theo một tia tò mò, xem xét đoạn thông tin trong đầu.

Hồi lâu sau, Khương Hoa mở mắt ra, lộ vẻ vui mừng.

Không ngờ Tạo Hóa quyền trượng này lại có tác dụng lớn như vậy.

Tạo hóa chính là sinh cơ.

Cốt lõi của Tạo Hóa quyền trượng chính là mảnh vỡ Thanh Đồng Môn.

Tinh Tuyệt Nữ Vương dựa vào nó đã tạo ra một không gian ảo ảnh khổng lồ, khiến cho toàn bộ cư dân Tinh Tuyệt Cổ Thành sống ngơ ngơ ngác ngác trong đó hơn hai nghìn năm.

Mà phương pháp sử dụng hệ thống đưa cho chính là dung hợp nó vào trong Xích Long Lệnh.

Làm như vậy có một cái lợi, đó là sau này Xích Long Lệnh có thể cho vật sống ra vào.

Theo lý thuyết, sau khi dung hợp Tạo Hóa quyền trượng này, Xích Long Lệnh có thể sẽ dần dần phát triển thành một thế giới hoàn chỉnh.

Đây là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Thời Thượng Cổ có thuyết động thiên phúc địa.

Một số đại năng có thần thông chính là cư ngụ trong động thiên phúc địa.

Những động thiên phúc địa này dựa vào thế giới thực, tạo ra một không gian khổng lồ, có thể cho con người sinh sống bên trong.

Hơn nữa còn có thể giữ linh khí ở bên trong không bị thất thoát.

Khi Khương Hoa đem chuyện này nói với Thanh Lão, Thanh Lão chấn động mạnh.

Đôi mắt đục ngầu của ông ta lóe lên ánh sáng rực rỡ.

Nhóc Khương, cậu nói thật chứ.

Cậu có thể khiến Xích Long Lệnh diễn hóa thành thế giới.

Khương Hoa gãi đầu, Tiền bối, đây chỉ là để vật sống có thể đi vào, chưa đến mức diễn hóa thành thế giới đâu ạ.

Thanh Lão cười khẩy nói: Cậu biết cái gì.

Trên thế giới này, phàm là không gian có thể cho vật sống ra vào, thì đó đều là một tiểu thế giới.

Chỉ có thế giới có pháp tắc hoàn thiện mới có thể để sinh linh tiến vào.

Ví dụ như động thiên phúc địa thời Thượng Cổ.

Cậu nghĩ những động thiên phúc địa đó sinh ra như thế nào.

Đó đều là do các đại năng cắt ra từ mảnh vỡ không gian của thế giới thực.

Nhóc Khương, cậu có cách nào để Xích Long Lệnh có thể cho sinh linh tiến vào bên trong.

Khương Hoa lấy ra Tạo Hóa quyền trượng.

Tiền bối, ngài đã nghe qua bí mật cuối cùng mà nhà Kỳ Lân bảo vệ chưa.

Thanh Lão nhíu mày, Cái này ta thật sự biết không nhiều, nhưng ta chỉ biết rằng, nhà Kỳ Lân đời đời đều bảo vệ một cánh cửa Thanh Đồng Môn.

Không sai.

Khương Hoa chỉ vào Tạo Hóa quyền trượng trong tay hắn.

Viên bảo thạch trên quyền trượng này chính là mảnh vỡ của cánh cửa Thanh Đồng Môn đó.

Thanh Lão đột nhiên trừng to mắt.

Mảnh vỡ Thanh Đồng Môn.

Sao có thể.

Đó chính là bí mật cuối cùng mà nhà Kỳ Lân bảo vệ.

Làm sao cậu có thể có được một mảnh vỡ.

Thanh Lão mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Khương Hoa kể lại những chuyện xảy ra ở Tinh Tuyệt Cổ Thành cho Thanh Lão nghe.

Sau khi nghe xong, Thanh Lão trầm mặc một hồi.

Thở dài một hơi nói: Không ngờ nhà Kỳ Lân bây giờ cũng đã sa sút đến mức này rồi.

Mảnh vỡ này vốn không nên xuất hiện, nhất định là trước đây nhà Kỳ Lân đã xảy ra biến cố trọng đại gì đó.

Có thể là bị kẻ địch xâm lược, cũng có thể là tộc nhân phản bội, nếu không Thanh Đồng Môn mà họ bảo vệ sẽ không xảy ra vấn đề.

Khương Hoa tò mò hỏi: Nhà Kỳ Lân rất mạnh sao.

Rất mạnh.

Thanh Lão nhẹ gật đầu.

Vào thời đại của các Đế tộc, có rất nhiều Đế tộc vô cùng nổi tiếng, trong đó bao gồm nhà Xích Long của ta, nhà Kỳ Lân, nhà Bạch Hổ, v. v.

Thời kỳ đỉnh cao của nhà Kỳ Lân, ngay cả nhà Xích Long chúng ta cũng không phải là đối thủ, thần khí trấn tộc của họ cũng là mạnh nhất trong tất cả các Đế tộc.

Nhóc Khương, nếu đã cậu đã có được mảnh vỡ này, vậy đó là tạo hóa của cậu.

Nhưng ta có chút không hiểu, cậu định làm thế nào để dung hợp nó vào trong Xích Long Lệnh.

Khương Hoa cười cười, Tiền bối, tôi tự nhiên có cách của tôi.

Vút.

Một cây Tạo Hóa quyền trượng đột nhiên xuất hiện trong không gian của Xích Long Lệnh.

Thân ảnh của Thanh Lão hiện lên, lẳng lặng đứng một bên quan sát.

Khương Hoa tâm niệm khẽ động.

Viên bảo thạch được khảm trên cây Tạo Hóa quyền trượng đó bắt đầu rơi ra.

Viên bảo thạch này có hình dạng bất quy tắc, tỏa ra từng luồng khí tức thần bí.

Nó chính là mảnh vỡ của Thanh Đồng Môn, sở hữu sức mạnh thần bí.

Thần hồn của Khương Hoa xuất hiện trong đó, khuôn mặt nhỏ trang nghiêm, hai tay kết những ấn quyết kỳ lạ.

Đây là đang làm gì vậy.

Cho dù là với nhãn lực của Thanh Lão, lúc này cũng có chút nghi hoặc, không biết Khương Hoa đang làm gì.

Ông.

Một luồng sức mạnh vô danh từ trong thần hồn của Khương Hoa xuất hiện, dung nhập vào viên bảo thạch mảnh vỡ Thanh Đồng Môn.

Sau một khắc, viên bảo thạch này lại bắt đầu tan chảy.

Ầm ầm.

Cùng lúc đó, không gian trong Xích Long Lệnh cũng bắt đầu chấn động.

Năng lượng của viên bảo thạch đó đang từ từ dung nhập vào không gian xung quanh.

Thanh Lão ánh mắt kinh ngạc.

Không gian trong Xích Long Lệnh này dường như có chút biến hóa.

Thanh Lão nhíu mày suy nghĩ.

Cụ thể có thay đổi gì, ông ta lại không nói rõ được.

Giống như.

Xích Long Lệnh đã sinh ra một tia sinh cơ.

Phù cuối cùng cũng hoàn thành.

Khương Hoa thở phào một hơi.

Hắn có chút không thể chờ đợi muốn vào xem thử.

Tiếc là đây là trên xe lửa, Khương Hoa chỉ có thể coi như không có gì.

Nhìn quanh một chút khung cảnh vùn vụt trôi qua.

Khương Hoa ngáp một cái.

Hắn cảm thấy có chút nhàm chán, thế là bắt đầu nhắm mắt quan tưởng tu luyện thần hồn, quan tưởng mặt trời.

Cùng lúc đó, trong Thất Tinh Lỗ hoàng cung.

Một bóng người đột nhiên xuất hiện bên trong.

Hắn mặc áo choàng đen, không gian xung quanh dường như bị bóp méo, hoàn toàn không nhìn rõ được dáng vẻ của hắn.

Thiết Diện Sinh.

Hội viên Thanh Đồng.

Mệnh bài vỡ nát.

Rõ ràng đã c·hết.

Nhưng. ai có thể g·iết được hắn.

Còn Trường Sinh lệnh của hắn đi đâu rồi.

Tại sao ta không cảm nhận được.

Người áo đen lắc đầu, tra xét một lượt trong Thất Tinh Lỗ hoàng cung.

Hắn đi đến hang đá có cây xà cừ.

Ở đây không có gì cả.

Ngay cả t·hi t·hể của Thiết Diện Sinh cũng đã bị Khương Hoa bỏ vào trong Xích Long Lệnh.

Người áo đen khẽ hít mũi.

Hắn hơi nhíu mày.

Sau một khắc, hắn đi đến nơi Thiết Diện Sinh c·hết.

Mùi máu tươi.

Người áo đen lẩm bẩm: Thiết Diện Sinh c·hết ở đây.

Trên đời này. ai có thể g·iết được hắn.

Sau một khắc, đôi mắt của hắn không ngừng chuyển động, dường như có thể nhìn thấu mọi chuyện đã xảy ra ở đây.

Hồi lâu sau.

Người áo đen lẩm bẩm: Không được.

Dấu vết ở đây đã bị xóa sạch.

Hắn, biết về Trường Sinh Tổ Chức.

Là ai.

Vút.

Chương 92

Bóng người áo đen lóe lên.

Rất nhanh liền đến hố chôn người tuẫn táng.

Nhìn những t·hi t·hể trong hố và những con thi ca ca đang không ngừng bò qua lại bên trên, người áo đen không có bất kỳ phản ứng nào.

Mà những con thi ca ca đó cũng như thể không thấy hắn tồn tại.

Đôi mắt người áo đen chuyển động, thân hình hắn lóe lên.

Liền đến hang đá có chín bộ nữ thi ngàn năm.

Nữ thi Âm Sát ngàn năm.

Người áo đen nhìn thấy những nữ thi ngàn năm này, ngược lại có chút kinh ngạc.

Những nữ thi ngàn năm này nhìn thấy người áo đen, lập tức ánh mắt lộ ra tia máu đỏ rực, phát ra tiếng gào thét chói tai, vung móng tay dài ngoẳng, tấn công về phía người áo đen.

Nhưng mà, người áo đen không hề động đậy.

Hắn chỉ hơi lắc đầu.

Những nữ thi ngàn năm này liền lập tức ngưng lại.

Sau một khắc, những nữ thi ngàn năm hóa thành bột phấn, tan biến trong không trung.

Kinh Thành.

Khương Hoa một lần nữa đứng trên mảnh đất này, cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Chuyến đi Thất Tinh Lỗ hoàng cung này đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Ngay cả hắn cũng không ngờ, Thất Tinh Lỗ hoàng cung lại có liên hệ lớn như vậy với nhà họ Khương của họ.

Khương Hoa sờ cái đầu trọc của mình, sau đó đi về phía nhà mình.

Khi về đến nhà, hoàng hôn đã buông xuống.

Mà khi Khương Hoa bước vào cửa nhà, liền thấy cha mình đang luyện võ trong sân.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Khương Bạch Niên nhíu mày nhìn mấy lần, cuối cùng mới nhận ra đây là con trai mình.

Sau đó.

Khương Bạch Niên không nói hai lời, nhặt một cây gậy dưới đất lên, trực tiếp đánh về phía Khương Hoa.

Thằng ranh con này, mới ra ngoài mấy ngày mà đã dám đi làm hòa thượng rồi à.

Hôm nay tao đánh c·hết thằng con bất hiếu nhà mày.

Mày muốn để nhà họ Khương tao tuyệt hậu phải không.

Hôm nay tao đánh c·hết mày trước đã rồi nói.

Khương Hoa trợn tròn mắt.

Hắn không ngờ cha mình lại hung hãn như vậy.

Còn chưa kịp giải thích đã trực tiếp cầm gậy đánh tới.

Ấy, cha, cha nghe con nói đã.

Có cái gì mà nói.

Tao không có đứa con bất hiếu như mày.

Dám đi làm hòa thượng.

Lại còn cạo cả tóc đi cho tao.

Khương Bạch Niên hoàn toàn không nghe giải thích, trực tiếp cầm gậy đuổi hắn chạy khắp sân.

Ái ài, cha, đừng đánh nữa.

Con thật sự không đi làm hòa thượng.

Cha, người hiểu lầm rồi.

Khương Bạch Niên tức giận nói: Hừ, nếu mày không đi làm hòa thượng thì cái đầu trọc này là sao.

Khương Hoa vội nói: Con đã đột phá tam phẩm võ giả.

Ầm.

Một luồng khí tức mạnh mẽ bộc phát từ người anh.

Khương Bạch Niên lập tức dừng tay, ngơ ngác nhìn con trai.

Tam tam phẩm võ giả.

Con đột phá nhị phẩm võ giả mới hơn một tháng thôi mà.

Sao lại đột phá tam phẩm võ giả rồi.

Khương Bạch Niên mặt mày mờ mịt.

Ông ta tân tân khổ khổ tu luyện mấy chục năm, bây giờ cũng chỉ là tam phẩm võ giả.

Mấu chốt là, ông đột phá được tam phẩm võ giả còn phải nhờ vào linh quả mà con trai tặng.

Nếu không, cả đời này của ông e rằng đều không có cơ hội đột phá tam phẩm.

Bây giờ tu luyện võ đạo đơn giản vậy sao.

Khương Bạch Niên có chút hoang mang, cảm giác như mình đã xuyên không, đột nhiên xuyên đến mười mấy năm sau.

Nếu không thì con trai ông sao có thể đột nhiên trở thành tam phẩm võ giả được.

Ha ha, may mắn đột phá thôi, may mắn đột phá.

Khương Hoa nhếch miệng cười.

Khương Bạch Niên hoàn hồn, nhìn con trai mình.

Bốp.

Ối, cha, sao người lại đánh con.

Khương Bạch Niên mặt mày không thiện cảm: Mày vẫn chưa nói tóc của mày là chuyện gì.

Nếu con nói đây là do đột phá tam phẩm võ giả nên tóc tự động rụng, người có tin không.

Mày nghĩ sao.

Ánh mắt Khương Bạch Niên trở nên nguy hiểm.

Ha ha.

Khương Hoa cười gượng.

Thực ra con cũng không tin lắm.

Vậy còn không mau nói.

Được rồi.

Khương Hoa có chút bất đắc dĩ, sờ lên cái đầu trọc lóc.

Cha, người nắm lấy tay con.

Gì.

Khương Bạch Niên không hiểu.

Khương Hoa lười giải thích, trực tiếp đặt tay lên vai ông, sau đó cảnh vật trước mắt hai người biến đổi, họ đã đến một không gian khác.

Khương Bạch Niên nhìn cảnh tượng trước mắt, miệng há to có thể nhét vừa một quả trứng vịt.

Đây, đây là cái gì.

Khương Hoa cười nói: Cha, người còn nhớ Xích Long Lệnh không.

Xích Long Lệnh.

Trong lòng Khương Bạch Niên chợt lóe lên một ý nghĩ.

Mày đừng nói với tao đây chính là không gian bên trong Xích Long Lệnh nhé.

Ha ha, cha à, mắt nhìn của người không tệ đâu.

Bỗng nhiên, một bóng người màu xanh xuất hiện trước mặt hai người.

Khương Bạch Niên sững sờ một chút, rồi đột nhiên phản ứng lại, lập tức định ra tay.

Nhưng Khương Hoa đã ngăn ông lại.

Cha, người đừng vội, nghe con từ từ nói.

Khương Hoa liền đem chuyện xảy ra ở Thất Tinh Lỗ hoàng cung kể rõ ràng mười mươi cho Khương Bạch Niên.

Sau khi nghe xong, mặt Khương Bạch Niên đầy vẻ kinh ngạc.

Đây là thánh địa của Khương gia chúng ta.

Xích Long Thần Điện.

Còn có Xích Long huyết trì.

Thanh Lão nhìn thấy Khương Bạch Niên, thở dài một hơi: Xem ra thế hệ này của nhà Xích Long chỉ còn lại hai người các ngươi.

Sau khi nghe xong những chuyện này, Khương Bạch Niên cung kính nói với Thanh Lão: Tiền bối, ngài cũng là lão tổ tông của Khương gia con ư.

Ta.

Thanh Lão dường như có chút tự giễu.

Trước kia xem như vậy đi.

Nhưng ta đã phạm sai lầm lớn, bị luyện chế thành Trận Linh, bao nhiêu năm qua, không ngờ nhà Xích Long đã sắp tuyệt hậu rồi.

Thanh Lão thở dài một hơi, nói với Khương Bạch Niên: Ngươi đã là tộc trưởng đương thời của nhà Xích Long, vậy cũng có thể tiến vào Xích Long huyết trì để rèn luyện thân thể.

Khương Hoa vội vàng nháy mắt với Khương Bạch Niên.

Khương Bạch Niên lúc này mới như tỉnh mộng, nói: Vậy thì cảm tạ tiền bối.

Mặc dù đây là không gian trong Xích Long Lệnh, nhưng Xích Long Thần Điện lại do Thanh Lão nắm giữ.

Nếu Thanh Lão không muốn cho người vào Xích Long huyết trì, thì Khương Hoa cũng không có cách nào.

Ừm, vậy ngươi theo ta đi.

Khương Hoa ở bên cạnh cười nói: Cha, người cứ đi cùng tiền bối để tẩy luyện nhục thân đi, chuyện của Khương gia con sẽ xử lý.

Khương Bạch Niên gật đầu, rồi đi theo Thanh Lão vào trong.

Ngày hôm sau, Khương Hoa đến chỗ ở của Bàn Tử.

Điều bất ngờ là Bàn Tử lại không ở đó.

Khương Hoa hỏi thăm người xung quanh mới biết Bàn Tử sau khi có tiền cũng đã mua một căn nhà ở Kinh Thành.

Sau khi biết được địa chỉ của Bàn Tử, Khương Hoa lập tức chạy tới.

Nơi này là một Tứ Hợp Viện chiếm diện tích khổng lồ.

Đi vào trong là lối trang trí phong cách sân vườn.

Hòn non bộ, hồ cá, cầu đá, cây cối quả thực có một phong vị đặc biệt.

Ấy, Khương Hoa, sao cậu lại đến đây.

Người nói chuyện là Hồ Bát Nhất.

Lúc này Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đang sắp xếp trang bị.

Lão Hồ, anh về lúc nào vậy.

Khương Hoa cũng cười nói.

Tôi về hơn mười ngày trước rồi.

Hồ Bát Nhất nói.

Tôi còn qua nhà cậu, nhưng lúc đó cậu đi rồi.

Bàn Tử có chút ngứa ngáy kéo Khương Hoa qua: Huynh đệ, mấy ngày nay có phải cậu lại xuống mộ rồi không.

Khương Hoa cũng không giấu giếm, gật đầu.

Ối trời, huynh đệ, sao cậu không gọi tôi.

Bàn Tử giậm chân đấm ngực, hối hận nói.

Tôi lại bỏ lỡ một ngôi mộ lớn rồi.

Đó là mộ gì.

Mộ Chiến quốc.

Chiến quốc.

Bàn Tử trừng to mắt.

Vậy chẳng phải còn xa xưa hơn cả triều Tần sao.

Khương Hoa có chút buồn cười nói: Bàn Tử, niên đại càng cổ xưa không có nghĩa là đồ bên trong càng đáng tiền.

Ví như một món đồ sứ Nguyên Thanh Hoa và một chén rượu thời Chiến quốc, cậu nói cái nào đáng tiền hơn.

Chắc là là Nguyên Thanh Hoa nhỉ.

Bàn Tử gãi đầu nói.

Cậu ta tuy không rành đồ cổ, nhưng cũng từng nghe danh Nguyên Thanh Hoa.

Chương 93

Một món đồ sứ Nguyên Thanh Hoa ít nhất cũng trị giá hơn mười triệu.

Khương Hoa cười nói: Chắc chắn là Nguyên Thanh Hoa rồi, chén rượu thời Chiến quốc, nếu không có ý nghĩa lịch sử đặc biệt thì nhiều nhất cũng chỉ hơn trăm vạn.

Còn Nguyên Thanh Hoa, Bàn Tử cậu cũng đã xem buổi đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm rồi, biết nó giá bao nhiêu tiền mà.

Bàn Tử nuốt nước bọt: Mười ba triệu.

Không sai, mà đó là còn ít đấy.

Một vài món Nguyên Thanh Hoa có giá trị nghệ thuật tương đối cao, giá tiền chỉ có thể cao hơn.

Cho nên, đồ cổ không phải niên đại càng cổ xưa thì càng đáng tiền.

Thôi thôi.

Hồ Bát Nhất cắt ngang cuộc đối thoại của họ.

Bàn Tử cậu đấy, bây giờ cũng không thiếu tiền rồi, sao còn chui vào trong mắt tiền thế.

Ha ha, Lão Hồ, tôi đây là phát huy tinh thần cần kiệm tiết kiệm của các bậc tiên liệt, anh có hiểu không.

Thôi đi.

Lão Hồ bĩu môi.

Ai mà không biết cậu chứ.

Ha ha, Lão Hồ, anh đang nghi ngờ nhân cách quang huy của tôi

đấy.

Tôi lười đôi co với cậu.

Lão Hồ đảo mắt.

Tôi còn có chuyện chính cần nói với Khương Hoa.

Cậu có muốn giải quyết lời nguyền Quỷ Động nữa không.

Bàn Tử nghe vậy, lập tức im bặt.

Lời nguyền Quỷ Động vẫn luôn là tảng đá lớn đè nặng trong lòng họ.

Dù sao cũng chẳng ai muốn trên người mình có một lời nguyền, chỉ cần sống đến năm mươi tuổi là máu sẽ biến thành màu vàng rồi c·hết cả.

Khương Hoa, chúng tôi đã chuẩn bị xong rồi.

Cậu nói xem khi nào chúng ta đi Cổ Lam Huyện.

Shirley cũng về rồi.

Khương Hoa lập tức có chút vui mừng nói: Shirley đã về rồi.

Cô ấy bây giờ ở đâu.

Cô ấy đang ở khách sạn, giúp giáo sư Trần xử lý công việc.

Lát nữa tôi dẫn cậu đi tìm cô ấy.

Khương Hoa gật đầu.

Giáo sư Trần dù sao cũng là chuyên gia khảo cổ chuyên nghiệp, học trò của ông trải rộng khắp cả nước, bản thân ông cũng tham gia rất nhiều dự án khảo cổ.

Bây giờ giáo sư Trần đã điên rồi, nên Shirley liền giúp ông giải quyết những chuyện này.

Lão Hồ, Bàn Tử, tôi biết tâm trạng của các anh.

Nhưng ngôi mộ tiếp theo chỉ có thể nguy hiểm hơn Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Cho nên chúng ta nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng.

Hơn nữa, lần này tôi định để các anh đột phá nhất phẩm võ giả rồi mới xuất phát đến Cổ Lam Huyện.

Nếu không, vào trong mộ, các anh căn bản không có năng lực tự bảo vệ mình.

Shirley đã đem Bàn Sơn Quyết dạy cho Lão Hồ và Bàn Tử, nhưng tiến độ tu luyện của hai người rất chậm, đến nay vẫn chưa nhập môn.

Nghe Khương Hoa nói, Lão Hồ có chút lúng túng: Ách, Khương Hoa, tôi cảm thấy mình thật sự không phải là người có tố chất luyện võ, hay là tôi thôi đi.

Không được.

Khương Hoa lắc đầu.

Nếu các anh không đột phá võ giả, vậy tôi thà không dẫn các anh đi.

Sau này chúng ta đi xuống mộ sẽ chỉ càng ngày càng nguy hiểm, thậm chí còn nguy hiểm hơn Tinh Tuyệt Cổ Thành gấp mấy chục lần.

Do đó, nếu các anh chỉ là người bình thường, vậy chi bằng ở nhà chờ tôi và Shirley tìm được Mộc Trần Châu, chữa khỏi lời nguyền Quỷ Động.

Bàn Tử lập tức sốt ruột: Ấy ấy, Khương huynh đệ, cậu không thể bỏ lại chúng tôi được, chúng tôi luyện là được chứ gì.

Lão Hồ do dự một chút: Khương Hoa, nhưng chúng ta muốn đột phá nhất phẩm võ giả thì không biết cần bao lâu nữa Khương Hoa

cười cười, trong tay xuất hiện hai quả trái cây.

Yên tâm đi, chúng ta là huynh đệ cùng sống cùng c·hết, sao tôi có thể bỏ lại các anh được.

Đây là hai quả linh quả, chỉ cần các anh ăn vào, sẽ có xác suất rất lớn đột phá nhất phẩm võ giả.

Khi Bàn Tử nhìn thấy hai quả linh quả này, mắt đột nhiên sáng lên.

Đây là Thổ Linh quả.

Lão Hồ sững sờ: Thổ Linh quả gì.

Bàn Tử kích động nói: Lão Hồ, anh còn nhớ tôi kể với anh, trong buổi đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, vật phẩm áp trục cuối cùng chính là hai quả Thổ Linh quả không.

Ừm, cậu còn nói hai quả linh quả đó đều bán được hơn hai tỷ.

Nói đến đây, Lão Hồ cũng không nhịn được trừng to mắt.

Chẳng lẽ đây chính là Thổ Linh quả trị giá hai tỷ mấy đó.

Khương Hoa cười gật đầu.

Thổ Linh quả này tuy quý giá, nhưng trong không gian trữ vật của anh vẫn còn rất nhiều, cho Lão Hồ và Bàn Tử hai quả cũng không phải chuyện gì to tát.

Lão Hồ và Bàn Tử là nhân vật chính trong thế giới trộm mộ, trong cõi u minh có đại khí vận, biết đâu lúc nào đó có thể cứu mạng họ một phen.

Mà thế giới trộm mộ này đã biến đổi ngày càng nguy hiểm, Lão Hồ và Bàn Tử chỉ là người bình thường, rất khó đối phó với hành trình tiếp theo.

Cho nên Khương Hoa muốn dùng Thổ Linh quả để nâng tu vi của

họ lên nhất phẩm võ giả, giúp họ có chút năng lực tự bảo vệ mình.

Lão Hồ sợ hết hồn, vội nói: Khương Hoa, Thổ Linh quả này quá quý giá, cậu vẫn nên tự mình giữ đi, đồ đắt như vậy, tôi và Bàn Tử thật sự trả không nổi.

Khương Hoa một tay nhét Thổ Linh quả vào tay anh ta.

Lão Hồ, cho anh thì cứ cầm đi.

Khương Hoa nghiêm túc nói.

Lão Hồ, Bàn Tử, các anh nếu có thể đột phá nhất phẩm võ giả, chính là báo đáp tốt nhất cho tôi rồi.

Lão Hồ và Bàn Tử nhìn Thổ Linh quả trong tay, hốc mắt có chút ửng đỏ, sau đó trịnh trọng gật đầu.

Khương Hoa, sau này cậu chính là đại ca của chúng tôi.

Nếu có chuyện gì cần chúng tôi, huynh đệ cậu cứ mở miệng, tôi và Bàn Tử dù lên núi đao xuống biển lửa cũng sẽ giúp cậu hoàn thành.

Khương Hoa cười cười, vỗ vai Lão Hồ: Đừng nói những lời này, chúng ta đều là huynh đệ.

Dưới sự giúp đỡ của Khương Hoa, Lão Hồ và Bàn Tử ăn Thổ Linh quả, sau đó không ngừng tu luyện luyện thể thuật trong Bàn Sơn Quyết.

Thổ Linh quả vào miệng tan ra, dược lực mạnh mẽ bắt đầu tràn ngập toàn thân, giúp họ tẩy kinh phạt tủy, đồng thời hóa thành một luồng khí huyết chi lực cường đại, rất nhanh liền đột phá cảnh giới nhất phẩm võ giả.

Nhìn thấy Lão Hồ và Bàn Tử đã hoàn thành tu luyện, Khương Hoa hài lòng gật đầu.

Trong sân bay ra một mùi hôi thối.

Đó là độc tố mà Lão Hồ và Bàn Tử thải ra sau khi tẩy kinh phạt tủy.

Ngô Khương Hoa bịt mũi, hỏi Lão Hồ địa chỉ của Shirley Dương, sau đó lập tức nhanh chóng rời đi.

Khương Hoa đến khách sạn Shirley Dương đang ở.

Sau khi hỏi nhân viên, mới biết Shirley Dương đã ra ngoài.

Khương Hoa nghĩ ngợi, rồi đi về phía học viện lịch sử Kinh Thành.

Đến nơi, cuối cùng anh cũng tìm thấy bóng dáng của Shirley Dương trong một văn phòng giảng dạy.

Lúc này, Shirley Dương mặc quần jean bó sát, bên trên khoác một chiếc áo da màu vàng, trên đầu đội một chiếc mũ nồi, trông vô cùng hiên ngang.

Không biết vì sao, khi Khương Hoa nhìn thấy Shirley Dương, trong lòng có một cảm giác vô hình, dường như giữa hai người họ có một mối liên hệ nào đó, nhưng lại không nói rõ được là gì.

Mà Shirley nhìn thấy Khương Hoa đến, đầu tiên là sững sờ, sau đó nở nụ cười: Sao anh lại đến đây.

Tôi nghe Bàn Tử nói cô đã về nên đến khách sạn tìm cô, thấy cô không ở đó nên tôi đến đây.

Khương Hoa thành thật nói.

Shirley nhìn thấy Khương Hoa, trong lòng cũng có chút kích động, nhưng lúc này còn có người ngoài, cô chỉ có thể kìm nén sự phấn khích trong lòng.

Khương Hoa, vị này là giáo sư Tôn Diệu Tổ.

Ông ấy cũng là một nhà sử học, có giao tình rất sâu với giáo sư

Trần, mấy năm trước đã khai quật được một lô mai rùa ở Long Lĩnh, văn tự khắc trên đó rất giống với văn tự trên thiên thư xương rồng.

Cho nên tôi đến đây tìm giáo sư Tôn để tìm hiểu tình hình.

Shirley Dương nói ra mục đích của chuyến đi này.

Giáo sư Tôn đeo một cặp kính, trông khoảng hơn năm mươi tuổi, trên người toát ra khí chất học giả đậm đặc.

Giáo sư Tôn, chào ngài, tôi là học trò của giáo sư Trần, Khương Hoa.

Giáo sư Tôn đẩy gọng kính, quan sát Khương Hoa một chút: Ừm, trước đây ta đã gặp cậu ở chỗ lão Trần.

Shirley Dương cười nói: Giáo sư Tôn, rất cảm ơn những lời giảng giải của ngài hôm nay, tôi đã có một chút hiểu biết sơ bộ.

Đợi chúng tôi từ Long Lĩnh trở về, sẽ lại đến làm phiền ngài.

Ừm, Shirley à, ta rất thông cảm cho thân thế của cháu, nhưng nếu là chuyện không thể làm được thì vẫn nên bảo trọng thân thể của mình thì hơn.

Giáo sư Tôn nghiêm túc nhắc nhở.

Long Lĩnh tôi đã từng đi một lần, nơi đó vô cùng nguy hiểm, dưới lòng đất có rất nhiều hang động, không cẩn thận sẽ rơi vào, lần khai quật cổ mộ đó, chúng ta có rất nhiều người đã rơi vào mê quật, sau đó không bao giờ ra ngoài được nữa.

Yên tâm đi, giáo sư Tôn, tôi sẽ chú ý.

Shirley Dương gật đầu.

Sau đó liền cùng Khương Hoa rời đi.

Hai người đi trên con đường nhỏ trong trường học.

Khóe miệng Shirley Dương lộ ra nụ cười, chủ động kéo tay Khương Hoa, cẩn thận nắm lấy.

Khương Hoa do dự một chút, cuối cùng vẫn không rút tay ra.

Giáo sư Tôn có hiểu biết rất sâu về chữ viết trên thiên thư xương rồng, ông ấy đã từ lô mai rùa khai quật ở Long Lĩnh phỏng đoán ra một số thông tin.

Cho nên tôi mới đến tìm giáo sư Tôn tìm hiểu tình hình, có lẽ sau này chúng ta tìm được cả ba mảnh thiên thư xương rồng, còn phải đến làm phiền giáo sư Tôn nữa.

Thời gian này tôi cũng đã thu thập một số thông tin về Cổ Lam Huyện ở Kinh Thành, trang bị cũng đã chuẩn bị xong, tùy thời đều có thể xuất phát.

Còn giáo sư Trần, tôi đã sắp xếp ổn thỏa, có người hầu chuyên môn chăm sóc ông ấy, anh cứ yên tâm.

Tiền bồi thường cho giáo sư Hách và Sở Kiện, tôi cũng đã đưa đến tay người nhà họ.

Nói đến đây, Shirley do dự một chút.

Nhưng Tiểu Diệp tôi tìm được địa chỉ nhà cô ấy, nhưng không thấy người nhà cô ấy đâu, họ đã dọn đi rồi.

Nghe Shirley Dương nói, Khương Hoa cảm thấy nhẹ nhõm.

Shirley giống như một quản lý hậu cần, đã xử lý xong hết những chuyện lặt vặt, anh không cần phải bận tâm nữa.

Cảm giác này thật sự rất tốt.

Đây là lần đầu tiên Khương Hoa nắm tay con gái, lòng bàn tay toàn là mồ hôi.

Không sao, nếu họ không muốn chúng ta tìm thấy, vậy tiền bồi

thường của Tiểu Diệp cũng không cần đưa nữa.

Nhưng Uông gia đã chú ý đến chúng ta, tạm thời chưa có động tĩnh gì, nhưng chúng ta cũng phải cẩn thận một chút.

Khương Hoa bây giờ đã là tam phẩm võ giả, lại thêm đủ loại thủ đoạn, đã không còn sợ người của Uông gia nữa.

Shirley Dương gật đầu: Ừm.

Khương Hoa hỏi: Shirley.

Ừm.

Phương pháp tu luyện thần đạo kia, cô đã tu luyện chưa.

Shirley Dương gật đầu: Ừm, tôi bây giờ đã sơ bộ ngưng kết được tượng thần.

Khương Hoa khẽ nhíu mày: Shirley, tôi đã nghiên cứu kỹ môn tu luyện thần đạo này, nó có hại rất lớn, tu luyện đến cuối cùng có thể sẽ âm thầm ảnh hưởng đến tiềm thức của cô.

Cho nên, tôi nghĩ cô đừng tu luyện nữa.

Shirley Dương lại không để ý mà cười cười: Anh không cảm thấy bây giờ tôi có chút khác biệt sao.

Cái gì.

Khương Hoa sững sờ.

Shirley Dương quay đầu nhìn anh, trong đôi mắt lấp lánh ánh sáng u tối.

Chương 94

Khương Hoa lập tức ngây người tại chỗ.

Bởi vì anh đã nhìn thấy bóng dáng của chính mình trong sâu thẳm đôi mắt của Shirley Dương.

Đó là một tôn Pháp Tương vô cùng to lớn.

Khuôn mặt của Pháp Tương giống hệt Khương Hoa.

Tôn Pháp Tương này mình quấn Tinh Hà, chân đạp lên địa ngục vô biên, vô số oan hồn lệ quỷ đang gào thét thê lương dưới chân.

Ông.

Mơ hồ, ánh mắt Khương Hoa hoảng hốt.

Anh dường như cảm nhận được một luồng khí tức kỳ diệu tỏa ra từ người Shirley Dương, sau đó dung nhập vào thần hồn của mình.

Luồng khí tức này giống như nhiên liệu, mặt trời lớn trong Hồn Hải của anh dường như được bổ sung, đột nhiên tỏa ra ánh sáng mãnh liệt.

Dưới ánh sáng này, thần hồn của Khương Hoa cũng đang nhanh chóng tăng lên.

Chuyện này đây là chuyện gì.

Tốc độ tu luyện thần hồn của ta dường như tăng lên mấy lần.

Cùng lúc đó, Thanh Lão hiện lên trong đầu anh.

Lão kinh ngạc nói: Đây là tín ngưỡng chi lực.

Khương tiểu tử, sao ngươi lại tu luyện thần đạo trong truyền thuyết.

Thành thần chi pháp này đáng lẽ đã sớm biến mất rồi chứ.

Không đúng.

Ngươi không có tu luyện thần đạo.

Ngươi chỉ là thu được tín ngưỡng chi lực mà thôi.

Đây chỉ là phương pháp của tín đồ thần đạo mà thôi Thanh Lão tự lẩm bẩm, rõ ràng cảnh này đã khiến cả lão cũng phải chấn kinh.

Tôi cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Khương Hoa bất đắc dĩ đáp.

Anh nhìn về phía Shirley Dương, không nhịn được hỏi: Shirley, đây là chuyện gì vậy.

Shirley Dương cười nói: Môn tu hành thần đạo này cần phải tạo dựng một tôn thần linh trong đầu.

Về việc chọn thần linh nào, tôi cũng không ngốc đến mức tạo dựng những thần linh đó trong đầu mình.

Cho nên tôi đã lấy anh làm hạt nhân, kiến tạo một tôn thần linh, bước lên con đường thần đạo.

Nghe Shirley Dương nói, Khương Hoa cũng không khỏi cảm thấy có chút choáng váng.

Anh, đã biến thành thần linh trong đầu Shirley Dương.

Sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ.

Khương Hoa không nhịn được hỏi trong đầu: Tiền bối, chuyện này sẽ không có vấn đề gì chứ.

Thanh Lão nhíu mày trầm tư: Ở thời đại viễn cổ, chư thần hiện thế, tranh đoạt hương hỏa, chính là vì thu được tín ngưỡng chi lực.

Truyền thuyết nói rằng tín ngưỡng chi lực có quan hệ rất lớn đến

con đường tu hành của thần linh.

Khương Hoa không nhịn được hỏi: Tiền bối, chuyện này có vấn đề gì không.

Theo ta được biết, thần đạo pháp chia làm hai loại. một loại là phương pháp tu luyện của thần linh, một loại là phương pháp tu luyện của tín đồ.

Phương pháp tu luyện của tín đồ là để cho tín đồ tu luyện thần đạo chi pháp, có thể liên tục sinh ra tín ngưỡng chi lực.

Về phần phương pháp tu luyện của thần linh, trên đời này đã biến mất rồi.

Khương Hoa tiếp tục hỏi: Tiền bối, vậy Shirley làm như vậy, sẽ có tai họa ngầm gì không.

Thanh Lão suy nghĩ một lúc, nói: Đối với ngươi mà nói, hẳn là có lợi mà không có hại. còn đối với nữ oa kia, ta cũng không biết.

Khương Hoa nghiêm túc nói: Shirley, cô tu luyện môn thần đạo chi pháp này, có cảm thấy có điểm gì không tốt không.

Không có.

Shirley Dương lắc đầu.

Chỉ là tôi cảm thấy, tượng thần của anh yếu quá, ngay cả nhất phẩm võ giả cũng đánh không lại.

Khương Hoa có chút lúng túng, môn tu luyện thần đạo này, tất nhiên phải tạo dựng thần linh để thu được sức mạnh.

Uy lực tự nhiên là có liên quan đến thần linh.

Anh bây giờ chỉ mới sinh ra thần hồn, so với những thần linh kia, anh tự nhiên vô cùng yếu ớt.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa vẫn không nhịn được nói: Shirley, hay là cô đừng tu luyện nữa, chi bằng tu luyện võ đạo, sau này tôi cũng có thể giúp cô.

Shirley Dương lắc đầu: Tôi tự biết mình, võ đạo tôi bây giờ không có thiên phú, dù tu luyện cả đời, cũng có thể chỉ là nhị tam phẩm võ giả thôi.

Cho nên tôi chi bằng tu luyện thần đạo, tôi có thể cảm nhận được, chỉ cần anh có thể trở nên cường đại hơn, tôi cũng có thể nhờ đó mà được lợi.

Nói đến đây, Shirley Dương cười nói: Biết đâu sau này anh trường sinh bất lão rồi, tôi cũng có thể có được tuổi thọ lâu dài, mãi mãi ở bên cạnh anh.

Nghe những lời này của cô, Khương Hoa có chút muốn nói lại thôi, nhưng lại không biết nói gì.

Thế là chỉ có thể thở dài một hơi.

Vậy được rồi, nhưng cô đừng dùng tinh khí thần của bản thân để phụng dưỡng tôn thần linh này, như vậy đối với cơ thể cô mà nói, chỉ tạo thành gánh nặng.

Ừm, tôi nghe lời anh.

Shirley Dương ngoan ngoãn gật đầu.

Đúng rồi, tôi nghĩ anh sẽ cần cái này.

Shirley Dương lấy ra một vật.

Khương Hoa ngưng thần nhìn lại, lập tức trong lòng kinh ngạc.

Toan Nghê Thú Bì.

Cô tìm thấy nó ở đâu vậy.

Trong lòng Khương Hoa kinh ngạc, đây là tấm Toan Nghê Thú Bì thứ hai.

Kể từ khi có được tấm đầu tiên, anh đã rất lâu không tìm thấy thêm.

Không ngờ trong tay Shirley Dương lại có một tấm.

Shirley Dương nói: Đây là lúc tôi về nhà dọn dẹp di vật của ông ngoại, ngẫu nhiên phát hiện trong di vật.

Tôi thấy tấm da thú này rất giống với tấm da thú chúng ta phát hiện dưới Tinh Tuyệt Cổ Thành, cho nên liền mang đến cho anh.

Shirley Dương đem Toan Nghê Thú Bì giao cho Khương Hoa.

Khương Hoa cầm trong tay.

Đinh.

Phát hiện bảo vật chứa Long Khí, có hấp thu không.

Hấp thu.

Chúc mừng Túc Chủ thu được 1036 Điểm Tiến Hóa.

Khương Hoa dùng hoàng kim nhãn kiểm tra một hồi.

Quả nhiên là Toan Nghê Thú Bì.

Toan Nghê Thú Bì tổng cộng có bảy tấm.

Anh bây giờ đã có hai tấm.

Bên trong Toan Nghê Thú Bì này ẩn chứa bảo tàng của Từ Phúc, có khả năng chứa thông tin về thuốc trường sinh bất lão.

Tiếc là cần tổng cộng bảy tấm Toan Nghê Thú Bì, Khương Hoa bây giờ chỉ có hai tấm.

Đi thôi, chúng ta về thôi.

Hai người đi dạo trong khuôn viên học viện lịch sử Kinh Thành.

Thấy trời dần tối, liền cùng nhau rời đi.

Trước khi chia tay, Shirley Dương hỏi: Khi nào chúng ta đi Cổ Lam Huyện.

Khương Hoa suy nghĩ một chút: Đợi tôi mấy ngày đi, cha tôi bây giờ còn có chút việc, tôi cần xử lý chuyện trong Danh Cổ Hiên.

Đợi cha tôi về, chúng ta liền xuất phát đến Cổ Lam Huyện.

Shirley Dương gật đầu: Được.

Ban đêm.

Khương Hoa khoanh chân ngồi trên giường tu luyện.

Mặt trời lớn trong đầu anh giống như lò lửa, không ngừng rèn luyện thần hồn.

Sau khi nhận được tín ngưỡng chi lực của Shirley Dương hôm nay, Khương Hoa có thể cảm nhận được tốc độ tu luyện thần hồn của mình đã tăng lên gấp đôi.

Nhưng điều này cần tín ngưỡng chi lực liên tục không ngừng.

Nếu không, một khi tín ngưỡng chi lực này bị ngắt quãng, tốc độ tu luyện của anh sẽ rất nhanh chóng trở lại như cũ.

Bỗng nhiên Khương Hoa cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc.

Luồng khí tức này ở cách đó không xa, liên tục không ngừng tỏa ra tín ngưỡng chi lực, thông qua một con đường nào đó truyền đến trong đầu Khương Hoa.

Rất rõ ràng, Shirley Dương cũng đang tu luyện.

Trong lòng Khương Hoa khẽ động.

Nếu tín ngưỡng chi lực có thể truyền cho nhau, vậy ta có thể liên lạc từ xa với Shirley Dương không.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa lập tức thử nghiệm.

Anh nhắm mắt ngưng thần, cẩn thận cảm nhận nguồn gốc của luồng tín ngưỡng chi lực này, đồng thời thử giao tiếp.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Cuối cùng, Khương Hoa mãnh liệt cảm nhận được một thế giới mới.

Trong thế giới này, chỉ có vô số điểm sáng.

Mỗi điểm sáng đều là một sinh vật có trí tuệ.

Mà điểm sáng của chính anh, giống như lò lửa, lấp lánh ánh sáng nóng rực.

Cách anh không xa, có một điểm sáng đã thiết lập liên hệ với anh.

Ở giữa có một con đường màu xám.

Tín ngưỡng chi lực liên tục không ngừng chính là thông qua con đường này truyền đến.

Khương Hoa tâm niệm khẽ động, thử dẫn dắt con đường này, đồng thời trong lòng kêu gọi Shirley Dương.

Chương 95

Shirley, Shirley.

Cô có nghe thấy không.

Tôi là Khương Hoa.

Cùng lúc đó, trong một khách sạn lớn, Shirley Dương đang khoanh chân tu luyện, khuôn mặt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

Cô chần chừ một chút rồi nói: Anh là Khương Hoa.

Đúng vậy, là tôi.

Khương Hoa nhất thời hưng phấn.

Không ngờ thật sự có thể liên lạc từ xa.

Hơn nữa phương pháp này càng thêm bí mật, gần như không thể bị phát hiện.

Shirley lại ngây ngẩn cả người: Khương Hoa, anh đang ở đâu.

Ha ha, tôi thông qua con đường tín ngưỡng chi lực, liên lạc với cô từ xa ở nhà.

Shirley Dương nghe vậy, nhắm mắt lại.

Ý thức của cô chìm vào não hải.

Trong não hải nhìn thấy tôn tượng thần kinh thiên động địa kia.

Thần tượng không thể nói là vĩ đại đến mức nào.

Tinh Hà vờn quanh cánh tay.

Dưới chân đạp lên vô tận địa ngục.

Vô số ác quỷ đang gào thét trước mặt ngài.

Đây chính là tượng thần mà Shirley Dương lấy Khương Hoa làm hạt nhân tạo dựng ra.

Mà giờ này khắc này, trong đôi mắt của tôn thần tượng này, dường như có một tia linh động.

Khương Hoa.

Shirley Dương có chút không chắc chắn hỏi.

Đúng vậy, là tôi.

Miệng của tôn thần tượng không động, nhưng âm thanh lại trực tiếp vang vọng trong đầu Shirley Dương.

Thật quá thần kỳ.

Ngay cả Shirley Dương cũng không thể không kinh ngạc thán phục.

Thần đạo chi pháp này quả nhiên diệu dụng vô cùng.

Khương Hoa, vậy sau này dù tôi ở đâu, anh cũng có thể liên lạc với tôi từ xa sao.

Shirley Dương dò hỏi.

Khương Hoa nhíu mày suy tư một chút: Hẳn là không phải.

Tôi bây giờ nói chuyện từ xa với cô cần phải hao phí thần hồn chi lực của tôi, nếu khoảng cách giữa chúng ta rất xa, vậy tôi có thể chỉ cảm ứng được sinh tử của cô, mà không thể nói chuyện với cô.

Nghe câu này, Shirley Dương có chút thất vọng.

Cô còn tưởng rằng dù ở đâu cũng có thể giữ liên lạc với Khương Hoa.

Nhưng như vậy cũng rất tốt rồi.

Khương Hoa nói: Shirley, cô bây giờ tu luyện một lần cho tôi xem,

tín ngưỡng chi lực sinh ra như thế nào.

Shirley Dương gật đầu.

Cô ngồi xếp bằng, nhắm chặt hai mắt, trong miệng niệm những chú ngữ kỳ quái.

Giờ khắc này, trong góc nhìn của Khương Hoa, trước mắt dường như xảy ra biến hóa.

Anh thấy Shirley Dương quỳ trên đất, hướng về một tôn thần linh chân đạp địa ngục vô biên cầu nguyện, từng chút tín ngưỡng chi lực từ trên người Shirley Dương tỏa ra.

Những tín ngưỡng chi lực này, sau khi tiến vào tôn thần linh này, thông qua con đường tín ngưỡng, truyền đến bản thể của Khương Hoa.

Bỗng nhiên, Khương Hoa còn phát hiện tinh khí thần trong cơ thể Shirley Dương, sau khi dung nhập vào tôn thần linh này, thần linh dường như ngưng thực hơn một chút.

Cùng lúc đó, tín ngưỡng chi lực mà Shirley Dương sinh ra, tổng lượng cũng trở nên nhiều hơn.

Thấy cảnh này, trong lòng Khương Hoa bừng tỉnh.

Tôn thần tượng này tương đương với trạm trung chuyển giữa Shirley Dương và anh, tượng trưng cho bản thể của Khương Hoa.

Tượng thần càng ngưng thực, đại biểu cho mối liên hệ giữa Shirley và anh càng sâu sắc, sinh ra tín ngưỡng chi lực cũng càng nhiều.

Khương Hoa lập tức bảo Shirley Dương dừng lại, nghiêm túc nhắc nhở: Shirley, sau này cô không được dùng tinh khí thần để ngưng thực tượng thần nữa.

Điều này sẽ ảnh hưởng đến thân thể của cô.

Shirley Dương nhíu mày nói: Nhưng tôi nên tu luyện như thế nào.

Khương Hoa nghĩ nghĩ: Tôi truyền cho cô một môn Quan Tưởng Chi Pháp có thể tu luyện thần hồn, có lẽ có thể giải quyết được tai hại này.

Ừm.

Shirley Dương gật đầu.

Khương Hoa lập tức đem Kim Cương Kinh truyền cho cô, đồng thời dặn dò cô phải quan tưởng mặt trời hoặc mặt trăng.

Khương Hoa ban đầu phải dùng phật cốt xá lợi mới tu luyện nhập môn được, nếu không còn không biết cần bao lâu.

Anh có thể tạo dựng ra mặt trời.

Vốn dĩ anh cho rằng Shirley Dương cũng phải tốn rất nhiều thời gian mới có thể ngưng tụ ra vật quan tưởng của mình.

Không ngờ chỉ nửa giờ sau Khương Hoa, tôi đã tạo dựng ra vật quan tưởng rồi.

Cái gì.

Khương Hoa lập tức sững sờ.

Có chút không chắc chắn hỏi: Cô thật sự tạo dựng ra rồi.

Đúng vậy.

Shirley Dương đương nhiên nói.

Cái này có gì khó.

Còn đơn giản hơn nhiều so với việc tạo dựng tượng thần của anh.

Bởi vì là liên lạc qua con đường tín ngưỡng, Khương Hoa có thể nhìn thấy não hải của Shirley.

Anh ngưng thần nhìn lại quả nhiên thấy một vầng minh nguyệt lơ lửng trong hồn hải của Shirley Dương, tỏa ra ánh sáng trong trẻo, không ngừng cường hóa thần hồn của cô.

Hu hu Khương Hoa có chút xúc động muốn khóc.

Anh vì tạo dựng ra vật quan tưởng Thái Dương mà đã hao phí một viên phật cốt xá lợi quý giá mà Shirley Dương chỉ tốn nửa giờ liền tu luyện thành công nhập môn Thế nào.

Thiên phú của tôi cũng được chứ.

Cũng được Ngày hôm sau.

Khương Hoa như thường lệ đến Danh Cổ Hiên một lúc.

Tôi nói cho các ông biết, đây chính là bình tiểu quán nhĩ men màu đề tài sĩ nữ và trẻ em vui đùa thời Ung Chính, đây là một món trân bảo đấy.

Danh Cổ Hiên của các ông tính bao nhiêu tiền.

Một người đàn ông mặc áo dài đen đang chào hàng một chiếc bình sứ.

Trên bình sứ này khắc những hình vẽ diễm lệ, hình dáng nhỏ gọn tinh xảo, các loại men màu phối hợp hài hòa, màu men trong suốt, hình dáng trang trí rõ ràng, khắc họa một nàng sĩ nữ trông sống động như thật.

Khương Hoa gật đầu.

Đây đúng là một món đồ tốt.

Sáng sớm nay, người đàn ông áo dài đen này đã chạy tới, muốn bán một chiếc bình tiểu quán nhĩ men màu đề tài sĩ nữ và trẻ em vui đùa.

Khương Hoa nghe một lúc, cười nói: Vị tiên sinh này, không biết

ông muốn bán bao nhiêu tiền.

Người đàn ông áo dài đen đảo mắt, đưa ra một ngón tay.

Mười vạn.

Khương Hoa gật đầu, giá này cũng tạm được.

Không ngờ người đàn ông áo dài đen lại lắc đầu: Một trăm vạn.

Khương Hoa cũng sững sờ.

Chiếc bình men màu này tuy quý giá, nhưng nhiều nhất cũng chỉ khoảng ba bốn trăm ngàn, còn phải gặp được người đặc biệt yêu thích.

Nếu tính theo giá thị trường, chiếc bình này cũng chỉ khoảng hai mươi vạn.

Đương nhiên đây là người đàn ông áo dài đen mang đi cầm cố, giá cả tự nhiên phải thấp hơn một chút, mười vạn cũng gần như vậy.

Người đàn ông áo dài đen này nghĩ thế nào mà món đồ này lại muốn bán một trăm vạn.

Khương Hoa cũng không nhịn được cười.

Chủ yếu là chiếc bình này còn là hàng lậu, tức là mới từ trong mộ đào ra.

Mùi đất trên người người đàn ông áo dài đen này, anh cách trăm mét cũng có thể ngửi thấy.

Xin lỗi, giá này chúng tôi không thu, mời về cho.

Khương Hoa lúc này lạnh giọng nói.

Ấy ấy, anh làm sao vậy.

Người đàn ông áo dài đen có chút bất mãn nói.

Giá cả không được chúng ta có thể thương lượng lại mà, sao anh

lại đuổi người đi.

Khương Hoa nâng chén trà lên uống một ngụm, ung dung nói: Danh Cổ Hiên của chúng tôi cao nhất chỉ có thể ra giá mười vạn.

Mười vạn.

Người đàn ông áo dài đen lắc đầu.

Anh đừng có lừa tôi, tôi đã tìm hiểu trên thị trường rồi, chiếc bình này cao nhất có thể bán được bốn năm trăm ngàn, anh mười vạn đã muốn lấy đi bảo bối của tôi.

Khương Hoa lười nói chuyện với ông ta: Dù sao Danh Cổ Hiên của tôi chỉ ra giá mười vạn.

Nếu có ai ra giá cao hơn, vậy ông cứ đến đó đi.

Người đàn ông áo dài đen trừng mắt, trên mặt có chút tức giận, cũng có chút do dự.

Bỗng nhiên, lúc này, Lão Hồ và Bàn Tử đi tới.

Phía sau họ còn có một người, trông có vẻ là một người đàn ông trung thực.

Anh ta mặc áo dài lính màu lam, đi một đôi giày vải, da ngăm đen, mặt mày thô ráp, rõ ràng là một người nông dân thường xuyên làm việc đồng áng.

Mắt Lão Hồ và Bàn Tử sáng ngời hữu thần, rõ ràng đã đột phá đến nhất phẩm võ giả.

Khương Hoa lúc này nghênh đón: Lão Hồ, sao các anh lại đến chỗ tôi.

Bàn Tử cười hì hì: Khương huynh đệ, tôi mang mối làm ăn đến cho cậu đây.

Làm ăn gì.

Lão Hồ giải thích: Hôm nay trên đường chúng tôi gặp được vị lão ca này, anh ấy nói mình từ Cổ Lam Huyện tới.

Nghe câu này, ánh mắt Khương Hoa lộ ra một tia sáng.

Sau đó thì sao.

Anh ấy nói có bảo bối muốn bán cho cậu.

Ồ.

Khương Hoa có chút hứng thú.

Anh nhìn về phía người đàn ông trung thực sau lưng Lão Hồ.

Chương 96

Lão ca, anh xưng hô thế nào.

Người nông dân rõ ràng có chút căng thẳng, ấp a ấp úng nói: Tôi, tôi tên Lý Xuân Lai.

Lý lão ca muốn bán cái gì.

Khương Hoa cười nói.

Trên mặt Lý Xuân Lai lộ vẻ do dự, nhìn trái nhìn phải, sau đó từ trong ngực lấy ra một cái bọc Bàn Tử có chút không kiên nhẫn: Ấy, anh lề mà lề mề làm gì.

Chúng tôi cũng không c·ướp đồ của anh đâu.

Anh xem huynh đệ của tôi, mở một cửa tiệm lớn như vậy, còn để ý đến món đồ đó của anh sao.

Khương Hoa cười cười: Lý lão ca, anh cứ yên tâm đi, Danh Cổ Hiên của tôi lấy chữ tín làm gốc, sẽ không tham đồ của anh đâu.

Trên thực tế, nếu không phải thấy Lý Xuân Lai từ Cổ Lam Huyện tới, anh căn bản sẽ không để ý đến chuyện này.

Dù sao một người nông dân, cho dù nhặt được đồ cổ gì, về cơ bản cũng không phải là thứ gì đáng tiền.

Mà người đàn ông áo dài đen kia vốn đã định rời đi, thấy Lý Xuân Lai che che đậy đậy, trên mặt lại có chút hứng thú, liền dừng chân lại quan sát.

Lý Xuân Lai vẫn không yên tâm: Cái kia, vậy anh không được c·ướp bảo bối này của tôi đâu.

Nếu không, tôi liều mạng với anh.

Khương Hoa chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu: Yên tâm đi, tôi đảm bảo được chưa.

Lý Xuân Lai đem món đồ được bọc bằng vải rách đặt lên bàn, cẩn thận mở ra.

Khi tấm vải rách được mở ra, ánh mắt mọi người đều ngưng lại, phát hiện đây là một chiếc giày thêu khảm kim tuyến.

Khương Hoa thấy đây chỉ là một chiếc giày thêu, trên mặt lập tức có chút thất vọng.

Anh liếc mắt một cái đã nhận ra.

Đây là một chiếc giày thêu đời Minh, viền bằng chỉ vàng, nếu có thể gom đủ một đôi, cũng có chút giá trị nghệ thuật.

Tiếc là đây chỉ có một chiếc, giá trị đã giảm đi rất nhiều.

Khương Hoa cầm chiếc giày thêu lên quan sát một hồi.

Lý lão ca, chiếc giày thêu này của ông chỉ có một chiếc thôi sao.

Lý Xuân Lai vội vàng gật đầu: Tiểu lão bản, chiếc giày thêu này của tôi đáng giá bao nhiêu tiền vậy.

Khương Hoa ước chừng rồi nói: Chiếc giày thêu này của ông chỉ có một chiếc, tôi chỉ có thể trả ông giá tám trăm.

Nếu có thể có đủ một đôi, tôi có thể trả ông ba nghìn tệ.

Tám, tám trăm.

Vẻ mặt Lý Xuân Lai có chút không thể chấp nhận được.

Các, các người có phải đang lừa tôi không.

Tôi nghe nói mấy món bảo bối này ở Kinh Thành đều có thể bán được mấy vạn đấy.

Khương Hoa nhún vai.

Chiếc giày thêu này tôi chỉ có thể đưa ra mức giá đó thôi.

Nếu ông tìm được một đôi, vậy tôi vẫn có thể trả cao hơn một chút.

Lý Xuân Lai lập tức có chút do dự.

Thật không dám giấu, đôi giày thêu này đúng là có hai chiếc, chỉ là chiếc còn lại đang ở trong nhà tôi.

Bàn Tử nói: Vậy thì mau đi lấy về đây.

Lý Xuân Lai do dự đáp: Nhà tôi ở huyện Cổ Lam, muốn đi một chuyến cũng mất thời gian lắm, hay là các vị đi cùng tôi một chuyến đến Cổ Lam Huyện đi.

Khương Hoa lắc đầu: Đôi giày thêu của ông chỉ đáng giá ba nghìn tệ, không đáng để tôi đi một chuyến.

Sắc mặt Lý Xuân Lai lộ vẻ giằng xé, cuối cùng nói ra.

Tiểu lão bản, tôi cũng không lừa ông nữa.

Trong nhà tôi còn có rất nhiều bảo bối như thế này.

Nếu ông đi cùng tôi một chuyến, những bảo bối đó tôi sẽ bán hết cho ông.

Nghe đến đây, mắt Bàn Tử sáng lên.

Hắn rất hứng thú với mấy việc đào trộm mộ này.

Khương Hoa do dự một chút.

Chủ yếu là mấy ngày nữa, anh sẽ cùng Shirley Dương, Bàn Tử, Lão Hồ đi đến Long Lĩnh Mê Quật rồi.

Nhân dịp này đi cùng Lý Xuân Lai đến Cổ Lam Huyện xem trước, làm quen địa hình một chút cũng tốt.

Vậy cũng được, nhưng tôi phải mấy ngày nữa mới đi được, nếu

ông không vội thì cứ ở lại Kinh Thành vài hôm.

Khương Hoa đồng ý.

Trên mặt Lý Xuân Lai lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Bỗng nhiên, người đàn ông mặc áo dài đen đi tới.

Này, lão ca, đôi giày thêu kia bán cho tôi thì thế nào.

Chiếc giày thêu này, tôi có thể trả hai nghìn tệ, nếu là một đôi tôi có thể trả năm nghìn.

Năm, năm nghìn tệ.

Lý Xuân Lai trợn to mắt, tim đập thình thịch.

Anh, anh nói thật chứ.

Thật sự.

Người đàn ông áo dài đen gật đầu nói: Nếu ông không tin, tôi có thể đưa tiền cho ông ngay bây giờ.

Lý Xuân Lai lúc này mừng rỡ như điên.

Nhìn về phía Khương Hoa, ánh mắt lộ ra một tia tức giận.

Tiểu lão bản, chiếc giày thêu này của tôi rõ ràng đáng giá hai nghìn tệ, tại sao anh chỉ trả tôi tám trăm.

Khương Hoa hơi híp mắt lại, nhìn về phía người đàn ông áo dài đen.

Còn Bàn Tử thì không khách khí nói: Mẹ nó nhà ngươi là ai.

Dám chạy tới đây cướp mối làm ăn.

Tin tiểu gia ta cho ngươi bò ra ngoài không.

Người đàn ông áo dài đen nhìn thấy bộ dạng hung hãn của Bàn Tử, trong lòng có chút hối hận, nhưng lời đã nói ra.

Muốn đổi ý cũng có chút khó xử.

Dứt khoát, người đàn ông áo dài đen cứng rắn nói: Hừ, các người trả giá thấp như vậy, còn không cho người khác cạnh tranh công bằng sao.

Lý Xuân Lai cũng bất mãn nói: Đúng vậy.

Nếu không phải có anh ta, tôi còn không biết giày của mình lại đáng tiền như vậy.

Ha ha, ngươi còn lên mặt đúng không.

Bàn Tử không nhịn được.

Ngay tại chỗ liền muốn động thủ, hung hăng đánh cho cái tên con rùa này một trận.

Nhưng Khương Hoa đã kịp thời kéo hắn lại.

Được rồi.

Bàn Tử, chúng ta không cần thiết phải tranh giành với họ.

Bàn Tử vẫn chưa hết giận: Nhưng mà.

Khương Hoa lắc đầu: Không có gì đáng tranh giành, nếu người ta trả giá cao hơn, vậy thì cứ để họ đi.

Tiểu Kim, tiễn khách.

Lập tức, tiểu nhị của Danh Cổ Hiên lên tiếng, mời người đàn ông áo dài đen và Lý Xuân Lai ra ngoài.

Bàn Tử hung hăng uống một ngụm trà lớn, tức giận nói: Cái tên con rùa đó tốt nhất sau này đừng để Bàn gia ta gặp phải, nếu không ta đánh gãy chân hắn.

Lão Hồ ở bên cạnh bất đắc dĩ nói: Bàn Tử, cậu có thể bớt nóng tính đi được không.

Hừ, ta sao có thể không tức giận chứ.

Nhìn cái tên con rùa đó là thấy ngứa mắt rồi.

Lúc này, Khương Hoa cười nói: Bàn Tử, cậu cũng không cần phải tức giận, tôi biết một chút tướng thuật, Lý Xuân Lai kia chưa chắc đã thuần phác như vẻ ngoài đâu.

Còn người đàn ông áo dài đen kia nữa, trên mặt hắn mây đen dày đặc, ấn đường ngưng tụ hắc khí, rõ ràng là sắp có kiếp nạn ập đến.

Chuyến đi Cổ Lam Huyện lần này của hắn, e là sẽ không thuận buồm xuôi gió, hắn mà giữ được mạng quay về có lẽ cả đời cũng không dám đến Cổ Lam Huyện nữa.

Bàn Tử mắt sáng rực lên.

Thật sao.

Khương Hoa cười cười.

Tôi đã bao giờ lừa các cậu chưa.

Ha ha, vậy thì tốt quá rồi.

Bàn Tử phá lên cười.

Cái tên con rùa này đáng bị dạy dỗ một trận.

Phía bên kia.

Sau khi người đàn ông áo dài đen dẫn Lý Xuân Lai ra ngoài thì đi đến một quán ăn.

Lão bản, cho tôi một phần thịt dê nướng.

Có ngay.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện.

Ông tên là Lý Xuân Lai, Lý lão ca đúng không.

Ừm ừm, tôi tên Lý Xuân Lai.

Ha ha, tự giới thiệu một chút, tôi tên Phạm An.

Lý lão ca, trong nhà ông thật sự có rất nhiều bảo bối sao.

Ừm, tôi nói cho anh biết, tất cả đều là tôi lấy từ một ngôi mộ ra, trong nhà tôi còn rất nhiều ngọc bội, đồ sứ các loại.

Lý Xuân Lai đột nhiên ghé sát lại nói.

Phạm An mắt sáng lên.

Ngọc bội, đồ sứ.

Đây đều là bảo bối cả.

Hắn tuy không có mắt nhìn, nhưng có thể nhận ra chiếc giày thêu kia nhiều nhất cũng chỉ đáng giá một nghìn tệ.

Hắn sở dĩ trả hai nghìn là vì nhắm vào lời nói của Lý Xuân Lai, rằng trong nhà còn cả một kho bảo bối.

Bây giờ quả nhiên không sai.

Cho dù đắc tội với Danh Cổ Hiên cũng đáng.

Chỉ cần có được lô bảo bối này, sau này hắn có thể ăn sung mặc sướng.

Danh Cổ Hiên là cái thá gì.

Tốt quá, Lý lão ca, đến đây, ăn nhiều thêm chút thịt dê nướng.

Phạm An vui vẻ gắp thịt dê vào bát của Lý Xuân Lai.

Lão bản, vậy khi nào chúng ta về.

Lý Xuân Lai hỏi.

Ha ha, chờ tôi chuẩn bị một chút, tôi gọi mấy người anh em rồi chúng ta cùng xuất phát.

Ừm, ông đợi tôi ba ngày đi.

Ba ngày này Lý lão ca cứ ăn ngon uống say, mọi chi phí đều tính vào đầu Phạm An tôi.

Lý Xuân Lai lập tức mặt mày hớn hở.

Tốt quá, vậy tôi không khách khí nữa.

Long Lĩnh, Hoàng Hà.

Một chiếc thuyền nhỏ lảo đảo tiến về phía trước.

Khương Hoa và Shirley Dương đứng ở đầu thuyền, ngắm nhìn phong cảnh xa xăm.

Bốn phía đều là cao nguyên hoàng thổ, khắp nơi là một mảnh cát vàng.

Sông Hoàng Hà như một con rồng uốn lượn qua cao nguyên hoàng thổ, nuôi dưỡng người dân nơi đây.

Chúng ta còn phải đi thuyền hai ngày nữa mới đến được Cổ Lam Huyện.

May mà còn có đường thủy, nếu không chúng ta phải đi bộ qua đó.

Khương Hoa vừa cười vừa nói.

Thời gian đã qua hơn mười ngày.

Bọn họ đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, thế là cả đoàn bắt đầu lên đường đến Cổ Lam Huyện.

Ngôi mộ của Lý Thuần Phong trong Long Lĩnh Mê Quật có ý nghĩa rất quan trọng đối với Khương Hoa.

Đầu tiên, Khương Hoa còn có một nhiệm vụ chính.

Đó là đi đến Quỷ Động, thu hoạch tinh huyết Xích Long đời trước, đồng thời tìm hiểu bí mật đằng sau Quỷ Động.

Mà muốn đến được Quỷ Động, anh phải có được một thứ.

Mạc Trần Châu.

Cũng được gọi là mắt phượng hoàng.

Tương truyền là con mắt khổng lồ trên đầu Xà Thần, sở hữu sức mạnh xuyên qua hư ảo, có thể kết nối với thông đạo không gian ảo.

Chương 97

Mà muốn phát huy sức mạnh của Mạc Trần Châu, thì phải có được ba khối xương rồng Thiên Thư.

Trong xương rồng Thiên Thư có ghi chép chi tiết phương pháp sử dụng Mạc Trần Châu.

Điều này cũng vô cùng quan trọng.

Thứ hai, Lý Thuần Phong còn có liên quan đến Thủy Hoàng lệnh.

Kể từ khi Khương Hoa nhận được Thủy Hoàng lệnh trong buổi đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, anh vẫn chưa biết công dụng của nó.

Nhưng lúc ở Hóa Hưng Sơn, Khương Hoa tình cờ phát hiện ra Lý Thuần Phong đã từng có được Thủy Hoàng lệnh.

Cho nên anh phỏng đoán, Lý Thuần Phong chắc chắn biết điều gì đó, hoặc có thể giải mã bí mật của Thủy Hoàng lệnh.

Huyện Cổ Lam có vị trí địa lý vô cùng hẻo lánh.

Khắp nơi đều là những con đường đất, ngay cả một con đường cái đúng nghĩa cũng không có.

Vì vậy, Khương Hoa và nhóm của mình muốn đến Cổ Lam Huyện, chỉ có thể đi dọc theo đường thủy, ngược dòng đến bến cảng Cổ Lam Huyện.

Bỗng nhiên, Khương Hoa nhìn thấy vợ và con của người lái đò đang quỳ trên đất cúng bái thứ gì đó.

Hơn nữa, trên đó còn bày một con gà.

Đợi sau khi cúng bái xong, vợ người lái đò còn ném đồ cúng xuống

nước.

Shirley Dương có chút kỳ lạ, đi tới hỏi: Đại nương, các người đang làm gì vậy.

Chúng tôi đang cúng bái Hà Thần đấy.

Vợ của người lái đò khoảng bốn mươi, năm mươi tuổi, do quanh năm đi thuyền nên da đã phơi nắng thành màu đen sạm.

Bên cạnh là một cô bé gái, khoảng mười hai, mười ba tuổi, mặt đỏ bừng, rụt rè trốn sau lưng đại nương, nhìn Shirley Dương và Khương Hoa.

Khương Hoa nghi ngờ hỏi: Hà Thần.

Ở đây thật sự có Hà Thần sao.

Đại nương kia giật mình, vội vàng nói: Vị tiểu lão bản này, cậu tuyệt đối đừng nói lung tung.

Shirley Dương cũng cười cười: Đại nương, bà đừng sợ, trên đời này không có Hà Thần nào cả.

Sao lại không có.

Giọng đại nương cao lên: Các người là người ngoài không biết, trong con sông lớn này thật sự có Hà Thần.

Ồ.

Khương Hoa và Shirley Dương hai người sửng sốt một chút, liếc nhìn nhau.

Khương Hoa nhìn dòng sông đục ngầu, cười nói: Đại nương, bà có thể nói chi tiết hơn về vị Hà Thần này không.

Tôi thật sự khá hứng thú đấy.

Đại nương kia cũng thở dài một hơi, lấy một chiếc ghế đẩu ngồi

trên boong thuyền, bắt đầu kể cho Khương Hoa hai người nghe về Hà Thần sông Hoàng Hà.

Các người không biết đâu, người dân bản xứ chúng tôi đều gọi Hà Thần là Thiết Đầu Long Vương.

Mấy chục năm trước, nước sông dâng cao, có một con Thiết Đầu Long Vương mắc cạn trên bờ, nó to hơn cả căn nhà, mọi người đều nói nó là Long Vương hóa thành.

Sau này có một vị phú thương đến đây, dùng xương rồng của Thiết Đầu Long Vương xây một ngôi miếu xương cá, dùng để cúng bái Hà Thần.

Shirley Dương tò mò hỏi: Đại nương, ngôi miếu xương cá đó có linh không.

Ai, nói cũng lạ, kể từ khi ngôi miếu xương cá đó được xây xong, chúng tôi ai nấy đều đến đó cúng bái Hà Thần, cầu mưa, nhưng càng cầu trời càng hạn, không có tác dụng gì, cho nên ngôi miếu xương cá đó không còn ai đến cúng bái nữa.

Đại nương kia tiếp tục nói: Thời gian gần đây, trong sông lại có Hà Thần xuất hiện, mọi người đều nói nó chính là Thiết Đầu Long Vương, còn ăn thịt rất nhiều người nữa.

Cho nên chúng tôi đi thuyền, bây giờ đều phải cúng bái Hà Thần một lần, để tránh Hà Thần nổi giận.

Lúc này, Bàn Tử và Lão Hồ thấy bên này đang nói chuyện, cũng tìm một chiếc ghế đẩu bu lại.

Nghe xong lời của đại nương, Bàn Tử phẫn nộ nói: Đại nương, cái con Thiết Đầu Long Vương gì đó, nếu nó gặp phải chúng tôi, nhất định sẽ đập cho nó vỡ đầu.

A.

Đại nương vội vàng kinh hãi nói: Cái này không thể nói lung tung được đâu.

Bàn Tử bĩu môi nói: Thôi đi, chẳng lẽ con Thiết Đầu Long Vương đó còn có thể nghe được tôi nói chuyện hay sao.

Vừa dứt lời, thời tiết lập tức tối sầm lại.

Mây đen dày đặc, sấm sét vang dội.

Xung quanh cuồng phong gào thét, thổi chiếc thuyền nhỏ lắc lư tứ phía.

Bàn Tử lập tức trợn tròn mắt.

Cái này. mẹ nó không phải thật sự có Hà Thần chứ.

Cũng quá linh rồi.

Đại nương thấy cảnh này, sắc mặt lập tức sợ đến tái mét.

Vội vàng quỳ xuống đất không ngừng cầu nguyện, sau đó lập tức dắt theo cô bé gái, trốn vào trong khoang thuyền nhỏ.

Lão Hồ đá Bàn Tử một cước.

Bàn Tử, cái miệng quạ đen của cậu có thể đừng nói chuyện được không.

Ây, Lão Hồ, đây nhất định là trùng hợp, tôi thật sự không tin cái lão thập tử Hà Thần này có thể nghe hiểu được lời của con người chúng ta.

Bàn Tử gãi đầu ngượng ngùng cười nói.

Bỗng nhiên, Shirley Dương mắt ngưng lại.

Hà Thần đến rồi.

Đến từ đâu.

Các cậu nhìn trong sông kìa.

Mẹ kiếp, cái bóng đen lớn như vậy, còn lớn hơn thuyền của chúng ta, đây không phải thật sự là Hà Thần chứ.

Bàn Tử ghé sát mạn thuyền nhìn, lập tức trợn tròn mắt đứng lên.

Chỉ thấy trong dòng sông đục ngầu, một bóng đen khổng lồ đang lượn lờ, nó di chuyển xung quanh chiếc thuyền nhỏ, rõ ràng đã xem họ là mục tiêu.

Khương Hoa nhìn bóng đen đó, bình tĩnh nói: Hà Thần gì chứ, nhiều lắm cũng chỉ là một con yêu thú thôi.

Lão Hồ cũng bình tĩnh nói: Đúng, nó mà dám lên, chúng ta cùng nhau làm thịt nó.

Nghe Khương Hoa và Lão Hồ đều lên tiếng, Bàn Tử ngược lại khôi phục một chút dũng khí.

Đúng vậy, chúng ta đều là võ giả, còn sợ một con súc sinh sao.

Hắn từ bên cạnh lấy tới một cây xiên cá.

Hừ, cái gì Thiết Đầu Long Vương, nếu dám tới, hôm nay Bàn gia liền cho nó một bài học.

Ầm.

Con hắc ảnh khổng lồ kia, dường như nghe được lời của Bàn Tử, bỗng nhiên lao về phía hắn, để lộ ra cái miệng lớn dữ tợn kinh khủng.

Đây là một con cá lớn vô cùng xấu xí, vây cá mọc đầy gai ngược, trong cái miệng lớn dữ tợn đầy những chiếc răng nhọn như cá mập, còn tỏa ra mùi tanh hôi.

Bàn Tử lập tức bị dọa choáng váng.

Con cá lớn như vậy, hắn cũng chưa từng thấy qua.

Thời khắc mấu chốt, Khương Hoa một cước đá bay hắn ra.

Sau đó, chân đạp một cái, bỗng nhiên bay lên không trung, một quyền đấm về phía Thiết Đầu Long Vương.

Bây giờ Khương Hoa đã là võ giả tam phẩm, trong cơ thể lưu chuyển sức mạnh đáng sợ, nắm đấm của anh lấp lánh ánh sáng màu xanh, cơ thể được rèn luyện qua huyết trì Xích Long, đã có một tia uy năng của Xích Long.

Con Thiết Đầu Long Vương bị Khương Hoa một quyền đấm vào đầu, lập tức máu tươi văng khắp nơi, một cái hố do nắm đấm xuất hiện trên đầu nó, một con mắt đều bị đánh nát.

Gào Thiết Đầu Long Vương phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn.

Phụt.

Nó rơi xuống dòng sông đục ngầu.

Máu tươi chảy ra.

Nhưng Khương Hoa biết, con Thiết Đầu Long Vương này vẫn chưa chết, chỉ bị trọng thương mà thôi.

Muốn chạy.

Hắn nhìn thấy Thiết Đầu Long Vương đang nhanh chóng bỏ trốn.

Ánh mắt Khương Hoa lộ ra tinh quang, không nói hai lời trực tiếp lặn một phát xuống nước.

Khương Hoa.

Lão Hồ lập tức kêu lên.

Shirley Dương lạnh lùng nói: Yên tâm đi, Khương Hoa cậu ấy trong lòng có tính toán, con Thiết Đầu Long Vương kia không phải là đối thủ của cậu ấy.

Sau khi Khương Hoa xuống nước, toàn thân chân khí màu xanh

tràn ngập.

Tiềm Long càng uyên.

Đây là một trong tam đại chiêu thức của Thanh Thiên Hóa Long Quyết, theo thứ tự là Xích Long giơ vuốt, Tiềm Long càng uyên, Long Đằng Tứ Hải.

Kể từ khi đột phá đến võ giả tam phẩm, Khương Hoa đã có thể sử dụng Tiềm Long càng uyên rồi.

Chỉ thấy cột sống của anh, như một con Đại Long, bỗng nhiên bộc phát ra sức mạnh cực kỳ cường hãn.

Cho dù ở trong nước, cơ thể Khương Hoa cũng giống như một con cự long, như mũi tên lao về phía Thiết Đầu Long Vương.

Trong quá trình truy đuổi, khí tức trên người Khương Hoa cũng không ngừng tăng lên.

Tiềm Long càng uyên.

Chân Long trong khoảnh khắc lao ra khỏi vực sâu, nhất định là không ngừng tích lũy sức mạnh.

Ầm.

Cuối cùng, Khương Hoa đuổi kịp Thiết Đầu Long Vương.

Trên người anh bộc phát ra ánh sáng màu xanh nhạt.

Khí tức kinh khủng, từ trên người anh truyền đến.

Giờ khắc này, khí thế trên người anh ngưng tụ tới đỉnh phong.

Một quyền.

Trong mắt con Thiết Đầu Long Vương truyền đến cảm giác sợ hãi.

Sau đó, dưới mặt sông bùng nổ một đám sương máu.

Đầu của Thiết Đầu Long Vương, trực tiếp bị Khương Hoa đánh nổ, chết không thể chết lại được.

Khương Hoa tâm niệm khẽ động, liền đem thi thể của Thiết Đầu Long Vương thu vào không gian trữ vật.

Anh bơi lên, vọt ra khỏi mặt nước.

Trên thuyền, Shirley Dương, Lão Hồ và Bàn Tử đều đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Đợi đến khi Khương Hoa trở lại trên thuyền, Bàn Tử truy hỏi: Con Thiết Đầu Long Vương đâu rồi.

Bị tôi làm thịt rồi.

Khương Hoa cười cười.

Trâu bò.

Mọi người nhao nhao giơ ngón tay cái lên.

Chương 98

Mà Lão Hồ lại mắng: Bàn Tử, sao ta thấy miệng của cậu càng ngày càng độc vậy.

Hả, tôi làm sao.

Bàn Tử ngơ ngác.

Cậu còn không biết xấu hổ mà nói, vừa rồi nếu không phải Khương Hoa cứu cậu, cậu bây giờ đã sớm thành mồi cho cá rồi.

Cậu là thần tiên sao.

Nói Thiết Đầu Long Vương, Thiết Đầu Long Vương liền đến.

Nghe câu này, Khương Hoa và Shirley Dương đều bật cười.

Bàn Tử oan ức nói: Cái này cũng không thể trách tôi được.

Cậu nói xem.

Bàn Tử:.

Shirley Dương cười nói: Chúng ta đi nói với gia đình người lái đò một tiếng đi, kẻo họ vẫn còn sợ hãi.

Đúng đúng.

Đợi khi mọi người trở lại khoang thuyền, gia đình người lái đò đang run lẩy bẩy co rúm lại một chỗ.

Đại thúc, đại nương, hai người đừng sợ nữa, con Thiết Đầu Long Vương đã chết rồi.

Lão Hồ an ủi họ.

Chết rồi.

Người lái đò vẻ mặt không tin.

Thiết Đầu Long Vương chính là Long Vương gia chuyển thế, nó làm sao có thể chết được.

Lão Hồ nhún vai: Nếu hai người không tin thì có thể ra ngoài xem.

Người lái đò bán tín bán nghi, đi theo Lão Hồ ra ngoài khoang thuyền, quả nhiên thời tiết đã quang đãng trở lại.

Người lái đò có chút run rẩy nhìn xuống sông, liền thấy trong sông có một chút màu đỏ sẫm, máu của Thiết Đầu Long Vương đã nhuộm đỏ cả một vùng nước.

Đây, đây là máu của Thiết Đầu Long Vương.

Người lái đò trợn to mắt, mặt đầy vẻ không dám tin.

Cả nhóm cười gật đầu.

Nó đã bị chúng tôi giết chết rồi.

Người lái đò bỗng nhiên vui mừng khôn xiết, vội vàng la lớn: Bà nó ơi, bà nó ơi, mau dẫn con ra đây, Thiết Đầu Long Vương thật sự chết rồi.

Đại nương dắt theo cô con gái nhỏ đi ra, trên mặt vẫn còn chút sợ hãi.

Người lái đò vội nói: Bà nó, bà mau nhìn xuống sông kìa, trong sông toàn là máu của Thiết Đầu Long Vương.

Đại nương liếc nhìn, cũng vui mừng ra mặt.

Xem ra Thiết Đầu Long Vương thật sự đã chết rồi.

Nếu không thời tiết này sẽ không quang đãng trở lại.

Thật sự cảm ơn các vị rất nhiều.

Hai ngày sau, mọi người xuống thuyền ở bến cảng.

Gia đình người lái đò sống chết cũng không chịu lấy tiền.

Các vị đã trừ khử Thiết Đầu Long Vương, đây là việc làm tích đức hành thiện, hơn nữa những người đi thuyền chúng tôi sau này rốt cuộc không cần phải hiến tế cho Hà Thần nữa.

Chúng tôi sao có thể lấy tiền của các vị được chứ.

Huyện Cổ Lam cho mọi người cảm giác đầu tiên chính là cũ nát.

Rất nhiều ngôi nhà ở đây đều được xây bằng bùn đất, lợp thêm vài tấm tôn xi măng là thành nhà ở.

Trên đường phố vang lên tiếng rao của những người bán hàng rong.

Chúng ta tìm một chỗ ở trước đã.

Hồ Bát Nhất là dân giang hồ, ra ngoài đường, anh vẫn tương đối có kinh nghiệm.

Cả nhóm tìm được một nhà khách địa phương.

Chỉ có nhà khách mới có thể cung cấp chỗ ở, những nơi khác cơ bản đều là nhà dân, môi trường bên trong thì không có gì đảm bảo.

Sau khi tắm rửa xong xuôi, cả nhóm tụ tập lại một chỗ, thương lượng con đường tiếp theo nên đi như thế nào.

Khương Hoa, tiếp theo chúng ta phải làm gì.

Shirley Dương hỏi Khương Hoa.

Khương Hoa suy nghĩ một chút: Đối với Long Lĩnh Mê Quật này, tôi cũng không rõ lắm, nhưng trước đó tôi nghe người lái đò nói, tôi cảm thấy Long Lĩnh Mê Quật chắc chắn có liên quan đến ngôi miếu xương cá kia.

Miếu xương cá.

Mọi người đều ngẩn ra, tại sao lại dính dáng đến miếu xương cá.

Khương Hoa giải thích: Đầu tiên, đại nương lái đò nói, miếu xương cá này là do một phú thương từ nơi khác đến góp tiền xây dựng, vậy tại sao ông ta lại muốn xây một ngôi miếu xương cá.

Bàn Tử thử đoán: Bởi vì ông ta tin Phật.

Cậu thấy có khả năng không.

Khương Hoa hỏi ngược lại.

Huyện Cổ Lam này hẻo lánh như vậy, làm gì có phú thương nào từ nơi khác đến.

Hơn nữa, đại nương lái đò còn nói, kể từ khi miếu xương cá được xây xong, Cổ Lam Huyện ngày càng khó khăn, mấy năm liền hạn hán lớn, mùa màng thất bát, cuộc sống của mọi người đều không tốt.

Bàn Tử nghi ngờ hỏi: Cái này có vấn đề gì sao.

Nói như vậy thì không có vấn đề gì.

Khương Hoa nói: Nhưng nếu miếu xương cá này được xây dựng ở một vị trí mấu chốt, chặn đứng địa khí của nơi này, vậy thì có khả năng gây ra kết quả hạn hán liên miên.

Lão Hồ nghi ngờ nói: Cái thuyết về địa khí này tôi cũng biết một chút, trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, địa khí được miêu tả là gốc rễ của Long Mạch.

Thiên địa nhị khí giao hội, liền hình thành học thuyết phong thủy, kết hợp với thế thiên nhân hợp nhất, liền có thể tạo ra hung huyệt và cát huyệt.

Nhưng tôi còn chưa từng nghe nói, địa khí này còn có thể ảnh hưởng đến việc mưa xuống của một địa phương nữa.

Khương Hoa cười nói: Lão Hồ, địa khí ẩn chứa trong núi sông đại địa, phàm là núi sông thì tất có địa khí ẩn mình.

Nếu miếu xương cá này được xây dựng ở nơi mắt của Long Mạch, có thể thôn phệ thiên địa nhị khí, vậy nơi đó tự nhiên sẽ tai họa bùng phát.

Hạn hán liên miên này cũng chỉ là tai họa nhỏ thôi.

Mà tôi sở dĩ nói ngôi miếu xương cá đó có điều kỳ lạ, chính là vì đại nương lái đò đã nói, kể từ khi miếu xây xong, thời tiết ngày càng khô hạn, lâu dần không còn ai đến cúng bái nữa.

Lão Hồ như có điều suy nghĩ: Cho nên ý của cậu là, miếu xương cá này rất có thể được xây dựng trên mắt của Long Mạch, chặn đứng mọi sự lưu thông của địa khí, từ đó gây ra hạn hán liên miên.

Không sai.

Khương Hoa gật đầu: Cho nên ngày mai chúng ta sẽ đến miếu xương cá xem, tôi đoán có thể sẽ phát hiện ra điều gì đó.

Nghe Khương Hoa nói, mọi người đều gật đầu.

Dù sao dọc đường đi, lời nói của Khương Hoa về cơ bản chưa bao giờ sai, lúc ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, nếu không phải có Khương Hoa, bọn họ sợ rằng thật sự không ra được.

Lúc này trời còn sớm, mọi người muốn ra ngoài xem một chút.

Nhà khách này được xây ở nơi sầm uất nhất của Cổ Lam Huyện, cho dù là ban đêm, cũng có rất nhiều người bán hàng rong bày quán.

Bỗng nhiên, một giọng nói thu hút sự chú ý của mọi người.

Chúc Chiếu quy bốc, chút xíu khó chịu.

Trần Đoàn chuyển thế, Văn Vương trùng sinh.

Mọi người nhìn kỹ lại, phát hiện đó là một quầy bói toán, ở đó còn có một lão mù.

Giọng nói vừa rồi chính là của lão mù đó truyền đến.

Khương Hoa trong lòng khẽ động, dẫn mọi người đi đến quầy bói của lão mù.

Bàn Tử có chút tò mò nói: Lão đầu, ông cái gì cũng tính được sao.

Có đúng không vậy.

Lão mù sờ cây gậy của mình, đưa ra một bàn tay.

Bàn Tử lập tức nghẹn lời: Ha ha, lão mù nhà ông, còn chưa bắt đầu gì cả đã dám đòi tiền.

Lão mù nhàn nhạt phun ra một câu: Lão phu bói mệnh, không cho không tính.

Thật chứ.

Bàn Tử nhướng mày, thật sự có chút hứng thú.

Tính thế nào.

Đưa tay ra.

Bàn Tử đưa một tay ra, lão mù kia sờ soạng nửa ngày.

Lão mù dường như đã có chút chắc chắn, ung dung nói: Nói đi, cậu muốn tính cái gì.

Bàn Tử suy nghĩ một chút, nói: Vậy ông nói một chút về tình hình của tôi đi.

Lão mù suy nghĩ một chút.

Cậu là người Kinh Thành, xem lòng bàn tay cậu đường tình thân đứt gãy, chắc hẳn phụ mẫu đã qua đời.

Bàn Tử hơi kinh ngạc, không ngờ lão mù này thật sự nói đúng.

Tôi nói có đúng không.

Lão mù đắc ý nói.

Không sai.

Bàn Tử hỏi tiếp: Vậy tiếp theo thì sao.

Tôi thấy lòng bàn tay cậu đường sinh mệnh đứt một đoạn, chắc hẳn tương lai tất có đại họa, sẽ khiến cậu chết trẻ.

Bàn Tử trong lòng kinh hãi, hắn và Hồ Bát Nhất thân trúng lời nguyền Quỷ Động, chẳng phải là đại họa lâm đầu sao.

Thân trúng lời nguyền Quỷ Động, sống không quá năm mươi tuổi, đây chẳng phải là chết trẻ sao.

Nghĩ đến đây, mặt Bàn Tử có chút trắng bệch.

Trong lòng hắn không khỏi thầm nghĩ, chẳng lẽ mình và Lão Hồ sau này thật sự không giải được lời nguyền Quỷ Động này.

Lão mù tiếp tục nói: Nhưng may mắn là, cậu sẽ gặp được quý nhân, gặp dữ hóa lành, người đó sẽ giúp cậu thoát khỏi kiếp nạn này.

Nghe đến đây, Bàn Tử sắc mặt vui mừng.

Quý nhân.

Chẳng phải là Khương huynh đệ sao.

Gặp dữ hóa lành.

Nói như vậy sau này mình thật sự có thể giải được lời nguyền Quỷ Động này.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử lại nhìn về phía lão mù này, trong lòng không khỏi mang theo một tia kính trọng.

Đây có lẽ thật sự là một lão thần tiên.

Thế là, hắn cắn răng, từ trong ngực móc ra một nghìn tệ, đặt vào tay Lão mù.

Một nghìn tệ này, đối với người bình thường, đã là một số tiền lớn.

Bàn Tử mang theo vẻ mong đợi nói: Lão thần tiên, vậy sau này tôi nên làm gì.

Có phải chịu khổ không.

Sau này tôi có phát tài lớn không.

Lúc này, Khương Hoa bật cười.

Bàn Tử, người ta đang lừa cậu đấy.

Bàn Tử sửng sốt một chút, do dự nói: Nhưng vừa rồi lão thần tiên nói đúng hết mà.

Sắc mặt Lão mù lập tức trầm xuống.

Thằng nhóc này, chưa có ai dạy ngươi, không hiểu thì không nên nói lung tung sao.

Khương Hoa trong lòng có chút buồn cười.

Anh đã nhận ra thân phận của lão mù này.

Không ngờ lại ở Cổ Lam Huyện bày một quầy bói toán.

Thế là anh thở dài một hơi.

Không ngờ năm đó Tá Lĩnh người phụ trách Trần Ngọc Lâu, hôm nay lại lưu lạc đến mức này.

Nghe câu này, sắc mặt lão mù kia hơi thay đổi.

Không nói hai lời, trực tiếp cuốn đồ đạc định bỏ chạy.

Ây ây, lão thần tiên.

Bàn Tử thấy thế còn muốn giữ lại.

Lúc này Lão Hồ ở bên cạnh kéo hắn lại, không nhịn được cười

nói: Bàn Tử, đầu óc cậu có thể mọc thêm chút gì không.

Ông ta rõ ràng đang lừa cậu, cậu nghe không hiểu sao.

Nhìn thấy Bàn Tử trên mặt vẫn còn chút mờ mịt, Lão Hồ thở dài một hơi, không nhịn được nói ra: Người Kinh Thành, chỉ cần nghe giọng của cậu, kẻ ngốc cũng biết cậu là người Kinh Thành.

Còn cái gì đường tình thân, đường sinh mệnh, chết trẻ, đều là lão mù này đang lừa cậu đấy, dù nói đúng hay không đúng, lão mù đều có thể lấp liếm được.

Ví dụ như chết trẻ, chuyện tương lai, ai mà biết được.

Sau này cậu muốn tìm ông ta gây sự, ông ta sớm đã chạy mất rồi.

Còn phụ mẫu đều mất, nếu ông ta nói không đúng, thì sẽ nói, lòng bàn tay cậu đường tình thân đứt gãy, phụ mẫu không lâu sau tất có đại họa.

Cái này, cậu hẳn là nghe hiểu rồi chứ.

Bàn Tử bỗng nhiên nghiến răng, ánh mắt lộ ra vẻ hung ác.

Mẹ nó, lão lừa đảo này thế mà lừa đến trên đầu Bàn gia ta, xem ta có dạy dỗ ông ta một phen không.

Bàn Tử quay đầu nhìn về phía Lão mù.

Lão mù định chạy thì đã bị Khương Hoa ngăn lại.

Lão mù chống gậy, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: Ngươi rốt cuộc là ai.

Vì sao biết thân phận của lão phu.

Tá Lĩnh người phụ trách Trần Ngọc Lâu.

Chương 99

Danh hiệu này đã sớm biến mất trong giang hồ.

Trừ một vài lão già bất tử kia, e rằng trên đời này, đã không còn ai biết, từng có một người là Tá Lĩnh người phụ trách Trần Ngọc Lâu.

Khương Hoa cười cười: Lão tiên sinh, tôi không có ác ý, chỉ là hậu nhân của cố nhân, ông chắc chắn không muốn gặp một lần sao.

Hậu nhân của cố nhân.

Trần Hạt Tử sửng sốt một chút.

Hậu nhân của cố nhân nào.

Mà một bên Shirley Dương, trước đó nghe được Khương Hoa nói Tá Lĩnh người phụ trách, vẫn đang trầm tư.

Nàng dường như đã nghe qua cái tên này ở đâu đó, nhưng lại không nhớ ra.

Bỗng nhiên, ánh mắt nàng sáng lên, lập tức từ trong hành lý lấy ra một cuốn nhật ký.

Đây là di vật của ông ngoại nàng, phía trên ghi lại những chuyện năm xưa của ông.

Shirley Dương lật xem một lúc, lập tức thấy được một cái tên.

Tá Lĩnh người phụ trách Trần Ngọc Lâu.

Bình Sơn cổ mộ.

Tương Tây giận tinh.

Nhìn thấy những ghi chép trên đó, Shirley Dương hít một hơi thật sâu, nhìn về phía Trần Ngọc Lâu với ánh mắt mang theo một tia ngưng

trọng.

Lão tiên sinh, xin hỏi ngài có phải thật là Tá Lĩnh người phụ trách Trần Ngọc Lâu năm đó không.

Cô là.

Trần Hạt Tử khó hiểu nói.

Tôi là cháu ngoại gái của Bàn Sơn Đạo Nhân Chẳn Chẳn Tiêu.

Nghe được ba chữ Chẳn Chẳn Tiêu, sắc mặt Trần Hạt Tử chấn động, mang theo một tia không dám tin.

Cô, cô thật sự là hậu nhân của Chẳn Chẳn Tiêu.

Là tôi.

Ông ấy, bây giờ còn trên đời không.

Trần Hạt Tử run rẩy hỏi.

Shirley Dương lộ ra một chút ảm đạm.

Ông ngoại của tôi.

đã về cõi tiên rồi.

Trần Hạt Tử thở dài một hơi: Ta sớm nên nghĩ tới, người tộc Trát Cách Lạp Mã các cô trên người mang lời nguyền, rất khó sống qua năm mươi tuổi.

Cũng khổ cho cô, vẫn phải gánh vác sứ mệnh của Bàn Sơn đạo nhân, dùng hết cả đời tinh lực đi tìm Mạc Trần Châu.

Khương Hoa cười nói: Lão tiên sinh, ở đây nhiều người phức tạp, chúng ta hay là về rồi từ từ ôn chuyện đi.

Ừm, vậy lão phu liền đi cùng các vị một chuyến.

Trần Hạt Tử sờ lên chòm râu của mình.

Lúc này, Bàn Tử đi tới.

Lão lừa đảo, mau trả lại tiền cho ta.

Bàn Tử tức giận nói.

Mà Trần Hạt Tử ung dung nói: Vị tiểu hữu này, lời này của cậu không đúng rồi.

Sao lại không đúng.

Bàn Tử nhíu mày.

Vừa rồi ta có ép cậu đưa tiền không.

Bàn Tử sửng sốt một chút: Không có.

Vậy là được rồi, đã cậu đưa cho ta, vậy số tiền này là của ta, bây giờ cậu muốn cướp tiền của một lão già sao.

Ngươi.

Bàn Tử lập tức nghiến răng, nắm chặt nắm đấm muốn đánh người.

Mọi người đều không khỏi bật cười.

Trở lại nhà khách.

Bàn Tử có chút không dám tin nói: Dương Tư Lệnh, cô nói lão lừa đảo này cũng là cố nhân của ông ngoại cô sao.

Shirley Dương không nhịn được cười nói: Bàn Tử, được rồi, không phải chỉ là một nghìn tệ thôi sao, chính cậu bị lừa, còn không biết xấu hổ đòi lại.

Được, ta không cần nữa.

Bàn Tử nghiến răng nói, lòng hắn đang rỉ máu.

Mặc dù một nghìn tệ đối với hắn hiện tại mà nói, hoàn toàn không là gì.

Nhưng hắn vẫn là Bàn Tử kia, tiền của mình không hiểu sao thiếu mất một nghìn tệ, trong lòng khẳng định phải đau lòng một thời gian.

Shirley, ông ngoại của cô. có nói gì không.

Trần Hạt Tử thở dài một hơi.

Đã nhiều năm như vậy, cố nhân của hắn lần lượt qua đời, bây giờ chỉ còn một mình hắn, cô độc sống trên đời này, thật là có chút thổn thức.

Shirley Dương nói: Ông ngoại của tôi trong nhật ký, luôn nhớ đến tình xưa với ngài, ông nói nếu có một ngày, được gặp lại ngài thì tốt.

Nghe đến đó, Trần Hạt Tử thở dài một hơi.

Hổ thẹn.

Ta và ông ngoại của cô, đích thật là có duyên phận.

Kể từ khi ông ấy rời khỏi Bình Sơn, ta liền bốn phía dò hỏi tung tích của ông ấy, nhưng vẫn luôn không có kết quả, sau này nghe nói ông ngoại cô đi nước ngoài, ta cũng đành thôi.

Shirley Dương gật gật đầu, do dự một chút, hỏi: Mắt của ngài là sao vậy.

Nghe đến đó, Trần Hạt Tử cười khổ.

Nghĩ đến ta Trần Ngọc Lâu trước kia, đắc ý biết bao, khi biết Lĩnh Nam có một nơi, có thể có manh mối Mạc Trần Châu mà ông ngoại cô cần, ta liền dẫn người đi tìm.

Vốn muốn giúp ông ngoại cô, lấy được viên Mạc Trần Châu đó, dùng để chứng minh thực lực của ta.

Nhưng không ngờ, ta và các huynh đệ sau khi đi vào, liền gặp một đám sương trắng, đám sương trắng này có kịch độc, các huynh đệ Tá Lĩnh của ta lần lượt chết đi.

Ngay cả lão phu ta Trần Ngọc Lâu, đôi mắt này cũng rơi ở đó.

Thật là đáng buồn đáng tiếc.

Nghe xong câu chuyện này, Shirley Dương lập tức kinh ngạc.

Ngài biết Mạc Trần Châu ở đâu sao.

Lão phu cũng chỉ là tình cờ nghe được, cụ thể có ở trong đó không, kỳ thực lão phu cũng không chắc chắn lắm.

Shirley Dương vẻ mặt cảm động nói: Trần gia gia, ông ngoại của tôi nếu biết ngài, vì chuyện của phái Bàn Sơn chúng tôi mà ngay cả mắt cũng mất, ông nhất định sẽ rất cảm kích ngài.

Trần Hạt Tử cười cười, lại do dự một chút.

Shirley, ta cũng không biết có nên nói cho cô chỗ đó không, thật sự là nơi đó quá nguy hiểm.

Shirley Dương nhìn về phía Khương Hoa.

Khương Hoa cười nói: Lão tiên sinh, nơi mà ngài nói, có phải là Lĩnh Nam Trùng Cốc chôn cất Hiến Vương không.

Trần Ngọc Lâu sửng sốt một chút.

Hóa ra các ngươi đã sớm biết nơi đó.

Vậy lão phu cũng không nói nhiều nữa, Shirley, ta thấy trên người cô nam nhân khí vận nồng đậm, một thân huyết khí bành trướng, nếu có được sự giúp đỡ của cậu ta, có lẽ Lĩnh Nam Trùng Cốc kia thật sự có thể xông vào một lần.

Nghe câu này, Shirley Dương có chút ngượng ngùng, trên mặt nhanh chóng ửng hồng.

Khương Hoa cũng có chút lúng túng.

Anh ho khan một tiếng, nói: Lão tiên sinh, chúng tôi thật sự có dự

định đến Lĩnh Nam Trùng Cốc, nhưng nếu ngài có kinh nghiệm, tôi muốn nhờ ngài giúp chúng tôi vẽ một tấm bản đồ, như vậy chúng tôi cũng có thể chắc chắn hơn.

Trần Ngọc Lâu gật gật đầu: Lão phu sẽ cố gắng hết sức.

Nghĩ đến đây, Trần Hạt Tử từ trên người mình lấy ra một vật, mở hộp ra, phát hiện đó lại là một cây chủy thủ.

Đây là. tiểu thần phong.

Khương Hoa đôi mắt lóe lên.

Mắt nhìn tốt.

Trần Ngọc Lâu vuốt râu một cái: Đây chính là tín vật của Tá Lĩnh chúng ta trước kia, tiểu thần phong.

Nó thổi lông tóc đứt, vô cùng sắc bén, quả là một thanh thần kiếm hiếm có.

Hôm nay, ta liền tặng nó cho cô.

Trần Hạt Tử đưa tiểu thần phong cho Shirley Dương.

Shirley Dương liếc nhìn Khương Hoa.

Khương Hoa cười nói: Cô cầm đi, tiểu thần phong này cô cầm là thích hợp nhất.

Anh có Thất Tinh Long Uyên Kiếm, cũng không cần tiểu thần phong.

Nghe Khương Hoa nói vậy, Shirley Dương cũng không do dự nữa, từ trong tay Trần Hạt Tử nhận lấy.

Trần gia gia, vậy cháu cảm ơn ngài trước.

Không cần cảm ơn, Tá Lĩnh của ta bây giờ đã không còn tồn tại, tiểu thần phong này nếu có thể giúp cô có được Mạc Trần Châu, vậy

lão phu cũng coi như không phụ lòng ông ngoại cô.

Shirley Dương rút tiểu thần phong ra, lập tức tài năng lộ rõ, một luồng hơi lạnh đập vào mặt.

Đây đích thực là một thanh bảo kiếm hiếm có.

Trên mặt Shirley Dương lộ ra vẻ vui mừng.

Tiểu thần phong này rất hợp với nàng.

Khương Hoa tâm niệm khẽ động, chạm vào tiểu thần phong.

Đinh.

Phát hiện bảo vật có Long Khí, có hấp thu không.

Hấp thu.

Đinh.

Chúc mừng Túc Chủ nhận được 1687 điểm tiến hóa.

Niềm vui ngoài ý muốn.

Khương Hoa trên mặt tươi cười.

Tiểu thần phong này mặc dù không đạt đến cấp bậc thập đại danh kiếm, nhưng cũng đủ để được gọi là bảo kiếm hạng hai.

Nói đến đây, Khương Hoa đột nhiên hỏi: Đúng rồi, lão tiên sinh, không biết ngài có biết mộ huyệt của Lý Thuần Phong không.

Trần Hạt Tử sửng sốt một chút.

Các ngươi đến vì mộ của Lý Thuần Phong.

Không sai.

Vậy các ngươi hỏi đúng người rồi, lão phu thật sự biết một chút.

Khương Hoa và Shirley Dương liếc nhau, đều thấy được sự vui mừng trong mắt đối phương.

Trần Hạt Tử cân nhắc một chút, hỏi: Các ngươi có biết miếu xương cá không.

Biết.

Ngôi miếu xương cá đó được xây ngay trên mộ của Lý Thuần Phong.

Mọi người sắc mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nơi đó chính là bảo huyệt trong truyền thuyết, Nội Tàng Trí.

Nội Tàng Trí.

Khương Hoa trong lòng như có điều suy nghĩ.

Không sai, Nội Tàng Trí trong phong thủy có tượng Khí trữ.

Biết rõ nguồn gốc từ trời, sóng nước Nhược Thủy, loại phong thủy cách cục này cực kỳ thích hợp chôn cất nữ tử, con cháu nhất định sẽ được hưởng phúc ấm.

Lão Hồ cau mày nói: Không đúng, không phải nói đây là mộ của Lý Thuần Phong sao.

Trần Hạt Tử tiếp tục nói: Không sai, là mộ của Lý Thuần Phong, nhưng cũng có thể nói không phải mộ của ông ta.

Năm đó ta gặp một người, hắn tự xưng là Kim Toán Bàn, là một Mạc Kim giáo úy, hắn phát hiện ra cách cục Nội Tàng Trí này, thế là phán định phía dưới tất có Đại Mộ.

Cho nên hắn giả làm phú thương, xuất tiền xây dựng một ngôi miếu xương cá để che mắt thiên hạ, hơn nữa nhờ lão phu trông chừng giúp, hắn một mình xuống mộ, rồi không bao giờ đi ra nữa.

Nói đến đây, Trần Hạt Tử đều thở dài một hơi.

Nội Tàng Trí này chính là một ngôi mộ cổ thời Tây Chu, Lý Thuần

Phong chẳng qua là sau này phát hiện ra, tu hú chiếm tổ chim khách, xây một ngôi mộ của mình ở trên đó.

Nghe xong những lời này, mọi người đều không khỏi bừng tỉnh đại ngộ.

Trần Hạt Tử tiếp tục nói: Ngôi mộ này rất nguy hiểm, các ngươi nếu không cần thiết, tốt nhất đừng xuống.

Shirley Dương lắc đầu: Trần gia gia, trong mộ của Lý Thuần Phong có một khối xương rồng Thiên Thư, chúng tôi nhất định phải lấy được khối xương rồng Thiên Thư đó.

Xương rồng Thiên Thư.

Trần Hạt Tử trong lòng kinh hãi.

Cái này ta quả thực đã nghe qua, trong truyền thuyết là do Văn Vương khắc, phía trên ghi chép thông tin về Mạc Trần Châu, tổng cộng chia làm ba khối.

Thôi, đã liên quan đến lời nguyền của phái Bàn Sơn các cô, vậy ta cũng không ngăn cản nữa, chúc các ngươi thuận buồm xuôi gió, bình an trở về.

Bỗng nhiên, Trần Hạt Tử lại nghĩ tới điều gì.

Đúng rồi, mấy ngày trước, Cổ Lam Huyện cũng tới một đội người, dường như cũng là làm nghề thổ phu tử.

Bọn họ bị Mã Đại Đảm ép buộc, dẫn dắt hắn ta cùng tiến vào trong ngôi mộ cổ kia, các ngươi nếu gặp phải bọn họ, nhất định phải cẩn thận một chút.

Dù sao đối phương người đông thế mạnh.

Bàn Tử hiếu kỳ hỏi: Mã Đại Đảm là ai.

Là một tên vô lại ở Cổ Lam Huyện chúng tôi.

Một thời gian trước, Cổ Lam Huyện mấy năm liền khô hạn, các hương thân cho rằng là trên núi có Hạn Bạt, cho nên dẫn người lên núi đào ra một ngôi mộ cổ, bên trong có một bộ thi thể nữ nhân, đã trải qua mấy trăm năm, thân thể lại không chút nào thối rữa, mọi người cảm thấy đây chính là Hạn Bạt, đề nghị đem thi thể đốt đi, hy vọng ông trời có thể mưa xuống.

Tên Mã Đại Đảm đó thấy tiền sáng mắt, đem hết đồ bồi táng trên người nữ thi thể lấy xuống, ta nghe nói hắn còn cho người cầm một chiếc giày thêu đi Kinh Thành, dụ dỗ một vài phú thương tới thu mua đồ cổ, sau đó thừa cơ cướp tiền tài của họ.

Nghe xong Trần Hạt Tử, mọi người liếc nhau một cái.

Bàn Tử kinh ngạc nói: Khương huynh đệ, vẫn là cậu lợi hại, không ngờ cái tên Lý Xuân Lai kia nhìn qua thành thật như vậy, nội tâm lại đen tối như thế, còn tâm hoài quỷ thai muốn lừa chúng ta tới.

Nói đến đây, Bàn Tử lại có chút hả hê.

Ha ha, trước đây cái tên con rùa kia còn dám cướp làm ăn của chúng ta.

Bây giờ cuối cùng cũng gặp báo ứng rồi nhỉ.

Bàn Tử trong lòng hung hăng xả được cơn giận.

Trước đây cái tên con rùa kia, cũng dám cướp sinh ý của bọn họ.

Bây giờ chung quy là gặp ác báo rồi đi.

Sau khi trò chuyện một lát, mọi người lần lượt đi nghỉ ngơi.

Ngày mai họ sẽ xuống mộ, bây giờ phải dưỡng đủ tinh thần, nếu không mấy ngày tới có thể sẽ không được ngủ.

Shirley Dương thấy Trần Hạt Tử và họ đã bàn bạc xong, bèn quyết định cùng họ đến Kinh Thành dưỡng lão.

Dù sao Trần Ngọc Lâu cũng là cố nhân của ông ngoại cô.

Hơn nữa ông còn tặng cho thần vật của Tá Lĩnh là tiểu thần phong, trước kia còn vì dòng dõi tộc Trát Cách Lạp Mã của họ mà không ngại hiểm nguy, muốn đến Trùng Cốc ở Lĩnh Nam để giúp họ lấy được trần châu.

Những ân tình này đủ để Shirley Dương phụng dưỡng ông lúc về già.

Trần Hạt Tử suy nghĩ một lát rồi cũng đồng ý.

Dù sao ông ở đây cũng không có người quen, thà rằng đến Kinh Thành, lúc rảnh rỗi còn có thể trò chuyện với Khương Hoa, Shirley Dương.

Chương 100

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại Khương Hoa và Shirley Dương.

Shirley, cô đợi một lát, tôi có thứ muốn tặng cô.

A.

Shirley Dương đang định về phòng mình nghỉ ngơi, nghe anh nói vậy thì không khỏi sững người.

Cái gì vậy.

Khương Hoa lật tay, một chiếc nhẫn xuất hiện trong lòng bàn tay.

Chiếc nhẫn này viền vàng, khắc một đường Đạo văn, ở giữa là một viên bảo thạch cỡ hạt đậu nành.

Viên bảo thạch này có màu trắng ngọc, trông không mấy nổi bật, được cố định chắc chắn trên mặt nhẫn bằng những đường chạm khắc bằng vàng.

Nhìn thấy chiếc nhẫn này, mặt Shirley Dương nhanh chóng ửng hồng, tim đập thình thịch.

Anh ấy tặng nhẫn cho mình sao.

Khương Hoa lại không để ý đến những điều này.

Anh cười nói: Shirley, đây là Bảo vật Không gian tôi lấy được trong hoàng cung Lỗ Vương, tôi đã chế tác nó thành một chiếc nhẫn trữ vật, không gian bên trong chỉ lớn bằng quả bóng rổ, nhưng vừa đủ để cô đặt tiểu thần phong của mình.

Bảo vật Không gian.

Má Shirley Dương hơi nóng lên, trong mắt thoáng vẻ ngượng ngùng.

Người này đúng là một tên ngốc.

Không khí đã đến mức này rồi, vậy mà anh lại nói với mình đây chỉ là một chiếc nhẫn không gian.

Trong lòng Shirley Dương có chút hụt hẫng, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu tối nay Khương Hoa muốn làm gì đó, cô thật sự chưa chuẩn bị tâm lý.

Nhưng Shirley Dương nghĩ lại, muốn để Khương Hoa chủ động chọc thủng mối quan hệ giữa họ thì gần như là không thể.

Shirley Dương cắn môi, trong lòng có chút xấu hổ, người này rốt cuộc có biết tặng nhẫn cho con gái có ý nghĩa gì không vậy.

Khương Hoa lại không biết nội tâm Shirley Dương biến đổi, anh còn tưởng rằng Shirley Dương thấy chiếc nhẫn không gian này sẽ rất vui.

Đúng vậy, tôi đã có bảo vật không gian rồi, không gian trong chiếc nhẫn trữ vật này quá nhỏ, tôi cầm cũng vô dụng, nên tặng nó cho cô thì hơn.

Shirley, cô thử xem.

Sắc mặt Shirley Dương ửng đỏ, cô cầm chiếc nhẫn trữ vật lên, đặt trong tay cẩn thận ngắm nghía.

Chiếc nhẫn trữ vật này dùng thế nào.

Ồ, cô chỉ cần đưa ý niệm của mình vào là có thể cảm nhận được không gian bên trong.

Shirley Dương tò mò hỏi: Chẳng lẽ không cần nhỏ máu nhận chủ sao.

Khương Hoa cười giải thích: Đây chỉ là một chiếc nhẫn trữ vật

thôi, không phải là Linh khí hay Bảo vật gì, nên không cần nhỏ máu nhận chủ.

Giống như Xích Long Lệnh của Khương Hoa thì chắc chắn cần nhỏ máu nhận chủ.

Dù sao thì Xích Long Lệnh này, ở thời Thượng Cổ, chính là thần khí trấn tộc của thị tộc Xích Long.

Shirley Dương gật đầu, nhắm mắt lại điều khiển ý niệm của mình, thâm nhập vào bên trong chiếc nhẫn.

Cô quả nhiên thấy được một không gian rất nhỏ, chỉ đủ để vài chai nước khoáng.

Nhưng đúng là vừa vặn có thể chứa tiểu thần phong.

Shirley Dương lấy tiểu thần phong của mình ra, tâm niệm vừa động, tiểu thần phong lập tức biến mất, xuất hiện trong không gian của chiếc nhẫn trữ vật.

Khóe miệng Shirley Dương lộ ra một nụ cười.

Cô do dự một chút, khẽ cắn môi, tai cũng nhuốm một tầng màu hồng.

Khương Hoa.

A.

Anh đeo cho em đi.

Cái gì.

Khương Hoa ngơ ngác một lúc lâu.

Shirley Dương nhìn bộ dạng ngốc nghếch của anh, không nhịn được bèn kéo tay anh, cầm chiếc nhẫn giúp cô đeo vào tay.

Sau đó, nhân lúc Khương Hoa còn đang sững sờ, Shirley Dương

trực tiếp nhón chân lên, nhanh chóng chạm nhẹ vào môi Khương Hoa.

Môi chạm môi, cả hai như bị điện giật.

Khương Hoa mở to mắt, rõ ràng vẫn chưa phản ứng kịp.

Anh ngơ ngác nhìn Shirley Dương, có chút luống cuống, cũng có chút ngẩn ngơ.

Shirley Dương nhanh chóng tách ra, mặt đã đỏ bừng.

Cô cười tươi như hoa: Cảm ơn anh, em rất thích chiếc nhẫn này.

Nói rồi, Shirley Dương liền nhanh chóng chạy khỏi đây.

Một lúc lâu sau, Khương Hoa mới phản ứng lại.

Chuyện quái gì thế này.

Anh lại bị một người phụ nữ cưỡng hôn.

Nhưng trên mặt anh cũng hiện lên một nụ cười.

Ừm, lần sau nhất định phải hôn lại.

Sáng hôm sau, mọi người dậy từ rất sớm.

Cả nhóm thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuất phát đến miếu Xương Cá.

Theo lời Trần Hạt Tử, miếu Xương Cá chính là lối vào cổ mộ, họ chỉ cần đi thẳng từ đó vào là được.

Còn Shirley Dương sau khi thức dậy vẫn luôn né tránh Khương Hoa.

Sau chuyện xảy ra tối qua, hôm nay cô có chút không dám nhìn anh.

Khương Hoa trong lòng lại không khỏi cười thầm.

Sự mạnh mẽ tối qua của cô đâu rồi.

Cả nhóm thu dọn hành lý xong liền đến một quán ăn sáng.

Gọi mấy bát mì, ăn uống no đủ, mọi người hỏi thăm người qua đường về vị trí của miếu Xương Cá rồi lên đường.

Dọc đường đi toàn là đường núi.

Trên núi có thể thấy rất nhiều hố đất, đó là do dân làng đào để cất giữ đồ đạc.

Mặt trời thiêu đốt mặt đất, Bàn Tử nóng đến mức phải lè lưỡi.

Nếu không phải trang bị đã được ném vào không gian trữ vật của Khương Hoa, có lẽ họ còn mệt hơn nữa.

Còn Khương Hoa thì hoàn toàn không để ý.

Anh thảnh thơi tắm nắng, đồng thời hấp thu năng lượng mặt trời để tăng cường thần hồn của bản thân.

Đây chính là pháp quan tưởng Thái Dương mà anh tu luyện.

Ngay cả Thanh Lão cũng không thể không tán thưởng: Khương tiểu tử, vận khí của ngươi thật tốt, vậy mà lại lấy được Kim Cương Kinh của Phật giáo.

Đây chính là pháp tu luyện thần hồn cao cấp.

Dù là ở thời đại của chúng ta, Kim Cương Kinh này cũng có danh tiếng rất lớn.

Khương Hoa lại có chút tò mò: Tiền bối, thời đại của ngài là thời Chiến quốc sơ kỳ phải không.

Lúc đó đã có Phật giáo rồi sao.

Anh nhớ là Thích Ca Mâu Ni lúc đó còn chưa xuất hiện mà.

Thanh Lão cười khẩy một tiếng: Ngươi không thật sự cho rằng Phật giáo là do Thích Ca Mâu Ni sáng lập đấy chứ.

Nghe câu này, Khương Hoa sững sờ.

Chẳng lẽ không phải.

Dĩ nhiên không phải.

Thanh Lão nhàn nhạt nói: Đừng nói là ở thời đại của chúng ta, cho dù là ở thời Viễn Cổ, Phật giáo đã tồn tại, hơn nữa còn là một trong những thế lực đỉnh cấp.

Làm sao có thể chỉ mới được sáng lập hơn hai ngàn năm trước.

Ở thời đại của chúng ta, linh khí đã không còn dồi dào như trước, nếu không phải là truyền thừa từ thời viễn cổ, Phật giáo làm sao có thể có nhiều phương pháp tu luyện đỉnh cấp như vậy.

Khương Hoa trong lòng bừng tỉnh.

Hóa ra Phật giáo còn có lai lịch như vậy.

Thanh Lão tiếp tục nói: Khương tiểu tử, ngươi quan tưởng Thái Dương, đây là phương pháp tu luyện Kim Cương Kinh rất chính xác.

Mà Phật giáo quan tưởng Phật Đà, thực ra cũng là một loại phương pháp tu luyện tín ngưỡng chi lực.

Nhưng mà tu vi thần hồn của ngươi bây giờ thật sự quá yếu.

Thanh Lão không khỏi lắc đầu nói.

Khương Hoa sững sờ.

Tu vi thần hồn của anh còn yếu sao.

Ngươi đừng hoài nghi.

Thanh Lão liếc anh một cái, Ngươi có biết cảnh giới thần hồn không.

Không biết.

Khương Hoa lắc đầu.

Thần hồn cũng giống như Võ Đạo, tự nhiên cũng có cảnh giới.

Thần hồn chi đạo tổng cộng chia làm các cảnh giới Quan Cảm, Ngưng Thần, Xuất Khiếu, Thần Hỏa.

Từ xưa đến nay, thần hồn chi đạo là thần bí nhất, truyền thuyết trên bốn cảnh giới này còn có cảnh giới cao hơn, nhưng những thứ đó ta cũng không biết.

Trong đó, Ngưng Thần đối ứng với Võ Đạo tiền kỳ, tức là từ nhất phẩm đến tam phẩm, Xuất Khiếu đối ứng với Võ Đạo trung kỳ, tức là từ tứ phẩm đến lục phẩm, còn Thần Hỏa thì là cảnh giới trên thất phẩm.

Chương 101

Khương tiểu tử, tu vi thần hồn của ngươi bây giờ cũng chỉ là miễn cưỡng bước vào cảnh giới Ngưng Thần, quy đổi ra cũng chỉ là một võ giả nhất phẩm thôi.

Thanh Lão hỏi ngược lại: Vậy đó, ngươi còn cảm thấy tu vi thần hồn của mình rất cao sao.

Nghe xong những lời này của Thanh Lão, trong lòng Khương Hoa có chút chấn động.

Anh đã nhận được xá lợi xương Phật, còn ăn cả U Minh Thất Diệp Thảo để ngưng tụ thần hồn, không ngờ cũng chỉ mới là cảnh giới Ngưng Thần, có thể so với võ giả nhất phẩm mà thôi.

Khương Hoa trong lòng có chút không thể chấp nhận.

Chênh lệch này thật sự quá lớn.

Thanh Lão thở dài một hơi: Ngươi cũng không cần tự xem nhẹ mình, thần hồn chi đạo khó tu luyện nhất, đặc biệt là cảnh giới Quan Cảm tiền kỳ, cảnh giới này cần không ngừng cường hóa linh hồn của bản thân, hơn nữa sau khi đạt đến một ngưỡng nhất định mới có thể ngưng kết thần hồn, bước vào cảnh giới Ngưng Thần.

Thần hồn chi đạo của ngươi có thể tu luyện đến cảnh giới Ngưng Thần ở tuổi này đã có thể gọi là thiên tài rồi.

Tiền bối, vậy sau này tôi phải tu luyện thế nào.

Hơn nữa tôi cảm thấy, thần hồn chi đạo dường như không có sức sát thương gì cả.

Thanh Lão cười khẩy nói: Đó là do ngươi thiển cận, thần hồn chi đạo biến hóa khôn lường, tự nhiên có chỗ kỳ diệu của nó, ngươi bây

giờ không phát huy được uy lực của nó là vì ngươi căn bản không có kỹ pháp tương ứng.

Điều này cũng rất dễ hiểu, giống như Võ Đạo cần có võ kỹ, thần hồn chi đạo cũng cần có kỹ pháp của nó mới có thể phát huy ra uy lực tương ứng.

Khương Hoa mắt sáng lên: Vậy tiền bối, ngài hẳn là có kỹ pháp thần hồn chứ.

Thanh Lão vẻ mặt cứng đờ, có chút lúng túng nói: À, ta không có.

Khương Hoa có chút thất vọng, vậy chỉ có thể chờ sau này xem trong cổ mộ có hay không.

Khi mọi người đi được khoảng bốn năm tiếng đồng hồ, miếu Xương Cá cuối cùng cũng đã đến.

Cuối cùng cũng đến rồi.

Mọi người thấy một ngôi miếu ở sườn núi xa xa.

Đó chính là miếu Xương Cá.

Khương Hoa khép hờ mắt, vận chuyển Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, không ngừng quan sát phong thủy địa khí xung quanh.

Trong chốc lát, thế giới trong mắt Khương Hoa đã thay đổi.

Từng luồng Thiên Địa nhị khí đang không ngừng giao hội, cuối cùng tạo thành một luồng sức mạnh mới, hội tụ vào trong miếu Xương Cá này.

Đây chính là Nội Tàng Trí.

Khương Hoa trong lòng có chút chấn động.

Địa thế xung quanh đây đã tạo thành một Trận Pháp.

Thiên Địa nhị khí liên tục không ngừng hội tụ trong Nội Tàng Trí, tạo thành một Đại Cát huyệt.

Nhưng vì sự tồn tại của miếu Xương Cá, địa khí vốn nên tuôn chảy lại bị cắt đứt khi đến đây.

Cho nên địa khí xung quanh không còn cách nào tuần hoàn được nữa.

Điều này cũng tạo ra một kết quả, đó là nơi này sẽ liên tục xảy ra thiên tai.

Huyện Cổ Lam mấy năm liền đại hạn chính là minh chứng tốt nhất.

Khương Hoa lắc đầu, chắc hẳn Kim Toán Bàn, người xây dựng ngôi miếu này trước đây, cũng không ngờ rằng miếu Xương Cá này lại hại dân chúng nơi đây.

Kim Toán Bàn tuy là đệ tử của Trương Tam Liên Tử, nhưng hắn không học được bản đầy đủ của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, hắn chỉ có thể nhìn ra Nội Tàng Trí này vô cùng bất phàm.

Cho nên hắn đã xây một ngôi miếu Xương Cá ở trên để che mắt người đời, rồi tự mình lẻn vào mộ.

Tiếc là không bao giờ ra được nữa.

Đi thôi.

Mọi người đi vào trong miếu Xương Cá.

Nơi đây đã bị hoang phế nhiều năm, bên trong chỉ còn lại bộ xương của Thiết Đầu Long Vương chống đỡ, còn lại kiến trúc cơ bản đã mục nát không chịu nổi.

Rất nhiều xà ngang bằng gỗ đã sụp đổ, trên mái miếu toàn là mạng

nhện.

Giữa miếu Xương Cá bày một bức tượng thần, trông giống như thần sông, tạo hình có chút kỳ dị, có lẽ là do văn hóa địa phương.

Lối vào mộ huyệt ở đâu vậy.

Shirley Dương cẩn thận quan sát xung quanh, có chút không hiểu.

Ở đây cũng không thấy có cửa vào nào cả.

Lão Hồ nói: Vậy chúng ta tìm xung quanh xem.

Anh và Bàn Tử không ngừng tìm kiếm lối vào mộ huyệt.

Đáng tiếc, họ đã tìm khắp các bức tường, góc nhà mà vẫn không tìm thấy lối vào.

Khương Hoa hơi trầm ngâm.

Anh cẩn thận quan sát bức tượng thần trước mắt.

Bỗng nhiên, ánh mắt anh ngưng lại.

Ở đây.

Mọi người nhao nhao tụ lại.

Ở đâu.

Bàn Tử hỏi.

Khương Hoa chỉ vào đáy tượng thần.

Các cậu nhìn xem, vết tích ở đáy tượng thần có phải giống như đã bị dịch chuyển không.

Hình như là vậy.

Mọi người gật đầu, vết xước do ma sát giữa đáy tượng thần và mặt đất rất dễ nhận ra.

Khương Hoa phân tích: Các cậu còn nhớ Trần Hạt Tử nói có một

nhóm người, dẫn đầu là Mã Đại Đảm, hắn ép một thương nhân đồ cổ từ Kinh Thành đến dẫn họ vào mộ không.

Họ muốn vào thì chắc chắn phải xuống từ miếu Xương Cá này, cho nên tượng thần mới có vết tích bị dịch chuyển.

Tôi đoán lối vào mộ ở dưới pho tượng này.

Nghe Khương Hoa phân tích, mọi người đều gật đầu.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nhìn nhau, sau đó đi đến bên cạnh tượng thần, dùng sức đẩy nó sang một bên.

Khi tượng thần bị chuyển đi, mọi người nhìn kỹ, quả nhiên phát hiện một cửa hang đen ngòm, bên dưới còn tỏa ra một luồng khí lạnh.

Đây quả nhiên là lối vào mộ.

Ha ha, tốt quá rồi.

Bàn Tử cười lớn, Tìm được lối vào rồi, vậy chúng ta mau xuống thôi.

Chờ một chút.

Khương Hoa gọi anh ta lại, bất đắc dĩ nói: Bàn Tử, cậu có thể đừng vội vàng như vậy được không.

Bàn Tử gãi đầu, cười gượng.

Khương Hoa từ trong không gian trữ vật lấy ra từng món trang bị.

Đầu tiên là quần áo, những bộ quần áo này đều do Shirley Dương đặc biệt đặt làm, dùng chất liệu áo tác chiến của lính đặc nhiệm nước Đăng Tháp, cực kỳ bền chắc và mềm mại.

Chỉ riêng mấy bộ quần áo này đã trị giá hơn trăm vạn.

Còn có các loại AK, lựu đạn, pháo hiệu.

Những vật phẩm này không thiếu thứ gì, cũng đều do Shirley

Dương lo liệu.

Ở thời đại này, trong nước vẫn chưa cấm súng, rất nhiều thứ đều có thể mang vào.

Quan trọng nhất là, trong đó còn có một loại mặt nạ phòng độc mini, không khác gì khẩu trang, một khi gặp tình huống nguy hiểm liền có thể kịp thời đeo lên, có thể chống đỡ được mười phút.

Những mặt nạ phòng độc này chủ yếu dùng để cấp cứu.

Trong không gian trữ vật của anh còn có mặt nạ phòng độc thực thụ, đều có hệ thống hô hấp riêng biệt, cho dù ở nơi có khí độc cũng có thể an toàn.

Sau khi mặc xong trang bị, Khương Hoa hít sâu một hơi, nói: Tốt, chúng ta đi thôi.

Cả nhóm từ cửa hang tiến vào trong mộ.

Lão Hồ và Bàn Tử đi ở phía trước nhất.

Mọi người bật đèn pin, nhìn vào hoàn cảnh xung quanh.

Nơi đây là một đường hầm khô ráo, trên vách đá mơ hồ còn có một số bức bích họa, khắc họa một con quái vật đầu chim thân người, trông cực kỳ quái dị.

Shirley Dương nghi hoặc nói: Những thứ này dường như không giống bích họa thời Đường.

Bích họa thời Đường không có loại quái vật đầu chim thân người này.

Chẳng lẽ là bích họa trong mộ thời Tây Chu.

Shirley Dương rơi vào trầm tư.

Khương Hoa cũng thì thầm: Nếu nói mộ thời Đường chôn Lý

Thuần Phong. vậy mộ thời Tây Chu lại chôn ai.

Hắc hắc, kệ xác nó là ai.

Bàn Tử hùng hổ nói: Chỉ cần cản đường chúng ta, dù là yêu ma quỷ quái gì, tôi cũng cho nó bay màu.

Lão Hồ trêu chọc: Lúc ở Hoàng Hà thấy Thiết Đầu Long Vương, Bàn Tử nhà cậu suýt nữa tè ra quần đấy.

Này này, Lão Hồ, sao cậu nói chuyện tôi lại không thích nghe thế nhỉ.

Ai tè ra quần.

Tôi, Vương Khải Toàn, đỉnh thiên lập địa, lại sợ một con Thiết Đầu Long Vương nhỏ nhoi sao.

Cậu mà không tin, để nó đến đây lần nữa, tôi vung tay một phát, chém bay cổ nó luôn.

Mọi người bật cười.

Lão Hồ nói: Ha ha, dù sao Thiết Đầu Long Vương cũng không tìm được nữa rồi, cậu chỉ có thể chém gió thôi.

Mọi người vừa đi vừa tán gẫu.

Càng đi về phía trước, không gian càng rộng lớn hơn.

Họ có thể cảm thấy đã ở trong một hang động đá, trên vách đá xung quanh còn điêu khắc một vài tượng quỷ thần, trông vô cùng quỷ dị, khiến người ta không rét mà run.

Bỗng nhiên, Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

Mẹ ơi, tôi hình như thấy mặt một người phụ nữ.

Lão Hồ nghi ngờ nói: Ở đâu.

Ngay phía trên ấy, tôi chớp mắt một cái đã không thấy đâu rồi.

Bàn Tử nhà cậu có phải bị ảo giác không đấy.

Ở đây làm gì có mặt phụ nữ nào.

Tôi thật sự không nhìn lầm, đó chính là mặt một người phụ nữ.

Nó bây giờ ở đâu.

Lúc tôi thấy nó, nó bay đi như ma vậy.

Bàn Tử trong lòng có chút sợ hãi.

Các cậu nói xem, nó có phải là nữ quỷ không.

Mọi người trợn mắt trắng dã.

Chương 102

Lão Hồ đưa tay đặt lên trán anh ta.

Bàn Tử, cậu có phải bị sốt không.

Đầu óc cháy hỏng rồi à.

Ôi, tôi thật sự không nói lung tung.

Khương Hoa cười cười: Bàn Tử, dù thật hay giả, nó mà dám đến, chúng ta sẽ siêu độ nó.

Yên tâm đi, nếu là thật, lát nữa chúng ta hẳn là sẽ còn thấy nó.

Nghe Khương Hoa nói vậy, Bàn Tử cũng gật đầu.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Đi chưa được bao xa, Shirley Dương cũng sững người.

Shirley, sao vậy.

Thấy Shirley Dương dừng lại, Khương Hoa không khỏi hỏi.

Shirley Dương quay đầu lại, ánh mắt lộ vẻ ngưng trọng, nghiêm túc nói: Khương Hoa, tôi hình như cũng thấy mặt một người phụ nữ.

Nghe Shirley Dương nói vậy, sắc mặt mọi người không khỏi thay đổi.

Nếu chỉ một mình Bàn Tử thấy, còn có thể nói là ảo giác.

Nhưng nếu hai người cùng thấy, vậy thì tám phần là thật rồi.

Khương Hoa trong lòng đã cảnh giác.

Vừa rồi với thực lực võ giả tam phẩm và thần hồn cảnh giới Ngưng Thần của anh mà cũng không phát hiện ra con nữ quỷ nào.

Xem ra thứ này có năng lực ẩn nấp rất mạnh.

Trong tay anh lặng lẽ lấy ra Trấn Giới kính.

Đây là chí bảo của Đạo giáo, có thể trấn áp bất kỳ tà vật nào.

Nếu thật sự có nữ quỷ, chiếc Trấn Giới kính này có thể trực tiếp siêu độ nó.

Đừng vội, chúng ta cẩn thận quan sát xung quanh.

Con nữ quỷ đó nếu dám đến, tôi sẽ ra tay kịp thời.

Bây giờ chúng ta tiếp tục đi về phía trước.

Được.

Mọi người nhao nhao gật đầu.

Lúc này, Khương Hoa chính là người lãnh đạo của cả nhóm.

Tuy nhiên, sau đó họ lại không còn thấy mặt cô gái kia nữa.

Bàn Tử gãi đầu: Chẳng lẽ con nữ quỷ đó thật sự sợ chúng ta.

Không dám ra nữa.

Mọi người đi đến một hang động.

Bỗng nhiên, Khương Hoa biến sắc.

Anh ngửi thấy một mùi máu tươi.

Có mùi máu tươi, mọi người cẩn thận.

Mọi người cầm AK, tiến về phía hang động phía trước.

Đi vào trong hang, họ thấy một cỗ thi thể.

Ọe.

Nhìn thấy cỗ thi thể này, mọi người không khỏi có chút buồn nôn.

Hóa ra cỗ thi thể này chỉ còn lại một lớp da rỗng, não và nội tạng

đã bị thứ gì đó ăn sạch.

Trên mặt hắn còn mang vẻ sợ hãi tột cùng, rõ ràng trước khi chết đã thấy thứ gì đó đáng sợ.

Sắc mặt Khương Hoa rất khó coi.

Rốt cuộc đây là thứ gì.

Lại tàn nhẫn như vậy.

Ăn đến mức chỉ còn lại một lớp da.

Shirley Dương cố nén cảm giác buồn nôn, đi đến trước thi thể kiểm tra.

Một lúc lâu sau, Shirley Dương phân tích: Từ trang phục của thi thể này xem ra, đây là những thôn dân huyện Cổ Lam, không biết làm sao lại bị thứ gì đó tấn công rồi chết ở đây.

Nhìn thời gian tử vong của hắn, hắn là chưa quá hai mươi bốn giờ.

Khương Hoa ngưng trọng nói: Tất cả mọi người cẩn thận, đứng xung quanh tôi, một khi có nguy hiểm gì, tôi có thể ra tay ngay lập tức.

Ừm.

Mọi người nhao nhao gật đầu.

Dù sao ở đây, chỉ có thực lực của Khương Hoa là mạnh nhất.

Shirley Dương hỏi: Khương Hoa, anh thấy đây là thứ gì.

Tôi cũng không biết.

Khương Hoa lắc đầu, Nhưng đã có thể tấn công con người, hơn nữa còn ăn sạch nội tạng, đoán chừng là một loại côn trùng gì đó, hẳn là đã trở thành yêu thú.

Yêu thú.

Mọi người ánh mắt ngưng lại.

Yêu thú cũng chia làm rất nhiều loại.

Giống như yêu thú kiến hành quân mà Khương Hoa thấy dưới lòng đất sa mạc, giáp xác của chúng đến đạn cũng không thể xuyên thủng.

Mà yêu thú thần bí trong Mê Quật Long Lĩnh, không ai biết nó là loại gì.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước, đi đến một hang động đá.

Nơi đây đã hết đường, phía trước đều bị bịt kín.

Bỗng nhiên Bàn Tử lên tiếng: Bên kia có một cái đỉnh.

Mọi người nhao nhao nhìn sang, liền thấy một cái lục túc Viên Đỉnh bịt kín một cửa hang.

Cái đỉnh tròn sáu chân này đã chặn kín toàn bộ lối đi.

Khương Hoa hơi ngưng thần, anh thấy bên cạnh cái đỉnh có một cỗ thi thể.

Anh đi qua xem, phát hiện người này đã chết mấy chục năm.

Khương Hoa trong lòng khẽ động, đây không phải là Kim Toán Bàn trong miệng Trần Hạt Tử sao.

Nghĩ vậy, Khương Hoa bèn kiểm tra vật phẩm bên cạnh thi thể.

Anh phát hiện một cái túi, bên trong là một ít dụng cụ đổ đấu và một cái bàn tính bằng vàng, rõ ràng có giá trị không nhỏ.

Quả nhiên là Kim Toán Bàn.

Khương Hoa cầm cái bàn tính vàng lên, đặt trong tay cẩn thận ngắm nghía.

Đinh.

Phát hiện Bảo vật chứa Long Khí, có hấp thu không.

Hấp thu.

Đinh.

Chúc mừng Túc Chủ nhận được 482 Điểm Tiến Hóa.

Khương Hoa mở hoàng kim nhãn.

Kim Toán Bàn: Do Mô Kim Giáo úy thời Tam quốc chế tạo, dùng để quan sát phong thủy sơn hình địa thế, sau bị Trương Tam Liên Tử thu được, đồng thời truyền cho đệ tử Kim Toán Bàn.

Trong đó ẩn chứa một tia linh tính, có thể đo lường phong thủy địa thế chính xác hơn.

Khương Hoa suy nghĩ một chút, đưa Kim Toán Bàn cho Lão Hồ.

Lão Hồ, cái Kim Toán Bàn này cậu cầm đi.

Cái này cũng có chút nguồn gốc với cậu, giao cho cậu cũng coi như vật quy nguyên chủ.

Còn về phần Khương Hoa, anh có Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật hoàn chỉnh, có thể dùng mắt trực tiếp nhìn ra sơn hình địa thế, căn bản không cần bàn tính vàng.

Mà Bàn Tử thì lại mon men đến bên cạnh cái lục túc Viên Đỉnh, cẩn thận quan sát.

Bàn Tử, cậu đang làm gì đấy.

Khương Hoa thấy bộ dạng này của Bàn Tử, không khỏi khẽ xoa trán, anh biết bệnh cũ của Bàn Tử lại tái phát.

Thế là anh đi qua vỗ vai Bàn Tử.

Hắc hắc, Khương huynh đệ, anh nói cái đỉnh này có thể trị giá bao nhiêu tiền.

Khương Hoa đánh giá một lượt, nói thật: Ừm. cái lục túc Viên Đỉnh này là đồ cổ thời Tây Chu, hơn nữa còn bảo tồn hoàn chỉnh như vậy, đây đã là quốc bảo rồi, giá trị cụ thể ít nhất cũng mấy trăm triệu.

Nghe đến đây, Bàn Tử hô hấp dồn dập, mắt trợn tròn xoe.

Anh ta nhìn cái đỉnh như thể thấy vật yêu quý.

Thật, thật sự đắt như vậy.

Ừm, cái đỉnh bảo tồn hoàn hảo thế này, giá trị chỉ có hơn chứ không kém.

Khương Hoa có chút buồn cười nói.

Bàn Tử thử dịch chuyển nó.

Nhưng cái lục túc Viên Đỉnh này thật sự quá nặng, anh ta căn bản không lay chuyển được nó.

Bàn Tử đảo mắt một vòng, ghé sát vào người Khương Hoa nói: Huynh đệ, hay là chúng ta thương lượng một chuyện nhé.

Chuyện gì.

Hay là chúng ta chuyển cái đỉnh này về đi.

Bàn Tử hùng hồn nói: Anh nghĩ xem, chúng ta đều là thanh niên có chí hướng của thời đại mới, đối với quốc bảo của quốc gia, sao có thể để nó ở đây dãi gió dầm mưa được.

Những người làm công tác khảo cổ như chúng ta nên có một trái tim cống hiến, phải khai quật bảo vệ bảo bối của lão tổ tông.

Anh xem cái đỉnh này quý giá như vậy, cứ để nó ở đây cũng không thích hợp, anh nói có phải không.

Khương Hoa sờ cằm: Ừm, cậu nói nghe cũng có lý.

Bàn Tử tinh thần phấn chấn: Vậy chúng ta mang nó đi nhé.

Khương Hoa vỗ vai anh ta, tán thành gật đầu: Ừm, Bàn Tử, tôi thấy giác ngộ của cậu gần đây tiến bộ rất nhanh.

Đã cậu nói vậy rồi, thì cái đỉnh này giao cho cậu, cậu mang nó ra ngoài đi, sau đó chúng ta sẽ giao cho quốc gia.

A.

Bàn Tử lập tức ngớ người.

Bảo anh ta khiêng ra ngoài.

Đây không phải là muốn lấy mạng già của anh ta sao.

Chương 103

Anh ta nhấc còn không nổi, nói gì đến khiêng ra ngoài.

Bên cạnh Lão Hồ và Shirley Dương cũng không nhịn được bật cười.

Bàn Tử khóc không ra nước mắt.

Khương huynh đệ à, ý tôi là muốn anh dùng không gian trữ vật kia mang ra ngoài, tôi với hai trăm cân thịt này sao mà khiêng nổi.

Khương Hoa cười cười, đi đến bên cạnh lục túc Viên Đỉnh.

Bỗng nhiên, một âm thanh vang lên.

Đinh.

Phát hiện Bảo vật ẩn chứa Long Khí, có hấp thu không.

Hấp thu.

Đinh.

Chúc mừng Túc Chủ nhận được 3298 Điểm Tiến Hóa.

Nhìn thấy thông báo của hệ thống, Khương Hoa lập tức hít một hơi khí lạnh, thứ này lại đáng tiền như vậy.

Trải qua một thời gian tích lũy, Điểm Tiến Hóa của anh đã đạt đến mức cao nhất trong lịch sử.

Túc Chủ : Khương Hoa Tu Vi : Tam phẩm võ giả tiến độ luyện huyết: 11% Huyết Mạch : Xích Long Huyết Mạch tiến độ thức tỉnh: 34% Công Pháp : Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Kim Cương Kinh Kỹ Năng : Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật tinh thông, Nhị chỉ dò hang tinh thông, Chữ tiểu triện tinh thông Bảo Vật : Phát Khâu Thiên Quan ấn Điểm Tiến Hóa : 11423 Tròn một vạn một ngàn

Điểm Tiến Hóa.

Có thể nói đây là lần Khương Hoa có được nhiều Điểm Tiến Hóa nhất từ trước đến nay.

Còn về việc dùng thế nào, anh vẫn chưa nghĩ ra.

Chẳng qua chuyện quan trọng nhất trước mắt vẫn là cái lục túc Viên Đỉnh này, rốt cuộc là thứ gì.

Lại có thể đáng giá hơn ba ngàn Điểm Tiến Hóa.

Con số này chỉ ít hơn lăng mộ Tần Thủy Hoàng một chút mà thôi.

Khương Hoa ánh mắt lóe lên kim quang.

Hoàng kim nhãn khởi động.

Tiếc là không có bất kỳ thông tin nào.

Hả.

Tại sao lại như vậy.

Hoàng kim nhãn của mình lại không thể nhìn thấy thông tin cụ thể.

Hay là mình thử dùng Linh Nhãn xem.

Linh Nhãn, chính là kỹ năng dùng để xem xét Thiên Tài Địa Bảo.

Trong mắt Khương Hoa lại lần nữa lóe lên một vòng ánh sáng màu xanh.

Tiếc là vẫn không có bất kỳ thông tin gì.

Khương Hoa không khỏi nhíu mày.

Tình huống này anh cũng đã gặp qua.

Giống như Xích Long Lệnh cũng không thể dùng hoàng kim nhãn kiểm tra.

Xích Long Lệnh là Thần khí của nhà Xích Long, tự nhiên không

phải là đồ cổ.

Như vậy cái lục túc Viên Đỉnh này, chắc hẳn cũng là một loại Thần khí hay Linh khí gì đó.

Khương Hoa trong lòng thầm nghĩ.

Anh đặt tay lên trên lục túc Viên Đỉnh.

Vút một tiếng, cái đỉnh liền biến mất khỏi vị trí ban đầu.

Trong không gian của Xích Long Lệnh, thần hồn của Khương Hoa xuất hiện ở đây.

Tiền bối, ngài biết thứ này là gì không.

Vút.

Thân ảnh của Thanh Lão xuất hiện trước mặt.

Ông nhìn về phía cái lục túc Viên Đỉnh, bỗng nhiên thân thể chấn động, nhíu mày suy nghĩ, từ biểu cảm trên mặt xem ra, ông dường như cũng có chút không chắc chắn.

Tiền bối, ngài biết đây là gì không.

Thanh Lão chần chừ một chút rồi nói: Đây dường như là Tử Kim Luyện Đan Lô thời Thượng Cổ, là Pháp Bảo Đạo giáo chuyên dùng để luyện chế đan dược.

Tử Kim Luyện Đan Lô.

Khương Hoa sững sờ.

Không sai.

Thanh Lão tiếp tục nói: Cái Tử Kim Luyện Đan Lô này thực ra cũng là bảo vật của Đạo giáo, truyền thuyết ngay cả Thái Thượng Lão Quân cũng từng dùng nó để luyện chế đan dược.

Tiếc là về sau đã thất lạc, không còn tìm thấy được nữa.

Khương Hoa trong lòng chấn động.

Truyền thuyết Thái Thượng Lão Quân từng dùng nó luyện đan.

Chỉ riêng câu nói này, Khương Hoa đã cảm thấy nó xứng đáng với hơn ba ngàn Điểm Tiến Hóa.

Khương tiểu tử, cái Tử Kim Luyện Đan Lô này ngươi tìm được ở đâu.

Thanh Lão không khỏi hỏi.

Ồ, đây là từ một ngôi mộ thời Tây Chu phát hiện ra.

Thảo nào.

Thanh Lão bừng tỉnh đại ngộ, Trước kia cái Tử Kim Luyện Đan Lô này thất lạc chính là vào thời kỳ Tây Chu, mọi người còn tưởng là ai đó đã vứt bỏ nó.

Không ngờ lại đem nó đi chôn cùng.

Khương Hoa cũng có chút tò mò.

Dùng cả Tử Kim Luyện Đan Lô để chôn cùng, vậy chủ nhân ngôi mộ Tây Chu này rốt cuộc là ai.

Chuyến đi đến Mê Quật Long Lĩnh này thật sự càng ngày càng thú vị.

Vốn tưởng chỉ có mộ của Lý Thuần Phong cần phải chú ý, không ngờ bây giờ lại xuất hiện một ngôi mộ thời Tây Chu.

Mà ngôi mộ này, đến giờ anh vẫn không biết bên trong chôn ai.

Khương Hoa hít sâu một hơi.

Mình tuy không biết, nhưng có một người chắc chắn biết.

Lý Thuần Phong.

Hắn đã dám đặt mộ huyệt của mình ở đây, vậy chắc chắn biết chủ

nhân của ngôi mộ này.

Chỉ cần mình tìm được mộ huyệt của Lý Thuần Phong, vậy thì có thể giải khai tất cả bí mật của Mê Quật Long Lĩnh này.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa khôi phục ý thức.

Anh do dự một lát rồi nói: Cái lục túc Viên Đỉnh vừa rồi không đơn giản.

Thế nào.

Shirley Dương hỏi.

Đây là của Thái Thượng Lão Quân.

Khương Hoa đem lời của Thanh Lão nói cho mọi người.

Mọi người sau khi nghe xong, đều cảm thấy có chút khó tin.

Đây lại là lò luyện đan mà Thái Thượng Lão Quân đã dùng qua.

Điều này cũng quá chấn động rồi.

Shirley Dương trầm tư một lát rồi nói: Bất kể thế nào, lát nữa chúng ta đi vào phải càng cẩn thận hơn, dù là mộ của Lý Thuần Phong hay mộ thời Tây Chu này, bây giờ xem ra đều không đơn giản.

Mọi người nhao nhao gật đầu.

Theo sau khi lục túc Viên Đỉnh được thu vào không gian trữ vật, vị trí ban đầu của nó liền xuất hiện một cái lỗ đen ngòm, trông âm u.

Một luồng gió lạnh từ bên trong thổi ra, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Đi thôi, đây mới là mộ huyệt thật sự.

Khương Hoa hướng về phía Hồ Bát Nhất bên cạnh nói: Lão Hồ, chờ chúng ta trở về, hãy mang thi thể của Kim Toán Bàn ra ngoài mai táng.

Lão Hồ gật đầu.

Nói một cách nghiêm túc, Kim Toán Bàn được xem là sư thúc tổ của Hồ Bát Nhất.

Mọi người lần lượt bước vào cửa hang đen ngòm.

Sau khi tiến vào, bốn phía nổi lên tiếng gió, gió lạnh thổi bên tai họ, tựa như tiếng quỷ khóc sói gào.

Nếu là người bình thường, có lẽ vừa vào nơi này đã bị dọa chạy mất.

Bỗng nhiên, phía trước có ánh sáng u tối lóe lên.

Khương Hoa mắt sắc, thấy được gương mặt một người phụ nữ, tiếc là nó lướt qua quá nhanh, anh không kịp nhìn rõ.

Chẳng lẽ là con yêu thú thần bí kia.

Lần này, tất cả mọi người đều thấy được.

Hiện trường rơi vào tĩnh lặng.

Bàn Tử không khỏi hít một hơi.

Lần này các cậu cuối cùng cũng tin tôi không lừa các cậu rồi chứ.

Khương Hoa ngưng trọng nói: Thứ này không biết là gì, nửa quỷ nửa yêu, mọi người cẩn thận một chút.

Nơi đây đã ở sâu dưới lòng đất vài chục mét.

Xung quanh dường như còn có gió lạnh thổi qua, lạnh đến toàn thân run rẩy.

Trong hang động tối đen như mực, chỉ có đèn pin của nhóm Khương Hoa có thể cung cấp một chút ánh sáng.

Chương 104

Mà giờ này khắc này, đột nhiên xuất hiện một con quái vật bí ẩn có gương mặt phụ nữ, trong lòng mọi người khẳng định vẫn có chút kinh hãi.

Nhưng có Khương Hoa trấn giữ, họ cũng không đến mức hoảng loạn.

Dù sao thực lực của Khương Hoa, mọi người đều đã thấy qua.

Ngay cả Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể giao tiếp với U Minh cũng bị Khương Hoa chém tan.

Dưới ánh đèn pin, mọi người có thể thấy vách đá xung quanh khắc họa từng con quái vật đầu chim thân người.

Loại quái vật này cũng có thể thấy ở hang động bên ngoài.

Shirley Dương suy đoán: Đây là Thần Linh mà người cổ đại xây dựng mộ Tây Chu tín ngưỡng.

Ừm, tôi cũng nghĩ vậy.

Khương Hoa cũng gật đầu.

Bên cạnh Bàn Tử nói: Này, lão mù kia nói, nhóm thôn dân tiến vào mộ huyệt không biết đi đâu rồi, các cậu nói xem họ có bị con yêu quái kia ăn thịt không.

Không phải là không có khả năng này.

Khương Hoa do dự một lát nói: Nơi này có nhiều điều kỳ quái, ngay cả chúng ta cũng có thể gặp nguy hiểm, huống chi họ chỉ là những người bình thường.

Bàn Tử có chút hả hê nói: Hắc hắc, tên khốn cướp mối làm ăn kia

không biết ra sao rồi.

Nếu hắn sớm biết sẽ xảy ra những chuyện này, không biết trong lòng có hối hận không.

Mọi người bật cười.

Khương Hoa nói: Đi thôi, mọi người chúng ta đều tụ lại một chỗ, phòng bị thứ kia đánh lén.

Ừm.

Hệ thống hang động dưới lòng đất này có đường đi thông suốt tứ phía, giống như một mê cung.

Nhóm của Khương Hoa ở bên trong đi vòng vòng, căn bản không biết đường đi cụ thể như thế nào.

Không được, chúng ta không thể cứ đi lung tung như vậy.

Khương Hoa dừng lại, nghiêm túc nói.

Shirley Dương lắc đầu nói: Nhưng chúng ta không có bản đồ, căn bản không biết đi thế nào.

Để tôi thử xem.

Khương Hoa đi về phía trước, vận chuyển Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, lập tức ánh mắt của anh liền thay đổi.

Anh có thể nhìn thấy hướng chảy của địa khí trong hang động này.

Từng luồng địa khí không ngừng di chuyển trong đó, và tất cả chúng đều chảy về cùng một nơi.

Khương Hoa ánh mắt ngưng lại, trên mặt mang vẻ vui mừng.

Xem ra sự ảo diệu của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật này còn vượt xa tưởng tượng của mình.

Phàm là Đại Mộ, đều sẽ được an táng ở nơi có phong thủy tốt

nhất, những nơi này Thiên Địa giao hội, là nơi tàng phong tụ khí, nhất định là nơi Thiên Địa nhị khí tụ tập.

Mà mình nắm giữ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật có thể nhìn thấy hướng đi cụ thể của Thiên Địa nhị khí, cho nên muốn tìm được phương hướng mộ huyệt chính xác trở nên rất đơn giản.

Khương Hoa hít sâu một hơi.

Trong lòng anh càng thêm cảm thấy sự huyền diệu của môn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật này, nó tuyệt đối không phải do Trương Tam Liên Tử có thể sáng tạo ra.

Trong chứng thực của hệ thống, môn bí thuật này là do Trương Tam Liên Tử ở trong một cổ mộ phát hiện ra huyền bí của Chu Dịch bát quái rồi biên soạn thành.

Nhưng thực chất tác giả thật sự không phải là Trương Tam Liên Tử.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa hít sâu một hơi.

Chẳng trách trước đây Trương Tam Liên Tử muốn hủy đi nửa cuốn sau của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, nó thật sự là đoạt đi tạo hóa của trời đất.

Nếu dùng nhiều, thật sự sẽ có thương thiên hòa.

Khương Hoa nhìn về một hướng rồi nói: Mọi người đi theo tôi, tôi đã tìm ra phương hướng rồi.

Sắc mặt mọi người vui mừng, vội vàng đi theo Khương Hoa tiến về phía trước.

Sau khi đi được khoảng vài phút, sắc mặt Khương Hoa đột nhiên cứng lại.

Trên đỉnh hang đá, một luồng sáng mờ ảo bất ngờ lao xuống nhanh

như chớp.

Không nói hai lời, Khương Hoa liền cầm Thất Tinh Long Uyên Kiếm trong tay, ánh sáng lóe lên.

Roẹt.

Tiếng kiếm khí cắt vào da thịt vang lên.

Kít.

Một tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

Mọi người nhìn thấy một con nhện khổng lồ bị Thất Tinh Long Uyên Kiếm chém làm đôi, rơi xuống đất.

Hình dạng con nhện này vô cùng kỳ quái.

Mặt của nó trông như mặt người.

Thân hình nó khổng lồ, còn to hơn cả con người.

Tám cái chân nhện cường tráng đầy lông đen, nhìn thôi đã khiến người ta sởn gai ốc.

Mẹ ơi.

Bàn Tử giật nảy mình, Cái quái gì thế này.

Nhện mà cũng to được thế này sao.

Đời tôi chưa bao giờ thấy con nhện nào to như vậy, làm thế nào nó lớn được như thế.

Shirley Dương lộ vẻ kinh ngạc.

Cô bước đến bên cạnh con nhện lớn, cẩn thận quan sát.

Khương Hoa nhắc nhở: Shirley, cô cẩn thận một chút.

Ừm, yên tâm đi.

Shirley Dương đáp, đi vòng quanh xác con nhện lớn, chìm vào suy

tư.

Lão Hồ cũng thở dài: Con nhện lớn này thật đáng sợ, nhóm người dân đi trước chắc lành ít dữ nhiều rồi.

Bàn Tử vui mừng nói: Chắc chắn toi rồi, con nhện to thế này, nếu không có cậu Khương đây thì e là chúng ta cũng không tránh được cú tấn công của nó.

Huống chi là bọn họ.

Lúc này, Shirley Dương bình tĩnh nói: Đây chính là Nhện mặt người đen trong truyền thuyết.

Nhện mặt người đen.

Mọi người ngẩn ra, gãi đầu bối rối.

Đây là thứ gì vậy.

Tôi cũng chỉ tình cờ thấy trong một cuốn sách cổ.

Shirley Dương giải thích: Nhện mặt người đen toàn thân đen kịt, trên lưng có hoa văn màu trắng tự nhiên tạo thành hình mặt người với đầy đủ ngũ quan, hoa văn hình mặt người to bằng cái chậu rửa mặt, còn thân nhện thì lớn hơn gấp mấy lần, tám cái chân kỳ quái mọc đầy lông tơ.

Quan trọng nhất là trong cơ thể nó có kịch độc.

Cho nên chúng ta tuyệt đối không được để nó tấn công.

Bàn Tử sợ hãi gật đầu, Thứ này đáng sợ quá.

To như vậy, lại còn có độc, ở dưới lòng đất này, nó ăn gì để lớn lên thế.

Khương Hoa đi tới xem xét, sau đó phân tích: Con Nhện mặt người đen này vẫn chưa phải yêu thú, lượng linh khí trong cơ thể nó

rất ít.

Shirley Dương nghiêm túc nói: Tôi hơi lo rằng Nhện mặt người đen không chỉ có một con, sách cổ có nói loại này là sinh vật sống theo bầy đàn.

Lão Hồ nói với vẻ mặt nặng nề: Vậy chẳng phải trong hang động này còn có cả một bầy Nhện mặt người đen sao.

Khương Hoa cũng nói: Rất có thể, tôi đoán đây chính là hang ổ của chúng.

Shirley Dương an ủi: Mọi người cũng đừng quá lo lắng, tôi cũng chỉ đọc qua trong sách cổ thôi, nó có thực sự sống theo bầy đàn hay không thì tôi không chắc.

Ối trời ơi.

Bàn Tử vỗ ngực, hoảng hốt nhìn xung quanh.

Chúng ta vậy mà lại đi vào ổ nhện.

Mong là chúng ta không gặp phải đám quái vật này nữa.

Một con nhện lớn đã đáng sợ như vậy rồi, nếu có thêm vài chục con nữa thì chúng ta phải làm sao đây.

Khương Hoa bình tĩnh nói: Bàn Tử, cậu cũng không cần quá lo lắng, đám Nhện mặt người đen này nhìn đáng sợ nhưng thực ra sức chiến đấu rất kém, các cậu dùng đạn cũng có thể bắn xuyên qua cơ thể nó.

Thật không.

Ừm, đám Nhện mặt người đen này so với đám kiến sa mạc mà tôi gặp dưới sa mạc thì sức chiến đấu kém xa.

Lũ kiến sa mạc đó là yêu thú, lớp vỏ của chúng đến đạn cũng không bắn thủng, nếu không nhờ có Thất Tinh Long Uyên Kiếm, e

rằng Khương Hoa cũng không phải là đối thủ của một con kiến đó.

Nghe Khương Hoa nói vậy, Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

Mà Khương Hoa cũng không có ý định thu con Nhện mặt người đen này vào không gian trữ vật.

Thứ nhất, chỉ có vài cái chân nhện là ăn được, nội tạng của nó đều có độc.

Hơn nữa, con Nhện mặt người đen này chỉ là bán yêu thú, không có tác dụng gì lớn đối với anh.

Thu vào không gian trữ vật chỉ lãng phí chỗ.

Anh nhìn địa khí xung quanh.

Bây giờ khí đã trở nên đậm đặc hơn rất nhiều, xung quanh cũng xuất hiện các lối đi khác.

Địa khí từ những lối đi này đều chảy về phía trước.

Đi thôi, chúng ta đã rất gần mộ huyệt rồi.

Dưới sự dẫn dắt của Khương Hoa, mọi người tiếp tục tiến về phía trước.

Cuối cùng, họ đi tới một hang động lớn.

Khoảnh khắc nhìn thấy hang động này, một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân của tất cả mọi người dâng lên, chạy thẳng lên đỉnh đầu.

Trong hang động này toàn là Nhện mặt người đen, từng con nhện to hơn cả người đang không ngừng nhả tơ, hoặc đi đi lại lại trên những tấm mạng do tơ nhện kết thành.

Bàn Tử run rẩy nói: Cậu cậu Khương, chúng chúng ta thật sự vào ổ nhện lớn rồi Chúng chúng ta phải làm sao bây giờ.

Khương Hoa khẽ quát: Mọi người đừng hoảng loạn, đám Nhện

mặt người đen này chưa phát hiện ra chúng ta, chúng ta cũng không cần kinh động chúng.

Đột nhiên, Shirley Dương run lên.

Khương Hoa, anh mau nhìn lên trên cùng của hang động đi.

Mọi người đều tập trung ánh mắt nhìn lên.

Chỉ thấy một con nhện to bằng chiếc ô tô đang treo ở trên cùng, chân của nó còn to hơn cả chân người.

Lão Hồ kinh hãi thốt lên: Cái thứ này làm sao mà lớn được như vậy.

Mắt Khương Hoa tinh tường nhất, anh nhìn thấy bên cạnh con Nhện Vương đó có mấy vật thể bị tơ nhện bao bọc.

Lớp tơ nhện không hoàn toàn che kín, có thể nhìn thấy một vài góc quần áo.

Đó là. mấy người.

Khương Hoa nghiêm giọng nói: Mọi người nhìn bên cạnh con nhện lớn đi, tôi đoán đó chính là những người dân làng đã vào mộ huyệt.

Lão Hồ nghi ngờ hỏi: Vậy tại sao con nhện lớn không ăn họ.

Bàn Tử nhún vai, Chắc là muốn nuôi để ăn dần.

Shirley Dương bình tĩnh nói: Khương Hoa, chúng ta làm sao bây giờ.

Có nên cứu họ không.

Khương Hoa lắc đầu, Bây giờ chúng ta không thể để lộ thân phận, hơn nữa cũng không biết những người dân làng đó còn sống hay đã chết.

Thực lực của con nhện lớn kia, tôi cũng không biết có đánh lại nó không.

Nhiệm vụ chính của chúng ta vẫn là tìm ra lối vào thật sự của mộ huyệt.

Nếu tôi đoán không lầm, lối vào đó hẳn là ở trong ổ nhện này.

Trong ổ nhện lớn này, trên vách đá xung quanh có vô số hang động chi chít, rất nhiều Nhện mặt người đen đang bò ra bò vào.

Những hang động này trông như một tổ ong.

Mà nhóm của Khương Hoa lúc này đang ở trên cửa của một trong những hang động đó.

Đám Nhện mặt người đen bên trong ổ không hề phát hiện ra họ, phần lớn chúng đang ngủ gật trên mạng nhện.

Mộ huyệt ở trong động nhện này sao.

Nghe Khương Hoa nói, mọi người đều hơi kinh ngạc.

Bàn Tử không hiểu hỏi: Ở đây có nhiều nhện lớn như vậy, người xưa làm thế nào xây mộ huyệt ở bên trong được.

Khương Hoa lắc đầu, Tôi cũng không biết.

Có thể người xưa nắm được phương pháp khống chế đám Nhện mặt người đen này, hoặc là họ đã đào một lối vào từ nơi khác.

Shirley Dương suy nghĩ rồi nói: Chắc không phải vậy đâu, toàn bộ hang động dưới lòng đất này đều bị đám Nhện mặt người đen thông suốt với nhau, muốn đào một lối vào từ bên cạnh chắc chắn sẽ kinh động chúng.

Cho nên tôi thiên về khả năng người xưa có thể khống chế đám nhện lớn này.

Bàn Tử gãi đầu hỏi: Ngôi mộ cổ này cách đây cũng hơn nghìn năm rồi nhỉ.

Chẳng lẽ đám nhện này cũng sống được lâu như thế.

Đám nhện này không nhất định phải sống lâu như vậy, cũng có thể chúng là hậu duệ của những con nhện cổ đại.

Người xưa xây mộ huyệt ở đây chính là hy vọng có thể mượn sức của đám Nhện mặt người đen này để bảo vệ lăng mộ của mình.

Khương Hoa đăm chiêu, chỉ vào con nhện lớn ở trên cao rồi nói: Tôi cảm thấy con quái vật to lớn kia có thể thật sự đã sống hơn nghìn năm rồi.

Bàn Tử trợn tròn mắt.

Không thể nào.

Vậy nó chẳng phải đã thành tinh rồi sao.

Không có gì là không thể.

Khương Hoa lắc đầu nói: Trong tự nhiên rộng lớn, tuổi thọ của nhiều loài động vật côn trùng còn vượt xa con người chúng ta.

Nếu nói con nhện lớn kia đã sống hơn nghìn năm, tôi thấy rất có khả năng.

Nếu không thì làm sao nó lớn được như vậy.

Con Nhện Vương trên đỉnh ổ, chỉ xét về kích thước đã lớn hơn những con Nhện mặt người đen bình thường gấp mấy chục lần.

Chương 105

Mà một con nhện bình thường có thể sống mấy chục năm.

Như vậy, con nhện lớn này thật sự có thể sống hơn nghìn năm.

Nghĩ đến đây, mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Vậy thì con quái vật kia có lẽ đã thành tinh thật rồi.

Chúng ta tốt nhất đừng kinh động nó.

Tôi sợ hai lạng thịt của mình còn không đủ cho nó nhét kẽ răng.

Bàn Tử không ngừng lẩm bẩm.

Mọi người không nhịn được cười.

Khương Hoa bắt đầu quan sát xung quanh, xem có thể tìm ra lối vào mộ huyệt không.

Nhưng đáng tiếc là ánh sáng trong ổ nhện vô cùng hạn chế, mà nhóm Khương Hoa lại không dám bật đèn pin.

Trong một môi trường tối tăm như vậy, việc tìm ra một lối vào mộ huyệt quả thực là rất khó.

Đột nhiên, Shirley Dương lên tiếng: Khương Hoa, anh xem phía trên bên phải kia có giống một cánh cổng mộ không.

Nghe Shirley Dương nói, mọi người đều nhìn về phía trên bên phải.

A, hình như đúng thật.

Đó thật sự là một lối vào mộ huyệt.

Mẹ kiếp, lão già Lý Thuần Phong kia sao lại xây mộ của mình ở một nơi như vậy chứ.

Dưới đất có nhiều nhện lớn như thế, chúng ta căn bản không qua được.

Chỉ thấy cách chỗ mọi người không xa ở phía trên bên phải, có một cánh cổng mộ tối tăm, được xây dựng ở vị trí cao trong ổ nhện.

Trên cổng mộ còn có hai bức tượng quái vật đầu chim mình người canh giữ, giống hệt những bức tượng bên ngoài.

Xem ra đây chính là lối vào của ngôi mộ Tây Chu và mộ của Lý Thuần Phong.

Nhưng vấn đề bây giờ là làm thế nào để họ đi qua đó.

Lối vào cổng mộ cách vị trí của mọi người khoảng mười mét và cũng được xây trên vách đá.

Việc đi đến lối vào mộ huyệt mà không kinh động đám Nhện mặt người đen gần như là không thể.

Khương Hoa, làm sao bây giờ.

Mọi người đều có chút bó tay, Shirley Dương liền nhìn về phía Khương Hoa.

Anh là người lãnh đạo của đội.

Khương Hoa trầm tư, việc đi đến cổng mộ quả thực là không thể.

Trong các hang đá trên vách đá này không biết còn có bao nhiêu Nhện mặt người đen.

Họ không thể nào chui qua các hang đá được.

Khương Hoa nghiến răng nói: Bây giờ chúng ta muốn đi đến lối vào mộ huyệt mà không kinh động những con nhện lớn này là chuyện không thể.

Vậy thì chúng ta đừng quản nhiều nữa, tôi sẽ dụ chúng đi, sau đó

các người nhanh chóng đến cửa mộ, mở cửa mộ thật nhanh, rồi tôi sẽ đuổi kịp các người.

Nếu đám Nhện mặt người đen này là người bảo vệ của mộ Tây Chu, vậy thì chúng sẽ không dám tiến vào, chỉ ở bên ngoài canh giữ thôi.

Do đó, chúng ta chỉ cần vào được cánh cửa mộ đó là sẽ an toàn.

Nghe những lời này của Khương Hoa, sắc mặt Shirley Dương hơi thay đổi.

Không được.

Anh không thể mạo hiểm.

Để tôi dụ chúng đi.

Chuyện này quá nguy hiểm.

Shirley Dương không muốn để Khương Hoa đi mạo hiểm.

Khương Hoa khẽ trách mắng.

Shirley, nghe lời đi.

Ở đây thực lực của tôi mạnh nhất.

Để tôi dụ chúng là biện pháp tốt nhất, hơn nữa với thực lực của tôi, chỉ cần con nhện lớn kia không ra tay, những con nhện con khác căn bản không phải là đối thủ của tôi.

Nói đến đây, Khương Hoa nắm lấy tay Shirley Dương.

Cô yên tâm đi, tôi sẽ không sao đâu.

Sắc mặt Shirley Dương ửng đỏ, nhìn vào mắt Khương Hoa, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Vậy.

được rồi, vậy anh nhất định phải trở về an toàn.

Yên tâm đi.

Khương Hoa cười cười, quay đầu nhìn về phía Lão Hồ và những người khác.

Lão Hồ, lát nữa sau khi tôi dụ đám nhện đi, các cậu nhất định phải nhanh chóng mở cửa mộ.

Lão Hồ trịnh trọng gật đầu.

Ừm, cậu yên tâm đi.

Tôi nhất định sẽ mở cửa mộ với tốc độ nhanh nhất.

Ừm.

Khương Hoa nhìn xuống dưới, hít sâu một hơi.

Sau đó trực tiếp nhảy xuống, bật một chiếc đèn mỏ.

Độ sáng của chiếc đèn này mạnh hơn nhiều so với đèn pin.

Toàn bộ ổ nhện ngay lập tức sáng như ban ngày, tất cả Nhện mặt người đen đều bị kinh động.

Chúng đã quen với môi trường tối tăm này, bây giờ đột nhiên bị ánh sáng mạnh như vậy kích thích, hai con mắt kép của chúng nhất thời mất đi thị lực, phải mất hơn mười giây mới hồi phục lại.

Mà Shirley Dương và những người khác thì nhân cơ hội này nhanh chóng nhảy xuống, rồi lao về phía lối vào mộ huyệt.

Gào.

Từng con Nhện mặt người đen gào thét.

Chúng phát hiện ra những kẻ xâm nhập, miệng phát ra những tiếng gầm gừ thị uy.

Mà Khương Hoa không hề sợ hãi, ngược lại còn chiếu đèn mỏ đi khắp nơi.

Điều này hoàn toàn chọc giận đám Nhện mặt người đen.

Thế là, từng con nhện lớn vung vẩy những cái chân đầy lông đen lao về phía Khương Hoa.

Mà khuôn mặt của đám Nhện mặt người đen này đang ngọ nguậy, trông như một khuôn mặt người thật khiến người ta không rét mà run.

Khương Hoa mặc Xích Long Giáp, tay cầm Thất Tinh Long Uyên Kiếm.

Từng đạo kiếm khí được kích phát, chém từng con Nhện mặt người đen làm đôi.

Máu xanh lục chảy ra, một mùi tanh hôi khiến người ta hơi choáng váng.

Đáng tiếc Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật chỉ có thể kích phát dã tính của đám bán yêu thú này, không thể dùng để đối địch.

Khương Hoa chỉ có thể dùng phương pháp nguyên thủy nhất, từng kiếm một chém chúng làm đôi.

Đám Nhện mặt người đen này có con lớn con nhỏ.

Con nhỏ thì to bằng đứa trẻ, con lớn có thể cao đến hai mét, to hơn cả người.

Tại một cửa hang động, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đang vã mồ hôi mở cửa mộ, Bàn Tử thì cảnh giác đứng một bên, đề phòng có Nhện mặt người đen tấn công.

Cửa mộ này cũng không hề đơn giản.

Phía trên điêu khắc hình quái vật đầu chim mình người, trên thân quái vật này còn có một cơ quan, trông giống như một cái la bàn có thể xoay tròn.

Hồ Bát Nhất khẽ nhíu mày nói: Đây là Chu Dịch Bát Quái, tôi cần phải giải nó mới có thể mở được cửa mộ này.

Shirley Dương liếc nhìn Khương Hoa ở dưới, lo lắng nói: Vậy còn cần bao lâu nữa.

Hồ Bát Nhất lấy ra Kim Toán Bàn từ trong hành lý, không ngừng suy tính cách giải, Khoảng ba phút, tôi có thể giải ra.

Ba phút.

Shirley Dương hít sâu một hơi, dù trong lòng lo lắng nhưng cô hiểu rằng lúc này chỉ có thể bình tĩnh lại.

Hoảng loạn không có tác dụng gì.

Được.

Lão Hồ, vậy anh nhanh chóng giải cơ quan đi.

Còn Shirley Dương thì nghiêm nghị nhìn xuống dưới, chuẩn bị một khi Khương Hoa kiệt sức, cô sẽ lập tức xuống cứu anh.

Dù chết, cũng phải chết cùng nhau.

Giờ khắc này, Shirley Dương vô cùng tự trách.

Tại sao thực lực của mình lại yếu như vậy.

Chỉ có thể để Khương Hoa đi thu hút đám Nhện mặt người đen.

Nếu để Khương Hoa giải Chu Dịch Bát Quái này, với trình độ của anh, có lẽ đã giải ra từ lâu rồi.

Nhưng họ phải có người đi dụ đám nhện lớn, và trong số họ, chỉ có Khương Hoa có thực lực đó.

Phía dưới.

Từng con Nhện mặt người đen lần lượt chết dưới kiếm của Khương Hoa.

Anh đã bắt đầu hơi thở dốc, đám nhện lớn này thật sự quá nhiều, giết mãi không hết.

Đột nhiên, một cảm giác nguy cơ sinh tử dâng lên trong lòng Khương Hoa.

Sắc mặt anh đột ngột thay đổi, toàn thân chân khí rót vào Thất Tinh Long Uyên Kiếm, vung lên chém về phía trên.

Kiếm khí gào thét, nhưng ngay sau đó lại im bặt.

Con Nhện Vương trên đỉnh ổ cuối cùng cũng bị kinh động.

Nó nhìn thấy con cháu của mình lần lượt chết dưới kiếm của Khương Hoa, nó đã hoàn toàn nổi giận.

Thế là, nó lặng lẽ bò theo mạng nhện xuống.

Trông nó khổng lồ nhưng khi di chuyển lại không một tiếng động, nếu không phải Khương Hoa phản ứng kịp thời, e rằng đã bị nó đánh lén thành công.

Kiếm khí của Thất Tinh Long Uyên Kiếm chém vào chân nhện đang tấn công của Nhện Vương.

Lập tức tóe lửa.

Thất Tinh Long Uyên Kiếm vốn sắc bén vô cùng, lần này lại không thành công, chỉ phá vỡ được lớp vỏ giáp trên chân nhện, để lộ ra một chút thịt.

Đối với thân hình khổng lồ của Nhện Vương, vết thương này chẳng thấm vào đâu.

Khương Hoa chấn động trong lòng, vội vàng né ra.

Chương 106

Thất Tinh Long Uyên Kiếm của anh, ngay cả thép cũng có thể dễ dàng cắt đứt, vậy mà trên người con Nhện Vương này lại không thể chém đứt chân của nó.

Rầm.

Nhện Vương rơi xuống đất.

Lúc này thân hình cao lớn của nó cuối cùng cũng hoàn toàn hiện ra trước mắt mọi người.

Nó còn khổng lồ hơn cả trong tưởng tượng, thân thể nó như một ngọn núi nhỏ.

Khương Hoa đứng trước mặt nó, trông như một con kiến.

Khuôn mặt người trên đầu con Nhện Vương không ngừng ngọ nguậy, trông như thật, đang giận dữ nhìn chằm chằm anh.

Hít.

Khương Hoa hít một hơi khí lạnh.

Con Nhện mặt người đen này thật đáng sợ, ngay cả Thất Tinh Long Uyên Kiếm cũng không có tác dụng.

Vậy anh phải làm sao.

Không thể đối đầu, chỉ có thể dùng mưu.

Ý nghĩ này nảy lên trong đầu Khương Hoa.

Con Nhện Vương không nói hai lời, lao thẳng về phía Khương Hoa, thân hình to lớn của nó mang lại một cảm giác áp bức mãnh liệt.

Trốn.

Khương Hoa không nói hai lời, lập tức đạp lên một con Nhện mặt người đen bên cạnh, mượn lực nhảy lên không trung, lộn một vòng ra sau lưng Nhện Vương.

Mà con Nhện mặt người đen xui xẻo kia, trực tiếp bị Nhện Vương đè bẹp thành vũng máu.

Toàn bộ ổ nhện đều rung chuyển.

Khương Hoa nuốt nước bọt.

Shirley, các người còn bao lâu nữa.

Tại cửa mộ.

Hồ Bát Nhất tay cầm Kim Toán Bàn, không ngừng tính toán, suy nghĩ cách giải cơ quan Chu Dịch Bát Quái này.

Cuối cùng, mắt anh sáng lên.

Hai tay đặt lên bàn đá trên cửa mộ, xoay tròn theo một quỹ đạo đặc biệt.

Rắc.

Cửa mộ mở ra, để lộ một lối đi tối tăm bên trong.

Mắt Shirley Dương sáng lên, lập tức hét lớn: Khương Hoa, anh mau lên đi, cửa mộ mở rồi.

Khương Hoa không nói hai lời, toàn thân chân khí bộc phát, đạp một cước lên lưng con nhện lớn, rồi nhảy lên hang đá ở cửa mộ.

Không kịp nói nhiều, Khương Hoa vội vàng hét lên: Nhanh lên, chúng ta mau chạy thôi, con Nhện Vương kia sắp đuổi tới rồi.

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương và những người khác cũng không dám chần chừ, vội vàng đi theo Khương Hoa vào trong động đá.

Ngay khi họ vừa vào động đá, móng vuốt của Nhện Vương đã đập

mạnh vào hang đá, lập tức đá vụn bay tung tóe.

Gào.

Nhện Vương lửa giận ngút trời, nhìn kẻ đã giết hại bao nhiêu con cháu của nó ung dung rời đi, nó hiển nhiên đã tức giận đến cực điểm.

Vút.

Một cảm giác nguy hiểm dâng lên trong lòng Khương Hoa.

Sắc mặt anh lập tức đại biến, vội vàng xô ngã Shirley Dương, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử.

Một luồng sáng mờ ảo bắn qua người họ, trúng vào phiến gạch đá bên cạnh lối đi.

Xèo xèo.

Phiến gạch đá đó vậy mà đang bị ăn mòn không ngừng, khiến mọi người kinh hãi.

Nếu không phải Khương Hoa kịp thời đẩy họ ngã, thứ này mà bắn vào người thì chẳng phải toàn bộ thân thể máu thịt sẽ bị ăn mòn tan nát sao.

Con Nhện Vương ở cửa mộ đạo, thấy độc tố mình phun ra không trúng Khương Hoa và những người khác, lập tức toàn thân không ngừng run rẩy.

Hang đá xung quanh cũng không ngừng rung động, tựa như sắp có động đất.

Trời ạ, con quái vật kia kinh khủng quá.

Bàn Tử không nhịn được nuốt nước bọt.

Lão Hồ cũng lòng còn sợ hãi, May mà con Nhện Vương này quá to, không vào được mộ đạo này, nếu không chúng ta đều phải bỏ

mạng lại đây rồi.

Mọi người vội vàng đi về phía trước, đến chỗ rẽ của mộ đạo mới thở phào nhẹ nhõm.

Đến đây cuối cùng cũng an toàn.

Khương Hoa thở phào, thần kinh căng thẳng cũng được thả lỏng.

Shirley Dương vội vàng đi tới bên cạnh anh, Khương Hoa, anh không sao chứ.

Có bị thương không.

Khương Hoa cười cười, Tôi không sao.

Hù con nhện lớn này e rằng thật sự đã sống hơn nghìn năm, nó quả thực quá đáng sợ, ngay cả Thất Tinh Long Uyên Kiếm của tôi cũng không làm gì được nó.

Thấy Khương Hoa không sao, Shirley Dương cũng thở phào nhẹ nhõm.

May mà con Nhện Vương kia không vào đây được.

Lão Hồ thở dài một hơi, Tiếc là những người dân làng vào đây đều bị Nhện mặt người đen giết chết cả rồi.

Khương Hoa lắc đầu nói: Đây cũng là do họ tự chuốc lấy, đã muốn trộm mộ phát tài thì phải chấp nhận rủi ro tương ứng.

Rơi vào kết cục này, cũng không trách được người khác.

Bàn Tử ngược lại có chút vô tư, He he, nếu không phải thằng khốn đó chết rồi, tôi thật sự muốn xem nó nhìn thấy chúng ta sẽ có phản ứng gì.

Khương Hoa lấy ra một ít đồ ăn.

Đây đều là thịt yêu thú, có thể bổ sung khí huyết đã tiêu hao của cơ

thể.

Sau khi ăn uống no đủ, mọi người liền tiếp tục đi tới.

Họ nhìn vào vách đá hai bên mộ đạo.

Shirley Dương nói: Đây là bích họa thời Tây Chu, trên đó là một số cảnh tế bái thần linh.

Còn bích họa thời Đường phần lớn là tranh màu, phong cách hoàn toàn khác với ở đây.

Khương Hoa cũng gật đầu nói: Không biết ngôi mộ Tây Chu này là của ai mà lại xây dựng một lăng mộ lớn như vậy ở đây.

Về sau Lý Thuần Phong còn chiếm tổ chim khách, xây dựng lăng mộ của mình trên nền tảng của mộ Tây Chu.

Mọi người vừa trò chuyện, vừa quan sát bích họa trên vách mộ đạo, rất nhanh đã đến cuối mộ đạo.

Nơi này là một cánh cửa đá tối tăm, trông tương tự như cửa đá ở ổ nhện, cùng một phong cách.

Chỉ có điều ở đây không có cơ quan.

Chủ nhân của ngôi mộ hẳn là cảm thấy, nếu cơ quan ở cửa mộ bên ngoài đã bị giải, vậy thì thiết kế cơ quan ở đây cũng không có tác dụng gì.

Khương Hoa hít sâu một hơi, nói: Ở đây hẳn là mộ thất rồi, chúng ta đi thôi.

Mọi người bước vào trong cửa mộ.

Đập vào mắt là một mộ thất khổng lồ, không gian vô cùng rộng lớn.

Nó giống như một mái vòm trời tròn đất vuông bao phủ xuống, ở

giữa có một đài đá hình tròn, phía trên còn đặt một cái Hỗn Thiên Nghi, trông có chút kỳ dị.

Mà ở bên cạnh mộ thất này, thì được chia thành từng mộ thất nhỏ, phía trên còn khắc một số tranh màu, hẳn là phong cách bích họa thời Đường.

Shirley Dương nhíu mày nói: Ở đây rõ ràng là mộ Tây Chu, nhưng lại bị Lý Thuần Phong khắc lên bích họa thời Đường, rốt cuộc ông ta có mục đích gì.

Bàn Tử thì hai mắt sáng rực, nhìn về phía các mộ thất xung quanh.

Anh ta mong chờ hỏi: Lão Hồ, trong những mộ thất này cái nào mới là thật.

Hồ Bát Nhất cau mày nói: Bàn Tử, cậu thành thật cho tôi một chút, hình dạng mộ thất này rất kỳ quái, cậu tuyệt đối đừng đụng vào thứ gì, cẩn thận kích hoạt cơ quan.

Bàn Tử không quan tâm vỗ ngực một cái.

Ây, Lão Hồ, tôi làm việc cậu còn không yên tâm sao.

Tôi nhất định nghe lời các cậu, tuyệt đối không động lung tung vào bất cứ thứ gì.

He he, nhân phẩm của tôi, Vương Khải Toàn này, các cậu còn không biết sao.

Mọi người nhìn anh ta với ánh mắt kỳ quái.

Mọi người nhìn tôi như vậy làm gì.

Bàn Tử gãi đầu nói.

Khương Hoa không nhịn được nói: Bàn Tử.

A.

Tôi cảm thấy. có phải cậu có hiểu lầm gì về nhân phẩm của mình không.

Hồ Bát Nhất và Shirley Dương cũng đồng tình gật đầu.

Bàn Tử lập tức hiểu ra ý tứ trong đó.

Anh ta bi phẫn nói: Các người đang kỳ thị tôi.

Không phải kỳ thị cậu.

Khương Hoa an ủi: Mà là nói thật thôi.

Phụt.

Mọi người đều không nhịn được bật cười.

Hồ Bát Nhất lần nữa nhắc nhở: Bàn Tử, cậu đừng coi thường, ở đây rất nguy hiểm, cậu tuyệt đối không được động vào bất cứ thứ gì, nghe chưa.

Bàn Tử ấm ức gật đầu, Biết rồi.

Khương Hoa, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương không để ý đến anh ta nữa, đi tới đài đá ở giữa, nhìn cái Hỗn Thiên Nghi ở trung tâm, Shirley Dương tỏ vẻ không hiểu.

Cái Hỗn Thiên Nghi này để ở đây làm gì.

Khương Hoa suy nghĩ một lát rồi nói: Lý Thuần Phong là nhà thiên văn học, nhà toán học nổi tiếng thời Đường, ông ta tinh thông thiên văn, lịch pháp, âm dương và đạo gia.

Hỗn Thiên Nghi này là dụng cụ cổ đại dùng để mô phỏng thiên tượng, tôi nghĩ Lý Thuần Phong đặt một cái Hỗn Thiên Nghi ở đây hẳn là có liên quan đến cơ quan trong mộ thất này.

Lão Hồ cũng rơi vào trầm tư.

Nhưng mà cơ quan trong mộ thất này là gì đây.

Mọi người đều nhìn về phía các mộ thất xung quanh.

Khương Hoa cẩn thận quan sát, bỗng nhiên trong lòng khẽ động.

Lão Hồ, ông xem các mộ thất xung quanh đây có tổng cộng 36 cái, có khả năng nào đại diện cho ba mươi sáu chòm sao Thiên Cương không.

Hồ Bát Nhất cẩn thận quan sát một hồi, cau mày nói: Mộ thất này mặc dù có 36 cái, nhưng làm sao cũng không liên quan đến Tam Thập Lục Thiên Cương được nhỉ.

Đột nhiên, Shirley Dương chỉ lên trời.

Các người nói Tam Thập Lục Thiên Cương, có phải là cái kia không.

Hai người nhìn theo hướng cô chỉ.

Liền thấy đỉnh của mộ thất này được điểm xuyết bởi từng vì sao, giống như một dải ngân hà đang vận hành, di chuyển về một hướng nhất định.

Đó là. chòm sao Bắc Đẩu.

Hồ Bát Nhất chấn động trong lòng.

Rốt cuộc làm sao làm được chuyện này.

Lại có thể tạo ra một bản đồ sao trong mộ thất này, hơn nữa còn có thể di chuyển và lấp lánh, Lý Thuần Phong này cũng quá lợi hại rồi.

Tam Thập Lục Thiên Cương là tên các vì sao, bắt nguồn từ sự sùng bái tự nhiên đối với các vì sao của người xưa.

Chương 107

Đạo giáo cho rằng trong chòm sao Bắc Đẩu có 36 ngôi sao Thiên Cương, mỗi ngôi sao Thiên Cương đều có một thần tướng, phụ trách bảo vệ Thiên Cung và sự an toàn của các vị tiên.

Khương Hoa nhíu mày suy nghĩ.

Cái Hỗn Thiên Nghi này rốt cuộc có tác dụng gì.

Bản đồ sao trên đỉnh mộ thất và cái Hỗn Thiên Nghi này có liên hệ gì với nhau.

Còn 36 mộ thất xung quanh, có phải tương ứng với 36 vì sao Thiên Cương trong bản đồ sao không.

Họ phải làm thế nào để giải cơ quan trong mộ thất này.

Từng câu hỏi nghi vấn nảy sinh trong lòng mọi người.

Shirley Dương phỏng đoán: Tôi cảm thấy trong các mộ thất xung quanh đây, hẳn là chỉ có một cái là thật, những cái còn lại đều là cạm bẫy.

Chỉ cần chúng ta mở sai mộ thất, rất có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Khương Hoa gật đầu, Ừm, có lý.

Vấn đề là, chúng ta phải làm thế nào để tìm ra mộ thất chính xác đó.

Shirley Dương nói: Chúng ta đi xem những bức bích họa xung quanh đi, có thể ở đó sẽ có một số câu trả lời.

Khương Hoa và Hồ Bát Nhất gật đầu, đi tới bên cạnh các bức bích họa của các mộ thất xung quanh.

Lối vào mỗi mộ thất đều có một bộ bích họa màu, trên đó khắc

họa những nhân vật sống động như thật, có thể khiến người xem hiểu rõ ý nghĩa mà bức bích họa muốn truyền tải.

Đây là trang phục của quan văn ngũ phẩm thời Đường, xem ra là nói về Lý Thuần Phong rồi.

Lý Thuần Phong làm quan đến chức Thái Sử lệnh, chính là chức quan ngũ phẩm.

Bàn Tử cũng xáp lại gần, tò mò hỏi: Trên bức bích họa này vẽ cái gì.

Shirley Dương trầm ngâm một lát rồi nói: Lý Thuần Phong từng giữ chức Thái Sử lệnh, Thái Sử lệnh cũng tương tự như sử quan, cũng là ghi chép lại những sự việc xảy ra trong lịch sử.

Trên bức bích họa này, miêu tả cảnh Lý Thuần Phong đang biên soạn sách sử cho hoàng đế.

Mọi người đi vòng quanh các bức bích họa, vừa đi vừa nghiên cứu chúng.

Họ từ từ đi tới trước một bức bích họa.

Nhìn thấy nội dung trên bức bích họa này, Shirley Dương kinh ngạc.

Mọi người mau nhìn bức bích họa này.

Sao thế.

Bàn Tử ngẩn ra.

Trên bức bích họa này, Lý Thuần Phong đang cầm trong tay một mảnh mai rùa.

Khương Hoa, anh có cảm thấy mảnh mai rùa này rất giống Xương rồng Thiên Thư không.

Xương rồng Thiên Thư.

Mọi người đều sáng mắt lên.

Lý do quan trọng nhất khiến họ vào ngôi mộ cổ này chính là để tìm Xương rồng Thiên Thư.

Không ngờ trên bức bích họa này lại có manh mối.

Khương Hoa cũng cẩn thận xem xét.

Quả thật, văn tự trên mai rùa đó giống hệt như trên mảnh của Shirley Dương.

Xem ra đây chính xác là Xương rồng Thiên Thư.

Tuy nhiên, trên bức bích họa này không nói rõ Xương rồng Thiên Thư ở đâu, nhưng ít nhất có thể chứng minh, Lý Thuần Phong đã từng thật sự có một mảnh Xương rồng Thiên Thư.

Chuyến đi này của họ không uổng công.

Mọi người đi tới bức bích họa tiếp theo.

Đây là một bức bích họa kỳ lạ, từng hình vẽ kỳ dị được điêu khắc trên vách đá, trông không hề ăn nhập với những bức bích họa màu khác.

Bàn Tử ngẩn ra, Bức bích họa này sao cảm giác không giống những bức khác vậy.

Shirley Dương lại chìm vào trầm tư.

Cô nhíu mày, dường như cảm thấy nội dung trên bức bích họa này có chút quen mắt.

Đột nhiên, cô chấn động, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, rồi vui mừng nói.

Đây là Thôi Bối Đồ.

Thôi Bối Đồ.

Bàn Tử ngẩn ra, Thôi Bối Đồ là cái gì.

Mà Hồ Bát Nhất và Khương Hoa đều chấn động, rõ ràng đều đã nghe qua đại danh của Thôi Bối Đồ.

Thôi Bối Đồ tương truyền là vào những năm Trinh Quán thời nhà Đường, Đường Thái Tông Lý Thế Dân đã lệnh cho Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cương suy tính vận mệnh của Đại Đường mà làm ra.

Thôi Bối Đồ lấy tên của sáu mươi tư quẻ trong Chu Dịch để sắp xếp thứ tự các tượng, kết hợp với Thiên Can Địa Chi, theo thứ tự từ Giáp Tý, Ất Sửu tuần hoàn một vòng, tổng cộng có sáu mươi tư tượng, dự đoán những sự kiện thịnh suy trị loạn của hậu thế.

Tuy nhiên, Thôi Bối Đồ truyền đến ngày nay, nội dung đã có chút thất lạc, mà ở đây rất hiển nhiên là một bản Thôi Bối Đồ hoàn chỉnh, có đủ sáu mươi tư tượng.

Nghe đến đây, Bàn Tử liền không còn hứng thú gì nữa.

Đối với anh ta, nó lại không đổi ra tiền được.

Thôi Bối Đồ này thì có ích lợi gì.

Mà Shirley Dương thì rõ ràng rất kích động, lấy ra một chiếc máy ảnh, cẩn thận chụp lại.

Thôi Bối Đồ này nếu truyền ra ngoài, nhất định sẽ gây chấn động giới sử học.

Giá trị của nó không thể đơn giản dùng tiền bạc để đo lường.

Khương Hoa đăm chiêu, anh cẩn thận quan sát những hình vẽ trên Thôi Bối Đồ, luôn cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng lại không nói ra được.

Trong lòng anh có một cảm giác mơ hồ, Thôi Bối Đồ này hẳn còn

có tác dụng khác, chỉ là họ bây giờ chưa biết mà thôi.

Khương Hoa hít sâu một hơi, mắt cẩn thận nhìn chằm chằm vào Thôi Bối Đồ, dường như muốn ghi nhớ lại tất cả các hình vẽ trên đó.

Bất quá đối với hiện tại mà nói, Thôi Bối Đồ này hoàn toàn không có tác dụng gì.

Bức tranh tiếp theo là cảnh Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cương cùng nhau biên soạn Thôi Bối Đồ.

Lý Thuần Phong, Viên Thiên Cương, hai người này trong lịch sử cổ đại của Hoa Hạ đều có danh tiếng rất lớn, và Thôi Bối Đồ mà họ hợp lực biên soạn chắc chắn không đơn giản như vậy.

Đến đây, các bức bích họa cũng đã xem xong.

Nhưng mọi người vẫn chưa tìm ra cách giải cơ quan của mộ thất.

Khương Hoa nhíu mày, tiếp theo phải làm gì.

Anh đi tới trước Hỗn Thiên Nghi, cẩn thận quan sát nó.

Hỗn Thiên Nghi được tạo thành từ các vòng quỹ đạo và thiên cầu, các vòng quỹ đạo bao gồm vòng hoàng đạo, vòng địa bình, vòng tử ngọ, vòng lục hợp, vòng bạch đạo, vòng xích đạo trong, vòng xích kinh, v. v.

Còn thiên cầu là tên của các vì sao.

Thông qua việc xoay Hỗn Thiên Nghi để đo lường các thiên tượng tương ứng.

Hỗn Thiên Nghi này trong thiên văn học cổ đại chiếm một vị trí vô cùng quan trọng.

Khương Hoa đăm chiêu, nhìn Hỗn Thiên Nghi trước mắt, trong lòng đã có một vài suy đoán.

Cơ quan của mộ thất này chắc chắn không thể tách rời khỏi Hỗn Thiên Nghi, muốn giải cơ quan thì phải xoay Hỗn Thiên Nghi, khiến nó dừng ở vị trí thích hợp.

Nhưng nếu là cơ quan, thì chắc chắn không thể tùy tiện xoay lung tung, phải tìm ra quy luật, nếu không cơ quan sẽ giết chết tất cả bọn họ.

Quy luật. là gì đây.

Khương Hoa sờ cằm chìm vào suy tư.

Đột nhiên, toàn bộ mộ thất bắt đầu rung chuyển.

Mọi người đều giật mình.

Hồ Bát Nhất vô thức nhìn về phía Bàn Tử.

Chỉ thấy Bàn Tử đang đứng bên cạnh bức bích họa Xương rồng Thiên Thư, có chút bối rối đứng tại chỗ, trên mặt còn mang theo vẻ mờ mịt.

Bàn Tử, cậu đang làm gì đấy.

Hồ Bát Nhất vừa nhìn đã biết sự biến động của mộ thất này chắc chắn là do Bàn Tử gây ra.

A.

Bàn Tử có chút mờ mịt nói: Tôi có động vào cái gì đâu.

Tôi chỉ chạm vào bức bích họa xương rồng Thiên Thư này một cái, rồi cứ thế.

Hồ Bát Nhất tức giận nói: Bàn Tử, cậu có thể sửa cái tật xấu của mình đi không, đừng thấy cái gì cũng muốn sờ thử.

Ngay sau đó, mộ thất xung quanh vẫn đang rung động.

Trên các pho tượng dị thú ở các cột đá xung quanh, đột nhiên từ

trong miệng phun ra chất lỏng màu bạc, một mùi hôi thối khó chịu truyền đến.

Sắc mặt Khương Hoa và Shirley Dương thay đổi.

Không ổn, đây là thủy ngân.

Lão Hồ, Bàn Tử, các người mau đeo mặt nạ phòng độc lên, hơi thủy ngân này có kịch độc.

Khương Hoa vội vàng lấy mặt nạ phòng độc từ trong không gian trữ vật ra, và kịp thời đeo lên đầu.

Chúng ta làm sao bây giờ.

Hay là rời khỏi đây trước.

Shirley Dương có chút lo lắng hỏi.

Nhưng mà ngay sau đó.

Rầm.

Lối vào truyền đến một tiếng vang lớn, cửa đá trực tiếp sập xuống đất, đóng kín lại.

Mẹ kiếp, Lý Thuần Phong cái đồ con rùa, ông ta độc ác quá vậy, muốn để chúng ta chết hết ở đây, chôn cùng ông ta.

Bàn Tử không nhịn được chửi bới.

Lão Hồ tức giận nói: Đây không phải là do cậu động lung tung vào đồ vật sao.

Bàn Tử ấm ức nói: Vậy tôi cũng đâu biết, chỉ chạm vào bức bích họa đó một cái mà lại kích hoạt cơ quan trong mộ thất này chứ.

Khương Hoa trầm giọng nói: Trước tiên đừng quản những thứ đó, chúng ta phải nhanh chóng giải cơ quan, nếu không thủy ngân này càng chảy càng nhiều, chúng ta sẽ bị nhấn chìm trong đó.

Đúng vậy, hơn nữa chúng ta ở trong môi trường thủy ngân lâu, da cũng sẽ hấp thụ hơi thủy ngân, gây ra phản ứng trúng độc.

Shirley Dương cũng nói thêm.

Vậy chúng ta bây giờ mau nghĩ cách đi.

Bàn Tử vội vàng la lớn.

Anh ta không muốn chết ở đây.

Mà Khương Hoa nói với Hồ Bát Nhất: Lão Hồ, muốn giải cơ quan của mộ thất này, hai chúng ta phải hợp tác.

Ừm, Khương Hoa cậu nói làm sao bây giờ đi, tôi sẽ phối hợp với cậu.

Hồ Bát Nhất nghiêm nghị gật đầu.

Khương Hoa chỉ vào bản đồ sao phía trên nói: Bản đồ sao này và Hỗn Thiên Nghi chắc chắn có một mối liên hệ nào đó.

Vừa rồi sau khi Bàn Tử chạm vào cơ quan, tôi liền chú ý thấy, bản đồ sao phía trên như thể được kích hoạt, bắt đầu không ngừng xoay ngược chiều kim đồng hồ.

Cho nên tôi phỏng đoán, muốn giải cơ quan này, phải để bản đồ sao đi đến một quỹ đạo nhất định, mà cái Hỗn Thiên Nghi này, hẳn là bộ điều khiển bản đồ sao.

Lát nữa tôi sẽ xoay cái Hỗn Thiên Nghi này, Lão Hồ ông quan sát sự thay đổi của bản đồ sao, xem rốt cuộc nó phải đi đến quỹ đạo nào thì cơ quan này mới dừng lại.

Ừm, tôi nhất định sẽ cố hết sức.

Lão Hồ nghiêm túc gật đầu với Khương Hoa.

Khương Hoa không nói hai lời, đi tới bên cạnh Hỗn Thiên Nghi,

hít sâu một hơi, nhìn vào các hình vẽ vì sao trên vòng quỹ đạo, đưa tay xoay nó.

Két két.

Hỗn Thiên Nghi không ngừng phát ra tiếng vang, cùng lúc nó xoay, bản đồ sao phía trên cũng đang thay đổi.

Chương 108

Lão Hồ không ngừng quan sát sự thay đổi của các vì sao.

Mà Shirley Dương và Bàn Tử ở bên cạnh, cũng đang căng thẳng nhìn vào bản đồ sao.

Thấy bản đồ sao thay đổi, Bàn Tử hưng phấn nói: Ha ha, bản đồ sao này đang xoay theo chiều kim đồng hồ, cơ quan có phải đã được giải rồi không.

Shirley Dương có chút cạn lời: Bàn Tử, cậu mơ mộng hão huyền quá rồi.

Bản đồ sao này không phải cứ xoay theo chiều kim đồng hồ là có thể giải được cơ quan đâu.

Cậu đã chạm vào cơ quan, bây giờ đã không thể dừng lại được, trừ phi chúng ta có thể tìm ra cánh cửa mộ thất chính xác.

A.

Bàn Tử có chút ngớ người.

Anh ta thật sự tưởng bản đồ sao này rất đơn giản.

Trong 36 cánh cửa này, rốt cuộc cửa nào mới là thật đây.

Khương Hoa cũng ngẩng đầu nhìn sự biến đổi của bản đồ sao.

Hắn hít sâu một hơi, trầm giọng nói: Quả nhiên không ngoài dự liệu của tôi, bản đồ sao này và Hỗn Thiên Nghi có mối quan hệ tương ứng, chúng ta muốn phá giải cơ quan thì phải tìm ra quy luật chính xác trên Hỗn Thiên Nghi.

Nhưng làm thế nào để tìm ra được.

Hồ Bát Nhất cũng có nghiên cứu rất sâu về Thiên Tinh thuật phong

thủy, nhưng lúc này đứng trước bản đồ sao này, Thiên Tinh thuật phong thủy của anh ta trông đơn giản như trò trẻ con.

Đối mặt với cơ quan tinh tượng do Lý Thuần Phong thiết lập, dù đầu óc anh ta không ngừng vận động, vẫn không thể nghĩ ra được quy luật gì.

Mọi người bất giác nhìn về phía Khương Hoa.

Giờ phút này, tất cả hy vọng đều đặt lên người Khương Hoa.

Khương Hoa cau mày, đại não đang điên cuồng vận hành.

Ba mươi sáu mộ thất, muốn tìm ra một cái chính xác, phải làm thế nào đây.

Trong kỳ môn độn giáp của Hoa Hạ cổ đại, tám cửa được xác định dựa trên các góc độ khác nhau của bát quái phương vị.

Mà tám cửa phân biệt là: Hưu môn, sinh môn, thương môn, đỗ môn, cảnh môn, tử môn, kinh môn, khai môn.

Sinh môn. có phải là cánh cửa chính xác không.

Trời có tám cửa để thông tám luồng gió.

Đất có tám phương để ứng với Bát Quái, cai quản bốn mùa, làm chủ vạn vật.

Sinh môn thuộc quẻ Cấn, vị trí ở Đông Bắc.

Giờ khắc này, đôi mắt Khương Hoa sáng lên.

Dù thế nào đi nữa, mình cũng phải thử một lần.

Trong lòng Khương Hoa không ngừng diễn toán tinh tượng.

Suy diễn bản đồ sao của sinh môn.

Sau đó, hắn đưa hai tay ra, bắt đầu xoay chuyển Hỗn Thiên Nghi.

Cạch cạch Hỗn Thiên Nghi đang chuyển động, bản đồ sao cũng

theo đó mà thay đổi.

Giờ khắc này, tất cả các tinh tượng đều chỉ về hướng Đông Bắc.

Cũng chính là vị trí của sinh môn.

Cuối cùng.

Két Hỗn Thiên Nghi ngừng chuyển động.

Thủy ngân xung quanh cũng ngừng chảy.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều vui mừng khôn xiết.

Ha ha, cuối cùng cũng thành công.

Chúng ta đã phá giải được cơ quan bản đồ sao này.

Ủa, sao mộ thất vẫn chưa xuất hiện.

Bàn Tử đầu tiên lộ ra vẻ mừng rỡ, sau đó hơi nghi hoặc hỏi.

Bỗng nhiên, sắc mặt Khương Hoa thay đổi.

Hỏng rồi, đó không phải là phương vị chính xác.

Phương vị thật sự không phải là sinh môn.

Khương Hoa vừa dứt lời, mộ thất truyền đến một tiếng động lớn, dường như có cơ quan đang vận hành.

Xì xì.

Thủy ngân đang rơi xuống với tốc độ nhanh hơn.

Vẻn vẹn trong một phút, toàn bộ mộ thất đã tràn ngập hơi thủy ngân nóng bỏng.

Nếu không phải tất cả mọi người đều đeo mặt nạ phòng độc, e rằng lúc này đã sớm trúng độc bất tỉnh.

Nhưng dù có mặt nạ phòng độc, mọi người lúc này đều cảm thấy có chút không chống đỡ nổi, da của họ truyền đến cảm giác nhói đau.

Rõ ràng hơi thủy ngân sắp xâm nhập vào da.

Hơn nữa, dưỡng khí trong mặt nạ phòng độc của mọi người đã sắp cạn kiệt.

Một khi cạn kiệt, họ chỉ có một kết cục.

Đó chính là chết ở nơi này.

Bàn Tử có chút sợ hãi, cơ thể run lên nhè nhẹ.

Cậu cậu Khương.

Hay là chúng ta đoán bừa một cửa mộ đi, biết đâu vận may của chúng ta bùng nổ, vừa hay đoán trúng thì sao.

Hồ Bát Nhất tức giận nói: Ở đây có ba mươi sáu cửa, vừa rồi mới loại bỏ một cửa Đông Bắc, vẫn còn ba mươi lăm cửa, ông tưởng chúng ta là thần tiên chắc, đoán một phát là trúng ngay à.

Shirley Dương cũng gật đầu: Ừm, nếu tôi đoán không lầm, mỗi lần chúng ta đoán sai, tốc độ rơi của thủy ngân sẽ tăng lên gấp đôi.

Chúng ta bắt buộc phải tìm ra quy luật mới được.

Bàn Tử có chút phiền não gãi đầu: Cái này cũng không được, cái kia cũng không xong, chẳng lẽ chúng ta thật sự bị lão rùa Lý Thuần Phong kia nhốt chết ở đây à.

Thấy Khương Hoa đang cau mày trầm tư, lão Hồ không nhịn được nói: Khương Hoa, hay chúng ta thử tử môn đi.

Tử môn thuộc quẻ Khôn, vị trí ở Tây Nam.

Biết đâu Lý Thuần Phong cố tình làm rối trật tự, biến sinh môn thành tử môn, biến tử môn thành sinh môn thì sao.

Khương Hoa lắc đầu nói: Không đúng.

Tôi đã nghiên cứu bản đồ sao, bản đồ sao này không được sắp xếp

theo quy luật của kỳ môn độn giáp, cho nên Lý Thuần Phong căn bản không có cái gọi là sinh môn hay tử môn.

Ở đây chỉ có một đáp án chính xác duy nhất.

Chỉ cần chúng ta tìm ra đáp án chính xác này, là có thể tìm được lối ra.

Hồ Bát Nhất hít sâu một hơi: Vấn đề là, chúng ta làm sao tìm được đáp án chính xác đó đây.

Khương Hoa không để ý đến anh ta, mà chìm vào suy tư.

Hỗn Thiên Nghi này lấy Bát Quái làm cơ sở, bản đồ sao biến hóa vô tận, muốn tìm ra quy luật của nó là chuyện gần như không thể.

Chẳng lẽ Lý Thuần Phong thật sự muốn hậu nhân chết trong mộ thất thủy ngân này ư.

Không.

Khương Hoa lẩm bẩm: Thiên Diễn Tứ Cửu, độn khứ kỳ nhất, Lý Thuần Phong là nhân vật của Đạo giáo, ông ta tin vào Thiên Nhân hợp nhất, chắc chắn sẽ để lại manh mối gì đó.

Cho nên con đường sống duy nhất chắc chắn được để lại trong ngôi mộ này.

Thái Cực sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái, Bát Quái diễn hóa Lục Thập Tứ Tượng, Lục Thập Tứ Tượng diễn hóa vạn vật.

Hả.

Lục Thập Tứ Tượng.

Trong lòng Khương Hoa đột nhiên chấn động.

Ánh mắt hắn lóe lên tinh quang.

Lục Thập Tứ Tượng.

Thôi Bối Đồ cũng có Lục Thập Tứ Tượng.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa bỗng nhiên hét lớn: Lão Hồ, anh đọc cho tôi nghe tinh tượng của Thôi Bối Đồ đi.

Hả.

Hồ Bát Nhất sửng sốt một chút.

Nhưng cũng không dám chậm trễ, nhìn về phía bức Thôi Bối Đồ trên vách đá, trong lòng âm thầm suy diễn, rồi đọc tinh tượng đồ cho Khương Hoa nghe.

Tượng thứ nhất: Giáp Tý, Càn hạ, Càn thượng, Càn.

Mênh mông trời đất, chẳng biết đâu là bến bờ.

Nhật nguyệt tuần hoàn, qua rồi lại lại.

Trong lúc đó, Khương Hoa cũng không ngừng xoay chuyển Hỗn Thiên Nghi.

Tiếng cạch cạch vang lên trong mộ thất.

Tất cả mọi người đều nín thở, căng thẳng nhìn cảnh tượng này.

Tượng thứ sáu mươi tư: Quý Hợi, Khôn hạ, Đoài thượng, Tụy.

Một âm một dương, không đầu không cuối.

Người kết thúc cũng là người bắt đầu.

Hồ Bát Nhất đọc xong tượng cuối cùng.

Khương Hoa cũng đã xoay Hỗn Thiên Nghi đến đúng điểm nút.

Rắc.

Một tiếng động nhỏ vang lên.

Tiếng thủy ngân rơi xuống im bặt.

Thủy ngân trên mặt đất cũng theo các khe hở mà biến mất không còn tăm hơi.

Toàn bộ mộ thất bắt đầu rung chuyển.

Bỗng nhiên, ở một góc hướng Đông Nam, một cánh cửa đá ầm ầm mở ra.

Thành công rồi.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người vui mừng khôn xiết.

Lần này là thành công thật rồi.

Thủy ngân đầy đất đã biến mất, chỉ có hơi thủy ngân trong không khí vẫn còn đang xâm nhập vào da của họ.

Đi nhanh lên.

Khương Hoa thúc giục, ở đây không thể ở lâu.

Mặc dù cơ quan đã được phá giải, nhưng hơi thủy ngân vẫn còn rất nồng đậm, mà cơ thể của họ đã đến giới hạn.

Nếu tiếp tục ở lại, e rằng thật sự sẽ bị ngộ độc thủy ngân.

Ừ ừ, chúng ta cầm đồ rồi đi nhanh thôi.

Mọi người theo Khương Hoa lao về phía cánh cửa đá đang mở.

Sau khi vào cửa đá, mọi người kinh ngạc phát hiện, đó không phải là một mộ thất, mà là một cầu thang đá dài dằng dặc, xung quanh bị một lớp sương mù bao phủ, hoàn toàn không nhìn rõ điểm cuối.

Bước lên cầu thang đá, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Họ không kìm được mà ngồi phịch xuống bậc thang.

Tháo mặt nạ phòng độc ra, hít lấy hít để từng ngụm không khí trong lành.

Da của mọi người cũng đã có chút ửng đỏ.

Rõ ràng đây là do bị hơi thủy ngân xâm nhập.

Khương Hoa nhíu mày, nói: Các anh vào không gian trữ vật tắm rửa trước đi, rửa sạch hết hơi thủy ngân trên da, nếu không hấp thụ quá nhiều ion thủy ngân, sẽ gây tổn thương rất lớn cho cơ thể.

May mắn là không gian trữ vật của hắn đủ lớn.

Hơn nữa sau khi hợp nhất với Tạo Hóa quyền trượng, đã có thể cho sinh linh tiến vào.

Mấy người tắm rửa xong, ai nấy đều cảm thấy sảng khoái, tinh thần lại phấn chấn trở lại.

Bàn Tử cười hắc hắc: Cậu Khương, không gian trữ vật của cậu đúng là quá đỉnh.

Khương Hoa cũng cười cười, lần này vượt qua nguy cơ, thật sự có chút may mắn.

Nếu không, hắn chỉ có thể để mọi người trốn vào không gian trữ vật.

Nhưng tài nguyên trong không gian trữ vật cũng rất có hạn, không thể để mọi người sống sót trong thời gian dài.

Cho nên vẫn phải mau chóng tìm ra quy luật, giải quyết cơ quan trong mộ thất kia.

Chương 109

Khương Hoa cũng không ngờ, Lý Thuần Phong lại dùng Thôi Bối Đồ làm mật mã cơ quan.

Những cao nhân biết kỳ môn bát quái, ngay từ đầu chắc chắn sẽ nghĩ đến sinh môn, tử môn trong kỳ môn độn giáp.

Nhưng nếu phá giải theo lối suy nghĩ đó, chỉ sợ cả đời họ cũng không thể giải được.

Với Hỗn Thiên Nghi kia, chỉ có Thôi Bối Đồ mới là tinh tượng chính xác.

Chúng ta đang ở đâu đây.

Nhìn con đường phía trước, Bàn Tử không khỏi gãi đầu.

Cái cầu thang đá này dài vô tận, giống như bậc thang lên trời xoay quanh Thiên Cung, xung quanh cũng là sương mù dày đặc, hoàn toàn không nhìn rõ cảnh vật bên cạnh.

Shirley Dương bình tĩnh phân tích: Cầu thang đá này hẳn là thông đến một nơi nào đó, chúng ta cứ đi tiếp về phía trước là sẽ biết.

Ừm.

Khương Hoa cũng không có ý kiến.

Dù hắn nhớ được một vài tình tiết chính, ví dụ như nơi cất giấu Long Cốt Thiên Thư và Mộ Trần Châu, nhưng rất nhiều chi tiết, hắn đã quên mất.

Nơi này là đâu, trong đầu Khương Hoa cũng không có chút ấn tượng nào.

Cẩn thận một chút.

Cả nhóm men theo cầu thang đá tiếp tục đi về phía trước.

Không biết đã qua bao lâu, chân của Bàn Tử đã đi đến mức mềm nhũn.

Sao vẫn chưa đến nơi vậy.

Tôi đi mỏi cả chân rồi.

Cái cầu thang đá này sao mà dài thế.

Tất cả mọi người đều dừng lại.

Shirley Dương dường như cũng cảm nhận được có gì đó không ổn, cô cau mày, nhìn về phía trước, chìm vào trầm tư.

Khương Hoa bỗng nhiên nói: Không đúng, chúng ta hình như cứ đi vòng quanh trên cầu thang này.

Hồ Bát Nhất giật mình: Chúng ta không phải vẫn luôn đi thẳng về phía trước sao.

Trong ý thức chủ quan của chúng ta, đúng là vẫn luôn đi thẳng về phía trước.

Khương Hoa lắc đầu, Nhưng có lẽ chúng ta vẫn luôn đi vòng tròn.

Tôi có thể cảm thấy, những bậc thang đá này có chút quen thuộc, nhưng lại không chắc chắn lắm.

Muốn chứng thực suy nghĩ này, thực ra rất đơn giản, các anh ở đây chờ, tôi đi về phía trước thử xem, nếu sau một tiếng đồng hồ không gặp lại các anh, tôi tự nhiên sẽ quay về.

Hồ Bát Nhất không nhịn được nói: Hay là để tôi đi.

Không, thực lực của anh quá yếu, nếu gặp phải nguy hiểm gì, chưa chắc đã giải quyết được.

Khương Hoa lắc đầu.

Shirley Dương do dự một lúc, cũng đồng ý.

Vậy được rồi, Khương Hoa, anh tự mình cẩn thận một chút.

Ừm, yên tâm đi.

Khương Hoa không nói hai lời, lao thẳng về phía trước.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Khoảng nửa giờ sau, Bàn Tử không nhịn được lẩm bẩm: Xem ra Khương Hoa đoán sai rồi, chúng ta không phải cứ đi vòng quanh.

Bàn Tử.

Bỗng nhiên, một giọng nói truyền đến từ phía sau mọi người.

Bàn Tử không khỏi rùng mình, suýt nữa thì nhảy dựng lên.

Cậu, cậu, cậu về lúc nào thế.

Trong sương mù dày đặc phía sau, bóng dáng Khương Hoa bỗng nhiên hiện ra.

Trên mặt hắn mang theo ý cười.

Tôi vừa mới ở ngay sau lưng các anh thôi.

Tất cả mọi người đều có chút ngơ ngác.

Hồ Bát Nhất không nhịn được hỏi: Vậy vừa rồi chúng ta thật sự, cứ đi vòng quanh à.

Ừm, không sai đâu.

Khương Hoa nói: Tôi vừa rồi cứ đi thẳng về phía trước, nhưng đi một lúc lại đến phía sau các anh.

Điều này đủ để chứng minh, cầu thang đá này có dạng hình tròn.

Chỉ là sương mù quá dày, khiến chúng ta hoàn toàn không nhìn rõ.

Người thiết kế cầu thang đá này cũng rất có kinh nghiệm, ông ta

không thiết kế cầu thang hơi cong, nên mắt thường của con người hoàn toàn không nhìn ra sự khác biệt.

Vì vậy trong vô thức, chúng ta vẫn cứ đi vòng tròn mãi.

Lúc này, Shirley Dương ở bên cạnh như đang suy nghĩ điều gì đó.

Shirley, cô đang nghĩ gì vậy.

Khương Hoa hơi tò mò hỏi.

Tôi đang nghĩ, trước đây hình như đã thấy loại cầu thang đá này ở đâu đó.

Shirley Dương bỗng nhiên sáng mắt lên.

Tôi nhớ ra rồi, loại cầu thang đá này gọi là treo hồn bậc thang, là một loại cơ quan vô cùng lợi hại.

Treo hồn bậc thang.

Mọi người nghi hoặc.

Không sai.

Shirley Dương nói: Treo hồn bậc thang trong truyền thuyết thực chất là một loại Cơ Quan Thuật vô cùng lợi hại, nhưng cần một số điều kiện đặc định, ví dụ như: sự phối hợp của vách tường, bậc thang, ánh sáng và ảo ảnh.

Loại treo hồn bậc thang này có thể mê hoặc tầm mắt của con người, khiến người ta cứ đi vòng quanh trên cầu thang, giống như chúng ta bây giờ vậy.

Bàn Tử ngớ người: Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao.

Chúng ta cứ đi vòng quanh thế này, chẳng phải là không có lối ra sao.

Khương Hoa cũng rơi vào nghi hoặc.

Chẳng lẽ cơ quan tôi giải được không phải là lối vào mộ thất thật sự.

Chắc là không đâu.

Với tác phong của Lý Thuần Phong, ông ta sẽ không làm như vậy, chẳng lẽ ở đây cũng có cơ quan gì đó, có thể phá giải được cái treo hồn bậc thang này.

Shirley Dương chìm vào suy tư: Tôi đã đọc được giới thiệu về loại treo hồn bậc thang này trong sách cổ, nó nói rằng trong các bậc thang của treo hồn bậc thang, chỉ có một bậc là sinh lộ thực sự.

Chỉ cần nhảy xuống từ bậc thang đó, là có thể thoát khỏi cơ quan treo hồn bậc thang.

Bàn Tử thở dài một hơi: Haiz, lại phải phá giải cơ quan, lão rùa Lý Thuần Phong này sao cứ thích làm mấy trò màu mè thế không biết.

Khương Hoa cũng chợt tỉnh ngộ.

Lúc nãy khi đi vòng, tôi đã cố tình đếm số bậc thang, cái treo hồn bậc thang này có tổng cộng 384 bậc.

Mà sáu mươi tư quẻ, mỗi quẻ có sáu hào, cộng lại chính là 384 hào, vừa vặn tương ứng với 384 bậc thang này.

Và nếu dựa theo quẻ tượng trên Thôi Bối Đồ, vậy thì tôi có thể tìm ra quẻ tượng chính xác, nó ở ngay phía trước không xa.

Hồ Bát Nhất cau mày nói: Nhưng một quẻ còn có sáu hào cơ mà.

Chúng ta cần phải chọn một trong sáu bậc thang đó.

Nghe đến đây, mọi người đều im lặng.

Khương Hoa lại tự tin nói: Yên tâm đi, tôi có cách.

Hắn đi đến sáu bậc thang của quẻ tượng chính xác.

Vận chuyển Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, cẩn thận quan sát hướng chảy của địa khí.

Địa khí ẩn chứa trong những bậc thang này rất ít, nếu là những bậc thang khác, Khương Hoa căn bản không nhìn ra được sự thay đổi gì.

Đây cũng là lý do hắn không sử dụng Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Nhưng bậc thang chính xác, nồng độ địa khí của nó nhất định sẽ khác với những bậc còn lại.

Mặc dù sự thay đổi này rất nhỏ, nhưng cũng đủ để Khương Hoa tìm ra bậc thang chính xác.

Lúc này trong mắt Khương Hoa, tất cả đã thay đổi.

Chính là bậc thang này.

Ánh mắt Khương Hoa lóe lên tinh quang, hắn liếc mắt một cái liền phát hiện, địa khí của bậc thang này có nồng độ cao hơn một chút so với những bậc còn lại.

Mọi người lập tức vui mừng.

Đưa dây thừng đây.

Khương Hoa đưa tay ra nói.

Hửm.

Mọi người sững sờ, nhưng vẫn lấy dây thừng từ trong hành trang ra.

Anh cần dây thừng làm gì.

Shirley Dương có chút tò mò hỏi.

Lát nữa cô sẽ biết.

Khương Hoa mỉm cười.

Hắn buộc dây thừng vào người mình, sau đó đưa đầu kia của sợi dây cho Shirley Dương và những người khác.

Lát nữa các anh kéo tôi, tôi sẽ men theo bậc thang này xuống xem thử.

Shirley Dương nhíu mày: Khương Hoa, hay là để tôi đi.

Khương Hoa cười cười, an ủi: Yên tâm đi, nếu chúng ta đoán không lầm, nhìn xuống có vẻ rất sâu, nhưng thực chất cũng là do sương mù dày đặc che phủ, độ cao thực sự không cao đâu.

Huống hồ còn có dây thừng nữa, các anh cứ yên tâm đi.

Shirley Dương chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu nói: Thôi được, vậy lát nữa anh cẩn thận một chút.

Ừm.

Khương Hoa gật đầu nhẹ.

Hắn men theo bậc thang, từ từ hạ xuống dưới.

Vẻn vẹn qua mười mấy giây, Khương Hoa không nhịn được bật cười.

Mọi người mau xuống đây đi, mới cao có hai ba mét thôi.

Nói rồi, hắn lấy đèn pin ra chiếu lên trên.

Mọi người thấy bóng dáng Khương Hoa, cũng không khỏi ngây người.

Hóa ra cái vực thẳm nhìn như không thấy đáy này, thực chất chỉ cao hai ba mét.

Độ cao này, đối với những võ giả như họ, dù có trực tiếp ngã xuống cũng sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Bàn Tử không nhịn được bực bội nói: Cái quái gì mà treo hồn bậc thang, là lão rùa nào bày ra thế.

Shirley Dương bật cười, rồi trực tiếp nhảy xuống.

Lão Hồ, Bàn Tử, các anh cũng xuống đi.

Đợi tất cả mọi người đáp xuống đáy, họ quan sát xung quanh mới phát hiện nơi này là một hang đá khổng lồ, xung quanh là đủ loại cự thạch muôn hình vạn trạng.

Phía trên là một lớp sương mù dày đặc.

Treo hồn bậc thang được giấu ở trong đó.

Khương Hoa nhìn treo hồn bậc thang, không khỏi thán phục.

Cái treo hồn bậc thang này không biết là do Lý Thuần Phong hay người của lăng mộ Tây Chu thiết kế, thật sự là quá âm hiểm.

Nếu không có trí tuệ hơn người, cùng với dũng khí hướng tử mà sinh, thì cơ bản không thể nào tìm được lối ra chính xác.

Kết quả cuối cùng, chính là đám trộm mộ sẽ chờ chết đói trên cầu thang đá đó.

Mọi người nhìn cảnh tượng xung quanh.

Ở đây hẳn là phòng mộ chính rồi.

Còn nó ở đâu, vẫn cần chúng ta phải quan sát.

Bàn Tử có chút bực bội nói: Tôi thấy lão rùa Lý Thuần Phong này thật sự là quá âm hiểm, dưới này sẽ không có cơ quan gì nữa chứ.

Rất có thể.

Khương Hoa trầm ngâm nói: Nơi này đã là nơi chứa nội tạng con suối, chắc chắn là phòng mộ chính, cho nên chỉ có thể càng thêm nguy hiểm, chúng ta phải càng cẩn thận hơn.

Nhóm người Khương Hoa đang ở trong một hang đá.

Bên trong hang đá này đâu đâu cũng là những cột đá san sát, trên những cột đá này, có từng pho tượng.

Tất cả đều là quái vật đầu chim thân người.

Xem ra đây cũng là do người của lăng mộ Tây Chu làm ra.

Khương Hoa vận chuyển Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, quan sát hướng chảy của địa khí xung quanh, liền có thể xác định phương hướng của phòng mộ chính.

Bên này.

Tất cả mọi người theo tôi đi.

Khương Hoa đi trước dẫn đường, còn Shirley Dương và Bàn Tử cầm AK hướng về bốn phía.

Còn Hồ Bát Nhất, anh ta cầm Kim Toán Bàn trong tay để phân kim định huyệt.

Hang đá phía dưới này càng lúc càng âm u.

Từng luồng âm khí lạnh lẽo từ bốn phương tám hướng tràn ra.

Bỗng nhiên, ánh mắt Khương Hoa ngưng lại.

Có người.

Hả.

Tất cả mọi người đều sững sờ, dưới này còn có người.

Đùa gì vậy.

Ngay cả họ cũng đã trải qua cửu tử nhất sinh mới đến được đây.

Ai có bản lĩnh lớn như vậy, đến trước cả họ.

Shirley Dương cau mày nói: Khương Hoa, thật sự có người à.

Ừm.

Khương Hoa gật đầu, Cảm giác của tôi sẽ không sai, tôi nghe được tiếng người nói.

Tất cả mọi người đều im lặng trở lại.

Ở nơi thế này, đôi khi con người còn đáng sợ hơn cả bánh chưng.

Không ai biết, những người phía trước rốt cuộc là ai.

Họ đến đây với mục đích gì.

Chương 110

Cho nên họ cần phải giữ cảnh giác và tỉnh táo để đối phó với mọi nguy cơ.

Đi.

Sắc mặt Khương Hoa vẫn bình tĩnh, hắn chậm rãi đi về phía trước, mọi người cũng theo sau hắn.

Sau khi đi ra khỏi hang đá, trước mắt mọi người là một khoảng không gian rộng mở.

Đây là một địa cung cực lớn và trống trải.

Trong địa cung còn có rất nhiều cột đá khắc hoa văn dị thú, trông đã có chút năm tháng.

Rất nhiều lớp vỏ đá cũng đã bong tróc.

Ở phía đối diện của cung điện dưới lòng đất, có một tòa Minh Điện âm u.

Tòa Minh Điện đó giống như miệng rộng của một con dị thú, sẽ nuốt chửng tất cả kẻ thù.

Trông rất đáng sợ.

Đây là nơi nào.

Mọi người không khỏi nảy sinh nghi ngờ.

Đột nhiên, ánh mắt Khương Hoa ngưng lại, nhìn về phía cột đá cách đó không xa.

Nơi đó có ba bóng người.

Họ đang ngồi xổm dưới cột đá, run lẩy bẩy, không dám nhúc

nhích.

Ủa, ai kia.

Ánh sáng trong địa cung này rất hạn chế, cách xa như vậy, họ không nhìn rõ mặt của những bóng người phía trước.

Đi, chúng ta qua đó xem thử.

Khương Hoa do dự một lát rồi nói.

Hả.

Bàn Tử không nhịn được nói: Nhưng. họ không phải là quỷ chứ.

Các cậu nghĩ mà xem, chúng ta đã trải qua bao nhiêu nguy hiểm mới đến được đây, kết quả lại gặp phải ba người, chuyện này thật sự quá quỷ dị.

Khương Hoa cũng gật đầu.

Trên thế giới này, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Dù sao thì hắn ngay cả người sống mấy ngàn năm cũng đã gặp qua, còn có gì là không thể.

Cho nên những gì Bàn Tử nói cũng có khả năng là thật.

Ừm, vậy chúng ta đều cẩn thận một chút.

Mọi người thận trọng đi qua.

Đến khoảng cách chừng hơn mười mét, họ đã có thể nhìn rõ dung mạo của ba người kia.

Bàn Tử lập tức kinh ngạc kêu lên: Đây là. cái thằng ranh con kia.

Trong địa cung này, đột nhiên xuất hiện ba bóng người, khi tất cả mọi người còn đang tưởng là thứ gì đó bẩn thỉu, Bàn Tử đã nhận ra một trong số đó.

Chính là gã đàn ông mặc đồ đen đã cướp mối làm ăn của họ trong

Danh Cổ Hiên ở kinh thành.

Lúc này ba người này đều run lẩy bẩy ngồi xổm bên cạnh cột đá, ánh mắt họ thỉnh thoảng nhìn về phía bên trái, trong mắt tràn đầy sợ hãi, dường như ở đó có thứ gì đó kinh khủng.

Khương Hoa cũng nhận ra họ.

Ba người này lần lượt là Lý Xuân Lai, Phạm An, và một gã đầu trọc có vết sẹo do dao chém.

Mà Phạm An và những người khác nghe thấy tiếng động cũng không nhịn được ngẩng đầu lên, nhìn về phía nhóm người Khương Hoa.

Ánh mắt họ lộ ra vẻ sợ hãi.

Trong địa cung tĩnh mịch này, bỗng nhiên xuất hiện một đám người, ai biết là người hay quỷ.

Bàn Tử lại mỉm cười, cầm đèn pin đi về phía trước, để lộ ra hàm răng trắng bóng, nhếch miệng cười nói: Hắc hắc, thằng ranh con kia, còn nhớ Bàn gia ta không.

Bàn Tử chiếu đèn pin vào mặt Phạm An.

Hửm.

Ba người đều sững sờ.

Phạm An nhìn khuôn mặt mập mạp, bỗng nhiên nhớ ra.

Ngươi, ngươi là cái gã Bàn Tử ở Danh Cổ Hiên.

Ai.

Gã đàn ông đầu trọc nghi hoặc hỏi, giọng của hắn rất đặc, hẳn là dân làng ở huyện Cổ Lam.

Phạm An không trả lời, nước mắt hắn trực tiếp chảy xuống, quỳ

trên mặt đất khóc lóc cầu xin: Các vị gia, cuối cùng tôi cũng đợi được các vị, tôi cầu xin các vị, mau cứu tôi với.

Tôi không muốn ở lại cái nơi quỷ quái này nữa đâu.

Lão Nhị, Lão Tam bọn họ đều chết cả rồi.

Tôi thật sự không muốn chết ở đây.

Các vị gia, mau cứu tôi với.

Nghe Phạm An vừa khóc vừa kể, đến cả Bàn Tử cũng cảm thấy có chút không nỡ.

Khương Hoa không nhịn được cau mày quát lên: Đừng khóc nữa, lát nữa đừng có dẫn dụ thứ gì đến, các người nói trước đi, tại sao lại ở đây.

Kể rõ chi tiết tình hình cho tôi.

Bàn Tử cũng trừng mắt nhìn họ: Đúng, đừng có khóc lóc nữa, lát nữa mà dẫn con nhện lớn đến, Bàn gia ta một súng bắn nổ đầu ngươi.

Dưới sự đe dọa của Khương Hoa và Bàn Tử, Phạm An cuối cùng cũng ngừng khóc.

Mà Lý Xuân Lai ở bên cạnh cũng nhận ra Khương Hoa, không nhịn được hỏi: Tiểu lão bản, các vị có đồ ăn không.

Chúng tôi đã đói mấy ngày rồi.

Shirley Dương cau mày, từ trong hành trang lấy ra một ít lương khô, ném cho ba người Phạm An.

Ba người nhìn thấy lương khô, lập tức mắt sáng như đèn pha, vội vàng ăn ngấu nghiến.

Sau khi ăn xong, Lý Xuân Lai cười nịnh: Tiểu lão bản, còn đồ ăn không ạ.

Tôi vẫn chưa ăn no.

Bàn Tử trừng mắt nhìn hắn một cái: Này, tôi nói lão già này, đừng có được voi đòi tiên nhé, cho các người một ít đồ ăn đã là tốt lắm rồi.

Lý Xuân Lai lập tức không dám nói thêm gì nữa.

Khương Hoa ở một bên nghiêm túc nói: Nói đi, rốt cuộc các người đã xảy ra chuyện gì.

Phạm An lập tức lại khóc lên: Các vị gia, đều là lỗi của Mã Đại Đảm, nếu không phải hắn ép chúng tôi vào đây, mọi người sẽ không chết.

Mã Đại Đảm.

Ừm.

Phạm An chỉ vào gã đàn ông đầu trọc nói: Hắn chính là Mã Đại Đảm.

Gã Mã Đại Đảm đó trông hơn bốn mươi tuổi, đầu trọc, trên mặt có một vết sẹo, trông rất hung dữ.

Nghe Phạm An nói vậy, Mã Đại Đảm lập tức trừng mắt nhìn hắn một cái.

Phạm An, mày cứng cánh rồi phải không.

Dám mắng lão tử à.

Bàn Tử cũng không nuông chiều hắn, trực tiếp một cước đá ngã Mã Đại Đảm: Này, cho mày mặt mũi phải không.

Trước mặt chúng tao mà còn dám uy hiếp người khác.

Mã Đại Đảm bị đá vào ngực đau điếng, nhưng hắn vẫn hiểu tình thế, có chút oán hận cúi đầu xuống, không dám nói thêm nữa.

Thấy cảnh này, Phạm An lập tức can đảm hơn.

Hắn kể hết mọi chuyện ra.

Nguyên lai, Phạm An là một kẻ trong nhóm người trộm mộ.

Ở Kinh Thành nghe Lý Xuân Lai nói ở huyện Cổ Lam có đồ cổ, cả nhóm bọn họ liền muốn kiếm chút cháo, cùng Lý Xuân Lai đến huyện Cổ Lam.

Không ngờ đón tiếp họ lại là một đám dân làng hung ác, muốn cướp đoạt tài vật của họ.

Họ còn bị trói lại.

Sau đó trong lúc vô tình, Mã Đại Đảm nghe trộm được cuộc trò chuyện của họ, biết được thân phận trộm mộ của họ.

Thế là Mã Đại Đảm nảy ra ý đồ.

Hắn biết dưới miếu xương cá này là một ngôi mộ lớn, bên trong chắc chắn có rất nhiều bảo vật.

Vì Phạm An và những người này là trộm mộ.

Sao không để họ giúp mình trộm mộ kiếm tiền.

Thế là Mã Đại Đảm liền ép buộc họ vào ngôi mộ này.

Ban đầu mọi chuyện rất thuận lợi, không ngờ họ lại đi vào sào huyệt của nhện lớn, bị vô số con nhện bao vây.

Giờ phút nguy cấp, Mã Đại Đảm, Lý Xuân Lai và Phạm An, ba người họ sợ chết nhất, cho nên đã bỏ chạy đầu tiên.

Mà những người khác thì bị nhện lớn ăn thịt.

Đến bây giờ Phạm An vẫn còn nhớ lại tiếng kêu thảm thiết của những người đó.

Nghe xong, Hồ Bát Nhất có chút tò mò hỏi: Vậy sau đó các người thì sao.

Làm thế nào đến được đây.

Phạm An nói: Sau đó chúng tôi cứ chạy mãi, những con nhện lớn đó cũng cứ đuổi theo sau.

Rồi không biết thế nào, chúng tôi đột nhiên chạy đến một sơn động, phía sau sơn động là một vách núi, chúng tôi không còn cách nào khác, chỉ có thể nhảy xuống, suýt nữa thì gãy cả chân.

Sau đó chúng tôi cứ đi mãi, muốn tìm lối ra, nhưng tìm thế nào cũng không thấy, cho nên chỉ có thể ở lại đây.

Nói xong, trong lòng Phạm An rất hối hận.

Nếu sớm biết có ngày hôm nay, lúc đó ở kinh thành tôi tuyệt đối sẽ không cướp mối làm ăn của các vị.

Bàn Tử hừ lạnh một tiếng.

Đáng đời.

Phạm An đột nhiên hỏi: À, sao các vị lại đến được đây.

Có thể đưa chúng tôi ra ngoài được không.

Chỉ cần các vị đưa tôi ra ngoài, tôi về sẽ đưa hết tiền cho các vị.

Bàn Tử sáng mắt lên: Ngươi có bao nhiêu tiền.

Một trăm vạn.

Thôi đi.

Nghe thấy con số này, Bàn Tử lập tức thất vọng.

Bỗng nhiên, sắc mặt Khương Hoa trở nên nghiêm túc.

Chờ một chút, mọi người đừng nói nữa.

Sao vậy.

Shirley Dương sững sờ.

Các vị nghe kỹ đi, có phải có thứ gì đó đang tiến về phía chúng ta không.

Shirley Dương, Hồ Bát Nhất đều nhíu mày, áp tai xuống đất để cảm nhận.

Đúng là có thứ gì đó.

Shirley Dương mạnh mẽ đứng dậy, trên mặt lộ vẻ nghiêm trọng.

Hơn nữa thứ này còn không nhỏ, mặt đất đều đang khẽ rung.

Hửm.

Bàn Tử và mấy người cũng sững sờ.

Có thứ gì.

Là cái gì.

Khi âm thanh đó đến gần, Khương Hoa cũng nghe được càng lúc càng rõ, sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi.

Chúng ta mau tắt hết đèn pin đi, đây là con Tri Chu Vương kia đến đây.

Cái gì.

Chương 111

Tri Chu Vương.

Bàn Tử giật nảy mình, vội vàng tắt đèn pin, nép vào cột đá, không dám thở mạnh một hơi.

Tri Chu Vương là cái gì.

Phạm An hơi nghi hoặc.

Lúc họ gặp phải nhện mặt người, cũng không phát hiện ra Tri Chu Vương nào.

Với thực lực của họ, còn chưa xứng để Tri Chu Vương ra tay.

Bàn Tử một tay kéo hắn qua.

Suỵt, đều đừng nói chuyện.

Mọi người vây quanh cột đá, im lặng đến đáng sợ.

Bịch.

Một âm thanh càng lúc càng gần.

Mặc dù địa cung này rất tối, nhưng vẫn có một vài viên đá huỳnh quang, mọi người mơ hồ có thể nhìn thấy một bóng đen khổng lồ từ trong bóng tối đi ra.

Nó giống như một ngọn núi nhỏ, trông cực kỳ to lớn.

Tri Chu Vương di chuyển tám cái chân khổng lồ, cái đầu nhỏ của nó đảo qua đảo lại, dường như đang dò xét, xem những con người kia rốt cuộc ở đâu.

Bỗng nhiên, một luồng sáng xanh từ trong miệng nó phun ra.

Sắc mặt Khương Hoa biến đổi, không nói hai lời, một cước đá

Bàn Tử sang một bên, sau đó một tay tóm lấy Shirley Dương, tay kia tóm lấy Hồ Bát Nhất, nhảy sang một cột đá khác.

Chết tiệt, con Tri Chu Vương đã phát hiện ra chúng ta.

Khương Hoa vội vàng nói, sắc mặt nghiêm trọng vô cùng.

Phụt.

Luồng sáng xanh đó trực tiếp trúng vào Mã Đại Đảm và Lý Xuân Lai.

A.

A a.

Hai tiếng kêu thảm thiết truyền đến, rất nhanh đã không còn âm thanh.

Còn Phạm An, hắn vận khí tốt hơn một chút, không bị nọc độc của Tri Chu Vương tấn công.

Nhưng Mã Đại Đảm và Lý Xuân Lai bên cạnh hắn đã bị nọc độc ăn mòn không còn hình người.

Phạm An ngơ ngác nhìn tất cả những điều này.

Con người trắng dã, một mùi khai nồng nặc lan ra.

Rõ ràng hắn đã sợ đến cực điểm.

Nhưng Nhện Vương cũng không thèm để ý đến hắn, mà lại nhìn chằm chằm vào Khương Hoa.

Đôi mắt của Nhện Vương găm chặt vào Khương Hoa, mang theo vẻ căm hận mãnh liệt.

Nó đã nhận ra, đây chính là kẻ cầm đầu đã s·át h·ại vô số con cháu của nó.

Khương Hoa bình tĩnh nói: Shirley Dương, anh Hồ, hai người

tránh xa tôi ra trước.

Con súc sinh này đã nhắm vào tôi rồi, hai người ở lại đây rất nguy hiểm.

Shirley Dương không nói gì thêm.

Nàng biết lời Khương Hoa nói là sự thật.

Bọn họ ở đây chỉ làm vướng chân Khương Hoa chứ không có tác dụng gì cả.

Giờ khắc này, Shirley Dương có chút căm ghét chính mình, tại sao thực lực của nàng lại yếu như vậy.

Shirley Dương và Hồ Bát Nhất lùi sang một bên.

Khương Hoa rút Thất Tinh Long Uyên Kiếm ra, nghiêm trận chờ đợi nhìn Nhện Vương.

Hắn hít sâu một hơi, nếu đã không trốn được thì đành liều mạng với nó một phen.

Soạt soạt.

Nhện Vương sải bước lao về phía Khương Hoa.

Tám cái chân nhện khổng lồ của nó mỗi lần giẫm lên gạch đá của địa cung đều làm gạch đá vỡ nát.

Có thể tưởng tượng được lực lượng của nó mạnh đến mức nào.

Khương Hoa đầu tiên kích hoạt uy áp của Xích Long Lệnh.

Con Nhện Vương chỉ khựng lại một chút rồi tiếp tục lao tới không chút bị ảnh hưởng.

Khương Hoa cũng không nghĩ rằng chỉ dùng Xích Long Lệnh là có thể giải quyết được nó, dù sao con Nhện Vương này đã sống hơn ngàn năm, chút uy áp Xích Long chỉ có chút ảnh hưởng nhỏ với nó mà

thôi.

Tiếp đó, Khương Hoa vận chuyển chân khí, kích phát sức mạnh của Thất Tinh Long Uyên Kiếm, chân hắn bỗng nhiên giẫm mạnh, không lùi mà tiến, xông về phía Nhện Vương.

Sự chênh lệch hình thể giữa hai bên lên đến mấy trăm lần.

Cảnh tượng này trông chẳng khác nào châu chấu đá xe.

Nhưng ngay khoảnh khắc sắp va vào Nhện Vương, thân thể Khương Hoa bỗng nhiên lướt xuống dưới, chui vào gầm của nó.

Hắn giơ Thất Tinh Long Uyên Kiếm lên, chém thẳng vào bụng Nhện Vương, như muốn phanh thây mổ bụng.

Keng keng.

Tiếng kim loại va chạm vang lên.

Tia lửa bắn ra tung tóe, Thất Tinh Long Uyên Kiếm chỉ để lại một vệt trắng dài trên lớp giáp bụng của Nhện Vương, hoàn toàn không gây ra chút tổn thương nào.

Lực phòng ngự của gã này cũng quá mạnh đi.

Lòng Khương Hoa trầm xuống, con Nhện Vương này là yêu vật mạnh nhất hắn từng gặp.

Gào.

Nhện Vương cảm thấy kẻ địch ở dưới bụng mình, lập tức gầm lên một tiếng giận dữ, không ngừng giẫm đạp tứ phía, muốn giẫm nát con kiến này.

Khương Hoa sắc mặt bình tĩnh, hắn đang quan sát điểm yếu của Nhện Vương.

Hắn không tin thân thể to lớn như vậy của nó lại có thể chỗ nào

cũng phòng ngự mạnh như thế.

Hắn vừa né tránh công kích của Nhện Vương, vừa không ngừng suy nghĩ về điểm yếu của nó.

Bỗng nhiên, giọng nói căng thẳng của Shirley Dương vang lên.

Khương Hoa, anh mau ra đi, chúng tôi dùng lựu đạn nổ nó.

Lòng Khương Hoa khẽ động, không nói hai lời, chân giẫm mạnh một cái liền nhanh chóng lao ra khỏi phạm vi của Nhện Vương.

Shirley Dương, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và những người khác đều cầm một quả lựu đạn trong tay.

Ngay khoảnh khắc Khương Hoa rời đi, họ liền ném mạnh lựu đạn về phía Nhện Vương.

Mặc dù Nhện Vương đã sống hơn ngàn năm và có trí tuệ không tầm thường, nhưng nó làm sao từng thấy thứ như lựu đạn.

Hơn nữa, đối với nó, ngoài Khương Hoa ra thì những người còn lại chỉ là lũ kiến.

Vì vậy, nó chẳng thèm để ý đến những quả lựu đạn mà nhóm Shirley Dương ném tới.

Rầm.

Ba quả lựu đạn đồng thời va vào thân thể Nhện Vương, phát ra tiếng nổ vang trời, lửa sáng rực bùng lên.

Toàn bộ địa cung rung chuyển.

Chết chưa.

Mọi người căng thẳng nhìn vào trung tâm vụ nổ.

Bỗng nhiên, một tiếng gầm giận dữ truyền đến.

Gào.

Nhện Vương hoàn toàn nổi điên.

Nó bước ra khỏi làn khói đặc của vụ nổ, để lộ thân thể hoàn chỉnh.

Dưới ánh lửa, mọi người có thể thấy rõ thân thể khổng lồ của nó.

Bị ba quả lựu đạn nổ trúng, lúc này Nhện Vương trông có vẻ hơi thảm hại.

Lông trên người nó đều bị cháy trụi trong vụ nổ, nhưng cơ thể dưới sự bảo vệ của lớp giáp xác lại không hề bị tổn thương.

Thấy cảnh này, trong lòng mọi người đều kinh hãi.

Gã này thật sự quá mạnh mẽ.

Shirley Dương không nhịn được nói: Không được, lớp giáp của nó phòng ngự quá mạnh.

Trừ phi chúng ta có thể ném lựu đạn vào miệng nó, nếu không thì không thể nào nổ chết nó được.

Ném lựu đạn vào miệng Nhện Vương ư.

Chương 112

Khương Hoa lắc đầu, đây là chuyện không thể nào.

Con Nhện Vương này sau khi ăn quả đắng một lần, chắc chắn sẽ không ngu ngốc như vậy nữa, lựu đạn không thể nào ném vào miệng nó được.

Vậy làm sao để g·iết nó đây.

Ngay lúc Khương Hoa đang bối rối, một giọng nói bỗng vang lên trong đầu hắn.

Ồ, đây là yêu thú Ngũ phẩm.

Khương Hoa ngẩn ra, đây là giọng của Thanh Lão.

Yêu thú Ngũ phẩm là gì.

Thanh Lão lại kinh ngạc nói: Ngươi cũng không biết sao.

Yêu thú cũng chia đẳng cấp, con nhện lớn này chính là một con yêu thú Ngũ phẩm đấy.

Khương Hoa cười khổ: Tiền bối, thời đại của chúng tôi bây giờ, rất nhiều điển tịch đã biến mất trong dòng sông lịch sử rồi, cái gì mà yêu thú Ngũ phẩm, tôi thật sự chưa từng nghe qua.

Ai, cũng thật làm khó ngươi.

Thanh Lão thở dài một hơi.

Để ta nói cho ngươi biết một chút.

Yêu thú và võ giả loài người cũng vậy, đều chia từ nhất phẩm đến cửu phẩm.

Con nhện lớn này chính là yêu thú Ngũ phẩm, với thực lực của

ngươi mà nói, muốn đánh bại nó quả thật có chút khó khăn.

Nghe xong lời của Thanh Lão, Khương Hoa có chút bừng tỉnh.

Chẳng trách Thất Tinh Long Uyên Kiếm của hắn lại không có tác dụng gì với con Nhện Vương này.

Thất Tinh Long Uyên Kiếm tuy sắc bén, nhưng cũng phải xem người sử dụng là ai.

Lấy một ví dụ đơn giản, cùng một con dao phay, thương tổn do một đứa trẻ và một người lớn gây ra chắc chắn không giống nhau.

Hắn bây giờ chẳng qua chỉ là võ giả tam phẩm.

Mặc dù có thần binh lợi khí như Thất Tinh Long Uyên Kiếm, nhưng tối đa cũng chỉ có thể đối phó với yêu thú tứ phẩm.

Muốn đối phó với yêu thú Ngũ phẩm, quả thực có chút khó khăn.

Lòng Khương Hoa khẽ động, mặc dù hắn không cách nào đối phó con Nhện Vương này, nhưng bây giờ hắn có một hóa thạch sống từ hơn hai ngàn năm trước.

Biết đâu Thanh Lão lại biết cách đối phó với nó thì sao.

Tiền bối, vậy bây giờ tôi phải làm sao.

Khương Hoa hỏi thầm trong lòng: Bằng thực lực hiện tại của tôi, có thể đánh bại con Nhện Vương này không.

Thanh Lão cười nói: Nếu là võ giả tam phẩm tầm thường, muốn đánh bại yêu thú Ngũ phẩm này, đó chính là người si nói mộng.

Nhưng, ngươi không tầm thường.

Khương Hoa khẽ giật mình, Tại sao lại không giống.

Thanh Lão thản nhiên nói: Ngươi cho rằng huyết mạch nhà Xích Long chỉ đơn giản như vậy sao.

Hả.

Tiền bối, không phải tôi vẫn chưa thức tỉnh Xích Long Huyết Mạch sao.

Đồ ngốc.

Thanh Lão mắng không chút khách khí: Ai nói không thức tỉnh Xích Long Huyết Mạch thì không thể sử dụng uy năng của huyết mạch Xích Long.

Phương pháp đơn giản nhất, ngươi trực tiếp bôi tinh huyết của mình lên Thất Tinh Long Uyên Kiếm là có thể phát huy ra một tia uy năng của huyết mạch Xích Long.

Đơn giản như vậy sao.

Khương Hoa đột nhiên sững sờ.

Hắn trước đây chưa từng thử qua.

Thanh Lão tức giận nói: Ngươi nghĩ sao.

Nếu là ở thời đại của ta, kẻ ngu xuẩn như ngươi không xứng được gọi là đệ tử đích hệ nhà Xích Long.

Hơn nữa ngươi bây giờ cũng không phải là không thức tỉnh Xích Long Huyết Mạch.

Kể từ sau khi ngươi rèn luyện ở huyết trì Xích Long, xiềng xích huyết mạch trong cơ thể đã được mở ra, chân khí của ngươi đã mang một tia thuộc tính Xích Long.

Mà Thất Tinh Long Uyên Kiếm là chí bảo nhất mạch tương truyền của nhà Xích Long, chỉ cần dùng chân khí Xích Long của ngươi để kích thích thanh kiếm này là có thể phát huy ra sức mạnh cường đại hơn bây giờ.

Nghe xong một tràng của Thanh Lão, Khương Hoa hoàn toàn mở

rộng tầm mắt.

Hóa ra trước đây kiến thức của hắn đều quá hạn hẹp.

Có núi báu mà không biết dùng.

Cuộc nói chuyện giữa Khương Hoa và Thanh Lão nhìn như đã qua rất lâu, nhưng thực chất hai người chỉ giao lưu trong tâm trí, chỉ mất vài giây mà thôi.

Con Nhện Vương kia bị lựu đạn nổ một phen, mắt đều trở nên đỏ ngầu, nó nhìn về phía ba con kiến kia.

Tám chân chấn mạnh, liền nhanh chóng xông về phía nhóm Shirley Dương, muốn giải quyết bọn họ trước.

Sắc mặt Shirley Dương biến đổi.

Mọi người mau né ra.

Đôi mắt Shirley Dương đột nhiên lóe lên một tia thần quang, sâu trong mắt nàng dường như có một vị thần vượt ngang tinh hà, có thể trấn áp hết thảy sinh linh trên thế gian.

Ong.

Con nhện lớn chỉ run lên một cái, sau đó liền khôi phục lại bình thường.

Mà sắc mặt Shirley Dương lại tái đi, thân thể mềm mại cũng không khỏi run rẩy.

Thời gian nàng tu luyện Thần đạo quá ngắn, căn bản không có cách nào gây tổn thương gì cho Nhện Vương.

Có thể ảnh hưởng nó một khoảnh khắc đã là rất đáng gờm rồi.

Ở phía bên kia, Khương Hoa hít sâu một hơi.

Toàn thân hắn bao bọc bởi chân khí màu xanh.

Chân khí màu xanh cuồn cuộn không ngừng rót vào Thất Tinh Long Uyên Kiếm.

Lần này, hắn cảm thấy có sự khác biệt.

Trước đây khi sử dụng Thất Tinh Long Uyên Kiếm, hắn chỉ xem nó như một công cụ.

Mà lần này, hắn dường như mơ hồ cộng hưởng với thanh kiếm.

Ong.

Thất Tinh Long Uyên Kiếm dường như đang run rẩy.

Thân kiếm của nó tỏa ra ánh sáng chói lọi, tựa như đang tuyên bố mình một lần nữa xuất thế.

Khương Hoa có thể cảm nhận được một luồng áp lực cường đại ập tới.

Muốn thực sự khống chế được Thất Tinh Long Uyên Kiếm, cũng cần phải được thanh kiếm tán thành.

Hắn cắn chặt răng, nắm chặt Thất Tinh Long Uyên Kiếm.

Thanh kiếm không ngừng run rẩy.

Lực lượng kinh khủng từ nó kích phát ra.

Kiếm khí, sát khí, sát khí.

Đồng thời đánh vào tâm trí Khương Hoa.

Ánh mắt hắn dần dần trở nên đỏ như máu, toàn thân đều tràn ngập sát khí, khiến người ta trong lòng phát lạnh.

Chết đi cho ta.

Cuối cùng, Khương Hoa cắn răng đến bật máu.

Hắn gầm lên một tiếng giận dữ, bỗng nhiên vọt lên không trung.

Hai tay nắm chặt Thất Tinh Long Uyên Kiếm, rồi hung hăng chém xuống Nhện Vương.

Phụt —— Một đạo kiếm khí bắn ra.

Con Nhện Vương đang muốn tấn công Shirley Dương, nó bỗng nhiên quay đầu lại, cảm nhận được một luồng nguy cơ sinh tử.

Gào.

Nhện Vương gầm lên, giơ chân nhện lên chắn trước mặt, muốn đỡ lấy một kiếm này.

Nhưng lần này, nó đã không đỡ nổi.

Kiếm khí chém qua.

Đồng tử của Nhện Vương trong nháy mắt tan rã.

Thân thể khổng lồ trực tiếp bị chém thành hai nửa, chết không thể chết lại.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Mà Khương Hoa từ trên không rơi xuống, Thất Tinh Long Uyên Kiếm cắm vào mặt đất, toàn thân hắn đều rỉ máu tươi.

Vừa rồi miễn cưỡng điều khiển Thất Tinh Long Uyên Kiếm chân chính, Khương Hoa có chút không chịu nổi.

Toàn bộ mao mạch trong cơ thể trực tiếp vỡ ra, hổ khẩu càng là máu tươi chảy ròng ròng.

Khương Hoa thở hổn hển, nhìn thấy thân thể bị chém làm đôi của Nhện Vương, cuối cùng cũng yên lòng.

Khương Hoa, anh sao rồi.

Nhìn thấy bộ dạng của hắn, sắc mặt Shirley Dương biến đổi, lập tức chạy đến bên cạnh, kiểm tra thân thể anh.

Khương Hoa cười cười: Anh không sao, chỉ là hơi dùng sức quá độ, nghỉ ngơi một chút là được.

Anh còn nói anh không có việc gì.

Mắt Shirley Dương đỏ hoe, Cả người anh đều rỉ máu.

Khương Hoa nhếch miệng cười: Shirley, anh thật sự không có việc gì, em đừng lo lắng.

Shirley Dương không nói lời nào, chỉ cẩn thận kiểm tra thân thể anh xem có chỗ nào bị thương không.

Khương Hoa có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể để mặc nàng kiểm tra.

Hắn lấy ra mấy viên khí huyết hoàn để bù đắp khí huyết hao hụt, đồng thời bổ sung một chút chân khí.

Một kiếm vừa rồi quả thật quá miễn cưỡng, chân khí trong cơ thể Khương Hoa đều cạn kiệt, khí huyết cũng tiêu hao hơn phân nửa.

Shirley Dương kiểm tra một hồi, cuối cùng mới xác định Khương Hoa quả thật không có chuyện gì, chỉ là bị một chút vết thương nhẹ.

Nàng cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Chương 113

Mà Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng đi tới.

Hai người không nhịn được tán dương: Khương Hoa, cậu quá đỉnh.

Bàn Tử còn cười nói: Ha ha, con nhện lớn này dám giương oai trước mặt chúng ta, chúng ta một kiếm là giải quyết nó.

Hồ Bát Nhất lườm một cái.

Bàn Tử, cậu thì thôi đi.

Vừa rồi tôi hình như thấy cậu sợ đến sắp tè ra quần rồi.

Bàn Tử lập tức giận dữ nói: Lão Hồ, ông đừng có nói bậy bạ.

Tôi, Vương Khải Toàn, là thanh niên có chí của thời đại mới, đối mặt với hết thảy yêu ma quỷ quái đều một thân chính khí lẫm liệt, làm sao lại sợ nó chứ.

Mọi người đều lườm một cái.

Đùa giỡn qua đi, Hồ Bát Nhất liếc nhìn sang bên cạnh.

Mã Đại Đảm và Lý Xuân Lai đã bị độc tố của Nhện Vương ăn mòn, chỉ còn lại một vũng máu sền sệt, tỏa ra mùi tanh hôi vô cùng.

Nhưng Phạm An lại may mắn thoát một kiếp, chỉ là do quá kinh hãi mà ngất đi.

Mọi người thở dài một hơi.

Những thôn dân này cùng nhóm người của Phạm An, cộng lại mười mấy mạng người, cứ như vậy mà bỏ mạng ở đây.

Quả thật là đáng buồn đáng tiếc.

Mọi người nghỉ ngơi một hồi, rồi lại bắt đầu hành trình mới.

Thân thể của con Nhện Vương được Khương Hoa thu vào không gian trữ vật.

Đây chính là thân xác của một yêu thú Ngũ phẩm, toàn thân đều là bảo bối, Khương Hoa tự nhiên không thể bỏ qua.

Còn về Phạm An đã hôn mê, mọi người lấy ra một cái lều, che hắn lại.

Lúc mọi người ra ngoài, nếu Phạm An còn ở đó, sẽ mang hắn ra cùng.

Chuẩn bị xong xuôi, Khương Hoa hít sâu một hơi.

Đi thôi.

Hắn cả người vết máu đã biến mất không còn tăm hơi, một lần nữa khôi phục lại dáng vẻ sạch sẽ ban đầu.

Khương Hoa vận chuyển Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, thiên địa nhị khí xung quanh đều hội tụ ở Minh Điện trung tâm địa cung.

Tòa Minh Điện đó trông cực kỳ âm u đáng sợ.

Lối vào là miệng của một con dị thú dữ tợn, khiến người ta cảm thấy bên trong chính là mười tám tầng địa ngục.

Mọi người vừa đi vừa quan sát tình hình xung quanh.

Shirley Dương nói: Từ những hoa văn khắc trên cột đá ở đây xem ra, địa cung này hẳn là nơi cúng tế của lăng mộ Tây Chu trước đây.

Bọn họ muốn tế tự ai đây.

Ai mà biết được.

Shirley Dương lắc đầu, Người xưa thờ phụng rất nhiều thần linh,

mỗi bộ tộc đều có tín ngưỡng của riêng mình.

Còn là ai, thì phải xem lăng mộ Tây Chu này rốt cuộc chôn ai đã.

Mọi người vừa nói chuyện, vừa nhanh chóng đi đến trước Minh Điện.

Tòa Minh Điện này được khắc những hoa văn đặc trưng của thời Tây Chu, trông rất thần bí.

Đi thôi, chúng ta vào trong.

Khương Hoa hít sâu một hơi, tay nắm chặt Thất Tinh Long Uyên Kiếm, sẵn sàng xuất thủ bất cứ lúc nào.

Sau khi bước vào Minh Điện, bên trong lại không có cơ quan gì.

Mọi người đi thẳng vào sâu bên trong.

Đập vào mắt là một cái Thạch Tuyền.

Sương mù lượn lờ từ trong Thạch Tuyền tỏa ra.

Khương Hoa đột nhiên sững sờ.

Bố trí ở đây vậy mà lại giống hệt hang đá có giấu Thiên Tài Địa Bảo ở Hóa Hưng Sơn mà hắn từng đến.

Một tòa Thạch Tuyền, cùng với một gian thạch thất đơn sơ.

Giữa thạch thất còn có một Thạch Đài, trên đó bày một ván cờ.

Tàn cuộc.

Khương Hoa ngẩn ra.

Không ngờ Lý Thuần Phong lại bày một ván cờ vây tàn cuộc trong Minh Điện.

Đây là có ý gì.

Muốn bọn họ phá giải thế cờ mới có thể thấy được nơi đặt quan

tài thật sự.

Hồ Bát Nhất ngẩn người, trầm giọng nói: Chúng ta làm sao bây giờ.

Khương Hoa suy tư: Lý Thuần Phong đã bày ra một ván tàn cuộc, tức là muốn chúng ta phá giải nó.

Tôi đoán thế cờ này cũng là một cơ quan.

Nếu chúng ta đi sai một nước, chỉ sợ sẽ phải ở lại đây vĩnh viễn.

Cái gì.

Bàn Tử lập tức chửi ầm lên: Lý Thuần Phong cái lão rùa này, đến đâu cũng phải khoe khoang Cơ Quan Thuật của lão, lão không thể đặt một cái quan tài ở đây cho tử tế được à.

Nghe Bàn Tử nói, mọi người không khỏi câm nín.

Khương Hoa có chút cười khổ.

Trình độ cờ vây của tôi không ổn lắm, hay là các anh thử xem.

Cờ vây của tôi cũng được, để tôi xem thử.

Shirley Dương đi đến trước ván cờ tàn, cẩn thận quan sát các quân cờ trên đó.

Nàng bỗng nhiên nhíu mày.

Khương Hoa, đây hình như không phải là một ván cờ vây tàn cuộc đơn giản.

Sao vậy.

Ván cờ tàn này nhìn như cờ vây, nhưng bên trong ẩn chứa tư tưởng Cửu Cung Bát Quái cực kỳ tinh diệu, loại cờ này tôi chưa từng thấy qua.

Cửu Cung Bát Quái.

Khương Hoa khẽ nhíu mày, cũng đến gần xem xét tỉ mỉ.

Khi hắn tập trung tìm hiểu, cảnh tượng trước mắt bỗng nhiên thay đổi.

Khương Hoa lộ vẻ kinh ngạc.

Giờ này khắc này, hắn vậy mà đang ở trong một dải ngân hà.

Toàn bộ ngân hà theo sự sắp xếp của quân cờ, mỗi một ngôi sao là một quân cờ.

Ngân hà thì làm bàn cờ.

Khương Hoa có thể nhìn thấy rất xa, ở bờ bên kia của ngân hà xa xôi, dường như có một đạo nhân búi tóc, tay cầm phất trần, đang cách không thời gian đánh cờ với hắn.

Đây là thủ đoạn gì.

Lòng Khương Hoa chấn động, hắn chưa từng thấy ai có thủ đoạn nghịch thiên như vậy.

Vị đạo nhân ở bờ bên kia ngân hà, chẳng lẽ chính là Lý Thuần Phong.

Hắn đang cách vô số không thời gian để đánh cờ với mình.

Bỗng nhiên. một sự giác ngộ xuất hiện trong lòng Khương Hoa.

Sinh tử bàn cờ.

Ngân hà làm bàn cờ, tinh tú làm quân cờ.

Hai bên chỉ có thể có một người sống sót đi ra.

Mình phải thắng ván cờ này, mới có thể rời khỏi đây.

Sắc mặt Khương Hoa chợt trở nên vô cùng khó coi.

Hắn đối với cờ vây, chỉ biết sơ sơ.

Làm sao có thể thắng được Lý Thuần Phong.

Hắn nhìn qua vô số vì sao, quan sát vị đạo nhân ở bờ bên kia.

Mơ hồ, hắn dường như thấy vị đạo nhân đang mỉm cười với mình.

Khương Hoa thử liên lạc với Thanh Lão, nhưng hắn bỗng nhiên biến sắc.

Hắn không cảm ứng được Xích Long Lệnh nữa.

Đây là chuyện gì.

Nghĩ đến đây, trong lòng Khương Hoa không khỏi dâng lên một cảm giác bất lực, đây là nguy cơ hắn chưa từng gặp phải.

Lý Thuần Phong này rốt cuộc có tu vi gì.

Thậm chí ngay cả Xích Long Lệnh cũng có thể che đậy.

Hắn thật là đáng sợ.

Bỗng nhiên, lòng Khương Hoa khẽ động.

Xích Long Lệnh không cảm ứng được, vậy hệ thống còn dùng được không.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa lập tức gọi ra bảng hệ thống.

Ký Chủ : Khương Hoa Tu Vi : Võ giả tam phẩm tiến độ luyện huyết: 13% Huyết Mạch : Xích Long Huyết Mạch tiến độ thức tỉnh: 34% Công Pháp : Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Kim Cương Kinh Kỹ Năng : Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Nhị Chỉ Tầm Long, Quỷ Động Văn tinh thông, chữ tiểu triện tinh thông Bảo Vật : Phát Khâu Thiên Quan ấn Điểm Tiến Hóa : 11,723 Thấy hệ thống vẫn có thể sử dụng, Khương Hoa thở phào nhẹ nhõm.

Bỗng nhiên, một luồng dao động sâu thẳm truyền đến.

Đối phương đang thúc giục hắn hạ cờ.

Khương Hoa sa sầm mặt, lập tức vào cửa hàng trong hệ thống, nhanh chóng xem xét.

Chương 114

Tìm kiếm khoảng vài phút, mắt Khương Hoa sáng lên.

Hắn cuối cùng cũng thấy một kỹ năng.

Quốc thủ cờ vây tinh thông: 3600 Điểm Tiến Hóa.

Cờ vây Đại Sư: 7200 Điểm Tiến Hóa.

Khương Hoa không chút do dự, lập tức nói thầm trong lòng: Hệ thống, đổi cho tôi Cờ vây Đại Sư.

Ting.

Đang khấu trừ Điểm Tiến Hóa.

Ting.

Cờ vây Đại Sư đã đổi thành công.

Ting.

Ngài còn lại 4523 Điểm Tiến Hóa.

Một luồng dao động như thủy triều đột nhiên xuất hiện trong đầu hắn, Khương Hoa cảm thấy đầu đau như búa bổ, nhưng hắn vẫn cắn răng kiên trì.

Khoảng hai phút sau, cảm giác đau đầu muốn nứt đó biến mất.

Khương Hoa ngẩng đầu, ánh mắt lóe lên tinh quang.

Giờ khắc này, tất cả những gì liên quan đến nước cờ vây đều được khắc sâu trong đầu hắn.

Khương Hoa thở phào một hơi.

May mà trước đó mình không sử dụng Điểm Tiến Hóa.

Nếu không chuyến đi Long Lĩnh Mê Quật lần này, e rằng thật sự đã bỏ mạng ở đây rồi.

Khương Hoa một lần nữa ngẩng đầu nhìn về thế cờ trên ngân hà.

Giờ khắc này, tất cả quân cờ đều in sâu trong đầu hắn.

Vô số nước cờ nhanh chóng được suy diễn trong đầu Khương Hoa, tính toán tìm ra lối đi tốt nhất.

Bỗng nhiên, lòng Khương Hoa chấn động.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn thế cờ trên ngân hà này.

Không đúng.

Thế cờ này không thích hợp.

Đúng rồi, Shirley Dương đã nói, thế cờ này nhìn như cờ vây, nhưng bên trong ẩn chứa đạo lý Chu Dịch Bát Quái cực kỳ sâu sắc.

Theo lý mà nói, mình không chỉ cần phá giải thế cờ.

Mà còn phải cùng Lý Thuần Phong luận đạo.

Nghĩ đến đây, trong lòng Khương Hoa một vạn con thảo nê mã chạy qua.

Lý Thuần Phong là ai chứ.

Nhà thiên văn học, nhà toán học, nhà dịch học thời nhà Đường, tinh thông thiên văn, lịch pháp, âm dương, đạo gia.

Hơn nữa còn cùng Viên Thiên Cương suy diễn ra Thôi Bối Đồ.

Tôi lại phải luận đạo với một nhân vật tầm cỡ như vậy sao.

Lòng Khương Hoa vô cùng bất đắc dĩ.

Đây cũng quá khó rồi.

Lý Thuần Phong này thuần túy là làm khó người khác mà.

Đối với sự hiểu biết về Chu Dịch Bát Quái, hắn làm sao có thể so sánh được với Lý Thuần Phong.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa không khỏi một lần nữa gọi ra hệ thống.

Hắn nhanh chóng xem xét cửa hàng hệ thống.

Rất nhanh liền tìm thấy Chu Dịch Bát Quái tinh thông.

Chu Dịch Bát Quái tinh thông: Giá 12,800 Điểm Tiến Hóa.

Nhìn thấy cái giá này, Khương Hoa hoàn toàn tuyệt vọng.

Không đúng.

Khương Hoa nhíu mày suy nghĩ.

Thiên Diễn Tứ Cửu, độn khứ kỳ nhất.

Trong đây chắc chắn có một tia hy vọng.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa ép mình bình tĩnh lại.

Hắn cẩn thận suy nghĩ về tất cả những điều này.

Lý Thuần Phong rốt cuộc tại sao lại bày ra ván cờ ngân hà này.

Hắn rốt cuộc có mục đích gì.

Sinh tử thế cờ.

Chỉ có thể sống một người.

Nhưng mà Lý Thuần Phong không phải đã sớm c·hết rồi sao.

Trừ phi.

Hắn không c·hết.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa không khỏi run lên.

Lý Thuần Phong không c·hết.

Sao có thể.

Thời Đường cách đây đã hơn ngàn năm lịch sử, không ai có thể sống lâu như vậy. trừ phi.

Trường Sinh Tổ Chức.

Chẳng lẽ, Lý Thuần Phong này cũng là người của Trường Sinh Tổ Chức.

Từng nghi vấn xuất hiện trong đầu Khương Hoa.

Lý Thuần Phong không c·hết.

Nghĩ đến khả năng này, lòng Khương Hoa không khỏi trầm xuống, nếu Lý Thuần Phong thật sự không c·hết, vậy thì cái gì mà Thiên Diễn Tứ Cửu, độn khứ kỳ nhất, đều không có giá trị tham khảo nữa.

Đây có thể là một thế cờ chắc chắn phải c·hết.

Khương Hoa hít sâu một hơi, ép mình bình tĩnh lại.

Hắn nhìn về phía ván cờ tinh tú trước mặt, cẩn thận nghiên cứu huyền bí trong đó, muốn tìm ra phương pháp phá giải.

Nhưng ván cờ tàn này ẩn chứa sự tuyệt diệu của Chu Dịch Bát Quái, quân cờ của đối phương giống như một con rồng lớn đang vây khốn quân cờ của hắn, lúc nào cũng có thể nuốt chửng hắn.

Loại cờ này vô cùng huyền diệu.

Khương Hoa bây giờ đã là Cờ vây Đại Sư, nhưng gặp phải loại thế cờ chưa từng thấy này, cũng cảm thấy có chút khó ra tay.

Giống như AlphaGo ở kiếp trước.

Thông qua học máy, ghi lại tất cả các kỳ phổ trên thế giới, hơn nữa có thể lợi dụng hiệu suất của máy tính để suy diễn ra bước tiếp theo dựa trên những kỳ phổ đó.

Nhưng Khương Hoa dám chắc, cho dù là AlphaGo đến đây, gặp phải loại thế cờ này, cũng sẽ ngớ người ra ngay lập tức.

Bởi vì trong kho dữ liệu của nó, chưa từng có loại kỳ phổ này.

Đến bước này, Khương Hoa mới cảm nhận được sự khó giải của ván cờ sinh tử này.

Muốn đánh bại đối thủ, phải cùng đối phương luận đạo.

Dùng Chu Dịch Bát Quái để đánh bại đối phương.

Nhưng nếu đối phương thật sự là Lý Thuần Phong, Khương Hoa làm sao thắng được hắn.

Đây đã trở thành một thế cờ c·hết.

Khương Hoa hít sâu một hơi, hắn có chút không biết phải làm sao.

Lúc này, đối phương mơ hồ truyền đến một luồng dao động, dường như đang thúc giục hắn nhanh chóng hạ cờ.

Khương Hoa có cảm giác, nếu vượt qua một khoảng thời gian nhất định mà không tiếp tục hạ cờ, rất có thể sẽ gặp phải nguy hiểm.

Đây là một lời uy h·iếp.

Bỗng nhiên, lòng Khương Hoa khẽ động.

Vạn vật đều có khí.

Trời đất có âm dương chi khí.

Người có nhân chi khí.

Súc vật có súc vật chi khí.

Sông núi, sông ngòi cũng có địa khí của riêng mình.

Vậy thì ván cờ tinh tú này, có phải cũng có khí của riêng nó không.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa vận chuyển Thập Lục Tự Âm Dương

Phong Thủy Bí Thuật, không ngừng quan sát sự vận hành của ván cờ tinh tú.

Sau một khắc, trong mắt Khương Hoa, tất cả mọi thứ trước mắt đều thay đổi.

Chương 115

Quân cờ của đối phương hóa thành một con rồng lớn, còn quân cờ của hắn giống như một con cọp khổng lồ đang phủ phục.

Long hổ tương tranh.

Giờ khắc này, thế cờ đã hóa thành chiến trường.

Khương Hoa có thể trực quan nhìn thấy bất kỳ biến hóa nào của ván cờ.

Khuôn mặt hắn lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Điều này tương đương với việc Khương Hoa đã chuyển yếu thế thành ưu thế.

Vốn dĩ sự hiểu biết của hắn về Chu Dịch Bát Quái chỉ ở mức độ nông cạn, hắn gần như đều biết được thông qua Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Mà Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật lại không phải giảng giải nguyên lý của Chu Dịch Bát Quái, môn bí thuật này chủ yếu vẫn là vận dụng Chu Dịch Bát Quái.

Vận dụng và lý giải là hai khái niệm khác nhau.

Cho nên Khương Hoa trong việc lý giải Chu Dịch Bát Quái tự nhiên ở thế yếu.

Cảnh tượng trước mắt này là sự diễn hóa của kỳ lộ thành chiến trường.

Khương Hoa không cần phải so đấu Chu Dịch Bát Quái với đối thủ nữa.

Hắn có thể nhìn thấy rõ ràng sự biến hóa của chiến trường thế cờ.

Ở phương diện này, hắn đã chiếm được ưu thế.

Khương Hoa hít sâu một hơi, ánh mắt sáng rực nhìn về bờ bên kia ngân hà.

Nếu ngươi muốn cùng ta đánh cờ, vậy thì đến chiến một trận đi.

Khương Hoa tự tin, chỉ một ngón tay.

Lập tức một ngôi sao trước mắt liền di chuyển nhanh chóng.

Cùng lúc đó, trong chiến trường diễn hóa từ thế cờ, ngay khoảnh khắc quân cờ của Khương Hoa thay đổi, con cọp khổng lồ đang nằm trên mặt đất liền vùng dậy.

Mà đạo nhân ở bờ bên kia ngân hà cũng không chịu yếu thế, đồng thời di chuyển một quân cờ.

Lập tức con rồng lớn đang gầm thét liền lao về phía con cọp.

Khương Hoa lại di chuyển một quân cờ.

Con cọp gầm lên một tiếng, vung vuốt sắc nghênh đón.

Hai người cứ như vậy ngươi tới ta đi bắt đầu đánh cờ.

Khương Hoa không hề rơi vào thế hạ phong một chút nào, thậm chí hắn còn có thể phản công.

Toàn bộ chiến trường thế cờ trở nên vô cùng kịch liệt.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Thời gian hạ cờ của đối thủ cũng ngày càng dài.

Khương Hoa trên bàn cờ đã chiếm thế thượng phong.

Lòng Khương Hoa rất rõ, hắn sở dĩ có thể chiếm được thượng phong, đều là nhờ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Môn bí thuật này thật sự quá không thể tưởng tượng nổi.

Nó là tập hợp đại thành của Chu Dịch Bát Quái mà sáng tạo ra.

Ván cờ tinh tú này, nói là Khương Hoa cùng Lý Thuần Phong đánh cờ, không bằng nói là Lý Thuần Phong đang cùng Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật đánh cờ.

Cuối cùng, thế cờ tinh tú sụp đổ.

Vị đạo nhân ở bờ bên kia ngân hà xa xôi thở dài một tiếng.

Ta thua rồi.

Lòng Khương Hoa không có kinh hỉ, mà càng thêm cảnh giác.

Sau một khắc, vị đạo nhân đó vượt qua vô số không gian, trong nháy mắt đã đến trước mặt Khương Hoa.

Hắn trông râu tóc bạc phơ, nhưng trên mặt lại không có chút nếp nhăn nào.

Đạo nhân mặc đạo bào màu xanh lam, tay cầm một cây phất trần, có chút phức tạp nhìn Khương Hoa.

Không ngờ, thế cờ tinh tú mà Hoàng Quan Tử ta tính toán hơn một ngàn năm, lại bị một chàng trai trẻ hơn hai mươi tuổi phá giải hết.

Đây là kiếp số của lão đạo a.

Nghe được lời của đạo nhân, lòng Khương Hoa chấn động, đây vậy mà thật sự là Lý Thuần Phong.

Hơn nữa xem ra, hắn vẫn còn ý thức của riêng mình.

Hắn đã sống trọn vẹn hơn một ngàn năm.

Khương Hoa trong mắt mang theo cảnh giác, cẩn thận hỏi: Tiền bối thật sự là Lý Thuần Phong.

Đạo nhân thở dài một tiếng.

Không sai, chính là ta.

Tiền bối thật sự sống hơn ngàn năm.

Trường sinh à.

Lý Thuần Phong cười khổ, Dù là đế hoàng cao quý cũng cả đời theo đuổi mục tiêu này.

Lão đạo ta chung quy vẫn là chấp nhất vào ngoại tướng rồi.

Ta cũng không ngờ, bỏ ra hơn một ngàn năm để bày ra thế cờ tinh tú nghịch chuyển mệnh số, lại bị ngươi phá giải hết.

Khương Hoa thăm dò hỏi: Nếu tôi thua thì sẽ thế nào.

Lý Thuần Phong cười nhạt nói: Vậy thì tuổi thọ của ngươi và ta sẽ được trao đổi.

Nghe câu này, sắc mặt Khương Hoa hơi đổi.

Hắn càng thêm cảnh giác.

Lý Thuần Phong cười cười: Ngươi không cần lo lắng, thế cờ tinh tú nghịch chuyển mệnh số này có rất nhiều hạn chế, nếu không lão đạo đã trực tiếp bày thế cờ trong nhân gian, chẳng phải là vĩnh sinh bất tử rồi sao.

Ngươi đã phá giải được thế cờ tinh tú, lão đạo đã hoàn toàn thua, qua mấy canh giờ nữa, thể xác của lão đạo sẽ tiêu tan trên thế gian.

Từ nay tro bay khói tan, không còn tồn tại.

Nghe lời nói nhàn nhạt của Lý Thuần Phong, lòng Khương Hoa phát lạnh, vẫn không buông lỏng cảnh giác.

Lý Thuần Phong không để ý, vẫn tự mình nói: Năm xưa lão đạo phát hiện ra lăng mộ Tây Chu của Bao Tự này, trong lòng liền nảy ra một kế, muốn thông qua Tạo Hóa Chi Khí ẩn chứa bên trong để duy trì nhục thân bất hủ, dùng thần hồn để xây dựng thế cờ tinh tú nghịch chuyển mệnh số, mưu toan sống lại một đời.

Nhưng người làm sao đấu được với trời.

Đây là tử kiếp của ta, cũng là mệnh số của ta.

Bao Tự.

Lòng Khương Hoa khẽ động, Đây là mộ của Bao Tự.

Trường sinh.

Lý Thuần Phong tiếp tục lắc đầu nói: Nào có dễ dàng như vậy.

Trừ phi có thể tìm được Tạo Hóa, thành tựu Đạo Quả, mới có cơ hội có được thuật trường sinh.

Viên Thiên Cương gia nhập tổ chức kia, có lẽ có thể sống lay lắt, nhưng ai biết hắn đã phải trả cái giá gì chứ.

Lý Thuần Phong lẩm bẩm.

Mà từ trong lời nói của hắn, tâm thần Khương Hoa chấn động.

Viên Thiên Cương.

Hắn cũng không c·hết.

Hơn nữa còn gia nhập một tổ chức.

Tổ chức gì.

Trong lòng Khương Hoa ngay lập tức hiện lên cái tên, Trường Sinh Tổ Chức.

Lý Thuần Phong dường như có chút mệt mỏi, đứng trong thế giới cờ tinh tú này, nhìn về phương xa thương khung.

Trong lòng Khương Hoa có rất nhiều nghi vấn.

Hắn hít sâu một hơi, biết rằng muốn giải đáp những nghi vấn này, hỏi Lý Thuần Phong trước mắt có lẽ là phương pháp tốt nhất.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa ôm quyền hỏi: Tiền bối, vãn bối có

thể hỏi mấy vấn đề được không.

Lý Thuần Phong cười cười, cũng không để ý.

Nếu ta có thể giải đáp, tự nhiên sẽ nói cho ngươi biết.

Khương Hoa hỏi vấn đề thứ nhất.

Tiền bối, ngài có biết về Thủy Hoàng lệnh không.

Thủy Hoàng lệnh.

Lý Thuần Phong có vẻ hơi kinh ngạc, Ngươi nghe được tin tức này từ đâu.

Văn bối đã đi qua động phủ mà tiền bối để lại trước đó, bên trên có sót lại một chút thông tin, nói là tiền bối dường như đã nghiên cứu qua Thủy Hoàng lệnh.

Ừm, Thủy Hoàng lệnh ta đúng là đã nghiên cứu qua.

Lý Thuần Phong thừa nhận, rồi nói tiếp: Ngươi muốn biết bí mật của Thủy Hoàng lệnh.

Khương Hoa gật đầu.

Lý Thuần Phong lại lắc đầu, Từ xưa đã có lời đồn, trên Thủy Hoàng lệnh có manh mối về lăng mộ Tần Thủy Hoàng, nhưng ta khuyên ngươi đừng đi tìm.

Vì sao ạ.

Lý Thuần Phong nhìn về phía xa, lẩm bẩm: Thủy Hoàng năm đó, hăng hái biết bao, chấm dứt cả một thời đại.

Thế nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể hóa thành một nắm bụi đất mà thôi.

Lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Ngay cả ta cũng không dám đến gần.

Tổ chức kia.

Lý Thuần Phong im lặng một lúc rồi nói: Nếu ngươi muốn biết bí mật của Thủy Hoàng lệnh, hãy tu luyện thần hồn đến cảnh giới Xuất Khiếu, tự nhiên sẽ biết được.

Nhưng ta khuyên ngươi, chưa đến Tạo Hóa chi cảnh thì đừng đi tìm lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Bọn họ. có sức mạnh đáng sợ hơn ngươi tưởng tượng nhiều.

Khương Hoa cau mày nói: Bọn họ. họ là ai.

Lý Thuần Phong không trả lời, nhìn ra xa khẽ nói: Sau này ngươi sẽ biết.

Thấy Lý Thuần Phong không chịu trả lời, Khương Hoa cũng hơi bất đắc dĩ, biết là ông ta sẽ không nói.

Thế là anh liền hỏi vấn đề thứ hai.

Tiền bối, nơi này là mộ huyệt của Bao Tự.

Lý Thuần Phong khẽ gật đầu, ông ta dường như có chút hứng thú, vào thời khắc cuối cùng của sinh mệnh này, ông vươn tay ra, trước mắt liền xuất hiện một chiếc bàn trà.

Lý Thuần Phong rót một chén trà thơm, nhẹ nhàng thưởng thức, cười nói: Tuy là huyễn hóa ra, nhưng lúc rảnh rỗi cũng có thể giải khuây.

Lý Thuần Phong cười cười, rồi cùng Khương Hoa trò chuyện trên trời dưới đất.

Vị quân chủ cuối cùng của Tây Chu là Chu U Vương.

Hắn vì nụ cười của Bao Tự mà đốt lửa hiệu, châm lửa lừa chư hầu, cuối cùng nhận lấy kết cục diệt vong.

Mà sau này Bao Tự đi đâu thì không ai biết nữa, có người nói nàng đã c·hết, có người nói nàng bị bắt làm tù binh.

Thế nhưng lão đạo sau khi phát hiện ngôi mộ Tây Chu này mới biết Bao Tự đã bị Thân Quốc chủ cướp đi, còn nạp làm phi tử của mình, cuối cùng chôn ở trong Nội Tàng Trí này.

Nội Tàng Trí có khí trữ chi tượng, cực kỳ thích hợp để chôn cất nữ tử, con cháu đời sau nhất định sẽ được hưởng phúc ấm.

Tiếc là huyết mạch Thân Quốc năm đó đã sớm biến mất rồi.

Nghe Lý Thuần Phong kể những bí mật cổ xưa này, trong lòng Khương Hoa bừng tỉnh.

Chương 116

Hóa ra đây là mộ huyệt của Bao Tự.

Chẳng trách lại hùng vĩ và tráng lệ đến vậy.

Hai người ngồi trò chuyện cùng nhau, như hai người bạn lâu năm không gặp.

Mà những vì sao ở xa cũng đang dần sụp đổ.

Từng quân cờ tinh tú hóa thành những đốm sáng li ti, tan biến vào trong hư không.

Điều này đại biểu cho tuổi thọ của Lý Thuần Phong đã đi đến hồi kết.

Tất cả đều phải trở về với cát bụi.

Lý Thuần Phong liếc nhìn những vì sao đang tan biến, thở dài một hơi.

Ai, tất cả đều là số trời.

Hoàng Quan Tử ta tu hành cả đời, kết quả lại thua ngươi, thật đáng buồn đáng tiếc.

Cận kề cái c·hết, Lý Thuần Phong tỏ ra rất phóng khoáng, không hề có chút tức giận nào, chỉ có vô vàn tiếc nuối và sự bình thản đối mặt.

Ngươi còn có vấn đề gì không.

Nhân lúc ta vẫn chưa tan biến, mau hỏi đi.

Nếu ta có thể trả lời ngươi, đều sẽ nói cho ngươi biết.

Cũng coi như là ta, Hoàng Quan Tử, lưu lại cho thế gian này một

chút gì đó.

Khương Hoa ôm quyền hỏi: Tiền bối, không biết ngài có Xương Rồng Thiên Thư không.

Lý Thuần Phong sững sờ một chút, Không ngờ ngươi lại vì nó mà đến.

Ông ta mỉm cười, Ta đúng là có Xương Rồng Thiên Thư, chờ sau khi thân xác ta tan biến, ngươi có thể vào trong tìm nhẫn trữ vật của ta.

Tất cả mọi thứ của ta đều ở bên trong đó.

Có lẽ sẽ giúp được ngươi.

Khương Hoa gật đầu, Vậy vãn bối đa tạ tiền bối.

Ngươi không cần cảm ơn ta.

Đây là thứ ngươi đáng được nhận.

Lý Thuần Phong cười cười, Ta bố trí tinh thần thế cục nghịch chuyển mệnh số, mưu toan nghịch thiên cải mệnh, nhưng cuối cùng vẫn thua một nước, đây coi như là chiến lợi phẩm của ngươi.

Nếu anh muốn có Xương Rồng Thiên Thư, hẳn là có liên quan đến Mâu Trần Châu, tôi có thể cho anh một gợi ý.

Gợi ý gì ạ.

Khương Hoa nghi hoặc.

Có lẽ ngươi có thể đến Tần Lĩnh một chuyến, ở đó có một gốc Thanh Đồng thần thụ, ẩn chứa sức mạnh không thể tưởng tượng nổi, có liên hệ rất lớn với Xà Thần trong truyền thuyết của Ma Quốc.

Thần thụ Tần Lĩnh.

Khương Hoa trong lòng chấn động, không ngờ Tinh Tuyệt Cổ

Thành lại có liên quan đến thần thụ ở dãy núi Tần Lĩnh.

Tiền bối, thần thụ ở dãy núi Tần Lĩnh đó rốt cuộc có gì.

Ta cũng không biết.

Lý Thuần Phong lắc đầu, Năm đó tôi từng đến đó một chuyến, cây Thanh Đồng thần thụ đó ẩn chứa một luồng sức mạnh Tạo Hóa thần bí, hẳn là cùng nguồn gốc với Mâu Trần Châu.

Nếu ngươi có cơ hội, có thể đến đó một chuyến, biết đâu sẽ có thu hoạch.

Khương Hoa trầm ngâm suy nghĩ gật đầu.

Anh ôm quyền nói: Đa tạ tiền bối nhắc nhở.

Được rồi, đại nạn của ta đến rồi.

Lý Thuần Phong nói xong, cả không gian tinh thần thế cục bắt đầu biến đổi.

Tất cả mọi thứ đều đang nhanh chóng sụp đổ.

Cơ thể của Lý Thuần Phong cũng đang hóa thành những đốm sáng và dần tan biến.

Cùng với sự sụp đổ này, cảnh vật trước mắt Khương Hoa thay đổi, anh lại xuất hiện trong Minh Điện.

Trước mắt vẫn là thế cục đó.

Suối đá giữa đại điện vẫn đang sủi bọt khói mù.

Dường như mọi thứ không hề thay đổi.

Khương Hoa lúc này đang nằm trên mặt đất, rõ ràng vừa rồi đã ngất đi.

Nhưng cùng với sự sụp đổ của ván cờ tinh tú, anh đã tỉnh lại.

Thấy Khương Hoa tỉnh lại, mọi người đều mừng rỡ.

Shirley Dương vội vàng đỡ Khương Hoa dậy.

Khương Hoa, anh không sao chứ.

Ừm, tôi không sao.

Vừa rồi có chuyện gì vậy.

Sao anh đột nhiên ngất đi.

Khương Hoa cười khổ một tiếng, đem chuyện về ván cờ tinh tú kể hết cho mọi người.

Mọi người nghe xong, không khỏi lạnh sống lưng.

Bàn Tử sợ hãi nói: Lý Thuần Phong lão già này, hắn vậy mà sống hơn ngàn năm.

Đây đã là lão yêu quái rồi chứ.

Hồ Bát Nhất cũng trầm giọng nói: Lý Thuần Phong quả thực học rộng tài cao, ông ta lại có thể lợi dụng Nội Tàng Trí để bảo tồn thân xác, sống ngót nghét hơn ngàn năm.

Shirley Dương may mắn nói: May mà anh đã đánh bại Lý Thuần Phong, nếu không thật sự bị ông ta nghịch chuyển số trời rồi.

Khương Hoa cười cười, thực ra anh không hẳn là đánh bại Lý Thuần Phong, mà là nhờ có Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, tập hợp tinh hoa của Chu Dịch Bát Quái, mới đánh bại được ông ta.

Quyển bí thuật này, rốt cuộc là ai đã sáng tạo ra.

Thật quá mức nghịch thiên.

Lý Thuần Phong tu hành hơn ngàn năm, kết quả trình độ về Chu Dịch Bát Quái vẫn không bằng Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Có thể tưởng tượng được, vị cường giả sáng tạo ra môn bí thuật này, đã thấu hiểu Chu Dịch Bát Quái đến mức nào.

Nhưng kết cục hiện tại, cũng coi như là rất tốt.

Khương Hoa đứng dậy, nhìn bố trí trong Minh Điện.

Cả đại điện này, lấy thạch thất của Lý Thuần Phong làm trung tâm.

Giữa đó là một cái suối đá, không hề thấy quan tài nào cả.

Ngược lại, bốn phía Minh Điện lại đặt rất nhiều đồ sứ, đồ cổ thời Đường.

Nhìn qua cũng biết là có giá trị không nhỏ.

Bàn Tử đã sáng cả hai mắt, chỉ hận không thể khuân hết các loại đồ cổ bảo bối về.

Quan tài ở đâu.

Khương Hoa trong lòng hơi nghi hoặc.

Ở đây chỗ nào có thể đặt quan tài.

Lý Thuần Phong không phải nói, đây là mộ huyệt của Bao Tự sao.

Bỗng nhiên, anh đột nhiên nhìn về phía con suối đá kia.

Trong mắt anh, tất cả âm dương chi khí của trời đất xung quanh đều hội tụ vào trong con suối đá.

Đây, chính là Nội Tàng Trí.

Sóng của Nhược Thủy, có khí trữ chi tượng.

Cực kỳ thích hợp chôn cất phụ nữ, con cháu đời sau nhất định được hưởng phúc ấm.

Chẳng lẽ quan tài ở trong con suối đá này.

Chắc là vậy, Lý Thuần Phong cũng đã nói, ông ta lợi dụng Nội Tàng Trí này để giữ cho thân xác mình không bị mục rữa.

Còn nói chờ thân xác ông ta tan biến, có thể tìm được nhẫn trữ vật của ông, Xương Rồng Thiên Thư và các bảo vật khác đều ở trong nhẫn trữ vật của ông ta.

Anh đi đến bên cạnh suối đá, nghiêm túc nói: Bên trong con suối đá này, hẳn mới là chủ mộ thất thật sự.

Bàn Tử liếc nhìn xuống dưới, trong lòng không khỏi có chút e ngại.

Cái suối đá này sâu bao nhiêu vậy.

Bị sương mù bao phủ thế này, chúng ta cũng không thấy rõ.

Với lại làm sao chúng ta xuống được.

Phía dưới có nguy hiểm không.

Nghe những thắc mắc của Bàn Tử, Khương Hoa do dự một lát rồi nói: Lát nữa tôi sẽ buộc dây thừng rồi xuống xem thử, các anh ở trên tiếp ứng tôi, một khi có nguy hiểm gì, lập tức kéo tôi lên.

Ừm, yên tâm đi.

Mọi người đều không có ý kiến gì.

Dù sao với thực lực của Khương Hoa, dù có gặp nguy hiểm thật, anh cũng có thể kịp thời thoát thân.

Rất nhanh, Khương Hoa buộc dây thừng vào người mình, hít sâu một hơi rồi nhảy vào trong suối đá.

Lớp sương mù xung quanh vô cùng lạnh lẽo thấu xương.

Nếu không phải Khương Hoa đã là võ giả tam phẩm, e rằng không thể chịu được sự xâm nhập của luồng sương mù này.

Theo dây thừng từ từ hạ xuống, Khương Hoa cuối cùng cũng đã xuống đến đáy.

Phía dưới này không có nguy hiểm gì, cũng là một hang đá.

Ở giữa là một cái suối đá, sương mù dày đặc chính là từ con suối này bốc ra.

Xem ra suối đá ở trên chỉ là một lối vào, còn suối đá trong hang động này mới là Nội Tàng Trí thật sự.

Trong mộ thất này, còn có một cỗ quan tài làm từ Cực Phẩm Âm Trầm Mộc.

Một pho tượng quái vật đầu chim thân người đứng ở phía trước bảo vệ cỗ quan tài.

Xung quanh quan tài còn có chín con phượng hoàng bao quanh.

Tượng phượng hoàng sống động như thật, giương cánh bay lượn.

Người ngoài nhìn vào liền biết, người được chôn trong quan tài này nhất định là không phú thì quý.

Mà bên cạnh suối đá, có một người đang ngồi khoanh chân.

Ông ta râu tóc bạc phơ, mặc đạo bào.

Ông chính là Lý Thuần Phong.

Khương Hoa đi đến bên cạnh Lý Thuần Phong, nhẹ nhàng chạm vào.

Thân xác của Lý Thuần Phong liền hóa thành cát bụi, tan biến theo gió.

Cạch.

Một chiếc nhẫn rơi xuống đất.

Khương Hoa thở dài một hơi, Lý Thuần Phong thật sự đã hồn phi

phách tán.

Anh nhặt chiếc nhẫn lên, sau đó đưa ý thức vào để xem xét chiếc nhẫn trữ vật này.

Không gian của chiếc nhẫn trữ vật này lớn hơn của Thiết Diện Sinh một chút, khoảng nửa mét vuông.

Khương Hoa nhìn vào các vật phẩm bên trong nhẫn trữ vật.

Có lẽ do niên đại đã quá xa, phần lớn trong nhẫn trữ vật của Lý Thuần Phong đều là các loại sách cổ.

Chương 117

Các vật phẩm khác của ông ta cũng rất ít.

Tuy nhiên, Khương Hoa lại thấy một mảnh mai rùa.

Anh lấy nó ra, đặt trong tay cẩn thận xem xét.

Đây chính là Xương Rồng Thiên Thư.

Chữ giáp cốt trên đó giống hệt như mảnh của Shirley Dương.

Khương Hoa lộ vẻ vui mừng.

Ba mảnh Xương Rồng Thiên Thư, bây giờ anh đã có hai mảnh.

Mảnh cuối cùng ở trong Trùng Cốc, Lĩnh Nam.

Mà ở Trùng Cốc, Lĩnh Nam lại có Mâu Trần Châu, cho nên tôi nhất định phải đi một chuyến.

Đinh.

Phát hiện bảo vật có Long Khí, có hấp thu không.

Hấp thu.

Đinh.

Chúc mừng thu được 100 Điểm Tiến Hóa.

Xương Rồng Thiên Thư này tuy chứa phương pháp sử dụng Mâu Trần Châu, nhưng dù sao cũng không phải là bảo vật gì ghê gớm, nên Long Khí ẩn chứa cũng chỉ có bấy nhiêu.

Nhưng có còn hơn không.

Sau chuyện ván cờ tinh tú, Khương Hoa càng để tâm hơn đến việc thu thập Điểm Tiến Hóa.

Những Điểm Tiến Hóa này rất có thể sẽ giúp anh thoát được một kiếp.

Trong ván cờ tinh tú, nếu không có cảnh giới Đại Sư cờ vây, dù có Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, anh cũng chưa chắc là đối thủ của Lý Thuần Phong.

Nếu thua trong thế cờ tinh tú, Khương Hoa cũng không dám tưởng tượng sẽ xảy ra chuyện đáng sợ gì.

Trong không gian trữ vật này còn có một số bình đựng đan dược.

Nhưng anh mở ra ngửi thử, hơn một ngàn năm đã trôi qua, phần lớn các bình này đều tỏa ra mùi hôi thối.

Rõ ràng những viên đan dược này đã vô dụng.

Hơn nữa, dù chưa hết hạn, Khương Hoa cũng không biết đây là đan dược gì.

Đan dược không thể ăn bừa, nếu không nhẹ thì trúng độc, nặng thì mất mạng.

Ngoài Xương Rồng Thiên Thư và đan dược, trong không gian trữ vật này còn có một khối ấn tỷ.

Trên ấn tỷ khắc những văn tự không rõ tên.

Khương Hoa trong lòng hơi nghi hoặc.

Đây là cái gì.

Anh lấy ấn tỷ ra.

Đinh.

Phát hiện bảo vật có Long Khí, có hấp thu không.

Hấp thu.

Khương Hoa không do dự.

Đinh.

Chúc mừng Túc Chủ thu được 2298 Điểm Tiến Hóa.

Nghe thấy thông báo này của hệ thống, trên mặt Khương Hoa lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Đây rốt cuộc là thứ gì mà lại có giá trị cao như vậy.

Trong mắt Khương Hoa hiện lên một vệt sáng vàng.

Hoàng kim nhãn.

Ngũ Lôi Chính Pháp ấn: Bảo vật truyền thừa, ẩn chứa Ngũ Lôi Chính Pháp, cần cảm ngộ Lôi Đình, lấy Lôi Đình tôi luyện thần hồn, lấy thần hồn câu thông trời đất, thu được một tia Thần Lôi uy năng.

Ngũ Lôi Chính Pháp ấn bản thân không có uy năng, chỉ có thể dùng để truyền thừa Lôi Pháp.

Nhìn thấy đoạn giới thiệu này, Khương Hoa trong lòng lập tức mừng rỡ.

Đây lại là một pháp môn lấy thần hồn làm chủ đạo.

Anh đang thiếu một môn công pháp tấn công bằng thần hồn, không ngờ lại được đưa đến tận tay.

Khương Hoa hít sâu một hơi, đem Ngũ Lôi Chính Pháp ấn thu vào, chuẩn bị sau khi trở về sẽ nghiên cứu.

Trong không gian trữ vật, phần lớn là một số sách cổ, Khương Hoa tiện tay lật xem.

Đều là một số điển tịch của Đạo gia, cùng với những sách giảng giải Chu Dịch Bát Quái, còn có một số chú giải của chính Lý Thuần Phong.

Khương Hoa hài lòng gật đầu.

Những sách cổ này tuy nhìn qua không có giá trị gì, nhưng giá trị bên trong lại vô cùng cao.

Rất nhiều sách cổ trong này đã sớm thất truyền, chỉ có nhân vật từ ngàn năm trước như Lý Thuần Phong mới còn giữ được những cuốn sách quý giá này.

Kiểm kê xong vật phẩm trong không gian trữ vật của Lý Thuần Phong, Khương Hoa dời ánh mắt lên cỗ quan tài kia.

Đây chính là quan tài của Bao Tự.

Khương Hoa có chút do dự, Mình có nên mở ra xem không.

Suy nghĩ một chút, Khương Hoa vẫn quyết định thôi.

Dù sao mục đích anh đến Mê quật Long Lĩnh đã đạt được.

Anh đã có được mảnh Xương Rồng Thiên Thư thứ hai, cùng với phương pháp sử dụng Thủy Hoàng lệnh.

Thủy Hoàng lệnh cần thần hồn của anh tu luyện đến cảnh giới Xuất Khiếu mới có thể biết được bí mật bên trong.

Hơn nữa xem ra bí mật mà Thủy Hoàng lệnh ẩn giấu rất lớn, ngay cả Lý Thuần Phong cũng nói năng thận trọng, hẳn là có liên quan đến Trường Sinh Tổ Chức.

Khương Hoa tự biết mình, biết với thực lực hiện tại của anh, vẫn chưa thể đối đầu với Trường Sinh Tổ Chức.

Cho nên Thủy Hoàng lệnh này, chỉ có thể tạm thời để trong không gian trữ vật phủ bụi.

Đã có được thứ mình muốn, và biết đây chỉ là quan tài của Bao Tự, Khương Hoa cũng không muốn quấy rầy người ta.

Dù sao Bao Tự chỉ là một phi tử, anh bây giờ cũng không thiếu tiền, bên trong không có thứ anh muốn.

Đi thôi.

Khương Hoa hít sâu một hơi, buộc dây thừng vào lưng, để người ở trên kéo anh lên.

Chờ trở lại Minh Điện, mọi người liền tiến lên đón, mang theo vẻ mong đợi hỏi: Khương Hoa, thế nào rồi.

Khương Hoa cười cười, trong tay xuất hiện một mảnh mai rùa.

Yên tâm đi, tôi đã lấy được Xương Rồng Thiên Thư rồi.

Nghe câu này, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Shirley Dương cười nói: Vậy bây giờ chúng ta đã có hai mảnh Xương Rồng Thiên Thư, chỉ còn lại một mảnh nữa là có thể thu thập đủ.

Khương Hoa gật đầu nói: Tôi biết mảnh Xương Rồng Thiên Thư còn lại, cùng với Mâu Trần Châu mà Bàn Sơn nhất mạch cả đời theo đuổi, đều ở trong mộ Hiến Vương tại Trùng Cốc, Lĩnh Nam.

Tiếp theo chúng ta sẽ xông vào mộ Hiến Vương, đem Mâu Trần Châu và Xương Rồng Thiên Thư đều lấy ra.

Nghe Khương Hoa nói vậy, mọi người đều lộ vẻ vui mừng.

Kể từ chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành đến nay, lời nguyền Quỷ Động vẫn luôn là cơn ác mộng trong lòng họ.

Dù sao không ai muốn mình mang lời nguyền, sống không quá năm mươi tuổi, con cháu đời sau cũng sẽ phải chịu lời nguyền này.

Bàn Sơn nhất mạch chính là kết cục đó.

Hơn hai ngàn năm trôi qua, Shirley Dương vẫn bị ảnh hưởng bởi lời nguyền Quỷ Động.

Bây giờ cuối cùng cũng tốt, bọn họ đã nắm đủ manh mối.

Chỉ cần lấy được Mâu Trần Châu và Xương Rồng Thiên Thư, là có thể loại bỏ lời nguyền.

Được, chúng ta đi thôi.

Khương Hoa mở miệng nói, chuẩn bị cùng mọi người rời đi.

Lúc này, Bàn Tử ngượng ngùng cười nói: Khương huynh đệ, anh xem Lý Thuần Phong lão già kia, suýt nữa hại c·hết anh, chúng ta không thể đến đây một chuyến tay trắng được.

Hả.

Khương Hoa sững sờ.

Bàn Tử tiếp tục nói: Anh xem Minh Điện này nhiều bảo bối như vậy, để ở đây chẳng phải là đáng tiếc sao.

Chúng ta đem nó ra ngoài, cũng coi như là cướp của người giàu chia cho người nghèo, đúng không.

Khương Hoa lập tức không nhịn được cười lên.

Anh cười nói: Vậy được thôi, chúng ta sẽ đem những bảo bối này ra ngoài.

Sau đó chúng ta cùng nhau chia đều.

Khương Hoa đi đến các bức tường xung quanh Minh Điện, ở đây toàn là các loại đồ sứ, ngọc khí, đồ cổ thời Đường.

Anh tay phải vung lên, những đồ cổ này lập tức biến mất.

Không đầy một lát, bảo vật trong Minh Điện đã bị Khương Hoa thu hết vào không gian trữ vật.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Bàn Tử không khỏi nhếch miệng cười.

Tại huyện Cổ Lam, nhóm người Khương Hoa đã trở về được hai

ngày.

Họ còn mang theo Phạm An về, đáng tiếc là anh ta đã bị Tri Chu Vương dọa cho phát điên, cả ngày nói năng lảm nhảm, rõ ràng là đã điên rồi.

Mọi người đưa anh ta ra ngoài đã là tận tình tận nghĩa, còn chuyện sau này thế nào thì không liên quan đến họ nữa.

Mà Hồ Bát Nhất cũng đã mang t·hi t·hể của Kim Toán Bàn ra ngoài, đem ông ta nhập thổ vi an.

Một đời Mô Kim Hiệu Úy, cuối cùng lại có kết cục như vậy, thật đáng buồn đáng tiếc.

Sau khi nghỉ ngơi vài ngày ở huyện Cổ Lam, Shirley Dương liền cùng Trần Hạt Tử trở về Kinh Thành.

Chương 118

Sau khi mọi người chia tay, Khương Hoa trở về nhà.

Cha, con về rồi.

Khương Bạch Niên ngẩng đầu nhìn anh một cái, thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó mắng: Về thì về, la lớn vậy làm gì.

He he, đây không phải là nhớ cha sao.

Khương Hoa gãi đầu cười.

Hai cha con hàn huyên một hồi, buổi tối còn làm một bàn tiệc thịt yêu thú.

Con Tri Chu Vương đó hình thể rất lớn, mặc dù nội tạng phần lớn không ăn được, nhưng tám cái chân nhện lại chứa huyết khí rất phong phú, có thể bổ sung khí huyết cần thiết cho cơ thể con người.

Huống hồ con Tri Chu Vương này còn là một yêu thú Ngũ phẩm, huyết khí vô cùng nồng đậm, so với kiến hành quân và dã trư yêu, huyết nhục của Tri Chu Vương có huyết khí nồng đậm hơn mấy chục lần.

Dù là võ giả tam phẩm như hai cha con Khương Hoa, sau khi ăn một ít thịt chân nhện cũng cảm thấy toàn thân nóng lên, khí huyết sôi trào.

Để tiêu hóa khí huyết sôi trào trong cơ thể, hai người chỉ có thể không ngừng luyện võ trong sân.

Sau một hồi tu luyện, cả hai đều cảm thấy khí huyết của mình đã nồng hậu hơn rất nhiều.

Khương Bạch Niên không khỏi thở dài: Thịt yêu thú này thật là

quá bổ, nếu ngày nào cũng có thể ăn được thịt yêu thú cấp bậc này, chỉ sợ đời này ta còn có hy vọng lên võ giả tứ phẩm.

Khương Hoa cười hắc hắc, Cha, cha yên tâm đi, con trai của cha sau này sẽ tìm thêm cho cha mấy con yêu thú nữa, đảm bảo cho cha ăn đủ.

Xì.

Khương Bạch Niên xì cười nói: Con tưởng yêu thú dễ tìm vậy sao.

Ông làm việc hơn nửa đời người, nói thật còn chưa từng gặp qua yêu thú, những miếng thịt yêu thú này đều là con trai ông kiếm được.

Buổi tối, Khương Hoa khoanh chân ngồi trên giường, bắt đầu kiểm kê thu hoạch.

Đầu tiên là huyết nhục của yêu thú Thiết Đầu Long Vương và Tri Chu Vương.

Huyết nhục của Thiết Đầu Long Vương, anh đã giao cho cha.

Bây giờ loại huyết nhục yêu thú nhất phẩm này, đối với Khương Hoa mà nói, đã không còn tác dụng gì.

Chỉ có con Tri Chu Vương kia là còn có chút tác dụng.

Tiếp theo là chiếc đỉnh đồng sáu chân, đây là một bảo vật, đã cống hiến khoảng hơn ba ngàn Điểm Tiến Hóa.

Theo lời của Thanh Lão, đây rất có thể là lò luyện đan mà Thái Thượng Lão Quân đã từng sử dụng.

Chẳng qua hiện tại, đối với Khương Hoa cũng vô dụng, dù sao anh cũng không biết luyện đan thuật.

Tiếp theo là nhẫn trữ vật của Lý Thuần Phong.

Chiếc nhẫn trữ vật này, Khương Hoa định tự mình mang theo, dùng để cất giữ một số vật phẩm nhỏ.

Còn có Xương Rồng Thiên Thư, chữ viết trên đó, Khương Hoa cũng cần phải giải mã.

Khi cần thiết, anh còn phải từ trong trung tâm thương mại của hệ thống mua giáp cốt văn tinh thông.

Đây cũng là một khoản chi tiêu.

Cuối cùng là Ngũ Lôi Chính Pháp ấn.

Khương Hoa tâm niệm vừa động, một khối ấn tỷ xuất hiện trong tay anh, sau đó đưa thần hồn vào trong đó, học tập môn Lôi Pháp này.

Từng luồng thông tin tràn vào não hải của Khương Hoa.

Khương Hoa cẩn thận xem xét xong, ánh mắt lộ ra một tia sáng.

Ngũ Lôi Chính Pháp ấn này, không hổ là một trong những công pháp khó tu luyện nhất của Đạo gia.

Độ khó tu luyện của nó vô cùng cao, cần phải dẫn Thiên Lôi nhập thể, rèn luyện thần hồn của bản thân, sau đó cảm ngộ sự huyền diệu của lôi pháp, câu thông với trời đất, điều khiển Thần Lôi.

Đây chính là Ngũ Lôi Chính Pháp ấn.

Chẳng trách Lôi Pháp trong lòng người xưa luôn tượng trưng cho sự uy nghiêm của trời, rất hiếm người có thể tu luyện Lôi Pháp.

Dẫn Thiên Lôi nhập thể, chỉ riêng điểm này thôi đã làm nản lòng không biết bao nhiêu người.

Lôi đình vô cùng cuồng bạo, hơi không cẩn thận là hồn phi phách tán, càng đừng nói đến việc cảm ngộ sự huyền diệu của lôi đình.

Khương Hoa hít sâu một hơi.

Ngũ Lôi Chính Pháp ấn này đối với người xưa mà nói, quả thực vô cùng khó tu luyện.

Nhưng đối với người hiện đại mà nói, chưa chắc đã khó.

Con người hiện đại đã có thể điều khiển điện năng, muốn thay đổi cường độ điện năng, chỉ cần khống chế điện áp là được.

Khương Hoa sờ cằm chìm vào suy tư.

Nhưng điện năng do con người tạo ra, không biết có thể dẫn lôi nhập thể được không.

Ừm, thử một chút là biết.

Dù sao cũng không tốn quá nhiều thời gian.

Ngũ Lôi Chính Pháp ấn này, uy năng rất mạnh, có thể bù đắp rất tốt cho sự thiếu hụt trong tấn công bằng thần hồn của mình.

Nếu mình có thể tu luyện thành công, sau này gặp phải bánh chưng gì, trực tiếp một đạo lôi đình là có thể tiêu diệt.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa lập tức hành động.

Anh nối một sợi dây điện vào đường dây điện trong nhà, sau đó bật công tắc.

Khương Hoa do dự một chút.

Với thể chất hiện tại của mình, điện áp 220V, chắc là không giật c·hết được mình đâu nhỉ.

Ừm, chắc là không.

Khương Hoa nhẹ nhàng đặt tay lên sợi dây điện.

Rầm.

Khương Hoa lập tức cảm thấy toàn thân tê dại.

Một luồng điện năng từ trên truyền đến, tiến vào trong cơ thể anh.

Luồng điện năng này đang không ngừng phá hủy tế bào của anh, mà chân khí trong cơ thể Khương Hoa cũng đang đối kháng với luồng điện năng này.

Không sao.

Thấy cảnh này, Khương Hoa thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra điện áp 220V thật sự không có ảnh hưởng gì đến anh.

Anh thử dẫn luồng điện năng này vào trong đầu.

Dẫn lôi nhập thể, chính là muốn mượn sức mạnh của lôi đình để tôi luyện thần hồn.

Khương Hoa vận chuyển phương pháp tu luyện trong Ngũ Lôi Chính Pháp ấn, cẩn thận dẫn điện năng vào trong thần hồn.

Xẹt.

Ngay sau đó, trong đầu Khương Hoa truyền đến một cơn đau dữ dội.

A.

Anh đột nhiên buông dây điện ra, lúc này mới cảm thấy khá hơn.

Nhớ lại cơn đau vừa rồi, Khương Hoa không khỏi thấy sợ hãi.

Thần hồn của anh quá yếu ớt, căn bản không chịu nổi sức mạnh của sấm sét.

Bỗng nhiên, mắt Khương Hoa sáng lên.

Anh nhìn vào thần hồn trong não hải, tuy đã trở nên uể oải, nhưng anh có thể cảm nhận được, thần hồn này dường như đã trở nên tinh thuần hơn.

Giống như những tạp chất vô hình ẩn chứa trong thần hồn đều bị lôi điện rèn luyện tiêu diệt.

Thấy cảnh này, trong lòng Khương Hoa lộ ra vẻ vui mừng.

Xem ra Ngũ Lôi Chính Pháp ấn này, quả thực có tác dụng.

Thần hồn của mình tuy vẫn rất khó chịu đựng sức mạnh của sấm sét, nhưng có thể để nó từ từ thích ứng, một ngày nào đó có thể hoàn toàn thích ứng với sức mạnh của lôi điện.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa hồi phục một chút tinh lực, lại lần nữa chạm vào dây điện, lại lần nữa dẫn lôi điện vào trong cơ thể.

Rầm.

Khương Hoa toàn thân run lên, lập tức buông dây điện ra.

Thần hồn của anh lại trở nên tinh thuần hơn không ít.

Ừm, không tệ.

Với tiến độ này, nhiều nhất là vài ngày, mình có thể tu luyện Ngũ Lôi Chính Pháp ấn nhập môn.

Khương Hoa mỉm cười, sau đó không biết mệt mỏi lặp lại quá trình vừa rồi.

Khương Hoa lặp lại ba lần dẫn lôi nhập thể, liền cảm thấy tinh thần đã mệt mỏi, rõ ràng cơ thể đã đến giới hạn.

Khương Hoa không tiếp tục tu luyện Ngũ Lôi Chính Pháp ấn, mà mở bảng hệ thống ra.

Túc Chủ : Khương Hoa Tu Vi : Võ giả tam phẩm tiến độ luyện huyết: 14% Huyết Mạch : Xích Long Huyết Mạch tiến độ thức tỉnh: 34% Công Pháp : Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Kim Cương Kinh Kỹ Năng : Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Ngũ Lôi Chính Pháp ấn, hai ngón dò huyệt, Quỷ Động Văn tinh thông, chữ tiểu triện tinh thông, cờ vây tinh thông.

Bảo Vật : Phát Khâu Thiên Quan ấn, Trấn Giới kính Điểm Tiến

Hóa : 7768 điểm Mình còn hơn bảy ngàn Điểm Tiến Hóa.

Mà Xương Rồng Thiên Thư sắp thu thập đủ rồi, mình phải để lại một ít Điểm Tiến Hóa để đổi lấy giáp cốt văn tinh thông.

Khương Hoa mở trung tâm thương mại hệ thống, liếc nhìn giá của giáp cốt văn tinh thông. giáp cốt văn tinh thông: Giá 3200 Điểm Tiến Hóa Hơn ba ngàn Điểm Tiến Hóa sao.

Vậy mình còn lại hơn 4500 điểm.

Mình nên đổi cái gì đây.

Để có thể nhanh chóng nâng cao thực lực của mình.

Khương Hoa chìm vào suy tư.

Chuyến đi Mê quật Long Lĩnh lần này đã khiến anh nhận ra thực lực của mình vẫn chưa thể đối phó với mọi nguy hiểm.

Vì vậy, nhất định phải mau chóng nâng cao thực lực.

Khương Hoa chìm vào suy tư.

Chương 119

Bây giờ mình đã không ngừng nâng cao tiến độ luyện huyết, nhưng càng về sau càng khó tu luyện.

Dù có thể dựa vào linh khí để tu luyện, bây giờ mình cũng cần hơn một tháng mới có thể tu luyện đến luyện huyết viên mãn.

Hơn nữa bây giờ linh khí trong linh châu đã giảm đi rất nhiều, ước chừng đột phá đến võ giả tứ phẩm là sẽ tiêu hao hết.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa có chút bất đắc dĩ.

Nhu cầu về linh khí của anh rất lớn, không có linh khí, anh muốn nhanh chóng nâng cao tu vi là một chuyện rất khó.

Do đó, lúc nào có thể tìm được một ít linh khí.

Ừm. không biết trong trung tâm thương mại hệ thống, có gì có thể phụ trợ tu luyện không.

Khương Hoa trong lòng khẽ động, lập tức mở trung tâm thương mại hệ thống, bắt đầu không ngừng tìm kiếm.

Cuối cùng, trên mặt anh lộ ra vẻ vui mừng.

Ngũ Dương Luyện Huyết Đan: Giá 1000 Điểm Tiến Hóa.

Chú thích: Ngũ Dương Luyện Huyết Đan là một loại đan dược phụ trợ luyện huyết, có thể tăng nhanh tiến độ thay máu của võ giả, có công hiệu vô cùng mạnh mẽ.

Nhìn thấy giới thiệu này, Khương Hoa trong lòng khẽ động.

Hệ thống, đổi cho tôi một viên Ngũ Dương Luyện Huyết Đan.

Đinh.

Đã đổi.

Trong tay Khương Hoa xuất hiện một viên đan dược màu đỏ, mùi đan xộc vào mũi, có một vị thảo dược nhàn nhạt.

Đây chính là Ngũ Dương Luyện Huyết Đan.

Khương Hoa mang theo một tia tò mò đánh giá viên đan dược trong tay.

Không biết hiệu quả thế nào.

Khương Hoa nuốt Ngũ Dương Luyện Huyết Đan vào bụng, rất nhanh dược lực đã hòa tan, truyền đến tứ chi xương cốt của anh.

Đột nhiên, Khương Hoa cảm thấy toàn bộ khí huyết của mình đều đang sôi trào lên, giống như một cái lò lửa, không ngừng rèn luyện khí huyết trong cơ thể, khiến nó trở nên tinh thuần hơn.

Khương Hoa nhắm mắt lại, cẩn thận tiêu hóa luồng dược lực này.

Đợi đến khi Khương Hoa tỉnh lại, đã là trưa ngày hôm sau.

Anh đột ngột mở mắt, trong mắt lóe lên ánh sáng kinh người.

Mở bảng hệ thống ra.

Tu vi: Tam phẩm tiến độ luyện huyết: 32% Nhìn thấy tiến độ luyện huyết này, Khương Hoa không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

Anh nhớ tối qua tiến độ luyện huyết vẫn là 14%, bây giờ sau khi ăn Ngũ Dương Luyện Huyết Đan, tiến độ luyện huyết đã lên đến 32%.

Theo lý thuyết, một viên Ngũ Dương Luyện Huyết Đan có thể giúp anh tăng 18% tiến độ luyện huyết.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa mắt sáng lên.

Chẳng phải điều đó có nghĩa là, mình chỉ cần ăn thêm bốn viên nữa là có thể đạt đến luyện huyết viên mãn sao.

Nhưng còn cần bốn ngàn Điểm Tiến Hóa.

Có nên tiêu nhiều Điểm Tiến Hóa như vậy không.

Khương Hoa rơi vào do dự.

Thực ra anh vẫn muốn tích lũy Điểm Tiến Hóa, sau này gặp nguy cơ gì, cũng có thể kịp thời đổi lấy một vài thứ, giúp anh thoát khỏi nguy hiểm.

Giống như lần tinh thần thế cục này vậy.

Thôi, đổi đi.

Nghĩ nửa ngày, trong lòng anh cuối cùng cũng có quyết định.

Thực lực của bản thân mình, vĩnh viễn là phương tiện bảo mệnh tốt nhất, chỉ có thực lực của mình tăng lên, mới có thể chắc chắn hơn khi đi khám phá những ngôi mộ cổ đó.

Khương Hoa ra khỏi phòng.

Bây giờ đã là giữa trưa, cha anh đã sớm ra ngoài, bảo mẫu đã hâm nóng đồ ăn.

Khương Hoa ăn uống đơn giản, sau đó liền đi đến chỗ ở của Shirley Dương.

Shirley Dương vẫn đang ở trong khách sạn.

Khương Hoa đợi ở cửa khách sạn một lúc, cuối cùng cũng đợi được Shirley Dương xuống.

Hôm nay Shirley Dương ăn mặc rất đẹp.

Cô mặc một chiếc quần dài màu xanh nhạt, trên mặt trang điểm vừa phải, cả người trông vô cùng thời thượng và xinh đẹp.

Khương Hoa cũng không nhịn được tán thưởng: Shirley, hôm nay cô trông rất đẹp.

Shirley Dương mặt đỏ ửng, đi đến bên cạnh Khương Hoa, khoác tay anh.

Hôm nay chúng ta đi đâu chơi.

Không sai, hai người hôm nay đã hẹn nhau đi dạo phố.

Khương Hoa suy nghĩ một chút, Hay là đến Phan Gia Viên xem thử đi.

Nói không chừng với mắt nhìn của chúng ta, còn có thể ở Phan Gia Viên nhặt được của hời.

Shirley Dương cười nói: Nghĩ hay quá ha, người ta lại không phải đồ ngốc, làm sao lại đem bảo bối thật ra đó được.

Khương Hoa nhún vai, Ai biết được.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện.

Khương Hoa đề nghị: Shirley, hay là cô chuyển đến nhà tôi ở đi, cô cứ ở khách sạn mãi cũng không tốt lắm, kẻo người khác lại nói tôi bạc đãi cô.

Nghe anh nói vậy, Shirley Dương đầu tiên là sững sờ, sau đó mặt đỏ bừng.

Đến nhà anh ở.

Vậy chẳng phải là muốn gặp phụ huynh sao.

Nghĩ đến đây, trong lòng Shirley Dương cũng có chút sợ hãi.

Cô qua loa cho qua chuyện: Ừm. sau này hãy nói đi.

Hả.

Khương Hoa nghi ngờ nói: Vậy là cô đồng ý, hay là không đồng ý.

Shirley Dương không nhịn được lườm anh một cái.

Người này đúng là một khúc gỗ.

Rất nhanh, hai người đã đến Phan Gia Viên.

Nơi này là phố đồ cổ, trên mặt đất toàn là các tiểu thương đang bày bán đủ loại đồ cổ.

Đừng nhìn những người bán hàng rong này ngay cả một cái cửa hàng cũng không có, nhưng trong nhà không có vài chục vạn, thật sự không có tư cách ở đây bày bán.

Ở thời đại này, tài sản mấy chục vạn đối với người bình thường mà nói, đã là một đại phú hào không thể mơ tới.

Hai người hứng thú nhìn những sạp hàng ven đường.

Khương Hoa vừa đi vừa dùng hoàng kim nhãn quan sát, tiếc là những món đồ cổ trên các sạp hàng này, về cơ bản đều là những thứ không đáng giá.

Anh lắc đầu, cảm thấy có chút thất vọng.

Đi hết con đường này, món đồ đắt tiền nhất mà anh gặp cũng chỉ có vài ngàn đồng.

Aiz, chán quá.

Shirley Dương không nhịn được cười nói: Anh tưởng ai cũng như anh, một đại lão bản, trong nhà có một đống bảo bối à.

Đang lúc hai người trò chuyện, phía trước bỗng nhiên có chút hỗn loạn.

Mọi người đang vây quanh một chỗ xem náo nhiệt.

Shirley Dương cũng có chút hứng thú.

Khương Hoa, nhanh lên, chúng ta cũng đi xem náo nhiệt.

Khương Hoa bất đắc dĩ, chỉ có thể đi theo cô.

Đợi đến khi chen vào trong đám đông, họ mới nhìn rõ chuyện xảy

ra bên trong.

Đây là một sạp hàng nhỏ, trong sạp có một ông chủ, bên cạnh còn có một người đàn ông trung niên, cầm một chiếc bình sứ lớn, tức giận nhìn về phía ông chủ sạp.

Hôm qua ông nói với tôi, đây là bình sứ lớn Thanh Hoa ngũ thái long phượng trình tường đời Minh Vĩnh Lạc, nhưng tôi mang đi kiểm tra bằng carbon 14, cái này rõ ràng là đồ thời Thanh mạt.

Mọi người đến phân xử xem, người này là một kẻ lừa đảo, hắn lừa tôi năm vạn đồng.

Ông mau trả lại tiền cho tôi, tôi muốn trả hàng.

Đám đông vây xem không ai nói gì.

Ông chủ sạp đồ cổ không hề lo lắng, thản nhiên nói: Vị lão bản này, ngài chắc là người mới bước vào giới này đúng không.

Ngài không biết quy tắc của giới đồ cổ sao.

Tiền trao cháo múc, xong là thôi.

Ngài muốn trách thì chỉ có thể trách mắt nhìn của mình không đủ thôi.

Nói đến đây, ông chủ kia chế nhạo.

Hơn nữa, nếu chiếc bình sứ lớn này thật sự là bình Thanh Hoa ngũ thái long phượng trình tường đời Minh Vĩnh Lạc, ngài nghĩ tôi sẽ bán cho ngài với giá năm vạn đồng sao.

Nghe đến đó, mọi người không khỏi cười lớn.

Đây chính là một vở kịch hài.

Người này chắc chắn là một tay mơ mới vào giới đồ cổ, không hiểu quy tắc trong giới.

Mặt người đàn ông trung niên lúc xanh lúc trắng.

Ông ta cắn răng nói: Không được, ông lừa tôi, bây giờ tôi muốn trả hàng, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát bắt ông.

Ông chủ sạp dường như không nhịn được cười ha hả.

Ôi, tôi sợ quá.

Vị lão bản này, ngài mau đi báo cảnh sát bắt tôi đi.

Hôm nay, tôi ở ngay đây không đi đâu cả.

Tôi muốn xem xem, ngài có thể để người ta bắt tôi đi không.

Thấy ông chủ sạp nói cứng, người đàn ông trung niên kia ngược lại không dám nói gì nữa.

Ông chủ sạp tiếp tục cười lạnh nói: Loại người như ông, một năm tôi ít nhất cũng phải gặp bảy tám lần, ông nghĩ tôi sẽ sợ ông sao.

Mọi người thấy vậy, đều cười vang lên, sau đó cảm thấy không có gì thú vị, liền bắt đầu tản đi.

Shirley Dương cũng lắc đầu.

Mỗi giới đều có quy tắc riêng.

Giới đồ cổ chính là như vậy, tất cả đều dựa vào mắt nhìn của mình.

Tiền trao cháo múc, xong là thôi.

Đây chính là quy tắc cơ bản.

Khương Hoa, chúng ta đi thôi.

Shirley Dương không còn tâm trạng xem nữa, liền muốn gọi Khương Hoa cùng đi.

Nhưng ánh mắt của Khương Hoa lại đang nhìn chằm chằm vào chiếc bình sứ lớn Thanh Hoa ngũ thái long phượng trình tường đời

Minh Vĩnh Lạc kia.

Ừm.

Cái này có gì bất thường sao.

Shirley Dương giật mình, trong lòng có chút nghi hoặc.

Chương 120

Chiếc bình sứ lớn này, người ta đã mang đi kiểm tra carbon 14 rồi, chứng minh đây chỉ là một món đồ nhái thời Thanh mạt, bọn họ không thể nào nhặt được của hời nữa.

Khương Hoa không nói gì, anh bước lên phía trước, cười nói: Vị lão bản này, nếu ông không muốn chiếc bình sứ lớn này, không bằng bán cho tôi thì sao.

Cái gì.

Nghe Khương Hoa nói vậy, mọi người không khỏi dừng bước, kinh ngạc nhìn anh.

Người đàn ông trung niên kia càng sững sờ hơn, sau đó vẻ mặt lộ ra vui mừng.

Được, chỉ cần cậu đưa tôi năm vạn, cái bình sứ lớn này tôi sẽ bán cho cậu.

Nghe người đàn ông trung niên nói, ngay cả người xung quanh cũng có chút không nhìn nổi.

Ông làm thế này thì không tử tế chút nào.

Năm vạn mua về hàng nhái, lại còn muốn bán đi năm vạn.

Ông coi người khác là kẻ ngốc chắc.

Sắc mặt người đàn ông trung niên lúc trắng lúc xanh, cắn răng nói: Nếu cậu thật lòng muốn, chỉ cần đưa tôi ba vạn, cái bình sứ lớn này sẽ là của cậu.

Nghe người đàn ông trung niên nói, Khương Hoa mỉm cười.

Vậy thì tốt, chốt đơn.

Hả.

Người đàn ông trung niên ngẩn ra, dường như vẫn chưa phản ứng kịp, rồi lập tức mừng rỡ.

Tốt, tốt.

Khương Hoa lấy ra ba vạn tệ, đưa vào tay người đàn ông trung niên.

Người kia cầm tiền trong tay, vui vẻ rời đi.

Người xung quanh đều có chút tiếc nuối.

Nếu là vật khác, còn có thể nói chàng trai trẻ kia muốn nhặt của hời.

Nhưng đây là món đồ đã qua kiểm tra carbon 14, xác nhận là hàng nhái.

Mà thông thường, trừ phi là đồ cổ có danh tiếng được làm giả, nếu không thì về cơ bản không có giá trị gì lớn.

Món đồ được gọi là bình lớn ngũ thái long phụng trình tường đời Vĩnh Lạc nhà Minh này có thể nói là đầy rẫy ngoài đường.

Nếu thật là đồ cổ đời Minh thì còn đáng chút tiền, nhưng hàng nhái thì thật sự chẳng đáng giá gì.

Ngay cả ông chủ sạp hàng cũng không khỏi lắc đầu.

Món đồ này dù có bán cho ông ta năm ngàn tệ, ông ta cũng không mua.

Khương Hoa lại không hề hối hận, trên mặt anh mang theo nụ cười vui vẻ, sau đó cầm cái bình sứ lớn lên.

Shirley Dương đi tới, cũng nghi ngờ hỏi: Anh mua cái này làm gì.

Khương Hoa cười cười, ghé vào tai cô nói: Bên trong này có một

tấm Toan Nghê Thú Bì.

Toan Nghê Thú Bì.

Shirley Dương sáng mắt lên.

Thật không.

Ừm, tôi lừa cô làm gì.

Shirley Dương mỉm cười, đã có Toan Nghê Thú Bì thì ba vạn tệ này quả là rất đáng giá.

Khương Hoa ôm cái bình sứ lớn, cười toe toét nói: Shirley, chúng ta về thôi.

Shirley Dương liếc anh một cái.

Anh vác cái thứ to đùng này về làm gì.

Hả.

Khương Hoa ngẩn ra.

Shirley Dương lấy cái bình sứ trong tay anh, sau đó nhìn những người xung quanh đang nhìn họ bằng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc.

Khóe miệng Shirley Dương nhếch lên một nụ cười lạnh.

Hừ, các người mà cũng dám chế giễu chúng ta sao.

Sau đó, cô giơ cái bình sứ lớn lên, trực tiếp ném mạnh xuống đất.

Choang.

Tiếng mảnh sứ vỡ tan vang lên.

Tất cả mọi người trên con phố đều nhìn sang.

Á, có chuyện gì vậy.

Chẳng lẽ biết mình mua phải hàng nhái nên thẹn quá hóa giận đập vỡ nó.

Không phải bọn họ vừa mới đứng đây xem kịch sao.

Sao lại không biết cái bình sứ này là hàng nhái.

Một cái bình sứ đẹp như vậy, tuy là hàng nhái nhưng cũng đáng giá mấy ngàn tệ chứ.

Ai, cứ thế mà đập vỡ, thật là đáng tiếc.

Mọi người đều thở dài, trong lòng có chút xót xa.

Cái bình sứ này tuy là hàng nhái nhưng ít nhất cũng đáng giá hơn ba ngàn tệ.

Mà ở thời đại này, lương của đa số người cũng chỉ khoảng hai, ba trăm tệ mà thôi.

A, trong cái bình sứ đó hình như có cái gì đó.

Hả.

Cái gì vậy.

Kia hình như là một cuộn da dê.

Đây không phải là một tấm bản đồ kho báu chứ.

Nghe đến đây, cả con phố đều xôn xao.

Lại có người phát hiện một vật nghi là bản đồ kho báu bên trong một món hàng nhái.

Cái này thì giá trị lớn rồi đây.

Chàng trai trẻ vừa rồi, không lẽ cậu ta cố ý sao.

Cố ý mua cái bình sứ, thực ra cậu ta đã sớm biết bên trong có một tấm bản đồ kho báu.

A, chàng trai trẻ kia tôi thấy quen mắt quá.

Ây, cậu ta không phải là thiếu chưởng quỹ của Danh Cổ Hiên sao.

Ừm, đúng là cậu ta thật Chẳng trách người ta có thể quản lý một sản nghiệp lớn như vậy, thì ra có con mắt tinh tường đến thế.

Mọi người không khỏi khen ngợi.

Khương Hoa không nhịn được cười, lắc đầu trước sở thích tinh quái này của Shirley Dương.

Anh đi đến trước đống mảnh vỡ, nhặt tấm Toan Nghê Thú Bì lên.

Ting.

Phát hiện Bảo vật Long khí, có hấp thu không.

Hấp thu.

Khương Hoa thầm nói trong lòng.

Ting.

Chúc mừng Ký chủ nhận được 1012 Điểm Tiến Hóa.

Khương Hoa không hề bất ngờ, nhét tấm Toan Nghê Thú Bì vào túi áo, cùng Shirley Dương rời khỏi hiện trường.

Mà ông chủ sạp hàng, trên mặt vẫn còn mang theo vẻ kinh ngạc.

Bên trong cái bình sứ này, lại có một cuộn da thú.

Chàng trai trẻ kia làm thế nào phát hiện ra được.

Ông chủ sạp hàng cũng không có vẻ gì hối hận.

Ngành này chính là như vậy.

Tiền trao cháo múc, không chịu trách nhiệm.

Người ta có thể phát hiện ra cái bình sứ kia giấu thứ gì, đó là bản lĩnh của người ta.

Huống hồ ông ta cũng kiếm không ít tiền.

Ông ta từ người đàn ông trung niên kia kiếm được trọn năm vạn

tệ, đối với ông chủ sạp hàng mà nói, đã rất thỏa mãn.

Mà thảm nhất chính là người đàn ông trung niên kia.

Không chỉ bị lừa rằng đó là bảo vật thời Vĩnh Lạc nhà Minh, bỏ ra năm vạn tệ để mua.

Sau đó vì văn hồi tổn thất, tình nguyện chịu lỗ hai vạn tệ để bán cho chàng trai trẻ kia.

Không ngờ bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau.

Chàng trai trẻ kia mới là người thắng cuối cùng.

Hắn đã có được cuộn da thú đó.

Mặc dù không biết là gì, nhưng người ta có thể cẩn thận cất giấu trong lớp kép của đồ sứ, cũng có thể tưởng tượng được sự quý giá của cuộn da thú này.

Ông chủ sạp hàng tin rằng, nếu chàng trai trẻ kia muốn bán cuộn da thú này, có lẽ mười vạn cũng sẽ có người mua.

Khương Hoa và Shirley Dương trở lại đại viện nhà họ Khương.

Shirley Dương có chút căng thẳng, nhìn ngôi nhà trước mắt, hai tay siết chặt vạt váy.

Khương Hoa có chút buồn cười nói: Shirley, em không cần căng thẳng, cha anh dễ nói chuyện lắm.

Shirley Dương liếc anh một cái, không muốn để ý đến anh nữa.

Khương Bạch Niên vẫn chưa về.

Khương Hoa sắp xếp cho cô một phòng khách.

Shirley Dương căng thẳng nói: Anh làm gì vậy.

Em còn chưa đồng ý ở lại đây.

Khương Hoa cười nói: Em đã theo anh về đây rồi, sao còn muốn

về khách sạn ở chứ.

Hừ, lát nữa em sẽ về.

He he, anh đã cho người đến khách sạn trả phòng của em rồi.

Shirley Dương trừng to mắt, một lúc lâu sau mới thốt ra được mấy chữ.

Đồ không biết xấu hổ.

Sau khi sắp xếp xong xuôi mọi thứ, Khương Hoa lấy tất cả các tấm Toan Nghê Thú Bì ra.

Đến bây giờ, anh đã có bốn tấm, cách mục tiêu bảy tấm đã không còn xa.

Bốn tấm Toan Nghê Thú Bì này.

Tấm thứ nhất là tìm được ở Cổ thành Tây Dạ.

Tấm thứ hai là do cha của Vương Tân Hải đem bảo vật gia truyền của nhà họ Vương, đỉnh đồng ba chân hoa văn long phụng, tặng cho nhà họ Khương.

Sau đó Khương Hoa phát hiện nó trong lớp tường kép dưới đáy đỉnh đồng.

Tấm thứ ba là do ông ngoại của Shirley Dương truyền lại.

Còn tấm thứ tư chính là tấm mà Khương Hoa vừa mới có được.

Chương 121

Khương Hoa đem bốn tấm Toan Nghê Thú Bì cùng lúc bày ra trên bàn, xem có thể phát hiện được gì không.

Trên những tấm da thú này đều viết chi chít chữ tiểu triện, may mắn Khương Hoa tinh thông chữ tiểu triện nên có thể hiểu được những văn tự này.

Tuy nhiên, điều khiến Khương Hoa nghi ngờ là, những văn tự trên các tấm Toan Nghê Thú Bì này hoàn toàn không có ý nghĩa gì.

Chỉ là những lời giới thiệu về các loài dị thú kỳ lạ, giống như cuốn Sơn Hải Kinh thời cổ đại.

Những tấm Toan Nghê Thú Bì này, rốt cuộc phải sử dụng như thế nào đây.

Chẳng lẽ thật sự phải tập hợp đủ bảy tấm thì bí mật mới có thể hé lộ.

Khương Hoa chìm vào suy tư.

Thôi, tạm thời mặc kệ nó đã.

Sau này hãy nói.

Khương Hoa lắc đầu, đừng nhìn bây giờ anh đã có bốn tấm Toan Nghê Thú Bì, thực tế có thể ba tấm còn lại, anh cả đời cũng không tìm được.

Buổi tối, Khương Bạch Niên về đến nhà, lập tức thấy một cảnh tượng khiến ông kinh ngạc.

Con trai ông vậy mà đang dùng bữa với một người phụ nữ.

Phụ nữ.

Con trai ông còn biết tán gái sao.

Khương Bạch Niên trong lòng kinh hãi, cảm thấy vô cùng vui mừng.

Ông vui vẻ đi vào trong sân.

Vị này là bạn gái của con à.

Tai Shirley Dương đều đỏ lên.

Cô vội vàng đứng dậy: Chào chú ạ, cháu là bạn của Khương Hoa, cháu tên là Dương Tuyết Lỵ, chú cứ gọi cháu là Tuyết Lỵ được rồi.

Ha ha, Tuyết Lỵ, chào cháu, chào cháu.

Khương Hoa thì đứng dậy nói thẳng: Cha, đây là bạn gái của con.

Khương Bạch Niên lập tức mừng rỡ.

Không ngờ thằng nhóc này thật sự đã ngộ ra rồi.

Khương Bách Niên cười nói: Tuyết Lỵ, sau này cháu cứ coi đây là nhà mình nhé, có chuyện gì cứ nói với chú.

Thằng nhóc này mà bắt nạt cháu, cháu cứ nói với chú, chú sẽ dạy dỗ nó.

Nghe Khương Bạch Niên nói, trong lòng Shirley Dương cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thưa chú, chú yên tâm ạ, Khương Hoa đối với cháu rất tốt, anh ấy sẽ không bắt nạt cháu đâu.

Khương Hoa có chút cạn lời: Cha, rốt cuộc ai mới là con trai ruột của cha vậy.

Khương Bạch Niên trừng mắt nhìn anh một cái, cười lạnh nói: Con trai ruột thì sao, có quan trọng bằng cháu trai ruột không.

Shirley Dương: Khương Hoa: Hai người nhất thời không nói nên

lời.

Trên một chuyến tàu hỏa, tiếng còi hú vang, xuyên qua đại địa.

Vô số cảnh vật lướt qua.

Khương Hoa, Shirley Dương, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, nhóm bốn người lại một lần nữa xuất phát.

Sau hơn một tháng nghỉ ngơi, mọi người đã hoàn toàn hồi phục trạng thái, lại một lần nữa bước lên hành trình tìm kiếm mộ cổ.

Mà Khương Hoa đã nâng tu vi của mình lên đến Luyện Huyết đỉnh phong, chỉ còn thiếu một chút nữa là có thể đột phá đến võ giả tứ phẩm.

Tuy nhiên, bước này ít nhất cũng cần nửa năm thời gian.

Cảnh giới thứ tư của võ giả chính là Luyện Cốt cảnh.

Ba cảnh giới trước đó là Luyện Bì, Luyện Nhục, Luyện Huyết, trong mắt nhiều người, từ võ giả nhất phẩm đến tam phẩm có thể được xem là một giai đoạn.

Mà từ tứ phẩm Luyện Cốt cảnh trở đi, tất cả đều đã khác.

Đầu tiên là chiến lực tăng vọt.

Một khi đạt đến Luyện Cốt cảnh, xương cốt được cường hóa, sức bộc phát của cơ thể mạnh lên một mảng lớn, chiến lực tự nhiên khác một trời một vực.

Do đó, ngưỡng cửa từ võ giả tam phẩm đến tứ phẩm cũng là một cửa ải vô cùng khó khăn để đột phá.

Mà cảnh giới thần hồn của anh ngược lại tiến bộ không nhỏ, đã bước vào Ngưng Thần trung kỳ.

Nếu so sánh với cảnh giới võ giả, đó chính là cảnh giới võ giả nhị

phẩm.

Hơn nữa Khương Hoa còn tu luyện Ngũ Lôi Chính Pháp ấn đến mức nhập môn, có thể thi triển Lôi Pháp, dễ dàng tiêu diệt Tà Sùng thông thường.

Mục đích của chuyến đi này của họ chính là Trùng Cốc ở Lĩnh Nam.

Mà Trùng Cốc ở Lĩnh Nam nằm trong một tiểu trấn tên là Già Long Sơn.

Trên tàu hỏa, trong một toa xe, toàn là người mặc áo đen, trông như đều thuộc cùng một thế lực.

Điền thúc, chú nói ở Già Long Sơn thật sự có linh quả sao.

Một thanh niên mặc đồ đen hỏi.

Tiểu An, cậu yên tâm đi, lần này chúng ta đã xác nhận rồi, Già Long Sơn dấu chân người hiếm thấy, trên đó chắc chắn có linh quả.

Một đại hán trung niên đáp lời.

Nhóm người áo đen này chính là người của nhà họ Hoắc thuộc Lão Cửu Môn ở Trường Sa.

Trước đó bọn họ phát hiện linh quả ở núi Hóa Hưng, bèn điều động một nhóm người muốn đến khai thác.

Nào ngờ khi bọn họ đến hang động đó, linh quả bên trong đã không cánh mà bay.

Cung phụng của nhà họ Hoắc là Điền Hoằng Càng còn tưởng rằng nhà họ Hoắc xuất hiện phản đồ, khiến có người đi trước một bước, cướp mất linh quả.

Cho nên sau khi họ từ núi Hóa Hưng trở về, đã tiến hành kiểm tra cẩn thận các nhân viên liên quan, nhưng cũng không phát hiện ra phản

đồ.

Lần này, nhà họ Hoắc lại phát hiện linh quả, ngay tại một ngọn núi nhỏ không tên ở Lĩnh Nam.

Mà ngọn núi này, tên là Già Long Sơn.

Hành động lần này, vẫn là do Điền Hoằng Càng tự mình dẫn đội, cùng với đệ tử đích hệ của nhà họ Hoắc là Hoắc Văn An tọa trấn.

Tất cả những người biết tin tức đều không được liên lạc với bên ngoài, triệt để cắt đứt mọi ý định thông báo tin tức.

Cho nên lần này, Điền Hoằng Càng vô cùng tự tin rằng mình nhất định có thể lấy được linh quả ở Già Long Sơn về.

Hoắc Văn An có chút lo lắng nói: Điền thúc, lần này sẽ không lại xảy ra chuyện như ở núi Hóa Hưng chứ.

Nhắc đến chuyện này, ánh mắt Điền Hoằng Càng lộ ra một tia âm u.

Lần hành động đó là vết nhơ cả đời của ông ta.

Dưới sự dẫn dắt của một võ giả nhất phẩm, vậy mà lại bị người ta giành trước, cướp mất linh quả.

Đây chính là sự bất tài của ông ta.

Thậm chí khi Điền Hoằng Càng về đến gia tộc, còn bị người khác chế nhạo.

Tút.

Tàu hỏa dừng ở nhà ga.

Mọi người lần lượt cầm hành lý, từ trên tàu đi xuống.

Bọn họ đã đến Lĩnh Nam.

Nhóm của Khương Hoa tìm một chiếc xe khách, ngồi trên xe lắc

lư đi về phía Già Long Sơn.

Lúc này trên xe đã ngồi đầy người.

Nhóm người nhà họ Hoắc cùng với nhóm của Khương Hoa đều ngồi trên chiếc xe này.

Ngồi đối diện Khương Hoa còn có một thiếu nữ mặc trang phục kỳ lạ, trông như trang phục của dân tộc thiểu số.

Xe khách một đường xóc nảy.

Con đường đi đến Già Long Sơn không phải là đường xi măng, toàn là đường đất.

Những con đường đất này rất gập ghềnh.

Mọi người buồn ngủ nhưng lại không tài nào ngủ được.

Rầm.

Một tiếng động lớn lập tức đánh thức tất cả mọi người.

Xe khách phanh gấp dừng lại.

Mọi người đều ngã nhào về phía trước.

Sao thế này.

Xe sao lại dừng rồi.

Có chuyện gì xảy ra sao.

Tài xế xuống xe kiểm tra rồi nói: Thưa các hành khách, xe bị lọt vào một cái hố lớn, lốp xe cũng đã nổ, chúng ta bây giờ không đi được nữa.

Hành khách nhao nhao hỏi: Vậy khi nào chúng ta mới đi được.

Tài xế nhún vai: Tóm lại là xe không đi được nữa, mà tôi đoán chừng không có một hai ngày thì xe này không nhúc nhích được đâu.

Các vị muốn đi nhanh một chút, vậy chẳng bằng đi bộ quay lại đi.

Nghe câu này, mọi người tuy trong lòng bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ có thể xuống xe, chuẩn bị đi bộ.

Mọi người cầm hành lý của mình, dọc theo con đường nhỏ chậm rãi đi.

Chuyến xe này không chỉ đi đến Già Long Sơn, mà còn đi đến mấy thôn trấn khác.

Khi nhóm của Khương Hoa xuống xe, đi dọc theo con đường đến Già Long Sơn, phát hiện người đi Già Long Sơn cũng không ít.

Gồm có nhóm của Khương Hoa, một nhóm người áo đen, và cô gái mặc trang phục hoa lệ kia.

Cô gái kia nhìn mọi người, trong mắt có chút sợ hãi, đứng cách họ rất xa, không dám đến gần người lạ.

Bàn Tử lẩm bẩm: Thật là xui xẻo, chúng ta ngồi xe khách mà cũng có thể gặp chuyện, còn phải tự mình đi bộ qua.

Khương Hoa cười cười: Bàn Tử, cậu biết đủ đi, chúng ta cách Già Long Sơn đã không xa rồi.

Nếu là những thôn trấn khác, ít nhất còn cách mấy chục dặm đó.

Lúc này, Điền Hoằng Càng của nhà họ Hoắc trong lòng khẽ động.

Chương 122

Ông ta đi đến trước mặt Khương Hoa, cười nói: Tiểu huynh đệ, các cậu cũng đi Già Long Sơn à.

Khương Hoa ngẩn ra, không ngờ lại có người chủ động đến bắt chuyện.

Anh quan sát Điền Hoằng Càng một chút, trong lòng lập tức hơi kinh ngạc.

Đây lại là một võ giả nhất phẩm.

Ông ta đi Già Long Sơn làm gì.

Chẳng lẽ là người của Uông Gia.

Trong lòng Khương Hoa hiện lên từng nghi vấn.

À, bốn người chúng tôi là những người bạn thích du lịch mạo hiểm, lần này đến Già Long Sơn là muốn lên đó thám hiểm, chiêm ngưỡng non sông tươi đẹp của tổ quốc.

Khương Hoa cười giải thích.

Đây là lý do bọn họ đã bàn bạc từ trước.

Chẳng lẽ lại nói với người khác là họ đi trộm mộ.

Người ta sẽ báo cảnh sát ngay.

A.

Điền Hoằng Càng tỏ ra đã hiểu: Thì ra là vậy.

Khương Hoa cười hỏi: Bác à, các bác đi Già Long Sơn làm gì.

Điền Hoằng Càng cười cười: Chúng tôi đi hái thuốc.

Hái thuốc.

Ừm, chúng tôi nghe nói trong Già Long Sơn có một vị dược liệu mà chúng tôi cần, cho nên tổ chức một đội thám hiểm, tiến vào Già Long Sơn hái thuốc.

Tiểu huynh đệ, xem ra chúng ta rất có duyên a.

Điền Hoằng Càng ha ha cười nói.

Khương Hoa cũng cười nói: Bác à, vậy chúng ta phải chiếu cố nhau nhiều hơn nhé.

Hai người cùng nhau nói chuyện trên trời dưới đất.

Nơi này cách Già Long Sơn khoảng năm, sáu cây số.

Con đường mòn này vô cùng lầy lội, mọi người đi rất khó khăn.

Nhưng điều khiến Khương Hoa có chút bất ngờ là cô gái mặc trang phục hoa lệ kia, bước chân của cô lại rất vững vàng, xem ra thường xuyên đi trên loại đường này.

Khương Hoa đoán cô có thể là người trong trại ở Già Long Sơn.

Bỗng nhiên, ánh mắt Khương Hoa ngưng lại.

Cẩn thận.

Anh không nói hai lời, trực tiếp lao đến bên cạnh cô gái mặc trang phục hoa lệ, sau đó đá một cước ra ngoài.

Lập tức một con rắn độc sặc sỡ bị anh đá bay ra.

Con rắn độc này trên thân hoa văn lộng lẫy, đầu hình tam giác, vừa nhìn đã biết là rắn kịch độc.

Vừa rồi Khương Hoa thấy con rắn này ẩn nấp trong bụi cỏ, cô gái kia suýt nữa đã giẫm phải, cho nên Khương Hoa không chút do dự ra tay, đá bay con rắn độc.

Con rắn độc rơi xuống đất, đã chết không thể chết lại.

Cô gái mặc trang phục hoa lệ vẫn còn vẻ mặt kinh hoàng, dường như không ngờ rằng mình suýt nữa đã bị rắn độc cắn.

Em không sao chứ.

Khương Hoa hỏi.

Ừm, em không sao.

Cô gái kia lắc đầu, cảm kích nói: Vừa rồi thật sự cảm ơn anh nhiều, nếu không phải anh cứu em một mạng, em e là không về được nữa rồi.

Anh trai, em tên là Khổng Tước, anh tên gì ạ.

Khương Hoa cười nói: Anh tên là Khương Hoa.

Khổng Tước.

A.

Em là người của Già Long Trại sao.

Ừm, nhà em đời đời đều ở trong Già Long Trại.

Khổng Tước hiếu kỳ hỏi: Anh Khương, các anh đến du lịch ạ.

Ừm.

Khương Hoa cười gật đầu.

Sao vậy.

Không giống à.

Không có.

Khổng Tước lắc đầu.

Anh Khương, sao các anh lại đến Già Long Sơn du lịch ạ.

Em biết trên Già Long Sơn toàn là rắn độc côn trùng độc, các anh đi lên rất nguy hiểm.

Khương Hoa nói: Bọn anh chính vì biết Già Long Sơn nguy hiểm nên mới muốn đến đây thử thách.

Anh cười nói: Khổng Tước, em yên tâm đi, bọn anh có sự chuẩn bị cả rồi, dù sao cũng không ai đem tính mạng mình ra đùa giỡn cả, đúng không.

Khổng Tước suy nghĩ một chút, cũng phải.

Chuyện không chắc chắn, ai sẽ đi làm chứ.

Nhưng Khổng Tước vẫn cẩn thận dặn dò: Vậy anh Khương, các anh nhất định phải cẩn thận, nếu bị cái gì cắn bị thương có thể đến trại của bọn em.

Côn trùng độc thông thường, Già Long Trại của chúng em đều có thể giải quyết.

Nghe lời của Khổng Tước, Khương Hoa trong lòng khẽ động.

Anh cười nói: Khổng Tước, bọn anh muốn vào Già Long Trại nghỉ ngơi một chút, tiện thể tìm hiểu tình hình, trong trại của em có chỗ ở không.

Khổng Tước ngẩn ra, rồi vui vẻ nói: Anh Khương, trại của chúng em không có chỗ ở cho người ngoài, nhưng anh có thể ở nhà em.

Có được không.

Ừm, nhà em chỉ có em và anh trai ở, anh cứu mạng em, anh trai em nhất định sẽ rất hoan nghênh các anh.

Khương Hoa cười nói: Khổng Tước, vậy thì làm phiền em rồi.

Anh Khương, không sao đâu ạ.

Bọn họ chỉ biết Trùng Cốc ở trong Già Long Sơn, nhưng thông tin cụ thể thì không biết, cho nên đi vào Già Long Trại tìm hiểu một phen có thể nâng cao xác suất thành công của chuyến đi này.

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, một cái trại xuất hiện trước mắt.

Khổng Tước chỉ vào cái trại nói: Anh Khương, đây chính là Già Long Trại.

Khương Hoa ngước mắt nhìn lên.

Nhà cửa của cái trại này đều là kết cấu bằng gỗ.

Dưới đáy mỗi ngôi nhà đều được chống lên bằng gỗ.

Đó là vì Lĩnh Nam mưa nhiều, rất dễ ẩm ướt, nên dùng gỗ chống lên có thể phòng ngừa nước mưa xâm nhập.

Đây là một cái thôn trông rất lạc hậu.

Điền Hoằng Càng ở một bên đi tới.

Ông ta cười nói với Khương Hoa: Tiểu huynh đệ, các cậu muốn vào trong trại nghỉ ngơi sao.

Ừm, Điền thúc, còn các bác thì sao.

Điền Hoằng Càng lắc đầu: Thời gian của chúng tôi gấp gáp, cần phải lên Già Long Sơn hái thuốc ngay lập tức, cho nên chúng tôi xin cáo từ.

Sau này nếu có duyên phận chúng ta sẽ gặp lại.

Khương Hoa cười cười: Vậy chúc các bác thuận buồm xuôi gió.

Nhóm người nhà họ Hoắc đều hướng về Già Long Sơn đi.

Mà bốn người Khương Hoa thì theo sau Khổng Tước, tiến vào trong Già Long Trại.

Khi bước vào cái thôn này, ấn tượng đầu tiên của Khương Hoa là nó rất yên tĩnh.

Trong lòng anh hơi trầm tư.

Nói chung, loại thôn này không thể nào yên tĩnh như vậy, cảm giác không có chút hơi người nào.

Hơn nữa dân làng gần như đều không ra ngoài, cứ ở trong phòng của mình.

Khổng Tước vội vàng dẫn họ về nhà mình.

Khổng Tước.

A.

Dân làng trong thôn em bình thường cũng sống bằng nghề săn bắn sao.

Khổng Tước gật đầu: Già Long Trại chúng em đời đời đều sống bằng nghề săn bắn, nhưng lúc bình thường cũng sẽ làm một chút việc đồng áng.

Vậy mọi người đều đi săn cả rồi sao.

Tại sao anh cảm giác trong thôn không có ai cả.

Khương Hoa hỏi một cách bâng quơ.

Khổng Tước có chút ngập ngừng: Ừm, mọi người đều đi săn cả rồi, anh trai em cũng vẫn chưa về.

À, anh Khương, các anh ngồi một lát đi, em đi làm chút đồ ăn cho các anh.

Sau khi Khổng Tước đi, nhóm của Khương Hoa quan sát xung quanh, căn nhà này rất đơn sơ, ngay cả một sợi dây điện cũng không có, chỉ có một cây đèn dầu.

Đồ đạc bên trong cũng rất đơn giản, rất nhiều bàn ghế đều là tự làm.

Shirley Dương khẽ nhíu mày nói: Khương Hoa, em luôn cảm thấy

cái thôn này có chút kỳ quái.

Ừm, anh cũng cảm thấy vậy.

Khương Hoa gật đầu.

Nói chung, cho dù là nông thôn, cũng sẽ không yên tĩnh đến thế.

Mọi người có phát hiện không, từ lúc chúng ta bước vào, trong thôn này ngay cả một đứa trẻ cũng không thấy.

Dù sao đi nữa, chúng ta đều phải cẩn thận một chút.

Khổng Tước đi chuẩn bị một ít đồ ăn, có thịt khô, rau dại, mì sợi các loại.

Nồi của họ cũng rất đơn giản, treo nồi trong nhà, sau đó nhóm một đống lửa trên mặt đất, liền bắt đầu nấu cơm.

Nhóm của Khương Hoa vây quanh.

Shirley Dương nói: Khổng Tước, em có rành về Già Long Sơn không.

Khổng Tước do dự một chút, nói: Chị Dương, thực ra em cũng chưa đi Già Long Sơn mấy lần, trên đó rất nguy hiểm, không chỉ có rất nhiều côn trùng độc, rắn độc.

Nghe người trong trại nói, Già Long Sơn sẽ ăn thịt người.

Ăn thịt người.

Mọi người đều sửng sốt.

Ăn thịt người như thế nào.

Em cũng không biết, dù sao cũng là anh trai em nói với em, rất nhiều người sau khi đi lên đó liền không thể trở về được nữa, mọi người đều nói họ bị Sơn Thần ăn thịt.

Khổng Tước lắc đầu.

Mọi người nhìn nhau một cái.

Shirley Dương tiếp tục hỏi: Khổng Tước, vậy em có từng nghe nói về Trùng Cốc không.

Khi hai chữ Trùng Cốc được nói ra, sắc mặt Khổng Tước lập tức đại biến.

Cô căng thẳng quan sát bên ngoài, rồi nghiêm túc hỏi: Sao các anh chị lại biết Trùng Cốc.

À, bọn chị là nghe người lớn tuổi nói, họ trước kia đã từng đến đây, sau đó thấy một cái Trùng Cốc toàn là sương mù, cho nên bọn chị cũng muốn vào xem thử.

Khổng Tước cẩn thận quan sát xung quanh, sau đó ghé vào tai mọi người, căng thẳng nói: Anh Khương, chị Dương, các anh chị tuyệt đối đừng đi Trùng Cốc, nơi đó rất nguy hiểm, người trong trại chúng em đi đến đó, chưa từng có ai quay trở về được.

Nguy hiểm đến vậy sao.

Ừm, rất nguy hiểm, rất nguy hiểm.

Khương Hoa và Shirley Dương nhìn nhau, sau đó Khương Hoa lên tiếng: Khổng Tước, vậy em có biết đường đi đến Trùng Cốc không.

Anh Khương, các anh thật sự muốn đi Trùng Cốc sao.

Khổng Tước do dự một chút.

Không được, em không thể nói cho các anh biết, anh Khương nghe em được không.

Đừng đi đến Trùng Cốc, em thật sự không muốn nhìn thấy các anh chết ở đó.

Shirley Dương đột nhiên cười lên: Bọn chị sẽ không đi Trùng Cốc đâu, chỉ là tình cờ nghe qua nơi này, nhất thời có chút tò mò thôi.

Khổng Tước, em cứ yên tâm đi.

Nghe Shirley Dương nói, Khổng Tước ngược lại có chút yên tâm.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng động.

Khổng Tước lập tức vui mừng.

Chắc là anh trai em về rồi.

Khổng Tước vội vàng chạy ra ngoài.

Mọi người có thể nhìn thấy một thanh niên mặc đồ da thú, sau lưng còn đeo một cây cung.

Hắn vác một con lợn rừng, ném mạnh xuống đất.

Mọi người không khỏi tặc lưỡi.

Xem ra cậu em này sức lực rất lớn.

Khổng Tước ra ngoài nói chuyện với thanh niên đó một lúc, sau đó hai người đi vào.

Khổng Tước giới thiệu: Đây là anh trai em, A Đạt.

Anh, đây chính là anh Khương đã cứu mạng em mà em kể với anh đó.

A Đạt tỏ ra rất cảnh giác, hắn trầm giọng nói: Rất cảm ơn các vị đã cứu Khổng Tước, hôm nay cứ ở lại nhà tôi đi.

Nhưng thôn chúng tôi gần đây sắp tế tự tổ tiên, không thích hợp chiêu đãi người ngoài, các vị ngày mai nếu không có chuyện gì, xin hãy rời khỏi đây.

Nghe A Đạt nói, Bàn Tử trừng mắt, lúc này liền có chút tức giận.

Vẫn là Khương Hoa kéo hắn lại, nếu không Bàn Tử thật sự sẽ ra tay.

Khương Hoa bước tới khách khí nói: Nếu Già Long Trại sắp cử

hành lễ tế tự tổ tiên, vậy chúng tôi cũng không tiện làm phiền.

Ngày mai chúng tôi sẽ rời khỏi đây.

A Đạt hơi thở phào nhẹ nhõm, khẽ gật đầu, sau đó liền quay người rời đi.

Khổng Tước cũng đi theo.

Bàn Tử tức giận nói: Ha ha, thái độ của hắn là gì vậy.

Chúng ta cứu mạng em gái hắn, hắn lại muốn đuổi chúng ta đi.

Đúng là một kẻ ăn cháo đá bát.

Hừ, nếu không phải vừa rồi Khương huynh đệ kéo ta lại, xem ta có đánh hắn kêu cha gọi mẹ không.

Hồ Bát Nhất cũng cau mày nói: Thôn này thật sự rất kỳ quái, quỷ dị đến đáng sợ, A Đạt này cũng có chút vấn đề.

Người bình thường nào lại đuổi khách đi.

Hơn nữa còn là ân nhân cứu mạng của em gái hắn.

Shirley Dương thì nhìn về phía Khương Hoa: Khương Hoa, anh có muốn nói gì không.

Khương Hoa như có điều suy nghĩ, sờ cằm nói: Thôn này chắc chắn có điều kỳ quái.

Đợi ngày mai chúng ta rời đi rồi sẽ lặng lẽ quay lại xem thôn này rốt cuộc đang giở trò quỷ gì Sau khi mọi người nói xong, liền làm như không có chuyện gì.

Khổng Tước rất nhanh đã nấu xong thức ăn.

Phải nói, tài nấu nướng của cô rất tốt.

Chương 123

Món ăn xào ra đều rất thơm.

Bàn Tử vừa ăn vừa khen: Em gái Khổng Tước, tay nghề này của em thật là tuyệt.

Khổng Tước có chút ngượng ngùng cười nói: Anh Vương thích ăn thì ăn nhiều một chút.

Trên bàn cơm, anh trai của Khổng Tước, A Đạt, cũng rất trầm mặc ít nói.

Sau bữa cơm, Khổng Tước đưa mọi người đến một căn phòng.

Anh Khương, nhà em không có nhiều phòng, chỉ có thể để các anh chịu thiệt trải nệm nằm dưới đất rồi.

Khương Hoa cười nói: Không sao, có một nơi để ở đã rất tốt rồi.

Ngược lại chúng ta còn phải cảm ơn em đã cho chúng ta ở lại đây.

Nếu không thì phải ngủ ngoài đồng hoang rồi.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Đêm ở Già Long Trại cũng vô cùng tĩnh mịch.

Gần như không có ai nói chuyện, chỉ có tiếng ve kêu và tiếng ếch gọi.

Ngày hôm sau, sau khi mọi người ăn sáng xong, liền từ biệt Khổng Tước rời đi.

Nhìn thấy nhóm của Khương Hoa rời đi, A Đạt thở phào nhẹ nhõm.

Hắn quay đầu nhìn về phía Khổng Tước.

Khổng Tước, lẽ ra em không nên dẫn họ về.

Nếu bị thôn trưởng biết em mang người ngoài vào thôn trong lúc diễn ra đại lễ tế tự, chúng ta đều sẽ gặp phiền phức.

Hơn nữa bạn của em cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Khổng Tước toàn thân run lên, thấp giọng nói: Anh, em cảm kích họ đã cứu mạng em, hơn nữa bây giờ không phải là còn chưa đến lúc cúng tế sao.

A Đạt lắc đầu: Bây giờ cách đại lễ tế tự còn hai ngày, nếu họ bị phát hiện, nhất định sẽ bị thôn trưởng bắt lại để hiến tế.

Khổng Tước toàn thân run rẩy, không dám nói thêm nữa.

Ai, đi thôi, đây là mệnh của ta.

A Đạt thở dài một hơi, quay trở về trong thôn.

Mà một bên khác, nhóm của Khương Hoa sau khi rời khỏi Già Long Trại lại lặng lẽ quay trở lại, bí mật nấp trong rừng cây.

Bọn họ đều là võ giả, giác quan thứ sáu phi thường mạnh mẽ, cũng không sợ rắn độc côn trùng độc trong rừng.

Chúng ta phải đợi đến khi nào.

Bàn Tử đợi đến có chút bực bội, không nhịn được hỏi.

Khương Hoa do dự một lát: Tôi đoán chừng ban đêm sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Chúng ta cứ chờ xem.

Shirley Dương cũng nhíu mày nói: Em nhớ anh trai của Khổng Tước, A Đạt, có nói, Già Long Trại sắp tế tự tổ tiên, không biết là làm gì.

Em đoán sự bất thường của Già Long Trại rất có thể liên quan đến

buổi tế tự này.

Khương Hoa chìm vào trầm tư: Vậy đại lễ tế tự tổ tiên này cũng sắp đến rồi.

Nếu không A Đạt không cần thiết phải đuổi chúng ta đi ngay ngày hôm sau.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Khương Hoa.

Khi đêm đến, giữa toàn bộ Già Long Trại đột nhiên sáng lên một đống lửa, chiếu đỏ rực cả bầu trời đêm.

Từng người dân làng lần lượt từ trong nhà đi ra, giống như những cái xác không hồn, miệng lẩm bẩm những âm phù kỳ quái.

Hơn nữa họ còn nhảy những điệu múa quỷ dị, nhưng không ai nói chuyện.

Toàn bộ Già Long Trại chìm trong sự tĩnh lặng hoàn toàn.

Thấy cảnh này, nhóm của Khương Hoa không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng.

Bàn Tử không nhịn được nói: Sao tôi cảm thấy rợn người thế nhỉ.

Họ đang làm gì vậy.

Nếu là tế tự tổ tiên, vậy tại sao lại không nói một câu nào.

Chỉ ở đây nhảy múa thôi sao.

Nghe Bàn Tử nói, Khương Hoa trong lòng cũng rất nghi hoặc.

Điều này thật sự quá quỷ dị.

Shirley Dương bình tĩnh nói: Chúng ta cứ tiếp tục xem, bây giờ còn chưa nhìn ra được gì.

Đây chỉ là khúc dạo đầu của đại lễ tế tự.

Trong đám người, Khương Hoa cũng phát hiện ra bóng dáng của

Khổng Tước và A Đạt.

Hai người họ đang nhảy múa cùng với dân làng.

Phía trước mọi người có một ông lão, tay cầm một cây gậy đầu lâu, đội một chiếc mũ da thú, trên đó dường như còn nạm bảo thạch.

Rõ ràng ông lão này là người có địa vị tương đối cao trong Già Long Trại.

Khương Hoa suy đoán: Có lẽ đây chính là thôn trưởng của Già Long Trại.

Ở những thôn xóm lạc hậu như thế này, thôn trưởng thường có quyền lực rất lớn, thậm chí có thể quyết định sinh tử của một người.

Sau khi nhảy khoảng một tiếng, dân làng đều lần lượt dừng lại.

Họ quỳ trên mặt đất, ánh mắt bi thương, dường như đang chờ đợi điều gì.

Một lát sau, một ông lão mặc thọ bào đi ra, đến giữa đám đông, lẳng lặng ngồi xuống.

Mà những người xung quanh thì quỳ trên mặt đất bắt đầu tụng những bài ca dao quái dị.

Đây là đang làm gì.

Hồ Bát Nhất cau mày nói.

Khương Hoa cũng nghi ngờ nói: Không phải nói là tế tự tổ tiên sao.

Sao lại để một ông lão đến nhận lễ quỳ lạy của mọi người.

Shirley Dương phỏng đoán: Có phải ông lão này là Tế tư hay nhân vật gì đó quản lý đại lễ tế tự không.

Nhưng một đêm trôi qua, Già Long Trại cũng không có chuyện gì

xảy ra.

Chỉ là ông lão mặc thọ bào kia vẫn luôn nhận nghi lễ tụng niệm của mọi người, không biết đang làm gì.

Bàn Tử ngáp một cái: A buồn ngủ chết mất, những người này rốt cuộc muốn làm gì vậy.

Khương Hoa lắc đầu nói: Xem ra đại lễ tế tự này không phải một ngày là có thể hoàn thành, chúng ta tối nay lại đến.

Mọi người muốn nghỉ ngơi thì có thể vào không gian trữ vật của tôi nghỉ ngơi.

Bàn Tử sáng mắt lên: Ý này hay đó.

Khương Hoa cười cười, tay phải vung lên, đưa tất cả mọi người vào không gian trữ vật.

Bên trong có rất nhiều vật dụng sinh hoạt.

Mọi người dựng mấy cái lều, liền bắt đầu ngủ say.

Đêm hôm sau, nghi lễ cúng tế của Già Long Trại lại bắt đầu.

Ánh lửa từ đống lửa chiếu sáng cả thôn.

Bốn người Khương Hoa trốn trong bụi cỏ, lẳng lặng nhìn một màn này.

Hôm nay nghi lễ cúng tế dường như đã thay đổi.

Sau khi dân làng nhảy múa xong, ông lão mặc thọ bào lại đi ra.

Nhưng lần này, ông ta lại ngồi giữa một đống linh bài.

Dân làng bên dưới thì bắt đầu xếp hàng thắp hương.

Ánh mắt của họ đều mang một tia bi thương.

Nước mắt của Khổng Tước cũng không nhịn được chảy xuống.

Ông lão cầm gậy đầu lâu thì tự mình đi tới, quỳ trên mặt đất cầu nguyện, sau đó thắp nén hương đầu tiên.

Mà những người phía sau cũng theo sau ông lão, thắp hương cho ông lão mặc thọ bào.

Thấy cảnh này, trong lòng mọi người phát lạnh.

Bàn Tử không nhịn được nói: Sao tôi cảm thấy rợn người thế nhỉ.

Hồ Bát Nhất cau mày nói: Họ rốt cuộc muốn làm gì.

Mà Khương Hoa và Shirley Dương liếc nhau.

Họ không phải là muốn xem ông lão mặc thọ bào kia như tế phẩm chứ.

Khi Khương Hoa nói ra câu này, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử giống như bị ma nhập, một lúc lâu không nói nên lời, trong lòng càng là không rét mà run.

Xem người như tế phẩm.

Sao có thể.

Bây giờ đã là thời hiện đại rồi, xã hội nô lệ đã sớm qua đi, làm sao có thể còn có đại lễ tế tự xem con người như tế phẩm.

Dù là ở những thôn xóm cổ xưa nhất trên thế giới, Shirley Dương cũng chưa từng nghe nói ai còn xem người như tế phẩm để tế bái tổ tiên.

Chúng ta cứ tiếp tục xem đã.

Nếu thật sự xem con người như tế phẩm, vậy chúng ta chắc chắn không thể để chuyện như vậy xảy ra.

Khương Hoa trầm giọng nói.

Mọi người đều gật đầu.

Là một con người, đây là lương tri cơ bản nhất.

Xem người như tế phẩm, đó thì khác gì súc vật.

Nghi lễ cúng tế vẫn tiếp tục, ông lão mặc thọ bào kia yên tĩnh đón nhận tất cả dân làng thắp hương.

Có người lấy ra một tấm bảng gỗ.

Ông lão mặc thọ bào dùng dao nhỏ rạch ngón tay, nhỏ máu lên trên tấm bảng gỗ.

Sau đó lại có thợ mộc dùng dao nhỏ khắc cái gì đó.

Đây không phải là đang làm linh bài cho ông lão kia chứ.

Khương Hoa trầm giọng nói: Rất có thể, nếu không không cần thiết phải để ông lão mặc thọ bào nhỏ máu lên đó.

Thấy cảnh này, mọi người có thể cảm nhận được, suy đoán trong lòng họ đã dần dần biến thành sự thật.

Những chuyện xảy ra trước mắt, ngoại trừ việc xem người như tế phẩm, họ không nghĩ ra được lời giải thích thứ hai.

Chúng ta lại xem họ sẽ làm gì.

Lúc này, trong đại lễ tế tự của Già Long Trại, có người dắt một con trâu qua.

Con trâu kia dường như đã đoán được kết cục của mình, đôi mắt to lớn không ngừng chảy nước mắt, Muu Muu kêu lên.

Sau một khắc, đồng tử của nhóm Khương Hoa co rụt lại.

Tất cả dân làng vây quanh con trâu kia, sau đó dùng dao đâm vào cổ trâu, từ mấy đại hán khỏe mạnh, vững vàng giữ chặt thân thể con trâu, để nó không thể giãy giụa.

Phụt.

Máu tươi của con trâu đột nhiên phun ra.

Tất cả dân làng vậy mà há miệng, nhận lấy lễ tẩy rửa bằng máu trâu.

Sau đó có mấy người dân làng, nhanh nhẹn xẻ con trâu thành từng khúc, đặt vào trong bát của mọi người.

Người dân Già Long Trại cứ như vậy mà ăn sống thịt bò.

Nhóm của Khương Hoa nhìn mà không rét mà run.

Họ có thể nhìn thấy rõ, những người dân làng này đều ăn miệng đầy máu tươi, giống như một đám ma quỷ.

Sắc mặt Bàn Tử hơi tái nhợt.

Chương 124

Cảnh tượng này đối với hắn quá sốc, thật sự quá rung động.

Những người này thật là buồn nôn.

Ọe, tôi cảm thấy mình vừa ăn cơm xong, đều sắp nôn ra rồi.

Sắc mặt Khương Hoa cũng có chút khó coi, bí mật của Già Long Trại này xem ra còn vượt xa tưởng tượng của bọn họ.

Ánh mắt Hồ Bát Nhất lộ ra lửa giận, anh ta đã hơi không nhịn được.

Hồ Bát Nhất từng đi lính, tự nhiên không thể chịu được những chuyện thế này.

Khương Hoa, chúng ta khi nào động thủ.

Bọn họ e rằng thật sự muốn coi người sống là vật tế rồi.

Chúng ta có nên ngăn cản bọn họ ngay bây giờ không.

Khương Hoa lắc đầu, bình tĩnh nói: Bây giờ vẫn chưa phải lúc, chúng ta cần điều tra rõ ràng bí mật đằng sau Già Long Trại này.

Nếu không, dù bây giờ chúng ta có ngăn cản bọn họ thì sau này vẫn sẽ xảy ra chuyện tương tự.

Chỉ có tìm ra nguyên nhân, xem tại sao Già Long Trại lại làm như vậy, mới có thể bốc thuốc đúng bệnh, giải quyết triệt để tất cả chuyện này.

Sau khi mọi người ăn xong thịt bò sống, lại tiếp tục quỳ trên đất cầu nguyện, dường như đang cầu xin tổ tiên phù hộ.

Đêm dần trôi qua.

Trời đã tờ mờ sáng, vị thôn trưởng tay cầm cây gậy đầu lâu, ánh mắt lóe lên một tia sáng.

Hắn đứng dậy, trầm giọng nói: Các huynh đệ Già Long Trại, ngày tế lễ bảy năm một lần cuối cùng cũng đã đến.

Mọi người chuẩn bị một chút, chúng ta phải đến Tổ Địa rồi.

Vâng.

Các thôn dân xung quanh đáp lời.

Rất nhanh, có người trong đám thôn dân đã chảy nước mắt.

Một đám trai tráng dùng dây thừng trói lão nhân mặc áo thọ lại, sau đó cùng nhau khiêng vào hậu sơn của Già Long Trại.

Ánh mắt Khương Hoa lóe lên một tia sáng.

Cuối cùng cũng bắt đầu rồi.

Chúng ta đi, theo sau bọn họ.

Xem rốt cuộc bọn họ định làm gì.

Bốn người Khương Hoa đều là võ giả, đi lại trong rừng cây về cơ bản sẽ không phát ra tiếng động gì.

Bọn họ đi theo đám người Già Long Trại, tiến vào hậu sơn.

Nơi này là một khu mộ địa quỷ dị.

Trên cây cối treo đầy đầu trâu, còn có từng nén hương đang cháy, khói lượn lờ bốc lên.

Đám người đặt bài vị của lão nhân trước một ngôi mộ, sau đó cung kính quỳ lạy.

Tiếp đó, họ lại khiêng lão nhân đến bên một con sông nhỏ.

Con sông này không lớn, rộng chừng mười mấy mét.

Bên bờ sông đã sớm chuẩn bị sẵn bè tre.

Đám người trói lão nhân lên một chiếc bè tre.

Lão nhân mặc áo thọ trợn to mắt, trong mắt dường như mang theo một tia bi thương, nhưng không nói lời nào.

Thôn trưởng chỉ cây gậy đầu lâu về phía trước.

Mọi sự đã sẵn sàng.

Già Long Trại chúng ta lại đến Tổ Địa.

Xuống sông.

Đám người đẩy bè tre xuống sông.

Trong rừng, Khương Hoa khẽ nhíu mày.

Nếu họ xuống sông thì làm sao mà theo dõi được nữa.

Bàn Tử cũng hỏi: Khương Hoa, chúng ta phải làm sao bây giờ.

Bỗng nhiên trong lòng Khương Hoa nảy ra một ý.

Hắn nói với mọi người: Các người đều vào không gian trữ vật của tôi đi.

Shirley Dương và những người khác dù có chút nghi hoặc nhưng cũng không nói gì thêm, lần lượt tiến vào không gian trữ vật.

Khương Hoa nhân lúc đám người không chú ý, ném Xích Long Lệnh ra, vừa vặn rơi vào bên cạnh hành lý của họ.

Mà bản thân Khương Hoa thì ngay khoảnh khắc Xích Long Lệnh được ném ra đã lặng lẽ tiến vào không gian bên trong.

Biện pháp của Khương Hoa rất đơn giản, đó là trốn trong không gian trữ vật, để mặc người của Già Long Trại đưa họ đến Tổ Địa.

Mà Khương Hoa là chủ nhân của Xích Long Lệnh, tự nhiên có thể cảm ứng được chuyện xảy ra bên ngoài từ trong không gian trữ vật.

Sau khi Khương Hoa nói phương pháp này với mọi người, Shirley Dương không nhịn được cười.

Khương Hoa, cách này mà cậu cũng nghĩ ra được.

Tuy nhiên chỉ có Khương Hoa mới có thể cảm ứng được chuyện bên ngoài.

Shirley Dương, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử chỉ có thể nghe Khương Hoa thuật lại.

Bên ngoài, theo lệnh của thôn trưởng, bè tre bắt đầu xuôi dòng.

Mọi người đều im lặng đứng trên bè.

A Đạt cũng ở trong đám người.

Anh ta thở dài, tay cầm một cây cung, trên lưng còn đeo một túi tên.

Anh ta là Thần Tiễn Thủ nổi danh nhất của Già Long Trại, dựa vào cung tên của mình đã săn g·iết không biết bao nhiêu con mồi.

Lúc này, một thanh niên đi đến bên cạnh A Đạt.

A Đạt ca, anh nói tại sao chúng ta phải coi Tứ A Công là vật tế.

Chúng ta hiến tế trâu bò dê cừu không được sao.

Coi người sống làm vật tế, đây chính là súc sinh mà.

A Đạt thở dài, lắc đầu nói: Thiết Ngưu, cậu bây giờ còn nhỏ, chưa trải qua đại điển tế lễ lần trước, không biết tình hình thế nào đâu.

Nếu chúng ta không hiến tế người, cả thôn sẽ gặp phải tai họa.

Thiết Ngưu có chút không tin: Sao có thể chứ.

Chẳng lẽ còn có thứ gì có thể g·iết nhiều người chúng ta như vậy sao.

A Đạt thở dài một hơi.

Đây chính là lời nguyền của Già Long Trại chúng ta.

A Đạt ca, rốt cuộc là thứ gì vậy.

A Đạt do dự một chút rồi nói: Cậu chỉ cần biết, đây là số mệnh của Già Long Trại chúng ta là được rồi.

Khương Hoa trong không gian trữ vật nghe rõ mồn một.

Sắc mặt hắn rất khó coi.

Thật sự là muốn hiến tế con người.

Rốt cuộc bọn họ đang hiến tế cho ai.

Thần linh.

Hay là yêu quái.

Từng câu hỏi hiện lên trong lòng Khương Hoa.

Mà trên Già Long Sơn không xa, đoàn người của Hoắc gia cuối cùng đã đến nơi phát hiện linh quả.

Điền Hoằng Càng nhìn về phía trước không xa.

Nơi đó có một gốc cây xanh biếc, trên đó có bảy quả đỏ mọng, nhìn thôi đã thấy thèm.

Điền Hoằng Càng cảm ứng một chút, lập tức vui mừng.

Ha ha, đây quả thật là một cây linh quả.

Hoắc gia chúng ta phát tài rồi, lại có bảy quả linh quả.

Có bảy quả linh quả này, Hoắc gia chúng ta ít nhất có thể tạo ra bảy vị võ giả.

Đối với những gia tộc như họ, có thể sinh ra một võ giả là có thể kéo dài huy hoàng của gia tộc thêm mấy chục năm.

Nghe Điền Hoằng Càng nói, Hoắc Văn An cũng lộ vẻ vui mừng

khôn xiết.

Điền thúc, tốt quá rồi.

Chúng ta vậy mà phát hiện được bảy quả linh quả.

Điền Hoằng Càng cười ha hả nói: Tiểu An, tiếc là con không tu luyện võ đạo, nếu không con cũng có thể nhận được một quả linh quả.

Chuyến đi này của họ thật quá đáng giá.

Điền Hoằng Càng vui vẻ nói: Lấy hộp ngọc tới đây, ta muốn đích thân hái chúng xuống.

Rất nhanh có người lấy ra mấy hộp ngọc đã được chuẩn bị từ trước.

Mà chỉ có những đại gia tộc như Hoắc gia mới biết, hộp ngọc có thể đảm bảo hiệu quả của linh quả không bị thất thoát.

Điền Hoằng Càng đi về phía cây linh quả.

Bỗng nhiên, một luồng gió tanh nổi lên.

Điền Hoằng Càng cảm nhận được nguy cơ trong lòng, không chút do dự, hắn lập tức lăn một vòng, né sang bên cạnh.

Rầm.

Ngay khoảnh khắc Điền Hoằng Càng né được, chỗ hắn vừa đứng đã bị một cái đuôi rắn khổng lồ đập ra một cái hố to.

Nếu vừa rồi Điền Hoằng Càng chậm một chút, e rằng hắn đã biến thành một đống thịt vụn.

Đây là thứ gì.

Điền Hoằng Càng kinh hãi trong lòng.

Bỗng nhiên, tất cả mọi người kinh hô lên.

Một con đại xà vô cùng khổng lồ xuất hiện trước mắt họ.

Con đại xà này dài ít nhất hai ba mươi mét, bề ngang cũng phải ba bốn mét.

Yêu thú hộ vệ.

Sắc mặt Điền Hoằng Càng vô cùng khó coi.

Lúc trước hắn không thấy cây linh quả này có yêu thú, còn tưởng rằng do Già Long Sơn độc trùng khắp nơi nên yêu thú không dám ở lại đây.

Không ngờ cây linh quả này thật sự có yêu thú bảo vệ.

Điền Hoằng Càng liếc nhìn cây linh quả, nghiến răng.

Yêu thú hộ vệ thì sao chứ.

Ta là võ giả nhất phẩm, bên cạnh còn có nhiều súng ống như vậy, chẳng lẽ còn sợ một con đại xà hay sao.

Bảy quả linh quả này trị giá hơn mười tỷ.

Đến bước này, không ai dễ dàng từ bỏ.

Tất cả mọi người cùng ta tấn công con súc sinh này.

Điền Hoằng Càng hét lớn.

Bằng Bằng Rầm.

Mọi người nghe lệnh, không nói hai lời, lập tức giơ súng lên, bắn về phía đại xà.

Đạn bắn vào lớp vảy của nó, nhưng điều bất ngờ đã xảy ra.

Keng.

Chương 125

Đạn va vào vảy, tóe lửa rồi bị bật ra, không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào cho con đại xà.

Thấy cảnh này, đồng tử Điền Hoằng Càng co rụt lại.

Lực phòng ngự của con đại xà này quá mạnh, đạn cũng không xuyên thủng.

Vậy hắn chỉ là một võ giả nhất phẩm, chẳng phải là ngay cả phá phòng cũng không làm được.

Con đại xà cuối cùng cũng bị chọc giận.

Đôi mắt như vảy lân của nó lộ ra màu đỏ như máu, rồi bỗng nhiên lao về phía đám người.

A.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

Từng tộc nhân Hoắc gia bị con đại xà đâm ngang thành hai nửa.

Điền Hoằng Càng nheo mắt, rút ra một thanh đại đao, định xông lên tấn công.

Nhưng đại đao chém vào vảy rắn, chỉ để lại một v·ết m·áu nhỏ, ngay cả máu tươi cũng không chảy ra.

Điền Hoằng Càng không nói hai lời, lập tức nhảy lùi lại.

Hắn tóm lấy Hoắc Văn An, hét lớn một tiếng: Mọi người mau chạy đi, chạy được người nào hay người đó.

Còn chính hắn thì lao lên một cây đại thụ, di chuyển trên tán cây, mang theo Hoắc Văn An chạy trốn về phía xa.

Nước sông róc rách.

Sương mù phiêu đãng hai bên bờ, tạo nên một khung cảnh đặc biệt.

Họ đã tiến sâu vào trong Già Long Sơn.

Mấy chiếc bè tre nhỏ trôi theo dòng nước, người của Già Long Trại đều vẻ mặt nghiêm túc đứng trên bè, cảnh giác nhìn bốn phía.

Bỗng nhiên phía trước xuất hiện một cái sơn động.

Thôn trưởng Già Long Trại ánh mắt ngưng lại, mở miệng nói: Mọi người cẩn thận một chút, chúng ta đã đến động Thủy Trệ Phong, đừng kinh động đến chúng.

Thôn trưởng, chúng tôi biết rồi.

Mọi người nhao nhao gật đầu.

Bọn họ đời đời sống ở đây, tự nhiên biết sự đáng sợ của Thủy Trệ Phong.

Bè tre dần dần đi vào trong động.

Dòng nước trong sơn động rất xiết.

Mọi người đang cố gắng chống đỡ bè tre, để nó không bị dòng nước cuốn đi.

Bỗng nhiên, họ tiến vào một hang động, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, thanh niên tên Thiết Ngưu lập tức lộ vẻ sợ hãi.

Đây, đây là cái gì.

Chỉ thấy trên đỉnh động treo lủng lẳng từng cỗ thây khô, những thây khô này bị bọc trong tượng đất, trông có vẻ đáng sợ.

A Đạt không khỏi an ủi: Thiết Ngưu, cậu đừng sợ, đây đều là tượng người, bọn chúng đã c·hết từ lâu rồi.

Thôn trưởng bên cạnh cũng nói: Mọi người đừng sợ, chỉ cần không động vào những tượng người này thì sẽ không có chuyện gì.

Thiết Ngưu run rẩy nói: Thôn, thôn trưởng, lỡ như đụng phải những tượng người này thì sao.

Thôn trưởng cầm gậy đầu lâu trầm giọng nói: Vậy là kinh động đến Thủy Trệ Phong ở đây, tất cả chúng ta đều phải c·hết ở chỗ này.

Thiết Ngưu lập tức không dám nói thêm nữa.

Cùng lúc đó, trong không gian trữ vật của Xích Long Lệnh, Khương Hoa quan sát tất cả mọi chuyện bên ngoài.

Hắn nhìn thấy những tượng người này, cũng không nhịn được nhíu mày.

Những tượng người này nhìn ít nhất cũng có lịch sử hơn hai nghìn năm.

Già Long Trại sẽ không có chuyện gì đâu.

Khương Hoa thầm thở dài.

Già Long Trại này đã dám đi qua đây, vậy khẳng định là có chút chắc chắn.

Nghe lời của thôn trưởng, chỉ cần không động lung tung vào những kén người này, hẳn là sẽ không sao.

Nhưng đúng lúc này, sự cố đã xảy ra.

Phía trên đỉnh động bỗng nhiên xuất hiện một cái cửa hang.

Có hai người từ trên đó rơi xuống, còn làm rơi cả mấy cái kén người xung quanh cửa hang.

Rầm.

Hai người kia cùng mấy cái kén người đều rơi xuống nước.

Thấy cảnh này, người của Già Long Trại đều ngây tại chỗ.

Mà Khương Hoa cũng sững sờ một chút, sau đó nhận ra hai người rơi xuống từ cửa hang.

Đó lại là Điền Hoằng Càng và Hoắc Văn An.

Đây là chuyện gì.

Kỳ thực Điền Hoằng Càng và Hoắc Văn An vì hái cây linh quả kia mà chọc phải yêu thú hộ vệ, còn bị truy sát.

Trong tình thế cấp bách, Điền Hoằng Càng liền chạy về hướng Trùng Cốc.

Nào ngờ khi họ chạy đến đây, cả người lập tức bị sụp xuống, vừa vặn rơi ngay trước mặt mọi người.

Thôn trưởng Già Long Trại sau khi thấy cảnh này, lập tức nheo mắt.

Mọi người mau chạy đi.

Thủy Trệ Phong sắp đến rồi.

Đừng quản nhiều như vậy, ném hết đồ đạc xuống nước đi.

Chúng ta phải mau rời khỏi đây.

Nghe lời thôn trưởng, trên mặt mọi người cũng lộ vẻ kinh hoảng.

Nhao nhao ném những hành lý không cần thiết xuống nước, sau đó liều mạng chèo về phía trước, muốn rời khỏi nơi này.

Mà Xích Long Lệnh của Khương Hoa, cũng không may bị ném xuống nước.

Mẹ kiếp.

Khương Hoa không nhịn được chửi một câu.

Khi Xích Long Lệnh rơi xuống mặt nước, Khương Hoa nhìn thấy

một cảnh tượng kinh khủng.

Trong nước, từng con côn trùng màu đỏ, lớn chừng ngón tay cái, nhao nhao từ trong trứng chui ra.

Đây chính là Thủy Trệ Phong khiến người ta nghe mà biến sắc.

Chúng sẽ ăn sạch mọi sinh vật sống.

Còn có mấy cái kén người rơi xuống nước, bên trong cơ thể kén người cũng lộ ra từng quả trứng màu trắng, những con côn trùng Thủy Trệ Phong màu đỏ bắt đầu từ trong những quả trứng này chui ra.

Nhìn thấy đám côn trùng này, Khương Hoa cũng không khỏi tê cả da đầu.

Trông thật sự đáng sợ.

Hắn vốn còn định ra khỏi Xích Long Lệnh, bây giờ lập tức dẹp ý nghĩ đó.

Vẫn nên đợi những con côn trùng màu đỏ này tản đi rồi hãy nói.

Điền Hoằng Càng và Hoắc Văn An rơi xuống nước cuối cùng cũng tỉnh táo lại, họ nhìn thấy cảnh tượng xung quanh, lập tức tê cả da đầu.

Tiểu An, chúng ta mau chạy đi.

Đừng ở trong nước.

Rốt cuộc đây là thứ gì vậy.

Điền Hoằng Càng cảm nhận được một luồng nguy cơ sinh tử.

Hắn không do dự, trực tiếp kéo Hoắc Văn An, bơi về phía vách đá.

Nơi đó nước rất cạn, có thể nhanh chóng chạy về phía trước.

Những con Thủy Trệ Phong này đã phát hiện ra người của Già

Long Trại, cùng với Điền Hoằng Càng bọn họ.

Chúng điên cuồng lao về phía mấy chiếc bè tre, cắn xé đáy bè.

Chết tiệt, đám côn trùng này ngay cả tre cũng cắn được.

Thôn trưởng, bè của chúng ta bị vào nước rồi.

Làm sao bây giờ.

Còn Tứ A Công nữa, chúng ta có cần đến Tổ Địa nữa không.

Người của Già Long Trại trên mặt đều lộ vẻ hoảng sợ.

Chen chúc chèo bè, muốn nhanh chóng rời khỏi cái nơi quái quỷ này.

Nhưng Thủy Trệ Phong xung quanh đang nhảy loạn xạ trong nước, vẻ hung tợn của chúng khiến lòng mọi người lạnh toát.

Thôn trưởng nghiến răng nói: Hai người cõng Tứ A Công lên, chúng ta nhất định phải đưa đi hiến tế, nếu không người Già Long Trại chúng ta đều phải c·hết.

Còn nữa, cho mấy người ở lại đoạn hậu, thu hút sự chú ý của đám Thủy Trệ Phong này.

Mọi người do dự một chút.

Thôn trưởng hét lớn: Các người có còn muốn sống không.

Các người hãy nghĩ đến vợ con của mình đi.

Các người chẳng lẽ muốn để họ cũng phải c·hết sao.

Nghe câu này, ánh mắt mọi người lập tức trở nên kiên định.

Đúng vậy, họ còn có vợ con.

Cho nên nhất định phải đưa Tứ A Công đến Tổ Địa hiến tế.

Có hai người đàn ông to lớn giải dây thừng cho Tứ A Công, rồi

cõng ông ta lên lưng.

Đột nhiên, trước mắt mọi người xuất hiện một bãi cạn.

A Đạt trên mặt lộ vẻ vui mừng.

Thôn trưởng, ngài mau nhìn phía trước, nơi đó có một bãi cạn, chúng ta có thể đến đó trốn một chút.

Thôn trưởng cũng không do dự.

Ừm, mọi người theo ta đi.

Không cần quản mấy cái bè tre này nữa.

Mọi người nhao nhao đi về phía trước.

May mà bãi cạn khoảng cách rất gần, tất cả mọi người đều đến nơi, không có ai t·hương v·ong.

Chương 126

Mọi người thở phào một hơi.

Mọi người không sao chứ.

Thôn trưởng, tôi không sao.

Tôi cũng không sao.

Thôn trưởng thở phào nhẹ nhõm, Vậy thì tốt rồi.

Lúc này, Điền Hoằng Càng và Hoắc Văn An cũng phát hiện ra nơi này.

Tiểu An, chúng ta mau qua đó.

Lúc này, trong sông đã biến thành một biển màu đỏ.

Họ căn bản không dám xuống sông, nếu không sẽ nhanh chóng bị ăn thành một bộ xương.

Điền Hoằng Càng tóm lấy Hoắc Văn An, chân đạp một cái, nhấc một ngụm chân khí, đi như bay trên vách đá.

Hắn xoay người một cái, liền đưa Hoắc Văn An đến bãi cạn.

Mà Thủy Trệ Phong trong sông thậm chí còn muốn nhảy lên cắn hai người họ.

Các ngươi rốt cuộc là ai.

Thôn trưởng đi tới, trầm giọng nói: Ngươi có biết đây là địa bàn của Già Long Trại ta không.

Hơn nữa các ngươi vừa rồi suýt nữa đã hại c·hết chúng ta.

A Đạt và mấy vị thợ săn đều rút cung tên nhắm vào họ, ánh mắt đầy vẻ cảnh giác.

Điền Hoằng Càng cũng biết mình đuối lý.

Nếu không phải họ đột nhiên rơi xuống, cũng sẽ không kinh động đến Thủy Trệ Phong trong sông.

Hắn ngượng ngùng cười nói: Chuyện vừa rồi rất xin lỗi, chúng tôi cũng không phải cố ý.

Thôn trưởng vẫn tức giận quát: Các người từ đâu đến.

Đến Già Long Sơn này làm gì.

Điền Hoằng Càng khẽ nhíu mày, nhưng vẫn không nổi giận.

Thật sự xin lỗi, chúng tôi là đội hái thuốc từ nơi khác đến, nghe nói trên Già Long Sơn này có một số dược liệu chúng tôi cần, cho nên tổ chức người đến đây hái thuốc.

Thôn trưởng trên mặt vẫn có chút nghi ngờ, nhưng lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm, xem ra người này không phát hiện ra họ đang hiến tế người sống.

Vấn đề này nếu bị phát hiện, thôn trưởng trong lòng rất rõ ràng, người trong thôn họ có lẽ cũng sẽ bị bắt đi.

Cho nên Già Long Trại mới bài ngoại như vậy, về cơ bản không bao giờ chào đón người ngoài.

Vậy tại sao các người lại ở đây.

Điền Hoằng Càng cười khổ nói: Chúng tôi đang hái thuốc thì bỗng nhiên xuất hiện một con đại xà, con đại xà kia dài khoảng hai ba mươi mét, người trong đội hái thuốc của chúng tôi phần lớn đều c·hết trong miệng nó.

Chỉ còn lại hai chúng tôi may mắn thoát ra được.

Đại xà.

Thôn trưởng trong lòng khẽ động.

Hắn là thôn trưởng Già Long Trại, tự nhiên biết trên Già Long Sơn này có một con đại xà rất đáng sợ.

Bình thường họ đi săn cũng không dám đến lãnh địa của con đại xà này.

Không ngờ người trước mắt này vận khí kém như vậy, lại gặp phải con đại xà kia.

Thôn trưởng trong lòng có chút hả hê.

Bất quá hắn trên mặt vẫn không lộ vẻ gì.

Ừm, đã các người thoát khỏi nguy hiểm rồi, vậy thì mau rời khỏi đây đi, chúng tôi còn phải đi tế tự tiên tổ, người ngoài xông vào đây không thích hợp.

Hơn nữa ở đây cũng rất nguy hiểm.

Các người vẫn nên mau rời khỏi Già Long Sơn đi.

Điền Hoằng Càng cười nói: Ừm, vậy chúng tôi sẽ không làm phiền.

Chuyện vừa rồi, thật sự có chút xin lỗi.

Thôn trưởng khoát tay nói: Đã các người không phải cố ý, vậy lần này coi như xong.

Nói xong, liền nói với người của Già Long Trại: Mọi người thu dọn đồ đạc, chúng ta bây giờ mau đi, rời khỏi cái nơi quái quỷ này.

Vâng.

Người của Già Long Trại nhao nhao rời đi.

Trong sơn động chỉ còn lại hai người Điền Hoằng Càng.

Hoắc Văn An có chút nhíu mày nói: Điền thúc, con luôn cảm thấy

bọn họ có chút không đúng, lúc nãy con thấy họ trói một người.

Điền Hoằng Càng lại không để ý, khoát tay nói: Kệ bọn họ đi, Tiểu An, con phải nhớ kỹ ra ngoài hành tẩu giang hồ, tốt nhất đừng xen vào việc của người khác.

Nếu không với tình huống vừa rồi, chúng ta sớm đã bị họ g·iết c·hết rồi.

Hoắc Văn An ánh mắt khẽ giật mình.

Điền Hoằng Càng cười nói: Tiểu An, con còn phải học hỏi nhiều lắm.

Ai, chúng ta lần này thật sự là tổn binh hao tướng, không chỉ không hái được linh quả, mà còn c·hết nhiều người như vậy.

Nói đến đây, sắc mặt Điền Hoằng Càng mang theo một tia tự trách.

Nếu hắn có thể cẩn thận một chút, sớm phát hiện ra con đại xà đáng sợ kia, những người này kỳ thực đều không cần phải c·hết.

Điền Hoằng Càng trên mặt mang một tia chán nản.

Ai, Tiểu An, ta bây giờ đã già rồi, chờ sau khi trở về, ta sẽ từ chức cung phụng của Hoắc gia.

Ta đã không xứng làm cung phụng của Hoắc gia nữa.

Hoắc Văn An vội vàng nói: Điền thúc, chuyện này cũng không thể trách chú được, đổi lại là người khác, gặp phải con đại xà kia, có thể thoát được một mạng đã là rất tốt rồi.

Bên trong không gian của Xích Long Lệnh, Khương Hoa đem chuyện xảy ra bên ngoài, đều lần lượt nói cho mọi người nghe.

Thủy Trệ Phong.

Đây là cái gì.

Bàn Tử nghi ngờ hỏi: Thứ này rất đáng sợ sao.

Khương Hoa gật đầu, Ừm, nhìn cũng giống như cá ăn thịt người, chúng ta nếu bây giờ ra ngoài, e là cũng bị chúng ăn không còn một mẩu xương.

Nghe câu này, Bàn Tử lập tức giật mình.

Vậy chúng ta vẫn nên đợi cái gì đó Thủy Trệ Phong rời đi rồi mới ra ngoài.

Ừm, tôi cũng nghĩ vậy.

Một bên Shirley Dương trầm ngâm: Khương Hoa, cậu nói vừa mới xuất hiện là Điền Hoằng Càng bọn họ.

Mọi người đều nhớ lại đám người áo đen đi cùng.

Bọn họ đến Già Long Sơn làm gì.

Thật sự là hái thuốc sao.

Khương Hoa lắc đầu, hắn vừa rồi từ trong cuộc đối thoại của Điền Hoằng Càng và Hoắc Văn An đã biết được mục đích của họ.

Làm sao có thể.

Tên Điền Hoằng Càng kia vừa nhìn đã biết là võ giả, hơn nữa còn là một võ giả nhập phẩm.

Nếu là dược liệu thông thường, sao có thể cần hắn ra tay.

Đó là cái gì.

Linh quả.

Nghe được cái tên này, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Ánh mắt Bàn Tử càng lộ vẻ kích động.

He he, Khương Hoa, nếu chúng ta quay lại hái trộm linh quả, cậu thấy thế nào.

Linh quả này chính là bảo bối trị giá hơn một tỷ đó.

So với đồ cổ gì đó, giá trị của linh quả này còn cao hơn nhiều.

Khương Hoa cười lắc đầu, Bàn Tử, cậu nghĩ nhiều quá rồi, đầu tiên chúng ta không biết linh quả ở đâu, hơn nữa gần đó còn có một con đại xà yêu thú bảo vệ, chúng ta không rõ tình hình mà cứ tùy tiện đến đó, bị đại xà ăn thịt lúc nào không hay.

Hồ Bát Nhất nói: Bàn Tử, cậu có thể đừng tham tiền như vậy không.

Chúng ta đến Lĩnh Nam Trùng Cốc là để tìm Mộ Trần Châu, chuyện này quan hệ đến mạng sống của chúng ta, cậu còn có tâm tư đi tìm bảo bối gì nữa.

Bàn Tử lúng túng gãi đầu, Ha ha, quen rồi, quen rồi.

Shirley Dương hỏi: Khương Hoa, vậy chúng ta khi nào ra ngoài.

Khương Hoa nói: Để tôi xem tình hình bên ngoài đã.

Khương Hoa đưa ý thức ra ngoài dò xét.

Hắn thở phào nhẹ nhõm nói: Được rồi, Thủy Trệ Phong bên ngoài đã tản đi, hơn nữa Già Long Trại và Điền Hoằng Càng bọn họ đã rời khỏi đây rồi.

Lát nữa lúc ra ngoài, các người hãy đi theo sau tôi, cẩn thận những con Thủy Trệ Phong lẻ tẻ xung quanh.

Ừm.

Ba người đều nghiêm túc gật đầu.

Khương Hoa tâm niệm vừa động, liền chuyển Shirley Dương và

mọi người ra ngoài.

Lúc này Xích Long Lệnh đang lẳng lặng nằm dưới nước.

Khương Hoa không chần chừ, trực tiếp cầm lấy Xích Long Lệnh, sau đó thân thể nhảy lên, vọt ra khỏi mặt nước.

Hắn một chân đạp lên vách đá, phóng về phía bãi cạn kia.

Mà Shirley Dương mấy người cũng theo sau hắn.

Cùng lúc đó, Thủy Trệ Phong trong sông lần nữa phát hiện ra Khương Hoa và mọi người.

Lũ côn trùng màu đỏ dày đặc bắt đầu tập kết lại, nếu người nào mắc chứng sợ lỗ sẽ không nhịn được mà sợ đến ngất đi.

May mà mọi người đều là võ giả, nhẹ nhàng đến được bãi cạn, không bị thương gì.

Bàn Tử có chút tò mò bắt một con Thủy Trệ Phong lên quan sát.

Con Thủy Trệ Phong này lớn chừng ngón tay cái, toàn thân màu đỏ, đầu còn mọc ra những chiếc răng nhỏ li ti, trông rất hung tợn đáng sợ.

Má ơi, thứ này hung thật.

Con Thủy Trệ Phong bị Bàn Tử bắt trong tay vẫn không ngừng giãy giụa, muốn cắn Bàn Tử một miếng.

Bàn Tử ném nó xuống đất, một chân giẫm bẹp.

Shirley Dương nói: Chúng ta đi nhanh lên, người của Già Long Trại đã đi xa rồi, chậm nữa là chúng ta không theo kịp họ đâu.

Khương Hoa gật đầu, Ừm, chúng ta đi ngay.

Đám người dọc theo bãi cạn đi ra ngoài.

Rất nhanh liền thấy được một lối ra.

Sau khi Khương Hoa và mọi người ra khỏi đó, trước mắt là một khoảng không quang đãng, đây là một khu rừng nguyên sinh.

Cây cối đều vô cùng cao lớn, cành lá sum suê, ngay cả ánh mặt trời cũng không lọt qua được.

Nhìn khu rừng nguyên sinh rộng lớn này, Shirley Dương lấy ra một cái la bàn.

Nhưng ngay sau đó, cô liền sững sờ.

Ừm.

Shirley, sao vậy.

Khương Hoa thấy bộ dạng của cô, không nhịn được hỏi.

La bàn mất tác dụng rồi.

Shirley Dương chỉ vào la bàn trong tay nói: Cái la bàn này mất linh rồi, hẳn là gần đây có từ trường gì đó, giống như ở Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nghe Shirley Dương nói, Hồ Bát Nhất nhíu mày, cũng từ trong ba lô lấy ra một cái la bàn màu vàng.

La bàn của tôi cũng không linh nghiệm.

Hồ Bát Nhất bất đắc dĩ nói.

Khương Hoa khẽ nhíu mày, Xem ra sự nguy hiểm của Trùng Cốc này vượt xa tưởng tượng của chúng ta rồi.

Nếu là người bình thường đi vào khu rừng này, mất phương hướng rồi thì e là rất khó ra ngoài.

Hơn nữa khu rừng nguyên sinh này lớn như vậy, bên trong có nguy hiểm gì cũng không ai biết.

Shirley Dương đề nghị: Chúng ta cứ đi theo dấu chân trên mặt đất

trước đã.

Ừm, bây giờ cũng chỉ có thể như vậy.

Khương Hoa lắc đầu nói: Tôi quan sát địa hình xung quanh trước đã.

Hắn vận chuyển Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, xem địa khí xung quanh sẽ di chuyển về hướng nào.

Nói chung, mộ huyệt đều được xây ở nơi có phong thủy tốt.

Phong thủy coi trọng tàng phong tụ khí, thiên nhân hợp nhất.

Cho nên thường là nơi địa khí tụ tập.

Khương Hoa chỉ cần đi theo hướng chảy của địa khí này, là có thể biết được phương hướng của Lĩnh Nam Trùng Cốc.

Ở đây.

Mọi người đi theo tôi.

Ánh mắt Khương Hoa lóe lên một tia sáng, đi về một hướng, những người khác cũng đều theo sau hắn.

Khu rừng nguyên sinh này rất nguy hiểm.

Không chỉ có cây cối tươi tốt, còn có rất nhiều thứ không nhìn thấy được, ví dụ như rắn độc, độc trùng.

Thậm chí có những loài thực vật tỏa ra khí thể cũng có thể khiến bạn mất mạng.

Đoàn người Khương Hoa đi khoảng nửa giờ sau, lập tức ánh mắt ngưng lại.

Họ phát hiện dấu chân trên mặt đất.

Đây là dấu chân của ai.

Shirley Dương hỏi.

Khương Hoa cẩn thận quan sát.

Chương 127

Đây là của Điền Hoằng Càng bọn họ.

Trên đất chỉ có dấu chân của hai người.

Nếu là người của Già Long Trại, dấu chân chắc chắn không chỉ có chừng này.

Nghe Khương Hoa nói, mọi người đều sững sờ.

Ặc, bọn họ không phải là lạc đường rồi chứ.

Hồ Bát Nhất suy đoán.

Tôi nghĩ chắc là vậy.

Khương Hoa nhún vai nói.

Đi thôi, dấu chân này là mới để lại, họ hẳn là cách chúng ta không xa.

Đám người tiếp tục đi về phía trước.

Quả nhiên, đi được bảy tám phút sau, họ liền thấy được hai người Điền Hoằng Càng.

Chỉ là lúc này trạng thái của hai người có chút không ổn.

Trên người Điền Hoằng Càng đã nhuốm đầy v·ết m·áu.

Còn Hoắc Văn An thì sắc mặt tái nhợt.

Hai người dựa vào nhau, cảnh giác nhìn xung quanh.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Hai người họ làm sao vậy.

Khương Hoa bỗng nhiên ánh mắt ngưng lại.

Không tốt, các người nhìn trên mặt đất đi.

Chỉ thấy trên mặt đất có một vệt hằn, giống như bị thứ gì đó đè qua.

Khương Hoa nói: Đây là do con đại xà kia để lại, hai người Điền Hoằng Càng này đã gặp phải con đại xà kia.

Đại xà.

Mọi người trong lòng kinh hãi, nhưng ngược lại không quá lo lắng.

Dù sao họ ngay cả vua nhện mặt người đen đều đã gặp rồi, đó chính là một con yêu thú ngũ phẩm sống hơn ngàn năm.

Rầm.

Một luồng gió tanh ập tới.

Con đại xà bỗng nhiên từ trên ngọn cây tấn công về phía hai người Điền Hoằng Càng.

Điền Hoằng Càng gầm lên một tiếng, bộc phát toàn bộ huyết khí, mang theo Hoắc Văn An nhảy sang dưới một cây đại thụ khác.

Sau đó chính mình tung người nhảy lên, muốn nhảy lên thân đại xà, tấn công vào mắt nó.

Dù sao với thực lực hiện tại của Điền Hoằng Càng, căn bản không có cách nào phá phòng ngự, chỉ có thể tìm kiếm điểm yếu của đại xà.

Mà con mắt, có xác suất rất lớn là điểm yếu của nó.

Đáng tiếc là, thực lực của Điền Hoằng Càng quá yếu.

Tốc độ của hắn trong mắt đại xà quả thực chậm như rùa, đại xà hung hăng va chạm, liền đâm hắn vào một cây đại thụ.

Phụt.

Máu tươi trực tiếp từ miệng Điền Hoằng Càng phun ra.

Chạy.

Mau chạy.

Điền Hoằng Càng toàn thân đã không còn sức lực, xương sườn cũng không biết gãy bao nhiêu cái.

Hắn chỉ có thể gắng gượng nhấc lên chút sức lực cuối cùng, bảo Hoắc Văn An mau chóng rời khỏi đây.

Hoắc Văn An trong mắt đẫm lệ, gắt gao cắn răng, dường như vẫn còn có chút không thể tin được cảnh này.

Mà Khương Hoa và mọi người thì đang bí mật quan sát ở cách đó hơn trăm mét.

Khương Hoa, chúng ta có muốn cứu họ không.

Shirley Dương dường như có chút không nỡ, hỏi Khương Hoa bên cạnh.

Khương Hoa trầm tư một lát, thở dài một hơi.

Thôi được, chúng ta cứu họ một mạng đi.

Nói xong, cơ thể Khương Hoa như một mũi tên, lao về phía trước.

Khương Hoa chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra, con đại xà dài hai ba mươi mét này là một yêu thú tam phẩm.

Ở thời đại này, có thể trở thành yêu thú tam phẩm đã là rất lợi hại.

Tên Điền Hoằng Càng kia chẳng qua chỉ là võ giả nhất phẩm, cũng không trách được đánh không lại con đại xà này.

Mà Khương Hoa lại không hề để ý.

Hắn ngay cả vua nhện, một yêu thú ngũ phẩm, còn chém g·iết được, chẳng lẽ còn sợ một con đại xà sao.

Khương Hoa thậm chí ngay cả Thất Tinh Long Uyên Kiếm cũng không rút ra, chỉ dựa vào nhục thân của mình liền xông về phía đại xà.

Rầm.

Chân khí trong cơ thể Khương Hoa đang sôi trào, mang theo một tầng thanh quang mờ ảo.

Mà khi con đại xà này nhìn thấy Khương Hoa, lập tức toàn thân run lên, ánh mắt mang theo một chút sợ hãi.

Nhưng rất nhanh lại bình tĩnh lại.

Một đôi mắt rắn của nó cảnh giác nhìn Khương Hoa, còn mở to cái miệng máu, gầm gừ với hắn.

Huyết mạch Xích Long trong cơ thể Khương Hoa đã thức tỉnh 34%, chân khí của hắn tự nhiên mang theo một tia uy áp Chân Long.

Mà rồng là tổ tông của tất cả loài rắn, cho nên con đại xà này khi nhìn thấy Khương Hoa, đã bị luồng khí tức trên người hắn trấn áp một chút.

Bất quá đại xà dù sao cũng là yêu thú tam phẩm, không thể nào bị một tia uy áp Xích Long này trấn áp hoàn toàn.

Nhìn thấy Khương Hoa còn muốn xen vào, đại xà trong mắt cũng lộ ra màu đỏ máu, hiển nhiên đã trở nên có chút tức giận.

Rầm.

Đại xà phát ra một tiếng rít, sau đó toàn bộ thân rắn lao về phía Khương Hoa.

Khương Hoa hít sâu một hơi, hôm nay hắn muốn xem thử, thực lực của mình đã đến trình độ nào.

Rắc rắc.

Xương cốt trong cơ thể Khương Hoa vang lên răng rắc.

Một luồng sức mạnh hùng hậu từ xương sống truyền ra, sau đó lan tỏa toàn thân, hắn cảm nhận được một luồng sức mạnh chưa từng có.

Luồng sức mạnh này khiến hắn có chút khoan khoái vô cùng, dường như mỗi tế bào trong cơ thể đều đang nhảy cẫng hoan hô.

Tiềm Long Thăng Uyên.

Khương Hoa giống như một con Đại Long.

Xương sống bộc phát ra sức mạnh xưa nay chưa từng có.

Ngay khoảnh khắc con đại xà lao tới, thân hình Khương Hoa khẽ chuyển, liền né tránh cú va chạm của nó.

Sau đó quay đầu, hung hăng một quyền đánh vào thân rắn.

Ken két Đại xà thống khổ gào thét thảm thiết.

Chỗ bị Khương Hoa tấn công đã chảy ra máu tươi, thậm chí vảy rắn cũng rơi mất rất nhiều.

Con mãng xà khổng lồ đã hoàn toàn nổi điên, liên tục dùng thân mình tấn công Khương Hoa, muốn dùng đuôi đập nát anh.

Tiếc là con mãng xà này tuy có thân hình khổng lồ, sức mạnh vô song, nhưng đó cũng chính là nhược điểm của nó.

So với con người nhỏ bé, nó tỏ ra khá vụng về.

Bất kể con mãng xà tấn công thế nào, Khương Hoa đều dễ dàng né tránh được.

Ngược lại, một quyền của Khương Hoa cũng khiến con mãng xà có chút không chịu nổi.

Dù sao thì Khương Hoa bây giờ đã là võ giả tam phẩm đỉnh phong,

sức mạnh của anh cũng vô cùng khủng bố.

Hơn nữa chân khí còn mang theo một tia thuộc tính Xích Long.

Với sự gia trì của chân khí, đủ để làm con mãng xà này bị thương.

Sau hơn mười phút quần thảo, con mãng xà khổng lồ cuối cùng cũng không chịu nổi, rên lên một tiếng rồi ngã xuống đất, c·hết hẳn.

Thấy cảnh này, Khương Hoa lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Trán anh đẫm mồ hôi, cánh tay có chút đau nhức, toàn thân khí tức sôi trào.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên anh dùng thực lực của chính mình đ·ánh c·hết một con yêu thú tam phẩm.

Thông thường, yêu thú cùng phẩm cấp đều mạnh hơn con người một chút.

Chương 128

Khương Hoa có thể không cần dùng đến ngoại vật mà vẫn g·iết c·hết được con yêu thú tam phẩm này đã là rất lợi hại.

Khương Hoa, cậu không sao chứ.

Shirley Dương chạy tới lo lắng hỏi.

Ừm, tôi không sao.

Shirley Dương nói: Điền Hoằng bị thương nặng hơn, gãy mấy cái xương sườn, chắc phải tĩnh dưỡng mấy tháng mới hồi phục được.

Ừm, không sao, chúng ta cứu được mạng ông ấy đã là tận tình tận nghĩa rồi.

Khương Hoa gật đầu nói.

Khương Hoa nhìn một vòng.

Điền Hoằng đã ngất đi.

Còn Hoắc Văn An cũng bị thương, hiện cũng đang hôn mê bất tỉnh.

Khương Hoa nhìn t·hi t·hể con mãng xà bên cạnh.

Anh đặt tay lên thân rắn, tâm niệm vừa động, thân rắn liền biến mất tại chỗ.

Thời gian này, thịt yêu thú của anh đã tiêu hao rất nhiều.

Phần lớn thịt yêu thú, Khương Hoa đều đưa cho cha mình.

Chỉ còn lại một ít chân nhện, gần đây cũng đã ăn gần hết.

Con mãng xà này vừa hay đã bù đắp được vấn đề thức ăn.

Dù sao đối với họ, thức ăn thông thường thật sự không có gì ngon,

lại không thể bổ sung khí huyết.

Chỉ có thịt yêu thú, chứa đựng khí huyết mạnh mẽ, mới có thể bổ sung sự tiêu hao của họ.

Khoảng mấy tiếng sau, Điền Hoằng và Hoắc Văn An liền tỉnh lại.

Họ nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi ngẩn người.

Đây là đâu.

Các vị tỉnh rồi à.

Khương Hoa cười nói.

Cậu em.

Điền Hoằng gắng gượng đứng dậy, ngơ ngác nhìn Khương Hoa.

Vừa rồi là cậu đã cứu chúng tôi sao.

Ừm, tình cờ gặp phải các vị thôi.

Khương Hoa cười cười, Sao các vị lại gặp phải con mãng xà này.

Điền Hoằng ngẩn ra, Cậu em, cậu cũng là võ giả sao.

Ha ha, chỉ là chút công phu thô thiển gia truyền thôi.

Nghe câu này, Điền Hoằng không khỏi cảm thấy cạn lời.

Công phu thô thiển gia truyền.

Vậy bọn họ chẳng phải là tàn phế sao.

Nhất là ông ta, Điền Hoằng, tu luyện võ đạo cả đời, kết quả đến bây giờ cũng chỉ là võ giả nhất phẩm.

Mà Khương Hoa trước mắt, trông chỉ mới hơn hai mươi tuổi, đã là võ giả nhị phẩm.

Trong lòng Điền Hoằng, người có thể đối phó được con mãng xà này ít nhất cũng phải là võ giả nhị phẩm.

Dù sao ông cũng không rõ cấp bậc của con mãng xà này.

Điền Hoằng không khỏi cười khổ: Cậu em, cậu nói câu này làm tôi cảm thấy cả đời này của mình đúng là sống vô ích rồi.

Hắn nghiêm túc nói: Cậu em, cậu đã cứu mạng chúng tôi, sau này có chuyện gì cứ lên tiếng.

Hắn chỉ vào Hoắc Văn An bên cạnh nói: Chúng tôi là người nhà họ Hoắc ở Trường Sa, cậu em sau này có thể tùy lúc đến tìm chúng tôi.

Hoắc Văn An cũng gật đầu nói: Anh Khương, tôi là Hoắc Văn An, người của nhà họ Hoắc ở Trường Sa.

Anh đã cứu mạng chúng tôi, tôi nợ anh một ân tình.

Khương Hoa cười cười: Không cần khách sáo như vậy, dù sao cũng chỉ là tiện tay mà thôi.

Tiếp đó, Điền Hoằng kể lại những gì họ đã gặp.

Đầu tiên là gặp con mãng xà này ở Già Long Sơn, sau đó rơi xuống sông ở Thủy Trệ Phong, rồi từ hang núi đi ra, vốn định rời đi.

Không ngờ con mãng xà này vẫn đuổi theo.

Hai người vội vàng bỏ chạy.

Sau đó chính là những gì Khương Hoa đã thấy.

Đúng rồi, con mãng xà khổng lồ lúc nãy đâu rồi.

Khương Hoa nói dối: À, con mãng xà đó bị tôi đánh chạy rồi, chắc là đã quay về Già Long Sơn.

Các vị cứ yên tâm, con mãng xà đó sẽ không đến nữa đâu, nó bị tôi đánh trọng thương, không có một thời gian tĩnh dưỡng, tôi đoán nó cũng không dám ra ngoài.

Ánh mắt Điền Hoằng mang theo một tia cảm kích.

Cậu em, thật sự cảm ơn cậu nhiều lắm.

Nói xong, Điền Hoằng gắng gượng một lúc.

Cậu em, vì thực lực của cậu mạnh như vậy, tôi có thể nói cho các cậu một chuyện, coi như là báo đáp của chúng tôi.

Chuyện gì.

Khương Hoa ngẩn ra.

Ở Già Long Sơn có một cây linh quả, trên đó có bảy quả, chỉ là bị con mãng xà canh giữ, chúng tôi không có cách nào hái được.

Điền Hoằng tiếp tục nói: Nhưng các cậu có thực lực hái linh quả, tôi có thể cho các cậu biết vị trí của nó.

Nghe những lời này, mọi người không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ngay cả Khương Hoa cũng lộ vẻ ngạc nhiên.

Cây linh quả này vô cùng quý giá.

Điền Hoằng không biết con mãng xà đã c·hết.

Dù ông ta không có thực lực hái linh quả, nhưng hoàn toàn có thể quay về gia tộc, triệu tập thêm người đến, chiếm cây linh quả này làm của riêng.

Không ngờ Điền Hoằng lại đem bí mật về cây linh quả nói cho họ.

Điền Hoằng thở dài một hơi: Tôi cũng biết cây linh quả này rất quý giá, nhưng cậu em vừa nói con mãng xà đó bị trọng thương trở về, chắc chắn nó sẽ ăn những quả đó để chữa thương.

Đợi chúng tôi quay lại lần nữa, linh quả chắc đã sớm không còn.

Cho nên chi bằng để cho cậu em được lợi.

Khương Hoa cười cười: Vậy thì cảm ơn Điền thúc nhiều.

Nhưng chúng tôi bây giờ còn có việc, phải mấy người sau khi trở về lại đi lấy linh quả.

Các vị cứ ở đây chữa thương đi, sẽ không có nguy hiểm gì đâu.

Khương Hoa và mọi người để lại một ít vật tư, rồi tiếp tục lên đường về hướng Lĩnh Nam Trùng Cốc.

Sau khi chia tay với Điền Hoằng, cả nhóm tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng đã không còn thấy người của Già Long Trại đâu nữa.

Shirley Dương có chút lo lắng nói: Chúng ta ở đây trì hoãn lâu như vậy, người Già Long Trại sẽ không đã đến Tổ Địa rồi chứ.

Nếu họ đã cử hành nghi thức hiến tế, vậy thì gay go.

Trong lòng mọi người cũng có lương tri.

Khương Hoa cũng không muốn thấy chuyện như vậy xảy ra.

Hiến tế người sống, đơn giản là vô nhân tính.

Đừng nói ở thời đại này, dù là trong xã hội phong kiến, cũng không có tiền lệ dùng người sống tế tự tổ tiên.

Khương Hoa cũng gật đầu: Ừm, vậy chúng ta mau đi nhanh lên một chút.

Nhưng tôi thấy khu rừng nguyên sinh này lớn như vậy, người Già Long Trại trước đây đi Tổ Địa tế tự đều là đi đường thủy.

Cho nên có khả năng, họ cũng không quen thuộc với khu rừng nguyên sinh này, vậy chúng ta vẫn còn cơ hội đuổi kịp họ.

Ừm.

Mọi người đều gật đầu, đi theo Khương Hoa không ngừng tiến về phía trước.

Bốn người đều là võ giả, về mặt thể chất, không nghi ngờ gì là mạnh hơn người bình thường rất nhiều.

Nhưng nhóm của Khương Hoa đi khoảng ba, bốn tiếng vẫn không thấy dấu vết của người Già Long Trại.

Khương Hoa khẽ cau mày nói: Chẳng lẽ người Già Long Trại cũng bị lạc đường.

Hồ Bát Nhất suy đoán: Có khả năng nào, Tổ Địa của Già Long Trại không nằm trong Lĩnh Nam Trùng Cốc không.

Cũng không thể nào.

Khương Hoa lắc đầu, phân tích: Lĩnh Nam Trùng Cốc này nằm trong Già Long Sơn, mà Già Long Trại đời đời sinh sống ở đây, họ nhất định biết ít nhiều gì đó.

Hơn nữa có khả năng, Lĩnh Nam Trùng Cốc có liên quan đến họ, hoặc có lẽ người Già Long Trại là hậu duệ của nước Điền cổ.

Đây đều là có khả năng.

Người Già Long Trại trông kỳ quái như vậy, tôi luôn cảm thấy chắc chắn có liên quan đến Trùng Cốc.

Nghe Khương Hoa phân tích, mọi người đều gật đầu.

Đi thôi, chúng ta đi tiếp sẽ biết.

Khương Hoa nói: Ở đây cách Trùng Cốc đã rất gần rồi.

Cả nhóm tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này trời đã tối.

Nhóm của Khương Hoa vẫn không phát hiện được dấu vết của Già Long Trại.

Shirley Dương nói: Người Già Long Trại chắc là thật sự lạc

đường rồi, nếu không với tốc độ của chúng ta, không thể nào còn chưa đuổi kịp họ.

Ít nhất cũng phải thấy được dấu chân họ để lại rồi chứ.

Khương Hoa cũng gật đầu: Trong khu rừng nguyên sinh này, dấu chân người bình thường có thể lưu lại một hai ngày, mà chúng ta đi suốt đoạn đường này không hề thấy người Già Long Trại.

Điều này cho thấy họ không đi về hướng này.

Tôi có thể rất chắc chắn, đây chính là hướng đi đến Trùng Cốc.

Với Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của Khương Hoa, anh có thể trực quan nhìn thấy dòng khí lưu động xung quanh.

Cho nên dù la bàn ở đây đã mất linh, Khương Hoa vẫn có thể khóa chặt phương hướng của Lĩnh Nam Trùng Cốc.

Nếu người Già Long Trại đã lạc đường, vậy chúng ta cũng không cần quá vội vã.

Trời đã tối rồi, hay là chúng ta nghỉ ngơi ở đây một chút rồi hẵng đi tiếp.

Ừm.

Mọi người đều gật đầu.

Đây là một gốc cây cổ thụ cao lớn.

Tán lá che khuất ánh nắng, lại thêm trời đã dần tối, nên dưới gốc cây này trông có vẻ dị thường tĩnh mịch, tối tăm, còn kèm theo những tiếng kêu không rõ tên, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Chương 129

Khương Hoa lấy lều ra, chuẩn bị ngủ ở đây một đêm.

Mặc dù cũng có thể vào trong không gian chứa đồ, nhưng không gian chứa đồ rất ngột ngạt, mọi người cũng không muốn vào, nên vẫn quyết định cắm trại bên ngoài.

Một đống lửa bắt đầu cháy bùng lên.

Khương Hoa lấy ra một ít thịt của con mãng xà khổng lồ săn được hôm nay, đặt lên đống lửa nướng.

Không bao lâu, một mùi thịt thơm lừng lan tỏa.

Bàn Tử lập tức thèm nhỏ dãi.

Tôi thấy thịt yêu thú này còn ngon hơn thức ăn bình thường nhiều.

Khương Hoa cười cười: Đó là đương nhiên, trong thịt yêu thú này chứa đựng huyết khí dồi dào, có thể thỏa mãn nhu cầu lớn của cơ thể người, cậu tự nhiên sẽ cảm thấy nó ngon.

Lúc này, Shirley Dương ở một bên nói: Khương Hoa, sau khi chúng ta đến Trùng Cốc rồi, sẽ hành động như thế nào.

Khương Hoa do dự một chút, nói: Trần Hạt Tử đã vẽ bản đồ Trùng Cốc ra, ông ấy nói sau khi chúng ta vào Trùng Cốc, sẽ gặp phải một làn sương mù màu đỏ.

Làn sương mù này có kịch độc.

Mắt của ông ấy chính là bị làn sương mù màu đỏ này làm cho mù.

Cho nên sau khi đến Trùng Cốc, chúng ta phải tùy thời chuẩn bị đeo mặt nạ phòng độc, và mặc trang phục bảo hộ đặc chế.

Vì chuyến đi Trùng Cốc này, Khương Hoa và Shirley Dương có

thể nói là đã tốn rất nhiều công sức, từ nhiều kênh khác nhau thu thập được một đống lớn trang bị.

Đầu tiên là các loại mặt nạ phòng độc, cùng với trang phục bảo hộ đặc chế.

Những bộ trang phục này hoàn toàn kín mít, không chỉ có thể ngăn chặn sương độc xâm nhập, mà còn có thể chống nước, chống cháy, có độ dẻo dai cực kỳ mạnh.

Sau đó thì sao.

Shirley Dương hỏi.

Khương Hoa lắc đầu: Trần Hạt Tử cũng chưa vào được Trùng Cốc đã bị tổn thất nặng nề.

Cho nên con đường phía sau, chỉ có thể dựa vào chúng ta thôi.

Anh lấy ra một tờ bản đồ.

Đây là bản đồ do Trần Hạt Tử vẽ.

Shirley Dương ghé lại gần.

Chúng ta bây giờ đang ở đâu.

Khương Hoa suy nghĩ một chút: Chúng ta bây giờ chắc là ở đây.

Từ tấm bản đồ có thể thấy, họ đang ở trung tâm khu rừng, ngay dưới gốc cây cao nhất này.

Nơi đây cách Trùng Cốc đã vô cùng gần, khoảng chừng còn hơn mười cây số.

Nhưng hơn mười cây số này, họ cũng cần đi mấy tiếng đồng hồ.

Dù sao đây là trong rừng nguyên sinh đầy rẫy độc trùng rắn độc, mọi người đều cần phải chú ý nguy hiểm xung quanh, cho nên tốc độ cũng không tính là quá nhanh.

Bỗng nhiên, Hồ Bát Nhất khẽ giật mình.

Các cậu có nghe thấy tiếng gì không.

Cả nhóm ngẩn ra.

Tiếng gì.

Hồ Bát Nhất nhíu mày: Giống như là tiếng tích tích tắc tắc.

Âm thanh này tôi có vẻ hơi quen.

Nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, mọi người cũng không khỏi nhíu mày, rồi nhao nhao im lặng, cẩn thận lắng nghe âm thanh xung quanh.

Khương Hoa có cảm giác mạnh nhất.

Anh dùng tâm linh lắng nghe, quả nhiên phát hiện ra âm thanh đó.

Thật sự có một âm thanh.

Giống như là tiếng phát điện báo.

Phát điện báo.

Hồ Bát Nhất ngẩn ra, rồi lập tức từ trong hành lý lấy ra giấy bút, ghi chép lại âm thanh điện báo này.

Đây là. mã Morse.

Chỉ thấy Lão Hồ viết viết vẽ vẽ trên giấy, rất nhanh liền đưa ra một kết luận.

Mã Morse.

Không sai, mã Morse là một loại mật mã thường được các quốc gia sử dụng trong Thế chiến thứ hai, cho dù bây giờ vẫn còn rất phổ biến.

Tôi cũng là ở trong quân đội mới được tiếp xúc với mã Morse.

Nhưng mà. tại sao ở đây lại có tiếng mã Morse chứ.

Lão Hồ lộ vẻ nghi hoặc.

Shirley Dương hỏi: Lão Hồ, mã Morse này đang nói gì vậy.

Lão Hồ nói: Hình như là đang cầu cứu.

Hơn nữa còn gửi cả tọa độ nơi này ra ngoài.

Cầu cứu.

Khương Hoa nói: Chúng ta tìm thử xem nguồn phát của mã Morse này ở đâu.

Mọi người đều im lặng lắng nghe.

Trong lòng Khương Hoa bỗng nhiên khẽ động, anh đột nhiên ngẩng đầu, thấy trên tán lá rậm rạp kia, mơ hồ lộ ra một cái bóng đen khổng lồ.

Chẳng lẽ. là ở trên đó.

Khương Hoa nói suy đoán của mình cho mọi người.

Shirley lộ vẻ không tin: Trên này là lá cây, làm sao có thể gửi mã Morse được.

Bàn Tử bỗng nhiên rùng mình: Có phải là ma phát ra tiếng không.

Mọi người đều lườm một cái.

Ma mà cũng biết mã Morse à.

Bàn Tử gãi đầu cười ngượng: Ai mà biết được.

Khương Hoa thở dài một hơi, thật ra anh cũng không quen thuộc với tình tiết của Lĩnh Nam Trùng Cốc.

Kiếp trước, anh chỉ biết Mộc Trần Châu được phát hiện ở Lĩnh Nam Trùng Cốc, nhưng chưa từng xem qua tình tiết của Lĩnh Nam Trùng Cốc và các phần sau đó.

Khương Hoa do dự một chút, nói: Các cậu cứ ở đây đợi một chút,

tôi leo lên trên xem thử.

Shirley Dương có chút lo lắng định nói gì đó.

Khương Hoa an ủi: Yên tâm đi, thực lực của tôi mà cậu còn lo lắng sao.

Ài, vậy cậu cẩn thận một chút.

Ừm, yên tâm đi.

Khương Hoa cười cười, rồi một cái xoay người, giống như một con báo săn khỏe mạnh leo lên cây cổ thụ.

Cây đại thụ này ít nhất cao hơn trăm mét, là cây cao nhất trong khu rừng nguyên sinh này.

Khương Hoa dọc theo thân cây, chậm rãi leo lên trên, vạch những tán lá che khuất ra, một vật khổng lồ lập tức xuất hiện trước mắt anh.

Đây lại là một chiếc máy bay chiến đấu cánh quạt.

Hơn nữa nhìn ký hiệu trên đó, hình như còn là chiến cơ của nước Đăng Tháp.

Nhìn thấy chiếc chiến cơ này, Khương Hoa cũng không khỏi ngẩn người, miệng cũng hơi há ra.

Chiếc chiến đấu cơ này sao lại xuất hiện trên ngọn cây.

Chẳng lẽ nó bị rơi.

Vừa vặn rơi trúng ngọn cây này.

Trong lòng Khương Hoa đầy nghi hoặc.

Chuyện này thực sự quá kỳ lạ.

Khương Hoa mang theo nghi hoặc, rất nhanh liền leo xuống cây.

Sao rồi.

Trên ngọn cây có cái gì.

Khương Hoa do dự một chút: Hay là các cậu tự mình lên xem đi.

Mọi người đi theo Khương Hoa, cùng nhau leo lên cây đại thụ.

Khi họ lên đến ngọn cây, nhìn thấy chiếc máy bay chiến đấu, miệng ai nấy đều há hốc thành hình chữ O.

Tôi không nhìn lầm chứ.

Đây lại là một chiếc máy bay chiến đấu.

Hồ Bát Nhất cẩn thận quan sát một chút, nói: Đây là chiến cơ của nước Đăng Tháp thời Thế chiến thứ hai, sao lại rơi ở đây được.

Shirley Dương trầm ngâm một chút, nói: Có khả năng nào, chiếc chiến đấu cơ này bay đến bầu trời Trùng Cốc, các thiết bị dẫn đường đột nhiên bị từ trường ảnh hưởng, dẫn đến mất kiểm soát, sau đó chiến cơ liền rơi vào đây không.

Nghe Shirley Dương đoán, mọi người đều gật đầu.

Suy đoán này rất có khả năng.

Sau khi đến Trùng Cốc, la bàn của họ đã mất tác dụng, chứng tỏ Trùng Cốc này chắc chắn có một từ trường cực lớn, đang ảnh hưởng đến la bàn.

Mà chiến cơ thời đó, kỹ thuật còn rất lạc hậu, một số thiết bị bị từ trường ảnh hưởng dẫn đến mất linh cũng là có khả năng.

Khương Hoa nói: Đây là khả năng lớn nhất rồi.

Hồ Bát Nhất cũng gật đầu: Vậy xem ra nguồn phát mã Morse cũng có thể giải thích được, chiếc chiến đấu cơ này rơi xuống đây, rồi vì được tán cây che chắn nên các thiết bị bên trong cũng không bị hư hỏng quá nghiêm trọng.

Hệ thống trên máy bay sẽ tự động gửi tín hiệu cầu cứu, tiếc là bị từ trường xung quanh ảnh hưởng, căn bản không thể truyền đi được, chỉ có thể cứ ở đây mãi.

Chúng ta vào xem trong này có những gì nào.

Chiếc chiến đấu cơ này đã bị gãy thành hai đoạn.

Mọi người có thể từ mặt cắt đi vào bên trong.

Sau khi vào trong, họ liền thấy một bộ xương trắng, ngồi trong phòng điều khiển, chắc là phi công của chiếc chiến đấu cơ này.

Trong này còn có từng thùng đồ vật.

Bàn Tử không nhịn được mở ra xem.

Trong thùng này, vậy mà toàn là súng ống.

Hơn nữa những khẩu súng này còn được bọc trong giấy dầu, dù đã trải qua bao năm tháng, vẫn còn bóng loáng như mới.

Bàn Tử lập tức kích động lên.

Đây là súng tiểu liên Thompson.

Vào thời đó, đây là trang bị đỉnh cấp do nước Đăng Tháp chế tạo ra đó.

Hồ Bát Nhất cũng kinh ngạc.

Chương 130

Những khẩu tiểu liên này uy lực rất lớn, tốc độ bắn cũng rất nhanh, là một loại vũ khí cực tốt.

Bàn Tử lại mở thêm vài cái thùng nữa.

Bên trong có súng ngắn Browning, còn có một số lựu đạn.

Bàn Tử nhếch miệng cười: Ha ha, chúng ta phen này phát tài rồi, bây giờ những trang bị này đều là của chúng ta.

Shirley Dương như có điều suy nghĩ nói: Đây là chiến cơ vận chuyển quân hỏa của nước Đăng Tháp, tiếc là lại rơi ở đây.

Khương Hoa cũng mỉm cười.

Anh nhanh nhẹn đem những trang bị này cất hết vào không gian chứa đồ.

Vũ khí họ đang có vẫn là một số súng trường bán tự động, chỉ có 12 khẩu súng trường AK được đưa tới từ đường dây đặc biệt.

Số vũ khí này có thể bù đắp rất lớn cho kho trang bị của họ.

Ha ha, sau này gặp phải yêu thú gì, cứ ném hai quả lựu đạn cho chúng nó nếm thử.

Lựu đạn đối với yêu thú bình thường, sức sát thương vẫn là vô cùng lớn.

Mặc dù không đối phó được với yêu thú ngũ phẩm như Tri Chu Vương, nhưng nếu để đối phó con mãng xà tam phẩm kia, chắc là dư sức.

Cả nhóm tiếp tục tìm kiếm.

Quả nhiên tại đài điều khiển của chiến cơ, họ phát hiện một thiết

bị đang nhấp nháy, xem ra đây chính là đài điện báo không ngừng gửi mã Morse.

Bàn Tử có chút kinh ngạc nói: Chiếc chiến đấu cơ này làm sao mà làm được vậy.

Ít nhất cũng qua mấy chục năm rồi chứ.

Lại còn có điện, gửi điện báo.

Mọi người cũng có chút tò mò, Hồ Bát Nhất đến gần muốn kiểm tra xem cái đài điện báo này hoạt động thế nào.

Bỗng nhiên, sắc mặt Khương Hoa cứng lại, vội vàng kéo Hồ Bát Nhất ra.

Két.

Một tiếng rít vang lên.

Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một cái bóng đen khổng lồ.

Cái bóng đen đó trông to bằng một người, giống như một con diều hâu khổng lồ.

Cái bóng đen này lao thẳng xuống chỗ mọi người.

Sắc mặt Khương Hoa lạnh đi, không nói hai lời trực tiếp đón lấy, một quyền đấm về phía bóng đen.

Ầm.

Một tiếng va chạm lớn vang lên.

Cái bóng đen đó truyền ra một tiếng kêu thảm thiết.

Máu tươi tung tóe giữa trời.

Sau đó nó đột nhiên rẽ ngang bay lên không trung, không dám xuống nữa.

Lão Hồ vẫn còn chưa hoàn hồn.

Đây là thứ gì vậy.

Shirley Dương bên cạnh trầm ngâm một chút, nói: Đây là khắc hào trong truyền thuyết.

Khắc hào.

Hồ Bát Nhất ngẩn ra.

Đây là cái gì.

Khắc hào trông giống diều hâu, nhưng trời sinh tính hung ác hơn diều hâu, là một loại mãnh cầm rất lợi hại.

Khương Hoa lúc này đi tới nói: Con khắc hào này chắc đã trở thành yêu thú rồi, nó bị tôi đấm một quyền, đã bị trọng thương, tiếc là không thể đ·ánh c·hết nó.

Trên mặt Khương Hoa có chút tiếc nuối, nếu có thể trực tiếp g·iết c·hết nó, lại có thể ăn thêm một loại thịt yêu thú nữa.

Hồ Bát Nhất buồn bực nói: Cái thứ này tại sao lại tấn công tôi.

Khương Hoa quan sát bên trong một chút, cười nói: Lão Hồ, khoang điều khiển của chiếc chiến đấu cơ này chắc đã trở thành hang ổ của con khắc hào, cậu vừa rồi đi tới bị nó cho rằng cậu muốn xâm chiếm ổ của nó.

Lúc này, dưới gốc cây, truyền đến một tiếng rắc rắc.

Sắc mặt Khương Hoa thay đổi, anh vội vàng nói: Cây đại thụ này hình như sắp gãy, chúng ta mau xuống thôi, nếu không sẽ bị ngã thành thịt nát.

Mọi người lập tức dọc theo cành cây tụt xuống.

Đợi đến khi xuống đất, cả nhóm mới phát hiện cây cổ thụ cao lớn này đã không chịu nổi gánh nặng, đoạn thân cây chống đỡ chiếc chiến đấu cơ trực tiếp gãy đổ.

Ầm.

Chiến cơ rơi xuống đất, tạo ra một tiếng vang ầm ầm.

Khương Hoa lắc đầu nói: Cây đại thụ này e rằng đã đến giới hạn tuổi thọ, nó bị chiến cơ đè ép mấy chục năm, bây giờ cuối cùng cũng không chịu nổi.

Cây to này sau này sẽ dần dần khô héo, cho đến khi hoàn toàn mất đi sinh mệnh.

Mọi người đều thở dài một hơi.

Cây đại thụ này tuổi thọ ít nhất cũng hơn ngàn năm, nếu không không thể nào lớn đến vậy.

Bây giờ cũng cuối cùng đã đến giới hạn tuổi thọ.

Đột nhiên, ánh mắt Shirley Dương ngưng lại.

Nàng chỉ vào bên trong thân cây nói: Khương Hoa, cậu mau nhìn xem đó là cái gì.

Mọi người nhao nhao nhìn về phía nàng chỉ.

Cây to này từ giữa gãy thành hai đoạn, lộ ra phần lõi cây rỗng ruột.

Bên trong lại là một cỗ quan tài màu đỏ.

Khương Hoa ngạc nhiên nói: Trong thân cây rỗng này sao lại có một cỗ quan tài.

Nó được đặt vào như thế nào.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cùng mọi người đến gần quan sát.

Khương Hoa nói: Lão Hồ, Bàn Tử, chúng ta kéo cỗ quan tài này ra xem thử.

Ừm.

Ba người cùng nhau dùng sức, lập tức kéo cỗ quan tài ra khỏi thân

cây, tỉ mỉ quan sát cỗ quan tài trước mắt.

Cỗ quan tài này toàn thân màu đỏ, trên thành quan tài điêu khắc không ít hoa văn tinh xảo, có uyên ương, hồng nhạn, hồ, thỏ, hoẵng, hươu, tượng và các loài chim quý thú lạ tượng trưng cho sự cát tường và linh tính khác, bốn góc còn có các họa tiết hoa cỏ đối xứng với hình thái khác nhau.

Đặc biệt là trên nắp quan tài, lại điêu khắc một bộ trấn lăng đồ.

Hồ Bát Nhất nghi hoặc nói: Theo quy tắc phong thủy mộ táng, phàm là nơi có cây cổ thụ, núi trơ trụi xung quanh đều bị coi là thế ác hình khâu, tuyệt đối không thể chôn người.

Huống chi cây cổ thụ này thuộc hàng đầu trong ngũ hại của âm trạch, hơn nữa còn là huyền không trí quan, điều này hoàn toàn trái với lý luận phong thủy của tổ tiên a.

Khương Hoa nhíu mày trầm tư một chút: Cỗ quan tài này chắc chỉ là một phần trong quần thể lăng mộ của Hiến Vương ở Trùng Cốc, tự nhiên không thể giải thích theo lý luận phong thủy thông thường, đoán chừng chôn ở đây, chắc là có dụng ý khác.

Hồ Bát Nhất gật đầu nói: Cũng chỉ có thể giải thích như vậy.

Bàn Tử thì không quan tâm những chuyện đó, hắn đến gần sờ sờ cỗ quan tài.

Ây da, cái này hình như là Ngọc Quan à.

Ngọc Quan.

Mọi người sững sờ, nếu là Ngọc Quan thì cỗ quan tài này cũng rất đáng tiền.

Khương Hoa cũng đến xem.

Ừm, đây đúng là Ngọc Quan, bên ngoài chắc là một loại ngọc

thạch màu đỏ, nhưng tôi không biết đây là loại gì.

Ánh mắt Bàn Tử lộ ra tia sáng, không nhịn được hỏi: Cái Ngọc Quan này đáng giá bao nhiêu tiền a.

Khương Hoa ước tính: Tôi đoán chừng chỉ riêng cái Ngọc Quan này, giá trị cũng khoảng một trăm triệu.

Một trăm triệu.

Bàn Tử lập tức trợn mắt, hô hấp dần dồn dập, gắt gao nhìn chằm chằm Ngọc Quan, mắt cũng không dời đi.

Hồ Bát Nhất không nhịn được ôm trán: Bàn Tử, cậu đừng có ý đồ xấu gì đấy nhé.

Hắc hắc, tôi nghĩ một chút thôi cũng không được à.

Bàn Tử gãi đầu cười gượng.

Vậy chúng ta có muốn mở quan tài xem không.

Mọi người nhìn về phía Khương Hoa chờ anh quyết định.

Khương Hoa do dự một chút, nói: Ừm, mở ra xem thử đi, đây có thể là một phần trong quần thể lăng mộ của Hiến Vương, nói không chừng đồ vật bên trong có liên quan đến lăng mộ Hiến Vương mà chúng ta sắp tìm kiếm.

Nếu đã quyết định mở quan tài, Hồ Bát Nhất từ trong hành lý lấy ra nến, đặt ở hướng đông nam, rồi châm lửa.

Lão Hồ, ông còn đốt nến làm gì.

Bàn Tử bĩu môi nói.

Trong quan tài này nếu có yêu ma quỷ quái gì, chúng ta cứ một đứa đến là xử một đứa.

Hồ Bát Nhất trừng mắt nhìn hắn một cái.

Đây là quy củ của tổ tiên để lại.

Không thể bỏ.

Khương Hoa ngược lại rất hứng thú nhìn cảnh này.

Nói ra thì, đây là lần đầu tiên anh mở quan tài.

Trước đây ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, Thất Tinh Lỗ hoàng cung, Long Lĩnh Mê Quật, đều xảy ra rất nhiều sự cố bất ngờ, khiến anh căn bản chưa từng được chứng kiến việc mở quan tài.

Khương Hoa có chút tự giễu.

Vậy thì mình cũng không được tính là Mô Kim Hiệu Úy chính tông rồi.

Lão Hồ đốt nến, đặt lên một gốc rễ cây ở góc đông nam.

Bàn Tử, cậu đi trông nến, đừng để nó bị gió thổi tắt.

Bàn Tử có chút không tình nguyện, nhưng vẫn nghe theo Lão Hồ.

Khương Hoa và mọi người thì vây quanh Ngọc Quan.

Anh và Hồ Bát Nhất liếc nhìn nhau, rồi gật đầu, đồng loạt dùng sức đẩy nắp quan tài ra, để lộ đồ vật bên trong.

Đó là một cỗ thây khô, trên mặt còn đeo một chiếc mặt nạ hoàng kim, hai tay ôm trước ngực, dường như đang cầm thứ gì đó.

Hồ Bát Nhất nhìn cây nến, vẫn đang cháy ổn định.

Hắn lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Khương Hoa nhìn về phía vật trong tay thây khô, anh tò mò cầm lên, phát hiện đây là một cây Long Hổ đoản trượng.

Một đầu là hình rồng, một đầu là hình hổ, trên đó điêu khắc hoa văn tuyệt đẹp, vừa nhìn đã biết là có giá trị không nhỏ.

Khương Hoa nói: Nếu đây là thời đại của Hiến Vương, vậy thì ít

nhất cũng cách đây hơn hai nghìn năm rồi.

Bàn Tử không nhịn được hỏi: Thế cái món đồ này đáng giá bao nhiêu tiền.

Khương Hoa cười nói: So với cái Ngọc Quan thì chỉ có hơn chứ không kém đâu.

Hít Mắt Bàn Tử đều sáng lên.

Hắn không nhịn được đi tới, tỉ mỉ quan sát cây Long Hổ đoản trượng này.

Bàn Tử, bảo cậu đi trông nến mà.

Nhưng mà, lời còn chưa nói hết, sắc mặt Hồ Bát Nhất đã thay đổi.

Cây nến đã tắt ngóm.

Cùng lúc đó, trong lòng Khương Hoa cũng dâng lên một cảm giác nguy hiểm, anh bất giác nhìn về phía trong quan tài.

Liền thấy trong quan tài, vậy mà sùng sục chảy ra máu tươi, hơn nữa còn đang lan tràn về phía họ.

Chương 131

Khương Hoa tê cả da đầu, lập tức quát to: Mọi người mau chạy, cái thứ này có gì đó quái lạ.

Shirley Dương và mọi người không nói hai lời, lao thẳng về phía xa.

Nhưng mà, từ trong quan tài bắn ra mấy sợi dây leo màu máu, trực tiếp quấn lấy chân họ.

Thứ gì đây.

Shirley Dương nghiến răng, trong tay đột nhiên xuất hiện một con dao găm.

Ánh sáng lạnh lẽo lóe lên.

Shirley Dương chém đứt sợi dây leo màu máu đó.

Tiểu Thần Phong.

Bảo vật hộ thân mà Trần Hạt Tử đưa cho cô, vào thời khắc này cuối cùng cũng có đất dụng võ.

Khương Hoa cũng lấy ra Thất Tinh Long Uyên Kiếm, không ngừng vung chém những sợi dây leo màu máu này.

Nhưng mà, dù anh chém thế nào, những sợi dây leo màu máu này dường như vô tận, không ngừng xuất hiện từ trong quan tài.

Sắc mặt Khương Hoa cứng lại, lấy ra Xích Long Lệnh, kích hoạt uy áp của Xích Long.

Sau một khắc, tất cả những sợi dây leo màu máu đều dừng lại một chút, phảng phất như thời không tạm dừng, nhao nhao đứng yên tại chỗ.

Khương Hoa và mọi người nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Đây rốt cuộc là cái quái gì.

Mọi người đến gần quan sát.

Shirley Dương nhíu mày nói: Cái này hình như không phải là dây leo, nó càng giống một loại côn trùng hơn.

Côn trùng.

Ừm, không sai.

Shirley Dương gật đầu nói: Cậu xem bên trong những sợi dây leo màu máu này, còn có từng mạch máu đang lưu động, phảng phất như có sinh mệnh.

Đây không giống như là tổ chức thực vật.

Bỗng nhiên, dị biến lại nổi lên.

Những sợi dây leo màu máu này phảng phất đã phá vỡ được gông xiềng, lại lần nữa không ngừng quấn lấy thân thể họ.

Khương Hoa nghiến răng nói: Chết tiệt, không xong rồi đúng không.

Trong tay anh lập tức xuất hiện một khẩu súng tiểu liên Thompson, rồi hướng về phía quan tài không ngừng bắn phá.

Pằng pằng ầm.

Cỗ Ngọc Quan đó liền như đồ sứ, bị đạn bắn trúng liền vỡ tan thành từng mảnh.

Máu tươi bên trong cũng chảy ra đất.

Những sợi dây leo màu máu dường như không còn chỗ dựa, nhao nhao bắt đầu khô héo đi.

Thấy cảnh này, mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử cười nói: Hắc hắc, mấy thứ chết tiệt này, còn muốn tấn công Bàn gia ta à.

Hai phát súng là hạ gục hết bọn mày rồi.

Cỗ thây khô cũng rơi ra đất.

Bàn Tử đi qua, tháo chiếc mặt nạ hoàng kim trên mặt nó xuống, miệng lẩm bẩm: Hắc hắc, cái này coi như là tiền bồi thường tổn thất tinh thần của mày cho bọn tao.

Bàn Tử đem mặt nạ hoàng kim bỏ vào ba lô.

Bỗng nhiên, xung quanh sáng lên vô số ngọn đuốc.

Một đám người đột nhiên lao đến, giơ lên súng săn và cung tên trong tay, nhắm thẳng vào nhóm của Khương Hoa.

Khương Hoa khẽ nhíu mày, nhưng cũng không hành động thiếu suy nghĩ.

Trong đám người, một vị lão giả bước ra.

Lông mày Khương Hoa hơi nhíu lại, đây chính là vị trưởng làng của Già Long Trại cầm cây gậy đầu lâu.

Trưởng làng trầm giọng nói: Các người rốt cuộc là ai.

Tại sao lại đến đây.

Bàn Tử không phục trừng mắt nhìn ông ta một cái.

Liên quan gì đến ông à.

Các dân làng Già Long Trại xung quanh lập tức tức giận lên.

Mày muốn c·hết.

Mày dám nói chuyện với trưởng làng như thế à.

Có tin tao một súng bắn nát mày không.

Bàn Tử cũng nổi nóng.

Ôi, một đám đồ con rùa, có bản lĩnh thì bắn vào đầu tao đây này.

Các dân làng Già Long Trại lập tức sôi sục.

Vị trưởng làng kia đưa tay ngăn họ lại.

Các người ngoài các người có biết không, đây là địa bàn thuộc về Già Long Trại chúng tôi.

Các người có phải là muốn vào Trùng Cốc tìm bảo bối không.

Lúc này, anh chàng công A Đạt do dự một chút.

Hắn đi tới nói: Trưởng làng, những người này tôi biết, họ trước đây đã cứu mạng Khổng Tước, ở lại làng một đêm, chúng ta có thể tha cho họ không.

Ngươi biết những người ngoài này.

Ở lại làng một đêm.

Trưởng làng lập tức sững sờ, rồi trầm giọng nói: Vậy tại sao các ngươi không nói trước với ta.

Ngươi và Khổng Tước đã không tuân theo tộc quy, biết không.

Trưởng làng lạnh lùng hừ một tiếng: Chỉ riêng điểm này, ta đã có thể đuổi ngươi và Khổng Tước ra khỏi làng.

A Đạt cúi đầu, khẽ thở dài, chỉ có thể đi sang một bên im lặng không nói.

Lúc này có một dân làng đi tới, nhỏ giọng nói vào tai trưởng làng: Trưởng làng, những người ngoài này nhất định là lòng mang ý xấu, tôi thấy hay là chúng ta đã làm thì làm cho trót, trực tiếp coi họ là vật tế, như vậy Tứ A Công sẽ không cần phải c·hết.

Trưởng làng nghe xong, trong lòng lập tức khẽ động.

Ông ta còn trừ dưới, Bắt chúng lại.

Khương Hoa vốn định phản kháng, nhưng nghe thấy mấy câu này, trong lòng lập tức khẽ động.

Anh trao đổi ánh mắt với Shirley Dương, Lão Hồ và mọi người, bảo họ đừng manh động, cứ để cho người Già Long Trại trói tay họ lại.

Thật ra đối với nhóm của Khương Hoa, sợi dây thừng này không có chút tác dụng nào, chỉ cần hơi dùng sức là có thể giật đứt.

Đi.

Đừng nghĩ giở trò gian.

Nếu không một súng bắn nát các người.

Dưới sự uy h·iếp của các dân làng Già Long Trại, nhóm của Khương Hoa bị áp giải đi về phía Trùng Cốc.

Trên đường, Shirley Dương nghi hoặc nhỏ giọng hỏi: Khương Hoa, cậu muốn làm gì.

Khương Hoa thấp giọng nói: Chúng ta cứ án binh bất động, xem họ muốn làm gì, chỉ có tiếp cận những người Già Long Trại này mới có thể tra rõ chân tướng sự việc, giải quyết triệt để chuyện này.

Hồ Bát Nhất gật đầu: Cách này cũng không tệ.

Bàn Tử buồn bực nói: Vậy chúng ta còn phải chịu thế này bao lâu nữa.

Đau thì không đau, chỉ là trong lòng rất ấm ức.

Khương Hoa an ủi: Yên tâm đi, cách Trùng Cốc rất gần rồi, chịu ấm ức mấy tiếng là được.

Các người ở đó thì thầm cái gì.

Bỗng nhiên, một người Già Long Trại bên cạnh không kiên nhẫn được nữa, không nhịn được tức giận quát lên.

Mọi người quay đầu nhìn lại, đó là một gã đàn ông chột mắt, dung mạo rất thô kệch, cầm một khẩu súng săn nhắm vào mọi người.

Bàn Tử lập tức trừng mắt: Chúng ta nói chuyện gì, mắc mớ gì đến thằng chột mày à.

Chột mắt.

Gã đàn ông chột mắt lập tức nổi giận, mắt đều trở nên đỏ như máu.

Hắn ghét nhất người khác lấy mắt của hắn ra để nói chuyện.

Bàn Tử vẫn không sợ, lạnh lùng cười: Sao thế.

Còn muốn đ·ánh c·hết Bàn gia ta à.

Nói cho mày biết, Bàn gia mày trời không sợ đất không sợ, há lại sợ thằng cháu rùa con như mày.

Gã đàn ông chột mắt giận dữ nói: Thằng béo c·hết tiệt, mày có tin ông đây một súng bắn nát sọ mày không.

Hắc hắc, mày có bản lĩnh thì bắn đi.

Bàn Tử không hề sợ hãi.

Gã đàn ông chột mắt lần này bị tức đến không nhịn được, tại chỗ giơ súng săn lên, nhắm thẳng vào Bàn Tử.

Khương Hoa hơi nheo mắt lại.

Nếu gã đàn ông chột mắt này dám nổ súng, vậy thì dù có bị lộ, anh cũng sẽ ra tay.

Dù sao anh cũng không thể vì tra rõ chuyện cúng tế mà để Bàn Tử gặp nguy hiểm.

Lúc này, tộc trưởng phía trước phát hiện ra xung đột giữa hai người.

Ông ta đi tới quát to một tiếng: Trát Long.

Gã đàn ông chột mắt tức giận nói: Tộc trưởng, thằng béo c·hết tiệt này đang chế nhạo tôi, tôi muốn một súng b·ắn c·hết nó.

Tộc trưởng lạnh lùng liếc nhìn Bàn Tử một cái.

Trát Long, hạ súng xuống, bọn chúng còn có ích.

Gã đàn ông chột mắt Trát Long do dự một chút, vẫn là nhịn xuống cơn giận này, đem súng săn trong tay hạ xuống.

Còn các người ngoài các người, rơi vào tay chúng tôi thì thành thật một chút, nếu không tôi không đảm bảo những người khác sẽ làm gì các người.

Tộc trưởng lườm Bàn Tử một cái, lạnh lùng nhắc nhở.

Bàn Tử lạnh lùng hừ một tiếng: Lão già, ông đừng có ở đó giả nhân giả nghĩa, ông cũng không phải thứ tốt lành gì.

Tộc trưởng hơi nheo mắt nhìn về phía Bàn Tử, sau đó cũng không thèm để ý đến hắn, trực tiếp quay lại đi đầu.

Hồ Bát Nhất thấp giọng quát to một tiếng: Bàn Tử, mày yên tĩnh một chút đi.

Bàn Tử hắc hắc cười nói: Lão Hồ, chúng ta sợ cái gì.

Cái thằng Chột kia, chúng ta nói mấy câu nó cũng phải quản, Bàn gia ta cái tính nóng này, thật sự là không nể mặt nó rồi.

Khương Hoa cười cười nói: Không sao, chúng ta cũng không phải nhất định phải tra ra chân tướng.

Tôi chủ yếu là muốn đi cùng những người Già Long này, có thể họ

có phương pháp gì đó để vào Trùng Cốc, chúng ta cũng có thể nhẹ nhàng hơn một chút.

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, trước mắt đột nhiên sáng tỏ.

Họ đã đi ra khỏi phạm vi của khu rừng nguyên sinh.

Trước mặt họ là một thung lũng được bao quanh bởi sương mù.

Thung lũng này trông rất kỳ lạ, được bao quanh bởi một dòng sông chảy vào bên trong.

Thung lũng uốn lượn khúc khuỷu, bên ngoài trồng rất nhiều hoa đủ màu sắc, từng đàn bướm ngũ sắc bay lượn trong bụi hoa.

Giữa làn sương mù mờ ảo, mọi người có thể thấy, xung quanh thung lũng là hai ngọn núi đá trơ trụi, trông vô cùng đột ngột, không hề hợp với những loài thực vật muôn tía nghìn hồng bên ngoài thung lũng.

Ánh mắt của Khương Hoa và mấy người lộ ra tia sáng.

Chương 132

Đây chính là Trùng Cốc trong truyền thuyết.

Mà người Già Long Trại cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lão tộc trưởng nhìn thung lũng trước mắt nói: Tổ Địa, cuối cùng cũng đã tới.

Đi thôi, chúng ta vào tế tự tiên tổ.

Vâng.

Đám người đồng thanh.

Tiếp đó, họ áp giải nhóm của Khương Hoa tiến vào trong Trùng Cốc.

Khi đi vào bụi hoa ở ngoại vi thung lũng, người của trại Già Long đều tỏ ra như lâm đại địch.

Bọn họ cẩn thận nhìn quanh, dường như đang cảnh giác điều gì đó.

Trát Long hừ lạnh một tiếng: Lũ người ngoài các người tốt nhất đừng có ý đồ xấu, nếu không ở trong Trùng Cốc này, chết thế nào cũng không biết đâu.

Không lâu sau, dường như cảm ứng được có người tiến vào, bốn phía bỗng nhiên xuất hiện một lớp sương mù màu hồng.

Khương Hoa biến sắc.

Đây là chướng khí.

Shirley Dương cũng trầm giọng nói: Đây chính là thứ sương mù màu hồng đã làm mù mắt đám người Trần Ngọc Lâu.

Khương Hoa, chúng ta có cần đeo mặt nạ phòng độc không.

Ánh mắt Khương Hoa lóe lên.

Chúng ta đừng vội, tôi thấy đám người trại Già Long này có vẻ không hề lo lắng, chắc là có cách nào đó.

Mọi người nhìn về phía người của trại Già Long.

Bọn họ dường như đã lường trước được điều này.

Đối với sự xuất hiện của lớp sương mù màu hồng, họ không hề tỏ ra ngạc nhiên.

Vị trưởng tộc già quát khẽ một tiếng: Tất cả mọi người vây lại, không được rời khỏi ta quá ba trượng.

Nghe vậy, người của trại Già Long vội vàng tụ lại.

Trát Long lạnh lùng nói: Không muốn chết thì tới đây.

Nhóm Khương Hoa nhìn nhau một cái rồi cũng bước tới.

Sau khi tất cả mọi người đã vây quanh, vị trưởng tộc già giơ cây gậy đầu lâu trong tay lên, cắn nát ngón tay rồi điểm lên cây gậy.

Lập tức, cây gậy đầu lâu tỏa ra một luồng sáng mờ ảo, tạo thành một lớp màn chắn bao bọc lấy họ.

Lúc này, chướng khí màu hồng xung quanh cuối cùng cũng bao phủ tới.

Nhưng khi chạm vào lớp màn sáng mờ ảo, chúng không thể xâm nhập vào dù chỉ một chút, chỉ có thể lượn lờ bên ngoài.

Bàn Tử lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lớp màn sáng này thật lợi hại.

Xem ra cây gậy đầu lâu kia là một món bảo bối tốt.

Nghĩ đến đây, Bàn Tử nhìn cây gậy đầu lâu trong tay vị trưởng tộc

già với ánh mắt nóng rực.

Hắc hắc, nếu có thể lấy được cây gậy của lão gia này thì tốt quá Trong khi đó, Trát Long ở bên cạnh lại tưởng Bàn Tử bị dọa cho ngây người, trên mặt không khỏi lộ ra một tia chế nhạo.

Đồ nhà quê.

Đám người tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh đã ra khỏi phạm vi của lớp chướng khí màu hồng.

Ánh mắt Khương Hoa lóe lên.

Hắn đoán rằng lớp chướng khí này có lẽ là do những loài hoa cỏ ở ngoại vi Trùng Cốc tạo ra, nếu không thì không thể nào chỉ bao phủ khu vực ngoại vi được.

Sau khi vào Trùng Cốc, họ đi qua một lối đi hẹp và dài giữa hai vách núi, rồi đến một khu rừng rậm.

Không khí ở đây rất trong lành, cây cối xung quanh đều vô cùng cao lớn, thậm chí Khương Hoa còn thấy một vài loại thảo dược quý hiếm.

Rõ ràng nơi này đã rất lâu không có ai đặt chân đến.

Vị trưởng tộc già quát khẽ: Mọi người không được chạy lung tung, trong Trùng Cốc này vô cùng nguy hiểm, khắp nơi đều là các loại độc trùng rắn độc.

Các ngươi không được rời xa ta, nếu không sẽ có nguy hiểm đến tính mạng bất cứ lúc nào, nghe rõ chưa.

Vâng, thưa trưởng tộc, chúng tôi biết rồi.

Mọi người nhao nhao gật đầu.

Đây là lần đầu tiên nhiều người trong số họ đến nơi quỷ dị này.

Vừa dứt lời, từ trên đầu họ, một con rắn hổ mang chúa dài hơn ba mét bỗng nhiên rơi xuống ngay cạnh đám đông, lè lưỡi rắn, đôi mắt lạnh băng nhìn chằm chằm vào mọi người, khiến ai nấy đều rùng mình.

Mẹ ơi.

Bàn Tử giật mình.

Đám người cũng có chút xôn xao.

Thế nhưng vị trưởng tộc già vẫn đứng im như núi, dường như không hề để tâm đến con rắn hổ mang chúa này.

Giây tiếp theo, con rắn dường như cảm ứng được điều gì đó, liền quay đầu bỏ đi không ngoảnh lại.

Thấy cảnh này, Khương Hoa trầm ngâm suy nghĩ.

Chuyện này chắc chắn cũng là công lao của cây gậy đầu lâu.

Cây gậy này hẳn là một loại linh khí nào đó, chuyên dùng để khắc chế những nguy hiểm trong Trùng Cốc.

Xem ra trại Già Long quả thực có mối liên hệ vô cùng sâu sắc với Trùng Cốc.

Đám người tiếp tục tiến về phía trước.

Đây là một khu rừng nguyên sinh, chỉ là không rộng lớn bằng khu rừng trước đó.

Đi khoảng hơn nửa giờ, họ đến một vùng biển xanh cao lớn.

Ở đây mọc một loại thực vật trông như rong biển, nhẹ nhàng đung đưa trong gió.

Nhưng khi nhìn thấy những loài thực vật này, cả người Trát Long lại run lên, dường như đang sợ hãi.

Trong đám người, Thiết Ngưu hỏi: Thưa trưởng tộc, đây là cây gì vậy.

Chắc không có nguy hiểm gì chứ ạ.

Vị trưởng tộc già gật đầu: Loài cây này gọi là khiêu vũ thảo, nhưng chúng không phải thứ gì tốt đẹp đâu.

Tóm lại các ngươi cứ đi theo ta là được, tuyệt đối không được tụt lại phía sau, mọi người chú ý đến người bên cạnh mình.

Nghe rõ cả chưa.

Nghe rõ.

Vị trưởng tộc già hít sâu một hơi, giơ cây gậy đầu lâu lên, chậm rãi bước vào vùng biển xanh này.

Sau khi mọi người đi vào, những cây khiêu vũ thảo xung quanh dường như sống lại, không ngừng quấn quanh làn da của mọi người và nhẹ nhàng xoa bóp.

Bàn Tử bị trói hai tay, liền dùng mặt nhẹ nhàng cọ vào cây khiêu vũ thảo, không nhịn được mà bật cười.

Ây da, cái thứ khiêu vũ thảo này thật thần kỳ, lại còn biết xoa bóp cho người ta nữa.

Trát Long đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn Bàn Tử, không hề ngăn cản, trong mắt dường như còn có một tia hả hê.

Khương Hoa cũng thử một chút.

Những cây khiêu vũ thảo này quấn quanh da hắn, nhẹ nhàng vuốt ve, vô cùng thoải mái.

Thấy Khương Hoa không ngăn cản, càng lúc càng có nhiều khiêu vũ thảo vây quanh, muốn cuốn lấy cả người hắn.

Khương Hoa không nhịn được liếc nhìn Bàn Tử.

Hắn đã chìm đắm trong sự xoa bóp của khiêu vũ thảo, cả người treo đầy chúng.

Lúc này, trong lòng Khương Hoa cảm nhận được một tia nguy hiểm.

Sắc mặt hắn thay đổi, vội vàng hất văng những cây khiêu vũ thảo xung quanh mình, sau đó đá một cước vào Bàn Tử.

Bàn Tử, mau tỉnh lại.

Bị đá một cái, Bàn Tử lập tức tỉnh táo lại, sau đó sắc mặt đột ngột biến đổi.

Hắn thấy có mấy cây khiêu vũ thảo đã lộ ra những chiếc gai sắc nhọn, dường như sắp đâm vào mắt mình.

Bàn Tử giận dữ hét lên: Cút cho ông.

Lập tức, những cây khiêu vũ thảo này như những kẻ nhát gan, vội vàng rời khỏi người hắn.

Trát Long lộ ra vẻ tiếc nuối.

Bàn Tử thấy được ánh mắt của hắn, lập tức nổi giận: Tên chột kia, có phải ngươi đã sớm biết cái thứ khiêu vũ thảo này sẽ tấn công người không.

Trát Long cười khẩy: Đúng thì sao.

Tiếc là không thể chọc mù mắt ngươi.

Khương Hoa trầm ngâm suy nghĩ, đột nhiên hỏi: Mắt của ngươi chính là bị những cây khiêu vũ thảo này chọc mù.

Sắc mặt Trát Long lập tức lạnh đi.

Liên quan gì đến ngươi.

Khương Hoa cười cười: Xem ra là thật rồi.

Lúc này, Shirley Dương đi tới, nghi hoặc hỏi: Những cây khiêu vũ thảo này rõ ràng là thực vật, tại sao lại tấn công mắt người.

Khương Hoa do dự một chút rồi nói: Những cây khiêu vũ thảo này có lẽ muốn ăn tủy não của người, nhưng chúng lại cực kỳ nhát gan, chỉ khi con người chìm đắm trong khoái cảm chúng mới tấn công.

Mà mắt là cơ quan gần não nhất, nên chúng đều chọn đâm vào từ mắt.

Shirley Dương trầm ngâm suy nghĩ: Những cây khiêu vũ thảo này có thể tiết ra một loại tín hiệu đặc biệt, khiến cơ thể người cảm thấy vui vẻ, nếu không thì không thể làm con người chúng ta chìm đắm vào đó được.

Ừm, xem ra Trùng Cốc này quả thật nguy hiểm.

Khương Hoa thở dài: Cho dù là một cái cây trông có vẻ bình thường, cũng có thể là vũ khí giết người.

Sau đó, mọi người không còn dám đụng vào những cây khiêu vũ thảo này nữa, còn người của trại Già Long, vì có lời dặn của trưởng tộc, cũng không dám để chúng lại gần.

Đi khoảng hơn mười phút, đám người cuối cùng cũng ra khỏi vùng biển xanh này.

Trước mắt họ là một lối đi bằng bậc đá, đã phủ đầy lá rụng, rõ ràng rất lâu không có người qua lại.

Người của trại Già Long vừa dọn lá rụng, vừa men theo bậc đá đi lên.

Đi chưa được bao lâu, họ đã đến một thung lũng.

Trên sườn núi, một công trình kiến trúc đổ nát hiện ra, xung quanh

còn có một vài bức tượng dị thú.

Trước cửa công trình kiến trúc đổ nát này, một tấm biển đề ba chữ: Sơn Thần Miếu.

Trước miếu có rất nhiều tượng dị thú với hình thù kỳ quái.

Chương 133

Ngôi miếu đã bị dây leo bao phủ, chỉ có thể mơ hồ nhận ra hình dáng của nó.

Khi đến đây, sắc mặt người của trại Già Long trở nên trang nghiêm.

Vị trưởng tộc già trầm giọng ra lệnh: Mở cửa.

Lập tức, hai người của trại Già Long tiến lên đẩy cánh cửa lớn của Sơn Thần Miếu.

Trong lòng Khương Hoa đầy nghi hoặc.

Không phải nói là đến tổ địa của trại Già Long sao.

Đây rõ ràng là một ngôi Sơn Thần Miếu, sao lại trở thành tổ địa của họ.

Chẳng lẽ bên trong ngôi miếu này còn có điều gì khác.

Mang theo nghi hoặc, nhóm Khương Hoa cũng đi vào.

Bên trong vô cùng đổ nát, mạng nhện giăng khắp nơi.

Ở giữa Sơn Thần Miếu là một pho tượng thần.

Pho tượng này rất kỳ dị, có sáu cánh tay, tay trái cầm một bầu rượu, tay phải nâng một con cóc.

Vị trưởng tộc già với vẻ mặt nghiêm túc, dẫn các tộc nhân quỳ xuống đất, lạy pho tượng sơn thần ba lạy.

Sau đó, ông trầm giọng nói: Tiếp theo chính là đại điển tế tự của trại Già Long chúng ta.

Cung thỉnh cánh cửa Tổ Địa.

Vị trưởng tộc già lại kính cẩn dập đầu ba cái, sau đó đặt cây gậy đầu lâu của mình vào tay pho tượng sơn thần.

Rắc.

Một tiếng động nhỏ vang lên, dường như có cơ quan nào đó đã được kích hoạt.

Sơn Thần Miếu bắt đầu rung chuyển.

Sau đó, ở chính giữa miếu, một lối đi ngầm dưới lòng đất hiện ra.

Khương Hoa lộ vẻ kinh ngạc.

Chẳng lẽ tổ địa của trại Già Long lại nằm dưới tầng hầm của Sơn Thần Miếu này.

Vị trưởng tộc già lạnh lùng liếc nhìn họ một cái.

Đưa chúng xuống.

Trát Long nở một nụ cười nham hiểm.

Tên Béo chết tiệt, và ba người ngoài các ngươi, bây giờ lập tức đi theo ta.

Ánh mắt mọi người lóe lên, nhìn nhau.

Khương Hoa khẽ lắc đầu, ra hiệu mọi người chưa đến lúc, đừng vội hành động.

Nhóm của Khương Hoa cùng Trát Long đi vào lối đi ngầm.

Xung quanh lối đi này khắc rất nhiều bức bích họa, miêu tả một cuộc chiến tranh.

Shirley Dương khẽ nói: Đây là cảnh Hiến Vương đánh bại các thế lực địa phương, sau đó thành lập nước Điền Cổ, và dùng những tù binh này làm nô lệ xây dựng lăng mộ cho mình.

Lối đi ngầm không dài.

Mọi người đi khoảng một hai phút là đến điểm cuối cùng.

Nơi này là một địa cung trống trải.

Trát Long cầm bó đuốc, thắp sáng những ngọn đèn đồng xung quanh.

Trong phút chốc, địa cung sáng như ban ngày, tất cả mọi người đều có thể thấy rõ cảnh tượng bên trong.

Ở giữa địa cung có một tòa tế đàn.

Tòa tế đàn này vô cùng kỳ quái, xung quanh nó xây dựng từng tòa tượng dị thú, giống như những vị thần hộ mệnh đang canh giữ.

Không biết là vì lý do gì.

Lăn lên đó đi.

Trát Long quát.

Nghe giọng điệu của hắn, Bàn Tử liền có chút tức giận, nhưng bị Khương Hoa giữ lại nên mới không bộc phát ngay lập tức.

Bốn người đi lên tế đàn, cuối cùng cũng thấy được toàn cảnh của nó.

Đồng tử Khương Hoa co rút lại, trong lòng vô cùng chấn kinh.

Trên tế đàn này khắc đầy những bức phù điêu, ghi lại một loại nghi thức tế lễ thần bí thời cổ đại mà Khương Hoa chưa từng thấy qua.

Ở chính giữa tế đàn là một cái hang, bên trong có một chiếc mặt nạ vàng khổng lồ, và giữa chiếc mặt nạ là một con mắt to lớn đang nhìn chằm chằm vào nhóm Khương Hoa.

Khương Hoa lập tức cảm thấy lạnh sống lưng, trong lòng dâng lên một cảm giác rợn tóc gáy.

Cảm giác này còn kinh khủng hơn cả khi đối mặt với Chu Vương ở Mê Quật Long Lĩnh.

Đây rốt cuộc là thứ gì.

Thứ này tuyệt đối còn sống, và kích thước của nó chắc chắn không nhỏ.

Trong lòng Khương Hoa dâng lên vô số nghi vấn.

Người của trại Già Long muốn làm gì.

Chẳng lẽ họ muốn dùng nhóm của mình để cho thứ này ăn.

Gầm.

Một tiếng gầm rú từ giữa tế đàn truyền ra.

Khương Hoa nhìn thấy dưới chiếc mặt nạ vàng còn có một cái miệng khổng lồ.

Cái miệng đó há ra để lộ lớp màng thịt màu hồng, giống như vòi hút của một loài côn trùng nào đó.

Lớp màng thịt này xếp chồng lên nhau, trong cổ họng còn có những chiếc răng nanh lởm chởm, chảy ra thứ dịch nhờn màu xanh, khiến Khương Hoa tê cả da đầu.

Đây rốt cuộc là thứ quái quỷ gì.

Một con đại trùng.

Hay là một con yêu thú khổng lồ.

Người của trại Già Long cũng dần dần đi lên tế đàn.

Tất cả mọi người đều thấy con quái vật dưới đáy hang, mặt ai nấy đều trắng bệch, toàn thân run rẩy không ngừng, rõ ràng cũng vô cùng sợ hãi con quái vật này.

Vị trưởng tộc già của trại Già Long, với ánh mắt sợ hãi, quỳ

xuống đất, lẩm bẩm những câu tế văn không rõ, hai tay giơ cao cây gậy đầu lâu, dường như đang tiến hành một nghi thức nào đó.

Tất cả mọi người đều im lặng chờ đợi.

Khoảng nửa giờ sau, vị trưởng tộc già cuối cùng cũng dừng lại.

Sau đó, ông ta chỉ vào bốn người Khương Hoa, trầm giọng nói: Ném chúng xuống cho Thần Linh thủ hộ ăn.

Nghe câu này, Bàn Tử hoàn toàn bùng nổ.

Mẹ kiếp, lão già khốn nạn, lão tử đã sớm biết ngươi không phải thứ tốt lành gì, lại dám bắt người làm mồi cho quái vật.

Các ngươi còn có chút nhân tính nào không.

Còn cả tên A Đạt kia nữa, chúng tao tốt bụng cứu em gái mày, kết quả mày lại lấy oán báo ân, mày có còn là người không.

A Đạt sắc mặt lúc trắng lúc xanh, đau khổ nói: Tôi đã sớm bảo các người đi rồi, tại sao các người còn quay lại đây.

Nếu các người không quay lại thì đã không có chuyện gì, trưởng tộc cũng sẽ không bắt các người làm vật tế Bàn Tử hung hăng nhổ một bãi nước bọt.

Tao nhổ vào.

Đừng có giả nhân giả nghĩa mèo khóc chuột.

Lại còn định diễn kịch trước mặt Bàn Gia này à.

Trong khi đó, Khương Hoa lạnh lùng nhìn về phía vị trưởng tộc già.

Trong lòng tôi có một thắc mắc, tại sao các người nhất định phải liều mạng đến Trùng Cốc, rồi còn dùng người làm vật tế, cho một con quái vật ăn.

Các người không cho nó ăn, chẳng lẽ nó có thể chui ra ngoài ăn các người sao.

Vị trưởng tộc già sắc mặt không hề thay đổi, ánh mắt vô cùng lạnh lùng.

Ha ha, người trẻ tuổi, ngươi biết cái gì.

Ngươi hoàn toàn không biết nỗi thống khổ của trại Già Long chúng ta.

Hơn hai ngàn năm trước, bộ tộc chúng ta đã sinh sống ở nơi này, mọi người an cư lạc nghiệp.

Nhưng rồi một ngày, ác ma giáng xuống.

Chúng xâm chiếm gia viên của chúng ta, biến tất cả chúng ta thành nô lệ, xây dựng lăng mộ cho hắn, thậm chí còn gieo một lời nguyền độc ác.

Lời nguyền này, trại Già Long đã phải gánh chịu hai ngàn năm.

Cứ cách một khoảng thời gian, chúng ta lại phải ăn một thứ, nếu không cả làng sẽ chết dần chết mòn trong đau đớn vì cơ thể thối rữa.

Để bộ tộc có thể tiếp tục tồn tại, cứ bảy năm một lần, chúng ta phải đến đây hiến tế một người sống để đổi lấy loại thuốc giải đặc biệt đó.

Nói đến đây, ánh mắt vị trưởng tộc già lộ ra một tia thống khổ.

Ông ta hít sâu một hơi, tiếp tục nói: Ở trại Già Long chúng ta, ngoài trưởng tộc mỗi đời, những người già còn lại trong tộc cũng sẽ bị hiến tế cho con quái vật này ăn.

Nếu ngươi muốn trách thì hãy trách vận may của các ngươi không tốt, hơn nữa ta cũng không thấy các ngươi có gì oan uổng cả.

Nếu ta đoán không lầm, các ngươi cũng đến đây vì những báu vật

trong Trùng Cốc.

Trùng Cốc là tài sản tổ tiên để lại cho trại Già Long chúng ta, nếu đã ngươi đã thèm muốn những thứ bên trong, vậy thì phải gánh chịu hậu quả tương ứng.

Nghe xong những lời của vị trưởng tộc già, trong lòng Khương Hoa có chút chấn động.

Chương 134

Lời nguyền độc ác.

Lại còn có thể di truyền qua huyết mạch.

Cứ bảy năm lại phải hiến tế một người sống.

Nghĩ thôi cũng thấy rợn người.

Khương Hoa trầm giọng nói: Vậy tại sao các người không tìm cách giải trừ lời nguyền trên người mình.

Ha ha, ngươi nghĩ chúng ta chưa từng thử sao.

Vị trưởng tộc già lắc đầu: Hơn hai nghìn năm qua, chúng ta đã tìm vô số danh y, nhưng đều không có tác dụng gì.

Ánh mắt Khương Hoa lóe lên: Vậy các người làm thế nào để có được loại thuốc giải đó.

Vị trưởng tộc già cười cười: Chỉ cần đưa người cho con quái vật này ăn, nó sẽ phun ra một loại chất nhầy, và loại chất nhầy đó chính là thuốc giải mà trại Già Long chúng ta cần.

Nghe đến đây, trong lòng mọi người một trận ớn lạnh.

Ăn chất nhầy của con quái vật này.

Nghĩ thôi cũng thấy kinh tởm.

Lòng Khương Hoa trở nên nặng trĩu.

Người của trại Già Long này, cũng chỉ là vì muốn sống sót.

Một lời nguyền kéo dài hơn hai nghìn năm, giống hệt như lời nguyền Quỷ Động.

Shirley Dương có chút đồng cảm, nhìn những người của trại Già

Long với ánh mắt đầy thông cảm.

Những người này còn khổ hơn cả tộc Trát Cách Lạp Mã của họ Khương Hoa hít sâu một hơi: Lão trưởng tộc, nếu các người tin lời tôi, không cần hiến tế bất cứ ai, tôi sẽ cố gắng hết sức giúp các người tìm ra cách giải quyết lời nguyền.

Vị trưởng tộc già nghe xong, lập tức không nhịn được bật cười.

Người trẻ tuổi, ngươi có ý nghĩ này, ta đại diện cho người của trại Già Long cảm ơn ngươi, nhưng trại Già Long không thể nào đem tính mạng của toàn bộ tộc nhân ra để đánh cược vào một khả năng hư vô mờ mịt.

Do đó, nếu ngươi thật sự thông cảm cho chúng ta, thì hãy ngoan ngoãn đi làm mồi cho con quái vật này đi.

Khương Hoa lắc đầu: Vậy thì không còn gì để nói nữa.

Phanh.

Hai tay Khương Hoa bỗng nhiên dùng sức, sợi dây thừng buộc trên tay hắn lập tức đứt thành nhiều đoạn.

Cùng lúc đó, dây thừng trên tay Shirley Dương, Lão Hồ và Bàn Tử cũng đồng loạt đứt ra.

Tất cả bọn họ đều đã được tự do.

Những người xung quanh nhìn bốn người họ, trong chốc lát có chút kinh ngạc.

Bàn Tử nhếch miệng cười: Hắc hắc, không ngờ Bàn gia ta lại thoát ra được chứ.

Vị trưởng tộc già là người phản ứng lại đầu tiên.

Ông ta hét lớn: Bắt chúng lại cho ta.

Lập tức, người của trại Già Long đồng loạt xông lên Giây tiếp theo, Khương Hoa và ba người kia đều thi triển võ lực của mình.

Những người của trại Già Long này căn bản không phải là đối thủ, từng người một bị họ đánh ngã xuống đất.

Ánh mắt vị trưởng tộc già lộ ra vẻ kinh ngạc, rồi ngay lập tức trầm xuống.

Nổ súng giết chết chúng cho ta.

Những tộc nhân cầm súng săn xung quanh nhao nhao giơ súng lên, nhắm vào bốn kẻ ngoại lai này.

Ánh mắt Khương Hoa lạnh đi, thân hình như quỷ mị, thoáng cái đã lách ra sau lưng những người này, trực tiếp đánh ngã tất cả, khiến họ nằm trên đất rên rỉ.

Hắn là một võ giả tam phẩm đỉnh phong, đối phó với người thường thực sự quá dễ dàng, hoàn toàn không tốn chút sức lực nào.

Bỗng nhiên, một mũi tên sắc bén bắn tới.

Khương Hoa hơi nghiêng người, liền né được mũi tên, nhìn thấy A Đạt ở cách đó không xa, tay cầm cung tên, đang nhắm thẳng vào hắn.

Khương Hoa lắc đầu, thân hình lại lóe lên, lập tức đến bên cạnh A Đạt, tiện tay đoạt lấy cây cung trong tay hắn.

A Đạt cũng ngã xuống đất, toát mồ hôi lạnh, toàn thân run rẩy không ngừng, nhưng vẫn không kêu một tiếng.

Ha ha, là một hán tử Khương Hoa cười cười, không tiếp tục ra tay với hắn.

Chỉ trong chốc lát, người của trại Già Long đã mất hết khả năng phản kháng, chỉ còn lại một mình vị trưởng tộc già run rẩy đứng một

bên.

Còn về vị Tứ A Công bị xem là vật tế trước đó, người của trại Già Long không mang ông ta vào, mà để người canh giữ bên ngoài Trùng Cốc.

Ánh mắt vị trưởng tộc già rất nghiêm trọng, ông ta trầm giọng nói: Người trẻ tuổi, không ngờ ta đã xem thường ngươi, các ngươi vậy mà đều là võ giả.

Ánh mắt Khương Hoa ngưng lại, nhìn vẻ mặt không hề lo lắng của vị trưởng tộc già, chẳng lẽ ông ta còn có át chủ bài gì sao.

Vị trưởng tộc già tiếp tục nói: Nếu ở bên ngoài, ta quả thực không làm gì được ngươi, tiếc là đây là trên tế đàn, là tổ địa của trại Già Long ta.

Nghe câu này, trong lòng Khương Hoa mơ hồ cảm thấy một tia nguy hiểm, hắn muốn ra tay trước để khống chế vị trưởng tộc già, nhưng đã muộn.

Vị trưởng tộc già giơ cây gậy đầu lâu trong tay lên, nặng nề điểm xuống tế đàn.

Lập tức, toàn bộ những đường vân trên tế đàn đều sáng lên.

Lão già, ngươi đã làm gì.

Bàn Tử lập tức nổi giận.

Những đường vân này dường như mang theo một tia sức mạnh vô danh, đan xen vào nhau, mơ hồ trong đó, Khương Hoa cảm nhận được một mối nguy cơ to lớn.

Shirley, Lão Hồ, Bàn Tử, mau rời khỏi phạm vi tế đàn.

Ầm.

Những đường vân trên tế đàn lập tức tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Một lớp màn sáng khổng lồ bao trùm lấy tất cả bọn họ.

Trận pháp.

Khương Hoa biến sắc.

Vị trưởng tộc già khẽ cười: Không sai, người trẻ tuổi cũng có mắt nhìn đấy, đây chính là trận pháp mà trại Già Long chúng ta đã lưu truyền từ đời này qua đời khác.

Ầm.

Trong trận pháp, bỗng nhiên có những hư ảnh màu xám trắng nhàn nhạt hình thành.

Những hư ảnh này có hình người, ánh mắt đều có chút ngây dại, nhưng khi vị trưởng tộc già dùng cây gậy đầu lâu chỉ một cái, những hư ảnh hình người này dường như nhận được mệnh lệnh gì đó, nhao nhao xông về phía nhóm Khương Hoa.

Khương Hoa sắc mặt nghiêm túc, trong tay xuất hiện Thất Tinh Long Uyên Kiếm, ánh kiếm lấp lánh tinh quang, mang theo một vẻ đẹp mê người.

Keng.

Một đạo kiếm quang xẹt qua, hư ảnh màu xám trắng lập tức bị chém thành hai nửa.

Mọi người lộ ra vẻ vui mừng, nhưng rất nhanh lại cứng lại.

Bởi vì hư ảnh bị chém thành hai nửa kia, dưới một lực lượng nào đó lại hợp lại làm một, dường như chưa từng bị thương.

Khương Hoa có chút không tin, cầm Thất Tinh Long Uyên Kiếm xông tới, chém hư ảnh này thành từng mảnh vụn.

Giây tiếp theo, những mảnh vụn màu xám trắng này lại tụ hợp lại với nhau.

Khương Hoa nhíu mày: Những thứ này là cái quái gì.

Chẳng lẽ không bị ảnh hưởng bởi công kích vật lý.

Hắn hít sâu một hơi, vận chuyển toàn bộ chân khí, trên nắm đấm còn mang theo một tia ánh sáng màu đỏ của Long Uy.

Ầm.

Hắn tung một quyền, nắm đấm trực tiếp xuyên qua hư ảnh màu xám trắng, lồng ngực nó xuất hiện một cái hố, nhưng rất nhanh lại khép lại.

Khương Hoa biến sắc, mặt trở nên rất khó coi.

Thứ này dường như không thể dùng công kích vật lý giết chết.

Hơn nữa, nắm đấm của tôi khi chạm vào cơ thể nó, dường như có một luồng sức mạnh muốn xâm nhập vào cơ thể tôi Không thể liều mạng với chúng.

Bằng không chúng ta sớm muộn cũng chết ở đây.

Hắn quay lại nói với nhóm Shirley Dương: Các người đừng liều mạng với thứ này, nó có một loại sức mạnh sẽ xâm nhập vào cơ thể người.

Shirley Dương và Lão Hồ đều nghiêm túc gật đầu, rồi cũng lấy ra vũ khí của mình, đối phó với những bóng người màu xám trắng đang xông tới.

Nhưng chúng dường như không sợ chết, hoàn toàn không sợ sự tấn công của mọi người.

Bàn Tử trong lòng có chút hoảng: Anh Khương, anh mau nghĩ cách đi, chúng ta sắp bị thứ này giết chết rồi.

Luồng sức mạnh màu xám trắng không ngừng xâm nhập vào cơ thể họ, ngay cả Khương Hoa cũng cảm thấy có chút gắng gượng.

Không thể tiếp tục như vậy được.

Trong lòng Khương Hoa suy nghĩ nhanh chóng, tìm cách giải quyết.

Nếu công kích vật lý không hiệu quả, vậy thì công kích ma pháp thì sao.

Nghĩ đến đây, mắt Khương Hoa bỗng nhiên sáng lên.

Hắn nhắm mắt lại.

Giờ khắc này, trong thần hồn của hắn, một tia lôi điện đang lan tỏa, đây chính là Ngũ Lôi Chính Pháp ấn mà hắn đã tu luyện ra.

Khương Hoa hai tay bắt quyết, dùng thần hồn chi lực giao tiếp với lôi điện.

Thủy Lôi Ấn.

Thủy lôi còn gọi là Long Lôi, chủ về việc dùng sấm sét gây mưa, cứu tế nạn hạn hán, trừng trị giao long, rắn độc, ác thần, tinh quái, tạo gió gọi mây, cai quản thủy phủ.

Ầm.

Hiện trường đột ngột xuất hiện một đạo sấm sét, đánh trúng một hư ảnh màu xám trắng.

Giây tiếp theo, hư ảnh này liền bị tiêu diệt hoàn toàn.

Xung quanh nó, thậm chí không còn một tia năng lượng màu xám trắng nào, chết không thể chết lại.

Quả nhiên có hiệu quả.

Khương Hoa lập tức vui mừng.

Lôi đình quả nhiên là khắc tinh của tất cả tà ma.

Những hư ảnh màu xám trắng này, vừa nhìn đã biết là loại tà ma

nào đó, dùng Ngũ Lôi Chính Pháp ấn để đối phó chúng thì quả là không gì thích hợp hơn.

Khương Hoa nhìn thấy tình cảnh khó khăn của nhóm Shirley Dương, không chút do dự, lại một lần nữa thi triển Ngũ Lôi Chính Pháp ấn Rầm.

Từng đạo lôi đình vang lên trên tế đàn.

Những tà ma màu xám trắng này toàn bộ đều bị lôi đình thanh tẩy, không còn sót lại một chút tà khí nào.

Bàn Tử lập tức vui mừng khôn xiết.

Ha ha, anh Khương, anh quá đỉnh.

Chẳng bao lâu, lớp màn sáng của trận pháp dần trở nên mỏng manh.

Rắc.

Một vết nứt xuất hiện trên màn sáng.

Chương 135

Ầm.

Màn sáng vỡ tan thành những đốm sáng rồi biến mất, để lộ ra toàn cảnh tế đàn.

Trận pháp đã bị Khương Hoa phá vỡ.

Vị trưởng tộc già mặt đầy kinh ngạc, dường như không thể tin rằng Khương Hoa lại có thể phá được trận pháp do tổ tiên của trại Già Long truyền lại.

Ngươi, ngươi làm sao làm được.

Bàn Tử hung hăng nói: Lão già, lát nữa ta sẽ ném ngươi cho quái vật ăn.

Khương Hoa cũng lạnh giọng nói: Trưởng tộc, ông còn gì muốn nói không.

Vị trưởng tộc già thở dài một hơi: Thắng làm vua thua làm giặc, hôm nay ta chịu thua.

Nhưng ta hy vọng ngươi không trách tội những người khác, họ đều vô tội.

Khương Hoa nói: Tôi không muốn giết các người, nhưng tôi cũng sẽ không để các người tiếp tục hiến tế người sống.

Đây vốn là một con đường không lối thoát.

Vị trưởng tộc già trầm giọng nói: Người trẻ tuổi, ngươi có biết không, nếu không hiến tế người sống, trại Già Long đã không tồn tại từ hơn hai ngàn năm trước rồi.

Chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm nhìn hơn năm trăm người của trại Già

Long chúng ta, sống sờ sờ mà toàn thân thối rữa đến chết sao.

Khương Hoa trầm giọng nói: Tôi có thể cố gắng hết sức giúp các người tìm ra cách giải quyết vấn đề, tôi hy vọng ông cũng có thể cho tôi một chút thời gian.

Nếu lời nguyền của các người là do Hiến Vương gieo xuống, vậy thì trong mộ của Hiến Vương chắc chắn có cách giải quyết.

Vị trưởng tộc già do dự một chút.

Được, ta sẽ dẫn các tộc nhân đến bên ngoài Trùng Cốc chờ đợi, nhưng nếu các ngươi không tìm được phương pháp giải quyết lời nguyền, vậy ta hy vọng ngươi cũng đừng ngăn cản chúng ta.

Trại Già Long chúng ta còn muốn sống sót.

Khương Hoa không tỏ ý kiến, cũng không nói thêm gì.

Vị trưởng tộc già dẫn theo tộc nhân của trại Già Long rời khỏi tế đàn dưới lòng đất.

Họ sẽ đợi bên ngoài Trùng Cốc, nếu Khương Hoa không tìm được cách, vậy vì mạng sống, họ chỉ có thể hiến tế một người sống.

Mà Khương Hoa và nhóm Shirley Dương thì đứng trên tế đàn, nhìn vào cái hố lớn ở giữa, quan sát con quái vật bên dưới.

Khương Hoa, anh nói đây là cái quái gì.

Khương Hoa lắc đầu: Tôi cũng không biết.

Cùng lúc đó, hắn thầm gọi Thanh Lão trong lòng.

Trong chốc lát, hư ảnh của Thanh Lão xuất hiện trước mặt hắn.

Tiểu tử Khương, ngươi lại có chuyện gì.

Tiền bối, ta muốn nhờ ngài nhận diện một thứ.

Thanh Lão đưa ý thức của mình ra khỏi không gian trữ vật, nhìn

thấy con quái vật bên dưới.

Tiền bối, ngài biết đây là yêu thú gì không.

Thanh Lão lập tức kinh ngạc: Thứ này sao vẫn còn tồn tại trên đời.

Khương Hoa lập tức sững sờ, rồi vui mừng khôn xiết.

Tiền bối, ngài thật sự biết đây là gì sao.

Ừm, nếu ta đoán không lầm, đây chính là Hoắc Thị không chết trùng trong truyền thuyết.

Thanh Lão nhẹ gật đầu.

Hoắc Thị không chết trùng.

Khương Hoa nghi hoặc.

Không sai.

Thanh Lão gật đầu.

Hoắc Thị không chết trùng, truyền thuyết trên người nó có một tia huyết mạch của yêu trùng thượng cổ phỉ đỉa.

Phỉ đỉa.

Ở Đại Hoang có một ngọn núi tên là Bất Hàm.

Nước của Túc Thận Thị có loài phỉ đỉa, bốn cánh, đầu thú thân rắn.

Truyền thuyết phỉ đỉa vốn chỉ là một con đỉa nước, sau này do cơ duyên xảo hợp, hấp thu một tia huyết mạch của thần thú Đẳng Xà, từ đó biến thành yêu trùng thượng cổ đầu thú thân rắn.

Con Hoắc Thị không chết trùng này, nghe nói có một tia huyết mạch của phỉ đỉa, có khả năng tái sinh cực mạnh, chỉ cần không tiêu diệt nó hoàn toàn, nó đều có thể dựa vào một bộ phận cơ thể mà phục

sinh.

Nghe câu này, trong lòng Khương Hoa chấn động.

Không ngờ con rắn dưới tế đàn lại là một con quái vật đáng sợ như vậy.

Hơn nữa, nhìn có vẻ nó đã sống hơn hai nghìn năm.

Vậy thì thực lực của nó, rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.

Khương Hoa nghiêm nghị nói: Tiền bối, con trùng Hoắc Thị bất tử kia có điểm yếu nào không.

Thanh Lão lắc đầu: Cái này thì ta không biết, trùng Hoắc Thị bất tử vô cùng bí ẩn, ta cũng chưa từng gặp qua, càng không thể biết điểm yếu của nó.

Trong lòng Khương Hoa có chút thất vọng.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Đúng rồi, tiền bối, ông có nghe nói về một loại lời nguyền nào không.

Lời nguyền này một khi phát tác sẽ khiến toàn thân thối rữa mà chết, cứ cách một khoảng thời gian lại phải dựa vào chất nhầy do trùng Hoắc Thị bất tử này bài tiết ra để sống sót.

Nghe Khương Hoa hỏi, Thanh Lão nhíu mày.

Lời nguyền.

Hình như trong đầu ta có một chút ký ức.

Nhưng thời gian trôi qua quá lâu rồi, ta cũng khó mà nhớ lại được.

Thanh Lão chìm vào suy tư.

Bỗng nhiên, mắt ông sáng lên.

Đúng rồi, ta nhớ vào thời viễn cổ, có lưu truyền một loại cổ trùng tà ác, ta quên tên nó là gì rồi.

Loại cổ trùng này khi còn nhỏ, vu sư sẽ dùng vật chất đặc thù để nuôi dưỡng chúng.

Sau đó vu sư sẽ gieo loại cổ độc này lên người nô lệ và tù binh, cứ cách một khoảng thời gian, cổ trùng sẽ cần được nuôi dưỡng bằng loại vật chất đặc thù đó, nếu không một khi cổ trùng phát tác, toàn thân sẽ thối rữa mà chết.

Thanh Lão nghiêm túc nói: Nhưng đây vẫn chưa phải là chỗ tà ác nhất của loại cổ độc này.

Chỗ tà ác nhất của nó là một đặc tính, loại cổ trùng này sẽ không ngừng truyền bá giữa những người có chung huyết thống trực hệ, đời sau của họ cũng phải định kỳ được nuôi dưỡng bằng loại vật chất đặc thù đó, nếu không họ sẽ chết rất nhanh.

Nghe Thanh Lão nói, ánh mắt Khương Hoa ngưng lại.

Bây giờ hắn gần như có thể chắc chắn rằng, lời nguyền trên người dân Già Long Trại chính là do loại cổ trùng tà ác này gây ra.

Khương Hoa vội hỏi: Tiền bối, vậy loại cổ trùng này giải thế nào.

Thanh Lão lắc đầu: Cái này ta cũng không biết, dù sao ta cũng không chú ý đến những thứ này.

Nhưng mà vu sư có thể thi triển thủ đoạn cổ trùng này, bọn họ chắc hẳn phải biết cách giải quyết chứ.

Nghe xong lời Thanh Lão, Khương Hoa nhíu mày.

Xem ra vẫn phải tiến vào trong mộ Hiến Vương để tìm biện pháp giải quyết tương ứng.

Tuy nhiên, hiện tại đã biết đây là lời nguyền do một loại cổ trùng

đặc thù nào đó gây ra, vậy là hắn đã có phương hướng, điều này đối với Khương Hoa mà nói vẫn rất có ích.

Thanh Lão quay trở về không gian trữ vật trong Xích Long Lệnh.

Khương Hoa liếc nhìn con trùng Hoắc Thị bất tử dưới tế đàn.

Hắn hít sâu một hơi, nhíu mày suy nghĩ.

Nhưng vấn đề trước mắt là, chúng ta làm thế nào để vào trong mộ Hiến Vương đây.

Ta nhớ bên ngoài đã không còn đường nào rồi.

Miếu Sơn Thần này đã là lối đi cuối cùng.

Vậy có phải chứng minh, mộ Hiến Vương được giấu ở đây không.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa bất giác nhìn về phía con trùng Hoắc Thị bất tử.

Con trùng Hoắc Thị bất tử này, chắc chắn là trấn mộ thú mà Hiến Vương tạo ra để bảo vệ vương lăng, cho nên bên dưới tế đàn này, nhất định là nơi có mộ Hiến Vương.

Khương Hoa cũng cảm thấy suy đoán của mình rất có lý.

Nếu hắn là Hiến Vương, cũng sẽ xây dựng mộ huyệt của mình dưới lòng đất của miếu Sơn Thần này.

Không chỉ vô cùng bí mật, mà còn có trùng Hoắc Thị bất tử canh giữ.

Đây chính là một con quái vật đã sống hơn hai nghìn năm.

Dù là Khương Hoa bây giờ cũng không có chút nắm chắc nào có thể đối đầu với con trùng Hoắc Thị bất tử này.

Nhưng đã muốn vào mộ Hiến Vương thì nhất định phải đối mặt

với trùng Hoắc Thị bất tử.

Theo lời Thanh Lão, con trùng này không chỉ thực lực cường đại, mà còn kế thừa một tia huyết mạch của phỉ đỉa, có năng lực tái sinh cực kỳ mạnh mẽ.

Chỉ cần không bị tiêu diệt hoàn toàn, nó đều có thể từ từ hồi phục lại, chúng ta làm sao là đối thủ của nó được.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa bất giác nhìn về phía tế đàn.

Đây ngược lại là một cơ hội rất tốt.

Ngay sau đó, Khương Hoa nói với Shirley Dương và mọi người: Shirley, Lão Hồ, Bàn Tử, tôi có một suy đoán.

Suy đoán gì.

Mọi người đều ngẩn ra.

Khương Hoa nói: Hiến Vương nhất định sẽ xây vương lăng của mình ở nơi an toàn nhất, nếu không các người thử đoán xem, mộ Hiến Vương có khả năng ở đâu nhất.

Đám người chìm vào suy tư.

Hồ Bát Nhất nhíu mày.

Bàn Tử thì mặt mày mờ mịt.

Chỉ có Shirley Dương có vẻ như đang suy nghĩ điều gì đó.

Ý của cậu là. mộ Hiến Vương ở bên dưới con quái vật này.

Khương Hoa cười: Không sai.

Con quái vật dưới đáy tế đàn này tên là trùng Hoắc Thị bất tử, nó là hậu duệ của yêu trùng thượng cổ, đến nay đã sống được hơn hai nghìn năm rồi.

Với thực lực của chúng ta bây giờ, căn bản không thể nào đánh

thắng được nó, cho nên chúng ta muốn vào mộ Hiến Vương, chỉ có thể dùng mưu thôi.

Nghe Khương Hoa nói, mọi người không khỏi kinh ngạc.

Trùng Hoắc Thị bất tử.

Bàn Tử kinh hãi nói: Trời ạ, cái thứ này sống hơn hai nghìn năm, nó đã thành tiên rồi à.

Khương Hoa nói: Nó không chỉ có tuổi thọ dài dằng dặc, mà còn có năng lực tái sinh cực kỳ khủng bố, chỉ cần không tiêu diệt hết tất cả tổ chức trên cơ thể nó, nó đều có thể từ từ mọc lại.

Giống như đỉa vậy.

Nghe câu này, trong lòng mọi người lạnh toát.

Bàn Tử lập tức nói: Vậy chúng ta tuyệt đối không được liều mạng với nó, cái thứ này còn đáng sợ hơn cả con nhện lớn kia nữa.

Hồ Bát Nhất hít sâu một hơi: Khương Hoa, cậu nói bây giờ chúng ta nên làm gì.

Shirley Dương cũng gật đầu, nhìn về phía Khương Hoa, trông chờ quyết định của hắn.

Khương Hoa cười cười, trong lòng hắn đã có chủ ý.

Con trùng Hoắc Thị bất tử này tuy đáng sợ, nhưng chúng ta cũng không phải hoàn toàn không có ưu thế, tòa tế đàn này chính là ưu thế lớn nhất.

Hắn chỉ vào cái lỗ lớn giữa tế đàn.

Tế đàn.

Đám người nghi hoặc.

Không sai.

Khương Hoa giải thích: Tòa tế đàn này chính là lợi thế tốt nhất.

Con trùng Hoắc Thị bất tử này tuy sống hơn hai nghìn năm, nhưng dù sao nó cũng không phải con người, không có trí tuệ cao như vậy.

Chúng ta chỉ cần thả một ít thức ăn xuống, sau đó giấu lựu đạn vào trong thức ăn, chờ nó ăn những thứ đó, tôi không tin lựu đạn nổ tung trong cơ thể nó mà nó không chết.

Nghe phương pháp này của Khương Hoa, đám người mắt sáng rỡ, Bàn Tử vui vẻ nói: Đúng vậy, dù năng lực tái sinh của nó có mạnh đến đâu, cho nổ tung từ bên trong cơ thể, chẳng lẽ nó còn sống được sao.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa lập tức lấy ra từ không gian trữ vật khối huyết nhục của con đại xà yêu thú tam phẩm.

Lần này để giết chết trùng Hoắc Thị bất tử, hắn cũng là dốc hết vốn liếng rồi, đến cả huyết nhục yêu thú tam phẩm cũng lấy ra làm mồi nhử.

Khương Hoa và mọi người đã thu được một lượng lớn vũ khí trên chiếc máy bay chiến đấu bị rơi đó, trong đó có hai thùng lựu đạn lớn.

Những quả lựu đạn này đều còn rất nguyên vẹn, Khương Hoa không nói hai lời, nhét cả hai thùng lựu đạn vào trong huyết nhục của con đại xà yêu thú tam phẩm.

Bàn Tử hưng phấn lên.

Hắc hắc, cái này đủ cho nó ăn một bữa no rồi.

Khương Hoa hít sâu một hơi: Chuẩn bị xong chưa.

Shirley Dương cầm một quả lựu đạn, nghiêm túc gật đầu: Ừm, tôi chuẩn bị xong rồi.

Tốt lắm, lát nữa khi tôi đếm một hai ba, cô hãy rút chốt lựu đạn ra,

sau đó ném vào trong huyết nhục của con đại xà yêu thú này.

Ừm, tôi biết rồi.

Một.

Hai.

Shirley Dương không chút do dự, trực tiếp rút chốt, sau đó ném vào trong huyết nhục của con đại xà tam phẩm, kíp nổ bên trong kêu xì xì.

Sau đó Khương Hoa không nói hai lời, trực tiếp ném khối huyết nhục của con đại xà yêu thú tam phẩm này từ cái lỗ giữa tế đàn xuống.

Con trùng Hoắc Thị bất tử đeo mặt nạ vàng ở bên dưới, còn tưởng rằng lại có người thả thức ăn xuống, liền há cái miệng rộng kinh khủng ra, đám người thậm chí có thể nhìn thấy những chiếc răng nanh chi chít của nó, kèm theo một luồng gió tanh, ngửi còn có một mùi khiến người ta buồn nôn.

Khối huyết nhục của con đại xà tam phẩm này, chuẩn xác ném vào trong miệng của con trùng Hoắc Thị bất tử.

Chương 136

Khương Hoa lập tức quát lớn: Mọi người đừng kháng cự, theo tôi vào không gian trữ vật.

Shirley Dương và những người khác lập tức bị hắn thu vào trong Xích Long Lệnh.

Sau đó chính hắn thì phóng đi xa.

Tích.

Ầm.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền đến.

Khương Hoa không chút do dự, trực tiếp tiến vào không gian trữ vật, hiện trường chỉ còn lại Xích Long Lệnh, bị dư chấn của vụ nổ hất tung bay loạn xạ.

Toàn bộ không gian tế đàn dưới lòng đất bị sóng xung kích quét qua, lập tức rung chuyển như động đất.

Không gian tế đàn dưới lòng đất này đang không ngừng sụp đổ, đá vụn ào ào rơi xuống, khói lửa tràn ngập khắp mọi ngóc ngách.

Khương Hoa ở trong không gian trữ vật thấy cảnh này cũng không khỏi nuốt nước bọt.

Đây chính là uy lực của vũ khí nóng do con người phát minh.

Hai thùng lựu đạn lớn, cho dù là Khương Hoa ở trong không gian kín như vậy, ngũ tạng lục phủ cũng có thể bị chấn vỡ.

Con trùng Hoắc Thị bất tử này chắc chết rồi chứ.

Trong lòng Khương Hoa mang theo vẻ mong đợi.

Nếu là tấn công từ bên ngoài cơ thể của con trùng, vậy Khương Hoa căn bản sẽ không dám hy vọng giết được nó.

Cái thứ này sống hơn hai nghìn năm, còn có năng lực tái sinh kinh khủng, với thực lực của nó để chống đỡ sóng xung kích từ những quả lựu đạn này thì dư sức.

Nhưng lần này là nổ từ bên trong cơ thể con trùng Hoắc Thị bất tử, hắn không tin lại không nổ chết được con yêu thú này.

Đợi đến khi khói lửa dần dần tan đi, Khương Hoa đã có thể nhìn thấy hình ảnh hiện trường.

Toàn bộ không gian tế đàn đều đã sụp đổ.

Xích Long Lệnh bị nổ tung bay loạn xạ, bây giờ đã không biết đang ở đâu.

Tuy nhiên, Khương Hoa xuyên qua Xích Long Lệnh, có thể nhìn thấy một ít mô sinh vật vỡ nát.

Những thứ này hẳn là huyết nhục của con trùng Hoắc Thị bất tử rồi.

Khương Hoa lập tức nở nụ cười: Ha ha, cuối cùng cũng thành công.

Shirley Dương và mọi người nhìn thấy nụ cười trên mặt hắn, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Nhưng để xác nhận lại tình hình, Shirley Dương vẫn hỏi: Khương Hoa, bên ngoài thế nào rồi.

Ha ha, con trùng Hoắc Thị bất tử kia chết rồi, tôi nhìn thấy rất nhiều mảnh mô sinh vật lớn, lát nữa sau khi ra ngoài, cô đừng cảm thấy buồn nôn là được.

Shirley Dương lườm một cái: Cậu nghĩ tôi là loại con gái yếu đuối

như vậy sao.

Đám người đều bật cười.

Đợi một lúc, Khương Hoa cuối cùng nói: Được rồi, chúng ta ra ngoài xem thử đi.

Hắn vung tay lên, đám người liền xuất hiện trên một vùng phế tích.

Nơi đây gạch đá ngổn ngang, còn có khói lửa và mùi hôi thối tràn ngập, những mô sinh vật của con trùng Hoắc Thị bất tử bị nổ tung văng khắp nơi, tỏa ra một mùi hôi thối.

Má ơi, cái quái gì thế này.

Bàn Tử không nhịn được che miệng nói: Mẹ nó sao mà thối thế.

Khương Hoa và Shirley Dương thì nhìn về phía trung tâm tế đàn.

Chỉ thấy ở giữa tế đàn đã sụp xuống một cái hố lớn, bên dưới tối om, đứng ở vị trí của họ không thể nhìn rõ bên dưới có thứ gì.

Đi, chúng ta qua đó xem thử.

Khương Hoa cảnh giác nói: Mọi người cẩn thận một chút, con trùng Hoắc Thị bất tử kia có thể vẫn chưa chết hẳn.

Đám người che miệng mũi, đi về phía tế đàn.

Khi đến nơi, ở đây đã thay đổi hoàn toàn.

Toàn bộ khu vực tế đàn đã sụp xuống, bên dưới là một con sông ngầm rộng lớn, đám người có thể nhìn thấy sóng nước lấp lánh, nước trong xanh gợn sóng.

Con trùng Hoắc Thị bất tử đã biến mất không thấy tăm hơi.

Trên mặt sông cũng có rất nhiều mảnh thịt nát, trông có chút buồn nôn.

Tế đàn này cách mặt sông ngầm khoảng mười mấy mét.

Shirley Dương hỏi: Khương Hoa, chúng ta làm sao bây giờ.

Khương Hoa do dự một chút rồi nói: Bên dưới này hẳn là nơi có mộ Hiến Vương, chúng ta chắc chắn phải đi vào.

Tôi xuống trước xem thử, các người ở trên dùng dây thừng kéo tôi.

Shirley Dương do dự một lúc rồi nói: Vậy cậu cẩn thận một chút.

Ừm.

Khương Hoa lấy ra một sợi dây thừng, một đầu buộc vào người mình, đầu kia đưa cho Shirley Dương: Các người đợi tin tốt của tôi đi.

Khương Hoa men theo dây thừng từ từ tụt xuống, rất nhanh đã đáp xuống mặt sông.

Nhìn những mảnh mô vỡ nát của con trùng Hoắc Thị bất tử, Khương Hoa nhíu mày, sau đó từ không gian trữ vật lấy ra một chiếc thuyền nhỏ.

Chiếc thuyền này được chuẩn bị sẵn, nó có thể chở được trọng lượng của bốn người.

Bên dưới này không có chuyện gì, các người xuống hết đi.

Khương Hoa hét lên trên.

Rất nhanh, Shirley Dương và mấy người cũng men theo dây thừng bò xuống, đáp xuống chiếc thuyền nhỏ.

Đợi tất cả bọn họ xuống xong, Khương Hoa nói: Con trùng Hoắc Thị bất tử này có năng lực phục sinh rất mạnh.

Những mảnh mô vỡ nát này, tuy không biết có thể phục sinh được không, nhưng chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút.

Tôi muốn xử lý sạch sẽ những mô sinh vật của con trùng Hoắc Thị bất tử này.

Shirley Dương nhíu mày: Nhưng con sông ngầm này, khắp nơi đều là những mảnh thịt đó, chúng ta xử lý thế nào đây.

Khương Hoa cũng cau mày, đây quả thực là một vấn đề.

Hay là những mảnh thịt nát nhỏ, chúng ta không cần quan tâm đến nó nữa, chỉ tập trung những mảnh mô sinh vật lớn lại, sau đó dùng xăng đốt hết chúng đi.

Shirley Dương gật đầu: Vậy thì còn được.

May mà những mô sinh vật của con trùng Hoắc Thị bất tử này chỉ rải rác trong khu vực nước này, đám người đồng lòng hợp sức, rất nhanh đã gom chúng lại.

Ơ, sao không thấy cái mặt nạ vàng của con trùng Hoắc Thị bất tử đâu nhỉ.

Khương Hoa bỗng nhiên có chút nghi hoặc.

Chắc là bị lựu đạn nổ thành mảnh vụn rồi.

Shirley Dương phỏng đoán.

Ừm, cũng chỉ có khả năng đó thôi.

Khương Hoa gật đầu, hắn lấy ra một thùng xăng, tưới lên những mô sinh vật đó.

Ầm.

Ngọn lửa bùng lên, tỏa ra mùi khét lẹt.

Shirley Dương không nhịn được nhíu mày.

Chúng ta đi nhanh lên đi, ở đây thật sự quá thối.

Ừm.

Khương Hoa gật đầu, cùng Hồ Bát Nhất và mọi người chèo thuyền nhỏ, đi về phía xa.

Mà họ không biết rằng, dưới đáy sông, một con côn trùng khổng lồ đang không ngừng ngọ nguậy.

Đầu nó đeo một chiếc mặt nạ vàng to lớn.

Mà ở phần đuôi của nó, thì trông có vẻ hơi dữ tợn.

Đây lại là một mặt cắt.

Con côn trùng này chính là trùng Hoắc Thị bất tử.

Nó bị lựu đạn nổ thành hai nửa, phần đuôi đã hoàn toàn nổ nát, nhưng thân thể nó vẫn còn dài cả chục mét.

Đầu nó không hề bị tổn thương, toàn thân được bao bọc bởi một lớp vảy giáp sắt, lấp lánh ánh đen bóng khiến người ta nhìn mà phát khiếp.

Giờ phút này, con trùng Hoắc Thị bất tử rung rẩy dưới đáy nước, phần cơ thịt ở mặt cắt đuôi của nó cũng đang không ngừng ngọ nguậy, dường như đang mọc ra thứ gì đó.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, mọi người thấy được toàn cảnh của con sông ngầm này.

Nói là một con sông ngầm, thực ra giống như một cái hồ.

Xung quanh là những vách đá cao chót vót.

Toàn bộ cái hồ nhỏ này trông một đầu lớn một đầu nhỏ, giống như một cái hang hồ lô.

Hồ Bát Nhất bỗng nhiên ánh mắt ngưng lại: Các cậu mau nhìn xem, kia là cái gì.

Đám người nhao nhao ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy trên mặt nước, lơ lửng từng bóng người màu trắng, đám người có thể lờ mờ nhìn thấy, những bóng người màu trắng này còn có tóc bay phất phơ trên mặt nước.

Mọi người nhất thời kinh hãi.

Đây không phải lại là mấy cái nữ thi ngàn năm chứ.

Họ liếc nhìn qua, những bóng người màu trắng này căn bản đếm không xuể, trên mặt nước chi chít toàn là thứ này.

Nếu những bóng người màu trắng này mà thi biến, vậy họ có chống đỡ nổi không.

Chúng ta đi nhanh lên, đừng quan tâm đến đám đồ chơi này.

Khương Hoa ánh mắt mang theo vẻ nghiêm nghị nói.

Ừm.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử hai người đang ra sức chèo mái chèo, thúc đẩy thuyền nhỏ đi về phía trước.

Khoảng hơn mười phút sau, họ cuối cùng cũng chèo đến bờ.

Lên đến bờ, tất cả mọi người nhao nhao thở phào nhẹ nhõm.

Những bóng người màu trắng trên mặt sông ngầm kia cũng không thi biến thành nữ thi ngàn năm, điều này ngược lại rất may mắn.

Khương Hoa quan sát xung quanh.

Nơi này là dưới đáy một ngọn núi, khắp nơi đều là đủ loại đá lởm chởm kỳ quái, cùng với vô số hang đá, xung quanh không có bất kỳ loại thực vật nào.

Ở cách đó không xa, có một ngọn núi, trên đó chiếu xuống ánh sáng trắng rực rỡ, giống như Thiên Cung.

Chương 137

Khương Hoa ánh mắt ngưng lại, suy đoán nói: Tôi nghĩ nơi đó chính là nơi có mộ Hiến Vương.

Các đế vương cổ đại đều khao khát trường sinh, họ tin rằng sau khi chết có thể đắc đạo thành tiên, cho nên thường xây dựng lăng mộ trên đất quý phong thủy.

Các người từ đây nhìn ngọn núi kia, có cảm giác như đang nhìn Thiên Cung không.

Lão già Hiến Vương này, e là đã tự coi mình là Thiên Đế, cho nên xây dựng một tòa Thiên Cung trên ngọn núi kia, mưu toan có thể đắc đạo thành tiên.

Khương Hoa nhìn về phía ngọn núi xa xa đang lấp lánh ánh sáng trắng chói mắt.

Hắn đã vận hành Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, không ngừng quan sát thế núi xung quanh nơi này.

Nhìn một lúc, sắc mặt Khương Hoa đột nhiên thay đổi.

Đây lại là thủy long huyệt trong truyền thuyết.

Thủy long huyệt.

Shirley Dương nghi hoặc hỏi.

Không sai, Trung trấn thiên tâm hữu long huyệt, long huyệt sinh xứ tề liên lụy, tiên khí tẩu hồ trung, vi diệu ẩn phục.

Dù là trong tất cả các thế cục phong thủy, thủy long huyệt này cũng là loại thế cục phong thủy cao cấp nhất.

Ta không ngờ, Hiến Vương này vậy mà lại ra tay lớn như vậy,

biến nơi này thành thủy long huyệt, rồi chôn mình trong đó, có lẽ thật sự có thể thi giải thành tiên.

Hồ Bát Nhất cũng đột nhiên chấn động.

Ta cũng đã từng xem qua loại thế cục phong thủy này trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, long huyệt chính là nơi giao hội của Âm Dương nhị khí trời đất, truyền thuyết có thể ngưng kết ra trạng thái hỗn độn thời kỳ trời đất chưa phân.

Nơi này lại là thủy long huyệt trong truyền thuyết.

Khương Hoa nghiêm nghị gật đầu: Chắc là vậy, loại thế cục phong thủy này, về cơ bản giống hệt thủy long huyệt.

Chúng ta đến ngọn núi kia trước đi.

Đám người theo Khương Hoa, không ngừng đi về phía trước.

Con đường ở đây rất khó đi, có lúc cần phải đi men theo vách núi.

Bàn Tử lại có chứng sợ độ cao nhẹ, đối mặt với tình huống này, chỉ có thể cắn răng đi tới.

Nhưng may mắn có Khương Hoa giúp đỡ, mọi người đều không gặp phải tai nạn gì.

Đi khoảng bảy, tám tiếng, mọi người cuối cùng cũng đến được đỉnh ngọn núi này.

Nhìn thấy toàn cảnh ngọn núi, đám người không nhịn được há to miệng, sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hàng trăm dải cầu vồng bảy màu, ngưng tụ trên đỉnh núi, giống như những dải hào quang bảy sắc.

Giờ phút này, đám người phảng phất như thấy được từng vị tiên nhân, đạp trên cầu vồng bảy sắc mà đến, tạo thành một khung cảnh tiên gia.

Dưới hàng trăm dải cầu vồng bảy sắc kia, là một tòa tiên cung mây mù bao phủ, vàng son lộng lẫy, rực rỡ vô cùng.

Một con đường mòn mây phủ chân núi nối thẳng đến Tiên Cung.

Bàn Tử trợn mắt há mồm: Đây thật sự là mộ Hiến Vương sao.

Sao tôi cảm giác mình như đang ở Thiên Đình vậy.

Khương Hoa cũng kinh ngạc nói: Hiến Vương này thật sự ra tay lớn, cung điện khổng lồ như vậy, lại còn có thủy long huyệt hình thành nên hàng trăm dải cầu vồng bảy sắc, nếu là người bình thường đến đây, nhất định sẽ cho rằng đây chính là Tiên Cung rồi.

Shirley Dương cũng thở dài: Muốn xây dựng cung điện khổng lồ như thế, không biết Hiến Vương đã huy động bao nhiêu nhân lực.

Sợ rằng toàn bộ tài sản của Cổ Điền quốc đều tập trung ở đây cả rồi.

Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói: Hiến Vương này vì muốn đắc đạo trường sinh, đã hoàn toàn điên rồi.

Bàn Tử bỗng nhiên có chút lo lắng nói: Lão Hồ, lão già Hiến Vương này sẽ không thật sự thành tiên rồi chứ.

Làm sao có thể.

Hồ Bát Nhất cười nói: Đắc đạo thành tiên đâu có dễ dàng như vậy.

Tần Thủy Hoàng tài hoa tuyệt thế, cả đời cầu trường sinh, đến chết cũng không thực hiện được.

Một vị vua của tiểu quốc biên thùy, lại muốn đắc đạo trường sinh.

Đây chẳng phải là đang nằm mơ sao.

Nghe đến đây, Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm: Hắc hắc, nếu lão

già Hiến Vương này không thành tiên, thì Bàn gia ta sợ cái búa gì hắn.

Chúng ta phải phát huy tinh thần gian khổ phấn đấu của nhân dân, một chút một chút kiếm không dễ, dọn sạch Tiên Cung của Hiến Vương, dù sao cũng không thể lãng phí đúng không.

Ừm, đây cũng là để chuộc tội cho hắn.

Nghe Bàn Tử nói một cách thanh tân thoát tục như vậy, đám người đều không nhịn được bật cười.

Khương Hoa cười nói: Bàn Tử, tôi thấy cậu là ngứa tay, muốn kiếm chút bảo bối chứ gì.

Shirley Dương cũng cười nói: Bàn Tử, tôi thấy cậu thật không biết xấu hổ, Hiến Vương nếu còn có thể đứng dậy, nghe được những lời này của cậu, e rằng cũng không nhịn được bóp chết cậu mất.

Hồ Bát Nhất đầu tiên là trêu chọc hai câu, sau đó nghiêm túc nói: Bàn Tử, tôi nói cho cậu biết, không có sự cho phép của tôi, cậu tuyệt đối không được tùy tiện động lung tung.

Hiến Vương này có thể cải tạo ra thủy long huyệt loại thế cục phong thủy đỉnh cấp này, xem ra chính là một đại sư phong thủy, trong mộ huyệt của hắn, nhất định là nguy hiểm vạn phần.

Một khi chạm vào cơ quan gì, ngay cả tôi cũng không cứu được cậu đâu.

Bàn Tử vội vàng gật đầu: Yên tâm đi, Lão Hồ, nhân phẩm của tôi cậu còn không tin sao.

Tôi đảm bảo sau khi vào trong, cái gì cũng không động.

Nghe câu này, đám người không nhịn được dùng một ánh mắt kỳ quái nhìn hắn.

Khương Hoa khe khẽ nói: Bàn Tử, cậu có phải có hiểu lầm gì về

nhân phẩm của mình không.

A.

Sao thế.

Bàn Tử mặt mày mờ mịt.

Đám người tán gẫu một hồi, không khí trong đội ngũ có chút thoải mái hơn.

Khương Hoa thì ngẩng đầu nhìn lên bầu trời phía trên ngọn núi này, nơi đó tỏa ra ánh sáng trắng rực rỡ, giống như một vầng mặt trời lớn.

Khương Hoa trong lòng nghi hoặc, làm sao có thể làm được điều này.

Phải biết, đây là trong hang động, làm sao có thể có ánh nắng mặt trời.

Hiến Vương đã làm thế nào.

Shirley Dương cũng quan sát một hồi.

Nàng suy đoán: Tôi đoán Hiến Vương đã dùng nguyên lý phản xạ gương để thực hiện.

Phản xạ gương.

Ừm, trên vách đá phía trên, hẳn là có rất nhiều tấm gương nhẵn bóng, sau đó phản chiếu ánh sáng mặt trời từ bên ngoài vào, liền tạo thành cảnh tượng chúng ta đang thấy.

Cộng thêm cầu vồng bảy sắc hình thành từ thủy long huyệt, bao phủ cả tòa cung điện, khiến nơi đây trông như thật sự là Thiên Cung.

Nghe Shirley Dương nói, Khương Hoa bừng tỉnh đại ngộ.

Hắn nhìn về phía nguồn sáng trắng trên đỉnh đầu, quả thực có hình

dạng một vòng tròn, trông giống như một tấm gương.

Xem ra Hiến Vương này cũng có chút văn hóa a.

Bàn Tử cười nói: Lại còn biết dùng nguyên lý phản xạ gương nữa chứ.

Shirley Dương cười nói: Ồ.

Bàn Tử, chẳng lẽ cậu cũng biết nguyên lý phản xạ gương là gì sao.

A.

Bàn Tử lúng túng cười ngượng, nói bừa: Tôi, tôi đương nhiên biết rồi.

Trong mắt mọi người lộ ra một tia chế nhạo.

Được, vậy cậu nói thử xem.

Shirley Dương có chút buồn cười.

A, cái này.

Bàn Tử ấp a ấp úng nửa ngày.

Đám người nhao nhao cười ha hả.

Đi thôi, chúng ta đi xem thử tòa cung điện này.

Khương Hoa dẫn đám người, bước lên con đường mòn mây phủ chân núi kia, con đường này dưới sự ẩn hiện của cầu vồng bảy sắc, giống như một con đường lớn thông đến Tiên Cung.

Con đường này rất dài.

Đám người đi khoảng hơn mười phút, mới cuối cùng đến được trước Tiên Cung.

Đứng trước tòa cung điện này, đám người lần nữa lộ ra vẻ mặt thán phục.

Đại điện được làm chủ yếu bằng gỗ trinh nam tơ vàng, chống đỡ cả tòa cung điện, hai bên là những cây cột vàng có rồng quấn, lan can bằng ngọc Hán Bạch được chạm khắc tinh xảo, còn có vô số rường cột chạm trổ, cột tím xà vàng, đều cực kỳ xa hoa.

Đứng trước tòa cung điện này, mọi người đi đến trước cửa điện.

Tại quảng trường đại điện, có một tấm bia đá, cùng với một con quái thú đang quỳ.

Trên bia đá dùng chữ tiểu triện viết mấy chữ lớn: Lăng Vân Cung.

Dưới đó còn có một hàng chữ nhỏ, cũng được viết bằng chữ tiểu triện: Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn.

Lăng Vân Thiên Cung, Hội Tiên Bảo Điện.

Nguyên lai tòa cung điện này tên là Lăng Vân Cung.

Mà điện các trước mắt được gọi là Hội Tiên Điện.

Bàn Tử hiếu kỳ hỏi: Khương huynh đệ, trên này viết cái gì vậy.

Khương Hoa đem chữ viết trên bia đá nói cho đám người biết.

Bàn Tử không nhịn được chửi lên: Lão già Hiến Vương này lại còn tự cho mình là Tiên Đế rồi.

Cũng dám gọi là Lăng Vân Cung, Hội Tiên Điện.

Ta nhổ vào.

So với ta còn không biết xấu hổ hơn.

Lát nữa Bàn gia ta sẽ cho hắn một bài học.

Dọn sạch Hội Tiên Điện của hắn.

Đám người yên lặng cười, mọi người đã quen với Bàn Tử rồi.

Khương Hoa nhìn về phía cửa điện, chuẩn bị vào xem thử Hội Tiên Điện này.

Một tòa cung điện tầng tầng gạch Tần ngói Hán, xà vàng cột tím sừng sững trên đỉnh núi.

Mức độ xa hoa của tòa Lăng Vân Cung này quả thực khiến người ta phải nghẹn họng nhìn trân trối, thực sự khó có thể tưởng tượng đây lại là lăng mộ của một tiểu vương biên thùy.

Khương Hoa nhìn về phía cửa điện.

Cửa điện này vàng son lộng lẫy, bề mặt sơn một lớp sơn vàng, ở giữa có hai cái vòng cửa, hai cái vòng cửa này giống như một con rồng và một con hổ hai tôn dị thú.

Giữa hai vòng cửa có hai lỗ khóa.

Khương Hoa kéo thử, căn bản không thể kéo động.

Xem ra cần phải cắm chìa khóa vào mới có thể mở ra.

Shirley Dương nhíu mày nói: Cái này còn cần cắm chìa khóa.

Nhưng chúng ta lấy đâu ra chìa khóa chứ.

Bàn Tử kích động nói: Hay là chúng ta cho nổ nó đi.

Khương Hoa lắc đầu: Không thể nổ, Hiến Vương nếu là một đại sư phong thủy cao cấp, tự nhiên sẽ có thủ đoạn phòng trộm tương ứng.

Nếu chúng ta dùng bạo lực phá cửa, có thể sẽ kích hoạt cơ quan trong Lăng Vân Tiên Cung này, khiến nó sụp đổ hoàn toàn, đến lúc đó chúng ta sẽ chẳng được gì cả.

Bàn Tử vội la lên: Vậy chúng ta làm sao bây giờ.

Lại không có chìa khóa, cũng không thể đi tìm chứ.

Hơn nữa chúng ta còn không biết chìa khóa là cái gì nữa.

Khương Hoa cẩn thận quan sát lỗ khóa trên vòng cửa, bỗng nhiên

trong lòng hắn lóe lên, trong tay lập tức xuất hiện một vật, chính là cây đoản trượng Long Hổ lấy được trong ngọc quan.

Khương Hoa quan sát một chút, phát hiện cây đoản trượng Long Hổ này vừa vặn có thể cắm vào.

Hắn lập tức vui mừng nói: Tôi tìm được chìa khóa rồi.

Tìm được rồi.

Ừm.

Khương Hoa gật đầu: Chìa khóa của Hội Tiên Điện này chính là cây đoản trượng Long Hổ chúng ta lấy được trong ngọc quan, các người nhìn lỗ khóa này xem, vừa vặn chính là hình dạng hai đầu của cây đoản trượng Long Hổ.

Đám người cẩn thận quan sát một lúc.

Chương 138

Shirley Dương nói: A, thật sự là vậy.

Không ngờ cây đoản trượng Long Hổ chúng ta vô tình lấy được lại là chìa khóa mở Hội Tiên Điện, điều này cũng chứng minh tòa ngọc quan kia nhất định là một phần trong quần thể lăng mộ của Hiến Vương.

Bàn Tử hỏi: Nhưng ở đây có hai lỗ khóa, mà cây đoản trượng Long Hổ này chỉ có một, chúng ta mở cửa điện thế nào đây.

Khương Hoa cười, cầm cây đoản trượng Long Hổ lên, sau đó nhẹ nhàng tách ra, liền lập tức chia làm hai nửa.

Hắn cắm hai nửa đoản trượng Long Hổ vào hai vòng cửa.

Cạch một tiếng vang nhỏ truyền đến.

Cửa điện ầm vang mở rộng.

Một luồng khí cũ kỹ đã bị phong trần từ lâu từ trong Hội Tiên Điện truyền ra, khiến tất cả mọi người không khỏi nhíu mày.

Khương Hoa ngẩng đầu nhìn vào bên trong.

Trong Hội Tiên Điện này, xung quanh bày biện từng tòa tượng thần, hình thù kỳ quái, giống như một vài vị thần cổ xưa.

Ở giữa thì bày một cái lư hương bằng đồng thanh.

Bàn Tử mắt hơi sáng lên, dường như đã nhìn thấy bảo bối, vội vàng đi tới đánh giá cái lư hương bằng đồng thanh này.

Hồ Bát Nhất bất đắc dĩ nói: Bàn Tử, cậu đừng có động lung tung vào đồ vật gì đấy nhé.

Yên tâm đi.

Bàn Tử cũng không ngẩng đầu, khẳng định nói: Tôi nhất định sẽ giữ lời.

Nhận được câu trả lời khẳng định của Bàn Tử, Hồ Bát Nhất lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Mà chỗ sâu trong cung điện, lại là một chiếc ghế điêu khắc hình rồng.

Shirley Dương nói: Hiến Vương này e rằng thật sự coi mình là thiên tử rồi, ngay cả cái ghế cũng làm thành hình rồng.

Khương Hoa cười: Hoàng đế tính là gì, hắn còn muốn đắc đạo thành tiên, trở thành Thiên Đế trong truyền thuyết cơ mà.

Bốn phía cung điện này đều khắc rất nhiều bích họa.

Những bức bích họa này phần lớn đều rất sinh động, miêu tả từng bức tranh.

Rất nhiều bích họa là đang kể về cảnh Hiến Vương trấn áp man di nơi đó.

Còn có một số cảnh, là một đám nô lệ mang gông xiềng, đang xây dựng tòa Thiên Cung khổng lồ này.

Nhìn thấy những bức bích họa này, Shirley Dương thở dài một hơi: Muốn xây dựng một cung điện lớn như vậy, không biết phải tốn bao nhiêu sức người, cũng không biết sẽ có bao nhiêu người chết ở đây.

Khương Hoa nói: Cung điện này xây dựng mấy chục năm mới có thể đạt đến quy mô như vậy, e rằng những nô lệ ban đầu, về cơ bản đã chết gần hết rồi.

Thời cổ đại chính là tàn khốc như vậy.

Một khi trở thành nô lệ, mạng người liền như cỏ rác, ai cũng có

thể tùy ý chà đạp.

Lăng Vân Cung này to lớn, tuyệt đối có thể so với Trường Thành, tượng binh mã các loại di tích cổ, nếu tòa Thiên Cung này bị lộ ra ngoài, e rằng các nhà khảo cổ học trên toàn thế giới đều sẽ vì vậy mà chấn động.

Shirley Dương nhìn cảnh tượng trong Hội Tiên Điện, không nhịn được kinh ngạc thốt lên.

Lúc này, Hồ Bát Nhất bỗng nhiên nói: Khương Hoa, Shirley, các người tới xem thử, trên tấm bích họa này, dường như nói về Mộ Trần Châu.

Nghe hắn nói, hai người đều sửng sốt một chút, sau đó vội vàng đi tới bên cạnh Lão Hồ.

Ngay cả Bàn Tử sau khi nghe được, cũng không có tâm tình tiếp tục nghiên cứu cái lư hương bằng đồng thanh kia nữa.

Dù sao Mộ Trần Châu có thể liên quan đến việc giải trừ lời nguyền Quỷ Động trên người hắn.

Nếu không tìm thấy Mộ Trần Châu, lời nguyền Quỷ Động trên người hắn sẽ vĩnh viễn đi theo con cháu đời sau.

Tấm bích họa này được vẽ màu.

Đám người có thể rất trực quan hiểu được ý nghĩa của bích họa.

Trên tấm bích họa này, có một người đàn ông đội vương miện, hắn trông giống như một người mập mạp, ngồi trên long ỷ, trong tay còn cầm một hạt châu.

Hạt châu này tỏa ra ánh sáng chói lọi, giống như một mặt trời nhỏ.

Dưới đáy bích họa, còn có một số văn tự tường thuật.

Những văn tự này cũng được viết bằng chữ tiểu triện.

Bàn Tử nghi ngờ nói: Chẳng lẽ cái gã mập mập kia chính là Hiến Vương trong truyền thuyết.

Khương Hoa gật đầu nói: Chắc là vậy, ở trong Cổ Điền quốc này, cũng chỉ có Hiến Vương mới dám ngồi trên long ỷ.

Vậy chữ viết trên đó có ý gì.

Khương Hoa nhìn về phía văn tự ở phần dưới bích họa, sau đó nghiêm túc quan sát.

Cái này. dường như là tường thuật về lai lịch của Mộ Trần Châu.

Khương Hoa vừa giải mã, vừa giải thích cho Shirley Dương và mọi người.

Truyền thuyết Hiến Vương du ngoạn ở núi Côn Lôn trong truyền thuyết, kết quả gặp phải người của Ma Quốc.

Hiến Vương bằng tài ăn nói của mình, thành công bái người Ma Quốc làm thầy, thu được sự tin tưởng của họ.

Tuy nhiên một thời gian sau đó, nội bộ người Ma Quốc dường như xảy ra vấn đề gì đó, Hiến Vương cảm thấy đại sự không ổn, thế là liền lặng lẽ đánh cắp Mộ Trần Châu.

Sau đó Hiến Vương mang theo Mộ Trần Châu trở về Lĩnh Nam, sống cuộc sống khiêm tốn, đồng thời Hiến Vương muốn lợi dụng Mộ Trần Châu để thực hiện giấc mộng trường sinh bất lão của hắn.

Khương Hoa trong lòng phỏng đoán, người Ma Quốc mà Hiến Vương gặp phải hẳn là tàn dư của Ma Quốc.

Dù sao vào lúc đó, triều Tần cũng đã diệt vong.

Đến thời Hán, Ma Quốc thực sự đã diệt vong mấy trăm năm rồi, chỉ có tàn dư của Ma Quốc mới tiếp tục sống lay lắt.

Nhìn đến đây, Khương Hoa trong lòng bừng tỉnh đại ngộ: Nguyên

lai Hiến Vương là bái những tàn dư của Ma Quốc làm thầy, cho nên hắn mới có thể trở thành một đời đại sư phong thủy, và đem thế cục phong thủy của cung điện dưới lòng đất này, đổi thành huyệt tốt trong truyền thuyết, thủy long huyệt.

Bàn Tử vội vàng kích động hỏi: Khương huynh đệ, cậu mau xem, lão già Hiến Vương kia, có nói Mộ Trần Châu ở đâu không.

Khương Hoa khẽ nhíu mày: Trên tấm bia đá này không có ghi Mộ Trần Châu ở đâu, xem ra chúng ta cần phải tìm được nơi có mộ Hiến Vương thực sự mới có thể tìm thấy Mộ Trần Châu.

Hồ Bát Nhất nhìn một chút cảnh tượng trong Hội Tiên Điện: Nhưng ở đây đâu có mộ Hiến Vương nào.

Ngay cả một cái quan tài cũng không thấy.

Chúng ta lại nên đi đâu tìm mộ Hiến Vương đây.

Khương Hoa quan sát xung quanh, quả thực không có dấu vết của mộ Hiến Vương.

Hắn lẩm bẩm nói: Có lẽ mộ Hiến Vương căn bản không ở trong Hội Tiên Điện này, hắn ở một nơi khác.

Shirley Dương nói: Vậy nơi đó sẽ ở đâu.

Khương Hoa lắc đầu: Trước mắt tôi cũng không có manh mối gì, chúng ta hay là trước tiên xem thử, trong Hội Tiên Điện này có thứ gì tốt không đã.

Bỗng nhiên, Bàn Tử kinh ngạc một chút, cả người đều run rẩy: Lão, Lão Hồ, Khương, Khương huynh đệ, các người mau nhìn lên trên.

Trên đó.

Đám người sửng sốt một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn lên.

Đồng tử của họ lập tức co rút lại, cảm giác trong lòng có một luồng khí lạnh dâng lên.

Chỉ thấy trên xà nhà của Hội Tiên Điện, vậy mà treo một bóng người mặc áo đỏ, mái tóc đen xõa đến ngang lưng, không nhìn rõ khuôn mặt cụ thể.

Phát khâu ấn, mạc kim phù, hộ thân bất bảo quỷ xuy đăng. nhân điểm chúc, quỷ xuy đăng, bất động chi vật mạc gần thân. thụ khanh táng, hạp mộ phần, Bàn Sơn Tạ Lĩnh nhiễu hành. hồng y hung, tiếu diện thi, quỷ tiếu chi bằng thính quỷ khốc.

Đây là một đoạn giới luật trong nghề trộm mộ.

Áo đỏ hung.

Chính là thứ mà những người xuống mộ sợ nhất gặp phải, những thứ mặc quần áo màu đỏ.

Bất kể nó là cái gì, chỉ cần mặc áo đỏ, đó nhất định là vật cực hung.

Bàn Tử trong lòng phát lạnh, không nhịn được nói: Ta, chúng ta làm sao bây giờ.

Khương Hoa tỉnh táo lại.

Mọi người đừng vội, biết đâu đây chỉ là một bộ quần áo màu đỏ thôi.

Vừa dứt lời, một tiếng cười của phụ nữ khiến người ta rợn tóc gáy vang lên.

Tiếng cười này dường như phát ra từ chính bóng hình áo đỏ kia.

Nghe thấy tiếng cười, sắc mặt mọi người càng thêm nặng nề.

Vương Bàn Tử thì run lên cầm cập, cảm thấy tim mình đập thình thịch.

Áo đỏ báo hung.

Quỷ cười còn hơn nghe quỷ khóc.

Bây giờ cả hai điềm báo này đều ứng nghiệm.

Đây tuyệt đối không phải thứ gì tốt lành.

Khương Hoa không nói hai lời, liền lấy gương Trấn Giới từ trong không gian trữ vật ra.

Gương Trấn Giới là chí bảo của đạo gia, có thể khu tà tránh hung, còn có thể trấn áp sức mạnh của thế giới.

Đây là một món pháp bảo vô cùng mạnh mẽ.

Khương Hoa còn lấy ra ấn Phát Khâu Thiên Quan, đưa cho Hồ Bát Nhất.

Lão Hồ, anh cầm ấn Phát Khâu Thiên Quan này, cùng với Bàn Tử có thể khu tà tránh hung.

Tôi có gương Trấn Giới, đi cùng Shirley là được rồi.

Hồ Bát Nhất cũng không khách khí, cầm lấy ấn Phát Khâu Thiên Quan của Khương Hoa, cảnh giác nhìn xung quanh.

Một khi có chuyện bất ngờ xảy ra, anh ta có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Bàn Tử run rẩy nói: Lão Hồ, cậu, cậu đứng sát vào tôi một chút, tôi sợ con quỷ áo đỏ này kéo tôi đi mất.

Tiếng cười của người phụ nữ vẫn không ngừng vang lên xung quanh, nhưng lại không có chuyện gì xảy ra.

Khương Hoa lập tức có chút nghi hoặc.

Sao con nữ quỷ áo đỏ này vẫn chưa động thủ.

Hắn có gương Trấn Giới trong tay, cũng không sợ tà ma gì.

Thế là hắn cùng Shirley Dương đi đến dưới bóng hình áo đỏ, ngẩng đầu nhìn lên bóng hình treo trên xà nhà.

Chỉ liếc mắt một cái, Khương Hoa liền hít một hơi khí lạnh.

Nữ tử áo đỏ này, mặt đầy hắc khí, một cái lưỡi dài thè ra, hai tay là móng vuốt sắc bén dài ba thước, nhìn mà khiến người ta rùng mình.

Ầm.

Ngay lập tức, toàn bộ Hội Tiên Điện bị bao phủ trong sương mù đen kịt, từng luồng khí tức âm lãnh từ bốn phương tám hướng muốn chui vào cơ thể Khương Hoa và Shirley Dương.

Khương Hoa lại ngẩng đầu lên, con ngươi lập tức co rút lại.

Bóng hình của nữ quỷ áo đỏ đã biến mất không thấy đâu.

Chương 139

Khoảnh khắc tiếp theo, Khương Hoa cảm thấy cơ thể mình lạnh buốt.

Gương Trấn Giới trong tay hắn sáng lên ánh vàng rực rỡ, ngăn cách toàn bộ hắc khí bên ngoài.

A a.

Một tiếng hét thảm vang lên, âm thanh thê lương mà khàn khàn, kéo dài rất lâu.

Khương Hoa có thể cảm nhận được, gương Trấn Giới dường như đã đánh lui con nữ quỷ, bọn họ cũng không bị thương gì.

Thấy vậy, Khương Hoa thở phào nhẹ nhõm.

Gương Trấn Giới này quả không hổ là chí bảo của đạo gia, đối với quỷ quái và tà ma có năng lực khắc chế cực mạnh.

Xung quanh hắc khí cuồn cuộn, Khương Hoa đã không nhìn thấy Hồ Bát Nhất và Bàn Tử.

Shirley Dương có chút lo lắng nói: Khương Hoa, Lão Hồ và Bàn Tử họ sẽ không xảy ra chuyện gì chứ.

Yên tâm đi.

Khương Hoa cười nói: Lão Hồ có ấn Phát Khâu Thiên Quan của tôi trong tay, công năng trấn tà của nó cũng không yếu hơn gương Trấn Giới đâu.

Lão Hồ và Bàn Tử sẽ không sao.

Nghe Khương Hoa nói vậy, Shirley Dương cũng thở phào.

Nữ quỷ áo đỏ này đã tồn tại hơn hai nghìn năm, chẳng phải tu vi

của nó cũng đã hai nghìn năm rồi sao.

Khương Hoa gật đầu, Hiến Vương quả không hổ là một đời đại sư phong thủy.

Đem nữ quỷ áo đỏ này đặt trong thủy long huyệt để nuôi dưỡng hơn hai nghìn năm, bất kể là kẻ trộm mộ nào đến đây, về cơ bản đều chỉ có một con đường c·hết.

May mà chúng ta còn có gương Trấn Giới và ấn Phát Khâu Thiên Quan, nếu không chúng ta cũng gặp nguy hiểm.

Shirley Dương như có điều suy nghĩ, hỏi: Khương Hoa, bây giờ anh có thể đánh bại nó không.

Chắc là không được đâu.

Khương Hoa do dự nói: Mặc dù tôi đã nắm giữ Ngũ Lôi Chính Pháp ấn, có năng lực sát thương rất mạnh đối với quỷ quái, nhưng tu vi thần hồn của tôi thực sự quá thấp, làm sao đánh lại một con nữ quỷ áo đỏ có tu vi hơn hai nghìn năm được.

Ngũ Lôi Chính Pháp ấn phải dùng tu vi thần hồn để thúc đẩy.

Mà bây giờ thần hồn của Khương Hoa chỉ ở mức Ngưng Thần trung kỳ, quy đổi thành cấp bậc võ giả thì chính là Nhị phẩm võ giả.

Muốn đánh bại một con nữ quỷ áo đỏ hơn hai nghìn năm, thật sự là có chút không thực tế.

Hơn nữa, môi trường đen kịt xung quanh chính là quỷ vực của nữ quỷ áo đỏ, trong quỷ vực này, Khương Hoa muốn tìm ra bóng dáng của nó cũng rất khó khăn.

Nhưng mà cũng không phải là không thể.

Khương Hoa do dự một chút, Có lẽ tôi có thể mượn sức mạnh của gương Trấn Giới.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa truyền thần hồn lực vào trong gương Trấn Giới, ngay lập tức chiếc gương chủ động sáng lên ánh vàng rực rỡ.

Toàn bộ hắc khí xung quanh, trước ánh vàng này, đều tan rã như băng tuyết mà không có chút kháng cự nào.

Có tác dụng.

Mắt Khương Hoa sáng lên.

Hắn lập tức tăng cường truyền thần hồn lực vào, gương Trấn Giới liền trở nên càng thêm rực rỡ.

A a.

Xung quanh hắc khí bị quét sạch, nữ quỷ áo đỏ phát ra tiếng gào thét thảm thiết.

Khương Hoa nhìn ra hiện trường, liền thấy con nữ quỷ áo đỏ đang vây công Hồ Bát Nhất và Bàn Tử.

May mắn là Hồ Bát Nhất cầm ấn Phát Khâu Thiên Quan, lúc này ấn đã hóa thành một tầng kết giới, vững vàng bao bọc lấy Hồ Bát Nhất và Bàn Tử.

Nữ quỷ áo đỏ dù công kích thế nào cũng không thể phá vỡ tầng kết giới mỏng manh này.

Bàn Tử thấy cảnh này, lá gan lập tức lớn hơn.

Hắn cười ha hả chế nhạo: Hắc hắc, ngươi không vào được à.

Có phải hai nghìn năm chưa được ăn cơm không.

Sao mà yếu thế.

Nữ quỷ áo đỏ dường như nghe hiểu lời của gã mập, trở nên càng thêm tức giận, không ngừng công kích kết giới.

Lúc này hắc khí trong quỷ vực bị gương Trấn Giới quét sạch, nữ quỷ áo đỏ dường như cũng bị tổn thương rất lớn, không nhịn được mà kêu rên thảm thiết.

Đôi mắt chảy máu tươi của nó quay đầu nhìn về phía gương Trấn Giới, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi rất giống người.

Thế nhưng vào lúc này, sắc mặt Khương Hoa đã có chút trắng bệch, rõ ràng là thần hồn lực tiêu hao quá lớn.

Mà gương Trấn Giới trong tay hắn, ánh vàng cũng đang dần dần trở nên ảm đạm.

Sắc mặt Khương Hoa và Shirley Dương đều biến đổi.

Bây giờ gương Trấn Giới không thể xảy ra vấn đề gì được.

Nếu không cả hai người họ đều có thể c·hết ở đây.

Lúc này, Shirley Dương cắn răng.

Khương Hoa, anh đợi tôi một chút.

Cái gì.

Shirley Dương khoanh chân ngồi xuống đất, sau đó nhắm đôi mắt đẹp lại, trong lòng giao tiếp với Thần Linh.

Cô tu luyện thần đạo, mà nền tảng lại chính là Khương Hoa.

Chỉ cần sau này Khương Hoa càng mạnh, Shirley Dương cũng sẽ nhận được lợi ích tương ứng.

Ngược lại, nếu Khương Hoa trì trệ không tiến, thì cả đời này Shirley Dương cũng chỉ có thể dừng lại ở đây.

Lúc này, Shirley Dương giao tiếp với Thần Linh rất giống Khương Hoa, sau đó đem thần hồn lực của mình thông qua con đường tín ngưỡng, truyền đến trên người Khương Hoa.

Đột nhiên. não hải Khương Hoa chấn động, cảm giác mình đã hồi phục lại một chút tinh lực.

Gương Trấn Giới trong tay hắn cũng một lần nữa tỏa ra ánh vàng.

Phải tốc chiến tốc thắng.

Khương Hoa liếc nhìn Shirley Dương, sắc mặt cô cũng đã trở nên trắng bệch.

Cả hai người họ chống đỡ không được bao lâu, khởi động gương Trấn Giới này tiêu hao thần hồn lực thật sự quá lớn.

Ầm.

Khương Hoa không do dự, trực tiếp lao tới trước mặt nữ quỷ áo đỏ, sau đó đem toàn bộ thần hồn lực truyền vào gương Trấn Giới bên trong.

Ông.

Gương Trấn Giới giống như một mặt trời chói lóa.

Sâu trong mắt nữ quỷ áo đỏ tựa hồ lộ ra vẻ sợ hãi, nó muốn trốn khỏi nơi quái quỷ này.

Thế nhưng. một cột sáng vàng óng từ trong gương Trấn Giới bắn ra, trực tiếp xuyên thủng thân thể nó.

Đôi mắt nữ quỷ áo đỏ nhanh chóng trở nên ảm đạm, sau đó hóa thành những đốm sáng đen, tan biến vào không trung.

Hiện trường chỉ còn lại một bộ quần áo màu đỏ.

Cuối cùng cũng c·hết rồi.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Khương Hoa và Shirley Dương, sắc mặt cả hai đều rất yếu ớt, hiển nhiên là tiêu hao quá lớn.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử vội vàng đi tới.

Khương Hoa, các cậu không sao chứ.

Khương Hoa miễn cưỡng nở nụ cười.

Tôi không sao.

Shirley Dương cũng lắc đầu, Tôi cũng không có việc gì.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lúc này mới thở phào.

Bàn Tử vỗ ngực nói: Trời đất, vừa rồi cái thứ kia thật sự là quá hung dữ.

Nếu không có cái ấn Thiên Quan kia bảo vệ, Bàn gia ta cái thân hơn trăm ký này sợ là phải bỏ mạng ở đây rồi.

Khương Hoa trêu chọc nói: Bàn Tử, không phải vừa rồi cậu còn đang chế nhạo con nữ quỷ áo đỏ này sao.

Sao lúc này lại sợ rồi.

Hắc hắc.

Bàn Tử gãi đầu cười nói: Dù sao vừa rồi cũng không nguy hiểm mà, không bằng tranh thủ sướng cái miệng đã chứ.

Shirley Dương chỉ vào bộ quần áo màu đỏ trên mặt đất nói: Khương Hoa, bộ đồ đỏ này làm sao bây giờ.

Đốt nó đi.

Khương Hoa nói: Bộ đồ đỏ này dính quỷ khí rất nồng, người bình thường mà chạm vào, ít nhất cũng phải ốm nặng vài ngày.

Ừm.

Hồ Bát Nhất móc ra diêm, trực tiếp đốt bộ đồ đỏ.

Chuyện nữ quỷ áo đỏ cuối cùng cũng tạm thời kết thúc.

Khương Hoa nhìn vào bên trong Hội Tiên Điện, trong lòng như có điều suy nghĩ.

Hiến Vương này ở trong cung điện này, dùng một con nữ quỷ áo đỏ kinh khủng như vậy để trấn giữ, không biết ở đây có thứ gì tốt.

Biết đâu Xương Rồng Thiên Thư lại ở bên trong.

Xương Rồng Thiên Thư.

Lòng mọi người lập tức sáng lên.

Khụ khụ.

Khương Hoa cười nói: Tôi cũng chỉ là đoán mò thôi, mọi người đừng kích động như vậy.

Chúng ta cứ tìm thử xem có những thứ gì.

Ừm ừm.

Mọi người đều gật đầu.

Hội Tiên Điện này trông rất lớn, khoảng chừng bốn năm trăm mét vuông.

Đây là một đại điện.

Mọi người cẩn thận tìm kiếm.

Khương Hoa đi tới trước long ỷ.

Chiếc ghế rồng này rất lớn, khoảng hai ba người cũng có thể ngồi lên, bề ngoài có màu vàng, không biết là mạ vàng hay là hoàn toàn làm bằng vàng.

Nhưng Khương Hoa đoán chừng hẳn chỉ là mạ một lớp bột vàng.

Dù sao Cổ Điền quốc thời xưa cũng chỉ là một tiểu quốc biên thùy, quốc lực so với Đại Hán thì đúng là một trời một vực.

Bọn họ không thể bỏ ra nhiều vàng như vậy để chế tạo một chiếc

ghế rồng.

Chương 140

Chiếc ghế rồng này nằm ở chính giữa, xem ra chính là nơi Hiến Vương mở tiệc chiêu đãi các vị tiên.

Hai bên đại điện là từng pho tượng thần, trông như những vị thần linh.

Hiến Vương bày trí tượng thần như vậy đủ để chứng minh hùng tâm tráng chí trong lòng hắn.

Tiếc là đắc đạo thành tiên đâu có đơn giản như vậy.

Khương Hoa quan sát long ỷ một lúc.

Chiếc ghế rồng này nằm sau một bức tường.

Bức tường này cũng vẽ một bức bích họa, là hình Cửu Cung Bát Quái đồ, trông có chút không hợp với chiếc ghế rồng.

Khương Hoa gõ gõ dưới bệ ghế rồng một lúc, nhưng không phát hiện ra ngăn tối hay nơi cất giấu đồ vật nào.

Hắn không khỏi nhíu mày.

Chẳng lẽ Hiến Vương thật sự không để thứ gì ở đây.

Hắn để tất cả mọi thứ trong mộ của mình sao.

Điều này cũng có khả năng.

Nhưng Khương Hoa vẫn mơ hồ có cảm giác rằng trong Hội Tiên Điện này hẳn là có thứ gì đó, chỉ là bọn họ chưa phát hiện ra thôi.

Đột nhiên, toàn bộ cung điện rung chuyển.

Khương Hoa giật mình, không khỏi nhìn về phía giữa đại điện.

Chỉ thấy Bàn Tử có chút mờ mịt, hai tay hắn đang ôm chiếc lư

hương bằng đồng ở giữa, như muốn nhổ nó lên.

Nhưng lại đã kích hoạt cơ quan, khiến cả đại điện đều run rẩy.

Bàn Tử, cậu lại táy máy cái gì thế.

Hồ Bát Nhất lập tức tức giận mắng.

Bàn Tử có chút oan ức, Tôi cũng có làm gì đâu, chỉ là muốn xem cái lư hương bằng đồng này có nhổ lên được không thôi.

Tôi thấy cậu là muốn tiền đến phát điên rồi.

Ầm ầm. cả đại điện đều đang run rẩy.

Bốn phía đột nhiên hiện ra từng cái đầu rồng, từ trong miệng rồng phun ra một lượng lớn chất lỏng màu bạc.

Sắc mặt Shirley Dương đột nhiên biến đổi.

Đây là thủy ngân.

Oanh.

Cánh cửa lớn bên ngoài cũng ầm ầm đóng lại.

Hiến Vương này muốn dùng thủy ngân dìm c·hết chúng ta.

Sắc mặt Khương Hoa có chút khó coi, trực tiếp nhảy lên xà ngang.

Mọi người mau nhảy lên trên, đừng để bị thủy ngân chạm vào, nếu không sẽ có nguy hiểm.

Shirley Dương, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng vội vàng nhảy lên.

Hắn còn lấy ra mấy cái mặt nạ phòng độc, đưa cho Shirley Dương và những người khác.

Chúng ta làm sao rời khỏi đây.

Shirley Dương hỏi.

Khương Hoa nhìn thủy ngân không ngừng phun ra, đã ngập mười

mấy centimet.

Cửa điện lại đã đóng lại, bọn họ không thể nào từ cửa điện rời đi.

Khương Hoa nhìn lên đỉnh đại điện, đây là mái ngói lưu ly, vô cùng cứng rắn.

Hắn do dự một chút, nói: Bây giờ chúng ta chỉ có thể dùng thuốc nổ để phá tung thôi.

Phá tung.

Mọi người đều giật mình.

Shirley Dương nhíu mày nói: Nhưng như vậy sẽ phá hủy cung điện này.

Khương Hoa lắc đầu, Chúng ta đã kích hoạt cơ quan, thủy ngân sẽ bao phủ nơi này, cũng sẽ phá hủy đại điện.

Thà để chúng ta tự ra tay, phá tung đỉnh đại điện này một lỗ hổng, chúng ta sẽ có thể chạy ra ngoài.

Nghe Khương Hoa nói vậy, mọi người đều gật đầu.

Nói không sai, chúng ta bây giờ dùng thuốc nổ phá ra một con đường sống.

Hồ Bát Nhất gật đầu nói.

Khương Hoa từ trong không gian trữ vật lấy ra thuốc nổ, giao cho Hồ Bát Nhất xử lý.

Chính hắn thì quan sát tòa đại điện này.

Miệng rồng vẫn không ngừng phun ra thủy ngân, nước ngân đã dâng lên sâu hơn một mét.

Đột nhiên, Khương Hoa sững người.

Từ vị trí của hắn nhìn xuống, có thể thấy rõ bức tường phía sau

long ỷ.

Bức hình Cửu Cung Bát Quái đồ kia, cùng với một luồng sáng từ bên ngoài chiếu vào hô ứng lẫn nhau, dường như đang từ từ xoay tròn, trông vô cùng thần kỳ.

Có bí ẩn.

Sắc mặt Khương Hoa ngưng lại, chăm chú quan sát Cửu Cung Bát Quái đồ đang không ngừng xoay tròn.

Ầm.

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Hồ Bát Nhất đã phá tung một lỗ hổng lớn trên mái ngói lưu ly của đại điện.

Khương Hoa, chúng ta đi thôi.

Shirley Dương thấy Khương Hoa vẫn còn ngẩn người, liền đi tới nói.

Khương Hoa không trả lời, vẫn ngơ ngác nhìn bức hình Cửu Cung Bát Quái đồ.

Khương Hoa, cậu sao thế.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng sững sờ.

Các cậu đừng nói gì cả.

Sắc mặt Khương Hoa nghiêm túc nói.

Cửu Cung Bát Quái đồ đang không ngừng xoay tròn này chính là một cơ quan, ẩn chứa bí ẩn chưa biết.

Khương Hoa trong lòng mơ hồ cảm thấy bí ẩn mà cơ quan này chứa đựng có tác dụng rất lớn đối với hắn.

Nhưng muốn tìm ra bí ẩn trong đó, nhất định phải giải được nó,

giống như giải một câu đố.

Não của Khương Hoa đang vận hành nhanh chóng, không ngừng giải mã bức bích họa Cửu Cung Bát Quái đồ trước mắt.

Mà Hồ Bát Nhất cũng nhìn theo ánh mắt của Khương Hoa về phía bức bích họa, anh ta cũng sững sờ, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đây là thứ gì.

Thời gian từng chút trôi qua.

Thủy ngân trong đại điện đã ngày càng dâng cao.

Shirley Dương không khỏi có chút sốt ruột.

Khương Hoa, anh còn cần bao lâu nữa.

Đột nhiên, mắt Khương Hoa sáng lên.

Cuối cùng hắn cũng tìm ra quy luật.

Shirley, các cậu ở đây đợi tôi một chút.

Chỉ thấy Khương Hoa phi thân lên, trực tiếp nhảy lên một pho tượng thần.

Thứ đó ở đây.

Khương Hoa giơ nắm đấm lên, hung hăng đấm xuống.

Ầm.

Đầu của pho tượng thần này bị Khương Hoa một quyền đấm thành bột mịn.

Mà bên trong đầu tượng thần, lại lộ ra một văn kiện bằng ngọc cổ xưa.

Hắn cầm nó lên, cất vào không gian trữ vật, sau đó chân đạp một cái, lại nhảy trở về xà ngang.

Khương Hoa cười nói: Được rồi, chúng ta có thể đi rồi.

Trong lòng Hồ Bát Nhất và những người khác đều hiếu kỳ, nhưng cũng hiểu rằng thủy ngân ngày càng dâng cao, hơn nữa còn có hơi thủy ngân kịch độc.

Bọn họ phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Thế là, mọi người men theo lỗ hổng trên trần nhà, trực tiếp nhảy lên.

Đợi đến khi ra khỏi Hội Tiên Điện, mọi người mới cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử tò mò hỏi: Khương huynh đệ, vừa rồi cậu làm gì vậy.

Khương Hoa cười, giải thích: Vừa rồi tôi ở trên xà ngang, nhìn về phía vách đá sau long ỷ, phát hiện Cửu Cung Bát Quái đồ trên vách đá lại đang chuyển động theo ánh sáng.

Sau đó tôi liền đoán, đây là một loại cơ quan, giống như giải đố, cần phải phá giải mới có thể biết được bí ẩn trong đó.

Về sau tôi phát hiện tượng thần trong đại điện được bài trí theo một quy luật nào đó, thế là tôi đem nó áp vào trong Cửu Cung Bát Quái đồ.

Tiếp đó tôi liền phá giải được Cửu Cung Bát Quái đồ, phát hiện bên trong một pho tượng thần có thứ gì đó.

Khương Hoa từ không gian trữ vật lấy ra văn kiện ngọc lấy được từ pho tượng thần.

Văn kiện ngọc này có hình chữ nhật dẹt, bên trên quấn mấy vòng dây vàng, còn khắc một số hình chim, cá, côn trùng, thú vật, trông vô cùng cao quý.

Bên trong này chứa cái gì.

Shirley Dương đoán: Không phải là Mộc Trần Châu chứ.

Nghe thấy ba chữ này, ánh mắt Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lập tức trở nên nóng rực.

Mộc Trần Châu, đó là bảo bối liên quan đến sinh mạng của bọn họ.

Chương 141

Khương Hoa nói: Tôi cũng không biết là thứ gì, nhưng tôi có cảm giác, khả năng cao đây không phải là Mộc Trần Châu.

Bất kể thế nào, chúng ta cứ mở ra xem đã.

Bàn Tử vội vàng gật đầu, Ừm ừm, mở ra xem trước đã.

Biết đâu thật sự là Mộc Trần Châu thì sao.

Mọi người đều nhìn vào văn kiện ngọc trong tay Khương Hoa, trong mắt đều mang vẻ mong đợi.

Nếu trong văn kiện ngọc này thật sự là Mộc Trần Châu trong truyền thuyết, vậy thì mục đích đến Trùng Cốc Lĩnh Nam của họ đã hoàn thành.

Khương Hoa hít sâu một hơi, chậm rãi mở văn kiện ngọc ra.

Văn kiện ngọc này không có cơ quan gì, chỉ là dùng khóa cài lại với nhau.

Khương Hoa rất dễ dàng liền mở nó ra.

Thế nhưng, thứ bên trong văn kiện ngọc không phải là Mộc Trần Châu, mà là một mảnh mai rùa.

Xương Rồng Thiên Thư.

Khương Hoa lập tức ánh mắt ngưng lại, thốt lên.

Bàn Tử trong mắt mang theo một chút thất vọng, Ai, thế mà không phải Mộc Trần Châu.

Shirley Dương nói: Mộc Trần Châu đối với Hiến Vương mà nói cũng là thứ vô cùng quan trọng, hắn nhất định sẽ đặt nó trong mộ của mình.

Chúng ta có thể lấy được mảnh Xương Rồng Thiên Thư này, vận khí đã không tệ rồi.

Khương Hoa nói: Không sai, bây giờ Xương Rồng Thiên Thư chúng ta đã thu thập đủ, không biết trên đó sẽ hiện ra thông tin gì.

Khương Hoa mang theo vẻ mong đợi, từ trong không gian trữ vật lấy ra hai mảnh Xương Rồng Thiên Thư còn lại, sau đó đem ba mảnh đặt chung một chỗ.

Đinh.

Phát hiện bảo vật có Long Khí, có hấp thu không.

Hấp thu.

Đinh.

Chúc mừng ký chủ nhận được 1119 điểm tiến hóa.

Ký chủ : Khương Hoa Tu vi : Tam phẩm võ giả tiến độ luyện huyết: 100% Huyết mạch : Xích Long Huyết Mạch tiến độ thức tỉnh: 34% Công pháp : Thanh Thiên Hóa Long Quyết, Kim Cương Kinh Kỹ năng : Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Ngũ Lôi Chính Pháp ấn, hai ngón thăm huyệt, tinh thông văn tự Quỷ Động, tinh thông chữ tiểu triện, tinh thông cờ vây.

Bảo vật : Ấn Phát Khâu Thiên Quan, gương Trấn Giới Điểm tiến hóa : 6057 điểm Trước đó, Khương Hoa vì muốn nhanh chóng nâng cao tu vi của mình, đã đổi năm viên Ngũ Dương Luyện Huyết Đan từ hệ thống.

Loại đan dược này, một viên cần 1000 điểm tiến hóa, nhưng hiệu quả của nó cũng vô cùng rõ rệt.

Chỉ cần năm viên đan dược, tiến độ luyện huyết của Khương Hoa đã đạt đến 100%.

Cho nên cộng thêm điểm tiến hóa vừa nhận được, Khương Hoa tổng cộng còn có 6057 điểm.

Khương Hoa thầm nói trong lòng: Hệ thống, đổi cho ta tinh thông giáp cốt văn.

Đinh.

Đang đổi.

Đổi thành công, đã khấu trừ 3200 điểm tiến hóa.

Ký chủ còn lại 2857 điểm.

Một luồng ký ức như thủy triều tràn vào trong đầu Khương Hoa.

Một lát sau, hắn mở mắt ra, trong mắt lóe lên một tia tinh quang.

Bây giờ hắn có thể nói là một đại sư trong lĩnh vực giáp cốt văn, về cơ bản phần lớn giáp cốt văn hắn đều có thể đọc hiểu.

Khương Hoa nhìn về phía ba mảnh Xương Rồng Thiên Thư trước mặt, cẩn thận quan sát chữ viết trên đó.

Một lát sau, hắn nhíu mày.

Trên Xương Rồng Thiên Thư này miêu tả đích thực là cách dùng Mộc Trần Châu.

Chỉ cần nhỏ máu nhận chủ, sau đó vận dụng thần hồn lực điều khiển, là có thể lợi dụng sức mạnh của Mộc Trần Châu, tiêu trừ sạch lời nguyền Quỷ Động.

Nhưng nếu muốn mở ra thông đạo đến Quỷ Động, chỉ một viên Mộc Trần Châu là không thể làm được.

Điểm này, trên Xương Rồng Thiên Thư, Chu Văn Vương cũng đã giải thích rất cặn kẽ.

Mộc Trần Châu chính là con mắt của Chúc Cửu Âm trong truyền

thuyết.

Nhưng Chúc Cửu Âm không phải chỉ có một con mắt, nó có tổng cộng hai con mắt.

Khi ở Côn Lôn Băng Xuyên, trong lòng Khương Hoa đã có chút nghi ngờ.

Tại sao ảo ảnh Chúc Cửu Âm hắn thấy ở Côn Lôn Băng Xuyên lại khác biệt lớn với ảo ảnh Xà Thần thấy ở Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Ảo ảnh Chúc Cửu Âm ở Côn Lôn Băng Xuyên có hai con mắt.

Trong truyền thuyết thần thoại, Chúc Cửu Âm mở mắt là ban ngày, nhắm mắt là ban đêm, có năng lực vô cùng khó tin.

Mà ảo ảnh Xà Thần trong Tinh Tuyệt Cổ Thành chỉ có một con mắt lớn trên đầu.

Hai thứ này đều thoát thai từ Quỷ Động, nhưng hình tượng lại khác biệt quá xa.

Mà trên Xương Rồng Thiên Thư, đã giải đáp được nghi hoặc trong lòng Khương Hoa.

Chúc Cửu Âm đã c·hết từ lâu.

Một con mắt của nó hóa thành Mộc Trần Châu.

Mộc Trần Châu này chính là Âm Nhãn của Chúc Cửu Âm.

Mà con Dương Nhãn kia, có sức mạnh tạo hóa, nó đã biến thành một thế giới.

Hơn nữa thế giới đó, Khương Hoa cũng vô cùng quen thuộc: Thanh Đồng Thần Thụ.

Khương Hoa sau khi thấy những thông tin này, trong lòng không khỏi chấn động, hắn lẩm bẩm: Ta hiểu rồi.

Sau khi Chúc Cửu Âm ngã xuống, thần hồn của nó hóa thành tàn niệm, người Ma Quốc muốn phục sinh nó nhưng cuối cùng lại thất bại.

Không biết qua bao lâu, thân thể tàn phế của Chúc Cửu Âm dưới Quỷ Động lại sinh ra một tàn niệm Xà Thần.

Tàn niệm Xà Thần này tuy thoát thai từ thân thể tàn phế của Chúc Cửu Âm, nhưng đã là một sinh vật khác.

Cho nên hình tượng của nó khác biệt rất lớn với Chúc Cửu Âm.

Hai con mắt của Chúc Cửu Âm, một con hóa thành Mộc Trần Châu, một con hóa thành Thanh Đồng Thần Thụ.

Mắt Khương Hoa càng ngày càng sáng, một loạt sự việc đều được kết nối trong lòng hắn.

Chẳng trách trong ghi chép trộm mộ miêu tả Thanh Đồng Thần Thụ có sức mạnh tạo hóa, chỉ cần chạm vào Thanh Đồng Thần Thụ, ảo tưởng trong lòng người đó đều sẽ thành hiện thực, thậm chí ngay cả người cũng có thể huyễn hóa ra.

Đây chính là sức mạnh Dương Nhãn của Chúc Cửu Âm.

Mà ta nếu muốn tiến vào bên trong Quỷ Động, hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, lấy được tinh huyết của tổ tiên Xích Long, thì nhất định phải tập hợp đủ hai con mắt của Chúc Cửu Âm.

Một âm một dương, mới có thể chân chính mở ra thông đạo Quỷ Động.

Nghĩ đến đây, trong mắt Khương Hoa lộ ra một nụ cười khổ.

Xem ra hắn còn phải đi một chuyến đến Thanh Đồng Thần Thụ, nếu không nhiệm vụ chính tuyến của hệ thống, hắn thật sự không thể hoàn thành.

Nhưng có một chút tin tốt.

Đó là chỉ cần có được Mộc Trần Châu, Khương Hoa có thể giải hết lời nguyền Quỷ Động trên người Shirley Dương, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử.

Bọn họ sau này sẽ không cần phải lo lắng sợ hãi nữa.

Thấy Khương Hoa cứ im lặng không nói, Bàn Tử có chút lo lắng: Khương Hoa, sao rồi.

Khương Hoa cười cười, nói với ba người: Các cậu yên tâm đi, trên Xương Rồng Thiên Thư này miêu tả cách dùng Mộc Trần Châu.

Chỉ cần có thể tìm được Mộc Trần Châu, là có thể giải được lời nguyền Quỷ Động trên người các cậu.

Tốt quá rồi.

Ha ha, sau này chúng ta cuối cùng không cần phải sợ nữa.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Mà Shirley Dương cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dòng họ Bàn Sơn của họ, vì giải khai lời nguyền Quỷ Động trên người, đã ròng rã tốn hơn hai nghìn năm thời gian đi tìm Mộc Trần Châu.

Mà bây giờ, cô cuối cùng cũng nhìn thấy ánh bình minh.

Shirley Dương hít một hơi thật sâu, nhìn hắn nghiêm túc nói: Khương Hoa, tôi đại diện cho các tiền bối của tộc Zagrama, trịnh trọng cảm ơn anh.

Khương Hoa gật đầu cười.

Vậy chúng ta mau đi tìm mộ Hiến Vương đi.

Ha ha, tôi không thể chờ đợi được nữa.

Mà mộ Hiến Vương này sẽ ở đâu.

Trong Lăng Vân Cung này cũng không có mộ Hiến Vương nào cả.

Bàn Tử mang theo tâm trạng kích động hỏi.

Khương Hoa do dự một hồi, nói: Vị trí mộ Hiến Vương, ta hiện tại cũng không biết, đợi ta kiểm tra một chút đã.

Đứng trên đỉnh Hội Tiên Điện, Khương Hoa có thể thấy rõ ràng tất cả các đỉnh núi xung quanh.

Hắn mở Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, quan sát địa khí xung quanh.

Đột nhiên, thân thể hắn chấn động mạnh một cái.

Đây là.

Hắc Trư qua sông.

Cái gì Hắc Trư qua sông.

Mọi người sững sờ.

Theo ánh mắt của Khương Hoa, bầu trời trước mắt đã bị một tầng mây đen bao phủ, vắt ngang trên bầu trời, nhuộm cả địa khí xung quanh thành một màu u minh.

Hơn nữa toàn bộ bầu trời đang dần dần biến thành màu đen.

Những ngọn núi và dòng sông xung quanh tràn ngập một luồng khí tiêu điều, u uất, ngay cả ánh dương trên trời cũng đã dần dần tối lại, khiến cho khu Lăng Vân Tiên Cung này giống như một tòa Minh Cung tĩnh mịch, hắc ám.

Khương Hoa hít sâu một hơi, Hắc Trư qua sông này, chính là một loại thiên tượng chí tà trong truyền thuyết.

Cùng lúc đó, Hồ Bát Nhất cũng đột nhiên chấn động.

Hắc Trư qua sông.

Ta dường như đã thấy qua trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Hắc khí trên trời xuyên qua tương liên, thiên tượng này gọi là Hắc Trư qua Thiên Hà, cũng được gọi là vũ đãi xâm biên.

Trong Thanh Trúc Địa Khí Luận , phàm là nơi xuất hiện thiên tượng Hắc Trư qua sông, tất có cổ thi làm loạn, hơn nữa thi khí từ âm trùng dương, che lấp tinh nguyệt.

Khương Hoa cũng gật đầu, nghiêm trọng nói: Thiên tượng Hắc Trư qua sông này chính là một điềm không may, biểu thị sắp tới nhất định sẽ có nguy hiểm gì đó.

Chúng ta nhất định phải vạn phần cẩn thận mới được.

Chương 142

Đi thôi, chúng ta trước tiên từ đỉnh điện này xuống.

Ừm.

Mọi người từ đỉnh Hội Tiên Điện nhảy xuống đất.

Tất cả mọi người đều là võ giả, độ cao này không tính là gì.

Chúng ta bây giờ đi hướng nào.

Khương Hoa nói: Tôi vừa rồi đã xem hướng chảy của địa khí nơi này, địa khí bị chia làm hai dòng, một dòng tụ vào Lăng Vân Tiên Cung này.

Một dòng địa khí khác hướng chảy vô cùng bí mật.

Nếu không phải tôi quan sát cẩn thận, thật vẫn rất khó phát hiện.

Nó tụ vào trong đầm nước dưới đáy.

Cho nên tôi suy đoán, nơi đó hẳn là nơi mộ Hiến Vương tọa lạc.

Cái gì.

Bàn Tử kinh ngạc nói: Lão già Hiến Vương này, còn đem mộ của mình xây ở nơi khuất nẻo như vậy.

Vậy chúng ta làm sao xuống đó.

Khương Hoa trầm ngâm nói: Chúng ta rời khỏi đây rồi nói sau đi.

Shirley Dương cũng nói: Không ngờ Hiến Vương cẩn thận như vậy, phàm là người bình thường, đều sẽ cho rằng mộ của hắn được xây ở trong tòa Lăng Vân Tiên Cung này.

Căn bản sẽ không nghĩ đến, hắn lại đem mộ của mình xây trong đầm nước.

Bàn Tử đắc ý nói: Hắc hắc, ai bảo hắn gặp chúng ta.

Dù là mộ huyệt ẩn giấu cỡ nào, chúng ta đều có thể tìm ra.

Hồ Bát Nhất không nói gì, đáp: Bàn Tử, đây đều là công lao của Khương Hoa, liên quan gì đến cậu.

Bàn Tử lườm anh ta một cái, Lão Hồ, tôi phát hiện tư tưởng của cậu có vấn đề.

Có câu nói rất hay, chỉ có đoàn kết nhất trí, mới có thể vượt qua mọi khó khăn.

Sao cậu có thể nói ra lời ảnh hưởng đến tình cảm tập thể như vậy.

Hồ Bát Nhất:.

Hắn không nhịn được nói: Bàn Tử, tôi còn chưa nói cậu đấy, vừa rồi ở trong Hội Tiên Điện, nếu không phải cậu táy máy đồ vật, làm sao lại kích hoạt cơ quan, khiến thủy ngân nhấn chìm vào.

Bàn Tử giải thích: Cái này sao có thể trách tôi.

Nếu không phải tôi chạm vào cơ quan, Khương huynh đệ có thể tìm thấy mảnh Xương Rồng Thiên Thư thứ ba không.

Nghe gã mập nói vậy, Hồ Bát Nhất thật sự có chút không nói nên lời.

Quả thực, lúc ở Hội Tiên Điện, nếu không phải Bàn Tử chạm vào cơ quan, ai sẽ nghĩ đến việc nhảy lên xà ngang.

Nếu không nhảy lên xà ngang, Khương Hoa lại làm sao có thể phát hiện bí mật của bức bích họa Cửu Cung Bát Quái đồ kia.

Không phát hiện bí mật này, họ lại làm sao có thể lấy được Xương Rồng Thiên Thư.

Mọi người đều không nhịn được bật cười.

Shirley Dương thúc giục: Được rồi, đừng ở đây khoác lác nữa.

Chúng ta vẫn là nhanh đi tìm mộ Hiến Vương đi.

Khương Hoa gật đầu, Ừm, vậy chúng ta bây giờ trước tiên quay về phía dưới đầm nước đã.

Mọi người men theo đường cũ trở về.

Đợi đến khi qua khỏi sạn đạo Tiên Cung, mọi người lập tức dừng lại, sững sờ nhìn thứ trước mắt.

Chỉ thấy phía trước bọn họ, đã bị vây kín bởi từng con quái vật da xanh, tay dài nhọn, răng nanh dữ tợn.

Những con quái vật này hình thể khổng lồ, mỗi con đều to bằng người, mắt chúng đỏ ngầu, rõ ràng đều coi mọi người là kẻ địch.

Trời ơi, cái quái gì đây.

Sao lúc chúng ta đến không phát hiện những thứ này.

Lão Hồ, các cậu vừa nói cái gì Hắc Trư qua sông, cái thứ này không phải là đại bánh chưng gì chứ.

Bàn Tử có chút run rẩy nói.

Nhiều quái vật như vậy, họ phải đối phó thế nào.

Khương Hoa đánh giá những con quái vật này, trong mắt cũng mang vẻ ngưng trọng.

Những con quái vật này sợ là thứ do Hiến Vương tạo ra, cũng không biết thực lực thế nào.

Shirley Dương ở một bên như có điều suy nghĩ.

Cô nhíu mày suy tư, đột nhiên, mắt cô sáng lên.

Thứ này hình như là người Cổ trong truyền thuyết.

Nghe cô nói, mọi người đều sững sờ.

Người Cổ.

Bàn Tử gãi đầu hỏi: Đây là thứ gì.

Cũng là loài người sao.

Shirley Dương hít một hơi thật sâu, Người Cổ, truyền thuyết là một loại Cổ thuật vô cùng thần bí đến từ Tây Châu cổ đại.

Loại Cổ thuật này vô cùng âm tà độc ác.

Nó lấy linh hồn người c·hết làm môi giới, đem oan hồn chuyển đến các sinh vật khác, khiến những sinh vật này biến thành v·ũ k·hí hoặc độc dược c·hết người.

Truyền thuyết kể rằng trong một ngôi mộ ở Tây Châu đã phát hiện ra sự tồn tại của loại Cổ thuật này.

Người xưa trước tiên bắt người sống, sau đó ép buộc nuốt một loại Cổ dẫn và bịt kín các khiếu huyệt trên cơ thể.

Cổ dẫn tiến vào máu thịt người sẽ nhanh chóng biến thành ấu trùng, và đẻ trứng trong cơ thể người.

Những ấu trùng này bị phong ấn dưới da người, nếu không thấy không khí, chúng sẽ hóa thành trứng trùng ngủ đông, luôn duy trì trạng thái ngủ đông.

Trong truyền thuyết, loại trứng trùng này trong môi trường âm u, thậm chí có thể sống sót hơn ngàn năm.

Shirley Dương tiếp tục nói: Các cậu còn nhớ những xác nổi mặc áo trắng chúng ta phát hiện trước đó không.

Tôi nghi ngờ những xác nổi áo trắng đó chính là mẫu thể của Cổ thuật, chuyên môn bồi dưỡng loại người Cổ này.

Nghe cô nói, mọi người đều cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên trán.

Thật là quá tàn nhẫn.

Đem người làm mẫu thể của Cổ thuật, sau đó một khi gặp không khí, sẽ nhanh chóng nở thành thục, tạo thành những người Cổ mà họ đang thấy.

Bàn Tử không nhịn được mắng: Lão già Hiến Vương khốn nạn, hắn thật đúng là độc ác, vì mình đắc đạo thành tiên, cũng không biết đã hại c·hết bao nhiêu người.

Bàn gia ta nhất định phải vì những người vô tội này lấy lại công đạo, đem bảo bối của lão già Hiến Vương khốn nạn kia, toàn bộ đều dọn đi không chừa một thứ.

Khương Hoa không nhịn được nói: Bàn Tử, cậu chắc chắn đây là vì những người vô tội c·hết thảm lấy lại công đạo sao.

Hống.

Đúng lúc này, những người Cổ trước mặt mọi người, đều gào thét lao về phía nhóm Khương Hoa.

Một người Cổ cao lớn, lao tới trước mặt Khương Hoa.

Khương Hoa không nói hai lời, trực tiếp chính là một đấm.

Ầm.

Người Cổ này trực tiếp bay ngược mười mấy mét, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi màu lục, chết không thể sống lại.

Khương Hoa thở phào một hơi, Những người Cổ này cũng chỉ khỏe hơn người thường một chút, căn bản không phải là đối thủ của võ giả.

Mắt mọi người cũng đều sáng lên.

Ăn một quyền của ta.

Bàn Tử càng là trực tiếp xông lên.

Shirley Dương không nhịn được nói: Bàn Tử, đừng tốn quá nhiều sức lực, người Cổ ở đây còn rất nhiều đấy.

Đến lúc đó cậu kiệt sức, cho dù là võ giả cũng phải c·hết trong tay bọn chúng.

Nghe Shirley Dương nói, Bàn Tử ngược lại là kiềm chế một chút.

Hắc hắc, đúng là ta thử một chút.

Mà Khương Hoa càng là lấy ra kiếm Thất Tinh Long Uyên.

Trước mặt kiếm Thất Tinh Long Uyên, những người Cổ này không đáng để nhìn.

Khương Hoa cũng không sử dụng bất kỳ chân khí nào, chỉ riêng độ sắc bén của kiếm Thất Tinh Long Uyên cũng đủ để chém người Cổ thành hai khúc.

Liên tục không ngừng người Cổ tràn lên, cho dù là Khương Hoa cũng có chút mệt mỏi.

Bàn Tử không nhịn được nói: Bọn này còn bao nhiêu nữa, sao chúng nó không s·ợ c·hết vậy.

Shirley Dương nói: Cổ thuật sở dĩ đáng sợ, chính là nó đã phá hủy tình cảm của sinh vật, chỉ còn lại bản năng hành động.

Cho nên những người Cổ này, căn bản sẽ không có cảm xúc sợ hãi.

Sau khi giết chết khoảng mấy trăm con người Cổ, cuối cùng cũng giết sạch những người Cổ xông tới.

Khương Hoa thở phào một hơi, hiện trường này phần lớn người Cổ đều là do hắn giết chết.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, họ chỉ là Nhất phẩm võ giả, mỗi người giết được hơn mười mấy người Cổ.

Dù vậy, Bàn Tử và những người khác cũng mệt đến đứng không nổi.

Hù cuối cùng cũng giải quyết xong mấy thứ này.

Hôm nay nếu không có Khương Hoa, sợ là chúng ta đều phải c·hết ở đây.

Hồ Bát Nhất nói.

Shirley Dương cũng nói: Đây chính là sự đáng sợ của người Cổ, chúng nó không sợ chết, sức lực còn lớn hơn người bình thường.

Nếu là người bình thường, cho dù là Nhị phẩm võ giả cũng phải c·hết ở đây.

Quả thực, Nhị phẩm võ giả bình thường, thậm chí là Tam phẩm võ giả, khi gặp phải mấy trăm con người Cổ này, cũng có thể chết trong tay chúng.

Nhìn những xác c·hết tàn phế trên mặt đất cùng với máu tươi màu lục, trong lòng Shirley Dương có chút chán ghét.

Chúng ta vẫn là rời khỏi đây trước đi.

Ừm.

Mọi người tiếp tục đi về.

Lần này, họ rất thuận lợi, không gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào.

Những người Cổ kia dường như đã chết hết, một con cũng không thấy.

Cuối cùng, mọi người trở lại bờ đầm nước.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển.

Trước tiên là đối phó với người Cổ, sau đó lại đi một mạch đến đây, họ đã sớm mệt đến không đi nổi.

Hù không được, ta đi không nổi nữa.

Thật là mệt c·hết ta.

Khương Hoa là Tam phẩm võ giả, với thể chất của hắn, vốn không có gì mệt mỏi.

Nhưng vì giết người Cổ, tiêu hao quá nhiều sức lực, dù là lúc này Khương Hoa cũng cảm thấy một chút mệt mỏi.

Vậy chúng ta nghỉ ngơi một đêm rồi hãy đi.

Ừm.

Shirley Dương nhìn về phía mặt hồ, phát hiện những xác nổi áo trắng kia đã biến mất.

Xem ra tôi đoán không lầm, những người Cổ kia chính là giấu trong cơ thể xác nổi áo trắng.

Do chúng ta nổ c·hết con Hoắc Thị Bất Tử Trùng, động tĩnh lớn như vậy, khiến chúng nó cũng bị đánh thức.

Khương Hoa cũng thở phào nói: Xem ra Hiến Vương này, so với chúng ta tưởng tượng còn đáng sợ hơn.

Nếu là người bình thường, đừng nói đi đến đây, chỉ riêng con Hoắc Thị Bất Tử Trùng kia, cũng đủ để ngăn chặn phần lớn kẻ trộm mộ rồi.

Khương Hoa lại mở Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, những luồng địa khí xung quanh quả nhiên men theo mặt nước, chìm vào trong đầm nước này.

Còn có Âm Dương Nhị Khí của trời đất xung quanh, cũng giống như một vòng xoáy, khí thế bàng bạc rót vào mặt hồ.

Chương 143

Ánh mắt Khương Hoa lộ ra một tia tinh quang.

Mộ Hiến Vương ở chỗ này.

Nơi nào.

Khương Hoa lại đưa tay ra, chỉ về một hướng nào đó của đầm nước.

Tốt quá rồi.

Chúng ta đã phát hiện vị trí mộ Hiến Vương.

Xem ra Mộc Trần Châu sắp tới tay rồi.

Bàn Tử nhếch miệng cười.

Mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trải qua vô số khổ cực, họ cuối cùng cũng đã đến được đây.

Mọi người nghỉ ngơi một đêm trong không gian Xích Long Lệnh của Khương Hoa, phục hồi tinh thần đến trạng thái đỉnh cao.

Bên bờ đầm nước.

Tất cả mọi người đều mặc đồ chống nước, trên người còn mang theo bình dưỡng khí và đã chuẩn bị đầy đủ mọi trang bị.

Khương Hoa hít sâu một hơi, Mọi người chuẩn bị xong chưa.

Chuẩn bị xong rồi.

Tất cả mọi người gật đầu.

Vậy chúng ta xuống nước thôi.

Khương Hoa là người đầu tiên nhảy xuống đầm.

Mặt hồ tĩnh mịch và tăm tối, rất khó nhìn rõ mọi thứ dưới đáy đầm.

Khương Hoa bật một chiếc đèn pha, mang lại một tia sáng cho làn nước.

Hắn ra một hiệu tay, báo cho mọi người đi theo mình.

Khương Hoa bơi về phía vòng xoáy của Thiên Địa Âm Dương Nhị Khí.

Bên dưới đầm nước này không có bất kỳ sinh vật nào, ngay cả một con cá nhỏ cũng không thấy, cứ như một vùng nước hoàn toàn tĩnh lặng.

Khương Hoa càng bơi về phía trước, tim càng đập mạnh, dường như phía trước có nguy hiểm gì đó.

Nhưng đã đến nước này, không thể lùi lại được nữa, hắn chỉ có thể tiếp tục tiến lên.

Dù vậy, Khương Hoa đã nâng cao cảnh giác trong lòng lên mức cao nhất, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Bơi được khoảng mười mấy phút, mọi người đã có thể cảm nhận được dòng nước xung quanh đang di chuyển về cùng một hướng, đồng thời có một lực lượng mơ hồ đang kéo họ đi.

Khương Hoa hiểu ra, xem ra lối vào lăng mộ Hiến Vương đã hình thành một vòng xoáy, hút theo dòng nước.

Cuối cùng, Khương Hoa đã đến lối vào lăng mộ Hiến Vương.

Từ góc nhìn của hắn, Thiên Địa Âm Dương Nhị Khí ở đây đều hóa thành vô số luồng khí, không ngừng rót vào vòng xoáy đen kịt này.

Nếu không phải Khương Hoa nắm giữ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, hắn làm sao có thể nghĩ đến việc Hiến Vương

lại xây dựng mộ huyệt của mình ở nơi này.

Thật sự quá kín đáo.

Cộng thêm sự tĩnh mịch, tăm tối của đầm nước, dù có người rơi xuống nước cũng khó mà phát hiện ra lối vào này.

Khương Hoa chiếu đèn pha về phía cửa hang.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng khí lạnh buốt dâng lên trong lòng hắn.

Hắn cảm thấy toàn thân lạnh như băng, đồng tử co rút lại, tim đập thình thịch.

Rõ ràng nội tâm hắn đã căng thẳng đến cực điểm.

Cái thứ này sao vẫn chưa chết.

Những người khác cũng nhìn về phía lối vào.

Mắt họ chợt trợn to, vẻ mặt không thể tin nổi.

Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Nó vậy mà còn chưa chết.

Hơn nữa còn ngồi lù lù ở ngay lối vào lăng mộ Hiến Vương.

Lúc này, trong mắt Khương Hoa phản chiếu hình ảnh của con Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Thân thể nó dài khoảng mấy chục mét, đầu đội một chiếc mặt nạ màu vàng kim, trên người khoác một lớp áo giáp sắt lấp lánh ánh đen lạnh lẽo.

Ở phần đuôi nó, những mầm thịt đang không ngừng ngọ nguậy, vết cắt cũ đã không còn nhìn thấy.

Chắc chỉ một thời gian nữa, cái đuôi của con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này sẽ mọc lại hoàn toàn.

Giờ phút này, Khương Hoa có thể cảm nhận được, bên dưới chiếc mặt nạ vàng kia, có một con mắt khổng lồ đang nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Bị nó liếc một cái, Khương Hoa cảm thấy toàn thân lạnh toát, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi.

Hắn gọi Thanh Lão trong đầu.

Tiền bối, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này vẫn chưa chết, nó là yêu thú cấp bậc gì.

Ngay sau đó, ý thức của Thanh Lão hiện ra.

Nhìn thấy con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này, ông cũng kinh ngạc thốt lên: Không hổ là Hoắc Thị Bất Tử Trùng a.

Chịu tổn thương lớn như vậy mà vẫn không chết, hơn nữa vết thương đã hồi phục hơn phân nửa.

Khương tiểu tử, ta khuyên ngươi mau chạy đi.

Con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này đã là yêu thú lục phẩm đỉnh phong rồi.

Trước đây ngươi tuy đánh bại được yêu thú ngũ phẩm là Nhện Vương, nhưng chênh lệch giữa lục phẩm và ngũ phẩm còn lớn hơn tất cả các cấp bậc trước đó cộng lại.

Con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này còn có đặc tính bất tử.

Dù ngươi dùng Thất Tinh Long Uyên Kiếm có thể làm nó bị thương, cũng hoàn toàn vô dụng.

Ở cấp bậc lục phẩm, nó có thể nói là tồn tại vô địch.

Dù bây giờ nó đang bị thương, nhiều nhất chỉ có thể phát huy ra thực lực lục phẩm, cũng đủ để giết chết ngươi rồi.

Nếu không phải lần trước nó lơ là sơ suất, bị ngươi cho nổ tung từ bên trong cơ thể, ngươi căn bản không có cách nào làm gì được nó.

Nghe những lời này, lòng Khương Hoa nguội lạnh.

Con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này thật sự quá yêu nghiệt, không chỉ thực lực cường đại mà còn có đặc tính bất tử.

Mẹ kiếp, ai mà đánh bại nổi nó đây.

Bỗng nhiên, Khương Hoa nảy ra một ý.

Tiền bối, nếu con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này tiến vào trong Xích Long Lệnh, ngài có thể đối phó nó không.

Thanh Lão gật đầu: Đương nhiên là được, Xích Long Thần Điện của Xích Long gia tộc chúng ta, ngay cả thất phẩm Thần Thông cảnh cũng có thể giết chết, huống chi là một con Hoắc Thị Bất Tử Trùng nho nhỏ.

Nhưng nếu ngươi muốn thu sinh vật sống vào trong Xích Long Lệnh, phải được chúng đồng ý mới được, nếu không chỉ cần có một chút phản kháng, cũng không cách nào đưa nó vào trong đó.

Khương Hoa lại nhíu mày.

Đây đúng là một vấn đề.

Hắn lại tiếp tục hỏi: Tiền bối, vậy ngài có thể ra ngoài không.

Thanh Lão lộ ra một tia cười nhạo: Khương tiểu tử, ngươi nghĩ Xích Long Thần Điện dễ dàng di chuyển như vậy sao.

Lần trước di chuyển Xích Long Thần Điện vào trong Xích Long Lệnh đã hao phí hơn phân nửa năng lượng của nó, ta còn đang muốn ngươi bổ sung đây này.

Thanh Lão lắc đầu nói: Khương tiểu tử, nếu ngươi đánh không lại nó thì có thể vào trong Xích Long Lệnh tạm lánh, đợi thực lực của

ngươi tăng lên ngũ phẩm cảnh, có lẽ là có thể đánh thắng được nó.

Ngũ phẩm cảnh.

Khương Hoa chùng lòng, vậy phải tu luyện bao lâu nữa.

Hắn bây giờ tuy là tam phẩm Luyện Huyết cảnh đỉnh phong, nhưng muốn tu luyện đến tứ phẩm Luyện Cốt cảnh cũng cần ít nhất nửa năm.

Nếu tu luyện đến ngũ phẩm cảnh, Khương Hoa cảm thấy không có ba bốn năm thì mình không thể nào đạt được.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng đã như một con rắn lớn, tấn công về phía họ.

Khương Hoa giật mình, vội vàng nói: Các người đừng phản kháng.

Nói rồi trực tiếp thu Shirley Dương và những người khác vào trong Xích Long Lệnh.

Họ ở bên ngoài cũng chẳng có tác dụng gì, ngược lại còn làm Khương Hoa phân tâm.

Ánh mắt Khương Hoa lộ ra một tia kiên định.

Hắn chắc chắn sẽ không từ bỏ lăng mộ Hiến Vương, nếu không thì phải đợi đến khi đột phá ngũ phẩm cảnh giới mới có thể đến.

Đã như vậy, chi bằng liều một phen.

Xem thử có thể cưỡng ép xông vào lăng mộ Hiến Vương không, với thân hình của con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này, có lẽ nó cũng không vào được bên trong.

Khương Hoa hít sâu một hơi, toàn thân sức mạnh bộc phát, cột sống của hắn như một con rồng lớn, trong tay cầm thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm.

Ngay khoảnh khắc con Hoắc Thị Bất Tử Trùng lao tới, hắn hội tụ toàn bộ chân khí, rồi chém thẳng một kiếm xuống.

Khương Hoa bây giờ đã là võ giả tam phẩm đỉnh phong, một kiếm mạnh nhất của hắn đã ngày càng kinh khủng.

Ầm.

Kiếm quang rực rỡ.

Hung hăng chém lên lớp áo giáp của con Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Keng.

Áo giáp vỡ tan, lộ ra lớp da bên trong.

Nhưng một kiếm kinh khủng như vậy lại không thể chém rách được lớp da của nó.

Sau khi nhìn thấy điều này, Khương Hoa đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này đã sống hơn hai nghìn năm, lực phòng ngự của nó vô cùng đáng sợ, hơn nữa còn có năng lực tái sinh cực mạnh.

Toàn lực một kiếm của Khương Hoa còn không làm rách da nó, hắn đã triệt để tuyệt vọng rồi.

Rống.

Con Hoắc Thị Bất Tử Trùng khổng lồ kéo theo dòng nước xung quanh, nghiền ép về phía Khương Hoa.

Đồng tử Khương Hoa co rút lại, hắn có thể nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu tàn bạo bên dưới chiếc mặt nạ vàng của nó.

Hưu.

Ngay khoảnh khắc con Hoắc Thị Bất Tử Trùng lao tới, thân hình Khương Hoa đột nhiên biến mất.

Dòng nước hóa thành một vòng xoáy, cuốn phăng mọi thứ xung quanh.

Chương 144

Con mắt của Hoắc Thị Bất Tử Trùng lộ ra một tia mờ mịt.

Nó có chút không hiểu, người này sao đột nhiên lại biến mất không thấy tăm hơi.

Khi nó lao qua, Khương Hoa lại xuất hiện ở vị trí cũ.

Lần này, hắn không chút do dự, dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía lối vào lăng mộ Hiến Vương.

Khương Hoa đang đánh cược vào khoảng chênh lệch thời gian.

Con Hoắc Thị Bất Tử Trùng phát hiện mình dường như bị lừa, con mắt dưới mặt nạ vàng đầu tiên là sững sờ, sau đó đột nhiên gầm lên giận dữ.

Nó thật sự tức giận.

Rống.

Một luồng sóng âm kinh khủng không thể hình dung được phóng ra từ miệng con Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Sắc mặt Khương Hoa lập tức thay đổi, vội vàng kích hoạt năng lực phòng ngự của Xích Long Giáp.

Sau khi đột phá đến võ giả tam phẩm, hắn đã có thể chủ động kích hoạt Xích Long Giáp.

Bảo vật phòng ngự này có thể sánh ngang với Thất Tinh Long Uyên Kiếm, tự nhiên không đơn giản như vậy.

Một đạo thanh quang mông lung lập tức bao phủ cơ thể Khương Hoa, bảo vệ hắn trong một lớp màng chắn.

Ầm.

Sóng âm kinh khủng đánh tới.

Khương Hoa cảm thấy một luồng sức mạnh khó tả, trực tiếp đẩy hắn bay vào trong cửa lăng mộ Hiến Vương.

May mắn có Xích Long Giáp bảo vệ, ít nhất đã giảm đi chín phần mười sức mạnh.

Khương Hoa chỉ cảm thấy toàn thân khí huyết sôi trào, chứ không bị thương gì.

Lối vào lăng mộ Hiến Vương này, vô số dòng nước hóa thành vòng xoáy, có một lực lượng cường đại kéo người vào trong.

May mắn Khương Hoa là võ giả tam phẩm đỉnh phong, nên có thể đứng vững được trong hoàn cảnh này.

Hắn không nhịn được quay đầu lại nhìn.

Liền thấy con Hoắc Thị Bất Tử Trùng kia, uốn lượn thân hình to lớn, trong mắt mang theo vẻ tàn nhẫn, điên cuồng lao về phía hắn.

Khương Hoa biến sắc, không chút do dự, trực tiếp chui vào trong cửa lăng mộ Hiến Vương.

Ầm.

Trong đường hầm dưới nước của lăng mộ Hiến Vương, Khương Hoa chỉ cảm thấy trời đất rung chuyển.

Con Hoắc Thị Bất Tử Trùng đã hung hăng đâm vào lòng đất, làm sập cả đường hầm này.

Mau chạy.

Khương Hoa biến sắc, không nói hai lời, trực tiếp bơi về phía trước.

Không biết đã bơi bao lâu, Khương Hoa cảm thấy phía trước xuất

hiện một cửa hang.

Hắn không do dự, trực tiếp xông qua.

Sau khi vào cửa hang dưới nước này, Khương Hoa phát hiện đường hầm ngày càng dốc lên.

Hắn thầm đoán trong lòng: Đây chính là bên trong lăng mộ Hiến Vương.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, mực nước ngày càng cạn, đã sắp đến cuối.

Khương Hoa trồi lên mặt nước, lập tức nhìn thấy một gian mộ thất.

Giữa mộ thất đặt một vài pho tượng.

Xung quanh mộ thất đều là các loại bích họa.

Khương Hoa thử một chút, không khí ở đây vẫn lưu thông, không có mùi ẩm mốc của nơi bị phong kín nhiều năm.

Hắn thở phào một hơi, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng kia thân hình khổng lồ như vậy, nó không vào được lăng mộ Hiến Vương.

Khương Hoa yên lòng, vung tay thả Shirley Dương, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử ra.

Mọi người đứng vững xong, Bàn Tử không nhịn được nói: Mẹ nó, con trùng lớn kia vậy mà còn chưa chết.

Thiếu chút nữa dọa chết tôi rồi.

Hồ Bát Nhất cũng còn sợ hãi nói: Không ngờ con trùng lớn này, bị nhiều lựu đạn như vậy nổ tung từ trong cơ thể mà vẫn không chết.

Shirley Dương thì quan tâm hỏi: Khương Hoa, anh không sao chứ.

Ừm, tôi không sao.

Vừa rồi con Hoắc Thị Bất Tử Trùng kia quả thật quá đáng sợ, ngay cả tôi cũng suýt chết trong tay nó.

May mà tôi dùng chút mưu mẹo, nhân lúc nó không để ý lẻn vào trong lăng mộ Hiến Vương, nếu không chúng ta phải đợi bốn năm năm nữa mới có thể đến đây.

Thấy Khương Hoa không bị thương gì, Shirley Dương lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Đây là lăng mộ Hiến Vương sao.

Shirley Dương nhìn ra bốn phía.

Mộ thất này không lớn, ở giữa là một đài cao nhô lên, đặt mấy pho tượng hình thù kỳ quái, có lẽ là thần linh mà Cổ Điền quốc tín ngưỡng.

Xung quanh đài đá trung tâm là một rãnh chôn tập thể.

Khương Hoa đi qua xem thử, phát hiện bên trong toàn là xương trắng.

Hồ Bát Nhất trầm ngâm nói: Đây là những công nhân xây dựng lăng mộ Hiến Vương.

Sau khi lăng mộ hoàn thành, để đảm bảo bí mật về mộ huyệt của mình, Hiến Vương đã đồ sát tất cả thợ thuyền ở đây.

Bàn Tử bĩu môi nói: Lão già Hiến Vương này, thật không phải thứ tốt lành gì, trên con đường này, không biết hắn đã giết bao nhiêu người.

Shirley Dương lắc đầu nói: Ở các tiểu quốc thời cổ đại, rất nhiều nơi còn giữ chế độ nô lệ.

Hiến Vương này tru diệt nhiều người như vậy, hao hết toàn bộ nội tình của Cổ Điền quốc, chỉ để xây cho mình một tòa Thiên Cung,

liệu có đáng không.

Khương Hoa thở dài: Đối với những đế vương cổ đại này mà nói, trường sinh bất lão, đắc đạo thành tiên là mục tiêu theo đuổi cả đời của họ.

Để đạt được mục đích, đồ sát vài trăm nghìn người thì có là gì.

Shirley Dương nhìn về phía bức bích họa trong mộ thất.

Những hình ảnh miêu tả trên bích họa này chính là cảnh các nô lệ xây dựng lăng mộ Hiến Vương và Lăng Vân Thiên Cung lúc trước.

Thiên Cung và mộ huyệt hùng vĩ như vậy, thật là một kỳ tích của loài người a.

Bàn Tử đi đi lại lại trong mộ thất, nhưng không phát hiện ra bảo bối gì, toàn là tượng đá, bích họa các loại.

Hắn có vẻ hơi thất vọng, lẩm bẩm trong miệng: Lão già Hiến Vương này cũng quá keo kiệt rồi.

Chẳng có thứ gì cả, còn không bằng Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Khương Hoa nghe hắn nói vậy, cười nói: Bàn Tử, ở đây đâu phải lăng mộ Hiến Vương, chỉ là một lối vào thôi, đương nhiên không thể để bảo bối ở đây.

Bàn Tử lập tức sáng mắt lên: Vậy chúng ta mau đi tìm lăng mộ Hiến Vương đi.

Đừng vội, chúng ta xem trước ở đây có gì đã.

Nhưng mọi người cũng không phát hiện ra gì.

Xem ra đây đúng là một mộ thất ở lối vào.

Những tượng thần đá này đặt ở đây cũng là để trấn áp địa khí của mộ huyệt.

Thế là mọi người đi về phía trước.

Nơi này là một con dốc, bên dưới có một cánh cửa đá khổng lồ.

Cửa đá này được xây bằng từng khối gạch đá, trông đã có vẻ cũ kỹ, còn có rất nhiều mạng nhện, rõ ràng đã rất lâu không có ai đến đây.

Hai bên cửa đá đều điêu khắc một con thần thú.

Chỉ là hình dáng quái dị, Khương Hoa không nhận ra đó là thần thú gì.

Bàn Tử có vẻ hơi nóng lòng, vội vàng xông tới xem cửa đá này mở thế nào.

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là, cửa đá này không có bất kỳ tay nắm nào, giống như một bức tường.

Bàn Tử khổ não nói: Cửa đá này mở thế nào.

Cơ quan của nó ở đâu.

Hồ Bát Nhất cũng ở bên cạnh quan sát cửa đá.

Chắc là ở gần đây, chúng ta tìm thử xem.

Chẳng lẽ là trên hai con thần thú này.

Bàn Tử đưa tay ra, sờ soạng trên hai con thần thú bên cạnh cửa đá.

Tiếc là sau khi quan sát kỹ nửa ngày, mọi người vẫn không tìm thấy cơ quan.

Khương Hoa khẽ cau mày nói: Không phải là Hiến Vương sau khi xuống mộ liền trực tiếp phong kín chủ mộ thất luôn chứ.

Shirley Dương cũng nói: Có khả năng.

Nhân vật như Hiến Vương, thân là một đời Phong Thủy Đại Sư, tự nhiên biết phải làm thế nào để phòng mộ huyệt của mình bị trộm.

Tôi cảm thấy Hiến Vương thật sự có thể đã phong kín lối vào của cánh cửa đá này.

Nghe Shirley Dương nói vậy, Bàn Tử không khỏi tức giận.

Lão già Hiến Vương này, chết rồi còn bày nhiều trò xấu xa như vậy, hay là chúng ta trực tiếp cho nổ tung cánh cửa đá này đi.

Hồ Bát Nhất vội vàng ngăn hắn lại.

Bàn Tử, cậu không muốn sống nữa à, đây là dưới nước, nếu lăng mộ Hiến Vương bị nổ sập, chúng ta cũng phải bị chôn sống ở đây.

Vậy Lão Hồ cậu nói chúng ta nên làm thế nào bây giờ.

Bàn Tử có vẻ hơi bực bội.

Hay là chúng ta dùng công cụ, phá vỡ cánh cửa đá này đi.

Hồ Bát Nhất suy nghĩ một lát.

Cũng được, cửa đá này chắc là xây bằng gạch đá, chúng ta dùng công cụ gỡ gạch ra.

Khương Hoa đang cẩn thận quan sát cửa đá ở bên cạnh đột nhiên mở miệng nói: Chúng ta không thể tùy tiện đào mở cánh cửa đá này.

A, tại sao.

Bàn Tử ngẩn ra.

Khương Hoa không trả lời, đi đến trước cửa đá.

Các người đều cách xa tôi ra một chút.

Tất cả mọi người sững sờ một chút, sau đó làm theo lời Khương Hoa, lui ra xa ba trượng.

Khương Hoa hai mắt nhìn chằm chằm vào viên gạch đá, rồi hắn giơ lên hai ngón tay thon dài, đột nhiên hơi dùng sức, liền đâm vào trong viên gạch.

Động tác của hắn vô cùng mềm mại, ngón tay đặc biệt ổn định.

Sau đó nhẹ nhàng kéo viên gạch đá ra song song, không hề rung lắc chút nào.

Đây là.

Hai ngón dò huyệt.

Shirley Dương ở bên cạnh kinh ngạc nói.

Khương Hoa sau khi lấy viên gạch đá ra, lại từ trong không gian trữ vật lấy ra một cái ống, nhẹ nhàng đâm vào khe hở của viên đá.

Thoáng chốc, một dòng chất lỏng màu nâu nhạt chảy ra từ trong ống.

Chương 145

Những chất lỏng màu nâu nhạt này chảy xuống mặt đất bên cạnh, mặt đất liền bị ăn mòn thành một cái hố to.

Đồng tử của Shirley Dương, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử co rút lại, nhao nhao nuốt nước bọt.

Nếu thứ chất lỏng màu nâu nhạt này phun lên người họ, sẽ xảy ra chuyện gì.

Nghĩ đến đây, trong lòng mọi người không khỏi lạnh gáy.

Đợi đến khi những chất lỏng màu nâu nhạt này chảy hết, Khương Hoa mới thở phào nhẹ nhõm, một cước đạp bay cửa đá, đá vụn vỡ nát khắp nơi.

Những thứ này đều là phèn chua sinh ra từ thuật luyện đan thời cổ đại, nếu tùy tiện phá vỡ cánh cửa đá này, những axit hữu cơ mạnh này sẽ phun ra, dính vào người.

Còn về hậu quả. các người cũng thấy rồi đấy.

Bàn Tử nuốt nước bọt, không nhịn được mắng: Lão già Hiến Vương này, hắn cũng quá âm hiểm rồi.

Ngay cả một cánh cửa đá cũng trang bị axit mạnh.

Đợi chúng ta vào mộ hắn rồi, nhất định phải nghiền xương hắn thành tro mới được.

Mọi người cười cười.

Đi thôi, đừng lẩm nhẩm ở đây nữa.

Khương Hoa dẫn mọi người, dọc theo cửa đá đi về phía trước.

Bên trong cửa đá này là một đoạn mộ đạo.

Mọi người bật đèn pin lên, liền nhìn thấy cảnh tượng trong mộ đạo.

Xung quanh mộ đạo này có những lỗ nhỏ, trong đó đặt từng cái bình gốm, đồ đồng, còn có đủ loại xương động vật, cũng có một ít chim muông.

Xem ra là Hiến Vương chuẩn bị để thăng thiên mang lên trời.

Tiếc là hắn cũng không thể đắc đạo thành tiên.

Những vật phẩm này trải qua hơn hai nghìn năm tháng, đã trở nên mục nát không chịu nổi.

Bàn Tử không nhịn được đưa tay sờ vào một cái bình gốm, lập tức cái bình gốm này hóa thành một luồng cát bụi, tiêu tan trong không trung.

Bàn Tử lộ vẻ ngạc nhiên.

Đây là chuyện gì.

Khương Hoa cười nói: Những thứ này đều vô dụng, chúng ta hay là đến chủ mộ thất xem trước đi, chắc là có thể có chút đồ tốt.

Nghe Khương Hoa nói vậy, Bàn Tử cũng trở nên hưng phấn.

Hắn cao hứng nói: Không sai, lão già Hiến Vương này keo kiệt như vậy, trong mộ hắn nhất định có rất nhiều đồ tốt.

Mọi người đi ra khỏi mộ đạo này, liền đến một hẻm núi.

Hẻm núi tĩnh mịch tăm tối, không biết sâu bao nhiêu.

Mà ở giữa thung lũng, có một cây cầu đá.

Cây cầu đá này còn chia làm ba đoạn, ở giữa có hai tòa cung phụng tượng thần.

Shirley Dương nói: Đây là cầu Tam Thế, tôi đã từng thấy trong

một cuốn cổ tịch, truyền thuyết người sau khi chết cần phải bước qua cầu Tam Thế trước, mới có thể thoát khỏi phiền não nhân gian, trở thành thần tiên bất lão.

Bàn Tử bĩu môi nói: Có tác dụng quái gì, Hiến Vương còn không phải chết rồi sao.

Không sai, những thứ này cũng chỉ là biện pháp tự an ủi mà cổ nhân tưởng tượng ra mà thôi.

Shirley Dương cười nói.

Mọi người bước qua cầu Tam Thế, liền đến một hang động tự nhiên.

Không gian ở đây rất lớn, bày đặt khoảng ba chiếc quan tài.

Một tòa quan tài đồng, một tòa quan tài gỗ, còn có một tòa quan tài đá.

Ở đây chẳng lẽ chính là chủ mộ thất của Hiến Vương.

Shirley Dương phỏng đoán.

Có khả năng.

Khương Hoa gật đầu, Địa khí nơi này vô cùng nồng đậm, dòng chảy của thiên địa âm dương chi khí xung quanh đều đổ về đây.

Nếu không có gì bất ngờ, đây chính là mộ huyệt của Hiến Vương rồi.

Nghe Khương Hoa nói vậy, mắt Bàn Tử lập tức sáng lên.

Hắn nhìn ba tòa quan tài trước mắt, nhưng ngay sau đó lại có chút bối rối.

Nhưng mà.

ở đây có tổng cộng ba tòa quan tài, tòa nào mới là thật đây.

Mọi người đi đến trước ba tòa quan tài, quan sát tỉ mỉ chúng.

Tòa quan tài đồng đầu tiên bị buộc bằng chín sợi xích sắt, lơ lửng giữa không trung.

Hồ Bát Nhất cau mày nói: Tòa Thanh Đồng quách này thường được dùng để trấn áp những vật cực hung, cho nên mới có câu Ấm tử quan, Thanh Đồng quách, bát tự không cứng chớ lại gần.

Nơi này là lăng mộ Hiến Vương, hắn không nên dùng Thanh Đồng quách chứ.

Chẳng lẽ bên trong này có thứ gì đại hung.

Khương Hoa cũng suy đoán: Vậy cái Thanh Đồng quách này, hẳn không phải là của Hiến Vương.

Cũng chỉ có khả năng này thôi.

Hồ Bát Nhất gật đầu, Hắn muốn đắc đạo thành tiên, sẽ không thể nào dùng Thanh Đồng quách.

Bởi vì Thanh Đồng quách này hoàn toàn bị phong kín, chính là để trấn áp đồ vật bên trong.

Mọi người đi đến trước chiếc quan tài thứ hai.

Đây là một chiếc quan tài gỗ.

Hồ Bát Nhất quan sát một chút, dùng tay gõ lên quan tài gỗ.

Cốc cốc.

Tiếng gõ ngón tay vang lên đặc biệt vang dội và nặng nề.

Hồ Bát Nhất trên mặt đã lộ ra vẻ kinh hãi.

Đây lại là ấm tử quan trong truyền thuyết.

Rất đắt sao.

Bàn Tử ngẩn người.

Ừm, rất đắt.

Hồ Bát Nhất chắc chắn gật đầu.

Ấm tử quan này được làm từ một loại cây kỳ lạ, hơn nữa còn cần phải lớn lên ở nơi vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời.

Mỗi năm lớn lên lại thêm một vòng tuổi, qua ngàn năm trưởng thành mới có thể được gọi là ấm tử quan.

Loại ấm tử quan này rất khó phát triển, cho nên nếu mang ra thị trường đồ cổ, còn quý hơn cả vàng cùng trọng lượng.

Nghe Hồ Bát Nhất nói, mắt Bàn Tử lấp lánh ánh sáng, hô hấp cũng có chút dồn dập.

Nhìn chiếc ấm tử quan này, giống như đang nhìn một chiếc quan tài làm bằng vàng.

Bàn Tử xoa xoa tay, hô hấp có chút dồn dập, hưng phấn kích động nói: Hay là chúng ta mang cái quan tài này về đi.

Mọi người không thèm để ý đến hắn, quay đầu nhìn về phía chiếc quan tài cuối cùng.

Quan tài này được làm bằng đá, toàn thân màu đen, trên mặt còn có những đường vân.

Chiếc quan tài đá này không có một chút khe hở nào, dường như là một khối đá nguyên vẹn.

Nhưng thực ra bên ngoài quan tài đá được bọc một lớp màu đen, trông như không có khe hở.

Hồ Bát Nhất mang theo một tia hiếu kỳ, đưa tay sờ thử.

Chiếc quan tài đá này vô cùng lạnh buốt.

Shirley Dương có chút tò mò nói: Quan tài đá này sao lại nhỏ như

vậy.

Chẳng lẽ bên trong chôn một đứa trẻ.

Cũng không nhất định, văn hóa mai táng thời cổ đại của chúng ta có rất nhiều kiểu, có cuộn tròn táng, ngồi xổm táng, cúi người táng.

Hồ Bát Nhất nói: Người được chôn trong quan tài đá này, hẳn là dùng phương pháp cuộn tròn táng, cho nên mới trông nhỏ như vậy.

Lão Hồ, quan tài đá này làm bằng chất liệu gì.

Bàn Tử có chút hiếu kỳ hỏi.

Cậu hỏi cái này làm gì.

Ờ thì. hiếu kỳ thôi mà.

Tôi thấy cậu lại muốn chuyển nó về chứ gì.

Bàn Tử cười gượng.

Đây cũng là một loại hàn thạch hiếm có, người bình thường căn bản không tìm thấy, chỉ có những nhân vật lớn mới có tư cách dùng hàn thạch chế tạo quan tài.

Đắt không.

Ừm, cái này cũng không đắt lắm, cả cái quan tài đá chắc khoảng mấy trăm vạn đi.

Nghe câu này, Bàn Tử có vẻ hơi thất vọng.

A.

Mới mấy trăm vạn à.

Ấy, Bàn Tử, bây giờ cậu đến mấy trăm vạn cũng xem thường rồi à.

Khương Hoa kinh ngạc nói.

Khụ khụ, làm sao có thể.

Bàn Tử lúng túng nói: Tôi chỉ là cảm thấy cái quan tài đá này không đáng tiền bằng cái ấm tử quan kia thôi.

Mọi người đều cười.

Shirley Dương hỏi: Bây giờ chúng ta nên làm gì.

Trực tiếp mở quan tài sao.

Mọi người đều nhìn về phía Khương Hoa.

Khương Hoa do dự một chút, nói: Ừm, đã đến bước này rồi, vậy thì mở quan tài đi.

Nhưng mọi người đều cẩn thận một chút.

Cố gắng đứng gần tôi, một khi có nguy hiểm gì, tôi sẽ ngay lập tức đưa các người vào không gian trữ vật.

Ừm.

Mọi người gật đầu.

Bàn Tử, cậu đi thắp nến đi.

Hồ Bát Nhất phân phó.

Còn phải thắp nến à.

Bàn Tử ngẩn ra.

Nói nhảm, đây là quy củ của tổ tiên truyền lại, bất luận kết quả thế nào, quy củ này cũng không thể phá.

Hồ Bát Nhất mắng.

Được rồi.

Bàn Tử từ trong ba lô lấy ra mấy cây nến, sau đó đi đến góc đông nam, định đốt nến.

Bỗng nhiên, trong mộ thất sáng lên ánh sáng.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Liền thấy những chiếc đèn đồng xung quanh mộ thất vậy mà tự dưng phát sáng lên.

Nhìn ngọn lửa cháy trên mấy chiếc đèn đồng này, trong lòng mọi người đều cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Đây là chuyện gì.

Sao những chiếc đèn đồng này lại đột nhiên phát sáng lên.

Cả mộ thất bỗng trở nên có chút quỷ dị.

Mọi người đều cảnh giác nhìn xung quanh, đề phòng có chuyện bất trắc xảy ra.

Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất gọi hai tiếng, nhưng không nghe thấy Bàn Tử trả lời.

Một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng mọi người.

Khương Hoa và Shirley Dương nhìn nhau, sau đó hai người cùng đi về phía góc đông nam của mộ thất.

Vừa rồi Bàn Tử đi thắp nến ở đó, nhưng bây giờ lại không nghe thấy tiếng trả lời.

Bàn Tử.

Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên.

A. các người tìm tôi làm gì.

Mọi người đột nhiên nhìn về một hướng.

Chương 146

Liền thấy ở phía Thanh Đồng quách, Bàn Tử đang ngồi xổm ở đó, trên mặt còn có một tia mờ mịt.

Bàn Tử, cậu ngồi xổm ở đó làm gì.

Khụ khụ, không làm gì.

Bàn Tử cười gượng.

Không đúng, Bàn Tử cậu có phải đã cầm thứ gì rồi không.

Khương Hoa đột nhiên cau mày.

Cái này.

ờ.

Bàn Tử có chút ấp a ấp úng.

Hồ Bát Nhất lúc này đã hiểu ra, hắn đột nhiên quát lên: Bàn Tử, cậu lấy thứ gì, mau giao ra đây.

Chính là cái này.

Bàn Tử lộ ra vẻ mặt sầu khổ, thở dài một hơi, từ trong túi lấy ra một chiếc gương đồng.

Sắc mặt Khương Hoa và Hồ Bát Nhất lập tức đanh lại.

Chiếc gương đồng này cậu tìm thấy ở đâu.

Bàn Tử chỉ vào Thanh Đồng quách bên cạnh.

Khương Hoa và những người khác đi đến bên cạnh Thanh Đồng quách.

Liền thấy trên Thanh Đồng quách có một vết lõm hình tròn, rõ ràng là dùng để đặt chiếc gương đồng này.

Sau khi thấy cảnh này, không hiểu sao trong lòng Khương Hoa dâng lên một luồng khí lạnh.

Bàn Tử, cậu mau trả nó về.

Khương Hoa nghiêm giọng nói.

A.

Chẳng lẽ có vấn đề gì à.

Đương nhiên là có vấn đề.

Khương Hoa nghiêm trọng nói: Đây là trấn thi kính dùng để trấn áp Thanh Đồng quách, cậu lấy nó đi, e rằng thứ bên trong Thanh Đồng quách sẽ xuất hiện đấy.

Nghe đến đó, Bàn Tử cũng giật mình, vội vàng đặt chiếc gương đồng lên vết lõm hình tròn kia.

A, sao không đặt lại được.

Tôi vừa rồi rõ ràng là lấy nó từ trên này xuống mà.

Bỗng nhiên, trời đất rung chuyển.

Toàn bộ mộ thất cũng bắt đầu chấn động.

Thanh Đồng quách càng rung lắc không ngừng.

Ầm.

Một tiếng vang lớn truyền ra từ bên trong Thanh Đồng quách.

Những sợi xích sắt xung quanh kêu loảng xoảng.

Khương Hoa cảm nhận được một mối nguy lớn trong lòng.

Đây nhất định là một thứ vô cùng kinh khủng.

Đưa trấn thi kính cho tôi.

Khương Hoa lấy chiếc gương đồng trong tay Bàn Tử.

Sau đó đột nhiên nhảy lên Thanh Đồng quách, ấn chiếc gương đồng lên nắp quan tài.

Thần kỳ là, sự chấn động bên trong Thanh Đồng quách biến mất, dường như thật sự bị trấn thi kính trấn áp lại.

Hù Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử, cậu suýt nữa hại chết chúng ta rồi.

Hồ Bát Nhất tức giận nói.

Cậu lúc nào mới có thể sửa cái tật táy máy tay chân của mình đây.

Bàn Tử biết mình phạm lỗi, không dám nói gì, gãi đầu cười ngượng.

Khương Hoa cũng thở phào một hơi.

Hắn nhảy xuống khỏi Thanh Đồng quách.

Xung quanh cũng đã trở lại yên tĩnh.

Bên trong Thanh Đồng quách này, e rằng thật sự là một cái bánh chưng lớn kinh khủng, chúng ta tốt nhất không nên chọc vào nó.

Ừm ừm.

Mọi người nhao nhao gật đầu.

Khương Hoa nhìn về phía những chiếc đèn đồng bên cạnh.

Những chiếc đèn đồng này vừa rồi đột nhiên tự bùng cháy, trông vô cùng quỷ dị.

Những chiếc đèn đồng này là sao vậy.

Khương Hoa sờ cằm suy nghĩ.

Lão Hồ, cậu xem thử có tất cả bao nhiêu chiếc đèn đồng.

Hồ Bát Nhất gật đầu, đi đến dưới những chiếc đèn đồng, nghiêm

túc đếm.

Một lát sau, Hồ Bát Nhất nói: Có tất cả mười chiếc đèn đồng.

Mười chiếc.

Nghe thấy con số này, Khương Hoa lập tức sững sờ, chợt không nhịn được nhíu mày.

Sao vậy.

Shirley Dương hỏi.

Theo lăng chế cổ đại của Hoa Hạ chúng ta, thông thường một chiếc đèn đồng sẽ tương ứng với một chiếc quan tài.

Nếu là mộ hợp táng vợ chồng, thì sẽ có hai ngọn đèn đồng.

Mà trong mộ thất này, chúng ta chỉ phát hiện ba cỗ quan tài, nhưng tại sao lại có tới mười chiếc đèn đồng.

Chẳng phải là nói, còn có bảy bộ quan tài chúng ta không phát hiện ra.

Nhưng mộ thất này tuy không nhỏ, nhưng chúng ta liếc mắt là thấy hết, làm sao có thể còn có bảy cỗ quan tài được.

Nghe đến đó, tất cả mọi người bắt đầu sững sờ.

Shirley Dương phỏng đoán: Có phải là Hiến Vương không tuân theo lăng chế này không.

Không thể nào.

Khương Hoa khẳng định nói: Tất cả mọi thứ trong mộ huyệt này, cơ bản đều được bố trí theo thuật phong thủy cổ đại.

Đối với một Phong Thủy Đại Sư như Hiến Vương, ông ta càng coi trọng lăng chế.

Do đó, trong mộ thất này, rất có thể còn có những chiếc quan tài

mà chúng ta chưa phát hiện.

Nghe đến đó, mọi người cảm giác không khí trong mộ thất dường như càng trở nên âm u hơn.

Bàn Tử có chút run rẩy nói: Khương huynh đệ, vừa rồi những chiếc đèn đồng kia, làm sao lại đột nhiên bốc cháy lên vậy.

Nghe câu hỏi này, Khương Hoa đi đến trước một chiếc đèn đồng, cẩn thận quan sát nó.

Chiếc đèn đồng này có tạo hình cũng rất kỳ dị, nó giống như sừng trâu, ở giữa chứa dầu đèn.

Giờ phút này, chiếc đèn đồng đang cháy lên ngọn lửa màu xanh lục nhạt, khiến lòng người không khỏi sợ hãi.

Khương Hoa trầm ngâm nói: Dầu trong những chiếc đèn đồng xanh này hẳn là dầu người cá trong truyền thuyết.

Truyền thuyết kể rằng ở nơi sâu nhất Bắc Hải có một tộc người sinh sống, đó chính là Giao Nhân Tộc.

Dầu được chế biến từ máu thịt của họ có thể cháy vạn năm không tắt.

Vì vậy, trong lăng mộ của một số bậc vương hầu quý tộc, người ta thường dùng dầu người cá để thắp đèn.

Hồ Bát Nhất nghi ngờ hỏi: Vậy tại sao nó lại đột nhiên sáng lên.

Đó là vì sau khi chúng ta vào, không khí không ngừng lưu thông, khiến nhiệt độ bên trong tăng lên một chút.

Điểm bắt lửa của loại dầu người cá này rất thấp, nên khi nhiệt độ đạt đến một ngưỡng nhất định, những chiếc đèn đồng xanh này sẽ tự bốc cháy.

Nghe Khương Hoa giải thích, cảm giác sợ hãi trong lòng mọi

người cũng vơi đi không ít.

Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao.

Khương Hoa suy nghĩ một lát rồi nói: Cái quách đồng xanh này chắc chắn không thể mở được nữa.

Đại bánh chưng bên trong đó khiến ngay cả tôi cũng cảm thấy rất nguy hiểm.

Chúng ta cứ mở cỗ quan tài phụ kia ra xem trước đã.

Nghe anh nói vậy, mọi người đều không có ý kiến gì.

Được, vậy nghe theo cậu.

Bàn Tử cũng đã thắp một ngọn nến ở góc đông nam.

Nhìn ngọn nến cháy ổn định, Hồ Bát Nhất thở phào một hơi.

Sau đó, cả nhóm cùng nhau đi tới trước quan tài phụ, nhìn nhau rồi đồng loạt gật đầu.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lấy dụng cụ ra, cạy mở cỗ quan tài này.

Rầm.

Tiếng nắp quan tài rơi xuống đất vang lên.

Cỗ quan tài phụ đã được mở ra.

Mọi người nhìn vào bên trong, đồng tử lập tức co rút lại.

Bên trong là một cái xác.

Nhưng khi mọi người mở nắp, cái xác này lại không ngừng phồng lên.

Chạy mau.

Khương Hoa biến sắc.

Trong lòng anh dâng lên một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

Cả nhóm vội vàng chạy tứ tán.

Rầm.

Cái xác đó nổ tung.

Từ bên trong, vô số côn trùng đen kịt chui ra, chúng bay lượn giữa không trung, tạo thành một đám sương mù đen.

Sắc mặt Shirley Dương thay đổi.

Đây là côn trùng được nuôi bằng Cổ thuật, chúng chắc chắn vô cùng nguy hiểm, mọi người tuyệt đối đừng để bị chúng chạm vào.

Hiến Vương, lão rùa già này, đúng là hiểm độc thật.

Bàn Tử không nhịn được chửi bới: Ngay cả trong quan tài cũng đặt thứ nguy hiểm như vậy.

Vo ve vo.

Đám côn trùng trên không trung không ngừng di chuyển, rồi đột nhiên lao về phía những chiếc đèn đồng xanh xung quanh.

Xèo xèo.

Ngọn lửa của những chiếc đèn đồng xanh này lập tức bị đám côn trùng dập tắt, sau đó chúng lại lao về phía mấy ngọn nến mà Bàn Tử đã thắp.

Lẽ nào đám côn trùng này ăn lửa sao.

Hồ Bát Nhất ngẩn ra.

Không đúng.

Khương Hoa nói: Chúng muốn tiêu diệt tất cả những thứ có nhiệt độ.

Có nhiệt độ.

Sắc mặt Shirley Dương thay đổi.

Vậy sau khi những ngọn lửa này bị dập tắt, chẳng phải sẽ đến lượt chúng ta sao.

Vo ve vo.

Đám côn trùng quả nhiên quay sang nhìn nhóm người Khương Hoa.

Đám sương mù đen kịt do côn trùng tạo thành lao về phía họ.

Chương 147

Khương Hoa không nói hai lời, lập tức lấy Xích Long Lệnh ra và kích hoạt uy áp Xích Long.

Nhưng uy áp Xích Long dường như không có tác dụng gì với đám côn trùng này.

Chúng thậm chí không có chút phản ứng nào, vẫn tiếp tục lao về phía Khương Hoa và những người khác.

Chết tiệt, thứ này ngay cả uy áp Xích Long cũng không sợ.

Sắc mặt Khương Hoa có chút khó coi.

Đây rốt cuộc là thứ gì.

Ngay cả uy áp Xích Long cũng không sợ.

Nếu đám côn trùng này là yêu thú ngũ phẩm gì đó, Khương Hoa còn có thể hiểu được.

Nhưng đây chỉ là một đám côn trùng bình thường, cho dù nó được nuôi cấy bằng thuật pháp đi nữa.

Thử xem máu Xích Long có tác dụng không.

Khương Hoa lấy ra một con dao găm, rạch một đường trên tay.

Nhìn đám sương mù đen đang bay tới, anh vung tay phải, vẩy tinh huyết Xích Long về phía chúng.

Xèo.

Máu Xích Long vẫn có chút hiệu quả.

Một số côn trùng bị máu Xích Long dính phải liền như bị lửa đốt, rơi xuống đất lăn lộn không ngừng rồi chết hẳn.

Thế nhưng, những con côn trùng không bị dính máu lại hoàn toàn không để ý tới, phảng phất như không sợ bất cứ thứ gì, cứ thế xông thẳng về phía mọi người.

Lòng Khương Hoa trầm xuống, không hổ là Cổ thuật.

Đám côn trùng này đã không còn ý thức của riêng mình, giống như một đám con rối, thề phải tiêu diệt tất cả sinh vật trước mắt.

Đây đều là tác dụng của Cổ thuật.

Chúng không biết đau đớn, cũng không biết sợ hãi, thậm chí đã mất đi cả bản năng sinh vật.

Vì vậy, đám côn trùng sương mù đen này mới có thể không sợ cả uy áp Xích Long lẫn máu Xích Long.

Xem ra chỉ có thể tiêu diệt toàn bộ chúng nó.

Khương Hoa hít sâu một hơi.

Vào không gian lưu trữ trước đi.

Anh hét lên với Shirley Dương và những người khác, rồi vung tay, đưa tất cả họ vào bên trong Xích Long Lệnh.

Khương Hoa thì khẽ lách người, dễ dàng rời khỏi phạm vi của đám sương mù đen.

Nhưng đám côn trùng này lại như giòi trong xương, bám riết lấy anh.

Khương Hoa lấy ra một bình nước, rồi đột nhiên hất lên không trung, tạo thành một màn hơi nước.

Mà đám côn trùng vừa lúc lao vào trong màn sương nước đó.

Trong mắt Khương Hoa lóe lên một tia sáng.

Anh không chút do dự.

Ngũ Lôi Chính Pháp ấn.

Thủy Lôi Ấn.

Ầm.

Một tia điện từ tay Khương Hoa phóng ra.

Tư.

Tia điện quang đó với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, nhân lúc màn hơi nước trên không trung còn chưa rơi xuống đất, đã lao thẳng vào trong.

Lập tức, tia sét lan truyền trong nước.

Tiếng tư tư vang lên.

Từng con côn trùng đen từ trên không trung rơi lả tả xuống, mang theo một mùi khét khó ngửi.

Lựa chọn của Khương Hoa vô cùng đơn giản.

Vì những con côn trùng được nuôi bằng Cổ thuật này không sợ uy áp Xích Long, vậy thì tiêu diệt hết chúng nó là được.

Nhưng làm thế nào để tiêu diệt.

Nhiều côn trùng như vậy.

Nếu dùng Thất Tinh Long Uyên Kiếm, Khương Hoa không biết phải giết đến bao giờ.

Hơn nữa còn không thể để đám côn trùng này chạm vào cơ thể mình, nếu không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Vì vậy anh đã nghĩ đến Ngũ Lôi Chính Pháp ấn.

Lôi đình trời sinh đã có khả năng khắc chế chí mạng đối với những loại tà vật này.

Mặc dù đây là côn trùng, nhưng dù sao cũng được nuôi bằng Cổ

thuật, thuộc phạm vi tà vật.

Cho nên Khương Hoa đã sớm vẩy một bình nước lên không trung.

Nhân lúc đám côn trùng xông tới, lợi dụng nước dẫn điện, đem lôi đình lan ra khắp nơi, trực tiếp tiêu diệt hơn một nửa đám côn trùng.

Phù Khương Hoa thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng thành công.

Số côn trùng còn lại không đủ để gây sợ hãi.

Đám côn trùng này hung hãn không sợ chết, dù đã chết hơn nửa, vẫn cứ muốn xông về phía Khương Hoa.

Khương Hoa lặp lại chiêu cũ, dễ dàng tiêu diệt sạch đám côn trùng này.

Ngay sau đó, Shirley Dương và những người khác xuất hiện tại chỗ.

Nhìn thấy đám côn trùng đã chết hết trên mặt đất, mọi người nhất thời lộ vẻ vui mừng.

Bàn Tử tán dương: Khương huynh đệ, cậu quá đỉnh.

Khương Hoa cười cười, không nói gì.

Hồ Bát Nhất thì ngồi xổm xuống đất, cẩn thận quan sát đám côn trùng.

Đây là cái gì.

Trước đây tôi hình như chưa từng thấy loại côn trùng này.

Shirley Dương cũng ngồi xuống.

Nàng chăm chú nhìn vào đám côn trùng, bỗng nhiên ngẩn ra.

Tôi biết đám côn trùng này là gì rồi.

Ồ. là gì vậy.

Sắc mặt Shirley Dương đầy vẻ ngưng trọng.

Trong máy tính xách tay của ông ngoại tôi, Chẳn Chẳn Tiêu, từng có một đoạn ghi chép như thế này.

Khi ở Thành Hắc Thủy của Tây Hạ, ông ngoại tôi, Chẳn Chẳn Tiêu, để lấy được Long Cốt Thiên Thư, đã cùng truyền nhân Mô Kim Giáo Úy đương thời là Trần Đại Sư cùng nhau tiến vào cổ mộ trong Thành Hắc Thủy.

Kết quả, ở trong Thành Hắc Thủy, họ cũng gặp phải một loại côn trùng, loại côn trùng này sẽ ăn mất tất cả những thứ có nhiệt độ.

Ông ngoại tôi sau khi lấy được Long Cốt Thiên Thư, đang định rời đi.

Loại côn trùng này đột nhiên xuất hiện, và tấn công ông ngoại tôi, Chẳn Chẳn Tiêu, cùng Trần Đại Sư.

Cuối cùng Trần Đại Sư để giúp ông ngoại tôi rời đi, đã vĩnh viễn ở lại trong Thành Hắc Thủy.

Mà ông ngoại tôi, Chẳn Chẳn Tiêu, cũng mất đi một cánh tay, từ đó võ công giảm sút nhiều, trong lòng cũng hoàn toàn nguội lạnh.

Từ bỏ việc tìm kiếm Mâu Trần Châu.

Kẻ đầu sỏ gây ra tất cả chuyện này, chính là những con côn trùng không rõ tên này.

Chúng chỉ cần xông lên người, là có thể trong thời gian ngắn, nhanh chóng nuốt chửng hết tất cả máu thịt.

Cánh tay của ông ngoại tôi, Chẳn Chẳn Tiêu, cũng là vì đám côn trùng này mà mất đi.

Nghe Shirley Dương nói xong, mọi người không khỏi nuốt nước

bọt.

Đám côn trùng đen này thật sự quá đáng sợ.

May mà họ có Khương Hoa, nếu không vừa rồi thật sự nguy hiểm.

Hồ Bát Nhất cũng lòng còn sợ hãi, anh biết tình huống vừa rồi, nếu không có Khương Hoa, chỉ sợ anh thật sự phải bỏ mạng ở đây.

Rầm.

Ngay lúc mọi người đang thở phào nhẹ nhõm, trong mộ thất lại lần nữa truyền đến tiếng chấn động.

Bàn Tử ngẩn ra, Lại có chuyện gì nữa vậy.

Khương Hoa đột nhiên quay đầu, nhìn về phía quách đồng xanh đang treo trên không.

Chỉ thấy một chiếc gương cổ, không biết từ lúc nào, đã rơi xuống đất, bên trong quách đồng xanh, truyền đến từng đợt âm thanh đáng sợ.

Toi rồi, hẳn là vừa rồi những con côn trùng đen kia, khiến chúng ta luống cuống, không biết ai đã đụng phải cái quách đồng xanh này, làm rơi cả chiếc gương trấn thi xuống.

Khương Hoa vội vàng tiến lên.

Tôi đi treo lại gương trấn thi lên.

Anh một tay nhặt lấy gương trấn thi, sau đó định nhảy lên trên quách đồng xanh.

Nhưng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Rắc.

Quách đồng xanh treo trong mộ thất, vì sức nặng quá lớn, phần nối giữa vách tường và dây xích sắt đã bung ra.

Khương Hoa cũng suýt chút nữa ngã xuống đất.

Chương 148

May mà anh lộn một vòng, mới vững vàng đáp xuống.

Rầm.

Quách đồng xanh nặng nề rơi xuống đất.

Lúc này, Khương Hoa muốn qua dùng gương trấn thi trấn áp, đã có chút không kịp nữa rồi.

Bốp.

Nắp quách đồng xanh trực tiếp bị hất bay.

Bên trong quách đồng xanh cuối cùng cũng lộ ra chân dung.

Đó lại là một huyết thi.

Toàn thân đều là màu đỏ, trông cực kỳ đáng sợ.

Huyết thi.

Mọi người kinh hãi kêu lên.

Thân là Mô Kim Giáo Úy, họ tự nhiên biết sự đáng sợ của huyết thi.

Nhưng không ngờ, ở đây lại có một con huyết thi kinh khủng.

Hơn nữa trông con huyết thi này còn không giống loại yếu nhất.

Lòng Khương Hoa trầm xuống.

Làm sao bây giờ.

Shirley Dương đi tới, nghiêm nghị hỏi.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể giết chết con huyết thi này, nếu không chúng ta sẽ công cốc.

Khương Hoa lắc đầu nói.

Anh hít sâu một hơi.

Đây là lần đầu tiên Khương Hoa gặp phải huyết thi.

Trước đó ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Khương Hoa cũng không tận mắt nhìn thấy huyết thi, lúc anh tới trước quan tài của Thiết Diện Sinh, huyết thi đã bị Muộn Du Bình giải quyết rồi.

Shirley Dương gật gật đầu, Vậy cậu cẩn thận một chút, toàn thân con huyết thi này đều là thi độc, cậu tuyệt đối không được chạm vào da của nó, nếu không sẽ bị trúng thi độc.

Ừm, tôi biết rồi.

Khương Hoa gật đầu nói.

Trong tay anh xuất hiện Thất Tinh Long Uyên Kiếm.

Con huyết thi kia ngửi thấy mùi người sống, lập tức lao về phía Khương Hoa và mọi người.

Đến hay lắm.

Mắt Khương Hoa sáng lên, đột nhiên nhảy lên trời, sau đó toàn thân chân khí bộc phát.

Rầm.

Thất Tinh Long Uyên Kiếm hóa thành một đạo kiếm khí, xen lẫn một tia long uy, giống như chẻ đôi vũ trụ tinh hà.

Kiếm khí hung hăng chém vào người huyết thi.

Rống.

Con huyết thi này tức giận gầm lên một tiếng, sau đó giơ cánh tay lên cản trước người.

Xoẹt.

Kiếm khí chém qua, cơ thể con huyết thi này lại không bị tổn thương quá lớn.

Ánh mắt Khương Hoa ngưng lại.

Anh có thể thấy được, một kiếm kinh khủng vừa rồi của mình, cũng chỉ là để lại trên người huyết thi một vết mờ mờ.

Thứ này cũng quá cứng rắn đi.

Trong lòng Khương Hoa đã có chút bất đắc dĩ.

Kể từ khi đến Trùng Cốc Lĩnh Nam, anh bắt đầu hoài nghi thực lực của mình.

Nguy hiểm trong Trùng Cốc Lĩnh Nam này, một cái so một cái đáng sợ.

Bên ngoài mộ Hiến Vương này, còn có một con Hoắc Thị Bất Tử Trùng kinh khủng nữa.

Đến lúc đó làm sao ra ngoài.

Khương Hoa bây giờ còn có chút đau đầu.

Rống.

Huyết thi tiếp tục lao tới.

Khương Hoa cầm Thất Tinh Long Uyên Kiếm, cùng nó giằng co.

Giao thủ khoảng mấy chiêu sau, Khương Hoa liền đã nắm rõ thực lực của nó.

Thực lực của con huyết thi này, đại khái ở giữa tứ phẩm đến ngũ phẩm.

Nhưng có một chuyện rất phiền phức.

Chính là năng lực phòng ngự của con huyết thi này rất mạnh, hơn nữa sức mạnh phi thường lớn.

Mỗi lần Khương Hoa cùng nó cứng đối cứng, đều cảm thấy hổ khẩu đau nhức, ngũ tạng lục phủ đều không ngừng chấn động hơn nữa trên người còn có thi độc.

Khương Hoa căn bản không dám tay không chạm vào thân thể của nó.

Lòng Khương Hoa khẽ động, từ trong tay lấy ra chiếc gương trấn thi bằng đồng xanh kia.

Nhìn huyết thi xông tới, Khương Hoa hơi nghiêng người, liền tránh được công kích của nó, sau đó đem gương trấn thi ấn lên người huyết thi.

Trong nháy mắt, vị trí tiếp xúc giữa gương trấn thi và huyết thi, giống như bị thiêu đốt, tỏa ra một mùi khét hôi thối.

Rống.

Con huyết thi này bị đau, lập tức gầm giận, đột nhiên quay đầu không ngừng công kích Khương Hoa.

Lực lượng của nó phi thường lớn.

Khương Hoa cũng không cùng nó cứng đối cứng, mà là một mực ở bên cạnh bắt đầu giằng co.

Chiếc gương trấn thi ấn trên người huyết thi, cũng tỏa ra một luồng khí xanh mịt mờ, giống như Hạo Nhiên Chính Khí không ngừng tịnh hóa thi khí trên người huyết thi.

Mắt Khương Hoa sáng lên, không nói hai lời lần nữa từ trên người lấy ra Trấn Giới Kính.

Trấn Giới Kính này cũng là Đạo Giáo Chí Bảo, nó có tác dụng trấn tà.

Huyết thi này cũng thuộc phạm vi tà vật.

Khương Hoa đem Trấn Giới Kính cũng ấn lên người huyết thi.

Hai chiếc bảo kính tỏa ra hào quang chói lóa.

Rống rống —— Huyết thi đang gào thét thảm thiết, tựa hồ là đang giãy giụa cuối cùng trước khi chết.

Một luồng hắc khí, bị sức mạnh của hai chiếc bảo kính tịnh hóa, tiêu tan trong không trung.

Huyết thi cũng trở nên càng ngày càng uể oải, cuối cùng trực tiếp ngã xuống đất, không thể gượng dậy nổi.

Mọi người thấy cảnh này, nhao nhao thở phào nhẹ nhõm.

Huyết thi này cuối cùng đã chết.

Khương Hoa lau mồ hôi trên trán.

Nói thật huyết thi này quả thật rất mạnh.

Nếu không có hai chiếc bảo kính, chỉ sợ anh muốn giết chết con huyết thi này, thật vẫn có một chút khó khăn.

Ong ong.

Nhưng mà sau khi giết chết con huyết thi này, hai chiếc bảo kính vẫn chưa dừng lại, vẫn đang tỏa ra hào quang chói lóa.

Khương Hoa hơi lộ vẻ ngạc nhiên.

Đây là có chuyện gì.

Sau một khắc, Trấn Giới Kính và gương trấn thi, cùng nhau lơ lửng giữa không trung, hơn nữa vây quanh Khương Hoa không ngừng xoay tròn.

Trời, đây là có chuyện gì.

Rầm.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Khương Hoa, Trấn Giới Kính và

gương trấn thi, vậy mà hợp làm một thể.

Chương 149

Giữa không trung chỉ có một chiếc bảo kính lơ lửng.

Trấn Giới Kính của ta là Đạo Giáo Chí Bảo, lẽ nào chiếc gương trấn thi trên quách đồng xanh kia, cũng cùng Đạo Giáo có quan hệ.

Hoặc có lẽ là, giữa Trấn Giới Kính và gương trấn thi này, còn có mối liên hệ nào đó.

Nghĩ tới đây, trong lòng Khương Hoa lập tức có một chút hối hận.

Vừa rồi nên dùng hoàng kim nhãn xem chiếc gương trấn thi kia, xem thử chiếc gương trấn thi này rốt cuộc có lai lịch gì.

Khương Hoa hơi vẫy tay một cái, liền đem Trấn Giới Kính triệu hồi trở về.

Nhìn Trấn Giới Kính trong tay, sau khi dung hợp gương trấn thi, dáng vẻ của Trấn Giới Kính này cũng không có thay đổi gì.

Bất quá Khương Hoa có một loại cảm giác mơ hồ, Trấn Giới Kính này tựa hồ có một số khác biệt rồi.

Nhưng loại cảm giác này anh cũng không nói nên lời.

Thôi được rồi, chuyện của Trấn Giới Kính, sau khi ra ngoài xem lại vậy.

Bây giờ vẫn là tìm được quan tài của Hiến Vương quan trọng nhất.

Shirley Dương và mọi người nhao nhao đi tới.

Nhìn thấy Khương Hoa không có chuyện gì, Shirley Dương cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chẳng qua trước mắt mà nói, ba cỗ quan tài đã bị họ mở ra hai cỗ.

Shirley Dương do dự nói: Khương Hoa, chúng ta còn muốn mở cỗ quan tài thứ ba sao.

Chúng ta không mở cỗ quan tài thứ ba nữa.

Khương Hoa lắc đầu, Nếu như tôi không đoán sai, ba cỗ quan tài này đều là giả, là thứ Hiến Vương dùng để che mắt thiên hạ.

Trong mộ thất này, tổng cộng có mười chén đèn đồng xanh, vậy thì chứng minh nhất định còn có quan tài khác ẩn giấu.

Còn về những cỗ quan tài trên mặt nổi này, chúng ta đã mở hai cỗ, kết quả bên trong đều ẩn giấu nguy cơ rất lớn.

Cỗ quan tài thứ ba này, tôi đoán chừng còn có trò gì đó.

Cho nên chúng ta không cần quan tâm đến nó nữa.

Tìm ra quan tài ẩn giấu mới là quan trọng nhất.

Nghe Khương Hoa phân tích, tất cả mọi người đều gật đầu.

Điều này quả thực rất có lý.

Hai cỗ quan tài vừa rồi, một cỗ là huyết thi, cỗ còn lại là côn trùng có thể nuốt chửng mọi nhiệt độ.

Hai thứ này, nếu là người bình thường gặp phải, chắc chắn là hữu tử vô sinh.

May mà họ có Khương Hoa, nếu không cũng nguy hiểm.

Đột nhiên Bàn Tử kinh ngạc nói: Ơ, đây là cái gì.

Mọi người đều nhìn về phía cậu ta.

Chỉ thấy Bàn Tử đi tới bên cạnh quách đồng xanh.

Vừa rồi chiếc quách đồng xanh này vì không chịu nổi sức nặng, đã từ trạng thái treo lơ lửng rơi xuống đất.

Mà lúc này, cỗ quách đồng xanh này vậy mà đập ra một cái cửa

hang trên mặt đất.

Khương Hoa có thể nhìn rõ, chỗ cửa hang do quách đồng xanh đập ra, bên trong là một không gian đen kịt.

Shirley Dương từ trong hành trang lấy ra một cây pháo tín hiệu, sau đó ném vào.

Pháo tín hiệu rơi xuống, rất nhanh liền dừng lại.

Dưới ánh sáng của pháo tín hiệu, mọi người có thể thấy rõ ràng đồ vật dưới đất.

Đó lại là một cỗ quan tài vô cùng khổng lồ, so với quách đồng xanh này còn lớn hơn gấp đôi.

Cỗ quan tài dưới đất này, cách mộ thất của nhóm Khương Hoa khoảng chừng hơn hai mươi mét.

Nếu không phải cái quách đồng xanh này đập xuống, chúng ta căn bản không biết, dưới đất này còn có một cỗ quan tài.

Hồ Bát Nhất không khỏi cảm khái.

Shirley Dương thì hỏi: Khương Hoa, vậy chúng ta có muốn xuống xem một chút không.

Khương Hoa rơi vào trầm tư.

Anh bỗng nhiên hỏi ngược lại: Vì sao dưới đất này chỉ có một cỗ quan tài.

Lẽ nào đây là một mộ hợp táng.

Hay là nói ở những nơi khác, còn có quan tài tồn tại.

Nghe Khương Hoa hỏi lại, tất cả mọi người không khỏi ngẩn ra.

Shirley Dương không chắc chắn nói: Đây có lẽ là một mộ hợp táng cũng không chừng.

Khương Hoa lại lắc đầu nói: Nếu là mộ hợp táng, vậy bình thường đều là chôn hai vợ chồng.

Chỉ có những nhà nghèo khó không có tiền, mới đem tất cả người chết chôn chung với nhau.

Mà Hiến Vương thân phận cực kỳ cao quý, hắn ra lệnh mấy chục vạn nô lệ xây dựng đại mộ này, cho nên hắn tuyệt đối không thể nào cùng người khác hợp táng.

Vì vậy tôi dám khẳng định, phía dưới này nhất định không phải là quan tài của Hiến Vương.

Theo lý mà nói, quan tài của Hiến Vương còn ở một nơi chúng ta không biết.

Trong mắt Khương Hoa lóe lên một tia sáng.

Nghe được suy đoán của anh, mọi người đều cảm thấy rất có lý.

Vậy quan tài của Hiến Vương ở đâu.

Khương Hoa không trả lời, quay đầu cẩn thận quan sát mộ thất này.

Đột nhiên, anh ngẩng đầu nhìn lên trên.

Liền thấy dây xích sắt vừa rồi treo quách đồng xanh, từ trên vách đá rơi xuống, lộ ra một cái cửa hang đen ngòm.

Khương Hoa đột nhiên sáng tỏ.

Quan tài của Hiến Vương, ở ngay trên đỉnh đầu chúng ta.

Nghe anh nói, tất cả mọi người nhao nhao ngẩng đầu lên.

Mọi người đều thấy được cái cửa hang đen ngòm đó.

Phía trên này là rỗng.

Bàn Tử vui mừng đứng lên.

Mộ của Hiến Vương rất có khả năng ở phía trên.

Hồ Bát Nhất cũng kích động nói.

Shirley Dương cũng lộ vẻ vui mừng, nhưng nàng lại có chút nghi hoặc đứng lên.

Hiến Vương tại sao lại muốn xây dựng ba tầng mộ thất.

Đây không phải là rảnh rỗi không có chuyện gì làm sao.

Khương Hoa nhìn về phía cây cầu tam thế, trong lòng như có điều suy nghĩ.

Nếu như tôi không đoán sai, Hiến Vương là đem ba tầng mộ thất trên, giữa, dưới này, để thay thế cho tam sinh tam thế của mình.

Tam sinh tam thế.

Không sai.

Khương Hoa gật đầu nói: Các người nhìn cây cầu tam thế kia, Hiến Vương đã xây dựng nó ra, tự nhiên là tin tưởng không nghi ngờ vào truyền thuyết tam sinh tam thế.

Trong truyền thuyết xa xưa, một người muốn đắc đạo thành tiên, cần phải trải qua ba đời ba kiếp khổ nạn, mà Hiến Vương xây dựng ba cái mộ thất này, chắc hẳn chính là đang nói cho ông trời, hắn đã chịu đựng những khổ nạn này, đã đến lúc nên đắc đạo thành tiên.

Shirley Dương nhíu mày, Thế nhưng những thi thể Hiến Vương đặt trong các quan tài này là chuyện gì xảy ra.

Đây đều là Hiến Vương từ các nơi tìm đến, hắn chuyên môn tìm một số thi thể trải qua hình phạt tàn khốc, sau đó bày ở đây, để thay thế cho tam sinh tam thế của mình.

Nếu tôi không đoán sai, mộ thất phía dưới này, có ba cỗ thi thể, lần lượt đại biểu cho ba giai đoạn già, trung, trẻ của đời thứ nhất của

Hiến Vương.

Mộ thất chúng ta đang ở giữa, cũng có ba cỗ thi thể.

Các người nhìn cỗ thạch quan, dáng người thấp bé, chắc hẳn là đại biểu cho thời thơ ấu, mà cỗ quách đồng xanh, huyết khí nồng đậm, đại biểu cho thời trung niên.

Cỗ quan tài hầm kia, thì đại biểu cho thời lão niên.

Vậy phía trên thì sao.

Bàn Tử hiếu kỳ hỏi.

Khương Hoa tiếp tục nói: Phía trên cũng phải có ba cỗ thi thể, thay thế cho kiếp cuối cùng của Hiến Vương.

Như vậy, mười chén đèn đồng xanh này liền đều có thể giải thích được.

Trong đó chín chén đèn đồng xanh, lần lượt đại biểu cho ba kiếp trước của Hiến Vương, mà chén đèn đồng xanh cuối cùng, nhất định là quan tài của chính Hiến Vương.

Bàn Tử mắt sáng lên.

Nói như vậy, quan tài của Hiến Vương nhất định ở phía trên.

Có tám mươi phần trăm khả năng.

Vậy chúng ta còn chờ gì nữa, mau đi lên thôi.

Bàn Tử lập tức hưng phấn lên, vội vàng từ trong hành trang lấy ra dây thừng các loại công cụ.

Hồ Bát Nhất cũng đi theo cậu ta ở một bên chuẩn bị.

Khương Hoa cười cười, cảm thán nói: Nếu không phải vừa rồi cỗ quách đồng xanh kia đột nhiên rơi xuống, chúng ta thật vẫn rất khó phát hiện, mộ thất này lại có ba tầng.

Đây chỉ là một trong số đó.

Bàn Tử đem một cái móc Phi Hổ ném lên, vững vàng cắm vào chỗ cửa động.

Tôi lên trước đây.

Bàn Tử không nói hai lời, trực tiếp dọc theo dây thừng bò lên.

Bàn Tử, cậu cẩn thận một chút.

Yên tâm đi, Lão Hồ, tôi sẽ chú ý.

Bàn Tử bây giờ đã là võ giả, thể lực của cậu ta đã tăng lên không ít.

Leo lên dây thừng này tự nhiên là dễ dàng.

Đợi Bàn Tử sau khi đi lên, mọi người ở dưới rất nhanh liền nghe được thanh âm của cậu ta.

Lão Hồ, Khương Hoa, Dương Tỷ Lệnh, các người mau lên đi, phía trên này không có chuyện gì.

Khương Hoa, Shirley Dương, và Lão Hồ đều thở phào nhẹ nhõm.

Chúng ta cũng lên đi.

Đợi tất cả mọi người trèo lên sau, họ quan sát nơi này.

Đây là một tòa thạch thất, bên trong trưng bày đủ loại tượng thần, trên vách tường xung quanh vẽ đầy bích họa.

Những bức bích họa này đều là tranh màu, dù đã trải qua hơn hai nghìn năm, vẫn như cũ sáng rực rỡ.

Phía trên miêu tả hình ảnh, đều là một số cảnh Hiến Vương dẫn binh đánh trận, còn có cảnh Hiến Vương ngồi trên long ỷ, nhận lấy sự triều bái của đám đại thần.

Hiển nhiên đã đem chính mình trở thành Hoàng đế.

Bàn Tử khinh thường nói: Lão già Hiến Vương này thật đúng là coi mình là Hoàng đế, đây nếu mà lộ ra ngoài, Hoàng đế Hán triều lúc đó, khẳng định muốn dẫn binh giết hắn.

Khương Hoa cười nói: Những quốc vương nước nhỏ ở biên thùy này, ở nơi nhỏ bé như vậy, họ chính là Hoàng đế, lâu dần, liền tự xưng là Hoàng đế.

Hơn nữa ở nơi xa xôi thế này, ngay cả sức mạnh của triều đình cũng không thể vươn tới, huống chi là để dân chúng đi cáo trạng.

Shirley Dương cũng nói: Không sai, dân chúng Cổ Điền Quốc lúc đó, đừng nói đi kinh thành, dù là rời khỏi Cổ Điền Quốc, đều cơ bản là chuyện không thể nào.

Sức mạnh của Hiến Vương đã phong tỏa nơi này.

Tất cả con dân đều cần vì hắn xây dựng Tiên Cung.

Nếu không ngươi cho rằng Tiên Cung hùng vĩ như vậy, còn có tòa Hiến Vương mộ khổng lồ này, là từ đâu mà có.

Hồ Bát Nhất thở dài: Xây dựng Lăng Vân Tiên Cung, còn có Hiến Vương mộ này, ít nhất đã chết mấy chục vạn người rồi.

Mọi người cảm thán một lát, bắt đầu kiểm tra những thứ khác trong thạch thất.

Ở xung quanh thạch thất này, trưng bày đủ loại vàng bạc châu báu, còn có rất nhiều đồ sứ, đồ đồng, đồ gốm, ngọc khí.

Phàm là thứ đáng giá, tất cả đều bày ở đây.

Ánh mắt Bàn Tử lộ ra vẻ hưng phấn.

Ha ha, kho báu của Hiến Vương đều ở đây.

Lão Hồ, chúng ta sắp phát tài rồi.

Hồ Bát Nhất mắng: Bàn Tử, cậu đừng kích động như vậy, chúng ta dù có muốn lấy đồ, cũng phải tìm được mộ Hiến Vương, lấy được Mâu Trần Châu trước đã.

Nếu không cậu động lung tung đồ vật gì, kích hoạt cơ quan nào đó, chúng ta không lấy được Mâu Trần Châu, cậu cứ ngoan ngoãn chờ chết đi.

Nghe lời nói nghiêm túc của Lão Hồ, nụ cười của Bàn Tử cứng lại, lập tức xìu xuống.

Chương 150

Trong lòng cậu ta đang rối rắm.

Cuối cùng vẫn không cam lòng nói: Vậy được rồi, tôi không đụng những bảo bối này được chưa.

Chúng ta mau tìm Mâu Trần Châu đi.

Mọi người bật cười.

Rất nhanh họ đã đi tới cuối thạch thất.

Đây là một bức bích họa, phía trên vẽ một người phụ nữ kỳ dị.

Người phụ nữ này mặc váy dài, tóc dài xõa đến bên hông, nàng lộ ra nụ cười âm trầm, một đôi mắt càng là nhiếp nhân tâm phách.

Khương Hoa sững sờ nhìn.

Sau đó anh biến sắc.

Bức tường đá này vậy mà sống lại.

Người phụ nữ trên bức bích họa cũng lộ ra nụ cười dữ tợn.

Mái tóc của nàng trở nên dài và mảnh vô cùng, sau đó đột nhiên chui ra khỏi tường đá.

Trước khi Khương Hoa kịp phản ứng, nó đã trực tiếp quấn lấy cổ anh, lực lượng cường đại khiến anh có chút không thở nổi.

Ánh mắt của người phụ nữ này càng giống như một vòng xoáy, khiến Khương Hoa cũng không khỏi trầm mê vào đó.

Nhân sinh ngắn ngủi, chẳng bằng hưởng lạc trước mắt.

Sắc mặt Khương Hoa mờ mịt, dần dần từ bỏ chống cự.

Anh thở dốc càng thêm khó khăn, khuôn mặt đã biến thành màu đỏ.

Đột nhiên, Trấn Giới Kính trong ngực anh bỗng nhiên lóe lên một đạo kim quang.

Khương Hoa đột nhiên tỉnh táo lại.

Anh vẫn đang ở tại chỗ, người phụ nữ trên vách đá kia cũng không có sống lại.

Vách đá này có gì đó quái lạ.

Khương Hoa nhìn về phía Shirley Dương, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử bên cạnh, phát hiện họ đều giống như mình lúc trước, khuôn mặt biến thành tím xanh, mắt mở to, có chút không thở nổi.

Shirley.

Lão Hồ.

Bàn Tử.

Nhưng dù anh gọi thế nào, ba người vẫn không tỉnh lại.

Mắt Khương Hoa ngưng lại, trực tiếp từ không gian lưu trữ lấy ra Thất Tinh Long Uyên Kiếm.

Chém cho ta.

Thất Tinh Long Uyên Kiếm tỏa ra ánh sáng xanh chói mắt.

Một đạo kiếm khí vô cùng sắc bén đột nhiên xẹt qua.

Rầm.

Bức tường đá này trực tiếp bị Thất Tinh Long Uyên Kiếm chém thành hai nửa.

Bên tai Khương Hoa tựa hồ nghe được một tiếng hét thảm cùng ai oán, sau đó liền hoàn toàn biến mất.

Khụ khụ khục.

Bên kia, Shirley Dương, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều rối rít quỳ

trên mặt đất, miệng to thở hổn hển.

Vừa rồi họ suýt chút nữa thì ngạt thở mà chết.

Shirley Dương hồi phục một lúc, nàng đứng lên mờ mịt nói: Tôi vừa rồi làm sao vậy.

Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Hồ Bát Nhất cau mày nói.

Khương Hoa nghiêm túc nói: Các người vừa rồi đều rơi vào ảo cảnh, bị bức tường đá này hãm hại, suýt chút nữa thì ngạt thở mà chết.

Sau khi Khương Hoa kể lại chuyện đã xảy ra, tất cả mọi người đều có một tia lòng còn sợ hãi.

Bàn Tử càng là hung hăng đạp một cước vào vách đá.

Mẹ kiếp, suýt chút nữa hại chết Bàn Gia mày.

Đợi chúng ta ra ngoài, nhất định phải dọn sạch nơi này.

Hồ Bát Nhất cũng nghĩ lại mà sợ nói: Hiến Vương này cũng quá âm hiểm, ngay cả một bức tường đá cũng có loại cơ quan này.

Nghĩ lại bọn họ dọc đường đi, không biết đã gặp bao nhiêu khó khăn, so với lúc ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, ít nhất nguy hiểm hơn mấy lần.

Shirley Dương cũng nói: Khương Hoa, chẳng trách trước đây cậu thường xuyên nói, Trùng Cốc Lĩnh Nam này vô cùng nguy hiểm.

Khương Hoa cười cười, không nói gì.

Sau khi vách đá này sụp đổ, phía sau lộ ra một cái cửa hang.

Quan tài của Hiến Vương, hẳn là ở bên trong rồi.

Shirley Dương bật đèn pin lên, chiếu vào trong cửa động.

Không ngờ lại phát hiện một thi thể phụ nữ.

Người phụ nữ này mặc phượng bào màu vàng, trông vô cùng hoa lệ, dung mạo trên mặt vẫn như cũ trắng nõn có độ bóng, trông như là vừa mới chết.

Nhìn thấy người phụ nữ này, trong lòng mọi người đều kinh ngạc một chút.

Cô gái này không phải là quỷ chứ.

Bàn Tử có chút run rẩy nói: Nếu không ở đây sao còn có một thi thể phụ nữ.

Hơn nữa trông như vừa mới chết vậy.

Khương Hoa nghiêm túc quan sát một chút.

Đây là Vương phi của Hiến Vương, nhìn bà ta mặc phượng bào, cũng chỉ có Vương phi mới có thể dùng.

Vợ của Hiến Vương.

Bàn Tử kinh ngạc, Nhưng Hiến Vương đã chết hơn hai nghìn năm rồi mà.

Thi thể của vợ hắn sao lại không có chút hư thối nào.

Có khả năng là đã sử dụng thủ đoạn chống phân hủy đặc biệt gì đó, hơn nữa trước khi chúng ta phá vỡ vách đá, lối đi này là môi trường chân không khô ráo, vô cùng thích hợp để chống phân hủy.

Khương Hoa ở một bên suy đoán nói.

Shirley Dương cũng bình tĩnh nói: Điều này quả thực có khả năng, thủ đoạn của người Cổ vượt xa tưởng tượng của chúng ta, có một số thủ đoạn chống phân hủy thần kỳ cũng là bình thường.

Lúc này, Hồ Bát Nhất kinh hãi hô lên: Các người mau nhìn thân

thể của bà ta.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc một chút, sau đó nhìn về phía thi thể phụ nữ kia.

Liền thấy người phụ nữ được cho là Vương phi của Hiến Vương, thân thể của bà ta hóa thành những điểm sáng vàng, sau đó vậy mà đã biến thành từng con bướm màu vàng.

Những con bướm này bay lượn trên không trung vỗ cánh phành phạch, còn có một ít ánh sáng vàng rơi xuống.

Trông lộng lẫy, nhưng trong lòng Khương Hoa đã dâng lên một tia dự cảm cực kỳ nguy hiểm.

Không ổn, chúng ta mau chạy.

Những con bướm này có gì đó quái lạ, đừng đụng vào chúng.

Nghe Khương Hoa nói, sắc mặt mọi người đều nghiêm túc lại.

Một mặt cảnh giác nhìn những con bướm này.

Hiến Vương này cũng quá không biết xấu hổ đi.

Ngay cả vợ của mình cũng biến thành cái dạng này, quả thực là quá tuyệt tình rồi.

Bàn Tử ở một bên mắng to.

Ong ong.

Trong lúc nói chuyện, những con bướm này lập tức lao về phía họ.

Shirley Dương đứng ở phía trước, lấy ra một chiếc ô Kim Cương, đây là bảo vật do Bàn Sơn Đạo Nhân truyền lại.

Ô Kim Cương vô cùng chắc chắn, mặt ô nhìn như mỏng manh, lại có thể so với sắt thép, có thể chịu được áp lực cực mạnh.

Sau khi những con bướm này bay tới, Shirley Dương trực tiếp

xoay tròn ô Kim Cương, khiến chúng không dám tới gần.

Sau đó Khương Hoa nhắm đúng cơ hội, một cái Thủy Lôi Ấn phóng ra, lập tức đánh chết một mảng lớn bướm.

Đi nhanh lên.

Chúng ta từ cửa hang đi vào.

Khương Hoa và Shirley Dương vội vàng hô.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử hai người cấp tốc chui vào trong cửa hang.

Nhìn những con bướm phía trên vẫn như cũ không sợ chết xông lại, Shirley Dương và Khương Hoa hai người cũng cấp tốc đi vào trong cửa động.

Những con bướm này số lượng rất nhiều, còn có rất nhiều phấn bướm màu vàng rơi xuống, may mắn tất cả mọi người đều mặc trang phục phòng hộ, cũng không bị tổn thương gì.

Mọi người nhanh chóng xuyên qua lối đi trong cửa hang, sau đó đến một căn phòng mộ khác.

Khương Hoa thì nhân cơ hội từ không gian lưu trữ lấy ra một ít vải bạt, đắp lên miệng hang, phòng ngừa bướm bên ngoài xông tới.

Mấy người hoàn thành tất cả những việc này, mọi người mới cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Khương Hoa bắt đầu đánh giá mộ thất này.

Mộ thất này tạo hình rất kỳ quái, xung quanh đều là dùng gạch đá chế tạo, còn có một số bích họa, bất quá đều là một số thông tin không quan trọng.

Ở giữa mộ thất, có ba cỗ quan tài.

Vừa vặn ứng nghiệm với lời nói của Khương Hoa.

Khương Hoa, cậu đoán không sai, tầng trên cùng của mộ thất, thật sự có ba cỗ quan tài.

Hồ Bát Nhất trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

Thế nhưng Khương huynh đệ không phải nói, còn có một cỗ quan tài của Hiến Vương sao.

Ở đây chỉ có ba cỗ quan tài, vậy quan tài của Hiến Vương ở đâu.

Bàn Tử lộ vẻ nghi hoặc.

Shirley Dương suy đoán nói: Lẽ nào trong mộ thất này, còn có những ám đạo khác, thông đến nơi chôn quan tài của Hiến Vương.

Không phải là không có khả năng.

Khương Hoa do dự nói, chúng ta trước tiên tìm một chút đi, xem trong mộ thất này, còn có ám đạo nào khác không.

Ừm ừm.

Mọi người trong phòng tìm kiếm, cũng tìm nửa ngày, đều không có tìm được ám đạo nào.

Không đúng, chúng ta sao lại không tìm được ám đạo nào.

Bàn Tử nghi ngờ hỏi.

Khương Hoa nhìn về phía ba cỗ quan tài ở giữa.

Những nơi khác trong mộ thất này, chúng ta đều đã kiểm tra qua, đều không có ám đạo nào, vậy chỉ còn lại một nơi, chúng ta còn chưa kiểm tra.

Ý cậu là. ba cỗ quan tài này.

Mắt Shirley Dương lóe lên một tia sáng.

Chương 151

Không sai.

Thế nhưng cậu không phải nói, trong những quan tài này, chôn đều không phải là Hiến Vương sao.

Tôi cảm thấy hẳn không phải là Hiến Vương, nhưng có khả năng trong những quan tài này có manh mối về quan tài của Hiến Vương.

Khương Hoa nghiêm túc nói: Do đó, dù những quan tài này vô cùng nguy hiểm, chúng ta vì để lấy được Mâu Trần Châu, bây giờ cũng không lo được nhiều như vậy, chỉ có thể mở những quan tài này ra xem thử.

Hồ Bát Nhất gật gật đầu, Tôi đồng ý, vì bây giờ chúng ta cũng không có manh mối gì, vậy trước tiên mở những quan tài này xem một chút đi.

Bàn Tử, cậu châm nến.

À.

Bàn Tử từ trong hành trang lấy ra mấy cây nến, sau đó nhìn trái nhìn phải.

Góc đông nam là chỗ nào.

Hồ Bát Nhất dùng la bàn đo một chút.

Ở đó.

Mấy người Bàn Tử đốt lên ngọn nến, nhìn xem ngọn nến cháy ổn định, Hồ Bát Nhất trên mặt thở phào nhẹ nhõm.

Lát nữa các người đứng gần tôi một chút, nếu xảy ra chuyện gì nguy hiểm, tôi sẽ ngay lập tức đưa các người vào không gian lưu trữ.

Khương Hoa sắc mặt nghiêm túc nói.

Khi họ ở tầng giữa của mộ thất, suýt chút nữa đã chết ở đó.

Không chỉ gặp côn trùng có thể nuốt chửng mọi nhiệt lượng, còn gặp huyết thi trong truyền thuyết.

Đây đều là những thứ cực kỳ đáng sợ.

Mà trong ba cỗ quan tài này, lại không biết có thứ gì.

Chuẩn bị xong chưa.

Tất cả mọi người nhẹ gật đầu, khẩn trương nhìn về phía ba cỗ quan tài.

Khương Hoa hít sâu một hơi, cùng Hồ Bát Nhất gật đầu.

Những quan tài này đều là dùng gỗ Âm Trầm quý giá chế thành, nắp quan tài cũng đã được niêm phong.

Bất quá Khương Hoa lấy ra công cụ, cùng Hồ Bát Nhất cùng nhau cạy mở cỗ quan tài ở giữa.

Sau khi nắp quan tài bị cạy mở, tất cả mọi người đều sẵn sàng đối phó.

Bất quá điều khiến người ta bất ngờ chính là, không có chuyện gì xảy ra cả.

Khương Hoa tiến lại gần xem một chút.

Khi anh nhìn thấy đồ vật bên trong quan tài, lập tức sắc mặt khẽ giật mình, bên trong chôn không phải là người, mà là một quyển sách bìa vàng.

Đây là cái gì.

Bàn Tử cũng tò mò xông tới, nhìn thấy quyển sách bìa vàng kia, cậu ta cũng ngẩn ra.

Khương Hoa cầm quyển sách lên.

Trang bìa của quyển sách này, dùng chữ tiểu triện viết hai chữ.

Tam thế.

Khương Hoa nghi hoặc, Đây là cái quái gì vậy.

Shirley Dương ngẩn ra, Khương Hoa, không phải cậu nói Hiến Vương dùng các loại quan tài để thay thế cho ba kiếp của mình sao.

Sao ở đây lại có một quyển sách.

Tôi cũng không biết.

Khương Hoa lắc đầu, hắn thử mở quyển sách ra.

Nhưng dù làm cách nào cũng không thể lật nổi một trang.

A, sao sách này khó mở vậy.

Nghiên cứu một hồi lâu, Khương Hoa vẫn không mở được quyển sách, dứt khoát từ bỏ, nói với Hồ Bát Nhất: Lão Hồ, anh và Bàn Tử mở hai cỗ quan tài còn lại ra xem, coi bên trong rốt cuộc là cái gì.

Ừm.

Hồ Bát Nhất gật đầu, cùng Bàn Tử cầm công cụ lên, mở hai cỗ quan tài còn lại.

Bên trong hai cỗ quan tài vẫn là một quyển sách, phía trên cũng dùng chữ tiểu triện viết hai chữ Tam thế.

Khương Hoa nhíu mày thật sâu, không biết Hiến Vương có ý gì.

Bỗng nhiên, trong lòng hắn khẽ động.

Tuy mình không biết đây là vật gì.

Nhưng có lẽ tiền bối sẽ biết.

Ngài ấy sống lâu như vậy, chắc chắn có nghiên cứu sâu về những

món đồ cổ này.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa lập tức liên lạc với Thanh Lão trong đầu.

Tiền bối, con phát hiện một món đồ, muốn nhờ ngài giám định một chút.

Hưu.

Ảo ảnh của Thanh Lão xuất hiện trước mặt Khương Hoa.

Ừm, để ta ra xem thử.

Thanh Lão đưa ý thức ra ngoài, liếc mắt một cái liền thấy ba quyển sách trong tay Khương Hoa.

Chỉ vừa nhìn một cái, sắc mặt Thanh Lão lập tức lộ vẻ kinh hãi.

Tam Thế Đạo Thư.

Sao thứ này lại ở trong tay ngươi.

Khương Hoa hơi ngạc nhiên, không ngờ Thanh Lão thật sự biết thứ này là gì.

Tiền bối, ngài biết nó ư.

Nói nhảm.

Thanh Lão hít sâu một hơi, Nhóc Khương, có thể ngươi không biết sự quý giá của nó.

Ta nói cho ngươi thế này, nó và Xích Long Lệnh là vật cùng đẳng cấp.

Cái gì.

Khương Hoa kinh ngạc thốt lên.

Hắn cầm Tam Thế Đạo Thư trong tay mà cảm thấy hơi run rẩy, thứ này lại có thể sánh ngang với Xích Long Lệnh sao.

Phải biết, bảo vật quý giá nhất của hắn cho đến bây giờ vẫn là Xích Long Lệnh gia truyền của nhà họ Xích Long.

Xích Long Lệnh đã giúp đỡ hắn rất nhiều.

Mà Tam Thế Đạo Thư lại là vật cùng đẳng cấp với Xích Long Lệnh.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Khương Hoa không khỏi trở nên nóng rực.

Tiền bối, nó thật sự quý giá như vậy sao.

Thanh Lão nhìn bộ dạng chưa từng trải của Khương Hoa, Nhóc Khương, ngươi nghĩ ta đang đùa với ngươi à.

Không có.

Khương Hoa cười ngượng ngùng: Chẳng phải con cảm thấy hơi khó tin thôi sao.

Tiền bối, Tam Thế Đạo Thư này rốt cuộc là thứ gì.

Thanh Lão hít sâu một hơi, giải thích lai lịch của Tam Thế Đạo Thư cho Khương Hoa.

Nói về Tam Thế Đạo Thư, phải bắt đầu từ thời thượng cổ tiên thần Vào thời thượng cổ, thần linh hiện thế, trong số các tiên thần cũng phân chia thành nhiều thế lực, trong đó lớn nhất là Phật và Đạo nhị giáo.

Tất cả Thần khí ngày nay đều do tiên thần thời thượng cổ lưu truyền lại, bao gồm cả Xích Long Lệnh của nhà Xích Long chúng ta, thực chất cũng là do thần thú Xích Long để lại.

Mà trong tất cả các thế lực, Thần khí của Phật Đạo hai giáo không nghi ngờ gì là nhiều nhất, Tam Thế Đạo Thư này chính là một trong số đó.

Tương truyền Tam Thế Đạo Thư có thể nhìn thấu ba kiếp của

một người, hơn nữa còn có thể giúp người đó sống lại ba kiếp của mình, đây chính là điểm nghịch thiên nhất của nó.

Nghe đến đây, mặt Khương Hoa cũng không khỏi lộ vẻ chấn kinh.

Tam Thế Đạo Thư này lại mạnh đến thế sao.

Có thể giúp một người sống lại ba đời ba kiếp.

Đây chẳng phải là một dạng vĩnh sinh bất tử khác sao.

Tuổi thọ của con người có giới hạn, nhưng nếu dựa vào phương pháp này để sống lại ba đời ba kiếp thì có thể nhớ lại ký ức của ba kiếp trước, tương đương với việc không hề chết đi.

Tiền bối, trên đời thật sự có luân hồi sao.

Ta cũng không biết.

Thanh Lão lắc đầu.

Có lẽ có, cũng có lẽ không.

Nhưng dù thế nào đi nữa, Tam Thế Đạo Thư này tuyệt đối là một món Thần khí, mà mỗi một món Thần khí đều vô cùng quý giá.

Nói đến đây, Thanh Lão thở dài một hơi.

Nhóc Khương, ta cũng không ngờ vận may của ngươi lại tốt đến vậy, ở đây mà cũng có thể thu được một món Thần khí.

Nghe vậy, trong lòng Khương Hoa bỗng nhiên khẽ động.

Nếu Tam Thế Đạo Thư là Thần khí của Đạo giáo.

Vậy chiếc Trấn Giới kính hợp nhất với Trấn Thi kính trước đây của mình, có phải cũng là một món Thần khí không.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa lập tức lấy ra chiếc Trấn Giới kính đã dung hợp, đồng thời kể lại chuyện dung hợp cho Thanh Lão nghe.

Cái gì.

Thanh Lão cũng lộ vẻ kinh ngạc, Ngươi nói Trấn Giới kính này đã dung hợp với Trấn Thi kính mà ngươi tìm thấy trên quách quan tài.

Vâng, đúng vậy, tiền bối kiến thức sâu rộng, ngài có biết đây là vật gì không.

Thanh Lão nhíu mày, dùng thần thức cẩn thận quan sát chiếc Trấn Giới kính sau khi dung hợp.

Trấn Giới kính là chí bảo của Đạo giáo, khí tức tỏa ra từ chiếc Trấn Giới kính sau khi dung hợp này, hình như rất giống với một món đồ.

Sắc mặt Thanh Lão có vẻ hơi không chắc chắn.

Đồ vật gì ạ.

Khương Hoa hỏi.

Tuần Tra kính.

Đó là cái gì.

Đây cũng là một món Thần khí, hơn nữa dù là trong số các Thần khí, nó cũng thuộc hàng cao cấp.

Nó có thể du ngoạn vạn lý sơn hà, quan sát tất cả mọi chuyện xảy ra.

Tuần Tra kính năm đó chính là bảo vật mà Đế Hoàng dùng để tuần sát thiên hạ.

Nghe Thanh Lão giải thích, Khương Hoa há hốc miệng, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Lại một món Thần khí nữa.

Tuần Tra kính.

Mà còn là một món hàng đầu trong số các Thần khí.

Vận may của mình tốt đến vậy sao.

Thanh Lão lại có chút không chắc chắn nói: Nhóc Khương, ngươi đừng vội kích động, ta vẫn chưa chắc chắn, ta chỉ cảm thấy khí tức của chiếc Trấn Giới kính này có vài phần tương đồng với Tuần Tra kính, nhưng lại cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Tiền bối, ngài nói xem liệu nó có cần dung hợp thêm thứ gì nữa không.

Giống như việc dung hợp với Trấn Thi kính vậy.

Trong lòng Khương Hoa bỗng nhiên khẽ động.

Thanh Lão cũng sững sờ, Ý ngươi là, đây không phải là Tuần Tra kính hoàn chỉnh, nó cần phải dung hợp với những mảnh vỡ khác mới có thể trở thành Tuần Tra kính thực sự.

Không sai.

Thanh Lão thì thào, Điều này quả thật có khả năng, Tuần Tra kính năm xưa đã hoàn toàn vỡ nát trong cuộc chiến tranh giành thời thượng cổ, chuyện này cũng có ghi chép trong sách cổ.

Cho nên Tuần Tra kính rất có thể đã bị chia thành nhiều mảnh gương, chỉ khi dung hợp lại với nhau mới là Tuần Tra kính hoàn chỉnh.

Nghĩ đến đây, Thanh Lão cũng kích động hẳn lên.

Nhóc Khương, nếu đây là sự thật, ngươi tốt nhất nên tìm cho đủ các mảnh của Tuần Tra kính, nó sẽ giúp ích cho ngươi rất nhiều, năng lực của Tuần Tra kính sẽ không thua kém Xích Long Lệnh.

Còn Tam Thế Đạo Thư kia, chỉ nói là ngang cấp với Xích Long Lệnh thôi, chứ nó vẫn không bằng Xích Long Lệnh.

Khương Hoa cũng gật đầu.

Nếu có cơ hội, tôi nhất định sẽ thu thập đủ Tuần Tra kính.

Hắn nhìn ba quyển sách trên tay, do dự một chút rồi cất chúng đi.

Bây giờ chưa phải là lúc nghiên cứu chúng.

Ba cỗ quan tài này đều đã được mở ra, bên trong chỉ có Tam Thế Đạo Thư, vậy quan tài thật sự của Hiến Vương ở đâu.

Shirley Dương đứng bên cạnh hỏi: Khương Hoa, sao rồi.

Khương Hoa lắc đầu, Ba quyển sách này không có manh mối nào về quan tài của Hiến Vương cả.

A, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao.

Bàn Tử hỏi.

Khương Hoa một lần nữa nghiêm túc nhìn vào trong mộ thất.

Bốn phía đều là gạch đá màu đỏ, trên đó còn có một vài bức bích họa màu sắc.

Nhưng mọi người đã kiểm tra cẩn thận, không phát hiện ra mật đạo nào, thậm chí một khe hở cũng không có.

Mà bây giờ ba cỗ quan tài đã mở, vẫn không có tin tức gì về quan tài của Hiến Vương.

Bỗng nhiên, ánh mắt Khương Hoa chợt lóe lên.

Hắn nhìn về vị trí của ba cỗ quan tài, chúng đều được đặt ở chính giữa mộ thất.

Chương 152

Nếu mộ của Hiến Vương có kết cấu ba tầng mộ thất trên, giữa, dưới, vậy trong mộ thất này liệu có kết cấu tương tự không.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa lập tức nói: Lão Hồ, Bàn Tử, hai người đẩy ba cỗ quan tài kia ra đi.

Hả.

Tại sao.

Bàn Tử ngẩn ra.

Còn Hồ Bát Nhất thì trong lòng khẽ động, Khương Hoa, ý cậu là quan tài của Hiến Vương có thể ở dưới lòng đất.

Ừm, có khả năng.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử không do dự, lập tức tiến lên, đẩy cả ba cỗ quan tài sang một bên.

Sau khi đẩy chúng ra, ba cái cửa hang lập tức lộ ra, vừa vặn nằm ngay bên dưới ba cỗ quan tài.

Ha ha, lão già Hiến Vương này thật đúng là âm hiểm, lại giấu huyệt mộ của mình dưới đất, nếu chúng ta không để ý thì thật khó mà tìm ra.

Bàn Tử đứng bên cạnh chửi.

Shirley Dương nhíu mày nói: Nhưng ở đây có ba cái động, cái nào mới là huyệt mộ của Hiến Vương.

Khương Hoa cũng nhíu mày, Đây là muốn chúng ta chọn một trong ba cái động này sao.

Lẽ nào chọn sai sẽ gặp nguy hiểm.

Trong lúc mọi người đang trầm tư, cả huyệt động bắt đầu rung chuyển.

Những viên gạch đá màu đỏ bên cạnh vậy mà bắt đầu không ngừng co bóp, trông giống như thịt sống vậy.

Tấm bạt mà Khương Hoa đặt ở lối vào để ngăn lũ bướm vàng đã bị những bức tường gạch đỏ nuốt chửng, đám bướm bên ngoài cũng ồ ạt bay vào.

Mẹ kiếp, có chuyện gì thế này.

Chẳng lẽ mộ thất này thành tinh rồi à.

Bàn Tử đứng bên làu bàu.

Nghe Bàn Tử nói vậy, trong lòng Khương Hoa khẽ động.

Hắn nhìn ba cái cửa hang trên mặt đất, chúng cũng đang không ngừng co bóp.

Ngay sau đó, ba cửa hang dường như ngày càng gần lại, giống như đang tạo thành một hình dạng gì đó.

Bên kia, Shirley Dương thì lấy ra chiếc ô Kim Cương, không ngừng đối phó với lũ bướm.

May mà sức chiến đấu của lũ bướm này rất yếu, chẳng mấy chốc đã bị Shirley Dương và Hồ Bát Nhất giải quyết xong.

Còn Khương Hoa thì đứng yên tại chỗ trầm tư.

Bỗng nhiên, một tia sáng lóe lên trong đầu hắn.

Những cửa hang trên mặt đất này. trông giống như miệng và mũi của người.

Cả khu vực này, lẽ nào là một khuôn mặt.

Trong lòng Khương Hoa dâng lên một nỗi kinh hoàng.

Điều này thật sự quá chấn động.

Còn những bức tường xung quanh Chúng ta hình như đang ở trong bụng của một sinh vật nào đó Nghĩ đến khả năng này, trong lòng Khương Hoa lạnh toát.

Đây rốt cuộc là sinh vật gì.

Suy nghĩ của Khương Hoa xoay chuyển liên tục, Đây là huyệt mộ của Hiến Vương, nếu hắn chưa chết thì sẽ xảy ra chuyện gì.

Lẽ nào. sinh vật này chính là Hiến Vương.

Nghĩ tới khả năng này, Khương Hoa cũng cảm thấy có chút khó tin.

Sao có thể như vậy được.

Hiến Vương dù có tàn bạo, nhưng hắn cũng là một con người.

Tuy nhiên, Khương Hoa nghĩ lại những chuyện mình đã trải qua trên đường đi, điều này thật sự có khả năng.

Không được.

Mộ Trần Châu.

Ta phải lấy được Mộ Trần Châu.

Bất kể sinh vật này có phải là Hiến Vương hay không, nó bây giờ vẫn chưa hoàn toàn sống lại, có lẽ mình có thể tìm được Mộ Trần Châu trước khi nó hồi sinh Nghĩ đến đây, Khương Hoa không chút do dự, hét lớn với mọi người: Mọi người cố gắng cầm cự một chút, tôi xuống tìm Mộ Trần Châu.

Shirley Dương lập tức kinh ngạc, Khương Hoa, cậu định làm gì.

Mọi người giúp tôi chống đỡ một lúc, bây giờ tôi không có thời gian giải thích.

Nói xong, Khương Hoa lập tức nhảy vào cửa hang ở giữa, nơi được cho là miệng của sinh vật lạ.

Đây là nơi có khả năng đặt quan tài của Hiến Vương nhất.

Dù sao nếu đây thực sự là một sinh vật khủng bố, Hiến Vương chắc chắn không thể nào đặt quan tài của mình vào hai lỗ mũi được.

Khương Hoa nhảy vào trong động, phát hiện vách tường xung quanh cũng đang không ngừng co bóp, còn rỉ ra một ít chất nhầy, trông khá ghê tởm.

Hắn hít sâu một hơi, cố nén cảm giác buồn nôn, lần mò xuống dưới.

Quả nhiên, Khương Hoa nhìn thấy một thi thể đang nằm trong cửa động chật hẹp.

Đây là một cái nhục chi quách.

Chẳng trách chúng ta không tìm thấy quan tài của Hiến Vương.

Cả mộ thất này chính là quan tài của hắn.

Hiến Vương mặc long bào vàng lộng lẫy, đầu đội vương miện, da thịt trên người vẫn còn bóng loáng, không có chút nào thối rữa.

Khương Hoa sờ thử, phát hiện da của Hiến Vương vẫn còn độ đàn hồi.

Trong lòng hắn không khỏi kinh ngạc.

Lẽ nào Hiến Vương này thật sự còn sống.

Đây đã là hơn hai nghìn năm rồi đấy.

Nhưng khi thấy Hiến Vương hai mắt nhắm nghiền, Khương Hoa lại thở phào nhẹ nhõm.

Hiến Vương chắc là đã chết.

Cơ thể hắn không thối rữa, hẳn là do thủ đoạn chống phân hủy đặc biệt, cộng thêm tác dụng của cái nhục chi quách này Vậy Mộ Trần Châu ở đâu.

Mộ Trần Châu Hiến Vương sẽ giấu ở đâu.

Khương Hoa nhíu mày, cẩn thận quan sát.

Trong tay Hiến Vương đang cầm một vật hình quả óc chó.

Khương Hoa tò mò gỡ nó ra khỏi tay hắn.

Không ngờ vừa lấy ra, quả óc chó này liền hóa thành tro bụi tan biến trong không trung.

Hiến Vương cầm một quả óc chó làm gì.

Chẳng lẽ đây là hạt đào tiên.

Haiz, hơn hai nghìn năm rồi, dù là đào tiên cũng hóa thành bột mịn.

Khương Hoa nhìn một hồi mà vẫn không tìm thấy Mộ Trần Châu.

Hắn khẽ nhíu mày, tự hỏi Mộ Trần Châu được giấu ở đâu.

Bỗng nhiên, trong lòng hắn khẽ động, nhìn về phía miệng của Hiến Vương.

Lẽ nào Mộ Trần Châu ở trong miệng hắn.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa lập tức cạy miệng Hiến Vương ra.

Vừa nhẹ nhàng banh ra, ánh mắt Khương Hoa đột nhiên ngưng lại.

Hắn thấy một viên châu được Hiến Vương ngậm trong miệng.

Lẽ nào đây chính là Mộ Trần Châu.

Trong lòng Khương Hoa dâng lên vẻ kích động, sau đó hít sâu một hơi, cố gắng để mình bình tĩnh lại.

Hắn thử lấy Mộ Trần Châu ra khỏi miệng Hiến Vương.

Không ngờ xương cốt của Hiến Vương vô cùng cứng rắn, hắn hoàn toàn không thể cạy được răng của hắn ra.

Ầm ầm.

Tiếng chấn động truyền đến từ xung quanh.

Giọng của Shirley Dương vọng xuống từ phía trên.

Khương Hoa, cậu tìm thấy chưa.

Cậu mau ra đi, những bức tường xung quanh đang ngày càng ép gần chúng tôi rồi.

Nghe thấy giọng Shirley Dương, trong lòng Khương Hoa cũng lo lắng hẳn lên.

Đây không phải là nơi tốt lành gì, chỉ một chút sơ sẩy là có thể bỏ mạng tại đây.

Khương Hoa đột nhiên dùng sức, muốn lấy Mộ Trần Châu ra.

Đột nhiên, hắn có thể cảm nhận được hang động này đang không ngừng co bóp, dường như muốn đóng cửa hang lại.

Mà điều đáng sợ nhất là, Hiến Vương bỗng nhiên mở mắt Thấy cảnh này, lòng Khương Hoa lạnh toát.

Một cảm giác nguy cơ cực kỳ mãnh liệt dâng lên trong lòng hắn.

Đôi mắt của Hiến Vương còn mang theo một tia vẩn đục, nhưng lại vô cùng đáng sợ, lạnh lùng nhìn về phía Khương Hoa.

Khương Hoa đột nhiên cắn răng, nhân lúc Hiến Vương vừa tỉnh lại, xương hàm lỏng ra, liền chớp thời cơ lấy Mộ Trần Châu ra.

Sau đó hắn không nói hai lời, lập tức trèo lên trên.

Hiến Vương kia dường như vẫn chưa kịp phản ứng.

Một lúc sau, một tiếng gầm thét truyền đến.

Kẻ nào dám cướp đi Mộ Trần Châu của bản vương.

Âm thanh này không phải phát ra từ miệng Hiến Vương, mà là từ bốn phương tám hướng truyền đến, khiến người ta không rét mà run.

Khương Hoa nhanh chóng trèo lên mộ thất phía trên.

Shirley Dương và mọi người thấy hắn an toàn trở về thì lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng khi nghe thấy âm thanh kia, họ cũng biết sự việc rất nghiêm trọng.

Mẹ kiếp, lão già Hiến Vương này, chẳng lẽ thật sự chưa chết.

Bàn Tử cắn răng chửi.

Khương Hoa lo lắng nói: Chúng ta đi mau, ở đây vô cùng nguy hiểm, Hiến Vương có thể thật sự chưa chết Nghe hắn nói vậy, mọi người đều biết sự việc vô cùng nghiêm trọng.

Khương Hoa dẫn đầu, muốn lập tức thoát ra ngoài qua lối vào.

Nhưng mà, ngay sau đó Xuy xuy.

Những bức tường xung quanh không ngừng co bóp, trực tiếp chặn kín cửa hang, khiến nhóm của Khương Hoa hoàn toàn không thể ra ngoài.

Mẹ nó, Hiến Vương đây là không định tha cho chúng ta rồi.

Chương 153

Chúng ta lại không lấy thứ gì của nó Khương Hoa, chúng ta phải làm sao bây giờ.

Shirley Dương lo lắng hỏi.

Khương Hoa hít sâu một hơi, không nói hai lời, từ trong không gian trữ vật lấy ra Thất Tinh Long Uyên Kiếm, sau đó chém một nhát về phía bức tường.

Ầm.

Kiếm quang lóe lên, kiếm khí cường hãn trực tiếp đánh thủng bức tường một lỗ lớn, lờ mờ có thể nhìn thấy ánh sáng bên ngoài.

A Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, trong mộ thất này nghe có vẻ hơi rợn người.

Chúng ta đi mau, rời khỏi đây rồi nói sau.

Khương Hoa là người đầu tiên chui vào cái lỗ lớn.

Mọi người cũng vội vàng đi theo.

Những bức tường xung quanh vẫn đang không ngừng co bóp, dường như muốn vá lại cái lỗ mà Khương Hoa đã tạo ra.

Cuối cùng, khi mọi người rời khỏi mộ thất và ra đến bên ngoài, Khương Hoa mới thở phào nhẹ nhõm.

Khương Hoa, sao rồi.

Shirley Dương vội vàng hỏi: Đã lấy được Mộ Trần Châu chưa.

Trong tay Khương Hoa xuất hiện một viên châu.

Viên châu này rất kỳ lạ, trông không tròn trịa, to cỡ quả trứng gà,

trên bề mặt có rất nhiều đường vân, còn có một con mắt kỳ quái.

Trông nó rất bình thường, nhưng Khương Hoa có thể cảm nhận được năng lượng cực kỳ mạnh mẽ ẩn chứa bên trong.

Cho nên hắn có thể kết luận đây chắc chắn là Mộ Trần Châu trong truyền thuyết.

Shirley Dương thở hổn hển, cũng nhìn thấy viên châu trong tay Khương Hoa, ánh mắt cô lập tức bị thu hút, lẩm bẩm nói: Đây chính là Mộ Trần Châu sao.

Ừm, chắc là không sai đâu.

Khương Hoa cười nói, Nếu không thì lão bất tử Hiến Vương kia cũng không tức giận như vậy.

Nghe hắn nói, mắt Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lập tức sáng lên.

Đây chính là Mộ Trần Châu.

Mọi người hưng phấn quan sát viên châu trong tay hắn, lộ vẻ kích động vô cùng.

Phải biết Mộ Trần Châu này là bảo vật có thể giúp họ giải trừ lời nguyền Quỷ Động.

Không ai muốn sống mà phải mang theo lời nguyền cả.

Mộ Trần Châu này giúp chúng ta giải trừ lời nguyền thế nào.

Khương Hoa vừa định nói, sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi, trực tiếp đẩy Shirley Dương và mọi người ra, còn mình thì đột ngột nhảy sang một bên.

Ầm.

Viên gạch đá trước mặt mọi người đột nhiên nổ tung.

Một con quái vật hình thù kỳ dị xuất hiện trước mắt họ.

Con quái vật này toàn thân được tạo thành từ một đống thịt nát.

Trên mặt chỉ có ba cái lỗ, trông trống rỗng vô cùng.

Khương Hoa nhận ra ngay, ba cái lỗ này chính là ba cửa hang trên mặt đất trong mộ thất lúc nãy.

Một luồng khí thế khủng bố đang dâng lên.

Trong lòng Khương Hoa có một cảm giác nguy cơ sinh tử.

Thứ này tuyệt đối vô cùng đáng sợ.

Mộ Trần Châu Trả lại cho ta Một âm thanh trống rỗng truyền đến.

Nguồn phát của âm thanh dường như là từ bên trong con quái vật, mang một cảm giác nặng nề.

Ngươi là ai.

Khương Hoa nghiêm nghị nhìn con quái vật.

Ta là ai.

Con quái vật dường như có chút mờ mịt, sau đó đột nhiên nhớ ra, tức giận gầm lên.

Ta là Hiến Vương.

Bản vương là Tiên Đế.

Tại sao các ngươi không bái kiến ta.

Bàn Tử lấy hết can đảm chửi: Tiên Đế cái quái gì, ông là đồ thần kinh thì có.

Con quái vật dường như bị chọc giận.

Lũ các ngươi dám xông vào Tiên Cung, còn dám cướp đi Mộ Trần Châu của bản vương, tất cả các ngươi đều đáng chết.

Ầm.

Lực lượng mạnh mẽ bùng nổ.

Con quái vật này giơ lên một bàn tay khổng lồ, vỗ thẳng xuống nhóm người.

Sắc mặt Khương Hoa thay đổi, vội vàng thu Shirley Dương và mọi người vào không gian trữ vật, sau đó mình thì lách người, miễn cưỡng tránh được một đòn này.

Oành.

Toàn bộ mộ thất đều đang sụp đổ, đá tảng ầm ầm rơi xuống.

Một chưởng vừa rồi của Hiến Vương đã trực tiếp đánh sập mặt đất, để lại một dấu tay khổng lồ.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Khương Hoa không khỏi nuốt nước bọt.

Thứ này tuyệt đối không thể địch lại.

Thật sự quá kinh khủng.

Khương Hoa cảm thấy con quái vật này dường như còn đáng sợ hơn cả Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Lúc này, thần thức của Thanh Lão ló ra.

Ông nhìn thấy con quái vật trước mắt, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Nhóc Khương, thứ này đã đạt đến ngưỡng cửa thất phẩm, ngươi không phải là đối thủ của nó, mau trốn vào trong Xích Long Lệnh.

Con quái vật này dù lợi hại hơn nữa cũng không làm gì được Xích Long Lệnh.

Nghe Thanh Lão nói, sắc mặt Khương Hoa thay đổi.

Ngưỡng cửa thất phẩm.

Chẳng trách lại khủng bố như vậy.

Giờ khắc này, Khương Hoa mới hoàn toàn hiểu ra.

Dị tượng Hắc Trư qua sông mà hắn thấy ở bên ngoài trước đây, hắn còn tưởng là do con huyết thi kia gây ra.

Hắc Trư qua sông là do thi khí ngút trời tạo thành, mà con huyết thi kia còn xa mới đạt đến cấp độ đó.

Do đó, dị tượng Hắc Trư qua sông chính là do con quái vật Hiến Vương này tạo ra.

Ầm.

Thấy Khương Hoa vẫn chưa chết, Hiến Vương hoàn toàn phẫn nộ.

Hắn đột nhiên há miệng, một luồng hắc khí kinh khủng phun ra.

Hắc khí đó chạm vào gạch đá bên cạnh, liền hòa tan cả gạch đá.

Sắc mặt Khương Hoa thay đổi, đây chính là thực lực thất phẩm sao.

Hắn không chút do dự, trực tiếp chui vào trong Xích Long Lệnh.

Một tấm lệnh bài màu xanh rơi xuống đất.

Hiến Vương dường như có chút mờ mịt đứng lên.

Mà bên trong Xích Long Lệnh, Khương Hoa vẫn còn sợ hãi, Hiến Vương này rốt cuộc là sao.

Sao hắn lại biến thành bộ dạng này.

Mà còn có được chiến lực thất phẩm.

Ai mà đánh lại nó cơ chứ.

Ảo ảnh của Thanh Lão xuất hiện trước mặt Khương Hoa, sắc mặt ông cũng có chút ngưng trọng.

Mỗi một vị cường giả thất phẩm đều không thể xem thường.

Cường giả của nhà Xích Long bọn họ ngày xưa cũng chỉ loanh quanh ở ngưỡng thất phẩm mà thôi.

Nhóc Khương, sao ngươi lại chọc phải con quái vật này.

Tiền bối, con cũng đâu có muốn.

Khương Hoa cười khổ.

Ngươi kể lại mọi chuyện cho ta nghe.

Thanh Lão nhíu mày.

Vâng.

Thế là, Khương Hoa liền kể lại chuyện của Hiến Vương một cách rõ ràng cho Thanh Lão.

Tiền bối, ngài có biết đây là chuyện gì không.

Thanh Lão khẽ nhíu mày, Đây lại là nhục chi quách.

Hơn nữa nghe ý ngươi, Hiến Vương kia lại dung hợp với nhục chi quách.

Cho nên mới biến thành bộ dạng này.

Vâng, không sai.

Nếu ta không nhìn lầm, đây chính là Ô đầu trong truyền thuyết.

Thanh Lão trầm giọng nói.

Ô đầu.

Phàm là nơi phong thủy đại xung, thanh trọc mất cân đối, đều sẽ sinh trưởng nhục chi.

Mà tùy theo hình thái khác nhau, độ hung hiểm của nó cũng khác nhau.

Một mắt thì được gọi là Thái Tuế.

Hai mắt là Thanh Hốt.

Ba mắt trở lên là Ô đầu.

Ngươi đã nói nhục chi này có ba cửa hang, vậy thì chắc chắn là Ô đầu nhục chi trong truyền thuyết.

Ô đầu nhục chi.

Khương Hoa nghi ngờ nói: Tiền bối, cái này có gì đặc biệt sao ạ.

Muốn hình thành Ô đầu nhục chi, không có một vạn năm thời gian thì căn bản không thể nào làm được.

Sắc mặt Thanh Lão lộ vẻ nghi hoặc, Điều khiến ta bất ngờ hơn là, một con người làm sao có thể dung hợp với Ô đầu nhục chi quách.

Điều này thực sự quá kỳ quái.

Theo lý mà nói, Ô đầu nhục chi tuy không có ý thức, nhưng nó lại có bản năng, sẽ nuốt chửng mọi thứ xung quanh.

Chương 154

Hơn nữa nó thuộc về vật chí âm, thần hồn của loài người căn bản không thể chịu đựng được, dù có cưỡng ép dung hợp, thần hồn cũng sẽ triệt để thân tử đạo tiêu.

Hiến Vương này làm sao làm được.

Nghe Thanh Lão nói, Khương Hoa suy đoán: Có phải là công lao của Mộ Trần Châu không.

Thanh Lão lắc đầu, Mộ Trần Châu ta cũng từng nghe nói, đây từng là chí bảo của Tây Châu Ma Quốc, nhưng tác dụng của nó không phải là dung hợp thần hồn, mà là có thể câu thông với U Minh.

Bỗng nhiên, Thanh Lão nghĩ tới một khả năng.

Nhóc Khương, ngươi thử để Tam Thế Đạo Thư nhận chủ xem.

Tam Thế Đạo Thư.

Khương Hoa sững sờ, Chuyện này có liên quan gì đến Tam Thế Đạo Thư.

Ta đoán Hiến Vương có thể dung hợp với Ô đầu nhục chi, chắc chắn không thoát khỏi liên quan đến Tam Thế Đạo Thư, nhưng công năng cụ thể của Tam Thế Đạo Thư thì ta cũng không biết, cho nên mới bảo ngươi nhận chủ nó, nói không chừng có thể tìm ra biện pháp giải quyết.

Được, vậy con thử xem sao.

Trong tay Khương Hoa xuất hiện ba quyển sách, hắn hít sâu một hơi, sau đó cắn nát ngón tay, nhỏ ba giọt tinh huyết lên trên.

Trong nháy mắt, Tam Thế Đạo Thư liền hấp thụ tinh huyết.

Một luồng thông tin khổng lồ từ trong Tam Thế Đạo Thư truyền đến.

Khương Hoa hấp thu thông tin trong đầu.

Một lúc sau, hắn đột nhiên mở mắt.

Tiền bối, con biết Hiến Vương đã làm thế nào rồi.

Nguyên lai, Tam Thế Đạo Thư này không phải là có thể hồi tưởng lại ba đời ba kiếp, mà là có thể giúp người ta sống lại ba đời ba kiếp.

Nếu phân loại Thần khí, Tam Thế Đạo Thư có thể được xếp vào loại phong ấn chí bảo.

Nó có thể phong ấn tinh, khí, thần của một người, đồng thời giúp người đó nhập vào thân xác khác, sống lại một đời, lần nữa có được tuổi thọ dài lâu.

Nhưng điều này không phải là không có giá.

Nếu đoạt xá nhiều lần, thần hồn có khả năng sẽ chìm đắm, thậm chí hồn bay phách tán, vĩnh viễn không siêu sinh.

Do đó, Tam Thế Đạo Thư thường chỉ có thể giúp sống lại một đời, nhiều nhất là ba đời.

Vượt quá ba đời, chắc chắn sẽ chết.

Hơn nữa, nếu đoạt xá mục tiêu mạnh hơn mình, cũng có thể dẫn đến thần hồn rối loạn, vĩnh viễn chìm đắm.

Mà Hiến Vương, hắn lại muốn đoạt xá Ô đầu nhục chi.

Hắn lợi dụng Tam Thế Đạo Thư, trấn phong vào ba huyệt mắt của Ô đầu nhục chi, phong ấn lại tất cả của Ô đầu nhục chi.

Sau đó, Hiến Vương thừa cơ đoạt xá nó.

Nếu thành công, hắn không chỉ có thể có được tuổi thọ dài lâu của

Ô đầu nhục chi, mà còn có thể thu được sức mạnh cường đại.

Đây cũng là lý do tại sao Hiến Vương tự xưng là tiên đế.

Khương Hoa đem tất cả những điều này kể lại rõ ràng cho Thanh Lão.

Sau khi nghe xong, sắc mặt Thanh Lão có chút chấn kinh.

Tam Thế Đạo Thư này lại còn có chức năng này.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, e rằng những lão bất tử trong Tổ chức Trường Sinh đã sớm đến tranh đoạt rồi.

Tam Thế Đạo Thư này thật sự quá nghịch thiên, lại có thể khiến người ta sống lại một đời.

Đối với những lão quái vật sắp hết tuổi thọ mà nói, đây là một sự cám dỗ cực lớn.

Không ngờ Hiến Vương lại có được Tam Thế Đạo Thư.

Khương Hoa cười cười, Nhưng xem ra, bây giờ Hiến Vương dường như đã xảy ra vấn đề, đầu óc hắn có chút không bình thường rồi.

Thanh Lão trầm giọng nói: Hành vi nghịch thiên như vậy, tất nhiên sẽ có rất nhiều hạn chế, Hiến Vương thất bại cũng là điều dễ hiểu.

Huống chi Ô đầu nhục chi quá lớn, với thực lực của Hiến Vương, hắn nhất định phải tốn một thời gian rất dài để tiêu hóa.

Nhưng đáng tiếc là, Hiến Vương còn chưa thành công, ngươi đã xông vào, hơn nữa còn lấy đi Tam Thế Đạo Thư.

Không có Tam Thế Đạo Thư trấn áp, những suy nghĩ hỗn loạn của Ô đầu nhục chi sẽ không ngừng công kích thần hồn của Hiến Vương, dẫn đến ký ức của hắn bị rối loạn, biến thành một kẻ điên khùng, thậm chí thần hồn cũng có thể hồn bay phách tán.

Khương Hoa cũng thở dài một hơi, Tính toán của Hiến Vương này thật sự quá lợi hại, nếu cho hắn thêm một chút thời gian, e rằng đã có thể thành công dung hợp Ô đầu nhục chi, khôi phục lại ý thức của mình rồi.

Đến lúc đó, Hiến Vương sẽ khủng bố đến mức nào.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa cũng có chút không rét mà run.

Những lão quái vật cổ đại này, thủ đoạn thật sự quá nhiều.

Tinh Tuyệt Nữ Vương, Thiết Diện Sinh, Lý Thuần Phong, Hiến Vương Khương Hoa cảm thấy hơi đau đầu, từ khi xuyên không đến nay, dường như mỗi ngôi mộ hắn đi, chủ mộ đều có đủ loại thủ đoạn.

Tinh Tuyệt Nữ Vương dùng quyền trượng Tạo Hóa, tạo ra một thế giới ảo cảnh, khiến người dân Tinh Tuyệt Cổ Thành sống trong thế giới ảo đó suốt hơn hai nghìn năm.

Thiết Diện Sinh lợi dụng Thi Đan và Ngọc Dũng, đã hoàn thành năm lần lột xác, nếu không có Khương Hoa, e rằng hắn vẫn có thể tiếp tục sống sót.

Lý Thuần Phong thì bày ra tinh thần thế cục nghịch chuyển thiên mệnh, suýt chút nữa đã khiến Khương Hoa phải gánh chịu cái giá của việc nghịch chuyển thiên mệnh.

Mà Hiến Vương cũng lợi dụng Tam Thế Đạo Thư, suýt chút nữa đã có thể sống lại một đời, có được tuổi thọ dài lâu.

Đối với những lão quái vật này mà nói, để có thể sống sót, họ có thể làm bất cứ điều gì, cho dù là biến thành một con quái vật.

Hiến Vương cũng không hề quan tâm.

Thanh Lão trầm giọng nói: Nếu Hiến Vương có thể hoàn mỹ đoạt

xá Ô đầu nhục chi, vậy hắn nhất định có thể thu được thọ nguyên hơn vạn năm, cùng với thực lực ít nhất là thất phẩm.

Thậm chí là bát phẩm, cửu phẩm.

Khương Hoa cũng lòng vẫn còn sợ hãi gật đầu.

Tính toán của Hiến Vương thật sự quá đáng sợ.

Tiền bối, bây giờ con phải làm gì.

Hiến Vương đang ở ngay bên ngoài, con cũng không ra được.

Khương Hoa hỏi Thanh Lão.

Thanh Lão do dự một hồi, nói: Bây giờ thần hồn của Hiến Vương đang hỗn loạn, ngươi có thể dùng Tam Thế Đạo Thư thử xem, trấn phong thần hồn của Hiến Vương, sau đó ý thức hỗn loạn của Ô đầu nhục chi sẽ xung đột với thần hồn của Hiến Vương.

Nếu biện pháp này thành công, ngươi có thể không tốn nhiều sức mà diệt được một tồn tại có thể sánh ngang với cường giả thất phẩm.

Nghe Thanh Lão nói, Khương Hoa không khỏi nhíu mày.

Tiền bối, Hiến Vương kia dù yếu hơn nữa, cũng không phải con có thể trấn phong được.

Tam Thế Đạo Thư tuy là Thần khí, nhưng cũng phải xem người sử dụng là ai.

Giống như Thất Tinh Long Uyên Kiếm, thực lực của Khương Hoa càng mạnh, thì sức mạnh hắn có thể phát huy ra cũng sẽ càng lớn.

Mà Hiến Vương lại là cường giả thất phẩm, trong khi tu vi thần hồn của hắn mới Nhị phẩm.

Khoảng cách này quá lớn.

Thanh Lão lắc đầu nói: Thực lực của Hiến Vương bây giờ tuy

mạnh, nhưng cũng là mượn sức mạnh của Ô đầu nhục chi, cho nên hắn chỉ là có thể sánh ngang với thất phẩm mà thôi, không thể đánh đồng với cường giả thất phẩm thực sự.

Theo lý mà nói, thần hồn bản thân của Hiến Vương thực ra cũng không mạnh đến thế, hơn nữa hắn còn đang trong trạng thái hỗn loạn, nếu ngươi dùng Tam Thế Đạo Thư trấn áp, chắc chắn có tỷ lệ rất lớn có thể trấn phong thần hồn của hắn.

Nghe Thanh Lão giải thích, Khương Hoa mới chợt hiểu ra.

Hắn cắn môi nói: Được, con làm quen với Tam Thế Đạo Thư một chút, rồi sẽ đi trấn phong thần hồn của Hiến Vương, kẻo hắn cứ chặn chúng ta ở bên ngoài mãi.

Khương Hoa khoanh chân ngồi dưới đất, tay cầm Tam Thế Đạo Thư, không ngừng tìm hiểu sự huyền bí của nó.

Ba ngày sau, Khương Hoa đột nhiên mở mắt.

Trong lòng hắn đã có một chút chắc chắn.

Tiền bối, con chuẩn bị xong rồi.

Thanh Lão đột nhiên xuất hiện, ông gật đầu nói: Ừm, ngươi ra ngoài thử trước đi, nếu không được, lập tức lui về trong Xích Long Lệnh.

Khương Hoa nghiêm túc gật đầu.

Trong tay hắn nắm ba quyển sách màu vàng, thân hình khẽ động, liền xuất hiện ở thế giới bên ngoài.

Lúc này, con quái vật Hiến Vương vẫn đang lởn vởn ở gần đó.

Nó cảm nhận được hơi thở của Khương Hoa.

Roẹt.

Nó đầu tiên là tức giận gầm lên một tiếng, sau đó đột nhiên lao về phía Khương Hoa.

Với thực lực của cường giả thất phẩm, cơ thể Hiến Vương tuy khổng lồ, nhưng chỉ trong một sát na đã đến trước mặt hắn.

Khương Hoa hít sâu một hơi, trong tay xuất hiện ba quyển sách vàng.

Phong cho ta.

Dưới tiếng hét lớn của Khương Hoa, ba quyển sách vàng vậy mà từ từ mở ra, tỏa ra ánh sáng vàng chói lọi.

Trong chốc lát, thân thể cao lớn của Hiến Vương đột ngột dừng lại.

Nó có chút mờ mịt đứng tại chỗ.

Ba quyển sách vàng bay đến trên đầu Hiến Vương, không ngừng xoay tròn.

Dễ dàng như vậy sao.

Khương Hoa sững sờ.

Bỗng nhiên, Hiến Vương đột nhiên ôm đầu hét thảm lên.

A, chết tiệt, bản vương muốn giết ngươi.

Nghe câu này, Khương Hoa đột nhiên giật mình, lập tức muốn trở lại trong Xích Long Lệnh.

Nhưng Hiến Vương chỉ mắng một câu đó, rồi không còn để ý đến hắn nữa.

Toàn bộ thân thể quái vật không ngừng đi loạn, mộ thất đều bị nó đánh sập, những tảng đá lớn từ trên không không ngừng rơi xuống.

Nhìn thấy cảnh này, Khương Hoa mới thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra tiền bối nói quả không sai, thần hồn của Hiến Vương này không hề mạnh, lúc này bị Tam Thế Đạo Thư trấn phong, hắn lập tức bị những suy nghĩ hỗn loạn của Ô đầu nhục chi ảnh hưởng.

E rằng thần hồn của Hiến Vương chẳng mấy chốc sẽ không chịu nổi, từ đó sụp đổ rồi triệt để hồn bay phách tán.

Khoảng nửa giờ sau, Hiến Vương không ngừng ôm đầu kêu la thảm thiết.

Khương Hoa cũng có thể nghe thấy tiếng gào của hắn.

Cuối cùng, Hiến Vương hét lên một câu đầy oán hận.

A, đáng chết.

Mấy ngàn năm mưu đồ, lại bị một tên nhóc vắt mũi chưa sạch phá hỏng.

Ta hận a.

Rầm.

Chương 155

Con quái vật kia ầm ầm sụp đổ.

Thần hồn của Hiến Vương cũng hoàn toàn tan biến.

Từ góc nhìn của Khương Hoa, vẫn có thể lờ mờ thấy vài đốm sáng màu vàng kim, chậm rãi tiêu tán giữa không trung.

Phù.

Hiến Vương cuối cùng cũng chết rồi.

Khương Hoa thở phào một hơi, Hiến Vương này đã gây cho tôi áp lực quá lớn, dù sao cũng là một con quái vật sắp đạt tới thất phẩm.

Nếu không phải thần hồn của nó suy yếu hỗn loạn, Khương Hoa cũng không thể nào giết được nó.

Vo ve.

Ba quyển sách bằng vàng nhẹ nhàng rơi vào tay Khương Hoa.

Cậu cất kỹ Tam Thế Đạo Thư, sau đó liền thả đám người Shirley Dương ra ngoài.

Sau khi đám người Shirley Dương ra ngoài, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, không khỏi có chút kinh ngạc.

Toàn bộ mộ thất này đã không còn ra hình dạng gì nữa.

Vách đá bốn phía đều vỡ nát, thỉnh thoảng còn có đá lớn rơi xuống.

Một đống thịt nát ở ngay giữa trông thật kinh tởm.

Shirley Dương hỏi: Đây chính là Hiến Vương sao.

Ừm.

Khương Hoa khẽ gật đầu.

Nghe cậu nói vậy, mọi người đều lộ vẻ kinh hãi.

Hiến Vương này sao lại biến thành bộ dạng này.

Bàn Tử lại gần quan sát cẩn thận.

Rầm.

Toàn bộ mộ thất bắt đầu rung chuyển.

Mộ thất này có kết cấu ba tầng, vốn rất vững chắc.

Nhưng bây giờ bị Hiến Vương phá hoại, kết cấu đã có chút không ổn định.

Hơn nữa mộ thất này còn được xây dựng dưới nước.

Bây giờ Khương Hoa đã có thể nghe thấy tiếng nước chảy.

Không ổn, mộ thất này sắp sập rồi.

Sắc mặt Khương Hoa thay đổi, Chúng ta đừng quản nhiều nữa, rời khỏi đây trước đã.

Đúng đúng, chúng ta mau đi thôi, kẻo bị chôn sống ở đây.

Cả nhóm Khương Hoa vội vàng men theo dây thừng lúc trước để rời khỏi tầng mộ thất này.

Khi mọi người lên đến mộ thất ở tầng giữa, rầm một tiếng, toàn bộ hầm mộ vang lên một tiếng nổ lớn.

Phía trên hầm mộ lại xuất hiện một cái lỗ lớn, nước không ngừng đổ xuống.

Khương Hoa biến sắc: Đi nhanh lên, nơi này sắp bị ngập rồi.

Cả nhóm không còn tâm trí thu dọn đồ đạc, vội vàng theo cây cầu tam thế rời khỏi đây.

Ngay khi chân trước của nhóm Khương Hoa vừa rời khỏi cây cầu tam thế, rầm một tiếng, cả cây cầu tam thế ầm ầm sụp đổ, rơi xuống vực sâu tăm tối.

Nhóm Khương Hoa không khỏi quay đầu nhìn lại.

Dòng nước khổng lồ từ trên cao không ngừng đổ vào.

May mắn nơi này là một hẻm núi lớn, dù có bao nhiêu nước cũng có thể dễ dàng chứa được.

Khương Hoa thở phào một hơi, có hẻm núi lớn này che chắn, bọn họ ngược lại không có nguy cơ bị nhấn chìm.

Khương Hoa, chúng ta phải làm sao bây giờ.

Hồ Bát Nhất thở hổn hển, hỏi Khương Hoa: Bên ngoài có một con Hoắc Thị Bất Tử Trùng canh giữ, chúng ta ra ngoài thế nào đây.

Nghe Hồ Bát Nhất nói, tất cả mọi người đều sững sờ.

Bọn họ suýt nữa thì quên mất, bên ngoài vùng nước còn có một con Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Sắc mặt Khương Hoa cũng trầm xuống.

Nói thật, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này mang lại cho cậu mối đe dọa còn lớn hơn cả Hiến Vương.

Hiến Vương sau khi dung hợp với ô đầu nhục chi, tuy có thực lực thất phẩm, nhưng thần trí mơ hồ, có điểm yếu chí mạng.

Còn con Hoắc Thị Bất Tử Trùng kia lại là một yêu thú lục phẩm chính hiệu, nó không hề có điểm yếu nào cả.

Muốn dùng thần hồn để đối phó với nó, căn bản là chuyện không thể nào.

Đúng lúc này, sắc mặt Khương Hoa thay đổi.

Cậu vội vàng đẩy Bàn Tử ra.

Cẩn thận.

Rầm.

Một bóng người màu xanh lá cây từ trên cao rơi xuống, vừa vặn rơi ngay trước mặt Khương Hoa.

Cả nhóm đang đứng ở cửa sơn động, thấy có thứ gì đó rơi xuống, còn tưởng là đá.

Không ngờ đó lại là một bóng người màu xanh.

Nhìn thấy bóng người này, mặt Bàn Tử lập tức tái mét.

Không ổn.

Chạy mau.

Bánh chưng xanh lá khổng lồ.

Sắc mặt Khương Hoa cũng rất nghiêm trọng, tay nắm chặt Thất Tinh Long Uyên Kiếm, mắt nhìn chằm chằm vào bóng người màu xanh kia.

Điều kỳ lạ là, sau khi nó rơi xuống thì không còn động tĩnh gì nữa.

Chẳng lẽ rơi chết rồi.

Mọi người lờ mờ có thể thấy, làn da lộ ra bên ngoài của nó có một màu xanh biếc.

Đây là thứ quái gì vậy.

Không biết, có lẽ thật sự rơi chết rồi.

Cả nhóm bàn tán xôn xao.

Khương Hoa suy nghĩ một chút: Để tôi qua xem sao.

Cậu chậm rãi đi tới, trong mắt đầy vẻ cảnh giác.

Đầu tiên, cậu dùng Thất Tinh Long Uyên Kiếm chọc vào nó, thấy không có phản ứng, cậu mới bước tới lật bóng người màu xanh lên.

Khi nhìn thấy toàn bộ hình dạng của bóng người màu xanh này, Khương Hoa lập tức sững sờ.

Đây là. thứ gì.

Chỉ thấy một thứ toàn thân mọc đầy râu tóc màu xanh lá, tay chân đều do rễ cây tạo thành, nhưng lại có một khuôn mặt của con người, thậm chí trên mặt còn mang theo vẻ đau đớn.

Cứ như thể đây là một con người thật sự.

Những người khác nhìn thấy toàn bộ hình dạng của bóng người màu xanh này cũng lần lượt xúm lại, cẩn thận quan sát thứ trông giống như một cô gái này.

Shirley, kiến thức của cô rộng nhất, cô có biết đây là gì không.

Khương Hoa hỏi Shirley Dương.

Shirley Dương suy nghĩ một chút: Tôi cũng chưa từng thấy loại vật này trong sách cổ.

Bàn Tử kinh ngạc nói: Đây không phải là bánh chưng biến thành chứ.

Chúng ta có nên đốt nó không.

Shirley Dương nhíu mày nói: Đừng đốt vội, tôi cảm thấy thứ này có điểm giống thực vật.

Thực vật.

Bàn Tử có chút không tin, Sao đây có thể là con người được.

Nó có ngũ quan hoàn chỉnh của con người, trông rõ ràng là một cái bánh chưng mà, tôi thấy để cho an toàn, hay là đốt nó đi.

Không được.

Khương Hoa lắc đầu, Tôi cũng cảm thấy đây là thực vật.

Shirley Dương nói: Thời xưa có rất nhiều câu chuyện về nhân sâm, nếu nhân sâm mọc đến ngàn tuổi thì sẽ thành tinh, tự mọc chân mà chạy.

Cho nên đây cũng có thể là một gốc Thiên Tài Địa Bảo.

Thiên Tài Địa Bảo.

Nghe thấy bốn chữ này, lòng Khương Hoa khẽ động.

Cậu vận Linh Nhãn, trên mặt hiện lên ánh sáng xanh mờ mịt.

Có thể thăm dò thông tin về Thiên Tài Địa Bảo.

Mộc tinh ngàn năm: Thiên Tài Địa Bảo sinh trưởng ở nơi cực âm trong vực sâu cổ, hấp thu tinh hoa địa khí mà thành.

Do được hun đúc ngàn năm nên đã có hình người.

Có tác dụng giải độc, kéo dài tuổi thọ, tăng cường tinh khí.

Nhìn thấy thông tin hiện lên trong đầu, Khương Hoa lập tức lộ vẻ vui mừng.

Mọi người đừng sợ, đây đúng là một loại Thiên Tài Địa Bảo, nó được gọi là mộc tinh ngàn năm.

Vì đã sinh trưởng ngàn năm nên mới có hình người.

Nghe Khương Hoa nói vậy, Bàn Tử há hốc mồm.

Đây thật sự là Thiên Tài Địa Bảo.

Không phải là bánh chưng khổng lồ à.

Khương Hoa cười cười: Dĩ nhiên là không phải.

Haiz, tiếc là mộc tinh ngàn năm này rơi chết rồi, nếu không tôi còn

muốn cấy nó vào không gian trữ vật, xem có thể tiếp tục lớn lên không.

Khương Hoa thở dài một hơi.

Trong lòng cậu thật sự có ý nghĩ này.

Linh khí trong Xích Long Lệnh rất nồng đậm, đủ để nuôi dưỡng một gốc Thiên Tài Địa Bảo.

Tiếc là mộc tinh ngàn năm này vì hầm mộ sụp đổ mà rơi từ trên vách đá xuống, vừa hay rơi ngay cạnh nhóm Khương Hoa.

Phải nói rằng, đây đúng là vận may quá tốt.

Nhìn mộc tinh ngàn năm trước mắt, lòng Khương Hoa bỗng khẽ động.

Chương 156

Nếu Hoắc Thị Bất Tử Trùng vẫn còn ở bên ngoài, vậy nếu cậu ăn mộc tinh ngàn năm này, liệu có thể chống lại nó một lúc không.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa lập tức nhờ đám người Shirley Dương canh gác giúp, còn cậu thì khoanh chân ngồi xuống, cắt một ít mộc tinh ngàn năm cho vào miệng.

Rầm.

Mộc tinh ngàn năm vừa vào miệng liền tan ra, hóa thành một luồng năng lượng tinh khiết, di chuyển khắp toàn thân Khương Hoa.

Luồng năng lượng này lại đang chậm rãi thanh tẩy cơ thể cậu, tiến hành tẩy kinh phạt tủy lần thứ hai, đồng thời cường hóa huyết khí.

Phải biết rằng trước đây Khương Hoa đã dùng Thổ Linh quả để loại bỏ tạp chất trong cơ thể.

Càng về sau, việc tẩy kinh phạt tủy càng khó khăn.

Không ngờ sau khi ăn mộc tinh ngàn năm này, cơ thể lại tiến hành tẩy kinh phạt tủy lần thứ hai.

Khương Hoa có thể cảm nhận được cơ thể truyền đến một cảm giác tê dại, huyết khí trong người cũng không ngừng xung kích cửa ải luyện cốt.

Chỉ cần cậu có thể vượt qua, liền có thể bước sang một thế giới mới.

Tứ phẩm võ giả cảnh.

Luyện Cốt cảnh.

Đến cảnh giới này, mọi thứ đều đã khác.

Không chỉ đơn thuần là số lượng chân khí tăng lên, mà còn tiến hành thanh lọc chân khí lần đầu tiên, khiến chân khí trở nên ngày càng tinh khiết.

Đây chính là tác dụng của Luyện Cốt cảnh.

Thực lực của Luyện Cốt cảnh vượt xa Luyện Huyết cảnh.

Thời gian không ngừng trôi qua.

Không biết đã bao lâu, toàn thân Khương Hoa bộc phát ra một luồng khí tức mạnh mẽ.

Cậu đột ngột mở mắt.

Luyện Cốt cảnh. thành công.

Giờ phút này, trên bề mặt cơ thể Khương Hoa nổi lên một lớp máu đen hôi thối vô cùng.

Đây đều là máu đen tích tụ trong xương cốt bao năm tháng.

Theo lần tẩy kinh phạt tủy thứ hai, cậu cũng đã đột phá đến Luyện Cốt cảnh, đồng thời đẩy hết máu đen ra ngoài.

Lúc này, Khương Hoa cảm thấy mình mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Cậu nắm chặt nắm đấm, xương cốt vang lên răng rắc.

Thực lực của mình bây giờ ít nhất gấp mười lần trước kia.

Luyện Cốt cảnh là ngưỡng cửa từ tam phẩm lên tứ phẩm, thực lực tăng lên quá lớn.

Hơn nữa, chân khí cũng đã biến thành cương khí.

Con đường võ giả, từ nhất phẩm đến tam phẩm có thể coi là một cảnh giới.

Từ tứ phẩm đến lục phẩm cũng có thể tính là một cảnh giới.

Giữa tam phẩm và tứ phẩm, thực lực tăng lên vô cùng lớn.

Không chỉ là rèn luyện xương cốt, mà chân khí còn biến thành cương khí mạnh hơn.

Loại cương khí này có thể hình thành một lớp bảo vệ bên ngoài cơ thể.

Lớp cương khí này thậm chí có thể chống lại đạn.

Về lý thuyết, từ bây giờ, Khương Hoa đã không cần phải sợ hãi vũ khí nóng của loài người nữa.

Một tinh ngàn năm này không hổ là Thiên Tài Địa Bảo hơn ngàn năm tuổi, so với Thổ Linh quả, công hiệu của nó mạnh hơn nhiều lắm.

Khương Hoa lộ vẻ vui mừng.

Không ngờ một tinh ngàn năm này lại từ trên trời rơi xuống, thật sự đã giúp cậu một việc lớn.

Bây giờ sau khi đột phá tứ phẩm Luyện Cốt cảnh, cậu đã có đủ tự tin để toàn thân rút lui trước con Hoắc Thị Bất Tử Trùng kia.

Mặc dù vẫn còn chênh lệch hai đại đẳng cấp, Khương Hoa rất khó đánh bại con Hoắc Thị Bất Tử Trùng đó, nhưng dựa vào Thất Tinh Long Uyên Kiếm và các thủ đoạn khác, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng đó muốn giết chết cậu cũng rất khó.

Khương Hoa, cuối cùng anh cũng tỉnh rồi.

Thấy cậu tỉnh lại, Shirley Dương bên cạnh lộ ra một tia vui mừng.

Anh sao rồi.

Đột phá đến tứ phẩm cảnh rồi à.

May mà không phụ lòng mong đợi.

Khương Hoa cười cười, Tôi bế quan đột phá bao lâu rồi.

Đã ba ngày rồi.

Khương Hoa thở phào một hơi, ba ngày cũng không sao.

Bây giờ anh có chắc chắn đối phó được con Hoắc Thị Bất Tử Trùng đó không.

Shirley Dương hỏi.

Cũng tạm được.

Khương Hoa trầm ngâm nói.

Thực lực của tôi bây giờ mạnh hơn trước kia mấy lần, cộng thêm sự hỗ trợ của Thất Tinh Long Uyên Kiếm, tôi cũng có thể đối phó với nó được một hai chiêu rồi.

Thất Tinh Long Uyên Kiếm chính là bảo vật trấn tộc của nhà Xích Long.

Thực lực của Khương Hoa càng mạnh, càng có thể phát huy được uy lực của Thất Tinh Long Uyên Kiếm.

Vậy thì tốt quá.

Trong mắt Shirley Dương lộ ra vẻ vui mừng.

Vậy chúng ta có thể rời đi rồi chứ.

Ừm, Lão Hồ và Bàn Tử đi đâu rồi.

À, họ đến mộ thất phía trước vơ vét bảo vật rồi.

Nghe câu trả lời này, Khương Hoa sững sờ một lúc, rồi không nói nên lời mà bật cười.

Hai người đến mộ thất lúc trước.

Đây là lối vào mộ của Hiến Vương, một bên khác còn có một lối đi dưới nước dẫn ra hồ bên ngoài.

Khi họ đến nơi, toàn bộ mộ thất đã bị Bàn Tử vơ vét sạch sẽ, ngay

cả mấy bức tượng thần điêu khắc cũng không tha.

A, Khương huynh đệ, cậu xuất quan rồi à.

Ừm, các anh đang làm gì đây.

Hê hê, lão già Hiến Vương kia hại chúng ta suýt chết ở trong đó, chúng ta thu chút lãi cũng không quá đáng chứ.

Ha ha.

Khương Hoa lập tức bật cười.

Lúc này, Hồ Bát Nhất đi tới: Khương Hoa, chúng ta sắp ra ngoài rồi sao.

Ừm, tôi đã đột phá tứ phẩm cảnh giới, cũng có thể trốn thoát trước mặt Hoắc Thị Bất Tử Trùng rồi.

Vậy thì tốt quá.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều lộ vẻ vui mừng.

Khương Hoa thu mọi người vào trong Xích Long Lệnh, hít sâu một hơi rồi nhảy xuống nước.

Cậu men theo lối đi dưới nước, chậm rãi bơi về phía trước.

Bơi khoảng mười mấy phút, Khương Hoa cuối cùng cũng ra được bên ngoài.

Nhưng điều kỳ lạ là cậu không hề phát hiện ra bóng dáng của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Chắc là nó đi đâu đó rồi.

Khương Hoa thở phào một hơi, Hoắc Thị Bất Tử Trùng không ở đây, không nghi ngờ gì là chuyện tốt nhất.

Cậu cũng không muốn gặp con yêu thú kinh khủng này.

Sau khi nhóm Khương Hoa bơi lên mặt nước, họ phát hiện toàn bộ

mặt hồ đã cạn đi rất nhiều.

Hẳn là rất nhiều nước đã chảy vào trong mộ của Hiến Vương.

Khương Hoa bơi vào bờ, chuẩn bị rời khỏi khu vực hồ nước này.

Dù sao Hoắc Thị Bất Tử Trùng cũng có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, tốt nhất là nên rời đi càng sớm càng tốt.

Không ngờ, khi cậu vừa lên bờ, đồng tử lập tức co rút lại, trong mắt lộ ra một tia kinh hãi.

Chỉ thấy trên bờ toàn là xác người.

Rất nhiều độc nhân còn bị cắn thành hai mảnh, máu tươi màu xanh lục chảy đầy đất, nhìn mà rợn cả tóc gáy.

Chuyện gì đã xảy ra.

Khương Hoa cẩn thận quan sát xung quanh.

Rất nhanh cậu phát hiện ra một vài vết trườn.

Những vết trườn này trông giống như của một loài rắn nào đó để lại, hơn nữa hình thể cực kỳ to lớn.

Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Đồng tử Khương Hoa co lại.

Trong mộ của Hiến Vương này, chỉ có Hoắc Thị Bất Tử Trùng mới có hình thể khổng lồ như vậy.

Chẳng lẽ. là Hoắc Thị Bất Tử Trùng và độc nhân đại chiến.

Sau đó độc nhân đều bị Hoắc Thị Bất Tử Trùng giết sạch.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa cảm thấy rất có khả năng.

Con Hoắc Thị Bất Tử Trùng kia chính là bá chủ trong mộ của Hiến Vương, trước đây vì độc nhân vẫn còn ở trạng thái mẫu thể nên mọi chuyện đều yên ổn.

Nhưng bây giờ sau khi độc nhân xuất thế, bọn chúng không có thần trí, chỉ biết hủy diệt mọi sinh mệnh, chọc phải Hoắc Thị Bất Tử Trùng cũng là chuyện rất bình thường.

Nhưng Hoắc Thị Bất Tử Trùng đâu rồi.

Sắc mặt Khương Hoa có chút nghiêm trọng, cảnh giác nhìn xung quanh.

Nó sẽ không đi ra khỏi đây chứ.

Chương 157

Nếu Hoắc Thị Bất Tử Trùng ra khỏi đây, đây chính là tai họa ngập đầu.

Đúng rồi, còn có dân làng của Trại Già Long.

Nghĩ đến đây, lòng Khương Hoa trầm xuống.

Cậu lập tức chạy đến lối vào tế đàn.

Lối vào tế đàn ở phía bên kia hồ nước.

Khương Hoa chèo một chiếc thuyền nhỏ, đến lối ra của tế đàn, cậu vẫn còn lờ mờ thấy được những mảnh đá vụn ở phía trên.

Đó là do lựu đạn làm nổ tung lúc trước.

Sắc mặt Khương Hoa vẫn nghiêm trọng như cũ.

Cậu vừa đi vòng qua hồ lô động mới đến được lối vào tế đàn, nhưng vẫn không thấy Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Cả cái hồ lô động này lớn như vậy, nếu Hoắc Thị Bất Tử Trùng còn ở bên trong, cậu chắc chắn có thể phát hiện ra nó.

Nhưng cậu vẫn không thấy.

Điều này chứng tỏ tám, chín phần mười là Hoắc Thị Bất Tử Trùng đã rời khỏi nơi này.

Khương Hoa hít sâu một hơi, không nói hai lời, dùng dây thừng leo lên lối ra của tế đàn, sau đó đi ra ngoài.

Khi cậu đến miếu Sơn Thần, đồng tử Khương Hoa co lại.

Chỉ thấy trên mặt đất quả nhiên có vết trườn.

Đây tuyệt đối là của con Hoắc Thị Bất Tử Trùng kia.

Thứ đáng sợ như vậy, nếu bò ra ngoài, không biết sẽ hại chết bao nhiêu người.

Hơn nữa Hoắc Thị Bất Tử Trùng còn có năng lực tái sinh cực kỳ khủng bố, trừ khi dùng đến vũ khí nóng cỡ lớn, nếu không căn bản không thể giết chết nó.

Khương Hoa cắn răng.

Cậu muốn đi giết Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Mặc dù cậu không phải người tốt gì, nhưng chuyện này là do bọn họ gây ra.

Cậu không muốn thấy hàng ngàn vạn người vì thế mà mất mạng.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa vẫy tay, thả đám người Shirley Dương ra và kể cho họ nghe chuyện này.

Cái gì.

Hoắc Thị Bất Tử Trùng ra ngoài rồi ư.

Mọi người lập tức kinh hãi.

Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ.

Shirley Dương hỏi.

Tôi định giết nó.

Khương Hoa nghiêm mặt, trầm giọng nói.

Nhưng anh có giết được nó không.

Shirley Dương do dự, phải biết rằng trước đó hai thùng lựu đạn nổ trong cơ thể Hoắc Thị Bất Tử Trùng cũng không giết chết được nó.

Khương Hoa chỉ là một võ giả tứ phẩm, làm sao có thể giết chết được một con Hoắc Thị Bất Tử Trùng lục phẩm.

Coi như không giết được nó, cũng phải làm nó bị thương nặng, để nó không có cơ hội hại người.

Mọi người cứ yên tâm đi, nếu tôi gặp nguy hiểm, tôi sẽ lập tức vào không gian trữ vật.

Nghe câu này, Shirley Dương mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Bỗng nhiên, Bàn Tử kinh ngạc nói: A, ở đây còn có một cái xác, Dương tham mưu, trang phục trên người ông ấy, giống như người trong đội thám hiểm của cha cô vậy.

Mọi người đều sững sờ, sau đó nhìn về phía Bàn Tử.

Chỉ thấy Bàn Tử không biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh tượng thần trong miếu Sơn Thần, và phát hiện ra một cái xác.

Shirley Dương ngẩn người, rồi bước tới.

Chỉ liếc nhìn một cái, đồng tử Shirley Dương giãn ra, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, dường như không dám tin.

Shirley, sao vậy.

Đây là cha tôi.

Shirley Dương nức nở nói.

Nước mắt cô chảy dài trên má.

Cả nhóm cũng ngây người.

Đây lại là cha của Shirley Dương.

Lúc trước đến miếu Sơn Thần, họ bị dân làng Trại Già Long áp giải đến, cũng không tìm kiếm cẩn thận.

Không ngờ cha của Shirley Dương lại chết ở đây.

Shirley Dương có vẻ rất đau khổ: Cha tôi vì tôi và mẹ tôi, vẫn luôn tìm kiếm Mộ Trần Châu, muốn giúp chúng tôi giải trừ lời nguyền.

Khương Hoa thở dài một hơi, nhìn Shirley Dương có chút không biết nên an ủi cô thế nào.

Nhưng chỉ một lát sau, Shirley Dương đã lau khô nước mắt.

Khương Hoa, anh giúp tôi thu xác cha tôi vào không gian trữ vật đi, tôi muốn đưa ông ấy ra ngoài an táng.

Được.

Khương Hoa vung tay, liền thu cái xác khô vào trong Xích Long Lệnh.

Chúng ta đi đối phó với Hoắc Thị Bất Tử Trùng thôi.

Shirley Dương nghiêm túc nói.

Khương Hoa do dự một chút: Shirley, hay là cô nghỉ ngơi một chút đi, Hoắc Thị Bất Tử Trùng cứ giao cho tôi là được rồi.

Shirley Dương lắc đầu, kiên quyết nói: Tôi cũng muốn cùng anh kề vai chiến đấu, tôi sẽ ở bên cạnh dùng súng bắn tỉa hỗ trợ anh, sẽ không làm vướng chân anh đâu.

Khương Hoa thấy ánh mắt quật cường của cô, chỉ có thể đồng ý.

Cả nhóm cùng nhau đi ra khỏi Trùng Cốc.

Trên đường đi toàn là vết trườn.

Rõ ràng Hoắc Thị Bất Tử Trùng đã rời khỏi Trùng Cốc.

Khi mọi người đứng bên ngoài Trùng Cốc, nhìn cảnh tượng trước mắt, tất cả đều im lặng.

Chỉ thấy máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, còn có một ít tay chân cụt lủn.

Từ quần áo vương vãi có thể thấy, những vũng máu này đều là của dân làng Trại Già Long để lại.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, cả nhóm đều im lặng.

Những vệt máu này đã đủ chứng minh, dân làng Trại Già Long đều đã bị sát hại.

Nhìn những tay chân cụt lủn này, cả nhóm thậm chí còn cảm thấy buồn nôn.

Lòng Khương Hoa trầm xuống.

Nếu những dân làng này đều đã bị sát hại, vậy hàng trăm người trong Trại Già Long, bây giờ họ ra sao.

Hồ Bát Nhất nghiến răng nói: Con súc sinh này. chúng ta nhất định phải giết nó.

Khương Hoa cũng gật đầu, hít sâu một hơi: Chúng ta đi nhanh lên, không thể để nó tiếp tục hại người khác.

Ừm.

Mọi người đều gật đầu, vội vàng chạy về phía khu rừng nguyên sinh phía trước.

Dọc đường đi, mọi người đều có thể phát hiện ra vết máu và vết trườn của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Đây là có người chạy thoát.

Khương Hoa nhìn những dấu vết này phân tích.

Sau đó Hoắc Thị Bất Tử Trùng đã đuổi giết họ.

Shirley Dương bình tĩnh nói: Nếu may mắn, có thể chúng ta còn gặp được người sống sót.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước, men theo dấu vết không ngừng truy lùng.

Khi mọi người đến dưới gốc cây cổ thụ ngàn năm, vết máu đột

ngột biến mất.

Cả nhóm dừng lại.

Khương Hoa khẽ cau mày nói: Rừng cây ở đây rậm rạp, rất nhiều dấu vết đều bị che lấp, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng đó không biết đi đâu rồi.

Bỗng nhiên, mắt Khương Hoa sáng lên.

Cậu nhanh chóng lao vào bên trong cây cổ thụ ngàn năm này.

Trước đây, bên trong cây cổ thụ ngàn năm này cất giấu quan tài của Đại Tế Tư nước Cổ Điền, nhóm Khương Hoa còn phát hiện ra đoản trượng Long Hổ và mặt nạ vàng ở trong đó.

Mà giờ phút này, một người toàn thân đầy máu, đang thoi thóp nằm trong lòng cây.

Ánh mắt Khương Hoa ngưng lại, liếc mắt một cái liền nhận ra người này chính là anh trai Khổng Tước, A Đạt.

Hắn vậy mà không chết.

Còn trốn thoát được sự truy đuổi của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Lòng Khương Hoa ngược lại có chút tò mò, sau đó liền đưa A Đạt ra ngoài.

A, đây không phải là anh trai Khổng Tước, A Đạt sao.

Bàn Tử nhìn thấy diện mạo của người này, lập tức kinh ngạc.

Shirley Dương cũng nói: Anh ta vậy mà trốn thoát được sự truy đuổi của Hoắc Thị Bất Tử Trùng, vận may này thật sự rất tốt.

Khương Hoa gật đầu nói: Để tôi xem anh ta thế nào đã.

Cậu quan sát cơ thể A Đạt, phát hiện nội tạng của hắn bị thương nặng, xương sườn trước ngực gãy mấy cái, hắn là bị Hoắc Thị Bất

Tử Trùng tông phải một cú.

Có thể kiên trì đến được đây đã là rất giỏi rồi.

Nếu không có người cứu, e rằng A Đạt sớm muộn gì cũng sẽ chết ở đây.

Khương Hoa kể lại thương thế của A Đạt cho mọi người.

Làm sao bây giờ.

Shirley Dương do dự.

Chương 158

Chúng ta cứu anh ta thế nào.

Hay là cứ để anh ta tự sinh tự diệt ở đây.

Khương Hoa thở dài một hơi: Thôi, cứu hắn một mạng đi, chúng ta còn có thể hỏi hắn xem đã xảy ra chuyện gì, và hỏi ra hướng đi của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Khương Hoa từ trong không gian trữ vật lấy ra một ít rễ của mộc tinh ngàn năm.

Đây chính là Thiên Tài Địa Bảo cao cấp, dù chỉ là một chút rễ nhỏ, cũng đủ để cứu mạng A Đạt.

Khương Hoa đặt rễ mộc tinh ngàn năm vào miệng A Đạt.

Chỉ vài phút sau, A Đạt liền tỉnh lại, sau đó có chút mơ màng nhìn xung quanh.

Khụ khụ, tôi đang ở đâu.

Khi hắn nhìn thấy nhóm Khương Hoa, lập tức sững sờ: Là các người đã cứu tôi.

Nói nhảm, nếu không phải chúng tôi, cậu đã sớm chết ở đây rồi.

Bàn Tử tức giận nói.

Hắn đối với đám người Trại Già Long này đều không có hảo cảm gì.

Nếu là hắn, e rằng căn bản sẽ không cứu mạng A Đạt.

Khương Hoa trầm giọng hỏi: A Đạt, đã xảy ra chuyện gì vậy.

Dân làng đều chết hết rồi sao.

A Đạt nghe Khương Hoa hỏi, lập tức nhớ lại chuyện đã xảy ra trước đó.

Trên mặt hắn lộ ra một tia thống khổ, sau đó liền kể lại toàn bộ sự việc cho nhóm Khương Hoa nghe.

Nguyên lai, dân làng Trại Già Long đều ở bên ngoài Trùng Cốc chờ tin tốt của Khương Hoa.

Dù sao nếu Khương Hoa không có biện pháp giải quyết lời nguyền của họ, họ nhất định phải hiến tế một người sống để đổi lấy thứ giúp họ sống tiếp, nếu không toàn bộ Trại Già Long sẽ dần dần thối rữa mà chết.

Đây là lời nguyền ngàn năm, không ai có thể giải trừ.

Tuy nhiên khi nhóm Khương Hoa xuất hiện, mọi người thật ra vẫn ôm một tia hy vọng.

Nhưng theo thời gian trôi qua, nhóm Khương Hoa vẫn không có tin tức gì.

Lúc này dân làng Trại Già Long cũng có chút rối loạn.

Có người đề nghị nhân cơ hội này hiến tế một người sống, để tránh sau khi nhóm Khương Hoa ra ngoài lại giở trò gì đó.

Lão tộc trưởng đã bị thuyết phục.

Thế là một nhóm người mang theo Tứ A Công của Trại Già Long, định đến tổ địa ở miếu Sơn Thần.

Không ngờ, khi họ đến tổ địa, nơi đó đã bị san thành bình địa, khắp nơi đều là phế tích.

Con quái vật kinh khủng kia cũng đã biến mất không thấy.

Đây chính là một chuyện lớn.

Nếu không có con quái vật này, Trại Già Long của họ biết đi đâu để hiến tế.

Biết đi đâu để có được giải dược kéo dài sự sinh tồn của bộ tộc.

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người ở Trại Già Long đều hoảng sợ.

Thế là dưới sự dẫn dắt của lão tộc trưởng, họ định đi xuống từ cửa hang của tế đàn.

Không ngờ, khi họ vừa định đi xuống, một con côn trùng khổng lồ liền lao lên.

Con côn trùng khổng lồ này, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ vàng, dân làng Trại Già Long liếc mắt liền nhận ra, đây chính là con quái vật mà họ đã thờ phụng hơn hai nghìn năm.

Vốn dĩ nhìn thấy con quái vật này ra ngoài, người của Trại Già Long còn có chút vui mừng.

Nhưng rất nhanh họ đã không vui nổi nữa.

Bởi vì không có sự ràng buộc của tế đàn, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này khắp nơi ăn thịt người.

Toàn bộ người của Trại Già Long vội vàng bỏ chạy.

Khi họ chạy ra khỏi Trùng Cốc, vẫn bị Hoắc Thị Bất Tử Trùng đuổi kịp.

Sau đó liền xảy ra thảm kịch bên ngoài Trùng Cốc.

Ngay cả lão tộc trưởng của họ cũng chết trong miệng Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Chỉ có vài người lác đác mới nhân cơ hội trốn thoát.

Các người còn bao nhiêu người sống sót.

Khương Hoa hỏi.

Chắc là chỉ còn mình tôi thôi.

A Đạt lắc đầu nói.

Bỗng nhiên, hắn như nhớ ra điều gì đó.

Khổng Tước.

Khổng Tước gặp nguy hiểm.

Con trùng lớn đó đi theo hướng trại rồi.

Đồng tử A Đạt co lại, trong lòng có chút hoảng sợ.

Không được, tôi phải lập tức chạy về trại.

Khổng Tước, cô ấy gặp nguy hiểm.

Khương Hoa đè hắn xuống.

A Đạt, cơ thể anh bây giờ rất yếu, hơn nữa xương sườn còn gãy mấy cây, chuyện quan trọng nhất của anh bây giờ là phải nghỉ ngơi cho tốt.

Nếu không dù anh có về đến trại, chẳng lẽ lại là đối thủ của con trùng lớn đó sao.

Nghe Khương Hoa nói, A Đạt lập tức im lặng.

Mặc dù hắn rất không muốn thừa nhận, nhưng Khương Hoa nói có lý.

Hắn thật sự không phải là đối thủ của con trùng lớn đó.

Nhưng mà.

Khổng Tước.

Khương Hoa lắc đầu nói: Anh yên tâm đi, còn có chúng tôi mà, con trùng lớn này nói đến cũng có liên quan đến chúng tôi.

Cho nên chúng tôi chắc chắn sẽ không trơ mắt nhìn nó xuất thế hại

người.

Anh hẳn là biết thực lực của chúng tôi.

Nghe Khương Hoa nói, A Đạt do dự một chút, sau đó mới gật đầu.

Thực lực của Khương Hoa, hắn đã thấy qua trên tế đàn.

Ngay cả trận pháp do tổ tiên truyền lại mà lão tộc trưởng triệu hồi cũng không phải là đối thủ của Khương Hoa.

Có lẽ. cậu ta thật sự có thể đánh bại con trùng lớn đó.

Nghĩ đến đây, A Đạt nghiến răng nói: Vậy thì tôi cầu xin các người, tôi cầu xin các người nhất định phải cứu Khổng Tước, nếu cô ấy chết rồi, tôi cũng không muốn sống nữa.

Khương Hoa thở dài một hơi: Tôi chỉ có thể nói là sẽ cố hết sức.

Cả nhóm sắp xếp ổn thỏa cho A Đạt, giao cho hắn một ít vật tư, sau đó liền chạy về hướng Trại Già Long.

Đi không được bao lâu, cả nhóm lại phát hiện ra dấu vết của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Khương Hoa vui mừng.

Điều này chứng tỏ Hoắc Thị Bất Tử Trùng cũng không đi quá xa, hẳn là vẫn chưa đến Trại Già Long, cho nên họ vẫn còn cơ hội.

Cả nhóm men theo con sông nhỏ, đi ngược lên thượng nguồn.

Con sông nhỏ này là con đường bắt buộc phải đi qua để đến khu vực Trại Già Long.

Khi họ sắp đến Trại Già Long, bỗng nhiên, một luồng gió tanh từ bên cạnh ập tới.

Khương Hoa biến sắc.

Mọi người cẩn thận.

Là Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Quả nhiên, một con trùng lớn dài khoảng hai, ba mươi mét từ trong rừng cây chui ra.

Nó liếc mắt một cái liền phát hiện ra hơi thở của Khương Hoa, hơn nữa còn nhận ra người này chính là kẻ đã dùng bom suýt nữa làm nổ chết nó.

Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Hoắc Thị Bất Tử Trùng di chuyển thân thể vô cùng to lớn, hướng về phía Khương Hoa mà đè tới.

Giờ phút này, dưới ánh mặt trời, Khương Hoa cũng nhìn thấy toàn cảnh của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Đây không hổ là yêu thú đã sống hơn hai nghìn năm, hơn nữa còn ẩn chứa một ít huyết mạch của yêu trùng thượng cổ Phỉ Địa.

Con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này trên mặt đeo mặt nạ vàng, chỉ lộ ra một con mắt to lớn và một cái miệng rộng kinh khủng.

Bên trong cái miệng lớn đó có tầng tầng lớp lớp màng, ở phần cổ họng còn có những chiếc răng dày đặc, trông cực kỳ đáng sợ.

Trên thân thể Hoắc Thị Bất Tử Trùng mang một lớp giáp sắt, hiển nhiên là Hiến Vương đã mặc cho nó.

Con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này vốn đã rất đáng sợ, lực phòng ngự vô cùng kinh người, lại còn có năng lực tái sinh.

Lúc này lại thêm một lớp giáp sắt, nó nhất định chính là một con quái vật chiến tranh.

Shirley, Lão Hồ, Bàn Tử, các người mau tản ra, dùng đánh lén tấn công vào mắt của nó.

Ừm, tôi biết rồi.

Đám người Shirley Dương gật đầu.

Chương 159

Họ rất hiểu rằng, trên chiến trường này, họ chỉ có thể làm vướng chân Khương Hoa mà thôi.

Họ muốn giúp đỡ, vậy chỉ có thể ở một bên dùng vũ khí hạng nặng của con người để đối phó với con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này.

Trong tay Khương Hoa xuất hiện Thất Tinh Long Uyên Kiếm.

Khí huyết toàn thân cậu đang sôi trào.

Kể từ khi đột phá đến tứ phẩm Luyện Cốt cảnh, cậu cảm thấy mình mạnh hơn trước đó rất nhiều.

Bây giờ hãy để ta xem, thực lực của ta rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Khương Hoa hít sâu một hơi, đối mặt với Hoắc Thị Bất Tử Trùng đang xông tới, trong ánh mắt cậu không hề có sợ hãi, ngược lại còn tràn đầy kích động.

Giờ phút này, Khương Hoa sử dụng ra tất cả thủ đoạn.

Thất Tinh Long Uyên Kiếm, Xích Long Giáp, Xích Long Lệnh và uy áp Xích Long, còn có lực phá tà của Trấn Giới Kính.

Khương Hoa đem tất cả cương khí truyền vào trong Thất Tinh Long Uyên Kiếm.

Từng luồng kiếm khí đang dâng lên.

Rầm.

Cơ thể Khương Hoa chuyển động, xương sống cậu bộc phát ra lực lượng kinh khủng.

Toàn bộ cơ thể giống như một con đại long.

Hơn nữa toàn thân cậu bộc phát ra cương khí màu xanh vàng, bao quanh cơ thể Khương Hoa, tạo thành một lớp cương khí bảo vệ mỏng.

Ngay khoảnh khắc này, Thất Tinh Long Uyên Kiếm, Xích Long Giáp và Xích Long Lệnh cùng nhau hô ứng.

Khương Hoa dường như thật sự đã biến thành một con Xích Long, bay lượn trên không trung.

Đối mặt với con Hoắc Thị Bất Tử Trùng khổng lồ này, Khương Hoa không hề sợ hãi.

Chết.

Rầm.

Cơ thể cậu hóa thành một đạo kiếm quang màu xanh, hung hăng chém về phía Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Long Đằng Tứ Hải.

Chiêu cuối cùng của Thanh Thiên Hóa Long Quyết.

Giờ khắc này, tất cả bảo vật của nhà Xích Long đều cùng nhau ngân vang.

Trên kiếm khí của Khương Hoa bám vào một tia sức mạnh kỳ dị.

Rầm.

Một đạo kiếm khí này hung hăng chém vào thân thể Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Giáp sắt trên người nó lập tức nứt toác ra, sau đó đạo kiếm khí thế đi không giảm, hung hăng chém vào bề mặt cơ thể nó.

Rống.

Hoắc Thị Bất Tử Trùng phát ra một tiếng gầm thê lương.

Kiếm khí kia chém vào người nó, vậy mà tạo thành một vết thương sâu hoắm, hơn nữa còn có một chút sức mạnh màu xanh.

Tia sức mạnh màu xanh này ẩn chứa khí tức phá hoại cực kỳ mãnh liệt, đang điên cuồng phá hoại thân thể Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Mà năng lực tái sinh mạnh mẽ của Hoắc Thị Bất Tử Trùng, trước mặt đạo sức mạnh này, dường như căn bản không có tác dụng gì.

Huyết nhục còn chưa kịp phục hồi, liền bị sức mạnh màu xanh triệt để phá hủy.

Lòng Khương Hoa chấn động.

Đây mới là sức mạnh của Xích Long sao.

Chỉ một tia sức mạnh, liền có thể không ngừng bám dính vào, không ngừng phá hủy cơ thể của kẻ địch.

Đây dường như là khắc tinh của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Nghĩ đến đây, lòng Khương Hoa lộ ra vẻ vui mừng.

Cậu cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, cậu thật sự có khả năng giết chết con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này.

Nhưng rất đáng tiếc là, cơ thể của con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này thật sự quá lớn.

Một đạo kiếm khí của Khương Hoa, mặc dù gây ra thương tổn không nhỏ cho nó, nhưng còn xa mới đến mức thương cân động cốt.

Thậm chí điều này còn chọc giận Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Rống.

Hoắc Thị Bất Tử Trùng một bên đang kêu thảm thiết, vừa dùng con mắt độc nhất trên mặt nạ vàng nhìn chằm chằm vào Khương Hoa.

Vút.

Hai viên đạn bắn tới.

Nguyên lai là Shirley Dương và Hồ Bát Nhất, dùng súng bắn tỉa cỡ lớn, bắn về phía mắt của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Tiếc là, mặc dù tài bắn súng của họ rất lợi hại, nhưng phản ứng của Hoắc Thị Bất Tử Trùng cũng rất nhanh.

Keng.

Nó trực tiếp nhắm mắt lại, viên đạn xuy một tiếng, liền cắm vào trong thịt của nó.

Nhưng vết thương này, đối với Hoắc Thị Bất Tử Trùng mà nói, chẳng có tác dụng gì.

Chỉ một lát sau, tổn thương do hai viên đạn súng bắn tỉa gây ra đã được tự động phục hồi.

Nhưng con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này vẫn nhìn chằm chằm vào Khương Hoa, trong lòng nó rất hiểu, đây mới là đại địch của nó.

Khương Hoa cũng một mặt cảnh giác, đề phòng Hoắc Thị Bất Tử Trùng tấn công.

Nhưng điều không ai ngờ tới là, Hoắc Thị Bất Tử Trùng không hề xông tới, mà lại há to miệng.

Sau đó.

Rống.

Một luồng sóng âm kinh khủng hướng về phía Khương Hoa đánh tới.

Mẹ kiếp, thứ này lại còn biết tấn công bằng sóng âm.

Khương Hoa biến sắc, sau đó thân hình lóe lên, liền biến mất tại chỗ.

Sóng âm hóa thành đòn tấn công, giống như một trận gió lớn, thổi về bốn phía.

Ầm.

Cây cối bốn phía bất ngờ bị thổi bay đi.

Shirley Dương, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đứng một bên nhìn mà trợn mắt há mồm.

Đây là một con yêu thú sao.

Sao lại còn biết tấn công bằng ma pháp thế này.

Vô số bụi bặm bị thổi tung lên.

Đá vụn bay tứ tán.

Dưới chân Khương Hoa còn hình thành một cái hố lớn có đường kính ba bốn mét.

Vụt.

Thân hình Khương Hoa lại xuất hiện.

Khi nhìn thấy cảnh tượng xung quanh, anh cũng không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh.

Đây chính là yêu thú lục phẩm đỉnh phong sao.

Thật sự quá mạnh.

Hơn nữa dường như đã chạm đến ngưỡng cửa của thần thông.

Đòn tấn công này căn bản không phải là thứ mà yêu thú bình thường có thể tung ra.

Khương Hoa có chút ngỡ ngàng.

Quái vật đáng sợ như vậy, Hiến Vương đã thu phục nó bằng cách nào.

Hả.

Đúng rồi.

Trong lòng Khương Hoa bỗng nhiên nảy ra một ý.

Một con quái vật khủng bố như vậy, Hiến Vương đã thu phục nó thế nào.

Sau khi nó dung hợp với Thái Tuế Ô Đầu, thực lực cũng chỉ ngang với thất phẩm mà thôi.

Mà con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này đã là lục phẩm đỉnh phong, vậy năm đó Hiến Vương đã thu phục nó ra sao.

Chương 160

Trừ phi. con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này cũng giống như Hiến Vương, có một điểm yếu nào đó.

Nghĩ đến đây, lòng Khương Hoa chấn động.

Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu anh là Tam Thế Đạo Thư.

Hiến Vương chính là dựa vào Tam Thế Đạo Thư để trấn áp ý thức hỗn loạn của Thái Tuế Ô Đầu, vì vậy hắn mới có thể đục khoét tổ chim khách, đoạt xác Thái Tuế Ô Đầu.

Tiếc là cuối cùng lại công cốc, bị Khương Hoa phá hỏng, dẫn đến ý thức của Hiến Vương trở nên hỗn loạn, cuối cùng bị phản phệ mà chết.

Nhưng Hiến Vương không ngờ rằng, hắn đã sắp đặt một loạt hậu chiêu, đặc biệt là con Hoắc Thị Bất Tử Trùng kia.

Chỉ riêng con quái vật này cũng đủ để ngăn chặn vô số kẻ trộm mộ, thậm chí rất nhiều dị nhân biết Thanh Ô chi thuật cũng khó lòng tiến vào mộ của hắn.

Dù sao, Hoắc Thị Bất Tử Trùng cũng không phải để trưng.

Đây tuyệt đối là yêu thú mạnh nhất dưới cảnh giới thất phẩm.

Vậy Hiến Vương đã thu phục Hoắc Thị Bất Tử Trùng như thế nào.

Khương Hoa đoán rằng chắc chắn không thể thoát khỏi mối liên quan với Tam Thế Đạo Thư.

Nghĩ đến đây, anh lập tức lấy Tam Thế Đạo Thư ra.

Điều bất ngờ là, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng sau khi nhìn thấy

Tam Thế Đạo Thư, toàn thân nó lại run lên một cái, sau đó lập tức nổi điên, vung vẩy thân thể khổng lồ lao thẳng về phía Khương Hoa.

Quả nhiên.

Thấy cảnh này, trong lòng Khương Hoa lộ ra vẻ vui mừng.

Con Hoắc Thị Bất Tử Trùng có phản ứng lớn như vậy, chắc chắn có liên quan đến Tam Thế Đạo Thư.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa không nói hai lời, vận chuyển toàn bộ thần hồn chi lực, rồi mạnh mẽ mở trang sách của Tam Thế Đạo Thư ra.

Ngay khoảnh khắc trang sách được mở ra, thân thể đang lao tới của Hoắc Thị Bất Tử Trùng lập tức khựng lại.

Sau đó nó bắt đầu run rẩy dữ dội.

Từng luồng kim quang từ trong Tam Thế Đạo Thư lan tỏa ra, hóa thành từng tia sáng vàng óng, nhập vào chiếc mặt nạ hoàng kim của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Chiếc mặt nạ hoàng kim này lập tức tỏa sáng rực rỡ.

Từng sợi xích vàng kim xuất hiện từ trên mặt nạ, sau đó lao vào trong đầu của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Gàoooo.

Hoắc Thị Bất Tử Trùng không ngừng gào thét thảm thiết, lăn lộn không ngừng trên mặt đất.

Khương Hoa thấy cảnh này, lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Chiếc mặt nạ hoàng kim này là một món bảo bối, Hiến Vương chính là dựa vào nó để khống chế Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Nhưng trong lòng Khương Hoa vẫn còn thắc mắc.

Chiếc mặt nạ hoàng kim này do ai tạo ra.

Lẽ nào là Hiến Vương.

Hay là do một vị đại năng nào đó chế tạo, mượn sức mạnh của Tam Thế Đạo Thư để chuyên khống chế Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Sau đó Hiến Vương trong một lần tình cờ đã phát hiện ra Tam Thế Đạo Thư đồng thời cũng thu phục được Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Khương Hoa gạt những suy nghĩ vẩn vơ này ra khỏi đầu.

Bây giờ không phải lúc nghĩ đến những chuyện đó.

Nhìn Hoắc Thị Bất Tử Trùng đang đau đớn lăn lộn gào thét trên mặt đất, trong lòng Khương Hoa không có chút thương hại nào.

Con yêu thú này không biết đã ăn bao nhiêu người, sớm đã đáng chết.

Ánh mắt anh lộ ra vẻ tàn nhẫn, toàn lực thúc giục Tam Thế Đạo Thư.

Lập tức, Tam Thế Đạo Thư sáng lên từng luồng kim quang.

Khương Hoa tâm niệm vừa động, chiếc mặt nạ hoàng kim hóa thành sức mạnh tuyệt sát cường đại, sau đó tiêu diệt toàn bộ thần hồn của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Trước khi chết, trong đôi mắt khổng lồ của Hoắc Thị Bất Tử Trùng dường như lộ ra một tia cầu xin đầy nhân tính.

Tiếc là Khương Hoa không hề động lòng.

Hoắc Thị Bất Tử Trùng vốn dĩ không nên tồn tại trên đời này.

Vụt.

Ánh mắt của Hoắc Thị Bất Tử Trùng cuối cùng cũng dần dần ảm đạm, nó đã hoàn toàn chết đi.

Rầm.

Thân thể nó vô lực đổ ập xuống đất.

Shirley Dương và những người khác chạy tới.

Con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này chết rồi sao.

Trên mặt Shirley Dương mang theo một tia không thể tin nổi.

Ừm, nó đã chết hoàn toàn rồi.

Khương Hoa gật đầu.

Nghe vậy, mọi người đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm, sau đó lộ ra vẻ kinh ngạc.

Cậu Khương, cậu ngay cả quái vật to thế này cũng g·iết được, sau này trời đất bao la, chúng ta còn nơi nào không đi được chứ.

Bàn Tử hưng phấn nói.

Khương Hoa cười đáp: Các cậu nghĩ nhiều rồi, tôi có thể g·iết được con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này, thực ra không phải là công lao của tôi.

Nói rồi, anh kể lại rành mạch chuyện về chiếc mặt nạ hoàng kim cho mọi người nghe.

Shirley Dương nhìn con Hoắc Thị Bất Tử Trùng trên mặt đất.

Con quái vật to thế này, chúng ta xử lý nó thế nào đây.

Bàn Tử gãi đầu nói: Chẳng lẽ ăn nó à.

Khương Hoa lập tức cạn lời: Bàn Tử, khẩu vị của cậu cũng nặng quá rồi đấy.

Con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này ăn bao nhiêu người như vậy, hơn nữa thịt của nó còn không biết có ăn được không.

Cậu lại còn muốn ăn nó.

Bàn Tử vội vàng giải thích: Tôi đâu có ý đó, thứ này cho tôi ăn tôi cũng nuốt không trôi.

Tôi chỉ hỏi ý mọi người thôi mà.

Khương Hoa trầm ngâm nói: Coi nó là chất dinh dưỡng cho Xích Long Thần Điện đi, Xích Long Thần Điện cũng đã tiêu hao lượng lớn năng lượng, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này hẳn là có thể bổ sung một ít.

Anh thu Hoắc Thị Bất Tử Trùng vào trong Xích Long Lệnh, sau đó giao nó cho Thanh Lão.

Thanh Lão chỉ phất tay một cái, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng khổng lồ liền hóa thành những điểm sáng rồi biến mất, sau đó một viên châu rơi vào tay ông.

Đây là Yêu Đan của Hoắc Thị Bất Tử Trùng, bên trong chứa đựng lượng lớn linh khí tinh thuần, ngươi chỉ cần luyện hóa một chút là có thể hấp thu để cường hóa thân thể.

Khương Hoa lộ ra vẻ vui mừng.

Kể từ khi đột phá đến Tứ phẩm Luyện Cốt cảnh, viên linh khí bảo châu mà anh có được ở Côn Lôn Băng Xuyên đã gần như tiêu hao hết.

Anh còn đang nghĩ không biết tìm đâu ra linh khí để tu luyện.

Không ngờ con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này lại giúp anh một việc lớn.

Có viên Yêu Đan này, cùng với linh khí còn sót lại trong bảo châu, hẳn là có thể tu luyện đến Tứ phẩm Luyện Cốt cảnh đỉnh phong.

Sau khi giải quyết xong phiền phức từ Hoắc Thị Bất Tử Trùng, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng không cần phải nơm nớp lo sợ nữa.

Một con yêu thú lục phẩm đỉnh phong, ở đâu cũng là một mối đe dọa cực lớn.

Đám người dọn dẹp hiện trường xong, trước tiên là quay lại chỗ cây cổ thụ ngàn năm, đưa A Đạt trở về.

Khi A Đạt nghe tin con trùng khổng lồ đã bị g·iết chết, anh ta lập tức trợn tròn mắt.

Không ai rõ hơn anh ta, con trùng khổng lồ đó rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Mười mấy tráng sĩ của Già Long Trại bọn họ đều chết trong tay nó, hơn nữa không có chút sức phản kháng nào.

Bây giờ lại bị những người ngoài này giải quyết.

Trong lòng A Đạt cảm thấy có chút khó tin.

Sau khi đám người trở về Già Long Trại, cả trại đều chìm trong im lặng.

Phụ nữ và trẻ em đang lặng lẽ chờ đợi những người đi tế tự trở về.

Nhưng lần này, họ sẽ không bao giờ chờ được nữa.

Ngoại trừ A Đạt, đàn ông trong trại về cơ bản đều đã chết trong tay Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Khi mọi người biết được tin này từ miệng A Đạt, một đám phụ nữ và trẻ em không khỏi khóc rống lên.

Chương 161

Khương Hoa cũng thở dài một hơi.

Thực ra những người dân làng này cũng là nạn nhân.

Lời nguyền kéo dài hơn hai nghìn năm, vô số người đã chết trong Trùng Cốc, hơn nữa còn là do chính dân làng của họ đưa đến làm vật tế.

Vì vậy, trên mặt những người dân ở Già Long Trại, đều không nhìn thấy chút hy vọng nào, chỉ toàn là một màu chết chóc nặng nề.

Trong nhà Khổng Tước, nhóm của Khương Hoa đang nghỉ ngơi.

Khổng Tước bận rộn chuẩn bị thức ăn.

Cô lại không có vẻ gì đau buồn, bởi vì anh trai cô là A Đạt vẫn chưa chết, như vậy là đủ rồi.

Rất nhanh, mọi người đều ngồi vào bàn ăn.

A Đạt vẫn chưa về, anh ta bây giờ được coi là tộc trưởng của Già Long Trại, rất nhiều chuyện cần anh ta xử lý.

Khổng Tước, sau này em có dự định gì không.

Shirley Dương hỏi.

Khổng Tước do dự một chút, rồi mỉm cười phóng khoáng.

Chị Dương, thực ra trong lòng em đã có chuẩn bị rồi.

Già Long Trại chúng em gánh chịu lời nguyền, mà bây giờ không có thuốc giải, dân làng chẳng mấy chốc sẽ chết cả thôi.

Nghe vậy, mọi người đều im lặng.

Shirley Dương không nhịn được nhìn về phía Khương Hoa.

Khương Hoa, thật sự không có cách nào cứu họ sao.

Có lẽ có một cách.

Khương Hoa trầm ngâm nói.

Cách gì.

Mọi người đều sáng mắt lên.

Khương Hoa nói với mọi người: Thực ra cách này, trong lòng tôi sớm đã nghĩ đến rồi.

Vì lời nguyền của Già Long Trại là do Hiến Vương tạo ra, vậy thì hẳn nhất định có cách giải quyết.

Mà lời nguyền này, thực chất là một loại Cổ Trùng kỳ dị.

Loại Cổ Trùng này từ nhỏ đã được nuôi bằng chất nhầy của Hoắc Thị Bất Tử Trùng, dẫn đến việc chúng cứ cách một khoảng thời gian là phải ăn được loại chất nhầy đó mới có thể yên ổn.

Nếu không, chúng sẽ xâm nhập vào ngũ tạng lục phủ của con người, khiến cả người thối rữa mà chết.

Quan trọng nhất là, loại Cổ Trùng này còn có thể di truyền theo huyết mạch, luôn ẩn náu trong cơ thể của người dân Già Long Trại.

Vì vậy tôi liền nghĩ, có cách nào có thể giải quyết được những con Cổ Trùng này không.

Khương Hoa tiếp tục nói: Lúc này trong lòng tôi có một ý tưởng, đó là lợi dụng Tam Thế Đạo Thư, trấn áp tinh khí thần của Cổ Trùng, tiêu diệt chúng triệt để.

Khổng Tước ở một bên nghe những lời này, lập tức có chút ngơ ngác.

Anh Khương, các anh đang nói gì vậy.

Cổ Trùng gì.

Đạo thư gì ạ.

Mà Shirley Dương ở bên cạnh thì nhíu mày, cẩn thận cân nhắc xác suất thành công của phương pháp này.

Khương Hoa, anh có chắc không.

Tôi cũng chỉ đoán vậy thôi, làm gì có chắc chắn chứ.

Nhưng trong lòng tôi mơ hồ có cảm giác, loại Cổ Trùng này hẳn là có liên quan đến Tam Thế Đạo Thư.

Shirley Dương thở dài: Vậy bây giờ chúng ta cũng chỉ có thể còn nước còn tát thôi.

Nếu không dân làng Già Long Trại đều sẽ vì vậy mà mất mạng.

Khổng Tước ở một bên cũng đã hiểu ra đôi chút.

Anh Khương, các anh có thể giải quyết lời nguyền của Già Long Trại chúng em sao.

Khương Hoa lắc đầu, Tôi cũng chỉ đoán vậy thôi, nhưng có thể thử một chút, biết đâu lại có tác dụng.

Khổng Tước có chút vui mừng.

Anh Khương, vậy có cần em gọi anh trai về không.

Không cần, đợi tối anh ấy về, chúng ta lại nói chuyện với anh ấy.

Vâng.

Buổi tối, A Đạt cuối cùng cũng đã trở về.

Vẻ mặt anh ta hiện rõ sự mệt mỏi.

Lúc này, phần lớn dân làng đều đã chết, hơn nữa họ cũng không có được thuốc giải lời nguyền.

Điều đó có nghĩa là, rất nhanh thôi, người của Già Long Trại bọn họ đều sẽ chết vì lời nguyền.

Vì vậy, các dân làng đều tuyệt vọng, rất nhiều người thậm chí đã buông xuôi, dứt khoát tự kết liễu đời mình, để khỏi phải chịu tội sau này.

Nhìn thấy A Đạt trở về, nhóm Khương Hoa đem chuyện này nói cho anh ta.

Các anh có cách giải quyết triệt để lời nguyền.

A Đạt lập tức kinh ngạc.

Ừm, nhưng đây cũng chỉ là phán đoán của tôi mà thôi.

Nếu không thành công, vậy chúng ta còn phải tiếp tục nghĩ cách.

Khương Hoa thành thật trả lời.

Nghe đến đây, trong lòng A Đạt có chút thất vọng.

Lời nói như vậy, trong hơn hai ngàn năm qua Già Long Trại đã nghe không biết bao nhiêu lần.

Nhưng lời nguyền trên người họ, từ trước đến nay chưa từng biến mất.

Nhưng so với việc ngồi chờ chết, chi bằng chủ động thử một phen.

A Đạt do dự một chút.

Phương pháp này của các anh có nguy hiểm không.

Không có.

Được, vậy tôi đồng ý.

A Đạt quả quyết nói: Các anh cứ lấy tôi ra làm thí nghiệm đi.

Khương Hoa sững sờ, rồi bật cười.

Vậy được.

Cần tôi làm gì không.

Không cần.

Khương Hoa giả vờ lục lọi ba lô, lấy ra Tam Thế Đạo Thư.

Dù sao chuyện không gian trữ vật cũng không nên để người khác biết thì hơn.

Đây là cái gì.

Ánh mắt A Đạt lộ ra một tia kỳ lạ, Cái này có thể giải quyết lời nguyền của Già Long Trại chúng tôi sao.

Anh cứ chờ xem.

Khương Hoa cười cười.

Sau đó vận dụng thần hồn chi lực.

Lập tức, Tam Thế Đạo Thư tỏa ra kim quang nhàn nhạt.

Một luồng kim quang chiếu lên người A Đạt.

Khương Hoa thì nhắm mắt lại, thông qua thần hồn chi lực của mình để cảm nhận Cổ Trùng trong cơ thể A Đạt.

Con Cổ Trùng này có thể ẩn náu hơn hai nghìn năm, hẳn là phải có chỗ đặc thù của nó.

Khương Hoa cẩn thận dò xét.

Bỗng nhiên, Khương Hoa mở mắt.

Tìm thấy rồi.

Lúc này trong mắt anh, một con Cổ Trùng cực kỳ nhỏ bé đang ẩn náu sâu trong mạch máu tim của A Đạt.

Chẳng trách loại Cổ Trùng này lại vô cùng bí ẩn.

Khi chưa bộc phát, chúng không có bất kỳ dấu hiệu sinh mệnh nào, cứ ngủ say trong mạch máu tim.

Người khác còn tưởng rằng đó là huyết khối gì đó.

Chỉ khi loại Cổ Trùng này đói bụng, chúng mới ra ngoài kiếm ăn.

Hơn nữa phải là chất nhầy của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Nếu không, những con Cổ Trùng này sẽ thôn phệ tim và ngũ tạng lục phủ của vật chủ, từ đó khiến cơ thể thối rữa mà chết.

Nếu Khương Hoa không có Tam Thế Đạo Thư mà chỉ dựa vào thần hồn của mình để tra tìm, thì căn bản không thể nào tìm thấy được.

Nhưng có Tam Thế Đạo Thư, tinh khí thần của những con Cổ Trùng này, trong mắt Khương Hoa liền trở nên vô cùng nổi bật.

Loại Cổ Trùng này thật sự có liên quan đến Tam Thế Đạo Thư.

Lòng Khương Hoa sáng tỏ.

Anh quả nhiên không đoán sai.

Hiến Vương kia không biết từ đâu có được Tam Thế Đạo Thư, đồng thời cũng thu phục được Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Dựa vào sự bảo vệ của Hoắc Thị Bất Tử Trùng, Hiến Vương suýt chút nữa đã thực hiện được giấc mộng trường sinh của mình.

Mà loại Cổ Trùng này, đoán chừng cũng là lúc có được Tam Thế Đạo Thư mà tiện tay lấy được.

Tam Thế Đạo Thư, chính là khắc tinh của loại Cổ Trùng này.

Khương Hoa tâm niệm vừa động.

Tam Thế Đạo Thư lại lần nữa tỏa ra một luồng kim quang nhàn nhạt.

Cổ Trùng ở vị trí tim của A Đạt lập tức tỉnh lại, sau đó phát hiện toàn thân mình không thể động đậy.

Khương Hoa tâm niệm vừa động, những con Cổ Trùng này lập tức bị tiêu diệt.

Thi thể của Cổ Trùng sẽ lưu lại trong mạch máu, theo tuần hoàn máu mà biến mất.

Mà A Đạt thậm chí còn không có cảm giác gì.

Khương Hoa liền thu Tam Thế Đạo Thư lại.

Ừm.

Sao rồi.

Vẫn là không có cách nào giải quyết lời nguyền sao.

Trong mắt A Đạt hơi lộ ra vẻ thất vọng, nhưng rất nhanh liền biến mất.

Dù sao bao nhiêu năm qua, người Già Long Trại bọn họ ai cũng đã thử, nhưng không ai có cách nào, vẫn chỉ có thể không ngừng hiến tế người sống để đổi lấy sự phồn thịnh cho trại.

Ách, ai nói với anh là không được.

Hả.

Nghe câu này, A Đạt sững sờ.

Đây là ý gì.

Chẳng lẽ đã giải quyết được lời nguyền của họ rồi sao.

Khương Hoa mỉm cười, Tôi đã tiêu diệt lời nguyền trong cơ thể anh rồi, sau này anh không cần phải lo lắng về chuyện này nữa.

Tiêu diệt lời nguyền.

Nghe câu này, A Đạt lập tức ngây người tại chỗ.

Chương 162

Khổng Tước bên cạnh cũng há to miệng.

Lời nguyền đã dày vò Già Long Trại bọn họ suốt hơn hai nghìn năm, vậy mà cứ thế được giải quyết.

Đây là thật sao.

Khổng Tước vội vàng hỏi.

Khương Hoa gật đầu, Ừm, tôi đã loại bỏ lời nguyền trong cơ thể A Đạt rồi, nếu các người không tin, cứ đợi một thời gian nữa, xem lời nguyền có phát tác không là tự nhiên sẽ biết.

Nghe câu này, A Đạt và Khổng Tước đều lộ ra vẻ vui mừng.

Mặc dù trong lòng họ vẫn có chút hoài nghi, nhưng ít nhất đây cũng là một tia hi vọng sống còn cho Già Long Trại của họ.

A Đạt không nói hai lời, trực tiếp quỳ xuống.

Anh Khương, các anh chính là ân nhân của Già Long Trại chúng tôi, nếu lời nguyền thật sự có thể giải quyết triệt để, Già Long Trại chúng tôi đời đời kiếp kiếp đều sẽ cảm tạ anh.

Này này, A Đạt, anh làm gì vậy.

Mau đứng lên.

Khương Hoa vội vàng đỡ anh ta dậy.

Khương Hoa ngay sau đó cũng giải quyết lời nguyền trên người Khổng Tước.

Chuyện này đối với anh mà nói, cũng không có tiêu hao quá lớn.

Dù sao cũng chỉ là một vài con Cổ Trùng cực nhỏ mà thôi.

Được rồi, A Đạt, ngày mai anh tập hợp tất cả dân làng trong Già Long Trại lại.

Đến lúc đó tôi sẽ giải trừ lời nguyền cho họ.

A Đạt nặng nề gật đầu.

Ngày hôm sau, A Đạt tập hợp tất cả mọi người trong trại lại.

Khoảng chừng còn có vài trăm người, đại bộ phận là phụ nữ và trẻ em, đương nhiên cũng có một số đàn ông.

Dù sao cũng không phải tất cả mọi người đều đi đến Trùng Cốc để cúng tế.

Kể từ khi Già Long Trại có ghi chép, họ đã phải chịu đủ sự giày vò của lời nguyền.

Thậm chí người ở các làng khác cũng không dám cưới phụ nữ Già Long Trại, bởi vì lời nguyền chỉ cần là người thân thì đều sẽ truyền từ đời này sang đời khác.

Ai cũng không hy vọng con cái của mình phải chịu đựng loại lời nguyền không rõ nguồn gốc này.

Mà bây giờ, Khương Hoa đã mang đến cho họ một tia hy vọng.

Nếu thật sự có thể giải quyết được lời nguyền, Già Long Trại của họ cũng có thể sống như người bình thường rồi.

Khương Hoa làm theo cách cũ, tiêu diệt Cổ Trùng lời nguyền của tất cả mọi người, nhưng lần này không ai có cảm giác gì.

Dù sao Cổ Trùng này cũng chỉ nhỏ như sợi tóc, mọi người căn bản không có cảm giác gì.

Sau khi giải quyết xong xuôi, trên mặt các dân làng vẫn còn mang theo vẻ mơ hồ.

Thế là giải quyết xong rồi sao.

Đây không phải là giả chứ.

Khương Hoa cũng không quan tâm nhiều như vậy, trực tiếp trở về nhà Khổng Tước, để A Đạt đi giải thích với các dân làng.

Trở lại nhà Khổng Tước, Shirley Dương, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đang tán gẫu.

Khương Hoa cười nói: Được rồi, chuyện của Già Long Trại đều đã giải quyết, bây giờ đến lượt chuyện lời nguyền Quỷ Động.

Nghe Khương Hoa nói, mắt Bàn Tử lập tức sáng lên.

Hồ Bát Nhất cũng có chút kích động.

Khương Hoa, bây giờ cậu có thể giải quyết lời nguyền Quỷ Động rồi sao.

Ừm.

Khương Hoa gật đầu, sau đó từ trong không gian trữ vật lấy ra một viên châu.

Chỉ thấy viên châu này vô cùng kỳ dị, toàn thân có những đường vân, nhìn vào khiến người ta có một cảm giác mê man.

Hơn nữa, trên viên châu này còn có một ấn ký hình con mắt.

Đây chính là Điện Trần Châu trong truyền thuyết.

Cũng được gọi là Phượng Hoàng Đảm.

Lúc đó trong thời khắc nguy cấp, Khương Hoa đã trực tiếp đoạt lại nó từ trong miệng Hiến Vương, sau đó vẫn chưa có cơ hội nghiên cứu.

Bây giờ mọi chuyện đã qua một thời gian, Khương Hoa cuối cùng cũng có thể nghiên cứu viên Điện Trần Châu này.

Nhìn ánh mắt kích động của mọi người, Khương Hoa mỉm cười, sau đó cắn nát ngón tay, nhỏ một giọt máu tươi lên trên.

Tiên huyết rơi xuống Điện Trần Châu, lại trực tiếp bị hút vào.

Cùng lúc đó, trong lòng Khương Hoa cũng có một cảm giác, dường như giữa mình và viên Điện Trần Châu này tồn tại một mối liên hệ nào đó.

Khương Hoa vận dụng thần hồn chi lực, lập tức viên Điện Trần Châu này cũng bị điều khiển bắt đầu chuyển động.

Được rồi, tôi sẽ giải quyết lời nguyền Quỷ Động cho các cậu trước.

Khương Hoa mỉm cười, Điện Trần Châu lập tức lơ lửng, xoay tròn trong không trung, trông vô cùng kỳ dị.

Khương Hoa chỉ tay về phía nhóm Shirley Dương.

Lập tức một luồng hào quang màu tím từ trong Điện Trần Châu bắn ra, sau đó dung nhập vào cơ thể ba người Shirley Dương.

A, đau quá.

Bàn Tử đau đớn kêu lên.

Cậu ta chỉ cảm thấy ấn ký lời nguyền Quỷ Động trên vai truyền đến một cảm giác bỏng rát, khiến cậu ta không nhịn được mà kêu lên.

Shirley Dương và Hồ Bát Nhất cũng đang cắn răng chịu đựng nỗi đau.

So với lời nguyền Quỷ Động, chút đau đớn này thực sự không đáng là gì.

Khoảng bảy tám phút sau, nỗi đau trên người ba người mới dần dần biến mất.

Lúc này, quần áo của họ đều đã bị mồ hôi làm cho ướt đẫm.

Lão Hồ, cậu mau xem giúp tôi, ấn ký Quỷ Động của tôi còn không.

Sau khi cơn đau biến mất, Bàn Tử liền vén tay áo lên, nhờ Hồ Bát Nhất xem giúp.

Bàn Tử, ấn ký Quỷ Động trên vai cậu biến mất rồi.

Giọng Hồ Bát Nhất có chút run rẩy.

Thật không.

Bàn Tử lộ ra vẻ vui mừng, sau đó vội vàng lấy ra một chiếc gương.

Khi cậu ta nhìn thấy ấn ký Quỷ Động trên vai mình thật sự đã biến mất, Bàn Tử không nhịn được mà phá lên cười.

Ha, tốt quá rồi, sau này Bàn Gia sẽ không còn phải chết yểu, năm mươi tuổi đã sớm qua đời nữa.

Lời nguyền Quỷ Động được giải quyết, một gánh nặng trong lòng mọi người cuối cùng cũng được gỡ bỏ.

Nước mắt Shirley Dương lăn dài, không nhịn được mà nép vào lòng Khương Hoa.

Nếu nói ai có cảm xúc sâu sắc nhất với lời nguyền Quỷ Động, thì không nghi ngờ gì chính là Shirley Dương.

Tộc nhân của dòng họ Trát Cách Lạp Mã của họ, để giải trừ lời nguyền trên người đã bỏ ra hơn hai nghìn năm thời gian để tìm kiếm Điện Trần Châu.

Vô số người từ thế hệ này qua thế hệ khác nối tiếp nhau ngã xuống, cuối cùng đến thế hệ của cô, lời nguyền Quỷ Động đã được giải quyết triệt để.

Khương Hoa, cảm ơn anh.

Shirley Dương nói từ tận đáy lòng.

Nếu không phải là Khương Hoa, có lẽ bây giờ cô còn không biết Điện Trần Châu ở đâu.

Bây giờ sau khi giải quyết xong, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Với tôi mà còn khách sáo làm gì.

Khương Hoa cười.

Shirley Dương có chút xúc động, rồi lại nghĩ đến cha mình: Tiếc là cha tôi, vì cứu tôi và mẹ, đã một mình truy tìm di tích Tinh Tuyệt Cổ Thành, cuối cùng vẫn chết ở nơi đó.

Giọng Shirley Dương có chút trầm thấp.

Khương Hoa thở dài một hơi, Shirley, bây giờ em nên vui mừng mới phải.

Cha em nếu biết em đã giải quyết được lời nguyền, chắc hẳn ông ấy dưới cửu tuyền cũng sẽ vui mừng.

Vâng.

Đến lúc đó anh sẽ cùng em đến Đăng Tháp Quốc, cùng nhau giải quyết lời nguyền Quỷ Động cho mẹ em.

Được.

Lời nguyền Quỷ Động đã được giải quyết.

Đến đây, chuyến đi Trùng Cốc ở Lĩnh Nam cũng cuối cùng đã kết thúc.

Nhưng đối với Khương Hoa mà nói, anh còn cần phải có được con mắt thứ hai của Chúc Cửu Âm, mới có thể dựa vào sức mạnh của

hai con mắt để mở ra lối đi đến Quỷ Động, hoàn thành nhiệm vụ chính của hệ thống, cũng như để cho linh hồn của các thế hệ nhà Xích Long được yên nghỉ.

Mà con mắt thứ hai của Chúc Cửu Âm, đang ở trong Thần thụ Thanh Đồng.

Cũng chính vì con mắt này, Thần thụ Thanh Đồng mới có được sức mạnh sáng tạo thần kỳ, đến cả con người cũng có thể tạo ra.

Chuyện này chỉ có thể nói là thật không thể tin được.

Mọi người ở lại Già Long Trại một thời gian, rồi lại lần nữa lên đường trở về bằng xe lửa.

Trước khi đi, Khương Hoa còn lên núi Già Long, đem về gốc thiên tài địa bảo mà Hoắc Gia Điền Hoằng đã nói cho anh biết.

Dù sao đây cũng là một gốc thiên tài địa bảo.

Mặc dù những thiên tài địa bảo thông thường này, đối với anh mà nói đã không còn tác dụng gì nhiều, nhưng đối với cha anh và những người khác, gốc thiên tài địa bảo này lại là vô giá.

Mà ở một tòa thần điện khổng lồ, trung tâm của thần điện lại lơ lửng một cỗ quan tài.

Cỗ quan tài này toàn thân đều được làm từ Thần mộc Côn Luân, chỉ riêng giá trị của nó đã ít nhất hơn trăm triệu.

Mà điều khiến người ta kinh ngạc nhất là, cỗ quan tài này lại lơ lửng giữa không trung, xung quanh có từng sợi xích màu đen chống đỡ, trông vừa quỷ dị lại vừa bí ẩn.

Chương 163

Lại có một người của Tổ chức Trường Sinh đã chết.

Một giọng nói già nua vô cùng từ trong quan tài vang lên.

Nếu là người bình thường nghe thấy, chắc chắn sẽ sợ chạy mất dép.

Tra.

Sói Đen, phát động tất cả lực lượng, tra ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bản tôn không hy vọng loại chuyện này lại xảy ra lần nữa.

Những lời này từ trong quan tài truyền ra xong, ở cửa đại điện, một bóng người màu đen bỗng nhiên xuất hiện, cung kính quỳ xuống trước quan tài.

Vâng.

Vụt.

Bóng đen này sau khi nói xong, lập tức biến mất không thấy.

Kinh Thành.

Nhóm của Khương Hoa sau hành trình kéo dài bảy tám ngày, cuối cùng cũng đã trở về kinh thành.

A, tốt quá rồi, tôi đã chuẩn bị để ăn một bữa thịt cừu thật ngon rồi.

Bàn Tử hít thở không khí của kinh thành, cảm nhận bầu không khí nơi đây, rồi say sưa nói.

Hồ Bát Nhất đá cậu ta một cái, cười mắng: Bàn Tử, cậu chỉ biết ăn thôi hả.

Hắc hắc, vậy chứ còn làm gì được nữa.

Hồ Bát Nhất nói: Hai ngày nữa tôi muốn đến nhà mấy người chiến hữu, xem họ bây giờ thế nào, sau đó gửi cho họ một ít tiền.

Khương Hoa suy nghĩ một chút, sau đó lấy ra một ít tiền, Lão Hồ, cậu cầm số tiền này đi, coi như là một chút tấm lòng của tôi.

Hồ Bát Nhất lắc đầu, Không cần, đây là trách nhiệm của tôi, không liên quan đến các cậu.

Những người chiến hữu đó của tôi, rất nhiều người đã chết rồi, họ đều là vì cứu tôi mà chết, cho nên cả đời này, chỉ cần tôi còn chưa chết, tôi sẽ phụng dưỡng người thân của họ.

Giọng Hồ Bát Nhất có chút nặng nề.

Khương Hoa thở dài một hơi, nhét tiền vào lòng Hồ Bát Nhất.

Cậu cứ cầm đi, chúng ta đều là anh em đồng sinh cộng tử, còn quan tâm chút tiền này làm gì.

Hồ Bát Nhất do dự một chút, cuối cùng cũng nhận lấy tiền.

Được, vậy tôi không khách sáo nữa.

Khương Hoa cười nói: Lão Hồ, thượng lộ bình an, đến lúc đó tôi sẽ không tiễn cậu đâu.

Sau khi mọi người chia tay, Khương Hoa và Shirley Dương đi về phía sân nhà họ Khương.

Khi Khương Hoa về đến nhà, Khương Bạch Niên ngược lại không có phản ứng gì lớn.

Dù sao con trai cũng đã lớn rồi, bây giờ còn mang cả con dâu về, ông còn có gì không hài lòng đâu.

Còn về việc lo lắng cho Khương Hoa.

Khương Bạch Niên trong lòng cũng không quá lo lắng, dù sao có Xích Long Lệnh tồn tại, một khi gặp nguy hiểm, Khương Hoa có thể trực tiếp dịch chuyển rời đi.

Đây chính là chỗ dựa của nhà Xích Long bọn họ.

Hai người về đến nhà xong, cả nhà ăn một bữa thịnh soạn, sau đó mỗi người lại bận rộn với công việc của mình.

Trước khi đi, Khương Bạch Niên đầy thâm ý nói: Hai đứa định khi nào có con.

Hả.

Khương Hoa mặt đầy ngơ ngác.

Sao lại kéo đến chuyện con cái rồi.

Anh và Shirley Dương còn chưa đâu vào đâu mà, sao lại giục sinh rồi.

Mà Shirley Dương ở bên cạnh thì mặt đỏ bừng, rõ ràng cũng bị lời nói của Khương Bạch Niên làm cho kinh ngạc.

Cha, chúng con còn trẻ mà.

Khương Hoa mặt đầy cạn lời.

Con cũng hai mươi ba rồi, còn tưởng mình trẻ lắm sao.

Khương Bạch Niên liếc anh một cái, Huống hồ sinh con lại không cần hai đứa trông, chỉ cần để lại huyết mạch cho nhà họ Khương chúng ta, sau này con thích đi đâu thì đi.

Khương Hoa lười nói nhiều với ông, trực tiếp kéo Shirley Dương rời khỏi phòng khách.

Buổi tối, Khương Hoa khoanh chân ngồi trên giường, tổng kết lại thu hoạch lần này.

Chuyến đi Trùng Cốc ở Lĩnh Nam đúng là cửu tử nhất sinh.

Khương Hoa đã cảm nhận sâu sắc thực lực của mình không đủ, trong lòng khẩn cấp muốn tăng cường thực lực.

Chuyến này anh đã tiếp xúc với chiến lực lục phẩm, thất phẩm, sau này chỉ có thể càng thêm gian nan.

Cho nên anh phải nhanh chóng nâng cao thực lực, mới có thể đối phó với hành trình tiếp theo.

Chuyến đi Trùng Cốc lần này, anh thu hoạch rất lớn.

Đầu tiên là Long Cốt Thiên Thư, anh đã thu thập đủ tất cả, hơn nữa còn từ trong đó biết được phương pháp sử dụng Điện Trần Châu.

Nhưng tiếc là, muốn đi đến dưới Quỷ Động, một viên Điện Trần Châu vẫn chưa đủ, còn cần phải có được một viên Tạo Hóa chi nhãn khác của Chúc Cửu Âm ở Thần thụ Thanh Đồng.

Hai con mắt tập hợp đủ mới có thể mở ra lối đi, đến được nơi sâu trong Hàn Động.

Mà chỉ một chuyến Trùng Cốc ở Lĩnh Nam đã nguy hiểm như vậy, dưới động kia còn không biết có hiểm nguy gì.

Thứ hai là Điện Trần Châu.

Viên Âm Nhãn của Chúc Cửu Âm này không phải là không có tác dụng.

Trên thực tế, tác dụng của nó vô cùng mạnh mẽ.

Điện Trần Châu có thể khống chế sức mạnh của lời nguyền, tự nhiên cũng bao gồm cả lời nguyền của Quỷ Động.

Đương nhiên, sức mạnh của nó không chỉ dừng lại ở đó, nó được xem là một chí bảo nguyền rủa vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa còn tác động trực tiếp lên thần hồn của người khác.

Đối với Khương Hoa hiện tại mà nói, chỉ cần anh muốn, hoàn toàn có thể thần không biết quỷ không hay mà nguyền chết một người.

Tất nhiên, điều này phải được xây dựng trên cơ sở tu vi thần hồn của kẻ địch yếu hơn anh.

Nếu không, một khi tu vi thần hồn của kẻ địch quá mạnh, Khương Hoa còn có thể bị phản phệ.

Nhưng nói chung, tu luyện thần hồn của võ giả đều không mạnh, chỉ khi đến lục phẩm cảnh giới, nhục thân mới có thể kéo theo linh hồn, không ngừng cường hóa thần hồn của mình.

Tiếp theo là Mộc Tinh ngàn năm.

Đây là một loại thiên tài địa bảo cao cấp, so với Thổ Linh Quả mà Khương Hoa từng có được, Mộc Tinh ngàn năm này mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Loại thiên tài địa bảo cao cấp này, thường thường là có thể gặp mà không thể cầu.

Kế đến là Tam Thế Đạo Thư lấy được từ trên người Hiến Vương.

Đây chính là một món thần khí.

Tác dụng thần kỳ của nó, trong chuyến đi này đã thể hiện ra.

Nếu không có Tam Thế Đạo Thư, e rằng Khương Hoa đã chết trong Trùng Cốc.

Có thể nói Tam Thế Đạo Thư này có liên quan đến cả Hiến Vương, Hoắc Thị Bất Tử Trùng, và Cổ Trùng trên người dân làng Già Long Trại.

Sau đó là Kính trấn thi lấy được trên quách đồng.

Kính trấn thi này đã dung hợp với Trấn Giới Kính.

Theo lời của Thanh Lão, đây có thể là một bộ phận của thần khí đỉnh cấp của đạo gia, Tuần Thiên Kính.

Tuần Thiên Kính, sự quý giá của món thần khí này, không thua kém gì Xích Long Lệnh của nhà Xích Long bọn họ.

Nhưng rất đáng tiếc là, các bộ phận khác, Khương Hoa cũng không biết ở đâu.

Nếu không anh thật sự muốn tìm cho đủ, dung hợp thành Tuần Thiên Kính.

Cuối cùng chính là Nội Đan của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Viên Nội Đan này chứa đựng linh khí tinh thuần, có thể cung cấp cho Khương Hoa tu luyện.

Anh đang lo không có linh khí, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Trong thời gian ngắn, Khương Hoa không có ý định tiếp tục đi trộm mộ thám hiểm, anh dự định đột phá đến ngũ phẩm cảnh giới, rồi mới đi Thần thụ Thanh Đồng tìm kiếm con mắt thứ hai của Chúc Cửu Âm.

Trong khoảng thời gian này, anh muốn cùng Shirley Dương đi một chuyến đến Đăng Tháp Quốc, dù sao mẹ cô cũng mắc phải lời nguyền Quỷ Động, hơn nữa năm nay đã hơn bốn mươi tuổi rồi.

Lời nguyền Quỷ Động này sẽ khiến máu của người ta toàn thân biến thành màu vàng, sau đó ngạt thở mà chết.

Tất cả người của dòng họ Bàn Sơn, về cơ bản không ai sống qua được năm mươi tuổi.

Lời nguyền Quỷ Động này có thể đảo ngược hay không, Khương Hoa và Shirley Dương cũng không biết.

Cho nên vẫn là sớm giải quyết thì tốt hơn.

Nếu không một khi huyết dịch biến dị, sẽ có hậu quả gì, cũng không ai biết được.

Bảy ngày sau.

Trên một chiếc du thuyền đi đến Đăng Tháp Quốc.

Trong phòng khách sang trọng nhất, Khương Hoa và Shirley Dương đang ôm nhau như hình với bóng.

Trong khoảng thời gian này, quan hệ của hai người sớm đã đột phá bước cuối cùng, tình cảm cuối cùng cũng có sự thay đổi về chất.

Sau khi xử lý xong một số việc, Khương Hoa liền cùng Shirley Dương, bước lên hành trình đến Đăng Tháp Quốc.

Chiếc du thuyền này cần phải đi trên biển hơn một tháng.

Khương Hoa, em cảm thấy tu vi thần hồn của em đã đột phá đến Ngưng Thần trung kỳ.

Ngưng Thần trung kỳ tương đương với Võ Đạo nhị phẩm.

Chương 164

Nghe Shirley Dương nói, Khương Hoa ngược lại có chút kinh ngạc.

Thần hồn chi đạo là khó tu luyện nhất.

Khương Hoa nếu không phải có được nhiều kỳ ngộ, bây giờ cũng rất khó đột phá Ngưng Thần trung kỳ.

Bây giờ Shirley Dương lại nhanh như vậy đã đột phá đến Ngưng Thần trung kỳ, điều đó chứng minh cô ấy trên con đường thần hồn chi đạo thật sự rất có thiên phú.

Đương nhiên, điều này cũng có liên quan đến Khương Hoa.

Shirley Dương tu luyện là thần đạo, hơn nữa Thần Linh ngưng tụ trong đầu, chính là lấy Khương Hoa làm hạt nhân.

Chỉ cần thực lực của Khương Hoa càng mạnh, thì Shirley Dương cũng sẽ nhờ đó mà được lợi, phản hồi lại bản thân, tăng cường nhục thân của mình.

Bây giờ cảnh giới nhục thân của Shirley Dương đã đạt đến nhị phẩm đỉnh phong.

Nếu Khương Hoa có thể đột phá ngũ phẩm cảnh giới, vậy thì cảnh giới nhục thân của Shirley Dương cũng có thể đột phá tam phẩm.

Tất nhiên, trong đó cũng có sự giúp đỡ của Khương Hoa.

Anh có thể thông qua con đường Tín Ng ngưỡng, truyền năng lượng tương ứng, tăng cường độ mạnh của tượng thần trong đầu Shirley Dương, đồng thời phản hồi lại bản thân.

Điều này đối với Khương Hoa mà nói, cũng không có gánh nặng

gì.

Điều này tương đương với sự chúc phúc của Thần Linh, chỉ có điều tín đồ của anh, chỉ có một mình Shirley Dương.

Mà Shirley Dương cũng đang liên tục truyền tín ngưỡng chi lực, tín ngưỡng chi lực này có thể nâng cao tốc độ tu luyện thần hồn của Khương Hoa.

Hai người có thể nói là quan hệ hỗ trợ lẫn nhau.

Ha ha, anh bây giờ cảm thấy sắp đột phá Ngưng Thần hậu kỳ rồi.

Khương Hoa ôm Shirley Dương, vừa cười vừa nói.

Vậy tối nay em không tu luyện nữa, chuyên môn cung cấp tín ngưỡng chi lực cho anh, để anh trong vòng một tháng này đột phá đến Ngưng Thần hậu kỳ.

Không sao, em cứ tu luyện bình thường là được rồi, anh cảm thấy đã sắp đột phá rồi, chắc là chuyện mấy ngày này thôi.

Shirley Dương do dự một chút, vẫn là quyết định nghe theo Khương Hoa.

Vậy được rồi.

Đúng rồi, Shirley, em kể cho anh nghe một chút về mẹ em đi.

Nghĩ đến sắp được gặp mẹ của Shirley Dương, trong lòng Khương Hoa ngược lại có chút căng thẳng, dù sao đây chính là đi gặp mẹ vợ a.

Ai trong lòng mà không căng thẳng chứ.

Shirley Dương ngẩn ra: Nói gì cơ.

Ách, ví dụ như sở thích của mẹ em, thích gì, ghét kiểu đàn ông như thế nào.

Shirley Dương lập tức hiểu ra, cô bật cười.

Khương Hoa, có phải anh đang căng thẳng không.

Anh căng thẳng cái gì.

Sắc mặt Khương Hoa có chút không tự nhiên.

Shirley Dương cũng không vạch trần.

Bộ dạng hiện tại của Khương Hoa, ngược lại khiến cô cảm thấy thật đáng yêu.

Ừm.

Cô suy nghĩ một chút, Mẹ em là một người phụ nữ mạnh mẽ, kể từ sau khi cha em đi thám hiểm, bà ấy đã một mình quản lý toàn bộ công ty, tính cách có chút quyết đoán, cho nên khá thích những người thẳng thắn.

Vậy bà ấy có sở thích gì không.

Cái này thì em cũng không biết.

Shirley Dương lắc đầu, Kể từ khi cha em rời đi, mẹ em cũng có chút trầm mặc ít nói rồi.

Nhưng anh không cần lo lắng, chỉ cần là người em thích, mẹ em sẽ không nói gì đâu.

Hơn nữa bà ấy cũng là người rất hiểu chuyện.

Mẹ em cả đời này, hy vọng nhất chính là nhìn thấy em sống một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc, hơn nữa bây giờ anh còn giải quyết được lời nguyền ngàn năm của tộc Trát Cách Lạp Mã chúng em, bà ấy cảm kích anh còn không kịp nữa là.

Nghe Shirley Dương nói, trong lòng Khương Hoa ngược lại là thở phào nhẹ nhõm, cảm giác căng thẳng trong lòng cũng biến mất không

ít.

Sau hơn một tháng đi thuyền, du thuyền cuối cùng cũng cập bến Quốc gia Đăng Tháp.

Tu vi thần hồn của Khương Hoa đã đột phá đến Ngưng Thần hậu kỳ, tức là cảnh giới tam phẩm.

Tu vi võ đạo của hắn cũng sắp đạt đến tứ phẩm viên mãn.

Cảnh giới Luyện Cốt tứ phẩm chính là luyện cho xương cốt biến thành ngọc chất.

Đến lúc đó, toàn thân xương cốt của hắn không chỉ cứng rắn vô cùng mà còn có tính dẻo dai và khả năng hồi phục cực mạnh.

Dù xương cốt có bị gãy cũng có thể nhanh chóng mọc lại.

Sau khi đột phá đến tứ phẩm, võ giả mới có thể được coi là thực sự bước lên con đường võ đạo.

Con đường này đầy rẫy chông gai, chỉ có số ít người mới có thể leo lên đến đỉnh cao.

Bến tàu người đến người đi, khắp nơi đều là những người nước ngoài tóc vàng mắt xanh.

Mẹ của Shirley Dương đang ở thành phố Kim Sơn, một trong những thành phố lớn của Quốc gia Đăng Tháp.

Nơi đây nhà cao tầng san sát, xe hơi chạy tấp nập trên đường.

Shirley Dương vốn nghĩ Khương Hoa sẽ có chút kinh ngạc, dù sao thành phố Kim Sơn phồn hoa hơn Kinh Thành rất nhiều.

Long Quốc chỉ vừa mới phát triển, trong khi Quốc gia Đăng Tháp đã phát triển mấy chục năm.

Tuy nhiên, trên mặt Khương Hoa không hề có vẻ gì là chấn kinh.

Hắn nhìn vẻ mặt của Shirley Dương mà không khỏi thấy buồn cười.

Thành phố Kim Sơn của những năm 70, 80 này có gì đáng xem chứ.

Hắn đã từng thấy những thành phố còn phồn hoa hơn nhiều.

Thâm Thành, Ma Thành ở kiếp trước đâu phải là nơi mà Kim Sơn Thành bây giờ có thể so sánh.

Chúng ta đi thôi, em đã gọi điện báo cho mẹ rồi, mẹ đang ở nhà chờ chúng ta đấy.

Shirley Dương tự nhiên kéo lấy cổ tay Khương Hoa, sau đó vẫy một chiếc xe bên đường.

Shirley Dương nói vài câu tiếng Anh, chiếc taxi liền chạy về một hướng.

Shirley, anh trông thế này được không.

Khương Hoa có chút căng thẳng chỉnh lại bộ âu phục của mình.

Shirley Dương cười nói: Ai nha, anh yên tâm đi, mẹ em dễ nói chuyện lắm.

Khương Hoa khẽ thở phào một hơi.

Hắn đang cầm trong tay một hộp quà, bên trong là món quà hắn chuẩn bị cho mẹ của Shirley Dương.

Trong đó chỉ có một thứ duy nhất: Thổ Linh Quả.

So với bất cứ thứ gì khác, một quả Thổ Linh Quả này còn tốt hơn bất kỳ loại mỹ phẩm nào, bởi vì đây là thứ có thể thực sự kéo dài tuổi thọ.

Trong một khu biệt thự sang trọng, tại một trong những căn biệt

thự đó, có một thanh niên tóc vàng mắt xanh, mặc âu phục đi giày da, đang tươi cười nói với một người phụ nữ trung niên.

Dì à, đây là quà con tặng dì.

Thanh niên mở một hộp quà ra, bên trong là một bức tượng thần.

Tượng thần này có hình dạng một con rắn, trên thân rắn có một con mắt, trên đó còn có rất nhiều văn tự.

Quỷ Động Văn.

Người phụ nữ trung niên nheo mắt lại.

Ha ha, món quà này chắc dì sẽ thích chứ.

Chàng thanh niên tóc vàng cười ha hả.

Người phụ nữ trung niên hít sâu một hơi: Byron, cậu có lời gì thì cứ nói thẳng đi.

Ha ha, con muốn cưới con gái của dì, Shirley.

Người phụ nữ trung niên nhìn chằm chằm hắn một lúc lâu.

Byron, chuyện này ta không thể đồng ý với cậu được.

Ta sẽ không can thiệp vào hôn sự của con gái mình, ta chỉ hy vọng nó có thể tìm được người vừa lòng đẹp ý là được rồi.

Nhưng, dì cũng biết căn bệnh trên người Shirley Dương.

Chỉ cần gả cô ấy cho con, con sẽ dùng cả đời mình để giải quyết căn bệnh di truyền của gia tộc các người.

Người phụ nữ trung niên lạnh lùng nói: Byron, không cần đâu.

Nếu không có chuyện gì nữa, cậu có thể đi được rồi.

Sắc mặt chàng thanh niên tóc vàng Byron có chút khó coi.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng có tiếng động.

Mẹ, con về rồi.

Shirley Dương dẫn Khương Hoa bước vào phòng khách biệt thự.

Nàng vừa nhìn đã thấy chàng thanh niên tóc vàng đang đứng ở một bên.

Sắc mặt Shirley Dương lập tức lạnh đi.

Byron, anh làm gì ở đây.

Byron lộ vẻ vui mừng: Shirley, cuối cùng em cũng về rồi, anh chờ em lâu lắm.

Shirley Dương không chút khách khí nói: Byron, tôi chỉ muốn biết, anh làm gì trong nhà tôi.

Byron không hề để tâm, hắn nhìn Shirley Dương với ánh mắt có chút si mê: Shirley, anh đã cầu hôn với dì Dương rồi.

Cái gì.

Sắc mặt Shirley Dương thay đổi, cô nói với vẻ chán ghét: Ai thèm gả cho anh.

Hơn nữa, đây là vị hôn phu của tôi, anh có thể từ bỏ ý định đó được rồi.

Shirley Dương chỉ vào Khương Hoa bên cạnh.

Byron chuyển ánh mắt sang Khương Hoa, nụ cười trên mặt dần biến mất, đôi mắt ánh lên vẻ lạnh lẽo đáng sợ.

Shirley, em tin anh đi, anh mới là người đàn ông yêu em nhất.

Hắn chẳng qua chỉ là một tên nhóc nghèo rớt mồng tơi nhòm ngó gia sản nhà em, sao có thể xứng với em được.

Byron hít sâu một hơi, cố nén giận, không thèm nhìn Khương Hoa lấy một cái, dường như Khương Hoa không đáng để hắn nói chuyện.

Im miệng.

Shirley Dương tức giận nói.

Byron, tôi nói cho anh biết, tôi muốn ở bên ai không liên quan gì đến anh.

Bây giờ mời anh lập tức rời khỏi nhà tôi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát ngay.

Byron không cam tâm nói: Shirley, em đừng bị tên đàn ông này lừa gạt, em xem hắn có tư cách gì để có được em.

Đây là bức tượng Quỷ Động tôi bỏ ra ba mươi triệu để mua, trên đó chứa đựng giá trị khảo cổ cực lớn.

Chắc hẳn nếu cha em biết, ông ấy cũng sẽ rất vui mừng.

Byron chỉ vào bức tượng Quỷ Động bên cạnh, cố ý nhấn mạnh vào mấy chữ ba mươi triệu, rõ ràng là muốn để Khương Hoa biết khó mà lui.

Một món quà của ta đã trị giá ba mươi triệu, ngươi là cái thá gì.

Khương Hoa đứng một bên quan sát cảnh này, chỉ cảm thấy có chút buồn cười.

Chương 165

Cậu là Khương Hoa phải không.

Dương Lệ ở bên cạnh đi tới, cười nói.

Khương Hoa lập tức căng thẳng.

Vâng ạ, chào dì, cháu là bạn trai của Shirley Dương.

Ừm, ta có nghe Shirley nói về cậu rồi.

Khương Hoa vội vàng lấy ra món quà trong tay.

Dì ơi, vội vàng đến nhà, cháu cũng không chuẩn bị được gì nhiều, mong dì nhận cho.

Quà cáp thì không cần đâu.

Dương Lệ cười nói: Cậu đã là bạn trai của Shirley Dương, vậy chính là con rể nhà chúng ta rồi.

Đã là người một nhà thì không cần khách sáo như vậy.

A.

Khương Hoa lập tức ngây người.

Không ngờ mẹ của Shirley Dương lại dễ nói chuyện như vậy.

Chẳng mấy chốc, hắn liền hiểu ra.

Đây là dì không muốn để hắn mất mặt.

Dù sao Byron vừa mới khoe món quà ba mươi triệu.

Nếu mình là vị hôn phu của Shirley Dương mà chỉ tặng mấy thứ tầm thường thì người xấu hổ sẽ là chính mình.

Khương Hoa lúc này cười nói: Dì ơi, đây là một chút tâm ý của

cháu, dì cứ nhận lấy đi ạ.

Dương Lệ nhìn chằm chằm hắn một lúc lâu.

Ừm, cũng được, Shirley, con đem quà cất đi.

Tuy nhiên, lúc này Byron lại có chút không vui.

Dì à, vì đã mang quà đến rồi, sao không mở ra ngay tại chỗ xem thử đi.

Con cũng muốn xem bạn trai của Shirley tặng quà gì cho dì.

Khương Hoa tặng quà gì, có liên quan gì đến anh.

Shirley Dương không chút khách khí nói.

Ánh mắt Byron có chút u ám, nhưng nhanh chóng biến mất, sau đó gượng cười nói: Tôi cũng chỉ muốn xem thử bạn trai của cô sẽ tặng quà gì thôi.

Nếu cảm thấy ngại ngùng thì cứ coi như tôi chưa nói gì vậy.

Khương Hoa nhướng mày, đây là đang dùng phép khích tướng sao.

Nhìn bức tượng thần Quỷ Động trên bàn, trong lòng hắn chỉ thấy nực cười.

Món quà ba mươi triệu thì đã sao.

Chẳng lẽ có thể so sánh với linh quả kéo dài tuổi thọ được ư.

Vốn dĩ Khương Hoa không định để ý đến hắn.

Dù sao trong mắt hắn, kẻ theo đuổi Shirley Dương này chỉ là một vị khách qua đường trong đời hắn mà thôi.

Nhưng kẻ này lại nhiều lần hùng hổ dọa người, nếu Khương Hoa không nói vài câu, hắn lại tưởng mình sợ hắn thật.

Ha ha, dì ơi, vì có người muốn xem quà cháu tặng, vậy chúng ta cứ ở đây mở ra xem, dì thấy được không ạ.

Dương Lệ mặc một chiếc váy dài, ngồi ngay ngắn trên ghế sô pha, nghe lời Khương Hoa nói thì có chút kinh ngạc nhìn hắn một cái.

Món quà của Byron trị giá ba mươi triệu, mà hắn dám mở ra xem, vậy chẳng phải món quà này còn có giá trị hơn ba mươi triệu sao.

Giá trị món quà bao nhiêu, Dương Lệ thực ra cũng không để tâm.

Dù sao bà cũng đang quản lý một công ty trị giá hơn mười tỷ, thứ gì mà chưa từng thấy qua.

Nhưng Khương Hoa dù sao cũng còn trẻ, khó tránh khỏi tính khí nóng nảy.

Nếu không có chút tự tin, chắc hẳn hắn cũng không dám nói những lời này.

Nghĩ đến đây, Dương Lệ mỉm cười, gật đầu đồng ý.

Trên mặt Byron lộ ra vẻ đắc ý.

Hắn muốn xem xem tên nhóc nghèo này có thể lấy ra món quà gì.

Byron đã nghĩ sẵn trong lòng, nếu món quà này chỉ là đồ rác rưởi, đến lúc đó mình nhất định phải chế nhạo hắn một phen, để hắn mất mặt trước mặt Dương Lệ, sau đó tự động rời khỏi bên cạnh Shirley Dương.

Mà Shirley Dương ở bên cạnh thì lại không hề lo lắng.

Nàng biết rõ trong hộp quà này chứa thứ gì.

Khương Hoa cầm một con dao nhỏ trên bàn, sau đó mở hộp quà ra, đập vào mắt là một chiếc hộp ngọc tinh xảo.

Toàn thân hộp được làm từ một khối ngọc thạch có màu sắc ôn nhuận.

Hộp ngọc có thể bảo quản dược hiệu của linh quả ở mức độ lớn

nhất, không để nó bị mất đi.

Byron ở bên cạnh có chút biến sắc.

Chỉ riêng chiếc hộp ngọc này, ít nhất cũng trị giá mười vạn đô la Mỹ, tương đương với một triệu.

Hộp ngọc đã quý giá như vậy, thứ bên trong rốt cuộc là gì.

Dương Lệ cũng lộ vẻ tò mò, nhìn sâu vào Khương Hoa một cái.

Hôm nay bà mang tâm tư khảo sát, chuẩn bị quan sát người đàn ông mà Shirley Dương tìm được, xem rốt cuộc ra sao.

Trong điện thoại, Shirley Dương cũng không nói cho bà biết người con rể này rốt cuộc thế nào, chỉ nói là người Kinh Thành của Long Quốc.

Ngoài ra không có thông tin gì khác.

Trong lòng Dương Lệ thực ra có chút tức giận.

Dù sao gia tộc họ chỉ còn lại một mình Shirley Dương, rất nhiều gia tộc khác đang có ý đồ xấu với họ.

Chỉ cần cưới được Shirley Dương, khối tài sản mấy chục tỷ này sẽ đều là của họ.

Kể cả Byron đến hôm nay, Dương Lệ cũng biết rõ hắn không phải thực lòng cầu hôn Shirley Dương, mà là nhắm vào tài sản của nhà họ Dương.

Nếu không, Byron đã biết về lời nguyền của gia tộc Dương, sao có thể cưới một người phụ nữ đoản mệnh.

Hơn nữa, lời nguyền này còn liên lụy đến con cháu đời sau.

Khương Hoa nhẹ nhàng mở hộp ngọc.

Trong hộp đặt một quả màu vàng kim, trông rất giống quả cam,

kích thước cũng tương tự.

Nhìn thấy quả này, sắc mặt Dương Lệ lập tức biến đổi, mang theo vẻ không thể tin nổi.

Đây là linh quả ư.

Mà Byron ở bên cạnh, thấy món quà chỉ là một quả trái cây, liền phá lên cười.

Ha ha, ai đến nhà tặng quà mà chỉ tặng một quả trái cây.

Ít nhất cũng phải mua một túi chứ.

Byron mở miệng chế giễu.

Hắn thực sự cảm thấy rất buồn cười.

Một quả trái cây mà cũng đóng gói trân trọng như vậy sao.

Có cần thiết không.

Chiếc hộp ngọc kia chắc cũng làm bằng nhựa thôi nhỉ.

Dù sao một quả trái cây thì đáng giá bao nhiêu tiền.

Cho dù là loại hoa quả đắt nhất trên đời này, hắn cũng không phải chưa từng ăn qua.

Thế nhưng, nghe thấy lời của Byron, Shirley Dương không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Đồ nhà quê.

Anh không biết thì đừng nói bừa được không.

Anh có biết đây là thứ gì không.

Nếu không biết thì về nhà hỏi người nhà anh đi, họ chắc sẽ biết đây là cái gì.

Dương Lệ ngược lại không cười, mà là vẻ mặt ngưng trọng nhìn

quả linh quả trên bàn.

Bà biết thứ này quý giá đến mức nào.

Nếu đặt trong buổi đấu giá, ít nhất cũng phải khởi điểm một tỷ.

Nhưng đó còn là ít.

Trên mảnh đất phồn hoa nhất hành tinh này, một quả linh quả có thể kéo dài tuổi thọ sẽ khiến vô số phú hào điên cuồng tranh giành.

Bà đứng dậy, mỉm cười nói: Byron, xin lỗi, ta đột nhiên nhớ ra còn có chút chuyện cần xử lý, cho nên rất xin lỗi không thể tiếp đãi cậu được nữa.

À đúng rồi, thay ta gửi lời hỏi thăm đến cha cậu nhé.

Đầu óc Byron toàn là dấu chấm hỏi, mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Đây là đang đuổi hắn đi sao.

Chương 166

Chỉ vì một quả trái cây.

Byron rời đi, tay ôm bức tượng thần, trên mặt đầy vẻ mờ mịt.

Đó là quả gì.

Tại sao vừa lấy ra, hắn đã bị đuổi đi rồi.

Chẳng lẽ quả đó còn đáng tiền hơn bức tượng thần Quỷ Động của hắn.

Không được, mình phải đi hỏi cha mới được.

Byron có chút không cam tâm, vội vàng đi về nhà mình.

Hắn thực sự không tin trên đời này lại có loại quả nào quý giá hơn bức tượng thần Quỷ Động của hắn.

Mà trong biệt thự nhà họ Dương, Dương Lệ ánh mắt sáng rực nhìn quả linh quả trên bàn, hơi thở có chút dồn dập.

Bà thân là chủ tịch Tập đoàn Dương thị, một nữ cường nhân với tài sản mấy chục tỷ, tự nhiên biết linh quả là gì.

Bà nhớ vào khoảng bảy, tám năm trước, tại thành phố Kim Sơn đã tổ chức một buổi đấu giá hoành tráng.

Trong buổi đấu giá đó, vật phẩm áp chót chính là một quả linh quả.

Lúc đó, quả linh quả này đã được bán với giá trên trời hơn 500 triệu đô la Mỹ.

Tương đương với hơn ba tỷ.

Dương Lệ nghiêm túc nói: Shirley, đây là một quả linh quả.

Đúng vậy ạ.

Shirley Dương gật đầu.

Dương Lệ vẫn có chút không tin, bà trân trọng cầm lên, đặt trong tay xem xét kỹ lưỡng.

Một lát sau, bà mới cuối cùng xác định.

Đây chính là một quả linh quả, bởi vì trên thân linh quả đều có một luồng khí tức đặc thù.

Dương Lệ đã từng được thấy một lần.

Sau khi xác định đây là linh quả, bà hít sâu một hơi rồi nghiêm túc nói: Khương Hoa, quả linh quả này cậu hãy mang về đi, nó quá quý giá, thứ này ta không thể nhận được.

Dì cứ nhận đi ạ, đây là một phần tâm ý của cháu.

Một bên, Shirley Dương ôm cánh tay Dương Lệ, cười nói: Mẹ, mẹ cứ nhận đi, chúng ta cũng không thiếu một quả linh quả này đâu.

Dương Lệ có chút muốn mắng cô một trận.

Con có biết quả linh quả này giá bao nhiêu tiền không.

Nhưng Dương Lệ nhanh chóng phản ứng lại.

Bà sững sờ một chút: Không thiếu một quả linh quả này.

Có ý gì.

Dương Lệ nghĩ đến một khả năng khiến bà không dám tin.

Chẳng lẽ. các con còn có rất nhiều linh quả này.

Shirley Dương gật đầu: Vâng, mẹ cứ nhận đi, con đã ăn mấy quả linh quả rồi.

Ăn mấy quả rồi.

Dương Lệ ngây người.

Hồi lâu sau mới phản ứng lại, trong lòng cảm xúc vô cùng phức tạp.

Bây giờ bà đã hoàn toàn chắc chắn, Khương Hoa tuyệt đối không phải nhắm vào tài sản nhà họ, bởi vì chỉ một quả linh quả này cũng đủ để hắn ăn sung mặc sướng cả đời.

Hơn nữa Shirley Dương còn nói mình đã ăn mấy quả, vậy cộng lại chẳng phải là hơn mười tỷ rồi sao.

Tổng tài sản của Tập đoàn Dương thị cũng chỉ có mấy chục tỷ mà thôi.

Con số này nghe có vẻ lớn, nhưng thực tế rất nhiều là tài sản cố định, vốn lưu động thực sự không nhiều.

Hơn nữa, linh quả còn là thứ có tiền cũng không mua được.

Biết bao nhiêu phú hào ở Quốc gia Đăng Tháp đang vung tiền mặt chỉ để mua một quả linh quả nhưng không có chỗ nào để mua.

Tiếp theo, Shirley Dương kể lại gần như toàn bộ những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này cho Dương Lệ nghe.

Sau khi Dương Lệ nghe xong, trên mặt lộ ra vẻ ngây ngẩn.

Shirley, con nói lời nguyền của gia tộc chúng ta đã được giải quyết triệt để rồi sao.

Vâng, mẹ không tin thì có thể xem sau vai con còn dấu ấn không.

Dương Lệ vén tay áo cô lên, phát hiện dấu ấn Quỷ Động quả nhiên đã biến mất.

Tốt quá rồi.

Đây thật sự là trời phù hộ cho dòng dõi nhà họ Dương chúng ta.

Dương Lệ kích động khóc nức nở.

Đợi bà hơi bình tĩnh lại, Khương Hoa mới bước ra nói: Dì ơi, bây giờ cháu sẽ giải trừ lời nguyền cho dì.

Khương Hoa, ta thay mặt cho các bậc tiền bối nhà họ Dương, cảm ơn cậu đã giúp chúng ta giải trừ lời nguyền Quỷ Động.

Sau này, bất cứ chuyện gì nhà họ Dương có thể làm được, nhất định sẽ cố gắng hết sức để giúp cậu.

Dương Lệ lau nước mắt, trịnh trọng nói.

Dì khách sáo quá rồi ạ.

Khương Hoa vội nói: Hơn nữa, bây giờ cháu và Shirley Dương đã ở bên nhau, cũng được coi là một thành viên của nhà họ Dương rồi.

Dì đừng nghĩ nhiều như vậy, cháu sẽ giải trừ lời nguyền cho dì trước.

Dương Lệ gật đầu, bà cũng muốn xem xem lời nguyền Quỷ Động đã làm khổ dòng dõi Bàn Sơn của họ hơn hai nghìn năm nay, rốt cuộc được giải trừ như thế nào.

Được, vậy ta cảm ơn cậu trước.

Ta cần làm gì không.

Không cần đâu ạ, dì cứ ngồi ở đây là được.

Ngay sau đó, Khương Hoa từ trong ngực lấy ra một hạt châu, đó chính là Mộc Trần Châu.

Hắn nhắm mắt lại, vận dụng thần hồn chi lực thúc đẩy Mộc Trần Châu, lập tức Mộc Trần Châu tỏa ra ánh sáng mông lung, sau đó một luồng sáng bắn về phía Dương Lệ.

Dương Lệ chỉ cảm thấy dấu ấn sau vai truyền đến cảm giác đau

nhói, nhưng trên mặt bà không có chút biến hóa nào, chút đau đớn này đối với bà không là gì cả.

Khoảng sáu bảy phút sau, cảm giác đau đớn biến mất.

Khương Hoa thở phào một hơi: Dì ơi, xong rồi ạ.

Lời nguyền Quỷ Động đã được giải trừ triệt để.

Dương Lệ lấy gương ra, nhìn sau vai mình, phát hiện dấu ấn hình con mắt quả nhiên đã biến mất.

Dương Lệ có chút thất thần.

Mục tiêu mà tổ tiên dòng dõi Bàn Sơn của họ theo đuổi hơn hai nghìn năm, bây giờ lại được giải quyết nhẹ nhàng như vậy sao.

Trong lòng Dương Lệ nhất thời cảm thấy có chút buồn bã.

Buổi tối, Khương Hoa lấy ra thịt yêu thú quý giá, làm một bữa thịnh soạn tại biệt thự nhà họ Dương.

Dương Lệ cũng đã nuốt Thổ Linh Quả.

Sau khi ăn linh quả, bà trẻ ra hơn mười tuổi.

Bà và Shirley Dương đứng cạnh nhau, người khác chỉ có thể nói họ là chị em.

Sau bữa cơm, Shirley Dương có chút ấp úng nói: Mẹ, con muốn báo cho mẹ một tin xấu.

Dương Lệ liếc nhìn cô một cái, bình tĩnh nói: Là chuyện cha con mất rồi phải không.

A.

Shirley Dương sững sờ, Sao mẹ biết.

Ta lại không phải kẻ ngốc, ông ấy đi lâu như vậy, nếu không chết thì đã sớm gửi tin tức về cho chúng ta rồi.

Sắc mặt Dương Lệ rất bình tĩnh, dường như đã sớm chấp nhận thực tế.

Cho nên cha con có chín mươi phần trăm khả năng đã qua đời.

Shirley Dương cẩn thận hỏi: Mẹ, mẹ không đau lòng sao.

Đau lòng.

Dương Lệ lắc đầu, Ta đã sớm đau lòng qua rồi, bây giờ đã nhìn thấu rồi.

Những ngày tháng tiếp theo, ta chỉ hy vọng con có thể sống vui vẻ, hạnh phúc, sống tốt cuộc đời của mình.

Sau đó con lại sinh cho ta một đứa cháu trai bụ bẫm, cuộc đời này của ta cũng mãn nguyện rồi.

Shirley Dương có chút đỏ mặt.

Mẹ, sao mẹ cũng bắt đầu giục chúng con sinh con rồi.

Chúng con còn chưa kết hôn mà.

Khương Hoa cũng có chút lúng túng.

Thảo luận những chuyện này trước mặt mẹ vợ tương lai quả thực có chút xấu hổ.

Ai nói không kết hôn thì không thể sinh con.

Dương Lệ cười như không cười nói.

Mẹ, con không thèm nói chuyện với mẹ nữa.

Dương Lệ tiếp tục nói: Có gì mà phải ngại, các con hiếm khi đến Quốc gia Đăng Tháp một lần, hay là bàn luôn ngày cưới đi, đến lúc đó ta cũng tiện sắp xếp.

Khương Hoa suy nghĩ một chút: Dì nói có lý ạ, con và Shirley Dương lúc nào kết hôn cũng được.

Về chuyện ngày cưới, ý của con là, đến lúc đó dì cùng chúng con về nước, sau đó cùng cha con thương lượng một chút rồi quyết định ngày cưới.

Dương Lệ suy nghĩ một chút rồi nói: Ừm, như vậy cũng được.

Sau khi mọi người bàn bạc xong, Dương Lệ nói: Khương Hoa, sau này con cũng không cần gọi ta là dì nữa, như vậy nghe xa cách quá, con cứ gọi thẳng là mẹ đi.

Vâng, mẹ.

Khương Hoa sảng khoái gọi.

Dương Lệ cười nói: Ừm, mấy ngày nay để mẹ xử lý xong công việc của tập đoàn, con và Shirley có thể đi dạo quanh thành phố Kim Sơn.

À đúng rồi, hai ngày nữa thành phố Kim Sơn có một buổi đấu giá, do một trong bốn nhà đấu giá lớn nhất thế giới, Sothebys, tổ chức.

Các con nếu có hứng thú thì có thể đi xem thử.

Vâng, chúng con biết rồi ạ.

Trong khi đó, tại biệt thự của gia tộc Karl, một trong bốn gia tộc hàng đầu của thành phố Kim Sơn, tài sản của họ đã vượt quá trăm tỷ.

Họ nắm giữ cổ phần trong các công ty lớn niêm yết trên thị trường.

Ba gia tộc lớn còn lại cũng tương tự.

Có thể nói, Tứ Đại Gia Tộc nắm giữ huyết mạch kinh tế của toàn bộ thành phố Kim Sơn.

Của cải của họ là thứ mà nhiều người cả đời cũng không thể tưởng tượng nổi.

Mà Byron chính là đệ tử dòng chính của gia tộc Karl.

Dĩ nhiên, dù là đệ tử dòng chính, nhưng hắn không phải là người duy nhất.

Chương 167

Gia tộc Karl tôn thờ triết lý người có năng lực thì được trọng dụng.

Chỉ người có năng lực mạnh nhất mới có tư cách nắm quyền cả gia tộc, đây cũng là nguyên nhân giúp gia tộc Karl hưng thịnh đến ngày nay.

Mà làm thế nào để phán định năng lực của một người mạnh hay yếu.

Nói đơn giản là xem hắn có con bài tẩy gì.

Gia tộc Karl có tổng cộng chín vị nguyên lão.

Nếu đệ tử dòng chính nào có thể nhận được sự ủng hộ của một trong các vị nguyên lão, thì vị nguyên lão đó chính là con bài tẩy của hắn.

Hoặc ai có thể từ hai bàn tay trắng tạo ra một công ty niêm yết lớn, thì công ty đó cũng là vốn liếng của hắn.

Byron tự nhiên cũng muốn trở thành người cầm lái của gia tộc Karl, cho nên hắn phải thể hiện tài năng của mình.

Tập đoàn Dương thị có giá trị mấy chục tỷ, nếu Byron có thể thâu tóm được Tập đoàn Dương thị, hắn sẽ có chín phần chắc chắn tranh được vị trí gia chủ kế nhiệm.

Do đó, đây mới là nguyên nhân Byron cầu hôn Shirley Dương.

Hôm nay, lúc Byron rời khỏi nhà họ Dương, thần sắc có chút hoảng hốt.

Trong lòng hắn có một nghi hoặc: Đó rốt cuộc là quả gì mà khiến

Dương Lệ trực tiếp đuổi hắn đi.

Nghĩ nửa ngày cũng không ra, hắn dứt khoát về thẳng gia tộc để hỏi cha mình, cũng là gia chủ đương nhiệm của gia tộc Karl, Freeman Karl.

Lúc Byron về đến nhà, Freeman đang xử lý văn kiện.

Thấy Byron bước vào, ông cười nói: Con trai yêu quý, xem sắc mặt của con, có vẻ chuyến đi này không được thuận lợi lắm nhỉ.

Đừng quá nản lòng, đây chỉ là một thất bại nhỏ trên đường đời của con thôi.

Muốn đoạt được Tập đoàn Dương thị không chỉ có con đường liên hôn.

Con chỉ cần nhớ kỹ, nếu muốn trở thành gia chủ gia tộc Karl, con phải thể hiện ra năng lực của mình.

Con muốn thông qua liên hôn để nhận được sự ủng hộ của Tập đoàn Dương thị, ta sẽ không cản trở, nhưng xin con hãy nhớ kỹ, Tập đoàn Dương thị chỉ là công cụ, liên hôn không phải là con đường duy nhất.

So với liên hôn, ta càng hy vọng con có thể thể hiện ra thực lực của mình, dùng thực lực để chinh phục các vị nguyên lão trong gia tộc, từ đó nhận được sự ủng hộ của họ.

Freeman nhìn ánh mắt mất hồn của Byron, liền nhíu mày.

Byron, lời ta nói, con có nghe hiểu không.

A.

Byron giật mình tỉnh lại, Cha, cha vừa nói gì vậy ạ.

Freeman bất đắc dĩ nói: Byron, ta có thể thấy con dường như bị đả kích, nhưng điều đó có hề gì.

Con trai yêu quý, dù có chuyện gì xảy ra cũng đừng quá nản lòng.

Freeman cầm một ly cà phê đã pha sẵn trên bàn, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Nói đi, hôm nay con gặp phải chuyện gì.

Byron do dự một chút: Cha, cha có biết một loại quả nào không ạ.

Quả.

Freeman nhíu mày nói: Quả gì.

Byron đem chuyện xảy ra hôm nay kể lại rõ ràng cho Freeman nghe.

Sau khi Freeman nghe xong, sắc mặt ông lập tức biến đổi, hơi thở có chút dồn dập.

Byron, con nói Dương Lệ nhìn thấy quả cây đó liền lập tức đuổi con ra ngoài.

Vâng, cha, có vấn đề gì không ạ.

Sắc mặt Freeman trở nên nghiêm túc.

Byron, con kể kỹ cho ta nghe, quả cây đó trông như thế nào.

Thấy vẻ mặt ngưng trọng của cha, Byron không khỏi có chút kinh ngạc.

Chẳng lẽ quả cây đó thật sự là thứ gì đó quý giá, đến mức cha cũng phải trịnh trọng hỏi han như vậy.

Cha, con thấy bạn trai của Shirley lấy ra một cái hộp ngọc, và quả cây đó được đặt trong hộp ngọc.

Hộp ngọc.

Ánh mắt Freeman lóe lên một tia sáng.

Byron, con nói tiếp đi, hình dạng của quả cây đó.

Vâng, quả đó hơi giống quả cam, màu vàng kim, hình bầu dục.

Freeman hơi nhíu mày, Lúc con thấy quả đó, có cảm thấy nó có gì đặc biệt không.

Byron cẩn thận nhớ lại.

Hình như. có một mùi hương đặc biệt.

Nghe đến đây, hơi thở của Freeman càng trở nên dồn dập.

Byron vội hỏi: Cha, cha biết đây là thứ gì không ạ.

Ừm.

Freeman vẻ mặt ngưng trọng nói: Loại quả này gọi là linh quả, điểm đặc biệt nhất của chúng là có thể kéo dài tuổi thọ.

Kéo dài tuổi thọ.

Nghe thấy hai chữ này, Byron lập tức thất thanh kêu lên.

Kéo dài tuổi thọ.

Hai chữ này chính là ước mơ cuối cùng của nhân loại.

Freeman tiếp tục nói: Khoảng bảy, tám năm trước, lúc con còn đang đi học, ta đã tham gia một buổi đấu giá.

Vật phẩm áp chót của buổi đấu giá đó chính là một quả linh quả.

Byron, con có biết, quả linh quả đó đã bán được bao nhiêu tiền không.

Bao nhiêu ạ.

Byron ngơ ngác nói.

Hơn năm trăm triệu đô la Mỹ.

Nghe thấy con số này, mặt Byron đã lộ vẻ kinh ngạc.

Hơn năm trăm triệu đô la Mỹ, đây là một con số cực kỳ khổng lồ.

Cho dù là gia tộc Karl của họ, muốn gom đủ số tiền đó cũng cần phải bán bớt tài sản mới có thể làm được.

Bây giờ một quả trái cây mà lại trị giá hơn năm trăm triệu đô la Mỹ.

Điều này thật không thể tin nổi.

Cha, nó thật sự quý giá như vậy sao.

Freeman hít sâu một hơi nói: Ta chỉ có thể nói với con, nếu quả linh quả này xuất hiện lại trên sàn đấu giá, ta nguyện ý dùng năm trăm triệu đô la Mỹ để đổi lấy một quả.

Byron lập tức im bặt.

Freeman trầm giọng nói: Byron, ngày mai con đi cùng ta đến nhà họ Dương một chuyến, ta sẽ cùng họ bàn bạc, dùng tiền mua lại quả linh quả đó.

A.

Byron ngây người.

Ai, ta chỉ hy vọng họ vẫn chưa ăn quả linh quả đó.

Freeman thở dài một hơi.

Ngày hôm sau.

Ngài Freeman, rất xin lỗi.

Dương Lệ mỉm cười nói: Bọn chúng đã ra ngoài chơi rồi, để các vị đi một chuyến công cốc, thật xin lỗi.

Nhìn cha con nhà Karl trước mặt, Dương Lệ trong lòng cũng không hề ngạc nhiên.

Bà đã biết từ lúc nhìn thấy linh quả rằng nó nhất định sẽ gây ra một trận sóng gió lớn ở thành phố Kim Sơn.

Quả nhiên, ngày hôm sau, Freeman đã dẫn Byron đến nhà họ Dương, muốn hỏi xem quả linh quả đó còn ở đó không.

Nhưng khi Freeman nhìn thấy dung mạo của Dương Lệ, ông đã hiểu tất cả.

Quả linh quả đó.

đã bị ăn rồi.

Freeman trong lòng vô cùng hối hận.

Tại sao hôm qua ông không đến sớm hơn.

Bây giờ linh quả đã bị ăn, ông có hối hận cũng vô ích.

Freeman nhìn khuôn mặt trẻ trung như thiếu nữ của Dương Lệ, trong lòng không khỏi gầm thét.

Tại sao bà lại ăn quả linh quả đó.

Người như bà không xứng đáng ăn nó biết không.

Linh quả chỉ có những người cao quý như chúng ta mới có tư cách hưởng dụng.

Thân là gia chủ của gia tộc Karl, một trong Tứ Đại Gia Tộc của thành phố Kim Sơn, Freeman vốn coi thường những người khác.

Trong mắt ông, ngoài Tứ Đại Gia Tộc ra, những người khác sinh ra đã kém một bậc.

Loại người này có tư cách gì ăn linh quả.

Mà Byron ở bên cạnh, sau khi nhìn thấy khuôn mặt của Dương Lệ, hắn hoàn toàn chết lặng.

Quả linh quả đó thật sự có thể kéo dài tuổi thọ.

Nếu nói cảm xúc của ai sâu sắc nhất, vậy chắc chắn là Byron.

Bởi vì hắn mới gặp Dương Lệ ngày hôm qua, bây giờ lại như biến

thành một người khác.

Byron trong lòng rất rõ, đây tuyệt đối không phải là công lao của mỹ phẩm, bởi vì mỹ phẩm tốt đến mấy cũng không thể đạt được hiệu quả này.

Chỉ có thực sự cải lão hoàn đồng mới có thể làm được.

Freeman dù trong lòng rất không cam tâm, nhưng ông thân là gia chủ gia tộc Karl, việc quản lý biểu cảm của mình vô cùng thành thục.

Vì linh quả đã bị ăn, vậy dù có trút giận lên Dương Lệ cũng vô ích.

Freeman liền muốn tìm ra nguồn gốc của linh quả này, tức là Khương Hoa và Shirley Dương.

Có thể họ còn quả thứ hai thì sao.

Do đó, Freeman liền đề nghị muốn gặp Khương Hoa một lần.

Tiếc là Khương Hoa sáng sớm đã cùng Shirley Dương ra ngoài dạo chơi, bây giờ ở đâu ngay cả Dương Lệ cũng không biết.

Ai, vậy thật đáng tiếc.

Freeman mỉm cười nói: Bà Dương, vậy chúng tôi xin cáo từ trước.

Dưới ánh mắt của Dương Lệ, hai người nhà Karl ngồi lên một chiếc xe hơi vội vàng rời đi.

Bốp.

Freeman sau khi lên xe, sắc mặt lập tức trầm xuống, sau đó tát một cái vào mặt Byron.

Chương 168

Byron mang theo vẻ không thể tin nhìn cha mình.

Cha tại sao lại đánh mình.

Mình đã làm gì sai sao.

Có biết tại sao ta đánh con không.

Freeman đã không còn bộ mặt bình tĩnh lúc trước.

Byron có chút uất ức nói: Cha, con đã làm gì sai ạ.

Con có biết không, quả linh quả đó đối với gia tộc Karl chúng ta đại biểu cho cái gì.

Freeman tức giận nói: Chỉ cần chúng ta có thể có được quả linh quả đó, Lão tổ của gia tộc Karl chúng ta có thể kéo dài mười năm tuổi thọ.

Chỉ cần ngài còn ngồi ở trên ghế đó, gia tộc Karl chúng ta sẽ vĩnh viễn không thể suy tàn.

Bây giờ tất cả đã không còn nữa.

Bây giờ quả linh quả đó đã bị người phụ nữ đáng chết kia ăn mất.

Nếu hôm qua con về nhà ngay lập tức, đem chuyện này nói cho ta biết, có lẽ chúng ta đã sớm đến nhà họ Dương, mua lại quả linh quả đó rồi.

Byron có chút uất ức nói: Cha, nhưng nhà họ Dương sẽ bán linh quả cho chúng ta sao.

Freeman lạnh lùng cười: Chỉ cần nhìn thấy quả linh quả này, nhà họ Dương đừng hòng giữ được nó.

Dựa vào thủ đoạn của Tứ Đại Gia Tộc chúng ta, có thừa cách để bà ta ngoan ngoãn giao linh quả ra.

Freeman thở dài một hơi, Ai, bây giờ tất cả đã muộn, nhưng chúng ta vẫn còn cơ hội.

Con lập tức phái người đi tìm Shirley Dương và bọn họ, sau đó báo ngay hành tung cho ta biết.

Vâng, thưa cha, con biết rồi.

Byron gật đầu, chợt hắn lại có chút nghi hoặc hỏi, Nhưng họ còn quả linh quả thứ hai sao ạ.

Freeman lắc đầu nói: Ta cũng không biết.

Chỉ có thể đánh cược một lần thôi.

Gia tộc Karl phái người đi tìm kiếm Khương Hoa và Shirley Dương khắp thành phố Kim Sơn.

Nhưng Khương Hoa là ai.

Hắn sao có thể dễ dàng bị tìm thấy.

Sau khi phát hiện có người theo dõi, Khương Hoa và Shirley Dương rất nhẹ nhàng đã cắt đuôi bọn họ.

Sau khi Khương Hoa có cảnh giác, gia tộc Karl muốn phát hiện tung tích của họ đã là chuyện không thể nào.

Hai người cứ như vậy dạo chơi trong thành phố Kim Sơn hai ngày.

Đến ngày thứ ba, buổi đấu giá của Sothebys bắt đầu.

Khương Hoa và Shirley Dương hai người đi vào trong nhà đấu giá.

Buổi đấu giá ở nước ngoài này có chút khác biệt so với buổi đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Buổi đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm chia làm phòng riêng và sảnh khách mời.

Tất cả khách mời đều phải qua sự xét duyệt của Tân Nguyệt Phạn Điếm mới có tư cách tiến vào.

Cho dù là người ngồi ở sảnh, tài sản không có trăm vạn cũng không có tư cách được mời vào.

Mà buổi đấu giá của Sothebys lại có cấu trúc hình tròn, ở giữa có một sân khấu, vật phẩm đấu giá được tiến hành ở trên đó.

Những người ngồi xung quanh không phải toàn bộ đều là phú hào, cũng có rất nhiều gia đình trung lưu bình thường.

Họ chỉ cần trả một ít tiền vé vào cửa là có thể vào quan sát buổi đấu giá thịnh soạn này.

Chỉ có những chỗ ngồi ở hàng đầu gần sân khấu nhất mới là những phú hào được mời đến.

Những người này chính là lực lượng chính của buổi đấu giá.

Mà Khương Hoa và Shirley Dương, với tư cách là đại diện của Tập đoàn Dương thị, tự nhiên có tư cách được mời vào đây.

Tài sản của Tập đoàn Dương thị mấy chục tỷ, dù là trong số rất nhiều phú hào cũng thuộc nhóm hàng đầu, chỉ đứng sau các thế lực đỉnh cao như Tứ Đại Gia Tộc.

Đi thôi, chỗ ngồi của chúng ta ở bên kia.

Khương Hoa cầm một tấm thiệp mời màu vàng, dẫn Shirley Dương đi đến chỗ ngồi phía trước.

Nhìn thấy Shirley Dương xuất hiện, ở hàng ghế đầu tiên, Byron của gia tộc Karl liếc mắt một cái đã nhận ra Shirley Dương và Khương Hoa.

Hắn vội vàng nói với Freeman: Cha, Shirley và bạn trai của cô ấy đã xuất hiện.

Ánh mắt Freeman lóe lên một tia sáng.

Byron, chúng ta lập tức đến nói chuyện với hắn.

A.

Bây giờ đi qua luôn sao ạ.

Byron sững sờ.

Ừm, Byron, trong lòng con phải hiểu, giá trị của một quả linh quả còn quý hơn tất cả các vật phẩm trong buổi đấu giá này.

Freeman nói với giọng điệu đầy ẩn ý.

Dưới sự chú ý của mọi người, Freeman dẫn Byron đi đến hàng ghế thứ hai, hơn nữa còn ngồi ngay bên cạnh Khương Hoa.

Thấy cảnh này, những người xung quanh đều sững sờ một chút.

Buổi đấu giá của Sothebys, việc sắp xếp chỗ ngồi tự nhiên cũng có thâm ý.

Hàng thứ nhất dành riêng cho các thế lực đỉnh cao như Tứ Đại Gia Tộc.

Hàng thứ hai là những doanh nghiệp, phú hào có tài sản mấy chục tỷ.

Một vị lão nhân râu tóc bạc trắng thấy cảnh này, không khỏi khẽ nhíu mày.

Freeman. hắn muốn làm gì.

Vị lão nhân này cũng là gia chủ của gia tộc Phỉ Lợi Mông, một trong Tứ Đại Gia Tộc.

Cách đó không xa, một người đàn ông trung niên cũng nhíu mày.

Hắn là gia chủ của gia tộc Bố La Đắc trong Tứ Đại Gia Tộc.

Mà gia tộc cuối cùng trong Tứ Đại Gia Tộc, gia tộc Bì Nhĩ Tốn, gia chủ là một người phụ nữ mặc váy đỏ.

Gia tộc Karl, gia tộc Phỉ Lợi Mông, gia tộc Bố La Đắc, gia tộc Bì Nhĩ Tốn.

Tứ Đại Gia Tộc của thành phố Kim Sơn đều đã có mặt đầy đủ.

Tự giới thiệu một chút, tôi là gia chủ gia tộc Karl, cậu có thể gọi tôi là Freeman.

Freeman mỉm cười tự giới thiệu.

À.

Khương Hoa không quan tâm nói: Có chuyện gì không.

Freeman cười cười, Chàng trai trẻ, tôi là cha của Byron.

Ồ.

Ông muốn đến hỏi tội sao.

Tự nhiên không phải, tôi đối với xung đột trước đây của các cậu cảm thấy vô cùng xin lỗi, đồng thời cũng hy vọng chúng ta có thể làm bạn.

Ông có chuyện gì thì nói thẳng đi.

Khương Hoa lười cùng hắn vòng vo.

Sắc mặt Freeman cứng lại, sau đó tiếp tục mỉm cười: Chàng trai trẻ, tôi nghe nói trên người cậu có linh quả, không biết có thể bán cho chúng tôi một quả không.

Ông muốn linh quả.

Đúng vậy.

Gia tộc Karl chúng tôi vô cùng có thành ý.

Freeman mỉm cười nói: Chỉ cần cậu có thể lấy ra linh quả, cứ việc ra giá.

Khương Hoa khẽ nhíu mày.

Hắn vốn định từ chối, nhưng trong lòng bỗng nảy ra một ý.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, thở dài nói: Ai, đáng tiếc, quả linh quả duy nhất đã bị tôi dùng làm sính lễ cưới Shirley rồi.

Chắc hẳn Byron đã kể chuyện này với ông rồi chứ.

Linh quả duy nhất.

Freeman trong lòng có chút không cam tâm hỏi.

Cậu thật sự không có quả linh quả nào khác sao.

À đúng rồi, cậu tên gì.

Khóe miệng Freeman giật một cái.

Freeman.

Ồ, Freeman.

Khương Hoa khẽ thở dài nói: Ông nếu biết sự tồn tại của linh quả, chắc hẳn cũng biết nó quý giá đến mức nào.

Tôi vì để thuận lợi cưới Shirley, đã phải trả một cái giá rất lớn mới đổi được một quả linh quả.

Freeman có chút không cam tâm, Thật sự không có quả thứ hai sao.

Ừm.

Khương Hoa hơi do dự một chút, hồi lâu mới gật đầu nói: Ừ, trên người tôi không có.

Freeman nhíu mày.

Hắn nhìn ra sự do dự trên mặt Khương Hoa.

Freeman trong lòng vui mừng, chẳng lẽ thật sự còn quả thứ hai.

Nghĩ đến đây, Freeman lập tức nói: Chàng trai trẻ, chỉ cần cậu bán linh quả cho tôi, tôi có thể trực tiếp trả cho cậu một trăm triệu đô la Mỹ.

Một trăm triệu đô la Mỹ.

Khương Hoa trong lòng có chút chế giễu.

Giá này để đuổi ăn mày à.

Chỉ có chút tiền này mà đòi mua được một quả linh quả.

Khương Hoa thở dài nói: Ngài Freeman, tôi đã nói với ngài rồi, thật sự không có quả linh quả thứ hai.

Trái tim Freeman trĩu nặng, có chút tức giận.

Ngươi coi ta là đứa trẻ ba tuổi sao.

Freeman nhìn quanh bốn phía.

Thấy rất nhiều người đều đang nhìn về phía này.

Lòng hắn có chút nóng nảy.

Nếu chuyện này bị người khác biết.

E rằng sẽ không thể giải quyết bằng một trăm triệu đô la Mỹ được nữa.

Chương 169

Hắn đè nén cơn giận trong lòng.

Hướng về phía Khương Hoa trầm giọng nói: Hai trăm triệu đô la Mỹ.

Tôi có thể trả hai trăm triệu đô la Mỹ, chỉ cần cậu giao linh quả cho tôi.

Hai trăm triệu đô la Mỹ này đủ để cậu cả đời ăn sung mặc sướng.

Khương Hoa vẻ mặt thành khẩn nói: Thật xin lỗi.

Đây quả thực là một con số hấp dẫn, tiếc là tôi thật sự không có linh quả.

Trái tim Freeman trĩu nặng.

Người trẻ tuổi, tầm mắt của cậu đừng nông cạn như thế.

Tôi có thể cho cậu biết, ở Thành phố Kim Sơn này, gia tộc Karl chúng tôi có cả vạn cách để khiến một người biến mất không dấu vết.

Khương Hoa hơi híp mắt lại, đôi con ngươi nhìn thẳng vào hắn nói: Ngài Freeman, ngài đang uy hiếp tôi sao.

Freeman nhìn thẳng vào mắt cậu, trầm giọng đáp: Người trẻ tuổi, rất xin lỗi nhưng gia tộc Karl chúng tôi nhất định phải có được một quả linh quả.

Khương Hoa bỗng nhiên bật cười.

Ngài Freeman, ngài nói không sai, tôi đúng là còn một quả thứ hai, nhưng mà quả linh quả này là để cho chính tôi dùng.

Sắc mặt Freeman lộ vẻ vui mừng.

Vậy thì tốt quá, chúng ta vẫn giữ giá cũ, hai trăm triệu đô la Mỹ, chỉ cần cậu lấy linh quả ra, tôi có thể lập tức chuyển khoản cho cậu.

Khương Hoa cười như không cười nói: Ngài Freeman, bản thân tôi lại không thiếu tiền, tại sao phải bán linh quả cho ngài chứ.

Freeman cảm thấy mình bị đùa giỡn, sắc mặt lập tức lạnh đi.

Người trẻ tuổi, tôi khuyên cậu nên giao linh quả ra, nếu không gia tộc Karl chúng tôi không đảm bảo cậu có thể an toàn rời khỏi Thành phố Kim Sơn đâu.

Khương Hoa cười nói: Ngài Freeman, vì ngài đã nói như vậy thì tôi chỉ có thể lấy linh quả ra thôi.

Sắc mặt Freeman lập tức vui mừng.

Nhưng mà.

Ngài Freeman, quả linh quả này tôi sẽ giao cho nhà đấu giá, tôi tin rằng nhà đấu giá Sothebys sẽ rất sẵn lòng nhận ủy thác của tôi.

Cái gì.

Sắc mặt Freeman lập tức biến đổi.

Giao cho nhà đấu giá Sothebys ư.

Đến lúc đó, cái giá mà họ phải trả sẽ không chỉ là hai trăm triệu đô la Mỹ nữa.

Freeman vội vàng nói: Người trẻ tuổi, cậu đừng vội hành động, có chuyện gì chúng ta ngồi xuống từ từ thương lượng.

Hắn cắn răng nói: Gia tộc Karl chúng tôi sẽ thêm năm mươi triệu đô la Mỹ nữa.

Hai trăm năm mươi triệu.

Như vậy được chưa.

Khương Hoa lắc đầu nói: Rất xin lỗi, tôi sẽ không tin một người đã uy hiếp đến an toàn tính mạng của mình, cho nên quả linh quả này, tôi sẽ giao cho nhà đấu giá Sothebys để họ tiến hành đấu giá.

Nói rồi, Khương Hoa từ trong ngực lấy ra một chiếc hộp ngọc.

Cậu đứng dậy, vẫy tay với nhân viên của nhà đấu giá Sothebys, ra hiệu cho họ lại đây.

Sắc mặt Freeman tái mét: Người trẻ tuổi, cậu thật sự muốn đối địch với gia tộc Karl chúng tôi sao.

Khương Hoa không thèm để ý đến hắn.

Thấy cậu đứng dậy giơ tay, nhân viên của nhà đấu giá Sothebys vội vàng đi tới.

Mà những người xung quanh cũng đều đổ dồn ánh mắt qua.

Ai nấy đều mang vẻ mặt hóng chuyện, thích thú nhìn cảnh này.

Ba vị gia chủ còn lại của Tứ Đại Gia Tộc càng lộ ra nụ cười chế nhạo.

Họ thấy Freeman ngồi cạnh người thanh niên kia, sau đó hai người dường như có mâu thuẫn gì đó, vẻ mặt Freeman trông rất tệ.

Mặc dù không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng thấy Freeman gặp khó, trong lòng mọi người đều có chút hứng thú.

Thưa ngài, ngài có chuyện gì không ạ.

Nhân viên của Sothebys vội vàng đi tới hỏi.

Ồ, tôi muốn hỏi một chút, các vị còn nhận ủy thác không.

Tôi muốn đem một món đồ ra đấu giá ở chỗ các vị.

Nhân viên kia ngẩn ra một chút, rồi mỉm cười nói: Rất xin lỗi, thưa ngài.

Nếu ngài có gì muốn ủy thác chúng tôi đấu giá, cần phải nộp đơn trước, sau đó qua khâu giám định của chúng tôi, chỉ những vật phẩm có giá trị nhất định mới có thể đưa lên phiên đấu giá.

Nhưng nếu ngài muốn đặt trong phiên đấu giá lần này thì vô cùng xin lỗi, đó là chuyện không thể nào.

Vật phẩm của ngài chỉ có thể đặt ở phiên đấu giá lần sau thôi.

Người nhân viên giải thích cặn kẽ quy trình ủy thác.

Khương Hoa mỉm cười lấy ra hộp ngọc trong tay.

Đây là cái gì.

Mọi người trong lòng đều có chút tò mò.

Freeman bên cạnh vẫn chưa từ bỏ ý định, ghé vào tai Khương Hoa nói nhỏ: Người trẻ tuổi, tôi có thể ra giá ba trăm triệu đô la Mỹ, đây đã là giới hạn của tôi rồi.

Cậu thật sự muốn đắc tội với một gia tộc khổng lồ sao.

Khương Hoa không hề để tâm.

Sau đó trực tiếp mở hộp ngọc ra, để lộ một quả trái cây bên trong.

Khương Hoa mỉm cười nói với nhân viên: Ồ.

Chẳng lẽ cái này cũng không được sao.

Mọi người sau khi thấy quả trái cây này, có người vẻ mặt mờ mịt.

Có người thì đầu tiên là sững sờ, rồi nhíu mày suy tư, cuối cùng lộ ra vẻ kinh hãi, không dám tin nhìn quả trái cây trong tay Khương Hoa.

Đây. chẳng lẽ là thứ trong truyền thuyết.

Các gia chủ của gia tộc Fremont, gia tộc Broad, gia tộc Pearson đều lộ vẻ mặt vô cùng kích động.

Bọn họ cuối cùng cũng hiểu tại sao sắc mặt Freeman lại khó coi

như vậy.

Hóa ra là không thỏa thuận được với người thanh niên kia, thế là người ta trực tiếp ném lên phiên đấu giá.

Ba vị gia chủ của các gia tộc khác đều bật cười.

Chuyện này thật sự quá tốt rồi.

Vốn dĩ linh quả này không có phần của họ.

Bây giờ được đưa lên phiên đấu giá, vậy thì mọi chuyện đã khác.

Đây là thứ gì vậy.

Những người xung quanh đều đổ dồn ánh mắt sang.

Linh quả, thứ này vẫn còn rất nhiều người không biết là gì, bao gồm cả một số phú hào có tài sản hàng triệu đô la.

Vẻ mặt họ đều lộ ra vẻ mờ mịt.

Đây không phải là một quả trái cây sao.

Nhưng nhìn ánh mắt của các thế lực hàng đầu, dường như đây là một món đồ gì đó ghê gớm lắm.

Ngay cả gia chủ gia tộc Karl, Freeman, cũng đang tranh giành quả này, rốt cuộc nó là thứ gì vậy.

Mà ánh mắt của những thế lực lớn hàng đầu kia thì lại tràn ngập sự nóng bỏng.

Linh quả.

Sau bảy tám năm, cuối cùng nó đã xuất hiện trở lại.

Rất nhiều người thuộc các thế lực lớn hàng đầu đều đang hối hận vì đã không mua được linh quả trong phiên đấu giá bảy, tám năm trước.

Thời đại bây giờ, linh quả ngày càng ít.

Hơn nữa là ăn một quả vơi đi một quả.

Rất nhiều thế lực hàng đầu đều đoán rằng, có lẽ môi trường của thế giới này đã không còn thích hợp để sinh ra linh quả nữa.

Sau này linh quả sẽ trở thành một huyền thoại, có thể sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Vậy mà không ngờ, tại phiên đấu giá này, lại xuất hiện một quả linh quả.

Nhất định phải có được nó.

Hơi thở của các gia chủ những thế lực lớn hàng đầu đều trở nên nặng nề.

Nhìn quả linh quả trong tay Khương Hoa, ánh mắt họ tràn đầy vẻ tham lam.

Chỉ có Freeman là sắc mặt cực kỳ khó coi.

Cả đời này, hắn chưa từng bị làm nhục như vậy.

Chết tiệt.

Thằng ranh da vàng chết tiệt.

Tao sẽ cho mày biết hậu quả của việc đắc tội với gia tộc Karl.

Freeman trong lòng nảy sinh một tia tàn nhẫn, hắn đã quyết định sau khi phiên đấu giá kết thúc, nhất định phải hành hạ Khương Hoa đến chết, khiến cậu phải hối hận vì đã đến thế giới này.

Mà nhân viên của nhà đấu giá Sothebys lại lộ vẻ mặt mờ mịt, đây là thứ gì vậy.

Tại sao mình chưa từng thấy qua.

Dù sao thì linh quả loại vật này cũng không phải là thứ mà một nhân vật nhỏ bé có thể biết được.

Cái này có thể đưa lên phiên đấu giá được không.

Khương Hoa khẽ cười nói.

Nhân viên lộ vẻ mặt khó xử.

Theo quy trình, cho dù là vật phẩm quý giá đến đâu cũng không thể đưa ngay lên phiên đấu giá.

Thông thường, quá trình đấu giá cần phải trải qua các thủ tục như nộp đơn, giám định, xếp lịch, đấu giá.

Cả một vòng thủ tục này ít nhất cũng phải mất hơn nửa tháng.

Nhưng nhìn thấy ánh mắt tham lam của những người xung quanh, người nhân viên lộ vẻ do dự, cuối cùng anh ta quyết định gọi cấp trên của mình ra để quyết định chuyện này.

Có thể.

Bỗng nhiên, một giọng nói từ xa vọng lại.

Giọng nói mang theo vẻ kích động và run rẩy.

Tất cả mọi người đều nhìn sang.

Chỉ thấy một ông lão da trắng ăn mặc chỉnh tề đang chạy về phía này.

Nhân viên của Sothebys lập tức sững sờ.

Đây không phải là tổng giám đốc chi nhánh Thành phố Kim Sơn của nhà đấu giá Sothebys sao.

Anh ta còn thấy cả cấp trên của mình đang chạy theo sau ông lão da trắng đó.

Rốt cuộc đây là thứ gì.

Ngay cả tổng giám đốc cũng bị kinh động.

Người nhân viên trong lòng chấn động.

Ông lão da trắng chạy đến trước mặt Khương Hoa, có chút thở hổn hển, sau khi lấy lại hơi, ông ta nở một nụ cười hòa ái với Khương Hoa, khẽ cười nói: Vị tiên sinh này, tôi là tổng giám đốc chi nhánh Thành phố Kim Sơn của nhà đấu giá Sothebys, ngài có thể gọi tôi là August.

Ngài lựa chọn chúng tôi là vinh hạnh của nhà đấu giá Sothebys, cho nên tôi quyết định sẽ đặt vật phẩm của ngài lên làm vật phẩm chốt hạ của phiên đấu giá lần này.

Hơn nữa, nhà đấu giá Sothebys chúng tôi sẽ không thu bất kỳ khoản phí thủ tục nào, toàn bộ số tiền đấu giá được sẽ được giao đầy đủ cho ngài.

Ngài thấy thế nào.

August hạ mình rất thấp.

Ông ta trong lòng vô cùng rõ sự quý giá của linh quả.

Nếu đặt ở nhà đấu giá Sothebys, đối với họ mà nói, không chỉ có thể nâng cao danh tiếng của mình, mà còn có thể tăng cường sức ảnh hưởng.

Một nhà đấu giá dựa vào chính là danh tiếng.

Chương 170

Nếu không có danh tiếng, vậy thì các phú hào ai sẽ tham gia phiên đấu giá của bạn.

Khương Hoa đầu tiên là kinh ngạc một chút, sau đó gật đầu tùy ý nói: Ừm, vậy thì cứ đấu giá ở chỗ các vị đi.

August lập tức kích động lên.

Thưa ngài, tôi đảm bảo ngài sẽ không hối hận về quyết định này.

Khương Hoa đưa hộp ngọc trong tay cho ông ta.

August cẩn thận đậy nắp hộp ngọc lại, sau đó vẫy tay ra xung quanh, lập tức có bảy tám vệ sĩ từ bên cạnh chạy tới.

August không hề nghi ngờ tính chân thực của linh quả.

Bởi vì trên người linh quả có một luồng khí tức đặc thù, đây là thứ không ai có thể bắt chước được, đó chính là phương pháp giám định tốt nhất.

Bên cạnh, các gia chủ của gia tộc Fremont, gia tộc Broad, gia tộc Pearson đều đang dùng nụ cười chế nhạo nhìn Freeman.

Ông lão râu bạc của gia tộc Fremont trào phúng nói: Yo, Freeman, sắc mặt ông trông không được tốt lắm nhỉ.

Lucas, không liên quan đến ông.

Freeman lạnh lùng liếc ông ta một cái.

Xì.

Lucas bật cười: Có người muốn ăn một mình, tiếc là Thượng Đế không cho phép.

Freeman hít sâu một hơi: Lucas, ông đừng đắc ý, quả linh quả này vẫn sẽ là của gia tộc Karl chúng tôi.

Ha ha.

Lucas nhún vai nói: Vậy thì khó nói lắm.

Freeman hừ một tiếng, không thèm để ý đến ông ta nữa.

Hắn quay đầu lại, lạnh lùng liếc nhìn Khương Hoa.

Khương Hoa và Shirley Dương ôm nhau ngồi cùng một chỗ, không hề để tâm đến ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của Freeman.

Từng vị khách mời tiến vào, lấp đầy toàn bộ hội trường đấu giá.

Nhìn quanh một vòng, toàn là người đông như kiến.

Và phiên đấu giá lần này, dưới sự chú ý của vạn người, đã chính thức kéo lên màn mở đầu.

Ông lão August, tổng giám đốc của nhà đấu giá Sothebys tại Thành phố Kim Sơn, vậy mà lại đích thân làm người điều khiển phiên đấu giá năm nay, mặc một bộ vest vừa vặn, bước lên sân khấu.

Hello, các vị, xin chào mọi người.

Phiên đấu giá do Sothebys chúng tôi tổ chức, phiên đấu giá năm nay sắp chính thức bắt đầu, để tôi đứng ra chủ trì.

Bây giờ tôi xin công bố quy trình của phiên đấu giá năm nay.

Phiên đấu giá năm nay được chia làm ba phần.

Lần lượt là đấu giá vật phẩm thông thường, đấu giá vật phẩm cao cấp, và cuối cùng là đấu giá vật phẩm chốt hạ.

Đấu giá vật phẩm thông thường, giá khởi điểm từ mười nghìn đô la Mỹ trở lên, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một nghìn đô la

Mỹ.

Đấu giá vật phẩm cao cấp, giá khởi điểm từ một triệu đô la Mỹ trở lên, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn mười nghìn đô la Mỹ.

Đấu giá vật phẩm chốt hạ, giá khởi điểm từ mười triệu đô la Mỹ trở lên, mỗi lần tăng giá không được ít hơn một trăm nghìn đô la Mỹ.

Các vị, phiên đấu giá năm nay sắp bắt đầu.

Mời mọi người hãy cùng chờ xem.

Bây giờ, chúng ta bắt đầu đấu giá.

Một cô gái tóc vàng mặc váy dài màu trắng, hai tay bưng một chiếc khay, đi lên sân khấu.

August cười nói: Vật phẩm này chính là Bản thảo Tập thơ của Cuthbert, ghi lại tập thơ của nhà thơ cổ đại Cuthbert, vô cùng có ý nghĩa kỷ niệm, vật phẩm này có giá khởi điểm năm mươi nghìn đô la Mỹ, bây giờ bắt đầu đấu giá.

Năm mươi lăm nghìn đô la Mỹ.

Sáu mươi nghìn đô la Mỹ.

Bảy mươi nghìn đô la Mỹ.

Trong một lúc, giá cả không ngừng tăng lên.

Vật phẩm đầu tiên này cũng quả thực rất có ý nghĩa kỷ niệm.

Có lẽ mấy chục năm sau, giá của nó sẽ tăng gấp mấy lần.

Rất nhiều người đều giơ bảng ra giá, trông vô cùng náo nhiệt.

Khương Hoa chỉ liếc nhìn một cái rồi không còn hứng thú nữa.

Loại vật này đối với cậu mà nói, hoàn toàn không có chút tác dụng nào.

Chỉ riêng một phần này đã tốn hơn hai tiếng đồng hồ.

Tiếp theo là vật phẩm thứ hai.

Vật phẩm này là một viên Xá Lợi của Phật Môn, là Xá Lợi Tử quý giá do thiền sư Tuệ Tịnh để lại từ một nghìn năm trăm năm trước.

Mời mọi người xem viên xá lợi này.

Chỉ thấy August vén tấm vải trên sân khấu lên, để lộ ra viên Xá Lợi Tử bên trong.

Điều khiến mọi người kinh ngạc là viên Xá Lợi này vô cùng tròn trịa, hơn nữa còn tỏa ra ánh kim quang nhàn nhạt.

Trong Phật Môn, Xá Lợi là kết quả tu hành cả một đời của cao tăng.

Chỉ có những Xá Lợi do các cao tăng để lại sau khi tọa hóa mới có thể được gọi là Xá Lợi Tử thật sự.

August nói: Viên Xá Lợi này có giá khởi điểm là một triệu đô la Mỹ.

Bây giờ bắt đầu đấu giá.

Mọi người đều im lặng một chút, rơi vào do dự.

Viên Xá Lợi này tỏa ra ánh kim quang nhàn nhạt, thực sự quá thần kỳ.

Có nên đấu giá không đây.

Một triệu hai trăm nghìn đô la Mỹ.

Một triệu năm trăm nghìn đô la Mỹ.

Hai triệu đô la Mỹ.

Ở một bên khác, Khương Hoa sau khi nhìn thấy viên Xá Lợi Tử này, trên mặt đã lộ ra vẻ hứng thú.

Trong mắt cậu lóe lên một tia sáng vàng.

Hoàng Kim Nhãn.

Xá Lợi của thiền sư Tuệ Tịnh: Phật bảo do thiền sư Tuệ Tịnh tọa hóa một nghìn năm trăm năm trước để lại, bên trong ẩn chứa Đạo Quả tu hành cả đời của thiền sư Tuệ Tịnh, sở hữu sức mạnh thần hồn tinh khiết khổng lồ, hấp thu nó có thể nhanh chóng đề cao tu vi thần hồn.

Nghe thấy câu này, trong mắt Khương Hoa bừng lên tinh quang.

Nhất định phải có được viên Xá Lợi này.

Con đường tu hành Thần Hồn gian nan hơn nhiều so với tu luyện Võ Đạo.

Nếu Khương Hoa muốn đột phá đến cảnh giới Thần Hồn tứ phẩm, nếu không có chút kỳ ngộ nào thì không thể nào đột phá trong thời gian ngắn được.

Mà viên Xá Lợi Tử này lại có thể giúp cậu nhanh chóng nâng cao tu vi Thần Hồn của mình.

Chỉ cần có được viên Xá Lợi Tử này, cậu có lòng tin trước khi đến Thanh Đồng thần thụ có thể nâng tu vi của mình lên cảnh giới Thần Hồn tứ phẩm.

Ba triệu hai trăm nghìn đô la Mỹ.

Lúc này, giá tại hiện trường đã lên tới hơn ba triệu đô la Mỹ.

Khương Hoa cũng giơ bảng của mình lên.

Bốn triệu đô la Mỹ.

Nghe thấy con số này, mọi người đều im lặng một chút.

Mức giá này đã đến giới hạn của họ.

Quan trọng nhất là, giá trị sưu tầm của viên xá lợi này còn kém xa đồng xu Florence kia.

Bốn triệu một trăm nghìn đô la Mỹ.

Khương Hoa nhướng mày: Bốn triệu năm trăm nghìn.

Bốn triệu năm trăm nghìn.

Đến con số này, rất nhiều người đã lắc đầu.

Viên Xá Lợi Tử của thiền sư Tuệ Tịnh này mặc dù đúng là rất đáng tiền, nhưng cũng không đáng nhiều tiền như vậy.

Cuối cùng, Xá Lợi Tử đã bị Khương Hoa mua được.

Phiên đấu giá vẫn tiếp tục.

Bây giờ mời quý vị đến với vật phẩm đấu giá thứ ba của chúng ta.

Đây là một bức tranh sơn dầu, tên là Tai Nạn Xe Hơi Bạc.

Nghe thấy cái tên này, đa số mọi người đều đang suy nghĩ.

Một số người thì trong lòng khẽ động.

Tai Nạn Xe Hơi Bạc ư.

Tác phẩm của Andy Warhol à.

Bức tranh này ngược lại rất đáng tiền, rất có giá trị sưu tầm.

August cười nói: Bức tranh sơn dầu này mô tả cảnh một chiếc xe hơi sau khi va chạm bốc cháy, người bị thương với cơ thể méo mó bò ra từ xác xe.

Warhol trong bức tranh một mặt thể hiện sự t·ử v·ong, mặt khác lại thể hiện thế giới sau khi c·hết, có thể nói là một bức danh họa vô cùng có giá trị nghệ thuật.

Bức Tai Nạn Xe Hơi Bạc này có giá khởi điểm là ba triệu đô la Mỹ.

Bây giờ phiên đấu giá chính thức bắt đầu.

Bốn triệu đô la Mỹ.

Bốn triệu rưỡi đô la Mỹ.

Năm triệu đô la Mỹ.

August vừa dứt lời, giọng nói nhiệt tình của đám đông liền lập tức vang lên.

Giá của bức Tai Nạn Xe Hơi Bạc này cũng nhanh chóng được mọi người đẩy lên trên mười triệu đô la Mỹ.

Nhưng đối với những bức danh họa trả thuế thông minh này, Khương Hoa nhìn kỹ bức tranh trên sân khấu.

Xin thứ lỗi cho cậu nói thẳng.

Nhìn không hiểu.

Khương Hoa bĩu môi: Mấy người nước Đăng Tháp này chỉ biết kể chuyện, bán cảm xúc, sao tôi chẳng thấy chút nghệ thuật nào cả.

Shirley Dương che miệng cười: Người ta đây là tranh nghệ thuật, anh đương nhiên không hiểu.

Rất nhanh, phiên đấu giá đã dần đến hồi kết.

August uống một ngụm nước, tiếp tục nói: Tiếp theo là vật phẩm đấu giá cuối cùng của chúng ta, đến từ quốc gia phương Đông cổ kính, Ngọc Tông văn mặt thú Lương Chử thời nhà Hán.

Ngọc Tông văn mặt thú Lương Chử này có giá khởi điểm là hai triệu.

Bây giờ bắt đầu đấu giá.

Một chiếc Ngọc Tông được đặt trên sân khấu, toàn thân hiện lên màu ngọc, phía trên được khắc những đường vân mặt thú tinh xảo, mang một vẻ đẹp đặc thù.

Khương Hoa theo thói quen liếc nhìn gian hàng.

Hoàng Kim Nhãn.

Ngọc Tông văn mặt thú Lương Chử: Báu vật thời Tây Hán, là vật bồi táng của Hán Vũ Đế, có giá trị tương đối lớn, hơn nữa lăng mộ Hán Vũ Đế nằm trên Long Mạch, Ngọc Tông này ẩn chứa một tia tinh hoa Long Khí.

Long Khí.

Khương Hoa có chút hứng thú.

Hai triệu rưỡi đô la Mỹ.

Ba triệu.

Bốn triệu.

Năm triệu.

Khương Hoa:.

Ặc.

Thôi được rồi.

Không phải chỉ là một món báu vật ẩn chứa long khí sao.

Giá cao như vậy, thật sự không đáng.

Khương Hoa lắc đầu, trực tiếp từ bỏ đấu giá.

Nếu mua được với giá khoảng năm triệu thì cũng không tệ, nhưng bây giờ xem ra ít nhất phải tám triệu mới bắt đầu.

Cuối cùng, pho Ngọc Tông văn mặt thú Lương Chử này đã được một người mua lại với giá 9,2 triệu đô la Mỹ.

August nở một nụ cười trên mặt.

Phiên đấu giá hôm nay thành công ngoài mong đợi.

Ngay cả một viên Xá Lợi Tử không thể nào đáng tiền như vậy cũng được người ta đẩy lên hơn hai mươi triệu.

August cảm thấy, đây đều là công lao của mình, nếu không phải mình đích thân lên chủ trì đấu giá, liệu có được giá cao như vậy không, cũng chưa chắc.

Tốt rồi, phiên đấu giá vật phẩm cao cấp hôm nay đến đây là kết thúc.

Ngày mai chúng ta sẽ tiến hành đấu giá vật phẩm chốt hạ.

Mọi người hãy cùng chờ đợi.

Ngày hôm sau, trước cửa nhà đấu giá Sothebys xe cộ tấp nập.

Chương 171

Khắp nơi đều là đủ loại xe sang trọng, những chiếc xe mà người bình thường phấn đấu cả đời cũng không mua nổi.

Rất nhiều thế lực lớn của nước Đăng Tháp đều đã chạy đến trong đêm.

Người của Tứ Đại Gia Tộc vẻ mặt đều trở nên nghiêm túc.

Đối với quả linh quả kia, bọn họ chắc chắn phải có được.

Khương Hoa và Shirley Dương tay trong tay đi vào hội trường đấu giá.

Ngài Khương, cô Dương, mời vào trong.

Ở cửa đã có người chờ sẵn.

Ngài Khương, ngài có cần phải tiến hành xác thực tài sản nữa không ạ.

Hạn mức đấu giá hiện tại của ngài là năm trăm triệu đô la Mỹ, nếu muốn có hạn mức cao hơn, chỉ có thể tiến hành xác thực tài sản lại.

Người phục vụ tươi cười hỏi.

Không cần.

Khương Hoa lắc đầu.

Cậu đến tham gia đấu giá, muốn mua thứ gì cũng là quyết định tạm thời, chỉ có những thứ hữu dụng với cậu, cậu mới mua.

Hạn mức năm trăm triệu đô la Mỹ đã đủ rồi, trừ khi lại gặp phải những thứ như lệnh bài giơ lên.

Vâng, hai vị mời vào trong.

Nụ cười của người phục vụ không đổi, cúi người mời hai người vào.

Ở bên cạnh cửa, có một số văn phòng kín, khách hàng của phiên đấu giá sẽ tiến hành xác thực tài sản ở bên trong, sẽ có người chuyên môn đến xác nhận.

Hôm nay là đấu giá vật phẩm chốt hạ, người đến xác thực tài sản đã ít đi rất nhiều.

Dù sao thì vật phẩm chốt hạ, rất nhiều người căn bản không mua nổi.

Họ chỉ đến đây xem náo nhiệt.

Chỉ có những thế lực lớn hàng đầu kia vẫn đang khẩn trương tiến hành xác thực tài sản.

Công việc xác thực tài sản này cần phải xuất trình chứng minh tài sản, ví dụ như chứng minh tài chính ngân hàng, tài sản đất đai, cổ phần công ty, v. v.

Sau đó lại được nhân viên của nhà đấu giá Sothebys xác nhận, nhà đấu giá sẽ cấp cho hạn mức tương ứng.

Khương Hoa liếc nhìn một cái, rồi cùng Shirley Dương đi về chỗ ngồi.

Cậu nhìn quanh một vòng, phát hiện người ngồi ở hàng ghế trước dường như đông hơn một chút, hơn nữa có rất nhiều gương mặt xa lạ.

Xem ra những người này là chuyên môn chạy đến tham gia đấu giá linh quả.

Mà Tứ Đại Gia Tộc, bốn vị gia chủ của những thế lực lớn hàng đầu đã ngồi vào chỗ của mình, vẻ mặt nghiêm túc chờ đợi phiên đấu

giá bắt đầu.

Hôm nay đối với họ mà nói, không phải là một tin tốt, bởi vì ngày càng nhiều thế lực lớn từ khắp nơi trên thế giới đổ về.

Rất nhanh, August bước lên gian hàng.

Ông ta ho khan một tiếng, rồi cao giọng nói: Chào mừng các vị đến tham gia phiên đấu giá của Sothebys chúng tôi, hôm nay sẽ tổ chức phiên đấu giá vật phẩm chốt hạ rất được mong đợi.

Chắc hẳn các vị đã có chút không đợi được nữa rồi.

Vậy tôi cũng không nói nhiều nữa.

Phiên đấu giá đến phần thứ ba.

Đấu giá vật phẩm chốt hạ chính thức bắt đầu.

Tiếp theo đây, mời quý vị đến với vật phẩm chốt hạ đầu tiên của chúng ta.

Khóe miệng August mang theo một nụ cười.

Một mỹ nữ mặc váy trắng bưng một chiếc khay, phía trên phủ một tấm vải đỏ, đặt vật phẩm chốt hạ đầu tiên lên bục trưng bày.

Tất cả mọi người đều đang chú ý.

Không biết vật phẩm chốt hạ đầu tiên này là gì nhỉ.

Tôi đã bắt đầu mong đợi rồi.

Hy vọng có thể có một khởi đầu tốt đẹp.

August cười cười.

Vật phẩm đầu tiên này, tôi biết rất nhiều người đã không quản ngại đường xa từ khắp nơi trên thế giới đến tham gia phiên đấu giá, hẳn là vì nó.

Nghe thấy câu này, trong mắt những nhân viên của các thế lực lớn

lóe lên một tia sáng vàng.

Chẳng lẽ vật phẩm chốt hạ đầu tiên chính là linh quả trong truyền thuyết.

August một tay vén tấm vải đỏ lên, để lộ một chiếc hộp ngọc, trên đó còn có những đường điêu khắc tuyệt đẹp.

Đây chính là linh quả mà Khương Hoa đã giao cho ông ta hôm trước.

Khương Hoa cũng không khỏi kinh ngạc.

Không ngờ nhà đấu giá Sothebys lại lấy linh quả ra làm vật phẩm chốt hạ đầu tiên.

Theo lẽ thường, thứ này phải được để ở cuối cùng.

Nhưng Khương Hoa rất nhanh đã nghĩ thông.

Nếu nhà đấu giá Sothebys đặt linh quả ở cuối cùng, những vật phẩm chốt hạ phía trước, mọi người đều muốn giữ tiền để đấu giá linh quả, ai còn có tâm trí đi tranh giành chứ.

Mà đặt linh quả lên làm vật phẩm chốt hạ đầu tiên, có thể khiến mọi người yên tâm cạnh tranh.

Sau khi đấu giá linh quả kết thúc, những phú hào không có được linh quả, trên người họ vẫn còn một lượng lớn tiền mặt, liền có thể không chút băn khoăn mà cạnh tranh các vật phẩm chốt hạ khác.

Không thể không nói, nhà đấu giá Sothebys quả thật rất biết kinh doanh.

August mặt tươi cười, nhẹ nhàng mở hộp ngọc ra.

Đám đông đều tập trung nhìn lại.

Chỉ thấy trong hộp ngọc, yên tĩnh nằm một quả trái cây.

Rất nhiều người nhắm mắt lại cảm nhận, một lúc lâu sau mới mở mắt ra.

Đến giờ phút này, họ cuối cùng cũng có thể xác định.

Đây quả thật là một quả linh quả.

Trên người linh quả có một luồng khí tức đặc thù.

Phàm là người đã từng cảm nhận qua loại khí tức này, chỉ cần một cái là có thể nhận ra.

Thật sự là linh quả.

Nhất định phải lấy được.

Viên linh quả này đối với chúng tôi vô cùng quan trọng.

Rất nhiều người mắt đều lộ ra tinh quang.

August cười nói: Về lai lịch của nó, tôi sẽ không giới thiệu, chắc hẳn mọi người đều biết đây là vật gì.

Không nói nhiều lời thừa.

Vật phẩm chốt hạ này có giá khởi điểm là 30 triệu đô la Mỹ, mỗi lần tăng giá không được ít hơn 1 triệu đô la Mỹ.

Bây giờ, cuộc cạnh tranh chính thức bắt đầu.

August vừa dứt lời, lập tức đã có người giơ lên bảng hiệu. 40 triệu. 50 triệu. 80 triệu.

Giá của linh quả tăng vọt lên.

Mà những người xem đấu giá xung quanh thì có chút bực mình.

Ít nhất cũng giới thiệu một chút chứ.

Chúng tôi thật sự không biết đây là cái gì.

Không phải chỉ là một quả trái cây sao.

Trông cũng không khác gì quả cam.

Nhưng bây giờ giá cả đã lên tới 100 triệu đô la Mỹ.

Hít Rất nhiều người hít một hơi khí lạnh.

Rốt cuộc đây là thứ gì vậy.

Các người thấy chưa, tôi nói đâu có sai.

Đây quả thật là một quả trái cây, nó rốt cuộc là linh đan diệu dược gì mà khiến nhiều người điên cuồng vì nó như vậy.

Quá kinh khủng.

Giá của nó đã lên tới 200 triệu đô la Mỹ rồi.

Hít, toàn bộ gia sản của tôi cũng không nhiều như thế.

Đây là quả của Thượng Đế sao.

August không hề nói đây là vật gì, khiến rất nhiều người trong lòng rất khó chịu.

Thực ra August cũng hết cách, linh quả thứ này, thật sự không có cách nào giải thích với người bình thường.

Sự tồn tại của nó đã vượt ra ngoài phạm vi khoa học.

Trước đây cũng không phải không có người muốn phân tích thành phần của linh quả.

Tiếc là người ta phát hiện, trên người linh quả có một loại năng lượng kỳ dị, luồng năng lượng này mới là mấu chốt giúp linh quả có thể kéo dài tuổi thọ.

Thành phần của nó thì không có gì lạ.

Dùng phương pháp khoa học phân tích, phát hiện linh quả gần như giống hệt các loại trái cây thông thường. 245 triệu. 250 triệu.

Mọi người đều như phát điên.

Giá của linh quả đang tăng lên chóng mặt.

Thấy cảnh này, trên mặt Khương Hoa cũng lộ ra một nụ cười.

Quả linh quả này bán được càng nhiều tiền thì đối với cậu càng tốt.

Shirley Dương ở bên cạnh hỏi: Anh đoán xem giá cuối cùng của quả linh quả này có thể lên tới bao nhiêu.

Khương Hoa do dự một lát rồi nói: Anh đoán chừng khoảng 500 triệu đô la Mỹ.

Linh quả sở dĩ quý giá, vẫn là phải xem nó dùng cho ai.

Những đại gia tộc hàng đầu đó đều tranh mua linh quả để cho lão tổ siêu năng giả của mình dùng.

Chỉ cần lão tổ siêu năng giả không chết, thì gia tộc của họ có thể tiếp tục hưng thịnh.

Hơn nữa số lượng linh quả bây giờ ngày càng ít, đây cũng là một nguyên nhân vô cùng quan trọng.

Nếu là người bình thường, sao nỡ bỏ ra nhiều tiền như vậy để đổi lấy vài năm tuổi thọ. 500 triệu đô la Mỹ theo tỷ giá hiện tại, đó chính là hơn ba tỷ rồi. 300 triệu.

Trong gia tộc Karl, Freeman nhìn chằm chằm vào quả linh quả trên bục.

Trong mắt hắn đã đầy tơ máu.

Rõ ràng giờ phút này, nội tâm hắn cực kỳ căng thẳng.

Chương 172

Tại sao hắn lại muốn có được quả linh quả này đến vậy.

Thực ra nguyên nhân cũng rất đơn giản.

Lão tổ siêu năng giả của gia tộc Karl đã rất già rồi, so với ba đại gia tộc còn lại, lão tổ của gia tộc Karl là người lớn tuổi nhất.

Mà việc sinh ra một siêu năng giả lại cực kỳ hà khắc, gia tộc Karl đến nay vẫn chưa bồi dưỡng ra được một người nào. 400 triệu. 500 triệu.

Tuy nhiên, các gia tộc khác cũng không thể để hắn toại nguyện, tiếp tục tăng giá.

Chết tiệt.

Freeman tức đến nghiến răng nghiến lợi, cuối cùng cũng chỉ có thể tiếp tục tăng giá.

Cuối cùng, quả linh quả này được Freeman mua lại với giá 1,5 tỷ đô la Mỹ.

Vào khoảnh khắc trả tiền, vị tộc trưởng của gia tộc Karl này cũng không biết nên cười hay nên khóc nữa.

Tiếp theo, mời quý vị đến với vật phẩm chốt hạ thứ ba của chúng ta.

Đây là một pho tượng thần phương Tây có từ hơn hai nghìn năm trước, là tượng thần Chiến tranh Ares trong thần thoại phương Tây, sau khi chúng tôi giám định, đây là vật phẩm thời Hy Lạp cổ đại.

Pho tượng thần Ares này có giá khởi điểm là 20 triệu đô la Mỹ.

Mỗi lần tăng giá không được ít hơn 1 triệu.

Bây giờ, cuộc cạnh tranh chính thức bắt đầu.

Một pho tượng đá cầm trong tay trường thương đồng xuất hiện trước mắt mọi người.

Tượng toát lên vẻ oai hùng, đầu đội mũ trụ có lông vũ, cánh tay đeo giáp da, tay cầm trường thương đồng đầy uy hiếp, cưỡi trên một con chiến mã, biểu cảm trên mặt sinh động như thật.

Thật sự là thần Chiến tranh Ares.

Đây vậy mà là vật phẩm từ hai nghìn năm trước của Hy Lạp cổ đại.

Vậy thì vô cùng có ý nghĩa sưu tầm rồi. 25 triệu. 28 triệu.

Đám đông nhiệt tình bắt đầu cạnh tranh.

Khương Hoa mang theo một tia tò mò, trong mắt lóe lên một tia sáng vàng.

Hoàng Kim Nhãn.

Điều khiến cậu bất ngờ là, Hoàng Kim Nhãn vậy mà không hiển thị thông tin.

Khương Hoa lập tức sững sờ.

Nói như vậy, vật phẩm không hiển thị thông tin, hoặc là không phải đồ cổ, chỉ là một số vật phẩm bình thường, hoặc là vật phẩm đặc biệt, ví dụ như thần khí các loại.

Mà pho tượng thần này nếu là vật phẩm thời Hy Lạp cổ đại, thì nhất định không phải là vật phẩm bình thường.

Nghĩ đến đây, trong lòng Khương Hoa chấn động.

Chẳng lẽ pho tượng thần Chiến tranh Ares này, còn có vấn đề gì sao.

Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên bên tai Khương Hoa.

Nhóc Khương, ta khuyên cậu nên mua pho tượng này, nó có lợi ích rất lớn cho việc tu luyện sau này của cậu.

Đây là giọng của Thanh Lão vang lên trong đầu.

Khương Hoa đầu tiên là sững sờ, sau đó vội vàng hỏi: Tiền bối, pho tượng thần này có vấn đề gì sao.

Ừm.

Nói thế nào nhỉ.

Ta bây giờ còn chưa tiện giải thích với cậu, đợi cậu đến cảnh giới lục phẩm tự nhiên sẽ biết, pho tượng thần này ẩn chứa một số vật đặc thù, có thể giúp cậu ở cảnh giới lục phẩm nhanh chóng tăng cao thực lực.

Thanh Lão do dự một chút rồi nói.

Vật đặc thù sao.

Khương Hoa gật đầu nói: Tiền bối, vậy tôi sẽ mua nó. 59 triệu. 62 triệu.

Sau đó Khương Hoa cũng giơ tay lên. 70 triệu.

Shirley Dương lập tức sững sờ.

Không phải anh không tranh đồ phương Tây sao.

Khương Hoa nhỏ giọng nói bên tai cô: Trong pho tượng thần này có thứ gì đó, đối với việc tu luyện của anh có trợ giúp rất lớn.

Shirley Dương không hề nghi ngờ, lập tức gật đầu: Ừm, vậy thì đúng là phải mua.

Mà ở phía trước, Tứ Đại Gia Tộc đang ngồi.

Nhìn thấy Khương Hoa có hứng thú với pho tượng thần này, họ

cũng lộ ra vẻ bất ngờ.

Nhất là Freeman, mặc dù hắn đã có được viên linh quả, nhưng trong lòng vẫn đang chửi rủa Khương Hoa.

Nếu không phải vì thằng ranh da vàng này, hắn nhiều lắm chỉ mất 300 triệu đô la Mỹ là mua được.

Bây giờ lại gấp gần năm lần.

Nhiều tiền như vậy khiến Freeman đau lòng đến không thở nổi.

Bây giờ thấy Khương Hoa có hứng thú với pho tượng thần này, trong lòng hắn có chút ý định muốn tham gia cạnh tranh, đẩy giá lên, chọc tức thằng nhóc này một phen cũng tốt.

Tiếc là tiền của hắn đều đã dồn vào quả linh quả rồi, bây giờ Freeman căn bản không có tiền tham gia đấu giá.

Mà ba vị gia chủ của các gia tộc khác, sau khi thấy Khương Hoa cạnh tranh, đều lộ ra vẻ hứng thú.

Trong lòng họ đều biết, viên linh quả kia là do Khương Hoa lấy ra, có thể trở thành gia chủ của Tứ Đại Gia Tộc, đương nhiên không phải kẻ ngốc.

Mọi người đều đoán rằng, Khương Hoa có thể là một siêu năng giả.

Nếu không người bình thường làm sao có thể lấy ra linh quả được.

Chỉ có Freeman là cho Byron điều tra qua về cậu, nhưng trong lòng Freeman vẫn không loại trừ khả năng cậu là siêu năng giả.

Nếu cậu thật sự là siêu năng giả, vậy thì thứ mà cậu coi trọng, rất có thể không phải là đồ vật bình thường.

Nghĩ đến đây, mấy vị gia chủ của Tứ Đại Gia Tộc cũng bắt đầu

cẩn thận quan sát pho tượng thần Chiến tranh Ares ở trên.

Nhưng họ không có bất kỳ phát hiện nào.

Lucas do dự một chút, hắn cũng giơ lên bảng hiệu. 75 triệu.

Emma cười cười: 80 triệu.

Nicole khẽ nhíu mày, cũng giơ bảng của mình lên. 85 triệu.

Lần này đến lượt Freeman ngây người.

Mấy người này định làm gì.

Ba gia tộc cùng nhau tham gia cạnh tranh pho tượng thần Chiến tranh Ares.

Có nghiêm túc không vậy.

Khương Hoa nhướng mày, xem ra mình đã bị nhắm vào rồi. 100 triệu.

Khương Hoa chẳng thèm để ý, dù sao thì hắn nhiều tiền mà.

Một quả linh quả đã bán được 1,5 tỷ đô la Mỹ.

Hắn thấy pho tượng Thần C·hiến t·ranh Ares này còn quý giá hơn quả linh quả kia nhiều. 100 triệu đô la Mỹ.

Con số này khiến tất cả mọi người không khỏi kinh ngạc.

Pho tượng thần này cũng không phải là thứ gì nổi tiếng.

Có thể đạt tới 100 triệu đô la Mỹ, tuyệt đối là một cái giá trên trời.

Chẳng lẽ. pho tượng Thần C·hiến t·ranh này cũng có bí mật gì đó.

Rất nhiều người bắt đầu suy ngẫm trong lòng.

Lucas, Nickel và Elma sau khi nghe thấy mức giá này, trong lòng cũng không khỏi kinh ngạc.

Bọn họ quay đầu liếc nhìn Khương Hoa một cái.

Khương Hoa còn nở một nụ cười với họ.

Nhìn thấy biểu cảm này, trong lòng ba người hơi lạnh đi.

Thằng nhóc này không phải là cố ý gài chúng ta đấy chứ.

Giống như lần trước Bái Luân bị lừa.

Bỏ ra 25 triệu để mua một viên Xá Lợi Tử.

Vượt giá đến tận hai mươi triệu.

Đến bây giờ vẫn còn bị người khác chê cười.

Mà bây giờ đã là 100 triệu đô la Mỹ.

Mỗi lần nâng giá đều sẽ tổn thất mấy trăm đến cả nghìn vạn.

Thôi.

Thôi vậy.

Ba người lần lượt lắc đầu.

Họ quyết định từ bỏ việc đấu giá pho tượng Thần C·hiến t·ranh Ares này.

Chủ yếu là vì họ thực sự không chắc chắn về công dụng thật sự của pho tượng.

Theo họ thấy, pho tượng này rõ ràng không thể nào đáng giá nhiều tiền như vậy.

Chương 173

100 triệu đô la Mỹ.

Còn ai trả giá cao hơn không.

Ogt đứng trên sân khấu hô lớn. 100 triệu đô la Mỹ, lần thứ nhất. 100 triệu đô la Mỹ, lần thứ hai.

Chúc mừng ngài đã đấu giá thành công pho tượng Thần C·hiến t·ranh Ares.

Khương Hoa lộ vẻ bất ngờ, cứ tưởng những người khác sẽ cạnh tranh với hắn chứ.

Tiếp theo, vật phẩm áp chót thứ tư được đưa ra.

Đó là một viên kim cương hồng pha lê cực phẩm.

Trên sân khấu lấp lánh rực rỡ, khiến mọi người lóa mắt.

Viên kim cương hồng pha lê này to cỡ trứng bồ câu, rất nhiều phụ nữ có mặt tại đó khi nhìn thấy viên kim cương này liền không thể rời bước.

Khương Hoa chỉ liếc nhìn một cái rồi không còn hứng thú nữa.

Tiếp theo, là vật phẩm đấu giá cuối cùng.

Ogt vỗ tay, vật phẩm cuối cùng cũng được đưa lên bục.

Nó vô cùng đặc biệt, sau khi giám định bằng carbon 14, đây là một khối ngọc tỷ đến từ phương Đông cổ xưa hơn hai nghìn năm trước.

Tuy nhiên, nó cụ thể là gì thì nhà đấu giá Sothebys chúng tôi đến giờ vẫn chưa nghiên cứu ra được.

Vì vậy, sau khi thảo luận, chúng tôi quyết định đặt nó làm vật

phẩm áp chót trong buổi đấu giá, và bắt đầu đấu giá với mức giá 10 triệu đô la Mỹ.

Nghe Ogt nói, mọi người bắt đầu bàn tán.

Đây là thứ gì vậy.

Chưa qua giám định mà lại được đặt làm vật phẩm áp chót trong buổi đấu giá.

Một khối ngọc tỷ không biết là gì, ai lại ngốc đến mức đi mua nó chứ.

Cũng không thể nói như vậy, chỉ riêng việc nó có niên đại hơn hai nghìn năm đã rất đáng tiền rồi.

Hơn nữa còn là một khối ngọc tỷ, nói không chừng là ngọc tỷ của hoàng đế một quốc gia cổ xưa ở phương Đông.

Có người lắc đầu nói: Ngay cả nhà đấu giá Sothebys cũng không thể giám định được, chúng ta dù có mua về cũng không thể làm tốt hơn họ.

Chỉ khi giám định được cụ thể nó là gì thì mới có một giá trị chính xác, nếu không sẽ giảm giá trị đi rất nhiều.

Ogt nói trên sân khấu.

Có ai muốn đấu giá khối ngọc tỷ này không.

Hội trường không có ai giơ tay.

Lòng Ogt lập tức chùng xuống.

Vật phẩm áp chót này không lẽ sẽ không bán được chứ.

Lúc này, trong lòng Ogt đã có chút hối hận, hối hận vì đã đặt khối ngọc tỷ này vào vị trí vật phẩm áp chót.

Nếu thật sự không bán được, nhà đấu giá Sothebys sẽ trở thành trò

cười.

Ngay lúc này, trong một góc của nhà đấu giá Sothebys, một ông lão tóc vàng sau khi nhìn thấy khối ngọc tỷ này, hơi thở của ông ta dần trở nên dồn dập, đôi mắt cũng lóe lên tia sáng.

Nhất định phải có được nó.

Không ngờ thứ này lại thật sự xuất hiện.

Đúng là trời cũng giúp ta.

Ở một phía khác, sau khi Khương Hoa nhìn thấy khối ngọc tỷ, hắn mở hoàng kim nhãn ra muốn xem rốt cuộc nó là thứ gì.

Nhưng hoàng kim nhãn không hề truyền đến bất kỳ thông tin nào.

Khương Hoa trong lòng khẽ động, chẳng lẽ khối ngọc tỷ này lại là một bảo vật gì đó.

Bỗng nhiên, hắn cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc từ trên khối ngọc tỷ.

Tại sao mình lại cảm thấy có chút quen thuộc.

Khương Hoa nhíu mày.

Đột nhiên, toàn thân hắn chấn động mạnh.

Đúng rồi.

Quyền trượng Tạo Hóa.

Đây là khí tức của quyền trượng Tạo Hóa.

Mà quyền trượng Tạo Hóa được làm từ mảnh vỡ của Thanh Đồng Môn.

Chẳng phải điều đó có nghĩa là. khối ngọc tỷ này có liên quan đến Thanh Đồng Môn.

Nghĩ đến đây, tim Khương Hoa lập tức đập thình thịch.

Đây không lẽ là Quỷ Tỷ trong truyền thuyết.

Trong truyền thuyết, Quỷ Tỷ chính là chìa khóa để mở Thanh Đồng Môn.

Tự nhiên sẽ mang một chút khí tức của Thanh Đồng Môn.

Tại Thất Tinh Lỗ vương cung, Lỗ Thương Vương đã nắm giữ Quỷ Tỷ chiến thắng mọi trận đánh, tương truyền có thể triệu gọi âm binh chiến đấu thay mình, sở hữu uy năng không thể tưởng tượng nổi.

Tuy nhiên, ở Thất Tinh Lỗ vương cung, Khương Hoa không phát hiện ra Quỷ Tỷ, hắn đoán rằng Muộn Du Bình đã lấy nó đi.

Dù sao thì khi Khương Hoa đến Thất Tinh Lỗ vương cung, Muộn Du Bình đã ở đó rồi.

Không ngờ ở đây lại có thể gặp được Quỷ Tỷ.

Chẳng lẽ Quỷ Tỷ có hai khối.

Hay khối ngọc tỷ này không phải Quỷ Tỷ.

Khương Hoa rơi vào hoang mang.

Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên trong đầu hắn.

Nhóc Khương, nhất định phải có được khối ngọc tỷ này.

Giọng nói của Thanh Lão vang lên trong lòng hắn.

Thanh Lão, ngài biết đây là vật gì sao.

Thanh Lão hít sâu một hơi nói: Nếu ta không đoán sai, đây chính là Thiên Đế Ấn Tỷ trong truyền thuyết.

Thiên Đế Ấn Tỷ.

Không sai.

Vào thời đại thượng cổ chư thần, Thiên Đế thống trị toàn bộ thiên hạ, và Thiên Đế Ấn Tỷ chính là đại diện cho Thiên Đế.

Thanh Lão kích động nói: Ta không ngờ nó lại xuất hiện ở đây, trong truyền thuyết, Thiên Đế Ấn Tỷ là một sự tồn tại còn mạnh hơn cả Thần khí.

Khương Hoa nghe xong liền chấn động.

Thiên Đế Ấn Tỷ.

Một sự tồn tại mạnh hơn cả Thần khí.

Hắn nhất định phải có được nó.

Quỷ Tỷ.

Cuối cùng cũng xuất hiện.

Lần này ta nhất định phải có được nó.

Ông lão kia kích động nói.

Ông ta trông khoảng bảy tám mươi tuổi, mái tóc hoa râm pha lẫn một chút màu vàng kim.

Bên cạnh ông lão, còn có một người phụ nữ mặc đồ đen, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần.

Nếu Khương Hoa ở đây, chắc chắn có thể nhận ra, đó chính là A Ninh ở Thất Tinh Lỗ vương cung lúc trước.

Khối ngọc tỷ này là bảo vật từ hai nghìn năm trước của một quốc gia phương Đông cổ xưa, thậm chí có thể là Ngọc tỷ truyền quốc của Tần Thủy Hoàng trong truyền thuyết, không có ai đấu giá sao.

Ogt nhìn xuống phía dưới nói.

Khương Hoa nghe xong liền bĩu môi.

Còn là Ngọc tỷ truyền quốc cơ đấy.

Thật sự coi người khác là kẻ ngốc à.

Ngọc tỷ này không hề có tám chữ Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh

xương, làm sao có thể là Ngọc tỷ truyền quốc được.

Tuy nhiên, đối với hắn mà nói, đây lại là một chuyện tốt.

Nếu không có ai cạnh tranh, hắn có thể mua được khối Thiên Đế Ấn Tỷ này với giá rất thấp.

Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên. 11 triệu.

Đám đông đều đổ dồn ánh mắt sang.

Khương Hoa cũng lộ vẻ tò mò, quay đầu nhìn lại, không ngờ lại phát hiện một bóng người quen thuộc.

A Ninh.

Sao cô ta lại ở đây.

Khương Hoa ngẩn người một lúc, rồi nhìn sang người đàn ông bên cạnh A Ninh, có thể thấy người này không tầm thường.

Đây. không phải là Cừu Đức Khảo sao.

Chắc là vậy, nếu không A Ninh sẽ không ở bên cạnh ông ta.

Nhưng chắc cô ta không nhận ra mình đâu.

Ở Thất Tinh Lỗ vương cung, để đề phòng thân phận của mình bị A Ninh tiết lộ, Khương Hoa đã sớm dùng thần hồn xóa đi ký ức, loại bỏ toàn bộ ký ức của A Ninh về Thất Tinh Lỗ vương cung.

Cho nên cô ta hoàn toàn không có ký ức liên quan.

Tuy nhiên, khi thấy Cừu Đức Khảo cũng đang tranh giành khối ngọc tỷ này, sắc mặt Khương Hoa hơi trầm xuống.

Lão già này không phải cũng nhận ra Thiên Đế Ấn Tỷ đấy chứ.

Không thể nào.

Thiên Đế Ấn Tỷ là vật từ thời đại thượng cổ chư thần.

Nếu không phải Thanh Lão nhắc nhở, hắn cũng không thể nào biết được bảo vật này, thậm chí còn tưởng nó là Quỷ Tỷ.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa trong lòng khẽ động.

Lão già này không phải cũng giống mình, coi khối Thiên Đế Ấn Tỷ này là Quỷ Tỷ chứ.

Khương Hoa cảm thấy rất có khả năng.

Chương 174

Nếu không hắn cũng không tin, Cừu Đức Khảo chỉ là một người bình thường, ông ta dựa vào đâu mà biết được sự tồn tại của Thiên Đế Ấn Tỷ. 11 triệu đô la Mỹ.

Ogt nghe có người cạnh tranh, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất sẽ không bị ế.

Nếu bị ế, đối với nhà đấu giá Sothebys mà nói, thật sự sẽ trở thành một trò cười.

Còn ai trả giá cao hơn không. 11 triệu đô la Mỹ, lần thứ nhất. 11 triệu đô la Mỹ.

Ogt bây giờ chỉ muốn nhanh chóng kết thúc việc đấu giá khối ngọc tỷ này, hắn cảm thấy thật sự có chút mất mặt.

Khối ngọc tỷ này thật sự không xứng với danh hiệu vật phẩm áp chót.

Nhưng điều bất ngờ là, lại có một giọng nói khác vang lên. 12 triệu.

Ogt nhìn kỹ, phát hiện lại là người thanh niên đã cung cấp linh quả.

Trong lòng Ogt càng có thiện cảm với Khương Hoa.

Đây đúng là một người tốt.

Cừu Đức Khảo lạnh nhạt liếc Khương Hoa một cái, sau đó ra hiệu cho A Ninh bên cạnh.

A Ninh lập tức hiểu ý.

Cô giơ tấm biển lên và hô to: 15 triệu.

Khương Hoa cũng không do dự: 18 triệu. 20 triệu. 22 triệu.

Mọi người thấy họ đang cạnh tranh với nhau, lập tức có chút ngây người.

Chẳng lẽ khối ngọc tỷ này thật sự là bảo vật gì đó sao.

Sắc mặt Cừu Đức Khảo lập tức trầm xuống.

Hắn nhìn bóng lưng của Khương Hoa, phát hiện là một người Long Quốc, trong mắt lập tức tràn ngập vẻ u ám.

Chẳng lẽ hắn cũng biết bí mật của khối Quỷ Tỷ này.

Lúc trước Cừu Đức Khảo còn tưởng rằng, hắn chỉ đến góp vui, không ngờ lại còn theo giá.

Điều này chứng tỏ hắn rất muốn có được khối ngọc tỷ này.

Cừu Đức Khảo bình tĩnh lại, ra hiệu cho A Ninh bên cạnh ra giá. 30 triệu. 32 triệu. 35 triệu. 38 triệu.

Khương Hoa không hề sợ hãi.

Khối Thiên Đế Ấn Tỷ này, theo lời Thanh Lão, là một sự tồn tại vượt qua cả thần khí.

Theo lý thuyết, nó còn mạnh hơn cả Xích Long Lệnh.

Bảo vật này dù phải tốn bao nhiêu tiền, chỉ cần có thể có được, đều đáng giá.

Rất tốt.

Sắc mặt Cừu Đức Khảo vô cùng âm trầm.

Trong lòng hắn thậm chí đã nảy sinh sát tâm với Khương Hoa.

Khối Quỷ Tỷ này đối với hắn mà nói, là một thứ vô cùng quan trọng, có liên quan rất lớn đến bí mật trường sinh mà hắn luôn theo đuổi.

Ai cản đường hắn tìm kiếm con đường trường sinh, thì người đó chính là kẻ thù của hắn.

Trên sân khấu, Ogt đã có chút choáng váng.

Đây chỉ là một khối ngọc tỷ vô danh không được mọi người coi trọng.

Không ngờ bây giờ giá cả đã sắp gần năm mươi triệu.

Điều này chứng tỏ khối ngọc tỷ này thật sự có tư cách là vật phẩm áp chót, Ogt hắn đã cược đúng. 50 triệu.

Sắc mặt Khương Hoa không chút thay đổi.

Vì đây là Cừu Đức Khảo, vậy thì việc hy vọng người khác không biết đây là vật gì đã không còn ý nghĩa nữa.

Hắn có thể cảm nhận được khí tức trên khối ngọc tỷ này, vậy thì Cừu Đức Khảo tự nhiên cũng có thể cảm nhận được.

Sự khác biệt duy nhất là, Khương Hoa biết khối ngọc tỷ này chính là Thiên Đế Ấn Tỷ của thời đại chư thần, là một vật phẩm vượt qua cả thần khí.

Còn Cừu Đức Khảo thì cho rằng, đây là một khối Quỷ Tỷ.

Nhưng dù là gì đi nữa, cả hai đều có lý do phải có được nó.

Sắc mặt Cừu Đức Khảo có chút khó coi.

A Ninh, nâng giá trực tiếp lên 100 triệu.

Nghe câu này, A Ninh cũng sững sờ một lúc, sau đó lạnh lùng gật đầu. 100 triệu đô la Mỹ.

Ầm.

Đám đông lại một lần nữa kinh ngạc.

Các gia chủ của Tứ Đại Gia Tộc ở Kim Sơn Thành đều lộ vẻ tò

mò.

Khối ngọc tỷ này rốt cuộc là gì.

Mà đáng để hai người cạnh tranh như vậy.

Phất Lý Mạn trong lòng suy nghĩ.

Khối ngọc tỷ này. chẳng lẽ có tác dụng cực lớn đối với siêu năng giả.

Thậm chí lúc này, Phất Lý Mạn trong lòng còn muốn ra giá cạnh tranh một chút.

Nhưng nghĩ đến phần lớn vốn lưu động của gia tộc đều đã dùng để cạnh tranh viên linh quả kia, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Còn Lư Tạp Tư của gia tộc Phỉ Lợi Mông, đôi mắt hơi đảo.

Chẳng lẽ. khối ngọc tỷ này là bảo vật của siêu năng giả.

Suy nghĩ một chút, Lư Tạp Tư cũng giơ tấm biển lên. 110 triệu.

Ni Khắc Nhĩ và Ngải Nhĩ Mã bên cạnh đều hơi kinh ngạc.

Không ngờ lão già Lư Tạp Tư này lại cũng tham gia vào cuộc đấu giá khối ngọc tỷ này.

Mà sắc mặt Khương Hoa và Cừu Đức Khảo không hề thay đổi.

Đối với việc Lư Tạp Tư ra giá, hai người đều không để tâm.

Bởi vì cả hai đều biết, đối phương mới là kẻ địch lớn nhất.

Còn Lư Tạp Tư chỉ là muốn đánh cược một lần.

Hắn cũng không biết khối ngọc tỷ này là gì.

Khương Hoa hít sâu một hơi, giơ tấm biển trong tay lên. 120 triệu. 130 triệu.

Cừu Đức Khảo sắc mặt không đổi.

Khối Quỷ Tỷ này hắn nắm chắc phần thắng.

Lư Tạp Tư do dự một chút, vẫn tiếp tục theo. 140 triệu. 150 triệu.

Khương Hoa tiếp tục ra giá.

Khối ngọc tỷ này hắn không thể nào bỏ qua. 160 triệu. 170 triệu.

Khối ngọc tỷ từng không được ai coi trọng, vậy mà rất nhanh đã được đẩy lên mức giá 300 triệu.

Tất cả mọi người đều ngây người.

Khối ngọc tỷ này rốt cuộc là gì.

Chẳng lẽ cả hai bên đấu giá đều biết nó là gì.

Đây là 300 triệu đô la Mỹ đấy.

Gia sản của đại đa số người có mặt ở đây đều không có nhiều như vậy.

Đối mặt với mức giá này, Lư Tạp Tư lộ vẻ do dự, hắn sắp không chịu nổi nữa rồi.

Bây giờ hắn đã chắc chắn tám phần mười rằng khối ngọc tỷ này có liên quan đến siêu năng giả.

Chương 175

Nếu không, Khương Hoa và ông lão kia sẽ không đấu giá liều mạng như vậy.

Phàm là những thứ liên quan đến siêu năng giả, đều là những bảo vật vô cùng quý giá.

Chỉ tiếc là Lư Tạp Tư không biết khối ngọc tỷ này có tác dụng gì, nếu biết tác dụng cụ thể thì còn có thể ước tính giá trị.

Ai.

Thôi vậy.

Thứ này định sẵn là không có duyên với mình.

Lư Tạp Tư thở dài một hơi, cuối cùng quyết định từ bỏ.

Sau khi hắn từ bỏ, hiện trường chỉ còn lại Khương Hoa và Cừu Đức Khảo cạnh tranh.

Cừu Đức Khảo thấy Khương Hoa vẫn không chịu từ bỏ, hắn lộ ra một tia tàn nhẫn, nói với A Ninh bên cạnh: Mỗi lần tăng giá cho ta 100 triệu.

Vâng.

A Ninh đầu tiên là sững sờ, sau đó gật đầu. 400 triệu đô la Mỹ.

Khương Hoa nhíu mày, không ngờ Cừu Đức Khảo lại trực tiếp nâng giá lên 400 triệu, đây là định liều tiền với hắn sao. 500 triệu đô la Mỹ.

Khương Hoa cũng không do dự, trực tiếp giơ biển. 600 triệu đô la Mỹ. 700 triệu đô la Mỹ. 800 triệu đô la Mỹ.

Người xem đã trợn tròn mắt.

Hai vị này không coi tiền ra gì sao.

Đấu giá mà lại lấy trăm triệu làm đơn vị à.

Trên sân khấu, Ogt trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc, đây rốt cuộc là ngọc tỷ gì vậy.

Nhà đấu giá Sothebys của họ lần này thật sự đã nhìn lầm.

Vốn tưởng khối ngọc tỷ này, giá đấu giá cuối cùng nhiều nhất cũng chỉ khoảng năm mươi triệu.

Thậm chí lúc đầu, không có Cừu Đức Khảo và Khương Hoa ra giá, còn suýt nữa bị ế.

Không ngờ bây giờ giá cả đã tăng hơn mười lần.

Sắp đột phá mốc 1 tỷ rồi.

Đây là vật phẩm áp chót thứ hai vượt qua 1 tỷ trong ngày hôm nay. 1 tỷ đô la Mỹ.

Giọng của A Ninh vang lên tại hiện trường.

Trong lòng mọi người đã tê dại.

Giờ phút này, sắc mặt Cừu Đức Khảo trở nên có chút khó coi. 1 tỷ đô la Mỹ.

Đây đã là một cái giá rất cao.

Hắn rốt cuộc là ai.

Hậu duệ của Lão Cửu Môn.

Hay là Ngô Tam Tỉnh.

Hay là tổ chức thần bí kia.

Cừu Đức Khảo tự hỏi trong lòng.

Người có thể biết sự tồn tại của Quỷ Tỷ, dù là ở Long Quốc, cũng

chỉ có Lão Cửu Môn và Uông Gia.

Cừu Đức Khảo cũng thường xuyên giao thiệp với hai thế lực này. 1,1 tỷ đô la Mỹ.

Sắc mặt Khương Hoa không đổi, lại một lần nữa giơ biển, tiếp tục theo.

Cừu Đức Khảo trong lòng đã lộ ra sát ý.

Bất kể thế nào, khối Quỷ Tỷ này nhất định phải có được.

Hắn hít sâu một hơi, tung ra con át chủ bài cuối cùng. 1,2 tỷ đô la Mỹ. 1,3 tỷ đô la Mỹ.

Khương Hoa tiếp tục ra giá.

Sắc mặt Cừu Đức Khảo cực kỳ khó coi.

Được, rất tốt.

Chết tiệt, ta không cần biết ngươi là ai, đã dám đến đây phá hỏng chuyện tốt của ta, vậy chỉ có thể tiễn ngươi xuống địa ngục.

Cừu Đức Khảo hung tợn nghĩ trong lòng. 1,3 tỷ đô la Mỹ.

Còn ai trả giá cao hơn không.

Ogt kích động nói, đây thật sự là một niềm vui bất ngờ.

Không ngờ một khối ngọc tỷ vô danh lại có thể đạt đến mức giá trên trời 1,3 tỷ đô la Mỹ. 1,3 tỷ đô la Mỹ, lần thứ nhất. 1,3 tỷ đô la Mỹ, lần thứ hai.

Ogt không nhịn được liếc nhìn Cừu Đức Khảo.

Phát hiện Cừu Đức Khảo đã dẫn thuộc hạ vội vàng rời đi.

Trước khi đi, Cừu Đức Khảo còn lạnh lùng liếc nhìn Khương Hoa một cái, trong đôi mắt già nua đó tràn ngập sát ý cực độ.

Khương Hoa chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Hắn hiểu rằng Cừu Đức Khảo đã nảy sinh sát ý với mình.

Xem ra ông ta vẫn chưa từ bỏ Quỷ Tỷ.

Khương Hoa hít sâu một hơi, ánh mắt không ngừng lóe lên.

Trong lòng hắn đã có một kế hoạch. 1,3 tỷ đô la Mỹ, lần thứ ba.

Thành giao.

Chúc mừng vị bằng hữu này, với giá 1,3 tỷ, đã thành công sở hữu vật phẩm áp chót cuối cùng.

Ogt cuối cùng cũng gõ búa.

Khương Hoa cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng Thiên Đế Ấn Tỷ cũng đã về tay.

Cảm ơn các vị đã không quản ngại đường xa đến tham gia buổi đấu giá của Sothebys.

Buổi đấu giá năm nay đã kết thúc mỹ mãn, chúng tôi đã chuẩn bị một bữa tiệc tối chúc mừng, hy vọng mọi người có thể nể mặt tham gia.

Theo câu nói cuối cùng của Ogt, buổi đấu giá năm nay cuối cùng cũng hạ màn.

Rất nhiều người vẫn chưa rời khỏi hiện trường.

Họ đang bàn tán sôi nổi về hai vật phẩm có giá cuối cùng cao nhất trong buổi đấu giá này.

Điều này thực sự đã làm mới tam quan của họ.

Một quả trái cây 1,5 tỷ đô la Mỹ.

Một khối ngọc tỷ 1,3 tỷ đô la Mỹ.

Chúng ta đi thôi.

Khương Hoa hài lòng cất mấy món đồ vào.

Sau đó cùng Shirley Dương rời khỏi nhà đấu giá Sothebys.

Trước khi đi, Phất Lý Mạn nhìn hắn thật sâu, ánh mắt phức tạp, dường như đang suy nghĩ có nên trả thù hay không.

Khương Hoa quay đầu lại, lạnh nhạt cảnh cáo hắn một cái.

Phất Lý Mạn như bị điện giật, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi.

Ánh mắt đó thật sự quá đáng sợ.

Hắn phảng phất như thấy được một chiến trường máu chảy thành sông, sát khí ngập trời, thây chất đầy đất.

Sắc mặt Phất Lý Mạn tái nhợt, trong lòng triệt để từ bỏ ý định.

Người thanh niên này tuyệt đối là siêu năng giả.

Nếu là siêu năng giả, đó không phải là người mà ai cũng có thể đắc tội.

Cho dù gia tộc Karl cũng có siêu năng giả, nhưng siêu năng giả thường sẽ không dễ dàng được huy động.

Dù sao một khi bị thương, đối với cả gia tộc mà nói, đó chính là tai họa ngập đầu.

Sau khi Khương Hoa bước ra khỏi cửa nhà đấu giá, hắn lạnh nhạt liếc nhìn xung quanh.

Hắn có thể cảm nhận được có người đang âm thầm theo dõi bọn họ.

Không cần suy nghĩ cũng biết, chắc chắn là người của Cừu Đức Khảo.

Chỉ có bọn họ mới có thực lực khổng lồ như vậy.

Khương Hoa thu hồi ánh mắt, không để ý đến những người này.

Sau đó cùng Shirley Dương lên xe, đi về biệt thự nhà họ Dương.

Trên đường đi, Khương Hoa vẫn có thể cảm nhận được có người theo dõi phía sau.

Ngay cả Shirley Dương cũng nhíu mày.

Chúng ta có cần xử lý bọn họ không.

Khương Hoa lắc đầu nói: Cứ để bọn họ đi theo trước đã, giải quyết bọn họ bây giờ cũng không có ích lợi gì.

À.

Shirley Dương không hỏi nhiều, cùng Khương Hoa trở về biệt thự.

Dương Lệ vẫn chưa về.

Mấy ngày nay bà cũng rất bận rộn, vì phải sắp xếp công việc của công ty sau đó cùng Shirley Dương về Long Quốc thương lượng chuyện hôn sự.

Chương 176

Ban đêm, trong phòng Khương Hoa.

Hắn lấy ra những thứ đã đấu giá được hôm nay.

Đầu tiên là một tấm da thú Toan Nghê.

Đây đã là tấm da thú Toan Nghê thứ năm.

Tổng cộng có bảy tấm da thú Toan Nghê, sau khi thu thập đủ sẽ có được thông tin về kho báu của Từ Phúc.

Khương Hoa vẫn rất muốn có được kho báu của Từ Phúc.

Mặc dù bây giờ hắn đã đạt đến cảnh giới tứ phẩm đỉnh phong, khoảng cách đến việc thức tỉnh Xích Long Huyết Mạch cũng không còn xa.

Một khi đã thức tỉnh Xích Long Huyết Mạch, Khương Hoa sẽ có được tuổi thọ dài lâu, trong thời gian ngắn không cần phải lo lắng về tuổi thọ của mình.

Nhưng cha hắn, Khương Bạch Niên, năm nay đã hơn bốn mươi tuổi, việc thức tỉnh huyết mạch có lẽ không còn hy vọng.

Dù sao Khương Bạch Niên đột phá đến cảnh giới tam phẩm vẫn là nhờ vào quả Thổ Linh của Khương Hoa.

Nếu không, Khương Bạch Niên thật sự rất khó đột phá tam phẩm.

Tuổi càng lớn, độ khó đột phá càng cao.

Khương Hoa cũng không muốn nhìn người thân của mình dần già đi và c·hết đi.

Nếu có thể có được kho báu của Từ Phúc, thì có khả năng lấy được thuốc trường sinh bất lão, kéo dài tuổi thọ của Khương Bạch

Niên.

Còn về Shirley Dương, cô tu luyện Thần đạo, tiến độ tu luyện đồng bộ với Khương Hoa.

Chỉ cần sau này Khương Hoa đột phá đến cảnh giới thất phẩm, Shirley Dương với tư cách là tín đồ của hắn, tự nhiên cũng sẽ nhận được rất nhiều lợi ích.

Khương Hoa đặt năm tấm da thú Toan Nghê lại với nhau, cũng không có gì bất thường xảy ra.

Xem ra phải thu thập đủ bảy tấm da thú Toan Nghê mới có thể hiển thị thông tin về kho báu của Từ Phúc.

Khương Hoa cầm lấy vật phẩm thứ hai.

Đó là một pho tượng Thần C·hiến t·ranh Ares.

Nhìn qua bình thường không có gì đặc biệt, trên thân cũng không có một chút dao động linh khí nào, thậm chí trên tượng đá còn có một số chỗ bị bong tróc.

Hoàn toàn không giống một bảo vật.

Khương Hoa tò mò hỏi: Tiền bối, không phải ngài nói pho tượng Ares này có lợi ích rất lớn đối với tôi sao.

Tại sao tôi lại cảm thấy đây chỉ là một pho tượng đá bình thường.

Soạt.

Thân ảnh của Thanh Lão xuất hiện trong Xích Long Lệnh.

Nghe Khương Hoa nói, Thanh Lão không khỏi bật cười một tiếng.

Ngươi thì biết cái gì.

Hiện tại ngươi tạm thời không hiểu được sự huyền bí của pho tượng này.

Chờ ngươi đến cảnh giới lục phẩm, tự nhiên sẽ biết đây là vật gì.

Tiền bối, ngài đừng úp mở nữa, không thể nói thẳng cho tôi biết sao.

Khương Hoa rất tò mò, trong lòng có chút ngứa ngáy.

Ha ha, nhóc Khương, không phải ta không nói cho ngươi, mà là chờ ngươi đến cảnh giới lục phẩm, tự nhiên sẽ biết.

Ta bây giờ nói cho ngươi, chỉ ảnh hưởng đến việc tu hành của ngươi.

Khương Hoa có chút bất đắc dĩ, mặc dù trong lòng rất tò mò, nhưng Thanh Lão không chịu nói, cũng không còn cách nào khác.

Chỉ có thể đợi đến khi hắn đạt đến cảnh giới lục phẩm, rồi sẽ từ từ tìm hiểu pho tượng Ares này.

Khương Hoa tiếp tục xem vật phẩm tiếp theo.

Xá Lợi Tử của thiền sư Tuệ Tịnh.

Hắn đặt Xá Lợi Tử dưới ánh đèn quan sát cẩn thận.

Vốn tưởng đây là vật phẩm do người c·hết tọa hóa để lại, có thể sẽ có mùi gì đó khác thường.

Nhưng viên Xá Lợi Tử này toàn thân màu vàng kim, bề mặt vô cùng nhẵn bóng, nhưng không phải là hình tròn đều đặn, hơi có chút hình bầu dục, và bề mặt còn có một chút vết lõm.

Theo như mô tả của hoàng kim nhãn, viên Xá Lợi Tử này chứa đựng đạo quả tu hành cả đời của thiền sư Tuệ Tịnh.

Phật môn cũng tu tâm, thực chất cũng là tu hành thần hồn chi đạo.

Pháp môn tu luyện thần hồn hiện tại của Khương Hoa, chính là Kim Cương Kinh lấy được từ Phật môn, là thánh điển của Phật môn.

Trong viên Xá Lợi Tử này có một nguồn năng lượng thần hồn cực kỳ tinh thuần, chỉ cần ta có thể hấp thụ nó, là có thể nhanh chóng tăng trưởng tu vi thần hồn.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa thử hấp thụ viên Xá Lợi Tử này.

Ông.

Một luồng năng lượng thần hồn tinh thuần vô cùng từ lòng bàn tay đang nắm Xá Lợi Tử truyền đến, sau đó men theo kinh mạch tiến vào trong đầu.

Tiểu nhân thần hồn trong biển ý thức của Khương Hoa không ngừng nuốt chửng năng lượng thần hồn từ bên ngoài truyền vào.

Một cảm giác sảng khoái từ thần hồn lan tỏa khắp toàn thân.

Hắn cảm giác thần hồn của mình đã tăng cường không chỉ một lần.

Viên Xá Lợi Tử này, mua quá đáng giá.

Khương Hoa mừng thầm trong lòng.

Sau đó, hắn từ trong túi lấy ra vật phẩm cuối cùng.

Viên Thiên Đế Ấn Tỷ kia.

Viên Thiên Đế Ấn Tỷ này, bề mặt khắc họa côn trùng, cá, chim, thú, sông núi, mặt trời, mặt trăng, cùng với rất nhiều hoa văn thần bí.

Đây chính là Thiên Đế Ấn Tỷ.

Khương Hoa tò mò đánh giá khối ngọc tỷ này.

Hắn phải xem cho kỹ, khối Thiên Đế Ấn Tỷ siêu việt thần khí trong truyền thuyết này, rốt cuộc có tác dụng gì.

Khương Hoa truyền chân khí vào trong đó, nhưng không có bất kỳ phản ứng nào.

Chẳng lẽ phải dùng thần hồn chi lực.

Khương Hoa thầm đoán, hắn lại truyền thần hồn chi lực vào, nhưng vẫn không có phản ứng.

Chẳng lẽ mình lại không thể sử dụng nó sao.

Khương Hoa có chút thất vọng, hắn cắn nát ngón tay, sau đó nhỏ máu tươi lên trên.

Soạt.

Khối Thiên Đế Ấn Tỷ cuối cùng cũng có phản ứng.

Ấn Tỷ hóa thành một luồng sáng, xông vào giữa hai lông mày của Khương Hoa, phóng ra một luồng khí tức hoàng đạo, trấn áp cả Xích Long Huyết Mạch trên người hắn.

Thiên Đế Ấn Tỷ thật đáng sợ, không ổn.

Thanh Lão kinh hãi kêu lên một tiếng, sau đó liền không còn âm thanh.

Mà Khương Hoa thì trợn trắng mắt, trực tiếp ngất đi.

Khương Hoa, Khương Hoa.

Anh sao vậy.

Anh mau tỉnh lại đi.

Khương Hoa, anh đừng làm em sợ.

Một giọng nói bồng bềnh, truyền đến trong đầu Khương Hoa.

Tiềm thức của Khương Hoa dường như vẫn còn không muốn tỉnh lại.

Nhưng Khương Hoa nhận ra đây là giọng của Shirley Dương, vội vàng tỉnh dậy.

Mở mắt ra, ánh mắt Khương Hoa vẫn còn có chút mờ mịt.

Mình sao thế này.

Shirley Dương thấy hắn tỉnh lại, vội vàng mừng rỡ nói: Khương Hoa, cuối cùng anh cũng tỉnh rồi.

Khương Hoa cuối cùng cũng nhớ lại chuyện đã xảy ra.

Hắn dường như đã nhận chủ Thiên Đế Ấn Tỷ.

Ấn Tỷ đó đột nhiên xông vào Thức Hải của hắn, tỏa ra uy áp của Thiên Đế, trấn áp tất cả dị vật.

Shirley, anh ngủ bao lâu rồi. 5 ngày.

Shirley Dương trả lời.

Nghe câu này, Khương Hoa lập tức kinh ngạc.

Hắn đã ngủ 5 ngày rồi sao.

Đúng rồi, Thanh Lão.

Khương Hoa trong lòng khẽ động, lập tức tiến vào không gian Xích Long Lệnh.

Thanh Lão, Thanh Lão.

Khương Hoa gọi vài tiếng nhưng không có phản ứng, trong lòng mơ hồ có một dự cảm xấu.

Thanh Lão không phải là bị Thiên Đế Ấn Tỷ trấn áp đến hồn bay phách lạc rồi chứ.

Soạt.

Đúng lúc này, một luồng thông tin xuất hiện trong Thức Hải của Khương Hoa.

Chương 177

Đây là thông tin Thanh Lão để lại.

Cái gì.

Thanh Lão bị Thiên Đế Ấn Tỷ xem như dị đoan, trấn áp trong Xích Long Lệnh, tạm thời không ra được.

Khương Hoa nhìn thông tin này, nhất thời không biết nên khóc hay nên cười.

Mặc dù Thiên Đế Ấn Tỷ này vô cùng mạnh mẽ, đủ để làm con át chủ bài, nhưng lại trấn áp cả Thanh Lão.

Thôi vậy, chỉ có thể chờ thực lực của mình nâng cao lên, rồi từ từ khống chế Thiên Đế Ấn Tỷ, giải thoát cho Thanh Lão.

Khương Hoa lắc đầu.

Một tháng sau.

Khương Hoa đã trở về Kinh Thành.

Lần này, hắn về trước một mình, còn Shirley Dương thì tạm thời ở lại Mỹ quốc, bán hết sản nghiệp của nhà họ Dương, sau đó cùng mẹ Dương về nước.

Ngày hôm đó, ban đêm.

Khương Hoa đang chuẩn bị đi tắm rồi ngủ thì lông mày khẽ nhíu lại.

Quả nhiên vẫn là đến rồi sao.

Hắn đôi mắt lạnh lẽo.

Khương Hoa đứng dậy, chậm rãi đi tới cửa trước, mở cửa ra.

Tuy nhiên, vừa mở cửa, liền có mấy họng súng đen ngòm chĩa vào hắn, bên ngoài đứng không ít người, có người Hoa cũng có người nước ngoài.

Thần sắc Khương Hoa không sợ hãi không hoảng hốt, tiếp tục đi về phía trước.

Những người dùng súng chĩa vào hắn cũng không dám thật sự nổ súng, ngược lại bị sự bình tĩnh của Khương Hoa dọa cho sợ, cũng theo đó từ từ lùi lại.

Ngài Khương, chào ngài.

Lúc này, một giọng nói già nua vang lên, giọng nói này nói tiếng phổ thông không được lưu loát cho lắm.

Khương Hoa nhìn sang, liền thấy trên băng ghế đá ngoài sân, có một người nước ngoài đang ngồi, cười híp mắt nhìn hắn.

Người này, không phải Cừu Đức Khảo thì là ai.

Biểu cảm của Khương Hoa không thay đổi, đã sớm đoán được là lão già này.

Với tính cách của Cừu Đức Khảo, đã nhìn thấy Quỷ Tỷ thì làm sao có thể dễ dàng bỏ qua.

Tại buổi đấu giá, ông ta sở dĩ từ bỏ là vì thứ nhất tiền thật sự không đủ, thứ hai, trong lòng ông ta, dù từ bỏ đấu giá, nhưng sau đó vẫn có thể lấy lại được.

Tuy nhiên, điều duy nhất khiến ông ta phiền toái là Khương Hoa lại về nước trước.

Thế lực của ông ta ở Hoa Hạ không nhiều, do đó, mới kéo dài một tháng mới tìm đến cửa.

Nào biết, Khương Hoa đã sớm giăng sẵn thiên la địa võng.

Khương Hoa lạnh nhạt nhìn Cừu Đức Khảo: Ông Cừu Đức Khảo, tôi đã đợi lâu rồi.

Cừu Đức Khảo biến sắc, hắn nhìn chằm chằm Khương Hoa: Ngươi. ngươi nói cái gì.

Hừ.

Một tháng nay ta không ra ngoài, luôn ở trong sân này, chính là để chờ ngươi tự mình đến nộp mạng.

Khương Hoa nói.

Fuck.

Nổ súng.

Cừu Đức Khảo phẫn nộ nói.

Súng của những người này đều có gắn ống giảm thanh, nên họ không chút kiêng dè mà nổ súng.

Phốc Từng tiếng súng cách âm vang lên, đạn bay thẳng về phía đầu Khương Hoa.

Tuy nhiên, những viên đạn đó bắn vào người Khương Hoa, thậm chí ngay cả da của Khương Hoa cũng không làm rách được.

Tất cả đầu đạn đều rơi xuống đất, Khương Hoa vẫn an toàn vô sự đứng tại chỗ.

Làm sao có thể.

Cừu Đức Khảo trừng to mắt, những người nổ súng cũng hoảng sợ nhìn Khương Hoa, toàn thân run rẩy lùi lại mấy bước, hoàn toàn không dám lại gần Khương Hoa, phảng phất như thấy quỷ.

Bây giờ mới muốn đi, có phải đã quá muộn rồi không.

Ánh mắt Khương Hoa lạnh lẽo, một bước bước ra, trong nháy

mắt đã đến trước mặt mấy tay súng, sau đó đưa tay nắm lấy cổ một người trong đó, vặn một cái, cổ của người đó trực tiếp bị bẻ gãy.

Tiếp theo, mấy tay súng khác cũng không một ai sống sót, toàn bộ c·hết trong tay Khương Hoa.

Ngươi, ngươi đừng tới đây.

Cừu Đức Khảo hoảng sợ nhìn Khương Hoa, lấy ra một khẩu súng, chỉ vào Khương Hoa: Ngươi rốt cuộc là người hay là quỷ.

Khương Hoa nói: Là người lấy mạng ngươi.

Đối với Cừu Đức Khảo, Khương Hoa không có chút hảo cảm nào, lão già này sớm đã phải c·hết rồi.

Vốn dĩ lão già này không đến trêu chọc mình, Khương Hoa còn không có ý định g·iết hắn, kết quả lão già này lại từ Mỹ quốc đuổi đến tận Hoa Hạ.

Loại người một lòng muốn c·hết này, Khương Hoa cũng sẽ không mềm lòng.

Xin lỗi.

Tha cho tôi đi.

Cừu Đức Khảo cuối cùng cũng sợ hãi, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Khương Hoa.

Tuy nhiên, Khương Hoa không nghe hắn, liền chuẩn bị g·iết hắn.

Kết quả Cừu Đức Khảo cũng phát hiện ra sát khí của Khương Hoa, liền nhanh chóng nói: Chỉ cần ngươi không g·iết ta, ta có thể đem tất cả mọi thứ của ta cho ngươi, ta có rất nhiều tiền, còn có rất nhiều đồ cổ.

Khương Hoa thản nhiên nói: Ngươi cho rằng, ta sẽ thiếu tiền sao.

Cừu Đức Khảo lòng nóng như lửa đốt, nhanh chóng lấy ra một thứ đưa cho Khương Hoa: Ngài xem, đây là một bảo vật ta tình cờ có được, chắc chắn sẽ hữu dụng với ngài.

Khương Hoa trong lòng khẽ động, lấy vật đó đến quan sát tỉ mỉ.

Cừu Đức Khảo thấy Khương Hoa không chú ý đến mình, nhanh chóng xoay người bỏ chạy.

Nhưng hắn còn chưa chạy được hai bước, Khương Hoa giơ tay vung lên, một con dao găm bay ra, đâm xuyên tim Cừu Đức Khảo.

Cơ thể Cừu Đức Khảo cứng đờ, sau đó hắn ôm lấy ngực mình, cơn đau dữ dội truyền đến, cuối cùng hắn trừng to mắt, ngã xuống đất.

Khương Hoa không thèm nhìn t·hi t·hể của Cừu Đức Khảo, mà ngồi trên băng ghế đá, xem xét thứ mà Cừu Đức Khảo vừa lấy ra.

Đây là một khối ngọc thạch đen tuyền, nhìn qua liền có một cảm giác vô cùng quỷ dị.

Thu được một khối Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp.

Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp: Một loại kỳ thạch do người Thuận Lộ luyện chế, người c·hết đeo trên người có thể hấp thụ âm khí xung quanh, để đảm bảo t·hi t·hể không bị thối rữa, đối với người Thuận Lộ chân chính có thể dùng để hấp thụ âm khí và thi khí, ngưng kết thuộc tính có thể hấp thu.

Nhắc nhở: Túc chủ có thể lợi dụng khối đá này hấp thụ âm khí và thi khí, chuyển hóa thành sức mạnh cần thiết cho mình Nhìn giới thiệu về tảng đá trong tay, Khương Hoa không khỏi toàn thân run lên.

Lại là đồ của người Thuận Lộ.

Cái Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp này hắn trước đây chưa từng

nghe qua, nhưng chỉ từ hiệu quả của nó mà xem, đây tuyệt đối là nghịch thiên.

Lại có thể hấp thụ âm khí và thi khí.

Như vậy, chỉ cần đi vào mộ cổ, là có thể hấp thụ âm khí, sau đó chuyển hóa thành năng lượng tinh thuần, nâng cao thực lực của mình.

Cũng không biết, tốc độ hấp thụ âm khí của thứ này nhanh đến mức nào.

Nếu tốc độ ổn, vậy thì phát tài rồi.

Đồ của người Thuận Lộ quả nhiên tốt.

Tuy nhiên, việc trong tay Cừu Đức Khảo lại có Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp của người Thuận Lộ, lại là điều mà Khương Hoa không ngờ tới.

Người Thuận Lộ này là một quốc gia vô cùng cổ xưa trong thế giới Ma Thổi Đèn.

Bắt nguồn từ thời Tây Chu, nhưng đã bị Chu Mục Vương tiêu diệt.

Mà cho đến bây giờ, vẫn có hậu duệ của người Thuận Lộ tồn tại, đó chính là một trong tứ đại gia tộc đạo mộ bí ẩn, Câu Thi Pháp Vương.

Trong Ma Thổi Đèn ngoài tứ đại môn phái đạo mộ, còn có tứ đại gia tộc đạo mộ.

Phân biệt là Âm Dương Đoan Công, Cửu U Tướng Quân, Câu Thi Pháp Vương và Quan Sơn Thái Bảo.

Nổi tiếng hơn cả chỉ có Quan Sơn Thái Bảo, còn Âm Dương Đoan Công, Cửu U Tướng Quân và Câu Thi Pháp Vương thì ít được nhắc đến, đến bây giờ cũng không có nhiều người biết.

Khương Hoa trong lòng có chút kỳ quái, không ngờ mình lại ở đây gặp phải đồ vật do Câu Thi Pháp Vương để lại.

Khương Hoa lúc này liền hấp thụ thi khí bên trong Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp.

Hắn cất Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp đi, sau đó nhìn những t·hi t·hể trên đất, suy nghĩ một lát rồi xoay người trở về phòng.

Khương Hoa sau khi về phòng liền lấy điện thoại của lão ngoan đồng ra, gọi cho Trương Nhật Sơn.

Một tháng này, Khương Hoa không chỉ đơn giản là dẫn rắn ra khỏi hang, đồng thời cũng liên lạc với người của Lão Cửu Môn, tìm hiểu tin tức về Địa Tiên Thôn.

Không lâu sau, Trương Nhật Sơn đã đến, nhìn thấy những người ngã dưới đất, không khỏi co giật khóe miệng, nhưng rất nhanh liền trấn tĩnh lại.

Dù sao trước đây ông cũng là phó quan của Trương Đại Phật Gia, thời chiến không biết đã g·iết bao nhiêu người, cảnh tượng nhỏ này vẫn chịu được.

Chỉ là ông không thể ngờ được, Khương Hoa lại trực tiếp g·iết Cừu Đức Khảo, lá gan này thật không phải dạng vừa.

Những người đi theo Trương Nhật Sơn, khi nhìn thấy những người ngã xuống này, cũng không khỏi hít sâu một hơi.

Chương 178

Vị Khương Gia này cũng quá ác độc.

Thủ đoạn này, thật đơn giản.

Trương Nhật Sơn trong lòng kinh sợ, vội vàng nói: Khương Gia yên tâm, chuyện này tôi sẽ xử lý tốt, đảm bảo chuyện hôm nay chưa từng xảy ra.

Khương Hoa gật đầu, sau đó trở về phòng.

Ngày hôm sau Khương Hoa thức dậy, sân đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Trương Nhật Sơn sau khi xử lý xong chuyện trong sân tối qua, cũng không chào hỏi Khương Hoa nữa.

Khương Hoa đối với tác phong và hiệu suất xử lý công việc của Trương Nhật Sơn vô cùng hài lòng, người hung ác không nói nhiều, có thể dùng hành động thực tế để giải quyết, tuyệt đối sẽ không nói nhảm.

Ban đêm.

Khương Hoa pha một ấm trà ngồi xuống, không lâu sau Giáo sư Tôn cuối cùng cũng đến.

Lão già này, nếu không phải Khương Hoa cho người nhắn tin, đoán chừng hai tháng nữa cũng chưa chắc đã tìm đến mình.

Cậu tìm tôi có chuyện gì.

Giáo sư Tôn hỏi.

Khương Hoa nói: Cũng hơn nửa tháng rồi, vị trí của Địa Tiên Thôn ông vẫn chưa tìm được sao.

Giáo sư Tôn cười khổ một tiếng: Vị trí của Địa Tiên Thôn, tôi đã đại khái nắm rõ rồi, chỉ cần đến nơi đó, tôi có thể tìm được Địa Tiên Thôn, chỉ là.

Chỉ là cái gì.

Chỉ là chúng ta bây giờ có lẽ vẫn chưa đi được Địa Tiên Thôn.

Tại sao.

Đoạn văn tự cuối cùng trên thiên thư xương rồng tôi vẫn chưa giải mã được, nếu không giải mã được, chúng ta dù có tìm được Địa Tiên Thôn, cũng chưa chắc có thể tìm được mộ Địa Tiên.

Nghe đến đây, Khương Hoa nhíu mày.

Vậy ông giải mã đoạn văn tự cuối cùng còn cần bao lâu nữa.

Khương Hoa hỏi.

Nhiều nhất là một tháng.

Cho tôi thêm một tháng nữa, tôi nhất định có thể giải mã được đoạn văn tự cuối cùng.

Giáo sư Tôn nói.

Khương Hoa gật đầu: Được, vậy ông về đi.

Thế là, Giáo sư Tôn rời khỏi tiểu viện của Khương Hoa.

Khương Hoa tiếp tục trở lại cuộc sống bình lặng.

Một ngày nọ, Ngô Tà đột nhiên tìm đến cửa: Khương Gia, gần đây ngài có thấy Muộn Du Bình không.

Trương Kỳ Lân.

Khương Hoa lắc đầu nói: Lần trước chúng ta cùng đi Lỗ Vương Cung, sau khi về thì không gặp lại cậu ấy nữa.

Ngô Tà lại hỏi: Vậy Khương Gia ngài có biết cậu ấy đi đâu không.

Khương Hoa lắc đầu.

Thực ra hắn hoàn toàn không quan tâm Trương Kỳ Lân đi đâu, dù sao thì đến lúc mình muốn đi Địa Tiên Thôn, Trương Kỳ Lân nhất định sẽ xuất hiện.

Nhưng Khương Hoa vẫn hỏi: Cậu hỏi cái này làm gì.

Ngô Tà nói: Nó gửi cho tôi hai cuộn băng ghi hình, rất kỳ quái, tôi muốn hỏi xem ngài có biết nó ở đâu không.

Băng ghi hình.

Xem ra, câu chuyện về Xà Chiểu Quỷ Thành sắp bắt đầu rồi.

Khương Hoa nói: Đây không phải là băng ghi hình cậu ta gửi cho cậu đâu.

Ngô Tà trừng to mắt: Sao có thể, người đưa cho tôi rõ ràng nói là Trương Kỳ Lân đưa, hơn nữa Bàn Tử cũng nhận được hai cuộn băng ghi hình.

Vương Bàn Tử cũng nhận được.

Khương Hoa có chút bất ngờ.

Trong nguyên tác, vốn là A Ninh và bọn họ nhận được băng ghi hình, nhưng bây giờ Cừu Đức Khảo đã c·hết trong tay Khương Hoa, A Ninh cũng không biết đi đâu, cho nên người nhận được hai cuộn băng ghi hình khác đã biến thành Vương Bàn Tử.

Nhưng hắn cũng lười quan tâm những chuyện này.

Nhiệm vụ hàng đầu của hắn bây giờ vẫn là nâng cao thực lực, giải thoát cho Thanh Lão.

Khương Hoa nói: Tên tuổi loại này cũng có thể mạo danh được, nếu đoán không sai, người gửi cho Bàn Tử hai cuộn băng ghi hình đó, tên lại ghi là cậu gửi đi phải không.

Mà cậu thì cũng không hề gửi băng ghi hình cho Bàn Tử.

Cái này.

Khương Gia ngài thật là liệu sự như thần.

Ngô Tà trừng to mắt, đối với Khương Hoa nảy sinh lòng kính nể từ tận đáy lòng.

Chuyện này, chỉ có cậu và Vương Bàn Tử biết.

Nhưng Khương Hoa chỉ thuận miệng nói một câu, đã nói ra chân tướng sự việc.

Ngô Tà không thể không bội phục.

Khương Hoa hỏi: Cậu đã xem bốn cuốn băng ghi hình kia chưa.

Ngô Tà gật đầu: Xem rồi.

Nói đến đây, mặt hắn lộ vẻ hoảng sợ, sau đó lấy ra bốn cuốn băng ghi hình, hỏi Khương Hoa: Khương Gia, ngài có muốn xem thử không.

Khương Hoa đáp: Không cần xem, thứ bên trong này đối với tôi chẳng có ý nghĩa gì.

Cậu có gì muốn hỏi thì cứ hỏi đi, lần này tôi miễn phí giải đáp cho cậu.

Cảm ơn Khương Gia.

Ngô Tà kích động nói, sau đó suy nghĩ một lát rồi hỏi: Tôi muốn biết, người kia gửi cho tôi hai hộp băng này, cùng với hộp băng gửi cho Bàn Tử, rốt cuộc có ý gì.

Hơn nữa, tại sao. trong hai hộp băng của Bàn Tử, lại có. một người tôi khác.

Nói đến đây, Ngô Tà lại lộ vẻ hoảng sợ.

Khương Hoa biết, trong nguyên tác, Ngô Tà đã vô cùng sợ hãi khi nhìn thấy một bản thể khác của mình.

Hắn chắc chắn mình chưa từng trải qua những chuyện đó, nhưng người trong băng lại giống hắn như tạc.

Nhưng Khương Hoa lại biết, đó vốn không phải Ngô Tà, mà là một người khác, Tề Vũ.

Cũng là một trong những người thuộc đội khảo cổ Tây Sa năm đó.

Việc hắn giống Ngô Tà như đúc, thậm chí cả thói quen và nét chữ cũng y hệt, đều là một phần trong kế hoạch của Ngô Tam Thúc và phe của ông ta.

Ngô Tà chỉ là một quân cờ mà thôi.

Đương nhiên, Khương Hoa sẽ không nói những điều này cho hắn biết.

Một là, chuyện này quá tàn nhẫn đối với Ngô Tà.

Hai là, việc này quá phức tạp, muốn giải thích phải nói cả một tràng dài, Khương Hoa không có nhiều thời gian như vậy để giải thích cho Ngô Tà, sau này hắn tự nhiên sẽ biết.

Thế là, Khương Hoa liền nói: Cậu có nghĩ đến một tầng ý nghĩa khác không.

Tại sao lại gửi một cuốn băng trắng cho cậu.

Ngô Tà ngẩn ra, bắt đầu trầm tư.

Gã này vốn dĩ đã thích suy nghĩ lung tung.

Khương Hoa rời khỏi sân, một lát sau quay lại, trên tay cầm mấy cái tua vít.

Cậu cầm mấy cái tua vít này làm gì.

Ngô Tà tò mò hỏi.

Khương Hoa nói: Cậu mở mấy cuốn băng này ra xem thử đi.

Ngô Tà ngẩn người, sau đó nói: Khương Gia, ý của ngài là, bên trong mấy cuốn băng này còn giấu thứ gì đó.

Khương Hoa không nói gì, nhưng Ngô Tà đã hiểu ý, vội vàng cầm tua vít, tháo từng con ốc trên mấy cuốn băng ra, sau đó nhìn thấy tình hình bên trong cuốn băng đầu tiên.

Bên trong có một mảnh giấy, trên giấy có một địa chỉ, chính là viện điều dưỡng ở Cách Nhĩ Mộc.

Đây là.

Ngô Tà cầm mảnh giấy lên xem, nghi hoặc hỏi: Đây rốt cuộc là nơi nào.

Khương Hoa đáp: Rõ ràng là có người muốn cậu đến nơi này.

Cậu xem thử những thứ bên trong các cuốn băng khác đi.

Ngô Tà vội vàng mở các cuốn băng còn lại, quả nhiên bên trong đều có đồ.

Cuốn băng thứ hai chứa một chiếc chìa khóa cũ kỹ, trên chìa khóa có ghi số phòng 306.

Còn bên trong hai cuốn băng kia lại là những bằng chứng rõ ràng chỉ cách đi đến Xà Chiểu Quỷ Thành.

Ngô Tà hỏi: Khương Gia, chuyện này rốt cuộc là sao.

Khương Hoa đáp: Theo nghĩa đen thôi, rõ ràng là có người muốn cậu đến Cách Nhĩ Mộc, sau đó lấy một tín vật ở đó, rồi đi đến Xà Chiểu Quỷ Thành.

Tại sao tôi phải đến đó.

Bởi vì, Trương Kỳ Lân và Trần Văn Cẩm đều ở đó.

Ngài nói gì.

Văn Cẩm vậy mà lại ở Quỷ Thành.

Chuyện này. sao có thể.

Ngô Tà trợn to mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Nhưng rất nhanh, hắn liền phản ứng lại, Khương Hoa tuyệt đối sẽ không lừa hắn.

Vừa rồi Khương Hoa đã cho hắn biết không ít thông tin, nếu không phải biết con người của Khương Hoa, Ngô Tà thậm chí sẽ cho rằng, chính Khương Hoa là người gửi những cuốn băng này.

Khương Hoa nói: Được rồi, những gì cần hỏi cậu đã hỏi cả rồi.

Nếu cậu muốn đến Cách Nhĩ Mộc thì cứ đi đi, đi thong thả không tiễn.

Ngô Tà do dự, suy nghĩ một lúc rồi hỏi Khương Hoa: Khương Gia, ngài có thể đi cùng tôi được không.

Khương Hoa nói: Có thể, nhưng cậu trả giá được gì.

Thực ra, Khương Hoa cũng muốn đến Xà Chiểu Quỷ Thành một chuyến.

Nơi đó là cổ mộ của Tây Vương Mẫu, cũng là một manh mối quan trọng để giải mã bí ẩn về sự trường sinh.

Theo dự đoán của Khương Hoa, từ rất lâu trước đây đã có thiên thạch rơi xuống, tổng cộng có ba khối, một khối trong số đó nằm sau cánh cửa Thanh Đồng.

Mà khối thiên thạch thứ hai rất có thể ở trong mộ thất của Tây Vương Mẫu, dù thế nào cũng phải tìm cho ra.

Hơn nữa, bên trong đó có vô số bảo vật, chắc chắn có thứ mà hắn cần.

Bây giờ hắn nói với Ngô Tà như vậy, thực chất là muốn lừa gã một món đồ tốt.

Lần này Ngô Tà rõ ràng đã có chuẩn bị.

Hắn từ trong túi lấy ra một vật: Khương Gia, quy củ tôi đều hiểu, đây là thứ tôi đã chuẩn bị, lấy từ chỗ chú Ba của tôi.

Trước đây có nghe chú Ba nói qua, thứ này hẳn là đồ của Câu Thi Pháp Vương.

Lại là Câu Thi Pháp Vương.

Khương Hoa trong lòng khẽ động, nhận lấy một tấm ngọc phù lớn bằng lòng bàn tay từ chỗ Ngô Tà.

Chương 179

Ngọc phù này cực kỳ tinh xảo, trên đó khắc vài phù văn kỳ quái mà Khương Hoa nhìn không hiểu.

Nhận được Ngọc phù Câu Thi Pháp Vương, ghi lại phương pháp tu luyện Câu Thi Phù của Câu Thi Pháp Vương.

Khương Hoa vô cùng hài lòng, gật đầu: Vậy được, cậu về chuẩn bị một chút, ngày mai đến tìm tôi, chúng ta cùng đi Cách Nhĩ Mộc.

Tốt quá rồi.

Ngô Tà nghe Khương Hoa nói vậy liền biết hắn đã hài lòng với món đồ mình đưa ra, nên mới đồng ý cùng đi.

Ngô Tà lại trò chuyện với Khương Hoa một lúc rồi một mình rời đi.

Khương Hoa cầm ngọc phù trong tay nghịch một lúc.

Ngày hôm sau.

Ngô Tà đến tìm Khương Hoa từ rất sớm.

Khương Hoa cũng chẳng có gì cần thu dọn, dù sao nhiều thứ cũng có thể cất trong không gian hệ thống, thế là hắn chỉ tùy tiện đeo một cái ba lô rồi cùng Ngô Tà lên đường.

Ngô Tà đã mua sẵn vé tàu, cùng Khương Hoa lên chuyến tàu hỏa đi Cách Nhĩ Mộc.

Cách Nhĩ Mộc ở Tần Hải, được xem là vùng Tuyết Khu.

May mắn là đã có đường sắt, chỉ có điều loại tàu hỏa vỏ xanh thời này cực kỳ chậm.

Hai người xuất phát từ Bắc Kinh, ngồi tàu khoảng năm ngày sáu

đêm mới cuối cùng đến được Cách Nhĩ Mộc.

Cậu Ngô Tà kia bị say độ cao, vừa lên đến cao nguyên là ngủ mê man, Khương Hoa cũng lười để ý tới.

Cũng may thể chất của gã này không tệ, khả năng thích ứng rất mạnh, dần dần cũng quen.

Sau khi ra khỏi ga tàu Cách Nhĩ Mộc, họ tìm một nhà trọ gần đó để nghỉ ngơi.

Nghỉ ngơi một đêm, tình trạng cơ thể của Ngô Tà đã khá hơn nhiều, thế là ngày hôm sau, họ dựa theo địa chỉ trên tờ giấy để tìm đến viện điều dưỡng bỏ hoang kia.

Nhìn viện điều dưỡng âm u đáng sợ, Ngô Tà rõ ràng có chút sợ hãi.

Khương Hoa dẫn Ngô Tà đi vào, dạo một vòng trong viện, cuối cùng tìm được phòng 306 ở một nơi giống như khu ký túc xá.

Viện điều dưỡng này đã hoàn toàn bị bỏ hoang, hành lang tràn ngập mùi ẩm mốc, đèn đóm treo lủng lẳng trên trần nhà, bên trong là một đống đổ nát, khắp nơi đều là rác rưởi.

Dù bây giờ là ban ngày, bên trong vẫn tối om, ánh sáng chiếu vào vô cùng yếu ớt.

Ngô Tà lấy chìa khóa ra, thấp thỏm mở cửa.

Két.

Cánh cửa gỗ vô cùng cũ kỹ, sau khi bị Ngô Tà đẩy ra, một lớp bụi bay thẳng vào mặt.

Khụ khụ.

Ngô Tà ho khan hai tiếng, vẫy một lúc lâu lớp bụi mới tan đi, hắn mới bước vào.

Khương Hoa cũng đi theo vào.

Lần này nhờ có Khương Hoa nhắc nhở, Ngô Tà đã mang theo đèn pin, không giống như trong nguyên tác, hắn chỉ dùng bật lửa.

Lúc đó, Khương Hoa còn tự hỏi, rốt cuộc là loại bật lửa gì mà có thể giúp hắn đọc xong một cuốn nhật ký mười vạn chữ.

Lại còn có thể đi xuống tận tầng hầm.

Nói ra, Khương Hoa cũng rất muốn mua một cái bật lửa như vậy.

Bây giờ có đèn pin thì tiện hơn nhiều.

Ngô Tà cầm đèn pin kiểm tra bên trong, Khương Hoa cũng nhìn quanh một lượt, sau đó nói: Những thứ khác không sao, cậu đến xem trong bàn học có cuốn sổ nào không.

Được.

Ngô Tà gật đầu.

Sau đó mở ngăn kéo bàn học ra, quả nhiên thấy một cuốn nhật ký.

Hắn xem kỹ, phát hiện quả thật là nhật ký của Trần Văn Cẩm.

Ngô Tà trợn mắt nhìn Khương Hoa: Khương Gia, ngài nói đúng, trong này thật sự có một cuốn nhật ký, là của Văn Cẩm.

Khương Hoa gật đầu: Cất kỹ cuốn nhật ký đi, chúng ta ra ngoài rồi xem, bây giờ đi chỗ khác xem sao.

Vâng.

Ngô Tà gật đầu.

Hắn bây giờ vô cùng tin tưởng Khương Hoa, nên trực tiếp cất cuốn nhật ký vào ba lô.

Khương Hoa đi thẳng đến trước tủ quần áo, mở tủ ra.

Liền thấy, phía sau tủ quần áo có một lối đi bằng đá dốc xuống.

Khương Hoa nhớ, bên dưới này có một tầng hầm, trong tầng hầm có một cỗ quan tài, bên cạnh còn có một căn phòng, đó là nơi ở của Hoắc Linh.

Mà bên dưới cỗ quan tài đó lại là một không gian khác, Trương Kỳ Lân và Hắc Hạt Tử ở bên trong, họ lấy được một cái đĩa từ đó, nếu không có thứ đó thì không vào được Xà Chiểu Quỷ Thành.

Chỉ là, bây giờ A Ninh và Cừu Đức Khảo đều đã chết, không biết bọn họ có xuất hiện ở đây không.

Dù sao, trước đây Trương Kỳ Lân và Hắc Hạt Tử là làm thuê cho Cừu Đức Khảo.

Khương Gia.

Ở đây lại có một lối vào mật thất, sao ngài biết được.

Ngô Tà kinh ngạc nói.

Khương Hoa đáp: Tính ra thôi.

Nói rồi, hắn trực tiếp đi vào lối đi bằng đá, hướng xuống dưới.

Ngô Tà theo sau Khương Hoa, không khỏi tấm tắc khen ngợi: Khương Gia, cái khả năng bói toán này của ngài là gì vậy, ngay cả loại lối vào này cũng tính ra được.

Thật lợi hại quá đi.

Khương Hoa không nói gì, trong lòng thầm nghĩ, lời này chắc chỉ có Ngô Tà ngây thơ bây giờ mới tin.

Trên đời này, làm gì có khả năng bói toán thần kỳ như vậy.

Rõ ràng là Khương Hoa đang nói bừa, vậy mà Ngô Tà lại tin sái cổ.

Đến Khương Hoa cũng có chút cạn lời.

Hắn thậm chí còn cảm thấy, mình lừa một Ngô Tà đơn thuần như vậy, có phải là không tốt lắm không.

Thôi.

Dù sao mình cũng chỉ đùa một chút, tự hắn muốn tin thì biết làm sao.

Hai người một trước một sau, đi vào tầng hầm.

Mau nhìn kìa, đó là cái gì.

Ngô Tà đột nhiên kêu lên.

Khương Hoa nói: Một cỗ quan tài thôi, đừng có chuyện bé xé ra to.

Hai người đến trước Thạch Quan, nhìn kỹ một chút, quan tài quả thật có dấu vết bị cạy mở.

Khương Hoa cũng không có ý định mở nó ra.

Thế là, hai người lại tìm kiếm một lát ở dưới, tìm được một căn phòng khác.

Khương Hoa biết, căn phòng này chính là phòng của Hoắc Linh, Hoắc Linh sau khi phát điên đã bị giam ở đây.

Hai người đi vào, Ngô Tà cầm đèn pin rọi một vòng, nghi ngờ nói: Ở đây, hình như là nơi tôi thấy trong băng ghi hình, là chỗ Hoắc Linh chải đầu.

Mẹ kiếp.

Ngô Tà nói được một nửa thì đột nhiên kinh hô một tiếng, văng tục ngay tại chỗ.

Chỉ thấy, trước bàn trang điểm trong căn phòng mờ tối, đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ quay lưng về phía họ, đang chậm rãi chải tóc, mái tóc dài đến mức kéo lê trên mặt đất.

Ngô Tà sợ đến mức hét lên tại chỗ, ngay cả đèn pin cũng rơi xuống đất.

Hắn vội vàng nhặt đèn pin lên, nhìn về phía đó, phát hiện trước bàn trang điểm trống không, chẳng có gì cả.

Khương Gia, vừa. vừa rồi là tôi bị ảo giác sao.

Ngô Tà hỏi.

Không, cậu nhìn lên trên đi.

Khương Hoa chỉ lên phía trên.

Ngô Tà theo bản năng ngẩng đầu, rọi đèn pin lên, liền thấy trên trần nhà có không ít đường ống, mà một người phụ nữ mặc áo trắng, tóc quấn vào những đường ống đó, cơ thể nghiêng về phía trước, khuôn mặt trắng bệch gần như chạm vào mặt Ngô Tà.

Bịch một tiếng, Ngô Tà sợ đến mức ngồi phịch xuống đất, tim như thắt lại.

Cấm Bà.

Hắn nhận ra ngay lập tức.

Thứ này chính là Cấm Bà mà hắn đã gặp ở mộ dưới đáy biển Tây Sa.

Tại sao ở đây cũng có.

Ngô Tà gầm thét trong lòng.

Tự tìm đường chết.

Đúng lúc này, Khương Hoa khẽ quát một tiếng, đưa tay trực tiếp đè lên Cấm Bà, sau đó một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Cấm Bà này là do thi thể của Hoắc Linh sau khi chết biến thành, theo một nghĩa nào đó cũng thuộc loại bánh chưng, chẳng qua là vì Thi

Miết Vương mà biến thành bộ dạng này.

Mà Câu Thi Phù của Khương Hoa lại có tác dụng khắc chế cực lớn đối với Cấm Bà.

Chương 180

A.

Cấm Bà phát ra âm thanh càng thê lương hơn, trên người bốc lên từng đợt khói đen, một khuôn mặt trắng bệch trực tiếp bị xé ra, để lộ ra màu da bình thường.

Có chỗ đã khôi phục màu da bình thường, có chỗ vẫn còn trắng bệch.

Hoắc Linh.

Ngô Tà nhận ra dung mạo của Cấm Bà, không khỏi trợn to hai mắt.

Bịch.

Hoắc Linh rơi xuống đất, màu trắng bệch trên người nhanh chóng rút đi, biến thành một thi thể bình thường.

Sau khi khôi phục, Hoắc Linh không còn đáng sợ như vậy nữa, ngược lại có vẻ hơi xinh xắn, đôi mắt to mở trừng trừng, chết không nhắm mắt.

Vo ve.

Lúc này, miệng nàng khẽ mở, một con thi miết màu đỏ từ trong miệng bay ra.

Đây là cái gì.

Ngô Tà kinh hãi nói.

Con Thi Miết Vương đó sau khi bay ra, liền nhanh chóng lao về phía Khương Hoa.

Hừ.

Khương Hoa hừ lạnh một tiếng, trong tay xuất hiện tiểu thần phong, sau đó vung lên, trực tiếp chém con Thi Miết Vương thành hai nửa.

Khương Hoa giải thích: Hoắc Linh biến thành Cấm Bà là vì con Thi Miết Vương này.

Trước đây Hoắc Linh và những người khác đã ăn đan dược có chứa Thi Miết Vương, làm chậm quá trình lão hóa nhưng cơ thể lại bị thi hóa, sau đó lại không cẩn thận ăn thêm một viên đan dược nữa, liền biến thành Cấm Bà.

Ngô Tà nói: Thì ra là vậy.

Tiếp theo, hắn lại hỏi: Vậy chúng ta có cần chôn cất cô ấy không.

Nếu cứ để ở đây, lỡ có chuột thì sao.

Khương Hoa đáp: Cậu có lòng thì cứ đi chôn đi.

Nói rồi, Khương Hoa không để ý đến Ngô Tà nữa, mà liếc nhìn Câu Thi Phù.

Câu thi thành công, nhận được 10 điểm kỹ năng.

Câu Thi Phù: Đã câu thi thành công một lần, điểm kỹ năng hiện tại 10 trên 100.

Khương Hoa có chút hài lòng, không ngờ câu thi lại đơn giản như vậy.

Cạch.

Nhưng đúng lúc này, cỗ quan tài đặt ở giữa tầng hầm đột nhiên phát ra một tiếng động lạ.

Ngô Tà giật mình, kinh hãi nói: Khương Gia, có chuyện gì vậy.

Lẽ nào. trong quan tài có bánh chưng.

Khương Hoa lắc đầu.

Hắn không cảm nhận được âm khí, chắc không phải bánh chưng.

Lẽ nào là Trương Kỳ Lân và Hắc Hạt Tử.

Rất nhanh, nắp quan tài bị đẩy ra, hai bóng người từ bên trong nhảy ra.

Ngô Tà giật nảy mình, thật sự tưởng là có bánh chưng.

Mà hai người kia sau khi ra ngoài cũng giật mình, vì họ phát hiện có ánh đèn và nhìn thấy Khương Hoa cùng Ngô Tà.

Một người trong đó lập tức bước ra, trong nháy mắt đã đến trước mặt Khương Hoa, rút một con dao găm từ bên hông, vung về phía Khương Hoa, đồng thời trầm giọng hỏi: Các người là ai.

Khương Hoa biết gã này chỉ muốn khống chế mình chứ không có ý định giết người, nên cũng không vội.

Khương Hoa thuận tay giơ lên, dùng tiểu thần phong chặn con dao găm.

Keng.

Tia lửa tóe ra.

Người tấn công Khương Hoa lùi lại mấy bước, còn Khương Hoa thì không hề nhúc nhích.

Người kia trong lòng kinh ngạc, có chút ngưng trọng, dừng lại nhìn chằm chằm Khương Hoa, tùy thời chuẩn bị ra tay lần nữa.

Nhưng đúng lúc này, người đứng sau vỗ vai hắn: Người một nhà.

Người tấn công Khương Hoa ngẩn ra, lúc này mới thu lại dao găm, lộ ra một nụ cười gượng gạo: À, xin lỗi nhé.

Muộn Du Bình.

Lúc này, Ngô Tà cũng phát hiện ra hai người kia, nhìn rõ một trong số đó chính là Trương Kỳ Lân.

Còn người kia là một thanh niên đeo kính râm, không ai khác chính là Hắc Hạt Tử.

Trương Kỳ Lân nhíu mày: Các người đến đây làm gì.

Ngô Tà cũng hỏi: Sao cậu lại ở đây.

Lẽ nào, cuốn băng thật sự là cậu gửi cho tôi.

Trương Kỳ Lân: Băng gì.

Ngô Tà ngẩn người.

Khương Hoa lại nói: Các người lấy được đồ rồi chứ.

Ngô Tà tò mò hỏi: Đồ gì.

Mà Hắc Hạt Tử lại nhíu mày, nhìn về phía Trương Kỳ Lân: Cậu nói cho hắn biết rồi à.

Hắn rốt cuộc là ai.

Hắn bây giờ vẫn còn đang kinh ngạc.

Khoảnh khắc vừa rồi đối đầu với Khương Hoa, hắn dễ dàng cảm nhận được sự mạnh mẽ của Khương Hoa, một cảm giác khó có thể chống cự.

Hắn không ngờ, trên đời này ngoài Trương Kỳ Lân ra, vẫn còn có cao thủ như vậy.

Trương Kỳ Lân lắc đầu, tỏ ý mình không nói cho Khương Hoa biết.

Hắc Hạt Tử lúc này không hiểu ra sao, nếu không nói cho hắn, thì làm sao gã này biết được.

Lẽ nào là Ngô Tam Thúc nói.

Khương Hoa nói: Xem ra các người đã lấy được đồ rồi, đã vậy thì chúng ta đi thôi.

Nói xong, hắn trực tiếp đi ra ngoài.

Khương Gia chờ tôi với.

Ngô Tà gọi một tiếng, sau đó do dự một chút, vẫn chạy về ôm thi thể của Hoắc Linh lên trên.

Rất nhanh, bốn người dừng lại trong sân của viện điều dưỡng.

Ngô Tà không biết tìm đâu ra một cái xẻng sắt, bắt đầu đào hố trong sân.

Ba người Khương Hoa thì đứng một bên nhìn hắn.

Khương Hoa không nói, Trương Kỳ Lân cũng không nói.

Điều này khiến Hắc Hạt Tử rất cạn lời, vốn dĩ trên mặt hắn luôn nở nụ cười, nhưng từ khi gặp Khương Hoa, hắn không cười nổi nữa.

Một lát sau, vẫn là Hắc Hạt Tử phá vỡ sự im lặng: Này vị huynh đài đây, anh rốt cuộc từ đâu tới vậy.

Khương Hoa nói: Anh quản tôi từ đâu tới làm gì, chỉ cần biết, tôi sẽ cùng các anh đến Quỷ Thành là được rồi.

Hắc Hạt Tử cạn lời, sau đó nhìn về phía Trương Kỳ Lân: Này, người này rốt cuộc là ai vậy.

Phan Gia Viên, Danh Cổ Hiên, Khương Hoa.

Trương Kỳ Lân thản nhiên nói.

Hắc Hạt Tử trợn to mắt, không thể tin nổi nhìn Khương Hoa.

Danh tiếng của Khương Hoa hắn đương nhiên đã nghe qua, không ngờ người giao thủ với mình lại là vị gia trong truyền thuyết.

Lần này, Hắc Hạt Tử đã có kinh nghiệm, không dám nói chuyện

với Khương Hoa một cách tùy tiện như vậy nữa.

Cuối cùng, hơn một giờ sau, Ngô Tà cũng đào xong hố.

Hắn đặt thi thể của Hoắc Linh vào trong, nói vài lời với thi thể, rồi mới dùng đất lấp lại.

Được rồi, chúng ta đi thôi.

Khương Hoa thản nhiên nói.

Bốn người rời khỏi viện điều dưỡng.

Hắc Hạt Tử bọn họ đã chuẩn bị sẵn một chiếc xe Jeep địa hình.

Hắc Hạt Tử lái xe, trực tiếp rời khỏi Cách Nhĩ Mộc.

Mãi đến khi nhìn thấy sa mạc gần đó, Ngô Tà mới phản ứng lại, kinh hãi hô: Chúng ta đi đâu vậy.

Ba lô của tôi còn ở khách sạn.

Hắc Hạt Tử nói: Trong đó cũng chẳng có đồ gì tốt, không cần cũng được.

Ngô Tà nói: Có một cái máy ảnh mà.

Hắc Hạt Tử: Lần này đến Quỷ Thành là mộ Tây Vương Mẫu, cậu vào đó tùy tiện sờ một món đồ cũng đủ mua mấy trăm cái máy ảnh rồi.

Ngô Tà bị Hắc Hạt Tử mắng cho không nói nên lời, nghĩ kỹ lại cũng thấy đúng, không khỏi thầm thấy may mắn vì không mang theo mấy cuốn băng kia.

Ngô Tà nhìn Khương Hoa, thấy hắn đang dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Trương Kỳ Lân ở hàng ghế trước cũng không nói gì.

Thế là, Ngô Tà buồn chán, nhớ ra còn cuốn nhật ký của Trần Văn

Cẩm, liền lấy ra đọc.

Cuốn nhật ký gần mười vạn chữ, bị Ngô Tà đọc hết sạch.

Sau khi đọc xong, Ngô Tà đã hiểu ra.

Hắn nhìn về phía Khương Hoa: Khương Gia, chúng ta đang đi Tháp Mộc Đà sao.

Khương Hoa gật đầu.

Ngô Tà: Ngài đã biết từ sớm rồi.

Khương Hoa lại gật đầu.

Ngô Tà có chút cạn lời, hóa ra lòng vòng một hồi chỉ có mình hắn là người vừa mới biết.

Cuối cùng, hai giờ nữa trôi qua, xe dừng lại tại một bãi sa mạc.

Khương Hoa thấy không ít người đang dựng trại tạm ở đây.

Lông mày Khương Hoa nhíu lại, những người này hẳn là đám người của An Định Trác Mã.

Đến nơi rồi à.

Ngô Tà hỏi.

Khương Hoa: Làm gì nhanh vậy, cứ ngồi yên trên xe đi.

Dừng một chút, Khương Hoa lại nói với Trương Kỳ Lân: Cầm trang bị rồi đi thẳng, đừng nói nhảm với bọn họ nhiều, chúng ta không cần họ dẫn đường.

Trương Kỳ Lân ngập ngừng một lát, rồi vẫn gật đầu, cùng Hắc Hạt Tử xuống xe.

Còn Khương Hoa và Ngô Tà thì chờ trên xe.

Rất nhanh, bên kia dường như xảy ra xung đột.

Sau đó, một đám người đi tới vây quanh xe của Khương Hoa.

Chương 181

Một bà lão từ trong đám người đi ra, mặt lộ vẻ lạnh lùng, sau đó nói một tràng tiếng Tạng.

Khương Hoa nghe không hiểu, Ngô Tà thì càng không cần phải nói.

Rất nhanh có người phiên dịch lời của bà lão.

Các người ra vẻ quá nhỉ, đã nhờ chúng tôi giúp đỡ mà còn không xuống xe là sao.

Một người nói.

Khương Hoa nhíu mày, mở cửa xe bước xuống, thản nhiên nhìn bà lão kia, hẳn là An Định Trác Mã rồi.

Khương Hoa nói: Này lão bà, nếu bà biết nói tiếng phổ thông thì đừng có khoe khoang ngôn ngữ khác của mình được không.

Sắc mặt An Định Trác Mã thay đổi, bà ta không ngờ Khương Hoa ngay cả điều này cũng biết.

Bà ta dùng tiếng phổ thông lơ lớ nói: Chàng trai trẻ, ta biết rất nhiều chuyện các người không biết, đi theo ta đi.

Khương Hoa nói: Không cần, bà đưa trang bị cho chúng tôi, chúng tôi tự đi Tháp Mộc Đà là được rồi.

An Định Trác Mã sa sầm mặt, lạnh lùng nói: Đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.

Chắc hẳn, các người biết Trần Văn Cẩm chứ.

Ta nắm giữ tất cả thông tin mà các người muốn biết, muốn biết thì đi theo ta.

Khương Hoa nói: Tôi biết, bà muốn nói, cuốn băng là do Trần Văn Cẩm bảo bà gửi đi, và muốn nói cho chúng tôi biết, Trần Văn Cẩm đang ở Tháp Mộc Đà đợi chúng tôi, nếu chúng tôi không đến kịp trong mười ngày, cô ấy sẽ một mình tiến vào Tháp Mộc Đà, đúng không.

Ngươi, làm sao ngươi biết.

An Định Trác Mã cuối cùng cũng không giữ được bình tĩnh, bà ta trợn mắt nhìn Khương Hoa.

Giờ phút này, bà ta có cảm giác bị Khương Hoa nhìn thấu, phảng phất như mọi chuyện bà ta biết, Khương Hoa đều đã nắm rõ.

Vừa xuống xe, Ngô Tà nghe xong những lời này thì trực tiếp trợn to hai mắt.

Trần Văn Cẩm mà chú Ba hắn tìm cả nửa đời người, lại đang ở Tháp Mộc Đà chờ bọn họ.

Hơn nữa, cuốn băng, quả nhiên là do Trần Văn Cẩm gửi đi.

Trương Kỳ Lân cũng há to miệng, vẻ mặt kinh ngạc.

Rõ ràng, hắn cũng không ngờ tới điều này.

Khương Hoa nói: Đừng có làm trò trước mặt tôi, bà đưa trang bị cho chúng tôi, chúng tôi tự mình vào là được.

Khương Hoa không muốn lãng phí thời gian ở đây.

Hắn cũng không quan tâm Trần Văn Cẩm có đang đợi mình hay không, cũng không quan tâm cái gì là chung cực, mặc kệ kế hoạch của Ngô Tam Thúc và những người khác, hắn chỉ làm việc của mình.

An Định Trác Mã nhìn Khương Hoa, nhất thời do dự.

Thái độ của Khương Hoa làm bà ta có chút khó đoán.

Mà Khương Hoa cũng không thèm để ý đến An Định Trác Mã,

trực tiếp quay lại ngồi vào xe.

Người của An Định Trác Mã đều nhìn về phía bà ta, chờ đợi lựa chọn.

Đưa đồ cho bọn họ.

Ta ngược lại muốn xem xem, không có người dẫn đường, bọn họ làm sao tìm được Tháp Mộc Đà.

Đúng là không biết sống chết.

An Định Trác Mã nói.

Mà Khương Hoa lại thản nhiên nói: Tôi biết bà muốn nói bây giờ là mùa gió, nhưng mùa gió qua đi sẽ có mưa, chỉ cần trời mưa, Quỷ Thành sẽ xuất hiện.

Lần này, sắc mặt An Định Trác Mã cứng đờ.

Khương Hoa ngay cả chuyện mùa gió qua đi sẽ có mưa cũng biết, xem ra, thật sự có thể tìm được Tháp Mộc Đà.

Cuối cùng, An Định Trác Mã với vẻ mặt tái mét, đã đưa toàn bộ trang bị đã chuẩn bị trước cho nhóm Khương Hoa.

Sau đó, Trương Kỳ Lân và Hắc Hạt Tử cùng lên xe, tiếp tục do Hắc Hạt Tử lái, hướng về phía Tháp Mộc Đà.

Trên đường đi.

Ngô Tà nói: Khương Gia, tại sao ngài không muốn để những người đó đi theo.

Có người dẫn đường, tốt hơn biết bao.

Khương Hoa đáp: Mang theo họ chỉ vướng chân, sẽ làm chậm trễ thời gian chúng ta tiến vào Tháp Mộc Đà.

Vậy thôi.

Ngô Tà có chút cạn lời.

Mà lần này, Hắc Hạt Tử cũng đã hoàn toàn khâm phục Khương Hoa.

Trong lòng hắn không khỏi thầm nghĩ, Khương Hoa thật sự có thể đoán trước được tương lai sao.

Trong nháy mắt, năm ngày đã trôi qua.

Trong năm ngày này, ba người họ dưới sự dẫn dắt của Khương Hoa, cũng không gặp nguy hiểm gì.

Vốn dĩ theo tình tiết trong nguyên tác, họ còn phải gặp Ma Quỷ Thành và con thuyền đắm trong biển cát.

Nhưng dưới sự cố tình né tránh của Khương Hoa, họ đã không gặp phải những nơi đó.

Khương Hoa không muốn lãng phí thời gian ở những nơi này.

Mau nhìn kìa, có ốc đảo.

Ngô Tà kích động nói.

Chiếc xe Jeep đã sớm bị lún trong cát, từ ngày thứ ba tiến vào sa mạc, họ đã bắt đầu đi bộ.

Bây giờ tìm được ốc đảo, điều đó có nghĩa là, Tháp Mộc Đà đã ở gần đây.

Bởi vì, Tháp Mộc Đà chính là nằm trong ốc đảo.

Rào rào.

Không biết vì sao, nơi đây lại đổ mưa lớn.

Khương Hoa biết, Quỷ Thành chỉ xuất hiện khi trời mưa.

Bây giờ trời mưa, cũng có nghĩa là, Quỷ Thành sắp xuất hiện.

Nhóm Khương Hoa đứng trên ốc đảo, nhìn xuống thung lũng rộng

lớn bên dưới.

Ốc đảo này nằm trong một vùng trũng, theo trí nhớ của Khương Hoa, hắn có thể chắc chắn, Tháp Mộc Đà chính là ở trong thung lũng này.

Thung lũng này trông như một ốc đảo, nhưng thực chất bên trong là một vùng đầm lầy khổng lồ, không biết có bao nhiêu Kê Quan Xà, vô cùng nguy hiểm.

Trong nguyên tác, Ngô Tà và nhóm của hắn ở đây đã chết không biết bao nhiêu người, ngoại trừ Ngô Tà và Hắc Hạt Tử, những người còn lại đều bị cắn, bao gồm cả Trương Kỳ Lân, Vương Bàn Tử, Phan Tử và Ngô Tam Thúc.

Trong nhật ký của Văn Cẩm nói, chúng ta cần phải đi qua một hẻm núi mới có thể tiến vào ốc đảo này, nhưng hẻm núi ở đâu.

Ngô Tà nói.

Khương Hoa đáp: Chưa vội vào ốc đảo, chú Ba của cậu cũng sắp đến rồi.

Chú Ba của tôi.

Ngô Tà sững sờ: Chú Ba tôi cũng đến đây sao.

Mà Trương Kỳ Lân và Hắc Hạt Tử thì liếc nhìn nhau, Hắc Hạt Tử trong lòng thầm nghĩ, gã này quả nhiên là do Tam Gia cử tới sao, nếu không làm sao biết Tam Gia cũng đang trên đường.

Khương Hoa nói: Lẽ nào cậu không phát hiện, dọc đường đi Tiểu Trương đều đang để lại ký hiệu sao.

Ngô Tà nhìn về phía Trương Kỳ Lân.

Hành động nhỏ của Trương Kỳ Lân bị Khương Hoa phát hiện, nhưng hắn không hề có chút lúng túng nào, bởi vì hắn biết, hành động

của mình tuyệt đối không thể qua mắt được Khương Hoa.

Khương Hoa lại hỏi: Ngô Tam Thúc còn bao lâu nữa mới đến.

Hắc Hạt Tử nói: Chắc còn khoảng nửa ngày nữa.

Khương Hoa nói: Vậy thôi, chúng ta vào trước đi, không cần chờ họ nữa.

Nói xong, Khương Hoa liền dẫn họ đi tìm hẻm núi.

Nhưng ở bên ngoài hẻm núi, bốn người phát hiện có một khu cắm trại, có người đang dựng trại tạm ở đây.

Lẽ nào là chú Ba và mọi người.

Ngô Tà mừng rỡ, vội vàng chạy tới.

Nhưng rất nhanh hắn liền thất vọng, vì đó hoàn toàn không phải là nhóm của Ngô Tam Thúc, mà là nhóm của An Định Trác Mã.

Bọn họ vậy mà còn đến đây trước cả nhóm Khương Hoa.

Thực ra nói cũng bình thường, vì xe của họ không bị hỏng, còn nhóm Khương Hoa là đi bộ tới.

Ngô Tà, ha ha, cậu quả nhiên ở đây.

Lúc này, một giọng nói vui mừng vang lên.

Một gã béo cầm súng từ trong một cái lều bước ra, theo sau là một hán tử cường tráng khác cũng bước ra, gọi Ngô Tà: Tiểu Tam Gia.

Chính là Vương Bàn Tử và Phan Tử.

Bàn Tử.

Phan Tử.

Sao lại là hai người.

Ngô Tà mừng rỡ khôn xiết: Hai người cũng ở đây à.

Phan Tử nói: Là Tam Gia bảo chúng tôi ở đây chờ mọi người, Tam Gia đã dẫn người vào trong rồi.

Ngô Tà bừng tỉnh ngộ.

Mà lúc này, Vương Bàn Tử và Phan Tử đều nhìn thấy Khương Hoa, lập tức mừng rỡ, Vương Bàn Tử bước tới nói: Khương Gia, không ngờ ngài cũng tới, tốt quá rồi.

Chuyến này có ngài, thì chắc chắn không có vấn đề gì.

Khương Hoa cười cười không nói gì.

Hắn đến đây chỉ để tìm khối thiên thạch thứ hai, nếu giữa đường cảm thấy những người này quá phiền phức, không chừng hắn sẽ bỏ lại họ, một mình đi đến cung điện dưới lòng đất của Tây Vương Mẫu.

Chưa nói đến khối thiên thạch thứ hai, chỉ riêng hơn một ngàn bộ huyết thi trong khu tu luyện đó cũng đã là kho kinh nghiệm quý báu của Khương Hoa.

Có những huyết thi đó, Khương Hoa không chừng có thể thăng lên Ngũ phẩm, khống chế Thiên Đế Ấn Tỷ, giải thoát cho Thanh Lão.

Hừ.

Lúc này, An Định Trác Mã dẫn mấy người đi tới, bên cạnh bà ta còn có một người phụ nữ trông rất xinh đẹp, là con dâu của An Định Trác Mã.

Tuy nhiên, ánh mắt của Khương Hoa dừng lại trên người con dâu của An Định Trác Mã một lát.

Khương Hoa biết, đây căn bản không phải là con dâu của An Định Trác Mã, mà là Trần Văn Cẩm.

Đương nhiên, chuyện này Khương Hoa không rảnh rỗi mà nói ra.

Thật sự cho rằng mình lợi hại lắm sao, chẳng phải cũng đến sau chúng ta đó thôi.

An Định Trác Mã nhìn chằm chằm Khương Hoa, vẻ mặt khinh thường.

Chương 182

Lão bà già, bà đừng có nói nhảm, Khương Gia không phải là người bà chọc vào được đâu.

Vương Bàn Tử nói ngay tại chỗ.

An Định Trác Mã bị Vương Bàn Tử mắng là lão bà già trước mặt bao nhiêu người, lập tức sa sầm mặt mày.

Nhưng không đợi bà ta nói gì, Khương Hoa đột nhiên chỉ vào con dâu của bà ta: Cô ấy sẽ đi vào cùng chúng tôi.

Mọi người đều sững sờ, kỳ quái nhìn Khương Hoa.

Nhất là Vương Bàn Tử, hắn nói: Khương Gia, người ta là hoa đã có chủ đấy, ngài làm vậy không phúc hậu lắm đâu.

Khương Hoa không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Trần Văn Cẩm.

Gương mặt xinh đẹp của Trần Văn Cẩm hơi biến sắc, bị Khương Hoa chỉ đích danh yêu cầu cùng vào Tháp Mộc Đà, trong lòng cô ta dấy lên một cảm giác bất an.

Nếu cô ta thật sự đi cùng Khương Hoa, kế hoạch của cô ta sẽ bị đảo lộn hoàn toàn.

Trương Kỳ Lân cũng lộ vẻ kinh ngạc, nhíu mày nhìn Khương Hoa.

Thực ra hắn đã sớm biết người con dâu của An Định Trác Mã trước mắt chính là Trần Văn Cẩm, chỉ là hắn không nói ra mà thôi.

Bây giờ, Khương Hoa đột nhiên chỉ định một người dường như hoàn toàn không liên quan đến chuyện này cùng vào Tháp Mộc Đà, Trương Kỳ Lân ý thức được, Khương Hoa thần thông quảng đại chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó.

Cô đừng hòng.

An Định Trác Mã lạnh lùng nói: Đừng tưởng mình là cái thá gì.

Thế nhưng Khương Hoa lại nói: Tôi có hỏi bà đâu, bà lảm nhảm cái gì.

Nói rồi, hắn đi đến trước mặt Trần Văn Cẩm, ghé tai thì thầm vài câu.

Trần Văn Cẩm biến sắc, kinh ngạc và nghi ngờ nhìn Khương Hoa.

Được, tôi sẽ vào cùng anh.

Trần Văn Cẩm cắn răng, đồng ý với Khương Hoa.

Mọi người đều trố mắt, kinh ngạc nhìn Khương Hoa.

Trời đất.

Chuyện gì thế này.

Cô ấy vậy mà lại đồng ý với Khương Hoa.

Vương Bàn Tử không khỏi giơ ngón tay cái lên: Khương Gia, cậu đỉnh thật đấy.

Còn An Định Trác Mã thì gương mặt già nua trở nên cực kỳ khó coi, việc Trần Văn Cẩm đích thân đồng ý chẳng khác nào một cái tát trời giáng vào mặt bà ta.

A bà, bà yên tâm, cháu không sao đâu.

Trần Văn Cẩm mỉm cười.

Khương Hoa cười nhạt một tiếng, sau đó nói: Các vị, chỉnh đốn một chút, chúng ta vào thôi.

Hai giờ sau, nhóm bảy người đội mưa đi vào trong hẻm núi, xuyên qua những khe núi trùng điệp để đến khu rừng mưa.

Trong rừng mưa, dù trời có mưa to thì vẫn cực kỳ oi bức.

Xung quanh đâu đâu cũng là những bộ rễ cây mục nát đủ hình đủ dạng, trên rễ cây còn có những loại độc trùng kỳ quái không gọi nổi tên, khiến người ta nhìn mà kinh hồn bạt vía.

Khu rừng rậm trong lòng chảo này chính là rừng mưa nhiệt đới, muốn đi xuyên qua đây là một việc vô cùng phiền phức, còn phiền hơn cả lúc nhóm Khương Hoa ở trong khu rừng nguyên sinh trên núi Già Long, vừa đi vừa phải chặt những dây leo xung quanh, ép mình mở ra một con đường.

Thế nhưng, vừa vào rừng mưa không bao lâu, đi chưa được khoảng một dặm, mưa lại càng lúc càng lớn, lớn đến nỗi cả nhóm gần như không nhìn rõ con đường phía trước.

Vương Bàn Tử nói: Khương Gia, chúng ta tìm chỗ nào trú mưa đi, mưa to quá.

Khương Hoa nhìn xung quanh rồi nói: Bên kia có một cây đại thụ, trông có vẻ trú mưa được.

Thế là cả nhóm vội vàng chạy đến dưới gốc cây đại thụ đó.

Tán lá của cây này rất rậm rạp, mỗi cành cây đều vô cùng to lớn, quả thật có thể che mưa.

Vương Bàn Tử chửi bới: Mẹ kiếp, Vương Mẫu Nương Nương này không muốn cho chúng ta vào địa bàn của bà ta hay sao, mưa to như thể trời bị thủng một lỗ vậy.

Nói rồi, gã vừa lau nước trên mặt vừa nhìn quanh, lúc này liền thấy được Trần Văn Cẩm.

Trời ạ.

Vương Bàn Tử trợn tròn mắt.

Mọi người đều nhìn về phía Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm cũng bị ướt sũng, mọi người thấy được vóc dáng yêu kiều của cô, hơn nữa còn nhận ra làn da của cô non mịn lạ thường, hệt như một cô bé mười mấy tuổi, cứ như thể thứ trên người cô không phải nước mưa mà là nước được vắt ra từ da thịt cô vậy.

Đây mà là cô gái đã lấy chồng sao.

Mẹ nó chứ, nhìn cùng lắm cũng chỉ mười sáu, mười bảy tuổi thôi chứ.

Lẽ nào người ở đây kết hôn sớm như vậy sao.

Vương Bàn Tử nói: Tôi nói này đại muội tử, chồng cô cũng thất đức quá đi, sao cô mới mười mấy tuổi đã cưới cô về nhà rồi.

Khương Hoa nghe xong không khỏi thầm lẩm bẩm.

Đại muội tử.

Người ta lớn hơn cậu nhiều đấy.

Chẳng qua là vì cô ấy đã uống đan dược, lại còn ở trong viên Vẫn Ngọc kia một thời gian dài, không những giữ được tuổi trẻ mà còn có chút dấu hiệu trẻ lại, đó chính là công hiệu to lớn của viên Vẫn Ngọc.

Trần Văn Cẩm nghe Vương Bàn Tử nói thì có chút tức giận.

Đang định quát mắng thì bỗng nhiên Vương Bàn Tử kinh hãi kêu lên một tiếng: Chết rồi.

Có thứ gì cắn tôi.

Nói rồi liền gãi đùi mình.

Cả nhóm nhìn qua, thấy một con côn trùng kỳ quái to bằng ngón tay út đang bám trên người Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử đang định gỡ nó ra thì Khương Hoa nói: Đừng động vào.

Vương Bàn Tử giật mình, sau đó phát hiện trên mắt cá chân của mình có càng nhiều loại côn trùng kỳ quái này hơn, tiếp đó gã lại đột nhiên gãi mông: Trên mông tôi cũng có.

Lúc này, Ngô Tà cũng hét lớn: Trên người tôi cũng có.

Khương Hoa nói: Đây là Thảo Tỳ Tử, chuyên hút máu người, ở trong rừng mưa nhiệt đới có rất nhiều, vài trăm con có thể dễ dàng hút một con voi thành da bọc xương.

Tiếp đó, Khương Hoa nhìn về phía cây đại thụ sau lưng, liền thấy trên cành cây kia vậy mà lại lúc nhúc từng con Thảo Tỳ Tử, dày đặc không biết bao nhiêu mà kể.

Mẹ kiếp.

Nhiều thế.

Mau rời khỏi đây.

Vương Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

Khương Hoa gật đầu, dẫn những người khác rời khỏi nơi này.

Lại một lần nữa tìm được một cái cây tương đối lớn, Khương Hoa vung tay, dùng Hắc Kim Cổ Đao chém thẳng vào thân cây, nhận thấy bên trong không có bất cứ thứ gì bò ra, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Tà, mau lên, giúp tôi gỡ con côn trùng trên mông xuống.

Vương Bàn Tử lấy ra một con dao găm đưa cho Ngô Tà.

Ngô Tà nói: Cái này tôi không biết làm.

Vương Bàn Tử nói: Dùng lửa hơ nóng con dao găm, sau đó gỡ vật kia ra, nhanh lên, nếu không những thứ đó chui vào trong thịt thì muốn lấy ra sẽ rất phiền phức.

Cả cái chân này coi như bỏ đi.

À à, được rồi.

Ngô Tà vội vàng gật đầu.

Thế là, hai người họ bắt đầu xử lý đám Thảo Tỳ Tử.

Khương Hoa nhìn về phía Trần Văn Cẩm, nhận thấy sắc mặt cô khác thường, không khỏi nói: Cô cũng bị thứ đó chui vào rồi à.

Trần Văn Cẩm mặt đỏ bừng, gật đầu.

Khương Hoa nói: Dao găm cho cô này.

Trần Văn Cẩm: Anh giúp tôi.

Khương Hoa hơi ngạc nhiên.

Nhưng vẫn gật đầu, cùng Trần Văn Cẩm đi đến phía bên kia của cây đại thụ.

Một mình cô ấy đúng là không dễ xử lý, dù sao cũng ở phía sau, mà ở đây toàn là đàn ông, không có phụ nữ, cho nên nếu cần người giúp đỡ, nhất định phải chọn một người.

Đối với chuyện xấu hổ như vậy, tại sao Trần Văn Cẩm lại chọn mình.

Trong lòng Khương Hoa ít nhiều cũng có suy đoán.

Nhưng mà, vừa hay có thể nhân cơ hội này khống chế Trần Văn Cẩm.

Rất nhanh, trong lúc Trần Văn Cẩm đỏ mặt, Khương Hoa đã giúp cô gỡ Thảo Tỳ Tử xuống, thực ra trên người cô cũng không có mấy con, chỉ có hai con Thảo Tỳ Tử, rất nhẹ nhàng đã xử lý xong.

Xong rồi.

Khương Hoa nói.

Thế nhưng, vừa dứt lời, tay Trần Văn Cẩm bỗng nhiên khẽ động, một con dao găm từ trong tay áo cô trượt ra, bị cô nắm lấy rồi kề thẳng vào cổ Khương Hoa.

Thế nhưng, biểu cảm của Khương Hoa lại không hề thay đổi chút nào.

Anh rốt cuộc là ai.

Tại sao lại biết thân phận của tôi.

Trần Văn Cẩm lạnh lùng nhìn Khương Hoa.

Quả nhiên.

Khương Hoa thầm nghĩ, người phụ nữ này thật không đơn giản, vô cùng thông minh, sở dĩ gọi mình đến giúp cô ta, thậm chí có thể nói là hy sinh một chút nhan sắc, chính là để muốn làm rõ mình là ai.

Thậm chí khi cần thiết, còn có thể giải quyết mình, để không ảnh hưởng đến kế hoạch của cô ta.

Nhưng Khương Hoa cũng không tức giận, cũng không nảy sinh sát ý với cô, vì Trần Văn Cẩm này vẫn còn hữu dụng với hắn.

Khương Hoa nói: Cô đối xử với ân nhân cứu mạng của mình như vậy sao.

Vừa rồi nếu không phải tôi, con Thảo Tỳ Tử kia đã chui vào trong da thịt cô rồi.

Trần Văn Cẩm mặt đỏ bừng, nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, cô cũng xấu hổ.

Trước đây, cô chưa từng bị đàn ông nhìn thấy như vậy.

Nhưng mà, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cô cũng đã coi nhẹ sinh tử, cho nên cũng không để ý những thứ này, mà thấp giọng nói: Anh đừng có đánh trống lảng.

Khương Hoa cười nói: Được thôi, tôi đầu hàng.

Trần Văn Cẩm nói: Vậy anh trả lời câu hỏi của tôi, anh rốt cuộc là ai.

Tại sao lại đi theo nhóm Ngô Tà.

Khương Hoa nói: Tôi tên Khương Hoa, có lẽ cô chưa từng nghe qua, nhưng tôi nắm rõ mọi chuyện của các người, ví dụ như bí mật của Vẫn Ngọc, ví dụ như những người sống sót trong đoàn thám hiểm Tây Sa năm xưa sở dĩ có thể giữ được tuổi trẻ là vì đã nuốt một loại đan dược được luyện chế từ bột thiên thạch, mà trong đan dược đó, có một con Thi Biệt Vương.

Nhưng loại đan dược này có một tác hại rất lớn, đó chính là nếu không xử lý thêm, chẳng bao lâu nữa sẽ bị thi biến, hoặc là biến thành Hải hầu tử, hoặc là biến thành Cấm bà.

Những người năm đó, bây giờ chỉ còn lại một mình cô, tất cả mọi người đã thi hóa, chỉ có cô, thường xuyên nuốt bột thiên thạch, cho nên làm chậm quá trình thi biến, thậm chí sẽ không còn thi biến nữa.

Nhưng mà, điều này cũng có một tác hại, đó là cô càng cách xa thiên thạch, cô lại càng dễ thi biến, tốc độ thi biến cũng càng nhanh.

Cô không thể rời khỏi thiên thạch.

Tôi nói có đúng không.

Sắc mặt Trần Văn Cẩm hoàn toàn thay đổi.

Cô kinh ngạc nhìn Khương Hoa: Anh, sao anh lại biết nhiều như vậy.

Tâm trạng vốn luôn bình tĩnh của Trần Văn Cẩm, giờ phút này đã hoàn toàn rối loạn.

Những điều Khương Hoa nói đều là bí mật của cô, những chuyện

này, chỉ có một mình cô biết, cô chưa từng nói cho bất kỳ ai, ngay cả An Định Trác Mã cô cũng không nói.

Chương 183

Thế nhưng, bây giờ Khương Hoa lại nói ra một cách chính xác mọi chuyện của cô.

Cứ như thể, Khương Hoa đã cùng cô trải qua những chuyện này vậy.

Điều này quá kinh khủng.

Trần Văn Cẩm toàn thân lạnh toát, cô vuốt mái tóc dài ướt sũng, sau đó nhìn chằm chằm Khương Hoa: Anh có biết không, bây giờ tính mạng của anh đang nằm trong tay tôi.

Tay cô cầm dao găm càng lúc càng siết chặt.

Khương Hoa bỗng nhiên cười lớn: Không, cô sai rồi, phải nói là, tính mạng của cô, đang nằm trong tay tôi.

Vừa dứt lời, tay Khương Hoa đã động.

Trần Văn Cẩm toàn thân run lên, con ngươi thoáng hiện lên một tia mơ màng, nhưng chính trong khoảnh khắc mơ màng đó, Khương Hoa đã đoạt lấy con dao găm, trong nháy mắt con dao găm đã kề vào cổ Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm tỉnh táo lại, kinh hãi nhìn Khương Hoa.

Anh, anh vừa làm gì.

Trần Văn Cẩm thấp giọng nói.

Cô cảm thấy mình vừa rồi không biết vì sao lại đột nhiên ngẩn người, tâm thần trở nên hoảng hốt, sau đó con dao găm bị Khương Hoa đoạt đi như thế nào cô cũng không biết.

Khương Hoa không trả lời cô, mà vuốt nhẹ lên mặt, một chiếc mặt

nạ da người bị lột xuống.

Một gương mặt thanh tú thoát tục xuất hiện trước mắt Trần Văn Cẩm.

Nhìn thấy mỹ nhân gần trong gang tấc này, ngay cả Khương Hoa cũng không khỏi kinh ngạc một chút.

Trong nguyên tác, Trần Văn Cẩm vốn là một đại mỹ nhân, hơn nữa vì hiệu quả trẻ lại của Vẫn Ngọc, làn da của cô trông như trẻ sơ sinh vậy.

Không ngờ, mức độ xinh đẹp của cô còn vượt xa tưởng tượng của Khương Hoa.

Chỉ riêng gương mặt này thôi, tuyệt đối là gương mặt xinh đẹp nhất mà Khương Hoa từng thấy khi đến thế giới này.

Trả lại cho tôi.

Trần Văn Cẩm cảm thấy trên mặt mát lạnh, biết mình đã bị lộ.

Khương Hoa nhìn chiếc mặt nạ da người trong tay, không khỏi nói: Thứ này thật đúng là thần kỳ, ngay cả trong cơn mưa to như vậy cũng không bị lộ ra, lợi hại.

Chiếc mặt nạ da người này có thể nói là một trong những đạo cụ thần kỳ nhất trong Đạo Mộ Bút Ký, hoàn toàn đi ngược lại lẽ thường.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, ngoại trừ Ngô Tà, dường như chỉ cần là những nhân vật lợi hại, đều sẽ sử dụng thứ này.

Ngoài ra, còn có một điều khiến Khương Hoa vô cùng muốn phàn nàn, đó là làm thế nào họ thay đổi được giọng nói của mình.

Tất nhiên, Khương Hoa cũng chẳng cần dùng đến thứ mặt nạ da người này, cho nên cũng không đi sâu vào, kệ họ làm thế nào đổi được giọng, có liên quan gì đến hắn đâu.

Trần Văn Cẩm nói: Anh rốt cuộc muốn làm gì.

Khương Hoa nói: Câu này đáng lẽ tôi phải hỏi cô chứ.

Tôi tốt bụng giúp cô giết đám Thảo Tỳ Tử kia, cô vậy mà lấy oán trả ơn.

Trần Văn Cẩm: Hừ, đừng tưởng tôi không biết, anh vô duyên vô cớ ép tôi vào trong cái lòng chảo này, chắc chắn có bí mật gì đó không thể cho người khác biết.

Khương Hoa: Chẳng phải cô vốn dĩ cũng muốn vào sao.

Trần Văn Cẩm không nói nên lời, nhưng lời này cũng không sai.

Khương Hoa nói: Được rồi, tôi không nói nhảm nữa, bây giờ trước mặt cô có hai con đường, thứ nhất là phục tùng mệnh lệnh của tôi, tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của tôi.

Thứ hai, dao găm của tôi khẽ động, tiễn cô đi gặp đồng đội của mình.

Trần Văn Cẩm nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của Khương Hoa, trong lòng kinh hãi.

Cô cảm nhận được, người đàn ông trước mắt này thật sự có loại quyết đoán đó.

Trần Văn Cẩm nói: Nếu anh dám giết tôi, làm sao ăn nói với bọn họ.

Khương Hoa nói: Mấy người đó, ngoại trừ Hắc Hạt Tử, những người khác đều vô điều kiện tin tưởng tôi, Trương Kỳ Lân cũng vậy, đừng tưởng rằng chỉ vì cô là đồng đội trong đoàn khảo sát trước đây của cậu ta thì cậu ta sẽ tin cô.

Trần Văn Cẩm do dự.

Bởi vì cô nhận ra, trước mặt Khương Hoa, mình giống như một

món đồ chơi, căn bản không thể thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Ê tôi nói, Khương Gia các người ở phía sau làm gì vậy.

Lúc này bên kia truyền đến giọng của Vương Bàn Tử.

Hiển nhiên là đám Thảo Tỳ Tử trên người họ đã được giải quyết sạch sẽ, cho nên liền mở miệng nói chuyện.

Hắc Hạt Tử thì cười nói: Bàn Tử chết bầm, cậu không thể không nói được à, phá đám chuyện tốt của người ta.

Nghe thấy tiếng nói từ phía bên kia, Trần Văn Cẩm mặt đỏ bừng, sau đó cắn răng nói: Được, tôi nghe lời anh.

Khương Hoa cũng không nói gì, trực tiếp đưa tay ấn vào miệng Trần Văn Cẩm, một vật rơi vào trong.

Anh, anh cho tôi ăn thứ gì.

Trần Văn Cẩm ôm lấy cổ họng.

Khương Hoa nói: Độc dược.

Trần Văn Cẩm: Anh.

Anh hèn hạ.

Khương Hoa: Đây cũng là để phòng ngừa bất trắc, cô yên tâm, chỉ cần tôi tìm được thứ tôi muốn, tôi sẽ cho cô thuốc giải.

Nói rồi, hắn đưa mặt nạ da người cho cô.

Trần Văn Cẩm thầm nghiến răng, hai mắt gần như muốn phun lửa, nhưng chuyện đã đến nước này cô cũng không còn cách nào, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Nhưng cô biết, sau này mình coi như bị Khương Hoa đeo bám rồi.

Thực ra, thứ Khương Hoa cho cô ăn chỉ là một viên kẹo bình thường, căn bản không phải độc dược gì, chỉ để khiến Trần Văn Cẩm

khuất phục mà thôi.

Bằng không chỉ là một lời hứa suông, Khương Hoa cũng không cả tin đến mức tin tưởng cô như vậy.

Rất nhanh, Trần Văn Cẩm đã khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, đi theo Khương Hoa trở về chỗ cũ.

Vương Bàn Tử cười tủm tỉm nhìn Khương Hoa: Khương Gia, ngài thật là có nhã hứng nha.

Khương Hoa không nói gì, còn Trần Văn Cẩm thì hung hăng lườm Vương Bàn Tử một cái.

Ngô Tà và Phan Tử thì nhìn Khương Hoa và Trần Văn Cẩm với ánh mắt kỳ quái.

Còn Trương Kỳ Lân, nhíu mày nhìn hai người một cái, trong lòng đoán được Khương Hoa và Trần Văn Cẩm rốt cuộc đã nói gì.

Vì hai người nói chuyện đều cố ý hạ thấp giọng, lại thêm tiếng mưa xung quanh quá lớn, bọn họ cũng không nghe rõ Khương Hoa và Trần Văn Cẩm nói gì.

Trước tiên nghỉ ngơi một lát đi, nếu không đoạn đường sau sẽ rất vất vả.

Khương Hoa thản nhiên nói.

Hơn hai giờ sau, mưa to cuối cùng từ lớn chuyển thành nhỏ, cuối cùng cũng tạnh, mọi người lại một lần nữa lên đường, tiến vào sâu trong rừng mưa.

Cả nhóm tiếp tục đi về phía trước, đi khoảng bốn giờ, trời liền dần tối, mọi người cũng không đi mò mẫm nữa, dù sao ở trong rừng mưa này, ban đêm vô cùng nguy hiểm, ai biết chỗ nào sẽ chui ra một con rắn.

Nếu bị cắn một cái, thần tiên cũng khó cứu.

Mọi người nhóm lửa trại gần đó, sau đó ăn một chút gì đó, vì đã bôn ba cả ngày, mọi người cũng có chút mệt mỏi, đặc biệt là Ngô Tà và Vương Bàn Tử, bị Thảo Tỳ Tử cắn nhiều như vậy, tuy thứ đó không có độc, nhưng khả năng hút máu siêu mạnh, vết thương cũng rất nhiều.

Cho nên hai người bây giờ có chút suy yếu.

Trần Văn Cẩm không biết từ đâu lấy ra một ít bùn, đưa cho Ngô Tà và những người khác: Bôi bùn lên người đi.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử ngẩn ra, sau đó Vương Bàn Tử nói: Tôi nói này đại muội tử, nửa đêm bôi bùn thế này sao ngủ được.

Ngô Tà cũng nhíu mày, không hiểu Trần Văn Cẩm định làm gì.

Điều này khiến Trần Văn Cẩm nhíu mày.

Mà lúc này Khương Hoa lại nói: Các cậu tin cô ấy đi, bôi bùn lên có thể sống sót.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử nhìn nhau, Phan Tử cũng có chút kỳ quái.

Tuy Khương Hoa đã mở lời, nhưng hai người vẫn còn có chút do dự, dù sao bôi bùn lên người, vẫn có chút ghê ghê.

Ngược lại Phan Tử không nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp vốc bùn lên bôi lên người, dù sao cũng là người từng đi lính, thường xuyên bò trong vũng bùn, lại thêm tin tưởng Khương Hoa, cho nên cũng không sợ.

Trương Kỳ Lân và Hắc Hạt Tử cũng đi tới bắt đầu bôi, ngay cả Trần Văn Cẩm cũng bắt đầu bôi lên.

Thế là, chỉ còn lại hai người họ và Khương Hoa vẫn đứng yên tại

chỗ.

Thôi được rồi, theo số đông vậy.

Vương Bàn Tử cắn răng, cầm bùn cũng bắt đầu bôi, còn Ngô Tà cuối cùng cũng chỉ có thể làm theo mọi người.

Cuối cùng Trần Văn Cẩm đưa bùn đến trước mặt Khương Hoa, Khương Hoa lắc đầu: Tôi không cần dùng.

Lần này, Ngô Tà và Vương Bàn Tử hai người trợn tròn mắt.

Chuyện gì thế này.

Mẹ kiếp tôi bôi xong hết rồi, anh lại nói anh không cần.

Mẹ nó.

Đây không phải là đang đùa chúng tôi sao.

Trần Văn Cẩm nhíu mày: Anh có biết ở đây nguy hiểm đến mức nào không.

Khắp nơi đều là Kê Quan Xà, chỉ có loại bùn này mới có thể cách nhiệt, khiến cho đám Kê Quan Xà không tìm thấy anh.

Thật sao.

Khương Hoa cười nhạt một tiếng: Tôi vẫn là không cần.

Trần Văn Cẩm bực bội, dậm chân: Không cần thì thôi, cứ để anh bị đám Kê Quan Xà đó cắn chết đi.

Nói xong, cô trực tiếp vứt hết bùn đi.

Khương Hoa cười cười không nói gì.

Mà Ngô Tà nghe nói có Kê Quan Xà, không khỏi kinh hãi, biết biện pháp của Trần Văn Cẩm là đúng, bùn có thể cách nhiệt bề mặt cơ thể, khiến Kê Quan Xà không cảm nhận được họ, là có tác dụng rất lớn.

Chỉ là, không biết tại sao Khương Hoa lại không dùng.

Ngô Tà nghĩ nghĩ cũng không sao, dù sao hắn tuyệt đối tin tưởng vào thực lực cường đại của Khương Hoa.

Đám Kê Quan Xà kia chắc là không làm gì được hắn.

Thế là, mọi người bắt đầu chui vào túi ngủ, mặc dù có bùn, nhưng có thể nghỉ ngơi đã là rất tốt rồi, ai còn quan tâm đến những thứ đó.

Vì ở trong rừng mưa này, không ai biết có nguy hiểm gì, không phải nói bôi bùn là có thể vạn toàn, cho nên vẫn phải có người gác đêm.

Khương Hoa cũng không nhiều lời, liền tỏ ý mình sẽ gác ca đầu tiên.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Khương Hoa chợt nghe thấy tiếng sột soạt, hiển nhiên là có thứ gì đó đang đến gần.

Khương Hoa nhìn sang bên cạnh, quả nhiên thấy không ít Kê Quan Xà đang ngóc đầu dậy, có con thò đầu ra từ trong lá cây, có con thò đầu ra từ trong bụi cỏ, lít nha lít nhít không biết bao nhiêu.

Nhưng mà, biểu cảm của Khương Hoa không thay đổi, vẫn ngồi trước đống lửa, như thể không nhìn thấy đám rắn kia.

Chương 184

Mà lúc này, Trần Văn Cẩm bỗng nhiên mở mắt.

Cô luôn sống ở ngoài trời, đối với các loại âm thanh vô cùng nhạy cảm, cũng luôn ngủ không sâu giấc, cho nên đám Kê Quan Xà vừa đến, cô liền tỉnh lại.

Trần Văn Cẩm nghiêng đầu nhìn, thấy xung quanh không biết bao nhiêu con Kê Quan Xà, cô đến thở cũng không dám.

Lại nhìn Khương Hoa, lại phát hiện Khương Hoa như người không có chuyện gì, như thể không hề phát hiện ra đám Kê Quan Xà kia.

Trần Văn Cẩm thấy cảnh này, có chút sốt ruột.

Nhưng mà, cô biết bây giờ mình không thể động, chỉ cần khẽ động, đám Kê Quan Xà kia nhất định sẽ vây lại, đến lúc đó cô không cần bị độc dược của Khương Hoa giết chết, chính mình đã bị đám Kê Quan Xà đó cắn chết rồi.

Kê Quan Xà rõ ràng cảm nhận được nhiệt độ của lửa, một lượng lớn Kê Quan Xà nhanh chóng tiến lại gần Khương Hoa.

Trần Văn Cẩm thấy cảnh này, lập tức nín thở.

Cô biết, lần này Khương Hoa thảm rồi.

Đám Kê Quan Xà kia mắt thấy đã đến gần Khương Hoa, không ít con còn nhảy thẳng lên, muốn cắn Khương Hoa, kết quả cũng không biết chuyện gì xảy ra, bỗng nhiên đám Kê Quan Xà kia đột ngột rơi xuống đất, sau đó quay đầu bỏ chạy.

Như thể, đã nhìn thấy thiên địch vậy.

Cái này chuyện gì thế này.

Trần Văn Cẩm nhìn mà ngây người, một chút cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sao đám Kê Quan Xà kia đột nhiên lại chạy hết.

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng mà, Khương Hoa lại nói: Nhìn đủ chưa.

Đến lượt cô gác đêm rồi.

Khương Hoa bỗng nhiên thản nhiên nói.

Trần Văn Cẩm sững sờ, đây là đang nói chuyện với mình sao.

Cô nghiêng đầu nhìn những người khác, dường như không có ai tỉnh lại.

Thế là, cô chỉ có thể rời khỏi túi ngủ, đi đến bên đống lửa, nghi ngờ hỏi: Tại sao đám Kê Quan Xà kia lại chạy hết.

Khương Hoa nói: Tôi làm sao biết.

Trần Văn Cẩm nhíu mày.

Cô cảm thấy, nhất định có liên quan đến Khương Hoa.

Nhưng tên này không muốn nói, Trần Văn Cẩm cũng không có cách nào.

Khương Hoa không nói gì thêm nữa, trực tiếp đi đến trước túi ngủ của Trần Văn Cẩm rồi chui vào.

Này, đó là của tôi.

Trần Văn Cẩm hô lên.

Khương Hoa nói: Tôi biết, có vấn đề gì không.

Trần Văn Cẩm nhíu mày: Anh không có túi ngủ sao.

Khương Hoa: Không có.

Trần Văn Cẩm bó tay, cô nhìn thấy trên người Khương Hoa ngay cả cái ba lô cũng không có, xem ra đúng là không có túi ngủ, chỉ có thể bất đắc dĩ nhường túi ngủ cho Khương Hoa.

Trong nháy mắt, một đêm trôi qua.

Khương Hoa lúc tỉnh lại, nhìn thấy Trần Văn Cẩm co ro bên cạnh mình, cũng may lúc này thời tiết nóng bức, ngược lại cũng không sợ lạnh.

Thế là, cả nhóm sau khi thức dậy dọn dẹp đồ đạc, ăn một chút gì đó rồi tiếp tục đi về phía trước.

Đi khoảng nửa ngày, thời tiết dị thường nóng bức, mọi người đều có chút không chịu nổi, vừa hay bắt gặp một cái hồ nước, cả nhóm vội vàng chạy tới, Vương Bàn Tử chuẩn bị xuống tắm cho mát, Phan Tử lại nói: Bàn Tử, trong hồ không biết có bao nhiêu Thủy Điệt, cậu mà nhảy xuống, cẩn thận lúc lên chỉ còn lại bộ xương đấy.

Vương Bàn Tử bị Phan Tử nói một câu như vậy, lập tức rùng mình một cái, chửi: Phan Tử, mẹ nó miệng cậu không thể nói được câu nào tốt lành hơn à.

Nói thì nói như vậy, Vương Bàn Tử cũng không dám xuống nước nữa.

Nhưng mà đúng lúc này, Ngô Tà chợt thấy: Cẩn thận.

Trong nước này tôi vừa mới nhìn thấy một bóng đen khổng lồ.

Cũng không biết là thứ gì.

Mẹ kiếp, cậu đừng có dọa tôi.

Vương Bàn Tử tại chỗ bị dọa cho phải lùi ra xa bờ, kinh ngạc và nghi ngờ nhìn vào trong hồ.

Ngô Tà nói: Tôi lừa cậu làm gì, tôi vừa mới nhìn thấy một bóng đen khổng lồ lướt qua phía dưới.

Xoạt Thế nhưng, đúng lúc này, bỗng nhiên một bóng đen khổng lồ từ dưới nước lao lên, nhanh chóng tấn công về phía Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Ngô Tà tại chỗ sợ chết khiếp.

Mà Vương Bàn Tử tâm lý vững vàng hơn rất nhiều, vừa thấy tình hình không ổn, trực tiếp bổ nhào vào Ngô Tà, lăn trên đất vài vòng, may mắn tránh được cú tấn công của bóng đen khổng lồ kia.

Rầm.

Vật kia hung hăng đập vào bờ, ngay cả đất cũng bị đập cho nứt ra không ít.

Có thể thấy được sức lực lớn đến mức nào.

Vương Bàn Tử kéo Ngô Tà nhanh chóng đứng dậy, sau đó kinh hãi nhìn con mãng xà khổng lồ đã ngóc đầu dậy.

Đây con mẹ nó là thứ gì.

Vương Bàn Tử nói.

Ngô Tà cũng nuốt nước bọt, không khỏi lùi lại hai bước.

Vật từ trong hồ lao ra, kinh ngạc thay lại là một con mãng xà khổng lồ to bằng miệng giếng, đôi mắt kia thật sự như đèn lồng.

Vương Bàn Tử thầm kinh hãi, may mắn mình không xuống nước, bằng không bây giờ đã bị thứ này một ngụm nuốt chửng rồi.

Những người khác cũng như gặp phải đại địch, hoảng sợ nhìn con Đại Mãng kia.

Con mãng xà này quá lớn.

Hoàn toàn ngoài dự liệu của mọi người.

Thứ này đừng nói là người, ngay cả một con voi lớn cũng phải bị nó một ngụm nuốt chửng.

Chạy.

Trương Kỳ Lân khẽ quát một tiếng, quay người bỏ chạy.

Mãng xà lớn như vậy, không chạy thì chờ chết sao.

Nói xong, mấy người quay người bỏ chạy.

Nhưng mà, tốc độ của con mãng xà cũng rất nhanh, mắt thấy sắp đuổi kịp Ngô Tà và những người khác.

Thế nhưng lại vào lúc này, Khương Hoa bỗng nhiên xuất hiện trước mặt con mãng xà.

Mãng xà làm sao có thể dung túng một con kiến nhỏ bé cản đường trước mặt nó.

Con mãng xà, lúc này liền há cái miệng lớn như chậu máu, phát ra tiếng gầm giận dữ, sau đó một ngụm cắn tới.

Khương Gia.

Ngô Tà và những người khác nhìn thấy cảnh này, không khỏi kinh hãi kêu lên.

Trần Văn Cẩm cũng trợn to mắt, kinh ngạc nhìn cảnh này, thầm hô một tiếng, hắn điên rồi sao.

Bọn họ chỉ thấy, thân hình Khương Hoa khẽ lắc, nhanh chóng tránh được cú tấn công của mãng xà, sau đó xuất hiện bên cạnh con mãng xà, giơ nắm đấm lên, trực tiếp một quyền đánh vào bảy tấc của con mãng xà.

Trương Kỳ Lân và những người khác còn đỡ một chút, dù sao

cũng đã từng chứng kiến sức mạnh khổng lồ của Khương Hoa.

Nhưng Hắc Hạt Tử, Phan Tử và Trần Văn Cẩm lại cảm thấy Khương Hoa điên rồi.

Một mình anh, làm sao có thể đấu với con mãng xà khổng lồ như vậy.

Coi như anh đánh trúng bảy tấc của nó thì sao.

Đây chẳng phải là giống như con muỗi chích nó một cái sao.

Oành Thế nhưng, ngoài dự liệu là, con mãng xà bị một quyền đánh trúng sau đó, thân thể khổng lồ cứng rắn bị dịch chuyển sang một bên, hung hăng đập vào những cây cổ thụ kia, không ít cây to bằng bốn năm người ôm, toàn bộ bị đập gãy.

Mãng xà phát ra tiếng gào thống khổ, miệng mũi phun máu tươi, thân thể vô lực quằn quại, vậy mà thoi thóp.

Cái này Trần Văn Cẩm và hai người kia trố mắt, kinh ngạc nhìn tất cả những gì trước mắt.

Đây còn là người sao.

Trần Văn Cẩm chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Cô rốt cuộc đã hiểu tại sao Khương Hoa làm việc gì cũng tự tin như vậy.

Thực lực này quá mạnh.

Trương Kỳ Lân còn lâu mới là đối thủ của hắn.

Hắc Hạt Tử cũng ngơ ngác nhìn Khương Hoa, sự cường đại của Khương Hoa vượt xa tưởng tượng của hắn.

Điều này quả thực không có thiên lý.

Khương Hoa rút Hắc Kim Cổ Đao ra, đi đến trước con mãng xà

khổng lồ, con mãng xà rõ ràng muốn giãy giụa, nhưng nó đã không còn sức lực nữa rồi.

Khương Hoa một đao chém vào đầu con mãng xà.

Keng.

Đầu của mãng xà vô cùng cứng rắn, ngay cả Hắc Kim Cổ Đao cũng chỉ chém ra được một vết nhỏ mà thôi.

Khương Hoa lạnh lùng hừ một tiếng, lại tung một quyền đánh vào đầu con mãng xà.

Chương 185

Oành Cùng lúc đó, một tiếng nổ trầm vang lên trong đầu con mãng xà.

Thân thể con mãng xà co giật một hồi, cuối cùng đã chết hẳn.

Tiếp theo, trong đầu con mãng xà tỏa ra một luồng hồng quang, sau đó vậy mà nổ tung, trong một lúc máu thịt văng tung tóe.

Khương Hoa né ra sau, chờ mọi chuyện kết thúc mới lại đến gần đầu con mãng xà, dùng đao rạch một đường, sau đó giơ tay vồ một cái, lấy ra một viên châu màu đỏ to bằng ngón tay cái.

Khương Hoa đi đến bên hồ, rửa sạch viên châu màu đỏ, một viên châu cực kỳ tròn trịa xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Đó là cái gì.

Ngô Tà tò mò hỏi.

Trương Kỳ Lân nói: Cự mãng Yêu Đan.

Trần Văn Cẩm hỏi: Trên đời này, thật sự có Yêu Đan sao.

Trương Kỳ Lân không nói gì, ngược lại là Hắc Hạt Tử nói: Thứ này chắc sống cũng mấy ngàn năm rồi, không thành tinh cũng gần như vậy, có Yêu Đan là chuyện bình thường.

Mà cùng lúc đó, Khương Hoa nhận được thông báo của hệ thống.

Nội đan của yêu xà vảy kép, bên trong chứa đựng linh khí nồng nặc.

Khương Hoa không khỏi hài lòng gật đầu.

Hắn cất Yêu Đan đi, âm thầm sử dụng, hấp thụ sức mạnh bên trong Yêu Đan.

Khương Gia, cậu càng ngày càng mạnh rồi, ngay cả thứ này cũng bị một quyền đấm chết.

Vương Bàn Tử nhìn con đại xà, chậc chậc khen ngợi.

Khương Hoa cười cười, chuẩn bị gọi mọi người rời khỏi nơi này, kết quả hắn bỗng nhiên nhíu mày, nhìn xung quanh, sau đó lấy Thiên Cơ Bàn ra xem xét, phát hiện có điều không đúng.

Sao vậy.

Những người khác cũng phát hiện ra sự khác thường của Khương Hoa, dù sao cũng đã lấy La Bàn ra rồi, nơi này chắc chắn không bình thường, cho nên Ngô Tà liền hỏi.

Khương Hoa nói: Bên dưới có một ngôi mộ lớn.

Cái gì.

Mọi người kinh ngạc, nhất là Vương Bàn Tử, vô cùng hưng phấn, gã kích động nói: Khương Gia, thật không.

Khương Hoa không để ý đến gã, trực tiếp nhảy vào trong hồ.

Mẹ kiếp.

Có cần phải quyết đoán như vậy không.

Vương Bàn Tử kinh ngạc, liền chuẩn bị nhảy vào, lại bị Ngô Tà ngăn lại: Bàn Tử, cậu không muốn sống nữa à.

Lỡ như bên dưới còn một con rắn nữa thì sao, cậu chết thế nào cũng không biết.

Bị nói một câu như vậy, Vương Bàn Tử quả thật không dám xuống.

Nhưng mà, lại là một tiếng bịch, mọi người nhìn qua, Trương Kỳ Lân đã biến mất.

Được rồi, hai người có thân thủ tốt nhất đều đã xuống.

Ngô Tà và những người khác không khỏi nhìn về phía Hắc Hạt Tử, cầu mong Hắc Hạt Tử đừng có giống Khương Hoa và Trương Kỳ Lân mà nhảy vào.

Cũng may Hắc Hạt Tử không hề xúc động, chỉ đứng trên bờ quan sát tình hình trong hồ.

Lại nói về Khương Hoa.

Hắn nhảy vào trong hồ, cũng cảm nhận được phía sau có người nhảy vào, hắn ngẩng đầu nhìn, phát hiện là Trương Kỳ Lân đi theo, Khương Hoa cũng không để ý lắm.

Dù sao Trương Kỳ Lân không cần mình chăm sóc, theo tới thì cứ theo tới.

Thế là, Khương Hoa và Trương Kỳ Lân cùng nhau lặn xuống, rất nhanh thì đến đáy hồ, phát hiện đáy hồ có một cái hang rất lớn, từ góc độ mà xem, ngược lại càng giống là hang rắn của con Đại Mãng kia.

Khương Hoa làm một động tác tay với Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân gật đầu.

Khương Hoa bơi vào trong hang, Trương Kỳ Lân cũng theo vào.

Khương Hoa phát hiện Trương Kỳ Lân đi theo sau, không khỏi quay đầu lườm Trương Kỳ Lân một cái, kết quả trong cái hang động tối đen như mực này, Trương Kỳ Lân căn bản không nhìn thấy biểu cảm của Khương Hoa.

Không còn cách nào, Khương Hoa chỉ có thể tiếp tục bơi vào trong.

Hang động sâu khoảng ba mươi mét, Khương Hoa phát hiện bên trong là một vũng nước rất lớn, không khỏi thầm nghĩ, chẳng lẽ lại

đến một phía khác của hồ rồi sao.

Nhưng cũng không đúng, phía trên không có một chút ánh sáng nào.

Khương Hoa nổi lên mặt nước, nhìn xung quanh, phát hiện nơi này là một cái động rộng rãi, xung quanh một mảng tối đen như mực, nhưng may mà Khương Hoa có khả năng nhìn trong đêm, cho nên cũng có thể thấy rõ tình hình bên trong.

Xem ra, đây chính là ngôi mộ lớn dưới nước kia rồi.

Rất nhanh, Trương Kỳ Lân cũng ló đầu lên, Khương Hoa đưa Trương Kỳ Lân lên bờ.

Trương Kỳ Lân lấy đèn pin ra chiếu xung quanh.

Khương Hoa nói: Tôi không phải bảo cậu quay lại nói cho Ngô Tà và những người khác, để họ không cần lo lắng sao.

Cậu theo tôi vào làm gì.

Trương Kỳ Lân nói: Anh biểu đạt không rõ ràng, tôi tưởng anh bảo tôi đi theo anh.

Khương Hoa không nói nên lời, nhìn gương mặt vô hại của Trương Kỳ Lân, Khương Hoa cũng không nổi giận được, vì vậy nói: Được rồi, vào thì vào đi.

Thế là, hai người bắt đầu đánh giá tình hình xung quanh.

Đây là một cái động rộng rãi được tu sửa một chút, xung quanh bày không ít đồ đồng, trên vách tường cũng có không ít bích họa, nhưng vì nơi này ẩm ướt, đại bộ phận bích họa đã phai màu, không nhìn ra được gì.

Đi thôi.

Khương Hoa nói một tiếng, sau đó hai người họ hướng về một

con đường mộ mà đi.

Con đường mộ bốn phía toàn là những bức tượng đồng.

Những bức tượng đồng này điêu khắc, đều là một loại quái vật mặt người thân chim ưng kỳ quái.

Khương Hoa biết, thứ này là một loại biểu tượng đồ đằng của nước Tây Vương Mẫu, cũng là một loại sinh vật kỳ lạ của nước Tây Vương Mẫu.

Trong Vân Đỉnh Thiên Cung có rất nhiều loại này, nhưng trong Quỷ Thành, chắc là không có, đã sớm tuyệt chủng rồi.

Xem ra, nơi này, hẳn là mộ của một vị trọng thần của nước Tây Vương Mẫu.

Cũng không biết bên trong có bảo bối gì.

Khương Hoa hai người xuyên qua con đường mộ, đi tới một con đường mộ hình tròn.

Đi một vòng mấy lúc sau, Khương Hoa nhíu mày, không khỏi nói: Ở đây hẳn là một cái Cửu Cung Bát Quái trận.

Trương Kỳ Lân gật đầu.

Hắn đối với trận pháp dốt đặc cán mai.

Cũng may Khương Hoa tinh thông kỳ môn bát quái, lại có Thiên Cơ Bàn làm phụ trợ, dễ dàng tìm được Trung Cung Sinh Môn, dẫn Trương Kỳ Lân mở cửa mộ, đi vào, tới một gian mộ thất rất lớn.

Trong mộ thất, khắp nơi đều là bích họa, ở giữa có một tế đàn, mà ở bốn phía tế đàn, lại có bảy bộ quan tài bằng đồng xanh vây quanh tế đàn kia, khiến Khương Hoa hai mắt hơi híp lại.

Thất Tinh vây quanh.

Khương Hoa hai mắt nheo lại.

Thất Tinh vây quanh, là một loại phương thức mai táng vô cùng bí ẩn thời cổ đại, thường xuyên xuất hiện trong các dân tộc thiểu số, thuộc về một loại kỳ môn dị thuật, nhưng lại vô cùng tàn nhẫn.

Bởi vì bảy người được chôn trong bảy cỗ quan tài của thế trận Thất Tinh vây quanh, nhất định phải là những người có quan hệ vô cùng thân cận với chủ mộ.

Một khi tạo thành thế cục Thất Tinh vây quanh, nếu có trộm mộ đến trộm mộ thì gần như là chắc chắn phải chết.

Bảy cỗ t·hi t·hể trong quan tài giống như những con rối do chủ mộ sắp đặt để canh gác, một khi có người mở quan tài, cả bảy cỗ t·hi t·hể đều sẽ bật dậy.

Hơn nữa, thực lực của loại bánh chưng này ngay cả huyết thi cũng không bì kịp, vô cùng đáng sợ.

Trương Kỳ Lân cũng biết về thế trận Thất Tinh vây quanh, anh thấp giọng nói: Chúng ta nên rời đi thôi.

Mục đích của anh không phải ở đây, không cần thiết phải lãng phí thời gian.

Nhưng Khương Hoa lại biết, người có thể dùng thế trận Thất Tinh vây quanh chắc chắn là một trọng thần của nước Tây Vương Mẫu.

Vừa rồi anh đã lướt qua các bức bích họa xung quanh và đoán rằng người được chôn cất ở đây hẳn là một nhân vật tầm cỡ Tế tư của nước Tây Vương Mẫu.

Mộ của nhân vật như vậy chắc chắn có đồ tốt.

Hơn nữa.

Đây là bảy cái bánh chưng cơ mà, vừa hay để cho Câu Thi Phù farm kinh nghiệm.

Ngoài ra, âm khí và thi khí ở đây nồng đậm như vậy, chẳng phải là lúc để Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp thu thập thuộc tính sao.

Vì vậy, đối với Khương Hoa mà nói, đây là một mảnh đất màu mỡ.

Thế là Khương Hoa liền nói: Đừng vội như vậy.

Nói xong, Khương Hoa nhặt một hòn đá, sau đó một cước đá bay nắp của một trong những chiếc quan tài.

Thi khí nồng nặc tuôn ra, nhưng đám thi khí đó nhanh chóng biến mất.

Khương Hoa có thể cảm nhận được thuộc tính trong Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp đang tăng lên.

Gào Một tiếng gầm âm u vang lên từ trong quan tài đá, tiếp theo một cái thây khô mặc áo gấm nhảy ra, gầm thét lao thẳng về phía Trương Kỳ Lân.

Đến hay lắm.

Khương Hoa nhướng mày, lao về phía cái thây khô, đưa tay ấn một cái, sử dụng Câu Thi Phù định trụ nó, đồng thời áp Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp lên người thây khô.

Thây khô run rẩy, thi khí trong cơ thể bị điên cuồng thôn phệ.

Trong chớp mắt, cơ thể thây khô run lên rồi ngã xuống đất.

Bánh chưng vốn dĩ hành động dựa vào thi khí, thi khí tiêu tán cũng giống như con người mất đi tinh khí, tự nhiên sẽ c·hết.

Câu thi thành công, nhận được 1500 điểm Tiến Hóa Trị.

Khương Hoa mừng thầm, điểm Tiến Hóa Trị này tới thật nhanh.

Hơn nữa anh cảm giác được, thuộc tính trong Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp cũng đang tăng trưởng.

Cứ như vậy thì sướng quá rồi.

Chương 186

Ầm ầm Cỗ thây khô đầu tiên vừa c·hết, các quan tài đá khác lập tức bị hất tung nắp, sáu cái bánh chưng còn lại đồng thời nhảy ra.

Những cái bánh chưng trông hung thần ác sát này, bây giờ trong mắt Khương Hoa lại là những bé cưng kinh nghiệm mười phần.

Khác với Khương Hoa, Trương Kỳ Lân thấy nhiều bánh chưng nhảy ra như vậy, sắc mặt đều có chút khó coi.

Dù sao nhiều bánh chưng như vậy, ngay cả anh cũng có chút khó chống đỡ.

Thế nhưng, Khương Hoa lại tỏ ra vô cùng phấn khích, trực tiếp lao vào giữa đám bánh chưng.

Những cái bánh chưng đó trong tay anh chẳng khác nào đồ chơi, ngay cả phản kháng cũng không có, từng cái một bị chế ngự dễ dàng, sau đó bị câu thi thành công, thi khí trong cơ thể biến thành chất dinh dưỡng cho Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, chuyển hóa thành điểm Tiến Hóa Trị.

Chỉ hơn một phút, bảy cái bánh chưng lần lượt ngã xuống.

Mà điểm Tiến Hóa Trị của Câu Thi Phù đã đạt tới 10500.

Khương Hoa mắt sáng lên, nhìn về phía tế đàn ở giữa.

Chỉ thấy tế đàn bằng đá bỗng nhiên khẽ động, sau đó nghiêng sang một bên, một chiếc quan tài đá từ từ dâng lên, xuất hiện trước mặt hai người Khương Hoa.

Trương Kỳ Lân đi tới: Đây là. chủ quan.

Khương Hoa gật đầu: Hẳn là quan tài của Tế tư rồi, không biết

bên trong có đồ tốt gì không.

Nói xong, anh liền đi về phía quan tài đá.

Quan tài đá là một cái quan tài vô cùng lớn, Khương Hoa nhìn mấy lần rồi rút Hắc Kim Cổ Đao ra, nạy một cái, trực tiếp cạy mở quan tài.

Tiếp theo, bên trong còn có một cái quan tài đá nhỏ hơn.

Khương Hoa sững sờ.

Chẳng lẽ người được chôn ở đây không phải Tế tư, mà là con của Tế tư hay sao.

Xét theo kích thước của chiếc quan tài đá này, người nằm bên trong cao nhất cũng chỉ khoảng một mét hai, không thể nào là quan tài của người trưởng thành, trừ phi Tế tư đó là một người lùn thì còn tạm được.

Nhưng Khương Hoa cũng không xem kỹ bích họa, không biết Tế tư rốt cuộc trông như thế nào.

Kệ đi, mở quan tài ra chẳng phải sẽ biết sao.

Nghĩ vậy, Khương Hoa cạy mở quan tài đá.

Một luồng thi khí nồng nặc ập vào mặt.

Sắc mặt Khương Hoa thoáng thay đổi, gã này tuyệt đối đã thi biến rồi, hơn nữa còn là một cái bánh chưng vô cùng đáng sợ.

Vù Một bàn tay trông như người bình thường vươn ra, chộp thẳng về phía ngực Trương Kỳ Lân.

Khương Hoa nhíu mày, đang định phản kích thì Hắc Kim Cổ Đao của Trương Kỳ Lân đã chém tới.

Keng.

Hắc Kim Cổ Đao chém vào bàn tay kia, phát ra tiếng kim loại va

chạm, bàn tay kia không hề bị tổn thương, nhưng cũng bị đẩy lùi.

Tiếp theo, một thân ảnh thấp bé từ trong quan tài nhảy ra, trong nháy mắt đã cách xa bọn Khương Hoa.

Khương Hoa và Trương Kỳ Lân nhìn lại, chỉ thấy phía xa đứng một gã nhỏ con chỉ cao chừng một mét, gã đó đội một chiếc mũ kỳ quái, tay cầm một cây pháp trượng, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm Khương Hoa và Trương Kỳ Lân.

Dị thi.

Trương Kỳ Lân thấp giọng nói.

Khương Hoa gật đầu.

Dị thi là gì.

Là một loại t·hi t·hể tồn tại giữa sự sống và cái c·hết, có chút tương tự với Hoắc Linh khi chưa biến thành Cấm Bà nhưng cơ thể đã bắt đầu thi hóa.

Chỉ có điều, dị thi này rõ ràng mạnh hơn nhiều so với tình trạng của Hoắc Linh.

Bởi vì, Hoắc Linh bị ép biến thành như vậy, hơn nữa trước khi biến thành dị thi, Hoắc Linh chỉ là một người bình thường.

Nhưng dị thi trước mắt này, rõ ràng không đơn giản như vậy.

Từ dung mạo của nó mà xem, không phải là một đứa trẻ, mà là một người trưởng thành.

Theo lý mà nói, hắn chính là Tế tư của Tây Vương Mẫu, là Tế tư cho một người như Tây Vương Mẫu, bản thân năng lực chắc chắn phải xuất chúng, có lẽ nắm giữ một loại vu thuật nào đó nên bản thân đã rất mạnh mẽ.

Thêm vào đó, hắn đã cố tình lợi dụng phương thức Thất Tinh vây

quanh để biến t·hi t·hể của mình sau khi c·hết thành dị thi.

Mấy ngàn năm trôi qua, dị thi này đã mạnh đến mức khủng bố.

Tuyệt đối mạnh hơn bất kỳ cái bánh chưng nào mà Khương Hoa từng gặp.

Tuy nhiên, đối với Khương Hoa mà nói, cái bánh chưng này cũng giống như bảy cái bánh chưng trước đó.

Cũng là bé cưng kinh nghiệm.

Nghĩ vậy, Khương Hoa bước về phía dị thi.

Dị thi gầm lên một tiếng, vung cây pháp trượng trong tay, Khương Hoa lập tức cảm thấy một luồng sức mạnh thần bí dấy lên bên cạnh mình, điên cuồng tác động vào màng nhĩ.

Sắc mặt Trương Kỳ Lân cũng trở nên có chút trắng bệch, không khỏi lùi lại hai bước.

Muốn c·hết.

Khương Hoa hừ lạnh một tiếng, tiến lên, trực tiếp một cước đá vào người dị thi.

Rầm.

Dị thi bị đá bay, đập mạnh vào vách tường, vách tường trực tiếp nứt ra.

Luồng sức mạnh thần bí kia cũng biến mất không còn tăm hơi.

Tuy nhiên, dị thi không c·hết ngay như vậy, nó từ trên tường trượt xuống, mặt đầy vẻ phẫn nộ, định vung pháp trượng một lần nữa.

Nhưng, Khương Hoa đã không cho nó cơ hội.

Khương Hoa dùng tốc độ nhanh nhất đến trước mặt dị thi, nắm lấy cổ tay nó, thản nhiên nói: Ngươi không có cơ hội đâu.

Nói xong, cánh tay hơi dùng sức, trực tiếp bóp nát cổ tay dị thi, cây pháp trượng cũng rơi xuống đất.

Gào Dị thi phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn.

Mà Trương Kỳ Lân cũng kinh hãi nhìn Khương Hoa.

Anh tận mắt thấy, cơ thể cứng như sắt của dị thi, lại bị Khương Hoa dễ dàng bóp nát cổ tay như vậy.

Quá mạnh.

Bây giờ, đến lượt ngươi.

Khương Hoa thản nhiên nói, sau đó đưa tay ấn một cái, sử dụng Câu Thi Phù, đồng thời dùng Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp thôn phệ thi khí của dị thi này.

Có lẽ dị thi này trong mắt người khác vô cùng mạnh mẽ, nhưng trong tay Khương Hoa lại như một con gà con, căn bản không có chút phản kháng nào, chẳng khác gì mấy cái bánh chưng trước đó.

Gương mặt xấu xí của dị thi dần dần bắt đầu vặn vẹo, cuối cùng trong tiếng kêu thảm thiết im bặt, cơ thể mềm nhũn, ngã xuống đất.

Mà Khương Hoa cũng đã hút sạch toàn bộ thi khí của nó.

Quá trình này, mất khoảng mười phút.

Có thể thấy, thi khí trong cơ thể dị thi này dày đặc đến mức nào.

Nhưng Khương Hoa cũng coi như đã phát hiện ra, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp và Câu Thi Phù đúng là một cặp bài trùng, một cái định trụ bánh chưng, một cái điên cuồng hút thi khí, quả thực không thể sướng hơn.

Khương Hoa nhìn dị thi ngã trên đất, sau đó quay lại bên chủ quan, phát hiện bên trong có không ít đồ tùy táng, nhưng đều là một ít đồ cổ.

Khương Hoa xem xét kỹ một chút, thu lại một vài món đồ quý giá, rồi đi nhặt cây pháp trượng kia.

Dựa theo nhắc nhở của hệ thống, cây pháp trượng này là pháp trượng của Đại Tế Tư nước Tây Vương Mẫu, có tác dụng hô phong hoán vũ, vô cùng lợi hại.

Khương Hoa cũng không biết sử dụng thế nào, cũng thuận tay thu lại, không để ý đến nó nữa.

Tiếp theo, anh lại tìm thấy không ít ngọc khí trong bảy chiếc quan tài còn lại, sau đó tìm kiếm một lúc trong mộ thất này, xác định không còn mộ thất nào khác, lúc này mới cùng Trương Kỳ Lân rời khỏi cổ mộ.

Phía bên kia, trên bờ.

Ngô Tà có chút sốt ruột nói: Đã hơn nửa tiếng rồi, Khương Gia và họ sao còn chưa ra vậy.

Hắc Hạt Tử tỏ ra tương đối bình tĩnh, hắn cười nói: Tôi nói này cậu Ba, nếu bên dưới thật sự có cổ mộ mà họ đã vào, đừng nói nửa giờ, nửa ngày cũng chưa chắc đã ra được, nên cứ từ từ.

Xoạt Tuy nhiên, lời Hắc Hạt Tử còn chưa nói hết, Khương Hoa và Trương Kỳ Lân đã cùng nhau trồi lên, khiến Hắc Hạt Tử phải nuốt nửa câu còn lại vào bụng.

Hắc Hạt Tử cạn lời.

Mà Ngô Tà và những người khác thấy Khương Hoa và Trương Kỳ Lân ra rồi thì vô cùng vui mừng, vội vàng đi tới, Ngô Tà hỏi: Khương Gia, bên dưới thật sự có mộ sao.

Khương Hoa và Trương Kỳ Lân được kéo lên bờ mới thở phào một hơi: Đúng vậy, là mộ của Đại Tế Tư nước Tây Vương Mẫu, bên trong có không ít đồ tốt.

Vừa nói, Khương Hoa vừa đổ hết những ngọc khí, đồ cổ mình vớt được ra đất.

Vương Bàn Tử nhìn thấy những thứ này lập tức sáng mắt lên.

Đây đều là đồ tốt cả.

Hắn nhanh chóng bắt đầu sắp xếp những món đồ đó.

Khương Gia, những thứ ngài mang về đều là đồ tốt hiếm có đấy ạ.

Vương Bàn Tử kích động nói.

Mà sự chú ý của những người khác lại không nằm ở những món đồ cổ ngọc khí đó, mà là ở ngôi mộ cổ bên dưới.

Chương 187

Trần Văn Cẩm hỏi: Mộ của Đại Tế Tư nước Tây Vương Mẫu, trong đó có gì không.

Khương Hoa đáp: Thứ có giá trị tôi đều mang ra cả rồi, những thứ khác cũng không có gì, à đúng rồi, còn có mấy cái bánh chưng bị tôi giải quyết rồi, các người có muốn vào xem không.

Không một ai lên tiếng.

Bánh chưng thì có gì đáng xem.

Chỉ có Trần Văn Cẩm có chút kích động, có vẻ muốn xuống xem thử.

Nhưng Khương Hoa lại nói: Thôi đi, lát nữa trời tối rồi, chúng ta nên mau chóng rời khỏi đây, đi tìm địa cung của Tây Vương Mẫu thôi, bên trong đồ tốt chắc chắn còn nhiều hơn.

Vương Bàn Tử cất hết những thứ đó vào túi của mình, vội vàng đi theo Khương Hoa.

Khương Hoa cũng không nói gì, vì anh biết, đến lúc ra ngoài, Vương Bàn Tử sẽ đem những món đồ tốt này đi đổi thành tiền, và phần lớn sẽ giao cho anh.

Do đó, Khương Hoa cũng không vội.

Mọi người tiếp tục đi sâu vào trong, đi được một đoạn thì gặp không ít phế tích của thành cổ, thậm chí còn có thể nhìn thấy một vài hang động, bên trong có không ít pho tượng.

Thấy những thứ này, Khương Hoa biết họ ngày càng gần địa cung.

Mọi người kiểm tra mấy bức tượng đá xong, chợt thấy sâu bên trong bốc lên một làn khói màu đỏ.

Phan Tử nhìn thấy làn khói đó, sắc mặt lập tức thay đổi: Không ổn, Tam gia và họ gặp chuyện rồi.

Phan Tử, anh đừng nói bậy.

Ngô Tà hơi gấp, cậu cũng thấy làn khói đó, nghe Phan Tử nói vậy, cậu cũng hoảng lên.

Phan Tử nói: Tôi không nói bậy.

Làn khói đó là tín hiệu tôi đã hẹn trước với Tam gia.

Phan Tử nói không sai, làn khói đó là để cảnh báo chúng ta.

Lúc này Hắc Hạt Tử cũng lên tiếng.

Ngô Tà càng gấp hơn, cậu nói: Rốt cuộc là có ý gì.

Phan Tử từ trong túi lấy ra mấy viên thuốc màu sắc khác nhau, anh nói: Loại cầu khói này chỉ có tôi và Tam gia có, chuyên dùng để truyền tin tức.

Màu vàng đại diện cho phía trước có nguy hiểm, phải cẩn thận tiến tới.

Màu cam là muốn chúng ta dừng lại chờ xác nhận.

Nếu là màu đỏ tức là phía trước cực kỳ nguy hiểm, muốn chúng ta dù thế nào cũng không được tiến tới.

Ngô Tà biến sắc: Vậy chẳng phải là Tam thúc và họ bây giờ đang rất nguy hiểm sao.

Chúng ta mau đi tìm họ theo hướng khói đi.

Tuy nhiên, Phan Tử lại giữ Ngô Tà lại: Cậu Ba, cậu không thể vào đó, bên trong quá nguy hiểm, tất cả các người đều không nên vào, một

mình tôi qua đó là được rồi.

Ngô Tà nói: Làm sao có thể.

Bên trong còn không biết có nguy hiểm gì, một mình anh qua đó chẳng phải càng nguy hiểm hơn sao.

Phan Tử nói: Chính vì không biết có nguy hiểm gì, các cậu mới không thể vào.

Nguy hiểm mà ngay cả Tam gia cũng không giải quyết được, nếu các cậu vào, rất có thể sẽ toi mạng cả đám trong đó.

Tam gia có ơn với tôi, tôi phải mau đến xem.

Lúc này Vương Bàn Tử lại nói: Này đại Phan, ông đừng bi quan như vậy, nói không chừng Tam gia của ông chỉ là không cẩn thận làm rơi quả cầu khói màu đỏ thôi, ông xem chúng ta vào đây cũng hơn một ngày rồi, ngoài con rắn lớn kia ra, có gặp nguy hiểm gì đâu.

Không sao đâu.

Không đợi Phan Tử nói, Trương Kỳ Lân đã thản nhiên nói: Đó là vì ông được người khác bảo vệ.

Vương Bàn Tử sững sờ, nghi ngờ hỏi: Tiểu Ca, lời này của cậu là ý gì.

Chẳng lẽ chúng ta còn gặp phải nguy hiểm nào khác sao.

Trần Văn Cẩm nói: Tối hôm qua, một bầy Kê Quan Xà, ít nhất cũng phải trên trăm con đã vây quanh chúng ta, nếu không phải Khương Hoa dọa chạy chúng, e rằng không ai trong chúng ta có thể sống sót.

Vương Bàn Tử trừng to mắt: Vãi, thật hay giả vậy.

Trần Văn Cẩm không nói, nhưng rõ ràng là đã thừa nhận.

Vương Bàn Tử có chút tê cả da đầu.

Kê Quan Xà hắn đương nhiên đã nghe nói qua, đó là thứ còn độc hơn cả rắn hổ mang, vô cùng thông minh, lại còn sống theo bầy đàn, tốc độ bò còn nhanh hơn rắn hổ mang, quan trọng nhất là độc của chúng, bị cắn một phát chưa đầy ba mươi giây là toi mạng.

Nếu thật sự bị Kê Quan Xà vây quanh, vậy thì khỏi sống nữa.

Không ngờ tối hôm qua họ đã bị Kê Quan Xà vây.

Nghĩ lại, Vương Bàn Tử liền toát mồ hôi lạnh.

Khương Hoa nói: Đừng lằng nhằng nữa, trong khu rừng này chỗ nào cũng có đầy Kê Quan Xà, trừ khi ra khỏi rừng trước khi trời tối, nếu không khi trời tối, ở bất cứ đâu cũng có thể bị Kê Quan Xà tấn công.

Các người nghĩ, với thời gian bây giờ, còn có thể rút ra khỏi rừng được không.

Cho nên chúng ta vẫn nên hành động chung thì hơn.

Nghe Khương Hoa nói vậy, Phan Tử cũng không nói thêm gì nữa.

Thế là, cả đoàn người tiếp tục đi về phía làn khói đỏ.

Làn khói đỏ nhìn không xa, nhưng đi thực tế lại mất nhiều thời gian hơn mọi người dự đoán, mặt trời đã lặn, trời đã tối mà vẫn chưa đến được chỗ Ngô Tam Tỉnh.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể tạm thời tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Vẫn theo phương pháp cũ, mọi người đều bôi bùn lên người mới dám ngủ.

Chỉ có điều, lần này lại xảy ra chút sự cố.

Khương Hoa vẫn gác ca đầu tiên, chỉ là Ngô Tà và họ vừa nằm xuống không lâu, liền nghe thấy âm thanh kỳ quái phát ra từ trong một cây đại thụ.

Tiếp theo, một tiếng Cậu Ba vang lên.

Nơi này vốn dĩ yên tĩnh, tiếng nói này vừa vang lên, Ngô Tà và mọi người tự nhiên đều nghe thấy.

Ai.

Ngô Tà chui ra khỏi túi ngủ, kinh nghi bất định hỏi.

Mà Phan Tử cũng nhanh chóng đứng dậy, anh kích động nói: Nhất định là Tam gia.

Ngô Tà cũng có chút kích động, bởi vì người gọi cậu là Cậu Ba, cũng chỉ có đám đàn em dưới trướng Tam thúc của cậu.

Mà lúc này, tiếng Cậu Ba lại vang lên.

Phan Tử nhanh chóng đi về phía đó, đồng thời hô lớn: Lau Chùi, là các người sao.

Anh định đi về phía cây đại thụ đó.

Nhưng, đúng lúc này lại bị Trương Kỳ Lân giữ lại.

Phan Tử sững sờ, nghi ngờ hỏi: Tiểu Ca, cậu làm gì vậy.

Khương Hoa nhìn cảnh trước mắt cũng không nói gì, anh biết, người gọi Ngô Tà căn bản không phải người, mà là những con Kê Quan Xà quỷ dị kia.

Không ngờ đám Kê Quan Xà này vẫn chưa bỏ cuộc.

Hôm qua dùng phương thức vây công không thành, lần này lại dùng cách âm hiểm này, muốn dụ người qua đó, sau đó cắn một phát c·hết tươi.

Đúng là âm hiểm thật.

Trương Kỳ Lân nói: Có gì đó kỳ lạ, xem trước đã.

Bị Trương Kỳ Lân nói vậy, Phan Tử và mọi người đều giật mình, không dám manh động nữa.

Dù sao, giữa đêm hôm khuya khoắt đột nhiên xuất hiện hai tiếng Cậu Ba bản thân nó đã có chút quỷ dị, cộng thêm họ vô cùng tin tưởng Trương Kỳ Lân, nên bây giờ đều cảm thấy chuyện này rất kỳ quái.

Phan Tử cắn răng: Lau Chùi, là các người sao.

Nếu phải thì lên tiếng đi.

Tuy nhiên, bên trong không một ai trả lời.

Một lát sau, lại truyền đến một tiếng Cậu Ba.

Lần này, mọi người nghe thấy âm thanh này luôn cảm thấy khó chịu, đều biết bên trong chắc chắn có vấn đề, nên cũng không dám tiến vào nữa.

Mọi người liếc nhìn Khương Hoa, phát hiện anh vẫn ngồi trước đống lửa như không có chuyện gì, giống như không hề nghe thấy những âm thanh đó.

Trần Văn Cẩm nhíu mày, cô nhớ, đêm qua Khương Hoa cũng như vậy, đám Kê Quan Xà đều đã đến gần anh, anh vẫn thờ ơ, cuối cùng đám Kê Quan Xà đó đều tự bỏ đi.

Rất quỷ dị.

Hôm nay lại là chuyện gì xảy ra.

Phan Tử do dự một chút: Khương Gia, ngài thấy chúng ta nên làm gì.

Khương Hoa đáp: Đề nghị của tôi là, ai làm việc nấy, ngủ thì ngủ,

gác đêm thì gác đêm, chỉ cần các người an phận, thì dù Thiên Vương lão tử có tới cũng không làm gì được các người đâu.

Nghe Khương Hoa nói vậy, Vương Bàn Tử nói: Hầy, đã Khương Gia nói thế, chắc chắn không có vấn đề gì lớn đâu, chúng ta mau ngủ thôi, Bàn gia tôi mệt lắm rồi.

Nói xong, liền chui lại vào túi ngủ.

Trương Kỳ Lân cũng quay về túi ngủ của mình.

Chỉ còn lại Phan Tử và Ngô Tà hai người nhìn nhau.

Cậu Ba.

Nhưng lúc này, âm thanh đó lại vang lên.

Lần này, Ngô Tà và Phan Tử đều nổi da gà.

Lần này, Vương Bàn Tử trực tiếp xù lông, từ trong túi ngủ chui ra, không biết mò đâu ra một thỏi thuốc nổ, chửi: Thằng mẹ nào ở trong đó, không lên tiếng là Lão Tử cho mày ăn thuốc nổ đấy.

Kết quả, trên cây đại thụ kia nửa ngày không có tiếng động.

Mẹ nó.

Xem ra đúng là muốn c·hết rồi.

Vương Bàn Tử giận dữ mắng một tiếng, móc bật lửa ra trực tiếp châm thuốc nổ, sau đó ném mạnh vào trong cây.

Ầm ầm Một tiếng nổ lớn vang lên, cái cây đó trực tiếp bị nổ sập, trong chốc lát lá cây rơi như mưa, đồng thời từng con Kê Quan Xà bị nổ tan thành nhiều mảnh bay ra, trên mặt đất toàn là xác Kê Quan Xà nát bét.

Trong chốc lát máu thịt bay tứ tung.

Đương nhiên cũng có không ít Kê Quan Xà không bị nổ c·hết, sau

khi bị kinh động, lập tức tán loạn khắp nơi.

Ngô Tà và mọi người thấy có nhiều Kê Quan Xà như vậy, lập tức sắc mặt đại biến, nhanh chóng cầm v·ũ k·hí đối phó với đám Kê Quan Xà đó.

Cũng may, trên người họ đều là bùn, nên không ai bị Kê Quan Xà để mắt tới.

Đám Kê Quan Xà bị một thỏi thuốc nổ làm cho hồn bay phách lạc, bây giờ đang chạy trốn khắp nơi, cộng thêm chúng không phát hiện ra có người ở đây, nên trong nháy mắt đã biến mất sạch.

Mấy người đợi đám Kê Quan Xà đi hết, Ngô Tà và mấy người mới hoàn hồn, đặc biệt là Phan Tử, mặt đầy vẻ kinh hãi.

Anh không khỏi nghĩ, nếu vừa rồi anh thật sự đi kiểm tra, thì đúng là c·hết thế nào cũng không biết.

Phan Tử mặt đầy vẻ sợ hãi, nhìn về phía Khương Hoa: Khương Gia, may mà vừa rồi ngài nhắc nhở, nếu không phải ngài, tôi có thể đã thật sự đi qua đó rồi.

Mặc dù là Trương Kỳ Lân ngăn anh lại, nhưng anh biết, Trương Kỳ Lân không nói được lý do, nên vì lo cho Tam gia, anh vẫn muốn đi qua.

May mà Khương Hoa nói một câu, anh mới bỏ đi ý định đó.

Chương 188

Ngô Tà hỏi: Khương Gia, sao ngài biết trong đó có Kê Quan Xà.

Khương Hoa đáp: Kê Quan Xà ở đây sẽ bắt chước người nói chuyện như vẹt, sau đó dụ người qua, giống như dụ con mồi vậy.

Phan Tử lặp lại nhiều nhất câu Cậu Ba, nên bị đám Kê Quan Xà đó học theo.

Phan Tử nói: Mẹ nó, suýt nữa thì thua trong tay đám rắn này, thứ này cũng quá âm hiểm đi.

Mọi người đều vô cùng đồng tình.

Bị Kê Quan Xà làm cho một phen như vậy, ai nấy đều mất hết cơn buồn ngủ, chỉ sợ Kê Quan Xà lại trốn ở đâu đó, đột nhiên lao ra cắn một phát, đừng để đang ngủ rồi ngủ luôn một giấc không tỉnh.

Vì vậy mọi người đều vây quanh đống lửa tán gẫu.

Nhưng càng về sau càng mệt, mấy người cứ thế dựa vào đống lửa ngủ th·iếp đi.

Ngày thứ hai, sau khi tỉnh lại, mọi người lại theo hướng đã định trước mà tiếp tục tiến lên.

Dọc đường, họ lại gặp không ít phế tích thành trì, thậm chí còn nhìn thấy một đầm lầy khổng lồ.

Trong đầm lầy đó, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, họ nhìn thấy bên dưới có bóng của một tòa thành trì rất lớn.

Điều này thực sự khiến họ kinh ngạc.

Nhưng vì là đầm lầy, không ai muốn đi vào, dù sao đầm lầy không phải hồ nước, bên dưới toàn là bùn, làm sao mà vào được.

Đến trưa, họ rốt cuộc cũng tìm được doanh địa của nhóm Ngô Tam Tỉnh.

Chỉ là doanh địa trống không, có mấy cái lều dựng ở đó, nhưng không thấy một bóng người.

Mọi người tìm khắp nơi, thậm chí tìm thấy không ít trang bị và thức ăn, nhưng cũng không tìm được người.

Điều này khiến họ cảm thấy vô cùng kỳ lạ, những người đó rốt cuộc đã đi đâu.

Chỉ có Khương Hoa biết, nhóm Ngô Tam Tỉnh đã đi tìm Địa cung Tây Vương Mẫu rồi.

Đến đây, Khương Hoa biết địa cung đã ở gần đây.

Thế là, Khương Hoa không nói nhảm nữa, trực tiếp lấy Thiên Cơ Bàn ra, cẩn thận quan sát xung quanh, một lúc sau mới nói: Tất cả theo tôi đi, tôi nghĩ tôi biết Địa cung Tây Vương Mẫu ở đâu rồi.

Sau đó, anh dẫn họ đi về một hướng.

Còn nhóm Ngô Tam Tỉnh.

Khương Hoa không muốn lãng phí thời gian đi tìm họ.

Lại đi xuyên qua khu rừng rậm hai giờ nữa, Khương Hoa cuối cùng cũng tìm thấy một khe hở dưới vách đá.

Khương Hoa biết, địa cung ở ngay trong khe hở này.

Nhưng, đúng lúc này, bên trong truyền đến tiếng động lạ.

Mọi người đều giật mình, cho rằng bên trong lại có rắn rết gì đó.

Kết quả, một cái đầu thò ra từ bên trong.

Lau Chùi.

Phan Tử sững sờ, sau đó hô lớn: Các người ở đây à.

Tam gia đâu.

Hóa ra, người thò đầu ra từ bên dưới chính là một trong những tay chân mà Ngô Tam Tỉnh mang theo lần này, hơn nữa còn là kẻ cầm đầu đám tay chân đó.

Đại Phan.

Tam gia ở ngay dưới này.

Không ngờ các người tìm được chỗ này, mau xuống đi.

Lau Chùi kích động nói.

Thế là, mọi người theo khe hở đó đi xuống.

Xuống dưới mới phát hiện bên trong có khoảng hai mươi người, dẫn đầu chính là Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh cũng nhìn thấy nhóm Khương Hoa, ông ta thấy Ngô Tà vậy mà cũng đi theo, vốn định đánh Ngô Tà, nhưng khi nhìn thấy Khương Hoa thì sững lại, nén lại ý muốn tát Ngô Tà.

Ngô Tam Tỉnh vội bước tới: Khương Gia, không ngờ ngài cũng tới.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Hắc Hạt Tử trừng mắt nhìn Khương Hoa.

Vốn dĩ hắn cho rằng Khương Hoa cũng là do Ngô Tam Tỉnh mời tới, nên mới biết mọi chuyện của họ, cũng biết họ đến trại an dưỡng muốn lấy thứ gì.

Do đó, trong tiềm thức Hắc Hạt Tử cho rằng Khương Hoa là do Ngô Tam Tỉnh mời đến.

Không ngờ, Ngô Tam Tỉnh cũng không biết Khương Hoa đến.

Nói cách khác, chuyện ở trại an dưỡng không phải do Ngô Tam

Tỉnh nói cho Khương Hoa, mọi chuyện cũng không phải do Ngô Tam Tỉnh nói cho Khương Hoa.

Vậy thì, anh ta rốt cuộc làm sao mà biết được.

Hắc Hạt Tử cảm thấy thật khó tin.

Ngoài hắn ra, những tay chân đi theo Ngô Tam Tỉnh cũng kinh ngạc nhìn Khương Hoa.

Bọn họ là lần đầu tiên thấy Khương Hoa.

Phát hiện Khương Hoa vậy mà còn trẻ như vậy, nhưng Ngô Tam Tỉnh lại đối với anh khách sáo như thế, thấy anh đến thì kích động không thôi.

Thế là, trong lòng họ đều đang đoán, Khương Hoa này rốt cuộc là ai.

Mà Khương Hoa cũng không tỏ vẻ gì, chỉ gật đầu.

Ha ha, lần này có Khương Gia ở đây, chúng ta nhất định sẽ thành công.

Ngô Tam Tỉnh cười ha ha, vô cùng vui vẻ.

Khương Hoa nói: Chúng ta đi thôi.

Đến đây, địa cung đã ở ngay trước mắt, bên trong có rất nhiều bánh chưng, đến lúc đó có thể cho Câu Thi Phù farm kinh nghiệm rồi.

Khương Hoa nhớ, bên dưới khe hở này có một lối đi dẫn đến Địa cung Tây Vương Mẫu, nhưng trong lối đi này có rất nhiều ngã rẽ, muốn tìm được con đường đúng, phải tìm được ký hiệu Trương Kỳ Lân để lại.

Trương Kỳ Lân trước khi mất trí nhớ đã đến đây một lần, và dọc đường đã để lại không ít ký hiệu.

Trước đây nhóm Ngô Tam Tỉnh chính là dựa vào những ký hiệu đó mà tìm được địa cung Tây Vương Mẫu.

Cho nên lần này cũng không ngoại lệ.

Khương Hoa đi đầu, rất nhanh thì đến một ngã ba, nơi này còn có một cái ao chứa nước khổng lồ.

Ở đây có ngã rẽ, chúng ta đi hướng nào.

Vương Bàn Tử hỏi.

Ngô Tam Tỉnh nhìn về phía Khương Hoa: Khương Gia, chúng ta đi thế nào.

Khương Hoa không nói, mà tìm kiếm xung quanh, rất nhanh đã tìm thấy một ký hiệu.

Những ký hiệu này là một vài chữ kỳ lạ, Khương Hoa cũng không hiểu rõ ý nghĩa, chỉ biết ký hiệu này chỉ về hướng ngã rẽ nào thì cứ đi theo hướng đó.

Ngô Tà đi tới xem ký hiệu đó, không khỏi nhíu mày, kinh ngạc nói: Đây.

đây không phải là bút tích của Muộn Du Bình sao.

Ngô Tà đã gặp ký hiệu này không chỉ một lần, cậu biết đây là ký hiệu mà Trương Kỳ Lân thường dùng.

Chẳng lẽ, Trương Kỳ Lân đã tới đây rồi.

Mọi người đều nhìn về phía Trương Kỳ Lân.

Mà Trương Kỳ Lân khẽ cau mày, anh không thể nhớ mình đã từng đến nơi này.

Nhưng ký hiệu đó, đúng là do anh để lại.

Ngô Tam Tỉnh tò mò hỏi: Tiểu Ca, cậu đã tới đây rồi à.

Khương Hoa nghe vậy, không khỏi thầm cười lạnh, lão già này bắt đầu giả điên giả dại rồi, ông ta sớm đã biết Trương Kỳ Lân từng đến đây.

Trương Kỳ Lân lắc đầu: Không nhớ.

Thật không.

Lúc này, gã Lau Chùi nói: Ngươi giỡn mặt bọn ta đấy à, ngươi có đến đây hay không mà lại không nhớ.

Tam gia, tôi thấy gã này không thành thật, lát nữa lại hại cả đám chúng ta thì phiền.

Này.

Anh đừng nói bậy, Muộn Du Bình bị mất trí nhớ, không nhớ được là chuyện bình thường.

Ngô Tà nói.

Lau Chùi cười lạnh một tiếng, trong mắt có chút khinh thường, hắn nói: Tôi nói này cậu Ba, cậu đừng để bị người ta lừa, trên đời này làm gì có chuyện mất trí nhớ hay không, cậu tưởng đang xem phim thần tượng cẩu huyết à.

Còn mất trí nhớ, có phải bị t·ai n·ạn xe cộ không đấy.

Gã này miệng thì gọi Tam gia và Cậu Ba, nhưng thực ra đối với Ngô Tam Tỉnh và Ngô Tà không hề khách sáo chút nào.

Khương Hoa biết, Lau Chùi là một nhóm người Ngô Tam Tỉnh tạm thời thuê, chẳng qua chỉ là một đám trộm mộ tự do, gọi Ngô Tam Tỉnh một tiếng Tam gia cũng là vì danh tiếng của ông ta.

Ngô Tà cũng nghe ra, cậu nói: Các người không tin thì thôi.

Khương Hoa thản nhiên nói: Anh cho rằng ở đây, chỉ có một mình cậu ta từng vào sao.

Trong số chúng ta, còn có không ít người đã từng vào đây.

Nói xong, Khương Hoa đi về phía một ngã rẽ, không thèm để ý đến bọn họ nữa.

Cuộc tranh đấu của những người này, anh không muốn quan tâm, anh chỉ muốn hoàn thành việc của mình, thế là đủ rồi.

Nghe Khương Hoa nói vậy, Trần Văn Cẩm và Ngô Tam Tỉnh trong lòng đều có chút lấn cấn, nhìn chằm chằm bóng lưng Khương Hoa rồi cũng đi theo.

Gã Lau Chùi nghe xong, hừ lạnh một tiếng, giật giật khẩu súng của mình, xông lên nói: Nhóc con, mày nói cho rõ ràng xem, còn ai đã vào đây.

Mặc dù Ngô Tam Tỉnh khách sáo với Khương Hoa, hắn cũng đã nhìn ra, nhưng Lau Chùi không hề để trong lòng.

Hắn thấy, bây giờ phe hắn đông người, hơn nữa ai cũng có súng có thuốc nổ, căn bản không sợ họ, nên tự tin mười phần, muốn uy h·iếp Khương Hoa nói cho rõ ràng.

Cũng có người đã vào, khiến trong lòng hắn không yên.

Chương 189

Chỉ khi làm rõ ràng, hắn mới an tâm.

Nhưng Khương Hoa không thèm để ý đến hắn, tiếp tục đi về phía trước.

Này, tao đang nói chuyện với mày, mày không nghe thấy à.

Lau Chùi thấy Khương Hoa không thèm để ý mình, lập tức nổi giận, lên đạn, quát lớn.

Phan Tử biến sắc, cũng giơ súng lên nói: Lau Chùi, mày muốn làm gì.

Bỏ súng xuống.

Lần này, như chọc phải tổ ong vò vẽ.

Đám người của Lau Chùi lập tức giơ súng lên, toàn bộ chĩa vào Phan Tử.

Vương Bàn Tử thấy tình hình này, lập tức nổi giận: Lũ khốn.

Các người muốn làm gì.

Dám dùng súng chĩa vào Khương Gia.

Trên người lão tử còn rất nhiều thuốc nổ, ép Bàn gia, Lão Tử cùng các người đồng quy vu tận.

Vừa nói, hắn thật sự lấy ra hai thỏi thuốc nổ, rồi lại lấy ra một cái bật lửa.

Đám người thấy Vương Bàn Tử thật sự lấy ra những thứ này, cũng biến sắc, không dám động đậy.

Lão Tử không tin mày dám châm.

Lau Chùi lạnh lùng nói.

Không tin à.

Vương Bàn Tử trực tiếp bật lửa, thật sự châm ngòi nổ.

Lần này, đám người Lau Chùi sợ đến mặt mày xanh mét.

Càng là loại trộm mộ tự do này, họ lại càng sợ c·hết.

Dừng tay.

Lau Chùi vội vàng hét lên.

Vương Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, dập tắt ngòi nổ, lạnh lùng nói: Đừng có giả vờ giả vịt trước mặt Bàn gia, bỏ súng xuống.

Lau Chùi không dám nói nhảm nữa, trừng mắt với đám đàn em: Nghe thấy không, bỏ súng xuống.

Đám đàn em đó lúc này mới hạ súng xuống.

Đồng thời Lau Chùi cũng hạ súng xuống.

Vương Bàn Tử có chút hài lòng, gật đầu: Xin lỗi Khương Gia đi.

Lau Chùi nhíu mày, trong lòng có chút khó chịu.

Không cần.

Nhưng lúc này, Khương Hoa lại thản nhiên nói.

Lau Chùi hừ một tiếng, thầm nghĩ thằng nhóc này cũng biết điều đấy.

Nhưng, ý nghĩ này vừa lóe lên, mọi người liền nghe một tiếng Xoẹt, tiếp theo, Khương Hoa đã xuất hiện trước mặt Lau Chùi, ánh đao lóe lên.

Lau Chùi chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, cảnh tượng cuối cùng hắn nhìn thấy là Khương Hoa với sắc mặt lạnh lùng, tay cầm một thanh cốt đao màu đen, chém vào bên cạnh một cỗ t·hi t·hể không đầu.

Mà cỗ t·hi t·hể không đầu đó, hình như, chính là của hắn.

Sau đó, ý thức của hắn tan biến.

Bịch T·hi t·hể ngã xuống, tất cả mọi người kinh hãi nhìn Khương Hoa.

Quá tàn nhẫn.

Vậy mà, thật sự g·iết Lau Chùi.

Đám đàn em kia cuối cùng cũng phản ứng lại, có người giận dữ quát: Mày, mày dám g·iết anh Lau Chùi.

Nói xong, Đoàng một tiếng, trực tiếp nổ súng.

Viên đạn bay về phía Khương Hoa, mọi người đều kinh hãi, không ngờ người kia đột nhiên lại nổ súng.

Nhưng, một cảnh tượng khiến mọi người kinh hãi xuất hiện.

Chỉ thấy Khương Hoa đưa tay phải ra, hai ngón tay thon dài lạ thường của anh, trực tiếp kẹp lấy viên đạn.

Xì Mọi người đều hít sâu một hơi.

Cái thủ pháp Phát Khâu Chỉ này lợi hại đến vậy sao.

Thậm chí có thể kẹp được cả đạn.

Đây còn là người không.

Trương Kỳ Lân cũng phải co rụt mắt lại.

Hắn biết, dù cho Phát Khâu Chỉ của hắn có lợi hại đến đâu cũng không thể nào kẹp được đạn.

Đáng sợ.

Mọi người đều ngây ra.

Kể cả người nổ súng cũng hoảng sợ nhìn Khương Hoa.

Bọn họ cuối cùng cũng hiểu tại sao Ngô Tam Tỉnh lại phải khách sáo với Khương Hoa như vậy.

Một người khủng bố thế này, Ngô Tam Tỉnh dám không khách sáo sao.

Thực ra, ngay cả Ngô Tam Tỉnh cũng bị chấn kinh nặng nề.

Bởi vì, trong ấn tượng của ông ta, Khương Hoa tuy lợi hại nhưng cũng không đến mức này.

Ông ta có cảm giác Khương Hoa lần này và Khương Hoa mà ông ta gặp lần đầu tiên hoàn toàn như hai người khác nhau.

Vậy mà có thể dùng tay không kẹp đạn, đây còn là người sao.

Đây hoàn toàn là thần rồi.

Phập Ngay khi mọi người còn đang kinh hãi, Khương Hoa đột nhiên vung tay ngược lại, viên đạn bay ra ngoài, tốc độ còn nhanh hơn cả khi bắn từ súng, chuẩn xác xuyên qua mi tâm của tên lâu la kia, sau đó một vệt máu bắn ra, viên đạn bay tiếp, cắm vào một vách đá, găm thẳng vào trong.

Tên lâu la đó trừng to mắt.

Bịch Hắn ngã xuống.

Lần này, đám lâu la kia trực tiếp sụp đổ trong lòng.

Tim gan đều bị dọa nứt ra.

Bịch Không ít tên lâu la trực tiếp quỳ xuống trước mặt Khương Hoa.

Khương, Khương Gia.

Ngô Tam Tỉnh gọi.

Khương Hoa nói: Tôi không quan tâm ông bây giờ là Ngô Tam

Tỉnh hay Giải Liên Hoàn, nhưng tốt nhất hãy thu lại mấy trò khôn vặt của ông đi, đừng có dùng nó trên người tôi, nếu không sẽ không có lần sau đâu.

Ngô Tam Tỉnh run rẩy dữ dội.

Câu nói này của Khương Hoa rốt cuộc có ý gì.

Chẳng lẽ, hắn đã nhìn thấu thân phận thật của ông ta.

Nhưng chuyện này chỉ có Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn biết.

Ngô Tam Tỉnh dám chắc rằng, hai người bọn họ tuyệt đối chưa từng tiết lộ cho bất kỳ ai.

Thế nhưng, Khương Hoa dường như đã biết chuyện này.

Nếu không, sao hắn có thể nói ra câu như vậy.

Ngô Tam Tỉnh nhận ra mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Ông ta biết, mình không thể trêu chọc Khương Hoa được nữa.

Những người khác thì kỳ quái nhìn Ngô Tam Tỉnh.

Đây là tình huống gì.

Nhất là Trần Văn Cẩm.

Nàng biết Ngô Tam Tỉnh hiện tại có vấn đề.

Nhưng trong tài liệu mà nàng nắm được, người chết trước kia không phải Giải Liên Hoàn, mà là Ngô Tam Tỉnh.

Do đó, nàng cho rằng người đang đứng trước mặt mình không phải Ngô Tam Tỉnh, mà là Giải Liên Hoàn.

Thế nhưng, từ ý tứ trong lời của Khương Hoa, dường như mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Trương Kỳ Lân liếc nhìn Ngô Tam Tỉnh một cái, không nói gì, là người đầu tiên đuổi theo Khương Hoa.

Ngô Tà nói: Tam thúc, vừa rồi Khương Gia nói câu đó là có ý gì vậy.

Cái gì mà chú là Giải Liên Hoàn hay Ngô Tam Tỉnh.

Sao cháu nghe không hiểu gì cả.

Ngô Tam Tỉnh hít sâu một hơi: Cháu quản nhiều thế làm gì, đi nhanh lên.

Sau đó Ngô Tam Tỉnh cũng đuổi theo Khương Hoa.

Chương 190

Nhưng lần này, ông ta đã ngoan ngoãn hơn nhiều.

Trần Văn Cẩm mắt sáng lên, cũng đi theo.

Hắc Hạt Tử cười cười, cũng không nói nhảm, theo sát phía sau.

Vương Bàn Tử và Phan Tử thì nhìn đám lâu la kia một cái, rồi cũng đi theo.

Còn về đám lâu la, thấy Khương Hoa không giết họ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó mười mấy người lại do dự.

Bây giờ có nên đi cùng không.

Cuối cùng, mấy người đắn đo hồi lâu, vẫn quyết định đi theo.

Dù sao, Khương Hoa cũng không có ý định giết họ, lát nữa cứ ngoan ngoãn nghe lời, dù sao cũng tốt hơn là ở bên ngoài chờ đợi.

Bọn họ biết bên ngoài khủng bố đến mức nào, những con Kê Quan Xà ẩn nấp trong bóng tối, đến vô ảnh đi vô tung, có thể dễ dàng lấy mạng tất cả bọn họ.

Lần này họ đến hơn ba mươi người, đã chết gần một nửa.

Toàn bộ đều bị những con Kê Quan Xà đó cắn chết.

Do đó, họ không có chút tự tin nào có thể sống sót rời khỏi khu rừng rậm này, chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo sau lưng Khương Hoa, may ra còn có chút hy vọng sống.

Khương Hoa đi ở phía trước, một đường tiến lên, gặp những hồ chứa nước ngày càng lớn, cuối cùng ở trước một hồ chứa lớn nhất, họ cũng đã thấy được cánh cửa dẫn vào địa cung.

Đây. chính là cửa vào địa cung của Tây Vương Mẫu sao.

Vương Bàn Tử kích động nói.

Khương Hoa gật đầu: Không sai.

Mọi người đều có chút kích động.

Dù sao mục đích đến đây chính là để tìm địa cung của Tây Vương Mẫu.

Phải biết, đây chính là địa cung của Tây Vương Mẫu.

Bên trong chắc chắn có vô số bảo vật.

Tốt quá rồi, cuối cùng cũng tìm được nơi này.

Mọi người đều rất phấn khích.

Nhất là Trần Văn Cẩm.

Khương Hoa đi về phía cửa mộ.

Nhưng đúng lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên hét lên: Mau nhìn, đó là cái gì.

Mọi người nhìn lên trên, chỉ thấy phía trên bò đầy Kê Quan Xà lúc nhúc.

Mẹ ơi.

Những con Kê Quan Xà đó tụ lại thành một khối, bắt đầu rơi xuống.

Tất cả mọi người biến sắc, vội vàng chạy tán loạn.

Bịch một tiếng, đám Kê Quan Xà rơi xuống đất, trực tiếp nổ tung, ít nhất có hai ba trăm con tản ra, nhìn mà tê cả da đầu.

Đoàng.

Có người không chút do dự nổ súng.

Quá nhiều.

Đơn giản là nhiều đến không tưởng.

Bàn Tử, mau dùng kíp nổ.

Phan Tử hét lớn.

Vương Bàn Tử nói: Ông không muốn sống à.

Dùng kíp nổ ở đây, lỡ như chỗ này sập thì sao.

Phan Tử im lặng.

Vương Bàn Tử nói không sai, ở đây đúng là không thể dùng kíp nổ, nếu nơi này thật sự sập, tất cả mọi người đều phải chết ở đây.

Khương Gia, anh làm gì vậy.

Ngô Tà đột nhiên kinh hãi hô lên, muốn kéo Khương Hoa lại nhưng phát hiện anh đã đến gần bầy rắn.

Ngô Tà bị Trương Kỳ Lân giữ vai lại, ra hiệu cậu không nên qua đó.

Tất cả mọi người đều kỳ quái nhìn Khương Hoa.

Dù anh có lợi hại đến đâu cũng không thể đấu lại nhiều Kê Quan Xà như vậy.

Nhất là đám người Ngô Tam Tỉnh, họ đã từng chứng kiến sự lợi hại của Kê Quan Xà, bên họ đã chết không biết bao nhiêu người.

Chỉ có Trần Văn Cẩm không lo lắng.

Bởi vì nàng biết, những con Kê Quan Xà này tuyệt đối không làm gì được Khương Hoa.

Chuyện tối hôm trước vẫn còn rõ mồn một trước mắt, những con Kê Quan Xà đó sắp cắn Khương Hoa rồi, kết quả không biết vì sao, đột nhiên tất cả đều bỏ chạy, như thể bị thứ gì đó kinh hãi.

Mặc dù đến bây giờ Trần Văn Cẩm vẫn chưa hiểu rõ nguyên nhân,

nhưng nàng biết, nhất định có liên quan đến Khương Hoa.

Quả nhiên, dưới con mắt của mọi người, Khương Hoa đi vào giữa bầy rắn, những con rắn đó vậy mà như gặp phải thiên địch, hoảng loạn chạy tứ tán, trong nháy mắt, một con rắn cũng không còn.

Đám người Ngô Tam Tỉnh, mặt đầy dấu chấm hỏi.

Đây là tình huống gì.

Tại sao những con Kê Quan Xà đó lại sợ Khương Hoa.

Mẹ kiếp.

Có cần phải khoa trương như vậy không.

Chẳng lẽ, hắn là xà mẫu sao.

Hay là xà phụ.

Vương Bàn Tử nói: Thiên Chân, mấy con Kê Quan Xà này. không phải là do Khương Gia nuôi chứ.

Nếu không, sao chúng nó trông có vẻ sợ Khương Gia thế.

Ngô Tà lắc đầu, tỏ vẻ mình không biết.

Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài phạm vi nhận thức của cậu.

Bảo cậu làm sao mà hiểu được chứ.

Hoàn toàn không giải thích được.

Chỉ có Trần Văn Cẩm thầm nói một tiếng quả nhiên.

Nàng đoán không lầm, những con Kê Quan Xà đó quả nhiên sợ Khương Hoa.

Nàng ở đây lâu như vậy, tuy cũng không sợ những con Kê Quan Xà đó, bởi vì Kê Quan Xà dù thông minh, nhưng dù sao cũng chỉ là súc sinh, nàng có rất nhiều cách để đối phó với chúng.

Thế nhưng, có thể quang minh chính đại khiến Kê Quan Xà sợ hãi như vậy, Trần Văn Cẩm căn bản không làm được.

Nàng cũng không nghĩ ra trên đời này có ai có thể làm được.

Chỉ thấy Khương Hoa đi đến trước cửa mộ, quan sát kỹ một chút, sau đó tìm được cơ quan, mở cánh cửa mộ ra.

Khương Hoa nhớ rằng, cánh cửa mộ này nhìn như làm bằng đá, nhưng thực chất chỉ là bọc một lớp da đá bên ngoài, bên trong là một cánh cửa đồng xanh, dùng bom cũng khó mà phá nổ được.

Cho nên chỉ có thể tìm cơ quan để mở nó ra.

Sau khi cơ quan mở ra, Khương Hoa không chút do dự đi vào.

Anh ta là thần tiên sao.

Sau khi mấy người Khương Hoa đi vào, một tên lâu la mới thì thầm.

Không ai dám trả lời hắn.

Trần Văn Cẩm đi theo Khương Hoa vào trong.

Mọi người tiếp tục đi vào, thế nhưng, ngay khi Trương Kỳ Lân vừa bước vào, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng kinh hô.

Tam thúc.

Ngô Tà kinh hãi hét lên, mọi người nhìn lại, chỉ thấy mắt cá chân của Ngô Tam Tỉnh bị một con Kê Quan Xà cắn.

May mà Hắc Hạt Tử luôn ở bên cạnh Ngô Tam Tỉnh, ngay khoảnh khắc bị cắn, ông ta liền tóm lấy đầu con Kê Quan Xà đó, sau đó quật mạnh sang bên cạnh, đập xuống đất.

Con Kê Quan Xà đó chết ngay lập tức.

Cho dù như vậy, cũng có một chút nọc độc đã tiến vào mạch máu

của Ngô Tam Tỉnh.

Tam gia.

Phan Tử kinh hãi hô lên, vội vàng chạy tới, từ trong ba lô lấy ra một ống huyết thanh, nhanh chóng tiêm cho Ngô Tam Tỉnh.

Chương 191

Ngô Tà, vào trong. tìm Văn Cẩm.

Ngô Tam Tỉnh nhìn chằm chằm Ngô Tà nói.

Sau đó, ông ta liền ngất đi.

Nọc độc của Kê Quan Xà quá mạnh, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, Ngô Tam Tỉnh cũng không chịu nổi, trực tiếp hôn mê.

Tam thúc.

Ngô Tà kinh hãi gọi.

Phan Tử nhanh chóng kiểm tra cơ thể Ngô Tam Tỉnh, sau đó nói: Tiểu Tam gia, Tam gia không sao đâu.

May mà Hắc Hạt Tử động tác nhanh, chúng ta cũng có huyết thanh, nếu không thì nguy rồi.

Hắn tiêm huyết thanh rất nhanh, đã khống chế được độc tố, nếu không, e rằng Ngô Tam Tỉnh đã chết ở đây rồi.

Ngô Tà nghe xong, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ở đây không an toàn, những con Kê Quan Xà đó không biết lúc nào sẽ quay lại, chúng ta vào trong trước đi.

Hắc Hạt Tử nói.

Phan Tử gật đầu, đưa ba lô cho Ngô Tà, sau đó cõng Ngô Tam Tỉnh cùng mọi người đi vào trong địa cung.

Vừa vào trong địa cung, tất cả mọi người đều hít sâu một hơi.

Mẹ ơi.

Sao nhiều Ngọc Dũng thế này.

Vương Bàn Tử kinh hãi hô lên.

Địa cung này giống như một sân vận động, ở giữa có một tế đàn, xung quanh là từng hàng ghế, và trên những chiếc ghế đó ngồi đầy người lúc nhúc.

Hoặc có lẽ là, những xác khô lúc nhúc.

Trên người những xác khô này đều mặc một bộ Ngọc Dũng giống như của Thiết Diện Sinh, loại Ngọc Dũng trong truyền thuyết có thể làm người ta sống lại.

Đếm sơ qua, tuyệt đối không dưới năm trăm.

Trước đây cứ nghĩ một bộ Ngọc Dũng đã là hàng hiếm có, chắc chắn có thể bán được giá rất cao, nhưng bây giờ Vương Bàn Tử biết mình đã sai.

Cái quái gì thế này, nhiều quá đi.

Nhiều như vậy, nếu lấy được vài chục bộ về, ăn tám đời cũng không hết.

Vương Bàn Tử liền muốn chạm vào bộ Ngọc Dũng gần nhất, Ngô Tà lúc này hét lên: Bàn Tử, đừng đụng.

Cẩn thận mấy thứ này sống lại bây giờ.

Vương Bàn Tử bị dọa cho giật mình, quả thật không dám manh động nữa.

Trong khi đó, Khương Hoa đã đi về phía tế đàn ở giữa.

Đi, theo kịp.

Hắc Hạt Tử nói.

Cả nhóm đi theo sau Khương Hoa.

Khương Hoa đi đến tế đàn ở giữa, trên tế đàn có một bàn đá rất

lớn, trên bàn đá chi chít các đường kẻ ngang dọc, giống như một bàn cờ, mỗi giao điểm đều có một viên đá nhỏ màu xanh lá.

Mà phía trên bàn đá là một lò luyện đan treo lơ lửng.

Nơi này, hẳn là phòng luyện đan của Tây Vương Mẫu.

Trần Văn Cẩm nói.

Khương Hoa gật đầu.

Vương Bàn Tử nói: Cái lò luyện đan đó treo cao quá, nếu lấy xuống được thì tốt, biết đâu bên trong còn có thuốc trường sinh bất lão, chúng ta mỗi người một viên, từ nay tiêu dao trường sinh, sướng biết bao.

Khương Hoa cười khẽ, sau đó nhìn Trần Văn Cẩm.

Anh phát hiện sắc mặt Trần Văn Cẩm quả nhiên khó coi.

Cái gọi là thuốc trường sinh bất lão, nàng đã từng ăn rồi, nhưng cả đời phải bị giam cầm ở đây, nếu rời khỏi nơi này quá xa, sẽ biến thành Cấm Bà.

Đây chính là số mệnh của việc ăn thuốc trường sinh bất lão.

Khương Hoa nói: Nếu đã muốn xem trong lò đan có gì, vậy thì xem là được.

Nói xong, Khương Hoa khom người xuống, hai chân đột nhiên dùng sức, cả người bật lên, trực tiếp nhảy lên trên lò luyện đan.

Tiếp đó, Khương Hoa nhìn vào trong lò đan, không khỏi hơi biến sắc.

Chỉ thấy trong lò đan không phải toàn là đan dược, mà là một người đang ngồi khoanh chân.

Người đó vóc dáng rất trẻ, hơn nữa tướng mạo Khương Hoa vô

cùng quen thuộc.

Vậy mà, lại giống Trương Kỳ Lân như đúc.

Đây cũng là lý do khiến Khương Hoa biến sắc.

Trong này vậy mà có một Trương Kỳ Lân.

Hơn nữa, nhìn xem, Trương Kỳ Lân này sống động như thật, không hề có vẻ khô héo, tuy không có hơi thở, cũng không có nhịp tim, nhưng lại giống như vừa mới chết vậy.

Người này, rốt cuộc là ai.

Ngoài ra, trong tay Trương Kỳ Lân dường như còn cầm một bình thuốc, chẳng lẽ, trong bình thuốc đó có đan dược do Tây Vương Mẫu luyện chế.

Khương Gia, trên đó rốt cuộc có tình hình gì vậy.

Lúc này, Vương Bàn Tử cầm đèn pin chiếu lên, hét lớn.

Khương Hoa cúi đầu nhìn xuống, liền thấy mọi người bên dưới đều ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng nhìn thấy Trương Kỳ Lân, chỉ là Trương Kỳ Lân mặt không biểu cảm, rõ ràng không biết tình hình bên trong lò đan.

Khương Hoa nói: Trong này có người.

Có người.

Lần này, những người khác đều náo loạn.

Trong lò đan lại có người.

Vương Bàn Tử vội vàng nói: Khương Gia, anh ném một sợi dây thừng xuống đi, tôi cũng lên xem.

Thế nhưng, Khương Hoa không thèm để ý đến hắn.

Mà quay đầu nhìn về phía Trương Kỳ Lân trong lò đan.

Nhưng vừa nhìn, suýt chút nữa dọa Khương Hoa rơi xuống.

Chỉ thấy, Trương Kỳ Lân trong lò đan vậy mà đã mở mắt, đang trừng trừng nhìn anh.

Mẹ kiếp.

Đây là trá thi sao.

Tiếp đó, Khương Hoa nhìn thấy cánh tay của Trương Kỳ Lân khẽ động, một đấm đánh về phía Khương Hoa.

Khương Hoa mắt sáng lên, hừ lạnh một tiếng, sau đó trực tiếp cùng Trương Kỳ Lân đối một quyền.

Cơ thể Trương Kỳ Lân kia run lên, hung hăng đập vào thành trong của lò đan.

Rầm rầm Toàn bộ lò đan đều rung lắc, những sợi xích sắt treo lò luyện đan cũng điên cuồng run rẩy, lò đan lơ lửng trên không trung như một con lắc.

Cảnh này hiện ra trong mắt mọi người bên dưới, tất cả đều sợ hãi đứng yên tại chỗ, chỉ sợ lò đan rơi xuống.

Nếu không, chắc chắn sẽ đè bẹp họ thành bánh thịt.

Chết tiệt, đây là tình huống gì vậy.

Vương Bàn Tử lớn tiếng nói.

Hắc Hạt Tử nói: Xem ra là trá thi rồi.

Vút Khương Hoa từ trên lò luyện đan nhảy xuống, đáp xuống trước mặt mọi người, sau đó nhìn Trương Kỳ Lân với ánh mắt cổ quái.

Điều này khiến Trương Kỳ Lân không hiểu, không rõ vì sao Khương Hoa lại nhìn mình như vậy.

Khương Gia, trên đó tình hình thế nào.

Vương Bàn Tử vừa dùng đèn pin chiếu vào lò đan đang lắc lư, vừa hỏi Khương Hoa.

Khương Hoa nói: Trá thi rồi.

Anh không nói người trên đó là ai, bởi vì lát nữa họ tự nhiên sẽ biết.

Mẹ ơi.

Vương Bàn Tử hơi kinh ngạc, không ngờ lại bị Hắc Hạt Tử nói trúng, sau đó hắn lại nói: Với thực lực của Khương Gia mà cũng không giải quyết được cái bánh chưng đó sao.

Khương Hoa nói: Thi thể đó có chút phiền phức.

Nói rồi, lại lộ vẻ mặt cổ quái nhìn về phía Trương Kỳ Lân.

Cái bánh chưng trên đó không phải anh giết không được, mà là tạm thời không thể giết, anh phải tìm hiểu xem thứ đó và Trương Kỳ Lân trước mặt có quan hệ gì.

Trương Kỳ Lân càng lúc càng không hiểu, hắn nhíu mày nói: Anh nhìn tôi làm gì.

Những người khác cũng nhận ra vấn đề, dường như sau khi Khương Hoa xuống, đã nhìn Trương Kỳ Lân hai lần.

Chẳng lẽ, thi thể trên đó có liên quan đến Trương Kỳ Lân.

Ầm.

Lúc này, một bóng người nữa từ trên rơi xuống, giẫm lên sàn nhà, sàn nhà trực tiếp nứt ra, những vết nứt hình mạng nhện xuất hiện dưới chân hắn.

Mọi người đều co rụt con ngươi lại, thứ này mạnh đến vậy sao.

Mấy chùm đèn pin chiếu vào người đó, sắc mặt họ cũng thay đổi, sau đó lại đột ngột nhìn về phía Trương Kỳ Lân.

Tiếp đó, lại nhìn về phía cái bánh chưng vừa rơi xuống.

Đây là tình huống quái quỷ gì vậy.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác.

Chương 192

Tại sao, cái bánh chưng này lại trông giống hệt Trương Kỳ Lân.

Chỉ có quần áo là khác.

Bánh chưng Trương Kỳ Lân mặc trang phục cổ điển cận đại, tương tự như trang phục thời Đường.

Thế nhưng, khuôn mặt hai người giống nhau như đúc, ai cũng nhìn ra.

Lần này, họ đều ngơ ngác.

Họ cuối cùng cũng hiểu tại sao Khương Hoa lại liên tục nhìn Trương Kỳ Lân với ánh mắt cổ quái.

Cái quái gì thế này, lại xuất hiện một cái bánh chưng trông giống hệt Trương Kỳ Lân, ai mà không kinh ngạc.

Trương Kỳ Lân cũng nhíu mày, nghi hoặc nhìn cái bánh chưng đó.

Chỉ có Ngô Tà, hơi thở ngưng lại, có chút hoảng sợ.

Điều này không khỏi khiến cậu nhớ đến cuốn băng video mà mình đã xem.

Cậu nhớ trong cuốn băng đó, có một người trông giống hệt cậu, đang bò trong đại sảnh của trại an dưỡng, vô cùng quỷ dị.

Trớ trêu là cậu hoàn toàn không có ký ức về lần đó.

Mà bây giờ, lại xuất hiện một cái bánh chưng giống hệt Trương Kỳ Lân.

Điều này không thể không khiến cậu liên tưởng đến người giống mình kia.

Tiểu Ca.

đây là tình hình gì vậy.

Chẳng lẽ, cậu còn có một người anh em song sinh.

Vương Bàn Tử trừng to mắt hỏi.

Trương Kỳ Lân chậm rãi lắc đầu, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Trương Kỳ Lân kia không hề dịch chuyển.

Vương Bàn Tử lại hỏi: Hay là, cha cậu vụng trộm với ai, sinh ra ở bên ngoài.

Lần này, Trương Kỳ Lân không thèm để ý đến hắn.

Mà lúc này, tâm trạng của Khương Hoa đã trở lại bình tĩnh.

Anh chợt nhớ ra thân phận của Trương Kỳ Lân, đây không phải là người mang thân phận Khải Linh đương nhiệm của Trương gia sao.

Vậy có phải kẻ trước mắt này là Khải Linh đời trước của Trương gia.

Hoặc, đời trước nữa.

Nếu là vậy, có lẽ cũng có thể giải thích được.

Đương nhiên, Khương Hoa cũng không chắc chắn lắm, bởi vì trong nguyên tác không có nói mỗi đời Khải Linh đều trông giống nhau.

Gàooo Đúng lúc này, Trương Kỳ Lân kia rõ ràng không chịu nổi bị nhiều người nhìn như vậy, tại chỗ gầm lên một tiếng, lao về phía Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử sợ đến mức mặt tái mét, hắn biết Trương Kỳ Lân lợi hại thế nào, bây giờ lại xuất hiện một cái bánh chưng Trương Kỳ Lân, chắc chắn thân thủ còn tốt hơn.

Hơn nữa, hắn cũng không biết có nên nổ súng hay không.

Thế là, hắn vội vàng né tránh.

Tuy nhiên, Trương Kỳ Lân lúc này đã động.

Thân hình hắn lóe lên, chặn trước mặt Vương Bàn Tử, sau đó rút Hắc Kim Cổ Đao, một đao chém vào tay Trương Kỳ Lân kia.

Keng.

Hai người đồng thời lùi lại.

Bàn tay của Trương Kỳ Lân kia không hề bị thương, Hắc Kim Cổ Đao ngay cả da của hắn cũng không rạch nổi.

Khương Hoa sờ cằm, cái bánh chưng Trương Kỳ Lân này có lẽ là cái bánh chưng lợi hại nhất mà anh từng gặp từ khi đến đây.

Ngay cả dị thi cũng không thể so sánh với Trương Kỳ Lân này.

Dù sao cũng là Khải Linh của Trương gia, trước khi thi biến đã lợi hại đến không tưởng, sau khi thi biến chẳng phải càng mạnh hơn sao.

Không biết thu phục gã này, sẽ nhận được bao nhiêu điểm kỹ năng.

Mẹ ơi, cái bánh chưng này lợi hại thật, đao của Tiểu Ca cũng không chém nổi hắn.

Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Trương Kỳ Lân mắt sáng lên, lần nữa xông lên, cùng cái bánh chưng Trương Kỳ Lân đó đấu với nhau, nhưng rất rõ ràng, Trương Kỳ Lân không làm gì được Trương Kỳ Lân giống hệt mình.

Hắc Hạt Tử nói: Gã này, cũng có lúc không đánh lại người khác.

Ngô Tà tò mò hỏi: Cái bánh chưng đó rốt cuộc là ai, sao lại trông giống Muộn Du Bình, thân thủ còn tốt như vậy, ngay cả Hắc Kim Cổ

Đao cũng không chém nổi.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Khương Hoa, hy vọng Khương Hoa có thể cho họ câu trả lời.

Trong mắt họ, chuyện như thế này, chỉ có Khương Hoa mới biết được.

Khương Hoa nói: Hắn cũng tên là Trương Khải Linh.

Mọi người đều im lặng.

Chỉ có Hắc Hạt Tử mắt sáng lên, không khỏi nói: Ý của anh là, vị Trương Khải Linh này có thể là Khải Linh đời trước của Trương gia.

Nhưng, tôi nhớ Khải Linh của Trương gia hẳn là ở trong cổ lầu của Trương gia chứ.

Khương Hoa suy nghĩ một chút rồi không nói nữa, nói cho họ biết những điều này đã đủ rồi, nói nhiều quá ngược lại không tốt.

Dựa theo tình tiết nguyên tác, kẻ đứng sau khống chế đám người Trần Văn Cẩm là một đại lão, đại lão đó có một tổ chức vô cùng lợi hại, là khởi nguồn của mọi chuyện trộm mộ.

Cũng là vì vị đại lão đó không muốn chết, muốn trường sinh.

Có một lần uống rượu với Phật gia, từ Phật gia nghe được chuyện về Trương gia, biết Trương gia có thể trường sinh, thế là nảy sinh ý đồ với Trương gia, hoặc là nói nảy sinh ý đồ với sự trường sinh.

Sau đó cũng thành lập một tổ chức.

Lần trước đi đến mộ đáy biển Tây Sa, chính là ý của vị đại lão đó.

Tuy nhiên, vị đại lão đó cuối cùng vẫn không qua được sinh tử, chết trước khi tìm được phương pháp trường sinh.

Sau đó đội khảo cổ do Văn Cẩm đại diện, nhận nhiệm vụ chính là

vận chuyển thi thể của vị đại lão đó về cổ lầu Trương gia chôn cất, như vậy có thể đảm bảo thi thể vĩnh viễn không mục, thậm chí sau này còn có thể phục sinh.

Lần đó, họ đã tìm được Trương Khải Linh đương đại.

Tuy nhiên, sau đó Trương Khải Linh đó mất tích, không biết có phải là vị này bây giờ không.

Khương Hoa nhìn kỹ, phát hiện tay phải của cái bánh chưng Trương Khải Linh không có, trong lòng càng thêm chắc chắn suy nghĩ của mình.

Người Trương gia, nếu sau khi chết không được chôn ở cổ lầu Trương gia, tay phải sẽ biến mất không một dấu vết.

Mà bây giờ tay áo bên phải của cái bánh chưng này trống rỗng, rõ ràng cũng chứng minh điểm này.

Vương Bàn Tử nói: Này các cậu, cái bánh chưng đó không có tay phải mà còn có thể áp chế Tiểu Ca, lợi hại thật đấy.

Bàn Tử, cậu đừng có nói mát nữa.

Ngô Tà nói.

Hắn nghe Khương Hoa và Hắc Hạt Tử nói cái bánh chưng này có thể là Trương Khải Linh đời trước, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn, ít nhất cái bánh chưng trước mắt không giống với tình huống trong băng video mà hắn thấy.

Chẳng lẽ, người trong băng video đó cũng là Ngô Tà đời trước sao.

Vậy thì có chút đáng sợ.

Ầm.

Trương Kỳ Lân bị đánh lui, sắc mặt có chút tái nhợt, rõ ràng hắn

vẫn không đánh lại được cái bánh chưng Trương Kỳ Lân kia.

Mặc dù trong thời gian này, do tính chất trưởng thành của Huyết Mạch Kỳ Lân và một số chuyện khác, Trương Kỳ Lân đã trở nên mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng bây giờ, vẫn không đánh lại được Trương Khải Linh đời trước này.

Trương Kỳ Lân định lao ra lần nữa, nhưng bị Khương Hoa cản lại.

Để tôi.

Khương Hoa thản nhiên nói.

Trương Kỳ Lân sững sờ, có chút nghi hoặc nhìn Khương Hoa.

Khương Hoa không để ý đến biểu cảm của hắn, mà đi về phía cái bánh chưng Trương Khải Linh.

Rõ ràng bánh chưng Trương Kỳ Lân cũng nhìn thấy Khương Hoa.

Bây giờ nó hoàn toàn không sợ bất kỳ ai, đúng là thấy người liền lao vào, thế là gào thét xông tới.

Khương Hoa hừ lạnh một tiếng, đưa tay đấm một quyền vào người Trương Kỳ Lân kia.

Ầm.

Trương Kỳ Lân kia căn bản không có chút phản kháng nào, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, hung hăng đập vào vách đá, bức tường trực tiếp nứt ra.

Mẹ ơi.

Tất cả mọi người đều hít sâu một hơi.

Thứ mà ngay cả Trương Kỳ Lân cũng không đánh lại, lại bị

Khương Hoa một quyền đánh cho không biết trời đất đâu, sự chênh lệch thực lực này cũng quá lớn rồi.

Họ không biết rằng, Khương Hoa còn chưa dùng đến cánh tay Kỳ Lân và sức mạnh tăng phúc, nếu dùng, có thể trực tiếp đánh nát cơ thể của bánh chưng Trương Kỳ Lân.

Khương Hoa đi về phía bánh chưng Trương Kỳ Lân.

Chương 193

Thứ đó gầm lên một tiếng giận dữ, sau đó nhảy dựng lên lại lao về phía Khương Hoa.

Khương Hoa hừ lạnh một tiếng, trực tiếp tóm lấy cánh tay duy nhất của nó, sau đó tay trái dùng câu thi phù ấn lên đầu nó.

Bánh chưng Trương Kỳ Lân lập tức dừng lại, sau đó phát ra tiếng gầm trầm thấp.

Đây là tình huống gì.

Vương Bàn Tử và mọi người kinh ngạc nói.

Trương Kỳ Lân nói: Anh ta có phương pháp đặc biệt để đối phó với bánh chưng.

Lợi hại.

Ấn một cái, bánh chưng liền không động đậy được, còn hiệu quả hơn cả móng lừa đen.

Vương Bàn Tử kính nể nói.

Mà Khương Hoa, lấy ra Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, trực tiếp đặt lên người bánh chưng Trương Kỳ Lân, bắt đầu điên cuồng thôn phệ thi khí trên người nó.

Dù cho cái bánh chưng này là Trương Kỳ Lân đời trước, cũng không thể chống lại câu thi phù và Hắc Thi Giáp chuyên dùng để đối phó bánh chưng của Câu Thi Pháp Vương.

Thế nhưng Khương Hoa cũng phát hiện, câu thi phù này khi đối phó với cái bánh chưng biến thành từ Khải Linh trước mắt có chút trở ngại, tuy trở ngại này không quá rõ ràng, nhưng Khương Hoa vẫn cảm

nhận được.

Rõ ràng, Khải Linh biến thành bánh chưng vẫn có năng lực đặc thù.

Chỉ là nó gặp phải Khương Hoa, nếu là người khác, e rằng thật sự có thể tung hoành ở nơi này.

Cuối cùng, qua mười phút, thi khí trong cơ thể bánh chưng mới bị thôn phệ sạch sẽ.

Nhìn thi thể giống hệt Trương Kỳ Lân ngã trên mặt đất, trong lòng mọi người đều có chút cổ quái.

Tuy nhiên, sự chú ý của Khương Hoa lại đặt vào câu thi phù và Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp.

Thu phục thi thể thành công, nhận được 6000 Điểm Tiến Hóa Không hổ là bánh chưng biến thành từ Khải Linh của Trương gia, Điểm Tiến Hóa này thật phong phú.

Khương Hoa hài lòng gật đầu, sau đó chuyển ánh mắt lên bình sứ trên mặt đất.

Cái bình sứ đó là do bánh chưng Trương Kỳ Lân mang ra từ trong lò đan.

Cũng không biết, bên trong có đan dược gì không.

Khương Hoa nhặt bình thuốc lên, đang chuẩn bị mở ra thì đột nhiên rầm một tiếng, có thứ gì đó bị người ta đẩy ngã.

Tình huống gì vậy.

Vương Bàn Tử hỏi, sau đó mọi người nhìn về phía bàn đá.

Chỉ thấy một tên lâu la đang ngơ ngác nhìn bàn đá đã đổ trước mặt.

Hắn cũng không ngờ, bàn đá lại dễ đổ như vậy.

Rắc Lúc này, xung quanh vang lên từng đợt âm thanh cơ quan chuyển động.

Ầm ầm.

Một tiếng vang lớn, đèn pin chiếu về phía lối vào, liền thấy cửa đá ở lối vào trực tiếp đóng lại.

Chết tiệt.

Vương Bàn Tử kinh hãi nói: Đây là kích hoạt cơ quan.

Mẹ kiếp nhà ngươi, không có việc gì đi đụng bậy cơ quan làm gì.

Người kia sợ đến mức mặt tái mét, không biết phải làm sao.

Chết tiệt, Bàn Tử.

Cậu không phải có thuốc nổ sao, đi nổ tung cửa đá kia đi.

Ngô Tà nói.

Mặc dù hiện tại chưa có nguy hiểm gì, nhưng khởi động cơ quan, dù sao cũng không phải là điềm tốt.

Thế là, Ngô Tà liền muốn Vương Bàn Tử đi nổ tung cửa để có đường lui.

Được.

Vương Bàn Tử gật đầu, liền chuẩn bị đi nổ cửa, kết quả vừa đi thì phát hiện những mảnh ngọc trên bộ Ngọc Dũng của các xác khô gần đó, từng mảnh từng mảnh, vậy mà toàn bộ đều rơi xuống.

Giống như sợi chỉ bị đứt, sau đó từng khối rơi xuống.

Lại giống như hiệu ứng domino, một mảnh ngã xuống, tất cả những mảnh khác đều theo đó ngã xuống.

Đèn pin chiếu vào những bộ Ngọc Dũng, cảnh tượng vô cùng đáng

sợ.

Toi rồi.

Vương Bàn Tử biến sắc, hoảng sợ nói: Ngọc Dũng một khi nứt ra, những huyết thi này sẽ sống lại hết, chúng ta đều phải chết ở đây.

Tác dụng của Ngọc Dũng là giúp người ta duy trì sinh mệnh, và sau khi lột da một số lần nhất định có thể cởi bỏ Ngọc Dũng để phục sinh.

Nhưng một khi chưa đến lúc mà đã cởi bỏ Ngọc Dũng, người bên trong sẽ lập tức trá thi, biến thành một huyết thi, vô cùng hung tàn, ngay cả Trương Kỳ Lân cũng chưa chắc đối phó được bao nhiêu.

Phải biết, trước đây Trương Kỳ Lân một mình đối phó với hai huyết thi đã suýt toi mạng.

Mà lần này, ở đây có mấy trăm huyết thi.

Nếu tất cả đều sống lại, họ không chết ở đây thì còn làm gì.

Bàn Tử, cậu còn chần chừ gì nữa, mau đi nổ tung cửa đá đi.

Ngô Tà hét lên.

Được.

Vương Bàn Tử liền cầm kíp nổ đi nổ cửa.

Mà Khương Hoa cũng không quan tâm đến họ, anh biết, đi nổ cửa chỉ là việc làm vô ích, bởi vì bên trong cửa đá là đồng xanh, trừ phi có vài tấn thuốc nổ, nếu không không thể nào nổ tung được thứ đó.

Cho nên Khương Hoa nhìn về phía lò đan khổng lồ.

Lò đan tuy vẫn lung lay, nhưng không có dấu hiệu nào muốn rơi xuống.

Khương Hoa biết, bên dưới này còn có một lối đi, nhưng phải để

lò đan rơi xuống đập nứt mặt đất mới được.

Khương Hoa lấy ra Hắc Kim Cổ Đao, sau đó nhảy lên, đáp lên lò đan, rồi đột nhiên một đao chém vào một sợi xích sắt.

Keng.

Xích sắt đó trực tiếp bị chém đứt, lò đan nghiêng về một bên.

Khương Gia, anh định làm gì vậy.

Ngô Tà hỏi.

Tất cả mọi người đều nghi hoặc nhìn Khương Hoa, không biết Khương Hoa lúc này còn đi chặt xích sắt của lò luyện đan làm gì.

Đây không phải là rảnh rỗi không có việc gì làm sao.

Ầm.

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử đã ném thuốc nổ ra ngoài, nổ tung Thanh Đồng Môn.

Tiếng nổ qua đi, Vương Bàn Tử kinh ngạc phát hiện, kíp nổ chỉ đủ nổ tung lớp vỏ đá bên ngoài.

Sau khi lớp da đá không còn, bên trong vẫn còn một lớp cửa sắt.

Vương Bàn Tử vội vàng sờ vào, Thanh Đồng Môn vô cùng lạnh lẽo, khiến tim hắn chìm xuống, hắn hét lớn: Ngô Tà, cái quái này nổ không ra, bên trong là một lớp cửa đồng xanh.

Ngô Tà và mọi người biến sắc.

Lần này thảm rồi.

Keng.

Mà cùng lúc đó, Khương Hoa lại chém đứt hai sợi xích sắt nữa, chỉ còn lại hai sợi cuối cùng treo lò đan, toàn bộ lò đan gần như đã nghiêng xuống, Khương Hoa phải dùng một tay bám vào lò đan mới

có thể ổn định lại mình.

Gàooo Tất cả huyết thi, toàn bộ sống lại.

Khoảng mấy trăm huyết thi, khiến da đầu người ta tê dại.

Trong đó, có không ít con lao về phía Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử một mình ở chỗ cửa mộ, không ai có thể giúp hắn.

Chết tiệt, đều sống lại hết rồi.

Vương Bàn Tử kinh hãi hô lên, vội bắn hai phát, phát hiện căn bản không giết được những huyết thi đó.

Điều duy nhất khiến Vương Bàn Tử may mắn là, những huyết thi này rõ ràng không lợi hại bằng huyết thi trong Lỗ Vương Cung trước đây, nếu không, hắn bây giờ đã toi mạng rồi.

Mắt thấy những huyết thi còn ở xa, Vương Bàn Tử cắn răng, đành lấy ra cây kíp nổ cuối cùng, châm lửa rồi ném vào giữa đám huyết thi.

Kết quả, kíp nổ vậy mà không nổ.

Lần này, Vương Bàn Tử hồn bay phách lạc.

Cái quái gì thế này, thời khắc mấu chốt, lại đưa cho hắn một quả pháo xịt.

Thảm rồi.

Tuy nhiên, đầu óc của Vương Bàn Tử cũng đủ nhạy bén, nhìn thấy kíp nổ, thế là không chút do dự nổ súng, một phát trúng ngay kíp nổ.

Ầm ầm một tiếng, lần này ít nhất đã nổ nát hơn mười huyết thi.

Trên lò đan, Khương Hoa thấy cảnh này, lập tức trợn to hai mắt, thầm mắng một tiếng Vương Bát Đản, sau đó quát lớn: Bàn Tử, cậu đừng có nổ chết mấy cái huyết thi đó.

Mẹ kiếp, đùa cái gì vậy.

Những huyết thi đó đều là điểm kỹ năng, đều là thuộc tính.

Hơn mười huyết thi này, phải tổn thất bao nhiêu thuộc tính chứ.

Mà lời này của Khương Hoa vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngơ ngác.

Cái quỷ gì.

Không muốn nổ chết huyết thi.

Chương 194

Chết tiệt.

Không nổ chết huyết thi thì tôi sẽ chết đấy.

Nhưng đúng lúc này, Khương Hoa lại nói: Tiểu Trương, đi đưa Bàn Tử tới đây, nhanh lên.

Nhớ đừng g·iết mấy con huyết thi kia.

Trương Kỳ Lân nhướng mày, dù rất nghi hoặc trước mệnh lệnh của Khương Hoa, nhưng hắn vẫn rất nghe lời, gật đầu rồi lao về phía Vương Bàn Tử.

Rất nhanh, với thân thủ khỏe khoắn của Trương Kỳ Lân, Vương Bàn Tử đã được đưa tới mép tế đàn.

Cùng lúc đó, sợi xích sắt cuối cùng bị Khương Hoa chặt đứt.

Ầm ầm.

Khương Hoa đứng trên lò luyện đan, cả cái lò kêu vang một tiếng rồi rơi xuống, đập mạnh xuống sàn nhà, sàn nhà trực tiếp bị đập ra một lỗ hổng cực lớn.

Lỗ hổng này vừa xuất hiện, tất cả mọi người đều phát hiện, bên dưới rõ ràng còn có một không gian khác.

Chuyện này. không ngờ bên dưới vẫn còn một không gian.

Thảo nào Khương Hoa lại muốn nhảy lên lò luyện đan để chặt mấy sợi xích sắt đó, hóa ra là mượn lực rơi cực lớn của lò luyện đan để đập vỡ sàn nhà, tạo ra một lối thoát.

Lợi hại.

Nhanh, các người đừng nói nhảm nữa, tất cả vào trong đó, rồi ở

yên trong đó đợi tôi, đừng có đi lung tung.

Khương Hoa nói, sau đó nhìn về phía những con huyết thi đã áp sát.

Đối với hắn, đây chính là những bao kinh nghiệm quý báu, hắn không thể bỏ sót một con nào.

Mọi người thấy đã có một lối thoát, ai nấy đều không dám nhiều lời, vội vàng chạy về phía đường hầm, nhất là đám tay chân lâu la kia, ai nấy đều chen lấn, toàn bộ nhảy vào trong.

Khi tất cả mọi người đã đi hết, chỉ còn lại một mình Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm nhìn Khương Hoa với ánh mắt phức tạp.

Nàng cảm thấy Khương Hoa còn quen thuộc với địa cung Tây Vương Mẫu này hơn cả nàng.

Cứ như thể, hắn đã từng đến đây rồi.

Ngay cả việc dưới địa cung này còn có một lối đi mà cũng biết, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Cô còn không đi làm gì.

Khương Hoa hỏi.

Trần Văn Cẩm đáp: Trước đây anh đã từng đến đây sao.

Khương Hoa nói: Không có.

Trần Văn Cẩm: Vậy sao anh biết bên dưới có lối đi.

Khương Hoa: Bởi vì tôi tên là Khương Hoa.

Dừng một chút, Khương Hoa lại nói: Nếu cô có cơ hội rời khỏi đây, có thể ra ngoài hỏi thăm tên của tôi.

Trần Văn Cẩm sững sờ, rồi cười khổ một tiếng.

Rời khỏi đây ư.

E rằng cả đời này cũng đừng mong rời khỏi được nơi này.

Trần Văn Cẩm nói: Rốt cuộc anh đến đây để làm gì.

Khương Hoa không trả lời nàng, chỉ nói: Sau khi cô xuống dưới, bảo họ đừng đi đâu cả, cho dù phát hiện lối đi khác cũng đừng đi, nếu không, hậu quả tự gánh.

Ngoài ra, tốt nhất đừng đi lên, cứ ở dưới đó chờ tôi.

Trần Văn Cẩm thấy Khương Hoa không muốn trả lời câu hỏi của mình, cũng không hỏi thêm nữa, gật đầu rồi nhảy vào trong đường hầm dưới lòng đất.

Tiếp đó, Khương Hoa mới nhìn về phía những con huyết thi đã vây lại, hắn nhếch miệng cười: Bữa tiệc đến rồi.

Hắn tới đây, một phần nguyên nhân chính là vì những con huyết thi trước mắt này, dù sao đối với hắn, chúng chính là chất dinh dưỡng để trưởng thành.

Bây giờ chúng cuối cùng cũng đã sống lại, vậy thì không còn gì tốt hơn.

Thế là, Khương Hoa xông vào giữa bầy thi.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Chớp mắt đã là nửa giờ.

Số huyết thi dường như không giảm đi bao nhiêu, nhưng trên mặt đất đã ngã xuống không ít.

Ha ha, đúng là sướng thật.

Khương Hoa cười lớn một tiếng.

Trong những c·ái x·ác huyết thi này có vô cùng nhiều thi khí, mỗi

một bộ đều rất nhiều, không phải loại bánh chưng thông thường có thể so sánh.

Chỉ trong khoảng thời gian này, đã làm đầy Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp của hắn một lần.

Hắn hấp thu toàn bộ để nâng cao thực lực.

Vòng hấp thu thứ hai lại bắt đầu.

Mà bây giờ, những con huyết thi này, hắn cũng chỉ mới diệt được chưa tới một phần năm.

Cùng lúc đó, trong đường hầm bên dưới.

Ngô Tà nghi hoặc hỏi: Khương Gia sao còn chưa xuống.

Đã hơn nửa tiếng rồi.

Vương Bàn Tử nói: Khương Gia không phải là xảy ra chuyện gì ở trên đó rồi chứ.

Đừng nói bậy.

Trần Văn Cẩm quát một tiếng, rồi nói: Khương Hoa đã bảo chúng ta ở đây chờ, tất nhiên là có tính toán của anh ấy, không gian ở đây cũng khá rộng rãi, nếu anh ấy trong thời gian ngắn chưa tới được, vậy mọi người cứ nghỉ ngơi một chút đi.

Ngô Tà nhìn về phía Trương Kỳ Lân: Muộn Du Bình, cậu thấy thế nào.

Trương Kỳ Lân không nói gì, nhưng ý của hắn rất rõ ràng, chính là ngồi yên tại chỗ.

Tất cả mọi người không nói gì thêm.

Ngô Tà kiểm tra cơ thể Ngô Tam Tỉnh, sau khi xác định ông không có gì đáng ngại, cũng đành ở lại trong đường hầm này.

Một lúc sau, mọi người đều cảm thấy nhàm chán, đã có người ngủ thiếp đi.

Mà Vương Bàn Tử hỏi: Tôi nói này Tiểu Ca, cậu còn mang theo cái xác này làm gì, không lẽ đây thật sự là anh em song sinh của cậu à.

Trương Kỳ Lân liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái, vẫn không nói gì.

Mà Hắc Hạt Tử lại nói: Người Trương gia sau khi c·hết phải được đưa về Cổ Lâu chôn cất, đây là quy củ.

Vương Bàn Tử À một tiếng, cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Chớp mắt, lại qua hơn hai giờ.

Khương Hoa vẫn chưa xuống.

Lần này, tất cả mọi người đều có chút sốt ruột.

Không phải Khương Hoa thật sự toi ở trên đó rồi chứ.

Trong lòng mọi người đều nghĩ vậy.

Ngô Tà nói: Không được, tôi phải lên xem sao.

Ngô Tà cầm đèn pin rọi lên lỗ hổng phía trên, nghiến răng nói.

Trần Văn Cẩm cũng do dự.

Dù sao, đã lâu như vậy rồi, Khương Hoa vẫn chưa xuống, hơn nữa trên đó còn có nhiều huyết thi như vậy.

Bàn Tử, giúp tôi một tay, tôi lên xem sao.

Ngô Tà nói với Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử cũng không nhiều lời, liền ngồi xổm xuống để Ngô Tà đạp lên vai mình, sau đó nâng Ngô Tà leo lên lỗ hổng, nhìn vào trong cung điện dưới lòng đất phía trước.

Ánh đèn pin lướt qua, cũng nhìn thấy Khương Hoa.

Chỉ là, cảnh tượng trước mắt khiến hắn kinh hãi.

Ngô Tà, cậu thấy gì rồi, nói một tiếng đi chứ.

Vương Bàn Tử nói.

Ngô Tà bừng tỉnh, sau đó hít một ngụm khí lạnh.

Hắn nhìn thấy, Khương Hoa đang quay lưng về phía hắn, một tay ấn chặt một cái bánh chưng huyết, tay kia thì đối phó với những cái bánh chưng khác đang vây lại.

Thế nhưng, những cái bánh chưng vây quanh hắn đã không còn nhiều, chỉ còn lại vài cái.

Mà trên mặt đất, lại là một lớp bánh chưng dày đặc.

Tất cả đều là bánh chưng bị Khương Hoa g·iết c·hết.

Ngô Tà toàn thân chấn động.

Khương Hoa một mình, vậy mà lại g·iết nhiều bánh chưng như vậy.

Ngô Tà, mẹ nó cậu không phải bị quỷ ám rồi chứ.

Vương Bàn Tử nói.

Ngô Tà nói: Khương Gia không sao.

Những cái bánh chưng huyết đó, bị anh ấy g·iết sạch rồi.

Cái gì.

Vương Bàn Tử nghe vậy, trừng to mắt: Ngô Tà, cậu đùa tôi đấy à, đây là mấy trăm cái bánh chưng huyết đấy, Tiểu Ca một mình đối phó vài cái đã mệt bở hơi tai rồi, Khương Gia một mình g·iết hết sạch.

Trương Kỳ Lân nói: Bánh chưng huyết ở đây không mạnh bằng ở Lỗ Vương Cung, tôi có thể đối phó mười mấy cái.

Vương Bàn Tử cười gượng, nhưng vẫn vô cùng kinh ngạc.

Xuống đi.

Thế nhưng, đúng lúc này, Khương Hoa trong cung điện dưới lòng đất thản nhiên nói.

Ngô Tà sững sờ, hắn nhanh chóng hiểu ra, lời này là nói với hắn.

Ngô Tà thấy cảnh này, biết Khương Hoa không có bất kỳ nguy hiểm nào, cộng thêm Khương Hoa đã lên tiếng, hắn cũng không tiện tiếp tục ở đây quan sát, thế là liền nhảy xuống khỏi vai Vương Bàn Tử.

Chỉ là, cảnh tượng vừa rồi lại vang vọng thật lâu trong đầu Ngô Tà, mãi không tan biến.

Những cái bánh chưng la liệt khắp nơi đó, đã tạo thành một cú sốc quá lớn đối với hắn.

Một người, sao có thể mạnh đến mức độ này chứ.

Chương 195

Đơn giản là không thể tưởng tượng nổi.

Con huyết thi cuối cùng ngã xuống dưới tay Khương Hoa, hắn thở ra một hơi, nhìn một lượt những cái xác la liệt khắp nơi.

Nhiều huyết thi như vậy, toàn bộ đều c·hết dưới câu thi phù và Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp của hắn.

Số Điểm Tiến Hóa nhận được, quả thực khiến người ta động lòng.

Lần này, thật sự là hời to rồi.

Khương Hoa từ trong túi lấy ra một thứ, chính là bình thuốc mà cái bánh chưng Trương Kỳ Lân trước đó cầm trong tay.

Lúc đó hắn vốn định mở ra xem, kết quả bình thuốc còn chưa mở, cơ quan đã bị khởi động, Khương Hoa không còn cách nào, chỉ có thể tạm thời cất bình thuốc đi.

Bây giờ cuối cùng cũng đã giải quyết xong đám huyết thi này, Khương Hoa liền bắt đầu kiểm tra bình thuốc.

Mở nắp bình, một mùi thơm bay ra.

Khương Hoa đổ ra lòng bàn tay, một viên đan dược màu vàng to bằng ngón tay cái xuất hiện.

Đây là.

Khương Hoa trong lòng khẽ động.

Nhận được một viên Kim Ngọc Đan.

Kim Ngọc Đan: Là đan dược do Tây Vương Mẫu tập hợp thuật sĩ trong thiên hạ, thu thập tinh túy của Vẫn Ngọc ngoài vũ trụ luyện

thành, chỉ có người đã thăng cấp thành thể bất tử mới có thể nuốt, nếu không sẽ bị Kim Ngọc Đan phản phệ, là một trong những điều kiện cần thiết để kích hoạt thể bất tử.

Nguyên bản có hai viên, trong đó một viên đã bị Đại Tế Tư của nước Tây Vương Mẫu nuốt, dẫn đến Đại Tế Tư biến dạng, không quá ba ngày thì c·hết.

Xem xong giới thiệu về Kim Ngọc Đan, Khương Hoa vui mừng khôn xiết.

Không ngờ lại tìm được một bảo vật chuyên dùng để kích hoạt thể bất tử ở đây.

Dựa theo thông tin hắn có được.

Cái gọi là thể bất tử, thể trường sinh, thể vĩnh hằng, thực chất bản chất đều là một thứ, cảnh giới đạt tới lục phẩm về sau, thể chất sẽ thăng cấp thành thể bất tử, nhưng muốn kích hoạt hoàn toàn, còn cần một số bảo vật đặc định.

Mà thể trường sinh, thì cần những bảo vật như Phân Thủy Châu, thi đan của Hạn Bạt và Long Cốt Thiên Thư để kích hoạt.

Còn thể vĩnh hằng, thì là tiến hóa huyết mạch thần thú.

Do Túc chủ đã nhận được Kim Ngọc Đan, do đó nhận được một lần nhắc nhở ấm áp.

Hiện tại kiểm tra được nơi cần thể bất tử để tiến vào: Trương Gia Cổ Lâu và mộ Địa tiên.

Trong đó, Trương Gia Cổ Lâu chỉ cần thăng cấp đến thể bất tử là được, không cần kích hoạt.

Mộ Địa tiên bắt buộc phải kích hoạt thể bất tử mới có thể tiến vào, nếu không Phong Sư Cổ có thể gây ra mối đe dọa tính mạng cho

Túc chủ.

Nghe xong lời nhắc nhở của hệ thống, Khương Hoa không khỏi Chết tiệt một tiếng.

Khương Hoa biết Trương Gia Cổ Lâu là một nơi vô cùng nguy hiểm, bên trong có x·ác c·hết của các đời Kỳ Lân, một khi thi biến, tuyệt đối không tầm thường, không phải là thứ mà cái bánh chưng Trương Kỳ Lân gặp trước đó có thể so sánh.

Bởi vì Trương Gia Cổ Lâu được xây trên long mạch, là một nơi cực kỳ đặc thù, x·ác c·hết chôn ở bên trong, nhận được sự tẩy lễ của tinh hoa trời đất, nếu thi biến sẽ vô cùng kinh khủng.

Khương Hoa biết Trương Gia Cổ Lâu lợi hại.

Thế nhưng, không ngờ mộ Địa tiên lại cũng kinh khủng như vậy.

Thậm chí còn mạnh hơn cả Trương Gia Cổ Lâu.

Vốn dĩ Khương Hoa cho rằng, mình đã đủ biến thái, tiến vào mộ Địa tiên hẳn là không có vấn đề gì mới đúng.

Nhưng lời nhắc nhở của hệ thống, Khương Hoa không thể không coi trọng.

Phong Sư Cổ chẳng lẽ đã trở thành địa tiên rồi sao.

Vậy mà có thể uy h·iếp được Khương Hoa bây giờ.

Xem ra, mộ Địa tiên, hai chữ Địa tiên này, không phải nói đùa thôi a.

Hơn nữa Khương Hoa cảm thấy, càng về sau những ngôi mộ càng nguy hiểm.

Ví dụ như ngôi mộ ở Nam Hải Quy Khư, bên trong cũng có tồn tại tương tự như rồng, loại thứ này thuộc về sức mạnh siêu nhiên rồi, cũng tuyệt đối vô cùng nguy hiểm.

Do đó, Khương Hoa dần dần cảm thấy, thuộc tính của mình đối với người thường hoặc bánh chưng mà nói, đã đủ biến thái, nhưng trên đời này cuối cùng vẫn có một số tồn tại siêu nhiên.

Như vậy, năng lực của hắn vẫn chưa đủ, nhất định phải tiếp tục tăng cường bản thân.

Khương Hoa hít sâu một hơi, bỏ Kim Ngọc Đan vào trong bình, sau đó cất đi, hướng về phía lối đi kia.

Khương Hoa nhảy xuống lối đi, phát hiện tất cả mọi người đều dùng một ánh mắt kỳ quái nhìn hắn.

Khương Hoa nói: Các ngươi sao vậy.

Vương Bàn Tử nói: Khương Gia, một mình anh, giải quyết hết đám huyết thi nhiều như vậy.

Khương Hoa gật đầu: Có vấn đề gì không.

Có vấn đề cái rắm ấy.

Anh đây quả thực là thần tiên rồi được không.

Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái lên nói: Khương Gia, ngài thật đúng là thần tiên a.

Mặc dù bọn họ đều rất tò mò tại sao Khương Hoa lại muốn g·iết hết đám huyết thi kia, nhưng đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là Khương Hoa thật sự đã g·iết nhiều người như vậy.

Khương Hoa nhún vai, cũng không nói gì, tìm kiếm ở gần đó, quả nhiên tìm được ký hiệu Trương Kỳ Lân để lại.

Hắn dựa theo ký ức trong nguyên tác, dùng một tảng đá đập mạnh vào bên cạnh, một cửa động xuất hiện.

Chết tiệt.

Vương Bàn Tử xáp lại gần nhìn một chút: Sao ở đây lại có cái trò Tương Tây thế này.

Khương Hoa không trả lời, nói một tiếng Đi rồi chui vào trong cửa động.

Thực ra, đó không phải là trò Tương Tây gì, mà là một lối đi vận hành cơ quan, chỉ cần đi theo lối này, là có thể tìm thấy một con suối, đi dọc theo con suối, là có thể tìm thấy t·hi t·hể của Tây Vương Mẫu, cùng với khối Vẫn Ngọc ngoài vũ trụ kia.

Đây, cũng chính là mục đích cuối cùng của Khương Hoa.

Dưới sự dẫn dắt của Khương Hoa, một đoàn người đi tới con suối kia.

Thực ra đây chính là nước trên mặt đất sau khi được dẫn chảy vào, tụ lại ở đây, liền tạo thành một con suối nhỏ, nếu không, nơi này vốn không có nước.

Mọi người cẩn thận, trong nước này có một loại trùng thịt kỳ quái.

Vương Bàn Tử nhắc nhở.

Khương Hoa lại nói: Chỉ là một vài con giòi thông thường thôi, không hại được người đâu.

Mọi người vừa nghe, cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Mà Vương Bàn Tử thì có vẻ hơi lúng túng.

Đám người tiếp tục đi về phía trước, đi hơn mười phút, liền thấy xa xa có một tảng đá lớn lồi ra, chắn ngang trong lối đi này.

Đây là cái gì.

Phan Tử cầm đèn pin chiếu vào tảng đá lớn đó.

Đám người lại gần, liền phát hiện trên tảng đá đó có một cái lỗ to

bằng người thường, trông vô cùng nổi bật.

Cái này. không phải là thiên thạch chứ.

Ngô Tà kinh ngạc nói.

Khương Hoa liếc nhìn Trần Văn Cẩm một cái.

Trần Văn Cẩm biểu hiện vô cùng bình tĩnh, nhưng Khương Hoa đã bắt được vẻ kích động trong mắt nàng.

Nàng tới đây, chính là vì khối thiên thạch này.

Khương Hoa gật đầu: Đây chính là một khối thiên thạch, các cậu hẳn đã nghe qua chuyện về ba khối vẫn thạch, một khối rơi ở núi Trường Bạch, một khối rơi ở Tiêu Tử Lĩnh, một khối chính là rơi ở đây.

Ngô Tà và mọi người bừng tỉnh ngộ.

A, cái này hình như không phải đá, mà giống một khối ngọc lớn.

Ngô Tà kinh ngạc nói.

Đám người cẩn thận quan sát, phát hiện tảng đá lớn này nhìn như đá, nhưng sau khi phủi lớp bụi trên bề mặt, lại phát hiện thứ này lại là một khối ngọc màu xanh nhạt.

Khương Hoa sớm đã biết những điều này, hơn nữa, hắn cũng biết những Ngọc Dũng kia, toàn bộ đều được làm từ Vẫn Ngọc này.

Nếu không, làm sao có thể chế tạo ra mấy trăm cái Ngọc Dũng được.

Không biết cái lỗ trên Vẫn Ngọc này, là dùng để làm gì.

Ngô Tà nghi ngờ hỏi.

Không ai dám trả lời hắn, có lẽ chỉ có Trần Văn Cẩm mới biết tình hình bên trong là gì.

Các cậu mau nhìn, đó là cái gì.

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng, đèn pin chiếu đến nơi xa.

Chỉ thấy, xa xa trên một khối thạch nhũ lồi ra một tảng đá lớn, tảng đá đó được điêu khắc thành một cái ghế đá, trên ghế đá có một người đang ngồi.

Mà bên cạnh người đó, còn đứng hai người mặc khôi giáp binh lính, giống như đang bảo vệ người đó vậy.

Nhìn thấy người đó, tất cả mọi người đều hít sâu một hơi, sợ đến lùi lại hai bước.

Đám người cách khá xa, tưởng rằng ở đó có ba người sống, tự nhiên bị dọa cho giật mình.

Đúng là quỷ dọa người không đáng sợ, người dọa người mới hù c·hết người a.

Chương 196

Khương Hoa nói: Sợ cái gì, chỉ là ba bộ t·hi t·hể thôi mà.

Nghe Khương Hoa nói vậy, Vương Bàn Tử và mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ Khương Hoa đã trở thành lãnh tụ tinh thần của họ, chỉ cần Khương Hoa nói, họ đều sẽ tin tưởng vô điều kiện.

Nếu Khương Hoa nói đó là ba bộ t·hi t·hể, vậy thì nhất định là ba bộ t·hi t·hể.

Ngô Tà lấy hết can đảm đi về phía bên kia, Vương Bàn Tử và mấy người cũng theo sau.

Ánh đèn pin chiếu vào ba bộ t·hi t·hể, đặc biệt là t·hi t·hể ngồi trên ghế đá, trông rõ ràng là một nữ thi, chỉ là đeo một chiếc mặt nạ, không nhìn ra dung mạo thế nào.

Nữ thi đó khoác Phượng Hà, đầu đội vương miện, bên cạnh còn có hai binh lính vũ trang đầy đủ canh gác.

Nữ thi này, chẳng lẽ chính là Tây Vương Mẫu sao.

Ngô Tà tò mò hỏi.

Khương Hoa không nói gì.

Tây Vương Mẫu này cũng thảm thật, dù gì cũng là chủ một nước, mà ngay cả cái quan tài cũng không có.

Vương Bàn Tử lắc đầu: Kệ bà ta có phải Tây Vương Mẫu không, dù sao thì cũng đã về Tây Thiên rồi, đồ trên người bà ta chúng ta không lấy thì phí quá.

Thế là, hắn liền chuẩn bị leo lên khối thạch nhũ đó.

Kết quả, hắn vừa leo được chừng một mét, liền trực tiếp trượt xuống.

Ha ha, Bàn Tử cậu thân thủ kém quá, căn bản không leo lên được.

Ngô Tà cười lớn: Tôi nói này, chúng ta vẫn là đừng nên trêu chọc Tây Vương Mẫu nữa.

Vương Bàn Tử trừng mắt, rõ ràng không phục, liền muốn tiếp tục leo lên.

Lúc này, Khương Hoa bước ra một bước, giẫm lên khối thạch nhũ, sau đó lại nhảy một cái, đã đến trước ghế đá, nhìn chằm chằm nữ thi trước mắt.

Hửm.

Khương Hoa nhướng mày, trong khoảnh khắc đó, hắn lại cảm giác được nữ thi dường như còn sống.

Không đúng.

Khương Hoa cẩn thận nhìn làn da không bị che khuất của nữ thi, phát hiện da của nàng ta mịn màng, hoàn toàn không giống một cỗ t·hi t·hể, thậm chí ngay cả hai t·hi t·hể binh lính, cũng hoàn hảo không chút tổn hại.

Họ, dường như cũng chưa c·hết.

Rất nhanh, Khương Hoa phát hiện bên trong những c·ái x·ác này còn mặc một bộ quần áo, bộ quần áo đó vô cùng mỏng, nhưng rõ ràng là làm bằng ngọc.

Khương Hoa hiểu ra.

Rõ ràng, là nữ thi này sau khi ngồi ở đây, đã mặc vào bộ quần áo làm từ chất liệu Vẫn Ngọc, dùng nó để đảm bảo sinh mệnh của mình, thậm chí, Khương Hoa còn nghi ngờ, nữ thi này chắc cũng đã ăn qua

đan dược do Thi Miết Vương luyện chế.

Người này, hẳn là Tây Vương Mẫu rồi.

Khương Hoa thầm gật đầu, nhìn chằm chằm vào hòn đá trong tay nữ thi.

Hòn đá đó, chính là một khối thiên ngoại kỳ thạch khác.

Khương Hoa hít sâu một hơi, quả nhiên khối thiên ngoại kỳ thạch thứ hai này, đang ở trong tay Tây Vương Mẫu.

Khương Hoa không chút do dự chộp lấy khối thiên ngoại kỳ thạch đó.

Thế nhưng, đúng vào lúc này, Tây Vương Mẫu bỗng nhiên mở mắt.

Làm càn.

Một tiếng quát khẽ vang lên, tiếp theo, Tây Vương Mẫu đưa tay chộp tới Khương Hoa.

Tây Vương Mẫu, vậy mà lại còn sống.

Cùng lúc đó, hai tên lính bên cạnh Tây Vương Mẫu cũng động đậy.

Chúng đều cầm lấy đại đao trong tay, bổ về phía Khương Hoa.

Khương Hoa hừ lạnh một tiếng, trên người bốc lên một tiếng rồng ngâm, một vòng bảo hộ chặn được đòn tấn công của Tây Vương Mẫu, tiếp theo, Khương Hoa rút Thất Tinh Long Uyên Kiếm ra, đột ngột vung lên.

Keng.

Đại đao của hai tên lính kia trực tiếp bị Khương Hoa chém làm hai nửa, văng ra ngoài.

Tiếp theo, Khương Hoa nhanh như chớp tung ra hai cước, dùng chiêu Sao Khôi đá Đẩu, đạp cho lồng ngực hai tên lính kia sụp xuống, khôi giáp đều vỡ vụn, rồi bay ngược ra sau, đụng gãy cả mấy cái thạch nhũ.

Các ngươi là ai, dám xông vào địa cung của bản vương.

Tây Vương Mẫu đứng bật dậy, trừng mắt nhìn Khương Hoa.

Khương Hoa mắt sáng lên, lùi về phía sau, nhìn chằm chằm Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu này, quả nhiên không đơn giản.

Chết tiệt.

Tây Vương Mẫu thật sự còn sống à.

Vương Bàn Tử trừng to mắt, mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Trong cổ mộ, một người sống còn đáng sợ hơn một cái bánh chưng rất nhiều.

Lúc này Trần Văn Cẩm nói: Tây Vương Mẫu cả đời theo đuổi con đường trường sinh, chắc hẳn lúc về già đã tìm được lối tắt nào đó, lợi hại hơn Ngọc Dũng rất nhiều.

Ngô Tà nhíu mày, nghi hoặc nhìn Trần Văn Cẩm: Sao cô biết nhiều vậy.

Ngô Tà trong lòng vô cùng tò mò, trong ấn tượng của hắn, người phụ nữ trước mắt này chỉ là con dâu của An Định Trác Mã, một phụ nữ bình thường, sao lại biết nhiều chuyện như vậy.

Trần Văn Cẩm thản nhiên nói: Tôi nghe bà bà nói.

Ngô Tà lẩm bẩm trong lòng một tiếng, nhưng cũng không truy hỏi nữa.

Trương Kỳ Lân liếc nhìn Trần Văn Cẩm một cái, hắn đã sớm nhìn ra thân phận của cô, chỉ là vẫn chưa nói ra mà thôi.

Ngô Tà nói với Vương Bàn Tử: Bàn Tử, chẳng lẽ cậu không nhớ chúng ta đã thấy tên thị vệ thân cận của tiểu vương gia Bất Ngôn Kỵ sao, hắn cũng là người sống đấy.

Vương Bàn Tử nhớ lại, ban đầu ở sâu trong dãy Tần Lĩnh, người đó đúng là còn sống, hơn nữa còn biết nói chuyện.

Ngô Tà lại nói: Bàn Tử cậu yên tâm đi, Khương Gia nhất định có thể đối phó được Tây Vương Mẫu này.

Vương Bàn Tử nghĩ cũng phải, Tây Vương Mẫu này dù sống lâu, nhưng cũng không thể đánh thắng được Khương Hoa.

Lúc này, Khương Hoa nhìn Tây Vương Mẫu, hắn nói: Ta muốn thứ trong tay ngươi, đưa cho ta, ta sẽ không quấy rầy ngươi, cũng sẽ không phá hỏng con đường trường sinh của ngươi.

Dân đen.

Tây Vương Mẫu lạnh lùng nói: Chỉ bằng loại dân đen như ngươi, cũng muốn nhúng chàm Thần thạch của bản cung, đúng là si tâm vọng tưởng, các ngươi.

Đều phải c·hết ở đây.

Nói xong, Tây Vương Mẫu liền xông về phía Khương Hoa, đưa ra một tay, năm ngón tay thành trảo chộp vào cổ Khương Hoa.

Khương Hoa nói: Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.

Nói rồi, Khương Hoa trực tiếp thi triển câu thi phù, chạm vào tay Tây Vương Mẫu.

A.

Tây Vương Mẫu kêu thảm một tiếng, bị câu thi phù ảnh hưởng cực lớn.

Rõ ràng, nàng ta tuy còn sống, nhưng cơ thể đã biến thành một cỗ t·hi t·hể.

Nàng ta bây giờ, chưa thật sự phục sinh, thực chất chỉ là một cái bánh chưng còn sống.

Câu thi phù tự nhiên có tác dụng khắc chế cực lớn đối với nàng ta.

Câu thi phù.

Ngươi là người Cổ Dao.

Tây Vương Mẫu hét lên một tiếng, sau đó không thể tin nói: Sao có thể.

Cổ Dao đã sớm bị Mục Vương diệt rồi, trên đời này sao có thể còn có người biết dùng câu thi phù.

Thuận Lộ vào thời Tây Chu đã bị Chu Mục Vương diệt, mà Chu Mục Vương trước đó quét ngang thiên hạ, Thuận Lộ cũng bị Chu Mục Vương diệt, tiếp theo Chu Mục Vương một đường đánh tới Tây Côn Luân, đánh tới Côn Luôn cổ quốc.

Nhưng cuối cùng Chu Mục Vương thất bại, lại vì vậy mà nảy sinh tình cảm với Tây Vương Mẫu.

Sau đó, Tây Vương Mẫu tặng Quỷ Tỷ cho Chu Mục Vương, Chu Mục Vương trở về quốc đô.

Từ đó về sau, Chu Mục Vương liền lưu luyến không quên thuật trường sinh.

Về sau lại nhận được Ngọc Dũng do Tây Vương Mẫu tặng, lúc này mới bắt đầu một loạt thao tác.

Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương vì là quốc chủ của hai nước

khác nhau, không thể yêu nhau, thế là bèn dùng phương pháp Ngọc Dũng, ý đồ hai người cùng nhau sống sót, mãi đến nhiều năm sau cùng nhau sống lại, rồi lại ở bên nhau.

Chỉ có điều, về sau mộ của Chu Mục Vương bị Lỗ Thương Vương chiếm lĩnh, diễn ra một màn tu hú chiếm tổ chim khách, Chu Mục Vương vì vậy mà c·hết thảm.

Trước đây trong Lỗ Vương Cung, cái huyết thi trong quan tài mà Trương Kỳ Lân phải quỳ xuống, chính là t·hi t·hể của Chu Mục Vương.

Tất cả những điều này, trong Đạo Mộ Bút Ký đều có nói.

Mà Khương Hoa không ngờ rằng, ở điểm này, Câu Thi Pháp Vương lại liên kết Đạo Mộ Bút Ký và Ma Thổi Đèn lại với nhau.

Tổ tiên của Câu Thi Pháp Vương, một trong tứ đại gia tộc trong Ma Thổi Đèn, là người Thuận Lộ, mà Thuận Lộ lại bị Chu Mục Vương tiêu diệt.

Lúc này, Khương Hoa dùng ra câu thi phù, trực tiếp trấn áp được Tây Vương Mẫu.

Khương Hoa nói: Ngươi thật sự cho rằng Chu Mục Vương rất lợi hại.

Ngươi có phải vẫn đang chờ Chu Mục Vương tới hội hợp với ngươi, sau đó lưỡng tình tương duyệt, hai chân song phi.

Tây Vương Mẫu ánh mắt biến đổi: Ngươi, làm sao ngươi biết điều này.

Khương Hoa nói: Đừng có nằm mộng.

Các ngươi đã ngủ lâu như vậy, cũng nên đi rồi.

Chu Mục Vương đã sớm bị người hại, biến thành một bộ huyết

thi, ngươi vĩnh viễn không đợi được hắn đâu.

Không thể nào.

Tây Vương Mẫu giận dữ nói: Ngươi đừng hòng lừa ta, Mục Vương là kỳ tài ngút trời, làm sao có thể bị người hại.

Chỉ có hắn hại người khác thôi.

Khương Hoa nói: Thật sao.

Nói xong, Khương Hoa giả vờ sờ vào túi, thực chất là lấy Quỷ Tỷ từ trong hệ thống ra, sau đó trực tiếp giơ ra.

Ngươi xem xem, đây là cái gì.

Khương Hoa nói.

Quỷ Tỷ.

Tây Vương Mẫu trừng to mắt, không thể tin nổi nhìn Quỷ Tỷ trước mắt.

Cái Quỷ Tỷ này chính là nàng ta tặng cho Chu Mục Vương, nàng ta đương nhiên nhận ra.

Thực ra rất nhiều người đều bị lừa, Quỷ Tỷ của Lỗ Thương Vương, căn bản không phải lấy được từ trong bụng con rắn lớn nào đó, mà chính là lấy được từ trong mộ của Chu Mục Vương.

Mà Quỷ Tỷ, cũng là Tây Vương Mẫu tặng cho Chu Mục Vương.

Khương Hoa nói: Bây giờ tin chưa.

Tây Vương Mẫu trở nên có chút ngơ ngác.

Mà bên dưới, Trương Kỳ Lân lại nhìn Khương Hoa một cách kỳ quái.

Bởi vì, chỉ có hắn biết, Quỷ Tỷ trong tay Lỗ Thương Vương, cũng chính là khối mà Chu Mục Vương nhận được, thực ra là do hắn lấy

được.

Chương 197

Kết quả.

Trước khi vào mộ, đã bị Khương Hoa mượn đi.

Tây Vương Mẫu nghiến răng, một lát sau giận dữ nói: Nhất định là ngươi đã hại Mục Vương.

Khương Hoa sững sờ, sau đó không nhịn được cười lên: Nói thật, ta thấy ngươi cũng thật đáng thương, vốn chỉ định lấy thiên ngoại kỳ thạch rồi đi, đã ngươi không biết điều, vậy cũng đừng trách ta không khách khí, tiễn ngươi đi đoàn tụ với Chu Mục Vương vậy.

Tây Vương Mẫu như nghe được chuyện cười gì đó: Ngươi thật là ngây thơ, muốn từ trong tay ta lấy được đồ vật, đúng là đang nằm mơ, bản cung sẽ cho loại dân đen như ngươi xem, thế nào mới gọi là thực lực.

Nói xong, nàng ta gầm lên một tiếng, bốn phương tám hướng xuất hiện từng tên âm binh.

Những âm binh đó từ trong vách đá đi ra, quỳ xuống từ xa trước mặt Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu là người sở hữu Quỷ Tỷ, tự nhiên nắm giữ năng lực triệu hoán âm binh.

Dân đen, nhận lấy c·ái c·hết.

Tây Vương Mẫu ánh mắt hung hãn nhìn Khương Hoa, đưa tay chỉ một cái, những âm binh đó lập tức xông về phía Khương Hoa.

Khương Hoa nói: Ngươi cho rằng, chỉ có một mình ngươi có âm binh.

Tây Vương Mẫu dường như đã sớm biết Khương Hoa muốn nói gì, nàng ta nói: Ha ha, Quỷ Tỷ của ngươi là do bản vương tạo ra, ngươi cho rằng, âm binh của ngươi có thể đối phó được ta.

Thật sao.

Khương Hoa cười, sau đó tâm niệm vừa động, mấy trăm binh sĩ mặc giáp đen cưỡi ngựa cao to, từ trong vách tường đi ra.

Tây Vương Mẫu nhìn thấy những binh lính đó, sắc mặt đại biến.

Đây, đây là âm binh gì.

Tây Vương Mẫu nhìn thấy những âm binh đó, không khỏi hét lên thất thanh.

Những binh sĩ mặc giáp đen, cưỡi ngựa cao to vừa xuất hiện, rõ ràng đã áp chế binh lính của Tây Vương Mẫu, khiến những binh lính kia lập tức ngừng tấn công, thậm chí không dám tấn công Khương Hoa nữa.

Bất Ngôn Kỵ.

Chết tiệt, Bất Ngôn Kỵ xuất hiện rồi.

Vương Bàn Tử ngạc nhiên nói: Khương Gia vậy mà có thể triệu hoán Bất Ngôn Kỵ, quá mẹ nó ngầu, đây quả thực là thiên thần hạ phàm a.

Ngô Tà cũng kích động không thôi.

Ngay cả Trương Kỳ Lân cũng ánh mắt lấp lóe.

Quỷ Tỷ của hắn chỉ có thể triệu hồi ra âm binh, nhưng Khương Hoa, sao lại có thể triệu hoán Bất Ngôn Kỵ.

Hắn nghĩ nát óc cũng không ra.

Thực ra, tất cả những điều này đều phải quy công cho mai Thiên

Đế Ấn Tỷ kia.

Hơi thở của Thiên Đế, đã ban cho Quỷ Tỷ năng lực khác biệt.

Do đó, âm binh đã biến thành Bất Ngôn Kỵ.

Phan Tử kinh ngạc nói: Đây là tình huống gì.

Những thứ này đều là gì, sao lại đều từ trong vách tường xuất hiện.

Vương Bàn Tử nói: Ha ha, Đại Phan đây là cậu thiển cận rồi, đây là Bất Ngôn Kỵ nổi tiếng của Bắc Ngụy, âm binh ở trước mặt họ thì là cái thá gì chứ a.

Phan Tử nói: Ý cậu là, đây đều là âm binh.

Vương Bàn Tử: Vậy chứ còn có thể là gì.

Hắc Hạt Tử tấm tắc khen ngợi: Quỷ Tỷ quả nhiên danh bất hư truyền.

Còn lại mấy tên đàn em của Ngô Tam Tỉnh, ai nấy đều nhìn đến trợn mắt há mồm, đây con mẹ nó là thủ đoạn thần tiên gì vậy.

Ngay cả Trần Văn Cẩm cũng trừng mắt to nhìn tất cả những điều này.

Nàng cũng coi như đã trải qua rất nhiều, thậm chí bản thân sắp biến thành bánh chưng rồi.

Nhưng chưa từng thấy qua chuyện thần kỳ như vậy.

Nàng nhìn bóng lưng của Khương Hoa, tâm trạng có chút phức tạp.

Người này, quả thực là người từ trên trời rơi xuống.

Những Bất Ngôn Kỵ sau khi ra ngoài, cúi đầu trước Khương Hoa, sau đó liền xông về phía những âm binh kia.

Những âm binh của Tây Vương Mẫu, đối mặt với Bất Ngôn Kỵ có thể nói là không có chút sức phản kháng nào, trực tiếp bị Bất Ngôn Kỵ nghiền ép.

Có thể thấy, Bất Ngôn Kỵ này mạnh đến mức nào.

Hai bên, đơn giản không phải cùng một đẳng cấp.

Tây Vương Mẫu toàn thân run rẩy, không thể tin nổi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Nàng ta làm sao cũng không ngờ, âm binh của mình, lại bị Quỷ Tỷ do chính mình tạo ra g·iết trong nháy mắt.

Đây quả thực là một sự châm biếm cực lớn.

Khương Hoa giơ tay vung lên, thu hồi Quỷ Tỷ, đám Bất Ngôn Kỵ đang đứng dậm chân trong nước, không hề làm ảnh hưởng đến dòng chảy.

Phong Kỳ Lân quỳ xuống, rồi thân thể dần dần biến mất.

Khương Hoa nhìn về phía Tây Vương Mẫu: Tôi đã nói rồi, cô không biết điều.

Nói xong, Khương Hoa xuất hiện trước mặt Tây Vương Mẫu với một tốc độ kỳ dị, sau đó đưa tay ấn một cái, lá bùa câu thi rơi ra khỏi trán bà ta.

A.

Tây Vương Mẫu buông viên kỳ thạch ngoài hành tinh ra, ôm lấy đầu mình, phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Khương Hoa tóm lấy viên kỳ thạch, trong lòng hơi kích động.

A.

Tây Vương Mẫu không ngừng kêu thảm, chiếc mặt nạ trên mặt

rơi xuống, một khuôn mặt trắng bệch hiện ra trước mặt mọi người.

Có thể thấy, vị Tây Vương Mẫu này trước kia cũng có nhan sắc, nhưng vì quá lâu không thấy ánh mặt trời nên gương mặt đã biến thành màu trắng bệnh hoạn, trông vô cùng đáng sợ.

Thu.

Khương Hoa lấy Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp từ trên người Tây Vương Mẫu ra.

Tây Vương Mẫu kêu thảm hơn, cơ thể run rẩy, sau đó thi khí nồng nặc tràn vào trong Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, năng lượng của bộ giáp bắt đầu trở nên viên mãn.

Quá trình này kéo dài hơn hai mươi phút, Tây Vương Mẫu cuối cùng biến thành một cỗ thây khô, ngã khỏi ghế đá, phốc một tiếng, rơi vào trong khe nước.

Có thể thấy, đẳng cấp của vị Tây Vương Mẫu này vượt xa dị thi và bánh chưng Trương Khải Linh trước đây.

Ít nhất, điểm tiến hóa cũng nhiều hơn hẳn.

Đương nhiên, ngoài ra, Khương Hoa còn nhận được viên kỳ thạch ngoài hành tinh thứ hai.

Hắn lập tức xem xét viên kỳ thạch thứ hai.

Kỳ thạch ngoài hành tinh 2: Tổng cộng có ba viên kỳ thạch ngoài hành tinh, là vật phẩm cần thiết để hợp thành Thần thạch ngoài hành tinh.

Hiện đã nhận được hai viên, xin hãy mau chóng tập hợp đủ viên thứ ba.

Trong lòng Khương Hoa khẽ động.

Quả nhiên, sau khi ba viên kỳ thạch hợp lại với nhau có thể ngưng

kết thành một viên Thần thạch ngoài hành tinh.

Cũng không biết, viên Thần thạch này có lợi ích gì.

Hắn nghĩ, thứ này là vật quý giá nhất trong cả Đạo Mộ Bút Ký, hẳn là có công dụng cực lớn.

Khương Hoa hít sâu một hơi, nhìn về phía khối Vẫn Ngọc khổng lồ phía trên lối đi.

Nơi đó, hẳn là mục tiêu cuối cùng của lần này.

Bên trong Vẫn Ngọc ẩn giấu bí mật không ai biết.

Trong nguyên tác, Trần Văn Cẩm đã bò vào trong, mà Trương Kỳ Lân cũng đi theo vào.

Sau khi anh ta đi ra, Trương Kỳ Lân đã mất đi một đoạn ký ức.

Không ai biết chuyện gì đã xảy ra bên trong.

Có thể nói, bên trong khối Vẫn Ngọc ngoài hành tinh này chính là bí mật lớn nhất của Đạo Mộ Bút Ký.

Lần này, Khương Hoa phải vào xem bằng được.

Bên trong chắc chắn có thứ gì đó tốt.

Khương Hoa nhảy xuống khỏi ghế đá, đi tới trước mặt Trương Kỳ Lân và những người khác.

Khương Gia, cậu lợi hại thật đấy.

Vương Bán Nguyệt nói.

Khương Hoa cười cười không nói gì, mà nhìn về phía hang động Vẫn Ngọc.

Tôi muốn đi vào.

Lúc này, Trần Văn Cẩm đột ngột nói.

Khương Hoa đã sớm đoán được.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn về phía Trần Văn Cẩm, chỉ có Khương Hoa là biểu cảm không đổi, đã sớm đoán được cô ấy sẽ nói như vậy.

Cô nói gì.

Cô muốn đi vào.

Ngô Tà hỏi, hắn lại bắt đầu nghi ngờ thân phận của Trần Văn Cẩm.

Ngô Tà nhìn Khương Hoa, thấy vẻ mặt anh vẫn như thường, rõ ràng là đã sớm biết Trần Văn Cẩm muốn đi vào.

Hắn hiểu ra, Khương Hoa nhất định đã sớm biết Trần Văn Cẩm muốn vào trong Vẫn Ngọc này, nên mới yêu cầu cô đi cùng.

Chỉ là, người phụ nữ trước mắt này, rốt cuộc là ai.

Ngô Tà trong lòng vô cùng nghi hoặc.

Dưới ánh mắt của mọi người, Trần Văn Cẩm kéo mặt nạ da người của mình xuống, lộ ra khuôn mặt thật.

Một gương mặt xinh đẹp nhưng tái nhợt hiện ra trước mặt mọi người.

Chương 198

Vẻ tái nhợt của cô không phải kiểu trắng bệch như của Tây Vương Mẫu, mà là một màu trắng tiều tụy, mang theo chút yếu đuối, khiến người ta nhìn có chút không nỡ.

Cái này Nhìn thấy Trần Văn Cẩm, mọi người đều sững sờ.

Ngay sau đó, Ngô Tà kinh hô một tiếng: Dì Văn Cẩm.

Phan Tử cũng kinh ngạc nhìn Trần Văn Cẩm.

Hắn đương nhiên biết Trần Văn Cẩm, dù sao Phan Tử đã theo Ngô Tam Tỉnh lâu như vậy.

Phải biết, Ngô Tam Tỉnh vẫn luôn tìm kiếm tung tích của Trần Văn Cẩm, không ngờ cô ấy thật sự ở đây.

Hắn nhanh chóng lay Ngô Tam Tỉnh, nhưng ông ta trúng độc quá sâu, bây giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Trần Văn Cẩm cười với Ngô Tà: Ngô Tà.

Ngô Tà ngơ ngác nhìn Trần Văn Cẩm, cuối cùng cũng phản ứng lại, rồi nhìn về phía Khương Hoa: Khương Gia, cậu đã sớm biết cô ấy là dì Văn Cẩm, nên mới để cô ấy đi theo chúng ta.

Tất cả mọi người đều nhìn Khương Hoa.

Khương Hoa gật đầu, nhưng không nói gì.

Ngô Tà vẻ mặt phức tạp, có chút oán trách Khương Hoa vì sao không nói sớm, nhưng nghĩ lại, cảm thấy Khương Hoa hẳn là có suy nghĩ của riêng mình, nên cũng không nghĩ nhiều, liền nói: Dì Văn Cẩm, sao dì cứ ở bên cạnh chúng cháu mà không nói, dì có biết chú Ba tìm dì rất lâu rồi không.

Trần Văn Cẩm liếc nhìn Ngô Tam Tỉnh một cái: Ông ta, chưa chắc đã là chú Ba của cháu.

Dì nói gì.

Ngô Tà sững sờ, có chút khó hiểu.

Trần Văn Cẩm khẽ thở dài, nói: Cháu muốn biết chuyện về đội khảo cổ Tây Sa năm xưa không.

Ngô Tà đáp: Chú Ba đã kể cho cháu rồi.

Cháu tin lời chú Ba cháu nói sao.

Trần Văn Cẩm nói.

Ngô Tà im lặng.

Đúng vậy, hắn cũng không hoàn toàn tin tưởng Ngô Tam Tỉnh.

Sau đó, Trần Văn Cẩm bắt đầu kể lại chuyện năm đó.

Ngô Tà nghe xong thì ngây người.

Chuyện của đội khảo cổ Tây Sa không khác nhiều so với những gì Ngô Tam Tỉnh kể cho hắn, nhưng các chi tiết lại có chút sai lệch.

Ngô Tà nói: Ý dì là, người trước mắt này không phải chú Ba của cháu, mà là Giải Liên Hoàn.

Trần Văn Cẩm đáp: Không sai.

Không thể nào.

Không đợi Ngô Tà nói, Phan Tử đã gầm lên: Cô đừng có nói bậy bạ, ông ấy sao có thể không phải Tam gia.

Tôi và Tam gia ở bên nhau lâu như vậy, tôi biết tính cách của Tam gia, ông ấy tuyệt đối không thể là người khác.

Phan Tử là người tin tưởng Ngô Tam Tỉnh nhất, đối với Ngô Tam Tỉnh vô cùng trung thành, tuyệt đối không cho phép người khác nói

xấu ông.

Huống chi là bị người ta nói Ngô Tam Tỉnh trước mắt là hàng giả.

Phan Tử làm sao có thể chịu đựng được.

Trần Văn Cẩm nói: Chuyện năm đó chính là như vậy, nếu ngươi không tin, đợi ông ta tỉnh lại ngươi có thể hỏi thẳng.

Khương Hoa thản nhiên nói: Được rồi, những chuyện này sau này hãy nói, chúng ta vào xem tình hình bên trong trước đã.

Khương Hoa ngẩng đầu nhìn về phía Vẫn Ngọc.

Hắn không muốn dính vào chuyện của nhà họ Ngô, hơn nữa hắn biết, những lời Trần Văn Cẩm nói cũng có sai sót, Ngô Tam Tỉnh thật sự chưa chết, chỉ là thân phận Ngô Tam Tỉnh này, lúc thì do Ngô Tam Tỉnh đảm nhận, lúc thì do Giải Liên Hoàn.

Tuy nhiên, Khương Hoa không nói cho họ biết điều này.

Ngô Tà nhìn Khương Hoa với ánh mắt phức tạp.

Hắn không khỏi nhớ lại câu nói của Khương Hoa với chú Ba của mình lúc ở trên, mặc kệ ông là Ngô Tam Tỉnh hay Giải Liên Hoàn, tốt nhất đừng tới chọc tôi.

Rõ ràng, Ngô Tà biết, Khương Hoa chắc chắn cũng đã sớm biết Ngô Tam Tỉnh không phải là Ngô Tam Tỉnh thật sự, mà là Giải Liên Hoàn.

Ngô Tà tinh thần hoảng hốt, cứ ngỡ những gì Trần Văn Cẩm nói là sự thật.

Dù sao, một người đã ở bên hắn lâu như vậy, thậm chí có thể nói, hắn chính là do Ngô Tam Tỉnh nuôi lớn, kết quả lại không phải là chú Ba thật sự của hắn.

Cú sốc này, vô cùng lớn.

Trần Văn Cẩm vỗ vai Ngô Tà, rồi khẽ thở dài: Tôi phải đi vào, lần này đi vào, không biết còn có cơ hội ra ngoài không, các vị, tạm biệt.

Nói xong, Trần Văn Cẩm liền bò vào một hang động trong Vẫn Ngọc.

Trương Kỳ Lân vội vàng, định đi vào, lại bị Khương Hoa đè lại: Cậu trông chừng tổ tiên nhà cậu đi, tôi vào là được rồi.

Nói xong, Khương Hoa giậm chân một cái, chui vào trong hang động.

Ngô Tà, cậu không sao chứ.

Vương Bán Nguyệt lo lắng nhìn Ngô Tà.

Ngô Tà có chút ngơ ngác, Vương Bán Nguyệt thật sự sợ Ngô Tà không chịu nổi.

Ngô Tà cười khổ một tiếng, nhìn về phía Ngô Tam Tỉnh vẫn đang hôn mê, cay đắng nói: Tôi không sao, bất kể ông ấy là ai, nhiều năm qua, ông ấy vẫn là người chú thật lòng đối đãi với tôi.

Phan Tử cắn răng nói: Tiểu Tam gia, cậu nói không sai, lúc Tam gia cứu tôi, chuyện đội khảo cổ Tây Sa đã qua rất lâu rồi, bất kể ông ấy có phải Tam gia không, Tam gia chính là người đã cứu tôi, điều đó tuyệt đối không thay đổi được.

Trong phút chốc, Ngô Tà và Phan Tử đều nghĩ thông suốt.

Chỉ có Hắc Hạt Tử ở một bên cười ha hả nhìn cảnh này, không nói một lời.

Đương nhiên, còn có Trương Kỳ Lân, anh ta ngẩng đầu nhìn Vẫn Ngọc, ngây người ra, không biết đang suy nghĩ gì.

Lại nói về Khương Hoa, anh đi theo Trần Văn Cẩm vào sâu bên trong Vẫn Ngọc.

Đây là một mật thất nhỏ rộng hơn mười mét vuông.

Xung quanh có nguồn sáng không rõ tên, hẳn là ánh sáng do chính Vẫn Ngọc phát ra.

Khương Hoa nhìn lướt qua xung quanh, phát hiện nơi này khắp nơi đều là bích họa.

Hơn nữa, dưới chân tường còn có mấy người đã bị ngọc hóa ngồi đó.

Khương Hoa trong lòng khẽ động, cùng Trần Văn Cẩm đi qua đó xem.

Anh phát hiện mấy người bị ngọc hóa này đều sống động như thật, chỉ là bề mặt như được bọc một lớp ngọc, giống như hổ phách.

Khương Hoa nhíu mày, phát hiện một trong những người bị ngọc hóa trông rất quen mắt, lại là Tây Vương Mẫu.

Đây là tình huống gì.

Chẳng lẽ, Tây Vương Mẫu ở bên ngoài là hàng giả, đây mới là thật.

Nhưng, làm sao có thể tự dưng tạo ra một người giống hệt như đúc.

Khương Hoa trong lòng vô cùng khó hiểu.

Còn hai người kia, một người trong đó lại có khuôn mặt của Vạn Nô Vương.

Khương Hoa nhớ rằng, tất cả các Vạn Nô Vương đều trông giống nhau, mà người trước mắt này lại trông giống Vạn Nô Vương, chỉ có điều hắn là một người bình thường, không phải có cơ thể của người du diên như Vạn Nô Vương.

Còn người cuối cùng, Khương Hoa không nhận ra.

A Nhưng mà, đúng lúc này, Trần Văn Cẩm bỗng nhiên kêu thảm một tiếng.

Văn Cẩm.

Khương Hoa nhìn lại, thấy Trần Văn Cẩm đang ôm đầu, mặt đầy vẻ đau đớn.

Khương Hoa vội vàng chạy qua, không khỏi nói: Cô sao vậy.

Tiếp theo, hai mắt Khương Hoa co rụt lại, có chút kinh ngạc nói: Thi khí trong cơ thể cô nặng quá.

Khương Hoa không khỏi thầm nghĩ, chẳng lẽ quá trình thi hóa của Trần Văn Cẩm đã chính thức bắt đầu.

Nhưng điều này có chút kỳ quái, không phải nói càng đến gần Vẫn Ngọc này, quá trình thi hóa sẽ càng chậm, thậm chí có sự tồn tại của Vẫn Ngọc, Thi Miết Vương trong cơ thể sẽ luôn ngủ say, cho đến mấy ngàn năm sau khi tử vong, khi đó ký chủ mới có thể tỉnh lại, trở thành một người bất tử thật sự sao.

Anh mau đi đi.

Trần Văn Cẩm mặt đầy đau đớn, cắn răng nhìn Khương Hoa, vẻ mặt đó thật khiến người ta đau lòng.

Khương Hoa nhíu mày, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, rạch một đường trên lòng bàn tay mình, sau đó giữ miệng Trần Văn Cẩm, nhỏ máu tươi của mình vào.

Thân thể mềm mại của Trần Văn Cẩm run lên, cơn đau đớn cuối cùng cũng dần dần dịu đi.

Khương Hoa trong lòng khẽ thở phào, máu Xích Long quả nhiên hữu dụng.

Quá trình thi hóa dừng lại, Trần Văn Cẩm cuối cùng cũng tỉnh táo.

Cô ngồi dưới đất thở hổn hển, cảm kích nhìn Khương Hoa: Cảm ơn anh.

Dừng một chút, cô nhìn về phía vết thương của Khương Hoa, do dự nói: Máu của anh Khương Hoa nói: Giống như máu của Trương Kỳ Lân.

Trần Văn Cẩm A một tiếng, rồi cười khổ: Xem ra, quá trình thi hóa của tôi đã hoàn toàn không thể kìm nén được nữa rồi.

Khương Hoa nhíu mày, nghi ngờ nói: Tôi nghe nói sau khi ăn Thi Miết Đan, ở trong Vẫn Ngọc này sẽ có thể ngăn Thi Miết Vương thức tỉnh, quá trình thi hóa cũng sẽ dừng lại, sao của cô lại tiếp tục thi hóa.

Trần Văn Cẩm đáp: Bởi vì tôi đã rời khỏi Vẫn Ngọc quá lâu, mặc dù luôn có kỳ thạch ngoài hành tinh trấn áp, nhưng đó cuối cùng không phải là kế lâu dài.

Sau một thời gian, cho dù có muốn quay lại cũng không thể trấn áp được quá trình thi hóa nữa.

Kỳ thạch ngoài hành tinh.

Khương Hoa sững sờ.

Trần Văn Cẩm gật đầu: Anh hẳn là biết về kỳ thạch ngoài hành tinh.

Nói rồi, Trần Văn Cẩm lấy từ trong túi ra một thứ, chính là một viên đá đen thui, giống hệt hai viên kỳ thạch mà Khương Hoa đã lấy được trước đó.

Khương Hoa nín thở.

Không ngờ, viên kỳ thạch ngoài hành tinh thứ ba lại ở trong tay Trần Văn Cẩm.

Nếu lấy được viên kỳ thạch từ tay Trần Văn Cẩm, vậy là có thể

hợp thành Thần thạch ngoài hành tinh rồi.

Đúng là cuộc đời đâu đâu cũng có bất ngờ.

Trần Văn Cẩm nói: Xem ra, viên kỳ thạch này có tác dụng rất lớn với anh.

Bây giờ tôi cũng không dùng đến nữa, tặng cho anh đi.

Khương Hoa nói: Vậy cô thì sao.

Cứ để vậy thi hóa sao.

Khương Hoa biết, máu của anh tuy có thể tạm thời ngăn cản Trần Văn Cẩm thi hóa, nhưng không thể giải quyết triệt để vấn đề.

Chờ anh đi rồi, quá trình thi hóa của Trần Văn Cẩm vẫn sẽ tiếp tục.

Bây giờ, thi hóa đã trở thành một hiện tượng không thể đảo ngược.

Trần Văn Cẩm khổ sở nói: Đây đã là số mệnh của tôi rồi.

Trước đây Hoắc Linh cũng biến thành như vậy, vận mệnh của tôi cũng đã được định sẵn.

Cứ để tôi ở đây đi, ít nhất. sẽ không dọa người khác.

Khương Hoa nhíu mày, khẽ thở dài.

Chương 199

Đối với điểm này, hắn cũng không có cách nào tốt hơn.

Hắn nhận lấy viên kỳ thạch từ Trần Văn Cẩm, cũng nghe thấy thông báo của hệ thống.

Nhận được viên kỳ thạch ngoài hành tinh thứ ba, đã thu thập đủ tất cả các viên kỳ thạch, có hợp thành Thần thạch ngoài hành tinh không.

Có trên Không Khương Hoa tự nhiên không chút do dự hợp thành Thần thạch.

Hợp thành thành công, nhận được Thần thạch ngoài hành tinh.

Thần thạch ngoài hành tinh: Thần thạch đến từ ngoài không gian, có công dụng thông thiên triệt địa, là vật phẩm cần thiết để kích hoạt Bất Tử Thể, đồng thời có thể đảo ngược người bị thi hóa.

Nếu ở bên cạnh Thần thạch, có thể dần dần hồi phục bình thường.

Quả nhiên.

Viên Thần thạch này chính là vật phẩm cần thiết để kích hoạt Bất Tử Thể.

Hơn nữa, nó còn có một hiệu quả khác.

Đảo ngược người bị thi hóa.

Theo lý thuyết, có thể khiến người như Trần Văn Cẩm đang dần thi hóa, từ từ hồi phục bình thường.

Chỉ cần Trần Văn Cẩm luôn ở bên cạnh Khương Hoa, vậy thì Khương Hoa có thể giúp cô hồi phục, biến thành một người bình

thường.

Đương nhiên, rốt cuộc là đạt được sự bất tử, hay chỉ là biến thành một người bình thường, Khương Hoa cũng không rõ lắm.

Khương Hoa nhìn về phía Trần Văn Cẩm: Nếu như tôi nói, tôi có thể cứu cô, nhưng cô phải luôn ở bên cạnh tôi, cô sẽ làm thế nào.

Trần Văn Cẩm sững sờ, sau đó cười khổ một tiếng: Anh không cần lừa tôi nữa, tình hình của tôi tôi rõ nhất, trên đời này căn bản không có ai cứu được tôi.

Khương Hoa nói: Nếu như, tôi có thể cứu cô, và thật sự biến cô trở lại, cô sẽ báo đáp tôi thế nào.

Trần Văn Cẩm nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Khương Hoa, trong lòng hơi kinh ngạc, lại có chút tin tưởng anh.

Suốt chặng đường này, Trần Văn Cẩm đã thấy được năng lực của Khương Hoa, thật sự dùng từ thần nhân giáng thế để hình dung cũng không đủ.

Chẳng lẽ, anh thật sự có cách.

Trần Văn Cẩm vốn đã tuyệt vọng, bắt đầu có chút gợn sóng.

Anh nói, thật sao.

Đôi mắt linh động của Trần Văn Cẩm, nhìn chằm chằm vào Khương Hoa, tràn đầy mong đợi.

Nếu có thể sống, ai lại muốn chết.

Hơn nữa, còn là biến thành thứ kinh khủng như Cấm Bà.

Trần Văn Cẩm cũng không muốn giống như Hoắc Linh, biến thành thứ như vậy, mãi mãi chờ đợi trong bóng tối, xấu xí và kinh dị.

Khương Hoa nói: Ừ, vốn dĩ tôi nghĩ, cô nên trả một cái giá nào đó,

nhưng cô đã đưa viên kỳ thạch cho tôi, thứ này đối với tôi cũng hữu dụng, vậy tôi cứu cô, cũng là nên làm.

Khương Hoa là người có nguyên tắc, giúp người khác làm việc, nhất định phải để đối phương trả giá mới được.

Mà Trần Văn Cẩm, đã trả cái giá tương ứng, đưa cho Khương Hoa kỳ thạch, Khương Hoa tự nhiên cũng không thể nhận không của cô.

Nếu không cứu được cô thì thôi, Khương Hoa cũng không thẹn với lương tâm.

Nhưng bây giờ có thể cứu được, Khương Hoa không muốn vì chuyện này mà trở thành một khúc mắc trong lòng.

Do đó, Khương Hoa vẫn sẽ ra tay.

Trần Văn Cẩm cắn răng nói: Được, nếu anh có thể cứu tôi, đừng nói là đi theo anh, anh bảo tôi làm chuyện gì cũng được.

Khương Hoa kinh ngạc liếc nhìn Trần Văn Cẩm một cái, rồi gật đầu: Được, vậy sau này cô cứ đi theo tôi.

Trần Văn Cẩm liên tục gật đầu, rồi nghĩ nghĩ lại nói: Nhưng mà, anh ra ngoài trước đi, một thời gian nữa tôi sẽ đi tìm anh.

Khương Hoa nói: Cơ thể của cô.

Trần Văn Cẩm nói: Không sao, có máu Xích Long của anh trấn áp, ít nhất trong vòng một tháng sẽ không thi hóa nữa, trong vòng một tháng tôi đi tìm anh là được.

Dừng một chút, Trần Văn Cẩm nói: Trần Văn Cẩm trước kia đã chết, sau này xuất hiện trước mặt người khác, sẽ là một người khác.

Khương Hoa gật đầu, cũng tôn trọng quyết định của cô: Được, vậy tôi ra ngoài trước, một mình cô ở đây chú ý an toàn.

Trần Văn Cẩm nói: Anh yên tâm đi, tôi đã ra vào địa cung Tây Vương Mẫu này rất nhiều lần rồi, sẽ không có nguy hiểm gì đâu, chút bản lĩnh đó tôi vẫn có.

Vì Trần Văn Cẩm đã nói vậy, Khương Hoa cũng không nói thêm gì nữa.

Hắn nhìn về phía ba cái xác ướp bằng ngọc kia, không khỏi nói: Cũng không biết ba người này rốt cuộc là thân phận gì.

Trần Văn Cẩm nói: Một người là Tây Vương Mẫu, một người là vật thí nghiệm bị bọn họ coi là Vạn Nô Vương trước đây, người cuối cùng chính là người đã xây dựng Thanh Đồng Môn.

Người xây dựng Thanh Đồng Môn.

Khó trách có thể ở đây.

Khương Hoa nói: Vậy Tây Vương Mẫu bị tôi giết ở bên ngoài là ai.

Trần Văn Cẩm lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Khương Hoa thở ra một hơi, lần này đến địa cung Tây Vương Mẫu thu hoạch đã đủ nhiều rồi, bất kể là Kim Ngọc Đan hay Thần thạch ngoài hành tinh, hay là thuộc tính tăng vọt, đều khiến chuyến đi này của Khương Hoa không uổng phí.

Cho nên Khương Hoa cũng không chuẩn bị ở lại đây lâu, gật đầu với Trần Văn Cẩm xong, liền một mình theo hang động đó rời khỏi mật thất này, trở lại bên cạnh Ngô Tà và mấy người.

Khương Gia, cậu cuối cùng cũng ra rồi.

Ngô Tà và những người khác nhìn thấy Khương Hoa xuất hiện, đều vui mừng khôn xiết.

Tiếp đó, Ngô Tà vội vàng hỏi: Khương Gia, dì Văn Cẩm đâu.

Khương Hoa nói: Các cậu cũng nên biết cô ấy đã ăn thứ gì.

Bây giờ, quá trình thi hóa hẳn là đã bắt đầu.

Cái gì.

Sắc mặt Ngô Tà đại biến, lo lắng nhìn vào trong Vẫn Ngọc: Dì Văn Cẩm còn ở bên trong sao.

Tôi muốn đi cứu dì ấy.

Vương Bán Nguyệt giữ chặt Ngô Tà nói: Cậu muốn đi làm gì.

Cậu vào trong đó được sao.

Hơn nữa, Trần Văn Cẩm đã bắt đầu thi hóa, sắp biến thành Cấm Bà rồi, cậu cứu cô ấy thế nào.

Cậu ngay cả Cấm Bà cũng đánh không lại, đừng nói là cứu cô ấy.

Thực tế một chút đi được không.

Ngô Tà toàn thân run lên, mặt lộ vẻ bất đắc dĩ.

Vương Bán Nguyệt lại nói: E rằng chuyện này ngay cả Khương Gia cũng bó tay, nếu không, sao cậu ấy có thể trơ mắt nhìn Trần Văn Cẩm thi biến.

Ngay cả Khương Gia cũng không giải quyết được, cậu nghĩ cậu làm được sao.

Bịch Ngô Tà trực tiếp ngồi xuống nước, hai nắm đấm siết chặt: Tôi thật vô dụng.

Khương Hoa nói: Được rồi, chúng ta rời khỏi đây đi.

Vì mục đích đến đây đã đạt được, cũng không cần ở lại đây nữa.

Hơn nữa Khương Hoa còn nhớ, bên dưới lối đi này, vẫn còn một không gian, trong không gian đó, có một con rắn mẹ khổng lồ.

Con rắn mẹ đó tuyệt đối có thể coi là sinh vật khổng lồ nhất trong

cả Đạo Mộ Bút Ký.

Ngay cả Chúc Cửu Âm ở trước mặt nó, cũng chỉ có thể coi là con rắn nhỏ.

Xà mẫu, lúc mới xuất hiện còn bị nhầm là Thanh Long.

Có thể thấy, con rắn mẹ đó khổng lồ đến mức nào.

Khương Hoa cũng không muốn lãng phí thời gian dây dưa với con rắn mẹ.

Bởi vì, Khương Hoa không chắc trên người nó có thứ gì tốt.

Một nhóm người đi trở về.

Kết quả vừa đi không được bao xa, bỗng nhiên ầm một tiếng, nửa người Vương Bán Nguyệt lọt vào một cái hố.

Mẹ kiếp.

Mau kéo tôi lên.

Vương Bán Nguyệt hét lên một tiếng.

Mọi người nhanh chóng hợp lực kéo hắn ra.

Vương Bán Nguyệt nói: Chết tiệt, sao ở đây lại có một cái hố.

Bên dưới không phải là phòng chứa báu vật gì đó nữa chứ, hay là mộ thất của ai.

Khương Hoa không nói nên lời.

Mộ thất cái con khỉ.

Bên dưới tuyệt đối là hang ổ của đám Kê Quan Xà, bên trong còn có một con xà mẫu khổng lồ.

Ngô Tà và những người khác lại gần xem thử, lấy đèn pin chiếu vào trong, nhìn thấy bên dưới một thân rắn khổng lồ đang quằn quại.

Ực Tất cả mọi người đều ngây dại.

Không biết qua bao lâu, mới có người nuốt nước bọt.

Bọn họ bây giờ động cũng không dám động.

Cái kia, cái kia là cái gì.

Nửa ngày sau, Vương Bán Nguyệt mới kinh hãi nói.

Cơ thể Ngô Tà cũng đang run rẩy, hắn nói: Giống như, là con xà mẫu chúng ta thấy trên bích họa trước đây, không ngờ. lại còn sống, cái này lớn đến mức nào chứ.

Khương Hoa cũng nhìn thấy con rắn bên trong.

Tuyệt đối còn lớn hơn con trăn trong phim Anaconda của Hollywood.

Thật sự giống như Thanh Long vậy.

Cái này có lẽ sắp hóa rồng rồi.

Đi.

Trương Kỳ Lân thấp giọng nói, rồi vác thi thể của Trương Kỳ Lân đời trước chạy như bay.

Mẹ kiếp, nó hình như phát hiện ra chúng ta rồi.

Vương Bán Nguyệt kinh hô một tiếng, rồi đuổi sát theo Trương Kỳ Lân.

Những người khác cũng nhìn thấy con xà mẫu bên dưới đã mở mắt, và ngẩng đầu nhìn về phía họ.

Chỉ riêng một cái đầu rắn, đã lớn hơn một ngôi nhà một tầng.

Con người ở trước mặt chúng, thật sự giống như một con kiến.

Nhìn thấy con rắn lớn như vậy, chỉ cần là người, đều sẽ bị dọa đến vỡ mật.

Những người khác cũng đuổi theo chạy.

Khương Hoa liếc nhìn con rắn lớn bên dưới, cũng khá bình tĩnh.

Chương 200

Mặc dù con rắn này rất lớn, nhưng hắn cũng không sợ hãi, chỉ cần không phá được phòng ngự tuyệt đối và Thanh Long Tí Hữu, đối với hắn đều không có bất kỳ uy hiếp nào.

Đương nhiên, Khương Hoa cũng không muốn lãng phí thời gian ở đây.

Cho nên Khương Hoa sau khi liếc mắt nhìn một cái, liền đuổi theo Vương Bán Nguyệt và những người khác.

Ầm ầm Nhưng mà, cái gì đến vẫn sẽ đến.

Mọi người còn chưa chạy đến cửa hang phía trước, mặt đất liền trực tiếp bị nhấc lên, lập tức tất cả mọi người bị hất bay lên.

Hắc Hạt Tử một tay tóm lấy Ngô Tà, Trương Kỳ Lân một tay vác thi thể, một tay níu lấy cánh tay Vương Bán Nguyệt, mấy người cùng nhau lăn sang một bên.

Mà gần như đồng thời, một cái đầu rắn khổng lồ phá vỡ tầng đất, một ngụm cắn vào mấy tên đàn em mà Ngô Tam Tỉnh mang tới.

A.

Mấy người đó phát ra tiếng kêu thảm kinh khủng.

Chỉ trong chốc lát, bọn họ đã bị con rắn lớn nuốt chửng, ngay cả kẽ răng cũng không dính.

Còn có mấy người, không đứng vững, kêu thảm từ trên hố rơi xuống hang rắn bên dưới.

Không biết bao nhiêu Kê Quan Xà lao tới, mấy người đó tại chỗ bị Kê Quan Xà cắn xé như rong biển, nhìn mà tê cả da đầu.

Trong một lúc, đám đàn em mà Ngô Tam Tỉnh mang tới, chỉ còn lại bảy tám người, ai nấy đều mang vẻ sợ hãi.

Nhìn cái đầu rắn dữ tợn gần trong gang tấc, tất cả mọi người đều sợ vỡ mật, động cũng không dám động.

Khương.

Khương Gia.

Vương Bán Nguyệt bỗng nhiên hô một tiếng.

Tất cả mọi người đều nhìn theo hướng Phong Kỳ Lân.

Liền thấy, Khương Hoa vậy mà đứng trên đầu con xà mẫu khổng lồ đó.

Mẹ nó chứ, gan cũng to quá rồi, dám đứng trên đầu xà mẫu.

Đây là ăn gan hùm mật gấu sao.

Tất cả mọi người đều xem ngây người.

Tuy nhiên, con xà mẫu đó dường như không phát hiện Khương Hoa đang đứng trên đầu nó.

Nó đảo mắt, nhìn xung quanh, rõ ràng là đang tìm kiếm con mồi khác.

Mấy người vừa rồi, còn chưa đủ cho nó nhét kẽ răng.

Chạy mau.

Trương Kỳ Lân nói một tiếng, rồi mang theo thi thể chạy ngược lại.

Còn về Khương Hoa, anh ta không quan tâm.

Bởi vì anh ta biết, Khương Hoa so với bất kỳ ai trong số họ đều dễ dàng thoát khỏi đây hơn, thậm chí. con xà mẫu đó chưa chắc đã làm gì được Khương Hoa.

Vương Bán Nguyệt nói: Mẹ kiếp, chẳng lẽ chúng ta cứ để Khương Gia mặc kệ sao.

Hắc Hạt Tử nói: Cậu nghĩ con rắn đó làm gì được cậu ta sao.

Hay là lo cho mình trước đi, mau đi thôi.

Nói xong, hắn cũng chạy theo.

Tất cả mọi người không dám dừng lại, đuổi sát theo Trương Kỳ Lân và những người khác.

Nhưng mà, con xà mẫu rõ ràng đã phát hiện ra Trương Kỳ Lân và những người khác, liền muốn tấn công họ lần nữa.

Kết quả, lúc này Khương Hoa đột nhiên hét lớn một tiếng.

Hự.

Đùi phải của Khương Hoa bỗng nhiên dùng sức, hung hăng giẫm lên đầu con rắn mẹ.

Phụt một tiếng, lớp vảy của con rắn mẹ trực tiếp bị giẫm đến sụp đổ.

Dù là Phong Sư Cổ đã biến thành thi tiên, cũng chưa chắc có thể chịu được sức mạnh bộc phát như vậy.

Cho nên cho dù con xà mẫu này có mạnh đến đâu, hình thể có lớn đến đâu, giờ này khắc này, phòng ngự cũng là trực tiếp sụp đổ.

Lớp vảy trên đầu nó trực tiếp vỡ vụn, tiếp theo, thân thể nó bỗng nhiên chùng xuống, phát ra tiếng kêu thảm thiết thống khổ.

Mẹ kiếp.

Vương Bán Nguyệt quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy đầu con xà mẫu bị Khương Hoa một cước đạp xuống.

Tất cả mọi người nhìn lại, chỉ cảm thấy thế giới trong khoảnh

khắc này đều trở nên yên tĩnh.

Thật sự, đây còn là người sao.

Con xà mẫu lớn như vậy, trông như Thanh Long xuất thủy, lại bị Khương Hoa một cước giẫm đến đầu chúi xuống, đau đớn dị thường.

Không ổn.

Hắc Hạt Tử biến sắc, nhanh chóng tăng tốc.

Liền thấy, con xà mẫu bị giẫm đau, cũng lập tức nổi điên, đầu điên cuồng vung, hung hăng đập vào vách đá xung quanh.

Những vách đá đó, giống như đậu hũ, trực tiếp bị đập đến sụp đổ.

Toàn bộ lối đi phát ra tiếng Oanh Long Long, không ngừng run rẩy, phảng phất như sắp sụp đổ.

Ngô Tà và những người khác bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, liều mạng chạy, không chạy, thật sự sẽ chết trong tay con rắn lớn này.

Cho dù con rắn này không ăn bọn họ, địa cung sụp đổ cũng sẽ chôn sống bọn họ, chết thế nào cũng không biết.

Khương Hoa hừ một tiếng: Cút xuống cho Lão Tử.

Nói xong, lại một cước đạp xuống.

Con xà mẫu phát ra tiếng kêu kinh khủng, tiếp theo cơ thể trực tiếp rơi xuống hang rắn bên trong, không biết đè chết bao nhiêu Kê Quan Xà.

Mà Khương Hoa đã nhân lúc đó, cả người bay ra, rất nhanh đuổi kịp Ngô Tà và những người khác.

Khương Gia, con rắn lớn đó đâu.

Vương Bán Nguyệt hỏi.

Khương Hoa nói: Bị tôi đánh xuống hang rắn rồi, nó có mà chịu

khổ, trong thời gian ngắn chắc là không lên được.

Vậy thì tốt rồi.

Vương Bán Nguyệt nhẹ nhàng thở ra.

Tiếp theo, đám người với tốc độ nhanh nhất, rời khỏi địa cung này, lần nữa trở lại mặt đất, trên trời mặt trời chói chang, trong khu rừng mưa này vô cùng oi bức.

Cuối cùng cũng ra ngoài được rồi.

Vương Bán Nguyệt không khỏi chửi một tiếng.

Khương Hoa nói: Đi thôi, rời khỏi đây trước đã, chỉ cần rời khỏi khu rừng mưa, là an toàn.

Được.

Mọi người gật đầu, theo sát Khương Hoa.

Nhưng mà, bọn họ đi không được bao xa, liền thấy phía trước một nơi nào đó bỗng nhiên trồi lên một cái đầu rắn khổng lồ, con xà mẫu đó, vậy mà từ trong địa cung đuổi theo tới.

Là ở chỗ cái hồ kia.

Ngô Tà nói.

Khương Hoa gật đầu.

Nơi xà mẫu xuất hiện, chính là cái hồ nước mà trước đây Khương Hoa và Trương Kỳ Lân đã lặn xuống.

Xem ra cái hồ đó hẳn là thông với hang rắn, nếu không thì xà mẫu cũng không thể nào xuất hiện ở đó.

Làm sao bây giờ.

Vương Bán Nguyệt không khỏi hỏi.

Hồ nước ở ngay phía trước họ, họ muốn rời khỏi khu rừng mưa

này thì hồ nước là con đường phải đi qua.

Theo lý thuyết, nhất định phải đi qua hồ đó.

Nhưng mà trớ trêu thay, ở cái hồ đó lại có một con rắn lớn như vậy chặn đường, làm sao mà qua được.

Khương Hoa lạnh lùng hừ một tiếng: Vốn thấy súc sinh này tu luyện lâu như vậy cũng không dễ dàng, định tha cho nó một mạng, nhưng nó cứ phải tự tìm cái chết, vậy thì đừng trách tôi không khách khí.

Nói xong, Khương Hoa trực tiếp lao thẳng về phía hồ nước.

Chúng ta có đi theo không.

Vương Bán Nguyệt không khỏi hỏi.

Trương Kỳ Lân lắc đầu.

Hắc Hạt Tử nói: Cậu nghĩ, cậu có thể đuổi kịp cậu ta sao.

Vương Bán Nguyệt nhìn lại, Khương Hoa sớm đã không thấy bóng dáng đâu.

Vương Bán Nguyệt nói: Tôi nghiêm trọng hoài nghi, Khương Gia không phải người của thế giới chúng ta, đoán chừng là thần tiên trên trời giáng xuống.

Mặc dù Vương Bán Nguyệt nói hơi nhảm, nhưng lúc này, mọi người đều cảm thấy Vương Bán Nguyệt nói đúng.

Đơn giản là không thể đúng hơn.

Họ và Khương Hoa tiếp xúc cũng coi như khá lâu rồi, biểu hiện của Khương Hoa, thật sự là một lần so với một lần kinh diễm, bọn họ bây giờ cảm thấy, Khương Hoa và bọn họ, căn bản là người của hai thế giới.

Mà Khương Hoa, hắn cũng đang nhanh chóng chạy tới chỗ con xà mẫu.

Đúng như hắn nói, vốn dĩ hắn muốn tha cho con xà mẫu một mạng, không muốn lãng phí thời gian đi giết nó.

Nhưng mà con xà mẫu này, lại cứ muốn chặn đường hắn.

Như vậy, liền trực tiếp giết là xong.

Chương 201

Cho nên Khương Hoa triển khai toàn bộ tốc độ, nhìn như khoảng cách rất xa, chỉ dùng một hai phút, đã đến bên hồ, hắn lạnh lùng nhìn con xà mẫu vẫn còn đang nổi điên.

Súc sinh.

Hôm nay ông đây đến lấy nội đan của ngươi.

Khương Hoa chỉ vào con xà mẫu, lạnh lùng nói.

Xà mẫu dường như cảm nhận được sự khiêu khích của Khương Hoa, nó gầm lên một tiếng, sau đó dùng cái đầu khổng lồ hung tợn đập tới.

Khương Hoa hừ lạnh một tiếng, đứng yên tại chỗ: Thật sự cho rằng ngươi lợi hại lắm sao.

Lão tử sẽ cho ngươi nếm thử mùi vị của tuyệt vọng.

Nói xong, trên người anh vang lên một tiếng rồng ngâm, tiếp theo một tấm khiên Xích Long hiện ra, chặn đứng đòn tấn công của xà mẫu.

Ầm ầm.

Một tiếng nổ lớn vang lên, xà mẫu như thể đâm phải một bức tường sắt vô hình, đầu nó bật ngược trở lại, cơ thể có chút lảo đảo.

Có thể thấy cú va chạm vừa rồi mạnh đến mức nào.

Khiên tay Xích Long có thể chặn được mọi đòn tấn công, không phải nói đùa.

Xà mẫu này dù có lợi hại đến đâu cũng không thể đạt đến trình độ của thần thú Xích Long được, cho nên cú húc vừa rồi của nó đã trực

tiếp khiến chính nó bị choáng váng.

Nếu không phải vì sức sống của nó đủ mạnh mẽ, thì cú va chạm vừa rồi đã đủ để nó chịu trận.

Cảm giác này giống như một người đâm đầu vào tường vậy.

Đến lượt tôi.

Khương Hoa thu lại Khiên tay Xích Long, hai chân đạp mạnh, cả người như một viên đạn pháo bay ra, trong nháy mắt đã đến trước vị trí bảy tấc của xà mẫu.

Sau đó, quần áo trên cánh tay anh trực tiếp nổ tung, từng hình xăm Xích Long hiện ra.

Bùm.

Sức mạnh bùng nổ hoàn toàn, đánh thẳng vào vị trí bảy tấc của xà mẫu.

Cú đấm trước đó đã đủ khiến con xà mẫu này khốn khổ, bây giờ lại thêm một quyền hung hãn, hơn nữa còn đánh trúng điểm yếu bảy tấc, cho dù là xà mẫu cũng khó lòng chống đỡ nổi.

Ngao Xà mẫu bị đánh văng sang một bên, rú lên một tiếng thảm thiết.

Sau đó ầm một tiếng, thân rắn khổng lồ của nó hung hăng đập xuống mặt hồ, tạo nên những con sóng lớn.

Chỉ một lát sau, cả mặt hồ gần như đã bị nhuộm đỏ.

Có thể thấy, con xà mẫu đã bị thương nặng đến mức nào, miệng mũi chắc chắn đã phun ra rất nhiều máu tươi.

Thân rắn khổng lồ quằn quại trong hồ, cơn đau dữ dội khiến nó gần như phát điên.

Khương Hoa thấy mình sắp rơi xuống hồ, nhưng ngay khoảnh khắc rơi xuống, anh lại đạp mạnh lên thân rắn đang lăn lộn, cả người lùi gấp về bờ, lạnh lùng nhìn xà mẫu.

Không biết bao lâu trôi qua, xà mẫu cuối cùng cũng bình tĩnh lại, cả mặt hồ trở lại yên tĩnh.

Khương Hoa nhìn thân rắn bất động trên mặt hồ, hừ lạnh một tiếng, sau đó rút Thất Tinh Long Uyên Kiếm ra, trực tiếp nhảy lên thân rắn rồi đâm mạnh xuống.

Thất Tinh Long Uyên Kiếm xuyên thủng lớp vảy, đâm vào thịt rắn.

Ngao.

Xà mẫu lại một lần nữa kêu lên thảm thiết, cơ thể lại quằn quại.

Quả nhiên.

Khương Hoa thầm hừ một tiếng, con quái vật này quả nhiên chưa chết, vừa rồi chỉ là giả vờ mà thôi.

Hoặc là nó sợ chết, muốn dùng cách này để lừa Khương Hoa hòng thoát thân.

Hoặc là nó muốn dụ Khương Hoa đến gần, rồi nhân lúc anh không để ý mà tung ra một đòn chí mạng.

Thế nhưng, âm mưu này đã bị Khương Hoa nhìn thấu.

Khương Hoa đạp một cước lên thân thể xà mẫu, lại một lần nữa lao đến vị trí bảy tấc của nó.

Lại là một cú đấm hung hãn.

Lần này, xà mẫu phun ra một lượng lớn máu tươi, ngã vật ra hồ, ngay cả sức quẫy đạp cũng không còn.

Rõ ràng là cú đấm thứ hai đã khiến xà mẫu trọng thương, chỉ còn thoi thóp.

Khương Hoa lại quay trở lại bờ, nhìn xà mẫu dần dần tĩnh lặng.

Anh biết, lần này xà mẫu không thể dậy nổi nữa rồi.

Qua hơn mười phút, xà mẫu vẫn không có động tĩnh, thân rắn khổng lồ nổi lềnh bềnh trên mặt hồ, cả hồ nước đã biến thành một hồ máu, hoàn toàn bị nhuộm thành màu đỏ.

Có thể thấy con xà mẫu này thê thảm đến mức nào.

Khương Hoa không chần chừ nữa, nhảy xuống hồ, lặn xuống dưới thân thể của xà mẫu.

Qua một lúc lâu, Khương Hoa vẫn chưa trồi lên.

Cùng lúc đó, Ngô Tà và những người khác cuối cùng cũng đến nơi.

Nhìn cảnh tượng tan hoang xung quanh, như thể vừa có sóng thần quét qua, cây cối cổ thụ đổ rạp khắp nơi.

Cả hồ nước toàn là máu, thân rắn khổng lồ nổi trên mặt hồ không một chút động tĩnh, họ cũng không thấy Khương Hoa đâu.

Vương Bàn Tử nói: Cái này.

Khương gia đi đâu rồi.

Không lẽ đã đồng quy vu tận với con rắn lớn rồi chứ.

Ngô Tà nói: Bàn Tử, ngậm cái mồm quạ đen của cậu lại.

Khương gia làm sao có thể dễ dàng chết như vậy được, chúng ta chờ xem sao.

Tiếp đó, Ngô Tà nhìn về phía Trương Kỳ Lân: Muộn Du Bình, cậu nói xem Khương gia đang ở đâu.

Trương Kỳ Lân chỉ vào thân rắn khổng lồ.

Ngô Tà mặt tái mét, tưởng Trương Kỳ Lân nói Khương Hoa đang ở trong bụng xà mẫu, liền nói: Sao có thể.

Khương gia làm sao có thể bị xà mẫu ăn được.

Kết quả, Trương Kỳ Lân lại nói: Ý tôi là, anh ấy ở dưới thân con rắn.

Ngô Tà thoáng chút lúng túng, nhưng trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ha ha Ngô Tà, cậu cứ muốn rủa Khương gia bị con rắn này ăn thế à.

Vương Bàn Tử cười nói.

Ngô Tà đáp: Cút đi.

Dừng một chút, Ngô Tà lại nói: Nhưng nói thật, cảnh tượng này thực sự quá chấn động, một con rắn lớn như vậy, trông như rồng, vậy mà lại bị Khương gia giết chết, thật lợi hại.

Vương Bàn Tử nói: Đây chính là chàng trai diệt rồng trong truyền thuyết đó, không nói gì khác, dù sao thì tôi, Vương Bàn Tử này, hoàn toàn khâm phục.

Tất cả mọi người có mặt đều không ai không phục.

Dù sao thì thân thể con rắn vẫn còn đang nổi trên mặt nước, con rắn lớn đến mức gần như kéo dài từ bên này hồ sang bên kia hồ, vậy mà lại bị Khương Hoa hạ gục.

Ai mà không phục cho được.

Xoạt Đúng lúc này, một cái đầu đột nhiên nhô lên từ trong vũng máu, toàn thân bị máu nhuộm đỏ.

Mọi người nhìn kỹ, không phải Khương Hoa thì còn là ai.

Khương gia.

Ngô Tà hét lớn một tiếng, nỗi lo lắng trong lòng cuối cùng cũng hoàn toàn tan biến.

Khương Hoa nhanh chóng bơi vào bờ, trong tay ôm một viên châu màu đỏ cỡ quả bóng đá, toàn thân trên dưới đều là máu.

Khương gia, cậu. cậu không sao chứ.

Ngô Tà lo lắng hỏi.

Cậu ta sợ Khương Hoa cũng bị xà mẫu làm bị thương.

Khương Hoa nói: Chỗ máu này đều là của xà mẫu, tôi đi tìm chỗ nào đó tắm rửa sạch sẽ đã.

Thế là, anh đi về phía rừng rậm.

Mọi người theo sau Khương Hoa, Vương Bàn Tử tò mò hỏi: Không biết thứ Khương gia ôm trong tay là cái gì, có đáng tiền không nhỉ.

Trương Kỳ Lân nói: Đó là nội đan của xà mẫu, là báu vật vô giá.

Hít Mọi người hít một hơi khí lạnh.

Lại là nội đan.

Nội đan lớn như vậy sao.

To bằng quả bóng đá.

Con mãng xà trước đó bị Khương Hoa giết, nội đan của nó chỉ to bằng móng tay.

Mà cái này lại to bằng quả bóng đá.

Khương Hoa tìm được một con suối sạch sẽ, tắm rửa sạch sẽ rồi mới ôm viên nội đan cỡ quả bóng đá đi ra.

Viên nội đan cũng đã được rửa sạch, toàn thân là một màu đỏ lưu

ly, trông như một viên ngọc phỉ thúy lưu ly màu đỏ, vô cùng đẹp mắt.

Trời đất.

Đây là nội đan của con rắn lớn đó sao.

To quá đi, ăn thế nào được đây.

Vương Bàn Tử trợn tròn mắt nói.

Ngô Tà nói: Bàn Tử, sao cậu chỉ biết ăn vậy.

Vương Bàn Tử đáp: Nội đan không phải là để ăn sao.

Tớ xem trong phim truyền hình, người ta ăn nội đan là nội lực tăng vọt đó.

Cậu xem Khương gia lợi hại như vậy, chắc chắn cũng biết võ công gì đó, nói không chừng trong người cũng có nội lực.

Khương Hoa có chút cạn lời.

Chương 202

Trương Kỳ Lân nói: Nội đan có thể dùng để luyện đan.

Khương Hoa nói: Được rồi, xà mẫu đã chết, chúng ta cũng nên rời khỏi đây.

Nói xong, anh dùng một miếng vải bọc nội đan lại, rồi đi ra khỏi khu rừng.

Vương Bàn Tử theo sau: Khương gia, con rắn lớn như vậy, chúng ta cứ mặc kệ nó sao.

Hay là chúng ta lấy ít thịt rắn tối nay nấu ăn đi, đây cũng là thứ đại bổ đó.

Khương Hoa nói: Thịt của con rắn này âm khí rất nặng, người bình thường nếu ăn vào, chắc chắn sẽ biến thành cương thi.

Vương Bàn Tử nói: Trời, có đáng sợ vậy không.

Khương Hoa: Nếu cậu không sợ chết thì có thể đi cắt một ít thịt xuống nấu ăn, xem là cậu thành tiên trước hay biến thành bánh chưng trước.

Tôi thấy thôi đi, tôi, Vương Bàn Tử này, vô phúc hưởng thụ thứ tốt như vậy.

Vương Bàn Tử cười gượng, liên tục xua tay.

Cả nhóm tiếp tục đi ra ngoài, đi thêm hai ngày một đêm, đến tối ngày thứ ba thì cuối cùng cũng ra khỏi hẻm núi.

An Định Trác Mã và những người khác vẫn luôn chờ đợi họ.

Mà Ngô Tam Tỉnh cũng cuối cùng đã tỉnh lại, chỉ là rất yếu, ngay cả nói cũng không nổi.

Nhưng ông ta rất lo lắng cho Trần Văn Cẩm, dùng cách viết chữ để hỏi Ngô Tà, nhưng Ngô Tà lại không nói thật, chỉ nói là không thấy Trần Văn Cẩm.

Nghỉ ngơi một ngày tại doanh trại của An Định Trác Mã, Khương Hoa và mọi người mới lên đường trở về Kinh Thành.

Nhưng trên đường đi, Trương Kỳ Lân đã tách khỏi họ.

Anh ta nói với Khương Hoa rằng mình muốn đi vận chuyển thi thể về Trương Gia Cổ Lâu, chôn cất thi thể của Kỳ Lân đời trước vào đó.

Phan Tử đưa Ngô Tam Tỉnh trở về Hàng Thành.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà cùng Khương Hoa trở về Kinh Thành.

Còn Hắc Hạt Tử thì đã biến mất không thấy tăm hơi.

Trở lại Kinh Thành, đã là ngày thứ bảy kể từ khi họ rời khỏi Tây Vương Mẫu Quốc.

Khương Hoa thở ra một hơi, nhớ lại thu hoạch của mình ở Tây Vương Mẫu Quốc có thể nói là vô cùng phong phú, vốn định rời đi, kết quả cuối cùng con xà mẫu còn tặng cho anh một món quà lớn.

Khương Hoa nằm trên ghế bành trong sân, tay cầm viên nội đan to như quả bóng đá, cẩn thận suy nghĩ.

Xà mẫu Nội Đan: Nội đan của xà mẫu trong đầm lầy, ngưng tụ tinh hoa mấy ngàn năm của xà mẫu, bên trong ẩn chứa tinh hoa trời đất kinh người.

Hấp thu.

Khương Hoa thầm nghĩ.

Thể chất hiện tại không thể chịu đựng được lượng tinh hoa trời đất khổng lồ như vậy, không thể hấp thu.

Xin hãy nhanh chóng nâng cao thể chất, hoặc tìm được địa tinh để trung hòa, mới có thể hấp thu một phần tinh hoa trời đất.

Mẹ nó.

Khương Hoa cạn lời.

Đồ tốt chỉ có thể nhìn không thể ăn, đúng là bực mình chết đi được.

Địa tinh Khương Hoa cũng biết, là một loại bảo bối vô cùng hiếm có, thường chỉ những loại dược liệu như linh chi, nhân sâm.

Nhưng Khương Hoa biết, thứ này không phải là loại nhân sâm hay linh chi thông thường.

Nó là linh chi nhân sâm có niên đại hơn ngàn năm.

Loại nhân sâm linh chi này vô cùng hiếm có, linh chi nhân sâm hơn ngàn năm tuổi thực sự là trân quý dị thường, muốn có được là vô cùng khó khăn.

Do đó, nội đan của xà mẫu này, không biết đến khi nào mới có thể hấp thu.

Nhưng để trong tay, cuối cùng cũng không mất đi đâu được, luôn sẽ có lúc hấp thu được.

Thu hồi nội đan, Khương Hoa ngẩng đầu nhìn trời, không khỏi nói: Văn Cẩm cũng sắp đến rồi nhỉ.

Tính ra bây giờ đã xa cách Trần Văn Cẩm một tuần, Trần Văn Cẩm bây giờ hẳn là đang trên đường.

Tuy nhiên, muốn đến được đây, chắc là vẫn cần một khoảng thời gian.

Khương Hoa không đợi được Trần Văn Cẩm, lại đợi được Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử đến gần cười ha hả: Khương gia, lần này chúng ta phát tài rồi, mấy món đồ cậu lấy từ ngôi mộ dưới nước đó chúng ta bán ở Tân Nguyệt Phạn Điếm được không ít tiền đâu.

Dừng một chút, Vương Bàn Tử lấy ra một cuốn sổ tiết kiệm: Khương gia, phần của ngài đây, tất cả đều ở trong này, ngài xem.

Khương Hoa trực tiếp nhận lấy sổ tiết kiệm, Vương Bàn Tử tuy tham tiền, nhưng không phải loại người lòng dạ hẹp hòi, tiêu tiền cũng rất hào phóng, rất trọng nghĩa khí, sẽ không tham ô phần của Khương Hoa.

Gã này thường là chân trước vừa nhận được tiền, chân sau đã tiêu hết sạch.

Khương Hoa nói: Hôm nay Ngô Tà sao lại rảnh rỗi thế, theo cậu đến Tân Nguyệt Phạn Điếm chơi à.

Ngô Tà lại nói: Khương gia, có người muốn tìm cậu.

Tìm tôi.

Khương Hoa hơi ngạc nhiên.

Khương tiên sinh, là tôi muốn tìm ngài.

Đúng lúc này, một giọng nói dễ nghe vang lên, sau đó một người phụ nữ xinh đẹp từ sau cửa đi tới.

Người phụ nữ này môi đỏ rực lửa, đi đôi bốt cao cổ, chậm rãi đi về phía Khương Hoa.

Doãn lão bản sao lại có thời gian rảnh rỗi thế này.

Khương Hoa cười cười, không ngờ lại là Doãn Nam Phong tìm đến mình.

Doãn Nam Phong đi đến trước băng ghế đá ngồi xuống, cười nói: Khương tiên sinh, không ngờ lần đổ đấu này lại mò được nhiều đồ tốt

như vậy, Nam Phong thực sự hâm mộ.

Khương Hoa nói: Kiếm chút tiền cực khổ thôi, nếu có thể, ai lại muốn đến nơi đó chứ.

Ngược lại là Doãn lão bản, trông coi Tân Nguyệt Phạn Điếm là có vô số bạc không đếm xuể, so với hạng người như chúng tôi thì thoải mái hơn nhiều.

Doãn Nam Phong cười nói: Khương tiên sinh, Nam Phong lần này đến, chủ yếu là muốn nói với ngài về chuyện hợp tác.

Hợp tác.

Khương Hoa sững người một chút, sau đó cười nói: Tân Nguyệt Phạn Điếm gia nghiệp lớn, có gì để hợp tác với tôi chứ.

Doãn Nam Phong nói: Khương tiên sinh khiêm tốn rồi.

Dừng một chút, Doãn Nam Phong lại nói: Nam Phong từng nghe qua hành tung của Khương tiên sinh, biết Khương tiên sinh dạo gần đây đều ra vào các đại cổ mộ thần bí, ví dụ như Tinh Tuyệt Cổ Thành và mộ Lý Thuần Phong, thậm chí cả mộ Hiến Vương cũng đã bị Khương tiên sinh hạ gục, lấy về vô số bảo vật.

Thủ đoạn như vậy, toàn bộ Kinh Thành không ai có thể sánh bằng.

Nghe những lời này, Vương Bàn Tử và Ngô Tà đều có chút kinh ngạc nhìn Khương Hoa.

Rõ ràng, cả hai đều không ngờ, Khương Hoa lại còn đi qua những ngôi mộ cổ lợi hại như vậy.

Khương Hoa hỏi: Vậy ý của Doãn lão bản là.

Doãn Nam Phong nói: Ý của Nam Phong rất đơn giản, chính là Tân Nguyệt Phạn Điếm muốn hợp tác với Khương tiên sinh.

Sau này Khương tiên sinh đi đổ đấu, bảo vật lấy được có thể đều

bán cho Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi, Tân Nguyệt Phạn Điếm nhất định có thể cho ngài một cái giá rất hậu hĩnh.

Khương Hoa lại nói: Chuyện này không liên quan gì đến tôi, dù sao người mua bán bảo vật cũng không phải tôi, nếu cô muốn hợp tác thì có thể tìm người khác.

Doãn Nam Phong biết, mỗi lần đi đổ đấu cùng Khương Hoa đều là những nhóm người khác nhau, cho nên người xử lý bảo vật cũng không phải là cùng một người.

Do đó, Doãn Nam Phong cảm thấy chỉ cần giải quyết một mình Khương Hoa là được.

Doãn Nam Phong nói: Dù sao ngài mới là người chủ sự, chuyện này vẫn cần Khương tiên sinh gật đầu.

Nếu Khương tiên sinh cảm thấy giá cả chúng tôi đưa ra không phù hợp, ngài có thể lựa chọn trở thành cổ đông của Tân Nguyệt Phạn Điếm, tôi có thể cho ngài một số cổ phần nhất định, như vậy sau này bất kể lợi nhuận của Tân Nguyệt Phạn Điếm ra sao, Khương tiên sinh đều có thể được chia hoa hồng.

Trời.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử hai mắt đỏ ngầu.

Đây chính là cổ đông của Tân Nguyệt Phạn Điếm đó.

Đây chính là hoa hồng của Tân Nguyệt Phạn Điếm đó.

Toàn bộ Kinh Thành, ai có thể hưởng thụ được đãi ngộ này.

E rằng, Khương Hoa là người đầu tiên.

Vương Bàn Tử thực sự ghen tị, chỉ hận không thể thay Khương Hoa đồng ý.

Tiếp theo, Doãn Nam Phong lại nói: Ngoài ra, tôi biết Khương tiên

sinh cảm thấy việc cầm những minh khí đó rất phiền phức, ngài lại không muốn lãng phí tinh lực vì mấy thứ minh khí này, tôi cũng có thể để người của Tân Nguyệt Phạn Điếm đi theo ngài, toàn bộ nghe theo sự điều khiển của ngài, những chuyện vận chuyển minh khí này, tuyệt đối sẽ không làm phiền Khương gia.

Khương Hoa cười cười, anh cảm nhận được thành ý của Doãn Nam Phong, nhưng anh vẫn nói: Doãn lão bản, tôi không có hứng thú với việc chia hoa hồng, tiền đối với tôi mà nói cũng không có ý nghĩa gì.

Nếu cô có thể lấy ra thứ tôi muốn, việc hợp tác của cô, tôi cũng có thể đồng ý.

Doãn Nam Phong cũng không ngạc nhiên.

Bởi vì, cô biết kỳ nhân như Khương Hoa, không phải là người quá coi trọng tiền bạc.

Thế là Doãn Nam Phong nói: Khương tiên sinh mời nói, nếu Nam Phong có thứ ngài muốn, nhất định sẽ không keo kiệt.

Khương Hoa nói: Tôi có ba yêu cầu.

Thứ nhất, giúp tôi tìm nhân sâm hoặc linh chi từ ngàn năm trở lên, nhục thung dung cũng được.

Thứ hai, sau này tôi nhìn trúng bất cứ thứ gì ở Tân Nguyệt Phạn Điếm đều phải ưu tiên bán cho tôi.

Thứ ba, hoa hồng của Tân Nguyệt Phạn Điếm, tôi cần 35%.

Hít Ngô Tà và Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh.

Hai điểm đầu tiên họ không cảm thấy có gì, nhưng điểm cuối cùng, 35% hoa hồng, thật quá kinh khủng.

Đây là 35% hoa hồng của Tân Nguyệt Phạn Điếm đó, dù chỉ là hoa

hồng của một quý thôi cũng đủ cho một người ăn tám đời không hết.

Kết quả, Khương Hoa mở miệng liền muốn 35% hoa hồng.

Cái miệng sư tử này mở cũng quá lớn rồi.

Doãn Nam Phong nhướng đôi mày đẹp, cô nói: Địa tinh ngàn năm vô cùng quý giá, Tân Nguyệt Phạn Điếm hiện tại cũng không có, nhưng tôi có thể cử thêm người đi thu thập tin tức, một khi có tin tức sẽ báo cho ngài ngay lập tức.

Nếu có thể có được thứ này, tôi cũng sẽ giao cho ngài ngay.

Về việc ưu tiên bán vật phẩm đấu giá cho ngài, chuyện này cũng không có vấn đề, thậm chí ngài nhìn trúng cái gì có thể trực tiếp tặng cho ngài.

Chỉ là 35% hoa hồng quá nhiều, tôi không thể tự quyết được.

Quyền hạn của tôi, tối đa chỉ có thể cho ngài 20%.

Thành giao.

Thế nhưng, cuộc đàm phán mà Doãn Nam Phong vốn tưởng sẽ rất phiền phức, lại kết thúc ngay khi cô nói ra 20% cổ phần, Khương Hoa không chút do dự đồng ý.

Điều này khiến Doãn Nam Phong sững sờ, sau đó có cảm giác bị lừa.

Cô không khỏi cười khổ một tiếng.

Xem ra, mình đã rơi vào bẫy của Khương Hoa rồi.

Thực ra Khương Hoa không hề nghĩ nhiều về tỷ lệ hoa hồng. 35% chỉ là anh thuận miệng nói ra, chỉ là nói to chuyện lên, có thể cho 20% đã là rất tốt rồi.

Theo như Khương Hoa dự đoán trước đây, nếu anh trực tiếp đồng

ý, hoa hồng Doãn Nam Phong cho, tối đa cũng chỉ khoảng 10%.

Bây giờ Khương Hoa dùng một chút thủ đoạn nhỏ, liền trực tiếp lấy được 20% cổ phần, có thể nói là đồ không công mà có.

Doãn Nam Phong nói: Trước mặt Khương tiên sinh, Nam Phong vẫn còn quá non nớt.

Khương Hoa cười nhạt, không nói thêm gì.

Doãn Nam Phong lại hỏi: Không biết ngôi mộ tiếp theo, Khương tiên sinh chuẩn bị đi đâu.

Khương Hoa suy nghĩ một chút, sau đó nói: Doãn lão bản có nghe qua Cửu Tầng Yêu Lâu không.

Cửu Tầng Yêu Lâu.

Gương mặt xinh đẹp của Doãn Nam Phong hơi đổi sắc: Khương tiên sinh nói, có phải là Cửu Tầng Yêu Lâu mà trưởng lão Ma Quốc dùng để tế tự và hạ táng không.

Khương Hoa gật đầu: Không sai.

Doãn Nam Phong nói: Lần này, Khương tiên sinh muốn đi tìm Cửu Tầng Yêu Lâu.

Khương Hoa nói: Chắc là vậy.

Doãn Nam Phong nói: Nghe đồn Ma Quốc là đứng đầu các quốc gia ở Côn Lôn Tuyết Vực, quanh năm thống trị các nước Tuyết Vực.

Chương 203

Về sau vì lạm dụng hiến tế tế tự nghiêm trọng, dẫn đến tín ngưỡng trong Ma Quốc sụp đổ, Ma Quốc trong một đêm bị các nước Tuyết Vực lật đổ, đã sớm biến mất trong lịch sử.

Trên đời này thật sự còn có Cửu Tầng Yêu Lâu sao.

Khương Hoa: Tự nhiên có.

Doãn Nam Phong hít một hơi thật sâu: Nghe đồn Ma Quốc giỏi dùng con mắt để tạo ra lời nguyền, Khương tiên sinh nếu đến đó, xin hãy cẩn thận.

Khương Hoa gật đầu, cũng không nói gì nhiều.

Không bao lâu sau, Doãn Nam Phong cáo từ rời đi, nói là muốn đi giúp Khương Hoa dò hỏi tin tức về địa tinh.

Mà Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng không ở lại lâu, trò chuyện với Khương Hoa một lúc rồi cũng đi.

Ba ngày sau, cửa nhà Khương Hoa bị đẩy ra, một người phụ nữ sắc mặt tái nhợt bước vào.

Mặc dù dung mạo rất xa lạ, nhưng từ vóc dáng yểu điệu cũng có thể nhận ra, cô chính là Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm cuối cùng cũng đã đến.

Hơn nữa, điều khiến Khương Hoa không ngờ tới là cô còn mang đến một bất ngờ.

Trần Văn Cẩm sau khi vào sân, nhìn thấy Khương Hoa vừa mới mở mắt, liền kéo mặt nạ da người xuống, nói: Cái đại danh của anh thật có tác dụng, tôi ở Phan Gia Viên tùy tiện hỏi thăm một chút là có

thể tìm thấy anh.

Khương Hoa lại nhíu mày: Tình trạng thi hóa của cô lại trở nên nghiêm trọng rồi.

Trên người Trần Văn Cẩm có một mùi hương lạ rất nồng, Khương Hoa biết, mùi hương này càng nồng, chứng tỏ tình trạng thi hóa càng nghiêm trọng.

Trần Văn Cẩm gật đầu: Đúng vậy, sau khi tôi rời khỏi Vẫn Ngọc, tốc độ thi hóa vượt quá sức tưởng tượng của tôi, nếu qua năm ngày nữa, e rằng sẽ thật sự nối gót Hoắc Linh.

Khương Hoa nói: Bây giờ thì không sao rồi, cô qua đây.

Trần Văn Cẩm gật đầu, đến gần Khương Hoa ngồi xuống, rồi nói: Thật kỳ lạ, càng đến gần anh, cảm giác thi hóa đó lại càng yếu đi, lẽ nào là do máu Xích Long.

Khương Hoa nói: Cô có thể hiểu như vậy.

Sau này cô chỉ cần ở bên cạnh tôi, vấn đề thi hóa hẳn là có thể giải quyết, một thời gian sau sẽ hoàn toàn đảo ngược, cô sẽ sống như một người bình thường.

Trần Văn Cẩm nói: Cảm ơn anh.

Khương Hoa cười lắc đầu, cũng không nói gì nhiều.

Bởi vì, nếu không phải nhờ Trần Văn Cẩm, anh cũng không thể lấy được khối thiên ngoại kỳ thạch thứ ba, càng đừng nói đến việc hợp thành thiên ngoại thần thạch.

Bây giờ cứu cô cũng là chuyện nên làm.

Đây xem như là một loại nhân quả tuần hoàn.

Khương Hoa nói: Được rồi, sau này cô cứ ở đây đi, trong nhà còn nhiều phòng, cô cứ tùy tiện chọn một phòng.

Sau khi ăn trưa xong, chúng ta đi mua vài bộ quần áo.

Mặc dù Trần Văn Cẩm bản thân có vóc dáng rất tốt, dù mặc bộ quần áo cũ rách này cũng không che được sức hấp dẫn của cô, nhưng sau này cũng không thể cứ mặc mãi bộ đồ cũ này được.

Do đó, vẫn phải mua thêm vài bộ quần áo.

Trần Văn Cẩm gật đầu, sau đó nói: Lần này ngoài việc đến tìm anh, tôi còn có một thứ muốn đưa cho anh.

Khương Hoa sững sờ: Thứ gì vậy.

Trần Văn Cẩm từ trong túi quần áo lấy ra một vật được bọc trong vải rách.

Sau khi cô mở miếng vải ra, Khương Hoa thấy đó là một tinh thể màu đỏ hình lục giác có góc cạnh rõ ràng.

Tinh thể màu đỏ này chỉ to bằng nắm tay trẻ con, giống như nội đan của xà mẫu, cũng là tinh thể lưu ly màu đỏ, trông cực kỳ đẹp mắt.

Đây là cái gì.

Khương Hoa nghi ngờ hỏi.

Trần Văn Cẩm nói: Xà tinh, là thứ mọc ra từ nơi nghỉ ngơi của xà mẫu, tôi tìm thấy nó trong hang rắn.

Xà tinh.

Khương Hoa trong lòng khẽ động, cầm lấy xà tinh, thông báo của hệ thống liền vang lên.

Nhận được một viên xà tinh, thưởng 500 điểm tiến hóa Xà tinh: Một loại khoáng thạch kỳ lạ được sinh ra trong sào huyệt của xà mẫu, phối hợp cùng địa tinh có thể trung hòa nội đan của xà mẫu.

Khương Hoa nói: Thứ này có ích cho tôi, vậy tôi không khách sáo

nữa.

Trần Văn Cẩm gật đầu, sau đó đi vào phòng dọn dẹp.

Rất nhanh, Trần Văn Cẩm đã dọn dẹp xong phòng, cô lại đeo mặt nạ da người lên, theo Khương Hoa ra ngoài ăn cơm, rồi đi dạo phố mua một ít đồ, sau đó mới trở về.

Trần Văn Cẩm thay một bộ đồ mới, càng không thể che giấu được sức hấp dẫn.

Hơn nữa, cô bây giờ trông như một cô gái mười bảy, mười tám tuổi, tết hai bím tóc, có chút phong vị của một nữ thanh niên văn nghệ.

Khương Hoa nói: Cô thế này cũng là một đóa hoa của Phan Gia Viên rồi.

Trần Văn Cẩm cười, nụ cười rất ngọt ngào.

Hai ngày nữa trôi qua, mùi hương lạ trên người Trần Văn Cẩm dần dần nhạt đi, phải ở rất gần mới có thể ngửi thấy.

Có thể thấy thiên ngoại thần thạch quả thực có hiệu quả.

Trần Văn Cẩm cũng yên tâm hơn, điều này đã rõ ràng, Khương Hoa quả thực có thể cứu cô.

Mà Trần Văn Cẩm cũng đã dần quen với cuộc sống ở đây, cô hoàn toàn biến thành bảo mẫu của Khương Hoa, ngày thường lo lắng cho chuyện ăn uống sinh hoạt của anh, mọi việc trong cuộc sống hoàn toàn không cần Khương Hoa phải bận tâm.

Thỉnh thoảng hai người cũng chơi cờ tướng, giết thời gian.

Hôm nay, thời tiết ở kinh thành đã trở lạnh, hai người đang phơi nắng đánh cờ thì Hồ Bát Nhất và những người khác lại tìm đến.

Họ đã rất lâu không đến.

Khương Hoa biết, lần này, hẳn là đã đến lúc đi Côn Lôn Sơn rồi.

Đi cùng Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn còn có một ông lão.

Ông lão đó béo tròn, trông hơn năm mươi tuổi, luôn nở nụ cười hiền lành, sau lưng còn có một gã đô con như tháp sắt đi theo.

Khương Hoa vừa nhìn đã biết, hẳn là Minh Thúc.

Trong nguyên tác, Hồ Bát Nhất và nhóm của ông chính là từ tay Minh Thúc mà có được manh mối về Ma Quốc, được Minh Thúc mời, mới bắt đầu chuyến đi đến Ma Quốc băng xuyên.

Khương gia, cuối cùng ngài cũng trở về rồi.

Vương Khải Toàn đi tới, cười ha hả nói.

Tiếp theo, hắn nhìn thấy Trần Văn Cẩm.

Yo, Khương gia sao lại đổi một người mới rồi.

Vương Khải Toàn trêu chọc.

Khi ở trong sân nhà Khương Hoa, Trần Văn Cẩm sẽ dùng dung mạo thật của mình, nếu không có Khương Hoa nhắc nhở, cô sẽ không đeo mặt nạ da người, cho nên bây giờ cô, là diện mạo vốn có, xinh đẹp, vóc dáng lại tốt, tự nhiên thu hút sự chú ý của người khác.

Trần Văn Cẩm cười nói: Các anh nói chuyện đi, tôi đi pha trà cho các anh.

Sau đó Trần Văn Cẩm đứng dậy, đi vào trong phòng.

Khương Hoa nói: Một người họ hàng xa, trong nhà gặp chuyện nên đến đây ở một thời gian.

Thì ra là vậy, người họ hàng xa này của cậu cũng được đấy.

Vương Khải Toàn cười nói.

Khương Hoa hỏi: Sao vậy, lần này tìm tôi có chuyện gì.

Vừa nói, anh vừa liếc mắt nhìn Minh Thúc.

Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn nhìn nhau, sau đó Hồ Bát Nhất nói: Khương gia, chúng tôi giới thiệu một người cho ngài biết trước.

Tiếp theo, ông nhìn về phía Minh Thúc: Vị này là Minh Thúc từ phương nam đến, làm ăn lớn, muốn đến đây gặp ngài một chút.

Minh Thúc cười ha hả nói: Khương tiên sinh, nghe danh đã lâu, hôm nay gặp mặt quả nhiên tuổi trẻ tài cao.

Khương Hoa nói: Khách sáo rồi, mọi người ngồi đi.

Không bao lâu, Trần Văn Cẩm bưng một ấm trà ra, rót cho mỗi người một chén.

Hồ Bát Nhất liếc nhìn Trần Văn Cẩm một cái, ý tứ rất rõ ràng.

Khương Hoa nói: Không sao, có chuyện gì cứ nói đi.

Hồ Bát Nhất cũng biết không cần phải kiêng kỵ Trần Văn Cẩm, thế là nói: Khương gia, là thế này, Minh Thúc muốn đi Ma Quốc băng xuyên, tìm kiếm Thủy Tinh thi.

Khương Hoa không hề có chút ngạc nhiên nào, thản nhiên nói: Cũng được, nhưng phải trả giá.

Minh Thúc cười ha hả nói: Nghe nói Khương tiên sinh thích một số đồ cổ, con người tôi tuy không có bản lĩnh gì lớn, nhưng những năm gần đây làm ăn cũng kiếm được không ít tiền, trong nhà có không ít đồ cổ, nếu Khương tiên sinh thích có thể đến chỗ tôi xem, có món nào vừa ý, cứ lấy đi là được.

Dừng một chút, Minh Thúc lại nói: Sau khi chuyện thành công, tất cả mọi thứ ở chỗ tôi có thể tùy ý Khương tiên sinh lựa chọn, dù Khương tiên sinh lấy hết cũng không sao.

Còn trong mộ, chúng ta chia đôi là được.

Khương Hoa như cười như không nhìn Minh Thúc, cũng không nói gì.

Điều này khiến Minh Thúc trong lòng có chút bất an, không biết Khương Hoa có ý gì.

Minh Thúc lại nói: Khương tiên sinh có yêu cầu gì khác không.

Khương Hoa nói: Ông lấy ra chút đồ thật rồi hãy nói, cả phòng đồ của ông là thứ gì ông không biết sao.

Sắc mặt Minh Thúc hơi thay đổi, sau đó nói: Tôi không hiểu Khương tiên sinh đang nói gì.

Khương Hoa nói: Hai đứa con trai của ông, gần đây thua không ít nhỉ.

Lần này, biểu cảm của Minh Thúc cuối cùng cũng hoàn toàn thay đổi.

Ông ta kinh hãi nhìn Khương Hoa, không thể tin được nói: Ngươi, làm sao ngươi biết.

Khương Hoa nói: Gia sản do tổ tiên cũng xác kiếm được, đều bị hai đứa con trai của ông thua sạch, cả phòng đồ của ông không đáng giá bằng nửa món đồ trong tay tôi, thế mà còn muốn mời tôi.

Thật quá buồn cười.

Minh Thúc tuy là một thương nhân, trong nhà vốn cũng rất có tiền, nhưng hai đứa con trai của ông ta lại nghiện cờ bạc, sớm đã thua sạch gia sản.

Những thứ gọi là đồ cổ trong tứ hợp viện của ông ta ở Kinh Thành, về cơ bản đều là hàng giả.

Trong nguyên tác, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn sau này biết được, suýt chút nữa tức chết.

Mà Minh Thúc, chính là vì cùng đường, mới liều mạng tự mình đi cõng xác, hơn nữa còn cõng Thủy Tinh thi.

Chỉ tiếc, những thứ do tổ tiên truyền lại, ông ta đã sớm quên sạch, làm gì còn biết cõng xác nữa.

Minh Thúc nghe xong, trừng mắt nhìn Khương Hoa, trong lòng tràn đầy sợ hãi.

Mỗi một câu Khương Hoa nói ra đều hoàn toàn đâm trúng tim đen của ông ta, điều này khiến Minh Thúc có cảm giác Khương Hoa đã hoàn toàn nhìn thấu mình.

Ông ta cuối cùng cũng hiểu ra, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn không hề nói khoác, vị Khương gia này thật sự thần thông quảng đại, có khả năng biết trước.

Mà Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn nghe xong, lập tức trợn tròn mắt.

Hai người lập tức vây lấy Minh Thúc, Vương Khải Toàn nắm chặt cổ áo Minh Thúc, định ra tay: Lão già, mẹ nó ông dám lừa Bàn gia, tin hay không Bàn gia ta khiến ông không ra khỏi được Phan Gia Viên.

Vương Khải Toàn tức giận thật rồi.

Dù sao, trước đó khi thương lượng, Minh Thúc đã nói thẳng là cả phòng bảo bối mặc cho họ chọn lựa.

Không ngờ, toàn bộ đều là hàng giả.

Chẳng trách gã này lại hào phóng như vậy.

Mẹ kiếp.

Mày làm gì đấy.

Đúng lúc này, gã đàn ông vạm vỡ như tháp sắt vẫn luôn đi theo sau

Minh Thúc gầm lên một tiếng rồi lao tới tóm lấy Vương Khải Toàn.

Khương Hoa liếc nhìn Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm hiểu ý Khương Hoa, lao về phía gã vạm vỡ, dùng một đòn khóa tay, sau đó đá vào đầu gối gã.

Gã vạm vỡ đau đớn, lập tức khuỵu một chân xuống.

Trần Văn Cẩm bắt lấy cánh tay gã, kéo giật về sau, đồng thời thúc gối lên, trực tiếp chặn ngay cổ họng khiến gã không thể động đậy.

Vãi.

Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn đồng thời trợn tròn mắt.

Một cô bé gầy gò trông chỉ mười bảy, mười tám tuổi mà thân thủ lại mạnh mẽ đến vậy, động tác không hề có một chút rườm rà, trực tiếp dùng kỹ thuật khéo léo đã khống chế được gã đàn ông to con này.

Chương 204

Lợi hại thật.

Những người mà Khương Gia mang theo rốt cuộc là ai vậy, một cô bé mà cũng lợi hại thế này sao.

Vương Khải Toàn bất giác nghĩ đến lúc nãy mình còn trêu chọc Khương Hoa và Trần Văn Cẩm, nếu cô bé này mà để bụng thì phải làm sao.

Xem ra, sau này phải đối xử tốt với cô bé này một chút.

Minh Thúc cũng hoảng hốt nói: Khương tiên sinh, tôi sai rồi, tôi sai rồi.

Khương Hoa phất tay, Trần Văn Cẩm hiểu ý, đạp một cước lên người gã thanh niên, gã vạm vỡ lăn một vòng trên đất mới đứng dậy được, còn Trần Văn Cẩm đã quay lại bên cạnh Khương Hoa.

Dù sao Trần Văn Cẩm cũng là con gái của Trần Bì A Tứ, lại thêm bao nhiêu năm sống trong môi trường hoang dã, sớm đã rèn luyện được thân thủ đáng gờm, có lẽ trong toàn bộ Cửu Môn cũng không có mấy người bì được với cô.

Vì vậy, việc khống chế một gã vạm vỡ cũng là chuyện khá dễ dàng.

Lúc này, Minh Thúc và hộ vệ A Đông của ông ta cũng không dám ngang ngược nữa.

Dù sao Khương Hoa liệu sự như thần, mọi chuyện của ông ta đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Lại còn có một cô bé thân thủ lợi hại như vậy.

Minh Thúc nào còn dám nói bậy nữa.

Khương Hoa gật đầu, ra hiệu cho Vương Khải Toàn thả Minh Thúc ra.

Vương Khải Toàn đẩy Minh Thúc một cái, lúc này mới buông ông ta ra, rồi nói: Lão già, nếu ông còn dám lừa chúng tôi nữa, ông đây đánh cho ông rụng hết răng.

Minh Thúc cười khổ nói: Khương tiên sinh liệu sự như thần, giống như thần tiên vậy, tôi nào còn dám nói bậy nữa, nhưng mà Ma Quốc này, tôi vẫn muốn đi.

Khương Hoa nói: Vậy thì phải xem ông có đủ thành ý hay không.

Minh Thúc suy nghĩ một lúc rồi cắn răng nói: Khương tiên sinh, tôi có một món bảo vật gia truyền, không biết ngài có hứng thú không.

Nói xong, Minh Thúc liền lấy ra một vật.

Mô Kim Phù.

Vương Khải Toàn nhìn thấy vật đó, lập tức kinh hô một tiếng.

Hồ Bát Nhất cũng ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đã lắc đầu nói: Bàn Tử, đây không phải Mô Kim Phù, Mô Kim Phù lớn hơn thứ này một chút.

Vương Khải Toàn lúc này mới phát hiện, thứ mà Minh Thúc lấy ra quả thật nhỏ hơn Mô Kim Phù một chút, hơn nữa tổng thể còn đen hơn, tuy trông khá giống Mô Kim Phù nhưng nhìn chung vẫn có sự khác biệt.

Khương Hoa cũng bị vật đó thu hút.

Minh Thúc nói: Vật này là do tổ tiên tôi truyền lại, trước kia có tác dụng định thi, chỉ cần là thi thể, bất kể là loại thi nào, bị thứ này định lại, chắc chắn sẽ không thể động đậy.

Chỉ là không biết tại sao, đến đời tôi thì nó lại không còn tác dụng gì nữa.

Vương Khải Toàn nói: Lão già, ông đừng có lừa chúng tôi nữa, biết đâu thứ này chỉ là đồ mô phỏng Mô Kim Phù, căn bản chẳng có tác dụng gì.

Minh Thúc nói: Chuyện này tôi tuyệt đối không nói dối, đây thật sự là vật do tổ tiên chúng tôi truyền lại, tôi nghe nói nó là Định Thi Phù.

Khương Hoa nói: Đưa tôi xem thử.

Minh Thúc ngoan ngoãn đưa Định Thi Phù cho Khương Hoa.

Khương Hoa cầm lấy Định Thi Phù xem xét, phát hiện thứ này quả thật rất giống Mô Kim Phù, nếu chỉ xét về kỹ thuật chế tác thì còn tinh xảo hơn cả Mô Kim Phù.

Đúng lúc này, âm thanh thông báo của hệ thống cũng vang lên.

Thông thường, chỉ khi là bảo vật, hệ thống mới đưa ra thông báo.

Nhận được một chiếc Định Thi Phù, thưởng 600 Điểm Tiến Hóa.

Định Thi Phù: Vật gia truyền qua các thế hệ của Thuận Lộ, sử dụng cùng với Câu Thi Phù, có thể định vạn thi trong thiên hạ, trừ Thi Tiên ra, đều có thể định trụ, hơn nữa có thể tăng tốc độ phân giải thi khí của thi thể, gia tăng tốc độ Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp thôn phệ thi khí.

Khương Hoa nhướng mày.

Không ngờ thứ này lại là đồ của Câu Thi Pháp Vương.

Hơn nữa, còn có thể sử dụng cùng với Câu Thi Phù và Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, chỉ riêng việc có thể tăng tốc độ hấp thu thi khí của Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp đã đủ khiến Khương Hoa vui mừng.

Khương Hoa thầm nghĩ, chẳng lẽ tổ tiên của Minh Thúc có thể dựa vào việc gánh xác mà phất lên, tình cảm là do có Định Thi Phù này.

Định Thi Phù vừa ra, bất kể là bánh chưng cương thi gì cũng đều bị định trụ, tự nhiên không sợ những loại bánh chưng trong cổ mộ nữa.

Nhưng Khương Hoa vẫn nói: Đây đúng là Định Thi Phù, xuất xứ từ Thuận Lộ, chỉ là như ông thấy đấy, thứ này trước kia là bảo bối, nhưng bây giờ đã không thể sử dụng được nữa, giá trị cũng không cao như vậy.

Chỉ bấy nhiêu mà muốn tôi ra tay thì vẫn chưa đủ đâu.

Minh Thúc mặt mày rối rắm, ông ta suy nghĩ một lúc rồi nói: Khương tiên sinh, ngài đã biết tình hình của tôi, chắc cũng hiểu là bây giờ tôi thật sự không còn bảo bối gì nữa rồi, lần này đi băng xuyên cũng là đường cùng mới phải liều một phen.

Hay là thế này, tôi có một cỗ thi thể, là do tổ tiên truyền lại, nghe nói ẩn giấu bí mật của gia tộc gánh xác chúng tôi, nếu ngài có hứng thú có thể cùng tôi đi xem thử, nếu vừa mắt cỗ thi thể đó, tôi sẽ tặng nó cho ngài.

Vương Khải Toàn nói: Này lão già, ông không thấy ghê à, ai lại đi tặng thi thể bao giờ.

Thế nhưng, Khương Hoa suy nghĩ một lát lại gật đầu: Cũng được, ông về trước đi, tối nay tôi sẽ qua chỗ ông xem.

Dừng một chút, Khương Hoa lấy ra một tấm lệnh bài đưa cho Trần Văn Cẩm bên cạnh: Cô đến Tân Nguyệt Phạn Điếm nói với Doãn Lão Bản, bảo là tôi sắp lên đường, để bà ấy gọi một số người tới.

Nhớ nói với bà ấy, Ma Quốc không giống những mộ khác, bảo bối có thể có, nhưng nhiều hơn là cốt khí, nên không cần quá nhiều người.

Được.

Trần Văn Cẩm gật đầu, cầm lệnh bài rời khỏi tiểu viện.

Minh Thúc nghe vậy liền biết Khương Hoa đã đồng ý cùng ông ta đến Ma Quốc băng xuyên, vì thế vui mừng khôn xiết, vội nói: Khương tiên sinh, thật sự cảm ơn ngài nhiều lắm, tôi về chuẩn bị trước đây, khi nào ngài rảnh có thể đến xem cỗ thi thể kia.

Được, ông đi đi.

Khương Hoa gật đầu.

Thế là, Minh Thúc cùng A Đông rời khỏi tiểu viện của Khương Hoa.

Ngay khi nhóm A Đông vừa đi, Vương Khải Toàn liền cười ha hả: Khương Gia, tôi thấy cậu với Lão Hồ đúng là cùng một giuộc, rõ ràng chính chúng ta cũng muốn đến Côn Lôn Băng Xuyên tìm cái Ma Quốc đó, vậy mà còn lừa của lão già kia một món.

Ha ha.

Nhưng mà, nghĩ đến lúc nãy lão già đó còn dọa chúng ta, tôi lại thấy hả lòng hả dạ.

Khương Gia, chuyện này cậu làm tốt lắm.

Khương Hoa nói: Chuyện thế này sao có thể gọi là lừa gạt.

Tôi đây gọi là giao dịch công bằng với ông ta, tôi có ép ông ta đưa cho tôi đâu.

Ha ha, tôi lại thích cái kiểu lừa người một cách nghiêm túc này của Khương Gia đấy.

Vương Khải Toàn cười lớn, sau đó lại nói: Mà này Khương Gia, chúng ta đi Côn Lôn Băng Xuyên sao còn phải gọi người của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Khương Hoa đáp: Tôi và Tân Nguyệt Phạn Điếm đã có giao ước, sau này xuống mộ người của họ sẽ hỗ trợ chúng ta, giúp chúng ta làm chân tay vặt, bảo bối tìm được trong mộ cũng do họ phụ trách mang đi.

Sau đó, toàn bộ lợi nhuận của Tân Nguyệt Phạn Điếm, tôi được hưởng 20% hoa hồng.

Vãi.

Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn nhìn nhau, Vương Khải Toàn nói: Khương Gia, quả này thì phát to rồi. 20% hoa hồng của Tân Nguyệt Phạn Điếm, ăn đến tám đời cũng không hết.

Vãi.

Quá đỉnh.

Khương Hoa cười cười, rồi nói tiếp: Ngoài ra, Tân Nguyệt Phạn Điếm có thể thu thập những thông tin mà chúng ta không biết, cũng có thể cung cấp trang bị cho các cậu.

Vương Khải Toàn mắt sáng rực: Nói thế thì đúng rồi, ha ha.

Mà Hồ Bát Nhất thì lấy ra một thứ: Khương Gia, đây là thứ lần trước tôi tình cờ thấy ở một sạp hàng, nghiên cứu mãi không ra manh mối, nên đưa cậu xem.

Khương Hoa có chút ngạc nhiên nhận lấy khối ngọc đen, rồi nói: Thứ này là một loại hắc vân thạch của Cổ Cách, đối với tôi có chút tác dụng, vậy tôi không khách sáo nữa.

Khương Gia còn khách sáo với chúng tôi làm gì.

Hồ Bát Nhất cười nói.

Sau đó, nói chuyện thêm một lúc, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn cũng cáo từ rời đi.

Sau bữa tối, Khương Hoa dẫn theo Trần Văn Cẩm dựa theo địa chỉ Minh Thúc để lại lúc trước mà tìm đến.

Minh Thúc thấy Khương Hoa đến, tỏ ra vô cùng khách sáo.

Khương tiên sinh, ngài đến rồi.

Minh Thúc nói.

Khương Hoa gật đầu, sau đó nói: Dẫn tôi đi xem cỗ cổ thi mà ông nói đi.

Khương Hoa không muốn lãng phí thời gian, nên vừa vào đã bảo Minh Thúc dẫn đi xem cổ thi ngay.

Được.

Minh Thúc gật đầu, rồi dẫn hai người Khương Hoa ra sân sau.

Khương Hoa nhìn xung quanh, nơi này quả thật bày rất nhiều đồ cổ, những món đồ này đều đạt đến trình độ thật giả lẫn lộn, làm giả vô cùng tinh vi.

Rất nhanh, Minh Thúc dẫn Khương Hoa và Trần Văn Cẩm đến một căn hầm.

Căn hầm này âm khí lạnh lẽo, bên trong bày không ít quan tài, chứa từng cỗ thi thể.

Chuyện này mà để người khác biết, e rằng Minh Thúc phải ngồi tù cả đời.

Khương tiên sinh, cổ thi ở ngay bên trong, mời ngài đến xem.

Minh Thúc cười hề hề nói, rồi dẫn Khương Hoa vào nơi sâu nhất

trong căn hầm.

Các quan tài khác đều đặt nằm ngang, duy chỉ có chiếc quan tài này lại được dựng đứng, quả thật khiến người ta có chút kinh ngạc.

Hơn nữa, quan tài không có nắp, cứ thế mở ra.

Một cỗ cổ thi khô quắt đứng bên trong, trên đầu dường như có dán một lá bùa vàng.

Khương tiên sinh, chính là cỗ cổ thi này.

Minh Thúc nói.

Thế nhưng, ông ta vừa dứt lời, liền thấy Khương Hoa trực tiếp giật lá bùa vàng trên trán cổ thi xuống.

Minh Thúc ngẩn ra, sau đó sắc mặt đại biến: Khương tiên sinh, lá bùa này dùng để trấn thi, ngài Khương Hoa khinh thường nói: Ông xem thi thể có tỉnh lại không.

Ơ Minh Thúc sững sờ, phát hiện cổ thi vẫn đứng yên ở đó, không có dấu hiệu tỉnh lại.

Khương Hoa lúc này mới nghiêm túc nhìn vào cỗ cổ thi.

Anh phát hiện, cỗ cổ thi này quả thật không đơn giản.

Cổ thi đã hoàn toàn khô quắt, toàn thân màu xanh tím, gầy gò như một con khỉ.

Thế nhưng, Khương Hoa lại cảm nhận được một loại sức mạnh kỳ lạ bên trong thi thể.

Thứ này, niên đại tuyệt đối vô cùng xa xưa.

Lá bùa kia quả thật có hiệu quả định thi, nhưng niên đại đã quá xa xưa, đến bây giờ đã không khác gì một tờ giấy bình thường.

Khương Hoa nói.

Minh Thúc hỏi: Vậy tại sao cỗ thi thể này vẫn chưa tỉnh lại.

Khương Hoa: Không phải thi thể nào cũng có thể hóa thi, nếu thi thể nào cũng hóa thi thì thiên hạ chẳng phải đại loạn sao.

Tuy nhiên, cỗ thi thể này hiện tại không hóa thi, không có nghĩa là nó sẽ không hóa thi, chỉ là thời gian chưa đến mà thôi.

Ước chừng khoảng một năm nửa năm nữa, người trong nhà này đều sẽ lành ít dữ nhiều.

Lành ít dữ nhiều là có ý gì.

Minh Thúc không hiểu liền hỏi.

Khương Hoa ho nhẹ một tiếng: Chính là ý nói thi thể sẽ lạnh cả đi.

Minh Thúc nín thở, kinh hãi nói: Thi thể này, lợi hại đến vậy sao.

Khương Hoa nói: Nếu tôi đoán không lầm, thứ này hẳn là thi thể cấp bậc Thi Tổ, sở dĩ bây giờ chưa tỉnh lại là vì nó từng bị thương rất nặng, chưa hồi phục đến một mức độ nhất định nên không tỉnh được.

Nhưng nhiều nhất là một năm nữa, nó chắc chắn sẽ tỉnh lại.

Minh Thúc nói: Vậy, vậy phải làm sao bây giờ.

Khương Hoa: Chẳng phải ông nói sẽ tặng cỗ cổ thi này cho tôi sao.

Sao nào, muốn đổi ý à.

Minh Thúc nghe nói cỗ cổ thi này lợi hại như vậy, chỉ mong vứt nó đi cho nhanh, vừa nghe Khương Hoa muốn lấy nó, đương nhiên không chút do dự mà đồng ý.

Không, không, chuyện tôi đã hứa với Khương tiên sinh sao có thể đổi ý được.

Khương tiên sinh nếu có hứng thú, cứ việc mang nó đi.

Minh Thúc vội vàng nói.

Khương Hoa gật đầu, sau đó nói: Sau mười hai giờ đêm, ông cho người giúp tôi đưa cỗ thi thể này đến chỗ tôi.

Bây giờ tuy trời đã tối, nhưng dù sao cũng mới tám chín giờ, nếu cứ nghênh ngang khiêng cỗ cổ thi này về, chắc chắn sẽ gây chấn động lớn.

Chương 205

Minh Thúc gật đầu, nhưng vẫn do dự: Khương tiên sinh, nếu như nếu như lát nữa nó tỉnh lại thì sao.

Mặc dù Khương Hoa đã nói rõ cỗ cổ thi này ít nhất nửa năm sau mới tỉnh lại, nhưng dù sao đây cũng là một con cương thi có thể hại cả nhà bọn họ, ông ta nào dám để thứ này ở lại lâu thêm một chút.

Khương Hoa từ trong túi lấy ra một lá bùa vàng dán lên trán cổ thi: Lá bùa này tên là Trấn Thi Phù, có thể dễ dàng trấn áp thi thể này.

Thấy Khương Hoa ra tay, Minh Thúc cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó, Khương Hoa cùng Trần Văn Cẩm rời khỏi nhà Minh Thúc, trở về phòng của mình.

Trần Văn Cẩm hỏi: Cỗ cổ thi kia, thật sự là Thi Tổ sao.

Khương Hoa gật đầu: Chắc là gần như vậy.

Trần Văn Cẩm vô cùng tò mò: Nhưng mà, loại cổ thi này cứ cho người thiêu đi là được, tại sao còn phải chuyển vào nhà.

Khương Hoa nói: Chuyện này cô không cần quan tâm, đi ngủ trước đi, đợi người của họ mang thi thể tới.

À.

Trần Văn Cẩm gật đầu, cũng không nói nhiều, trở về phòng của mình.

Thực ra, Khương Hoa có tính toán của riêng mình.

Cỗ cổ thi kia đúng là cấp bậc Thi Tổ, chỉ là không biết là vị nào trong Tứ Đại Thi Tổ.

Bây giờ bị Khương Hoa phát hiện, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Chưa nói đến việc có thể lợi dụng Thi Tổ này để luyện chế ra một luyện thi cấp nghịch thiên nghe lời hay không, chỉ riêng nguồn thi khí dồi dào sau khi Thi Tổ này hồi sinh đã có tác dụng cực lớn đối với Khương Hoa.

Anh muốn giải trừ phong ấn của Thiên Đế Ấn Tỷ, chỉ dựa vào chút tài nguyên trong tay vẫn còn thiếu rất nhiều.

Đợi khi Thi Tổ này tỉnh lại, Khương Hoa có thể lợi dụng Câu Thi Phù, Định Thi Phù và Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp để liên tục hút thi khí từ Thi Tổ.

Thi Tổ này, đã trở thành động cơ vĩnh cửu để Khương Hoa trở nên mạnh mẽ.

Nửa đêm mười hai giờ rưỡi, người của Minh Thúc đã dùng bao vải đen bọc thi thể của Thi Tổ mang đến tiểu viện của Khương Hoa.

Rõ ràng sau khi nghe về sự lợi hại của Thi Tổ, Minh Thúc không muốn để nó ở trong nhà mình thêm một khắc nào nữa.

Vừa đến mười hai giờ, ông ta liền cho người mang thứ này đến.

Khương tiên sinh, cổ thi đã mang đến cho ngài.

Minh Thúc nói.

Khương Hoa gật đầu: Được, làm phiền rồi.

Minh Thúc nói: Ngài nói gì vậy chứ, sau này còn phải dựa vào Khương tiên sinh.

Khương Hoa nói: Ông định khi nào đi Ma Quốc.

Minh Thúc: Chủ yếu là xem khi nào Khương tiên sinh rảnh, tôi đương nhiên là muốn càng nhanh càng tốt.

Khương Hoa suy nghĩ rồi nói: Năm ngày sau đi, năm ngày sau ông đến tìm tôi.

Được.

Minh Thúc suy nghĩ một lát, vẫn gật đầu đồng ý với Khương Hoa.

Ngày hôm sau.

Khương Hoa bảo Vương Khải Toàn gọi một thợ xây, bắt đầu thi công trong phòng của mình.

Dưới sự giám sát và thiết kế của chính anh, một mật thất dưới lòng đất đã được tạo ra, bên trong còn có đủ loại cơ quan.

Quá trình này vừa vặn mất năm ngày.

Sau đó, Khương Hoa vận chuyển cổ thi vào mật thất dưới lòng đất này.

Mật thất không lớn, chỉ bằng một căn phòng nhỏ, dù sao thời gian cũng không đủ, có chút vội vàng, đợi sau khi từ Côn Lôn Sơn trở về sẽ cải tạo lại sau.

Sau khi vận chuyển thi thể khô vào trong, Khương Hoa dán toàn bộ số Trấn Thi Phù còn lại lên đầu nó, tiếp đó lại đổi một trận pháp Mao Sơn trong hệ thống, bố trí một trận pháp vây khốn thi nho nhỏ ở đây.

Dù sao đây cũng là Thi Tổ, chỉ dùng một lá Trấn Thi Phù e rằng rất khó vây khốn nó, chỉ khi bố trí đầy đủ các loại trận pháp, Thi Tổ này mới có thể bị khốn trụ.

Làm xong tất cả, Khương Hoa cũng yên tâm, cho dù Thi Tổ có tỉnh lại sớm cũng không thoát khỏi đây được.

Khương Hoa đóng cửa mật thất, trở về phòng của mình.

Sáng sớm hôm sau, Vương Khải Toàn, Minh Thúc và những

người khác đã đến, Bàn Tử cũng dẫn theo năm người của Tân Nguyệt Phạn Điếm đúng giờ tới.

Về phần Hồ Bát Nhất, anh không có mặt.

Vì anh đã xuất phát trước, đến hồ tiên nữ tìm Lạt ma dẫn đường.

Lần này đi Ma Quốc nếu không có người dẫn đường, e rằng rất khó tìm được Cửu Tằng Yêu Lâu.

Đi thôi.

Khương Hoa ra lệnh, cả đoàn người bắt đầu đi về phía tây, đi xe lửa đến Vùng Tuyết.

Từ Kinh Thành đến điểm hẹn ở Vùng Tuyết cần một thời gian rất dài, ước chừng phải mất năm, sáu ngày mới đến nơi.

Cuối cùng, họ cũng đến được Ma Quốc băng xuyên.

Bên trong Ma Quốc, tràn ngập đủ loại truyền thuyết kỳ quái, những gì gặp phải ở đó tự nhiên cũng không thể so sánh với những nơi khác.

Khương Hoa tin rằng, ở trong băng xuyên này, anh nhất định có thể thu được lượng lớn bảo vật.

Sau tám ngày, Khương Hoa cùng mọi người đến tụ hợp tại Sâm Ô Giấu Vải, Khương Hoa cũng gặp được Lạt ma gậy sắt mà Hồ Bát Nhất tìm đến.

Đó là một lão tăng hiền hòa.

Khương Gia, lần này sao lại đến nhiều người vậy.

Hồ Bát Nhất có chút nghi hoặc hỏi.

Đúng vậy, lần này số người đến đông hơn rất nhiều so với trong nguyên tác.

Trong bản gốc, chỉ có bộ ba Hồ Bát Nhất, cộng thêm Minh Thúc, Mã Tử A Đông, Tuyết Di Lặc, Hàn Tố Na và A Đông, cùng với Lạt ma gậy sắt là chín người.

Mà bây giờ, không chỉ có thêm Khương Hoa và Trần Văn Cẩm, mà còn có sáu người của Tân Nguyệt Phạn Điếm do Bàn Tử dẫn đầu.

Chỉ thiếu một Shirley Dương đang ở Mỹ xử lý sản nghiệp.

Khương Hoa nói: Người của Tân Nguyệt Phạn Điếm, không có vấn đề gì, lần này họ đến để cung cấp vũ khí cho các cậu.

Tiếp đó, mọi người tìm được người mà Doãn Nam Phong đã sắp xếp từ trước ở Sâm Ô Giấu Vải, nhận được vũ khí mà Doãn Nam Phong đã chuẩn bị sẵn, xem như là vũ trang đầy đủ.

Đương nhiên, nhóm người của Minh Thúc thì không có vũ khí.

Vương Khải Toàn nhận được vũ khí thì vui mừng khôn xiết: Ha ha, có Tân Nguyệt Phạn Điếm chống lưng đúng là sướng thật, lâu lắm rồi không được cầm vũ khí cấp này, có những thứ này, cho dù có đi núi Già Long một lần nữa, Bàn gia ta cũng không sợ.

Hồ Bát Nhất nói: Nếu không phải Khương Gia, chúng ta làm sao có được những thứ này.

Vương Khải Toàn nói: Ha ha, Lão Hồ nói đúng.

Cả đoàn người sau khi phân phát trang bị, bắt đầu chính thức tiến về di tích Gu ô vuông.

Mất hơn nửa ngày, xuyên qua bãi sa mạc hoàn toàn hoang vắng, mọi người đã đến chân núi của di tích Gu ô vuông.

Dựa theo bản đồ tôi có, nơi này hẳn là có một tòa thần miếu.

Trong lúc mọi người dừng lại nghỉ ngơi, Minh Thúc lấy bản đồ ra, nhìn xung quanh nói.

Khương Hoa nhớ lại, trong thần miếu đó có một loại quái vật màu trắng, Minh Thúc chắc chắn sẽ chết ở đó, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn cũng suýt chết ở nơi đó.

Những điều này Khương Hoa đều không nói.

Vương Khải Toàn hỏi: Lão già, trong thần miếu đó có bảo bối gì không.

Minh Thúc tỏ ra không biết, nói trên bản đồ không hề đề cập.

Lạt ma gậy sắt nói: Vị thí chủ này, chúng ta đến đây là để tịnh hóa ác ma, tiêu diệt nghiệp hỏa nhân gian, tích lũy công đức, tuyệt đối không được suy nghĩ đến những vật ngoài thân đó.

Hồ Bát Nhất cười nói: Lão bằng hữu, ông không cần quan tâm tên này nói nhảm, có tôi ở đây, hắn đừng hòng động vào thứ gì.

Khương Hoa ngồi một bên mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không bình luận gì về lời họ nói.

Dù sao thì, Lạt ma gậy sắt này không lâu nữa sẽ nhận cơm hộp, Khương Hoa cũng lười so đo với ông ta.

Không bao lâu, mọi người đều đã nghỉ ngơi xong, thế là bắt đầu tìm kiếm tòa thần miếu kia.

Rất nhanh, mọi người đã thấy được tòa thần miếu đó ở trên đỉnh núi.

Thần miếu đã hoang phế, mọi người đẩy cửa ra, nhìn thấy trong thần miếu vẽ đủ loại bích họa, hơn nữa những bức bích họa này, toàn bộ đều là cảnh nam nữ làm chuyện không thể miêu tả, khiến cho mấy người phụ nữ như Trần Văn Cẩm mặt đỏ bừng.

Vốn dĩ địa thế ở đây quá cao, mọi người leo lên đã hao phí rất nhiều thể lực, một số người có phản ứng cao nguyên cũng đã thở hổn

hển, ví dụ như Minh Thúc và Mã Tử A Đông, thể chất đều yếu, mặt cả hai đều xuất hiện một màu đỏ ửng bất thường.

Mà bây giờ, lại xuất hiện loại bích họa này, Mã Tử A Đông càng run rẩy, có chút không chịu nổi.

Minh Thúc đành phải để A Đông chăm sóc Mã Tử A Đông.

Vương Khải Toàn nói: Lão Hồ, không ngờ ở đây còn có một khu huy hoàng như vậy, nếu mà ở Kinh Thành, chắc chắn bị đập nát rồi.

Cả đoàn người tiếp tục đi vào trong.

Nội dung bích họa cũng bắt đầu thay đổi, đã biến thành mười tám loại cực hình của Địa Ngục, các nhân vật trên đó ai nấy đều dữ tợn quỷ dị, khiến người xem tê cả da đầu.

Dựa theo lời Lạt ma gậy sắt, nơi này là khu cấm Tạ Quá Khương Hoa.

Lão Hồ mau nhìn kìa. lúc này, Vương Khải Toàn bỗng nhiên hô lên, sau đó chỉ tay.

Mọi người nhìn lên, chỉ thấy trên đỉnh tòa thần miếu đã đổ nát, ánh mặt trời chiếu vào, vừa vặn thấy được trên đó khắc không ít bích họa, chỉ là bích họa đã hư hỏng không ít, chỉ còn giữ được khoảng bảy phần.

Nhưng dù vậy, vẫn có thể nhìn thấy nội dung bên trong bức vẽ.

Đó là một con mắt khổng lồ, tỏa ra vạn trượng hào quang, trong tám loại quang mang có tám loại thần thú đang bay lượn, giống như đang vây quanh con mắt kia.

Là ngân nhãn Gu ô vuông.

Trần Văn Cẩm nói.

Hồ Bát Nhất kích động nói: Cuối cùng cũng thấy được ngân nhãn

Gu ô vuông.

Lúc này, Minh Thúc dựa vào một cây cột, A Đông đưa bình dưỡng khí cho ông ta hít vài hơi, Minh Thúc mới cuối cùng trở lại bình thường.

Lúc này mới chỉ vào ngân nhãn Gu ô vuông mà nói một tràng.

Khương Hoa không có hứng thú với ngân nhãn Gu ô vuông, chỉ là một bức bích họa mà thôi, anh liền đi xem xét xung quanh.

Nhưng đúng lúc này, Ầm một tiếng.

Mọi người giật mình, nhìn về phía sau lưng Minh Thúc.

Chỉ thấy cây cột đá mà Minh Thúc dựa vào, không biết là do niên đại quá lâu đã hư hỏng hay sao, vậy mà lại sụp đổ, đập vào vách tường của thần miếu.

Tiếp theo là một loạt tiếng Rầm rầm, đợi đến khi tất cả kết thúc, mọi người phát hiện trên vách tường lại bị đập ra một cái hang động.

Khương Hoa trong lòng khẽ động, anh biết, trong động quật đó có một pho tượng Phật, sau tượng Phật có một cánh cửa sắt, bên trong cửa sắt thì nhốt một con quái vật màu trắng, trong Tạ Quá Khương Hoa được gọi là quỷ đói ăn tội Baru, thực chất chính là một loại cương thi.

Trước đây nhóm Hồ Bát Nhất cửu tử nhất sinh mới giết được thứ đó, nhưng cũng không tiến vào bên trong cánh cửa sắt, không biết bên trong có thứ gì.

Chương 206

Mà lần này, Khương Hoa sẽ không bỏ qua.

Mau nhìn, ở đây xuất hiện một cái hang, trong động có một pho tượng Phật ngân nhãn, chắc chắn rất đáng tiền.

Vương Khải Toàn kích động nói.

Minh Thúc nhìn thấy một pho tượng Phật ngân nhãn bằng vàng, tinh thần vốn đang uể oải cũng vì thế mà phấn chấn lên.

Không được động vào.

Lạt ma gậy sắt thấy có người muốn động vào thứ đó, vội vàng hô lên.

Minh Thúc bị hô một tiếng như vậy, cũng không dám đi nữa, dừng lại, lúng túng nói: Tôi chỉ muốn lại gần xem đây là thứ gì thôi.

Mọi người đi đến trước hang động, nhìn thấy sau pho tượng Phật ngân nhãn bên trong có một cánh cửa sắt, trên cửa sắt còn dán chi chít bùa chú, vừa nhìn đã biết không phải chuyện tốt lành gì.

Sao ở đây lại nhiều bùa chú thế này.

Vương Khải Toàn hỏi.

Lạt ma gậy sắt nói: Cánh cửa sắt này hẳn là Cửa Địa Ngục, sau cánh cửa nhất định có ác quỷ Địa Ngục, tượng Phật và bùa chú đều dùng để trấn áp cửa sắt, chúng ta mau lấp hang động lại, rồi rời khỏi đây.

Mọi người nghe Lạt ma gậy sắt nói vậy, đều cảm thấy ông ta có chút nói quá, nhưng chỉ có Khương Hoa biết, ở một khía cạnh nào đó, Lạt ma gậy sắt nói đúng.

Thế là Khương Hoa nói: Bàn Tử, theo lời ông ấy, lấp chỗ này lại, sau đó rời khỏi đây.

Vâng, Khương Gia.

Bàn Tử bây giờ đối với Khương Hoa tâm phục khẩu phục, lời của Khương Hoa đối với hắn chính là thánh chỉ, cho nên không chút do dự mà đồng ý.

Thế là hắn liền dẫn theo năm người kia, bắt đầu di chuyển đá.

Mà Khương Hoa cũng không nói nhảm nữa, chọn rời khỏi tòa thần miếu này.

Bây giờ không phải lúc để động vào cửa sắt, người quá đông, không thích hợp.

Cho dù lát nữa mở cửa sắt đi vào, bên trong có thứ gì tốt, nhưng ở đây có nhiều người như vậy, hành động rất bất tiện.

Dù sao thì, đến tối Minh Thúc sẽ tới, lúc đó quay lại là được.

Thấy Khương Hoa đã đi, những người khác cũng không tiện ở lại nữa, thế là đều đi theo Khương Hoa rời đi.

Khương thí chủ là người có đại trí tuệ, ta vô cùng bội phục.

Lạt ma gậy sắt đi theo sau lưng Khương Hoa, từ đáy lòng nói.

Khương Hoa cười cười không nói gì.

Đi ra ngoài trời đã tối, Khương Hoa và mọi người liền dựng trại tạm ở gần đó, ngày mai lại tiếp tục lên đường.

Ăn tối xong, trời dần dần tối hẳn.

Đến đêm, tất cả mọi người đều đã ngủ, Khương Hoa thì lại không ngủ, đợi khoảng ba tiếng, một bóng người rón rén đi về phía tòa thần miếu.

Không lâu sau, Hồ Bát Nhất đánh thức Vương Khải Toàn, hai người cùng nhau đuổi theo bóng người kia.

Khương Hoa. lúc này, bên cạnh Khương Hoa vang lên giọng của Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm quanh năm sống trong môi trường hoang dã, lòng cảnh giác mạnh hơn bất kỳ ai ở đây, cho nên đã phát hiện ra sự rời đi của nhóm Hồ Bát Nhất.

Khương Hoa nói: Đi, đi xem một chút.

Khương Hoa và Trần Văn Cẩm cùng rời khỏi túi ngủ, đi về phía thần miếu.

Về phần những người khác, đều không tỉnh lại.

Ở nơi này rất nhiều người đều có phản ứng cao nguyên, ngủ cũng mơ màng, làm sao mà tỉnh được.

Rất nhanh, Khương Hoa và Trần Văn Cẩm đã đến gần thần miếu, vừa vặn phát hiện Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn đang lén lút trèo lên xà nhà trong thần miếu để đi vào trong.

Khụ khụ Khương Hoa ho nhẹ một tiếng.

Anh cũng không định giấu diếm hai người Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử bị một tiếng ho nhẹ dọa cho suýt nữa rơi từ trên xà nhà xuống, quay đầu lại nhờ ánh trăng nhìn kỹ, phát hiện lại là Khương Hoa và Trần Văn Cẩm, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Thế là, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn hai người lại nhanh chóng lui ra ngoài.

Vương Khải Toàn nói: Khương Gia, sao cậu lại ở đây.

Suýt nữa thì dọa chết tôi rồi.

Khương Hoa nói: Tôi nói này, các cậu muốn vào thần miếu thì cứ vào đi, lén lút làm gì.

Vương Khải Toàn nói: Không phải đâu Khương Gia, chúng tôi phát hiện tên Minh Thúc kia muốn nhắm vào pho tượng Phật ngân nhãn, cho nên liền theo tới xem tình hình.

Khương Hoa nói: Vậy thì cứ quang minh chính đại đi vào, hơn nữa tôi đoán chừng, với thời gian như vậy, Minh Thúc đã chết rồi.

Chết rồi.

Sao có thể.

Vương Khải Toàn không tin.

Hồ Bát Nhất liền nói: Khương Gia, có phải cậu phát hiện bên trong đó có cơ quan gì, cho nên ban ngày mới bảo mọi người lui ra không.

Vương Khải Toàn sững sờ, nhớ lại hôm nay chính là Khương Hoa dẫn đầu lui ra, cũng không khỏi tò mò nhìn Khương Hoa.

Khương Hoa nói: Đúng là có cơ quan, nhưng không đến mức hại chết người, mà là ở sau cánh cửa sắt kia, có quái vật.

Chỉ cần chạm vào pho tượng Phật ngân nhãn, cơ quan sẽ khởi động, cửa sắt mở ra, quái vật bên trong sẽ đi ra.

Vãi, thật hay giả vậy.

Vương Khải Toàn nói.

Khương Hoa: Vào xem là biết.

Nói rồi, Khương Hoa liền dẫn theo ba người trực tiếp đi vào, xuyên qua đủ loại phế tích, rốt cuộc đã đến được bên trong thần miếu.

Còn chưa đến nơi, họ đã nghe thấy từng đợt tiếng sột soạt, giống

như có người đang ăn thứ gì đó, kèm theo tiếng nhai ngấu nghiến, cảm giác đó càng thêm rõ ràng.

Đi tới nơi, một mùi máu tanh nồng nặc bốc ra.

Đèn pin chiếu vào, nhóm Khương Hoa quả nhiên thấy trước cánh cửa sắt kia, một con quái vật màu trắng, đang nằm trên một cỗ thi thể, gặm ăn cỗ thi thể đó.

Nhìn từ quần áo của thi thể, rõ ràng đó chính là Minh Thúc.

Con quái vật lông trắng kia, một đôi móng tay sắc bén như dao, dễ dàng xé rách thi thể của Minh Thúc, khiến Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn tê cả da đầu.

Hai người sợ đến toàn thân run rẩy.

Nhất là Vương Khải Toàn.

Lại để Khương Gia nói đúng rồi.

Vương Khải Toàn thầm nghĩ.

Mà lúc này, con quái vật kia rõ ràng cũng đã nhìn thấy họ, nó dừng ăn, ngẩng đầu nhìn về phía nhóm Khương Hoa, ánh mắt lộ ra vẻ hung tàn.

Là Baru.

Hồ Bát Nhất khẽ hô.

Vương Khải Toàn nói: Baru là cái gì.

Hồ Bát Nhất nói: Trong Tạ Quá Khương Hoa, Baru được gọi là quỷ đói ăn tội, nhưng thực chất là một loại cương thi chuyên ăn thịt người.

Không ngờ bên trong cánh cửa sắt lại nhốt loại quái vật này, lần này thảm rồi.

Vậy làm sao bây giờ.

Vương Khải Toàn nói: Mẹ kiếp tôi muốn đi tiểu quá.

Hồ Bát Nhất im lặng, bây giờ là chuyện đi tiểu sao.

Hồ Bát Nhất chỉ muốn tát chết Vương Khải Toàn.

Con Baru kia rõ ràng đã phát hiện ra nhóm Khương Hoa, nó gầm lên rồi trực tiếp nhảy tới.

Khương Hoa không động đậy, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn như lâm đại địch.

Thế nhưng, Trần Văn Cẩm đã lao ra ngoài.

Tốc độ của cô rất nhanh, lao đến trước mặt con quái vật lông trắng, trực tiếp nhảy lên, một gối thúc vào cằm nó, con quái vật lông trắng bị hất văng ra ngoài, kêu thảm một tiếng rồi đập mạnh xuống đất.

Vãi.

Ngầu thật.

Vương Khải Toàn đều sợ ngây người.

Hắn biết Trần Văn Cẩm bên cạnh Khương Hoa thân thủ không tệ, không ngờ lại lợi hại đến vậy, ngay cả loại cương thi này cũng có thể dễ dàng đối phó.

Quan trọng là, trông còn xinh đẹp.

Loại tiểu tùy tùng thần tiên này, không biết Khương Hoa tìm ở đâu ra.

Tiếp này.

Khương Hoa lấy ra Tiểu Thần Phong ném cho Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm quay người bắt lấy Tiểu Thần Phong, một lần nữa

lao về phía con quái vật lông trắng, động tác sắc bén tiêu sái, rất có phong phạm của nữ thích khách, nhiều lần có thể dễ dàng né tránh đòn tấn công của con quái vật lông trắng, thỉnh thoảng còn có thể để lại vài vết thương trên người nó.

Sau một lúc, con quái vật lông trắng bị kích thích đến vô cùng phẫn nộ, nó gầm lên một tiếng.

Lông trắng trên người vậy mà lại mọc dài ra.

Khương Hoa nói: Đừng kéo dài nữa.

Hơi thở của Trần Văn Cẩm đã có chút nặng nề, rõ ràng đối phó với con quái vật lông trắng này nhìn có vẻ nhẹ nhàng, nhưng thực chất cũng vô cùng tốn sức.

Hơn nữa đây còn là trên cao nguyên, bản thân dưỡng khí đã tương đối loãng, động tác càng nhiều, phổi cũng có chút không chịu nổi.

Trần Văn Cẩm nghe xong lời Khương Hoa, ánh mắt ngưng tụ, cô dừng lại, tay cầm dao găm càng chặt hơn, lao thẳng về phía con quái vật lông trắng.

Con quái vật lông trắng đã vô cùng tức giận, nó gầm lên một tiếng, tóm lấy một cây cột đá, hung hăng đập về phía Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm sắc mặt hơi đổi, cơ thể đột nhiên hạ xuống, né được cú va chạm của cột đá, người nửa quỳ trượt đến trước mặt con quái vật lông trắng, bắt lấy hai chân nó, đột nhiên kéo mạnh, con quái vật lông trắng mất trọng tâm, trực tiếp ngã xuống đất.

Tiếp theo, Trần Văn Cẩm lăn một vòng, đến bên cạnh con quái vật lông trắng, Tiểu Thần Phong lóe lên hàn quang, trực tiếp đâm vào trán nó.

Con quái vật lông trắng kêu thảm một tiếng, cơ thể giật một cái, không ngừng co giật, không thể đứng dậy được nữa.

Hù Trần Văn Cẩm nằm bên cạnh con quái vật, không ngừng thở hổn hển.

Đối phó với một con quái vật lông trắng như vậy, cô cũng đã mệt lả.

Nếu không có Tiểu Thần Phong, muốn giết chết con quái vật lông trắng này cũng chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày.

Dù sao, cơ thể của con quái vật lông trắng vô cùng cứng rắn, da thịt như sắt như đồng, cũng chỉ có thần khí chém sắt như chém bùn như Tiểu Thần Phong mới có thể phá vỡ phòng ngự của nó, từ đó giết chết nó.

Vãi.

Chương 207

Lợi hại thật.

Vương Bàn Tử trợn tròn mắt nói.

Hồ Bát Nhất cũng gật đầu, anh cũng cảm thấy Trần Văn Cẩm quả thật lợi hại.

Khương Hoa đi tới, đỡ Trần Văn Cẩm dậy: Làm tốt lắm.

Trần Văn Cẩm ngại ngùng mỉm cười, đưa tiểu thần phong cho Khương Hoa, Khương Hoa lại nói: Cô cứ giữ lại phòng thân đi.

Trần Văn Cẩm vui mừng khôn xiết.

Nàng đương nhiên nhìn ra được tiểu thần phong này là bảo vật của phái Tá Lĩnh, Khương Hoa vậy mà lại tặng cho nàng, nàng dĩ nhiên là vui mừng.

Khương Hoa nói: Baru đã chết, tiếp theo chúng ta cũng nên vào trong xem sao.

Hồ Bát Nhất nói: Khương Gia, bên trong đó chính là Địa Ngục của vương quốc Gu Ô Vuông, chúng ta thật sự muốn vào sao.

Khương Hoa đáp: Trên đời này làm gì có Địa Ngục, đều là lừa người cả thôi.

Thế là, Khương Hoa dẫn đầu đi vào trước.

Trần Văn Cẩm cũng cầm đèn pin đi sát theo sau.

Lão Hồ, làm sao bây giờ.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, nhất thời không biết nên làm thế nào.

Hồ Bát Nhất nghiến răng: Chúng ta không thể cứ thế bỏ mặc Khương Gia được, đúng không.

Vương Bàn Tử mắt sáng lên, thầm nghĩ, Bàn gia tôi lại thích cái tính không biết xấu hổ này của lão Hồ, thế là nhanh chóng gật đầu: Lão Hồ cậu nói đúng, Khương Gia đối với chúng ta chính là móc tim móc phổi, chúng ta chẳng phải đã sớm nói rồi sao, muốn vì Khương Gia mà đổ máu rơi đầu, không thể cứ thế bỏ mặc Khương Gia được.

Đi, mau vào thôi.

Hai người vừa định hành động, ai ngờ bên trong truyền đến giọng của Khương Hoa: Hai người các cậu có thể bỏ mặc tôi, tôi không để ý đâu.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhất thời lúng túng, nhưng da mặt của hai người cộng lại quả thật còn dày hơn cả tường thành Tử Cấm Thành, Vương Bàn Tử liền nói ngay: Khương Gia, làm sao thế được, tôi đây còn phải giúp anh vận chuyển bảo bối mà, đợi bọn tôi với.

Thế là, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cùng đi theo vào mật đạo phía sau cửa sắt.

Sau khi vào mật đạo, đầu tiên hiện ra là một mật thất không lớn.

Trong mật thất này có vô số xương người, phía trên là một lối đi giống như giếng trời.

Xem ra, nơi này hẳn là nơi vương triều Gu Ô Vuông dùng để trừng phạt phạm nhân, hoặc dùng để tế tự.

Người ta bị ném từ giếng trời phía trên xuống, sau đó mặc cho họ tự sinh tự diệt ở đây, hoặc là trong này có thứ gì khác, chuyên dùng những người này để nuôi dưỡng.

Hồ Bát Nhất nhặt một vài mảnh xương lên nói.

Khương Hoa gật đầu.

Lúc này, Vương Bàn Tử hô lớn: Mọi người, xem đây là cái gì.

Cả nhóm đi tới xem, phát hiện Vương Bàn Tử đang cầm một tấm da thú rất lớn.

Hồ Bát Nhất cầm lấy xem thử, một chiếc đầu lâu rơi ra từ bên trong.

Đầu lâu rất lớn, trông vô cùng kỳ quái, trên đó còn khắc đầy những văn tự kỳ lạ, so với những văn tự trên xương rồng thiên thư thì còn phức tạp hơn nhiều.

Khương Hoa nói: Giống như một chiếc mặt nạ, các cậu thu lại đi, sau này có thể hữu dụng.

Nói xong, Khương Hoa tiếp tục đi vào trong.

Đây mới chỉ là mật thất đầu tiên, bên trong còn có những mật thất sâu hơn.

Bốn người tiếp tục đi vào trong.

Họ phát hiện nơi đây giống như một nhà lao, càng đi vào sâu, thì càng có nhiều loại hình cụ, hơn nữa những hình cụ này còn giống hệt như trên bích họa trong thần miếu.

Thật sự là mô phỏng theo hình phạt của địa ngục.

Xung quanh còn có không ít nhà giam, trong đó có một vài bộ xương cốt.

Ối giời, nơi này đúng là một cái Địa Ngục thật.

Vương Bàn Tử nói.

Bốn người đi qua khu hình cụ, đến mật thất cuối cùng.

Mật thất này vốn là một phòng giam, nhưng cửa sắt lại mở, bên

trong vậy mà có một cỗ quan tài.

Các cậu mau nhìn, bên trong có một cỗ quan tài.

Chắc chắn có bảo bối.

Vương Bàn Tử mừng rỡ nói.

Vốn dĩ, hắn còn tưởng nơi này là nhà tù thì chắc chắn không có bảo bối gì, dù sao ai lại để minh khí trong phòng giam chứ.

Nhưng không ngờ đi đến cuối cùng, lại phát hiện một cỗ quan tài.

Hơn nữa, cỗ quan tài đó trông còn rất cao cấp.

Thế nhưng, Khương Hoa lại cảm nhận được luồng thi khí nồng đậm từ trong quan tài.

Bên trong, tuyệt đối có một cái bánh chưng mạnh mẽ dị thường.

Ít nhất, cũng là cấp bậc Luân Hồi.

Xem ra, lần này dù không lấy được bảo bối của hắn, chỉ cần hút được thi khí Luân Hồi này cũng đã là một thu hoạch lớn rồi.

Đương nhiên, Khương Hoa cũng không cho rằng nơi này không có bảo vật nào khác.

Mẹ kiếp.

Trong này lại có nhiều đồ tốt như vậy.

Phát tài rồi.

Mấy người vừa bước vào đã thấy xung quanh bày vô số đồ tùy táng, vàng bạc ngọc khí, đồ cổ ngà voi cùng các loại đồ tế tự bằng đồng, mắt Vương Bàn Tử lập tức sáng rực.

Hồ Bát Nhất và Trần Văn Cẩm cũng bị số đồ tùy táng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Tuy nhiên, Khương Hoa không bị những món đồ tùy táng đó làm

mờ mắt, mà đi thẳng đến cỗ quan tài.

Vương Bàn Tử sau khi nhìn ngắm những món đồ tùy táng, liền nhanh tay nhét mấy món ngọc khí nhỏ xinh vào túi, đảm bảo chuyến này không lỗ vốn, rồi mới đi theo Khương Hoa, những thứ khác định lát nữa sẽ lấy sau.

Dù sao, quan tài mới là thứ quan trọng nhất.

Đồ tùy táng mà chủ mộ mang theo bên mình mới là thứ đáng giá nhất.

Bàn Tử, thắp nến ở góc đông nam.

Hồ Bát Nhất nói.

Được thôi.

Vương Bàn Tử thấy nơi này có nhiều bảo bối tốt như vậy, vui vẻ vô cùng, Hồ Bát Nhất bảo hắn làm gì, hắn đều ngoan ngoãn làm theo.

Rất nhanh, Vương Bàn Tử đã thắp một cây nến ở góc đông nam.

Hồ Bát Nhất kỳ quái nói: Không biết đây là mộ của ai mà lại chôn trong cái địa ngục này nhỉ.

Khương Hoa nhìn những bức bích họa trên bề mặt quan tài, sau đó nói: Các cậu xem những bức tranh trên này vẽ lại cảnh hạ táng của chủ mộ, xem ra, hắn là quốc vương của vương triều Gu Ô Vuông.

Vương Bàn Tử nói: Vị quốc vương này cũng ác với mình thật đấy nhỉ.

Lại chôn mình trong Địa Ngục, tôi phục.

Hồ Bát Nhất nói: Vương triều Gu Ô Vuông thờ phụng Luân Hồi, cho rằng Địa Ngục chính là khởi đầu của Luân Hồi.

Vị vua Gu Ô Vuông này có lẽ muốn luân hồi một lần nữa, nên mới

chôn mình trong địa ngục này.

Khương Hoa rút Thất Tinh Long Uyên Kiếm ra, cắm vào khe hở của quan tài, sau đó đột ngột bẩy một cái, trực tiếp mở tung nắp quan tài.

Quan tài vừa mở, bên trong còn có một Thạch Quan.

Bên trong Thạch Quan đang đóng kín lại vang lên một âm thanh cổ quái.

Không hay rồi.

Nến tắt, mau đi thôi.

Hồ Bát Nhất biến sắc, vội vàng nói.

Đây là quy tắc của Mô Kim Giáo Úy.

Thế nhưng, Khương Hoa đâu phải Mô Kim Giáo Úy, anh đưa tay tung một chưởng, trực tiếp đập nát nắp Thạch Quan.

Bên trong tỏa ra thi khí nồng đậm, tiếp theo một bàn tay duỗi thẳng ra, chộp về phía Bàn Tử.

Keng.

Vào thời khắc mấu chốt, Trần Văn Cẩm ra tay dùng tiểu thần phong chặn bàn tay đen đó lại.

Có thể dễ dàng đâm vào đầu của bánh chưng lông trắng, nhưng tiểu thần phong thậm chí còn không thể rạch nổi da của cái thây ma này.

Ầm ầm Những mảnh đá vụn bị hất tung, một bóng người đen kịt nhảy ra, tiếng thở nặng nề vang lên, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lập tức tê cả da đầu.

Trần Văn Cẩm nghiêm nghị nhìn thứ vừa nhảy ra, trong lòng cũng

hơi lạnh đi.

Thứ này, không biết mạnh hơn con quái vật lông trắng kia bao nhiêu lần.

Bóng đen xuất hiện liền tấn công về phía Khương Hoa.

Khương Hoa hừ một tiếng, trở tay chém một kiếm vào tay bóng đen, Keng một tiếng, bóng đen bị đánh lùi, còn Khương Hoa vẫn đứng yên tại chỗ.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lập tức dùng đèn pin chiếu vào bóng đen đó.

Lúc này mới phát hiện, đây là một thây khô đầu đội vương miện, mặt đen như mực, quần áo trên người đã rách nát.

Mẹ kiếp, vua Gu Ô Vuông này được đào lên từ mỏ than à.

Vương Bàn Tử nói.

Khương Hoa nói: Nơi hắn được chôn là nơi có oán khí sâu nhất, âm khí nặng nhất của cả vương quốc Gu Ô Vuông.

Cậu ở đây ba năm năm, mặt cũng sẽ biến thành màu đen thôi.

Vương Bàn Tử lúng túng cười: Tôi thấy thôi đi, tôi khá thích Kinh Thành của mình, thế gian phồn hoa tốt đẹp biết bao, phải không lão Hồ.

Hồ Bát Nhất không thèm để ý đến hắn.

Gào.

Vua Gu Ô Vuông đâu để cho Khương Hoa và đám người tán gẫu, gầm lên một tiếng rồi nhảy tới.

Khương Hoa lạnh lùng hừ một tiếng: Ngươi cũng đã chịu tội trong địa ngục này nhiều năm như vậy, hôm nay ta sẽ siêu độ cho

ngươi.

Nói xong, Khương Hoa đấm một quyền vào ngực vua Gu Ô Vuông, lồng ngực vốn đã khô quắt của hắn lập tức sụp xuống, lõm vào trong.

Vua Gu Ô Vuông bay ngược ra, đập mạnh vào vách tường, đến nỗi trên tường còn hiện ra một cái hố hình người.

Tiếp theo, vua Gu Ô Vuông lập tức lao ra.

Khương Hoa đã xuất hiện trước mặt vua Gu Ô Vuông, anh lấy ra Định Thi Phù, đồng thời dùng hết câu thi phù dán lên người vua Gu Ô Vuông, cơ thể hắn run lên, giống như đang co giật.

Thế nhưng, hắn lại không thể thoát khỏi sự khống chế của Khương Hoa.

Chương 208

Khương Hoa nói: Đã nói là để ta giúp ngươi siêu độ mà.

Thế là, Khương Hoa lấy ra Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, bắt đầu hấp thụ thi khí của vua Gu Ô Vuông.

Quả nhiên có Định Thi Phù, tốc độ hấp thụ thi khí của Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp nhanh hơn hẳn, tuyệt đối là gấp mười lần trước đây.

Khương Gia đang làm gì vậy.

Vương Bàn Tử nói.

Hồ Bát Nhất: Bàn Tử, cậu có thấy thứ trong tay Khương Gia là gì không.

Hình như, chính thứ đó đã định trụ vua Gu Ô Vuông.

Vương Bàn Tử nhìn kỹ, rồi kinh ngạc kêu lên: Là thứ Minh Lão Đầu đưa cho Khương Gia đấy, cái đó, Định Thi Phù hay là gì đó.

Đúng vậy.

Hồ Bát Nhất gật đầu.

Vương Bàn Tử nói: Ối giời.

Thứ này đúng là bảo bối tốt thật, Khương Gia đúng là một lão cáo già, lừa được lão già kia món đồ tốt như vậy, mà còn tỏ ra mình bị thiệt nữa chứ.

Khương Hoa nghe vậy, suýt nữa tức đến méo mũi.

Tôi mà gọi là lừa gạt sao.

Rõ ràng là ông ta tự nguyện tặng.

Khương Hoa nói: Bàn Tử cậu không biết nói chuyện thì ngậm

miệng lại được không.

Thứ này tôi cho cậu, cậu định một cái thi cho tôi xem.

Vương Bàn Tử nói: Được chứ, tôi cũng vừa hay muốn thử uy lực của Định Thi Phù, cái này đúng là oai phong.

Thế là, Khương Hoa trực tiếp thả vua Gu Ô Vuông ra, rồi ném Định Thi Phù cho Vương Bàn Tử.

Đến đây.

Khương Hoa kéo lấy vua Gu Ô Vuông, ném về phía Vương Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất và Trần Văn Cẩm thấy vậy, nhanh chóng né ra.

Vương Bàn Tử vui mừng, trong lòng vô cùng phấn khích, cầm lấy Định Thi Phù, đưa tay ấn lên đầu vua Gu Ô Vuông.

Định Thi Phù được đặt lên đầu vua Gu Ô Vuông.

Vua Gu Ô Vuông sững người một chút.

Vương Bàn Tử tưởng đã định trụ được hắn, lập tức vui mừng khôn xiết, cười ha hả nói: Lão Hồ, Bàn gia ta ngầu không.

Ha ha, ta có Định Thi Phù, cũng có thể dễ dàng đối phó với đám bánh chưng này.

Bảo bối của Khương Gia đúng là dùng tốt thật.

Bàn Tử, cẩn thận.

Nhưng mà, Vương Bàn Tử vừa dứt lời, Hồ Bát Nhất đã kinh hãi kêu lên.

Vương Bàn Tử ngẩn người, bất giác nhìn về phía vua Gu Ô Vuông vốn đã bị định trụ, lại phát hiện lúc này hắn không hề bị ảnh hưởng, gương mặt đen kịt đầy vẻ hung hãn, một cái tát đập vào vai

Vương Bàn Tử.

Mẹ kiếp.

Vương Bàn Tử kêu lên một tiếng đau đớn, bay ra ngoài ngay tại chỗ.

Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất kinh hãi kêu lên, vội vàng chạy tới đỡ lấy Bàn Tử.

Mà Khương Hoa lắc đầu, đi tới trước mặt vua Gu Ô Vuông, một lần nữa dùng câu thi phù định trụ hắn, rồi nói: Đưa Định Thi Phù cho tôi.

Vương Bàn Tử được đỡ dậy loạng choạng, mặt mày bất đắc dĩ nói: Mẹ kiếp, lá Định Thi Phù này còn nhận chủ nữa à, vậy mà chỉ có Khương Gia mới dùng được.

Sau đó, Hồ Bát Nhất nhặt Định Thi Phù lên, vội vàng chạy tới đưa cho Khương Hoa.

Khương Hoa tiếp tục dùng Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp hấp thụ thi khí của vua Gu Ô Vuông, vừa thản nhiên nói: Bàn Tử.

Còn muốn định thi nữa không.

Vương Bàn Tử xoa xoa bả vai bị đánh đau nhức: Thôi đi, cái Định Thi Phù kia, nó nhận người.

Hồ Bát Nhất nói: Bàn Tử, bây giờ mới biết Khương Gia lúc trước không phải gài bẫy Minh Thúc rồi chứ, thứ này ngoài Khương Gia ra, e rằng không ai phát huy được hiệu quả của nó.

Vương Bàn Tử cũng coi như là tâm phục khẩu phục.

Trong bốn phút, Khương Hoa dựa vào Định Thi Phù đã hấp thụ sạch sẽ toàn bộ thi khí trong cơ thể vua Gu Ô Vuông.

Vua Gu Ô Vuông cũng vì thế mà gục xuống, không còn hơi thở nữa.

Theo lý mà nói, bánh chưng cấp bậc như vua Gu Ô Vuông, chính là cấp bậc Luân Hồi, ngay cả thi thể của Tây Vương Mẫu năm xưa so ra cũng kém hơn không ít.

Bánh chưng cấp bậc này, thi khí trong cơ thể cực kỳ nặng, muốn dựa vào Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp hút cạn thì ít nhất cũng phải mất hơn nửa giờ.

Nhưng sau khi dùng Định Thi Phù, chỉ mất bốn phút.

Có thể thấy Định Thi Phù có tác dụng lớn đến mức nào.

Câu thi thành công.

Nhận được 1000 Điểm Tiến Hóa.

Khương Hoa vô cùng hài lòng với kết quả này.

Khương Hoa bỏ qua thi thể của vua Gu Ô Vuông, sau đó cùng Vương Bàn Tử và những người khác đi đến trước quan tài, phát hiện bên trong quả thật có rất nhiều đồ tùy táng.

Mau nhìn, có một con mắt màu bạc, có phải thứ chúng ta cần tìm không.

Lúc này, Vương Bàn Tử kêu lên.

Tiếp đó hắn lấy ra một con mắt màu bạc từ trong quan tài.

Con mắt này có kích thước như mắt người bình thường, nhưng không nhìn ra được làm bằng chất liệu gì, không giống sắt cũng không phải ngọc.

Khương Hoa lắc đầu: Không phải, thứ chúng ta cần tìm là con mắt băng tinh của Quỷ Mẫu, có tất cả hai viên, cái này gọi là Ngân Nhãn Gu Ô Vuông.

Thôi được rồi.

Vương Bàn Tử có chút thất vọng.

Khương Hoa cầm lấy Ngân Nhãn Gu Ô Vuông, sau đó ba người họ tiếp tục tìm kiếm trong quan tài.

Khương Hoa thì nghiên cứu Ngân Nhãn Gu Ô Vuông.

Thứ này tuy không phải con mắt băng tinh của Quỷ Mẫu mà họ đang tìm, nhưng Khương Hoa lại nhận ra nó không hề đơn giản.

Nhận được Ngân Nhãn Gu Ô Vuông trung cấp.

Tiêu hao 50 Điểm Tiến Hóa, có thể thăng cấp thành Luân Hồi đồng tử.

Mới 50 điểm, thăng cấp.

Khương Hoa không chút do dự nói.

Ting, thăng cấp thành công.

Luân Hồi đồng tử: Luân Hồi đồng tử trung cấp, có thể nhìn thấu hư vô, thấy được mọi thứ người thường không thấy được, hơn nữa có thể ảnh hưởng đến hành vi của không ít bánh chưng.

Nếu thăng cấp lên Luân Hồi đồng tử cao cấp có thể khống chế tất cả sinh mệnh trong Ma Quốc và đại bộ phận sinh vật hắc ám của thế giới này.

Nghe đồn, Ngân Nhãn Gu Ô Vuông cao cấp được chôn trong Cửu Tầng Yêu Lâu.

Sau khi đọc giới thiệu về Luân Hồi đồng tử, mắt Khương Hoa sáng rực.

Mẹ kiếp, cái Luân Hồi Nhãn này cũng quá mạnh đi.

Tuy bây giờ chưa có tác dụng gì lớn, nhưng một khi thăng cấp lên

Luân Hồi Nhãn cao cấp, thì có thể khống chế tất cả sinh mệnh trong Ma Quốc, còn có đại bộ phận sinh vật âm dương của toàn thế giới.

Điều này quá bá đạo rồi.

Chẳng phải nói, có Luân Hồi Nhãn này, ít nhất ở Ma Quốc băng xuyên là vô địch sao.

Quá lợi hại.

Hơn nữa, Ngân Nhãn Gu Ô Vuông cao cấp nằm ngay trong Cửu Tầng Yêu Lâu, mà Cửu Tầng Yêu Lâu cũng ở không xa đây, thi thể băng tinh của Quỷ Mẫu cũng ở đó, đến lúc đó cũng có thể tìm được Ngân Nhãn Gu Ô Vuông cao cấp.

Lần này, vận may không tệ.

Đây là cái gì.

Tàng bảo đồ sao.

Lúc này, Vương Bàn Tử cầm một cuộn da dê nói.

Hồ Bát Nhất nhìn một chút rồi nói: Hình như là miêu tả một quốc gia trong núi nào đó, chẳng lẽ chính là Hắc La Hải Thành mà chúng ta đang tìm.

Khương Hoa gật đầu: Không sai, trên này miêu tả chính là Hắc La Hải Thành.

Các cậu nhìn xem, phía dưới này có một cái hồ lớn, thực ra Hắc La Hải Thành chân chính.

Hả.

Đây là cái gì.

Khương Hoa chợt thấy, trên mặt hồ đó, vậy mà lại vẽ một cái đầu thú kỳ quái.

Vương Bàn Tử nói: Chẳng lẽ trong hồ này có thủy quái.

Nhưng mà tạo hình đầu thú này cũng kỳ quái quá đi, cái đầu trông như viên thịt, nhưng lại mọc sừng hươu, còn đôi mắt này, tuy nhìn không rõ lắm, nhưng không giống mắt sư tử.

Đó là mắt hổ.

Lúc này, Khương Hoa mắt sáng như đuốc nhìn chằm chằm vào đầu thú đó: Nhìn dáng vẻ đầu thú, hẳn là đầu Kỳ Lân, chẳng lẽ. dưới hồ nước này, có Thủy Kỳ Lân.

Vương Bàn Tử kinh ngạc nói: Ối giời.

Chuyện này không thể nào, trên đời này thật sự có thứ như Kỳ Lân sao.

Hồ Bát Nhất nói: Bàn Tử, chẳng lẽ cậu quên lần trước chúng ta thấy Tiêu Đồ ở Già Long Sơn rồi sao.

Đó chính là thần thú thật sự.

Hắc La Hải Thành này vốn là nơi vô cùng thần bí, có một con Kỳ Lân cũng không có gì lạ.

Nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, Vương Bàn Tử cũng không khỏi gật đầu, hắn nói: Vậy chẳng phải chuyến đi này của chúng ta rất nguy hiểm sao.

Khương Hoa lại nói: Lần nào mà không nguy hiểm.

Mau chóng thu dọn đồ tùy táng rồi đi thôi.

Nói xong, anh xoay người rời đi.

Đối với Thủy Kỳ Lân có khả năng sắp xuất hiện, Khương Hoa vô cùng kích động.

Dù sao cũng là thần thú, nếu có thể thôn phệ, nói không chừng sẽ

sớm kích hoạt được Xích Long Huyết Mạch của anh.

Vương Bàn Tử thấy sắp đi, vội vàng cất những món đồ tùy táng vừa lấy được trong quan tài vào ba lô, rồi nhanh chóng nói: Khương Gia đợi một chút, gần đây còn nhiều đồ tùy táng như vậy, chúng ta vớt thêm chút nữa đi.

Thế là hắn chuẩn bị đi đến những nơi khác trong nhà giam, để lấy những món đồ tùy táng nhỏ hơn.

Kết quả, hắn vừa đến gần một món đồ tùy táng, liền kinh hãi kêu lên: Mẹ kiếp, đây là cái gì.

Ba người Khương Hoa nhìn lại, đèn pin chiếu vào người Vương Bàn Tử, liền thấy một con nhện màu trắng không biết từ đâu chạy ra, tơ nhện dính vào cổ Vương Bàn Tử, đang bay về phía hắn.

Đây là tuyết nhện.

Bàn Tử mau chạy.

Hồ Bát Nhất kinh hãi kêu lên, vội vàng gọi Vương Bàn Tử chạy trốn.

Nhưng mà, đã muộn.

Vút Mắt thấy con nhện kia sắp bay đến cổ Vương Bàn Tử, cho hắn một nhát, đột nhiên một con dao găm bay ra, gần như sượt qua cổ Vương Bàn Tử.

Chương 209

Con dao găm đó trúng con tuyết nhện, ghim nó lên vách tường.

Hồ Bát Nhất thở phào nhẹ nhõm, cả người toát mồ hôi lạnh.

Vương Bàn Tử thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng dịu lại, hắn nói với Trần Văn Cẩm: Cảm ơn, cảm ơn nhiều.

Trần Văn Cẩm không nói gì, chỉ đi tới lấy con dao găm xuống.

Hồ Bát Nhất nói: Bàn Tử, đi mau.

Con nhện vừa rồi gọi là tuyết nhện, là một loại nhện cực độc.

Con nhện lớn như vậy có thể dễ dàng độc chết một con bò Tây Tạng.

Vương Bàn Tử nghe xong, cũng sợ hãi, biết rằng mạng nhỏ của mình là do Trần Văn Cẩm cứu, nếu không thật sự đã phải viết di chúc ở đây rồi, thế nên cũng không dám động vào những món đồ tùy táng đó nữa.

Dù sao mạng sống vẫn quan trọng hơn.

Ai biết ở đây còn bao nhiêu con tuyết nhện nữa.

Rào rào Thế nhưng, đúng vào lúc này, từ trong cỗ quan tài đã bị mở nắp, từng con nhện màu trắng tuyết, tuôn ra như suối.

Cảnh tượng này, giống như gặp phải kiến hành quân trong sa mạc vậy.

Mẹ kiếp.

Sao nhiều thế.

Vương Bàn Tử kinh hãi kêu lên, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Ở đây có quá nhiều nhện.

Khương Hoa nói: Đi mau thôi.

Nói xong, Trần Văn Cẩm, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ba người vội vàng xông ra khỏi nhà giam, mà Khương Hoa dĩ nhiên cũng theo sau họ.

Thế nhưng, vừa ra đến cửa, liền thấy trong lối đi của nhà lao này, vậy mà lại xuất hiện một con tuyết nhện khổng lồ.

Chắc phải to bằng một con voi.

Con tuyết nhện vừa nhìn thấy đám người Khương Hoa, lập tức phun ra một ngụm nọc độc.

Ối giời.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đứng mũi chịu sào, thấy nọc độc thì sắc mặt đại biến, nhanh chóng né tránh.

Nọc độc rơi xuống đất, phát ra tiếng xèo, mặt đất trực tiếp bị ăn mòn thành một cái hố lớn, còn bốc lên từng đợt khói đen.

Có thể thấy nọc độc đó mạnh đến mức nào.

Khương Hoa nhìn lại, phát hiện không ít tuyết nhện đang túa ra, anh lạnh lùng hừ một tiếng, trực tiếp dùng uy áp của mình, những con tuyết nhện đó dừng lại một chút rồi lập tức tan tác như chim muông, toàn bộ chạy ngược về, không một con nào dám truy đuổi.

Dù sao, với Huyết Mạch Bạch Trạch của Khương Hoa, đám độc trùng bình thường này căn bản không dám đến gần anh.

Chỉ có những con tuyết nhện đã thành tinh như kia mới không bị ảnh hưởng.

Ối, đám tuyết nhện kia chạy hết rồi.

Vương Bàn Tử nói.

Trần Văn Cẩm nhìn Khương Hoa, nàng biết chắc chắn lại là do anh.

Ban đầu ở đầm rắn, đám Kê Quan Xà cũng sợ Khương Hoa, không dám đến gần anh, bây giờ đám tuyết nhện này cũng vậy.

Khương Hoa dọa chạy đám tuyết nhện nhỏ xong, liền nhìn về phía con nhện lớn.

Xem ra, ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết của mình rồi.

Khương Hoa lạnh lùng hừ một tiếng, rút Thất Tinh Long Uyên Kiếm ra, lao về phía con tuyết nhện.

Tuyết nhện còn định dùng độc dịch phun Khương Hoa, đáng tiếc là, với tốc độ của Khương Hoa, nó căn bản không thể chạm tới anh.

Khương Hoa nhanh như chớp xuất hiện trước mặt tuyết nhện, tay nâng kiếm hạ, trực tiếp chém con tuyết nhện thành hai nửa.

Chất lỏng màu đen chảy đầy đất, hôi thối vô cùng.

Khương Hoa nói: Đi thôi.

Tuyết nhện đã bị giết, mọi người cũng nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Hơn nửa giờ sau, họ cuối cùng cũng trở lại doanh địa, những người khác vẫn chưa tỉnh lại.

Bốn người Khương Hoa không làm phiền ai, trở về túi ngủ của mình rồi đi ngủ.

Sáng hôm sau thức dậy, mọi người phát hiện Minh Thúc không thấy đâu.

Hồ Bát Nhất đi giải thích với người của Minh Thúc, nói rằng

Minh Thúc tối qua đã đi vào thần miếu và bị một con quái vật màu trắng ăn thịt.

Thuộc hạ của Minh Thúc nói là Hồ Bát Nhất hại Minh Thúc, hai bên xảy ra xung đột.

Khương Hoa đi tới: Đừng có nói nhảm nữa, nếu các người cảm thấy là chúng tôi hại Minh Thúc, thì bây giờ có thể đi.

Khương Hoa vừa nói vậy, thuộc hạ của Minh Thúc không dám hó hé nữa.

Hắn nói: Khương tiên sinh, hôm qua ngài cũng đi thần miếu sao.

Khương Hoa gật đầu.

Người đó nói: Vậy tôi tin các người.

Hừ, lão già này.

Bàn gia đây phải cho ngươi một trận mới được.

Vương Bàn Tử nói rồi định động thủ.

Bảo tiêu A Đông của Minh Thúc đứng ra, chắn trước mặt Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử nhìn A Đông cao như một tòa tháp sắt liền hừ một tiếng: Mẹ kiếp, nể tình chúng ta vẫn là chiến hữu, Bàn gia đây tạm thời không so đo với các người.

Khương Hoa lắc đầu, cả đoàn người bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Tiếp theo, cả nhóm lại tìm thấy một khu phế tích của thành Gu Ô Vuông, đúng lúc này trời lại đổ mưa to.

Thế là mọi người không còn cách nào khác, đành phải tìm một tòa thành để trú mưa.

Trong lúc trú mưa, gậy sắt Lạt Ma vì kiểm tra tấm da thú mang về

tối qua mà trúng thi độc, may mắn là không chết, được móng lừa đen cứu lại.

Mưa tạnh, cả đoàn người tiếp tục tiến lên, mất khoảng hơn hai mươi ngày mới đến một khu định cư khác của con người, Ca Tắc Thì Bố Thanh.

Sau khi sắp xếp cho gậy sắt Lạt Ma ở lại, họ mua sắm lại một lô vật tư, và tìm được một người dẫn đường tên là Mùng Một.

Anh ta cùng với một vài phu khuân vác, dẫn theo một đàn bò Tây Tạng, mang theo một lượng lớn vật tư, hướng về phía Karakoram xuất phát.

Khương Hoa biết, Cửu Tằng Yêu Lâu gần như ở ngay khu vực này.

Theo lý mà nói, hướng họ đang đi bây giờ, chính là Cửu Tằng Yêu Lâu.

Không bao lâu nữa, sẽ có thể tìm thấy Cửu Tằng Yêu Lâu, lấy được thi thể thủy tinh của Quỷ Mẫu và Ngân Nhãn Gu Ô Vuông cao cấp, như vậy mục đích đến đây cũng coi như đã đạt được một nửa.

Sau khi đi bộ hơn năm ngày trong khu vực hoang mạc không người, dưới sự dẫn dắt của Mùng Một, mọi người cuối cùng cũng rời khỏi khu không người và chuẩn bị tiến vào vùng núi.

Vùng núi chỉ có một nửa ngọn núi xanh tươi, ước chừng chỉ đi hai ba ngày nữa là phải vào khu vực sông băng, lúc đó nhiệt độ chắc chắn sẽ giảm mạnh, sẽ là một thế giới hoàn toàn khác.

Rời khỏi hoang nguyên, ở lối vào vùng núi có một hồ nước, mọi người tạm thời nghỉ ngơi tại đó.

Hồ Bát Nhất và Mùng Một đi thương lượng đường vào núi.

Nếu đi theo con đường cũ, sẽ phải vượt qua mấy ngọn núi, thêm cả một vài sông băng, mới đến được đích.

Họ xem có cách nào khác để đi vòng qua vùng núi không.

Dù sao thì thể chất của Minh Thúc và A Đông không tốt lắm, bây giờ phản ứng cao nguyên quá mạnh, nếu lại leo núi thêm mấy ngày nữa chắc chắn sẽ chết ở đây.

Khương Hoa biết cuối cùng cũng phải đi qua Kinh Thành, nên không tham gia vào cuộc thảo luận của họ.

Cuối cùng sau khi Hồ Bát Nhất và Mùng Một thảo luận xong, họ đến bên cạnh Khương Hoa, Hồ Bát Nhất hỏi: Khương Gia, chúng tôi quyết định không đi đường núi nữa, đổi sang đi qua cái Kinh Thành ở phía dưới, bên trong toàn là xương cốt của dã thú, anh thấy thế nào.

Khương Hoa gật đầu, tỏ ý không có vấn đề gì.

Thế là cả đoàn người nghỉ ngơi xong, lại một lần nữa xuất phát.

Kinh Thành trải dài từ đông sang tây, rất dài, đám người Khương Hoa đi đến trời tối cũng chưa đi hết, thế là họ tìm một nơi ít gió lạnh để dựng trại tạm thời.

Tình trạng sức khỏe của Minh Thúc và A Đông đã ngày càng xấu đi.

Thế nhưng, Minh Thúc lại sống chết nói mình không sao, hắn có thể kiên trì.

Tiếp theo, trong lúc nói chuyện với Hàn Thục Na, Hồ Bát Nhất đã biết được tình hình hiện tại của Minh Thúc, cũng biết Minh Thúc đúng như lời Khương Hoa nói, thực ra đã không còn tiền, đây là đường cùng, mới lựa chọn đi tìm thi thể thủy tinh.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử liếc nhau, đối với Khương Hoa

càng thêm bội phục.

Mẹ nó chứ, anh ta thật sự có thể tính toán mọi chuyện tường tận đến thế sao.

Khương Hoa tuy không tham gia vào cuộc đối thoại của họ, nhưng có thể nghe được nội dung, nhất là cuộc đối thoại giữa Hồ Bát Nhất và Mùng Một, Khương Hoa nghe rất rõ.

Khương Hoa đi tới hỏi: Anh Mùng Một, anh nói là, trong sông băng kia, có Linh Chi vô cùng quý giá.

Khương Hoa lờ mờ nhớ rằng, trong nguyên tác, Mùng Một dường như có nhắc đến chuyện này, nói là trước đây anh ta đến đây hái thuốc, đã tìm thấy rất nhiều Linh Chi trên vách đá của sông băng.

Nếu thật sự là như vậy, nếu có thể tìm được địa tinh ở đây, đó chính là chuyện không thể tốt hơn.

Mùng Một biết người thanh niên trông trẻ nhất trước mắt này thực ra lại là người dẫn đầu đội, nên đối với Khương Hoa cũng rất khách khí, anh ta nói: Ừ, trước đây tôi theo một nhà sư đến đây hái thuốc, đã tìm thấy rất nhiều Linh Chi trên vách đá của sông băng bên kia Kinh Thành.

Ở những nơi cao hơn còn có nhiều Linh Chi quý hơn nữa, chỉ tiếc là chúng tôi không lên được.

Mắt Khương Hoa sáng lên, rồi hỏi: Anh Mùng Một, chỗ đó ở đâu, anh có thể đưa tôi đi xem được không.

Mùng Một nói: Được chứ, ngay trên con đường chúng ta phải đi qua, đến lúc đó anh sẽ thấy.

Nhưng nơi đó vô cùng nguy hiểm, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ xảy ra tuyết lở.

Khương Hoa nói: Không sao, tôi chỉ đi xem một chút thôi.

Mùng Một gật đầu, lại nói tiếp: Lúc đầu tôi nghe nhà sư kia nói, rằng trên vách băng đó còn mọc cả Linh Chi ngàn năm, chỉ tiếc là chúng tôi không tìm thấy, chắc cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi.

Linh Chi ngàn năm.

Đó không phải là địa tinh sao.

Chương 210

Hô hấp của Khương Hoa có chút ngưng lại, xem ra nơi mà Mùng Một nói tới, nhất định phải đi một chuyến rồi.

Nói không chừng còn thật sự tìm được Linh Chi ngàn năm, như vậy là có thể phối hợp sử dụng cùng với xà tinh.

Cộng thêm việc lấy được một vài bảo vật khác, sau khi trở về, tương lai thật đáng mong đợi.

Ước chừng không bao lâu nữa, có thể thăng cấp lên võ giả lục phẩm.

Nói không chừng còn có thể thăng cấp thể chất, thành tựu Bất Tử Thể.

Khương Hoa gật đầu, cũng không hỏi thêm gì nữa, dù sao Mùng Một cũng chưa từng tìm thấy Linh Chi ngàn năm, có hỏi cũng vô ích.

Thế là, Khương Hoa trở về lều của mình.

Anh cần Linh Chi ngàn năm sao.

Trần Văn Cẩm hỏi.

Khương Hoa gật đầu.

Một đêm bình an vô sự, cũng không xuất hiện bầy sói hay gấu Tây Tạng, có chút khác biệt so với nguyên tác.

Nhưng như vậy cũng tốt, đỡ lãng phí thời gian.

Ngày hôm sau, họ xuyên qua Kinh Thành và đến khu vực sông băng.

Sau khi đi bộ trên núi tuyết thêm hai ngày, cả nhóm cuối cùng cũng đến được rìa sông băng.

Nhìn xuống khe băng sâu không thấy đáy bên dưới, mọi người dừng lại.

Mùng Một chỉ vào ngọn núi băng đối diện và nói: Đội trưởng Khương, anh thấy ngọn núi băng đối diện không, trước đây chúng tôi chính là ở đó tìm thấy những cây Linh Chi kia.

Cây già nhất cũng phải ba bốn trăm năm tuổi.

Càng lên cao càng có nhiều Linh Chi như vậy, chỉ là vách núi băng trên đó quá dốc, chúng tôi không dám leo lên nữa, nên đã xuống hết.

Nơi họ đang đứng cách ngọn núi băng đối diện không xa, chỉ khoảng hai mươi mét, Khương Hoa cũng có thể nhìn thấy phía trước có mọc một vài cây Linh Chi màu trắng, đang khẽ rung rinh trong gió lạnh.

Đưa ống nhòm cho tôi.

Khương Hoa nói.

Vương Bàn Tử lấy ống nhòm đưa cho Khương Hoa.

Khương Hoa nhìn lên trên, phát hiện càng lên cao trên núi băng quả thật có Linh Chi, hơn nữa trông còn rất lớn, to hơn nhiều so với những cây ở dưới.

Xem ra, trên đó thật sự có thể tồn tại Linh Chi ngàn năm.

Tôi qua đó xem một chút.

Khương Hoa trả ống nhòm lại cho Vương Bàn Tử.

Mẹ kiếp.

Khương Gia, anh không muốn sống nữa à, chúng ta đang ở bên này, làm sao qua đó được.

Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Khương Hoa không nói gì, mà lùi lại phía sau, rồi đột nhiên nhảy lên, trực tiếp nhảy về phía ngọn núi băng đối diện.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, tưởng rằng Khương Hoa nghĩ quẩn.

Thế nhưng, Khương Hoa đã thuận lợi nhảy tới phía trước, đinh giày leo núi cắm vào lớp băng, mặc dù vẫn bị trượt xuống do quán tính, nhưng Khương Hoa nhanh tay lẹ mắt, nắm được một tảng băng nhô ra, chặn được đà rơi xuống.

Mọi người đều nín thở theo dõi, cho đến khi Khương Hoa bám vững trên núi băng, họ mới thở phào nhẹ nhõm, nỗi lòng lo lắng cũng tan biến.

Mẹ kiếp, Khương Gia chơi trò này kích thích quá.

Vương Bàn Tử nói.

Hồ Bát Nhất nói: Cũng chỉ có Khương Gia mới dám chơi như vậy.

Họ không nói chuyện với Khương Hoa, đây là trên núi tuyết, nếu nói to gây ra tuyết lở thì thảm rồi.

Họ đứng từ xa nhìn Khương Hoa bám trên vách núi băng gần như thẳng đứng 90 độ.

Tiếp theo, họ thấy Khương Hoa đột nhiên nhảy một cái, giống như Người Nhện, nhảy đến một chỗ khác, bám vững trên núi băng.

Mà nơi đó, vừa hay có một cây Linh Chi.

Khương Hoa nhổ cây Linh Chi đó xuống, tiếng thông báo của hệ thống liền vang lên.

Nhận được Băng Linh Chi trăm năm, sử dụng sẽ nhận 200 Điểm Tiến Hóa.

Khương Hoa lập tức sử dụng Băng Linh Chi này.

Cũng may việc sử dụng trong hệ thống không phải là ăn trực tiếp, mà là hấp thụ tinh hoa bên trong Linh Chi, nếu không ăn nhiều Linh Chi như vậy, chẳng phải no chết sao.

Linh Chi trăm năm hấp thụ vô cùng dễ dàng, chỉ mất hơn mười giây, dược tính tinh hoa đã bị hấp thụ sạch sẽ.

Khương Hoa vứt bỏ cây Linh Chi đã khô héo, rồi nhảy sang một cây Linh Chi khác.

Trong nháy mắt đã qua gần một giờ, Khương Hoa tìm được hai mươi cây Linh Chi, tăng thêm không ít Điểm Tiến Hóa.

Chỉ là một giờ trôi qua, Khương Hoa vẫn không tìm thấy bất kỳ tung tích nào của Linh Chi ngàn năm.

Hầu hết Linh Chi trên núi băng đã bị anh hái sạch, mà cây già nhất cũng chỉ khoảng 300 năm, lên cao hơn nữa cũng không có.

Sau khi tìm thêm gần nửa giờ nữa, Khương Hoa chỉ tìm được ba cây Linh Chi, nhưng ba cây này cũng là loại 300 năm, thêm được 500 Điểm Tiến Hóa.

Cũng coi như không tệ.

Khương Hoa ngẩng đầu nhìn lên trên.

Thời tiết hôm nay khá quang đãng, trên này không có sương mù, còn khoảng hơn mười hai mươi mét nữa là đến đỉnh.

Khương Hoa nghĩ, nếu đã đến đây rồi, sao không lên đỉnh núi xem thử.

Thế là anh bắt đầu leo lên đỉnh núi.

Phía dưới, Hồ Bát Nhất và những người khác nhìn cảnh này mà ngẩn người.

Vương Bàn Tử nói: Khương Gia định làm gì vậy.

Muốn lên đỉnh núi sao.

Hồ Bát Nhất nói: Xem ra là vậy rồi.

Mùng Một nói: Trước đây nghe nhà sư nói, nếu có nơi nào khả năng có Linh Chi ngàn năm nhất, thì hẳn là trên đỉnh núi.

Nói về Khương Hoa, anh dùng mấy phút đã leo lên đỉnh núi.

Đỉnh núi băng vô cùng rộng rãi, ít nhất cũng phải bằng một sân bóng đá, trên đó lồi lõm không bằng phẳng, khắp nơi đều là lớp băng.

Độ cao so với mực nước biển ở đây ít nhất cũng phải hơn sáu ngàn mét, Khương Hoa thở ra một làn khói băng, đi lên đỉnh núi.

Sau khi tìm kiếm một lúc trên đỉnh núi, gió lạnh thổi vù vù, nếu là Hồ Bát Nhất bọn họ đi lên, chắc chắn sẽ không chịu nổi cái lạnh này.

Khương Hoa tìm một lúc, phát hiện trên đỉnh núi này còn có một hang băng.

Hang băng này là tự nhiên, hình dạng vô cùng bất quy tắc, Khương Hoa muốn vào e rằng phải bò vào, hơn nữa vào trong cũng không biết có thông thoáng không, nếu không thông, có lẽ cũng không vào được.

Nghĩ ngợi, Khương Hoa từ bỏ ý định đi vào, tìm kiếm một lúc nữa trên đỉnh núi, lại tìm được vài cây Linh Chi.

Anh hấp thụ toàn bộ.

Bất tri bất giác, Khương Hoa lại đi dạo đến trước hang băng đó.

Bây giờ cũng chỉ còn nơi này chưa vào.

Do dự một chút, Khương Hoa rút Thất Tinh Long Uyên Kiếm ra, rồi đột nhiên vung kiếm, Thất Tinh Long Uyên Kiếm hung hăng đâm vào phía trên hang băng.

Ầm ầm Không ít khối băng rơi xuống.

Rất nhanh, hang băng đó đã được mở rộng thêm không ít, sau đó Khương Hoa cứ như vậy vừa mở đường vừa đi vào trong hang.

Đi không bao lâu, bên trong trở nên rộng rãi, một hang động khổng lồ hiện ra trước mặt Khương Hoa.

Mặc dù xung quanh đều là băng đá, nhưng có thể nhìn ra được, nơi này trước đây là một hang động.

Khương Hoa đi vào, đi không bao lâu, liền thấy trong hang có một đầm băng không đóng băng.

Đầm nước đó không lớn, chỉ khoảng hơn hai mươi mét vuông, mà bên cạnh đầm nước, đột nhiên mọc ra một cây Linh Chi chỉ nhỏ bằng quả bi a.

Cây Linh Chi đó trông rất đẹp, tinh hoa nội liễm, tuy chỉ nhỏ bằng quả bi a, xa không bằng những cây Linh Chi lớn hai ba trăm năm tuổi, nhưng khi nhìn thấy nó, Khương Hoa lại thấy cơ thể mình run lên, có một dự cảm mãnh liệt.

Cây Linh Chi này, chính là địa tinh mà anh vẫn luôn tìm kiếm.

Tuổi thọ, tuyệt đối vượt qua 1000 năm.

Cuối cùng, cũng tìm được ngươi rồi.

Khương Hoa đi về phía cây Linh Chi ngàn năm.

Đến trước mặt nó, nhìn cây Linh Chi trước mắt, Khương Hoa có chút xúc động dâng trào.

Ục Thế nhưng, đúng vào lúc này, mặt đầm nước yên tĩnh bỗng nhiên nổi lên từng đợt bong bóng.

Khương Hoa nhíu mày, mơ hồ cảm thấy có chút không ổn, vội vàng hái cây Linh Chi xuống và cất đi.

Cùng lúc đó, một tiếng gầm kinh thiên động địa vang lên.

Chương 211

Gào Mặt nước bị phá vỡ, một cái đầu rắn khổng lồ xông lên khỏi mặt nước, lao thẳng ra ngoài.

Không đúng.

Đồng tử của Khương Hoa hơi co lại, nhìn thứ vừa phá mặt nước xông ra, đó căn bản không phải là rắn, trên đầu nó có hai cái sừng.

Chẳng lẽ là rồng.

Hô hấp của Khương Hoa ngưng lại, cảm thấy càng thêm không ổn, nhanh chóng lùi lại mấy bước.

Cùng lúc đó, một sinh vật giống rắn màu trắng khổng lồ từ trong đầm nước lao ra, chiếm cứ bên bờ đầm, vung cái đầu to lớn, một đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Khương Hoa.

Đầu lạc đà, sừng hươu, mắt thỏ, tai trâu, còn có thân hình dài như rắn, vảy cũng rất rõ ràng, gần giống như vảy của Kỳ Lân.

Rõ ràng, sinh vật giống rắn trước mắt không phải là rắn.

Nhưng mà, cũng tuyệt đối không thể là rồng.

Bởi vì rồng có tứ chi, móng vuốt cũng vô cùng sắc bén, mà sinh vật trước mắt này, lại không có chân, sừng trên đầu cũng ngắn và nhỏ hơn rồng một chút.

Khương Hoa rất nhanh đã nghĩ đến một loài động vật.

Giao Long.

Sinh vật giống rắn trước mắt, tuyệt đối là Giao Long.

Giao Long màu trắng.

Nghe đồn Giao Long là do rắn có huyết mạch của rồng tiến hóa mà thành, nếu tu luyện đủ lâu, thậm chí có thể tiến hóa thành rồng.

Nó bây giờ chính là đang tiến hóa theo hướng của rồng, các phương diện đã có hình thái ban đầu của rồng.

Không ngờ, cây Linh Chi ngàn năm này lại có Giao Long trông coi.

Gào Con Băng Giao kia lại gầm lên một tiếng dữ dội, nhưng nó không tấn công, dường như có chút kiêng kỵ Khương Hoa.

Khương Hoa khẽ nheo mắt, rất nhanh đã hiểu, nhất định là do huyết mạch Xích Long của mình, khiến cho con Băng Giao này không dám tùy tiện hành động.

Khương Hoa cũng không muốn lãng phí thời gian với nó ở đây, thấy Băng Giao không động thủ, liền từ từ lui lại.

Nhưng hành động lui lại này của Khương Hoa, dường như đã động đến thần kinh của Băng Giao, con Băng Giao lập tức phát ra tiếng gầm giận dữ, rồi nhanh chóng lao tới, cái đuôi khổng lồ hung hãn quất về phía Khương Hoa.

Khương Hoa nói: Xem ra ngươi chán sống rồi.

Nói xong, sức mạnh võ giả bộc phát, đánh bật cái đuôi của Băng Giao, khiến cả người nó bay ngược vào trong đầm băng.

Khương Hoa nhanh chóng rời khỏi động băng, đi về hướng lúc đến.

Nhưng mà, con Giao Long Băng kia rõ ràng sẽ không dễ dàng buông tha cho Khương Hoa như vậy, nó nhanh chóng đuổi kịp, há miệng định cắn vào vai anh.

Khương Hoa hừ một tiếng, giơ tay đấm một quyền, định tấn công con Giao Long Băng.

Kết quả là nó há miệng phun ra một ngụm sương mù màu trắng.

Tay Khương Hoa vừa chạm vào sương mù liền bị đóng thành một tảng băng.

Sau đó, con Giao Long Băng dùng đầu húc vào người Khương Hoa.

Chết tiệt.

Quái dị vậy sao.

Khương Hoa trừng mắt, vội vàng tung một cú đá vào đầu con Giao Long Băng, lần này vì ra chân quá vội nên không dùng nhiều lực.

Giao Long Băng và Khương Hoa cùng lúc bị đánh bay ngược về phía sau.

Khương Hoa bay ra khỏi động băng, lắc mạnh cánh tay phải, huyết mạch Kỳ Lân phát huy tác dụng, khối băng vỡ tan.

Anh nhìn thấy con Giao Long lại một lần nữa đuổi ra ngoài.

Khương Hoa nhận ra con Giao Long này đã phát triển đến mức này, e rằng không thể dùng tiêu chuẩn của động vật thông thường để đánh giá nó được nữa.

Nói theo cách cổ xưa thì con vật này đã thành tinh rồi.

Làn hàn khí vừa rồi, nếu là người bình thường, chắc chắn đã bị đông thành tượng băng.

Vừa hay, bắt ngươi để thử chiêu mới của ta.

Khương Hoa nói một tiếng, rồi đưa tay ấn một cái về phía Giao Long Băng.

Vốn dĩ trời còn đang nắng, nhưng dưới cú ấn này, cuồng phong bốn phía gào thét, tầng băng xung quanh nứt ra, từng khối đá băng lao

về phía con Giao Long.

Ầm ầm một tiếng.

Những khối đá băng đó tụ lại với nhau, trông như một ngọn núi nhỏ, hung hăng đập lên người Giao Long Băng.

Con Giao Long Băng bị đập cho mình đầy thương tích, ngã trên mặt đất thoi thóp.

Khương Hoa vui mừng.

Thuật Bàn Sơn lấp biển này, quả thật lợi hại.

Không hổ là tuyệt kỹ thành danh của Bàn Sơn Đạo Nhân.

Nhược điểm duy nhất chính là quá hao tổn thể lực.

Nhưng mà, uy lực thì thật sự mạnh mẽ.

Giải quyết xong Giao Long Băng, Khương Hoa chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Nhưng mà, ngọn núi dưới chân bỗng nhiên rung chuyển, tiếp theo là những tiếng ầm ầm vang lên, hướng động băng xuất hiện từng vết nứt, rìa ngọn núi từng tảng băng lớn rơi xuống.

Vô số tuyết đọng tạo thành thế tuyết lở, điên cuồng đổ ập xuống.

Mẹ nó.

Sắc mặt Khương Hoa thay đổi, chẳng lẽ vì mình thi triển thuật Bàn Sơn lấp biển mà khiến ngọn núi băng này không ổn định, gây ra tuyết lở sao.

Lần này thì phiền phức to rồi.

Khương Hoa không chút do dự, điên cuồng lao về phía trước.

Cùng lúc đó.

Trên sông băng đối diện, Hồ Bát Nhất và mọi người cũng phát

hiện ngọn núi băng bên kia xảy ra tuyết lở, thậm chí có thể nói là sạt lở núi.

Cả ngọn núi như sắp sụp đổ.

Chuyện gì vậy, sao lại tuyết lở.

Hồ Bát Nhất kinh hãi hô lên.

Mặc dù tuyết lở ở phía đối diện, bên họ không bị ảnh hưởng, nhưng trên ngọn núi băng đó, Khương Hoa vẫn còn ở trên kia.

Vương Bàn Tử nói: Toang rồi.

Lần này Khương Gia chơi lớn quá, thật sự là ngựa hay cũng có lúc vấp vó rồi.

Sắc mặt mọi người đều không được tốt, đặc biệt là Trần Văn Cẩm, mặt cô tái nhợt, lo lắng nhìn ngọn núi băng phía trước đang có tuyết lở ồ ạt, nhất thời không nói nên lời.

Mặc dù, cô rất muốn nói Khương Hoa sẽ không sao.

Nhưng mà. trước trận tuyết lở, thậm chí có thể nói là sạt lở núi ở cấp độ này, cho dù là thần tiên cũng không thể sống sót được, phải không.

Trong lòng mọi người đều bị một tầng bóng đen bao phủ.

Nhất là Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Trong mắt hai người họ, Khương Hoa chính là một sự tồn tại vô địch.

Lẽ nào, ngay cả Khương Hoa cũng sắp mất mạng rồi sao.

Tâm trạng của cả hai đều nặng trĩu.

Nhưng mà, ngay khi tất cả bọn họ đều đang im lặng, từ trong ngọn núi đang sụp đổ kia, bỗng nhiên xuất hiện một bóng người.

Khốn kiếp.

Mọi người mau nhìn kìa, đó có phải là Khương Gia không.

Bàn Tử hô lên.

Mọi người đều thấy được bóng người lao ra từ trong ngọn núi sụp đổ, ai nấy đều kinh ngạc trước năng lực của Khương Hoa, vậy mà trong tình huống này vẫn có thể lao ra, hơn nữa còn bay về phía họ.

Rõ ràng là anh đã nhảy xuống từ một nơi rất cao, lợi dụng nguyên lý vòng cung để nhảy về phía bên này, đứng càng cao thì nhảy càng xa.

Nhưng cao như vậy, nhảy xuống cũng sẽ bị ngã chết thôi.

Vương Bàn Tử nói: Lão Hồ, làm sao bây giờ.

Nhanh nghĩ cách đi, Khương Gia nhảy từ chỗ cao như vậy xuống, cho dù không bị tuyết chôn cũng sẽ bị ngã chết tươi.

Đúng vậy, mọi người đều nghĩ như thế.

Chương 212

Cao như vậy, đỉnh núi đó cách đây ít nhất cũng phải ba bốn trăm mét, nhảy xuống như thế này trừ phi là người biết bay, bằng không ai cũng phải ngã chết, cho dù thân thủ của bạn có giỏi đến đâu cũng vô dụng.

Trần Văn Cẩm cũng lộ vẻ sốt ruột.

Hồ Bát Nhất nói: Nhanh, lấy hết ba lô xuống, cố gắng giảm bớt một chút lực xung kích, cơ thể Khương Gia cứng cáp, hy vọng có thể qua được kiếp nạn này.

Mọi người đều lấy ba lô ra.

Nhưng mà, Khương Hoa đã sắp rơi xuống đất, anh hét lớn: Tất cả mau tránh ra cho tôi.

Mọi người đều sững sờ.

Tuy nhiên, họ vẫn nghe lời Khương Hoa nhanh chóng tản ra.

Đùa gì thế.

Với thực lực của anh, chút lực rơi này có là gì.

Ngược lại là những người này, nếu muốn đỡ anh.

Từ trên ngọn núi cao như vậy nhảy xuống, cho dù là một con robot cũng sẽ bị đập nát.

Huống chi là những người bình thường này.

Ầm.

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, một tiếng nổ lớn vang lên, giống như một quả đạn pháo va chạm vào sông băng.

Cả một mảng sông băng trực tiếp bị va chạm đến nổ tung, từng mảnh rơi xuống vực sâu bên dưới, may mà Hồ Bát Nhất và mọi người đứng khá xa, nếu không thì tất cả đều đã rơi xuống vực sâu đó rồi.

Mọi người nhìn nhau.

Cảnh tượng này quá dữ dội.

May mà họ tin lời Khương Hoa và đều đã chạy ra, nếu không lần này đã toàn quân bị diệt rồi.

Lão Hồ, Khương Gia anh ấy. sẽ không sao chứ.

Một lúc sau, Vương Bàn Tử nuốt nước bọt hỏi.

Hồ Bát Nhất không nói gì.

Thực ra anh rất muốn nói một chữ, toi rồi.

Nhưng làm sao mà mở miệng được chứ.

Vút.

Nhưng mà, đúng lúc này, một bóng người tay cầm trường kiếm từ bên dưới nhảy lên, sau khi đáp xuống đất, đôi giày đi mưa cắm sâu vào tầng băng, Khương Hoa không hề bị chút tổn hại nào đứng trước mặt họ.

Trời đất.

Khương Gia.

Vương Bàn Tử trợn to hai mắt, nói một cách khó tin.

Những người khác cũng kinh ngạc nhìn Khương Hoa, như thể nhìn thấy ma.

Không đúng.

Là như nhìn thấy thần tiên.

Khương Hoa vung kiếm, thu kiếm vào vỏ, thản nhiên nói: Sao vậy, nghĩ tôi chết chắc rồi à.

Vừa rồi Khương Hoa quả thực đã rơi xuống cùng với những tầng băng vỡ nát, nhưng giữa chừng, anh đã dùng Thất Tinh Long Uyên Kiếm cắm vào tầng băng, chặn lại đà rơi, rồi mới từ bên dưới nhảy lên.

Vương Bàn Tử cười gượng: Làm gì có chuyện đó, Khương Gia là ai chứ.

Khương Gia chính là thần tiên từ trên trời giáng xuống, làm sao có thể chết được, tất cả chúng ta có chết hết cũng chưa đến lượt Khương Gia đâu.

Mọi người bị Vương Bàn Tử chọc cho bật cười.

Khương Hoa cũng cười, rồi nói: Được rồi, chúng ta đi nhanh lên.

Thế là mọi người tiếp tục lên đường.

Trên đường.

Vương Bàn Tử hỏi: Khương Gia, anh ở trên núi băng đó đã gặp chuyện gì vậy, sao lại đột nhiên tuyết lở.

Mà còn sụp đổ kinh khủng như vậy, cả ngọn núi sắp sập luôn.

Khương Hoa cũng không giấu diếm: Trên đó có một con Giao Long, tôi và nó đánh nhau gây ra động tĩnh quá lớn, loại núi băng này vốn đã yếu ớt, có khi một tiếng súng cũng có thể gây ra tuyết lở, huống chi là chúng tôi đánh nhau trên đó.

Trời đất.

Vương Bàn Tử trợn to mắt: Giao Long.

Ngầu vậy.

Sớm biết vậy chúng ta cũng lên xem rồi.

Hồ Bát Nhất nói: Bàn Tử cậu đừng có mơ mộng hão huyền nữa, cậu lên đó được không.

Cho dù lên được, tuyết lở rồi, cậu có thể giống như Khương Gia nhảy từ trên đó xuống mà vẫn bình an vô sự không.

Lão Hồ, cậu nói thế là không có ý nghĩa gì cả, tôi chỉ đùa chút thôi mà.

Vương Bàn Tử lườm mắt nói.

Cả nhóm vừa đi vừa cười nói dọc theo sông băng, một mạch đi tới một khu rừng rậm.

Khi đến nơi này, trời cũng đã tối.

Thế là mọi người hạ trại tại chỗ.

Hạ trại trong rừng rậm dù sao cũng tốt hơn là ở trong núi tuyết, lạnh có thể chết cóng người.

Mọi người tán gẫu một lúc, để lại một người gác đêm, rồi đều đi nghỉ.

Lúc này, Khương Hoa mới bắt đầu sử dụng Thiên Niên Linh Chi.

Thiên Niên Linh Chi phối hợp với xà tinh bắt đầu phát huy hiệu quả.

Sử dụng Thiên Niên Linh Chi thành công.

Sử dụng xà tinh thành công.

Ầm ầm.

Trong cơ thể Khương Hoa truyền đến một trận âm vang.

Cảnh giới của anh, cũng từ Tứ phẩm Luyện Cốt cảnh đỉnh phong, tấn thăng lên Ngũ phẩm Luyện Tủy cảnh sơ kỳ.

Tứ phẩm và Ngũ phẩm tuy chỉ chênh lệch một tiểu cảnh giới, nhưng thực lực lại không thể so sánh được.

Còn kém cảnh giới cuối cùng.

Khương Hoa nắm chặt nắm đấm.

Một đêm bình an vô sự.

Ngày hôm sau, Khương Hoa và mọi người thức dậy, tiếp tục lên đường.

Cuối cùng, họ lại một lần nữa đi tới khu vực sông băng, Khương Hoa cũng biết, Cửu Tầng Yêu Lâu có lẽ ở quanh khu vực này.

Chỉ cần tìm được Cửu Tầng Yêu Lâu, nhận được Ngân Nhãn của tộc Quỷ Đỗng cao cấp, vậy thì có thể nâng cấp Luân Hồi Nhãn của mình thành Luân Hồi Nhãn cao cấp, ở trong Ma Quốc này, tất cả sinh mệnh đều sẽ sợ hãi anh.

Dù lúc đó có gặp phải Thủy Kỳ Lân thật sự, cũng sẽ không sợ hãi.

Thần thú thì sao chứ.

Chẳng phải vẫn bị khống chế sao.

Tuy nhiên, mọi chuyện không bao giờ thuận lợi như vậy.

Sau khi Khương Hoa và mọi người đi được hai giờ, họ gặp phải một trận bão tuyết, sau khi chịu đựng qua trận bão tuyết, mọi người phát hiện Tuyết Di Lặc đã biến mất.

Chú Minh thấy người tình của mình biến mất, lập tức lo lắng, liền muốn đi khắp nơi tìm kiếm Tuyết Di Lặc.

Cuối cùng, mọi người tìm thấy Tuyết Di Lặc đang bất tỉnh trong một cái hồ băng khổng lồ.

Rõ ràng, cô ấy đã không cẩn thận đi vào đó.

May mà bây giờ bão tuyết đã qua, mọi người vội vàng đến hồ băng, cứu Tuyết Di Lặc lên, Vương Bàn Tử đột nhiên kinh hô một tiếng: Lão Hồ, Khương Gia.

Mọi người mau nhìn xuống dưới này.

Trời đất, đó là một bãi tha ma sao.

Mọi người nhìn xuống dưới hồ băng, liền thấy dưới tầng băng đang đông cứng vô số thi thể, những thi thể này đều mặc trang phục cổ đại, từng người co quắp cơ thể, giống như những con tôm luộc chín.

Cả nhóm hít một hơi khí lạnh.

Mã Tử A Đông và Tuyết Di Lặc vừa mới tỉnh lại thì bị dọa cho hết hồn, nhanh chóng lùi lại phía sau, chỉ sợ những thi thể bên dưới sẽ biến thành cương thi, rồi nhảy ra cắn chết họ.

Khương Hoa nhíu mày, đây chính là nơi xuất hiện xác ướp vàng rồi.

Mọi người bàn bạc một hồi, quyết định đào những thi thể này lên xem thử.

Khương Hoa biết nơi này có một bộ xác ướp vàng, thi khí chắc chắn rất nặng, vừa hay có thể cung cấp cho anh dùng Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp để hấp thu thi khí, thu thập điểm tiến hóa, thế là cũng không nói nhiều, cứ để họ làm.

Hồ Bát Nhất vì trước đây lúc đi lính từng đóng quân ở vùng núi Côn Lôn này, biết những tầng băng này giống như huyền băng, cho dù cầm khoan điện đến cũng không khoan nổi, ngược lại nước gừng lại có thể dễ dàng phá vỡ loại tầng băng này, cho nên cũng đã sớm chuẩn bị.

Thế là, Bàn Tử và mọi người cùng Hồ Bát Nhất bắt đầu hành

động, đào hết tầng băng xung quanh, lôi ra từng cỗ thi thể, thoáng chốc đã được hơn mười bộ.

A, dưới này còn có một cỗ thi thể lớn hơn, trông không giống người, rất cổ quái.

Vương Bàn Tử mắt khá tinh, sau khi đào ra hơn mười bộ thi thể, tìm được không ít đồ tốt trong đám thi thể, sau đó anh ta thấy được một bộ thi thể kỳ quái ở sâu hơn.

Khương Hoa nghe thấy lời này, lập tức biết là xác ướp Kim Thân đã xuất hiện.

Thế là Khương Hoa đi qua xem, quả nhiên rất giống.

Chương 213

Khương Hoa nói: Cỗ thi thể này rất có thể là thi thể của giáo chủ Ma Quỷ giáo, mau đào ra.

Vương Bàn Tử và mọi người nghe nói là thi thể của giáo chủ Ma Quỷ giáo, lập tức vui mừng khôn xiết, càng thêm hăng hái.

Thế là, lại bắt đầu đào, rất nhanh đã đưa cỗ thi thể khổng lồ đó lên.

Mọi người nhìn xem, thi thể này toàn thân màu trắng, giống như một lớp sáp, có vài chỗ lớp sáp đã bong ra, để lộ ra màu sắc vàng óng chói mắt bên trong, có chút giống như hoàng kim.

Thi thể này dù đã được kéo ra, nhưng vẫn hai tay ôm đầu gối, giống như thai nhi trong bụng mẹ, chỉ là trên đời làm gì có đứa trẻ nào lớn như vậy, rõ ràng là do người khác cố ý làm.

Vương Bàn Tử nhìn thấy ánh vàng lấp lánh, kích động nói: Lão Hồ.

Cậu xem, chẳng lẽ đây không phải là một cỗ thi thể thật, mà là một người được chế tạo bằng hoàng kim sao.

Nếu thật sự là như vậy, thì chúng ta phát tài to rồi.

Một pho tượng vàng lớn như vậy nếu mang ra ngoài, chắc chắn giá trị liên thành.

Nhưng Hồ Bát Nhất lại lắc đầu: Chắc không phải đâu, lúc nãy chúng ta kéo lên, thi thể này không nặng lắm, nếu là làm bằng vàng, sao có thể nhẹ như vậy.

Nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, Vương Bàn Tử nghĩ cũng phải, không khỏi có chút mất hứng.

Mà lúc này, chú Minh kinh hô một tiếng: Trời ạ.

Lại là xác ướp Kim Thân núi tuyết.

Cái này mà mang ra ngoài, chắc chắn có thể bán được hơn một trăm vạn.

Hồ Bát Nhất nghi ngờ hỏi: Chú Minh, xác ướp Kim Thân là gì vậy.

Chú Minh đầy hứng khởi kể lại quá trình chế tạo xác ướp Kim Thân, mọi người không khỏi kinh ngạc, cái này có khác gì ướp dưa muối đâu chứ.

Cách xử lý thi thể của Ma Quỷ giáo này thật khiến người ta khó chấp nhận.

Chú Minh lại nói: Loại xác ướp tinh xảo này, chỉ có nhân vật cấp giáo chủ của Ma Quỷ giáo mới có tư cách, nói như vậy, cỗ Kim Thân này, đúng là của một vị giáo chủ nào đó của Ma Quỷ giáo.

Mọi người không khỏi nhìn về phía Khương Hoa.

Vừa rồi khi thi thể này chưa được đào lên, chỉ là một bóng đen mà thôi, không ai biết thi thể này rốt cuộc là như thế nào.

Nhưng mà, Khương Hoa lại nói có thể là giáo chủ Ma Quỷ giáo.

Không ngờ, lại thật sự là vậy.

Điều này cũng quá thần kỳ đi.

Quá trình xử lý xác ướp Kim Thân núi tuyết vô cùng phức tạp.

Giáo lý của Ma Quỷ giáo cho rằng người chết có thể luân hồi chuyển thế, nhưng sau khi chuyển thế sẽ biến thành một người khác, mà chỉ có những nhân vật như giáo chủ, mới có thể biến trở về chính mình.

Thế là, sau khi giáo chủ chết, thi thể sẽ được đặt thành hình dạng thai nhi, ý chỉ một lần nữa quay về trạng thái ban đầu trong bụng mẹ, sau đó đặt vào trong quan tài, dùng một loại muối đặc biệt ngâm, lại thêm một số dược vật khác, rót vào trong cơ thể.

Ước chừng kéo dài ba tháng, nước muối thay thế hết các khoảng trống trong thi thể, sau đó bôi lên một lớp vật liệu gần giống xi măng, những thứ này được làm từ tro đàn, hương liệu, bùn đất cùng với một số dược vật đặc biệt.

Sau một thời gian, da của thi thể sẽ biến thành màu vàng, cơ thể cũng vì dược vật và nước muối mà các loại cơ quan bắt đầu phình to, cho nên trông thi thể này lớn hơn thi thể người bình thường.

Cũng chính là tạo thành xác ướp Kim Thân bây giờ.

Những điều này, cũng đều là chú Minh nói.

Mọi người đều hiểu, cái xác ướp này chính là giáo chủ Ma Quỷ giáo mà Khương Hoa đã nói.

Mà Khương Hoa lại có thể biết được đây là giáo chủ Ma Quỷ giáo khi chưa nhìn rõ tình hình cụ thể của thi thể, quả thực vô cùng lợi hại.

Vương Bàn Tử nói: Cái thứ này mờ mịt quá, chúng ta mau kéo hẳn nó ra ngoài đi, nói không chừng trên người nó còn có đồ tốt đấy.

Nói xong, liền chuẩn bị đi kéo cái xác ướp.

Khương Hoa lại nói: Đừng động.

Vương Bàn Tử đã nắm lấy chân xác ướp, bị Khương Hoa hét lên như vậy, cũng không dám động đậy.

Khương Gia, sao vậy.

Vương Bàn Tử nghi hoặc nhìn Khương Hoa.

Những người khác cũng nhìn Khương Hoa.

Khương Hoa đang định nói, bỗng thấy dưới tầng băng bùng lên một ngọn lửa màu xanh lam.

Ra khỏi đó.

Khương Hoa hét lên.

Vương Bàn Tử phản ứng cũng rất nhanh, nhìn thấy ngọn lửa màu xanh lam liền buông tay ra.

Tiếp theo, một tầng liệt hỏa phóng lên trời, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ Kim Thân.

Trong khoảnh khắc, xác ướp Kim Thân đó, liền biến thành một Hỏa Thi.

Mọi người đều kinh hãi nhìn ngọn lửa màu xanh lam kia.

A.

Cùng lúc đó, một tiếng hét thảm vang lên, mọi người nhìn sang, liền thấy nửa bên mặt của Tuyết Di Lặc đều bị ngọn lửa màu xanh lam kia đốt cháy không còn, cô ta không ngừng lăn lộn trên lớp băng, trông cực kỳ thê thảm.

Làm ơn.

Chú Minh kinh hô một tiếng, nhưng lại không dám đi qua.

Tuyết Di Lặc lúc này vô cùng đáng sợ, dù chú Minh là người tình của cô ta, cũng không dám đi qua chạm vào.

Mau cứu cô ấy.

Hồ Bát Nhất hô lên.

Nhưng Khương Hoa ngăn anh lại: Đừng qua đó nữa, không cứu được đâu, ngọn lửa màu xanh lam đó là Vô Lượng Nghiệp Hỏa, nghe đồn là ngọn lửa đến từ địa ngục, một khi bị đốt trúng, linh hồn cũng

sẽ bị thiêu thành tro bụi, ai chạm vào cô ta cẩn thận lửa bén sang người.

Bị Khương Hoa nói như vậy, những người khác cũng không dám lại gần Tuyết Di Lặc nữa.

Chỉ trơ mắt nhìn Tuyết Di Lặc dần dần không còn tiếng động.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa vẫn đang cháy, mọi người nhìn cái Kim Thân, Hồ Bát Nhất nói: Ma Quỷ giáo này cũng quá ác độc, không ngờ dưới cái xác ướp này còn có cạm bẫy đáng sợ như vậy.

Vương Bàn Tử nói: Các người nhìn xem, sao cái xác ướp đó không bị cháy hủy vậy.

Đúng vậy, xác ướp mặc dù bị ngọn lửa màu lam thiêu đốt, nhưng hoàn toàn không có dấu hiệu bị hủy hoại, chỉ có lớp sáp màu trắng bên ngoài bị đốt trụi, để lộ ra làn da màu vàng óng.

Khương Hoa nhíu mày: Mọi người mau rời khỏi đây, đi lên phía trên hồ băng.

Mọi người có chút không hiểu, nhưng vì tin tưởng Khương Hoa, vẫn toàn bộ di chuyển lên phía trên.

Mà Khương Hoa thì đứng trong hồ băng, nhìn chằm chằm vào xác ướp Kim Thân.

Cái xác ướp này, luôn cho Khương Hoa một cảm giác quỷ dị, ngay cả Vô Lượng Nghiệp Hỏa cũng không đốt cháy được, ngược lại thi khí trên người nó còn ngày càng đậm.

Dần dần, Nghiệp Hỏa trên người xác ướp, tắt ngấm.

Đôi mắt Khương Hoa trở nên ngưng trọng.

Rắc Tay của xác ướp bỗng nhiên động đậy, nó một tát đập vào tảng băng, tảng băng đó trực tiếp vỡ nát.

Điều kỳ lạ là, nhiệt độ của ngọn lửa màu lam rõ ràng rất cao, lại không làm tan chảy băng ở gần đó.

Xác ướp sống.

Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Những người khác cũng biến sắc, biết cái xác ướp này một khi sống lại, tuyệt đối không phải dạng vừa.

Trần Văn Cẩm chuẩn bị xuống giúp Khương Hoa, lại bị Hồ Bát Nhất ngăn lại: Đừng xuống, Khương Gia đã gọi chúng ta đi lên, chắc chắn là sợ chúng ta làm liên lụy anh ấy, tin tưởng Khương Gia đi, cái xác ướp này mặc dù lợi hại, nhưng vẫn không làm gì được Khương Gia đâu.

Ban đầu ở trong mộ Hiến Vương tại Già Long Sơn, con độc nhân to lớn như vậy, Khương Hoa đều có thể đánh bại.

Cho nên Hồ Bát Nhất đối với Khương Hoa có lòng tin lạ thường.

Mà Trần Văn Cẩm bị nói như vậy, cũng bình tĩnh lại, cô nghĩ đến ngay cả Tây Vương Mẫu cũng thua trong tay Khương Hoa, vậy thì không có gì phải sợ nữa.

Lại nói về phía Khương Hoa, anh đứng trong hồ băng, nhìn cái xác ướp đã đứng dậy.

Thứ này, còn mạnh hơn cả Quỷ Đỗng Luân Hồi trong thần miếu.

Đương nhiên, cho dù mạnh, cuối cùng vẫn phải trở thành túi kinh nghiệm cho Khương Hoa.

Chậm chạp, lãng phí thời gian của Lão Tử.

Khương Hoa hừ một tiếng, bước ra một bước, sử dụng Thanh Thiên Hóa Long Quyết, trực tiếp một quyền đánh vào ngực xác ướp Kim Thân, cái xác ướp hung hăng đập vào vách băng.

Vách băng không biết dày bao nhiêu, trực tiếp bị đập ra một cái hố lớn, vô số vết rạn xuất hiện trên vách băng.

Tiếp theo, dường như toàn bộ sông băng đều đang run rẩy.

Đứng trên hồ băng, Hồ Bát Nhất và mọi người chỉ cảm thấy sông băng dưới chân lung lay, suýt chút nữa không đứng vững mà ngã lăn ra đất.

Cảnh này chẳng khác gì động đất.

Mà nguyên nhân, chỉ là bị Khương Hoa đánh một quyền mà thôi.

Quá mạnh.

Ầm.

Một đạo kiếm khí kinh khủng chém ra.

Long Đằng Tứ Hải.

Tất cả kiếm khí rót vào trong cơ thể xác ướp, nó lập tức bị đánh bay ra một cái lỗ thủng.

Tuy nhiên, xác ướp Kim Thân cũng không cứ như vậy ngã xuống.

Lồng ngực của nó sau khi nổ tung, nó lại đứng dậy, hơn nữa bỗng nhiên mở mắt, trong đôi mắt đó, tràn đầy ánh sáng quỷ dị.

Đây là.

Luân Hồi Nhãn.

Khương Hoa trong lòng kinh hãi, không ngờ xác ướp kim thân này vậy mà cũng có Luân Hồi Nhãn.

Lúc này, Khương Hoa nhìn thấy những thi thể trước đó bị đào ra xung quanh, vậy mà toàn bộ đều đứng dậy, sau đó vây quanh Khương Hoa, tùy thời có thể động thủ.

Rõ ràng, những thi thể này toàn bộ đều bị xác ướp Kim Thân

khống chế.

Chương 214

Khốn kiếp.

Mấy cái thây ma này cũng sống lại rồi.

Vương Bàn Tử kinh hãi kêu lên.

Thế là, hắn nhanh chóng cầm súng lên bắn về phía những cái thây ma này.

Những người khác cuống lên, cũng theo Vương Bàn Tử tấn công chúng.

Khương Hoa sa sầm mặt, mắng: Mẹ nó cậu nhắm cho chuẩn vào, Lão Tử còn ở dưới này, đừng có bắn vỡ đầu Lão Tử.

Vương Bàn Tử có chút lúng túng.

Tuy nhiên sau một hồi bắn phá, những cái thây ma vừa mới đứng dậy cũng đều ngã xuống.

Những thi thể này chẳng qua cũng chỉ là một vài thi thể bình thường, cho dù bị xác ướp Kim Thân khống chế sống lại thì về bản chất cũng không có gì khác biệt lớn, cho nên đạn vẫn có thể xuyên thủng lớp phòng ngự của chúng.

Vương Bàn Tử và mọi người vừa thu súng lại, Khương Hoa liền lắc đầu, sau đó nhìn về phía xác ướp Kim Thân.

Khương Hoa không có ý định để nó ở đây gây sóng gió, lãng phí thời gian nữa.

Do đó, Khương Hoa bước ra một bước, tốc độ kinh khủng bộc phát, trong nháy mắt đã đến trước mặt xác ướp Kim Thân.

Con ngươi của Bàn Tử co rụt lại: Các ngươi có thấy anh ta làm

thế nào đến trước mặt cái bánh chưng đó không.

Vương Bàn Tử tỏ vẻ hiếm thấy: Ngươi nghĩ tại sao hắn được gọi là Khương Gia.

Ngạc nhiên cái gì mà ngạc nhiên.

Bàn Tử nhíu mày, khó chịu liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái, nhưng cũng không nói gì, chỉ là trong lòng đối với Khương Hoa lại càng thêm cung kính.

Dù sao vừa rồi Khương Hoa làm thế nào đến trước mặt xác ướp Kim Thân đó hắn đều không nhìn rõ.

Bàn Tử sùng bái nhất chính là cường giả.

Gã này vì thân thủ không tệ, luôn luôn tự cao tự đại, trước đây ngay cả Trương Nhật Sơn cũng không coi ra gì.

Bây giờ hắn đối với Khương Hoa đã tâm phục khẩu phục, thậm chí có chút may mắn vì mình có thể đi theo Khương Hoa.

Ngoài Bàn Tử ra, Mùng Một cũng kinh ngạc nhìn Khương Hoa.

Còn có chú Minh và mọi người, âm thầm may mắn vì mình không có ý định gì với Khương Hoa, nếu không thật sự đã chết ở trong núi tuyết này rồi.

Lại nói về phía Khương Hoa.

Anh đã dùng Câu Thi Phù và Định Thi Phù để định trụ xác ướp Kim Thân, sau đó bắt đầu dùng Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp hấp thu thi khí của xác ướp Kim Thân.

Anh ta đang làm gì vậy.

Mã Tử A Đông thấy cảnh này, tò mò hỏi.

Vương Bàn Tử nói: Mã Tử A Đông muội tử, cái này thì cô không

hiểu rồi.

Khương Gia không chỉ là một Thần Toán Tử liệu sự như thần, mà còn là một Thiên Sư bắt quỷ nữa, Khương Gia và Bàn Ca ta tình cảm tốt, quan hệ sắt đá, sau này cô cứ theo sát tôi, chỉ cần đi theo tôi, đảm bảo ở trong sông băng này sẽ không xảy ra chuyện gì.

À vâng.

Mã Tử A Đông nửa hiểu nửa không gật đầu.

Cái thằng Bàn Tử chết bầm, lại nói nhảm gì đấy.

Hồ Bát Nhất mắng một tiếng.

Vương Bàn Tử cười cười không nói gì.

Thoáng chốc đã qua tám, chín phút, xác ướp Kim Thân cuối cùng cũng mềm nhũn ngã xuống đất, trên người hoàn toàn không còn thi khí nữa.

Câu thi thành công.

Nhận được 500 Điểm Tiến Hóa.

Khương Hoa vui vẻ thu lại Định Thi Phù và Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, sau đó nhìn về phía xác ướp Kim Thân ngã trên đất, đặc biệt là đôi mắt kia.

Không, phải nói là một con mắt.

Mắt trái của xác ướp Kim Thân có một vòng tròn, chỉ cần nhìn một cái, cũng có cảm giác như muốn chìm đắm vào trong đó.

Hẳn là con mắt này chính là Luân Hồi Nhãn rồi.

Khương Hoa sờ lên mắt phải của mình.

Anh trước đây chỉ nhận được một con Ngân Nhãn của tộc Quỷ Đỗng, cho nên cũng chỉ có mắt phải mở ra Luân Hồi Nhãn, mắt trái

không có.

Mà bây giờ cái xác ướp này là mắt trái có Luân Hồi Nhãn, mắt phải không có.

Rõ ràng, Luân Hồi Nhãn mà xác ướp có được, và Luân Hồi Nhãn mà Khương Hoa có được, là một đôi.

Khương Hoa nhíu mày, rút Thất Tinh Long Uyên Kiếm ra, khều một cái vào mắt trái của xác ướp, lấy con ngươi đó ra.

Khương Hoa có chút nghi hoặc.

Bởi vì con ngươi này dường như khác với con ngươi bình thường, thứ này ngược lại càng giống một viên đá hơn.

Khương Hoa theo bản năng sờ lên mắt phải của mình, phát hiện mắt phải của mình cũng có chút cứng rắn.

Xem ra, sau khi con mắt tiến hóa thành Luân Hồi Nhãn, sẽ trở nên cứng rắn, nhưng lại không làm tổn thương đến chức năng của con ngươi, đây ngược lại là một chuyện tốt.

Vốn dĩ, con mắt là một bộ phận vô cùng yếu ớt, tùy tiện một chút tấn công cũng có thể làm tổn thương đến mắt.

Nhưng Luân Hồi Nhãn biến cứng, vậy thì có thể ngăn cản một số tổn thương.

Tuy nhiên, đối với Khương Hoa mà nói, những biến hóa này, có cũng được mà không có cũng không sao.

Nhận được Luân Hồi Nhãn của tông chủ Ma Quỷ giáo, sau khi sử dụng có thể nhận được Song Đồng Luân Hồi Nhãn.

Khương Hoa trong lòng khẽ động, không chút do dự sử dụng.

Sử dụng Luân Hồi Nhãn của tông chủ Ma Quỷ giáo, nhận được Song Đồng Luân Hồi Nhãn.

Song Đồng Luân Hồi Nhãn: Bản đầy đủ của Luân Hồi Nhãn, có khả năng khống chế thi thể, khi đối mặt với người khác có thể khống chế linh hồn người sống khiến họ tiến vào luân hồi, đồng thời sở hữu tất cả các chức năng của Luân Hồi Nhãn trung cấp.

Trời đất.

Lợi hại như vậy sao.

Có thể trực tiếp đoạt lấy linh hồn của con người.

Vậy chẳng phải nói, sau này mình chính là Tử Thần của thế giới này rồi sao.

Muốn người nào chết, người đó phải chết.

Luân Hồi Nhãn này, cũng quá mạnh đi.

Đương nhiên, Luân Hồi Nhãn này cũng có một khuyết điểm, chính là phải đối mặt với người khác mới có thể sử dụng.

Nói chung, thứ này cũng coi như là vô cùng lợi hại.

Khương Hoa vô cùng hài lòng, cất Thất Tinh Long Uyên Kiếm đi, sau đó xoay người nhảy ra khỏi hồ băng, chuẩn bị để mọi người tiếp tục tìm kiếm Cửu Tằng Yêu Lâu.

Đã tìm được xác ướp Kim Thân, vậy thì Cửu Tằng Yêu Lâu cũng ở gần đây rồi, chỉ cần tìm thêm một lúc nữa, là có thể tìm được.

Thế nhưng, anh vừa mới lên, liền phát hiện trong những đống tuyết, xuất hiện từng con sói mắt đầy hung ác.

Hồ Bát Nhất biến sắc: Không tốt, là Lang Vương xuất hiện.

Xung quanh vang lên từng đợt tiếng sói tru, bốn phương tám hướng đều xuất hiện từng con sói, ít nhất cũng có mấy trăm con đang bao vây họ.

Xong rồi.

Chúng ta đụng phải Yêu Nô.

Mùng Một sợ hãi nói.

Hồ Bát Nhất hỏi: Yêu Nô là gì.

Khương Hoa thản nhiên nói: Yêu Nô, chính là bầy sói trước mặt chúng ta, nhất là con Lang Vương kia, là kẻ bảo vệ cho Cửu Tầng Yêu Tháp, bất cứ ai muốn đến gần Cửu Tầng Yêu Tháp, đều sẽ bị chúng điên cuồng tấn công.

Cùng lúc đó, Hồ Bát Nhất cũng nhìn thấy đứng trên một gò tuyết một con sói lớn hơn những con khác.

Con sói này lớn hơn cả một con hổ, tứ chi cường tráng hữu lực, trong đôi mắt lộ ra vẻ hung ác.

Hồ Bát Nhất trong lòng giật mình.

Anh đã gặp lại bạn cũ rồi.

Trước đây khi đi lính ở núi Côn Lôn, anh đã từng gặp con Lang Vương này, lúc đó họ đã trải qua một trận ác chiến, chết không ít chiến hữu, mới đuổi được Lang Vương đi.

Không ngờ, ở đây lại gặp lại nó.

Theo một tiếng gầm điên cuồng của Lang Vương, bầy sói bắt đầu điên cuồng tấn công.

Mẹ kiếp, không phải chỉ là một đám sói thôi sao, cũng dám đến đây làm càn.

Vương Bàn Tử tức giận hừ một tiếng, trực tiếp nâng súng lên bắn một loạt, lập tức một hàng sói phía trước toàn bộ ngã xuống dưới làn mưa đạn, máu tươi lập tức nhuộm đỏ cả một vùng tuyết trắng.

Bàn Tử và mấy người khác cũng không chút do dự bóp cò.

Người của Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng đều đã qua huấn luyện nghiêm ngặt, tài bắn súng cũng không tệ, cộng thêm tài bắn súng của Vương Bàn Tử trong toàn bộ Ma Thổi Đèn cũng thuộc hàng đầu.

Cho nên dưới tình huống đạn dược dồi dào, bầy sói kia căn bản không thể đến gần mọi người.

Tuy nhiên, thời gian kéo dài một chút, sói chết nhiều, con Lang Vương kia rõ ràng có chút không nhịn được nữa, gào thét một tiếng, trực tiếp từ trên gò tuyết lao xuống, giống như một chiếc Rolls Royce, lao vun vút tới.

Vương Bàn Tử cũng nhìn thấy con Lang Vương lao tới, lập tức chĩa súng về phía nó mà bắn liên hồi.

Chương 215

Kết quả là tốc độ của Lang Vương cực nhanh, đạn của Vương Bàn Tử toàn bộ bắn vào không khí.

Chết tiệt.

Mau tránh ra.

Vương Bàn Tử biến sắc, nhanh chóng hét lớn một tiếng.

Con Lang Vương thật sự giống như một chiếc xe tăng, xông vào trong đám người, lập tức có hai người của Tân Nguyệt Phạn Điếm muốn đi ngăn cản con Lang Vương, kết quả bị Lang Vương hất đầu một cái, húc bay xa hơn mười mét.

May mà đây là vùng đất tuyết, dù có ngã xuống đất cũng sẽ không có chuyện gì.

Mã Tử A Đông và chú Minh bị dọa đến toàn thân run rẩy.

Đi.

Trát Cách Lạp Mã hét lên một tiếng, kéo Mã Tử A Đông chuẩn bị rời đi.

Con Lang Vương tiến vào trong đám người, thật sự vô cùng ngông cuồng.

Bàn Tử hừ một tiếng, rút ra một con dao găm liền lao về phía Lang Vương.

Bàn Tử, quản lý những con sói khác ở gần đi.

Hồ Bát Nhất hét lên một tiếng, cũng chuẩn bị tiến lên giúp Bàn Tử tấn công con Lang Vương.

Kết quả, Hồ Bát Nhất vừa mới bước ra, Bàn Tử đã bị hất bay ra

ngoài, vai bị cắn một nhát, xé toạc một mảng thịt lớn.

Mẹ nó.

Mạnh dữ vậy.

Hồ Bát Nhất cũng bị dọa giật nảy mình.

Lần trước khi hắn gặp con Lang Vương này, nó đâu có lợi hại như vậy.

Bây giờ, sao lại trở nên đáng sợ thế này, ngay cả Bàn Tử cũng không phải là đối thủ.

Hắn biết rõ Bàn Tử lợi hại đến mức nào.

Nhưng bây giờ đã đâm lao thì phải theo lao, hắn chỉ có thể nhắm mắt cầm kiếm lính dù xông về phía Lang Vương.

Lang Vương né được đòn tấn công của Hồ Bát Nhất, cũng nhận ra người bạn cũ năm xưa.

Mắt nó lộ ra hung quang, nhe những chiếc răng nanh nhọn hoắt, há miệng ngoạm về phía Hồ Bát Nhất.

Lão Hồ.

Vương Bàn Tử kinh hãi hét lên, lập tức cầm súng bắn một băng đạn về phía con Lang Vương.

Lang Vương nhanh chóng né ra, nhờ vậy mới không cắn trúng Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất thoát c·hết trong gang tấc, vội vàng lùi lại, thoát khỏi phạm vi tấn công của Lang Vương.

Lang Vương nhất thời không có mục tiêu, bèn nhìn về phía Khương Hoa và Trần Văn Cẩm đang ở gần nhất.

Lang Vương lập tức lao tới.

Trần Văn Cẩm vừa định ra tay, Khương Hoa bỗng nhiên lạnh lùng phun ra một chữ: Cút.

Chỉ một chữ, con Lang Vương bỗng phanh gấp lại.

Do phanh quá nhanh, quán tính khiến Lang Vương trượt một đoạn dài trên tuyết mới dừng lại được.

Tiếp đó, trong mắt con Lang Vương lộ ra vẻ sợ hãi vô cùng giống người.

Nó nhìn Khương Hoa, sợ hãi.

Chỉ vì một câu nói của Khương Hoa mà con Lang Vương này lại sợ đến vậy sao.

Không chỉ Lang Vương dừng lại, mà cả bầy sói cũng đồng loạt khựng lại.

Đuôi chúng cụp xuống, giống như một con chó phạm lỗi gặp phải chủ nhân, hoảng sợ nhìn Khương Hoa rồi từ từ lùi lại.

Con Lang Vương kia thậm chí còn phủ phục xuống, cúi cái đầu to lớn trước mặt Khương Hoa.

Cái này.

Tất cả mọi người đều ngây ra.

Tình huống gì thế này.

Bầy sói này, những Yêu Nô trong Cửu Tầng Yêu Tháp theo lời Mùng Một, vậy mà lại phủ phục trước Khương Hoa sao.

Trong thế giới mãnh thú, một bên phủ phục cúi đầu trước bên kia chính là biểu hiện của sự thần phục.

Chỉ vì một chữ, Lang Vương đã thần phục Khương Hoa.

Trời ơi.

Đúng là thần tích.

Mùng Một trợn tròn mắt, cũng trực tiếp quỳ xuống.

Mấy người phu kiệu đi cùng Mùng Một cũng quỳ xuống theo.

Đứng bên cạnh Khương Hoa, Trần Văn Cẩm lại tỏ ra bình tĩnh hơn một chút, cô từng thấy Kê Quan Xà sợ hãi khi gặp Khương Hoa, cũng từng thấy cảnh nhện tuyết sợ hãi khi nhìn thấy anh, nên đối với việc bầy sói này sợ Khương Hoa, cô lại cảm thấy khá quen thuộc.

Chỉ là lần này, cô cảm thấy trên người Khương Hoa toát ra một loại khí tức kỳ lạ, loại khí tức đó khiến cô chỉ muốn đắm chìm vào trong.

Thật quỷ dị.

Bàn Tử cũng hít một hơi khí lạnh, dù ngã ngồi trên tuyết cũng không quên nhìn Khương Hoa.

Cảnh tượng này thực sự quá sức tưởng tượng của hắn.

Còn không cút, ta tiễn ngươi một đoạn.

Giọng nói lạnh lùng của Khương Hoa lại vang lên.

Gâu Con Lang Vương phát ra một tiếng kêu nhỏ như chó sủa.

Nó đứng dậy, kêu khẽ rồi bỏ chạy, bộ dạng không khác gì một con chó nhà phạm lỗi.

Mãi cho đến khi bầy sói hoàn toàn rút đi, mọi người mới bừng tỉnh.

Khương Hoa nói: Bàn Tử, kiểm tra tình hình người bị thương, nếu có ai bị thương nặng thì quay lại khu rừng đợi chúng tôi.

Được.

Bàn Tử đứng dậy, răm rắp nghe theo lời Khương Hoa, vội đi kiểm

tra những người bị thương.

May mắn là những người của Tân Nguyệt Phạn Điếm bị húc văng lúc trước đều không bị thương, ngược lại Bàn Tử lại là người bị thương nặng nhất.

Bàn Tử liên tục xác nhận mình không sao.

Khương Hoa cũng không nói thêm, chỉ bảo hắn chú ý một chút.

Không xong, không thấy xác của Tuyết Di Lặc đâu rồi.

Lúc này, Minh Thúc bỗng hét lên.

Mọi người giật mình nhìn lại, phát hiện nơi xác Tuyết Di Lặc nằm lúc trước đã trống không.

Có phải bị bầy sói tha đi rồi không.

Trát Cách Lạp Mã nói.

Khương Hoa đáp: Không thể nào, nếu là bầy sói tha đi thì không thể không có vết máu, mọi người tìm kiếm xung quanh đi.

Khương Hoa nhớ rằng, Tuyết Di Lặc đã bị Tiểu Hoa nhập hồn.

Mau nhìn kìa, có phải ở đó không.

Rất nhanh, một người của Tân Nguyệt Phạn Điếm hét lên.

Mọi người vây lại xem, liền thấy một vách băng thẳng đứng, Tuyết Di Lặc đang bám trên đó như một con khỉ, ngẩng đầu lên, khuôn mặt đã không còn ngũ quan, trông vô cùng kinh dị.

Thế nhưng, khi Khương Hoa thấy cảnh này, toàn thân anh chấn động.

Nơi này, anh vô cùng quen thuộc.

Đây chính là nơi có Cửu Tầng Yêu Tháp trong bộ phim truyền hình Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nó ở ngay dưới vách băng này.

Khương Hoa nhớ rất rõ nơi này.

Tinh Tuyệt Cổ Thành được xem là bộ phim truyền hình đúng nghĩa đầu tiên của series Ma Thổi Đèn, được sản xuất tinh xảo, vừa lên sóng đã gây sốt toàn mạng, dấy lên một làn sóng đạo mộ.

Khương Hoa trước đây đã xem đi xem lại khoảng bốn, năm lần.

Mà trong phim, nhóm Hồ Bát Nhất trước khi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành đã từng đến Côn Lôn Băng Xuyên, đó là tình tiết được thêm vào sau khi cải biên, trong nguyên tác không có đoạn đó.

Trước đây khi đến thế giới này, Khương Hoa hoàn toàn không nghĩ sẽ đến Côn Lôn Băng Xuyên.

Không ngờ, bây giờ lại một lần nữa nhìn thấy sườn băng này, giống hệt như trong phim.

Hắn dám chắc chắn, bên dưới tuyệt đối là Cửu Tầng Yêu Lâu.

Cuối cùng cũng tìm được Cửu Tầng Yêu Lâu.

Tuy nhiên, sự chú ý của mọi người lúc này đều đổ dồn vào Tuyết Di Lặc.

Chuyện gì thế này, không phải cô ta c·hết rồi sao, sao còn có thể leo lên sườn băng.

Chẳng lẽ là cương thi.

Vương Khải Huyền hỏi.

Mùng Một khẽ nói: Các người nhìn sau lưng cô ta phồng lên kìa, đó là vì bị Tiểu Hoa nhập hồn rồi.

Khương Hoa thầm nghĩ, quả nhiên Tuyết Di Lặc đã bị Tiểu Hoa nhập hồn.

Chương 216

Vương Khải Huyền lại hỏi: Tiểu Hoa là cái gì.

Mùng Một liền giải thích về loài sinh vật Tiểu Hoa này.

Tiểu Hoa là một loại sinh vật có hình thể rất nhỏ, sống dưới lớp băng, khi gặp t·hi t·hể chúng sẽ chui vào trong quần áo, bám vào bề mặt t·hi t·hể, biến thành một lớp da màu trắng bao phủ toàn bộ cơ thể.

Sau đó chúng bắt đầu hấp thụ chất dinh dưỡng từ t·hi t·hể, hấp thụ càng nhiều chất dinh dưỡng thì càng lớn.

Lớn nhất có thể to bằng hai người chồng lên nhau.

Hơn nữa, trong quá trình chiếm xác, Tiểu Hoa còn có thể điều khiển t·hi t·hể hành động, tấn công các động vật khác và con người, một khi bị Tiểu Hoa tiếp cận, nó sẽ lại nhảy sang người khác, tiếp tục hấp thụ máu tươi và huyết nhục của người sống.

Mùng Một nhắc nhở: Thứ này là sinh vật sống bầy đàn, mọi người cẩn thận một chút.

Nghe nói chúng sống bầy đàn, những người khác đều kinh hãi, cảnh giác nhìn xung quanh.

Trong lúc nói chuyện, Tuyết Di Lặc đã biến mất không thấy.

Khương Hoa lúc này nói: Đi, chúng ta xuống dưới xem sao.

Vương Khải Huyền ngẩn ra, rồi nói: Khương Gia, người phụ nữ đó c·hết rồi, lại còn bị Tiểu Hoa chiếm xác, ngay cả t·hi t·hể cũng không giữ được, chúng ta không cần vì một cái xác mà mạo hiểm chứ.

Tôi thấy chúng ta vẫn nên giữ sức, đi tìm Cửu Tằng Yêu Lâu và Hắc La Hải Thành, hoàn thành nhiệm vụ mới là quan trọng.

Không ít người gật đầu, đồng ý với Vương Khải Huyền.

Ngay cả Minh Thúc cũng cảm thấy như vậy.

Khương Hoa lại khăng khăng muốn xuống: Đừng nói nhảm nữa.

Dừng một chút, anh nhìn về phía Mùng Một: Mùng Một huynh đệ, anh và mấy vị huynh đệ phu kiệu không cần xuống đâu, mọi người đến khu rừng đợi chúng tôi, chúng tôi ra sẽ hội hợp với các anh.

Cái này.

Mùng Một lắc đầu nói: Khương đội trưởng, tôi theo các anh xuống, để những người khác quay lại khu rừng đợi.

Khương Hoa cũng không nói nhiều, gật đầu, rồi trực tiếp nhảy xuống.

Mọi người đều giật mình.

Họ không có thân thủ tốt như Khương Hoa, không dám nhảy thẳng xuống.

Phải biết rằng, Khương Hoa là người dám từ trên núi băng nhảy xuống mà vẫn bình an vô sự.

Bàn Tử, đóng móc.

Hồ Bát Nhất nói.

Vương Khải Huyền cũng không nhiều lời, vội lấy từ trong ba lô ra một chiếc đinh leo núi lớn, đóng vào lớp băng cứng, thử độ chắc chắn rồi mới dẫn đầu đi xuống.

Bàn Tử và mấy người khác cũng hành động tương tự, thả dây thừng rồi leo xuống.

Cuối cùng chỉ còn lại Minh Thúc, A Hương và A Đông ba người.

Mấy người có muốn xuống không.

Trát Cách Lạp Mã là người xuống cuối cùng, cô hỏi nhóm Minh Thúc.

Minh Thúc cắn răng: Xuống.

Thế là, A Đông dìu Minh Thúc, Trát Cách Lạp Mã dìu A Hương, mấy người chậm rãi leo xuống.

Hơn mười phút sau, hơn mười người đều đã đáp xuống đất.

Mọi người thấy Khương Hoa đứng đó, tay đặt trên chuôi đao, t·hi t·hể của Tuyết Di Lặc nằm bên cạnh anh, đã trở nên có chút khô quắt, bên cạnh t·hi t·hể là một đống thịt trắng đã thối rữa.

Rõ ràng, đó chính là Tiểu Hoa.

Khương Hoa nhìn về phía trước: Đi thôi.

Mọi người lấy đèn pin soi vào bên trong, lúc này mới phát hiện, bên dưới này lại có một thế giới khác, có một hang động, bên trong tối om, không thấy điểm cuối, cũng không biết có thứ gì.

Cái này.

Khương Gia, có phải anh đã sớm biết bên dưới này có một cái hang không.

Vương Khải Huyền đuổi kịp Khương Hoa, kích động nói.

Khương Hoa gật đầu: Biết.

Vương Khải Huyền cười ha hả: Tôi biết ngay mà, Khương Gia sẽ không vì một người phụ nữ đã c·hết mà mạo hiểm đâu.

Khương Gia, bên trong này có phải là một ngôi mộ lớn không.

Khương Hoa không nói gì.

Mà Hồ Bát Nhất liền nói: Bàn Tử, sao cậu không nói đây chính là Hắc La Hải Thành luôn đi.

Ha ha, cũng không phải không thể a.

Vương Khải Huyền cười lớn.

Lúc này, Trát Cách Lạp Mã nói: Các người nghe xem, bên trong có phải có tiếng nước không.

Mọi người lắng nghe, quả thật có tiếng nước.

Vương Bàn Tử nói: Bên dưới này không có sông ngầm chứ.

Hồ Bát Nhất nói: Hệ thống sông ngầm ở Côn Lôn Băng Xuyên rất phát triển, có sông ngầm cũng rất bình thường, trước đây tôi ở Côn Lôn Băng Xuyên, còn thấy cả suối không đóng băng, đúng là một kỳ quan.

Mọi người vừa cười vừa nói đi vào sâu trong hang, đến trước một con sông.

Con sông ngầm này đã chặn đường đi của họ.

Khương Hoa cũng biết, nơi này có một con cá cóc tiền sử.

Vô cùng hung dữ.

Thật sự có sông ngầm, lần này phải lội qua rồi.

Vương Bàn Tử nói.

Mà Trần Văn Cẩm lại lấy đèn pin soi khắp nơi, chợt nhìn thấy trên vách đá có một ít văn tự.

Mọi người mau nhìn kìa.

Mọi người nhìn văn tự trên vách đá, phát hiện những chữ đó nguệch ngoạc như gà bới, hoàn toàn không hiểu được.

Chỉ có Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử là trừng mắt.

Vương Bàn Tử nói: Lão Hồ, sao tôi thấy chữ viết này quen thế nhỉ.

Hồ Bát Nhất nói: Đây là Quỷ Động Văn.

Vương Bàn Tử lập tức bừng tỉnh.

Thế là Hồ Bát Nhất hỏi: Khương Gia, trong hang động này rốt cuộc là nơi nào vậy.

Khương Hoa đáp: Điểm cuối ở phía đối diện, qua đó xem là biết.

Nói xong, Khương Hoa liền bước xuống nước trước, sau đó bắt đầu đi về phía trước.

Mọi người thấy Khương Hoa xuống nước không có chuyện gì cũng vội theo sau.

A, nước này ấm ghê, bên dưới rất ấm áp.

Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Hồ Bát Nhất nói: Có đôi khi, nước ấm cũng chưa hẳn là chuyện tốt.

Vương Bàn Tử nói: Ý gì đây.

Chẳng lẽ nước lạnh buốt thấu xương mới là chuyện tốt à.

Hồ Bát Nhất: Cậu thấy thoải mái, thứ khác cũng thấy thoải mái.

Lúc này, Khương Hoa nói: Ai có thể nhanh thì nhanh chóng lên bờ, dưới con sông này có thứ gì đó.

Nghe Khương Hoa nói vậy, đám người Vương Bàn Tử không dám chần chừ nữa, nhanh chóng tăng tốc.

Rất nhanh, Khương Hoa là người đầu tiên lên bờ.

Mọi người nhìn xung quanh, cũng lần lượt lên bờ.

Nhưng rất nhanh, mọi người phát hiện ra một chuyện.

Triệu Thủy mất tích rồi.

Bàn Tử khẽ nói.

Triệu Thủy là người của Tân Nguyệt Phạn Điếm, bây giờ nhìn lại, Tân Nguyệt Phạn Điếm cộng cả Bàn Tử chỉ còn lại năm người, đúng là thiếu một người.

Hồ Bát Nhất hỏi: Có ai nhìn thấy không.

Khương Hoa nói thẳng: Đi thôi.

Lành ít dữ nhiều rồi.

Lần này, mấy người của Tân Nguyệt Phạn Điếm không chịu, một thanh niên trong số đó nói: Khương tiên sinh, người của chúng tôi còn chưa tìm được, sao có thể đi.

Dừng một chút, hắn nhìn về phía Bàn Tử: La ca.

Chúng tôi hợp tác với hắn, không phải đến làm bia đỡ đạn, dựa vào cái gì người của chúng tôi mất tích mà tìm cũng không tìm.

Câm miệng.

Bàn Tử lạnh lùng quát: Mày nghĩ mày là ai.

Chúng ta đến đây, lời gì cũng phải nghe Khương tiên sinh.

Sắc mặt thanh niên kia khó coi, cắn răng, định quay đầu đi tìm người mất tích.

Nhưng mà, đúng lúc này, mặt nước ùng ục nổi lên từng bong bóng.

Tiếp theo, một cái đầu khổng lồ từ dưới nước trồi lên, há miệng ngoạm về phía thanh niên kia.

Cẩn thận.

Bàn Tử biến sắc, tóm lấy vai thanh niên, lùi về sau kéo một cái, mới tránh được cái miệng của con quái vật.

Ầm.

Quái vật rơi xuống đất, mọi người nhìn lại, đó là một con thằn lằn cực kỳ to lớn.

Chính là con cá cóc tiền sử.

Tất cả mọi người đều hít sâu một hơi.

Triệu Thủy bị thứ này ăn rồi.

Bàn Tử trầm giọng nói.

Hắn nhìn thấy mảnh vải rách bên mép con thằn lằn, chính là quần áo của Triệu Thủy.

Thanh niên được Bàn Tử cứu, mặt mày tái nhợt nhìn con thằn lằn.

Vừa rồi nếu không phải Bàn Tử kịp thời kéo một cái, hắn chắc chắn cũng giống như Triệu Thủy, bị thứ này ăn thịt.

Bọn họ cuối cùng cũng hiểu ra, tại sao Khương Hoa lại bảo họ đi nhanh.

Chắc chắn là Khương Hoa biết dưới nước này có thứ gì.

Đi mau.

Thấy con vật lớn như vậy, Hồ Bát Nhất và những người khác không dám ở lại, hét lên một tiếng rồi lùi về sau.

Con cá cóc tiền sử rõ ràng không muốn tha cho họ, liền đuổi theo cắn.

Hồ Bát Nhất bọn họ định nổ súng, nhưng bị Khương Hoa quát lại: Không được nổ súng.

Đằng sau chính là Cửu Tầng Yêu Lâu, bên trong toàn là Hỏa Biều Trùng, tiếng súng một khi vang lên, chắc chắn sẽ kinh động đám Hỏa Biều Trùng đó, đến lúc đó những người này c·hết thế nào cũng không

biết.

Bị Khương Hoa quát như vậy, bọn họ cũng không dám nổ súng, nhanh chóng lùi lại.

Mà Khương Hoa, tiến lên một bước, nhảy lên đá một cước vào đầu con cá cóc tiền sử.

Gào.

Con cá cóc tiền sử kêu lên một tiếng thảm thiết đau đớn, đầu chảy máu đầm đìa, không dám truy đuổi nữa, nhanh chóng quay về sông.

Đá hay lắm.

Khương Hoa sau khi đẩy lùi con cá cóc tiền sử thì quay lại, thản nhiên nói: Chúng ta đi thôi.

Mọi người rời khỏi bờ sông, đi vào một hang động đá vôi, Khương Hoa dừng lại, nhìn về phía sâu trong hang, anh lạnh nhạt nói: Phía trước chính là Cửu Tằng Yêu Lâu rồi, bây giờ có một số việc tôi phải nói rõ.

Anh quay người nhìn những người khác, ánh mắt lướt qua từng người, những người khác thì không sao, chỉ có mấy người của Tân Nguyệt Phạn Điếm có chút chột dạ cúi đầu.

Khương Hoa nói: Mỗi người ở đây, tôi đều không mời các người đến, cũng không ép các người đến, tôi, Khương Hoa, làm việc gì cũng không thẹn với lương tâm, tôi không có nghĩa vụ phải đảm bảo an toàn cho bất kỳ ai trong các người.

Mỗi bước đường sau này, đối với các người mà nói, đều là hung hiểm vạn phần, các người bây giờ rời đi vẫn còn kịp, mau cút đi.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều im lặng, nhất là những người của Tân Nguyuyệt Phạn Điếm, thanh niên kia cúi đầu rất thấp.

Hắn bây giờ cũng hiểu ra, sở dĩ Khương Hoa bảo họ đi nhanh, chính là đang cứu họ.

Chương 217

Với thực lực của Khương Hoa, con thằn lằn lớn kia căn bản không làm gì được anh.

Bàn Tử hít sâu một hơi, nói với Khương Hoa: Khương Gia, lúc trước là người của tôi không biết ăn nói, đắc tội với anh, tôi thay mặt nó xin lỗi anh.

Thật xin lỗi.

Sau này chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không xảy ra nữa.

Đại ca.

Thanh niên kia hô một tiếng, sau đó Phong Kỳ Lân nói: Khương Gia.

Thật xin lỗi.

Lúc trước là tôi lấy oán báo ân, tôi sai rồi.

Anh yên tâm, sau này tôi tuyệt đối sẽ an phận, tuyệt đối không làm trái ý anh.

Khương Hoa không nói gì, quay người tiếp tục đi về phía trước.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất liếc nhau, vội đuổi theo.

Khương Gia, Cửu Tằng Yêu Lâu thật sự ở đây sao.

Vương Bàn Tử hỏi.

Khương Hoa dừng lại chỉ về phía trước: Tự các người xem.

Hồ Bát Nhất và mấy người khác cũng dừng lại, nhìn về phía trước, đèn pin chiếu vào, chỉ thấy phía trước đã quang đãng, dưới một hang động khổng lồ, một tòa yêu lâu nguy nga hùng vĩ và quỷ dị xuất

hiện trước mắt mọi người.

Cửu Tằng Yêu Lâu, cuối cùng cũng tìm được.

Trong hang động đá vôi rộng lớn này, một tòa kiến trúc chín tầng treo đầy t·hi t·hể khô xuất hiện trước mặt họ.

Trên đó không chỉ treo đầy t·hi t·hể khô, mà còn tỏa ra ánh sáng màu lam nhàn nhạt, khiến cho cả hang động dù không có nguồn sáng cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Mùng Một thấy cảnh này, trực tiếp quỳ xuống dập đầu với Cửu Tằng Yêu Lâu, miệng lẩm bẩm những câu tiếng Tạng mà nhóm Khương Hoa không hiểu.

Hồ Bát Nhất khẽ nói: Tắt đèn pin đi, đừng kinh động những đốm xanh trên t·hi t·hể khô.

Bàn Tử và những người khác nghe lời tắt đèn pin.

Vương Bàn Tử hỏi: Chúng ta làm gì bây giờ.

Trên Cửu Tằng Yêu Lâu nhiều côn trùng như vậy, chúng ta chắc không lên được đâu nhỉ.

Khương Hoa không nói gì, nhưng vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Những người khác liếc nhau, cũng đuổi theo Khương Hoa.

Rất nhanh, mọi người đến gần Cửu Tằng Yêu Lâu, càng đến gần càng thấy được sự to lớn của nó, t·hi t·hể khô trên đó trông dữ tợn đáng sợ, từng con Hỏa Biêu Trùng bám trên đó, thỉnh thoảng còn có một hai con bay ra, rơi xuống t·hi t·hể khô khác.

Tầng thứ nhất của Cửu Tằng Yêu Lâu vô cùng rộng rãi, ở giữa đặt một cỗ quan tài, còn xung quanh thì treo một ít t·hi t·hể khô, trông như vật trang trí.

Đương nhiên, còn có không ít đồ tùy táng.

Chỉ là những món đồ tùy táng này đều là những vật rất lớn.

Khương Hoa nói: Cửu Tằng Yêu Lâu có chín tầng, càng lên cao địa vị người được chôn cất càng tôn quý, mang ý nghĩa bao trùm chúng sinh.

Chúng ta muốn tìm Thủy Tinh thi của Quỷ Mẫu, trong Ma Quốc có quyền lực tối cao, cho nên Thủy Tinh thi của Quỷ Mẫu hẳn là ở tầng cao nhất của Cửu Tằng Yêu Lâu.

Minh Thúc nghe nói Thủy Tinh thi ở tầng cao nhất, liền vội nói: Vậy chúng ta mau lên tầng cao nhất đi.

Khương Hoa lại nói: Không vội, ở đây cũng có quan tài, xem trước bên trong có đồ tốt gì không đã.

Gu ô vuông ngân nhãn cao cấp mặc dù nói là ở trong Cửu Tằng Yêu Lâu, nhưng Cửu Tằng Yêu Lâu lớn như vậy, ai biết nó ở đâu.

Lỡ như nó ở ngay trong cỗ quan tài trước mặt này thì sao.

Nếu cứ thế bỏ qua thì thật không đáng.

Vương Bàn Tử vui mừng khôn xiết: Ha ha, Khương Gia anh minh.

Tôn chỉ của Vương Bàn Tử là không bỏ qua bất kỳ cỗ quan tài nào có thể có đồ tùy táng, nơi nào đi qua, cỏ cũng không mọc nổi.

Bàn Tử nhìn bốn người còn lại của Tân Nguyệt Phạn Điếm, bốn người này cũng là những người kinh nghiệm phong phú, lúc này cầm chân chó đen tiến tới, bắt đầu mở quan tài.

Cỗ quan tài này không có cơ quan gì đặc biệt, rất dễ dàng bị mấy người mở ra, mọi người cũng nhìn thấy một cái quách bên trong quan tài.

Trên quách khắc đầy đủ loại phù văn cổ quái, nhìn qua là biết đây là văn tự Ma Quốc đã thất truyền từ lâu.

Mọi người nghe xong, tâm trạng đều có chút phấn chấn.

Mấy người của Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng tràn đầy nhiệt huyết.

Dù sao đi theo nhiều ngày như vậy, gần cả tháng trời, cuối cùng cũng tìm được Cửu Tầng Yêu Lâu này, nhìn thấy chút đồ thật rồi.

Bọn họ đương nhiên kích động.

Cho nên ai nấy đều vô cùng ra sức, rất nhanh đã mở được quách.

Mọi người nhìn vào, liền thấy trong quách nằm một bộ t·hi t·hể đã thối rữa, cùng không ít đồ tùy táng.

Khương Hoa nhìn qua, phát hiện t·hi t·hể này đã mục nát, chỉ còn lại mấy khúc xương, tự nhiên cũng không có khả năng xảy ra thi biến.

Anh nhìn kỹ một chút, phát hiện trong số đồ tùy táng này không có Gu ô vuông ngân nhãn, lúc này mới có chút thất vọng gật đầu với Bàn Tử, Bàn Tử lúc này mới bắt đầu thu dọn đồ tùy táng bên trong.

Khương Hoa đi dạo một vòng xung quanh, cũng không tìm thấy thứ gì hữu dụng khác, xem ra tầng thứ nhất này đúng là không có gì tốt.

Khương Hoa chuẩn bị đi lên tầng thứ hai.

Nhưng vừa quay đầu lại, lại chợt phát hiện ánh mắt của Hồ Bát Nhất và những người khác trở nên mê mang, đi đi lại lại xung quanh như bị thần kinh, thỉnh thoảng còn vung vung nắm đấm.

Ngoại trừ Khương Hoa, tất cả mọi người đều đã ở trong trạng thái không bình thường.

U u Khương Hoa nghe thấy xung quanh nổi lên từng trận gió quỷ dị, những t·hi t·hể khô treo xung quanh vậy mà bắt đầu điên cuồng lắc lư, giống như từng con búp bê bị phơi khô.

Hừ.

Khương Hoa hừ lạnh một tiếng, xem ra đây là do bị một loại sức mạnh quỷ dị nào đó mê hoặc.

Nói tóm lại, là đã rơi vào ảo cảnh.

Theo tiếng hừ lạnh của Khương Hoa, năng lực chấn nhiếp được kích hoạt, Hồ Bát Nhất và những người khác đều khựng lại, qua hai giây, tất cả mọi người phản ứng lại, phát hiện trước mắt lại trở nên khác lạ.

Đây. tôi bị sao vậy.

Vừa rồi không phải tôi thấy rất nhiều châu báu sao, sao lại quay về đây rồi.

Vương Bàn Tử nghi hoặc nhìn xung quanh.

Hồ Bát Nhất và những người khác cũng nghi hoặc nhìn xung quanh.

Khương Gia, vừa rồi. tôi bị sao vậy.

Hồ Bát Nhất hỏi.

Khương Hoa đáp: Vừa rồi các người đã trúng một loại ảo thuật nào đó, xuất hiện ảo giác.

Bọn họ nghe xong, đều lộ vẻ sợ hãi.

Đi thôi, đừng ở lại đây nữa.

Khương Hoa nói, sau đó liếc nhìn những t·hi t·hể khô vẫn đang lay động, trực tiếp bước lên cầu thang gỗ.

Những người khác nghe nói ở đây có ảo thuật, đương nhiên cũng không dám ở lại nữa, Bàn Tử và nhóm của hắn thu dọn xong đồ tùy táng, rồi cùng Khương Hoa lên tầng thứ hai.

Không gian tầng thứ hai tương đối nhỏ hơn một chút, ở giữa vẫn

đặt một cỗ quan tài.

Xung quanh cũng treo từng cỗ t·hi t·hể khô, bố trí tương tự tầng thứ nhất.

Khương Hoa không khỏi nhíu mày, đoán chừng lại giống như trước.

Thế là liền để Bàn Tử và nhóm của hắn đi mở quan tài.

Nhưng lần này mở quan quách, lại xảy ra chuyện.

Quan quách vừa mới mở ra, một mũi tên liền bắn ra, nếu không phải Bàn Tử phản ứng nhanh, e rằng đã có người gặp nạn.

Tiếp theo, quan tài bên trong trực tiếp nổ tung, tất cả mọi người bị dọa lùi lại mấy bước.

Không xong.

Có cương thi.

Quả nhiên, từ trong quan tài nhảy ra một con cương thi toàn thân khô đét.

Thứ này vừa xuất hiện, liền không chút do dự tấn công người, Bàn Tử và con cương thi đó vật lộn với nhau, nhưng rất rõ ràng, Bàn Tử bị Lang Vương cắn mất một miếng thịt lúc trước đã bị thương nhẹ, có chút hành động không tiện, không phải là đối thủ của con cương thi.

Trần Văn Cẩm ra tay giúp đỡ, rất nhanh đã chế ngự được cương thi, định g·iết nó.

Khương Hoa bỗng nhiên nói: Chờ một chút.

Đối với mệnh lệnh của Khương Hoa, hai người đều nghe theo vô điều kiện, bởi vậy trực tiếp dừng tay.

Khương Hoa đi đến trước mặt con cương thi, nhìn kỹ nó, sau đó mượn con dao găm của Trần Văn Cẩm.

Tiếp theo, Khương Hoa rạch bụng con cương thi ra, lấy ra một thứ.

Đây là vật gì.

Hồ Bát Nhất hỏi.

Khương Hoa mượn nước của Trần Văn Cẩm, rửa sạch thứ trong tay, một con ngươi màu bạc liền xuất hiện trước mặt mọi người.

Gu ô vuông ngân nhãn.

Minh Thúc kinh hô một tiếng.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử liếc nhau.

Bởi vì hai người họ từng thấy một con mắt bạc tương tự trong quan tài của Gu ô vuông vương, không ngờ ở đây cũng có một cái.

Trong mắt Khương Hoa lóe lên vẻ vui mừng, anh đã nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống.

Chương 218

Thu được Gu ô vuông ngân nhãn cao cấp, có thể nâng cấp một Luân Hồi Nhãn, có nâng cấp không.

Có trên Không Có.

Viên Gu ô vuông ngân nhãn này quả nhiên là hàng cao cấp, tuy chỉ có một viên, nhưng ít nhất cũng có thể nâng cấp một Luân Hồi Nhãn, chỉ cần có thể nâng cấp, đó đối với mình chính là trợ lực lớn lao, Khương Hoa đương nhiên không chút do dự lựa chọn nâng cấp.

Vui lòng chọn nâng cấp mắt trái hay mắt phải.

Mắt trái trên Mắt phải Khương Hoa không khỏi thầm lẩm bẩm, cái này có gì khác nhau sao, mắt nào mà chẳng giống nhau.

Khương Hoa tùy tiện chọn một cái: Mắt phải.

Mắt phải nâng cấp thành công, mắt phải thu được Luân Hồi Nhãn cao cấp.

Luân Hồi Nhãn cao cấp: Một loại đồng thuật tu luyện bằng vu thuật.

Khi tu luyện đến cực hạn có thể kéo người khác vào luân hồi, chịu đủ giày vò.

Trong thời gian này, có thể khống chế mọi sinh mệnh xung quanh và chấn nhiếp các sinh mệnh khác bên ngoài phạm vi.

Ý là, cái này vẫn chưa phải là cực hạn sao.

Khương Hoa không khỏi thầm nghĩ, xem ra còn phải tìm được một Gu ô vuông ngân nhãn cao cấp khác mới có thể xem như đạt đến trình độ cao nhất, song đồng Luân Hồi Nhãn.

Tuy nhiên, trình độ hiện tại đã hoàn toàn đủ dùng.

Đối với việc có thể tìm được Gu ô vuông ngân nhãn ở tầng thứ hai, Khương Hoa cũng vô cùng hài lòng.

Khương Hoa cất Gu ô vuông ngân nhãn đi: Được rồi, mọi người kiểm tra xem trong quan tài có đồ tùy táng gì, chúng ta lát nữa sẽ lên tầng thứ ba.

Mọi người thấy Khương Hoa cất Gu ô vuông ngân nhãn đi, cũng không có ý định cho họ xem, cũng không ai không biết điều mà đòi hỏi.

Tầng thứ ba, tầng thứ tư mãi cho đến tầng thứ bảy, t·hi t·hể trong quan tài đều đã hư thối, chỉ có chút đồ tùy táng mà thôi, đến tầng thứ tám, Khương Hoa phát hiện quan tài ở tầng này có chút khác biệt.

Hồ Bát Nhất nói: Cái này không phải sắp sập đấy chứ.

Xung quanh lung lay, giống như có thể sập bất cứ lúc nào, họ đi trên sàn nhà đều cảm thấy cả tòa lầu lúc thì nghiêng về bên này, lúc thì nghiêng về bên kia, cảm giác đó, phảng phất như đang ngồi tàu lượn siêu tốc, trong lòng mỗi người đều rối bời.

Đây đã là tầng thứ tám, cả tòa lầu vô cùng không ổn định.

Khương Hoa nói: Tạm thời sẽ không sập, nhưng cũng chắc không trụ được bao lâu, lát nữa lên tầng thứ chín, chỉ có thể lên bốn người, nếu không tòa lầu này sẽ sập.

Nghe Khương Hoa nói vậy, mọi người gật đầu.

Những người khác theo sau Khương Hoa cẩn thận đi đến trước quan tài.

Quan tài thủy tinh.

Hồ Bát Nhất có chút kinh ngạc nói: Những quan tài ở dưới đều là

bằng đồng xanh, không ngờ quan tài ở tầng thứ tám này lại là thủy tinh.

Có thể nào bên trong chính là Thủy Tinh thi không.

Khương Hoa lắc đầu: Không có khả năng, Quỷ Mẫu là biểu tượng quyền lực tối cao của Ma Quốc, nếu bà ta ở đây, cũng chỉ có thể là ở tầng cao nhất, mà quan tài thủy tinh trước mắt này, chắc là chôn cất một nhân vật cao tầng nào đó giống như vương gia.

Nghĩ nghĩ, Khương Hoa nhìn về phía Bàn Tử.

Bàn Tử gật đầu, lấy chân chó đen ra bắt đầu nạy quan tài thủy tinh này.

Quan tài tuy là thủy tinh, nhưng lại mờ đục, không nhìn thấy bên trong là tình hình gì.

Khương Hoa lấy ra Định Thi Phù.

Nơi này không thể xảy ra giao tranh kịch liệt, một khi đánh nhau quá mạnh, tòa lầu chắc chắn sẽ sập, cho nên nếu bên trong có thứ gì đó, Khương Hoa sẽ dùng Định Thi Phù để định trụ nó ngay lập tức.

Quan quách được mở ra, bên trong là một cỗ quan tài thủy tinh.

Quan tài thủy tinh cũng được mở ra.

Nhưng mà, bên trong không có t·hi t·hể.

Điều này làm cho tất cả mọi người đều sững sờ.

Chuyện gì thế này, tại sao lại không có t·hi t·hể.

Khương Hoa hai mắt hơi co lại, cảm thấy không ổn.

Các người nhìn xem, trong quan tài này mọc ra cái gì vậy, tại sao lại có từng hạt màu xanh nhạt giống như đá quý thế này.

Vương Bàn Tử lấy đèn pin chiếu vào vách quan tài nói.

Mọi người nhìn lại, quả nhiên thấy bên trong bày đầy những thứ màu lam dày đặc.

Những thứ này cỡ hạt gạo, trông rất đẹp, có chút giống như vật trang trí quan tài nhưng lại có chút không giống.

Vương Bàn Tử định chạm vào những thứ đó, nhưng bị Hồ Bát Nhất ngăn lại.

Hồ Bát Nhất nói: Bây giờ còn chưa biết đây là thứ gì, tốt nhất đừng chạm vào.

Vương Bàn Tử đành phải tức giận thu tay lại.

Vương Bàn Tử nhìn về phía Khương Hoa: Khương Gia, anh thấy đây là thứ gì.

Khương Hoa nhìn kỹ những viên đá quý màu lam cỡ hạt gạo đó, rồi nói: Các người có phát hiện không, ánh sáng lam này có chút giống với thứ gì đó không.

Ánh sáng lam giống với thứ gì.

Trần Văn Cẩm nói: Hình như, giống với ánh sáng lam trên người những con Hỏa Biêu Trùng bên ngoài yêu lầu.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều giật mình, không khỏi lùi lại một bước.

Bởi vì hành động của mọi người vô cùng nhất trí, động tác đột ngột quá lớn, khiến cho cả tòa yêu lầu đều rung chuyển không ngừng, phảng phất như sắp sập đến nơi.

Cứ như vậy, dọa cho tất cả mọi người mặt mày trắng bệch, trực tiếp nằm rạp trên mặt đất, không dám nhúc nhích.

Chỉ có Khương Hoa đứng tại chỗ không động đậy.

Tất cả mọi người nhìn về phía Khương Hoa đang đứng vững như

núi, trong lòng vừa bội phục vừa có chút lo lắng, Vương Bàn Tử hỏi: Khương Gia, đó rốt cuộc là thứ gì vậy.

Không phải là trứng của Hỏa Biểu Trùng chứ.

Khương Hoa liếc nhìn Vương Bàn Tử một cách kỳ lạ: E rằng cậu nói không sai.

Vương Bàn Tử lại hỏi: Thế những thứ này sẽ không dụ lũ Bọ Lửa đến đây chứ.

Vù.

Ngay khi Vương Bàn Tử vừa dứt lời, xung quanh liền vang lên từng đợt tiếng vỗ cánh.

Tiếp theo, một mảng lớn những đốm sáng màu xanh lam chi chít xuất hiện bên cửa sổ tầng tám.

Đúng là mẹ nó đến thật rồi.

Tất cả mọi người đều hung tợn lườm Vương Bàn Tử một cái.

Cái mồm của gã này thật sự đã được khai quang.

Nhiều Bọ Lửa như vậy, hơn nữa rõ ràng đã nhắm vào bọn họ, lần này phiền phức to rồi.

Ở trong Cửu Tầng Yêu Lâu này, ngay cả chỗ trốn cũng không có.

Có thể xem là bị lũ Bọ Lửa chui vào lầu tóm gọn.

Tất cả mọi người mặt không còn giọt máu, hoảng sợ nhìn lũ Bọ Lửa, không dám nhúc nhích, nhưng cũng có những kẻ gan lớn, ví dụ như Bàn Tử, đã từ từ rút súng ra, một khi lũ Bọ Lửa bay vào mà không có biện pháp gì, thì chẳng khác nào chờ chết.

Vù.

Lũ Bọ Lửa dừng lại một chút bên ngoài rồi đồng loạt lao vào.

Vừa thấy lũ Bọ Lửa tiến vào, Vương Bàn Tử và mọi người không chút do dự nổ súng, điên cuồng bắn vào chúng, nhất thời không biết bao nhiêu Bọ Lửa rơi xuống đất.

Thế nhưng Bọ Lửa quá nhiều, nhiều đến mức mấy người họ dù có dùng súng máy quét cũng không hết được, luôn có những con lọt lưới bay tới định tấn công người.

Trần Văn Cẩm cầm lấy tiểu thần phong, phàm là con Bọ Lửa nào muốn đến gần, đều bị cô chém phăng từng nhát.

Không được rồi.

Bọ Lửa nhiều quá, phải nhanh nghĩ cách, nếu không chúng ta đều phải chết ở đây.

Vương Bàn Tử hét lớn.

A.

Đúng lúc này, A Đông, người vẫn luôn canh giữ bên cạnh chú Minh bỗng nhiên hét lên một tiếng thảm thiết.

Mọi người kinh hãi, phát hiện A Đông đã toàn thân bốc lên ngọn lửa xanh lam, ngã trên đất kêu la thảm thiết.

Chú Minh và Mã Tử A Đông bị dọa đến toàn thân run rẩy, vội vàng di chuyển sang bên cạnh.

Cậu ta bị Bọ Lửa tấn công thế nào vậy.

Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói.

A Đông và chú Minh vì không có súng nên đứng ở trong cùng, theo lý mà nói, dù có con nào lọt lưới thì cũng phải tấn công họ trước chứ, sao lại tấn công A Đông được.

Chú Minh hoảng sợ chỉ vào chiếc quan tài thủy tinh: Từ, từ trong đó bay ra.

Mọi người kinh hãi.

Lại là từ trong quan tài thủy tinh bay ra.

Chẳng lẽ, trứng Bọ Lửa trong quan tài thủy tinh đã nở hết rồi sao.

Vậy thật sự thảm rồi.

Ý nghĩ của mọi người vừa dấy lên, trong quan tài thủy tinh cũng vang lên tiếng vỗ cánh.

Tiếp theo, một đàn Bọ Lửa từ trong quan tài thủy tinh bay ra.

Thật sự sống lại.

Vương Bàn Tử chửi: Mẹ kiếp.

Sao lũ Bọ Lửa này lớn nhanh thế.

Vừa rồi không phải chỉ là trứng thôi sao.

Đây đúng là một điều khiến người ta nghi ngờ.

Vừa rồi những quả trứng Bọ Lửa chỉ lớn bằng hạt gạo, trong nháy mắt đã phá vỏ chui ra, hơn nữa còn lớn như vậy, kích cỡ tương đương với Bọ Lửa bình thường, thật vô lý.

Đương nhiên, lúc này, cũng chỉ có Vương Bàn Tử mới quan tâm tại sao Bọ Lửa sau khi sinh ra lại lớn nhanh như vậy.

Lúc này, hầu hết mọi người đều đang nghĩ làm thế nào để sống sót trong vòng vây của lũ Bọ Lửa này.

Chương 219

Chú Minh thì trực tiếp tê liệt.

Nhiều Bọ Lửa như vậy, gần như không có đường thoát.

Thấy lũ Bọ Lửa lại sắp bay lên, Vương Bàn Tử lấy ra một quả đạn lửa: Mẹ nó, lão tử thiêu chết lũ sâu bọ này.

Đây là trong Yêu Lâu, nếu cậu cho chúng ăn đạn lửa thì chúng ta cũng toi đời.

Hồ Bát Nhất nói.

Vương Bàn Tử dừng lại.

Nhưng vấn đề cũng rõ ràng, lũ Bọ Lửa sắp bay tới, lũ bên ngoài còn đỡ, có hỏa lực áp chế, nhưng lũ Bọ Lửa trong quan tài thủy tinh thì hoàn toàn không cách nào khống chế được.

Khương Gia, cẩn thận.

Lũ Bọ Lửa này không thể chạm vào.

Lúc này, Hồ Bát Nhất thấy Khương Hoa đang đứng rất gần quan tài thủy tinh, bây giờ Bọ Lửa vừa ra, tự nhiên sẽ tấn công Khương Hoa trước tiên, thế là vội vàng hét lên.

Kết quả, Khương Hoa như không nghe thấy Hồ Bát Nhất, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Chỉ là, trong lúc hỗn loạn không ai phát hiện, mắt phải của Khương Hoa lóe lên từng chuỗi gợn sóng quỷ dị, những gợn sóng đó tạo thành từng vòng tròn, giống như một vòng luân hồi.

Thấy lũ Bọ Lửa sắp đến gần Khương Hoa, mọi người vô cùng lo lắng, cho rằng Khương Hoa cũng bị trúng ảo thuật gì đó.

Nhưng họ đột nhiên nhìn thấy, lũ Bọ Lửa đều đồng loạt dừng lại, đứng trước mặt Khương Hoa, không tiến lên nữa.

Không chỉ là lũ Bọ Lửa trước mặt Khương Hoa, mà cả lũ Bọ Lửa đang vây quanh bên ngoài cũng toàn bộ quay người bay đi mất.

Chuyện này.

Tất cả mọi người đều ngây dại.

Đây lại là tình huống gì.

Tại sao lũ Bọ Lửa bên trong lại không tấn công Khương Hoa nữa.

Còn lũ Bọ Lửa bên ngoài, sao đột nhiên lại chạy đi.

Mọi người trăm mối không có lời giải.

Chẳng lẽ, lại là vì Khương Hoa.

Luân Hồi Nhãn của Khương Hoa xuất hiện một tia chấn động, hạ một mệnh lệnh, khiến những con Bọ Lửa đó toàn bộ trở lại quan tài thủy tinh.

Lũ Bọ Lửa quả nhiên ngoan ngoãn bay vào trong quan tài thủy tinh.

Quả nhiên.

Khương Hoa trong lòng khẽ vui mừng.

Những con Bọ Lửa này cũng thuộc về sinh vật Ma Quốc, cho nên mệnh lệnh của Khương Hoa, chúng cũng thành thật nghe theo.

Cái Luân Hồi Nhãn này quả nhiên dễ dùng.

Thấy tất cả Bọ Lửa đã đi, Khương Hoa liền thu Luân Hồi Nhãn lại, thứ này cũng tiêu hao thể lực, không cần thiết phải mở liên tục.

Khương Gia, chuyện gì thế này.

Chẳng lẽ, lũ Bọ Lửa đó cũng sợ cậu à.

Vương Bàn Tử trừng mắt nói.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Khương Hoa.

Vừa rồi họ thật sự đã đi một vòng từ cõi chết trở về, bây giờ ai nấy đều mềm nhũn ngồi trên đất, nhưng đối với việc tại sao lũ Bọ Lửa đột nhiên rời đi, họ cũng vô cùng tò mò.

Nếu thật sự là vì sợ Khương Hoa mà bay đi, vậy thì thật lợi hại.

Con Lang Vương sợ Khương Hoa, bây giờ ngay cả Bọ Lửa cũng sợ Khương Hoa.

Gã này, đừng nói là Vạn Thú Chi Vương biến thành chứ, hay là một con yêu quái.

Khương Hoa nói: Tôi vừa mới phát hiện, hình như lũ Bọ Lửa này rất nghe lời tôi.

Nghe lời cậu.

Cái này còn biến thái hơn cả sợ cậu nữa đấy.

Khương Hoa nói: Được rồi, Bàn Tử, Lão Hồ còn có chú Minh, cùng tôi lên lầu đi.

Nói xong, Khương Hoa liền hướng lên tầng chín.

Tầng chín này, có thi thể Thủy Tinh của Quỷ Mẫu đấy.

Trước đó Khương Hoa đã quy định, lên tầng chín chỉ có thể là bốn người.

Cho nên bây giờ Khương Hoa trực tiếp gọi ba người, theo thứ tự là Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và chú Minh.

Ba người họ trực tiếp là đại diện của ba bên.

Hồ Bát Nhất là đại diện cho nhóm ba người đến giải trừ lời nguyền, Bàn Tử là đại diện của Tân Nguyệt Phạn Điếm, còn chú

Minh là người đề xuất tìm kiếm thi thể Thủy Tinh, cho nên ba người họ đi theo lên là hợp lý.

Vương Bàn Tử hỏi: Khương Gia, cậu đi thế này, lỡ như lũ Bọ Lửa lại đến thì làm sao.

Những người khác nghe vậy, trong lòng lo lắng.

Đúng vậy, nếu lũ Bọ Lửa lại đến thì sao.

Họ không có khả năng khiến lũ Bọ Lửa cút đi.

Khương Hoa thản nhiên nói: Tôi đã ra lệnh cho chúng rồi, chúng sẽ không tấn công các người, yên tâm đi.

Nói xong, Khương Hoa trực tiếp lên tầng chín.

Cơ thể anh nhẹ nhàng, đồng thời không khiến cho Yêu Tháp chín tầng rung lắc.

Nhưng khi Hồ Bát Nhất và những người khác đi lên, toàn bộ yêu lầu đều rung chuyển, cảm giác rung lắc càng thêm mãnh liệt, dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Chú Minh leo lên tầng chín xong, vẫn ngồi trên đất, nắm chặt một tấm ván gỗ, sợ mình bay ra ngoài.

Mà Hồ Bát Nhất dù sao cũng từng là lính, rất nhanh tìm được điểm thăng bằng, đi đến bên cạnh Khương Hoa giữa lúc rung lắc.

Còn Bàn Tử thì có vẻ bình tĩnh hơn nhiều.

Khương Hoa đi lên xong liền bắt đầu quan sát tầng chín này.

Tầng chín có không gian nhỏ nhất, nhưng cũng là nơi quan trọng nhất.

Hơn nữa điều khiến người ta kỳ lạ là, ở đây không có quan tài, chỉ có một khối băng khổng lồ.

Giữa phòng đặt một khối băng lớn hơn cả quan tài bình thường, khối băng đó bốc lên từng đợt khí lạnh, bên trong lờ mờ, dường như có một người bị băng nhốt bên trong.

Ở đây sao lại không có quan tài.

Hồ Bát Nhất tò mò hỏi.

Khương Hoa đáp: Khối băng đó chính là quan tài của Quỷ Mẫu.

Nói rồi, ba người liền đi đến trước khối băng.

Mà chú Minh nghe nói là quan tài của Quỷ Mẫu, cũng vội vàng bỏ qua.

Tới trước khối băng, Hồ Bát Nhất lấy đèn pin chiếu vào khối băng, sau đó thổi bay lớp khí lạnh trên bề mặt, mọi người thấy bên trong quả nhiên bịt kín một thi thể hình người.

Khối băng này cũng kỳ lạ, lại hoàn toàn trong suốt.

Do đó, người bên trong, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy.

Đó là một bộ xác khô giống như bị tưới thủy ngân.

Cái xác khô này là một người phụ nữ, đã biến thành tinh thể băng.

Điều kinh ngạc là, hốc mắt của người phụ nữ này trống rỗng, đại não cũng dường như bị lấy đi hết, trông vô cùng kinh dị.

Đây, đây chính là thi thể Thủy Tinh.

Chú Minh kích động nói: Kinh quyển ta có được nhắc tới thi thể Thủy Tinh chính là không có hai mắt và đại não, giống hệt trước mắt.

Ha ha, cuối cùng cũng tìm được ngươi rồi.

Hồ Bát Nhất trong lòng cũng vô cùng kích động.

Lão Hồ, tình hình các cậu thế nào.

Lúc này, bên dưới vang lên giọng của Vương Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất lớn tiếng nói: Đã tìm được thi thể Thủy Tinh rồi, trên này tạm thời an toàn, các cậu không cần lo lắng.

Vương Bàn Tử đáp lại một tiếng, cũng không nói gì nữa.

Hồ Bát Nhất nghi ngờ nói: Khối băng này cũng quá kỳ lạ, đặt ở đây ít nhất cũng mấy ngàn năm rồi nhỉ, vậy mà còn chưa tan.

Khương Hoa nói: Đây là Vạn Niên Huyền Băng, không tan được đâu.

A.

Vậy làm sao bây giờ.

Hồ Bát Nhất nói.

Khương Hoa đáp: Chúng ta trước tiên dọn khối băng này đi đã, đến lúc đó tôi có cách.

Dọn đi.

Thứ này lớn như vậy, làm sao mà dọn.

Hồ Bát Nhất có chút cạn lời.

Khương Hoa đang định nói, lại thấy Bàn Tử ở bên kia, tò mò đánh giá một khối đá thủy tinh.

Khương Hoa nói: Không được đụng vào vật đó.

Bàn Tử đã vươn tay ra liền dừng lại, không dám động vào nữa, hỏi: Khương Gia, đây là vật gì.

Khương Hoa nói: Vật đó nếu vỡ, lời nguyền quỷ nhãn sẽ xuất hiện trên người họ.

Hồ Bát Nhất trong lòng kinh hãi, không khỏi nhìn về phía khối đá thủy tinh kia.

Mặc dù Bàn Tử và chú Minh không biết Hồ Bát Nhất bị trúng lời

nguyền gì, nhưng nghe là lời nguyền, ai còn dám động lung tung chứ.

Khương Hoa không để ý đến họ nữa, cúi đầu nhìn xuống dưới, phát hiện khối băng khổng lồ này không phải đặt trực tiếp trên sàn nhà, mà là dùng một ít phôi đất đặc thù treo lên.

Chương 220

Như vậy cũng tiện cho Khương Hoa di chuyển vật này.

Khương Gia, tôi đến giúp cậu.

Hồ Bát Nhất nói, liền chuẩn bị cùng Khương Hoa di chuyển Huyền Băng.

Kết quả, Khương Hoa khẽ quát một tiếng, lại đã nhấc bổng khối Huyền Băng lên.

Vãi.

Hồ Bát Nhất con ngươi co rụt lại, kinh hãi nhìn Khương Hoa.

Bàn Tử và chú Minh cũng mở to hai mắt nhìn.

Khối băng này, ít nhất cũng phải mấy ngàn cân, thậm chí còn hơn.

Nhưng mà, Khương Hoa vậy mà trực tiếp nhấc nó lên.

Quá mạnh đi.

Khương Hoa không để ý đến sự kinh ngạc của họ, nhìn ra bên ngoài, trong lòng thầm nói một tiếng Đi ngươi, sau đó đột nhiên ném ra, khối băng liền bay thẳng ra ngoài, đâm vỡ nát bức tường gỗ của yêu lầu.

Ầm ầm.

Một lát sau, bên ngoài vang lên tiếng nổ kịch liệt, dọa cho Vương Bàn Tử và những người ở tầng tám suýt chút nữa nhảy dựng lên, không biết chuyện gì xảy ra, vội chạy đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, lại phát hiện bên đó một mảng đen kịt.

Lấy đèn pin chiếu qua, bên ngoài toàn là bụi mù.

Hoàn toàn không thấy rõ chuyện gì đã xảy ra.

Chuyện gì thế này.

Vương Bàn Tử hỏi.

Những người kia làm sao biết được chuyện gì.

Đột nhiên truyền ra một tiếng nổ lớn, dường như có thứ gì đó từ trên cao rơi xuống.

Mùng Một nói: Có phải là con thằn lằn lớn đó vào không.

Vương Bàn Tử nói: Cậu đừng có nói bậy.

Lúc này, Khương Hoa và họ đã đi xuống.

Mọi người nhìn thấy, không có thi thể băng tinh nào cả.

Thế là Vương Bàn Tử hỏi: Khương Gia, thi thể băng tinh cậu nói đâu.

Các cậu không phải đã tìm được thi thể băng tinh sao, sao bây giờ không thấy gì cả.

Hồ Bát Nhất nói: Đã ném xuống rồi.

Ném xuống rồi.

Mọi người không khỏi nhớ lại tiếng nổ vừa rồi, chẳng lẽ chính là thi thể Thủy Tinh bị ném xuống.

Vương Bàn Tử nói: Vãi, chẳng lẽ cái thi thể Thủy Tinh đó chết vì ăn cân à, nên mới nặng mấy ngàn cân.

Hồ Bát Nhất nói: Các cậu xuống xem là biết, trên đó không còn gì rồi, chúng ta xuống trước đi.

Thế là, một đoàn người vội vàng rời khỏi Yêu Tháp chín tầng.

Cửu Tầng Yêu Lâu này vô cùng quỷ dị, hơn nữa không biết lúc nào sẽ sụp đổ, ai cũng không muốn ở lại đây nữa.

Khương Hoa đi nhanh nhất.

Bởi vì vừa rồi anh đã nhìn thấy, thi khí trong thi thể Thủy Tinh vô cùng khủng bố, ngay cả cái xác ướp Kim Thân cũng không thể so sánh được.

Một đoàn người đi theo Khương Hoa xuống lầu, rời khỏi Cửu Tầng Yêu Lâu.

Nhưng mà, họ vừa rời khỏi Cửu Tầng Yêu Lâu không lâu, sức chịu đựng của Cửu Tầng Yêu Lâu dường như đã đến giới hạn, ầm ầm một tiếng trực tiếp sụp đổ.

Mọi người giật nảy mình, nhìn lại, sau khi phát hiện phía sau chỉ còn lại một đống đổ nát.

Vương Bàn Tử và mọi người nhìn thấy dưới này lại có một khối băng lớn như vậy, trong lòng đều vô cùng tò mò, Vương Bàn Tử hỏi: Khương Gia, chuyện gì thế này, sao lại có một khối băng lớn như vậy.

Chú Minh kích động nói: Đây chính là thi thể Thủy Tinh mà Khương tiên sinh ném xuống.

Mọi người kinh hãi.

Thi thể Thủy Tinh.

Chẳng lẽ bị đóng băng trong khối băng này.

Nhưng khối băng lớn như vậy, Khương Hoa làm thế nào ném xuống được.

Vương Bàn Tử nói: Nếu là thi thể Thủy Tinh, vậy chúng ta còn ngây ra làm gì, mau dùng nước gừng phá vỡ cái thứ này đi.

Anh ta cho rằng khối băng này giống như băng ở bên ngoài, dùng nước gừng là có thể làm tan chảy.

Nhưng mà, thứ này là Vạn Niên Huyền Băng, nước gừng của ngươi có mạnh đến đâu cũng không thể phá vỡ được.

Hồ Bát Nhất cầm xẻng công binh gõ vào khối băng, khối băng phát ra tiếng đang, cứng như sắt, anh ta nói: Khối băng này trong Cửu Tầng Yêu Lâu vạn năm không đổi, không giống băng bên ngoài đâu, gừng căn bản không làm tan được.

Vương Bàn Tử trừng to mắt: Vậy làm sao bây giờ.

Hồ Bát Nhất nhìn về phía Khương Hoa.

Khương Hoa nói: Các người tránh ra hết đi.

Vương Bàn Tử và mọi người ngoan ngoãn tránh ra.

Khương Hoa nhìn khối Vạn Niên Huyền Băng, hít sâu một hơi, sau đó vận hết khí lực, dùng toàn bộ sức mạnh, một quyền đấm vào khối Vạn Niên Huyền Băng.

Tất cả mọi người trừng mắt.

Khương Hoa, vậy mà định một đấm đánh nát khối Huyền Băng này.

Cái này. có thể sao.

Ầm ầm Mọi người chỉ cảm thấy toàn bộ mặt đất đang run rẩy, mặt đất dưới khối Huyền Băng trực tiếp nứt ra một khe, cả khối Huyền Băng mạnh mẽ lún xuống.

Tiếp theo, một lát sau.

Rắc rắc Mọi người chỉ thấy, bề mặt khối Huyền Băng xuất hiện từng vết nứt, sau đó số lượng vết nứt tăng lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được, trong nháy mắt toàn bộ vỡ vụn, giống như thủy tinh vỡ.

Thi thể băng tinh, từ trong Huyền Băng vỡ vụn trượt ra.

Hít Tất cả mọi người hít một ngụm khí lạnh, đều nhìn vào hai tay của Khương Hoa, quá mạnh rồi.

Họ thậm chí nghi ngờ, một đấm này của Khương Hoa, có thể trực tiếp làm sập cả ngọn núi không chừng.

Nhưng, rất nhanh họ đã bị thi thể Thủy Tinh của Quỷ Mẫu thu hút.

A, sao thi thể Thủy Tinh này không có mắt.

Chúng ta không phải muốn tìm mắt của thi thể Thủy Tinh sao, không có mắt, chẳng phải là đi một chuyến công cốc sao.

Vương Bàn Tử phát hiện hốc mắt của thi thể Thủy Tinh trống rỗng, không khỏi thất vọng.

Khương Hoa nói: Nếu mắt dễ tìm như vậy thì tốt rồi.

Vương Bàn Tử lại một hồi thất vọng.

Chú Minh muốn đi qua kiểm tra thi thể Thủy Tinh, dù sao, ông ta đến đây chính là vì thi thể Thủy Tinh này, bây giờ thi thể Thủy Tinh ngay trước mắt, ông ta đương nhiên vui mừng.

Nhưng mà, Khương Hoa lại thản nhiên nói: Thi khí của thi thể Thủy Tinh quá nặng, không muốn trở thành cương thi thì đều tránh xa ra một chút.

Nghe Khương Hoa nói vậy, Vương Bàn Tử là người đầu tiên tránh ra.

Gã này đối với lời nói của Khương Hoa tin tưởng không nghi ngờ, Khương Hoa vừa nói, hắn liền chạy đi rồi.

Mà chú Minh do dự một chút, cũng không dám lại đến gần.

Lần này năm người họ cùng đi, bây giờ chết chỉ còn lại ông ta và Mã Tử A Đông.

Ông ta cũng cảm thấy bên trong sông băng này nguy hiểm, không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Dù sao so với tiền, mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn.

Khương Hoa đi đến trước mặt thi thể băng tinh, thấy sắc mặt thi thể Thủy Tinh đang nhanh chóng biến thành đen.

Khương Hoa biết, đây là vì thi thể Thủy Tinh đã chịu đựng âm khí và oán khí của Cửu Tầng Yêu Lâu mấy ngàn năm hun đúc, thi thể đã biến thành một cái hố thi khí vô biên, trước đó có Huyền Băng áp chế, bây giờ Huyền Băng tan ra, thi khí nghịch hành, liền bắt đầu phát huy tác dụng.

Ước chừng không bao lâu nữa, thi thể Thủy Tinh này sẽ thi biến.

Với mức độ thi khí của thi thể Thủy Tinh này, một khi thi biến, đây tuyệt đối là cấp bậc Thi Tổ, chính là cấp bậc Thi Tổ như Tương Thần, Hậu Khanh, thực lực kinh thiên, vô cùng khủng bố.

Ngay cả Khương Hoa cũng chưa chắc có thể chế ngự được.

Do đó, Khương Hoa đương nhiên không thể để nó thi biến.

Anh trực tiếp lấy ra Định Thi Phù, thi triển câu thi phù, định trụ thi khí của thi thể Thủy Tinh này, sau đó dùng Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp điên cuồng thôn phệ thi khí trong thi thể Thủy Tinh, từng luồng thi khí nồng nặc cuồn cuộn tới, toàn bộ bị Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp thôn phệ.

Bây giờ không phải là lúc luyện hóa hấp thu, Khương Hoa thu lại câu thi phù và Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp.

Khương Hoa nhìn về phía những người khác.

Hồ Bát Nhất và mọi người đã bắt đầu quan sát thi thể Thủy Tinh, cũng xem như đã ngắm nghía xong.

Hồ Bát Nhất và họ đối với thi thể Thủy Tinh thật sự không có ý tưởng gì, thứ này trông nặng vô cùng, hơn nữa cũng không biết trị giá bao nhiêu tiền, họ không muốn lãng phí thời gian và tinh lực để di chuyển nó.

Mà chú Minh thì đang mặc cả với Vương Bàn Tử.

Chú Minh đến chính là vì thi thể Thủy Tinh, nhưng người ông ta mang theo đã chết hết, chỉ còn lại ông ta và Mã Tử A Đông, cơ thể ông ta vốn đã yếu, không thể nào vác nổi thi thể Thủy Tinh này.

Mà Mã Tử A Đông một cô gái có thể nói là tay trói gà không chặt, càng không thể nào vác nổi.

Cho dù hai người cùng nhau vác, cũng là quá sức.

Cho nên ông ta bắt đầu tìm người giúp đỡ.

Bàn Tử và những người khác không thèm để ý đến ông ta, thế là chú Minh chỉ có thể cầu Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất giúp đỡ.

Vương Bàn Tử thấy có cơ hội để lợi dụng, thế là liền hét giá trên trời.

Chương 221

Tôi nói này lão đầu, thi thể Thủy Tinh này cũng là chúng ta cùng nhau tìm được, theo lý là người thấy có phần, bây giờ tôi lại phải giúp ông dọn ra ngoài, ông nói tôi có nên chiếm phần lớn không.

Vương Bàn Tử nói: Hơn nữa, trong phần của tôi, Khương Gia là muốn chiếm hơn một nửa, nếu không phải Khương Gia, ông muốn tìm được thi thể Thủy Tinh này sao.

Hơn nữa trong thi thể Thủy Tinh này, toàn là thi khí, Khương Gia không khử thi khí đi, ông coi như tìm được nó.

Ông cũng đừng hòng dọn đi.

Cho nên nói, tôi bảy ông ba, đã là vô cùng nể mặt ông rồi.

Sắc mặt chú Minh khó coi, ông ta hoàn toàn trông cậy vào thi thể Thủy Tinh này để làm giàu.

Vốn dĩ ông ta ở nước ngoài đã liên lạc xong người bán, chỉ cần mang thi thể Thủy Tinh về, đó chính là một ngàn vạn vào túi.

Nhưng mà, bây giờ Vương Bàn Tử mở miệng liền muốn bảy thành.

Đó chính là bảy trăm vạn.

Trong nháy mắt mất bảy trăm vạn, ông ta đương nhiên không cam tâm.

Nhưng, Vương Bàn Tử nói lại không sai.

Nếu không có Khương Hoa, chú Minh cho dù có bản đồ và quyển tông cũng không thể tìm đến đây, càng không thể nào khử đi thi khí trên người thi thể Thủy Tinh.

Do đó, Khương Hoa thật sự cũng muốn chiếm phần lớn.

Điều này khiến chú Minh có chút do dự.

Vương Bàn Tử thấy chú Minh do dự liền biết gã này nhất định đang lưỡng lự, thế là, Vương Bàn Tử rèn sắt khi còn nóng: Tôi nói này lão đầu, ông còn do dự cái gì, các người có thể nói là không cần ra sức gì, chỉ là nhờ Khương Gia giúp đỡ mà thôi, ông nghĩ xem, trên con đường này, cũng là cậu ấy dẫn đường, cậu ấy có đòi bản đồ và quyển tông của ông không.

Mà ông, lại giúp được việc gì.

Có thể nói, ông hoàn toàn là kiếm không, vậy mà ông còn chê tôi đòi nhiều, vậy thế này, trực tiếp để Khương Gia quyết định quyền sở hữu của thi thể Thủy Tinh này đi.

Chú Minh nghe lời này, mới ý thức được, mình quả thật chẳng giúp được gì cả.

Thế là vội vàng nói: Được, bảy ba thì bảy ba.

Nhưng mà, Vương Bàn Tử lại nói: Vậy không được, bây giờ tôi nghĩ thông rồi, chuyện này thật sự không liên quan gì đến ông nữa.

Chú Minh biến sắc, vội vàng nói: Tôi lùi một bước nữa, tám hai.

Thế nào.

Thi thể Thủy Tinh này mặc dù giá trị liên thành, nhưng nếu không tìm được người mua, căn bản sẽ không có ai mua, tôi đã liên hệ tốt người mua rồi, có thể bán được một ngàn vạn.

Nếu các cậu dọn ra ngoài, bán cho mấy tay buôn đồ cổ, tuyệt đối không thể có giá này.

Vãi.

Vương Bàn Tử nghe lời này, mắt trợn tròn.

Vốn dĩ hắn cảm thấy, thứ này bán được một hai trăm vạn đã là ghê gớm lắm rồi.

Không ngờ, lại đáng tiền như vậy.

Hắn trong lòng thầm nghĩ, lão già này thật đúng là biết làm ăn.

Thế là Vương Bàn Tử vội vàng nói: Thành giao.

Sắc mặt chú Minh khó coi, ông ta luôn cảm thấy mình bị hố.

Nhưng cũng không có cách nào, Vương Bàn Tử nói có lý có lẽ, ông ta cũng chỉ có thể đồng ý.

Vương Bàn Tử vác thi thể Thủy Tinh lên lưng.

Gã này những thứ khác không ra sao, sức lực vẫn có thừa.

Khương Hoa thấy cảnh này không khỏi âm thầm lắc đầu.

Mặc dù anh cũng không quan tâm tiền bạc gì, nhưng đây là của biếu không, anh sao có thể không muốn.

Khương Hoa cũng tin tưởng, gã Vương Bàn Tử này, về phương diện tiền bạc sẽ không chơi xấu mình.

Khương Hoa đang chuẩn bị mang họ rời khỏi đây.

Nhưng đột nhiên, bốn phía ầm vang một tiếng, xung quanh vang lên tiếng chấn động mạnh mẽ.

Mọi người nhìn xung quanh, sau đó Hồ Bát Nhất nói: Không tốt, núi tuyết phía trên hình như xảy ra lở tuyết rồi, chúng ta phải đi nhanh lên, nếu không sẽ bị chôn ở đây mất.

Nơi này vốn thuộc về một khe núi, phía trên là núi tuyết nguy nga, một khi xảy ra lở tuyết, chắc chắn sẽ chôn vùi nơi này.

Ước chừng là do một quyền vừa rồi của Khương Hoa, dẫn đến mặt đất chấn động, núi tuyết cho tới bây giờ, cuối cùng cũng không

chịu nổi nữa.

Mọi người hoảng hốt, liền chuẩn bị đi về.

Nhưng Khương Hoa lại nói: Đừng vội, đi theo tôi.

Mọi người sững sờ, lại phát hiện Khương Hoa đi về phía đống đổ nát của Cửu Tầng Yêu Lâu.

Điều này khiến mọi người có chút ngơ ngác.

Bây giờ chạy vào trong, không phải là muốn chết sao.

Oanh long long Phía trên vang lên âm thanh như sấm rền.

Hồ Bát Nhất và mấy người biết, họ phải đưa ra quyết định, nếu không, chắc chắn sẽ bị chôn dưới lớp tuyết.

Rốt cuộc là quay về đường cũ, hay là đi theo Khương Hoa.

Vương Bàn Tử không hề suy nghĩ, liền đi theo Khương Hoa.

Về phần Trần Văn Cẩm, cô vẫn luôn đi theo bên cạnh Khương Hoa.

Những người khác do dự một chút, cũng không còn băn khoăn gì nữa.

Họ vốn dĩ là đi theo Khương Hoa tới, bây giờ Khương Hoa đã chọn đi vào trong, vậy họ tự nhiên cũng đi vào trong.

Bây giờ tất cả mọi người đều tin tưởng Khương Hoa.

Mọi người đi theo Khương Hoa đến trước vách núi sau lưng Yêu Tháp chín tầng, cả tòa núi này đều đang run rẩy, vừa hay thấy không ít tuyết rơi xuống.

Ở đây có một cánh cửa.

Lúc này, có người kinh ngạc nói.

Đúng vậy, trên vách đá ở đây, có một cánh cửa đá.

Cửa đá đó đóng chặt, phía trên vẽ không ít bích họa, là một khung cảnh địa ngục.

Vương Bàn Tử nói: Vãi, chẳng lẽ cánh cửa này là Cổng Địa Ngục gì đó sao.

Mùng Một nói: Anh nói không sai, đây đúng là một cánh Cổng Địa Ngục, nghe đồn lối đi sau cánh cửa này thông đến thành Hắc La Hải, ở giữa tràn đầy đủ loại nguy hiểm, người đi qua phải nhắm mắt đi thẳng về phía trước, không được quay đầu cũng không được mở mắt, nếu không sẽ không ra khỏi được lối đi này, bị đưa vào địa ngục.

Vương Bàn Tử nói: Có tà môn như vậy sao.

Mùng Một lắc đầu: Tôi cũng không biết, dù sao truyền thuyết về thành Hắc La Hải là như vậy.

Trần Văn Cẩm nói: Tôi cũng đã nghe nói về Cổng Địa Ngục này, quả thực rất tà môn.

Ầm ầm Trần Văn Cẩm vừa dứt lời, cánh cửa đó liền phát ra tiếng vang, sau đó trực tiếp nổ tung thành từng mảnh.

Trong lòng mọi người kinh hãi, nhìn về phía cửa đá.

Liền thấy cửa đá đã bị Khương Hoa đánh nát, mà Khương Hoa và Trần Văn Cẩm đã đi vào trong.

Mọi người cạn lời.

Cảm giác Khương Hoa và họ không cùng một thế giới.

Nhưng mọi người lại biết, việc Khương Hoa làm đều đúng, lựa chọn của anh đều đúng.

Do đó, tất cả mọi người nhanh chóng đuổi theo.

Còn chưa vào trong lối đi, giọng của Khương Hoa đã vang lên: Đều nhắm mắt lại, mặc kệ gặp phải cái gì, đụng phải cái gì, đều

đừng quan tâm, cứ đi thẳng về phía trước là được.

Nghe thấy giọng của Khương Hoa, trong lòng họ lạnh đi, đành phải ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Mọi người đi vào trong lối đi không bao lâu, liền nghe phía ngoài ầm ầm một tiếng vang lớn, họ biết, nhất định là tuyết lở bên ngoài đã rơi xuống.

Họ âm thầm may mắn, may mà đã đi theo Khương Hoa.

Không biết đi bao lâu, Khương Hoa cuối cùng cũng ra khỏi lối đi.

Những người khác cũng cuối cùng lại thấy được ánh sáng, đều thở phào một hơi.

Vương Bàn Tử nói: Mẹ nó, bên trong ngột ngạt quá, tôi cứ cảm giác có người đang sờ chân tôi, quá đáng sợ đi.

Những người khác cũng vẻ mặt sợ hãi, rõ ràng mọi người ở bên trong đều phải chịu những mức độ quấy nhiễu khác nhau, gặp không ít chuyện, nhưng vì họ nghe theo lời Khương Hoa từ đầu đến cuối không mở mắt, cho nên cũng không gặp nguy hiểm gì.

Ừm.

Mùng Một không thấy.

Lúc này, Hồ Bát Nhất kinh ngạc bất định nói.

Khương Hoa nhíu mày, nhìn lại phía sau, quả thực không thấy bóng dáng Mùng Một.

Đừng ai đi vào.

Khương Hoa nói.

Hồ Bát Nhất và mọi người không dám đi vào, đành phải dừng lại.

Khương Hoa tiếp tục nói: Đợi thêm mười phút, nếu cậu ta còn

chưa ra thì có lẽ sẽ vĩnh viễn ở lại bên trong rồi.

Mọi người lòng rối như tơ, có cảm giác đồng bệnh tương lân.

Mười phút trôi qua, Mùng Một cuối cùng vẫn không ra.

Khương Hoa khẽ thở dài.

Người hiểu rõ nhất về Cổng Địa Ngục này, lại vẫn bị bỏ lại trong Cổng Địa Ngục.

Đi thôi.

Khương Hoa nói, quay người rời khỏi nơi này.

Tất cả mọi người đều im lặng.

Nhất là Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, tâm trạng vô cùng tồi tệ.

Không giống như A Đông và chú Minh, Mùng Một dọc đường đã nói với họ không ít lời, cũng coi như đã có tình cảm sinh tử, kết quả bây giờ Mùng Một lại bị bỏ lại ở đó, vĩnh viễn không thể ra ngoài, trong lòng Hồ Bát Nhất đương nhiên khó chịu.

Chương 222

Chuyện này, cũng nằm ngoài dự đoán của Khương Hoa.

Trong bản gốc, Mùng Một là đồng quy vu tận với Lang Vương.

Nhưng vì sự xuất hiện của Khương Hoa, Lang Vương không dám đối địch với họ, vốn tưởng Mùng Một có thể nhặt được một mạng, kết quả cậu ta vẫn chết ở đây.

Xem ra, đây là ý trời.

Khương Hoa dẫn Hồ Bát Nhất và mọi người rời khỏi chỗ đó, cuối cùng thấy được bầu trời thành Hắc La Hải.

Trên một hồ nước khổng lồ, có một ngọn núi lớn, mà trên ngọn núi lớn đó, lại xây dựng từng tòa cung điện, bây giờ lại có mây mù bao phủ, khiến cho những cung điện đó trông giống như Thiên Cung lơ lửng giữa không trung.

Đó. chính là thành Hắc La Hải sao.

Hồ Bát Nhất ngơ ngác nhìn thành trì khổng lồ trên núi.

Đây là nơi họ đã tốn bao nhiêu thời gian mới tìm được.

Những người khác cũng tỏ ra rất kích động.

Trát Cách Lạp Mã nói: Cuối cùng cũng tìm được.

Khương Hoa không nói gì, anh biết, đây căn bản không phải là thành Hắc La Hải thực sự.

Long Sơn thực sự, là ở dưới hồ nước lớn kia.

Mà thành Hắc La Hải trước mắt, chẳng qua là ảo ảnh được tạo ra bằng không gian ảo mà thôi.

Chúng ta làm sao lên đó được.

Vương Bàn Tử hỏi.

Khương Hoa đáp: Tạm thời chưa lên.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Chuyện gì thế này.

Đã đến đây rồi mà không lên.

Đây không phải là thấy một ngọn núi vàng mà không đào sao.

Khương Hoa đi vào trong rừng, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Anh biết, mắt của thi thể Thủy Tinh, là ở trong cơ thể một con cá lớn, chỉ cần tìm được con cá lớn đó, và giết nó, thì có thể lấy được con ngươi của Quỷ Mẫu.

Đây là một nơi giống như rừng rậm nguyên thủy, mọi người vất vả đi trong đó, Khương Hoa nói: Thành trì trên ngọn núi kia là không gian ảo của thành Hắc La Hải, chúng ta muốn giải trừ lời nguyền trên người các cậu, phải tìm được tròng mắt của thi thể Thủy Tinh Quỷ Mẫu trước, nếu không dù có trèo lên cũng là công cốc.

Vương Bàn Tử không khỏi nhìn lại thi thể Thủy Tinh đang cõng sau lưng, nói: Khương Gia, ngài biết tròng mắt của người này ở đâu sao.

Khương Hoa đáp: Biết, hơn nữa chúng ta còn phải tìm một lối đi ngầm, từ trong nước tìm ra lối đi ngầm đó, sau đó thông qua lối đi ngầm đó, một đường đến dưới chân ngọn núi kia, mới có thể từ lối đi bên dưới leo ra thành Hắc La Hải.

Mọi người vừa nghe, cũng đều yên tâm.

Đi một lát, gặp một con sông nhỏ, mọi người ngồi xuống nghỉ

ngơi.

Nơi này cũng vô cùng kỳ quái, mặc dù là một khu rừng nguyên thủy, nhưng xung quanh cũng có những tinh thể đó, trông giống như một khu rừng thủy tinh.

Vương Bàn Tử đặt thi thể Thủy Tinh xuống: Cũng không biết những tinh thể này có đáng tiền không.

Hồ Bát Nhất nói: Đồ đầy đường cậu nói đáng tiền không.

Bị Hồ Bát Nhất nói vậy, Vương Bàn Tử cũng không còn hứng thú nữa.

A.

Nhưng đúng lúc này, Mã Tử A Đông bỗng nhiên hét lên một tiếng.

Tất cả mọi người bị Mã Tử A Đông dọa giật mình, vội vàng nhìn qua.

Chú Minh phản ứng mạnh nhất.

Lần này ông ta coi như mất cả chì lẫn chài, Hàn Tố Na ngay từ đầu đã chết, bảo tiêu A Đông cũng chết thê thảm, ngay cả tình nhân Tuyết Di Lặc cũng trở thành món ăn trong bụng Tiểu Hoa.

Bây giờ chỉ còn lại con gái nuôi Mã Tử A Đông, nếu Mã Tử A Đông cũng chết, ông ta chắc phải thổ huyết mất.

Do đó, ông ta vô cùng lo lắng cho an nguy của Mã Tử A Đông.

Sao vậy.

Mọi người nhìn thấy, Mã Tử A Đông chỉ đứng ở bên cạnh, chỉ là khuôn mặt có chút trắng bệch, trông cũng không bị thương gì, chú Minh mới vội vàng hỏi.

Mã Tử A Đông chỉ vào một tảng đá ở một chỗ: Chỗ đó. tôi nhìn

thấy một thi thể của một người đàn ông.

Thi thể của một người đàn ông.

Vương Bàn Tử vội vàng đi tới, nhìn tảng đá đó, phát hiện trên tảng đá mọc một bông hoa nhỏ màu đỏ, không khỏi nói: Tôi nói này Mã Tử A Đông muội tử, có phải cô nhìn lầm không, chỗ này làm gì có thi thể nào, chỉ có một bông hoa thôi, nếu cô thích bông hoa này, tôi hái cho cô.

Nói rồi, liền đi chạm vào đóa hoa hồng đó.

Hồ Bát Nhất nói: Bàn Tử, đừng có lộn xộn.

Chỗ này quái lạ lắm, đừng có động vào đồ đạc lung tung.

Minh Thúc thì nói: Khương tiên sinh, mắt của Mã Tử A Đông rất đặc biệt, có thể nhìn thấy những thứ mà người thường không thấy được, cô ấy nói có thi thể thì chắc chắn là có thi thể.

Bị Hồ Bát Nhất và Minh Thúc nói vậy, Vương Bàn Tử liền hơi sợ hãi.

Các người nhìn kìa, bông hoa đỏ kia vậy mà bắt đầu kết quả.

Lúc này, Trần Văn Cẩm nói.

Hồ Bát Nhất và mọi người kinh ngạc nhìn thấy, bông hoa đỏ kia vậy mà bắt đầu lớn lên nhanh chóng, sau đó trong vòng một phút ngắn ngủi, dường như đã trải qua cả một đời, sau khi nở rộ liền mọc ra một quả thịt màu đỏ.

Cái này.

Sao tôi lại cảm thấy quả này giống như thịt người thế.

Vương Bàn Tử nói.

Những người khác cũng phát hiện ra điểm này.

Chẳng lẽ, hoa này mọc lên nhờ ăn thịt người à.

Hồ Bát Nhất nói.

Mấy người họ hợp sức đẩy tảng đá kia ra, phát hiện bên dưới quả nhiên có một bộ thi thể nam giới đã gần như thối rữa.

Quả nhiên có một bộ thi thể nam giới.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau, Vương Bàn Tử nói: Em gái Mã Tử A Đông, đây là em có thiên lý nhãn à.

Mã Tử A Đông có chút sợ hãi lùi lại hai bước.

Cùng lúc đó, họ nhìn thấy trên người thi thể nam giới lại mọc ra không ít những bông hoa nhỏ màu đỏ kia.

Mấy bông hoa này sao lại quái dị như vậy.

Hồ Bát Nhất nói.

Lúc này Khương Hoa lên tiếng: Các anh tìm xung quanh xem có tìm thấy một cỗ quan tài nào không.

Khương Hoa biết loại hoa trước mắt này hẳn là huyết mồi hồng hoa, loại hoa này có thể tỏa ra một loại độc tố, một khi trúng độc của nó, trên người sẽ mọc ra những mầm thịt giống như thực vật, vết thương không thể chạm vào, đụng một cái là đau.

Nếu giải độc muộn, người đó sẽ biến thành một người mọc đầy thực vật và chết trong đau đớn.

Tuy nhiên, gần huyết mồi hồng hoa lại có thứ tốt chuyên để giải độc.

Một cái mai rùa đen.

Đó là mai do một con rùa đen lột ra, là một bảo vật vô giá, có thể giải trăm loại độc.

Thứ Khương Hoa để ý chính là nó.

Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và những người khác không nói nhiều, lập tức tìm kiếm xung quanh.

A, các người nhìn kìa, con chó nhỏ không biết từ đâu tới này lại đang ăn cái quả máu kia.

Minh Thúc nói.

Khương Hoa nhìn qua, biết đó là con rùa đen đã lột xác, bèn nói: Không cần để ý đến nó, nó không làm hại người đâu.

Nghe Khương Hoa nói vậy, những người khác cũng không quan tâm nữa.

Chẳng mấy chốc, Bàn Tử đã tìm thấy một cỗ quan tài gần đó.

Mọi người đi qua xem, đều hơi kinh ngạc.

Khương Gia, đến cái này mà cậu cũng tính ra được, đúng là lợi hại thật.

Vương Bàn Tử nói.

Khương Hoa không nói gì, liền mở quan tài ra.

Trong quan tài có một cái xác khô, mà bên cạnh xác khô lại là một cái mai rùa đen kỳ lạ.

Sao ở đây lại có một cái mai rùa đen.

Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

Khương Hoa cầm mai rùa đen lên, liền nghe thấy âm thanh của hệ thống.

Thu được một chiếc Huyền Quy xác, thưởng 500 Điểm Tiến Hóa.

Huyền Quy xác: Là mai của Huyền Quy ngàn năm, có thể giải vạn độc, ăn vào có thể trường thọ.

Chết thật.

Khương Hoa trừng mắt.

Lần này đúng là may mắn.

Huyền Quy ngàn năm, chắc chắn là đồ tốt.

Con Huyền Quy sống cả ngàn năm này tuyệt đối là một món đại bổ.

Thế là, Khương Hoa nhanh chóng đi đến trước mặt con rùa không mai kia, nhìn nó với ánh mắt không mấy thiện ý.

Con vật này tuy chỉ lớn bằng con chó nhỏ, nhưng so với rùa đen thông thường thì lớn hơn nhiều.

Con rùa không mai rõ ràng cũng rất có linh tính, nó vốn đang ăn quả máu, phát hiện trước mặt có thêm một người, bèn ngẩng đầu nhìn Khương Hoa.

Trong đôi mắt nhỏ của nó lộ ra vẻ khó hiểu to lớn.

Nó không biết sinh vật kỳ lạ trước mắt đang nhìn mình làm gì.

Dần dần, nó nhận ra ý đồ xấu của Khương Hoa, quay người định chạy, muốn nhảy xuống nước trốn thoát.

Chương 223

Nhưng tất cả đã quá muộn.

Khương Hoa trực tiếp đuổi kịp con rùa, trong tay anh, nó dù giãy giụa thế nào cũng vô ích, căn bản không thể thoát khỏi lòng bàn tay Khương Hoa.

Dù nó quay lại định cắn vào tay anh, cũng phát hiện tay của Khương Hoa còn cứng hơn cả mai rùa của nó, căn bản không cắn nổi.

Khương Hoa nói: Tiểu tử, còn muốn chạy à.

Đừng lãng phí thời gian nữa.

Lúc này, Vương Bàn Tử và mọi người chạy tới, tò mò nhìn con rùa trong tay Khương Hoa, nghi hoặc hỏi: Khương Gia, đây không phải chỉ là một con chó hoang thôi sao, cậu bắt nó làm gì.

Khương Hoa nói: Đây không phải chó hoang đâu, nó là rùa đen đã thành tinh rồi.

Cái mai rùa đen chúng ta tìm thấy lúc nãy chính là do con này lột xác ra đấy.

Vương Bàn Tử nghe xong, không khỏi thốt lên: Rùa đen thành tinh.

Chết thật.

Minh Thúc liền nói: Vậy chẳng phải cái mai rùa mà Khương tiên sinh vừa nhặt được là bảo vật vô giá của nhân gian sao.

Vương Bàn Tử nghe lại là bảo vật, không khỏi hỏi: Lão già, sao lại là bảo vật nữa.

Thế là, Minh Thúc bắt đầu kể lại chuyện A Đông gặp trên biển

trước đây.

Trước khi Minh Thúc gặp A Đông, cô ấy trôi dạt trên biển, có một lần, một con thuyền đi vào vùng biển xa lạ, sau đó cả thuyền đều trúng độc, suýt chút nữa thì chết.

Sau đó họ tìm được một cái mai rùa đen.

Nghe đồn rùa đen thành tinh sẽ lột mai, và cái mai đó chính là bảo vật vô giá, có thể giải vạn độc, không có loại độc nào mà nó không giải được.

Thế là, chủ thuyền cạo một ít mai rùa, nghiền thành bột, pha với nước cho mọi người uống, tất cả đều được giải độc.

Bởi vì thứ đó quá quý giá, nên cả thuyền đã xảy ra tranh chấp lớn, tàn sát lẫn nhau, cuối cùng thương vong thảm trọng.

A Đông cũng nhân lúc hỗn loạn mà trốn xuống biển, nếu không tình cờ gặp được Minh Thúc thì cũng đã chết rồi.

Minh Thúc sau khi nghe A Đông kể đã đến nơi họ tranh chấp xem xét, nhưng thuyền đã chìm từ lâu, không còn gì nữa, tự nhiên cũng không thể tìm được cái mai rùa đó.

Không ngờ bây giờ lại gặp được ở đây.

Những người khác nghe xong, cũng mắt sáng rực, kích động nhìn Khương Hoa.

Chỉ tiếc là, thứ này đã vào tay Khương Hoa thì tự nhiên không thể nào lấy ra được nữa.

Họ cũng chỉ đành bất lực.

Khương Hoa không để ý đến họ, Huyền Quy xác ngàn năm là vật cần thiết để anh kích hoạt Bất Tử thể, dù thế nào cũng không thể đưa cho họ được.

Khương Hoa nhìn con rùa trong tay.

Con rùa không mai vô cùng có linh tính, mắt nó đảo liên tục, chắc là đang nghĩ cách trốn thoát.

Con vật này, dù sao cũng đã thành tinh, ngang cấp với Tiêu Đồ.

Vừa nghĩ đến Tiêu Đồ, trong lòng Khương Hoa khẽ động, không biết con Huyền Quy ngàn năm này có được tính là thần thú không.

Trong Sơn Hải Kinh, thứ này là dị thú, nhưng không biết ở đây có được tính là thần thú không.

Hệ thống cũng không có thông báo.

Hay là giết lấy xương.

Con Huyền Quy dường như cảm nhận được sát khí của Khương Hoa, sợ đến toàn thân run rẩy, giơ hai chân trước lên, liên tục chắp tay cầu xin.

Ý tứ rõ ràng là đang cầu xin tha mạng.

Khương Hoa không khỏi nhíu mày, con vật này vẫn rất có linh tính.

Vương Bàn Tử nói: Khương Gia, con rùa cháu này đang cầu xin cậu tha mạng đấy.

Khương Hoa không nhịn được cười.

Rùa cháu.

Người ta có thể làm ông cố của ông nội cậu đấy.

Khương Hoa nghĩ một lát, thôi được, tạm thời không giết nó, dù sao trong hồ kia chắc chắn có Thủy Kỳ Lân, xử lý con này sau cũng được.

Tuy nhiên, Khương Hoa cũng không thể cứ thế mà thả nó đi, anh

nói với con Huyền Quy: Ta tha mạng cho ngươi cũng được, nhưng ngươi phải có giá trị để ta tha.

Ngươi ở đây lâu như vậy, chắc chắn rất quen thuộc nơi này, ngươi giúp ta tìm Thủy Kỳ Lân và Bạch Hồ Tử Ngư Vương, ta tạm tha cho ngươi một mạng, hiểu ta nói gì không.

Huyền Quy liên tục gật đầu.

Khương Hoa bảo Vương Bàn Tử lấy một sợi dây thừng đến, trói con vật này lại, rồi nói: Tốt, trước tiên dẫn ta đi tìm Thủy Kỳ Lân.

Thủy Kỳ Lân bất kể là huyết mạch hay xương cốt, đối với Khương Hoa đều có tác dụng rất lớn, đương nhiên phải tìm được nó trước.

Huyền Quy nhảy xuống đất, sau đó bắt đầu bò về một hướng.

Khương Hoa thì dắt dây thừng đi theo.

Cảnh tượng này trong mắt mọi người trông khá kỳ quái.

Người không biết còn tưởng ai đó đang dắt chó đi dạo ở nơi hoang sơn dã lĩnh này.

Tuy nhiên, họ cũng đều ngoan ngoãn đi theo.

Đi thêm một lát, mọi người đến trước một hang động.

Hang động này nằm dưới thành Hắc La Hải, là một hang động dưới nước, trong động có một con suối, có chút giống với đường hầm dưới nước ở Già Long Sơn trước kia.

Huyền Quy dừng lại ở đây, sau đó chỉ vào trong động.

Khương Hoa nhíu mày: Ngươi nói Thủy Kỳ Lân ở trong động này.

Huyền Quy vội vàng gật đầu.

Khương Hoa không nhiều lời, nói với Hồ Bát Nhất và mọi người:

Lão Hồ, các anh cứ ở ngoài chờ, một mình tôi vào xem là được.

Hồ Bát Nhất và mấy người biết loại hang động dưới nước này họ vào cũng không tiện, mà Khương Hoa thân thủ tốt, lại có thể ở dưới nước rất lâu, bèn gật đầu: Khương Gia cẩn thận một chút, có chuyện gì cứ gọi chúng tôi, chúng tôi sẽ vào ngay lập tức.

Khương Hoa cũng không khách sáo, Ừ một tiếng rồi cùng Huyền Quy nhảy xuống nước.

Khương Hoa lặn xuống đáy nước, đi theo con Huyền Quy ngàn năm bơi vào trong.

Anh có khả năng nhìn trong đêm, lại nhờ có Phân Thủy châu nên có thể ở dưới nước rất lâu, vì vậy anh hoàn toàn không vội.

Xung quanh cũng xuất hiện một vài sinh vật kỳ lạ như cá râu trắng, sứa hút máu, nhưng những thứ này đều không dám đến gần Khương Hoa.

Mà thứ anh muốn tìm chỉ là Thủy Kỳ Lân và Bạch Hồ Tử Ngư Vương, đối với mấy con tép riu này, anh không có hứng thú.

Vì vậy anh tiếp tục đi theo con Huyền Quy bơi về phía trước.

Cuối cùng, hơn mười phút sau.

Huyền Quy dẫn Khương Hoa trồi đầu lên khỏi mặt nước.

Đây rõ ràng là một hang động phía sau dòng nước, bên trong khắp nơi đều là thủy tinh, hơn nữa những viên thủy tinh này còn tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, khiến cho nơi này không hề tối tăm.

Khương Hoa bơi lên bờ, nhìn xung quanh, không khỏi nói: Đây chính là nơi Thủy Kỳ Lân ở sao.

Huyền Quy gật đầu với Khương Hoa, sau đó vẫy chân trước, ra hiệu cho anh đi theo.

Khương Hoa đi theo Huyền Quy tiếp tục vào trong.

Hang động này quanh co khúc khuỷu, lại còn rất ẩm ướt, Khương Hoa bị Huyền Quy dẫn đi đến mức có chút choáng váng.

Nhưng may mắn là, rất nhanh Huyền Quy đã đưa Khương Hoa đến điểm cuối.

Khương Hoa nhìn nơi có chút giống mật thất này, không khỏi cau mày nói: Thủy Kỳ Lân đâu.

Huyền Quy chỉ vào một chỗ nhô lên ở sâu trong mật thất, Khương Hoa nhìn qua, có chút giống như một cái ổ.

Anh bèn đi tới, phát hiện ở đó có một cặp đồ vật rất kỳ lạ.

Hai thứ đó rất lớn, trông giống như nhãn cầu.

Nhưng nhãn cầu không thể lớn như vậy, hơn nữa còn là chất ngọc.

Đây là cái gì.

Khương Hoa cầm lấy một viên ngọc mắt lớn bằng nắm tay, cẩn thận nghiên cứu.

Tuy nhiên, lúc này trong đầu Khương Hoa vang lên âm thanh của hệ thống.

Thu được một viên ngọc mắt Thủy Kỳ Lân.

Thu thập đủ hai viên có thể kích hoạt Huyết Mạch Thủy Kỳ Lân.

Ngọc mắt Thủy Kỳ Lân: Ngọc mắt được ngưng tụ từ tinh hoa huyết mạch toàn thân của Thủy Kỳ Lân, thu thập đủ hai viên có thể kích hoạt Huyết Mạch Thủy Kỳ Lân, nhận được năng lực khống chế dòng nước.

Khương Hoa xem xong phần giới thiệu, vui mừng khôn xiết.

Vậy mà thật sự có thể nhận được Huyết Mạch Thủy Kỳ Lân.

Đây đối với Khương Hoa mà nói, không nghi ngờ gì là kết quả tốt nhất.

Đây chính là Huyết Mạch Thủy Kỳ Lân, có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Trong lòng Khương Hoa vô cùng vui mừng, đã vươn tay về phía viên ngọc mắt cuối cùng.

Ngay lúc này, một luồng sáng quỷ dị bỗng nhiên từ trong viên ngọc mắt bay ra, hóa thành một con thú kỳ dị trong suốt, u tối.

Vật kia không tiếng động gầm lên với Khương Hoa.

Khương Hoa không khỏi lùi lại, nhìn kỹ vật kia, rõ ràng là một con Thủy Kỳ Lân trong suốt.

Chẳng lẽ, đây là oán linh của Thủy Kỳ Lân.

Chương 224

Khương Hoa mắt sáng lên, trầm giọng nói: Tôi là người thừa kế huyết mạch Xích Long, hôm nay có được huyết mạch Thủy Kỳ Lân của ngươi, khôi phục thần uy của thần thú viễn cổ, ấy là vinh hạnh của ngươi.

Còn không mau lui ra.

Con Thủy Kỳ Lân dường như hiểu ý Khương Hoa, lùi lại một chút, nhìn chằm chằm vào anh, như đang phân biệt thân phận thật của anh.

Tuy nhiên, Khương Hoa không có thời gian chờ nó suy nghĩ xong, bèn trực tiếp dùng Luân Hồi Nhãn.

Bây giờ Luân Hồi Nhãn đã là Luân Hồi Nhãn cao cấp, có thể kéo cả linh hồn con người vào trong luân hồi, huống chi Thủy Kỳ Lân hiện đang ở trạng thái oán linh, càng dễ bị ảnh hưởng bởi Luân Hồi Nhãn.

Oán linh Thủy Kỳ Lân run lên bần bật, sau đó bắt đầu có dấu hiệu tan rã.

Thủy Kỳ Lân phát ra một tiếng kêu thảm thiết, không dám ở ngoài nữa, quay về trong viên ngọc mắt còn lại.

Hừ.

Khương Hoa hừ lạnh một tiếng, cầm lấy viên Thủy Kỳ Lân chi nhãn kia.

Thu được Thủy Kỳ Lân chi nhãn thứ hai, đã thu thập hoàn tất, có hấp thu sức mạnh của ngọc mắt Thủy Kỳ Lân, nhận được Huyết Mạch Thủy Kỳ Lân không.

Có trên Không Cuối cùng cũng thu thập được Huyết Mạch Thủy Kỳ Lân.

Khương Hoa đương nhiên không khách khí, trực tiếp chọn có.

Đang hấp thu tinh hoa huyết mạch của ngọc mắt Thủy Kỳ Lân, xin chờ. 1%. 3%.

Khương Hoa biết thanh tiến độ này trong thời gian ngắn cũng không thể xong được.

Anh bèn cất hai viên ngọc mắt Thủy Kỳ Lân đi, sau đó nhìn về phía con Huyền Quy không mai đang trốn ở một bên run lẩy bẩy.

Rõ ràng, là Luân Hồi Nhãn của Khương Hoa vừa rồi đã dọa sợ con vật này.

E rằng, bây giờ nó ngay cả chạy trốn cũng không dám.

Khương Hoa không khỏi bật cười, đây ngược lại là một kết quả tốt, sao lúc trước không nghĩ tới dùng Luân Hồi Nhãn để dọa nó nhỉ.

Khương Hoa nói: Đi thôi.

Huyền Quy do dự một chút, vẫn không dám động.

Khương Hoa nói: Ngươi yên tâm, đã hứa không giết ngươi thì ta sẽ không giết ngươi đâu.

Nhưng ngươi phải ngoan ngoãn đi theo ta, nếu không thì đừng trách ta không khách khí.

Huyền Quy vội vàng gật đầu.

Thế là, Huyền Quy đi trước dẫn đường cho Khương Hoa, còn anh thì đi theo sau.

Lần này Khương Hoa ngay cả dây thừng cũng không dùng, con vật nhỏ này bị Luân Hồi Nhãn dọa một lần đã trở nên ngoan ngoãn, bây

giờ Khương Hoa bảo nó đi về phía đông, nó tuyệt đối không dám đi về phía tây.

Thế là, Huyền Quy ngoan ngoãn dẫn Khương Hoa đi ra ngoài, rất nhanh lại xuống nước, theo đường hầm dưới nước đi ra ngoài.

Tuy nhiên, chẳng mấy chốc anh đã phát hiện trong hồ bên ngoài có vô số cá râu trắng.

Những con cá râu trắng đó con này nối tiếp con kia, tạo thành một trận cá khổng lồ.

Đây chính là trận cá râu trắng.

Bây giờ trận cá xuất hiện, vậy có nghĩa là vằn Giao và Bạch Hồ Tử Ngư Vương sắp xuất hiện, thứ Khương Hoa muốn chính là con mắt Quỷ Mẫu trong bụng Bạch Hồ Tử Ngư Vương.

Bây giờ Khương Hoa có Luân Hồi Nhãn, tự nhiên có thể dễ dàng lấy được con mắt Quỷ Mẫu đó.

Chỉ cần Bạch Hồ Tử Ngư Vương vừa xuất hiện, Khương Hoa liền có thể ra lệnh cho nó phun con mắt ra.

Khương Hoa vội vàng quay về bờ.

Hồ Bát Nhất và mọi người vẫn đang chờ anh, thấy anh cuối cùng cũng lên bờ, lập tức vui mừng khôn xiết, vội vàng chạy tới kéo anh lên.

Hồ Bát Nhất nói: Khương Gia, cuối cùng ngài cũng về rồi.

Vương Bàn Tử nói: Khương Gia, cậu xuống dưới này cũng gần một tiếng đồng hồ rồi đấy.

Khương Hoa nói: Ở bên trong gặp chút chuyện.

Hồ Bát Nhất nhìn về phía mặt hồ: Khương Gia, ngài xem, mặt hồ này có chuyện gì vậy, sao lại xuất hiện từng vòng xoáy nhỏ thế này.

Họ ở trên bờ không nhìn thấy tình hình dưới nước, mà những con cá râu trắng cũng không trồi lên, nên không biết chúng đã kết thành trận cá.

Khương Hoa nói: Phía dưới có rất nhiều cá râu trắng, chúng bây giờ đã kết thành trận cá, nên mới tạo ra tình huống này.

Trận cá.

Hồ Bát Nhất kinh ngạc.

Anh trước đây đã từng chứng kiến sự lợi hại của trận cá, không ngờ ở đây lại có.

Đúng lúc này, một bóng hình hung mãnh đột nhiên từ trong rừng lao ra, sau đó nhanh chóng lao xuống hồ.

Mẹ kiếp.

Vừa rồi là cái gì thế.

Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Những người khác cũng giật mình, vội vàng giơ súng lên, nhưng phát hiện vật kia đã chui xuống nước và biến mất không thấy tăm hơi.

Mặc cho họ tìm thế nào cũng không thấy.

Khương Hoa nói: Vẫn Giao.

Giao gì.

Vương Bàn Tử hỏi.

Lúc này, Hồ Bát Nhất giải thích: Vẫn Giao, là một loại sinh vật viễn cổ, vô cùng khổng lồ và đáng sợ.

Mọi người bừng tỉnh.

Sau khi vẫn Giao nhảy xuống nước, toàn bộ mặt hồ lập tức sôi trào.

Vô số cá râu trắng trồi lên, con vằn Giao kia giống như sói lạc vào bầy cừu, một miếng không biết đã ăn bao nhiêu con cá râu trắng, trong chốc lát cả mặt hồ đều bị nhuộm đỏ.

Con này đang đi săn à.

Có người hỏi.

Khương Hoa lắc đầu: Không phải, nó chỉ đang tìm kiếm con mồi cuối cùng, Bạch Hồ Tử Ngư Vương.

Bạch Hồ Tử Ngư Vương.

Trong lòng mọi người kinh hãi, nghe Khương Hoa nói vậy, xem ra ở đây có rất nhiều sinh vật đáng sợ.

Không lâu sau, con vằn Giao sau khi khuấy động một hồi liền chui thẳng xuống đáy nước, mặt nước lúc này mới từ từ khôi phục lại bình tĩnh.

Lại sao nữa đây.

Vương Bàn Tử hỏi.

Khương Hoa nói: Chắc là vằn Giao đã tìm thấy Bạch Hồ Tử Ngư Vương, sau đó cả hai đang giao chiến dưới đáy hồ.

Hồ Bát Nhất nói: Tại sao chúng lại đánh nhau.

Khương Hoa: Tranh giành con mắt Quỷ Mẫu.

Tôi xuống xem một chút.

Nói xong, Khương Hoa trực tiếp nhảy xuống nước, dựa vào Phân Thủy châu, điên cuồng lặn xuống.

Chỉ đứng trên bờ thì căn bản không nhìn thấy Bạch Hồ Tử Ngư Vương, càng không thể ra lệnh cho nó phun ra đôi mắt Quỷ Mẫu.

Do đó, Khương Hoa phải xuống đáy hồ, tìm được Bạch Hồ Tử

Ngư Vương, sau đó khống chế nó, bắt nó phun con mắt ra.

Con mắt Quỷ Mẫu là thứ Khương Hoa tìm kiếm bấy lâu, bây giờ đã ở ngay trước mắt, đương nhiên không thể bỏ qua.

Khương Hoa đột nhiên nhảy xuống hồ, khiến mọi người giật mình, Vương Bàn Tử lập tức hỏi: Lão Hồ, làm sao bây giờ.

Hồ Bát Nhất nhìn mặt hồ đang cuộn sóng, do dự một lúc rồi nói: Vẫn Giao vô cùng lợi hại, trận cá râu trắng cũng không phải thứ chúng ta có thể đối phó, chúng ta cứ thế này đi xuống e là dữ nhiều lành ít.

Khương Gia thân thủ rất tốt, dưới nước cũng có thể nín thở rất lâu, chúng ta cứ án binh bất động thì hơn.

Nói rồi, Hồ Bát Nhất còn liếc nhìn Trần Văn Cẩm một cái, thấy cô ấy cũng đứng bên bờ quan sát, không có ý định đi xuống, bèn càng thêm chắc chắn với suy nghĩ của mình.

Bàn Tử cũng không dám tùy tiện xuống nước.

Lại nói về Khương Hoa, sau khi anh nhảy xuống hồ nước, liền một đường lặn xuống.

Trong hồ, tầng nước trên vô cùng vẩn đục, khắp nơi đều là máu đỏ, nhưng xuống đến tầng dưới thì trong hơn rất nhiều, không có máu, hơn nữa còn có rất nhiều di tích kiến trúc.

Khương Hoa biết, thành Hắc La Hải trên ngọn núi kia thực ra là một cái giả, có thể nói là một hình chiếu của thành Hắc La Hải thật.

Còn thành Hắc La Hải thật sự thì nằm dưới đáy hồ này, chỉ có lặn xuống đáy hồ mới có thể nhìn thấy nó.

Khương Hoa tốc độ rất nhanh, chẳng mấy chốc đã nhìn thấy một vài kiến trúc của thành Hắc La Hải, và lúc này, anh nhìn thấy một con cá râu trắng khổng lồ đang truy đuổi và tấn công vẫn Giao.

Hai con quái vật này ngang sức ngang tài, đánh túi bụi, thậm chí còn húc đổ không ít công trình kiến trúc.

Khương Hoa thấy Bạch Hồ Tử Ngư Vương xuất hiện, trong lòng vô cùng vui mừng.

Thấy được Bạch Hồ Tử Ngư Vương cũng giống như thấy được con mắt Quỷ Mẫu vậy.

Khương Hoa nhanh chóng bơi về phía đó, đồng thời kích hoạt Luân Hồi Nhãn, định khống chế hai con quái vật lớn này bơi về phía mình.

Luân Hồi Nhãn vẫn rất hữu dụng, hai con vật kia bị ảnh hưởng, lập tức bắt đầu bơi về phía này, vằn Giao ở phía trước, Bạch Hồ Tử Ngư Vương ở phía sau.

Rất nhanh, vằn Giao đã tới trước, vẫy đuôi trước mặt Khương Hoa, trong mắt có chút sợ hãi.

Nhưng rất nhanh, vằn Giao liền phát ra tiếng kêu đau đớn, dưới nước không truyền ra âm thanh, vằn Giao há miệng, từng ngụm bong bóng hiện ra.

Khương Hoa trừng mắt.

Mẹ kiếp, sao con Bạch Hồ Tử Ngư Vương này không nghe lời mình.

Lại còn đang tấn công vằn Giao.

Chẳng lẽ vừa rồi Bạch Hồ Tử Ngư Vương chỉ là đang truy đuổi vằn Giao, chứ không phải nghe lời mình mới tới.

Chuyện gì thế này.

Khương Hoa nhìn về phía sau, quả nhiên thấy Bạch Hồ Tử Ngư Vương đang cắn đuôi vằn Giao.

Mà vằn Giao, dù bị thương nặng, nhưng vì mệnh lệnh của Khương Hoa, vẫn đứng yên tại chỗ không di chuyển.

Trong lòng Khương Hoa thầm kinh ngạc, con Bạch Hổ Tử Ngư Vương này rốt cuộc là sao.

Chương 225

Chẳng lẽ, là vì nó đã ăn con mắt Quỷ Mẫu.

Nếu không thì làm sao có thể không bị Luân Hồi Nhãn của mình khống chế.

Có lẽ, thực sự là khả năng này.

Khương Hoa thầm hừ một tiếng, mặc kệ con Bạch Hổ Tử Ngư Vương vì sao không nghe lời mình, lúc này anh vung tay lên, nước hồ xung quanh lập tức tách ra, sau đó tạo thành một con thủy long khổng lồ, ầm ầm lao về phía Bạch Hổ Tử Ngư Vương.

Đây chính là năng lực mà Khương Hoa có được sau khi nhận được một phần Huyết Mạch Thủy Kỳ Lân, có thể khống chế nước.

Trước đây dù có Phân Thủy châu có thể ở trong nước rất lâu, nhưng hành động cũng rất bất tiện, vì có nước cản, nên cả tốc độ và sức mạnh đều không phát huy được nhiều tác dụng.

Nhưng bây giờ thì khác, có Huyết Mạch Thủy Kỳ Lân, anh ở trong nước cũng giống như ở trên cạn.

Thậm chí, năng lực của anh trong nước còn dễ dàng phát huy hơn.

Đây chính là tác dụng của Huyết Mạch Thủy Kỳ Lân.

Thủy long hung hăng đập vào người Bạch Hổ Tử Ngư Vương, con cá bị đập đến mức vảy rụng tơi tả, máu tươi tuôn ra.

Mà Khương Hoa nhanh chóng mượn sức mạnh của nước, đến trước mặt Bạch Hổ Tử Ngư Vương, rút ra Thất Tinh Long Uyên Kiếm.

Đã ngươi không nghe lời ta, vậy ta cũng đành chịu, chỉ có thể lấy

mạng ngươi.

Con Bạch Hồ Tử Ngư Vương này nếu không chết thì sẽ không nghe lời anh mà phun con mắt Quỷ Mẫu ra.

Dù sao, vì con mắt Quỷ Mẫu, nó căn bản không thể giao tiếp với anh, thì làm sao có thể nghe lời anh được.

Khương Hoa vung một kiếm xuống.

Nhờ có huyết mạch Thủy Kỳ Lân, lực cản của nước đối với Khương Hoa không có chút ảnh hưởng nào, nên một kiếm này của anh uy lực cực lớn, Bạch Hồ Tử Ngư Vương trực tiếp bị anh chém toạc bụng.

Gào.

Bạch Hồ Tử Ngư Vương phát ra tiếng kêu kinh khủng.

Khương Hoa hừ một tiếng, ghìm chặt thân thể Bạch Hồ Tử Ngư Vương xuống một công trình kiến trúc bên dưới, mặc cho nó giãy giụa thế nào cũng không thoát ra được.

Sức lực của Khương Hoa bây giờ sao có thể là thứ mà Bạch Hồ Tử Ngư Vương so sánh được.

Vài phút sau, đầu của Bạch Hồ Tử Ngư Vương lại bị Khương Hoa đấm thêm mấy cú, hoàn toàn chết đi, không còn động đậy, xung quanh cũng hoàn toàn biến thành màu đỏ của máu.

Khương Hoa mang thi thể của Bạch Hồ Tử Ngư Vương đến một vùng nước gần đó, sau đó dùng hai ngón tay thò vào trong thi thể, nhanh chóng tìm kiếm con mắt Quỷ Mẫu.

Tìm kiếm khoảng mười phút, cuối cùng Khương Hoa cũng tìm được một đôi mắt Quỷ Mẫu.

Đôi mắt Quỷ Mẫu này có màu sắc y hệt như thi thể Thủy Tinh

Quỷ Mẫu, cũng đã biến thành thủy tinh.

Nhưng Khương Hoa biết, đây chính là đôi mắt Thủy Tinh Quỷ Mẫu mà anh vẫn luôn tìm kiếm.

Hôm nay, cuối cùng cũng tìm thấy.

Thu được một đôi mắt Thủy Tinh Quỷ Mẫu, thưởng 500 Điểm Tiến Hóa.

Khương Hoa nhẹ nhàng thở phào.

Sau đó quay trở lại bên hồ.

Mọi người thấy Khương Hoa xuất hiện, cũng không khỏi vui mừng khôn xiết.

Khương Gia, cuối cùng cậu cũng lên rồi.

Vương Bàn Tử nói.

Khương Hoa gật đầu: Mọi người, mặc đồ lặn vào, chúng ta tiến vào thành Hắc La Hải.

Vương Bàn Tử mừng rỡ: Khương Gia, cậu tìm được con mắt đó rồi à.

Khương Hoa gật đầu, nói: Lần này đi đến tế đàn của thành Hắc La Hải, chúng ta phải đi qua đường hầm dưới nước, sau đó tìm được con đường xây trên núi để vào trong thành, nên nhất định phải mặc đồ lặn.

Bởi vì đã sớm nghĩ đến vấn đề này, nên mọi người đều mang đủ đồ lặn, không có chuyện thiếu thốn.

Thế là, tất cả mọi người chuẩn bị mặc đồ lặn.

Khương Hoa không để ý đến họ, nhìn về phía con Huyền Quy đang nằm ở một bên.

Con vật nhỏ này sau khi bị Luân Hồi Nhãn của Khương Hoa dọa

một lần, không có lệnh của anh, nó căn bản không dám rời đi.

Hiện tại cảm nhận được ánh mắt của Khương Hoa, nó nhanh chóng đứng thẳng bốn chân, ngoan ngoãn như một đứa trẻ nhìn anh.

Khương Hoa nói: Ngươi chắc biết đường đến tế đàn của thành Hắc La Hải chứ.

Huyền Quy gật đầu.

Khương Hoa: Dẫn bọn ta đi.

Ngoài ra, trên đường có bảo bối gì, ngươi cũng phải dẫn ta đi tìm.

Huyền Quy gật đầu với Khương Hoa, sau đó nhảy xuống nước.

Khương Hoa nhìn những người khác: Đều chuẩn bị xong chưa.

Hồ Bát Nhất và mọi người gật đầu.

Khương Hoa không nói nhiều, cũng nhảy xuống nước.

Những người khác như bánh chẻo, người này nối tiếp người kia, toàn bộ nhảy xuống hồ.

Huyền Quy đợi Khương Hoa và mọi người đều xuống hết mới bắt đầu dẫn đường ở phía trước.

Cả đoàn người đi xuyên qua đáy nước.

Dưới nước có đủ loại sinh vật kỳ lạ, nào là sứa hút máu, còn có những sinh vật kỳ dị khác, nhưng có Khương Hoa ở đó, những thứ đó cũng không dám đến gần họ, trên đường đi cũng coi như bình an vô sự.

Mất gần nửa giờ, cuối cùng Huyền Quy cũng dẫn họ xuyên qua đáy nước, đến chân núi, vào trong lòng núi.

Ở đây có một con đường dẫn lên núi, chỉ cần đi theo con đường này là có thể tìm thấy tế đàn.

Mọi người leo ra khỏi mặt nước, những người khác cởi đồ lặn ra.

Vương Bàn Tử nói: Các người có phát hiện không, trong nước này hình như có rất nhiều sinh vật kỳ lạ, nhưng chúng nó đều không dám tấn công chúng ta, thật là kỳ lạ.

Hồ Bát Nhất nói: Bàn Tử, cậu là không biết thật hay giả vờ không biết đấy, rõ ràng là nhờ có Khương Gia.

Cậu không nghĩ xem, lúc trước mấy con Hỏa Biều Trùng thấy Khương Gia đều phải đi đường vòng.

Vương Bàn Tử nghe xong không khỏi ngẩn ra, hình như cũng đúng là lý do đó.

Hồ Bát Nhất nói: Lúc nãy dưới nước tôi thấy không ít sứa hút máu, loại sứa đó rất kinh khủng, sinh vật bình thường gặp phải chúng, gần như không sống nổi, mà lần này chúng lại tránh chúng ta từ xa, may mà có Khương Gia.

Bàn Tử nói: Loại sứa hút máu đó tôi cũng từng nghe nói, chúng dựa vào nhiệt lượng để phán đoán động tĩnh của sinh vật, một khi bám vào người, sẽ sinh ra một dòng điện gây tê liệt, thôn phệ máu người.

Mấy chục con sứa xông tới, chỉ cần một phút là có thể hút cạn máu trong cơ thể người.

Nghe Bàn Tử nói vậy, những người khác không khỏi sợ hãi.

Nghĩ lại thì nhóm người họ vừa mới đi một vòng từ cửa tử trở về.

Khương Hoa nói: Được rồi, đừng nói những chuyện vô ích nữa, nghỉ ngơi một lát rồi chúng ta đi tìm tế đàn.

Thế là, mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một lát, sau đó tiếp tục để Huyền Quy dẫn đường, tìm được lối đi gần đó, tiến vào đường hầm

trong núi.

Đây là một đoạn cầu thang xoắn ốc, thậm chí cũng không hẳn là cầu thang, chỉ là Ma Quốc đã sửa sang một chút, leo lên vẫn cần không ít sức lực, nhất là, trên bậc thang mọc đầy các loại rêu, vì ẩm ướt nên rất trơn, không cẩn thận là có thể trượt ngã.

Nếu mà từ đây lăn xuống, chết thế nào cũng không biết.

Vương Bàn Tử rất vất vả, hắn còn đeo theo thi thể Thủy Tinh, leo chưa được bao lâu đã thở hổn hển, cũng may là giữa đường có một cái bệ đá để nghỉ ngơi, Khương Hoa liền nói: Nghỉ ngơi một lát ở phía trước đi.

Mọi người leo lên bệ đá.

Khương Hoa nhìn xung quanh, gần bệ đá có một lối đi, thông vào sâu trong núi.

Lối đi này rõ ràng được xây dựng tinh xảo hơn một chút, xung quanh còn có không ít phù điêu, trông có chút giống như một mộ đạo.

Khương Hoa nói: Tiểu tử, trong này có bảo bối gì tốt không.

Huyền Quy nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó vẫy chân, vậy mà nhảy vào trong lối đi.

Khương Hoa nói với Trần Văn Cẩm: Theo tôi, những người khác nghỉ ngơi tại chỗ.

Đối với mệnh lệnh của Khương Hoa, không ai phản bác.

Thế là, Khương Hoa và Trần Văn Cẩm đi vào trong lối đi.

Hai người đi theo Huyền Quy một mạch về phía trước, rất nhanh đã đến một mật thất bên trong.

Dọc đường đi cũng không gặp cơ quan gì, vận khí cũng coi như không tệ.

Mật thất không lớn, Trần Văn Cẩm dùng đèn pin soi một vòng, phát hiện bên trong đặt một cỗ quan tài đồng, còn về vật bồi táng thì trong mộ thất không có gì cả.

Khương Hoa đi đến trước quan tài đồng, không khỏi nói: Tiểu tử, trong này có bảo bối à.

Huyền Quy vội vàng gật đầu.

Khương Hoa không nói nhiều nữa, rút ra Thất Tinh Long Uyên Kiếm, dùng kiếm nạy vào quan tài đồng, khóa ngầm liền mở ra, nắp quan tài nhích lên một chút, Khương Hoa vỗ một chưởng vào quan tài, nắp quan tài lập tức bay ra ngoài.

Một cỗ quan tài nằm bên trong.

Trên thành quan tài có không ít phù điêu, Khương Hoa cũng lười xem.

Anh không phải đến để giải mã, mà là đến để lấy đồ tốt, mặc kệ trong quan tài có bí mật gì, đều không liên quan đến anh.

Do đó, Khương Hoa cũng cạy luôn quan tài bên trong ra.

Một cái xác khô nằm trong quan tài.

Mặc dù thi thể này đã bị phong kín, nhưng vẫn có thể nhìn ra được, đây hẳn là một nữ thi.

Khương Hoa quét mắt một vòng trong quan tài.

Hai tay nữ thi đặt trên bụng, đôi tay gầy gò lại ôm một cái hộp đồng chỉ lớn bằng nắm tay.

Đây là vật bồi táng duy nhất trong quan tài.

Khương Hoa nói: Cũng không biết nữ thi này là ai, ngay cả một món đồ bồi táng cũng không có, hơn nữa đây cũng không phải là mộ thất, chắc là nơi này không phải dùng để chôn người, chỉ là có người

tạm thời đặt thi thể ở đây.

Nói xong, Khương Hoa cầm cái hộp đồng nhỏ lên xem xét, phát hiện thứ này cũng không có cơ quan để tự mình mở ra.

Chương 226

Chỉ là vì niên đại quá lâu, nên có không ít vết rỉ sét.

Khương Hoa dựa vào sức mạnh cường đại, vẫn dùng sức mở được cái hộp đồng ra, liền thấy bên trong có một con ngươi màu bạc.

Đây là.

Gu ô vuông ngân nhãn.

Ở đây, cuối cùng lại gặp được một viên Gu ô vuông ngân nhãn.

Mắt phải của Khương Hoa đã là Luân Hồi Nhãn cao cấp, mà mắt trái vẫn còn ở giai đoạn trung cấp.

Do đó, nếu viên Gu ô vuông ngân nhãn trước mắt này là Gu ô vuông ngân nhãn cao cấp, vậy thì có thể nâng cấp toàn bộ thành Luân Hồi Nhãn cao cấp rồi.

Cả hai mắt đều có thể nâng cấp thành Luân Hồi Nhãn cao cấp, vậy thì có thể mở ra một vài kỹ năng đặc thù.

Khương Hoa biết điểm này, nên rất mong chờ.

Mắt phải Luân Hồi Nhãn cao cấp đã cho anh lợi ích có thể điều khiển tất cả thánh vật trong lãnh thổ Ma Quốc, đối với anh mà nói, vô cùng hữu dụng.

Nếu mắt trái cũng nâng cấp thành Luân Hồi Nhãn cao cấp, vậy sẽ có lợi ích gì chứ.

Khương Hoa cầm lấy Gu ô vuông ngân nhãn.

Thu được Gu ô vuông ngân nhãn cao cấp.

Đã thu thập được tất cả Gu ô vuông ngân nhãn cao cấp, có thể thăng cấp thành song đồng Luân Hồi Nhãn cao cấp, nắm giữ quyền

năng chi phối sinh tử của toàn bộ sinh linh trong Ma Quốc Khương Hoa nghe xong lời này, không khỏi sững sờ.

Cái này. cũng quá mạnh đi.

Khương Hoa ngây người.

Không ngờ, thu thập đủ một đôi Luân Hồi Nhãn cao cấp, lại có phần thưởng lợi hại như vậy.

Có thể điều khiển sinh tử của sinh vật trong Ma Quốc.

Đây không phải là đã trở thành thần của Ma Quốc sao.

Khó trách người Ma Quốc lại coi anh là tín ngưỡng tinh thần của họ, anh đây nắm giữ Luân Hồi Nhãn cao cấp, trực tiếp có thể điều khiển sinh tử của tất cả sinh mệnh trong Ma Quốc, đương nhiên là nhân vật cấp đại ca của Ma Quốc rồi.

Ngươi không tin ngưỡng.

Tốt, vậy ngươi cứ chờ chết đi.

Xem ra, không giết con Huyền Quy nhỏ này đúng là một quyết định sáng suốt.

Khương Hoa lúc này kiểm tra lại cái xác khô, xác định thi thể chỉ là xác khô bình thường, sẽ không khởi thi, lúc này mới sử dụng Gu ô vuông ngân nhãn cao cấp.

Sao rồi.

Trần Văn Cẩm tò mò hỏi.

Khương Hoa nói: Không có gì.

Trở lại chỗ cũ, những người khác cũng đã nghỉ ngơi đủ.

Một giờ sau, họ cuối cùng cũng đi ra khỏi đường hầm, lên đến trên núi.

Đứng ở đây, có thể nhìn thấy hồ lớn phía dưới, nhìn thấy những ngọn núi tuyết xa hơn.

Mà sau lưng họ, chính là thành Hắc La Hải được nối bởi một cây cầu đá.

Thành Hắc La Hải trông đã ở ngay trước mắt.

Ha ha, cuối cùng cũng đến rồi.

Vương Bàn Tử và mấy người vui mừng, ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển.

Dù sao cũng đã đến đỉnh núi này rồi, đương nhiên phải nghỉ ngơi một chút rồi mới qua.

Trát Cách Lạp Mã thì cầm máy ảnh của cô ấy chụp ảnh xung quanh, phong cảnh ở đây quả thực vô cùng hùng vĩ.

Nghỉ ngơi đủ, mọi người liền muốn đi về phía cây cầu treo, chỉ cần qua cầu là có thể đến thành Hắc La Hải rồi.

Kia, kia là cái gì.

Nhưng mà, khi mọi người đến trước cầu treo, một người của Tinh Tuyệt Cổ Thành kinh hô một tiếng, sợ hãi chỉ xuống dưới cầu.

Hồ Bát Nhất và mọi người nhìn xuống, cũng hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy dưới cây cầu treo kia, dày đặc toàn là xương người, chất thành núi.

Đây là thật sự chất thành núi.

Dưới cây cầu treo là một khe núi vô cùng sâu, độ cao so với mặt biển chắc cũng ngang với chân núi lúc Khương Hoa và mọi người ở dưới, có thể thấy khe núi sâu đến mức nào.

Mà bây giờ, thi cốt ở dưới, vậy mà trực tiếp từ dưới đáy, chất

đống lên tận trên này.

Có thể thấy được, thi cốt ở đây rốt cuộc có bao nhiêu.

Dày đặc, thực sự không thể đếm xuể.

Những thi thể này, sao qua lâu như vậy mà vẫn chưa mục rữa.

Vương Bàn Tử sau một hồi kinh hãi, nghi hoặc hỏi.

Tất cả mọi người cũng ngẩn ra.

Họ cũng phát hiện ra điểm này.

Thành Hắc La Hải này dù sao cũng đã qua mấy ngàn năm rồi, cho dù là xương cốt thần thú ở nơi lộ thiên thế này, không được xử lý đặc biệt, thì cũng chắc chắn đã mục nát.

Nhưng những thi thể trước mắt này, vậy mà hoàn toàn không có dấu hiệu mục rữa.

Chỉ có một vài thi thể ở dưới cùng mới có dấu vết thối rữa, càng lên trên thì càng như mới bị giết.

Hồ Bát Nhất nói: Hơn nữa, các ngươi có phát hiện không, họ đều không có mắt.

Không ít người lấy ống nhòm ra xem, quả thực phát hiện những thi thể này đều không có mắt.

Giống như thi thể Thủy Tinh sau lưng Vương Bàn Tử, mắt đã bị người ta moi ra.

Hồ Bát Nhất nói: Những t·hi t·hể này đều bị dùng cho một nghi thức cúng tế nào đó, bị móc mắt rồi đẩy xuống khe núi này.

Mọi người đều đồng tình với Hồ Bát Nhất.

Sau đó, Vương Bàn Tử lại quay về chủ đề lúc nãy, hắn hỏi Khương Hoa: Khương Gia, tại sao những t·hi t·hể này lại không hề

thối rữa, cậu biết chứ.

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Khương Hoa.

Khương Hoa đáp: Các anh qua đó xem là biết ngay.

Nói rồi, Khương Hoa bước lên cầu treo trước, đi về phía thành Hắc La Hải đối diện.

Những người khác thấy Khương Hoa đã đi thì cũng vội vàng bám theo.

Rất nhiều người lo sợ cây cầu treo sẽ gãy, vừa đi vừa run.

Nhưng thực tế đã chứng minh, cây cầu treo này vô cùng chắc chắn, hơn mười người đi lên mà không hề có phản ứng gì, an toàn đi sang phía trước.

Khi vào bên trong thành Hắc La Hải, nơi đây hoàn toàn là một thành phố cổ, có đường sá, nhà cửa, thậm chí còn có cả khói bếp.

Mẹ kiếp.

Sao lại có người đang đốt lửa.

Chẳng lẽ trong này vẫn còn người sống.

Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Những người khác nghe vậy cũng giật mình, vội vàng rút v·ũ k·hí ra, cảnh giác nhìn xung quanh.

Bọn họ từng nghe nói về những thổ dân sống ở nơi cùng sơn cốc cốc, vô cùng thù địch với người ngoài.

Nếu không cẩn thận bị thổ dân ở đây đ·âm c·hết thì thật oan uổng.

Khương Hoa nói: Đừng lo, trong này không có người sống.

Hắn biết rõ, nơi này có khói bếp không phải vì có người ở, mà vì đây là một không gian ảo, là hình chiếu của thành Hắc La Hải tại một

thời điểm nào đó, thời gian đã dừng lại ngay khoảnh khắc được chiếu lên.

Dĩ nhiên, chỉ có vật c·hết được chiếu lên, còn vật sống thì không.

Điều này đã được đề cập trong nguyên tác của Ma Thổi Đèn.

Vì vậy, khi nhóm Hồ Bát Nhất vừa đến đây đã phát hiện có thịt bò vừa nấu xong, củi lửa vẫn chưa tắt, cứ như có người đang nấu ăn ở nhà rồi vội vã ra ngoài vì có việc gấp.

Khương Hoa dẫn họ đến một nhà dân gần đó, mọi người đi vào, quả nhiên thấy bên trong có một bàn thịt bò đã nấu xong, củi lửa vẫn đang cháy, chỉ là không có ai, yên tĩnh đến đáng sợ.

Có ai không.

Vương Bàn Tử gọi một tiếng.

Không ai đáp lại hắn.

Trần Văn Cẩm nói: Các anh có phát hiện không, trên bàn không có chút bụi nào, thịt bò cũng còn nóng.

Nơi này hoàn toàn không giống một tòa thành đã hoang phế mấy nghìn năm, mọi thứ đều như mới.

Hồ Bát Nhất gật đầu: Đúng vậy, tôi cũng thấy thế, rốt cuộc là chuyện gì vậy.

Khương Hoa đáp: Nơi này là không gian ảo.

Không gian ảo.

Mấy người đều thắc mắc, họ chưa từng nghe về không gian ảo bao giờ.

Chỉ có Trần Văn Cẩm biết, cô nói: Ý anh là nơi này chỉ là một không gian hư ảo.

Khương Hoa nói: Mọi người còn nhớ Quỷ Động ở Zagrama không.

Giáo sư Trần từng nói, bên dưới Quỷ Động chính là không gian ảo, thực ra nó kết nối với nơi này.

Không gian ảo đã chiếu lại một thời điểm nào đó của thành Hắc La Hải đến đây.

Chương 227

Mọi người có thể hiểu là thời gian trong không gian ảo không trôi, nên tất cả những gì chúng ta thấy trước mắt đều là một khoảnh khắc nào đó của thành Hắc La Hải từ mấy nghìn năm trước.

Hồ Bát Nhất gật gù ra vẻ đã hiểu.

Vương Bàn Tử thì nói: Nơi này quái dị thật đấy.

Chẳng mấy chốc, mọi người đã đến trước vách núi.

Bên dưới vách núi là một cái hồ khổng lồ.

Còn trên vách núi là một đàn tế lớn.

Đàn tế có hình tròn, tương tự như hình Âm Dương Ngư, hai bên đều có một lỗ hổng, ở giữa còn có một chỗ lõm xuống, trông vừa vặn với kích thước của Mộc Trần Châu.

Ba nơi này chính là chỗ để đặt Mộc Trần Châu và hai con ngươi bằng băng tinh của Quỷ Mẫu.

Sao ở đó lại có một cái quan tài.

Lúc này, Vương Bàn Tử nói: Tôi thấy rồi, sao cái quan tài đó trông quen mắt thế nhỉ.

Đúng vậy, trên đàn tế còn có một cái quan tài rất lớn.

Hơn nữa, cái quan tài đó, Khương Hoa và nhóm Hồ Bát Nhất đều thấy rất quen mắt.

Đó là quan tài của Nữ Vương Tinh Tuyệt.

Quả nhiên.

Quan tài của Nữ Vương Tinh Tuyệt thật sự ở đây.

Xem ra, muốn khởi động đàn tế, cắt đứt kết nối giữa không gian ảo và thực tại, còn phải qua ải của Nữ Vương Tinh Tuyệt.

Khương Hoa nói: Đây là quan tài của Nữ Vương Tinh Tuyệt.

Nữ Vương Tinh Tuyệt.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Trần Văn Cẩm nghe xong đều sững sờ, rõ ràng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Quan tài của Nữ Vương Tinh Tuyệt không phải ở Tinh Tuyệt Cổ Thành sao, sao lại chạy đến đây.

Vương Bàn Tử nói: Khương Gia, tôi thừa nhận cái quan tài này đúng là có hơi giống quan tài của Nữ Vương Tinh Tuyệt, nhưng không có lý nào lại chính là nó được.

Cậu phải biết, cổ quốc Tinh Tuyệt cách nơi này mười vạn tám nghìn dặm cơ mà.

Hồ Bát Nhất gật đầu.

Trước đây dù Khương Hoa đã dùng hư ảnh Xích Long để nuốt chửng hư ảnh Xà Thần của Nữ Vương Tinh Tuyệt, nhưng sau đó cũng không xử lý cái quan tài của nàng.

Lẽ nào. có người đã không quản ngại vạn dặm xa xôi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành mang cái quan tài đó tới đây.

Vương Bàn Tử phát hiện có điều không đúng.

Hồ Bát Nhất cũng nghĩ ra, anh nói: Lúc nãy Khương Gia nói nơi này là không gian ảo kết nối với Quỷ Động, lẽ nào. là quan tài của Nữ Vương Tinh Tuyệt vô tình rơi vào Quỷ Động rồi rớt xuống đây.

Nói rồi, Hồ Bát Nhất nhìn về phía Khương Hoa.

Khương Hoa gật đầu: Đúng vậy, hơn nữa, các anh đừng quên, lúc ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, còn có một nhóm người khác tồn tại.

Hồ Bát Nhất bừng tỉnh: Phải rồi.

Những người đó dường như thuộc một tổ chức thần bí, nếu là họ chuyển quan tài của Nữ Vương Tinh Tuyệt đến đây thì cũng không phải là không thể.

Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, nghĩ đến tổ chức thần bí khó lường sau lưng mà thấy da đầu tê dại.

Thứ đó, trong suốt như ma quỷ, đáng sợ vô cùng.

Vậy, vậy giờ chúng ta phải làm sao.

Vương Bàn Tử hỏi.

Khương Hoa đáp: Cứ làm việc cần làm thôi, đã đến đây rồi thì khởi động đàn tế là quan trọng nhất, còn những thứ khác, mặc kệ nó.

Nói xong, Khương Hoa liền nhảy lên đàn tế, rồi đi về phía chỗ đặt Mộc Trần Châu và hai con ngươi Thủy Tinh của Quỷ Mẫu.

Loảng xoảng.

Ngay lúc này, quan tài của Nữ Vương Tinh Tuyệt đột nhiên động đậy.

Khương Hoa dừng bước, nhìn về phía quan tài.

Những người khác, Vương Bàn Tử và nhóm của anh ta nhanh chóng giơ súng lên, nhìn chằm chằm vào cái quan tài.

Vương Bàn Tử nói: Khương Gia, cẩn thận một chút.

Khương Hoa xua tay, thản nhiên nói: Chỉ là một Nữ Vương Tinh Tuyệt thôi mà.

Nói xong, hắn đã đặt Mộc Trần Châu vào trong chỗ lõm.

Ầm ầm.

Ngay khi Mộc Trần Châu được đặt vào, toàn bộ đàn tế rung

chuyển dữ dội.

Tiếp theo, bên cạnh đàn tế xuất hiện một vật giống như đồng hồ cát, cát bên trong đang nhanh chóng chảy xuống.

Khương Hoa biết, đó là thời gian tế lễ, chỉ khi đặt hai con mắt Thủy Tinh vào trong khoảng thời gian quy định thì mới chính thức khởi động đàn tế, như vậy mới có thể cắt đứt kết nối giữa không gian ảo và thế giới thực.

Thế là, Khương Hoa lấy ra hai con mắt Thủy Tinh, chuẩn bị đặt vào thì đột nhiên cái quan tài của Nữ Vương Tinh Tuyệt lại rung lên một lần nữa.

Hơn nữa ngay sau đó, nắp quan tài đột nhiên bị hất tung.

Khương Hoa nheo mắt lại, thu hồi hai con mắt, rồi trực tiếp vung kiếm chém xuống.

Ầm một tiếng vang lớn, cái quan tài lập tức bị chém làm đôi.

Tiếp theo, một bóng người từ bên trong nhảy ra, vững vàng đáp xuống đàn tế, lạnh lùng nhìn Khương Hoa.

Mẹ kiếp.

Nữ Vương sống lại rồi.

Vương Bàn Tử kinh hãi hét lên.

Mọi người đều kinh ngạc, sợ hãi nhìn bóng người vừa bay ra.

Chỉ thấy trước đàn tế, bên dưới là vực sâu vạn trượng, một người phụ nữ mặc trường bào màu đỏ, đầu đội vương miện đang đứng ở đó.

Khuôn mặt tái nhợt của người phụ nữ đầy vẻ lạnh lùng.

Lại là ngươi.

Giọng nói lộ ra vẻ băng giá.

Mẹ kiếp.

Sao lại còn biết nói chuyện.

Vương Bàn Tử kinh ngạc, vội hỏi: Lão Hồ, trước đây ông đã gặp bánh chưng biết nói bao giờ chưa.

Hồ Bát Nhất lắc đầu: Chưa, trước đây tôi chưa từng gặp bánh chưng biết nói, bánh chưng đã không còn là người, sao lại biết nói chuyện được.

Vương Bàn Tử hỏi: Vậy sao bà ta lại biết nói chuyện.

Hồ Bát Nhất đáp: Tôi cũng không biết, tôi cảm thấy bà ta không giống bánh chưng.

Vương Bàn Tử bĩu môi: Không phải bánh chưng.

Chẳng lẽ còn là người sống chắc.

Bà ta có lẽ.

đúng là một người sống.

Lúc này, Trần Văn Cẩm lên tiếng.

Vương Bàn Tử sững sờ, rồi nói: Sao có thể.

Thời đại của Nữ Vương Tinh Tuyệt cách đây đã hai, ba nghìn năm rồi, làm sao bà ta còn sống được.

Cô đang đùa tôi đấy à.

Trần Văn Cẩm liếc Vương Bàn Tử một cái, không giải thích nhiều.

Sống hai, ba nghìn năm thì có gì lạ.

Trên đời này, không phải là không có người sống lâu được như vậy.

Hơn nữa, trước đây con rối kia dù đã biến thành bánh chưng nhưng vẫn có thể nói chuyện đó thôi.

Trần Văn Cẩm hoàn toàn không cảm thấy có gì lạ.

Lúc này, Khương Hoa nhàn nhạt nói: Nữ Vương Tinh Tuyệt, ngươi đã sống đủ lâu rồi, thế giới này không còn thuộc về ngươi nữa.

Cái này.

Vương Bàn Tử trừng mắt.

Nữ Vương Tinh Tuyệt này thật sự là người sống.

Hơn nữa, còn sống lâu đến vậy sao.

Sao có thể.

Hắn bất giác nhìn về phía Trần Văn Cẩm, không ngờ cô gái nhỏ này nói lại chính xác đến thế.

Thật ra, hắn vẫn rất tin lời Khương Hoa.

Nên một khi Khương Hoa đã nói vậy, thì lời của Trần Văn Cẩm chắc chắn cũng đúng.

Nữ Vương Tinh Tuyệt nói: Bản vương lần trước thất bại, đã không tiếc hiến tế bản thân cho Tổ chức Trường Sinh, cần gì phải nghe lời một con kiến hôi như ngươi.

Bản vương cho ngươi một cơ hội, mau dẫn những người này biến đi, nếu không tất cả đều phải ở lại.

Khương Hoa chậm rãi lắc đầu: Xem ra ngươi vẫn chấp mê bất ngộ.

Nói rồi, Khương Hoa không thèm để ý đến nàng ta, nhanh chóng đi đến một trong hai lỗ hổng, rồi đặt một con mắt vào đó, toàn bộ đàn tế lại đột ngột rung lên.

Dừng tay.

Nữ Vương Tinh Tuyệt sắc mặt đại biến, lao về phía Khương Hoa.

Nàng không ngờ Khương Hoa lại dám phớt lờ mệnh lệnh của mình, trực tiếp đặt con mắt vào một lỗ hổng.

Nếu lỗ hổng còn lại cũng bị đặt con mắt vào, thì mọi chuyện sẽ kết thúc.

Vì vậy, Nữ Vương Tinh Tuyệt phải ngăn cản Khương Hoa.

Thế nhưng, nàng đã lao đến muộn.

Tốc độ của Khương Hoa vượt xa sức tưởng tượng của nàng.

Ngay khoảnh khắc nàng vừa lao đi, Khương Hoa đã bước một bước, đến trước lỗ hổng còn lại, trực tiếp đặt nốt con mắt kia vào, toàn bộ đàn tế lại rung lên một lần nữa, rồi bắt đầu xoay tròn.

Tuy nhiên, Khương Hoa đứng trên đàn tế lại vững như bàn thạch.

Ngươi đáng c·hết.

Ta không sống được thì tất cả các ngươi cũng đừng hòng sống.

Nữ Vương Tinh Tuyệt điên cuồng gào thét, ngay sau đó, từ vực sâu bên dưới, vô số bóng đen lao ra, đáp xuống đàn tế, gắt gao nhìn chằm chằm Khương Hoa.

Những bóng đen này đều là người của tộc Quỷ Động.

Chương 228

Mẹ kiếp.

Quả nhiên có mấy thứ này.

Vương Bàn Tử kinh hãi kêu lên, sắc mặt khó coi.

Trần Văn Cẩm và những người khác chưa từng gặp người của tộc Quỷ Động, liền hỏi đây là tình huống gì.

Không đợi Vương Bàn Tử trả lời, những bóng đen của tộc Quỷ Động đã đồng loạt lao tới, định tấn công nhóm Vương Bàn Tử.

Bàn Tử thấy vậy, không do dự nổ súng.

Nhưng đạn đều xuyên qua cơ thể của người tộc Quỷ Động, hoàn toàn không làm họ bị thương, những người này cứ như ma quỷ.

Đây là ma sao, tại sao đạn của chúng ta lại không làm gì được chúng.

Bàn Tử hét lớn.

Hồ Bát Nhất nói: Họ là người tộc Quỷ Động, chúng ta không làm gì được họ đâu, chỉ có Khương Gia mới đ·ánh được họ.

Vậy phải làm sao bây giờ.

Bàn Tử vội hỏi.

Hồ Bát Nhất cũng hết cách.

Nhưng đúng lúc này, những người của tộc Quỷ Động đột nhiên dừng lại giữa không trung, không tấn công họ nữa.

Cảnh tượng bất ngờ này khiến tất cả mọi người, kể cả Nữ Vương Tinh Tuyệt, đều sững sờ.

Các ngươi còn do dự cái gì.

Mau tấn công đi.

Nữ Vương Tinh Tuyệt hét lên một tiếng.

Không gian ảo bị cắt đứt, nàng cảm thấy thời gian của mình không còn nhiều nữa.

Nàng phải g·iết được nhóm Khương Hoa trước khi mình tan biến.

Thế nhưng, những người của tộc Quỷ Động lại không hề động đậy.

Điều này khiến Nữ Vương Tinh Tuyệt vô cùng tức giận.

Phụt.

Đúng lúc này, mấy người tộc Quỷ Động bên cạnh Khương Hoa đột nhiên phát ra một tiếng động nhỏ, rồi tan ra như một làn sương, hóa thành tro bụi bên cạnh Khương Hoa, biến mất không còn dấu vết.

Cảnh tượng. cảnh tượng kinh ngạc này khiến mọi người đều trợn tròn mắt.

Nữ Vương Tinh Tuyệt cũng sững sờ.

Chuyện gì vậy.

Chẳng lẽ, sau khi không gian ảo bị cắt đứt, họ không chịu nổi áp lực sao.

Nữ Vương Tinh Tuyệt có chút tuyệt vọng nói.

Nhưng Khương Hoa lại thản nhiên nói: Không phải, ngươi nghĩ nhiều rồi.

Nói rồi, Khương Hoa nhìn về phía một người tộc Quỷ Động bên cạnh, bóng đen đó sau khi bị Khương Hoa liếc mắt nhìn thì cũng giống như những người tộc Quỷ Động vừa biến mất, cứ thế. tan biến.

Nữ Vương Tinh Tuyệt trợn to hai mắt.

Lần này, nàng đã hiểu ra.

Chính Khương Hoa đã g·iết những người tộc Quỷ Động đó.

Thậm chí việc những người tộc Quỷ Động đột nhiên bất động cũng chắc chắn là do Khương Hoa.

Hắn rốt cuộc đã làm thế nào.

Trong lòng Nữ Vương Tinh Tuyệt dấy lên một nỗi sợ hãi.

Nàng phong tư trác tuyệt, thực lực cũng không cần bàn cãi, thân mang đủ loại vu thuật, hạng người nào chưa từng gặp qua, nhưng. nàng thật sự chưa từng gặp một người đáng sợ như vậy.

Chỉ một ánh mắt đã có thể định trụ những người tộc Quỷ Động, thậm chí còn có thể g·iết họ.

Đây. còn là người sao.

Nữ Vương Tinh Tuyệt sợ rồi.

Thực ra, tất cả đều là công lao của Luân Hồi Nhãn.

Phải biết, Luân Hồi Nhãn có thể khống chế tất cả sinh vật trong Ma Quốc, bao gồm cả sinh tử của chúng.

Người của tộc Quỷ Động này dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.

Khương Hoa nhìn Nữ Vương Tinh Tuyệt: Ngươi thật sự cho rằng ta cắt đứt không gian ảo là để g·iết ngươi sao.

Ngươi cũng quá coi trọng mình rồi, ta muốn g·iết ngươi, không cần phiền phức như vậy.

Nói xong, Khương Hoa nhìn về phía Nữ Vương Tinh Tuyệt.

Nàng lập tức phát hiện cơ thể mình không thể cử động, như bị một lực lượng vô hình nào đó trói buộc, mặc cho nàng giãy giụa thế

nào cũng vô ích.

Nữ Vương Tinh Tuyệt kinh hãi nhìn Khương Hoa: Ngươi làm sao làm được.

Đó là, Luân Hồi Nhãn.

Nữ Vương Tinh Tuyệt nhìn vào mắt Khương Hoa, nàng thấy mắt hắn đã có sự thay đổi, đôi mắt biến thành những vòng xoáy, như thể có thể hút lấy ánh mắt của bất kỳ ai.

Nàng cuối cùng cũng hiểu ra.

Đó là Luân Hồi Nhãn.

Một loại đồng thuật chỉ tông chủ của Tạ Quá Khương Hoa mới có thể tu luyện, Luân Hồi Nhãn.

Hơn nữa, nàng nhớ rằng, chỉ có tu luyện đến Luân Hồi Nhãn cao cấp mới có thể khống chế người khác, thậm chí g·iết c·hết người của Ma Quốc một cách vô thanh vô tức.

Nhưng đã rất lâu rồi không có tông chủ Tạ Quá Khương Hoa nào tu luyện Luân Hồi Nhãn đến cấp bậc cao, vị tông chủ đời cuối cùng cũng chỉ tu luyện đến trung cấp mà thôi.

Không ngờ người trước mắt này lại tu luyện Luân Hồi Nhãn đến cao cấp, hơn nữa còn có thể khống chế cơ thể của nàng.

Điều này khiến Nữ Vương Tinh Tuyệt kinh hồn bạt vía.

Chẳng lẽ, hắn là một tông chủ Tạ Quá Khương Hoa nào đó đã luân hồi chuyển thế, nếu không sao lại lợi hại như vậy.

Thế nào, đã nhận ra rồi sao.

Khương Hoa cười nhạt một tiếng, rồi nói: Trước mặt ta, ngươi không có tư cách kiêu ngạo, nhưng ta sẽ không g·iết ngươi, dù sao sau khi không gian ảo biến mất, ngươi cũng sẽ tan biến theo, g·iết ngươi

không có hứng thú.

Nói xong, Khương Hoa trực tiếp thả Nữ Vương Tinh Tuyệt ra.

Nữ Vương Tinh Tuyệt phát hiện cơ thể mình đã có thể cử động, nhưng nàng không dám ra tay với Khương Hoa nữa.

Bởi vì, nàng hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn.

Trong Ma Quốc này, Khương Hoa chính là thần.

Khương Hoa muốn ai c·hết, người đó phải c·hết.

Đây là đạo lý rất đơn giản.

Dù nhóm Hồ Bát Nhất không biết chuyện gì đã xảy ra, tại sao những người tộc Quỷ Động đột nhiên c·hết nhiều như vậy, tại sao Nữ Vương Tinh Tuyệt đột nhiên lại sợ hãi Khương Hoa đến thế.

Nhưng họ biết, chắc chắn là Khương Hoa đã làm gì đó.

Tất cả những điều này đều là do Khương Hoa.

Họ nhìn vào bóng lưng của hắn, cảm thấy người trước mắt này đã trở nên vô cùng thần bí.

Ngươi có thể cứu ta một mạng không.

Nữ Vương Tinh Tuyệt nhìn Khương Hoa, trong đôi mắt tràn đầy mong đợi.

Nàng cảm thấy, bây giờ người có thể cứu nàng chỉ có Khương Hoa.

Khương Hoa thản nhiên nói: Ta không cứu được ngươi.

Nữ Vương Tinh Tuyệt nói: Ngươi có thể cứu ta.

Chỉ cần ngươi dùng Luân Hồi Nhãn khống chế ta, đừng để ta rời đi cùng không gian ảo, là có thể cứu được ta.

Cầu xin ngươi.

Khương Hoa đáp: Người ai cũng phải c·hết, ngươi cần gì phải cố chấp.

Ngươi đã sống đủ lâu rồi, cho dù có thể sống tiếp, mấy nghìn năm qua thương hải tang điền, quốc gia năm xưa của ngươi đã diệt vong, thời đại đã thay đổi, ngươi còn sống, có ý nghĩa gì nữa.

Nữ Vương Tinh Tuyệt im lặng.

Khương Hoa khẽ lắc đầu, rời khỏi đàn tế.

Nữ Vương Tinh Tuyệt một mình đứng trên đàn tế, xoay tròn theo vòng quay của nó.

Cuối cùng, nàng lộ vẻ mặt tuyệt vọng, theo sự biến mất của không gian ảo, sinh mệnh lực của nàng nhanh chóng tan biến, cuối cùng ngã xuống đàn tế, thân thể tươi tắn dần dần khô héo, biến thành một cỗ thây khô.

Tất cả mọi người nhìn Nữ Vương Tinh Tuyệt ngã xuống, nhất thời không ai nói gì.

Không biết bao lâu sau, đàn tế dừng lại, Khương Hoa nói: Được rồi, mọi chuyện đã kết thúc, chúng ta cũng nên đi thôi.

Khương Hoa vội vã muốn rời đi như vậy, chủ yếu là vì Nữ Vương Tinh Tuyệt đã c·hết hẳn.

Người của Tổ chức Trường Sinh e là đã nhận được tin tức và đang trên đường tới.

Chương 229

Hiện tại hắn vẫn chưa đủ tự tin để đối đầu với tổ chức khủng bố này, chỉ có thể tạm thời tránh mũi nhọn.

Mọi người vội vàng rời đi.

Ba giờ sau, trời dần tối.

Mọi người tìm một nơi khuất gió, dựng trại nghỉ ngơi tạm thời.

Cả nhóm nấu chút đồ ăn, quây quần bên đống lửa trò chuyện một lúc, Khương Hoa không nói thêm gì với họ, một mình trở về túi ngủ.

Nhưng đúng lúc này lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Không xong rồi.

Mã Tử A Đông mất tích rồi.

Khương Hoa đang định ngủ thì bỗng nhiên nghe thấy Minh Thúc hét lớn, đánh thức mọi người.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử chui ra khỏi túi ngủ, Hồ Bát Nhất hỏi: Minh Thúc, sao vậy.

Minh Thúc mặt mày lo lắng, ông ta cầm đèn pin rọi khắp nơi: Vừa rồi tôi mắc tiểu, nên đi giải quyết một chút, nhưng lúc quay về nhìn qua túi ngủ của Mã Tử A Đông, thấy túi ngủ bị lật ra, ban đầu tôi tưởng con bé ngủ không ngon, định lấy áo khoác đắp cho nó, không ngờ đi qua xem thì nó đã biến mất.

Nói rồi, Minh Thúc còn giơ chiếc áo khoác trong tay lên.

Hồ Bát Nhất hỏi: Đã tìm xung quanh chưa.

Minh Thúc đáp: Tìm rồi, không thấy nó đâu.

Vương Bàn Tử lại nói: Tôi nói này lão già, ông đừng có chuyện bé xé ra to, biết đâu cô em Mã Tử A Đông cũng giống ông, ra ngoài đi vệ sinh thôi, con gái ngại ngùng, đi xa một chút cũng là bình thường.

Minh Thúc đột ngột lắc đầu: Không thể nào.

Tôi hiểu tính cách của Mã Tử A Đông, con bé rất nhát gan, trong tình huống này nó tuyệt đối không dám một mình đi quá xa.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, sau đó Hồ Bát Nhất nói: Minh Thúc ông đừng lo, bây giờ chúng ta chia nhau ra tìm, có phát hiện gì thì gọi một tiếng, ở nơi này chúng ta đều có thể nghe thấy.

Khương Hoa lúc này cũng đã dậy, hắn nói: Bàn Tử, các cậu cũng giúp một tay tìm đi.

Được, Khương Gia.

Bàn Tử gật đầu, sau đó cùng bốn người khác của Tân Nguyệt Phạn Điếm đi tìm ở những nơi khác.

Khương tiên sinh, cảm ơn anh.

Minh Thúc vội vàng cảm kích nói.

Mã Tử A Đông là người cuối cùng ông ta mang theo còn sót lại, nếu lại mất nữa thì lần này ông ta thật sự lỗ nặng.

Dù Mã Tử A Đông chỉ là con gái nuôi, nhưng tình cảm của ông ta dành cho cô là thật, có tình cha con, ông ta thực sự lo lắng cho cô.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, Mã Tử A Đông đã không chỉ một lần dùng đôi mắt đó cứu mạng ông ta.

Vì vậy, ông ta không thể mất Mã Tử A Đông được.

Sau một hồi rối rít, Minh Thúc lại cầm đèn pin đi tìm.

Lúc này, Trần Văn Cẩm đi tới: Chúng ta không đi tìm sao.

Khương Hoa đáp: Không cần thiết, nơi này chỉ có bấy nhiêu thôi, sau khi hình chiếu của thành Hắc La Hải biến mất, đỉnh núi này đã trở nên trơ trụi, có họ là đủ tìm rồi, nếu không tìm được, e là lành ít dữ nhiều.

Theo kịch bản gốc, Mã Tử A Đông sẽ không gặp nguy hiểm, nhiều nhất chỉ là mất đi đôi mắt.

Vốn dĩ Khương Hoa tưởng rằng mọi chuyện đã qua, Mã Tử A Đông sẽ không sao, nên cũng không mấy quan tâm, không ngờ cuối cùng chuyện vẫn xảy ra.

Mã Tử A Đông đã m·ất t·ích.

Hơn mười phút sau, đột nhiên có người hét lên.

Mọi người mau tới đây.

Lúc này, có người gọi lớn từ xa, rồi vẫy vẫy đèn pin, báo cho mọi người biết vị trí của mình.

Đó là một tiểu nhị của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Khương Hoa nói: Đi, qua xem sao.

Thế là hắn liền dẫn theo Trần Văn Cẩm và.

đoạn này có vẻ lỗi, bỏ qua cùng đi về hướng đó, còn Huyền Quy cũng ngoan ngoãn đi theo sau Khương Hoa.

Rất nhanh, tất cả mọi người đã tập trung bên cạnh người tiểu nhị kia.

Sao vậy.

Bàn Tử hỏi.

Người tiểu nhị chỉ xuống đất nói: Các người mau nhìn, ở đây có một hố Tương Tây.

Có một hố Tương Tây ư.

Mọi người đều sững sờ, lại gần xem thử, quả nhiên thấy có một hố Tương Tây.

Hồ Bát Nhất kiểm tra tình hình của cái hố, cau mày nói: Hố này mới được đào, nhưng xem ra, kỹ thuật của người đào hố không cao, có thể là người mới học.

Chẳng lẽ, là cô em Mã Tử A Đông.

Vương Bàn Tử hỏi.

Hồ Bát Nhất nói: Có chút kỳ lạ, nếu là Mã Tử A Đông thì thể trạng của cô ấy không giống người có thể đào được hố Tương Tây.

Khương Hoa nói: Xuống xem chẳng phải sẽ biết sao.

Nói xong, Khương Hoa một cước đá Huyền Quy xuống trước, rồi mình cũng nhảy theo, tiến vào hố Tương Tây.

Những người khác nhìn nhau, Minh Thúc là người thứ hai đi vào.

Chẳng mấy chốc, những người còn lại cũng theo sau.

Cứ thế, một đoàn người nối đuôi nhau, Huyền Quy đi trước dò đường, họ mất hơn mười phút cuối cùng cũng ra khỏi hố Tương Tây, đến một mộ đạo được xây dựng ngay ngắn.

Trời ạ.

Dưới này còn có một ngôi mộ cổ.

Không ngờ cô em Mã Tử A Đông còn biết tìm long mạch điểm huyệt, chỉ là một mình muốn ăn cả thì có hơi quá đáng.

Vương Bàn Tử nói.

Minh Thúc trừng mắt: Mã Tử A Đông tuyệt đối không phải loại người như vậy.

Hơn nữa, con bé không phải là kẻ trộm mộ, sẽ không biết đào hố Tương Tây.

Hồ Bát Nhất nói: Vậy thì lạ thật, cái hố Tương Tây này rốt cuộc là ai đào.

Từ tình hình của hố xem ra, chắc chắn là mới đào hôm nay, chẳng lẽ còn có người khác đến đây.

Vương Bàn Tử nói: Có thể nào, bên trong thành Hắc La Hải đó, thật sự còn có người sống không.

Hồ Bát Nhất nói: Bàn Tử, đừng có đoán mò, sau khi không gian ảo bị Khương Gia cắt đứt, thành Hắc La Hải trên núi đã biến mất rồi, đó chỉ là một ảo ảnh, làm sao có người ở được.

Vương Bàn Tử cười gượng, rồi nhìn về phía Khương Hoa: Khương Gia, cậu nói xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Khương Hoa đáp: Các anh cứ loanh quanh ở đây làm gì.

Vào xem chẳng phải sẽ biết sao.

Tuy nhiên, hẳn là Mã Tử A Đông đã đào cái hố này, chỉ là trong đó có chút vấn đề khác.

Vấn đề gì.

Mọi người vẫn khá tin tưởng Khương Hoa, Hồ Bát Nhất cũng không khỏi hỏi.

Mặc dù họ đều cảm thấy một mình Mã Tử A Đông không thể nào đào được hố Tương Tây, nhưng Khương Hoa đã lên tiếng, họ cũng tin thêm vài phần.

Khương Hoa ném Huyền Quy cho Trần Văn Cẩm, rồi dẫn đầu đi sâu vào mộ đạo.

Mọi người vốn tưởng rằng trong này sẽ có cơ quan, nhưng đi theo

Khương Hoa một lúc, họ phát hiện trong này không có bất kỳ cơ quan nào.

Vài phút sau, họ đến một quảng trường rộng lớn ở tiền sảnh, quảng trường có mấy cây cột, phía trước quảng trường có một cánh cửa đồng lớn, nhưng cánh cửa mộ bằng đồng này lại đang mở.

Cánh cửa mộ này, sao lại mở vậy.

Vương Bàn Tử hỏi.

Khương Hoa đáp: Còn phải nói sao, đương nhiên là Mã Tử A Đông mở rồi.

Mã Tử A Đông.

Cánh cửa đồng lớn như vậy, cô ấy mở bằng cách nào.

Hồ Bát Nhất cũng rất tò mò.

Khương Hoa nói: Hiển nhiên là thông qua cơ quan, tôi đã nói rồi, trên người Mã Tử A Đông đã xảy ra một vài vấn đề, Mã Tử A Đông có thể nhìn thấy một số thứ mà các anh không nhìn thấy, chẳng lẽ các anh không thấy kỳ lạ sao.

Mọi người nhìn nhau.

Khương Hoa không nói thêm nữa, đi vào trong.

Một người bên cạnh rọi đèn pin và nói với vẻ kinh ngạc: Nơi này có rất nhiều phù điêu của Tạ Quá Khương Hoa, chẳng lẽ đây là mộ cổ của một nhân vật lớn nào đó của Tạ Quá Khương Hoa sao.

Khương Hoa đáp: Toàn bộ Ma Quốc đều là địa bàn của Tạ Quá Khương Hoa, nơi này có mộ cổ của họ cũng là điều dễ hiểu.

Mã Tử A Đông chắc chắn cũng có liên quan đến Tạ Quá Khương Hoa, nên mới đến đây, chúng ta cứ vào xem trước đã.

Thế là, những người khác theo Khương Hoa đi vào cửa mộ.

Phía sau cửa mộ vẫn là một mộ đạo, nhưng mộ đạo này tương đối hẹp, phía trên là một mộ đạo hình tròn, có rất nhiều phù điêu liên quan đến Tạ Quá Khương Hoa.

Khương Hoa không có hứng thú gì với những bức phù điêu này.

Dọc đường đi gặp phải một số cơ quan, đều bị Khương Hoa dễ dàng giải quyết.

Tạ Quá Khương Hoa lợi hại không phải ở cơ quan mà là ở vu thuật có trình độ rất cao, ví dụ như Luân Hồi Nhãn, chính là một loại vu thuật, đồng thời cũng là vu thuật cấp cao nhất trong luân hồi.

Khương Hoa dẫn họ đến cuối mộ đạo.

Ở đây có một cánh cửa đá, trên cửa đá có một chỗ lõm hình con mắt, bên trên đầy máu tươi, và rõ ràng là mới nhỏ xuống không lâu.

Cái này. chẳng lẽ là máu của Mã Tử A Đông.

Minh Thúc lo lắng nói.

Khương Hoa gật đầu: Tám chín phần là không sai rồi.

Suy nghĩ một chút, Khương Hoa lấy ra một viên ngân nhãn hình quả ô liu đặt vào chỗ lõm.

Cửa đá phát ra tiếng cơ quan chuyển động khe khẽ, rất nhanh, viên ngân nhãn bị nuốt vào, và cửa đá cũng mở ra.

Khương Hoa và mấy người đi vào.

Lập tức phát hiện, đây là một mộ thất rất lớn.

Xung quanh có rất nhiều phù điêu, cũng có rất nhiều đồ tùy táng.

Giữa mộ thất có một cái quan tài rất lớn, và trước quan tài, có một người đang đứng.

Chính là Mã Tử A Đông.

Chỉ là, Mã Tử A Đông dường như không hề phát hiện nhóm Khương Hoa đi vào, tay phải đang đặt trên mặt mình.

Tay phải của cô đẫm máu, nửa khuôn mặt cũng toàn là máu tươi, đứng trước quan tài, trông dữ tợn kinh khủng, khiến Vương Bàn Tử và những người khác giật nảy mình.

Mã Tử A Đông.

Minh Thúc nhìn thấy Mã Tử A Đông, không khỏi hét lên bằng tiếng Quảng Đông.

Nhưng Mã Tử A Đông hoàn toàn không nghe thấy tiếng gọi của Minh Thúc, lúc này, cô ta vậy mà lại giơ bàn tay đẫm máu lên, định móc nốt con mắt cuối cùng của mình.

Nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị này của Mã Tử A Đông, Minh Thúc sợ xanh mặt.

Những người khác cũng trợn tròn mắt.

Họ đã phát hiện, mắt trái của Mã Tử A Đông đã không còn, bên trên máu me đầm đìa, đoán chừng là do chính cô ta tự tay móc ra.

Chương 230

Nhớ lại máu tươi và lỗ hổng hình con mắt trên cửa đá, mắt trái của Mã Tử A Đông đi đâu gần như đã rõ như ban ngày.

Mà bây giờ, Mã Tử A Đông lại còn muốn móc nốt con mắt còn lại của mình.

Thật là quá tàn nhẫn.

Dừng tay.

Đúng lúc này, Khương Hoa đột nhiên quát khẽ.

Mã Tử A Đông dường như nghe thấy tiếng của Khương Hoa, lúc này dừng lại, hai ngón tay phải gần như đã chạm vào mắt mình.

Mặc dù Mã Tử A Đông đã dừng lại, nhưng trong ngôi mộ cổ này, cảnh tượng vẫn vô cùng quỷ dị.

Mọi người đều nín thở, không dám đến gần cô.

Lúc này, Vương Bàn Tử hỏi: Cô ta bị sao vậy, sao lại tự làm hại mình.

Hồ Bát Nhất nói: Mã Tử A Đông chắc là bị trúng tà rồi.

Anh không khỏi nhớ lại lời Khương Hoa nói trước đó.

Trên người Mã Tử A Đông chắc chắn đã xảy ra vấn đề gì đó.

Xem ra, Khương Hoa đã sớm biết Mã Tử A Đông có thể đã bị. thứ gì đó khống chế.

Khương Hoa đột nhiên hừ lạnh một tiếng: Dám giở trò ma quỷ trước mặt ta, đúng là không biết sống c·hết.

Nói xong, Khương Hoa trực tiếp bước ra, trong nháy mắt đã đến

bên cạnh Mã Tử A Đông, rồi đưa tay thi triển một đạo Mao Sơn trừ tà chú lên người cô, xua tan tà khí trên người cô ra ngoài.

Tiếp theo, mọi người quả nhiên thấy, sau khi một luồng khí màu xanh lục bốc ra từ người Mã Tử A Đông, nó liền chui vào trong chiếc quan tài trước mặt cô.

Vừa rồi đó là thứ gì vậy.

Vương Bàn Tử kinh ngạc.

Khương Hoa không trả lời hắn, mà đỡ lấy Mã Tử A Đông đang ngã xuống, rồi nói: Giúp cô ấy cầm máu, có thuốc tê thì dùng thuốc tê, tạm thời đừng để cô ấy tỉnh lại.

Bây giờ Mã Tử A Đông đã mất một mắt, lại vừa bị tà khí ảnh hưởng, nếu lúc này tỉnh lại, phát hiện mình đã biến thành thế này, chắc chắn sẽ không chịu nổi.

Trần Văn Cẩm vội vàng bước tới, nhận lấy Mã Tử A Đông từ tay Khương Hoa.

Chỉ là, khi nhìn thấy khuôn mặt đầy máu tươi của Mã Tử A Đông, cô không khỏi kinh hãi.

Trước đây Mã Tử A Đông dù sao cũng là một cô gái xinh đẹp dịu dàng, bây giờ lại trở thành thế này, thật khiến người ta xót xa, không biết sau này cô sẽ đối mặt với bản thân như thế nào.

Một người khác thấy cảnh này cũng kinh hãi, nói: Đi vội quá, không mang theo thuốc tê.

Bàn Tử bước tới: Tôi có.

Nói rồi, hắn kéo ống quần ra, lấy ra mấy ống thuốc tê, rõ ràng là hắn luôn mang theo bên người để đề phòng bất trắc.

Loại thuốc tê này khi đối phó với dã thú hung dữ còn hiệu quả hơn

cả đạn, nên Bàn Tử vẫn luôn mang theo một ít, bây giờ lại có tác dụng rồi.

Thế là, mọi người nhanh chóng tiêm thuốc tê cho Mã Tử A Đông.

Minh Thúc run rẩy, gần như sắp khóc, ông ta nói: Khương tiên sinh, vừa rồi Mã Tử A Đông rốt cuộc là bị sao vậy.

Khương Hoa hừ lạnh, rồi lạnh lùng nhìn chiếc quan tài: Rất rõ ràng, là thứ bên trong quan tài này đã khống chế cơ thể Mã Tử A Đông, khiến cô ấy đào hố Tương Tây, rồi lợi dụng thân phận đặc thù của cô ấy, dùng mắt của cô ấy để mở cơ quan cửa đá, sau đó muốn lợi dụng con mắt còn lại để mở chiếc quan tài này.

Thật là ác độc.

Mọi người không khỏi thầm nghĩ.

Nhưng rất nhanh họ liền phản ứng lại, thứ bên trong quan tài này lại có thần thông quảng đại đến vậy.

Mọi người không khỏi theo bản năng lùi lại hai bước, tránh xa chiếc quan tài.

Chỉ có Khương Hoa đứng yên tại chỗ.

Một người vừa giúp Mã Tử A Đông cầm máu, vừa nói: Bên trong đó rốt cuộc là thứ gì, thân phận của Mã Tử A Đông lại có gì đặc biệt, tại sao lại phải khống chế cô ấy.

Khương Hoa nói: Nếu tôi đoán không sai, người được chôn trong chiếc quan tài này hẳn là tông chủ của Tạ Quá Khương Hoa.

Tông chủ Tạ Quá Khương Hoa.

Hồ Bát Nhất kỳ lạ hỏi: Nhưng cái xác ướp Kim Thân mà chúng ta đào ra trước đó không phải cũng là tông chủ Tạ Quá Khương Hoa sao.

Khương Hoa đáp: Tạ Quá Khương Hoa dù sao cũng là tôn giáo

thống trị Ma Quốc, sao có thể chỉ có một tông chủ.

Hơn nữa, vị tông chủ trước mắt này tuyệt không phải là tông chủ bình thường, có lẽ là người sáng lập ra Tạ Quá Khương Hoa.

Người sáng lập Tạ Quá Khương Hoa.

Mọi người đều nín thở.

Nếu thật sự là như vậy thì quá lợi hại.

Thế nhưng, Khương Hoa lại tỏ vẻ khinh thường: Tôi mặc kệ hắn là người sáng lập gì, bây giờ còn dám ra tay hại người thì đừng trách tôi không khách khí.

Nói xong, hắn lấy ra con mắt bạc hình vuông thứ hai, đặt thẳng vào một chỗ lõm trên quan tài.

Cạch.

Con mắt bạc hình vuông lọt vào lỗ hổng đó, chìm vào trong và phát ra một tiếng động nhỏ.

Tiếp theo, trong quan tài vang lên từng đợt âm thanh cơ quan chuyển động.

Mọi người đều nín thở.

Minh Thúc nói: Cậu Khương, trong quan tài này chắc chắn có oan hồn, chúng ta vẫn nên đi thôi.

Vương Bàn Tử nói: Lão già, ông sợ cái gì, Khương Gia nhà ta biết pháp thuật đấy, bất kể là oan hồn lệ quỷ, cương thi bánh chưng gì, có Khương Gia ở đây, mấy thứ đó còn chẳng dám ló mặt ra.

Minh Thúc mặt mày đau khổ.

Còn Khương Hoa thì thản nhiên nói: Mấy thứ đó chỉ là trò hù dọa trẻ con thôi, cùng lắm là. người sáng lập Tạ Quá Khương Hoa này tu

luyện một chút vu thuật nên vẫn chưa thật sự c·hết hẳn mà thôi.

Trong lúc nói chuyện, nắp quan tài nặng trịch bỗng nhiên nhấc lên một chút.

Khương Hoa biết cơ quan đã mở, bèn nhìn về phía Bàn Tử và những người khác.

Bàn Tử và mấy người cũng rất hiểu ý, năm người họ đi tới, cùng nhau dùng sức lật nắp quan tài lên.

Ngay lập tức, một luồng âm khí ập vào mặt, mùi hôi thối khiến Bàn Tử và những người khác ho sặc sụa.

Khương Hoa phất tay một cái, quét sạch mùi hôi thối trước mặt, sau đó lại gần xem xét.

Bên trong còn có một chiếc quan tài khác, bị rất nhiều xích sắt khóa lại, trên quan tài vẽ đầy những hình con mắt, chi chít không biết bao nhiêu, nhìn mà da đầu tê dại.

Sao lại có nhiều xích sắt thế này.

Hồ Bát Nhất nghi hoặc hỏi.

Khương Hoa suy nghĩ một lát: Đây là phong ma khóa, chuyên dùng để phong ấn cương thi bánh chưng.

Xem ra, thứ trong quan tài này nếu không phải người thì ít nhất cũng là bánh chưng cấp bậc Luân Hồi.

Luân Hồi.

Minh Thúc nghe thấy lời này, cũng không thèm để ý đến Mã Tử A Đông nữa, vội vàng nói: Cậu Khương.

Chúng ta mau đi thôi, đây chính là Luân Hồi đấy.

Cha tôi năm xưa chính là c·hết trong tay Tương Tây Thi Vương,

thứ đó thật sự rất lợi hại.

Vốn dĩ cha của Minh Thúc dựa vào nghề cõng th·i th·ể mà kiếm được rất nhiều tiền.

Nhưng có một lần ở Tương Tây, ông đã c·hết dưới tay một con Luân Hồi, đến nỗi kỹ thuật gia truyền cũng không truyền lại được.

Bây giờ ông ta cũng chỉ là tay mơ, nếu không cũng chẳng đến nỗi lâm vào hoàn cảnh thảm hại như vậy.

Vì thế, Minh Thúc có ấn tượng vô cùng sâu sắc với Luân Hồi.

Vừa nghe thấy t·hi t·hể trong quan tài ít nhất cũng là bánh chưng cấp Luân Hồi, ông ta lập tức sợ đến mức mặt trắng bệch.

Hồ Bát Nhất và mấy người cũng có chút kinh ngạc và bất an.

Tuy nhiên, Khương Hoa lại chẳng hề để tâm.

Lúc đầu ở trong nhà lao của thần miếu, tên vua nước Gu ô vuông kia không phải cũng là cấp Luân Hồi sao, chẳng phải vẫn bị Khương Hoa giải quyết dễ dàng.

Hơn nữa, lúc đó Khương Hoa còn chưa có được Luân Hồi Nhãn.

Đương nhiên, bây giờ Khương Hoa cũng không trông mong Luân Hồi Nhãn có thể phát huy tác dụng lớn.

Dù sao gã này rất có thể là người sáng lập Tạ Quá Khương Hoa, bản thân hắn chắc chắn cũng sở hữu Luân Hồi Nhãn, nên khả năng cao là sẽ không bị ảnh hưởng bởi Luân Hồi Nhãn.

Khương Hoa không nghe lời Minh Thúc, rút thanh Thất Tinh Long Uyên Kiếm ra, chém thẳng một nhát vào phong ma khóa.

Sức mạnh của Khương Hoa bây giờ lớn đến mức nào, một kiếm chém xuống, sức công phá kinh khủng ra sao.

Cái gì mà phong ma khóa, căn bản không thể cản được kiếm của Khương Hoa.

Một kiếm chém xuống, phong ma khóa vang lên một tiếng keng rồi vỡ nát.

Ngay cả chiếc quan tài cũng bị đánh cho ầm ầm vang dội, lõm vào một mảng lớn, nếu không phải thứ này làm bằng đồng xanh thì chắc đã vỡ tan tành rồi.

Tất cả mọi người đều giật giật khoé miệng, đây đúng là mở quan tài bằng bạo lực mà.

Sắc mặt Minh Thúc khó coi, Khương Hoa đột nhiên chặt đứt phong ma khóa, đây là điều ông ta không ngờ tới.

Bàn Tử sau khi sững sờ một lúc, liền dẫn người của Tân Nguyệt Phạn Điếm qua, dùng xà beng cạy chiếc quan tài bằng đồng xanh, kết quả cạy nửa ngày cũng không mở ra được.

Bàn Tử bất đắc dĩ nói: Khương Gia, quan tài này bị biến dạng rồi, nắp quan tài kẹt cứng hoàn toàn, chúng tôi không mở được.

Khương Hoa nói: Đừng vội, thứ bên trong tự nhiên sẽ giúp các cậu mở ra.

Vừa dứt lời, một tiếng rầm vang lên.

Chiếc nắp quan tài bay thẳng ra ngoài, đập mạnh vào trần mộ.

May mà trần của mộ thất này không phải là trần lưu ly, hơn nữa cũng rất chắc chắn, nắp quan tài bay lên, tuy làm vỡ nát rất nhiều gạch đá trên đỉnh nhưng cũng vì thế mà cắm vào trong đó.

Tất cả mọi người đều bị cảnh tượng này dọa cho hết hồn.

Thứ bên trong khỏe đến vậy, lại có thể đấm bay cả cái nắp quan tài bằng đồng bị kẹt cứng, hơn nữa còn đẩy nó lên tận trần nhà, gây ra

động tĩnh lớn như vậy.

Hồ Bát Nhất và những người khác vội vàng giơ súng lên.

May mà trước đó họ sợ Mã Tử A Đông bị thứ gì đó bắt đi nên vẫn luôn mang súng theo người.

Tiếp theo, họ nhìn thấy trong làn âm khí cuồn cuộn trong quan tài, một thây khô với khuôn mặt đã hoàn toàn biến dạng đứng dậy.

Sau khi thây khô đứng dậy, ánh mắt âm u của nó nhìn về phía mọi người.

Tuy nhiên, sau khi Hồ Bát Nhất và những người khác nhìn thấy đôi mắt của thây khô, toàn thân họ run lên, chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, sau đó liền trở nên ngơ ngác đứng yên.

Chương 231

Họ có cảm giác cơ thể mình đang cử động, nhưng đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của mình nữa.

Đó là một cảm giác vô cùng kinh khủng.

Chỉ có Khương Hoa đứng tại chỗ, không hề bị ảnh hưởng gì.

Khương Hoa nhíu mày, nhìn lại, thấy Hồ Bát Nhất và những người khác đang giơ súng lên, chuẩn bị nhắm vào người mình, trông thấy sắp nổ súng rồi.

Rõ ràng, Hồ Bát Nhất và tất cả mọi người đã bị một loại sức mạnh thần bí nào đó khống chế.

Luân Hồi Nhãn.

Khương Hoa nhìn thấy trong con ngươi của thây khô kia có những vòng xoáy nối tiếp nhau.

Thây khô này quả nhiên biết Luân Hồi Nhãn.

Hơn nữa, vừa ra tay đã là Luân Hồi Nhãn cao cấp.

Tỉnh lại cho lão tử.

Khương Hoa hét lớn, đồng thời cũng vận dụng Luân Hồi Nhãn, cùng với huyết mạch Bạch Trạch và năng lực chấn nhiếp.

Lập tức, thân thể Hồ Bát Nhất và mấy người khác run lên, bừng tỉnh.

Hồ Bát Nhất phát hiện súng của mình đang nhắm vào Vương Bàn Tử, còn Vương Bàn Tử phát hiện súng của mình đang nhắm vào Trát Cách Lạp Mã, súng của những người khác cũng đều hướng về phía đồng đội của mình.

Thậm chí có người ngón tay đã đặt trên cò súng.

Hồ Bát Nhất và những người khác lập tức sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Trương Kỳ Lân, này, chuyện gì vậy.

Hồ Bát Nhất hỏi.

Khương Hoa chậm rãi nhìn về phía thây khô: Thây khô này quả nhiên là người của Tạ Quá Khương Hoa, hơn nữa hắn là người sáng lập, cho nên hắn biết Luân Hồi Nhãn của Tạ Quá Khương Hoa.

Chỉ cần là người ở trong lãnh thổ Ma Quốc, hắn đều có thể dễ dàng khống chế.

Hồ Bát Nhất và những người khác hít một hơi thật sâu.

Chuyện này quá tà ma.

Vừa rồi nếu không phải Khương Hoa ra tay cứu họ, e rằng họ đã bóp cò súng rồi.

Vậy thì họ thật sự đã c·hết hết ở đây.

Mẹ nó chứ, thứ quỷ quái.

Vương Bàn Tử tức giận, không chút do dự xả một tràng đạn vào thây khô.

Những người khác đương nhiên cũng không nói nhiều, trực tiếp điên cuồng nổ súng vào thây khô.

Thế nhưng.

Sau một hồi bắn phá, thây khô vẫn bình an vô sự.

Cái này.

Sau khi ngừng bắn, Hồ Bát Nhất và những người khác ngơ ngác nhìn thây khô trước mặt không có lấy một vết đạn, trong lòng dâng lên

một nỗi sợ hãi.

Chẳng lẽ đây chính là Luân Hồi sao.

Đạn cũng không phá được phòng ngự của nó.

Vậy thì còn đánh thế nào nữa.

Minh Thúc mặt đầy sợ hãi: Tôi đã nói rồi.

Chúng ta không thắng nổi Luân Hồi đâu.

Lần này chúng ta đều phải c·hết ở đây.

Vương Bàn Tử nói: Lão già, ông có thể im lặng một chút được không, trên người lão tử còn có thuốc nổ, ông sợ cái lông.

Tuy nhiên, nói được nửa chừng, hắn liền im bặt.

Bởi vì, hắn sờ lên người mình, phát hiện ba lô không mang theo, lúc ra ngoài chỉ mang theo một khẩu súng.

Thậm chí cả đạn dược khác cũng không mang.

Lần này thảm rồi.

Hồ Bát Nhất hỏi: Bàn Tử, cậu sao vậy.

Vương Bàn Tử mặt mếu máo nói: Lão Hồ, lúc ra ngoài vội quá, tôi, tôi quên mang thuốc nổ rồi, lần này thảm rồi.

Hồ Bát Nhất ngẩn người, cũng đành bó tay.

Gã này lại tuột xích vào thời điểm mấu chốt.

Gào Lúc này, thây khô dường như đã nghe bọn họ nói chuyện đủ rồi, nên không nhịn nữa, nhảy ra khỏi quan tài lao về phía Vương Bàn Tử và những người khác.

Vương Bàn Tử liền cho thây khô một băng đạn, nhưng thây khô sức mạnh cực lớn, bất chấp hỏa lực của Vương Bàn Tử mà xông lên, ngay lập tức bị một tát đánh bay đi.

Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất kinh hãi hét lên, cắn răng, nhắm vào đầu thây khô mà xả đạn điên cuồng.

Cạch cạch Một lát sau, đạn đã hết.

Thây khô cũng đã thành công chuyển sự chú ý sang Hồ Bát Nhất, trong mắt nó lại xuất hiện những vòng tròn kia.

Hồ Bát Nhất lập tức ngây người, đứng yên tại chỗ không động đậy.

Rõ ràng, thây khô lại dùng Luân Hồi Nhãn khống chế Hồ Bát Nhất.

Thây khô nhảy một cái đã đến trước mặt Hồ Bát Nhất.

Móng tay sắc nhọn của thây khô chộp về phía cổ Hồ Bát Nhất.

Móng tay đó sắc như dao, nếu cổ Hồ Bát Nhất bị chộp trúng, chắc chắn sẽ bị cắt đứt yết hầu, không có đường sống.

Lão Hồ.

Hồ Bát Nhất.

Vương Bàn Tử và những người khác vừa bò dậy thấy cảnh này không khỏi kinh hãi hét lên, sắc mặt tái nhợt.

Tuy nhiên, Hồ Bát Nhất như bị trúng tà, hoàn toàn không nghe thấy tiếng gọi của Vương Bàn Tử, vẫn đứng yên tại chỗ.

Xong rồi.

Trong lòng Vương Bàn Tử và mấy người khác lạnh toát, bi thương vô cùng, cảm thấy Hồ Bát Nhất phen này chắc chắn phải bỏ mạng ở đây.

Thế nhưng.

Ngay khi Hồ Bát Nhất sắp c·hết dưới móng vuốt của thây khô, thây khô bỗng nhiên dừng lại.

Chuyện gì thế này.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Ngay lập tức họ nghĩ đến Khương Hoa.

Chẳng lẽ lại là Khương Gia sao.

Nhưng đây là Luân Hồi mà.

Chẳng lẽ Khương Hoa ngay cả Luân Hồi cũng có thể khống chế được.

Tất cả mọi người nhìn về phía Khương Hoa, thấy hắn đang nhìn chằm chằm vào Luân Hồi, vẻ mặt không có bất kỳ biến đổi nào.

Muốn g·iết người trước mặt tôi, không cảm thấy quá ngông cuồng sao.

Khương Hoa lên tiếng.

Nói rồi, hắn chậm rãi đi về phía Luân Hồi.

Cơ thể Luân Hồi hơi run rẩy, những vòng tròn trong mắt đang chuyển động nhanh chóng, rõ ràng là muốn thoát khỏi sự khống chế của Khương Hoa.

Nhưng tất cả đều là vô ích.

Chỉ cần thể lực của Khương Hoa chưa cạn kiệt, sự khống chế trên người nó sẽ không thể biến mất.

Đây là kỹ năng mới mà Khương Hoa lĩnh ngộ được: Luân Hồi.

Cho dù Luân Hồi này có Luân Hồi Nhãn, cũng không thoát khỏi sự khống chế của Luân Hồi.

Những người khác thấy quả nhiên là Khương Hoa đã khống chế

được Luân Hồi, cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Họ không khỏi thầm nghĩ, vẫn là thủ đoạn của Khương Gia lợi hại, một con Luân Hồi mà lại bị khống chế bất động một cách âm thầm.

Đây thật sự là thủ đoạn của thần tiên rồi.

Khương Hoa đi đến trước mặt Luân Hồi, vỗ vỗ vai Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng tỉnh táo lại, hắn nhìn thấy Luân Hồi ở ngay gần gang tấc, cũng bị dọa cho một phen, vội vàng lùi lại.

Hồ Bát Nhất vỗ ngực nói: Đa tạ ơn cứu mạng của Khương Gia.

Hắn biết chắc chắn là Khương Hoa đã cứu mình.

Khương Hoa gật đầu, sau đó nhìn về phía Luân Hồi, không nói nhiều, trực tiếp lấy ra Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp và Định Thi Phù, thi triển câu thi phù, nhanh chóng nuốt chửng thi khí của Luân Hồi.

Ước chừng hơn nửa canh giờ, thi khí của Luân Hồi mới bị Khương Hoa hút sạch hoàn toàn.

Đương nhiên, sau khi bị Định Thi Phù và câu thi phù khống chế, Khương Hoa đã hủy bỏ kỹ năng Luân Hồi.

Chương 232

Dù với thực lực hiện tại của hắn, việc duy trì kỹ năng này vẫn rất tốn sức.

Câu thi thành công, nhận được 1000 điểm Tiến Hóa Khương Hoa không khỏi thở ra một hơi, trong lòng có chút kích động.

Khương Hoa vứt t·hi t·hể của Luân Hồi sang một bên, khinh thường nói: Bây giờ, trước mặt tôi, ngay cả Thi Tổ cũng chỉ là hạng tôm tép, huống chi là ngươi.

Nói xong, Khương Hoa nhìn về phía Hồ Bát Nhất và những người khác: Trong này chắc có không ít đồ tùy táng, các cậu đi dạo một vòng xem.

Tuy nhiên, lời còn chưa nói hết, Vương Bàn Tử đã kinh ngạc hô lên: Khương Gia, cái này. trông ngầu quá.

Khương Hoa có chút cạn lời, không ngờ tên mập này cũng đã bắt đầu để ý đến những món đồ tùy táng đó.

Chỉ thấy Bàn Tử từ trong quan tài lấy ra một thanh đao đen sì.

Thanh đao này rất lớn, trông rất bá khí.

Nhưng vì quá đen nên không biết trên đó là bùn đất hay bùn th·i th·ể, tóm lại là không nhìn rõ hình dạng cụ thể.

Từ cách Bàn Tử cầm đao, Khương Hoa biết thanh đao này hẳn là vô cùng nặng.

Khương Hoa đi tới, cầm thanh đao lên xem xét, phát hiện trên đao toàn là bùn th·i th·ể, bèn bảo Trần Văn Cẩm lấy một ít nước đến, rửa sạch thanh đao này.

Rất nhanh, diện mạo thật của thân đao đã hiện ra.

Thanh đao này, sống đao hơi đen, hơn nữa gồ ghề không bằng phẳng, giống như dãy núi chập trùng, trên thân đao còn khắc những phù văn hình giọt nước.

Mà lưỡi đao lại có màu đỏ thẫm, nhìn một cái là khiến người ta kinh ngạc.

Ôi trời, thanh đao này đẹp quá, chỉ là trông có chút kỳ dị.

Vương Bàn Tử nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu: Tôi hình như đã nghe nói về một thanh đao tương tự ở đâu đó, đoán chừng thanh đao này không đơn giản.

Khương Hoa không nói gì, mà giơ tay vung lên, một đao chém vào chiếc quan tài bằng đồng.

Chiếc quan tài bằng đồng vốn dĩ vô cùng cứng rắn, nhưng dưới nhát đao này, nó đã bị chém làm đôi.

Có thể thấy, thanh đao này sắc bén đến mức nào.

Đúng là chém sắt như chém bùn.

Tất cả mọi người đều trợn mắt kinh ngạc.

Khương Hoa nói: Đây là Côn Ngữ đao.

Lại là Côn Ngữ đao.

Hồ Bát Nhất kinh hô một tiếng, lẩm bẩm: Cắt ngọc cần dùng Côn Ngữ đao.

Vương Bàn Tử hỏi: Lão Hồ, cậu lẩm bẩm cái gì ở đó thế, sao tôi nghe không hiểu câu nào vậy.

Khương Hoa hai mắt nhìn chằm chằm vào thanh Côn Ngữ đao trong tay: Đây là một câu nói do người xưa truyền lại, nói rằng thời cổ

có một loại Chu Mục Vương, vô cùng cứng rắn, dùng đao kiếm gì chém cũng không để lại nửa điểm vết tích, nhưng thanh Côn Ngữ đao này chém Chu Mục Vương lại như cắt một sợi tóc, có thể thấy Côn Ngữ đao sắc bén đến mức nào.

Vương Bàn Tử trừng lớn mắt: Ôi trời, có khoa trương vậy không.

Khương Hoa giơ đao chỉ vào chiếc quan tài bằng đồng đã bị chẻ làm đôi: Cậu nói xem có khoa trương vậy không.

Tất cả mọi người đều im lặng.

Thanh kiếm này đúng là bảo bối.

Không ngờ lại thật sự có bảo vật lợi hại như vậy.

Tương truyền, Côn Ngữ đao này có liên quan đến Chu Mục Vương.

Chu Mục Vương lại là nhân vật mấu chốt trong Đạo Mộ Bút Ký, trong Ma Thổi Đèn cũng có truyền thuyết, ví dụ như nước Thuận Lộ, tổ tiên của Câu Thi Pháp Vương trong Ma Thổi Đèn, chính là bị Chu Mục Vương tiêu diệt.

Mà bây giờ, ở đây lại xuất hiện bội đao của Chu Mục Vương.

Chẳng lẽ, Tạ Quá Khương Hoa này còn có liên hệ gì với Chu Mục Vương sao.

Năm xưa Chu Mục Vương chinh chiến thiên hạ, toàn bộ đất đai Hoa Hạ đều bị ông ta chinh phục, Ma Quốc này đoán chừng cũng từng bị ông ta đánh qua.

Tuy nhiên, Khương Hoa không quan tâm nhiều đến thế.

Hắn mặc kệ Chu Mục Vương và Tạ Quá Khương Hoa có liên hệ gì, điều quan trọng nhất bây giờ là thanh đao này đã thuộc về hắn.

Minh Điện đao.

Một trong thập đại danh đao cổ đại.

Mà cùng lúc đó, âm thanh nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên.

Nhận được Côn Ngữ đao một thanh, thưởng 500 điểm Tiến Hóa.

Côn Ngữ đao: Một trong thập đại thần đao thượng cổ, chém ngọc như bùn, sắc bén vô cùng, có thể đánh gãy hồn phách, diệt nguyên thần.

Chết tiệt.

Đây lại là bảo đao có thể chém c·hết cả nguyên thần.

Thần khí quả không hổ là thần khí.

Khương Hoa vui vẻ múa đao vài đường, sau đó nói: Bàn Tử, xem trong quan tài có vỏ đao không.

Có.

Đây không phải sao.

Vương Bàn Tử từ trong quan tài lấy ra một cái vỏ đao đưa cho Khương Hoa.

Vỏ đao vẫn còn rất bẩn, rửa sạch sẽ là được.

Không ngờ lần này lại có thu hoạch như vậy.

Có thể lấy được Minh Điện đao, đối với Khương Hoa mà nói có thể coi là một thu hoạch ngoài ý muốn cực lớn.

Khương Hoa nói: Mang những đồ tùy táng nên mang đi, chúng ta rời khỏi đây thôi.

Nói xong, hắn kiểm tra xung quanh một lượt, phát hiện nơi này quả thực không có cơ quan nào khác.

Rất nhanh, Bàn Tử và những người khác đã lấy hết những đồ tùy táng có thể mang đi.

Đang định quay về, Mã Tử A Đông đột nhiên tỉnh lại.

Bàn Tử nhíu mày: Không phải chứ, thuốc tê không thể nào hết tác dụng nhanh vậy được.

Bọn họ tới rồi.

Tuy nhiên, Bàn Tử vừa dứt lời, Mã Tử A Đông bỗng nhiên phát ra tiếng hét kinh hãi, âm thanh đó vô cùng âm trầm và chói tai, nghe mà da đầu tê dại.

Mã Tử A Đông, cô sao vậy.

Minh Thúc đang đỡ Mã Tử A Đông, tiếng hét đột ngột của cô làm Minh Thúc giật nảy mình, nhất thời nói cả tiếng Quảng Đông.

Những người khác cũng nghi ngờ nhìn Mã Tử A Đông, đặc biệt là nhìn nụ cười kinh khủng trên mặt cô, càng khiến họ sợ hãi.

Vương Bàn Tử nói: Lão Hồ, em gái Mã Tử A Đông này không phải bị điên rồi chứ.

Hồ Bát Nhất nói: Đừng nói bậy, xem tình hình trước đã.

Mã Tử A Đông đột nhiên tỉnh lại, khiến mọi người tạm thời chưa rời đi.

Họ đều rất tò mò về câu nói Bọn họ tới rồi của Mã Tử A Đông, không hiểu rốt cuộc là ai tới.

Minh Thúc thấy Mã Tử A Đông vẫn ngơ ngác không để ý đến mình, trong lòng có chút run rẩy, vội vàng nhìn về phía Khương Hoa: Cậu Khương, Mã Tử A Đông cô ấy bị sao vậy.

Khương Hoa nhíu mày, bộ dạng này của Mã Tử A Đông không giống như bị Thi Vương ám, trên người không có tà khí cũng không có âm khí, ngược lại giống như Vương Bàn Tử nói, như bị điên vậy.

Khương Hoa đi tới, cẩn thận kiểm tra tình hình của Mã Tử A

Đông, hắn nói: Mã Tử A Đông hẳn là bị kích động gì đó.

Không đúng.

Mắt của cô ấy.

Lúc này, Khương Hoa nhìn thấy con mắt duy nhất còn lại của Mã Tử A Đông lại dấy lên từng vòng gợn sóng màu đen, trong nháy mắt tạo thành những vòng tròn.

Đây là Luân Hồi Nhãn.

Mã Tử A Đông vậy mà cũng có Luân Hồi Nhãn.

Vù Đúng lúc này, xung quanh bỗng nhiên vang lên một trận gió âm.

Tiếp theo, quan tài của người sáng lập Tạ Quá Khương Hoa đột nhiên phát ra tiếng động lạ.

Âm khí thật mạnh.

Khương Hoa trong lòng kinh hãi, vội vàng dùng pháp thuật Mao Sơn vẽ lên người Mã Tử A Đông một đạo tịnh thân chú, sau đó nói: Mang Mã Tử A Đông lùi lại.

Sao vậy.

Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

Khương Hoa nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài đó.

Chiếc quan tài vỡ nát tuôn ra âm khí, tạo thành từng đợt sương mù.

Những người khác cũng nhìn thấy cảnh này, đều có chút sợ hãi.

Hồ Bát Nhất nói: Khương Gia, đây hình như là Thái Âm Huyền mạch.

Khương Hoa gật đầu.

Vương Bàn Tử hỏi: Thái Âm Huyền mạch là cái gì.

Hồ Bát Nhất liền giải thích: Đây cũng là một loại phong thủy cục, nhưng khác với phong thủy bảo địa, loại phong thủy cục này là hung cục, có thể nói là địa ngục trần gian cũng không ngoa.

Vừa rồi Khương Gia giết con Luân Hồi kia, sở dĩ có thể trở thành Luân Hồi, tám chín phần mười cũng là vì cái Thái Âm Huyền mạch này.

Khương Hoa nói: Người trước kia được chôn trên Thái Âm Huyền mạch, tên là Tương Thần.

Hít Vương Bàn Tử và những người khác hít một hơi thật sâu.

Họ biết Tương Thần là ai.

Đây chính là một trong Tứ Đại Thi Tổ, có thể sánh ngang với thi tiên, có người nói Tứ Đại Thi Tổ này đã thành tiên rồi.

Không ngờ Tương Thần lại được sinh ra từ Thái Âm Huyền mạch.

Vậy bây giờ là tình huống gì vậy.

Vương Bàn Tử hỏi.

Khương Hoa quay đầu nhìn Mã Tử A Đông.

Rõ ràng, sự xuất hiện của Thái Âm Huyền mạch này là do tiếng hét vừa rồi của Mã Tử A Đông.

Câu nói Bọn họ tới rồi kia chắc chắn là ám chỉ một số người nào đó.

Chẳng lẽ, trong Thái Âm Huyền mạch còn có những người khác.

Khương Hoa thầm nghĩ, trong mắt Mã Tử A Đông xuất hiện Luân Hồi Nhãn, chắc chắn là cô gái này có quan hệ gì đó với Tạ Quá Khương Hoa, trong nguyên tác cũng là như vậy, chỉ là không được đề cập nhiều.

Có một lần, Mã Tử A Đông từng m·ất t·ích, khi Hồ Bát Nhất và những người khác tìm thấy cô, hai mắt cô đã mù, trong khoảng thời gian đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không ai biết.

Chương 233

Do đó, Thái Âm Huyền mạch này nhất định là xuất hiện vì lý do của Mã Tử A Đông.

Khương Hoa nói: Bên trong Thái Âm Huyền mạch chắc chắn có thứ gì đó, hơn nữa còn vượt qua cả cái bánh chưng mà tôi vừa g·iết, có vẻ giống như được dùng để trấn áp thứ bên trong, hoặc cũng có thể là để trấn thủ.

Vừa dứt lời, trong Thái Âm Huyền mạch liền xuất hiện từng bóng người.

Những bóng người đó đều mặc những bộ áo giáp kỳ quái, trên người còn quấn một con rắn kỳ dị, trông âm u đáng sợ, tràn đầy cảm giác quỷ dị.

Những người này là ai.

Hồ Bát Nhất nín thở, tay cầm súng run lên.

Thế nhưng, trong súng của hắn đã không còn đạn.

Khương Hoa nói: Âm binh.

Không sai, những bóng người hư ảo này chính là những thứ giống như âm binh.

Ước chừng là một loại cấm vệ quân của Ma Quốc, hoặc là q·uân đ·ội chuyên phục vụ cho Tạ Quá Khương Hoa.

Họ đông nghịt không biết bao nhiêu, trong nháy mắt đã lấp đầy toàn bộ mộ thất.

Tất cả âm binh gần như giống hệt nhau, họ cầm trong tay những thanh loan đao, trong mắt không có bất kỳ cảm xúc nào, trên cổ quấn

một con rắn độc.

Sau khi họ xuất hiện, ánh mắt lạnh lùng quét về phía Khương Hoa và những người khác.

Nhiều âm binh như vậy.

Khương Hoa có cảm giác.

Những âm binh này còn lợi hại hơn cả Bất Ngôn Kỵ, chỉ riêng ánh mắt của chúng cũng đã khiến người ta cảm thấy vô cùng áp bức.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác bị những âm binh đó nhìn chằm chằm, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt, hàn khí bốc lên.

Tất cả mọi người đều vô cùng sợ hãi, chỉ có Khương Hoa.

Ánh mắt Khương Hoa chuyển động, sử dụng Luân Hồi Nhãn.

Hắn muốn xem thử, những âm binh này có bị Luân Hồi Nhãn khống chế hay không.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc hắn sử dụng Luân Hồi Nhãn, ánh mắt của những âm binh đó đồng loạt di chuyển, tất cả đều rơi vào trên người hắn.

Soạt Tất cả âm binh động tác đều tăm tắp, ngay khi nhìn thấy Khương Hoa, họ vậy mà lại đồng loạt quỳ một gối xuống, cúi đầu trước Khương Hoa.

Thuộc hạ, bái kiến tông chủ.

Giọng nói đồng thanh vang lên, khí thế hùng hồn, vang vọng khắp mộ thất.

Hồ Bát Nhất và những người khác cũng theo đó nhìn về phía Khương Hoa.

Tất cả mọi người đều ngây dại.

Tình huống gì đây.

Tông chủ.

Khương Hoa là tông chủ của Tạ Quá Khương Hoa.

Cái này. làm sao có thể.

Tạ Quá Khương Hoa đã diệt vong mấy ngàn năm, sao còn có tông chủ được.

Hơn nữa, Khương Hoa sao có thể có quan hệ gì với Tạ Quá Khương Hoa chứ.

Lúc này, họ nhìn thấy những vòng tròn trong mắt Khương Hoa.

Ánh mắt đó không phải giống hệt mắt của con Luân Hồi vừa rồi sao.

Chẳng lẽ, Khương Hoa thật sự là tông chủ của Tạ Quá Khương Hoa.

Khương Hoa cũng sững sờ trong giây lát, trong lòng hắn có chút kỳ quái, mình mèo mù vớ cá rán trở thành tông chủ của Tạ Quá Khương Hoa rồi sao.

Ước chừng là do đôi mắt Luân Hồi Nhãn cao cấp.

Nhìn đám âm binh đang quỳ ngay ngắn trước mặt mình, Khương Hoa trong lòng hào khí ngút trời.

Những âm binh Tạ Quá Khương Hoa này, thực lực phi thường mạnh mẽ, còn lợi hại hơn cả Bất Ngôn Kỵ, nếu có thể mang đi thì tốt quá.

Phải biết rằng, những âm binh này còn biết nói chuyện nữa.

Đây là lần đầu tiên Khương Hoa nhìn thấy âm binh biết nói

chuyện.

Phát hiện âm binh có thể thu phục, có muốn dùng Thiên Đế Ấn Tỷ thu phục không.

Nhưng lúc này, âm thanh của hệ thống vang lên.

Khương Hoa trong lòng vui mừng.

Không ngờ, những âm binh Tạ Quá Khương Hoa này thật sự có thể thu phục.

Đúng là trời cũng giúp ta.

Khương Hoa không chút do dự lựa chọn thu phục.

Thiên Đế Ấn Tỷ đang thiết lập liên kết với Luân Hồi quân, vui lòng chờ.

Đã thu phục Luân Hồi quân.

Sau này Túc Chủ dù ở đâu cũng có thể dùng Thiên Đế Ấn Tỷ triệu hoán Luân Hồi quân chiến đấu.

Vì Luân Hồi quân quá mạnh, nên mỗi lần triệu hoán Luân Hồi quân sẽ cần tiêu hao một lượng điểm Tiến Hóa nhất định.

Luân Hồi quân: Đội quân bí mật hộ tông đời đầu của Tạ Quá Khương Hoa ở Ma Quốc, trước khi tông chủ đời đầu của Tạ Quá Khương Hoa quy khư, đã dùng vu thuật trấn áp dưới Thái Âm Huyền mạch, trải qua mấy ngàn năm biến thành âm binh, thực lực phi phàm.

Thì ra, âm binh của Tạ Quá Khương Hoa này được gọi là Luân Hồi quân, quả thật là quân bí mật hộ tông của Tạ Quá Khương Hoa.

Từ phần giới thiệu của hệ thống, Luân Hồi quân này tuyệt đối lợi hại hơn Bất Ngôn Kỵ, cho nên khi triệu hoán ra sẽ cần tiêu hao một lượng điểm Tiến Hóa nhất định.

Đương nhiên, chút điểm Tiến Hóa này đối với Khương Hoa mà nói cũng không là gì.

Khương Hoa nhìn những Luân Hồi quân đang quỳ một gối, giơ tay nói: Tất cả đứng lên đi.

Vâng.

Những Luân Hồi quân đó lần lượt đứng dậy.

Tuy nhiên họ vẫn cúi đầu, một bộ dạng cung kính.

Hồ Bát Nhất và những người khác thấy vậy mà chấn động, trong lòng đều nghĩ, nếu mình cũng có thể khiến đám âm binh này quỳ xuống thì tốt biết bao.

Khương Hoa nói: Các ngươi lui ra đi.

Những âm binh đó không nói nhiều, lại quay trở về trong Thái Âm Huyền mạch.

Trong nháy mắt, mộ thất này trở nên trống rỗng.

Cảm giác áp bức trong lòng Hồ Bát Nhất và mấy người khác cuối cùng cũng biến mất, họ không khỏi thở phào một hơi.

Mặc dù những âm binh đó rõ ràng đều nghe lời Khương Hoa, nhưng khi chúng còn ở đây, họ vẫn vô cùng căng thẳng và sợ hãi.

Dù sao, đó đều là âm binh.

Nói một câu khó nghe, chúng còn không phải là người, sao họ có thể không sợ.

Sau khi những âm binh đó rời đi, tất cả mọi người đều có chút kinh ngạc nhìn Khương Hoa.

Dù sao, Khương Hoa chính là tông chủ của Tạ Quá Khương Hoa, có người thậm chí còn cho rằng Khương Hoa chính là một lão bánh

chưng nào đó đã sống mấy ngàn năm.

Chỉ có Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, hai người này đã ở cùng Khương Hoa lâu như vậy, biết Khương Hoa là ai, nên cũng rất yên tâm.

Vương Bàn Tử nói: Khương Gia, không ngờ cậu lại có thể khống chế được những âm binh đó, rốt cuộc là chuyện gì vậy.

Khương Hoa đáp: Cậu xem mắt của Mã Tử A Đông và mắt của tôi, đều là một loại đồng thuật đặc hữu của Tạ Quá Khương Hoa, gọi là Luân Hồi Nhãn.

Có được đôi mắt này là có thể trở thành tông chủ của Tạ Quá Khương Hoa, khống chế những âm binh đó.

Mọi người nhìn mắt của Mã Tử A Đông, phát hiện con mắt còn lại của cô quả nhiên giống hệt của Khương Hoa.

Khương Hoa nói: Con Luân Hồi kia chắc chắn đã phát hiện ra chúng ta, biết thân phận của tôi và Mã Tử A Đông, hắn không khống chế được tôi, nên đã dùng tà khí khống chế Mã Tử A Đông, lợi dụng mắt của cô ấy để mở cơ quan, nhằm giúp hắn thoát thân.

Thì ra là thế.

Họ cuối cùng cũng hiểu rõ mọi chuyện.

Khương Hoa lại nói: Được rồi, chuyện ở đây đã xong, chúng ta rời khỏi đây trước, nghỉ ngơi một đêm, ngày mai sẽ quay về.

Mục đích đến đây đã đạt được, Khương Hoa không những nhận được toàn bộ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật , mà còn thăng cấp thành công không c·hết thể, bây giờ lại có được Côn Ngữ đao và Luân Hồi quân, coi như là kiếm bộn rồi.

Những thứ tốt của Ma Quốc này đều đã bị Khương Hoa lấy hết.

Thế là, cả đoàn người theo đường cũ trở về, rời khỏi ngôi cổ mộ này.

Trở lại doanh trại, Mã Tử A Đông lại rơi vào trạng thái hôn mê, Trần Văn Cẩm bắt đầu giải độc cho cô.

Vốn dĩ mọi người định bắt đầu nghỉ ngơi, kết quả nhìn thấy chân trời đã xuất hiện màu trắng bạc, trời đã bắt đầu sáng.

Nơi này vốn dĩ ngày dài đêm ngắn, hơn chín giờ tối trời mới tối, rạng sáng ba bốn giờ trời lại sáng, vừa rồi ở trong cổ mộ chậm trễ một chút thời gian, trời đã sáng rồi.

Thế là, cũng không có ý định nghỉ ngơi nữa, họ thu dọn hành lý, bắt đầu quay về theo đường cũ.

Chương 234

Rời khỏi Côn Lôn Sơn tương đối dễ dàng hơn, nguy hiểm cũng không nhiều như lúc đến, an toàn rời khỏi Kinh Thành, cũng đã gặp lại mấy người vẫn ở bên ngoài cùng những người phu kiệu của họ.

Họ biết được ban đầu vừa đã c·hết ở bên trong, đều có chút buồn bã, nhưng cũng không nói gì nhiều, mang theo Khương Hoa và những người khác trở về điểm xuất phát.

Ước chừng một tháng sau, Khương Hoa cuối cùng cũng trở về Kinh Thành.

Lần nữa trở lại tiểu viện của mình, Khương Hoa thở ra một hơi.

Chuyến đi này kéo dài hơn hai tháng, bây giờ cuối cùng cũng đã trở về.

Tuy nhiên, lần này tuy đi hai tháng, nhưng mọi thứ đều đáng giá.

Dù sao, cũng đã nhận được nhiều thứ tốt như vậy.

Sau khi về nhà, Khương Hoa ngủ một giấc thật say, ngày hôm sau thức dậy, ăn một bát mì ngon lành do Trần Văn Cẩm nấu, mới ngồi trong sân, kiểm kê những thứ mình thu được trong chuyến đi này.

Nếu tính từng món một, thì lần này thu được quá nhiều thứ.

Khương Hoa chỉ liếc qua những món đồ phụ, không quan tâm nhiều nữa, chủ yếu là xem kỹ những món đồ tốt hơn.

Khương Hoa, tầng hầm có chút dị động.

Lúc này, Trần Văn Cẩm đi tới nói.

Khương Hoa trong lòng khẽ động.

Lần này đi Côn Lôn Sơn hơn hai tháng, ngược lại đã quên mất còn

có một cái tầng hầm.

Trong tầng hầm này, giam giữ một sự tồn tại cấp bậc Thi Tổ.

Cũng không biết là Tương Thần hay là Hậu Khanh gì đó.

Thực ra Khương Hoa thích Tương Thần hơn, dù sao ở kiếp trước, hắn thích xem phim cương thi, có một bộ phim truyền hình tên là Tôi Có Hẹn Với Cương Thi , Khương Hoa đến nay vẫn khó quên.

Có thể nói, đó là một trong những bộ phim cương thi hay nhất mà Khương Hoa từng xem.

Mà trong phim, Tương Thần, kẻ đóng vai trùm phản diện, lại thu hút vô số người hâm mộ.

Mà Thi Tổ trong tầng hầm này, chính là phiếu cơm dài hạn của Khương Hoa, bởi vì có thể liên tục hồi phục thi khí, Khương Hoa có thể dựa vào Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, không ngừng hấp thu t·hi t·hể trên người Thi Tổ, chuyển hóa thành tài nguyên tu luyện.

Do đó, sau này Khương Hoa chắc chắn sẽ phải đối mặt với Thi Tổ này trong một thời gian dài.

Nếu Thi Tổ là Tương Thần thì không thể tốt hơn được nữa.

Khương Hoa đứng dậy nói: Xuống xem một chút.

Thế là, Khương Hoa dẫn Trần Văn Cẩm đi vào phòng trong, sau đó mở cơ quan.

Cửa tầng hầm vừa mở ra, một luồng thi khí đậm đặc liền ập vào mặt.

Trần Văn Cẩm không khỏi run lên, có chút không chịu nổi luồng thi khí này.

Khương Hoa vung tay, dùng pháp thuật Mao Sơn xua tan âm khí, sau đó dẫn Trần Văn Cẩm đi thẳng vào.

Vừa mới đi vào, Khương Hoa liền nhíu mày.

Cổ thi biến mất rồi.

Trần Văn Cẩm nhíu mày, sắc mặt có chút khó coi.

Khương Hoa gật đầu.

Đúng vậy, thây khô trước đây đứng trong quan tài đã biến mất từ lâu, trên mặt đất rơi một lá Hoàng Phù, chính là Định Thi Phù.

Không hổ là Thi Tổ.

Khương Hoa thật sự đã xem thường gã này.

Không ngờ lại tỉnh lại sớm như vậy, hơn nữa còn có thể phá vỡ sự trói buộc của Định Thi Phù, năng lực không nhỏ a.

Vút Nhưng đúng lúc này, một đôi móng vuốt sắc nhọn từ trên trời giáng xuống.

Khương Hoa ngẩng đầu lên, nhìn thấy cổ thi đã lao tới.

Rõ ràng, Thi Tổ trước đó đã luôn ẩn mình trên trần nhà chờ Khương Hoa xuất hiện.

Mặc dù hắn đã phá vỡ Định Thi Phù, nhưng những trận pháp này của Khương Hoa, hắn lại khó có thể phá vỡ trong thời gian ngắn, dù sao đây cũng là toàn bộ trận pháp Mao Sơn, vô cùng tinh diệu, cộng thêm Thi Tổ này tuy đã tỉnh lại, nhưng cũng không phải ở thời kỳ đỉnh cao, đương nhiên không thể phá vỡ trận pháp Mao Sơn của Khương Hoa.

Hừ, tự tìm khổ ăn.

Khương Hoa lạnh lùng hừ một tiếng, trực tiếp một đấm đánh vào bàn tay khô héo của Thi Tổ.

Sức mạnh của Thi Tổ bây giờ, căn bản không thể so sánh với

Khương Hoa, trực tiếp bị một quyền đánh bay ra ngoài, ầm một tiếng đập mạnh vào tường, trên tường còn xuất hiện một vết lõm hình người.

Khương Hoa đi về phía Thi Tổ.

Thi Tổ rõ ràng không thể cứ thế mà từ bỏ giãy giụa.

Thi Tổ lại một lần nữa đứng lên, gầm lên một tiếng, thi khí cuồn cuộn tuôn ra, sau đó hắn trực tiếp biến mất, lúc xuất hiện đã ở trước mặt Khương Hoa, há miệng định cắn vào cổ hắn.

Khương Hoa hừ một tiếng, đưa tay một chưởng đánh vào vai Thi Tổ, lại một tiếng cạch, Thi Tổ lại bay ngược ra ngoài.

Tuy nhiên, xương cốt của Thi Tổ này đã bị trật khớp, nhưng trông vẫn còn sống khỏe, sau khi bò dậy lại muốn tấn công Khương Hoa.

Khương Hoa nhíu mày, Thi Tổ này chẳng lẽ đầu óc có vấn đề sao.

Khương Hoa hừ lạnh một tiếng, chủ động tấn công, đến trước mặt Thi Tổ, trực tiếp một tay nắm lấy cổ Thi Tổ, hung hăng đập xuống đất, sau đó một chân giẫm lên ngực hắn, mặc cho Thi Tổ giãy giụa thế nào cũng vô ích.

Khương Hoa nói: Thực lực của ngươi bây giờ chưa hồi phục, không thể nào là đối thủ của ta, vẫn là đừng giãy giụa nữa.

Thi Tổ rõ ràng nghe hiểu được lời Khương Hoa, rên lên một tiếng, cũng không giãy giụa nữa.

Đến cấp bậc Thi Tổ có thể dùng từ cương thi tinh để hình dung, đã sớm thành tinh có linh trí, không giống những cương thi bánh chưng khác ngơ ngác.

Khương Hoa nói: Tên là gì.

Thi Tổ quay đầu sang một bên, không thèm để ý đến Khương Hoa.

Được, vẫn rất kiêu ngạo.

Không ngờ một con cương thi mà khí phách lại lớn như vậy.

Khương Hoa lắc đầu, cũng không nói nhảm, trực tiếp dùng câu thi phù và Định Thi Phù khống chế hắn, sau đó dùng Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp điên cuồng hút thi khí của hắn.

Lần này, sắc mặt của Thi Tổ trở nên có chút khó coi.

Rõ ràng, hắn đã nhận ra, thủ đoạn của Khương Hoa chính là thủ đoạn đã từng chế ngự hắn, của truyền nhân Thuận Lộ.

Trước đây hắn đã bị thủ đoạn của Thuận Lộ này đè đến chết dí, thậm chí ngay cả không c·hết thể cũng bị tổn thương nặng nề, rơi vào trạng thái ngủ say.

Khương Hoa thản nhiên nói: Ta biết ngươi là bất tử thể, hơn nữa là loại đã được kích hoạt, nhưng ở trước mặt ta không có tác dụng gì, ta sẽ không g·iết ngươi, nhưng thân thể của ngươi sẽ trở thành nền tảng để ta tăng cường thực lực, ngươi nên hiểu tảng đá trong tay ta dùng để làm gì.

Thi Tổ thở hổn hển, nhưng vẫn không nói gì, có thể vì thời gian quá dài, dây thanh quản của hắn đã hỏng, đoán chừng cũng không nói được.

Khương Hoa nhanh chóng hấp thu thi khí trong cơ thể Thi Tổ.

Thi Tổ không hổ là Thi Tổ, thi khí trong cơ thể vô cùng dồi dào, Khương Hoa ước chừng dùng.

Khương Hoa thu hồi Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, hắn cũng không hút hết toàn bộ thi khí của Thi Tổ, bởi vì nếu thi khí của Thi Tổ này hoàn toàn không còn, có thể sẽ lại rơi vào trạng thái ngủ say.

Như vậy, tốc độ hồi phục âm khí cũng sẽ chậm hơn rất nhiều,

thậm chí có thể phải mất mấy trăm năm mới có thể hồi phục.

Mà nếu Thi Tổ vẫn còn sống, cho dù chính hắn không muốn đi hồi phục thi khí, cơ thể cũng sẽ tự động liên tục hồi phục.

Do đó, Khương Hoa cũng từ bỏ việc tiếp tục hấp thu.

Dù sao cũng phải tính toán lâu dài.

Khương Hoa thu hồi câu thi phù và Định Thi Phù, thả Thi Tổ ra.

Thi Tổ ánh mắt băng lãnh, chậm rãi đứng lên, đôi mắt như muốn g·iết người.

Nhưng lần này hắn không động thủ nữa.

Bởi vì hắn biết, mình căn bản không phải là đối thủ của người trước mắt này.

Trước đó thi khí của hắn đã hồi phục được một nửa, nhưng vẫn không phải là đối thủ của Khương Hoa, huống chi bây giờ lại gần như bị hút sạch, thực lực càng giảm đi nhiều, càng không thể thắng được Khương Hoa.

Khương Hoa vỗ vỗ vai Thi Tổ: Hồi phục thi khí cho tốt, mấy ngày nữa ta lại đến thăm ngươi.

Thi Tổ ánh mắt như dao, vai khẽ lắc liền hất tay Khương Hoa ra.

Khương Hoa cười ha ha một tiếng, dẫn Trần Văn Cẩm rời đi.

Trần Văn Cẩm đi theo sau Khương Hoa, nghi ngờ hỏi: Cứ như vậy thả hắn ở dưới đó sao.

Khương Hoa nói: Yên tâm, hắn không thoát khỏi trận pháp dưới đó đâu.

Trần Văn Cẩm nói: Đây rốt cuộc là bánh chưng cấp bậc gì, vì sao không g·iết hắn.

Rõ ràng, Trần Văn Cẩm không biết Khương Hoa muốn coi Thi Tổ này như một kho kinh nghiệm cố định.

Hơn nữa, Thi Tổ này dù sao cũng là không c·hết thể, về mặt thể chất, còn lợi hại hơn Khương Hoa bây giờ.

Khương Hoa tuy cũng là bất tử thể, nhưng vì chưa hoàn toàn kích hoạt, nên chỉ có thể coi là nửa cái không c·hết thể, về mặt cường độ thực sự, còn không thể so sánh với Thi Tổ.

Cho nên Khương Hoa nếu muốn g·iết Thi Tổ, vẫn khá tốn sức.

Đây cũng là lý do tại sao Câu Thi Pháp Vương trước đây không chọn g·iết c·hết Thi Tổ, mà là hút sạch toàn bộ thi khí của Thi Tổ, rồi dùng Định Thi Phù để phong ấn.

Chỉ có điều, Định Thi Phù đã quá lâu, mất đi hiệu lực, Thi Tổ này cũng từ từ hồi phục lại.

Chương 235

Không c·hết thể, bất tử bất diệt là cơ bản.

Cho nên Khương Hoa nói: Không cần g·iết hắn, hắn đối với ta còn có ích.

Thoáng cái đã ba ngày trôi qua.

Ba ngày sau, Khương Hoa lại đi tới tầng hầm.

Khương Hoa đoán không lầm, thi khí của Thi Tổ quả nhiên lại khôi phục không ít, đương nhiên, chỉ đủ cho Khương Hoa hút hai lần mà thôi.

Khương Hoa chuẩn bị rời đi, lại phát hiện ánh mắt của Thi Tổ bình tĩnh hơn nhiều so với lần trước.

Khương Hoa nói: Ngươi có lời gì muốn nói với ta phải không.

Đúng vậy.

Âm thanh nặng nề phát ra từ cổ họng của Thi Tổ, hắn không hề mở miệng, rõ ràng là đang dùng một phương pháp đặc thù để phát ra âm thanh.

Khương Hoa không cảm thấy kinh ngạc, hỏi: Được, ta cho ngươi một cơ hội, ngươi nói đi.

Tương Thần nói: Ta tên Tương Thần, muốn giao dịch với ngươi.

Giọng điệu của hắn rất bình tĩnh.

Mà Khương Hoa nghe xong, trong lòng lại khẽ động.

Quả nhiên là Tương Thần.

Khương Hoa đánh giá Tương Thần từ trên xuống dưới, gã này tuy

bây giờ rất thảm hại, nhưng trong mắt vẫn tràn đầy vẻ bất khuất, hắn không hề vì vậy mà sa ngã.

Cương Thi Chi Vương, quả nhiên danh bất hư truyền.

Khương Hoa nói: Ta biết ngươi, Cương Thi Chi Vương, một trong Tứ Đại Thi Tổ, sao lại ra nông nỗi này.

Tương Thần thản nhiên nói: Chuyện này không liên quan đến ngươi, ta đến để giao dịch với ngươi.

Khương Hoa cười lạnh một tiếng: Ngươi nghĩ ngươi bây giờ, có tư cách nói điều kiện với ta sao.

Mặt của Tương Thần vốn đã cứng đờ, cho nên dù lời của Khương Hoa khiến hắn rất khó chịu, nét mặt hắn cũng không có bất kỳ thay đổi nào, hắn nói: Ta biết thủ đoạn của Cổ Dao, muốn lợi dụng thân thể của ta để nâng cao chính mình, nhưng ta có một biện pháp tốt hơn, có thể giúp ngươi tăng thực lực nhanh chóng.

Khương Hoa nói: Biện pháp gì, nói nghe xem nào.

Tương Thần nói: Ngươi không cảm thấy, chúng ta nên thương lượng cho tử tế sao.

Nhưng mà, Khương Hoa căn bản không muốn nói nhảm với hắn, xoay người rời đi.

Ánh mắt Tương Thần biến đổi, hắn không ngờ Khương Hoa lại quả quyết đến vậy.

Đây hoàn toàn không giống sự quyết đoán của một người trẻ tuổi.

Mắt thấy Khương Hoa sắp rời khỏi tầng hầm, Tương Thần đành phải mở miệng lần nữa: Chờ đã.

Ta nói là được chứ gì.

Khương Hoa dừng lại một chút, rồi cười nói: Sớm như vậy có

phải xong rồi không, hà tất lãng phí nước bọt của nhau.

Nói rồi, Khương Hoa dẫn theo Trần Văn Cẩm quay trở lại tầng hầm.

Mà Trần Văn Cẩm thì nhìn Khương Hoa với vẻ mặt kỳ quái.

Tương Thần nói: Thủ đoạn của Cổ Dao, chẳng qua là lợi dụng Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp để nâng cao thực lực, nhưng cái Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp của ngươi cấp bậc quá thấp, tốc độ hấp thu thi khí quá chậm.

Nếu là Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp cao cấp, phối hợp với Định Thi Phù để sử dụng, tốc độ sẽ nhanh hơn, cho dù thi khí của ta khôi phục lại trạng thái đỉnh phong, cũng chỉ cần một khắc là có thể hút sạch.

Một khắc, theo lý thuyết là mười lăm phút.

Mạnh vậy sao.

Phải biết, trước đó thi khí trong cơ thể Tương Thần chỉ khôi phục được một nửa, Khương Hoa dùng hắc hộ thạch hút khoảng ba phần tư, cũng đã mất hơn một tiếng đồng hồ.

Mà Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp cao cấp hút Tương Thần ở thời kỳ toàn thịnh, vậy mà chỉ dùng mười lăm phút đã có thể hút khô toàn bộ thi khí.

Tốc độ này đúng là không ai sánh bằng.

Khương Hoa lại nói: Chỉ dựa vào Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp cao cấp, ngươi vẫn chưa có tư cách nói điều kiện với ta.

Hơn nữa, ta không nghĩ ngươi sẽ dùng một thứ bất lợi cho mình để ra điều kiện với ta.

Tương Thần nói: Ngươi nói đúng, nếu ngươi chỉ nhận được

Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp cao cấp thì đối với ta chẳng có lợi ích gì, ta không cần thiết phải để ngươi có được một cái Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp tốt hơn để hãm hại chính mình, cho nên. ta có thể cho ngươi biết vị trí của Cổ Dao.

Cổ Dao có thứ gì tốt.

Khương Hoa hỏi.

Tương Thần tán thưởng nhìn Khương Hoa: Nói chuyện với người thông minh thật đơn giản.

Vị trí của Cổ Dao, đối với người khác mà nói, chẳng qua chỉ là một đống thây khô vô dụng, nhưng đối với ngươi mà nói, lại là một kho báu kinh thiên động địa.

Khương Hoa trong lòng vui mừng.

Nếu có thể nhận được Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp cao cấp, lại đến nơi Cổ Dao mà thi khí ngút trời như lời Tương Thần nói, vậy thì thực lực của Khương Hoa chắc chắn sẽ tăng vọt.

Cổ Dao, đối với Khương Hoa mà nói, đúng là một kho báu thật sự.

Không ngờ, Tương Thần này đối với mình, lại là một cái cây rụng tiền di động.

Khương Hoa gật đầu: Được, Thuận Lộ ở đâu, nếu ngươi có thể đưa ta đến đó, và nơi đó có thể làm ta hài lòng, ta có thể cân nhắc thả ngươi đi.

Tương Thần hừ một tiếng: Làm sao ta biết lúc đó ngươi có hài lòng hay không.

Lỡ như lúc đó ngươi hài lòng nhưng lại nói không hài lòng, ta có thể làm gì.

Khương Hoa nói: Ngươi cũng biết ngươi không làm gì được,

chẳng lẽ bây giờ thì làm được gì sao.

Ta nói cho ngươi biết, đừng tưởng rằng đưa ra thứ làm ta động lòng thì ta sẽ bị ngươi khống chế, ta, Khương Hoa này không phải loại người bị người khác chi phối.

Ngươi hoặc là ngoan ngoãn nghe lời ta, hoặc là ở dưới đất này, chờ cả một đời đi, dù sao ta cũng là bất tử thể, có khối thời gian để từ từ nâng cao thực lực.

Ánh mắt Tương Thần âm trầm xuống.

Hắn không ngờ Khương Hoa lại cứng rắn như vậy, thật sự khó đối phó.

Được, hy vọng ngươi có thể tuân thủ lời hứa.

Tương Thần nghiến răng nói: Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp cao cấp ở trong Cổ Dao, còn về Cổ Dao. chúng ta bây giờ đang ở đâu.

Khương Hoa nói: Phía bắc đại lục.

Tương Thần nói: Vậy chúng ta đi về phía nam, đến Quảng Quế Tỉnh.

Quảng Quế Tỉnh.

Khương Hoa sững sờ, không hiểu gì cả.

Quảng Quế Tỉnh này ở đâu.

Lúc này Trần Văn Cẩm nói: Vùng đất Câu Thi Cổ Quốc bây giờ, vào thời thượng cổ được gọi là Quảng Quế Tỉnh.

Thì ra là thế.

Nhưng mà, Khương Hoa nhíu mày, hắn nhớ trong nguyên tác Đạo Mộ Bút Ký, Trương Gia Cổ Lâu cũng ở Câu Thi Cổ Quốc.

Thôi rồi.

Không thể trùng hợp như vậy chứ.

Khương Hoa vừa hay muốn đến Câu Thi Cổ Quốc để lấy Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc, không ngờ nơi này cũng nằm trong khu vực đó, đúng là tiện đường.

Khương Hoa trong lòng hơi vui, sau đó nói: Nếu đã vậy, ngày mai chúng ta xuất phát.

Nhưng mà, Tương Thần lại lắc đầu: Vẫn chưa được, bộ dạng của ta bây giờ không thể xuất hiện trước mặt người khác, cho ta nửa tháng, ta có thể trở lại hình dáng ban đầu.

Nửa tháng.

Khương Hoa gật đầu, hắn cũng không vội.

Hắn cũng muốn xem xem, Tương Thần sau khi khôi phục nguyên dạng, rốt cuộc có gì khác so với Tương Thần trong ấn tượng của mình.

Thế là Khương Hoa nói: Được, vậy ngươi ở dưới này hồi phục đi, còn cần gì cứ nói với ta, nửa tháng sau ta lại đến tìm ngươi.

Tương Thần trở lại quan tài của mình.

Khương Hoa cũng dẫn Trần Văn Cẩm rời khỏi tầng hầm.

Như vậy, thời gian tiếp theo tương đối nhàn rỗi.

Khương Hoa mỗi ngày trêu chọc Huyền Quy, đồng thời nhờ Trần Văn Cẩm đi mua một ít tài liệu, chỉ là có những vật liệu tương đối hiếm, cuối cùng chỉ có thể nhờ người của Tân Nguyệt Phạn Điếm giúp mình tìm.

Đến ngày thứ mười, Tân Nguyệt Phạn Điếm cuối cùng cũng gom đủ vật liệu và đưa tới cho Khương Hoa.

Khương Hoa nhìn đống vật liệu trước mắt, trong lòng có chút vui

vẻ.

Có những thứ này, hắn có thể học Thi Tổ Đạo.

Thi Tổ Đạo, chủ yếu là chế tạo ra một bộ đồ vật giống như khôi giáp, sau đó khoác lên người con xuyên sơn giáp được thuần dưỡng, lúc đó con xuyên sơn giáp đi đào hầm mộ, tốc độ sẽ trở nên cực nhanh.

Vốn dĩ Khương Hoa không muốn làm thứ này, dù sao cũng quá phiền phức, hắn cũng không muốn đi tìm một con xuyên sơn giáp.

Nhưng, bây giờ thì khác.

Khương Hoa đi đến trước hồ nước ở hậu viện, nhìn con Huyền Quy đang phơi nắng trên tảng đá, gọi một tiếng: Ngươi qua đây.

Huyền Quy sững sờ, sau khi bò dậy nhìn thấy vẻ mặt không có ý tốt của Khương Hoa thì lập tức cảm thấy không ổn.

Nhưng mệnh lệnh của Khương Hoa nó lại không thể không nghe, đành phải thành thật bò tới.

Tiếp theo, Khương Hoa dựa theo phương pháp chế tạo phân sơn quật tử giáp, đo đạc kích thước một vài bộ phận trên người Huyền Quy.

Không sai, hắn chính là muốn thuần dưỡng Huyền Quy thành Thi Tổ Đạo.

Đừng nhìn Huyền Quy bình thường giống một con chó nhỏ, thực ra móng vuốt của nó vô cùng sắc bén, lại thêm nó đã có hơn ngàn năm tuổi thọ, xem như đã thành tinh, sức lực cực lớn, ngay cả Vương Bàn Tử về mặt sức mạnh cũng không phải là đối thủ của nó.

Nếu mặc vào phân sơn quật tử giáp, chắc chắn sẽ lợi hại hơn Thi Tổ Đạo bình thường.

Vừa hay Khương Hoa cũng không cần đi tìm con xuyên sơn giáp nào khác, trước mắt có sẵn một con, vô cùng phù hợp.

Khương Hoa đo xong kích thước, liền đẩy Huyền Quy sang một bên, sau đó cùng Trần Văn Cẩm đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Khương Hoa, Huyền Quy trong lòng cuối cùng cũng có chút bất an.

Trên đường đi, Trần Văn Cẩm hỏi: Khương Hoa, anh đo chiều cao, chiều dài của con vật nhỏ kia làm gì vậy.

Khương Hoa nói: Tôi định thuần dưỡng nó thành Thi Tổ Đạo.

Thi Tổ Đạo.

Trần Văn Cẩm sững sờ, suy nghĩ một lát rồi hỏi: Là tuyệt kỹ độc môn của phái Bàn Sơn trong tứ đại môn phái sao.

Khương Hoa gật đầu: Không sai.

Trần Văn Cẩm kinh ngạc nói: Em nghe nói Thi Tổ Đạo của phái Bàn Sơn vô cùng thần kỳ, dùng chúng để đào hầm mộ, tầng nham thạch cứng rắn đến đâu cũng có thể phá vỡ, hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn người làm.

Nhưng mà, Thi Tổ Đạo mà họ thuần dưỡng không phải đều lấy xuyên sơn giáp làm nguyên mẫu sao, con rùa đen này. có được không.

Khương Hoa nói: Là con gì không quan trọng, mấu chốt là bộ phân sơn quật tử giáp mặc bên ngoài nó, đó mới là trọng điểm.

Nếu không có bộ giáp đó, dù là xuyên sơn giáp cũng không dễ dàng xuyên thủng tầng nham thạch như vậy.

Thì ra là thế.

Trần Văn Cẩm nói.

Lời tuy nói vậy, nhưng Trần Văn Cẩm vẫn cảm thấy kỳ quái.

Nàng luôn cảm thấy Khương Hoa vô cùng đặc biệt.

Thi Tổ Đạo đường đường chính chính của người ta, lại bị anh biến thành Huyền Quy Đạo, nếu lão tổ tông của phái Bàn Sơn biết chuyện này, chắc phải từ trong quan tài nhảy ra mất.

Hai ngày sau.

Khương Hoa lại ra ngoài một chuyến, lúc trở về, trên tay cầm một bộ giáp mỏng kỳ quái.

Chương 236

Bộ giáp mỏng đen bóng, trong màu đen lại pha chút vàng kim, được tạo thành từ từng mảnh vảy xếp san sát nhau, giống như những chiếc lá dài xếp chồng lên nhau, trông vô cùng đẹp mắt.

Đây chính là phân sơn quật tử giáp sao.

Trần Văn Cẩm hỏi.

Khương Hoa gật đầu: Đúng vậy, tôi đã tìm thợ rèn giỏi nhất Kinh Thành, dùng phương pháp của phái Bàn Sơn, dạy hắn hai tiếng đồng hồ mới hiểu, hắn lại dùng hơn hai ngày mới chế tạo ra bộ phân sơn quật tử giáp này.

Đi, chúng ta đi mặc cho Huyền Quy.

Thế là, Khương Hoa và Trần Văn Cẩm cùng nhau đến bên hồ nước ở hậu viện.

Huyền Quy vốn đang ngủ, thấy Khương Hoa ôm bộ giáp vảy kỳ quái tới, lập tức giật mình đứng dậy, trong lòng thầm thấy không ổn.

Tới đây.

Khương Hoa vẫy tay.

Huyền Quy đành phải thành thật bò qua.

Tiếp theo, Khương Hoa và Trần Văn Cẩm hai người, ba chân bốn cẳng mặc bộ phân sơn quật tử giáp này cho Huyền Quy.

Nhìn qua, trông cũng ra dáng lắm.

Huyền Quy cũng nhìn nhìn thân thể của mình, sau đó đi một vòng tại chỗ.

Khương Hoa nói: Đào thử cho ta xem nào.

Huyền Quy chớp chớp đôi mắt nhỏ nhìn Khương Hoa, không hiểu Khương Hoa đang nói gì.

Đào đất.

Nó hoàn toàn không biết a.

Cuối cùng, nửa ngày sau.

Huyền Quy co thành một cục, bắt đầu đào hang ngay tại hậu viện, tốc độ đó. thật sự nhanh hơn bất cứ ai đào hầm mộ, mấu chốt là cái hang đào ra cũng không nhỏ, đủ cho một người bình thường đi qua.

Thi Tổ Đạo này, quả là dùng tốt.

Thứ này đào hầm mộ tốc độ nhanh quá đi.

Trần Văn Cẩm kinh ngạc nói.

Khương Hoa cười gật đầu.

Rất nhanh, Huyền Quy đã đào được một cái hố sâu hai mét thì bị Khương Hoa gọi lên.

Tiếp theo, Huyền Quy ngồi bệt dưới đất, nhìn bộ giáp trên người mình rồi lại ai oán nhìn về phía Khương Hoa.

Nó thân là loài rùa, vốn vô cùng lười biếng, kết quả lại bị Khương Hoa bắt làm công việc khổ sai này, nó không ai oán mới là lạ.

Khương Hoa cũng không thèm nói nhảm với nó, để nó tự đi chơi, còn mình và Trần Văn Cẩm rời khỏi hậu viện.

Hai người ăn cơm tối xong, Khương Hoa cầm bàn cờ ra đầu ngõ chơi hai ván với mấy ông già, sau khi trở về Trần Văn Cẩm liền nói: Có thư của anh này.

Thư của tôi.

Khương Hoa ngẩn ra: Ai gửi thế.

Trần Văn Cẩm lắc đầu: Không biết, trên phong bì không có tên, em cũng không mở ra xem.

Khương Hoa cầm lá thư mở ra, trên đó chỉ có mấy chữ.

Đồng nhân tái hiện, Cổ lâu gặp nạn.

Tám chữ trên tờ giấy này khiến Khương Hoa nhíu mày.

Trần Văn Cẩm liếc nhìn, đọc một lần rồi cũng không khỏi nhíu mày: Đây là ý gì.

Mà ai gửi thế, sao lại không ký tên.

Trương Khải Linh gửi.

Khương Hoa thản nhiên nói.

Trương Khải Linh.

Trần Văn Cẩm nhìn kỹ lại, rồi bừng tỉnh ngộ: Đúng là chữ của Trương Khải Linh, vậy hắn gửi cho chúng ta lá thư này, tám chữ này có ý gì.

Khương Hoa nhìn về phía Trần Văn Cẩm: Hơn hai mươi năm trước, lần đi đưa tang ở Trần An Cẩm đó, cô cũng tham gia phải không.

Sắc mặt Trần Văn Cẩm đại biến, kinh hãi nhìn Khương Hoa.

Nàng cảm thấy, Khương Hoa người nắm giữ hết thảy, biết tất cả mọi chuyện, lại một lần nữa trở về rồi.

Qua một lúc lâu, nàng không hỏi Khương Hoa tại sao lại biết, bởi vì nàng sớm đã biết, Khương Hoa dường như nắm giữ mọi bí mật của nàng, nàng đành phải gật đầu: Ừ, lần đưa tang đó, gần như tất cả người đời thứ hai của Cửu Môn đều đã đến.

Khương Hoa gật đầu, không hỏi thêm nữa, hắn nói: Nếu tôi đoán

không sai, lá thư này của Trương Khải Linh hẳn là một lá thư cầu cứu.

Thư cầu cứu.

Sao lại nói vậy.

Trần Văn Cẩm tò mò hỏi.

Đồng nhân tái hiện, Cổ lâu gặp nạn.

Bốn chữ sau dễ hiểu, nhưng bốn chữ đầu, Trần Văn Cẩm không hiểu.

Khương Hoa nói: Tôi từng nghe có một cổ tộc gọi là tộc Xuyên Sơn Giáp, họ trấn thủ bên trên một ngọc mạch, mà ngọc mạch đó cũng là nơi Trương Gia Cổ Lâu tọa lạc.

Ngọc mạch này có công năng tạo ra người, có thể sao chép một sinh mệnh nào đó, tôi đoán đồng nhân ở đây chính là ý này.

Chuyện ngọc mạch sao chép sinh mệnh, Trần Văn Cẩm cũng từng nghe qua, chỉ là nàng không nghĩ đến phương diện đồng nhân.

Tiếp theo Khương Hoa nói: Bốn chữ sau thì dễ hiểu rồi, chắc chắn là Trương Khải Linh đang cầu cứu chúng ta.

Nói đến đây, hai mắt Khương Hoa khẽ lóe lên.

Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc chắc chắn có liên quan đến ngọc mạch, nếu ở đây đã xuất hiện người sao chép, như vậy.

Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc e rằng cũng không xa.

Mà Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc lại là vật thiết yếu để Khương Hoa kích hoạt bất tử thể.

Do đó, Khương Hoa nhất định phải đi tìm.

Tính thời gian, Tương Thần cũng sắp hồi phục hoàn toàn rồi.

Khương Hoa nói: Chuẩn bị một chút, ngày mai đi Câu Thi Cổ Quốc.

Trần Văn Cẩm nói: Nhanh vậy đã đi Trần An Cẩm rồi sao.

Khương Hoa gật đầu: Đương nhiên phải nhanh, mau đi chuẩn bị đi, mang theo quần áo thay giặt là được, những thứ khác không cần chuẩn bị.

Lần này Khương Hoa không có ý định mang theo Ngô Tà và Vương Bàn Tử, đó là lãng phí thời gian.

Hắn còn muốn đi Thuận Lộ nữa.

Không có họ đi theo, những trang bị hạ mộ kia tự nhiên cũng không cần.

Được.

Trần Văn Cẩm gật đầu, liền đi chuẩn bị.

Mà Khương Hoa, suy nghĩ một lát rồi xé nát lá thư, sau đó cầm một bộ quần áo đi xuống tầng hầm.

Bước vào tầng hầm, bên trong tuy âm u đáng sợ, nhưng không có âm khí dư thừa, không giống như lúc Khương Hoa mới về hơn mười ngày trước, khi đó thật sự giống như bước vào một bãi tha ma, khắp nơi đều là âm khí.

Khương Hoa đi vào trận pháp.

Vừa mới bước vào, một bóng người đã lao tới.

Là Tương Thần.

Hắn một quyền đánh tới mặt Khương Hoa.

Nhưng mà, cú đấm này không có bất kỳ uy hiếp thực tế nào, rõ ràng Tương Thần chỉ muốn thử xem thực lực hiện tại của mình so

với Khương Hoa như thế nào mà thôi.

Khương Hoa mắt sáng lên, va chạm với Tương Thần.

Rầm.

Không ngoài dự đoán, Tương Thần vẫn giống như lần trước, bị một quyền đánh bay ra ngoài, trên tường lại thêm một cái lỗ thủng nữa.

May mà tường nhà Khương Hoa xây đủ dày, nếu không sao chịu nổi cú va đập như vậy.

Tương Thần từ trên tường đi xuống, cau mày nói: Ngươi chưa kích hoạt bất tử thể, vì sao sức mạnh lại lớn đến thế.

Thi khí của Tương Thần bây giờ rõ ràng đã khôi phục được bảy tám phần, thực lực dù chưa thể phát huy toàn bộ, nhưng cũng nên lợi hại hơn bất tử thể thông thường, kết quả vẫn chịu thiệt trong tay Khương Hoa.

Khương Hoa thản nhiên nói: Tới đây.

Tương Thần dù trong lòng không muốn, nhưng vẫn đi tới.

Tương Thần đã hoàn toàn khôi phục dung mạo.

Gương mặt này. mẹ kiếp sao lại giống hệt Tương Thần trong phim Tôi có hẹn với cương thi thế này.

Chết tiệt.

Không lẽ trong thế giới này còn có nhân vật trong Tôi có hẹn với cương thi nữa à.

Có nhầm không vậy.

Khương Hoa có chút không bình tĩnh.

Ngươi sao vậy.

Tương Thần hỏi.

Khương Hoa ho nhẹ một tiếng: Không có gì, đây là quần áo cho ngươi, tạm mặc đi, tối nay ta đưa ngươi ra ngoài mua mấy bộ, ngày mai chúng ta sẽ đến Quảng Quế Tỉnh.

Được.

Tương Thần gật đầu, tại chỗ thay bộ quần áo Khương Hoa đưa.

Vóc dáng Khương Hoa thuộc loại cao lớn, nhưng tỷ lệ cơ thể rất cân đối, còn Tương Thần thì khác, chiều cao tương đương Khương Hoa, nhưng lại vạm vỡ hơn nhiều, mặc quần áo của Khương Hoa, thật sự có chút chật.

Tạm mặc đi.

Khương Hoa trong lòng nín cười, sau đó lấy ra Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp và Định Thi Phù.

Tương Thần cũng hiểu ý của Khương Hoa, đó là không thể để thực lực của hắn quá mạnh, nếu không, đến lúc rời khỏi đây, rất có thể sẽ gây ra một số phiền phức không cần thiết.

Do đó, Tương Thần cũng phối hợp với Khương Hoa.

Khương Hoa hút một ít thi khí xong, sau đó lấy ra một viên thuốc.

Ăn nó đi.

Khương Hoa thản nhiên nói.

Tương Thần ngẩn ra: Thứ gì vậy.

Khương Hoa nói: Đại Kim Nha, là ta đặc chế riêng cho ngươi, trong đó dung hợp Mao Sơn phong ấn thuật và Già Long Sơn cổ thuật, cần mười ngày lấy thuốc giải một lần, nếu không, liệt diễm đốt tâm, thiêu rụi toàn thân thi khí của ngươi, tuy không đến mức giết chết ngươi, nhưng để ngươi ngủ say thêm 2000 3000 năm nữa, vẫn có thể

làm được.

Vẻ mặt Tương Thần hoàn toàn âm trầm: Đã có thứ này, vì sao còn phải hút thi khí của ta.

Khương Hoa trừng mắt: Ta hút thi khí của ngươi, chỉ đơn giản vì muốn tăng cường bản thân mà thôi, ngươi thật sự cho là ta sợ ngươi sao.

Tương Thần bị tức đến không nói nên lời, nhưng cuối cùng vẫn nghiến răng, nuốt viên Đại Kim Nha vào.

Khương Hoa cũng không nói nhảm nữa, dỡ bỏ trận pháp, dẫn Tương Thần rời khỏi tầng hầm.

Khương Hoa lúc ở Già Long Sơn, đã học được một ít cổ thuật từ Khổng Tước, bây giờ cuối cùng cũng có đất dụng võ.

Chương 237

Mấy ngày nay, hắn đã đặc biệt luyện chế ra một con cổ trùng như vậy, chính là để khống chế Tương Thần.

Tương Thần dù sao cũng là cấp bậc Thi Tổ, tuy Khương Hoa không sợ hắn, nhưng lỡ một ngày nào đó hắn chạy mất thì sao.

Không thể nào Khương Hoa ngày nào cũng kè kè theo dõi hắn được.

Cho nên mới dùng phương pháp này.

Sau khi khống chế được Tương Thần, Khương Hoa ung dung dẫn Tương Thần ra ngoài, đi dạo một vòng chợ đêm, giúp hắn mua mấy bộ quần áo, đồng thời mua một cái sọt đeo hông để đựng Huyền Quy.

Thế là, mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi.

Chỉ là, khi Khương Hoa dẫn Tương Thần trở về, lại gặp nhóm người Hồ Bát Nhất ở trong sân.

Khương Gia, ngài cuối cùng cũng về rồi.

Đại Kim Nha cười ha hả nói.

Khương Hoa nói: Kim Gia, hôm nay rảnh rỗi thế.

Đại Kim Nha nói: Chẳng phải là rảnh rỗi không có việc gì làm, nên cùng bọn Trương Khởi Linh qua xem sao.

Khương Hoa gật đầu, dù sao cũng đã rất thân với bọn Hồ Bát Nhất rồi.

Khương Gia, vị này là.

Hồ Bát Nhất nhìn về phía Tương Thần đi sau Khương Hoa, có chút tò mò hỏi.

Hắn có trực giác, người đàn ông trung niên đi sau Khương Hoa không phải là người tầm thường.

Lời của Hồ Bát Nhất vừa dứt, Tương Thần nhàn nhạt liếc họ một cái, sau đó lặng lẽ quay về phòng, hoàn toàn phớt lờ đám người Hồ Bát Nhất.

Điều này khiến đám người Hồ Bát Nhất có chút ngơ ngác nhìn nhau.

Khương Hoa nói: Mới thu nhận một thuộc hạ, không sao đâu, chúng ta không cần để ý đến hắn.

Nói đi, đến chỗ tôi có chuyện gì.

Vương Bàn Tử nói: Còn có thể có chuyện gì nữa, chính là cái xác Thủy Tinh kia lão già Minh Thúc đã giúp chúng ta bán đi rồi.

Khương Gia, anh đoán bán được bao nhiêu.

Khương Hoa thản nhiên nói: Chắc cũng cả chục triệu.

Ha ha, không sai.

Vương Bàn Tử cười lớn một tiếng, sau đó nói: Hơn nữa lần này tôi cũng đi theo, tôi thật muốn xem xem người mua cái xác Thủy Tinh này rốt cuộc là ai, lại có hứng thú với một cái xác Thủy Tinh.

Kết quả, nhìn một cái thì ra là một cô gái xinh đẹp, còn nói mình là người của tộc Khu Ma Long gì đó, tôi tin cô ta cái quỷ ấy.

Khương Hoa nhún vai, cũng không mấy để tâm.

Tiếp theo cũng đơn giản, mọi người trò chuyện một lúc, Khương Hoa cho biết ngày mai mình phải đi xa, nên không tụ tập với họ nữa.

Hồ Bát Nhất thì hỏi có cần giúp đỡ không, Khương Hoa tự nhiên cũng lắc đầu.

Sau đó nhóm người Hồ Bát Nhất rời đi.

Ngày hôm sau, ba người Khương Hoa lên chuyến tàu hỏa xuôi nam, đi đến Câu Thi Cổ Quốc.

Khương Hoa bây giờ chỉ còn lại hai thứ là có thể kích hoạt bất tử thể.

Sau khi tiếp xúc với Tương Thần, Khương Hoa phát hiện, thế giới này e rằng còn có rất nhiều cường giả ẩn giấu chưa biết.

Do đó, bất tử thể này vẫn cần phải nhanh chóng kích hoạt.

Mà Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc, lần này hắn nhất định phải có được.

Trần An Cẩm là một thôn nhỏ vô cùng hẻo lánh.

Nhóm Khương Hoa đầu tiên là ngồi tàu hỏa đến đảo San Hô, mất khoảng ba ngày mới tới.

Sau khi xuống tàu, họ nghỉ ngơi một đêm ở đảo San Hô, sáng hôm sau tìm ở ga tàu cả buổi cũng không thấy có xe đi huyện Hoắc Tiên Cô.

Đó là một huyện thành của Câu Thi Cổ Quốc, Trần An Cẩm nằm trong địa phận Hoắc Tiên Cô, ở chân núi phía bắc của Thập Vạn Đại Sơn, có thể nói là huyện thành cuối cùng trước khi vào Thập Vạn Đại Sơn.

Đi sâu vào trong nữa, toàn bộ đều là núi, hoặc là đủ loại thôn trại.

Do đó, nhóm Khương Hoa nhất định phải đến Hoắc Tiên Cô, sau đó mới tìm đường đến Trần An Cẩm.

Nhưng lúc này, rất nhiều nơi ở đây vẫn chưa có đường xe chạy, căn bản không tìm thấy tuyến xe đi Hoắc Tiên Cô.

Hết cách, Khương Hoa chỉ có thể bỏ ra không ít tiền, trực tiếp mua

một chiếc xe, rồi tự mình lái về hướng Hoắc Tiên Cô.

Lại qua hai ngày, vừa đi vừa nghỉ, cuối cùng cũng đã tới Hoắc Tiên Cô.

Hết cách, dù sao cũng là nơi lạ nước lạ cái, cứ một lúc lại phải xuống xe hỏi đường, rồi lại đối chiếu bản đồ, cho nên mới mất hai ngày để đến được khu vực Hoắc Tiên Cô.

Vừa tiến vào địa phận Hoắc Tiên Cô không bao lâu, Tương Thần liền nói: Dừng một chút.

Khương Hoa dừng xe bên lề đường, nghi hoặc hỏi: Sao vậy.

Tương Thần xuống xe, nhìn dãy núi trập trùng bốn phía, rồi nói: Chúng ta đã tiến vào địa phận của Cổ Dao.

Cổ Dao.

Khương Hoa mừng rỡ, cũng xuống xe nhìn quanh.

Bốn phía núi non trùng điệp, phong thủy đều tốt, nơi này tuyệt đối có đại mộ.

Chỉ là bây giờ Khương Hoa cần phải gấp rút lên đường, nếu không phải là nơi tiện đường, hắn cũng không muốn lãng phí thời gian, thế là lại hỏi: Ngươi nói Cổ Dao ở đâu.

Tương Thần nhảy lên nóc xe, sau đó dẫm mạnh một cái, nhảy về phía xa hơn, thoáng cái đã đến một ngọn núi nhỏ.

Hắn dường như đang quan sát một lúc lâu, cuối cùng lại nhẹ nhàng nhảy xuống, lắc đầu: Tạm thời vẫn chưa tới, mấy ngàn năm trôi qua, địa hình có chút thay đổi, phải đến gần mới biết được.

Khương Hoa cau mày nói: Ngươi đang đùa ta à.

Cả Câu Thi Cổ Quốc lớn như vậy, ta biết tìm ở đâu cho ngươi, chẳng lẽ phải lái cái xe nát này, chở ngươi đi một vòng quanh Câu Thi

Cổ Quốc sao.

Ngươi nói thật đi, đến gần Cổ Dao bao xa thì ngươi có thể cảm ứng được.

Vẻ mặt Tương Thần cũng không tốt lắm, nếu là người khác dám nói chuyện với hắn như vậy, hắn đã sớm hút khô máu của đối phương rồi.

Nhưng bây giờ người đó là Khương Hoa, mà hắn lại đánh không lại Khương Hoa, hắn có thể làm gì được.

Tương Thần nói: Chỉ cần ở trong phạm vi hai mươi dặm quanh ta, ta liền có thể cảm ứng được thi khí đậm đặc của Cổ Dao.

Mặc dù Khương Hoa trong lòng vẫn chưa thoải mái, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, gật đầu rồi nói: Lên xe, chúng ta đi Trần An Cẩm trước đã.

Thế là, Khương Hoa lên xe, tiếp tục chở Tương Thần và Trần Văn Cẩm về hướng Hoắc Tiên Cô.

Đến Hoắc Tiên Cô đã là hơn chín giờ tối, thế là họ vào nhà khách thuê ba phòng nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau mới theo sự chỉ dẫn của Trần Văn Cẩm, đi về hướng núi.

Đến đây xe đã không đi được nữa, thậm chí cả xe ngựa xe bò cũng không vào được, chỉ có thể đi bộ.

Cũng may Trần Văn Cẩm trước kia từng đến đây để đưa tang cho một nhân vật lợi hại nào đó, tuy đã qua một thời gian dài, nhưng Trần Văn Cẩm vẫn còn nhớ đại khái đường đi.

Thế là ba người đi hơn nửa ngày, đi tắt qua mấy thôn làng của người Dao, cuối cùng vào lúc mặt trời sắp lặn đã nhìn thấy xa xa mấy

ngôi nhà sàn, nằm giữa những ngọn núi hùng vĩ.

Nhìn kìa, đó chính là thôn Trần An Cẩm, cái hồ nước kia em có ấn tượng rất sâu sắc.

Trần Văn Cẩm đứng trên núi, chỉ vào một thôn trại dưới chân núi, ở đó còn có một cái hồ rất lớn.

Khương Hoa biết, Trương Gia Cổ Lâu nằm ngay dưới hồ nước đó, bên dưới còn có một trại cổ bị chìm.

Cuối cùng cũng tìm được nơi này.

Cũng không biết Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc có ở trong Trương Gia Cổ Lâu đó không.

Hay là phải tìm được ngọc mạch mới có thể tìm thấy Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc.

Khương Hoa tạm thời không nghĩ nhiều, đã đến nơi này rồi, thì tự nhiên phải đi tìm Trương Khải Linh trước đã.

Trương Khải Linh trước đây sau khi mang theo Trương Khải Linh giả ở Xà Chiểu Quỷ Thành trở về Trương Gia Cổ Lâu thì bặt vô âm tín.

Cách đây không lâu sai người gửi thư đến Kinh Thành, thời đại này tốc độ đưa thư vô cùng chậm, thường thường cần nửa tháng trở lên, cộng thêm thời gian đi đường của nhóm Khương Hoa, hơn hai mươi ngày đã trôi qua.

Cũng không biết Trương Khải Linh bây giờ ra sao.

Nơi này âm khí rất nặng, chắc là có một ngôi mộ cực lớn.

Tương Thần thấp giọng nói.

Khương Hoa không nói gì mà gật đầu.

Trương Gia Cổ Lâu ở ngay đây, âm khí không nặng sao được.

Trương Gia Cổ Lâu này vô cùng khủng bố, nghe nói có tổng cộng tám tầng, nhóm Ngô Tà cũng chỉ lên được ba tầng mà thôi.

Ngay cả A Quý cũng chết ở đây.

Trương Gia Cổ Lâu này, cũng có thể xem là một trong những nơi nguy hiểm nhất trong Đạo Mộ Bút Ký.

Ba người Khương Hoa xuống núi, cuối cùng trước khi mặt trời lặn đã đến được thôn trại.

Dựa theo trí nhớ của Trần Văn Cẩm, họ tìm đến nhà của một người dân làng tên là A Quý.

A Quý này chính là người năm đó đã tiếp đãi Trần Văn Cẩm và những người khác, trong phòng khách bây giờ vẫn còn treo bức họa của nhóm Trần Văn Cẩm, cho nên khi Trần Văn Cẩm xuất hiện lần nữa, A Quý tỏ ra vô cùng nhiệt tình.

Ba người Khương Hoa ở lại, sau đó hỏi thăm A Quý về tin tức của Trương Khải Linh.

Kết quả A Quý cho biết hắn chưa từng gặp Trương Khải Linh, cũng không biết Trương Khải Linh đã trở về, bảo nhóm Khương Hoa có thể đến nhà của Trương Khải Linh xem thử.

Khương Hoa trước đó biết, nhà họ Trương trước kia ở ngay đây, và Trương Khải Linh cũng từng ở đây một thời gian rất dài, thế là hỏi rõ vị trí, ăn tối ở nhà A Quý, cho A Quý một ít tiền, rồi dẫn theo Trần Văn Cẩm và Tương Thần rời khỏi nhà A Quý.

Thôn trại không có đèn đường, thậm chí ngay cả trong nhà họ cũng không có điện, đều dùng đèn dầu.

Do đó, trong thôn vô cùng tối.

Nhưng mà, ba người Khương Hoa đều không phải người thường, Khương Hoa và Tương Thần đều có khả năng nhìn trong đêm, còn Trần Văn Cẩm sống một mình trong tự nhiên hơn mười năm, tự nhiên cũng có thể dễ dàng thích ứng với bóng tối này.

Rất nhanh, ba người tìm được nhà của Trương Khải Linh, một ngôi nhà sàn rất cao.

Bên trong, có ánh đèn.

Quả nhiên có người.

Trần Văn Cẩm nói.

Chương 238

Nhưng mà, Khương Hoa lại nhíu mày, giữ Trần Văn Cẩm lại: Không đúng.

Người bên trong, không giống Trương Khải Linh, cô xem.

Có hai người.

Vậy sẽ là ai.

Trần Văn Cẩm hỏi.

Khương Hoa suy nghĩ một lát rồi nói: Không biết, vào xem sẽ rõ.

Thế là, ba người đi về phía nhà của Trương Khải Linh.

Ba người thân thủ đều rất tốt, Trần Văn Cẩm vì quanh năm hoạt động ở xà chiểu nên cũng luyện được thân pháp nhẹ nhàng, đi đường không có tiếng động.

Do đó, khi ba người đến cửa, người bên trong cũng không phát hiện ra họ.

Khương Hoa trực tiếp mở cửa lớn, người bên trong giật mình.

Mấy đôi mắt nhìn nhau, tất cả mọi người đều sững sờ, bao gồm cả Khương Hoa.

Ngô Tà.

Khương Gia.

Khương Hoa và Ngô Tà đồng thời kinh ngạc hô lên.

Khương Hoa không ngờ, người ở trong nhà Trương Khải Linh này, lại là Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Vốn dĩ Khương Hoa không định dẫn họ đến đây, không ngờ họ lại

đến đây từ sớm.

Sao các cậu lại ở đây.

Khương Hoa đi vào, hỏi.

Ngô Tà nhìn Trần Văn Cẩm và Tương Thần sau lưng Khương Hoa.

Bởi vì Trần Văn Cẩm biết là sẽ đến gặp Trương Khải Linh, cho nên lúc ở nhà A Quý đã đeo mặt nạ da người lên.

Do đó, Ngô Tà cũng không nhận ra Trần Văn Cẩm và Tương Thần.

Ngô Tà đưa tay chỉ một người đang ngồi ngẩn ngơ trên ghế: Còn không phải là vì Muộn Du Bình sao, tôi và Bàn Tử đều nhận được thư cầu cứu của cậu ấy, sau khi điều tra mới biết nhà của Muộn Du Bình ở đây, nên mới tới đây.

Khương Hoa nhìn qua, liền thấy Trương Khải Linh ngồi trên ghế, vẻ mặt thất thần, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Gã này, không phải vẫn ổn sao.

Khương Hoa nói: Tôi cũng nhận được thư của cậu ấy.

Tiếp theo, Ngô Tà lấy lá thư ra, Khương Hoa xem qua, quả nhiên giống hệt của hắn.

Trần Văn Cẩm nói: Sao anh ta không nói chuyện.

Không phải anh ta cầu cứu sao.

Khương Hoa nói: Chắc là mất trí nhớ rồi.

Khương Gia, sao anh biết Muộn Du Bình mất trí nhớ.

Ngô Tà kinh ngạc nói.

Khương Hoa nói: Đây không phải là trọng điểm.

Thực ra trong nguyên tác, vào thời điểm này, Trương Khải Linh đúng là đã mất trí nhớ.

Vốn dĩ theo diễn biến ban đầu, Trương Khải Linh ở trong cung điện dưới lòng đất của Tây Vương Mẫu, đi theo Trần Văn Cẩm vào trong Vẫn Ngọc, sau khi ra ngoài thì thần trí có chút không minh mẫn, cuối cùng chứng mất trí nhớ tái phát, đến ai là ai cũng không nhận ra.

Mà bây giờ, Khương Hoa đã thay Trương Khải Linh đi vào Vẫn Ngọc, sau đó Trương Khải Linh cũng biểu hiện mọi thứ bình thường, không có thần trí thất thường cũng không tái phát chứng mất trí nhớ.

Khương Hoa tưởng rằng hắn sẽ không tái phát chứng mất trí nhớ nữa.

Nhưng, khi Khương Hoa lần đầu tiên nhìn thấy Trương Khải Linh, liền biết chứng mất trí nhớ của Trương Khải Linh đã tái phát.

Ngô Tà khẽ thở dài: Đúng vậy, chứng mất trí nhớ của Muộn Du Bình tái phát rồi, bây giờ ngay cả chúng tôi cũng không nhớ, tôi hỏi cậu ấy cái gì, cậu ấy cũng không nói, xem ra cậu ấy đã bị kích động ở đâu đó.

Khương Hoa nói: Không phải bị kích động, là vấn đề thể chất của cậu ấy, đây cũng không phải lần đầu tiên cậu ấy mất trí nhớ.

Ngô Tà há to miệng, cũng không biết nên nói gì, cuối cùng vẫn hỏi: Vậy lá thư này là ai viết cho chúng ta.

Khương Hoa nói: Hẳn là Trương Khải Linh, những chuyện này đều không quan trọng, quan trọng là. chúng ta phải đến Trương Gia Cổ Lâu xem thử.

Trương Gia Cổ Lâu.

Ngô Tà nhíu mày.

Hắn hiện tại, vẫn chưa biết chuyện về Trương Gia Cổ Lâu.

Khương Hoa cũng không giải thích thêm cho hắn.

Ngô Tà thấy Khương Hoa không muốn nói nhiều cũng không hỏi nữa, mà nhìn về phía Tương Thần và Trần Văn Cẩm, hỏi: Khương Gia, hai vị này là.

Khương Hoa tùy tiện sắp xếp cho Tương Thần và Trần Văn Cẩm hai thân phận, Tương Thần là chú họ xa của hắn, còn Trần Văn Cẩm là em họ, hai người là quan hệ cha con.

Nghe xong, Ngô Tà cũng không suy nghĩ nhiều, đối với hai người vô cùng khách sáo.

Tương Thần đối với Ngô Tà thì hờ hững, còn Trần Văn Cẩm lại nhiệt tình hơn nhiều, dù sao quan hệ giữa Trần Văn Cẩm và Ngô Tà vẫn khá tốt.

Khương Hoa đi đến trước mặt Trương Khải Linh, nhíu mày nhìn thứ trong tay Trương Khải Linh.

Hắn đang cầm một thứ gì đó.

Khương Hoa nói: Tiểu Trương, ngẩng đầu lên.

Trương Khải Linh nghe vậy, cuối cùng cũng tỉnh lại từ trạng thái đờ đẫn.

Khương Hoa.

Trương Khải Linh thốt ra hai chữ.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử sững sờ, sau đó Vương Bàn Tử nói: Thôi rồi.

Đây không phải vẫn nhận ra Khương Gia sao.

Tiểu Ngô Tà à, xem ra cậu trong lòng Tiểu Ca vẫn chưa đủ quan

trọng đâu.

Ngô Tà không để ý đến lời trêu chọc của Vương Bàn Tử, mà vui mừng khôn xiết, tiến lên nói: Muộn Du Bình, cậu khôi phục trí nhớ rồi à.

Nhưng mà, Trương Khải Linh lại lắc đầu.

Ngô Tà lập tức thất vọng.

Khương Hoa nói: Sao cậu còn nhớ tôi.

Trương Khải Linh nhíu mày: Tôi cũng không biết, chỉ là khoảnh khắc gặp lại cậu, tôi cảm thấy rất quen thuộc, trong đầu liền hiện lên tên của cậu.

Khương Hoa gật đầu, cũng không hỏi thêm, chỉ nói: Đưa thứ trong tay cậu cho tôi xem một chút.

Trương Khải Linh đưa nửa khối ngọc kỳ lạ trong tay cho Khương Hoa.

Khương Hoa nhận lấy miếng ngọc xem xét, không khỏi toàn thân run lên.

Nhận được nửa khối Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc, tìm được nửa khối còn lại có thể hợp thành Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc.

Âm thanh của hệ thống vang lên.

Đây lại là nửa khối Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc.

Khương Hoa trong lòng vui mừng khôn xiết, đúng là chẳng tốn chút công sức nào, không ngờ trong tay Trương Khải Linh lại có nửa khối Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc, thật sự quá tốt rồi.

Khương Gia, cậu sao vậy.

Ngô Tà nằm cạnh Khương Hoa, phát hiện cơ thể Khương Hoa run

lên, liền lo lắng hỏi một câu.

Tương Thần cũng nhìn về phía Khương Hoa, nhưng phần lớn ánh mắt của hắn lại rơi vào miếng cổ ngọc trên tay Khương Hoa.

Hắn có thể nhìn ra được, nửa khối ngọc kỳ lạ đó là một thứ tốt.

Chỉ có điều, hắn đánh không lại Khương Hoa.

Muốn cướp cũng không thể nào.

Khương Hoa nói: Không có gì.

Rồi nhìn về phía Trương Khải Linh: Miếng ngọc này có ích với tôi, cho tôi đi.

Trương Khải Linh gật đầu, không chút do dự.

Khương Hoa lại hỏi: Đúng rồi, cậu lấy được miếng ngọc này ở đâu.

Trương Khải Linh lắc đầu.

Ngô Tà cười khổ một tiếng nói: Khương Gia, cậu không cần hỏi đâu, chúng tôi đã hỏi rất nhiều rồi, anh ta hỏi gì cũng không biết, ngay cả đây là đâu cũng không rõ.

Khương Hoa thực ra cũng không ôm hy vọng gì.

Nửa khối Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc xuất hiện ở đây, tám chín phần mười là lấy ra từ trong Trương Gia Cổ Lâu.

Hoặc là trong mạch ngọc bên dưới Trương Gia Cổ Lâu.

Do đó, Trương Gia Cổ Lâu là nơi nhất định phải đi.

Khương Hoa đang định cất Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc đi, thì đột nhiên, một bóng người từ ngoài cửa sổ nhảy vào, không chút do dự lao tới chộp lấy Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc trong tay Khương Hoa.

Vậy mà lại muốn cướp đoạt Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc của

Khương Hoa.

Tự tìm cái chết.

Mắt Khương Hoa lóe lên, đưa tay ấn một cái, bóng người kia bị Khương Hoa đánh bay ra ngoài, há miệng phun ra máu tươi, loạng choạng lùi lại mấy mét, suýt chút nữa thì rơi khỏi nhà sàn.

Đây là Khương Hoa đã thu lại sức mạnh của mình, nếu không, lần này người kia chắc chắn phải chết.

Khương Hoa cất Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc đi, sau đó nhìn về phía người kia.

Mọi người đều thấy rõ người tới.

Người đó trông như một bức tượng đất, toàn thân dính đầy bùn, hoặc có lẽ là, trông giống như bùn, khuôn mặt cũng không thấy rõ lắm.

Ngươi là ai.

Ngô Tà cảnh giác nhìn người kia.

Tuy nhiên, người đó không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào Khương Hoa, rồi lại nhìn về phía Trương Khải Linh, trong mắt lóe lên một tia sáng kỳ dị.

Khương Hoa thản nhiên nói: Đừng nhìn nữa, tôi biết ngươi tên là Trương Khải Linh.

Cái gì.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử trợn to mắt, nhìn về phía tượng đất, không thể tin nổi mà hỏi: Sao có thể.

Hắn. hắn là Muộn Du Bình.

Khương Gia, có phải cậu nhầm rồi không, Tiểu Ca không phải

đang ở đây sao.

Vương Bàn Tử cũng nói.

Chỉ có tượng đất sau khi nghe lời Khương Hoa nói, hơi sững sờ một chút rồi kinh ngạc nhìn Khương Hoa, rõ ràng hắn không ngờ Khương Hoa lại biết nhiều như vậy.

Khương Hoa thản nhiên nói: Hơn mười năm trước, các người một nhóm hơn mười người thành lập đội khảo cổ đến đây khảo sát, thực chất là đến đưa tang mà thôi, đưa tang cho một nhân vật lớn nào đó, trong đó có ngươi đúng không.

Cơ thể ngươi bị chất kiềm ăn mòn, thế là biến thành bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ như bây giờ, ngươi sở dĩ dùng bùn để che giấu mình, là muốn để người ta tưởng rằng lớp phủ trên người ngươi là bùn, thực ra.

đó chính là lớp da thịt đã bị hủy hoại.

Những lời này của Khương Hoa vừa nói ra, ánh mắt của tượng đất đại biến, hoảng sợ nhìn Khương Hoa.

Ngô Tà nói: Khương Gia, cậu nói là, đội khảo cổ năm đó, lại là đến để đưa tang sao.

Khương Hoa vô tình hay cố ý liếc nhìn Trần Văn Cẩm một cái, rồi lại nhìn về phía tượng đất: Rất nhiều năm trước, một tổ chức thần bí đã đi khắp thế giới tìm kiếm Trương Khải Linh, mà ngươi chính là Trương Khải Linh được tìm thấy.

Bởi vì nhân vật lớn đó biết, thi thể sau khi được đưa vào Trương Gia Cổ Lâu sẽ xảy ra một loại thay đổi không thể tưởng tượng nổi, cho nên ngươi với tư cách là Trương Khải Linh, tự nhiên biết rõ Trương Gia Cổ Lâu, có ngươi dẫn đội đưa tang là chuyện không thể tốt hơn, ta nói đúng không.

Nghe Khương Hoa nói xong, cơ thể người bùn run rẩy, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Làm sao ngươi biết.

Cuối cùng, tượng đất cũng mở miệng.

Rất rõ ràng, tất cả những gì Khương Hoa nói đều là sự thật.

Chương 239

Hắn, thật sự là Trương Khải Linh.

Vương Bàn Tử nói: Khoan đã.

Để tôi suy nghĩ một chút.

Hắn là Trương Khải Linh, là Tiểu Ca của chúng ta, là Muộn Du Bình của cậu, là Tiểu Trương của cậu.

Vương Bàn Tử chỉ vào Trương Khải Linh.

Khương Hoa gật đầu.

Vương Bàn Tử lại nói: Vậy hắn, là ai.

Chẳng lẽ là một người sao chép.

Lúc này Ngô Tà nói: Tôi hiểu rồi.

Bàn Tử cậu có còn nhớ Khương Gia từng nói, Khải Linh chỉ là một danh hiệu thôi không, tộc trưởng các đời của Trương gia đều gọi là Trương Khải Linh.

Còn nhớ lần trước chúng ta ở địa cung của Tây Vương Mẫu trong đầm rắn nhìn thấy cái xác giống hệt Muộn Du Bình không.

Khương Gia đã nói, đó cũng là một Trương Khải Linh.

Do đó, người trước mắt này, hẳn là tộc trưởng nhiệm kỳ trước của Trương gia.

Vương Bàn Tử sững sờ một chút, rồi cũng hiểu ra.

Nhìn sang Khương Hoa, Khương Hoa cũng gật đầu nói: Không sai.

Lần này, tất cả mọi người đều đã hiểu.

Mà Trần Văn Cẩm cũng siết chặt nắm đấm, nàng nhìn về phía Khương Hoa, sự đáng sợ của Khương Hoa một lần nữa vượt qua nhận thức của nàng.

Nàng không thể nào ngờ được, chuyện bí ẩn như vậy mà Khương Hoa cũng biết.

Ngươi cũng là một người đáng thương, đi đi, ta không muốn giết ngươi.

Khương Hoa thản nhiên nói.

Tượng đất lạnh lùng nói: Ngươi thật sự cho rằng mình rất lợi hại.

Ta nói cho ngươi biết, Trương Gia Cổ Lâu không phải nơi ngươi muốn vào là vào được.

Ta cho các ngươi một lời khuyên, tốt nhất đừng đi vào, nếu không tất cả mọi người đều sẽ chết ở bên trong.

Khương Hoa nói: Đa tạ lời khuyên của ngươi, nhưng có lẽ ngươi phải thất vọng rồi, trên đời này không có nơi nào có thể ngăn cản được ta, Khương Hoa, nơi ta muốn đi không ai có thể cản được ta, cút đi.

Tượng đất hừ một tiếng, xoay người nhảy đi.

Khương Hoa liếc nhìn Trương Khải Linh một cái, sau đó nói: Nếu căn phòng này đã dọn dẹp sạch sẽ, vậy chúng ta ở lại đây đi.

Thế là, cả nhóm ở lại đây chờ trời sáng ngày mai để đi tìm Trương Gia Cổ Lâu.

Sáng sớm hôm sau, mọi người thức dậy, đến nhà A Quý ăn chút gì đó rồi hướng về phía Yêu hồ mà đi.

Yêu hồ nhìn qua có vẻ không xa thôn trại, nhưng thực chất vẫn còn một khoảng cách, nhóm Khương Hoa phải mất mấy tiếng đồng

hồ mới tìm được Yêu hồ.

Hồ này trông vô cùng tĩnh lặng, cũng rất trong xanh, mọi người nhìn xuống, thấy dưới đáy hồ trong suốt lại có một ngôi trại Dao cổ xưa.

Ngô Tà tò mò nói: Bên dưới lại có một ngôi trại Dao, hay là chúng ta xuống xem thử.

Khương Hoa nói: Cậu có đồ lặn không.

Ngô Tà lắc đầu: Không có.

Khương Hoa nhún vai: Vậy thì thôi, muốn xuống cũng chỉ có một mình tôi xuống được, nhưng tôi cũng không muốn xuống từ chỗ này, Trương Gia Cổ Lâu tuy ở dưới đó, nhưng đi xuống từ đó không phải là hành động khôn ngoan.

Ngô Tà nói: Vậy đi từ đâu.

Khương Hoa nói: Các cậu đi theo tôi.

Bất kể là nhóm Trần Văn Cẩm hay những người khác, lúc đến đều đi xuống từ trong hồ này, nhưng trong hồ này chỉ có một nửa Trương Gia Cổ Lâu, đi xuống từ đây thật sự không phải là lựa chọn sáng suốt.

Bên trong ngọn núi này có lối vào.

Do đó, Khương Hoa lấy ra Thiên Cơ Bàn, bắt đầu tìm kiếm lối vào xung quanh.

Trong nháy mắt, lại tìm kiếm ở gần đó nửa giờ, cuối cùng, Khương Hoa đã tìm thấy một khe nứt trên tầng đá.

Khương Hoa có thể chắc chắn, bên dưới khe nứt tầng đá này chính là lối vào.

Cho nên Khương Hoa nói: Chính là ở dưới này, ngươi giúp chúng ta đập vỡ thứ này ra.

Khương Hoa nhìn về phía Tương Thần.

Tương Thần cũng không nhiều lời, gật đầu rồi đi về phía tầng đá.

Nhưng, đúng lúc này, một tiếng quát khẽ vang lên.

Dừng tay.

Hơn mười người cùng nhau vây lại, bao vây nhóm Khương Hoa.

Người dẫn đầu là một ông lão.

Là ông ta.

Trần Văn Cẩm nhìn thấy người kia, cúi đầu nói một tiếng.

Khương Hoa nhíu mày, nhìn về phía những người đó.

Rất rõ ràng, ông lão dẫn đầu này Trần Văn Cẩm có quen biết.

Trên tay những người này đều có một cây súng săn, nhắm thẳng vào nhóm Khương Hoa, khiến Ngô Tà và Vương Bàn Tử không dám manh động.

Ngô Tà nói: Lão gia, có chuyện gì từ từ nói, chúng tôi không phải người xấu.

Có phải người xấu hay không, phải do ta quyết định.

Ông lão kia lạnh lùng nói.

Tuy nhiên, Khương Hoa lại nói: Lão già, ông chính là Bàn Mã đi.

Sắc mặt ông lão biến đổi, kinh nghi bất định nhìn Khương Hoa: Ngươi là ai.

Khương Hoa không trả lời hắn: Ta khuyên ông tốt nhất nên hạ súng xuống, sau đó cút đi, nếu không hậu quả không phải ông có thể gánh nổi đâu.

Ha ha.

Bàn Mã phảng phất như nghe được chuyện cười lớn nào đó: Chẳng lẽ ngươi không biết mình bây giờ đang ở trong tình cảnh nào sao.

Ta cũng khuyên ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời, nếu không kết cục của các ngươi sẽ giống như những người trong đội khảo cổ hơn mười năm trước, chết ở chỗ này.

Những người trong đội khảo cổ là do ông giết.

Ngô Tà hỏi.

Bàn Mã nói: Đương nhiên, không thì ngươi nghĩ họ chết thế nào.

Ta đã bỏ thuốc vào đồ ăn của họ, chuốc mê họ, sau đó đẩy họ xuống hồ dìm chết, tất cả họ đều chết ở đây.

Thật là một kẻ ác độc.

Ngô Tà sắc mặt khó coi, nghiến răng nghiến lợi.

Bàn Mã nói: Ai bảo bọn họ mang theo nhiều đồ tốt như vậy.

Tiếc là.

Bàn Mã vừa dứt lời, Khương Hoa liền nhàn nhạt nói: Tiếc là những người đó, cuối cùng vẫn sống lại.

Ngươi Bàn Mã mở to hai mắt, không thể tin nổi nhìn Khương Hoa.

Đúng vậy.

Trước kia ông ta thấy tiền nổi lòng tham, chuốc mê toàn bộ đội khảo cổ, sau đó đẩy tất cả bọn họ xuống hồ dìm chết, nhưng sau đó không biết vì sao, những người đó lại xuất hiện, hơn nữa còn sống sờ sờ.

Chỉ có điều, những người đó cũng không tìm ông ta tính sổ, cho

nên cũng rất ít người biết chuyện này.

Thế nhưng, Khương Hoa lại biết rõ mồn một.

Chẳng lẽ, hắn chính là một thành viên trong đội khảo cổ năm đó.

Nhưng Bàn Mã nhìn kỹ lại, lại phát hiện mình căn bản chưa từng gặp qua Khương Hoa.

Hừ, ta không cần biết ngươi là ai, mau giao hết những thứ đáng giá trên người ra đây cho ta, nếu không kết cục của các ngươi cũng giống như đội khảo cổ năm đó, lần này sẽ không có ai cứu được các ngươi đâu.

Bàn Mã uy hiếp Khương Hoa.

Khương Hoa nhìn về phía Tương Thần, Tương Thần cũng hiểu ý Khương Hoa, đột nhiên biến mất không thấy đâu, lúc xuất hiện đã ở ngay trước mặt Bàn Mã.

Bọn họ cũng không biết Tương Thần rốt cuộc xuất hiện như thế nào, chỉ thấy Tương Thần dùng tốc độ gần như dịch chuyển tức thời, xuất hiện trước mặt Bàn Mã.

Sắc mặt mọi người đều đại biến, tất cả súng đồng loạt chĩa về phía Tương Thần.

Bàn Mã cũng bị dọa đến hồn bay phách lạc, vội vàng cầu xin tha thứ, nhưng Bàn Mã vừa mở miệng thì Rắc một tiếng, Tương Thần đã bóp cổ Bàn Mã, hơi dùng sức một chút, cổ của Bàn Mã liền gãy.

Bàn Mã nghẹo đầu sang một bên, tại chỗ tắt thở bỏ mình.

Hít Mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Quá mạnh.

Nói giết người liền giết người.

Không hề lưu lại chút đường sống nào.

Những người khác thấy Tương Thần vậy mà thật sự giết Bàn Mã, tim đập hụt một nhịp, cũng không biết là ai bắn một phát súng, sau đó tất cả bọn họ đều nổ súng, từng viên đạn rơi trên người Tương Thần.

Tuy nhiên, những viên đạn đó lại giống như bắn vào tấm thép, ngay cả da của Tương Thần cũng không hề bị rách một chút nào.

Đùa sao.

Đây chính là Thi Tổ a.

Nói mình đồng da sắt cũng là xem thường hắn, thân thể không chết sao mấy khẩu súng có thể làm gì được.

Mấy khẩu súng này cũng là súng săn, thường thường bắn ra một viên đạn là phải nạp lại, bọn họ thấy Tương Thần ngay cả da cũng không rách một chút, bình an vô sự đứng đó, lập tức tất cả mọi người đều bị dọa đến quên cả nạp đạn.

Yêu, yêu quái.

Không biết ai hét lên một tiếng, lập tức, tất cả mọi người chạy trối chết, có người súng rơi cũng không dám nhặt, mạng sống quan trọng hơn.

Khương Hoa cũng không có ý định giết bọn họ, thế nên Tương Thần cũng không đuổi theo.

Mà Ngô Tà và Vương Bàn Tử hai người thì trực tiếp chết lặng.

Tương Thần chậm rãi đi đến sau lưng Khương Hoa, thành thật đứng đợi.

Vương Bàn Tử một lúc sau mới phản ứng lại, hắn nói: Khương Gia, cậu, cậu, cái người chú họ này của cậu, là người hay là quỷ vậy.

Khương Hoa cười tà mị: Nói chung không phải người.

Vương Bàn Tử cười khan một tiếng: Khương Gia, ngài thật biết nói đùa.

Khương Hoa lại nói: Tôi không có nói đùa đâu.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà liếc nhau, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Bọn họ cảm thấy Khương Hoa đang nói đùa, nhưng lại cảm thấy không giống.

Nhưng bất kể thế nào, dù sao đối phương cũng rất nghe lời Khương Hoa, cho nên dù hắn có lợi hại đến đâu, là người hay là quỷ, ít nhất cũng sẽ không làm hại nhóm mình là được.

Mà Trương Khải Linh thì tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều, chỉ là hắn hơi nghi hoặc nhìn Tương Thần một chút.

Cảm giác của hắn nhạy bén hơn Ngô Tà và bọn họ rất nhiều, hắn nhìn ra được, Tương Thần đúng là không giống người, trên người có thi khí rất nặng, chẳng lẽ là cương thi.

Nhưng mà, cương thi làm sao có thể nói chuyện, hơn nữa còn giống người như vậy.

Rất không có khả năng.

Trương Khải Linh không nghĩ nhiều nữa.

Chương 240

Khương Hoa đá xác của Bàn Mã ra, không khỏi âm thầm lắc đầu, đã sớm cảnh cáo ngươi rồi, tự ngươi không nghe, bây giờ mất mạng, cũng không thể trách ta được.

Lần này, Khương Hoa không gọi Tương Thần phá vỡ tảng đá nữa, lỡ như gã này quá bạo lực, trong lúc đập nát tảng đá lại làm sập cả lối vào, vậy thì thảm rồi.

Thế là, Khương Hoa từ trong lồng bên hông thả ra Huyền Quy.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử lập tức bị Huyền Quy thu hút.

Ngô Tà hỏi: Khương Gia, đây là con gì vậy.

Vương Bàn Tử nói: Đây cũng là Bàn Sơn Thi Tổ Đạo à.

Nhưng con vật này của Khương Gia, hình như không phải Xuyên Sơn Giáp.

Xì.

Huyền Quy lập tức hướng về phía Vương Bàn Tử rít lên một hồi.

Gã này, sao lại thông minh như người vậy.

Vương Bàn Tử vui vẻ.

Khương Hoa nói: Đúng, đây chính là Thi Tổ Đạo, nhưng của tôi không phải Xuyên Sơn Giáp, mà là Huyền Quy ngàn năm, lợi hại hơn Xuyên Sơn Giáp nhiều.

Trời, ngàn năm lận à, vậy thì lợi hại rồi.

Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Mà Ngô Tà thì kỳ quái hỏi: Bàn Tử, cái Thi Tổ Đạo này rốt cuộc

dùng để làm gì vậy.

Sao trước đây tôi chưa từng nghe qua.

Vương Bàn Tử nói: Cái Thi Tổ Đạo này là tuyệt kỹ bất truyền của phái Bàn Sơn đấy, sau khi thuần dưỡng, tầng đá cứng đến đâu cũng có thể dễ dàng xuyên thủng, tốc độ đào hang nhanh hơn con người chúng ta mấy chục lần.

Lợi hại vậy sao.

Ngô Tà nói.

Vương Bàn Tử chỉ vào con Huyền Quy đang bắt đầu đào hang trên tầng đá: Cậu xem tốc độ này đi.

Chỉ thấy Huyền Quy bắt đầu đào hang, tảng đá đó trong nháy mắt đã bị khoét ra một cái lỗ rất lớn, tốc độ nhanh có thể so với máy khoan.

Ngô Tà trực tiếp trợn tròn mắt.

Rất nhanh, Huyền Quy đã đào thông lối đi bên dưới, rồi lại chui ra.

Khương Hoa thu Huyền Quy lại, liền nói: Được rồi, hang đã đào xong.

Chúng ta bây giờ đi xuống đi, Trương Gia Cổ Lâu ở ngay bên dưới.

Không chỉ có Trương Gia Cổ Lâu ở bên dưới, mà nửa khối Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc còn lại cũng ở bên trong.

Cả nhóm đi theo Khương Hoa, theo đường hầm đi xuống, rất nhanh đã đến một hành lang.

Ở đây quả nhiên có một ngôi mộ.

Vương Bàn Tử có chút kích động nói.

Gã này vốn là một tên trộm mộ, gặp được mộ lớn tự nhiên hưng phấn.

Khương Hoa dẫn bọn họ tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh đã đến một hang động bịt kín chỉ có một lối vào, trông rất kỳ quái.

Bên trong rất ẩm ướt, nhưng lại có tế đàn, trên tế đàn có lư hương, mà phía sau tế đàn thì bày từng bức tượng sắt với các tư thế khác nhau, ngoài ra, ở giữa có một bức tượng sắt trông tương đối đặc biệt, bức tượng sắt đó cao lớn uy mãnh hơn những bức khác, hơn nữa còn có tướng mạo.

Những bức tượng sắt khác chỉ có hình dáng, không có khuôn mặt.

Cả nhóm đi tới, Khương Hoa trong lòng khẽ động, đây chính là cái hang động bịt kín mà nhóm Ngô Tà lần đầu tiên tiến vào trong cổ mộ.

Vậy thì những bức tượng sắt này, hẳn là tượng thần Lôi Vương.

Hoặc có lẽ, bức ở giữa mới là Lôi Vương thần.

Nơi này hình như dùng để tế tự thì phải.

Ngô Tà nói.

Khương Hoa gật đầu: Đúng là dùng để tế tự, nơi này là nơi tế tự bí mật của tộc Xuyên Sơn Giáp, những bức tượng sắt này đều là hung thần, trong đó hẳn là Lôi Vương thần, chuyên khắc chế Tà Thần trong núi lớn, loại tế tự này sẽ không được cúng tế công khai.

Vương Bàn Tử nghe xong: Nguyên lai là Lôi Thần gia gia, mau mau bái lạy đi.

Nói rồi, Vương Bàn Tử liền hướng về phía bức tượng sắt Lôi Vương thần liên tục vái mấy cái.

Ngô Tà trêu ghẹo nói: Bàn Tử, thời đại nào rồi mà cậu còn tin mấy thứ này.

Vương Bàn Tử lạy xong rồi nói: Ngô Tà, đây là cậu không hiểu rồi, chúng ta làm nghề này tiếp xúc với người chết, gặp những quỷ thần này, phải mang lòng kính trọng, phải để họ phù hộ đấy, không thì lúc nào bị Tà Thần hại chết cũng không biết đâu.

Ngô Tà bất đắc dĩ lắc đầu.

Mà Khương Hoa thì cũng đi đến trước tế đàn.

Hắn nhớ rằng, tro hương trên tế đàn này có thể bôi lên mặt đất, sau đó sẽ làm hiện lên một số chữ viết và bản đồ, tiếp theo lại bôi loại tro hương này lên tường, trong tường sẽ xuất hiện từng bóng người.

Những bóng người đó, đều là hàng lỗi sau khi bị người trong mạch ngọc sao chép.

Khương Hoa đi đến trước mặt, cầm lấy lư hương, lại thấy trên tế đàn vẽ không ít hoa văn lờ mờ.

Bởi vì tro bụi quá nhiều, cho nên không thấy rõ lắm.

Khương Hoa đặt lư hương xuống, sau đó quét sạch tro bụi trên tế đàn, liền thấy trên tế đàn đó thật sự vẽ không ít đường cong, những đường cong này nối liền với nhau, tạo thành một con dị thú kỳ quái.

Đây là.

Kỳ Lân.

Khương Hoa nhíu mày, nhìn thấy con dị thú điêu khắc trên tế đàn này lại chính là Kỳ Lân.

Trương Khải Linh đi tới gật đầu: Ừ, hơn nữa còn là Lôi Kỳ Lân mà tộc Xuyên Sơn Giáp và Trương gia vẫn luôn theo đuổi.

Khương Hoa trong lòng hô hấp ngưng lại.

Hắn nhìn thấy trên người con Kỳ Lân đó, đúng là có những tia hồ quang điện nhỏ li ti.

Đây lại là Lôi Kỳ Lân.

Trong nguyên tác có đề cập, tộc Xuyên Sơn Giáp rất coi trọng hình xăm, rất nhiều người từ nhỏ đã bắt đầu xăm mình, không phải vì đẹp, mà là vì hình xăm này có thể thay đổi màu sắc khi người bệnh, nhất là khi sốt cao.

Như vậy, có thể rất tốt để phán đoán bệnh tình của tộc nhân.

Mà trong các bộ lạc cổ đại, mỗi bộ lạc đều có tín ngưỡng đồ đằng của riêng mình, hình xăm trên người họ thường là đồ đằng mà bộ lạc mình tín ngưỡng.

Đồ đằng tín ngưỡng của tộc Xuyên Sơn Giáp chính là Kỳ Lân.

Do đó, trong nguyên tác có đề cập, trên người Bàn Mã cũng có hình xăm Kỳ Lân giống Trương Khải Linh, nhưng ông ta lại không phải là người Trương gia.

Nguyên nhân chính là ở điểm này.

Mà bây giờ, trên tế đàn này điêu khắc Lôi Kỳ Lân, cũng là một chuyện bình thường.

Khương Hoa hỏi: Tiểu Trương, cậu có biết con Lôi Kỳ Lân này ở đâu không.

Trương Khải Linh nhíu mày: Không rõ lắm, trong ấn tượng của tôi, tầng cao nhất của Trương Gia Cổ Lâu có liên quan đến chuyện Lôi Kỳ Lân.

Tầng cao nhất của Trương Gia Cổ Lâu.

Xem ra, lần này không những có thể lấy được Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc, mà còn có thể có được tin tức liên quan đến huyết mạch Lôi Kỳ Lân, có thể nói là chuyến đi này hoàn toàn không uổng phí rồi.

Nếu đã biết tin tức Lôi Kỳ Lân giấu ở tầng trên cùng của Trương

Gia Cổ Lâu, vậy thì Khương Hoa cũng không muốn ở đây tiếp tục lãng phí thời gian, còn về những Mật Lạc Đà trong vách tường, Khương Hoa cũng không có hứng thú đi tìm bọn họ.

Những thứ đó, đều chỉ là hàng lỗi của việc sao chép mà thôi.

Nói rồi, Khương Hoa tìm kiếm xung quanh một lúc, cuối cùng đã tìm được cơ quan ở đây.

Ầm.

Một cánh cửa đá xuất hiện, sau khi cửa đá mở ra, phía sau có một lối đi.

Chính là chỗ này.

Khương Hoa trong lòng vui mừng, sau đó nói: Đi.

Thế là, Khương Hoa dẫn theo Trương Khải Linh và những người khác đi vào lối đi sau cửa đá, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Ngay lúc này, vách tường xung quanh bỗng nhiên vỡ nát.

Một bàn tay cực kỳ mảnh khảnh từ bên trong lao ra.

Cái này, trong này sao lại có người.

Ngô Tà hoảng sợ hỏi.

Vương Bàn Tử nói: Không đúng, hình như không phải người, cậu nhìn tay hắn xem, giống hệt tượng sắt bên ngoài, là làm bằng sắt.

Nói rồi, hắn giơ súng lên.

Khẩu súng này là do đám thuộc hạ của Bàn Mã trước đó vứt lại, vừa hay bị Vương Bàn Tử nhặt được, lấy ra phòng thân.

Ngô Tà cũng phát hiện ra điểm này.

Tiếp theo, càng nhiều bàn tay từ trong vách tường vươn ra.

Nhiều quá vậy.

Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng, nhất thời không biết nên chĩa súng săn vào tay nào.

Khương Hoa mắt sáng lên, lấy Hắc Kim Cổ Đao ra ném cho Trương Khải Linh.

Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khải Linh không biết đã ném đi đâu, vẫn chưa thấy hắn mang theo.

Trương Khải Linh gật đầu với Khương Hoa.

Tiếp theo, vách tường vỡ ra, càng nhiều người sắt từ trong tường bước ra, bọn họ gần như không có khuôn mặt, đối diện với nhóm Khương Hoa.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà thấy vậy kinh hồn bạt vía.

Cái này rốt cuộc là thứ gì.

Vương Bàn Tử kinh hãi nói.

Khương Hoa nói: Đây là Mật Lạc Đà, là hàng lỗi của việc sao chép, sinh ra trong đá núi, có thể tự do đi xuyên qua đá, giống như cá trong nước vậy.

Trời, vẫn còn có loại vật này à.

Vương Bàn Tử nói.

Mà Khương Hoa lúc này lại im lặng.

Bởi vì, hắn nhìn thấy trong đám người sắt đông đảo đó, có mấy người không hề biến thành người sắt.

Đó là những người sống sờ sờ, cứ đờ đẫn nhìn chằm chằm vào nhóm Khương Hoa, trong mấy đôi mắt đó không có chút tình cảm nào, giống hệt như những cỗ máy.

Trong đó, có một người, Khương Hoa rất quen thuộc, Vương Bàn

Tử và những người khác cũng rất quen thuộc.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Ngô Tà, rồi lại nhìn người sống trong đám người sắt, lập tức kinh ngạc nói: Ngô Tà, cậu còn có một người anh em sinh đôi à.

Ngô Tà cũng nhìn thấy người có dung mạo giống hệt mình, trợn to hai mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Hắn không khỏi nghĩ đến người có dung mạo giống hệt mình trong cuộn băng video trước đây.

Chương 241

Chẳng lẽ, chính là người này.

Tề Vũ.

Nhưng vào lúc này, Trần Văn Cẩm không khỏi khẽ kêu lên một tiếng.

Khương Hoa liếc nhìn Trần Văn Cẩm.

Chẳng lẽ, người có dung mạo giống hệt Ngô Tà này chính là Tề Vũ.

Tề Vũ đã chết sớm ở núi Trường Bạch, vậy người trước mắt này hẳn là bản sao của Tề Vũ.

Thật sự có người sao chép thành công.

Hơn nữa còn không ít.

Khó trách trước đó Trương Khải Linh gửi tin nói có người sao chép xuất hiện, bây giờ xem ra, Trương Khải Linh quả nhiên đã sớm vào đây, cũng đã thấy những người sao chép này.

Khương Hoa nói: Đi thôi, những thứ này đều chỉ là người sao chép mà thôi, không cần phải kinh ngạc.

Hắn cũng không muốn lãng phí thời gian ở đây.

Người sao chép hay không sao chép, cũng không liên quan gì đến hắn.

Khương Hoa bây giờ chỉ cần tìm được Trương Gia Cổ Lâu, sau đó lên tầng cao nhất của Trương Gia Cổ Lâu xem thử, tìm được tin tức về Lôi Kỳ Lân, tiện đường xem thử một khối Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc khác có ở Trương Gia Cổ Lâu hay không.

Người sao chép.

Khương Gia, ý cậu là người trông giống Ngô Tà kia là người sao chép của Ngô Tà à.

Vương Bàn Tử hỏi.

Khương Hoa nói: Không phải của Ngô Tà, mà là của một người tên Tề Vũ.

Tề Vũ.

Ngô Tà hỏi: Tề Vũ đó, tại sao lại trông giống tôi.

Khương Hoa nói: Sau này sẽ nói cho cậu, bây giờ không có nhiều thời gian để giải thích cho cậu.

Nói xong, Khương Hoa nhìn về phía Tương Thần: Ngăn cản những thứ đó lại.

Tương Thần không nói gì gật đầu, sau đó bước lên phía trước, chắn trước mặt nhóm Khương Hoa.

Có Tương Thần ở đây, Khương Hoa vô cùng yên tâm.

Đối phó với những người sao chép này, với năng lực của Tương Thần vẫn tương đối dễ dàng, Khương Hoa cũng rất tin tưởng Tương Thần.

Thế là, Khương Hoa dẫn theo Trương Khải Linh và những người khác rời khỏi nơi này.

Cuối cùng, đi khoảng năm phút, cuối cùng cũng rời khỏi đường hầm này.

Vừa rời khỏi đường hầm, mọi người nhìn xung quanh, phát hiện nơi này có một cái đầm nước, ngoài ra thì không có gì khác, hẳn là không có nguy hiểm gì.

Thế là cả nhóm cuối cùng cũng dừng lại.

Ngô Tà nói: Khương Gia, tất cả chuyện này rốt cuộc là sao, tại sao Tề Vũ kia lại trông giống hệt tôi.

Người trong băng video là Tề Vũ sao.

Khương Hoa gật đầu: Ừ, chính là Tề Vũ.

Dừng một chút, Khương Hoa bảo Trần Văn Cẩm đưa cây bút nhỏ cho Ngô Tà, nói: Ngô Tà, cậu viết mấy chữ trên mặt đất đi.

Ngô Tà không hiểu ý của Khương Hoa, nhận lấy cây bút rồi hỏi: Khương Gia, viết chữ gì.

Viết gì cũng được, có thể viết tên của cậu.

Khương Hoa nói.

Ngô Tà do dự một chút, viết một chữ Trương.

Đủ chưa.

Ngô Tà hỏi.

Khương Hoa nhìn về phía Trần Văn Cẩm: Quen thuộc không.

Trần Văn Cẩm toàn thân run lên, trừng to mắt nhìn chữ trước mặt: Nét bút này giống hệt bút tích của Tề Vũ.

Cậu viết thêm mấy chữ nữa xem.

Ngô Tà biết câu đố đang làm khó mình sắp được giải đáp, thế là cũng không nhiều lời, dứt khoát viết thẳng một bài thơ.

Trần Văn Cẩm xem xong nói: Đúng.

Bút tích của cậu giống hệt Tề Vũ.

Ngô Tà cuối cùng không nhịn được, hắn hỏi: Tề Vũ rốt cuộc là ai.

Hắn nhìn Trần Văn Cẩm, trong lòng đang suy đoán, người em họ

này của Khương Gia rốt cuộc là ai, tại sao lại quen biết người giống hệt mình.

Trần Văn Cẩm nói: Tề Vũ là hậu nhân của Tề Bát Gia, cũng là một thành viên của đội khảo cổ năm đó, đã từng đến mộ thuyền đắm ở Tây Sa, cũng đã ở trại an dưỡng một thời gian, sau đó không biết đi đâu nữa.

Khương Hoa nói: Hắn chết rồi.

Chết rồi.

Ngô Tà nhíu mày: Khương Gia, ngài có thể nói cho tôi biết, tất cả chuyện này rốt cuộc là sao không.

Tại sao tôi và Tề Vũ lại trông giống hệt nhau.

Hơn nữa, cô ấy là ai.

Tại sao, cô ấy lại biết nhiều như vậy.

Trần Văn Cẩm nhìn về phía Khương Hoa, ánh mắt lộ ra ý hỏi.

Khương Hoa nói: Thân phận của cô có thể nói cho họ biết, tổ chức đó bây giờ đã không còn nữa, hơn nữa cho dù vẫn còn, có tôi ở đây, cũng không ai có thể làm hại được cô.

Trần Văn Cẩm nghe Khương Hoa nói vậy, trong lòng cũng có một tia an ủi, sau đó gật đầu, kéo mặt nạ da người của mình xuống.

Đây. dì Văn Cẩm.

Nhìn thấy gương mặt còn trẻ hơn cả mình, Ngô Tà trợn to hai mắt, không thể tin nổi nhìn Trần Văn Cẩm.

Vương Bàn Tử thì trừng mắt, thốt lên một tiếng Trời ạ.

Ngay cả Trương Khải Linh cũng nhìn chằm chằm Trần Văn Cẩm.

Ngô Tà, là tôi.

Trần Văn Cẩm nói.

Khương Gia này, không phải cậu nói dì Văn Cẩm. dì ấy không còn nữa sao.

Ngô Tà kinh hãi nói.

Trần Văn Cẩm nói: Ngô Tà, là tôi muốn Khương Hoa nói như vậy, vốn dĩ tôi đã không còn đường sống, là Khương Hoa đã cứu tôi, tôi mới có thể sống sót.

Dừng một chút, nàng nhìn về phía Khương Hoa: Khương Hoa, Ngô Tà sở dĩ biến thành bộ dạng như bây giờ, là có liên quan đến ông nội của cậu ấy đúng không.

Khương Hoa gật đầu: Không sai, trước kia trong Cửu Môn chủ yếu chia làm hai phái, một phái đứng về phía tổ chức kia, một phái lựa chọn đối lập.

Trần gia, Hoắc gia, Tề gia các loại, đều đứng về phía tổ chức, còn Ngô gia thì ở phe đối lập.

Sau đó, Văn Cẩm, Hoắc Linh cùng với Tề Vũ, đều đã ăn loại đan dược đó, có được năng lực bất lão.

Ngô Lão Cẩu vì để mê hoặc những người đó, nên từ nhỏ đã huấn luyện thói quen sinh hoạt và bút tích của Ngô Tà, thậm chí ngay cả ngoại hình cũng cố tình bồi dưỡng theo hướng của Tề Vũ, chính là để những người đó cho rằng Ngô Tà chính là Tề Vũ, để họ tin rằng kế hoạch trường sinh đã thành công.

Ngô Tà nghe xong sững sờ.

Hắn không thể nào ngờ được, mình và Tề Vũ kia giống hệt nhau, vậy mà là do ông nội của mình.

Điều này thật quá không thể tin nổi.

Ngô Tà trầm mặc, chỉ cảm thấy bị đả kích cực lớn.

Hắn cảm giác cuộc đời mình đều nằm trong sự điều khiển của người khác, hắn giống như một con rối bị giật dây.

Khương Hoa cũng không nói thêm gì nữa, có thể nói cho Ngô Tà biết những điều này đã là đủ rồi.

Không bao lâu, Tương Thần cũng quay trở lại.

Bên dưới này, có một tòa cổ lâu.

Lúc này, Trương Khải Linh chỉ vào cái đầm nước, thản nhiên nói.

Cổ lâu.

Chẳng lẽ là Trương Gia Cổ Lâu.

Không ngờ, nhanh như vậy đã tìm được Trương Gia Cổ Lâu sao.

Khương Hoa liền đi tới.

Khương Hoa nhanh chóng đi tới chỗ đầm nước, nhìn xuống dưới.

Dưới mặt nước tĩnh lặng đúng là có một tòa cổ lâu, nhưng. tòa cổ lâu này trông có chút kỳ quái.

Khương Hoa nhìn kỹ, đây không phải là phản chiếu sao.

Rất nhanh Khương Hoa liền hiểu ra.

Mẹ nó đây đúng là cái đầm nước mà Vương Bàn Tử dẫn Ngô Tà đến, bên dưới là một tấm gương, mà trên không trung phía trên đầm nước có một mô hình Trương Gia Cổ Lâu, lợi dụng đèn không hắt bóng và nguyên lý khúc xạ, đem mô hình phản chiếu vào trong đầm nước, cho nên nhìn trong đầm nước giống như có một tòa cổ lâu vậy.

Thực chất, tòa cổ lâu đó là giả.

Khương Hoa biết rõ những điều này.

Nếu đã như vậy, lối vào Trương Gia Cổ Lâu liền ở gần đây, chỉ

cần tìm được cơ quan là có thể tìm thấy con đường dẫn đến Trương Gia Cổ Lâu.

Mặc dù đây đều là tình tiết sau đại kết cục mới có, nhưng đối với Khương Hoa mà nói lại không quan trọng, hắn chỉ cần lấy được thứ mình muốn là được, còn về cốt truyện Đạo Mộ Bút Ký.

Rối loạn thì cứ rối loạn đi.

Cũng không liên quan gì đến hắn.

Ngược lại, chuyện này đối với Ngô Tà cũng có chỗ tốt.

Lúc này Ngô Tà cũng đã tỉnh táo lại, dường như tạm thời gác chuyện của hắn và Tề Vũ sang một bên, hắn đi đến bên đầm nước, cũng nhìn thấy cổ lâu bên dưới, không khỏi nói: Cổ lâu trong đầm nước, không phải là Trương Gia Cổ Lâu chứ.

Khương Hoa lắc đầu: Chỉ là một hình chiếu mà thôi, không phải Trương Gia Cổ Lâu, nhưng Trương Gia Cổ Lâu thật sự cũng ẩn nấp ở đây, chúng ta chỉ cần tìm được cơ quan, mở ra lối đi là có thể tìm thấy Trương Gia Cổ Lâu.

Nói xong, Khương Hoa nhảy lên phía trên đầm nước, tìm được một ít Hỏa Du trong mái vòm phía trên mặt đầm, sau đó nhảy xuống.

Mọi người thấy Hỏa Du trong tay Khương Hoa, không khỏi đều mặt mũi kỳ quái.

Khương Gia, cậu có ý gì vậy.

Chẳng lẽ muốn đốt chết chúng ta à.

Vương Bàn Tử hỏi.

Khương Hoa nói: Cậu chờ một lát sẽ biết.

Nói xong, Khương Hoa lấy ra đóm lửa, châm Hỏa Du.

Lửa lớn trong nháy mắt bùng lên, nhiệt độ toàn bộ mộ thất cũng bắt đầu tăng cao.

Một lát sau, xung quanh vang lên từng đợt tiếng cơ quan chạy.

Mọi người đều bị tiếng cơ quan chạy làm kinh động, sau đó nhìn xung quanh.

Ngô Tà nói: Chẳng lẽ cơ quan ở đây là dựa vào sự thay đổi nhiệt độ không khí trong phòng mà hoạt động sao.

Khương Hoa gật đầu.

Chương 242

Rất nhanh, một bức tường di chuyển sang hai bên, một lối đi xuất hiện trước mặt mọi người.

Trời.

Thật sự có một lối đi.

Khương Gia cậu trước đây đã đến đây rồi à.

Còn biết cơ quan này dùng phương pháp này để mở, không biết còn tưởng đây không phải là Trương Gia Cổ Lâu gì, mà là Khương Gia Cổ Lâu đó.

Vương Bàn Tử nói.

Khương Hoa cười cười, nếu không phải đã xem qua nguyên tác, hắn làm sao biết được những điều này.

Khương Hoa nói: Đi thôi.

Thế là, cả nhóm đi vào trong lối đi đó.

Nhưng đi không bao lâu, trong vách tường xung quanh lại xuất hiện loại người sao chép quỷ dị kia, hơn nữa lần này còn có một người sao chép lớn hơn, chặn đường đi của nhóm Khương Hoa.

Người sao chép đó rõ ràng là một phụ nữ, sức mạnh và tốc độ đều không phải những người sao chép khác có thể so sánh, không chút do dự lao về phía nhóm Khương Hoa.

Khương Hoa nói: Những thứ này có thể bài tiết ra một loại chất lỏng, loại chất lỏng này sau khi ngưng kết sẽ biến thành đá, cẩn thận một chút.

Lời này là nói với Tương Thần.

Tương Thần tuy lợi hại, nhưng nếu dính phải những chất lỏng đó, bị đông lại thành đá, cũng sẽ vô cùng phiền phức.

Tương Thần gật đầu, lao về phía người sao chép nữ tính kia.

Vật đó quả nhiên há miệng phun ra một lượng lớn chất lỏng màu đen.

Tốc độ phản ứng của Tương Thần cực nhanh, hắn né được chất lỏng màu đen.

Chất lỏng rơi xuống đất, quả nhiên ngưng kết lại, biến thành từng khối nham thạch.

Mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Về phía Tương Thần, sau khi né được chất lỏng, hắn chộp về phía người sao chép nữ kia.

Kết quả là người sao chép đó phản ứng rất nhanh, cơ thể chùng xuống, thoát khỏi tay của Tương Thần.

Hơn nữa, đúng lúc này, cô ta mở mắt ra.

Đây là lần đầu tiên Khương Hoa nhìn thấy một người sao chép có thể mở mắt.

Trong mắt cô ta lóe lên vẻ kiêng kỵ, quay người nhảy lên vách tường, chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng đúng lúc này, tay cô ta bị một người tóm lấy, kéo mạnh xuống rồi nện mạnh xuống đất.

Một tiếng Ầm vang lên, mặt đất nứt ra từng tầng, xuất hiện một cái hố cực lớn.

Người sao chép kia cũng bị nện đến thoi thóp.

Những người sao chép khác thấy cảnh này, vậy mà không dám

tiến lên nữa, quay người bỏ chạy.

Rõ ràng, bọn chúng đều sợ hãi.

Khương Hoa một chân giẫm lên thân thể người sao chép nữ, nhàn nhạt nói: Ngươi bây giờ có hai lựa chọn.

Một, bị ta đánh chết.

Hai, đưa ta đi tìm Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc, hoặc là nơi ngươi được sinh ra, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Thân thể của người sao chép nữ vô cùng to lớn, cao chừng hơn ba mét, trông như một người khổng lồ, nhưng trong tay Khương Hoa lại yếu như gà, không hề có sức phản kháng.

Khương Hoa sở dĩ muốn tự mình ra tay là vì nhìn thấy người sao chép nữ này rõ ràng có thần trí, không giống những người sao chép khác.

Nếu đã vậy, cô ta nhất định biết rõ tình hình nơi này, cũng chắc chắn biết mình được sinh ra ở đâu, và Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc cũng nhất định ở nơi cô ta được tạo ra.

Vì vậy, Khương Hoa mới đích thân xuất thủ.

Người sao chép nữ rõ ràng biết Khương Hoa không nói đùa, thật sự có quyết tâm giết cô ta, cho nên sau một lát do dự, cô ta gật đầu với Khương Hoa.

Khương Hoa lấy ra một viên thuốc đút cho cô ta ăn: Cổ Trùng.

Nếu ngươi dám trốn, chắc chắn sẽ chết.

Bây giờ dẫn đường đi.

Người sao chép nữ đứng dậy, thành thật dẫn đường ở phía trước.

Thế là, mọi người đi theo cô ta đến trước một cánh cửa đá khổng

lồ.

Khương Hoa nói: Mở cửa đá ra.

Người sao chép nữ lùi lại mấy bước, sau đó phát lực đâm mạnh vào cửa đá.

Cửa đá vang lên một tiếng ầm, bị phá tan trực tiếp.

Mọi người đi vào, phát hiện đây là một hang động rộng lớn, và trong hang động là một tòa cổ lâu cực lớn lại cũ kỹ, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Cổ lâu không có chút màu sắc nào, bề ngoài màu xám như hóa thạch, trông âm u đáng sợ, giống như tòa thành u linh quỷ dị trong các bộ phim ma huyễn, khiến người ta không hiểu sao lại thấy rét run.

Khương Hoa trong lòng chấn động.

Đây chính là Trương Gia Cổ Lâu.

Không ngờ lần này lại dễ dàng tìm được Trương Gia Cổ Lâu như vậy.

Trương Gia Cổ Lâu này chỉ có một nửa lộ ra bên ngoài, nửa còn lại dường như được chôn trong thân núi.

Mà Khương Hoa lại biết, một bên khác thực ra là ở trong nước, cũng chính là trong cái hồ yêu kia.

Ở đây, chính là Trương Gia Cổ Lâu.

Vương Bàn Tử hỏi.

Khương Hoa gật đầu.

Âm khí thật nặng.

Giọng nói trầm thấp của Tương Thần vang lên, sự chú ý của Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều bị ông ta thu hút.

Đây là lần đầu tiên Tương Thần nói chuyện trước mặt họ, đương nhiên họ bị thu hút.

Nhất là giọng của Tương Thần trầm như vậy, trong hoàn cảnh âm u này đột ngột vang lên, có vẻ hơi đáng sợ.

Khương Hoa nói: Nơi này là Trương Gia Cổ Lâu, các đời Trương Khải Linh và những tộc nhân lợi hại đều được chôn ở đây.

Mỗi người nhà họ Trương thân thủ đều rất tốt, nơi chôn cất sau khi họ chết càng khiến cho âm khí ngưng tụ với số lượng lớn.

Dừng một chút, Khương Hoa lại nói: Quan trọng hơn là, nơi đây nằm trên một ngọc mạch.

Tương Thần lại nói: Bên trong có một sinh mệnh bất tử.

Sinh mệnh bất tử.

Ý cậu là có bánh chưng sao.

Xì, chỉ là bánh chưng thì có gì đáng sợ.

Vương Bàn Tử khinh thường nói.

Nhưng mà, Tương Thần lại không thèm để ý đến hắn.

Dù sao người ta cũng là Thi Tổ.

Nếu không phải vì Khương Hoa, ông ta còn chẳng thèm đi chung với đám người Vương Bàn Tử.

Điều này khiến Vương Bàn Tử rất khó chịu.

Nhưng hắn nghĩ đến thân thủ của Tương Thần, lại chỉ có thể nuốt giận vào trong, không dám nói gì nữa.

Còn Khương Hoa lại biết, sinh mệnh bất tử mà Tương Thần nói không phải là bánh chưng, mà là sinh mệnh sở hữu cơ thể bất tử.

Trương Gia Cổ Lâu này quả nhiên không tầm thường.

Vậy mà thật sự có tồn tại bất tử thể.

Khó trách ngay cả hệ thống cũng nhắc nhở hắn Trương Gia Cổ Lâu rất nguy hiểm.

Nhưng mà, thì sao chứ.

Bên mình có hai kẻ bất tử, còn sợ một kẻ bất tử trong Trương Gia Cổ Lâu sao.

Do đó, Khương Hoa không hề sợ hãi, liền để người sao chép dẫn nhóm mình tiến vào Trương Gia Cổ Lâu.

Tới trước cổ lâu, Khương Hoa bảo mọi người lấy ra một miếng vải, dùng nước làm ướt rồi bịt mũi miệng, lúc này mới mở cửa lớn ra và cùng đi vào.

Vừa vào trong cổ lâu, ngay lập tức có chất kiềm hắt tới.

Khương Hoa né sang một bên, những người khác đã được Khương Hoa nhắc nhở, sớm biết có chất kiềm, nên cũng có thời gian phản ứng, tránh được đòn tấn công.

Chất kiềm rơi xuống đất, cả mặt đất đều bị ăn mòn.

Đây là sát chiêu đầu tiên của Trương Gia Cổ Lâu, vô cùng đáng sợ, đời trước Trương Khải Linh biến thành tượng đất cũng là vì bị chất kiềm này hắt lên người.

Về sau, A Quý cũng chết dưới chất kiềm này.

Có thể thấy chất kiềm này lợi hại đến mức nào.

Hơn nữa, quan trọng nhất là, dù chất kiềm không giết chết người, mùi còn sót lại trong không khí sau khi rơi xuống đất, nếu hít phải cũng sẽ trúng độc.

Chương 243

Nhẹ thì thổ huyết, nặng thì hôn mê.

Đây cũng là lý do Khương Hoa bảo họ dùng vải ướt bịt mũi miệng.

Sau khi đợt chất kiềm qua đi, Khương Hoa và mọi người mới thực sự tiến vào Trương Gia Cổ Lâu, đến tầng thứ nhất.

Thực ra tầng thứ nhất không có gì cả, chỉ thấy trên mặt đất có vài cái ba lô đã sắp mục rữa cùng một số trang bị, đoán chừng là do đội khảo cổ hơn mười năm trước để lại.

Ngô Tà nói: Dì Văn Cẩm, những thứ này đều là do mọi người trước kia để lại sao.

Kết quả, Trần Văn Cẩm lại nói: Tôi không biết, sau này vì một số chuyện, tôi cũng không xuống nữa, tôi và Tề Vũ đều đã rời đi.

Ồ, ra là vậy.

Ngô Tà gật đầu.

Khương Hoa nhìn về phía người sao chép: Trước tiên đưa ta đi tìm Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc đã.

Khương Hoa đã biết Lôi Kỳ Lân ở trên tầng thượng của Trương Gia Cổ Lâu, vậy thì có thể tạm thời để đó, tìm được Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc trước, nếu không lỡ người sao chép xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, muốn tìm được Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc lại phải tốn thêm thời gian.

Người sao chép tìm thấy một cơ quan ở tầng này, sau đó một lối đi xuất hiện, một lối đi lên, một lối đi xuống.

Người sao chép đi xuống dưới.

Quả nhiên, Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc ở phía dưới.

Khương Hoa trong lòng khẽ động, gọi mọi người cùng theo sau.

Theo nguyên tác, Trương Gia Cổ Lâu này không chỉ có các tầng trên, mà dưới đất cũng có tầng hầm, chỉ là Ngô Tà bọn họ chưa từng đi qua mà thôi.

Khương Hoa đoán rằng, dưới Trương Gia Cổ Lâu này hẳn là nơi trấn áp ngọc mạch.

Trương Gia Cổ Lâu sở dĩ được xây ở đây cũng là vì có ngọc mạch, hấp thu long mạch chi khí trong ngọc mạch, khiến cho thi thể của người nhà họ Trương xảy ra một loại biến hóa nào đó.

Đây cũng là lý do trước đây Trần Văn Cẩm bọn họ muốn đưa vị đại nhân vật kia xuống chôn cất.

Chẳng mấy chốc, mọi người xuyên qua bậc thang tối tăm, cuối cùng đã đến một hang động đá vôi tự nhiên.

Dưới Trương Gia Cổ Lâu là một hang động rộng lớn và rất dài.

Khương Hoa và mọi người cùng đi theo, rất nhanh đã đến cuối đường.

Người sao chép chỉ vào vách tường, ý tứ đã quá rõ ràng, chính là thứ Khương Hoa muốn tìm đang ở trong vách tường.

Khương Hoa thả Huyền Quy ra, để nó bắt đầu đào hang.

Ước chừng một giờ sau, bức tường này cuối cùng cũng bị đục thủng.

Mọi người men theo hang động đi qua, tới một khu vực trống trải.

Trời ơi.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử dùng đèn pin chiếu xung quanh, phát hiện những tảng đá trước mặt vậy mà toàn bộ đều là màu trắng.

Nhìn như từng khối ngọc thạch khổng lồ.

Mà bên dưới những khối ngọc thạch đó lại là từng bức tượng người bằng sắt màu đen.

Những bức tượng sắt này đều là người sao chép.

Tuy nhiên, những bức tượng này dường như không có sự sống, nằm im bất động trên mặt đất.

Khương Hoa nói: Đây chính là ngọc mạch.

Ngọc mạch này vô cùng khổng lồ, xuyên qua toàn bộ dãy núi.

Mà trước mắt đây là nơi trung tâm nhất của ngọc mạch.

Chỉ thấy, bên dưới ngọc mạch có một tế đàn khổng lồ, trên tế đàn đặt một cái điện thờ.

Mà cái điện thờ đó một nửa đã dung nhập vào trong ngọc mạch, ở trung tâm điện thờ lại là nửa khối ngọc kỳ quái.

Khối ngọc đó, chính là Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc mà Khương Hoa đang tìm kiếm.

Chính là nửa khối còn lại của Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc.

Khương Hoa vui mừng khôn xiết.

Không ngờ lại nhanh chóng tìm được Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc như vậy.

Rõ ràng, điện thờ chính là mối liên kết giữa Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc và ngọc mạch, còn tế đàn kia, ước chừng chính là thứ dùng để sao chép sinh mệnh.

Mà Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc vì bị lấy đi một nửa, thần lực

giảm xuống, dẫn đến những sinh mệnh sao chép ra chỉ có hình thể mà không có sự sống, chỉ là một đám người sao chép đã chết.

Đây cũng chính là nguyên nhân phía trước có nhiều tượng sắt như vậy.

Khương Hoa thầm nghĩ, thứ này tà ác như vậy, lại có thể sao chép sinh mệnh, mình lấy đi thần ngọc, đúng là thay trời hành đạo.

Nghĩ vậy, Khương Hoa không khỏi mỉm cười, tiến về phía điện thờ.

Gầm Nhưng đúng lúc này, một tiếng gầm trầm đục vang lên.

Khương Hoa nhíu mày, dừng lại, nhìn về phía ngọc mạch vốn không có động tĩnh gì.

Hắn có thể cảm nhận được, tiếng gầm vừa rồi chính là từ trong ngọc mạch truyền ra.

Giống như, bên trong ngọc mạch đang nhốt một con cự thú.

Tình huống gì đây.

Khương Hoa cau mày.

Những người khác cũng nghe thấy tiếng gầm, Vương Bàn Tử nói: Chuyện gì vậy.

Chẳng lẽ sau mỏ ngọc thạch này còn có dã thú sao.

Khương Hoa lại cảm thấy, hẳn không phải là dã thú, nếu là dã thú, con dã thú nào có thể bị nhốt ở bên trong lâu như vậy.

Khương Hoa trong lòng cảnh giác.

Hắn luôn cảm thấy tiếng gầm đó có chút không bình thường.

Mau nhìn, trong mỏ ngọc thạch kia có thứ gì đó xuất hiện.

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử bỗng nhiên hô lên, đồng thời hắn

chỉ vào ngọc mạch phía sau điện thờ.

Khương Hoa nhíu mày, nhìn kỹ ngọc mạch, quả nhiên thấy bên trong, lờ mờ xuất hiện một con dã thú to bằng con ngựa, cứ thế từ trong ngọc mạch đi ra.

Lôi Kỳ Lân.

Trương Khải Linh bỗng nhiên lên tiếng.

Khương Hoa nhìn xem, gã này chẳng phải trông giống Kỳ Lân sao.

Chỉ có điều, con Lôi Kỳ Lân này ở trạng thái hư ảo, rõ ràng không phải là Lôi Kỳ Lân sống.

Gầm Lôi Kỳ Lân phát ra một tiếng gầm giận dữ, sau đó liền lao về phía Khương Hoa đang đứng trước nhất.

Khương Hoa hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đấm một cú vào đầu Lôi Kỳ Lân.

Ầm Lôi Kỳ Lân bị đánh văng vào ngọc mạch, nhưng ngọc mạch lại không hề hấn gì.

Mà Khương Hoa cũng lùi lại một bước, toàn thân tê rần.

Không ngờ hồn phách Lôi Kỳ Lân này trên người lại có lôi điện.

Cũng may thể chất của Khương Hoa bây giờ là bất tử thể, nên cũng không bị ảnh hưởng nhiều.

Cho nên cũng chỉ là cơ thể run lên một cái rồi hồi phục lại.

Khương Hoa nhìn về phía hồn phách Lôi Kỳ Lân vẫn bình an vô sự, không khỏi mắt sáng lên.

Không ngờ lại gặp được hồn phách Lôi Kỳ Lân ở đây.

Điều đó có nghĩa là, ở đây thật sự có Lôi Kỳ Lân.

Ít nhất, thi thể của Lôi Kỳ Lân hẳn là ở đây.

Nói chung, thi thể của thần thú sẽ không bị phân hủy, nếu có thể tìm được thi thể của Lôi Kỳ Lân, vậy thì có khả năng rất lớn nhận được Lôi Kỳ Lân Huyết Mạch.

Do đó, việc nhìn thấy hồn phách Lôi Kỳ Lân ở đây cũng coi như là một niềm vui ngoài ý muốn.

Ít nhất có thể xác nhận, nơi này có Lôi Kỳ Lân.

Thiên Cương Vô Cực.

Khương Hoa khẽ quát, sử dụng pháp thuật Mao Sơn.

Mặc dù pháp thuật Mao Sơn mà hắn có được chỉ là bản thiếu, nhưng trong đó cũng có những pháp thuật lợi hại, chuyên dùng để đối phó với âm hồn oán linh.

Mà hồn phách Lôi Kỳ Lân trước mắt cũng thuộc loại này, do đó có hiệu quả khắc chế.

Thế là, hồn phách Lôi Kỳ Lân tại chỗ bị áp chế.

Chỉ là dù sao đây cũng là hồn phách của thần thú, cho nên hiệu quả áp chế của pháp thuật Mao Sơn cũng không rõ ràng như vậy.

Sau đó, hắn rút Côn Ngữ đao ra.

Côn Ngữ đao vừa ra, khí thế của cả người Khương Hoa cũng thay đổi.

Chương 244

Mà khi Côn Ngữ đao được Khương Hoa nắm trong tay, hồn phách Lôi Kỳ Lân rõ ràng cảm nhận được luồng sức mạnh đoạt hồn kinh khủng trong đao, quay người bỏ chạy về hướng khác.

Hệ thống giới thiệu về Côn Ngữ đao là chặt đứt hồn phách, diệt nguyên thần.

Cho nên thứ này đối với hồn phách càng có sức sát thương.

Hồn phách Lôi Kỳ Lân vốn là thần thú, cảm nhận đối với thần khí như Côn Ngữ đao cũng rất mạnh, vừa nhìn đã biết thứ này vô cùng khắc chế nó, cho nên nó không chút do dự quay người bỏ chạy.

Chỉ là, nó có thể chạy đi đâu được.

Không cần Khương Hoa nói, Tương Thần đã động thủ.

Tốc độ của Tương Thần cũng rất nhanh, chặn đường đi của hồn phách Lôi Kỳ Lân, đưa tay ấn một cái, trong lòng bàn tay bốc lên huyết quang.

Hồn phách Lôi Kỳ Lân nhìn thấy huyết quang liền phát ra một tiếng kêu thảm thiết, rõ ràng vô cùng sợ hãi ánh sáng máu kia.

Tương Thần dù sao cũng là vạn thi chi tổ, tự nhiên có một bộ biện pháp khắc chế âm hồn oán linh, mà huyết quang này hẳn là chuyên khắc những sinh linh như vậy.

Cho nên Lôi Kỳ Lân kia liền muốn trốn sang hướng khác.

Chỉ là, Côn Ngữ đao của Khương Hoa đã đến.

Gầm.

Tại chỗ, một chân của hồn phách Lôi Kỳ Lân bị chặt đứt, mặc dù

không có máu, nhưng hồn phách Lôi Kỳ Lân vẫn toàn thân run lên, ngã thẳng xuống đất.

Khương Hoa đi qua, một lần nữa dùng pháp thuật Mao Sơn định nó lại, rồi nói: Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng chạy loạn, thanh đao này của ta có thể dễ dàng đánh ngươi hồn bay phách tán.

Hồn phách Lôi Kỳ Lân nhìn chằm chằm Khương Hoa.

Mà Tương Thần cũng lúc này đi tới, bình tĩnh nhìn thanh đao của Khương Hoa một cái, nói: Côn Ngữ đao.

Khương Hoa nói: Không sai, chính là Côn Ngữ đao.

Tương Thần nói: Không ngờ thần đao bậc này lại còn tồn tại ở thời đại này.

Khương Hoa thu đao vào vỏ: Trên đời này, bảo vật thần kỳ còn rất nhiều, chỉ là chưa chờ chúng ta đi khai quật mà thôi, ta tin không bao lâu nữa tất cả bảo vật ta muốn đều có thể bị ta tìm được.

Tương Thần ánh mắt mang theo một tia phức tạp nhìn Khương Hoa.

Không biết vì sao, ông ta vốn nên vô cùng căm hận Khương Hoa, nhưng những lời nói hùng hồn này của Khương Hoa lại khiến tâm linh Tương Thần có chút chấn động.

Tương Thần nói: Ngươi muốn bảo vật gì.

Khương Hoa nói: Tất cả mọi thứ trên đời.

Trong giọng nói tràn đầy ngạo nghễ và tự tin.

Tương Thần trầm mặc.

Mà Khương Hoa thì nhìn về phía hồn phách Lôi Kỳ Lân đang nằm dưới đất, nhàn nhạt nói: Ngươi là thần thú, chắc hẳn nghe hiểu được lời ta, đưa ta đi tìm thi thể của ngươi, ta có thể giúp ngươi hậu táng,

nếu không, hồn phách của ngươi sẽ không còn tồn tại, tan thành mây khói.

Hồn phách Lôi Kỳ Lân tức giận nhìn Khương Hoa, rõ ràng tạm thời không có ý thỏa hiệp.

Khương Hoa lắc đầu, đang muốn dùng pháp thuật Mao Sơn đánh tan hồn phách này, thì Tương Thần lại nói: Ngươi muốn tìm thi thể của nó.

Khương Hoa gật đầu, nhìn về phía Tương Thần: Ông có cách.

Tương Thần suy nghĩ một lát rồi gật đầu nói: Nếu ngươi tin lời ta, ta có cách có thể khống chế hồn phách Lôi Kỳ Lân này, để nó nói cho chúng ta biết thi thể của nó ở đâu.

Khương Hoa nói: Ông cần ta làm gì.

Tương Thần nói: Đưa Côn Ngữ đao của ngươi cho ta, hơn nữa ta muốn nó nhận ta làm chủ nhân.

Khương Hoa không chút suy nghĩ, trực tiếp đưa Côn Ngữ đao cho Tương Thần.

Đối với hắn mà nói, Côn Ngữ đao là một thanh đao tốt, nhưng không phải là thứ bắt buộc phải có, còn Lôi Kỳ Lân Huyết Mạch lại là thứ Khương Hoa nhất định phải có được.

Do đó, Côn Ngữ đao này hắn có hay không cũng không sao.

Côn Ngữ đao vừa rơi vào tay Tương Thần, ông ta cũng sững sờ một chút.

Ông ta không ngờ Khương Hoa lại quyết đoán như vậy.

Côn Ngữ đao, một thanh thượng cổ thần đao như vậy, không chút do dự liền đưa cho ông ta.

Đúng là một nhân vật.

Trong lòng Tương Thần, cách nhìn về Khương Hoa dần dần thay đổi.

Ông ta dần cảm thấy, Khương Hoa người này có thể có thực lực mạnh như vậy, tuyệt không phải ngẫu nhiên.

Ông ta nhận lấy thanh đao, sau đó trực tiếp cắt đầu ngón tay của mình.

Dù sao cũng là Côn Ngữ đao, độ sắc bén có thể dễ dàng cắt qua da của Thi Tổ, có lẽ cũng chỉ có loại đao này mới làm được.

Tương Thần nặn ra một giọt máu đen từ trong da, giọt máu đó rơi lên Côn Ngữ đao, Côn Ngữ đao phát ra một tiếng vang nhỏ, vậy mà trực tiếp hấp thu giọt máu tươi đó.

Máu của ông ta sao lại màu đen.

Chẳng lẽ là vì ánh sáng.

Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

Không ai dám trả lời hắn.

Tương Thần sau khi nhỏ máu lên Côn Ngữ đao, trong miệng lẩm bẩm vài câu chú ngữ không ai nghe hiểu, tiếp theo Côn Ngữ đao phát ra một tiếng vù vù nhẹ, rồi Tương Thần không chút do dự, một đao chém về phía hồn phách Lôi Kỳ Lân.

Đôi mắt Khương Hoa lóe lên, hắn có thể ngăn cản Tương Thần, nhưng hắn không làm vậy.

Hắn tin tưởng Tương Thần sẽ không thật sự giết chết hồn phách Lôi Kỳ Lân, trừ phi điều này có giúp ích cho việc tìm được thi thể của nó.

Phụt Một tiếng vang nhỏ, Côn Ngữ đao chém vào hồn phách Lôi Kỳ Lân.

Tiếp theo, hồn phách Lôi Kỳ Lân phát ra một tiếng gào thét thảm thiết, rồi dường như trên thân Côn Ngữ đao bộc phát ra một lực hút mãnh liệt, hồn phách Lôi Kỳ Lân kia, vậy mà ngay dưới mắt mọi người, bị Côn Ngữ đao hút vào.

Tình huống gì vậy.

Vương Bàn Tử trừng to mắt, kinh ngạc nói.

Khương Hoa lại mang theo vẻ kinh ngạc nhìn Côn Ngữ đao: Chẳng lẽ, hồn phách Lôi Kỳ Lân này bị Côn Ngữ đao hút vào, đã biến thành Khí Linh.

Tương Thần gật đầu, sau đó ông ta lại nặn ra một ít máu, dùng ngón cái dính lấy, vẽ một phù văn kỳ quái lên thân Côn Ngữ đao, phù văn đó dung nhập vào trong thân đao.

Tương Thần trả lại Côn Ngữ đao cho Khương Hoa: Xong rồi, Côn Ngữ đao bây giờ đã không còn liên quan gì đến ta, đao này vẫn là của ngươi, ngươi chỉ cần nhỏ máu nhận chủ là có thể cảm nhận được Khí Linh trong đao, thông qua việc hỏi nó, bất cứ chuyện gì nó biết đều sẽ nói cho ngươi.

Khương Hoa nói: Đa tạ.

Sau đó, hắn liền nhỏ máu nhận chủ với Côn Ngữ đao.

Rất nhanh, Khương Hoa quả nhiên đã liên lạc được với hồn phách Lôi Kỳ Lân, cũng chính là Khí Linh hiện tại của Côn Ngữ đao.

Côn Ngữ đao thu được Khí Linh, sau này có thể triệu hoán Lôi Kỳ Lân chiến đấu, nếu có thể nhận được Lôi Kỳ Lân Huyết Mạch, có thể kích hoạt kỹ năng đặc thù.

Tiếng của hệ thống cũng vang lên theo.

Khương Hoa trong lòng khẽ động.

Không ngờ, Côn Ngữ đao sau khi có được Khí Linh lại có thể triệu hoán Lôi Kỳ Lân chiến đấu.

Lôi Kỳ Lân là thần thú, hoàn toàn khác với hồn phách Lôi Kỳ Lân.

Nếu có thể triệu hồi Lôi Kỳ Lân ra chiến đấu, vậy thì thật quá ngầu.

Tuy nhiên, Khương Hoa tạm thời không muốn triệu hồi Lôi Kỳ Lân ra, việc cấp bách là tìm được thi thể của nó, như vậy mục đích đến Trương Gia Cổ Lâu lần này coi như hoàn thành.

Dù sao, Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc đã ở đây.

Bây giờ có thể nhận được Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc, sau đó lại tìm được thi thể của Lôi Kỳ Lân, vậy thì viên mãn.

Do đó, Khương Hoa trực tiếp liên lạc với Khí Linh trong Côn Ngữ đao.

Rất nhanh, liền có được đáp án.

Khương Hoa nói: Vốn tưởng không cần đi lên tầng thượng của Trương Gia Cổ Lâu, bây giờ vẫn phải đi một chuyến, haiz.

Tương Thần gật đầu, Khương Hoa nói ra lời này có nghĩa là thi thể của Lôi Kỳ Lân hẳn là ở tầng thượng của Trương Gia Cổ Lâu.

Mà Vương Bàn Tử thì hỏi: Khương Gia, lời này của cậu có ý gì.

Ngô Tà nói: Bàn Tử, cậu có ngốc không, ý là thi thể của Lôi Kỳ Lân ở tầng cao nhất của Trương Gia Cổ Lâu.

Ồ, ra vậy à.

Vương Bàn Tử nói.

Khương Hoa tiến về phía điện thờ, từ trong đó lấy ra nửa khối Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc.

Thu được nửa khối Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc.

Đã tập hợp đủ Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc, có hợp thành không.

Có trên Không Cuối cùng cũng gom đủ hai khối Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc.

Khương Hoa đương nhiên không chút do dự lựa chọn hợp thành.

Hợp thành thành công, thu được Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc.

Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc: Thần ngọc mà tộc Xuyên Sơn Giáp và nhà họ Trương dùng để sao chép sinh mệnh, có công hiệu đoạt thiên địa tạo hóa, đồng thời cũng là vật thiết yếu để kích hoạt bất tử thể.

Xem xong giới thiệu về Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc, Khương Hoa nhẹ nhàng thở ra.

Cuối cùng cũng có được Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc.

Khoảng cách kích hoạt bất tử thể cũng sắp rồi.

Khương Hoa cất Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc đi, rồi nói: Đi thôi, chúng ta bây giờ lên Trương Gia Cổ Lâu.

Nói xong, hắn nhìn về phía người sao chép: Được rồi, ngươi có thể đi, lần sau đừng gặp lại ta, nếu không đó là ngươi xui xẻo.

Sau khi thả người sao chép nữ đi, Khương Hoa và mọi người theo đường cũ trở về, đi lên lầu.

Chỉ là, đi được khoảng hơn mười phút, Khương Hoa liền phát hiện có gì đó không đúng.

Bởi vì, hắn phát hiện con đường trở về của mình rõ ràng không giống với con đường lúc đến.

Lúc trước bọn họ ít nhất còn đi qua một đoạn đường hầm do

Huyền Quy đào, mà bây giờ đi hơn mười phút, ngay cả đường hầm cũng không thấy, hiển nhiên tình hình vô cùng không đúng.

Vương Bàn Tử nói: Khương Gia, cái này không đúng nha.

Theo đường lúc trước, với thời gian này chúng ta đã đến chỗ bậc thang đi lên rồi chứ.

Khương Hoa gật đầu: Đúng là có chút kỳ lạ.

Nói rồi, hắn nhìn xung quanh.

Lúc này, Trần Văn Cẩm nói: Tôi nhớ, trước kia có người nói, Trương Gia Cổ Lâu có thể di động, có phải là Trương Gia Cổ Lâu đã di động không.

Khương Hoa lắc đầu: Không phải, sự di động của Trương Gia Cổ Lâu là di động tổng thể, lối đi này sẽ không thay đổi, hơn nữa Trương Gia Cổ Lâu không phải lúc nào cũng di chuyển, mà cần một khoảng thời gian nhất định, khi long mạch chi khí trong ngọc mạch mà nó tọa lạc bị rút cạn, nó mới có thể di động vì một nguyên nhân bí ẩn nào đó.

Ngô Tà nói: Vậy Khương Gia, chúng ta làm sao bây giờ.

Khương Hoa cười lạnh một tiếng: Chỉ là trò vặt vãnh mà thôi, một chút chướng nhãn pháp nhỏ nhoi cũng muốn ngăn cản ta sao.

Nói xong, hắn trực tiếp mở Luân Hồi Nhãn.

Công dụng lớn nhất của Luân Hồi Nhãn là khống chế linh hồn con người, nhưng cũng có khả năng nhìn thấu hư ảo, phá giải mọi ảo thuật.

Do đó, hắn mở mắt ra, nhìn xung quanh.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều thấy được sự thay đổi trong mắt Khương Hoa, Ngô Tà kinh ngạc nói: Khương Gia, mắt của cậu sao lại biến thành như vậy.

Vương Bàn Tử cũng kinh hãi.

Chương 245

Bây giờ Khương Hoa trông vô cùng thần bí và đáng sợ.

Tương Thần thản nhiên nói: Luân Hồi Nhãn, một loại đồng thuật, tu luyện đến cảnh giới cao nhất có thể khống chế sinh tử của mọi sinh mệnh.

Tương Thần nhìn như thản nhiên, nhưng trong lòng cũng đầy kinh ngạc.

Luân Hồi Nhãn, loại đồng thuật đỉnh cao này, cả đời ông ta chưa từng gặp qua, chỉ từng nghe nói tới mà thôi, không ngờ Khương Hoa lại có.

Trời, thật hay giả, có khoa trương như vậy không.

Vương Bàn Tử có chút không tin.

Bàn Tử.

Lúc này, Khương Hoa bỗng nhiên lên tiếng.

Sao thế.

Vương Bàn Tử theo bản năng nhìn về phía Khương Hoa.

Tiếp theo, hắn toàn thân sững sờ, chỉ thấy được những vòng tròn vô tận, dường như mình đang ở trong một vòng xoáy vô tận, hắn mơ màng, có một cảm giác rằng sinh tử của mình hoàn toàn không nằm trong lòng bàn tay mình.

Hắn không biết đã qua bao lâu, cuối cùng nghe được giọng của Ngô Tà.

Bàn Tử.

Cậu sao thế.

Ngô Tà không ngừng lay người Vương Bàn Tử và hét lớn.

Vương Bàn Tử cuối cùng cũng trở lại bình thường, chỉ phát hiện mình toát mồ hôi lạnh, sau đó sợ hãi nhìn Khương Hoa.

Vừa rồi, quá đáng sợ.

Hắn cảm nhận được cái cảm giác mà Tương Thần nói.

Đó thật sự là cảm giác tử vong.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, Vương Bàn Tử thật sự có cảm giác sinh tử của mình nằm trong một ý niệm của Khương Hoa.

Hắn, thật sự có thể điều khiển sinh tử của người khác sao.

Đây còn là người không, đây đã là thần tiên rồi.

Đi thôi.

Lúc này Khương Hoa cười một tiếng, tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này, mọi người mới phát hiện con đường phía trước đã xảy ra biến hóa.

Con đường họ đi lúc trước hoàn toàn là một con đường xa lạ.

Mà bây giờ, đã hoàn toàn thay đổi, trở nên có chút quen thuộc.

Rất nhanh, đi một lát, họ liền thấy lối đi do Huyền Quy đào, thuận đường tiếp tục tiến lên, cuối cùng không lâu sau đó đã đến tầng thứ nhất của Trương Gia Cổ Lâu.

Không chút chần chừ, Khương Hoa dẫn mọi người từ cầu thang đi lên tầng thứ hai.

Tầng thứ hai này trên mặt đất bày đầy những tượng sắt.

Nhìn thấy những tượng sắt này, Ngô Tà và Vương Bàn Tử rõ ràng bị dọa một phen, Vương Bàn Tử nói: Mẹ kiếp, sao ở đây lại có nhiều thứ này vậy.

Khương Hoa nói: Cũng là những người sao chép đã chết thôi.

Nghe Khương Hoa nói vậy, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp theo, Khương Hoa lấy Thiên Cơ Bàn ra, bắt đầu quan sát xung quanh.

Vương Bàn Tử tò mò nói: Khương Gia đang làm gì vậy.

Ngô Tà dùng đèn pin chiếu rọi tình hình tầng hai, rất nhanh liền phát hiện vấn đề, hắn nói: Tầng hai này có mấy trăm tượng sắt, nhưng vị trí chúng được bày vô cùng kỳ quái, nhìn. giống như Phục Hi lục thập tứ quái.

Chắc chắn có liên quan đến cơ quan của tầng lầu này, cho nên Khương Gia hẳn là đang phá giải quẻ tượng ở đây.

Tương Thần liếc nhìn Ngô Tà một cái, cũng không nói thêm gì.

Bởi vì nghe nói là lục thập tứ quái, nên họ cũng không dám động đậy lung tung, sợ lát nữa lại gây thêm phiền phức cho Khương Hoa.

Rất nhanh, Khương Hoa đã phá giải được lục thập tứ quái, một cái cầu thang lại xuất hiện, mọi người theo cầu thang tiếp tục đi lên, đến tầng thứ ba.

Tầng thứ ba là một mộ thất, cuối cùng cũng đã thấy được quan tài.

Ha ha, đi lâu như vậy, cuối cùng cũng thấy được quan tài, đây là người nhà họ Trương, đồ bồi táng bên trong chắc chắn phong phú lắm.

Vương Bàn Tử nhìn thấy quan tài, kích động nói.

Nhưng mà, đáp lại hắn là ánh mắt tử vong của Trương Khải Linh, khiến Vương Bàn Tử vô cùng lúng túng, chỉ có thể vội vàng nói: Ta chỉ nhìn một chút thôi, dù sao đây cũng là người nhà của Tiểu Ca, ta làm sao có thể có ý đồ với họ được chứ.

Trương Khải Linh không nói gì.

Mà Ngô Tà liền nói: Bàn Tử, chúng ta lần này đến Trương Gia Cổ Lâu là để giúp Muộn Du Bình khôi phục trí nhớ, những thứ khác cậu đừng nghĩ nhiều.

Vương Bàn Tử bĩu môi: Cậu thấy tôi giống loại người đó sao.

Nói rồi, Khương Hoa đã dẫn Trần Văn Cẩm và Tương Thần đến trước quan tài kia.

Cẩn thận thứ bên trong.

Tương Thần nói.

Khương Hoa gật đầu, hắn cũng cảm nhận được thứ bên trong không tầm thường.

Khương Hoa nhớ, trong một cái quan tài ở tầng thứ ba này chôn cất chính là một tộc nhân nhà họ Trương, bên trong có một cây chủy thủ, và còn có một bản gia phả nhà họ Trương.

Mặc dù nguyên tác không nói đây là ai, nhưng có thể được chôn cùng gia phả, sao có thể là người bình thường của nhà họ Trương.

Kém nhất cũng là một Trương Khải Linh, thậm chí có thể là một người có bối phận rất cao, rất lâu đời của nhà họ Trương.

Khương Hoa trực tiếp dùng chuôi Côn Ngữ đao cạy nắp quan tài ra.

Quả nhiên, một cây chủy thủ và gia phả đặt trên một cỗ thi thể, thi thể này được bảo quản hoàn hảo, là một lão giả.

Cây chủy thủ kia tuyệt đối là một món đồ tốt.

Kể từ khi tặng Tiểu Thần Phong đi, Khương Hoa vẫn chưa có được một cây chủy thủ tốt nào.

Chủy thủ này có thể được chôn cùng gia phả ở đây, tuyệt đối là đồ tốt.

Thế là, Khương Hoa không chút do dự chộp về phía thanh chủy thủ đó.

Nhưng mà, đúng lúc này, lão giả đang nằm trong quan tài bỗng nhiên mở mắt.

Tiếp theo, lão giả trực tiếp nắm lấy thanh chủy thủ trên người, chủy thủ ra khỏi vỏ, không chút do dự đâm vào tay Khương Hoa.

Đôi mắt Khương Hoa lóe lên, thi triển phòng ngự tuyệt đối, chịu đòn tấn công của chủy thủ kia, cả người lùi về sau hai bước.

Xoẹt Khương Hoa nhíu mày, cúi đầu xem xét, phát hiện trong tay vậy mà rỉ ra một giọt máu tươi.

Đây là bị thương.

Mặc dù vết thương đó chỉ là một vết xước ngoài da, nhưng cũng đủ làm Khương Hoa bất ngờ.

Không ngờ, phòng ngự tuyệt đối cũng có thể bị phá.

Xem ra, phòng ngự tuyệt đối do Trường Sinh thể ban cho cũng không vô địch như trong tưởng tượng, dù sao cũng chỉ là kỹ năng cấp bậc Trường Sinh thể, khi gặp phải công kích cấp bậc Vĩnh Hằng thể hoặc bất tử thể cũng có khả năng bị phá hỏng.

Mà lão giả vừa tỉnh lại, thể chất ít nhất cũng là cấp bậc Vĩnh Hằng thể.

Hơn nữa thanh chủy thủ kia cũng không đơn giản, công kích thi triển ra đủ để phá vỡ phòng ngự tuyệt đối của Khương Hoa.

Đương nhiên, cũng chỉ có thể làm được đến mức phá vỡ phòng ngự tuyệt đối của Khương Hoa mà thôi.

Chỉ cần công kích của lão giả không đạt đến trình độ của bất tử thể, dù Khương Hoa đứng yên ở đó, lão giả cũng không giết được hắn.

Đây chính là bất tử thể.

Ngay trong khoảnh khắc Khương Hoa lùi lại, lão giả kia nhảy ra ngoài, nắm chủy thủ, tốc độ cực nhanh, lao tới Khương Hoa.

Những người khác đều bị dọa sợ, chỉ có Tương Thần rất bình tĩnh.

Keng.

Khương Hoa rút Côn Ngữ đao ra, chặn lại chủy thủ của lão giả, sau đó lùi về phía sau, lạnh lùng nhìn chằm chằm lão giả bị đẩy lùi.

Lão giả cầm chủy thủ trong tay, lạnh lùng nhìn mọi người: Các ngươi là ai, tại sao tự tiện xông vào Trương Gia Cổ Lâu của ta.

Tiếp theo, lão giả nhìn về phía Trương Kỳ Lân, nhướng mày: Người nhà họ Trương à.

Vậy mà dám cả gan mang người ngoài vào Trương Gia Cổ Lâu, hôm nay bất kể huyết mạch của ngươi thuần khiết thế nào, lão phu đều sẽ dùng gia pháp xử trí, g·iết ngươi tại chỗ.

Nói xong, lão giả lao về phía Trương Kỳ Lân.

Tốc độ của lão giả cực nhanh.

Tuy nhiên, Trương Kỳ Lân cũng không hề kém cạnh, dù đã mất trí nhớ nhưng bản năng vẫn còn đó.

Hắn rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chặn đòn tấn công của lão giả, sau đó giao đấu với ông ta.

Trong chớp mắt, hai người đã va chạm mấy chiêu.

Khương Hoa quan sát trận đấu giữa họ, phát hiện Trương Kỳ Lân vậy mà cũng đã là một tồn tại ở cấp Vĩnh Hằng thể.

Phải biết, lần đầu tiên Khương Hoa gặp Trương Kỳ Lân, hắn cũng chỉ mới ở cấp bất lão thể mà thôi.

Mới vỏn vẹn mấy tháng, Trương Kỳ Lân cũng không có cơ duyên gì đặc biệt, vậy mà đã phát triển đến Vĩnh Hằng thể.

Đúng là rất lợi hại.

Chẳng trách Trương Kỳ Lân lại là nhân vật lợi hại nhất trong nguyên tác, cũng không phải chỉ là lời đồn.

Tương Thần, đừng lãng phí thời gian.

Khương Hoa thản nhiên nói.

Chương 246

Tương Thần gật đầu, trực tiếp xông ra, chặn đứng trận chiến giữa Trương Kỳ Lân và lão giả nhà họ Trương, sau đó thân hình khẽ động, cánh tay phải bộc phát ra sức mạnh cường đại, hung hăng vỗ một phát vào eo lão giả.

Phụt.

Lão giả bay ra ngoài, ngã sấp trên mặt đất, há miệng phun ra một ngụm máu tươi lớn.

Bất tử thể.

Lão giả trừng to mắt, kinh ngạc nhìn Tương Thần: Ngươi là ai.

Tương Thần thản nhiên đáp: Tương Thần.

Cái gì.

Lão giả toàn thân run lên, hoảng sợ nhìn Tương Thần.

Là người nhà họ Trương, gia tộc bọn họ từ xưa đến nay, gánh vác một sứ mệnh vô cùng to lớn, không chỉ biết bí mật cuối cùng, mà còn biết rất nhiều bí mật trên thế giới, hiểu rõ về phần lớn các nhân vật lợi hại trong lịch sử.

Tương Thần là một trong Tứ Đại Thi Tổ, dĩ nhiên ông ta cũng từng nghe qua.

Không ngờ rằng, người tiến vào Trương Gia Cổ Lâu lần này, lại có một người là Tương Thần.

Hơn nữa, Tương Thần dường như còn nghe lời của tên trẻ tuổi kia.

Chàng trai trẻ đã mở quan tài của ông ta, rốt cuộc là ai.

Thủ đoạn lợi hại như vậy, ngay cả Tương Thần cũng có thể thu phục làm thuộc hạ.

Vương Bàn Tử nhướng mày, tò mò nói: Cái tên Tương Thần này, sao nghe khó đọc vậy nhỉ.

Hơn nữa, hình như tôi đã nghe qua cái tên này ở đâu đó rồi.

Ngô Tà cũng nhíu mày, sau đó dường như nghĩ ra điều gì, sắc mặt không khỏi đại biến, mắt trợn tròn nói: Bàn Tử, trước đây tôi từng đọc trong một cuốn sách, nói về việc trong các ngôi mộ ngoài những loại cương thi khác nhau, còn có bốn vị Thi Tổ, bốn vị Thi Tổ này lần lượt là Tương Thần, Hậu Khanh, Hạn Bạt và Thắng Câu.

Thôi rồi.

Vương Bàn Tử trợn to hai mắt, kinh ngạc nhìn Tương Thần: Ý cậu là, hắn là cương thi, là thủy tổ của cương thi.

Không thể nào.

Nếu hắn là thủy tổ cương thi, vậy chúng ta chẳng phải đã bị hút thành xác khô cả rồi sao.

Ngô Tà nói: Tôi cũng không biết, tôi chỉ biết rằng, Tương Thần vô hồn vô phách, là người duy nhất trong Tứ Đại Thi Tổ biết hút máu, tất cả những cương thi biết hút máu đều là hậu duệ của Tương Thần.

Hơn nữa tôi nghe nói, trong Tứ Đại Thi Tổ thì Tương Thần là đáng sợ nhất, hắn mình đồng da sắt, đao thương bất nhập, sở hữu thân thể bất tử, từ thời thượng cổ đã biến mất không thấy tăm hơi, không ai biết đã đi đâu.

Đương nhiên, cũng có người nói Hậu Khanh mới là lợi hại nhất.

Nói chung là có nhiều giả thuyết khác nhau, đến nay vẫn chưa có kết luận, chỉ biết là bọn họ đều đã biến mất từ lâu rồi.

Sau khi nghe xong, Vương Bàn Tử cứ nhìn Tương Thần chằm chằm, không biết tại sao, hắn càng nhìn, trong lòng lại càng run rẩy.

Vương Bàn Tử chợt nhớ lại biểu hiện của Tương Thần trên suốt chặng đường, còn có lời Khương Hoa nói trước đó rằng Tương Thần không phải người.

Chẳng lẽ, Tương Thần này, thật sự là Thi Tổ Tương Thần trong truyền thuyết.

Ôi trời ơi.

Vương Bàn Tử thầm kinh hô trong lòng.

Hắn vậy mà đã đồng hành cùng cương thi cả một chặng đường.

Hơn nữa còn là Thi Tổ.

Cái này cũng quá mẹ nó kích thích rồi.

Nhưng mà, Vương Bàn Tử cũng rất tò mò, làm thế nào Khương Hoa có thể khiến một trong Tứ Đại Thi Tổ là Tương Thần nghe theo mệnh lệnh của mình.

Chuyện này cũng thật không thể tin nổi.

Để Tương Thần làm thuộc hạ, chỉ nghĩ thôi đã thấy đủ kích động rồi.

Vương Bàn Tử có chút sùng bái nhìn Khương Hoa.

Khương Hoa dĩ nhiên cũng nghe được cuộc nói chuyện của Vương Bàn Tử và Ngô Tà, nhưng anh không để ý đến hai người họ, mà đi về phía lão giả nhà họ Trương đang ngã trên đất, nhàn nhạt nói: Tôi không có ý định xâm phạm quy củ của Trương gia các người, nhưng trên tầng cao nhất của Trương Gia Cổ Lâu có thứ tôi muốn, nên tôi buộc phải đi lên.

Lão giả nhà họ Trương nghiến răng nhìn Khương Hoa: Ngươi

đừng hòng.

Vậy thì không còn cách nào khác, ngươi cũng đã sống đủ rồi.

Nói xong, Khương Hoa đưa tay, Côn Ngữ đao vung lên, trực tiếp kết liễu mạng sống của lão giả.

Lão giả trừng to mắt, đến c·hết cũng không muốn tin, Khương Hoa lại quyết đoán như vậy, nói g·iết là g·iết, trực tiếp cho ông ta một đao.

Nhưng dù có hối hận, cũng không thể nữa rồi.

Mạng sống của ông ta, đã kết thúc.

Khương Hoa lắc đầu, nhặt con dao găm kia lên.

Ngay khoảnh khắc cầm lấy con dao găm, Khương Hoa sững sờ một chút.

Nhận được Nát Long Nha, thưởng 600 điểm Tiến Hóa.

Nát Long Nha: Là vũ khí được rèn từ mảnh vỡ của Long Nha, một trong tam đại tà đao thời thượng cổ.

Nó sở hữu đặc tính của Long Nha, thân đao có nhiều loại nguyền rủa trói buộc, khi tấn công có thể kèm theo nguyền rủa, còn có thể mê hoặc tâm trí của người khác khiến họ trúng chiêu trong vô thức, một khi trúng nguyền rủa, bất kể là người hay thần, trong vòng một canh giờ chắc chắn sẽ c·hết.

Khương Hoa trong lòng kinh ngạc.

Lại là được rèn từ mảnh vỡ của Long Nha.

Long Nha này chính là một trong tam đại tà đao thượng cổ, đồng thời cũng là một trong mười thanh thần đao nổi tiếng nhất thời cổ đại, danh tiếng còn lớn hơn cả Minh Điện đao.

Có thể thấy, Long Nha này lợi hại đến mức nào.

Chỉ là, về sau Long Nha đã bị vua Thương Thang phá hủy.

Tương truyền, thượng cổ có tam đại tà đao, lần lượt là Long Nha, Hổ Dực, Khuyển Thần.

Ba thanh tà đao này vô cùng quỷ dị, không ai biết người chế tạo chúng là ai, chỉ có lời đồn rằng, vào cuối thời nhà Hạ, Hạ Kiệt đã có được ba thanh tà đao này và thờ phụng chúng trong thái miếu của nhà Hạ.

Khi Thương Thang diệt Hạ, đánh đến thái miếu, mây đen che kín trời, quỷ thần khóc than, ba thanh đao này hóa thành ba luồng yêu phong, bao trùm lên đại quân của Thương Thang, trong chốc lát đại quân thương vong vô số.

Vua Thang xông vào thái miếu, dùng Hiên Viên Kiếm chém vỡ ba thanh tà đao, đồng thời phong ấn các mảnh vỡ của chúng dưới lòng đất.

Sau đó, ba thanh tà đao này không còn xuất hiện nữa.

Mãi đến thời nhà Tống, Hàn Thế Trung đã đào được các mảnh vỡ của ba thanh tà đao này, cùng với các thợ rèn trong cung đình, dùng khoảng hơn một năm, mới rèn ra được ba thanh bảo kiếm.

Lần lượt là Hàng Long, Phục Hổ và Trảm Khuyển, về sau được hoàng đế ban cho Bao Chửng ở phủ Khai Phong, trở thành Thanh Thiên đao.

Không ngờ, trong Trương Gia Cổ Lâu này, lại còn có một con dao găm được rèn từ mảnh vỡ của Long Nha.

Rõ ràng, Long Nha khi xưa vỡ nát, không chỉ có một mảnh vỡ, một số mảnh đã bị thất lạc, sau đó được người nhà họ Trương, hoặc một người có liên quan đến nhà Trương nhặt được, chế tạo ra thanh Nát

Long Nha này.

Khương Hoa vung vẩy Long Nha, chém lên cỗ quan tài, dễ dàng chém đứt nó.

Thật sự như chém đậu hũ.

Độ sắc bén của Long Nha này, vượt xa Tiểu Thần Phong.

Một con dao găm có thể dễ dàng chém đứt cỗ quan tài này, quả là không ai sánh bằng.

Thứ này, chỉ riêng độ sắc bén, đã là một bảo vật tuyệt thế.

Khương Hoa tuy có Côn Ngữ đao, nhưng đôi khi, chuẩn bị một con dao găm nhỏ thế này, vẫn là để phòng hờ, dù sao cũng không phải nơi nào cũng thích hợp dùng Côn Ngữ đao.

Khương Hoa lấy vỏ của Nát Long Nha, sau đó trực tiếp buộc vào người mình, như vậy khi cần dùng có thể rút ra ngay lập tức.

Tương Thần nói: Trên thanh đao này, có oán khí rất nặng.

Khương Hoa gật đầu: Là được chế tạo từ mảnh vỡ của Long Nha.

Long Nha.

Đồ tốt.

Tương Thần gật đầu.

Là một Thi Tổ, dĩ nhiên hắn cũng từng nghe qua danh tiếng của Long Nha, một trong tam đại tà đao.

Do đó, khi nghe thứ này lại là Long Nha, Tương Thần cũng có chút hâm mộ.

Khương Hoa buộc chắc Long Nha xong liền nói: Được rồi, chúng ta đi nơi khác xem thử đi.

Thứ còn lại trong quan tài, gia phả của nhà họ Trương, Khương Hoa không thèm để mắt tới.

Trương Kỳ Lân do dự một chút, vẫn đi qua đem t·hi t·hể của lão giả nhà họ Trương, đặt vào trong cỗ quan tài đã vỡ nát, sau đó mới đi theo Khương Hoa và những người khác đến một căn phòng khác.

Thực ra đây cũng là một mộ thất, hơn nữa mộ thất này lớn hơn nhiều so với cái trước đó, bên trong cũng đặt một cỗ quan tài.

Cỗ quan tài này, chính là của ông nội Trương Khải Sơn, Trương Thụy Cùng.

Mọi người đi tới, thấy Khương Hoa đã cạy mở quan tài.

Mọi người mau nhìn, ở đây có một tấm bia mộ.

Vương Bàn Tử hô lên.

Ngô Tà cũng đi theo đến trước bia mộ nhìn kỹ, sau đó kinh ngạc nói: Cái này.

Người được chôn ở đây, vậy mà cũng tên là Trương Kỳ Lân.

Khương Hoa gật đầu: Tên gốc của ông ấy là Trương Thụy Cùng, là ông nội của Trương Đại Phật Gia, đồng thời cũng là Trương Kỳ Lân của Trương gia.

Khương Hoa nhìn quan tài của Trương Thụy Cùng một chút, phát hiện bên trong không có thứ gì tốt.

Lúc này, Vương Bàn Tử hỏi: Tiểu Ca không phải có thể trường sinh sao, vậy vị này c·hết như thế nào vậy.

Khương Hoa đáp: Trường sinh không có nghĩa là có thể vĩnh hằng, các cậu xem cái này.

Nói rồi, anh chỉ vào một dòng chữ trên quan tài.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử nhìn xem, không ngờ trên quan tài này còn có văn tự ghi lại cuộc đời của Trương Thụy Cùng.

Nhìn kỹ, hóa ra là trong một lần trộm mộ, ông ta đã mắc chứng mất trí nhớ mà c·hết.

Ngô Tà lo lắng nhìn về phía Trương Kỳ Lân: Muộn Du Bình sẽ không cũng vì chứng mất trí nhớ này mà c·hết chứ.

Khương Hoa đáp: Không dễ dàng như vậy đâu.

Trương Kỳ Lân bây giờ là Vĩnh Hằng thể, làm sao có thể dễ dàng c·hết đi như vậy.

Mà Khương Hoa quan sát, Trương Thụy Cùng này đã c·hết, cũng không có khả năng thi biến, lúc sinh thời ông ta hẳn chỉ là Trường Sinh thể mà thôi, thể chất không đạt đến trình độ của Trương Kỳ Lân.

Khương Hoa cảm thấy nơi này không có gì đáng xem, bèn chuẩn bị rời đi, đi lên tầng thứ tư.

Từ tầng thứ tư trở lên, trong nguyên tác không có ai từng đi qua.

Chương 247

Càng lên cao, cũng không biết có nguy hiểm gì, Khương Hoa cũng không rõ.

Có lẽ, phía trên có tồn tại cấp bất tử thể, nhưng đối với Khương Hoa mà nói, cho dù có bất tử thể, anh cũng sẽ không sợ hãi.

Tuy nhiên, ngay khi anh sắp rời đi, Tương Thần lại nói: Khoan đã.

Khương Hoa nhướng mày: Sao vậy.

Tương Thần dường như có phát hiện gì đó.

Tương Thần đi đến trước quan tài, nhìn chằm chằm vào t·hi t·hể của Trương Thụy Cùng một lúc, sau đó đưa tay bóp miệng Trương Thụy Cùng.

Bản thân Tương Thần là cương thi, âm khí trên người vô cùng khủng bố, vừa tiếp xúc với t·hi t·hể của Trương Thụy Cùng, Trương Thụy Cùng vốn không thi biến, lập tức bị kích thích cực lớn, thân thể bỗng nhiên run lên, lại muốn thi biến.

Vương Bàn Tử kinh hãi nói: Mẹ kiếp, lão già này tỉnh lại rồi.

Hắn vừa dứt lời, Tương Thần một ngón tay điểm vào mi tâm của Trương Thụy Cùng, t·hi t·hể Trương Thụy Cùng lập tức yên tĩnh trở lại, khôi phục bình thường.

Tiếp theo, Tương Thần cạy miệng Trương Thụy Cùng ra, từ bên trong lấy ra một viên châu màu đen.

Vật kia, có âm khí vô cùng nặng nề.

Khương Hoa nhướng mày: Đây là vật gì.

Trấn Thi Châu, một loại châu đặc hữu của Câu Thi cổ quốc.

Loại vật này vô cùng kỳ lạ, một khi rời khỏi Câu Thi cổ quốc quá xa, sẽ mất đi hiệu quả, mà bây giờ, viên Trấn Thi Châu này hiệu dụng phi thường lớn.

Tương Thần nói.

Khương Hoa trong lòng vui mừng, kích động nói: Nếu viên Trấn Thi Châu này còn có hiệu quả, vậy có nghĩa là, thành Thuận Lộ ở ngay gần đây.

Chuyện của thành Thuận Lộ vẫn luôn canh cánh trong lòng Khương Hoa, vốn dĩ anh định sau khi giải quyết xong chuyện ở Trương Gia Cổ Lâu, sẽ cùng Tương Thần đi một vòng quanh Câu Thi Cổ Quốc để tìm thành Thuận Lộ.

Dù sao, trong thành Thuận Lộ có vô số cổ thi, âm khí ngút trời, đó là nơi tuyệt vời để anh tăng cường thực lực.

Sau bất tử thể nhất định còn có thể chất khác, bây giờ ngay cả cao thủ như Tương Thần cũng đã xuất hiện, ai cũng không biết sau này còn có cao thủ lợi hại hơn không, Khương Hoa dĩ nhiên là phải mau chóng nâng cao thể chất của mình thì hơn.

Dù sao, thể chất càng cao, thực lực cũng càng mạnh.

Cho nên, thành Thuận Lộ là nơi Khương Hoa nhất định, cũng là trăm phần trăm phải đi.

Điều khiến Khương Hoa không ngờ tới là, ở đây vậy mà lại xuất hiện Trấn Thi Châu của thành Thuận Lộ, chứng tỏ thành Thuận Lộ ở ngay gần đây.

Sau khi tìm được t·hi t·hể của Lôi Kỳ Lân trong Cổ lâu, cũng có thể đi tìm kiếm thành Thuận Lộ rồi.

Tương Thần nói: Hẳn là ở gần đây rồi.

Khương Hoa lại nhíu mày: Trước đây ngươi không phải nói, nếu đến gần thành Thuận Lộ trong phạm vi năm mươi dặm, ngươi có thể cảm ứng được vị trí của nó sao.

Tương Thần có chút lúng túng, nhưng biểu cảm không đổi, nói: Rất bình thường, có rất nhiều tình huống sẽ khiến thành Thuận Lộ biến mất, ví dụ như. nếu bên dưới thành Thuận Lộ cũng có một mạch ngọc, có thể che giấu thi khí, cho dù thi khí của thành Thuận Lộ có mạnh hơn nữa, ta cũng không thể tìm thấy.

Khương Hoa liếc nhìn Tương Thần một cái, luôn cảm thấy gã này có chút chột dạ.

Nhưng anh không nói thêm nữa, mà hướng về tầng thứ tư đi tới.

Nếu đã xác định thành Thuận Lộ ở ngay gần đây, vậy thì phải nhanh chóng đoạt lấy Huyết Mạch Lôi Kỳ Lân.

Ngô Tà ở phía sau hỏi: Khương Gia, Thuận Lộ là một quốc gia như thế nào.

Khương Hoa thản nhiên nói: Cậu đã nghe qua Câu Thi Pháp Vương chưa.

Ngô Tà lắc đầu.

Nhưng Vương Bàn Tử lại nói: Câu Thi Pháp Vương.

Tôi nghe qua rồi.

Câu Thi Pháp Vương là một trong tứ đại gia tộc ẩn thế của giới trộm mộ, nghe nói Câu Thi Pháp Vương này là cao thủ từ Long Hổ Sơn xuống, vô cùng lợi hại, cổ thi trong các ngôi mộ cổ cũng không dám trêu chọc bọn họ.

Ngô Tà nói: Còn có loại cao thủ này sao.

Khương Hoa gật đầu: Bàn Tử nói không sai, trên đời này quả thật

có Câu Thi Pháp Vương, hơn nữa Câu Thi Pháp Vương hiện nay cũng đúng là từ trên Long Hổ Sơn xuống, chỉ là loại Câu Thi Pháp Vương này không được coi là chính tông.

Thực ra, Câu Thi Pháp Vương chân chính, là hậu duệ của thành Thuận Lộ, mỗi người đều vô cùng lợi hại, còn mạnh hơn cả đạo sĩ đuổi thây ở Tương Tây.

Chỉ tiếc là, về sau Thuận Lộ đã bị Chu Mục Vương tiêu diệt.

Chu Mục Vương.

Đây không phải là huyết thi trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung kia sao.

Ngô Tà nói.

Khương Hoa gật đầu: Ừ, đồng thời Chu Mục Vương cũng là tình nhân của Tây Vương Mẫu.

Trước kia Chu Mục Vương tây chinh, không ai địch nổi, một đường g·iết tới quốc gia của Tây Vương Mẫu.

Tuy nhiên, ông ta đánh không lại Tây Vương Mẫu, lại cùng Tây Vương Mẫu nảy sinh tình cảm, hai người ước định mấy ngàn năm sau gặp lại.

Thế là Tây Vương Mẫu đã tặng Quỷ Tỷ cho Chu Mục Vương, đồng thời còn có một bộ ngọc dũng.

Vì vậy, về sau Chu Mục Vương dựa vào Quỷ Tỷ mà tung hoành vô địch, ngay cả Thuận Lộ thần bí cường đại cũng bị diệt trong tay Chu Mục Vương.

Về sau Chu Mục Vương ngủ say dưới lòng đất, muốn dùng ngọc dũng cùng với đan dược Thi Miết Vương để kéo dài mạng sống, mấy ngàn năm sau lại cùng Tây Vương Mẫu gặp mặt.

Nhưng không ngờ, lại bị Lỗ Thương Vương chiếm tổ chim khách.

Mọi người nghe xong chợt hiểu ra.

Nhưng Vương Bàn Tử lại kỳ quái nói: Không đúng, không phải nói Quỷ Tỷ kia là của Lỗ Thương Vương sao, hắn lấy được từ trong bụng rắn mà.

Khương Hoa khinh thường cười: Cậu cảm thấy một kẻ chiếm mộ của người khác, tự truyện hắn để lại có thể tin được sao.

Những thứ đó đều là bịa đặt, thực ra Quỷ Tỷ chính là lấy được từ trong mộ của Chu Mục Vương.

Vương Bàn Tử gật đầu: Tôi cũng cảm thấy thế, Lỗ Thương Vương kia quá không phải thứ tốt lành gì, may mà cuối cùng bị Thiết Diện Sinh hại c·hết, cũng coi như là báo ứng.

Trong lúc nói chuyện, mấy người đã lên bậc thang, đi tới tầng thứ tư.

Trong nguyên tác, A Quý đã c·hết ở tầng thứ tư, Trương Kỳ Lân cũng gặp nguy hiểm ở tầng này.

Nếu không phải Ngô Tà và Vương Bàn Tử tìm thấy Trương Kỳ Lân, e rằng anh ta cũng lành ít dữ nhiều.

Không ai biết Trương Kỳ Lân và A Quý đã gặp phải chuyện gì ở tầng thứ tư này, tại sao lại tổn thất nặng nề như vậy.

Nói là độc khí, nhưng thực ra Khương Hoa cảm thấy không đơn giản như vậy.

Nếu chỉ đơn thuần là độc khí, ít nhất Trương Kỳ Lân sẽ không gặp chuyện.

Nhưng Trương Kỳ Lân cũng đã rơi vào hôn mê.

Cho nên Khương Hoa cảm thấy, bên trong tầng thứ tư này, chắc

chắn có thứ gì đó rất lợi hại.

Thậm chí từ tầng thứ tư trở đi, tầng thứ năm, tầng thứ sáu và tầng cao nhất là tầng thứ bảy, đều không ai biết bên trong có nguy hiểm gì.

Nhưng không thể phủ nhận rằng, sinh vật bất tử mà Tương Thần nói trước đó, nhất định là ở trong bốn tầng này.

Khương Hoa ngược lại rất muốn xem thử sinh vật bất tử kia, rốt cuộc là tồn tại như thế nào.

Đi tới tầng thứ tư, đầu tiên nhìn thấy là một hành lang hình tròn, trên hành lang nằm mấy bộ xương đã mục rữa, những người này rõ ràng đã c·hết một thời gian rất dài.

Những người này, hẳn là thành viên của đội khảo cổ hơn mười năm trước, không ngờ họ cũng c·hết ở đây.

Khương Hoa nói: Tất cả cẩn thận một chút, trong này có thể có độc khí, một khi cảm thấy nguy hiểm, lập tức xuống lầu, nếu không các người c·hết ở đây, cũng đừng trách tôi không nhắc nhở.

Nói xong, Khương Hoa liền đi đầu.

Rất nhanh, Khương Hoa phát hiện, trong này thực ra không có độc khí gì cả.

Vù Tuy nhiên, đúng lúc này, bốn phía vang lên tiếng gió âm lãnh.

Tiếp theo, một cánh cửa phòng bên cạnh hành lang, bỗng nhiên mở ra.

Két một tiếng, sau đó Vương Bàn Tử hét lên một tiếng.

Mọi người quay đầu lại, thì thấy phía sau trống không, Vương Bàn Tử đi cuối cùng đã biến mất không thấy.

Mà ở bên cạnh, một cánh cửa vừa vặn đóng lại.

Rõ ràng, Vương Bàn Tử đã bị thứ gì đó kéo vào trong căn phòng bên cạnh.

Bàn Tử.

Ngô Tà lo lắng, vội vàng chạy vào phòng đó.

Trương Kỳ Lân nhướng mày, cũng đi theo vào.

Khương Hoa lắc đầu, dẫn theo Tương Thần và Trần Văn Cẩm cùng đi vào.

Vừa vào trong phòng, cửa phòng Rầm một tiếng, tự động đóng lại.

Tiếp theo, cả căn phòng dường như xuất hiện một loại biến hóa quỷ dị nào đó, phảng phất như đã dịch chuyển, cánh cửa phòng biến mất không thấy.

Mọi người nhìn thấy, Vương Bàn Tử đang nằm giữa phòng.

Bàn Tử.

Ngô Tà thấy Vương Bàn Tử, lập tức định chạy qua xem anh ta thế nào.

Kết quả, Trương Kỳ Lân bắt lấy tay Ngô Tà, lắc đầu nói: Đừng đi qua.

Ngô Tà hỏi: Sao vậy.

Trương Kỳ Lân chỉ vào cách bài trí kỳ quái trong phòng.

Trong căn phòng đó, có tám tảng đá, tám tảng đá này chia làm tám hướng, dựng thẳng trong phòng, mà ở giữa tám tảng đá, lại đặt một cỗ quan tài.

Vương Bàn Tử đang nằm ngay cạnh quan tài.

Sao ở đây lại có nhiều đá thế.

Ngô Tà tò mò hỏi.

Trương Kỳ Lân không nói gì, Ngô Tà đành phải nhìn về phía Khương Hoa.

Khương Hoa đáp: Đó là một Bát Quái Trận, được diễn hóa từ Bát Trận Đồ.

Bát Quái Trận.

Dùng đá để bố trí Bát Quái Trận được sao.

Ngô Tà đầy vẻ nghi hoặc.

Khương Hoa nói: Trước đây Gia Cát Khổng Minh dùng đá bày ra Bát Trận Đồ, toàn bộ đại quân của Lục Tốn suýt nữa c·hết trong Bát Trận Đồ, cậu nói xem đá có thể dùng để bày Bát Quái Trận không.

Thứ này, nếu cậu đi vào mà không biết cách giải trận pháp, c·hết như thế nào cũng không biết.

Vậy làm sao bây giờ.

Ngô Tà có chút nóng nảy: Chúng ta không thể để Bàn Tử một mình ở trong đó được.

Khương Hoa nói: Thực ra, từ khoảnh khắc chúng ta lên lầu, đã tiến vào trận pháp này rồi.

Hoặc có thể nói, toàn bộ tầng thứ tư này chính là một trận pháp, chính là Bát Trận Đồ mà Gia Cát Lượng đã từng dùng, còn Bát Quái Trận trước mắt này chỉ là một phần của Bát Trận Đồ mà thôi, cũng là phần cốt lõi nhất.

Khương Hoa cuối cùng cũng biết tại sao trong nguyên tác những người đó đều c·hết ở tầng thứ tư, ngay cả Trương Kỳ Lân cũng kiệt sức, suýt nữa c·hết ở đây.

Hiển nhiên là vì gặp phải Bát Trận Đồ này, Trương Kỳ Lân đã hao hết toàn bộ sức lực mới phá vỡ được nó.

Khương Hoa nhìn về phía Trương Kỳ Lân: Có chắc phá được Bát Trận Đồ này không.

Trương Kỳ Lân suy nghĩ một lát rồi gật đầu: Có thể thử.

Thế là, Trương Kỳ Lân đi vào trong trận pháp.

Chương 248

Sau khi anh ta đi vào, tám tảng đá kia vậy mà lơ lửng lên không, sau đó chậm rãi xoay tròn.

Cái này.

Ngô Tà trực tiếp ngây người, kinh ngạc nói: Sao những tảng đá này có thể lơ lửng trên không được.

Khương Hoa nói: Có gì mà phải kinh ngạc, một chút nam châm là có thể làm nó lơ lửng và chuyển động trong một môi trường đặc thù.

Được rồi.

Ngô Tà chỉ có thể gật đầu.

Ngô Tà lại hỏi: Muộn Du Bình một mình có được không.

Trần Văn Cẩm lại nói: Ngô Tà, cậu đừng sợ, không phải còn có Khương Hoa ở đây sao.

Nếu Trương Kỳ Lân không giải được trận pháp đó, Khương Hoa cũng có thể dễ dàng phá giải.

Ngô Tà chợt tỉnh ngộ.

Cậu cũng đã đi theo Khương Hoa đến nhiều nơi, biết Khương Hoa quả thực hiểu biết về trận pháp, hơn nữa còn vô cùng lợi hại, giải một Bát Quái Trận như vậy, đúng là không khó.

Ngô Tà hỏi: Khương Gia, nếu anh biết giải trận pháp này, tại sao anh không phá giải nó đi, như vậy cũng có thể tiết kiệm chút thời gian, Muộn Du Bình hẳn là không lợi hại bằng anh đâu.

Khương Hoa đáp: Anh ta là người Trương gia, để anh ta giải là tốt nhất.

Thì ra là vậy.

Ngô Tà gật đầu.

Tiếp theo, mọi người nhìn Trương Kỳ Lân.

Chỉ thấy Trương Kỳ Lân đứng bất động trong trận pháp.

Nhưng Khương Hoa biết, Trương Kỳ Lân đã rơi vào một loại ảo cảnh nào đó, trong ảo cảnh, chỉ cần phá vỡ ảo cảnh, thì trận pháp này sẽ bị phá.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Trong nháy mắt đã qua hơn mười phút.

Ong một tiếng, tám khối nam châm bỗng nhiên phát ra tiếng vù vù, sau đó dường như mất đi từ lực, trực tiếp từ độ cao hơn một mét rơi xuống, ầm va đập khiến sàn nhà cũng nứt ra.

Mà Trương Kỳ Lân mở to mắt, từ trong ảo cảnh tỉnh lại.

Chỉ có điều, sắc mặt Trương Kỳ Lân vô cùng khó coi, có chút tái nhợt.

Rõ ràng, việc phá giải trận pháp này đối với anh ta là vô cùng chật vật.

Muộn Du Bình, cậu sao rồi.

Ngô Tà vội vàng hỏi.

Trương Kỳ Lân lắc đầu, tỏ ý mình không sao.

Còn Khương Hoa thì dẫn mọi người đi vào trong trận pháp, dù sao bây giờ trận pháp đã bị phá, không còn uy h·iếp gì nữa.

Sau khi xác định Trương Kỳ Lân không sao, Ngô Tà mới đi kiểm tra Vương Bàn Tử, bóp vào nhân trung của Vương Bàn Tử, Vương Bàn Tử lúc này mới từ từ tỉnh lại, ngơ ngác nhìn xung quanh.

Bàn Tử, sao cậu lại chạy vào trong phòng này.

Ngô Tà hỏi.

Vương Bàn Tử nhìn quanh: Tôi không biết, tôi chỉ cảm thấy có thứ gì đó nắm lấy chân tôi, tôi còn chưa kịp phản ứng, đã bị kéo vào, sau đó không hiểu sao lại hôn mê b·ất t·ỉnh.

Thôi được rồi.

Ngô Tà bất đắc dĩ nói.

Thứ kéo Bàn Tử vào đã ra rồi.

Lúc này, Khương Hoa bỗng nhiên nói.

Sau đó, mọi người liền thấy, từ trong quan tài, từng lọn tóc đen trào ra.

Những mái tóc dày đặc, giống như nước đầy trong quan tài tràn ra ngoài, khiến người ta tê cả da đầu.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử bị dọa lùi lại mấy bước, Trần Văn Cẩm cũng có chút kiêng dè.

Ngược lại, Khương Hoa không hề nhúc nhích, anh bình tĩnh nhìn mái tóc mặc cho nó lan tràn tới.

Sau khi mái tóc lan tràn một lúc, bỗng nhiên tất cả ngưng tụ lại, điên cuồng cuộn trào về phía anh.

Nghiệt chướng, tự tìm cái c·hết.

Khương Hoa lạnh lùng hừ một tiếng, dùng Mao Sơn pháp thuật, đẩy lùi mái tóc, sau đó lao tới quan tài, trực tiếp một cước đá bay nó.

Ầm ầm một tiếng, quan tài rơi xuống đất, trực tiếp vỡ tan thành từng mảnh gỗ.

Một bóng người tóc tai bù xù đứng dậy, mái tóc kéo lê trên mặt

đất, che khuất cả khuôn mặt, căn bản không nhìn thấy dung mạo.

Đây là thứ gì vậy.

Vương Bàn Tử sợ hãi nói: Chẳng lẽ là nữ quỷ sao.

Khương Hoa thản nhiên nói: Đó không phải nữ quỷ, chỉ là một oán linh bị oán khí quấn thân thôi.

Tuy nhiên, trên người cô ta, tôi lại cảm nhận được hơi thở của Lôi Kỳ Lân, xem ra kẻ này, còn có liên hệ mật thiết với Lôi Kỳ Lân.

Nói xong, Khương Hoa trực tiếp xông về phía oán linh đó.

Oán linh thấy Khương Hoa xông tới, cũng phát ra một tiếng rít thê lương, mái tóc sau lưng giống như mây đen che trời, trong nháy mắt bao phủ cả căn phòng.

Sau đó, tất cả tóc đều hướng về phía Khương Hoa mà đè xuống.

Thật sự không biết sống c·hết à.

Khương Hoa hừ một tiếng, trước khi những mái tóc đó ập tới, anh bộc phát ra tốc độ khủng kh·iếp, đến trước mặt oán linh tóc dài đó.

Oán linh còn chưa kịp phản ứng, Mao Sơn pháp thuật của Khương Hoa đã đánh trúng người nó.

Oán linh phát ra tiếng gào thét như của Kỳ Lân, mái tóc tản ra, một khuôn mặt trắng bệch lộ ra, có thể so sánh với Cấm Bà.

Hơn nữa đúng lúc này, trên khuôn mặt trắng bệch đó, lại tuôn ra từng dòng máu tươi.

Còn không c·hết.

Khương Hoa lạnh lùng hừ một tiếng, rút Nát Long Nha ra, một đao chém vào cổ oán linh.

Keng.

Đầu của oán linh rơi xuống đất, không có máu tươi chảy ra, mà những mái tóc kia cũng nhanh chóng thu ngắn lại, rất nhanh liền khôi phục độ dài bình thường.

Tất cả, đều trở lại bình thường.

Khương Hoa thu lại Nát Long Nha, sau đó nói: Trong cơ thể người phụ nữ này cũng có Huyết Mạch Kỳ Lân.

Những người khác đi tới, Vương Bàn Tử hỏi: Khương Gia, thứ này có thể sống sót rốt cuộc là theo nguyên lý gì vậy.

Khương Hoa không để ý đến hắn.

Thứ này, gặp thì g·iết là được, còn quan tâm nó theo nguyên lý gì.

Làm rõ nguyên lý nó sống lại, cũng chẳng có lợi ích gì.

Trương Kỳ Lân cúi đầu lau vết máu trên vết chém của t·hi t·hể, cau mày nói: Cô ta có Huyết Mạch Lôi Kỳ Lân, hẳn là một trong những huyết thống cao nhất của Trương gia.

Lôi Kỳ Lân, là thần thú mà tộc Xuyên Sơn Giáp và Trương gia thờ phụng.

Mà huyết mạch lợi hại nhất của Trương gia, cũng chính là Huyết Mạch Lôi Kỳ Lân.

Không ngờ người phụ nữ này lại có Huyết Mạch Lôi Kỳ Lân.

Chẳng trách Khương Hoa cảm thấy cô ta và Lôi Kỳ Lân có mối liên hệ không thể tách rời, thì ra là vậy.

Khương Hoa nói: Xem ra, trên tầng cao nhất của Trương Gia Cổ Lâu có Lôi Kỳ Lân quả nhiên không phải là giả.

Người phụ nữ này hẳn là kẻ trấn giữ của tầng thứ tư, có thể trấn thủ ở vị trí mấu chốt nhất của Bát Trận Đồ, đủ để thấy thân phận của cô ta tuyệt không phải người Trương gia bình thường có thể sánh

được.

Ngay cả Trương Kỳ Lân của Trương gia, cũng chưa chắc bằng.

Tiếp theo, Khương Hoa và mọi người kiểm tra cỗ quan tài đã vỡ nát, trong quan tài có một số vật bồi táng, nhưng đã vỡ vụn, khiến Vương Bàn Tử thất vọng một hồi.

Mà Ngô Tà thì nói: Tôi nói này Bàn Tử, cậu cũng đừng nghĩ đến những thứ đó nữa, đây là Trương Gia Cổ Lâu, nể mặt Muộn Du Bình một chút, đừng có ý đồ gì.

Trương Kỳ Lân không nói gì, mà quay người đi.

Vương Bàn Tử nói: Ngô Tà, cậu biết cái gì, tôi cũng không phải tham lam, tôi chỉ cảm thấy đồ tốt như vậy cứ thế vỡ nát, thật sự là đáng tiếc.

Cho dù nó cứ ở đây mãi, cũng tốt hơn là bị vỡ nát.

Khương Hoa nói: Dưới lầu này có một ngôi mộ cổ, hẳn là của tộc Xuyên Sơn Giáp.

Nếu các cậu có can đảm thì có thể đi xem thử, hẳn là có thể lấy được không ít đồ tốt.

Nhưng nơi đó có thể vô cùng nguy hiểm, ngay cả Tiểu Trương đi vào, cũng chưa chắc có thể sống sót đi ra.

Nói xong, Khương Hoa cũng rời khỏi nơi này.

Trần Văn Cẩm và Tương Thần cũng theo sát.

Ngô Tà kéo Vương Bàn Tử: Bàn Tử, chúng ta đi nhanh lên, đừng quên mục đích lần này tới đây, chúng ta chỉ là vì giúp Muộn Du Bình tìm lại ký ức mà thôi.

Rời khỏi căn phòng, vì Bát Trận Đồ đã bị phá, nên họ rất dễ dàng tìm thấy lối vào tầng thứ năm, thế là không chút do dự đi lên.

Tầng thứ năm chôn cất cũng là một số người của Trương gia, có Tương Thần ở đó, cũng bình an vô sự vượt qua tầng năm, tìm được lối vào tầng thứ sáu.

Thế là, mọi người đi tới tầng thứ sáu.

Tầng này cũng tương tự tầng thứ năm, nhưng nhiều hơn là một số sách cổ được xử lý bằng phương pháp đặc biệt, những cuốn sách này trải qua hàng ngàn năm cũng không bị mục nát.

Khương Hoa và mọi người lật xem một vài cuốn, phát hiện những cuốn sách này toàn bộ đều ghi lại các loại bí mật về mộ cổ.

Tương truyền, trong Trương Gia Cổ Lâu ghi lại những bí mật mà Trương gia từ xưa đến nay đã thu thập được qua bao năm tháng trộm mộ, có thể nói là một kho tàng khổng lồ, thậm chí còn có liên quan đến trường sinh và bí mật cuối cùng.

Bây giờ xem ra, cũng gần như vậy.

Nếu Khương Hoa có thời gian, thật sự không ngại ở đây đọc hết tất cả những cuốn sách này, dù sao Khương Hoa cũng cần nắm giữ các loại mộ táng của thế giới này.

Tất cả các mộ táng đối với Khương Hoa mà nói đều là kho báu, anh có thể tìm được đồ tốt trong những ngôi mộ lớn đó.

Mà người Trương gia không phải đại mộ thì không vào, cho nên bí mật họ ghi lại, tuyệt đối là bí mật của các loại đại mộ.

Khương Hoa không ở lại tầng thứ sáu lâu, dù sao tầng thứ bảy đã ở ngay trước mắt, chỉ cần đi lên, là có thể tìm thấy Huyết Mạch Lôi Kỳ Lân, sau đó có thể an tâm đi tìm thành Thuận Lộ.

Cho nên Khương Hoa xem một hồi sách ở tầng sáu xong, chuẩn bị quay người rời đi.

Nhưng Ngô Tà lúc này lại nói: Khương Gia, tôi định ở lại tầng thứ sáu này.

Khương Hoa sững sờ, cau mày nói: Cậu chắc chứ.

Ngô Tà cầm một cuốn sách gật đầu: Ừ, nơi này có những thứ tôi muốn biết, tôi muốn đọc hết toàn bộ.

Khương Hoa suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng được.

Mình không có thời gian ở đây xem những bí mật này, Ngô Tà ở lại ngược lại là một biện pháp rất tốt.

Đến lúc đó Ngô Tà nắm giữ tất cả bí mật ở đây, mình hoàn toàn có thể hỏi Ngô Tà, để Ngô Tà nói hết bí mật ở đây cho mình.

Ngô Tà tuy bây giờ không có năng lực gì mạnh mẽ, nhưng lại có một trái tim ham học hỏi, hơn nữa còn có trí nhớ rất tốt.

Khương Hoa nói: Cũng được, nhưng nơi này dù sao cũng là Trương Gia Cổ Lâu, không biết có bao nhiêu yếu tố nguy hiểm, cậu nhất định phải cẩn thận.

Một khi có chuyện gì xảy ra, lập tức nổ súng, chúng tôi nghe thấy tiếng súng sẽ xuống ngay.

Được.

Ngô Tà gật đầu.

Chương 249

Mà Vương Bàn Tử thì nói: Ngô Tà, tôi ở dưới này với cậu, dù sao tôi lên trên cũng không giúp được gì.

Thế là, Ngô Tà và Vương Bàn Tử hai người ở lại tầng thứ sáu.

Khương Hoa, Tương Thần, Trương Kỳ Lân và Trần Văn Cẩm bốn người, tìm được lối vào tầng thứ bảy, một đường đi lên tầng thứ bảy.

Tầng thứ bảy, đã là tầng cao nhất của Trương Gia Cổ Lâu.

Khương Hoa và mọi người đi lên tầng cuối cùng này, nhìn thấy tầng cuối cùng cũng không lớn lắm, chỉ có một căn phòng giống như phòng khách, mà trong phòng vô cùng đơn giản, chỉ có ở giữa đặt một cỗ quan tài khổng lồ.

Sau đó, toàn bộ tầng thứ bảy không còn gì khác, ngay cả một món đồ bồi táng cũng không có.

Khương Hoa dẫn mọi người đến trước quan tài, nhìn vào quan tài bằng đồng xanh này, không khỏi nói: Chẳng lẽ trong quan tài này chôn cất, chính là tổ tiên Trương gia và Lôi Kỳ Lân sao.

Tương Thần nói: Bên trong quả thật có hai sinh vật bất tử, thực lực của ta bây giờ chưa hồi phục, chúng ta phải cẩn thận một chút.

Khương Hoa lại không để tâm: Chỉ là hai sinh vật bất tử, không có gì đáng sợ.

Thực lực của Khương Hoa bây giờ vô cùng khủng bố, đã vượt qua cấp bất tử thể, cho nên anh hoàn toàn không sợ.

Hiện tại cho dù Tương Thần hồi phục toàn bộ thực lực, cũng chưa chắc có thể đánh lại Khương Hoa.

Tương Thần nhướng mày, hắn cảm thấy Khương Hoa quá coi thường rồi.

Mặc dù Tương Thần thừa nhận thực lực của Khương Hoa cường đại, vô cùng lợi hại, nhưng chẳng qua chỉ là một người nắm giữ bất tử thể mà chưa kích hoạt mà thôi, thực lực có mạnh hơn nữa thì có thể mạnh đến đâu chứ.

Hai sinh vật bất tử bên trong, tuyệt đối đã sống rất lâu, thực lực cường hãn, nhất là một trong số đó, có thể là Lôi Kỳ Lân.

Đây chính là thần thú, thực lực không phải sinh vật bất tử bình thường có thể so sánh.

Cho nên chuyện này, tuyệt đối không thể coi thường.

Khương Hoa lấy ra Côn Ngữ đao, chuẩn bị cạy mở quan tài, kết quả quan tài vậy mà tự động mở ra.

Cạch một tiếng, nắp quan tài tự động nâng lên.

Khương Hoa nhướng mày, xem ra thứ bên trong đã biết có người xâm nhập đến tầng thứ bảy này, cho nên đã tỉnh lại.

Biểu cảm của Trương Kỳ Lân và Trần Văn Cẩm đều trở nên ngưng trọng.

Keng Nắp quan tài phát ra âm thanh, sau đó bị mở ra.

Hai cỗ quan tài nằm trong quan tài lớn, một cỗ tương đối nhỏ, cỗ còn lại thì lớn hơn nhiều.

Quả nhiên có hai sinh vật bất tử.

Rất rõ ràng, quan tài lớn hẳn là của Lôi Kỳ Lân, còn cái nhỏ hơn hẳn là của tiên tổ Trương gia.

Ầm ầm.

Một tiếng vang lớn, nắp quan tài nhỏ bay ra, tiếp theo một bàn tay khô héo từ bên trong vươn ra, nhưng không có chút thi khí nào, chỉ có một bầu không khí ngột ngạt đến nghẹt thở.

Một người hình dung khô héo từ trong quan tài nhỏ đứng dậy.

Là ai, dám cả gan xông vào Trương Gia Cổ Lâu của ta.

Giọng nói âm trầm vang lên.

Tiếp theo, mọi người thấy làn da của lão giả khô héo kia, bắt đầu đầy đặn trở lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Trong nháy mắt, ông ta liền biến thành một lão nhân có làn da sáng bóng.

Lão giả ánh mắt âm trầm nhìn Khương Hoa và mọi người.

Bất tử thể.

Khi lão giả nhìn thấy Khương Hoa và Tương Thần, ông ta nhướng mày, sắc mặt có chút âm trầm xuống: Bất tử thể cộng thêm Huyết Mạch Kỳ Lân, các ngươi rốt cuộc là ai, tại sao muốn xông vào Trương Gia Cổ Lâu của ta.

Khương Hoa thản nhiên nói: Ông không cần quan tâm chúng tôi là ai, tôi cũng không muốn xung đột với ông.

Mục đích tôi đến đây, chính là để lấy Huyết Mạch Lôi Kỳ Lân.

Đưa cho tôi, tôi sẽ rời đi ngay lập tức, nếu không. vậy cũng đừng trách tôi không khách khí.

Ha ha.

Lão giả cười lớn một tiếng, phảng phất như nghe được chuyện cười gì đó, ông ta khinh thường nói: Thật sự cho rằng mình có bất tử thể, là có thể muốn làm gì thì làm sao.

Người trẻ tuổi, đây là Trương Gia Cổ Lâu.

Nếu ngươi nói vài lời hay, cầu xin lão phu, lão phu có lẽ còn có thể tha cho ngươi một mạng.

Còn bây giờ, e rằng ngươi không có cơ hội đâu.

Khương Hoa chậm rãi lắc đầu: Vậy sao.

Lão giả thân hình khẽ động, trực tiếp biến mất tại chỗ, xuất hiện ngay trước mặt Khương Hoa.

Lão giả đưa tay chộp về phía Khương Hoa, trên cánh tay ông ta mọc lên từng lớp vảy nhỏ li ti, đồng thời còn có từng tia hồ quang điện nhỏ xuất hiện.

Đây là, cánh tay Kỳ Lân.

Hoặc có thể nói, là cánh tay Kỳ Lân mang huyết mạch Lôi Kỳ Lân.

Tuy nhiên, Khương Hoa vẫn đứng yên tại chỗ.

Một bàn tay khô héo xuất hiện trước mặt lão giả, chặn cánh tay của ông ta lại.

Tay của lão giả, không thể tiến thêm một chút nào nữa.

Ngươi là ai.

Ông lão bị Tương Thần bức lui, sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm Tương Thần.

Tương Thần thản nhiên nói: Ta khuyên ngươi, tốt nhất nên nghe lời cậu ta.

Ông lão hừ lạnh một tiếng: Cho dù là bất tử thể thì sao chứ.

Một cái chưa kích hoạt, một cái thực lực chưa hồi phục.

Hôm nay, tất cả phải c·hết ở đây cho lão phu.

Nói xong, cánh tay ông lão trực tiếp phồng to, khí tức đáng sợ bùng

nổ, toàn bộ cổ lâu cũng bắt đầu rung chuyển Rõ ràng, ông lão này muốn sử dụng toàn bộ thực lực.

Không biết từ lúc nào, cơ thể Tương Thần đã biến thành bộ dạng thây khô gầy đét như trước.

Nhưng Khương Hoa lại cảm nhận rõ ràng, sức mạnh trên người Tương Thần mạnh hơn bình thường rất nhiều.

Hơn nữa, mắt của Tương Thần đã biến thành màu đỏ.

Hẳn là Tương Thần đã sử dụng một năng lực nào đó mới biến thành bộ dạng này.

Lúc này, Tương Thần nhàn nhạt nói: Thua trong tay tiểu tử này, ta không còn gì để nói.

Nhưng mấy con tôm tép riu mà cũng dám nhảy nhót trước mặt ta, thật sự coi mình là cái thá gì sao.

Nói xong, Tương Thần trực tiếp biến mất.

Khương Hoa nhíu mày.

Trương Gia Lão Tổ trước đó chỉ là tốc độ quá nhanh nên trông như biến mất, còn Tương Thần bây giờ lại là Thuấn Di thực sự.

Dịch chuyển tức thời đúng nghĩa.

Chỉ trong nháy mắt, hắn đã xuất hiện trước mặt ông lão Trương Gia.

Trương Gia Lão Tổ còn chưa kịp phản ứng, đã bị tóm cổ, tròng mắt lồi cả ra, kinh ngạc nhìn Tương Thần.

Ngươi.

Trương Gia Lão Tổ chỉ có thể phát ra âm thanh yếu ớt.

Tiếp theo, hắn rõ ràng không cam tâm cứ thế bại trong tay Tương

Thần, toàn thân hồ quang điện lóe lên, thi triển ra toàn bộ cánh tay Kỳ Lân, hung hăng nện vào người Tương Thần.

Nhưng mà, Tương Thần lại quát khẽ một tiếng: Thi Tổ Huyết Mạch.

Khởi động.

Hồng quang trên người Tương Thần lóe lên, hồng quang đó vậy mà đã chặn được cánh tay Kỳ Lân của Trương Gia Lão Tổ.

Có thể thấy, thực lực của Tương Thần mạnh đến mức nào.

Sao có thể.

Trương Gia Lão Tổ kinh hãi hô lên, không thể tin nổi nhìn Tương Thần.

Tương Thần hừ lạnh một tiếng: Không có gì là không thể, nếu ta ở trạng thái toàn thịnh, ngươi bây giờ đã là một cái xác rồi.

Nói xong, Tương Thần đột nhiên vung mạnh, quật mạnh Trương Gia Lão Tổ xuống đất, sàn nhà trực tiếp vỡ nát.

Nếu không phải cổ lâu của Trương gia được xây bằng vật liệu đặc biệt, e là đã sớm sụp đổ.

Lợi hại thật.

Trần Văn Cẩm khẽ hô.

Mặc dù Tương Thần bây giờ trông không ra người không ra quỷ, nhưng phải công nhận, động tác và lời nói đó thật sự rất ngầu.

Trương Khải Linh cũng ánh mắt ngưng trọng nhìn Tương Thần.

Mối đe dọa mà Tương Thần mang lại cho anh ta là vô cùng lớn.

Trương Khải Linh cũng đã sống một thời gian dài, đời này chưa từng gặp đối thủ nào, bất kể ở đâu, anh ta gần như là tồn tại vô địch.

Thế nhưng, kể từ khi gặp Khương Hoa, anh ta lại có cảm giác bất lực không thể chống cự.

Dường như, ở trước mặt người này, anh ta đến thở cũng không dám thở mạnh.

Tính cách anh ta hướng nội, chưa bao giờ biểu hiện ra ngoài.

Mà bây giờ, một người đi theo bên cạnh Khương Hoa vậy mà cũng cho anh ta cảm giác này, loại cảm giác bất lực đó khiến anh ta vô cùng khó chịu.

Sau khi bị Tương Thần đánh bại, ông lão Trương Gia nằm trên mặt đất, không thể động đậy.

Mặc dù Tương Thần không thể g·iết c·hết ông ta trong thời gian ngắn, nhưng sức mạnh kinh khủng của Tương Thần cũng khiến Trương Gia Lão Tổ tạm thời mất đi năng lực hành động, có thể thấy vừa rồi Tương Thần đã dùng sức mạnh kinh khủng đến mức nào.

Trương Gia Lão Tổ dù bị đánh bại nhưng cũng không hề sợ hãi, ông ta lạnh lùng nhìn chằm chằm Tương Thần và Khương Hoa: Tự tiện xông vào cổ lâu Trương gia ta, các ngươi nhất định phải trả giá đắt.

Tương Thần hừ lạnh một tiếng: Xem ra, ngươi vẫn chưa hiểu rõ tình hình.

Nói rồi, hắn liền đi về phía ông lão, chuẩn bị dùng chút thủ đoạn g·iết c·hết ông ta.

Trương Gia Lão Tổ là sinh mệnh bất tử, muốn g·iết c·hết ông ta không dễ dàng như vậy, ngay cả Tương Thần cũng phải tốn chút công sức.

Chương 250

Nhưng mà, đúng vào lúc này, một tiếng gầm giận dữ vang lên.

Ầm ầm.

Tiếp theo, một tiếng sấm rền vang lên.

Tiếng sấm rền đó vang lên ngay trong cổ lâu Trương gia, như thể vang lên bên tai mọi người.

Tiếng sấm rền đột ngột xuất hiện khiến Trần Văn Cẩm cũng giật mình, ở dưới lầu đang xem sách Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng giật nảy mình, hai người nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Không phải lại có đứa nào thề thốt linh tinh đấy chứ.

Vương Bàn Tử lẩm bẩm.

Ngô Tà nói: Chắc là có liên quan đến Lôi Kỳ Lân, chúng ta đừng để ý, Khương Gia có thể giải quyết được, cứ làm rõ bí mật ở đây trước đã.

Hộc Tiếng thở nặng nề vang lên từ trong chiếc quan tài lớn.

Rõ ràng, có thứ gì đó bên trong đã tỉnh lại.

Tiếp theo, Khương Hoa và mọi người nhìn thấy từng tia hồ quang điện xuất hiện trên quan tài.

Xem ra, bên trong đúng là t·hi t·hể của Lôi Kỳ Lân.

Hơn nữa, t·hi t·hể của Lôi Kỳ Lân đã sống lại dưới một hình thức nào đó.

Có lẽ là thi biến hoặc tương tự.

Dù sao thì, linh hồn Lôi Kỳ Lân đang ở trong Côn Ngữ đao của

Khương Hoa.

Hừ, giả thần giả quỷ.

Tương Thần hừ lạnh một tiếng, một bước đi đến trước quan tài, rồi hung hăng giẫm lên đó.

Rầm một tiếng, quan tài trực tiếp nổ tung, một con dã thú kỳ lạ lớn hơn ngựa thường một chút nhảy ra ngoài, trên người phủ đầy hồ quang điện, từng tia điện bắn vào người Tương Thần.

Ầm ầm.

Tương Thần bay ngược ra ngoài, đập mạnh xuống sàn, trên người cháy đen, thậm chí còn phun ra một ngụm máu tươi đen ngòm.

Tương Thần vậy mà đã bị thương.

Trần Văn Cẩm và Trương Khải Linh đều kinh hãi trong lòng, nhìn về phía con Lôi Kỳ Lân đã nhảy ra khỏi quan tài.

Quả nhiên, nó giống hệt con Lôi Kỳ Lân đã thấy trong ngọc mạch, chỉ là hồ quang điện trên người nó rõ ràng hơn linh hồn Lôi Kỳ Lân rất nhiều.

Hơn nữa, con Lôi Kỳ Lân này trông uy vũ bá khí hơn linh hồn Lôi Kỳ Lân.

Chỉ có điều, thiếu sót duy nhất là con Lôi Kỳ Lân này trông âm khí nặng nề, đôi mắt mở to không có chút sinh khí nào.

Ha ha, Lôi Kỳ Lân hiện thế, ta xem các ngươi c·hết thế nào.

Trương Gia Lão Tổ cười lớn một tiếng, như thể Lôi Kỳ Lân xuất hiện thì kết cục của Khương Hoa và mọi người đã được định đoạt.

Khịt khịt Con Lôi Kỳ Lân phát ra âm thanh, ánh mắt lạnh lùng rơi trên người Khương Hoa.

Lôi Kỳ Lân, g·iết hắn.

Trương Gia Lão Tổ chỉ vào Khương Hoa.

Ông ta đã nhìn ra, Khương Hoa chính là kẻ cầm đầu đám người này, ngay cả Tương Thần cũng nghe lời Khương Hoa, cho nên ông ta nhất định muốn g·iết Khương Hoa trước.

Lôi Kỳ Lân lại phát ra một tiếng khịt khịt, từ trong mũi miệng phun ra một luồng âm khí, tiếp theo một tia chớp từ miệng nó phun ra, bay nhanh về phía Khương Hoa.

Bất quá, tốc độ phản ứng của Khương Hoa còn nhanh hơn, thân hình lóe lên, dễ dàng tránh được đòn tấn công của Lôi Kỳ Lân.

Tia điện đánh vào một cửa sổ của cổ lâu, cửa sổ đó lập tức bị đánh thành bột phấn.

Có thể thấy sức p·há h·oại của Lôi Kỳ Lân này mạnh đến mức nào.

Khương Hoa liếc nhìn Tương Thần, thực ra việc Tương Thần thất bại đã nằm trong dự liệu của anh.

Bởi vì, Tương Thần tuy là Vạn Thi Chi Tổ, nhưng dù sao cũng thuộc loài cương thi, mà sấm sét lại chuyên khắc chế những thứ âm tà, Lôi Kỳ Lân này lại là thần thú, còn là sinh mệnh bất tử.

Tia sét nó phun ra, Tương Thần đương nhiên không đỡ nổi.

Cho nên một chiêu đã bại.

Bất quá, Khương Hoa sẽ không sợ thứ này.

Ngược lại, sự cường đại của Lôi Kỳ Lân khiến Khương Hoa có chút phấn khích.

Bình thường gặp những thứ kia, anh chỉ cần động ngón tay là có thể dễ dàng g·iết c·hết, nhưng Lôi Kỳ Lân lại khác.

Khương Hoa phải dùng toàn bộ thực lực mới có thể giải quyết nó.

Khương Hoa chưa bao giờ thử cảm giác dốc toàn lực của mình, anh rất muốn thử một lần.

Do đó, sau khi tránh được đòn tấn công hồ quang điện của Lôi Kỳ Lân, Khương Hoa dùng hết Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật.

Thập Lục Tự quyết gia trì, trực tiếp rơi trên người anh.

Cảm giác lập tức trở nên mạnh mẽ vô cùng khiến toàn thân anh sảng khoái.

Thân hình anh khẽ động, tiến về phía Lôi Kỳ Lân.

Đúng là muốn c·hết.

Trương Gia Lão Tổ khinh thường cười.

Nhưng mà, Tương Thần thấy cảnh này lại nín thở.

Hắn cảm thấy một loại tim đập nhanh.

Đó là một cảm giác khó tả.

Hơn nữa, hắn cảm giác được, loại tim đập nhanh đó là từ trên người Khương Hoa truyền đến.

Hắn nhìn Khương Hoa, trong lòng chấn động.

Người này, rốt cuộc là quái vật gì, sao cảm giác lại thay đổi đột ngột, trở nên vô cùng kinh khủng.

Trước đó hắn tuy cũng có cảm giác không thể chiến thắng Khương Hoa, nhưng bây giờ, đó đã không còn là cảm giác không thể chiến thắng nữa, mà là một loại tim đập nhanh, một loại sợ hãi.

Hoặc có lẽ, là một loại áp bức.

Hắn rốt cuộc đã làm gì.

Tương Thần không biết.

Mà vào lúc này Khương Hoa đã xuất hiện trước mặt Lôi Kỳ Lân.

Trên người Lôi Kỳ Lân, hồ quang điện kinh khủng bùng lên, sau đó hồ quang điện tạo thành một quả cầu khổng lồ, hung hăng đánh về phía Khương Hoa.

Vô ích thôi.

Khương Hoa sắc mặt không đổi, trên người phát ra một tiếng long ngâm, tiếp theo một tấm khiên đầy Long Lân từ trong cơ thể anh xuất hiện, chặn lại quả cầu hồ quang điện kinh khủng kia.

Chính là kỹ năng Khương Hoa nhận được sau khi có Thanh Long Huyết Mạch, Thanh Long Tí Hữu.

Ngăn chặn một lần tấn công tùy ý có thể tích trữ mười lần, sử dụng một lần hết mười lần.

Khương Hoa bây giờ dùng nó để chặn quả cầu sét hồ quang điện.

Đây là thứ gì.

Trương Gia Lão Tổ trừng to mắt, kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Vừa rồi tiếng long ngâm đó là sao.

Còn tấm khiên đầy Long Lân kia làm sao xuất hiện.

Lại còn có thể chặn được quả cầu sét của Lôi Kỳ Lân.

Sao có thể như vậy được.

Mà Tương Thần thì đồng tử co rụt lại, buột miệng: Xích Long Huyết Mạch.

Sao có thể.

Khương Hoa mang trong mình Xích Long Huyết Mạch, quả thực đã dọa Tương Thần sợ c·hết khiếp.

Xích Long Huyết Mạch, đó chính là Xích Long Huyết Mạch thượng cổ a.

Trong truyền thuyết, thượng cổ Xích Long dám đấu với trời, uy danh lừng lẫy, ngang hàng với Tứ Thánh Thú.

Nhưng không phải Khương Hoa có Kỳ Lân Huyết Mạch sao, sao lại còn có cả Xích Long Huyết Mạch.

Biểu hiện của Khương Hoa quả thực đã lật đổ nhận thức của Tương Thần.

Trong nhận thức của hắn, một sinh mệnh chỉ có thể có một loại huyết mạch.

Nhưng mà, Khương Hoa vậy mà lại đồng thời sở hữu Kỳ Lân Huyết Mạch và Xích Long Huyết Mạch.

Đây quả thực là một kỳ tích của trời đất.

Dù Tương Thần đã sống nhiều năm như vậy cũng thực sự bị Khương Hoa làm cho choáng váng.

Đây, còn là người sao.

Ngược lại là Trương Khải Linh, gương mặt lãnh đạm, biểu cảm không hề thay đổi.

Chương 251

Bởi vì anh ta đã sớm biết Khương Hoa có Xích Long Huyết Mạch, hơn nữa anh ta cũng không hề ngạc nhiên khi Khương Hoa có thể đỡ được đòn tấn công của Lôi Kỳ Lân.

Theo anh ta thấy, Khương Hoa vốn dĩ có thể làm được, có gì kỳ lạ đâu.

Bây giờ, đến lượt tôi.

Khương Hoa đỡ được quả cầu sét, cười khẩy một tiếng, Côn Ngữ đao trong tay xoay một vòng rồi chém xuống.

Đầu của Lôi Kỳ Lân trực tiếp bay ra ngoài.

Tiếp theo, Khương Hoa đưa tay ấn lên thân thể Lôi Kỳ Lân, Câu Thi Phù được thi triển, trực tiếp trấn áp toàn bộ thi khí trong cơ thể nó.

Rầm một tiếng, t·hi t·hể không đầu của Lôi Kỳ Lân trực tiếp ngã xuống đất.

Hiện trường, hoàn toàn yên tĩnh.

Mọi người đều không thể tin nổi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Tương Thần cũng hít sâu một hơi, khóe miệng nở một nụ cười khổ.

Thực lực của Khương Hoa vượt xa sức tưởng tượng của hắn.

Hắn cảm thấy, cho dù hắn khôi phục thực lực đỉnh phong, e là cũng chưa chắc đã là đối thủ của Khương Hoa.

Không ngờ, mình ngủ say mấy ngàn năm, bây giờ giữa thiên địa lại có cao thủ lợi hại đến vậy.

Mà Trương Gia Lão Tổ kia càng trợn to hai mắt, trơ mắt nhìn thân thể không đầu của Lôi Kỳ Lân cứ thế ngã xuống, còn trong tay Khương Hoa thì nhặt lên cái đầu của Lôi Kỳ Lân.

Lôi Kỳ Lân, là lá bài tẩy cuối cùng của ông ta.

Là Chí Cao Thần Thú của Trương gia ông ta, tất cả người Trương gia đều lấy việc có được Lôi Kỳ Lân Huyết Mạch làm vinh quang, một khi có được Lôi Kỳ Lân Huyết Mạch, thậm chí có thể bù đắp khiếm khuyết mất trí nhớ.

Nhưng mà, Chí Cao Thần Thú của Trương gia ông ta, lại bị người trẻ tuổi trước mắt này, một chiêu miểu sát.

Điều này đối với Trương Gia Lão Tổ mà nói, đả kích không nghi ngờ là chí mạng.

Ông ta chưa bao giờ nghĩ tới, một ngày nào đó, lại có người có thể xâm nhập Trương gia, g·iết c·hết Chí Cao Thần Thú của Trương gia, mà ông ta chỉ có thể trơ mắt nhìn, căn bản không cách nào ngăn cản.

Trương Gia Lão Tổ lộ ra vẻ cười thảm.

Trương gia, chẳng qua chỉ là một trò cười thôi.

Trương Gia Lão Tổ đau khổ nói.

Khương Hoa thản nhiên nói: Tôi đã sớm nói, tôi không có ý định làm hại bất kỳ ai của Trương gia, tôi đến đây, chỉ là muốn có được Lôi Kỳ Lân Huyết Mạch, nếu ông không muốn, vậy tôi đành phải tự mình ra tay.

Dừng một chút, Khương Hoa lại nói: Nói đến, tôi cũng coi như đã làm một việc tốt, con Lôi Kỳ Lân này không biết đã c·hết bao lâu, nhưng vẫn bị các người dùng vu thuật đáng ghét khống chế, cung cấp Kỳ Lân Huyết Mạch cho Trương gia các người.

Hôm nay tôi g·iết nó, ngược lại là giải thoát cho nó.

Thực ra Khương Hoa đã sớm nhìn ra.

Lôi Kỳ Lân đã sớm tử vong, chỉ là luôn bị Trương gia dùng một loại vu thuật nào đó khống chế, rút ra Huyết Mạch Chi Lực trong cơ thể Lôi Kỳ Lân, duy trì sự cường thịnh của Trương gia.

Mà linh hồn Lôi Kỳ Lân, cũng vì lý do vu thuật mà bị kẹt trong ngọc mạch, lần này nếu không phải Khương Hoa xuất hiện, còn không biết sẽ bị kẹt bao lâu.

Cách đây không lâu, Khương Hoa nhận được tin tức từ linh hồn Lôi Kỳ Lân đã trở thành Khí Linh, nó khẩn cầu Khương Hoa có thể chém g·iết thân thể nó, để nó được giải thoát hoàn toàn.

Và Khương Hoa, đã chấp nhận lời thỉnh cầu của linh hồn Lôi Kỳ Lân.

Mọi người đều nhìn về phía Trương Gia Lão Tổ, bao gồm cả Trương Khải Linh cũng nhíu mày.

Trương Gia Lão Tổ cười một tiếng: Đúng vậy, năm đó ta phát hiện ra ngọc mạch này, chính là nơi tuyệt vời để thi triển một vu thuật cổ xưa của Trương gia chúng ta, trùng hợp lúc đó lại gặp được Lôi Kỳ Lân hấp hối, thế là nảy sinh ý đồ xấu, dùng vu thuật vây khốn nó, trở thành cội nguồn để các thế hệ Trương gia có được Kỳ Lân huyết mạch.

Khương Hoa nói: Trương gia, đã là quá khứ rồi.

Sắc mặt Trương Gia Lão Tổ đột nhiên biến đổi, nhìn về phía Trương Khải Linh: Ngươi là tộc nhân cuối cùng của Trương gia, g·iết hắn, ngươi sẽ có được Lôi Kỳ Lân Huyết Mạch.

Trương Khải Linh liếc nhìn Trương Gia Lão Tổ một cái, ánh mắt xuất hiện một tia gợn sóng, nhưng anh ta không hề động đậy.

Khương Hoa nói: Trương gia đã qua rồi, ông cũng không nên tồn tại trên thế giới này nữa.

Sứ mệnh của Trương gia đã sớm không còn nữa, ông cũng không nên để cậu ta gánh vác tất cả những điều này.

Hôm nay, tôi sẽ chặt đứt tất cả.

Khương Hoa vừa dứt lời, đã xuất hiện trước mặt Trương Gia Lão Tổ.

Trương Gia Lão Tổ trợn to hai mắt, ôm lấy cổ mình, nhưng máu tươi đã không cầm được mà tuôn ra, cho dù ông ta là sinh mệnh bất tử, nhưng dưới Côn Ngữ đao, vẫn không thoát khỏi kết cục t·ử v·ong.

Côn Ngữ đao, là lưỡi đao kinh khủng có thể chém tan cả hồn phách con người.

Là vũ khí có thể uy h·iếp được sinh mệnh bất tử.

Hơn nữa, còn là do Khương Hoa sử dụng, tự nhiên có thể g·iết c·hết sinh mệnh bất tử.

Do đó, Trương Gia Lão Tổ ngã xuống, mang theo vẻ không thể tin nổi ngã xuống.

Khương Hoa thu lại Côn Ngữ đao, không thèm nhìn Trương Gia Lão Tổ, mà đi đến trước t·hi t·hể của Lôi Kỳ Lân, nhìn một lúc rồi đặt một tay lên đó.

Một lát sau, âm thanh của hệ thống vang lên.

Đang hấp thu Huyết Mạch Chi Lực của Lôi Kỳ Lân, mời chờ một lát Khi Khương Hoa đến gần t·hi t·hể Lôi Kỳ Lân, đã được hệ thống nhắc nhở, nói rằng chỉ cần đặt tay lên t·hi t·hể, là có thể hấp thu Huyết Mạch Chi Lực của nó.

Do đó, Khương Hoa chạm vào, quả nhiên có thể hấp thu Huyết

Mạch Chi Lực trong cơ thể Lôi Kỳ Lân.

Khương Hoa dứt khoát ngồi xuống.

Trần Văn Cẩm nhìn Khương Hoa ngồi xuống, không khỏi hiếu kỳ hỏi: Anh ấy đang làm gì vậy.

Tương Thần nói: Hẳn là đang hấp thu huyết mạch của Lôi Kỳ Lân.

Anh ấy có thể hấp thu huyết mạch của Lôi Kỳ Lân sao.

Trần Văn Cẩm kinh ngạc nói.

Tương Thần Ừ một tiếng: Thể chất của cậu ta rất đặc biệt, vượt xa người thường, vậy mà có thể đồng thời dung nạp hai loại Huyết Mạch Chi Lực, hơn nữa bản thân cậu ta đã có Kỳ Lân Huyết Mạch, huyết mạch Lôi Kỳ Lân này, cậu ta tự nhiên cũng có thể hấp thu, đây đối với cậu ta mà nói, cũng là một lần tạo hóa.

Trần Văn Cẩm bừng tỉnh ngộ.

Nếu Tương Thần biết Khương Hoa không chỉ có Kỳ Lân Huyết Mạch và Xích Long Huyết Mạch, mà còn có cả Bạch Trạch huyết mạch, không biết sẽ kinh ngạc đến mức nào nữa.

Hấp thu huyết mạch Lôi Kỳ Lân hoàn tất, thu được năng lực khống chế sấm sét.

Đang dung hợp huyết mạch Lôi Kỳ Lân, thể chất của ký chủ là Bất tử thể, dung hợp huyết mạch Lôi Kỳ Lân cần 10 ngày.

Khương Hoa hít sâu một hơi.

Cuối cùng cũng có được Lôi Kỳ Lân Huyết Mạch, tiếp theo chỉ còn lại Huyết Ngọc huyết mạch.

Chỉ cần có được Huyết Ngọc Huyết Mạch, thì có thể kích hoạt Thần Đồ Huyết Mạch.

Đến lúc đó, Xích Long Huyết Mạch của anh cũng sẽ được kích hoạt theo.

Thanh Lão cũng có thể thoát khốn.

Mặc dù Khương Hoa bây giờ không có tin tức gì về Huyết Ngọc, nhưng trước khi có được Thủy Kỳ Lân Huyết Mạch và Lôi Kỳ Lân Huyết Mạch, anh cũng không biết hai loại huyết mạch Kỳ Lân này ở đâu.

Do đó, bây giờ Khương Hoa cũng có lòng tin vào việc tìm kiếm Huyết Ngọc.

Đó là một loại lòng tin không thể giải thích được.

Khương Hoa đứng dậy, dùng vải bọc đầu Lôi Kỳ Lân lại, định mang ra ngoài chôn cất.

Còn thân thể Lôi Kỳ Lân, thì cứ chôn ở đây.

Khương Hoa nhìn về phía Trương Khải Linh: Thứ này cho cậu, tuy không chắc có thể giúp cậu hồi phục trí nhớ trước kia, nhưng sau này cũng không cần phải chịu nỗi đau khổ do chứng mất trí nhớ mang lại nữa, từ nay về sau, sẽ không còn chứng mất trí nhớ nữa.

Nói rồi, một khối tinh thạch màu tím bay về phía Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh bắt lấy tinh thạch màu tím kia, chỉ cảm thấy toàn thân hơi tê dại, nhưng rất nhanh đã hồi phục, cũng không bị ảnh hưởng lớn.

Đây là cái gì.

Trương Khải Linh hỏi.

Khương Hoa nói: Lôi tinh trong cơ thể Lôi Kỳ Lân có thể khiến Kỳ Lân Huyết Mạch tiến hóa thành Lôi Kỳ Lân Huyết Mạch, tôi đã có Lôi

Kỳ Lân Huyết Mạch rồi, thứ này không cần dùng.

Trương Khải Linh gật đầu, nắm chặt Lôi tinh, không nói thêm gì.

Khương Hoa nói: Được rồi, mục đích của tôi đến đây đã hoàn thành, chúng ta cũng nên đi thôi.

Khương Hoa nhìn về phía Tương Thần còn đang ngồi dưới đất: Anh không sao chứ.

Tương Thần gật đầu, chậm rãi đứng dậy.

Cơ thể hắn tạm thời chưa hồi phục, có lẽ vừa rồi cú đánh của Lôi Kỳ Lân cũng khiến hắn khó chịu, nhục thân tạm thời không thể hồi phục lại, chỉ có thể duy trì bộ dạng thây khô này.

Khương Hoa chuẩn bị rời đi, nhưng Tương Thần chợt nói: Vừa rồi cậu nói lão già đó dùng vu thuật vây khốn Lôi Kỳ Lân ở đây, sau đó hậu nhân của ông ta có thể dùng nó để duy trì Kỳ Lân Huyết Mạch.

Khương Hoa gật đầu: Không sai, có vấn đề gì không.

Tương Thần nghĩ một lúc rồi nói: Phương pháp đó, hình như giống với phương pháp Cổ Dao dùng trên người ta trước đây.

Khương Hoa sững sờ, sau đó kinh ngạc nói: Trước đây anh cũng bị Cổ Dao làm như vậy à.

Tương Thần Ừ một tiếng: Không sai, nếu không phải sau này Cổ Dao bị diệt, ta đoán bây giờ vẫn còn ở dưới lòng đất.

Khương Hoa sắc mặt cổ quái nói: Tôi nói này, anh là huyết mạch cương thi, ai lại đi làm vậy với anh.

Có làm thì cũng làm với thần thú chứ.

Lần này, Tương Thần có chút không vui.

Hắn nói: Huyết mạch của ta thì sao mà không tốt.

Chỉ cần có được huyết mạch của ta, liền có thể trường sinh bất lão, ta cũng là sinh mệnh bất tử, không khác gì những thần thú kia.

Hơn nữa, Cổ Dao cũng là vì có huyết mạch của ta, mới có thể nắm giữ năng lực câu thi mạnh mẽ như vậy.

Khương Hoa hỏi: Vậy làm sao anh bị Cổ Dao bắt được.

Ánh mắt Tương Thần có chút khó coi, ấp úng một lúc không nói nên lời, bèn đi tới trước quan tài của Trương Gia Lão Tổ để lảng sang chuyện khác: Thủ đoạn của lão già này là học từ Cổ Dao, chắc hẳn ông ta đã từng đến Cổ Dao, nếu ông ta có để lại bản đồ gì đó, tìm được rồi chúng ta có thể tìm ra Cổ Dao.

Khương Hoa nghĩ lại, cũng thấy có lý, liền để Tương Thần đi tìm thử.

Rất nhanh, Tương Thần đã tìm được một cuộn da dê trong quan tài của Trương Gia Lão Tổ.

Quả nhiên có bản đồ.

Tương Thần nói.

Khương Hoa lấy tấm da dê ra, quả nhiên là một tấm bản đồ.

Nhìn một lúc, Khương Hoa kinh ngạc nói: Bản đồ này cho thấy vị trí của Cổ Dao hình như ở ngay phía bên kia của ngọc mạch, thông qua cái hồ Yêu hồ kia.

Tương Thần gật đầu: Không sai, chính là ở đối diện cổ lâu Trương gia.

Khương Hoa mừng rỡ.

Không ngờ Cổ Dao lại ở đây, đúng là đạp mòn gót sắt tìm không thấy, đến khi gặp được chẳng tốn công.

Chỉ cần đến Cổ Dao, thực lực của mình nhất định có thể tăng vọt

một lần nữa.

Chương 252

Khương Hoa nói: Được, chúng ta bây giờ liền đi tìm Cổ Dao.

Tương Thần cũng không nhiều lời, chỉ cần hắn giúp Khương Hoa tìm được Cổ Dao, vậy là có thể được tự do.

Hắn tin Khương Hoa sẽ không nuốt lời.

Họ đang định xuống lầu, nhưng đúng lúc này, Ngô Tà bước lên cầu thang, vội vàng chạy lên: Khương Gia, tôi phát hiện ra bí mật của Cổ Dao.

Khương Hoa sững sờ.

Bí mật của Cổ Dao.

Không ngờ, mình vừa mới tìm được bản đồ Cổ Dao, Ngô Tà ở đây đã tìm được bí mật của nó, xem ra đây đúng là ý trời.

Khương Hoa hỏi: Bí mật gì.

Trước đó Ngô Tà nghe Khương Hoa và Tương Thần nói về Cổ Dao, Ngô Tà vốn tính tò mò nên đã hỏi Khương Hoa về chuyện này, Khương Hoa cũng đã kể cho cậu ta nghe.

Ngô Tà liền để tâm đến Cổ Dao.

Sau đó, khi cậu ta ở dưới lầu xem xét những bí mật mà Trương gia thu thập trong nhiều năm, tình cờ thấy được phần liên quan đến Cổ Dao, thế là hưng phấn chạy ngay lên.

Bất quá, khi nhìn thấy Tương Thần, cậu ta rõ ràng bị dọa cho giật mình, sợ đến suýt nữa thì lăn từ trên cầu thang xuống.

Khương Gia, ông, ông ta là ai vậy.

Ngô Tà hoảng sợ nhìn Tương Thần.

Khương Hoa nói: Đừng lo, ông ấy là Tương Thần.

Ngô Tà lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn cảm thấy hơi sợ bộ dạng của Tương Thần, nên cũng không dám nhìn Tương Thần nữa, mà nói với Khương Hoa: Khương Gia, anh xem, đây là bí mật tôi tìm được ở dưới, trong cuốn sách này nói về chuyện của Cổ Dao, nói rằng tổ tiên Trương gia đã từng đến Cổ Dao, và từ đó lấy được một số vu thuật, thậm chí ngay cả Kỳ Lân Huyết Mạch của Trương gia cũng có liên quan đến Cổ Dao, tôi đang nghĩ, chứng mất trí nhớ của Muộn Du Bình có thể nào liên quan đến Cổ Dao này không.

Khương Hoa lấy cuốn sách đó xem, lật từng trang nhanh chóng, phát hiện cuốn sách này thực chất là một dạng nhật ký, ghi lại kinh nghiệm của Trương Gia Lão Tổ khi đến Cổ Dao.

Sau khi xem xong, Khương Hoa cũng có một cái nhìn đại khái về Cổ Dao.

Giống như Tương Thần đã nói, Cổ Dao khắp nơi đều là thây khô, đâu đâu cũng là cương thi, vô cùng nguy hiểm.

Trước đây Trương Gia Lão Tổ cũng phải cẩn thận từng li từng tí, hao hết chín trâu hai hổ mới sống sót trở về từ Cổ Dao.

Bất quá ông ta cũng thu được không ít lợi ích, trong đó không thiếu vu thuật của Trương gia, đều là lấy được từ Cổ Dao.

Khương Hoa trả sách lại cho Ngô Tà, rồi nói: Chúng tôi bây giờ định đi đến Cổ Dao.

Thật không.

Ngô Tà mừng rỡ, cậu ta nói: Nếu chúng ta có thể tìm được phương pháp giúp Muộn Du Bình phục hồi trí nhớ ở Cổ Dao thì tốt quá.

Khương Hoa lại nói: Trí nhớ của cậu ta không dễ phục hồi như

vậy, nhưng sau này cậu ta sẽ không bị chứng mất trí nhớ nữa.

Ngô Tà hỏi: Thật hay giả vậy.

Khương Hoa gật đầu: Tôi đã bổ sung Huyết Mạch cho cậu ta, sau này sẽ không còn bị ảnh hưởng bởi chứng mất trí nhớ nữa, yên tâm đi.

Vậy thì tốt quá rồi.

Ngô Tà vui vẻ nói.

Trương Khải Linh liếc nhìn Ngô Tà một cái, vẻ mặt không chút biểu cảm.

Ngô Tà, Khương Gia, hai người xem xong chưa, còn không mau xuống đây.

Lúc này, giọng của Vương Bàn Tử vang lên từ dưới.

Khương Hoa liền dẫn mọi người đi xuống, hội hợp với Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử nhìn thấy bộ dạng của Tương Thần, quả nhiên cũng bị dọa cho giật mình, cũng may sau khi biết đó là Tương Thần thì cũng không còn sợ nữa.

Đối với Vương Bàn Tử mà nói, chỉ cần không làm hại cậu ta, dù có trông đáng sợ đến đâu, cậu ta cũng không mấy sợ hãi.

Cuối cùng, cả đoàn người rời khỏi cổ lâu Trương gia.

Sau khi rời khỏi cổ lâu Trương gia, mọi người bàn bạc một chút, quyết định không đi qua đáy hồ, mà rời khỏi ngôi mộ cổ này trước, về làng nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau lại đi tìm Cổ Dao.

Dù sao cũng có bản đồ, Cổ Dao cũng sẽ không chạy đi đâu được.

Quay về theo đường cũ, dọc đường không gặp nguy hiểm gì.

Những người đã gặp trước đó cũng không biết vì sao, lần này căn bản không dám xuất hiện, Khương Hoa và mọi người cũng thuận lợi trở về mặt đất.

Khi trở về mặt đất, đúng lúc mặt trời vừa lặn.

Khương Hoa dùng Thiên Cơ Bàn tìm một nơi tốt, sau đó đào hố tại chỗ, chôn đầu Lôi Kỳ Lân xuống.

Dù sao bây giờ Lôi Kỳ Lân đã là Khí Linh của anh, giúp Lôi Kỳ Lân nhập thổ vi an cũng là một phần trách nhiệm của anh.

Sau khi chôn Lôi Kỳ Lân, Khương Hoa và mọi người chuẩn bị trở về làng.

Nhưng mà, Vương Bàn Tử vừa quay đầu lại, nhìn thấy Tương Thần, không khỏi Đù má một tiếng, rồi nói: Ông hồi phục dung mạo từ lúc nào vậy.

Mọi người nhìn sang, liền thấy khuôn mặt Tương Thần đã đầy đặn trở lại, da tay, da chân cũng trở nên bóng loáng, so với bộ dạng thây khô trước đây quả thực như hai người khác nhau.

Xem ra, Tương Thần hồi phục khá tốt, nếu không cũng không thể hồi phục thành như vậy.

Tương Thần không để ý đến cậu ta.

Khương Hoa nói: Có gì mà ngạc nhiên, về thôi.

Thế là, cả đoàn người đi theo Khương Hoa trở về.

Lần này họ tiện đường săn được mấy con gà rừng, thỏ rừng, sau khi về nhà Trương Khải Linh liền bắt đầu làm, mượn chút dầu muối gia vị từ nhà hàng xóm, nướng lên cũng rất thơm.

Trần Văn Cẩm dù sao cũng đã sinh tồn ngoài tự nhiên hơn mười năm, đối với những chuyện này, cô vẫn rất thành thạo.

Thế là, mọi người ăn một bữa tối no nê, Vương Bàn Tử ăn xong còn tỏ vẻ chưa đã thèm: Món nướng này ngon vãi chưởng, nếu lần nào cũng được ăn món nướng ngon như vậy thì tốt.

Ngô Tà nói: Bàn Tử, ở đây cậu là người ăn nhiều nhất, cậu có nên cân nhắc trả tiền không.

Vương Bàn Tử nói: Con thỏ rừng đó rõ ràng là tôi săn về mà.

Mọi người cười một tiếng.

Trần Văn Cẩm được Vương Bàn Tử khen một phen, trong lòng cũng vô cùng vui vẻ.

Mọi người lại trò chuyện một lúc, rồi nghỉ ngơi trong nhà Trương Khải Linh.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày thứ hai mọi người dậy, ăn chút lương khô rồi rời khỏi nhà Trương Khải Linh.

Khương Hoa lấy bản đồ ra, dùng Thiên Cơ Bàn xác định phương hướng, rồi bắt đầu đi về một hướng nào đó.

Hướng này khác với hướng đến cổ lâu Trương gia trước đó, hướng kia dù sao thỉnh thoảng cũng có người đi vào, còn hướng này thì ít người qua lại, cỏ dại um tùm, không biết đã bao nhiêu năm không có người đi qua.

Có thể nói là hoang dã thực sự.

Ngô Tà nói: Trước đây tôi có hỏi thăm trong làng, nghe nói bên này từng có cương thi cắn người, sau đó có người Trương gia đứng ra g·iết c·hết những cương thi đó, mặc dù người Trương gia nói cương thi sẽ không xuất hiện nữa, nhưng vẫn không có ai dám đi về phía này.

Thì ra là vậy.

Xem ra, hướng này đúng là không sai, nhất định là vị trí của Cổ Dao.

Cuối cùng, sắp tìm được Cổ Dao rồi.

Khương Hoa nhìn về phía Tương Thần: Sao rồi, bây giờ anh vẫn chưa cảm ứng được sao.

Theo lý mà nói, bây giờ cách Cổ Dao hẳn chỉ còn hơn mười dặm, thậm chí còn không xa đến vậy, Tương Thần đáng lẽ phải cảm ứng được Cổ Dao từ sớm mới đúng.

Nhưng mà, Tương Thần cho đến bây giờ vẫn không có chút cảm ứng nào.

Chẳng lẽ gã này đang lừa mình sao.

Tương Thần lắc đầu nói: Không, từ những gì cậu ta nói, hẳn là trước đây cương thi của Cổ Dao đã chạy ra ngoài, sau đó người Trương gia phát hiện những cương thi đó, rồi dùng một phương pháp nào đó phong ấn Cổ Dao lại, khiến cho thi khí khó mà tỏa ra ngoài, cho nên ta không cách nào cảm ứng được.

Khương Hoa nghĩ nghĩ, đây cũng là một khả năng.

Thế là, Khương Hoa liền nói: Được rồi, từ bản đồ xem ra, chúng ta cách Cổ Dao này hẳn là không xa, chúng ta cứ tìm được nơi đó trước đã.

Sau đó cả đoàn người men theo Yêu hồ, đi về hướng Cổ Dao.

Đi hơn nửa giờ, mọi người đến trước một ngọn núi.

Khương Hoa trong nháy mắt có cảm giác như lại đến Già Long Sơn.

Bốn bề đều là rừng rậm nguyên sinh, giữa những ngọn núi cao hiểm trở giăng đầy độc chướng, thậm chí còn có không ít núi tuyết.

Căn cứ vào lộ trình trên bản đồ, để đến Cổ Dao có tổng cộng hai con đường, con đường thứ nhất là từ đáy hồ tìm một lối đi, đi qua đó, cứ thẳng về phía trước là có thể tìm thấy Cổ Dao.

Khương Hoa nhìn bản đồ nói: Còn con đường khác là xuyên qua ngọn núi trước mắt này, đến bên kia núi là có thể tìm thấy Cổ Dao, chỉ là ngọn núi này đầy độc chướng, e là Ngô Tà, Bàn Tử và Văn Cẩm không chịu nổi, hơn nữa ngọn núi này quá cao, xuyên qua cũng cần rất nhiều thời gian.

Vương Bàn Tử nói: Vậy chúng ta nhất định phải đi qua dưới nước à.

Khương Hoa nói: Chúng ta xuống kiểm tra trước xem lối đi dưới đáy hồ ở đâu, sau đó sẽ bàn bạc kỹ hơn.

Mọi người đều đồng ý với ý kiến của Khương Hoa.

Khương Hoa nói với Tương Thần: Hai chúng ta xuống xem thử đi.

Tương Thần gật đầu.

Sau đó hai người cùng nhau nhảy vào hồ, không ngừng lặn xuống.

Khương Hoa sở dĩ muốn cùng Tương Thần xuống dò xét, thực chất là muốn cùng Tương Thần vào Cổ Dao.

Còn mấy người kia.

Mặc dù Trương Khải Linh thực lực rất mạnh, nhưng thực lực của những người khác thì không ra sao, Khương Hoa không muốn lãng phí thời gian để họ đi theo.

Dù sao họ đi theo cũng chẳng có tác dụng gì, Khương Hoa đến đây là để nâng cao thực lực, không phải để thám hiểm, cho nên không cần thiết để họ đi theo.

Khương Hoa biết, với tính cách của Ngô Tà, nếu nói với cậu ta,

cậu ta chắc chắn không đồng ý, cho nên Khương Hoa lười lãng phí nước bọt.

Thế là, Khương Hoa và Tương Thần cùng nhau lặn xuống.

Bởi vì cả hai đều có khả năng nhìn trong đêm, ở dưới nước cũng có thể thấy rõ ràng xung quanh.

Rất nhanh, hai người đến đáy hồ, nhìn thấy khu kiến trúc dưới đáy, Khương Hoa dừng lại.

Tương Thần chỉ xuống phía dưới, trong cổ họng phát ra âm thanh, thông qua một phương pháp đặc biệt nào đó truyền vào tai Khương Hoa.

Những ngôi nhà này hình như là của Cổ Dao.

Giọng Tương Thần rơi vào tai Khương Hoa.

Khương Hoa nghe vậy, bơi xuống phía dưới.

Rất nhanh, hai người đến trước một ngôi làng Dao dưới đáy nước.

Những ngôi nhà này không biết đã được xử lý thế nào, ở dưới nước lâu như vậy mà vẫn chưa mục nát.

Khương Hoa mở một cánh cửa, rồi bơi vào.

Vừa vào, liền thấy hai bộ t·hi t·hể ngồi trên ghế trong phòng khách.

Hai bộ t·hi t·hể này rất bình thường, không khác gì t·hi t·hể trong điều kiện bình thường, cũng không hề sưng phồng.

Bất quá, thi khí trong hai bộ t·hi t·hể này lại vô cùng dày đặc, nặng hơn nhiều so với thi khí của bánh chưng bình thường.

Chương 253

Lẽ nào, ngôi làng Dao dưới đáy nước này chính là một phần của Cổ Dao.

Khương Hoa nhanh chóng đến gần hai bộ t·hi t·hể.

Kết quả, vừa mới đến gần, hai bộ t·hi t·hể liền mở mắt, rồi lao tới như điên, tốc độ cực nhanh, giống như cá trong nước, hoàn toàn không bị sức cản của nước ảnh hưởng.

Khương Hoa cười lạnh một tiếng.

Anh có Thủy Kỳ Lân huyết mạch, nếu bàn về độ linh hoạt dưới nước, ai có thể so sánh được với anh.

Ngay cả những con cá cũng không sánh bằng.

Khương Hoa đưa tay chỉ một cái, dòng nước xung quanh chuyển động, hai bộ t·hi t·hể trông có vẻ hung hãn, nhưng trong chớp mắt, lại bị dòng nước xoáy dễ dàng vây khốn, dù chúng có giãy giụa thế nào cũng vô ích.

Đây chính là sự cường đại của Thủy Kỳ Lân huyết mạch, dưới nước anh chính là thần.

Anh có thể khống chế nước.

Tương Thần theo sau kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt Hắn chưa từng thấy con người nào có thủ đoạn mạnh mẽ như vậy, lại còn có thể khống chế nước.

Đây còn là người sao.

Một người một cương thi rời khỏi ngôi nhà, tìm kiếm lối đi dẫn đến Cổ Dao ở gần đó.

Rất nhanh, hai người Khương Hoa đã tìm được lối đi đó, lối đi được thiết kế khá tinh xảo, sau khi vào trong, họ phát hiện thiết kế khéo léo đã ngăn nước hồ ở bên ngoài, bên trong tuy có chút ẩm ướt nhưng không có nước hồ.

Tương Thần vừa vào liền nói: Ta có thể cảm nhận được thi khí kinh khủng.

Ở đây, hẳn là Cổ Dao.

Nghe Tương Thần nói, Khương Hoa trong lòng thoáng có chút kích động.

Mặc dù đã sớm biết lối đi này dẫn đến Cổ Dao, nhưng bây giờ nghe Tương Thần khẳng định, Khương Hoa trong lòng vẫn thở phào nhẹ nhõm.

Nếu nơi này dẫn đến Cổ Dao, vậy mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn, theo lối đi này tìm được Cổ Dao, sau đó tìm được Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp cao cấp, là có thể bắt đầu hấp thu thi khí ở đây rồi.

Đi thôi.

Khương Hoa nói, rồi đi về phía trước.

Lối đi này rõ ràng là do con người tạo ra, không biết là người Trương gia hay người Cổ Dao tạo ra.

Nhưng những điều này đối với Khương Hoa đều không quan trọng.

Quan trọng là con đường này dẫn đến Cổ Dao.

Như vậy là đủ rồi.

Thế là, Khương Hoa và Tương Thần đi về phía trước.

Lối đi này không biết đã hoang phế bao lâu, bên trong tràn ngập mùi khó ngửi.

Khương Hoa biết, trong những mùi này có thể có độc khí, người hít phải rất có thể sẽ trúng độc.

Bất quá, Khương Hoa vì có Thiên Ngoại Kỳ Thể nên có thể miễn dịch trực tiếp với mọi loại độc khí, cho nên những thứ này đối với anh không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Mà Tương Thần lại là Vạn Thi Chi Tổ, gần như có thể miễn dịch mọi loại độc, những chất độc này đối với hắn cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Thế là, hai người an toàn đi được một đoạn.

Cuối cùng, không lâu sau đó, Khương Hoa phát hiện lối đi này ngày càng rộng rãi.

Trên mặt đất cũng xuất hiện một ít xương cốt.

Vì xương cốt đã sớm mục nát, Khương Hoa cũng không có hứng thú đi kiểm tra.

Chỉ là, đi thêm một đoạn nữa, khi trong cảm nhận của Tương Thần, Cổ Dao đã ngày càng gần, Khương Hoa nghe được một tiếng động lạ, từ trong vách tường bên cạnh lối đi vang lên.

Tương Thần nhíu mày, thấp giọng nói: Bên trong có cương thi.

Khương Hoa nói: Xem ra nơi này cũng không đơn giản, chắc có rất nhiều phòng ngầm tương tự, cương thi bên trong có lẽ đã cảm nhận được hơi thở người sống của ta nên mới táo động, nhưng bây giờ ta tạm tha cho chúng một mạng, đợi ta ra ngoài sẽ gặp chúng sau.

Những cương thi này đối với Khương Hoa mà nói, sẽ không gây ra nguy hiểm gì, mà chỉ đại diện cho thuộc tính khổng lồ.

Biết được những nơi này cũng có cương thi, Khương Hoa biết, mình chẳng khác nào đã đến một vương quốc cương thi.

Như vậy Câu Thi Phù và Định Thi Phù của anh cũng sẽ phát huy tác dụng cực lớn.

Khương Hoa và Tương Thần tiếp tục tiến lên.

Hơn mười phút sau, hai người họ cuối cùng cũng rời khỏi lối đi, đẩy ra cửa thông đạo đã bị dây leo che kín, Khương Hoa đang ở trên sườn núi, nhìn xuống dưới, chỉ thấy trong lòng thung lũng bên dưới, một con sông chảy qua, hai bên bờ sông là rừng rậm rạp.

Thị lực của Khương Hoa tốt, mơ hồ cũng có thể nhìn thấy những công trình kiến trúc ẩn hiện trong rừng.

Đây chính là Cổ Dao.

Khương Hoa hỏi.

Tương Thần gật đầu: Ừm, ngươi thấy con đập lớn giữa sông kia không, đó là một đường phân thủy, ở giữa có một tế đàn rất lớn, cũng là vị trí trung tâm của toàn bộ Cổ Dao.

Trước đây ta bị nhốt ở đó, và Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp cao cấp cũng ở đó.

Ngoài ra, nơi đó còn có không ít bí pháp vu thuật của Cổ Dao.

Khương Hoa gật đầu: Được, vậy mau lên đường thôi.

Thế là hai người cùng nhau xuống núi, hướng về phía giữa sông.

Vì không có người khác, tốc độ của Khương Hoa và Tương Thần rất nhanh, chỉ mất khoảng mười phút đã xuống đến chân núi, tiến vào trong rừng.

Khương Hoa mang theo Thiên Cơ Bàn nên cũng không sợ lạc đường.

Tuy nhiên, đi chưa được bao lâu, hai người đã gặp phải không ít cương thi.

Rõ ràng, trong khu rừng này, cương thi có ở khắp mọi nơi.

Khương Hoa đứng trên một thân cây, nhìn những cương thi đang bò ra từ lòng đất, không khỏi nói: Nơi này thi khí thật nặng, chỗ nào cũng có cương thi, hơn nữa những cương thi này đều là cương thi hút máu à.

Cương thi được chia làm loại hút máu và không hút máu.

Thực ra, những cương thi trong các ngôi mộ cổ thường không hút máu.

Chỉ có hậu duệ của Tương Thần mới hút máu.

Rõ ràng, nơi này trước đây đã bắt được Tương Thần, sau đó khiến không ít người cũng mang huyết mạch của hắn, dẫn đến tất cả cương thi trong khu vực này đều biến thành cương thi hút máu.

Mà Khương Hoa là một người bình thường, khi tiến vào nơi này, sinh khí trên người đã kích thích cực lớn đến đám cương thi, khiến chúng toàn bộ sống lại, bò ra từ lòng đất.

Khương Hoa nói: Đây đều là hậu duệ của ngươi, giao cho ngươi đấy, đừng lãng phí thời gian.

Tương Thần hừ một tiếng, lạnh lùng nói: Tất cả lùi lại cho ta.

Một luồng khí tức mạnh mẽ tỏa ra, đó là khí tức đặc trưng của Cương Thi Chi Vương.

Đám cương thi bị ảnh hưởng bởi Tương Thần, không dám cử động nữa.

Đối mặt với Tương Thần, chúng như thể nhìn thấy quân vương của mình.

Mệnh lệnh của Tương Thần giống như thánh chỉ, không tuân theo sẽ phải mất đầu.

Chúng đương nhiên không dám động đậy.

Khương Hoa thấy đám cương thi không dám động, bèn xoay người rời đi.

Bây giờ thân thủ của hắn đã phi thường tốt, xuyên qua rừng cây với tốc độ rất nhanh.

Điều này không giống như ở Già Long Sơn.

Mặc dù Già Long Sơn cũng là rừng rậm nguyên sinh, nhưng lúc đó vì có nhóm Hồ Bát Nhất đi cùng, Khương Hoa không thể bỏ mặc họ.

Còn bây giờ, đi cùng chỉ có Tương Thần, hai người như đi dạo mà chỉ mất hơn nửa giờ đã đến giữa con sông chảy xuyên qua toàn bộ khu vực, đứng bên cạnh tế đàn.

Trên đường, họ cũng gặp không ít kiến trúc của Cổ Dao, nhưng Khương Hoa không để tâm.

Đến gần mới phát hiện tế đàn này vô cùng lớn, sừng sững giữa dòng sông.

Con sông rộng chừng hơn năm mươi mét, nước chảy rất xiết.

Tuy nhiên, tế đàn vẫn đứng vững giữa dòng, trải qua bao năm tháng mà vẫn trông như một công trình mới xây.

Nói là tế đàn, không bằng nói là một tòa lầu các thu nhỏ.

Tương Thần nói: Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp cao cấp ở dưới tế đàn đó, bên dưới là một mật thất, sau khi vào trong chúng ta có thể tìm thấy một vài bí mật bất truyền của Cổ Dao.

Khương Hoa gật đầu, mũi chân điểm nhẹ, cùng Tương Thần nhảy lên tế đàn giữa sông.

Khương Hoa tìm kiếm trên tế đàn một lúc, một cơ quan mở ra, để lộ một cửa hang tối om, bên trong có một cầu thang xoắn ốc đi xuống,

không biết sâu bao nhiêu.

Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp cao cấp, đang ở bên trong.

Cơ quan mở ra, lối vào bên trong tế đàn đã xuất hiện, Khương Hoa không chút sợ hãi bước vào, đi xuống theo cầu thang xoắn ốc.

Tương Thần theo sau nói: Ta cảm thấy bên dưới có thi khí rất nặng, ngươi cẩn thận một chút.

Khương Hoa đáp: Không sao.

Với thực lực của Khương Hoa hiện giờ, dù bên trong thi khí ngút trời, có vô số cương thi, anh cũng không sợ hãi, chúng vừa hay lại trở thành bàn đạp để anh mạnh lên.

Thế là hai người men theo cầu thang xoắn ốc đi xuống.

Rất nhanh, hai người đã tới lòng đất.

Nơi này chỉ rộng chừng hai mươi mét vuông, có chút ẩm ướt, ở giữa đặt một cỗ quan tài.

Trên mặt đất là những phù văn quỷ dị, xung quanh còn có những sợi xích sắt chằng chịt, trên xích sắt dán những lá bùa đã mục nát, ngay cả trên tường cũng khắc đầy phù văn, trông vô cùng thần bí.

Chương 254

Tương Thần sắc mặt khó coi nhìn xung quanh: Trước kia, ta chính là bị nhốt ở đây, khoảng chừng hơn trăm năm.

Những phù văn trên đất và những sợi xích sắt này đều dùng để khóa ta.

Quốc chủ Cổ Dao quả thật có chút bản lĩnh.

Khương Hoa nói: Những phù văn này trông rất lợi hại.

Tiếp đó, Khương Hoa nhìn về phía cỗ quan tài, không khỏi hỏi: Chẳng lẽ cỗ quan tài kia dùng để nhốt ngươi.

Tương Thần nói: Ừ, ngươi đừng xem cỗ quan tài này chỉ là quan tài gỗ thông thường, thực ra lai lịch của nó rất lớn, nghe đồn là được chế tạo từ Côn Luân Thần Mộc thông thiên địa, vạn năm bất hủ.

Dù là t·hi t·hể bình thường nằm bên trong, nhục thân cũng sẽ không mục rữa.

Nếu là cương thi, còn có lợi cho việc tu luyện.

Chính vì vậy, trước kia thi khí của ta hồi phục rất nhanh.

Một khi thi khí của ta hồi phục nhanh, thì quốc chủ Cổ Dao cũng sẽ tu luyện nhanh hơn.

Khương Hoa gật đầu, điểm này anh có thể hiểu.

Dù sao, Câu Thi Pháp Vương dựa vào Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp để tu luyện, thi khí càng nhiều thì tu luyện càng nhanh.

Tương Thần bị quốc chủ Cổ Dao giam cầm ở đây, xem như chất dinh dưỡng tu luyện, tự nhiên là thi khí của Tương Thần hồi phục càng nhanh, tốc độ tu luyện của quốc chủ Cổ Dao cũng càng nhanh.

Khương Hoa nói: Người nằm trong quan tài này, không biết là ai.

Khương Hoa sở dĩ phán đoán trong quan tài có t·hi t·hể là vì anh cảm nhận được bên trong có một luồng thi khí vô cùng khổng lồ, cường độ của nó so với Tương Thần cũng không kém bao nhiêu.

Đoán chừng lại là một nhân vật hung ác.

Tương Thần nhìn về phía cỗ quan tài, ánh mắt lạnh lùng nói: Chắc là quốc chủ Cổ Dao đó.

Khương Hoa kinh ngạc: Hắn cũng biến thành cương thi.

Tương Thần nói: Tư chất của hắn có hạn, muốn dùng phương thức khác để tu luyện đến thể bất tử rất khó, vì vậy đã hấp thu huyết mạch của ta, nhờ đó mà có được thể bất tử.

Trước kia Chu Mục Vương đánh vào Cổ Dao, đoán chừng hắn đã trốn ở đâu đó qua một kiếp, sau này lại chạy đến đây, trốn trong quan tài này tu luyện.

Thì ra là thế.

Khương Hoa thầm nghĩ trong lòng.

Khương Hoa nói: Xem ra, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp cao cấp hẳn là ở trong quan tài này rồi.

Tương Thần gật đầu: Không sai, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp đúng là ở bên trong.

Cỗ quan tài này ngoài việc dùng để giam cầm ta, đồng thời còn có một lớp vách kép, là nơi cất giấu bảo vật của tên quốc chủ đó.

Khương Hoa đi đến trước quan tài, trực tiếp dùng Côn Ngữ đao đẩy nắp quan tài ra.

Một người đàn ông trung niên mặc hoàng bào, đầu đội vương miện đang nằm bên trong.

Da dẻ người này căng mọng, sắc mặt bình thường, trông không khác gì người vừa mới chết.

Và đúng lúc này, hắn mở mắt.

Là ai đã quấy rầy giấc ngủ của bản vương.

Một giọng nói trầm đục vang lên.

Ngay khi giọng nói vừa dứt, người đàn ông trung niên kia đã rời khỏi quan tài, đứng đối diện với Khương Hoa và Tương Thần.

Tương Thần thấy quốc chủ Cổ Dao xuất hiện, mặt lạnh như băng, chỉ vào hắn nói: Trương Khải Thiên, ngươi còn nhớ ta không.

Quốc chủ Cổ Dao nhíu mày, cẩn thận nhìn Tương Thần một lúc, sau đó nhớ ra, cười lạnh một tiếng: Ta còn tưởng là ai, hóa ra là tù nhân của bản vương.

Trước kia vì Chu Mục Vương công thành, để ngươi may mắn trốn thoát, không ngờ mấy ngàn năm qua đi, ngươi lại tự tìm đến cái chết.

Bản vương sẽ thu nhận ngươi.

Tương Thần lạnh lùng hừ một tiếng: Trước kia nếu không phải ngươi ám toán ta, ta sao có thể bị ngươi giam cầm ở đây hơn trăm năm.

Ngươi đã dùng huyết mạch của ta, những thứ đó, phải trả lại.

Nói xong, Tương Thần trực tiếp biến mất, xuất hiện trước mặt quốc vương Cổ Dao, chụp thẳng vào cổ hắn.

Thay đổi rồi.

Quốc vương Cổ Dao giận dữ quát một tiếng, trên người bốc lên từng đợt hồng quang, ngăn cản đòn tấn công của Tương Thần, sau đó ra tay đẩy lùi Tương Thần, rồi đột nhiên há miệng, lộ ra hai chiếc răng nanh sắc bén.

Mấy ngàn năm qua, bản vương dựa vào Côn Luân Thần Mộc, đã đạt đến thể bất tử, Tương Thần.

Ngươi không phải là đối thủ của ta.

Nói rồi, quốc chủ Cổ Dao biến mất, xuất hiện trước mặt Tương Thần.

Thế là, hai người ở trong không gian nhỏ hẹp hơn hai mươi mét vuông này, đánh nhau túi bụi.

Khương Hoa không quan tâm đến họ, mà đi thẳng đến trước quan tài, xem xét kỹ lưỡng.

Cỗ quan tài làm từ Côn Luân Thần Mộc này quả thật không tệ.

Trước đây quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng được làm từ Côn Luân Thần Mộc, chỉ tiếc là Khương Hoa còn chưa kịp nhìn kỹ thì nó đã rơi vào trong quỷ động.

Bây giờ, cuối cùng cũng có thể quan sát cẩn thận.

Sau khi xem xét, Khương Hoa tìm thấy cơ quan giấu trong quan tài, mở ra ngăn tối, quả nhiên thấy bên trong có không ít đồ tốt.

Trong đó, thứ thu hút sự chú ý của Khương Hoa nhất, vẫn là một viên đá to gần bằng Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, chỉ là trông có vẻ đen bóng hơn một chút.

Rõ ràng, đây chính là Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp cao cấp.

Khương Hoa mừng rỡ, định lấy viên Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp đó.

Nhưng mà, quốc chủ Cổ Dao đột nhiên gầm lên một tiếng: Dân đen, dừng tay.

Nói xong, hắn xuất hiện sau lưng Khương Hoa, năm ngón tay sắc như dao, không chút do dự đâm về phía anh.

Mà Khương Hoa, lại phảng phất như không có bất kỳ phòng bị nào, mặc cho quốc chủ Cổ Dao tấn công.

Quốc chủ Cổ Dao hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ hóa ra chỉ là một con người bình thường, cũng dám đến đây, đúng là tự tìm cái chết.

Nhưng mà.

Giây sau, quốc chủ Cổ Dao sững sờ, nhìn Khương Hoa đang dần tan biến dưới đòn tấn công của mình, sắc mặt đại biến.

Hắn nhìn thấy Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp cao cấp trong quan tài đã biến mất, cùng với con người kia.

Ngươi quá chậm.

Lúc này, giọng của Khương Hoa thản nhiên vang lên sau lưng hắn.

Quốc chủ Cổ Dao sắc mặt khó coi, quay người nhìn chằm chằm Khương Hoa: Ngươi rốt cuộc là ai, sao tốc độ có thể nhanh như vậy.

Hóa ra, vừa rồi không phải Khương Hoa không phòng bị quốc chủ Cổ Dao, mà là anh tự tin rằng quốc chủ Cổ Dao căn bản không chạm được vào mình.

Vào lúc quốc chủ Cổ Dao định tấn công, anh đã cầm Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp rời khỏi chỗ.

Vì tốc độ quá nhanh, nên nơi cũ xuất hiện ảo ảnh của Khương Hoa, thứ mà quốc chủ Cổ Dao tấn công chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Khương Hoa nói: Không phải ta quá nhanh, mà là ngươi quá chậm.

Khương Hoa đứng bên cạnh Tương Thần, vẻ mặt khinh thường nhìn quốc chủ Cổ Dao.

Khương Hoa thừa nhận, thực lực của quốc chủ Cổ Dao quả thật không tệ, có thể đấu một trận với Tương Thần.

Nhưng đối với Khương Hoa mà nói, thì hoàn toàn không đáng để mắt tới.

Vốn dĩ Khương Hoa không muốn xen vào ân oán giữa Tương Thần và quốc chủ Cổ Dao, định lấy Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp cùng những thứ khác rồi đi, kết quả là tên quốc chủ Cổ Dao này lại muốn giết anh, vậy thì xin lỗi nhé.

Quốc chủ Cổ Dao hừ một tiếng: Bản vương cũng không cần biết ngươi là ai, đã xuất hiện ở đây, thì hôm nay cả hai ngươi đừng hòng ra ngoài.

Nói xong, hắn đột nhiên vỗ vào cỗ quan tài Côn Luân Thần Mộc sau lưng, một tiếng ầm vang lên, tiếp theo toàn bộ mật thất rung chuyển dữ dội, những sợi xích sắt xung quanh đồng loạt bay lên, như có sinh mệnh, uốn lượn trên đầu hai người Khương Hoa, quấn vào nhau chằng chịt, bao phủ toàn bộ mật thất.

Rõ ràng, hai người Khương Hoa muốn rời khỏi nơi này, nhất định phải chặt đứt toàn bộ những sợi xích sắt này.

Quốc chủ Cổ Dao đã trực tiếp chặn đường lui của hai người.

Đương nhiên, chuyện chưa dừng lại ở đó.

Sau khi những sợi xích sắt quấn vào nhau, những lá bùa vàng trông đã mục nát trên đó bỗng tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, tiếp theo tất cả xích sắt cũng lóe lên ánh sáng.

Tương Thần sắc mặt có chút khó coi: Đây là phong thi đại trận, một khi bị phong bế sẽ rất khó ra ngoài.

Ha ha.

Tương Thần.

Trước kia, ngươi chính là bị thứ này khống chế, hôm nay ngươi

sẽ đi vào vết xe đổ, cả hai các ngươi đều sẽ trở thành chất dinh dưỡng để bản vương đột phá Vĩnh Hằng thể.

Quốc chủ Cổ Dao ngạo mạn nói.

Tương Thần hừ lạnh một tiếng: Trước kia hữu dụng, bây giờ thì chưa chắc.

Mà Khương Hoa lại không để ý đến cái gì gọi là phong thi đại trận, thứ này đối với anh không có chút uy hiếp nào, điều anh quan tâm lại là ba chữ khác mà quốc chủ Cổ Dao nói.

Vĩnh Hằng thể.

Anh đã nắm bắt được ba chữ này.

Thầm nghĩ, xem ra, sau thể bất tử, hẳn là cái gọi là Vĩnh Hằng thể.

Vĩnh Hằng thể, nghe có vẻ lợi hại hơn thể bất tử nhiều.

Xem ra, Vĩnh Hằng thể chính là mục tiêu tiếp theo của mình rồi.

Khương Hoa nhìn về phía quốc chủ Cổ Dao: Chỉ là một cái phong thi đại trận, thật sự cho rằng có thể nhốt được ta sao.

Hừ, thế vẫn chưa đủ.

Quốc chủ Cổ Dao hừ lạnh một tiếng, đột nhiên dậm chân, những phù văn trên mặt đất cũng bốc lên từng đợt ánh sáng vàng, sắc mặt Tương Thần lập tức tái đi, rõ ràng là bị ảnh hưởng bởi những phù văn trên mặt đất.

Khương Hoa mắt sáng lên, đột nhiên tung một quyền xuống đất.

Ầm ầm Một tiếng nổ lớn, toàn bộ mật thất rung chuyển kinh hoàng, mặt đất của mật thất trực tiếp vỡ nát.

Những phù văn đó cũng hoàn toàn mục rữa, phù văn trên mặt đất trực tiếp mất đi hiệu lực.

Ùng ục một dòng nước sông từ lòng đất tràn vào.

Rõ ràng, một quyền này của Khương Hoa đã phá hủy hệ thống chống thấm của căn phòng.

Cái này, sao có thể.

Quốc chủ Cổ Dao mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn Khương Hoa, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ: Mật thất này do bản vương xây dựng vô cùng kiên cố, ngay cả sinh mệnh bất tử cũng không thể phá hủy, chẳng lẽ ngươi là Vĩnh Hằng Sinh Mệnh.

Ngay cả Tương Thần cũng kinh hãi nhìn Khương Hoa.

Cú đấm này, thật sự vượt qua sự hiểu biết của hắn.

Hắn có thể cảm nhận được, cú đấm này của Khương Hoa, chính xác đã vượt qua phạm trù của sinh mệnh bất tử, tuyệt đối đã đạt đến trình độ của Vĩnh Hằng Sinh Mệnh.

Nhưng, điều này sao có thể.

Tương Thần đối với cảm nhận sinh mệnh lực có thể nói là độc nhất vô nhị trên thế giới, hắn có thể cảm ứng được, Khương Hoa chính xác chỉ là sinh mệnh bất tử mà thôi, tuyệt đối không phải Vĩnh Hằng Sinh Mệnh.

Chương 255

Nhưng, Khương Hoa làm thế nào để bộc phát ra sức phá hoại của Vĩnh Hằng Sinh Mệnh.

Điều này thật quá khó tin.

Chẳng những một quyền đánh nát mặt đất, mà cả trận pháp trên mặt đất cũng bị phá hủy.

Lực lượng này nếu bộc phát ở bên ngoài, chẳng phải có thể đánh nát cả một ngọn núi sao.

Quá kinh khủng.

Tương Thần cảm thấy, dù mình đã là sinh mệnh bất tử, nhưng trước mặt Khương Hoa, vẫn có khả năng bị giết chết.

Khương Hoa không trả lời quốc chủ Cổ Dao mà nhìn về phía những sợi xích sắt, một chân đạp xuống đất, mặt đất lại lần nữa vỡ nát, sau đó anh bay ra, trực tiếp tung một quyền vào phong thi đại trận.

Ầm ầm Một tiếng nổ lớn, phong thi đại trận trực tiếp tan thành bột phấn, những bức tường bốn phía vì bị xích sắt quấn lấy cũng xuất hiện những vết nứt ở mức độ khác nhau, càng nhiều nước sông tràn vào.

Quốc chủ Cổ Dao hoảng sợ nhìn Khương Hoa.

Hắn nhận ra, lần này mình thật sự đã gặp phải một kẻ khủng bố.

Người này, còn mạnh hơn cả Chu Mục Vương.

Hắn biết, lần này Tương Thần đến đây, thật sự đã có chuẩn bị.

Khương Hoa nhìn về phía quốc chủ Cổ Dao, nhàn nhạt nói: Vốn dĩ, ta không có hứng thú với ân oán giữa ngươi và Tương Thần, chỉ

muốn lấy Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp rồi đi.

Hai người các ngươi ai đúng ai sai, ta không có hứng thú biết, nhưng mà. ngươi cứ một mực muốn cản ta, còn muốn giết ta, vậy thì xin lỗi, ngươi không nên đưa ra quyết định ngu xuẩn như vậy.

Quốc chủ Cổ Dao sợ đến điên rồi, vội vàng nói: Xin lỗi xin lỗi, ta sai rồi.

Ngươi muốn Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp ta cho ngươi.

Ngươi cứ lấy đi.

Ngươi muốn thứ gì cũng có thể lấy đi.

Ta và Tương Thần cũng không có bất kỳ ân oán nào, chỉ cầu ngươi tha cho ta một mạng.

Đối mặt với Khương Hoa mạnh như vậy, quốc chủ Cổ Dao nào còn dám nhắc đến ân oán với Tương Thần, bây giờ chỉ cầu có thể sống sót.

Càng sống lâu, người ta lại càng quý mạng.

Quốc chủ Cổ Dao sống lâu như vậy, vô cùng sợ chết.

Khương Hoa rút Côn Ngữ đao ra, nhàn nhạt nói: Nếu xin lỗi mà hữu dụng, vậy ta cần một thân thực lực này để làm gì.

Quốc chủ Cổ Dao sắc mặt tái nhợt, tròng mắt không ngừng đảo.

Hắn ám toán Tương Thần, nhận được huyết mạch của Tương Thần, là vì cái gì.

Chẳng phải là vì có thể trường sinh bất lão, có thể vĩnh sinh bất tử sao.

Bây giờ, sắp chết trong tay Khương Hoa, trong lòng hắn làm sao cũng không cam tâm, thế là liền nghĩ, có thể có thứ gì, có thể đả động

Khương Hoa, đổi lại cho mình một mạng.

Ta có một món bảo vật, chỉ cần ngươi có thể tha cho ta, ta nguyện ý dâng lên bảo vật.

Quốc chủ Cổ Dao trong đầu lóe lên một ý, vội vàng nói.

Khương Hoa dừng lại một chút, nhàn nhạt hỏi: Bảo vật gì.

Nói nghe xem, nếu thật sự có thể đả động ta, có lẽ ta còn sẽ tha cho ngươi một mạng.

Thật sao.

Quốc chủ Cổ Dao mừng rỡ, nhanh chóng nói: Bảo vật này là ta mấy ngàn năm trước đoạt được, tuyệt đối có thể khiến ngươi hài lòng.

Khương Hoa nhìn xung quanh, nước sông đã ngập đến bắp chân, hơn nữa còn đang ngày càng nhiều, Khương Hoa nói: Nếu nước sông ngập đến đùi mà ngươi còn chưa lấy ra, vậy ngươi sẽ không còn bất kỳ giá trị nào nữa.

Vâng.

Quốc chủ Cổ Dao sắc mặt biến đổi, nhanh chóng quay người lục lọi trong quan tài một lúc, sau đó lấy ra một thứ.

Khương Hoa nhướng mày, cầm lấy vật kia xem xét, giống như một cái mỏ chim.

Tuy nhiên, khi anh nhận được thứ này, đã có thông tin từ hệ thống.

Nhận được Tinh Vệ chi mỏ.

Tinh Vệ chi mỏ: Thượng cổ kỳ khí, nghe đồn có liên hệ cực lớn với chim Tinh Vệ do con gái của Viêm Đế hóa thành, tượng trưng cho sự vĩnh hằng, có liên quan lớn đến bí mật vĩnh hằng.

Đeo trên người, có thể hấp thu tinh khí của người khác, đạt đến hiệu quả tăng cường bản thân.

Giới thiệu của hệ thống có chút không rõ ràng.

Tuy nhiên, trong lòng Khương Hoa lại chấn động mạnh.

Lại là Tinh Vệ chi mỏ.

Thứ này, anh đương nhiên biết là gì.

Đây chính là vũ khí mà Phong Thân Ân Đức trong Dũng Giả sử dụng.

Không ngờ, mình lại nhận được Tinh Vệ chi mỏ ở đây.

Dũng Giả cũng là thể loại trộm mộ, các nhân vật trong đó đều có nhiều điểm tương đồng với Đạo Mộ Bút Ký, chẳng lẽ, thế giới này có nhân vật của Dũng Giả.

Hay là nói, chỉ đơn thuần có Tinh Vệ chi mỏ mà thôi.

Trong Dũng Giả, Tinh Vệ chi mỏ được xem là vũ khí của Phong Thân Ân Đức, đúng là có khả năng hấp thu tinh khí của người khác, giúp Phong Thân Ân Đức tăng cường thực lực rất lớn.

Bất kể thế nào, nhận được Tinh Vệ chi mỏ này là một chuyện tốt, ít nhất mình lại có thêm một phương pháp tăng cường thực lực.

Cũng không biết Tinh Vệ chi mỏ này và Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp có điểm gì giống và khác nhau.

Dù sao, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp cũng dùng để hấp thu, sau đó tăng cường thực lực bản thân.

Chỉ có điều, Tinh Vệ chi mỏ là hấp thu tinh khí của người, còn Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp là hấp thu thi khí của cương thi, cả hai có sự khác biệt nhất định.

Không thể không nói, thứ mà quốc chủ Cổ Dao đưa cho Khương Hoa chính xác đã làm anh vô cùng động lòng.

Khương Hoa nói: Tinh Vệ chi mỏ này, ta nhận.

Nói xong, Khương Hoa đi đến trước quan tài, lấy hết những thứ khác, đây đều là một vài vu thuật của Cổ Dao, có thể học được tự nhiên là tốt nhất.

Lấy xong, Khương Hoa không chần chừ, quay người đi lên cầu thang xoắn ốc, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Mà quốc chủ Cổ Dao thấy Khương Hoa đi, lập tức trong lòng vui mừng, thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng hắn vừa mới buông lỏng cảnh giác, bỗng nhiên cảm thấy tim đau nhói.

Tiếp theo, hắn kinh ngạc cúi đầu, thấy một móng vuốt sắc bén đã từ sau lưng, xuyên thủng lồng ngực hắn, bóp nát trái tim hắn.

Sao. có thể.

Quốc chủ Cổ Dao trừng to mắt, cảm thấy sinh mệnh của mình đang trôi đi.

Tương Thần lạnh lùng nói: Hắn nói tha cho ngươi, ta thì chưa từng nói.

Ta đã không tiếc thiêu đốt huyết mạch mới phá tan phòng ngự của ngươi, ngươi dù chết cũng có thể tự hào.

Nói xong, sinh mệnh của quốc chủ Cổ Dao hoàn toàn biến mất.

Nếu là sinh mệnh bất tử khác, Tương Thần có lẽ còn không dễ dàng giết chết như vậy, nhưng quốc chủ Cổ Dao này lại khác, dưới tình trạng buông lỏng cảnh giác, bị hắn phá vỡ phòng ngự.

Hơn nữa, huyết mạch của quốc chủ Cổ Dao vốn dĩ là lấy từ trên

người hắn, sau khi phá vỡ phòng ngự, Tương Thần trực tiếp thu hồi lại toàn bộ huyết mạch, như vậy sinh mệnh bất tử của quốc chủ Cổ Dao liền khó mà tiếp tục duy trì.

Tương Thần cũng vì thế mà có thể giết chết quốc chủ Cổ Dao.

Giọng của Khương Hoa vang lên: Mang t·hi t·hể lên, đừng lãng phí.

Thực ra Khương Hoa căn bản chưa từng nghĩ sẽ tha cho quốc chủ Cổ Dao này, thi khí trên người hắn có thể so với Tương Thần, Khương Hoa làm sao có thể từ bỏ.

Sở dĩ trực tiếp đi, là bởi vì hắn biết, Tương Thần tuyệt đối sẽ không buông tha quốc chủ Cổ Dao.

Chút lòng tin này, Khương Hoa vẫn có.

Quả nhiên như Khương Hoa dự liệu, Tương Thần ra tay, trực tiếp giết chết quốc chủ Cổ Dao.

Tương Thần nhấc t·hi t·hể của quốc chủ Cổ Dao, một bước nhảy lên cầu thang xoắn ốc, theo Khương Hoa một đường đi lên trên.

Trước khi tế đàn hoàn toàn sụp đổ, hai người rời khỏi mật thất, nhảy lên bờ.

Nhìn thấy tế đàn sụp đổ, vẻ mặt Khương Hoa không có gì thay đổi, còn Tương Thần thì ánh mắt xa xăm.

Hắn đã báo thù.

Trải nghiệm nhục nhã nhất, cuối cùng đã qua.

Mà Khương Hoa, nhìn về phía t·hi t·hể trong tay Tương Thần.

Cho ta đi.

Khương Hoa thản nhiên nói.

Tương Thần gật đầu, ném t·hi t·hể của quốc chủ Cổ Dao cho Khương Hoa.

Khương Hoa sau khi nhận lấy t·hi t·hể, bắt đầu dùng Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp cao cấp hấp thu.

Thi khí bàng bạc điên cuồng tràn vào trong Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp cao cấp, Khương Hoa có thể cảm nhận được thuộc tính tam chiều bên trong Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp đang điên cuồng tăng lên.

Tốc độ tăng, đúng là gấp mấy chục lần so với Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp thông thường.

Vẻn vẹn mười phút, lượng thi khí ngang với trong cơ thể Tương Thần, đã bị Khương Hoa dùng Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp cao cấp hấp thu sạch sẽ.

Khương Hoa vứt bỏ t·hi t·hể của quốc chủ Cổ Dao, nhìn về phía Tương Thần: Lần này đa tạ ngươi rồi.

Nếu không phải Tương Thần nói cho anh biết, Cổ Dao ở ngay gần đây, hơn nữa bên trong còn có vô số cương thi, cùng với việc ở đây có Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp cao cấp, anh làm sao có thể nhận được những thứ này.

Chương 256

Tương Thần nói: Ngươi không cần cảm ơn ta, ta cũng là vì chính mình.

Khương Hoa trong lòng hiểu rõ, lời này của Tương Thần là muốn nói cho anh biết, mình còn chưa thực hiện lời hứa với hắn.

Khương Hoa lấy ra một viên thuốc: Ăn cái này vào, có thể giết chết Đại Kim Nha trong cơ thể ngươi, sau này ngươi tự do.

Có nhiều cương thi của Cổ Dao như vậy, Khương Hoa chính xác không cần dùng đến Tương Thần nữa.

Tương Thần nhận lấy viên thuốc, nuốt vào quả nhiên cảm thấy Đại Kim Nha trong cơ thể đã từ từ suy yếu, không bao lâu đã hoàn toàn chết đi.

Tương Thần lúc này mới nói: Tốt, ta cũng nên đi rồi.

Khương Hoa gật đầu, sau đó nói: Ngươi rời đi, giúp ta nói cho Ngô Tà bọn họ, bảo họ hoặc là ở nhà của Trương Khải Linh chờ ta, hoặc là về Kinh Thành trước.

Được.

Tương Thần gật đầu, sau đó rời khỏi nơi này.

Mà Khương Hoa, cũng không chọn rời đi.

Bây giờ đã đến Cổ Dao rồi, anh thế nào cũng phải điên cuồng hút thi khí nơi này đã.

Do đó, Khương Hoa đi vào trong rừng, lập tức có không ít cương thi ló đầu ra, chuẩn bị tấn công Khương Hoa.

Nhưng những cương thi này trong tay Khương Hoa, ngay cả phản

kháng cũng không có, dễ dàng bị Khương Hoa chế phục, sau đó bắt đầu dùng Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, phối hợp với Định Thi Phù và Câu Thi Phù bắt đầu hấp thu thi khí.

Thật sự là đến bao nhiêu hút bấy nhiêu.

Nửa ngày trôi qua, thực lực của Khương Hoa tăng vọt.

Mà lúc này, trời cũng đã tối.

Khương Hoa đi trong khu rừng nguyên sinh.

Nơi này vì có cương thi hút máu tồn tại, ngay cả một con động vật hoang dã cũng không có, ngay cả rắn độc cũng không, bốn phía yên tĩnh đến đáng sợ.

Sau một lát, Khương Hoa hút hết một con cương thi, vứt bỏ t·hi t·hể, đột nhiên lông mày khẽ động, ngẩng đầu nhìn về phía một cây đại thụ nào đó.

Liền thấy dưới ánh trăng tròn trên cây, đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Bóng người đó đứng trên cành cây, dường như cúi đầu nhìn Khương Hoa.

Khương Hoa nói: Ngươi không phải muốn đi sao, sao lại quay lại.

Bóng người xuất hiện, chính là Tương Thần đã đi rồi quay lại.

Tương Thần nói: Bạn của ngươi đã trở về nhà của Trương Khải Linh, hơn nữa thực lực của ta chưa hồi phục, muốn đến đây hấp thu một chút thi khí, có lợi cho ta hồi phục.

Khương Hoa im lặng cười, cũng không nói gì nhiều.

Tiếp theo, có Tương Thần gia nhập, tốc độ của Khương Hoa rõ ràng nhanh hơn.

Những cương thi xuất hiện, dưới uy áp của cương thi chi vương Tương Thần, toàn bộ đều như cừu non đợi làm thịt, mặc cho Khương Hoa dùng Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp đi hấp thu thi khí.

Mà Tương Thần nói là đến hấp thu thi khí, nhưng hắn căn bản không động tay, vẫn luôn để cho Khương Hoa đi hấp thu.

Cứ như vậy, tốc độ của Khương Hoa chắc chắn tăng lên rất nhiều.

Dù sao, trước đó những cương thi kia tuy cũng có thể bị Khương Hoa dễ dàng khống chế, nhưng một lần chỉ có thể khống chế một con, anh còn phải nghĩ cách khống chế những con cương thi khác, hoặc là lập tức đánh gục toàn bộ cương thi gần đó.

Nhưng như vậy, tất sẽ ảnh hưởng đến tốc độ của anh.

Bây giờ Tương Thần đến thì khác, tốc độ nhất định có tăng lên.

Chớp mắt, hai ngày trôi qua.

Khương Hoa thu lại Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, nói: Ngươi có hút thi khí không.

Ta muốn rời đi.

Tương Thần kinh ngạc nói: Đi nhanh vậy.

Khương Hoa: Thể bất tử của ta còn chưa kích hoạt, sức mạnh có hạn chế, ta phải đi kích hoạt thể bất tử trước.

Thế là, hai người liền quay về.

Trên đường Khương Hoa hỏi: Tiếp theo ngươi có dự định gì.

Tương Thần lắc đầu: Vật đổi sao dời, mấy ngàn năm trôi qua, thời đại này đã không thuộc về ta, ta cũng không biết mình nên đi đâu.

Khương Hoa nói: Cùng ta đi đi.

Tương Thần nhìn về phía Khương Hoa, sau đó gật đầu: Có thể.

Tương Thần dù sao cũng là một tồn tại có thể bất tử, hơn nữa hắn là thể bất tử trung cấp, thậm chí có thể là cao cấp.

Sự tồn tại của hắn có thể giúp Khương Hoa bớt đi rất nhiều phiền phức.

Hai người rời khỏi khu vực Cổ Dao, tìm được Ngô Tà bọn họ.

Ngô Tà thấy Khương Hoa đã trở về, không khỏi mừng rỡ.

Mọi người ở nhà Trương Khải Linh nghỉ ngơi một thời gian, sau đó quay trở về Kinh Thành.

Trở lại Kinh Thành, đã là chuyện của mười ngày sau.

Khương Hoa sau khi trở về, Tương Thần và Trần Văn Cẩm đều ở chỗ anh.

Mà Khương Hoa bắt đầu lên kế hoạch đi đến Nam Hải.

Huyết Ngọc tạm thời không biết ở đâu, nhưng sừng Rồng Đen thì ở Nam Hải, cho nên Khương Hoa nhất định phải đi Nam Hải trước, tìm được sừng Rồng Đen, sau đó mới bắt đầu tìm kiếm Huyết Ngọc.

Lần này, anh dự định chỉ đi cùng Tương Thần hai người, ngay cả Trần Văn Cẩm, Khương Hoa cũng không muốn mang theo.

Bởi vì đi Nam Hải có quá nhiều ẩn số, đây không giống như trên đất liền.

Trần Văn Cẩm cuối cùng chỉ là một người bình thường, đến lúc đó nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Trần Văn Cẩm khó mà tự bảo vệ.

Mà Khương Hoa và Tương Thần lại khác, dù gặp phải sóng thần, cũng sẽ không ảnh hưởng đến hai người.

Tuy nhiên, ngay hai ngày trước khi Khương Hoa chuẩn bị lên đường, trong sân nhà có một vị khách đến.

Khương Hoa nhìn người kia, cơ thể không khỏi run lên một cái, trong lòng tràn đầy kinh ngạc.

Lại là hắn.

Nhìn người đàn ông tuấn mỹ trước mắt có dáng người thon dài cân đối, mái tóc đen ngắn lởm chởm, gương mặt như bị liệt, Khương Hoa nhìn thẳng vào.

Người đàn ông tuấn mỹ này mặc một chiếc áo lót trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác dài màu đen, phối hợp với một chiếc quần dài ôm sát màu nâu, cả người trông vô cùng điển trai.

Ngoài ra, bàn tay phải của hắn được quấn băng vải từng lớp, tay trái thì đeo một chiếc găng tay màu nâu, trông vô cùng cổ quái.

Anh tìm ai.

Trần Văn Cẩm nhìn người đến, không khỏi tò mò hỏi.

Nàng nhìn qua người đàn ông đẹp trai mặt liệt này, thấy khí chất có mấy phần giống Trương Khải Linh.

Người đàn ông nhìn về phía Khương Hoa: Tìm cậu.

Khương Hoa gật đầu: Ngồi đi.

Người đàn ông đi tới trước mặt Khương Hoa ngồi xuống, một đôi mắt phượng nhìn chằm chằm vào anh, hắn hỏi: Nghe nói cậu ở Phan Gia Viên này danh tiếng rất lớn, thứ gì cũng biết, tôi đến đây muốn hỏi cậu mấy vấn đề.

Khương Hoa nói: Được, có gì muốn hỏi thì cứ hỏi, nhưng nếu cậu đã đến, chắc cũng biết quy củ của tôi, cậu phải lấy ra một món đồ tốt.

Người đàn ông trầm mặc một lúc: Cậu muốn gì.

Khương Hoa nói: Kinh Chập, hoặc Quỳ Đạo pháp thuật.

Con ngươi của người đàn ông hơi co lại, mày nhíu chặt: Sao cậu biết tôi có Kinh Chập và Quỳ Đạo pháp thuật.

Khương Hoa cười: Thế tại sao cậu lại đến tìm tôi.

Người đàn ông im lặng một lát, đưa tay ra sau lưng, lấy ra một quyển sách: Đây là Quỳ Đạo pháp thuật, ngoài những chú thuật cốt lõi của Quỳ Đạo ra, tất cả pháp thuật còn lại đều ở đây.

Khương Hoa nói: Thật ra, tôi không hứng thú lắm với Quỳ Đạo pháp thuật, thứ tôi hứng thú hơn là thần kiếm Kinh Chập và Thần Đồ chi lực của cậu.

Người đàn ông trước mắt chính là nhân vật chính Thần Đồ.

Khương Hoa không ngờ, mình vừa nhận được Tinh Vệ chi mỏ, Thần Đồ đã tìm tới cửa.

Tinh Vệ chi mỏ đang ở trong tay mình, xem ra câu chuyện hẳn là vừa mới bắt đầu, Phong Thân Ân Đức còn chưa xuất hiện.

Thần Đồ lộ vẻ hơi kinh ngạc, nhưng một lát sau, hắn nói: Kinh Chập tôi không thể cho cậu, còn Thần Đồ chi lực nếu cậu muốn thì cứ lấy đi.

Thần Đồ chi lực và Úc Lũy chi lực là hai loại sức mạnh cường đại nhất.

Nếu có thể nhận được Thần Đồ chi lực, đối với Khương Hoa mà nói, cũng có tác dụng cực lớn.

Khương Hoa giơ tay đè lên trán Thần Đồ, Thần Đồ vốn định phản kháng, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ.

Tiếp theo, Khương Hoa cảm nhận được Thần Đồ chi lực.

Phát hiện Thần Đồ chi lực, sức mạnh này liên quan đến Vĩnh

Hằng sinh mệnh.

Thần Đồ chi lực: Một loại sức mạnh kích hoạt Vĩnh Hằng sinh mệnh, cần sử dụng khi tiến hóa thành Vĩnh Hằng Sinh Mệnh, một khi rút ra sẽ biến mất giữa trời đất, xin hãy cẩn thận.

Khương Hoa nhướng mày.

Nói cách khác, muốn tiến hóa thành Vĩnh Hằng sinh mệnh thì cần có Thần Đồ chi lực này.

Hơn nữa, còn phải rút ra đúng lúc tiến hóa, nếu không Thần Đồ chi lực sẽ biến mất.

Khương Hoa thu tay lại, rồi nói: Trước tiên nói vấn đề của cậu đi.

Thần Đồ nói: Tôi muốn biết làm sao để cường hóa Kinh Chập, và Úc Lũy đang ở đâu.

Còn nữa, em trai tôi bây giờ còn sống không, và đang ở nơi nào.

Khương Hoa mỉm cười, sau đó nói: Bốn vấn đề, thật ra tôi muốn Kinh Chập của cậu cũng không quá đáng, nhưng Kinh Chập đối với tôi tác dụng không lớn, nên tôi không cần nữa.

Tôi chỉ cần cậu một lời hứa, qua một thời gian nữa, tôi cần Thần Đồ chi lực của cậu, đến lúc đó đưa nó cho tôi là được.

Được.

Thần Đồ không chút do dự gật đầu.

Khương Hoa nói: Từng cái một nhé.

Muốn cường hóa Kinh Chập, phải đến Tỏa Long tỉnh, xuống dưới Tỏa Long tỉnh tìm được Long Lân, như vậy là có thể cường hóa Kinh Chập rồi.

Thứ hai, Úc Lũy chi lực đang ở trên người một người tên An

Dương.

Nửa năm sau, cậu đến công viên Thúy Bình Sơn, trên chuyến xe buýt số 414, có một thanh niên tên là An Dương, cứu mạng cậu ta, cậu sẽ tìm được Úc Lũy.

Vấn đề thứ ba, em trai cậu vẫn còn sống, hiện đang ở phương Tây.

Tặng kèm cho cậu một đáp án nữa, em trai cậu biết tung tích của cha mẹ cậu.

Nghe xong câu trả lời của Khương Hoa, Thần Đồ trầm mặc một lát rồi gật đầu: Được, khi nào cậu cần thì có thể đến tìm tôi.

Ngoài ra, tôi có thể giúp cậu một việc.

Khương Hoa suy nghĩ một chút rồi gật đầu: Được, tôi sắp phải đến Nam Hải, nếu cậu có lòng, lần này hãy đi cùng tôi.

Được.

Thần Đồ cũng không nhiều lời, gật đầu rồi ở lại.

Còn nửa năm nữa hắn mới đi tìm Úc Lũy, nên hắn cũng không vội, trước tiên giúp Khương Hoa, trả nửa cái ân tình này đã.

Khương Hoa cũng không ngờ, Thần Đồ lại tìm đến mình vào lúc này, hơn nữa còn gia nhập đội ngũ của mình.

Thực lực của Thần Đồ là không thể nghi ngờ, chiến lực cực mạnh, trong truyện gốc thuộc dạng tồn tại vô địch, đặc biệt là khi bùng nổ Thần Đồ chi lực thì càng đáng sợ hơn.

Do đó, với thực lực của Thần Đồ, đi theo Khương Hoa chỉ có lợi chứ không trở thành gánh nặng.

Thế là, Thần Đồ liền ở lại đây.

Sau khi ăn uống xong không lâu, giáo sư Tôn lại đến.

Khương Hoa không khỏi giật mình, chẳng lẽ chuyện ở Địa Tiên Thôn đã có manh mối.

Chương 257

Sau khi đến Nam Hải, Khương Hoa nhất định phải đến Địa Tiên Thôn một chuyến.

Trước đó vì giáo sư Tôn vẫn chưa giải mã được bí mật thực sự của Địa Tiên Thôn, cộng thêm Khương Hoa cũng biết, trước khi mình chưa kích hoạt bất tử thể thì tốt nhất không nên đến đó.

Do đó, anh cũng không thúc giục giáo sư Tôn.

Bây giờ giáo sư Tôn tự mình tìm tới cửa, Khương Hoa ngược lại có chút bất ngờ.

Khương Hoa tự mình tiếp đãi giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn, là chuyện Địa Tiên Thôn có manh mối rồi sao.

Khương Hoa hỏi.

Giáo sư Tôn nói: Ừ, tôi đã tìm được Địa Tiên Thôn rồi, chỉ cần cậu muốn đi, bất cứ lúc nào cũng có thể đến đó.

Khương Hoa gật đầu: Được, nhưng tôi phải một thời gian nữa mới rảnh.

Tôi muốn đi một chuyến Nam Hải, đợi tôi trở về rồi sẽ đến Địa Tiên Thôn.

Giáo sư Tôn cũng không có ý kiến, liền gật đầu, sau đó ông lấy ra một thứ, là một cái ngọc quyết.

Đây là tôi lấy được từ chỗ lão Trần, trước kia nghe nói lão Trần cùng các cậu đến Tinh Tuyệt Cổ Thành thì không may gặp nạn.

Cái ngọc quyết này là ông ấy đưa cho tôi từ rất lâu rồi, nói là có liên quan đến Nam Hải, là lấy được trong một lần khảo sát ở đó.

Tôi vẫn luôn không nghiên cứu ra được nó có tác dụng gì, vì cậu muốn đi Nam Hải, thì đưa cho cậu vậy.

Giáo sư Tôn nói xong liền rời đi, còn Khương Hoa thì bị miếng ngọc thần bí kia hấp dẫn.

Khương Hoa cầm miếng ngọc quyết ngồi xuống.

Không phải vì miếng ngọc này quý giá, mà là vì hoa văn trên đó đã thu hút Khương Hoa.

Hoa văn trên ngọc bội là từng mảng vảy nhỏ xíu.

Dựa vào ký ức của Khương Hoa, anh phát hiện những chiếc vảy này giống hệt vảy Kỳ Lân, hơn nữa hoa văn này thuộc loại phong văn.

Nhận được Huyết Ngọc Ngọc Bội.

Huyết Ngọc Ngọc Bội: Ngọc bội được làm từ xương Huyết Ngọc bị ngọc hóa, là vật phẩm thiết yếu để mở ra sào huyệt của Huyết Ngọc.

Huyết Ngọc Ngọc Bội, chuyên dùng để mở sào huyệt Huyết Ngọc, không biết sào huyệt này rốt cuộc ở đâu.

Khương Hoa lẩm bẩm, nhớ lại câu nói của giáo sư Tôn trước khi đi, rằng ngọc bội này là giáo sư Trần lấy được từ Nam Hải, chẳng lẽ sào huyệt Huyết Ngọc ở Nam Hải sao.

Khương Hoa suy nghĩ một chút, cầm Huyết Ngọc Ngọc Bội ra ngoài.

Rất nhanh, Khương Hoa đã tìm được nơi ở của giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn thấy Khương Hoa tìm tới cửa thì rất ngạc nhiên, ông mới từ chỗ Khương Hoa về được bao lâu chứ.

Gần như là trước sau chân bước mà.

Sao thế, cậu còn có chuyện gì à.

Giáo sư Tôn hỏi.

Khương Hoa lấy ra Huyết Ngọc Ngọc Bội: Tôi muốn hỏi, miếng ngọc quyết này là giáo sư Trần tìm thấy ở vị trí nào của Nam Hải.

Vị trí nào à.

Giáo sư Tôn nhướng mày, ngồi xuống suy nghĩ một chút rồi nói: Tôi hình như có nghe lão Trần nhắc tới, ông ấy nói ngày trước họ đi Nam Hải khảo sát, gặp phải một con tàu ma quanh năm trôi dạt trên biển.

Họ chính là trên con tàu ma đó lấy được ngọc bội này.

Nghe nói lần đó, chỉ có một mình lão Trần sống sót trở về, sau này chuyện này trở thành cơ mật, ngoài một số ít người ra thì không ai biết về hành động đó.

Tàu ma.

Khương Hoa trong lòng khẽ động, không khỏi hỏi: Có phải trên con tàu đó, vết máu loang lổ, bên trong không có một ai không.

Sao cậu biết.

Giáo sư Tôn hơi biến sắc mặt, kinh ngạc nói.

Khương Hoa trong lòng thầm hô một tiếng quả nhiên, xem ra nơi giáo sư Trần nhận được Huyết Ngọc Ngọc Bội chính là con tàu máu u linh trong nguyên tác.

Cũng không biết con tàu máu u linh này có quan hệ gì với Phong Kỳ Lân.

Theo như Khương Hoa biết, ở Nam Hải có một vùng biển san hô xoắn ốc, nơi đó quanh năm bão tố, liệu điều này có liên quan đến Phong Kỳ Lân không.

Mà trong nguyên tác, Tần Vương Chiếu Cốt Kính mà giáo sư Trần muốn tìm chính là ở vùng biển san hô xoắn ốc đó.

Tất cả những điều này, không phải là trùng hợp, nói không chừng thật sự có liên hệ.

Nếu lần này có thể đồng thời tìm được sừng Hắc Long và huyết mạch Phong Kỳ Lân thì quá hoàn hảo.

Vốn dĩ Khương Hoa định sau khi tìm được sừng Hắc Long ở Nam Hải rồi sẽ đi nơi khác tìm hỏi về tung tích của huyết mạch Huyết Ngọc, kết quả rất có thể Huyết Ngọc lại ở ngay Nam Hải, đó quả là chuyện tốt không thể tốt hơn.

Khương Hoa nói: Cái này cậu không cần biết đâu, được rồi, tôi đi trước đây.

Nói xong, Khương Hoa rời khỏi nhà của giáo sư Tôn.

Hôm sau, Khương Hoa và mọi người dậy từ sáng sớm, đi xe lửa xuôi nam, sau nhiều lần chuyển tuyến, cuối cùng ba người đã đến một hòn đảo ở Nam Hải, đảo San Hô.

Hòn đảo này chính là trạm cuối cùng của nhóm Hồ Bát Nhất trong nguyên tác, họ đã thuê ngư dân ra biển ở đây.

Cuối cùng, họ cũng không còn đặt chân lên đất liền nữa.

Mà Khương Hoa và nhóm của anh, lúc này cũng đang ở đây.

Lần này Trần Văn Cẩm không đến, chỉ có Khương Hoa, Tương Thần và Thần Đồ cùng đi, nên làm việc gì cũng tiện hơn nhiều.

Ba người đến đảo San Hô, nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau tìm một ngư dân, chuẩn bị thương lượng rồi thuê thuyền ra khơi.

Kết quả, lại ở ngay nhà của ngư dân nổi tiếng nhất tại đây, gặp được Vương Bàn Tử đang mặc cả.

Trời đất.

Tình huống gì đây.

Lại gặp Vương Bàn Tử và đám người của cậu ta ở cái nơi khỉ ho cò gáy này.

Thật sự không thoát khỏi sự sắp đặt của cốt truyện mà.

Mẹ nó.

Khương Gia, sao cậu lại tới đây.

Vương Bàn Tử mở to hai mắt, bước nhanh tới, kích động nói.

Khương Hoa không trả lời cậu ta, mà hỏi lại: Các cậu tới đây làm gì.

Vương Bàn Tử cười gượng, rồi nhìn về phía Minh Thúc đi theo sau: Thì ông già này nói ở đây có viên trân châu lớn nhất thế giới, bọn tôi đến đây kiếm tiền thôi.

Bọn tôi cũng nghĩ, Khương Gia cậu không thiếu tiền, chuyện này chắc cậu không để ý, nên không báo cho cậu, không ngờ cậu vẫn tới đây.

Thì ra là vậy.

Khương Hoa nói: Tôi đến tìm đồ, đã gặp được thì là duyên phận, đi cùng nhau đi.

Vừa hay Vương Bàn Tử và ngư dân kia cũng đã thương lượng xong giá cả, thế là cả nhóm liền chuẩn bị ra khơi.

Thuyền đánh cá đi biển rất lớn, bảy người bọn họ, cộng thêm chủ thuyền và con trai ông ta, tổng cộng chín người có thể ngồi rất thoải mái.

Ra biển được nửa ngày, nhóm Vương Bàn Tử vây quanh Khương

Hoa, trò chuyện với anh.

Nhưng đúng lúc này, chủ thuyền hô lên một tiếng: Bắt đầu nổi sương mù rồi, chúng ta phải giảm tốc độ, đợi sương tan rồi mới đi tiếp.

Khương Hoa nhìn lướt qua xung quanh, quả nhiên thấy trên mặt biển dâng lên từng đợt sương mù xám xịt.

Thấy tình hình này, Khương Hoa liền biết, chắc chắn là tàu máu u linh sắp xuất hiện.

Con tàu máu u linh này, có liên quan đến Phong Kỳ Lân, nói không chừng bên trong có thông tin về Huyết Ngọc.

Tình huống gì thế, sao cái nơi quỷ quái này lại có nhiều sương mù vậy, tôi còn chưa từng nghe nói trên biển lại nổi sương mù vào ngày nắng.

Vương Bàn Tử đứng dậy nghi ngờ nói.

Chủ thuyền nói: Bàn Gia, nơi này nổi sương mù chẳng có gì lạ cả.

Trước đây tôi từng nghe nói, đây là ma quỷ vực nổi tiếng, truyền thuyết nói rằng trong này có tàu ma, thường xuyên qua lại gần đây, ai gặp phải sẽ bị kéo vào trong, không bao giờ ra được nữa.

Có không ít ngư dân sau khi vào đây đều không thấy trở ra.

Vương Bàn Tử nói: Ông chủ thuyền, đây là xã hội hiện đại rồi, đừng tin vào mấy thứ ma quỷ rắn thần đó, trên đời này làm gì có tàu ma, toàn là hù dọa người khác thôi.

Thế nhưng, Vương Bàn Tử vừa dứt lời, chỉ thấy chủ thuyền trợn to mắt, hoảng sợ chỉ về phía sau lưng Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử lại nói: Này ông chủ thuyền, ông đừng có hù Bàn gia tôi, ông có biết Bàn gia tôi đã trải qua bao nhiêu chuyện không.

Thứ sống mấy ngàn năm tôi còn gặp rồi, nói gì đến chỉ là.

Hắn còn chưa nói xong, chủ thuyền đã hét lên một tiếng: Tàu ma.

Tàu ma xuất hiện.

Vương Bàn Tử trừng mắt, định nổi giận, kết quả chủ thuyền đột nhiên bẻ lái, khiến con thuyền ngoặt mạnh sang một hướng khác, Vương Bàn Tử đứng không vững, ngã thẳng xuống đất, trán đập mạnh, lập tức chảy máu.

Mẹ nó.

Vương Bàn Tử sờ trán, thấy máu chảy, lập tức nổi giận, đứng dậy định đánh chủ thuyền.

Nhưng khi đứng lên, hắn liếc nhìn ra sau, phát hiện quả thật có một con thuyền màu xám tro u ám, đang bơi về phía này với tốc độ cực nhanh.

Con thuyền đó trông vô cùng quỷ dị, Vương Bàn Tử vừa nhìn đã cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Mắt thấy con thuyền kia sắp đến gần thuyền cá của họ, nếu không tránh ra thì sẽ đâm phải.

Nếu bị đâm, con thuyền này của họ chắc chắn sẽ tan tành.

Mẹ nó.

Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Hồ Bát Nhất cũng biến sắc.

Mặt Minh Thúc tái nhợt, sợ đến toàn thân run rẩy như cầy sấy, mồ hôi lạnh túa ra.

Chủ thuyền, ông mau tránh con thuyền quỷ đó đi.

Vương Bàn Tử la lớn.

Mà Hồ Bát Nhất đã loạng choạng chạy đến chỗ bánh lái, cùng chủ thuyền và con trai ông ta xoay bánh lái.

Tuy nhiên, vẫn không kịp.

Chủ thuyền hét lớn: Nhanh quá, không tránh được.

Mọi người chuẩn bị nhảy thuyền.

Nhảy thuyền có lẽ còn một chút hy vọng sống sót, nếu cứ ở trên thuyền này, chắc chắn sẽ bị đâm nát thịt tan xương.

Chương 258

Mắt thấy, những người khác sắp nhảy thuyền.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Tương Thần nhảy ra ngoài.

Hắn lao thẳng về phía con thuyền quỷ, rồi hung hăng đá một cước vào thân tàu lớn.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Hắn định làm gì.

Đây là muốn chết sao.

Ầm ầm Một tiếng nổ lớn vang lên.

Tương Thần đá một cước vào con thuyền lớn đó, cảnh tượng thịt nát xương tan trong tưởng tượng không hề xuất hiện, thay vào đó là con thuyền lớn phát ra tiếng nổ vang dữ dội, vậy mà bị đẩy lệch đi một khoảng.

Trời đất.

Tất cả mọi người đều ngây người.

Đây là ai.

Quá mạnh rồi, một cước thậm chí có thể đá văng cả một con thuyền lớn như vậy, cần bao nhiêu sức lực chứ.

Quỹ đạo của con thuyền quỷ bị lệch đi, tất cả mọi người thoát nạn trong gang tấc, lau mồ hôi lạnh.

Sau đó, tất cả họ đều nhìn về phía Tương Thần vừa trở về bên cạnh Khương Hoa, ngay cả Thần Đồ cũng nhướng mày nhìn Tương Thần.

Sức mạnh của cú đá đó, quá kinh người.

Khương Gia, vị này, vị này là ai vậy.

Vương Bàn Tử hỏi: Mạnh quá đi mất.

Hắn phát hiện, người bên cạnh Khương Hoa, người nào cũng mạnh đến đáng sợ.

Lần trước đi Côn Lôn Sơn, Trần Văn Cẩm cũng có biểu hiện cực kỳ kinh diễm, tuy sức mạnh không khủng bố như vậy, nhưng thân thủ cũng phi thường tốt, còn mạnh hơn cả hắn.

Mà bây giờ, lại xuất hiện một mãnh nhân, một cước đá văng cả con thuyền lớn.

Đây quả thực là biến thái.

Mà Minh Thúc thì kinh nghi bất định nhìn Tương Thần, ông ta luôn cảm thấy Tương Thần cho mình một cảm giác quen thuộc.

Nếu ông ta biết Tương Thần chính là người Khương Hoa mang đi từ chỗ đó, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Khương Hoa nói: Một người bà con xa của tôi.

Mọi người:.

Lại là bà con xa.

Lần trước cô gái xinh đẹp không tưởng, thân thủ tốt đến khó tin kia cũng là bà con xa, bây giờ lại nữa.

Họ hàng nhà cậu ai cũng lợi hại như vậy sao.

Khương Hoa không để ý đến sự kinh ngạc của họ, mà nhìn về phía con thuyền quỷ u linh sắp lướt qua trước mặt.

Bên ngoài con thuyền quỷ u linh là màu xám mục nát, nhưng bên trong lại loang lổ vết máu, trên đó toàn là máu tươi, khiến da đầu mọi

người tê dại.

Đây là thuyền gì vậy.

Sao trên đó lại có nhiều vết máu thế, chẳng lẽ mở lò mổ trên đường à.

Vương Bàn Tử nói.

Chủ thuyền nói: Đây chính là tàu máu u linh.

Mỗi lần có thuyền bị nó đâm nát, người trên thuyền đều sẽ bị bắt đi, bị u linh giết chết, máu tươi vung vãi trên thuyền, hơn nữa máu tươi không bao giờ khô, lần này chúng ta thảm rồi.

Thế nhưng, ông ta vừa dứt lời, liền thấy một bóng người lao ra ngoài.

Tình huống gì vậy.

Hồ Bát Nhất hô lên.

Họ nhìn lại, phát hiện Khương Hoa đã biến mất.

Nhìn lên con tàu máu u linh, họ thấy Khương Hoa đã đứng trên boong tàu.

Trời đất.

Lại nhảy lên tàu máu u linh.

Chủ thuyền cũng trợn to hai mắt, hoảng sợ nhìn Khương Hoa.

Đối với tàu máu u linh, tất cả ngư dân đều tránh xa, kết quả người trước mắt này lại nhảy lên đó.

Đây không phải là tìm chết sao.

Vút Nhưng vào lúc này, lại có hai bóng người nhảy lên.

Họ nhìn lại, phát hiện Tương Thần và Thần Đồ cũng đã nhảy lên.

Mẹ kiếp.

Nhóm Hồ Bát Nhất không bình tĩnh nổi.

Chuyện gì thế này.

Sao họ đều nhảy lên đó làm gì.

Vương Bàn Tử vội vàng hỏi: Lão Hồ, làm sao bây giờ.

Hồ Bát Nhất nói: Chúng ta không thể để Khương Gia và họ đi mạo hiểm, chúng ta cũng qua đó.

Nói rồi, anh liền lấy ra Phi Hổ trảo, đột ngột quăng đi.

Kết quả một chuyện khiến họ kinh hồn bạt vía đã xảy ra.

Phi Hổ trảo vậy mà xuyên qua thân tàu của con tàu máu u linh, rơi xuống nước.

Dường như, con tàu máu u linh đó chỉ là một ảo ảnh.

Các cậu đến vùng biển san hô xoắn ốc trước, đợi chúng tôi ở đó.

Lúc này, giọng của Khương Hoa từ bên kia vọng lại.

Trong lúc nói chuyện, con tàu máu u linh đã đi ngày càng xa, rất nhanh liền biến mất khỏi tầm mắt của nhóm Hồ Bát Nhất.

Lão Hồ, giờ phải làm sao đây.

Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm hướng con tàu máu u linh biến mất, không khỏi hỏi.

Hồ Bát Nhất cười khổ một tiếng: Con thuyền quỷ đó ở trước mặt chúng ta mà như không có, chúng ta chạm còn không chạm tới, bây giờ cũng không thể đuổi theo, còn có thể làm gì.

Cứ theo lời Khương Gia dặn, đến vùng biển san hô xoắn ốc đợi cậu ấy đi.

Vì Khương Gia đã nói vậy, thì cậu ấy nhất định có thể an toàn đến

đó.

Chẳng lẽ các cậu không phát hiện, hai người bên cạnh Khương Gia đều không phải người bình thường sao.

Vương Bàn Tử gật đầu: Đúng vậy, gã to con kia, một cước có thể đá văng cả con thuyền quỷ, sức lực lớn kinh người.

Còn cậu chàng gầy gò ít nói kia tuy không nói chuyện, nhưng tôi cảm giác, cậu ta cũng giống như Trương Khải Linh lần trước, lợi hại vô cùng.

Hồ Bát Nhất gật đầu: Không sai, cho nên chúng ta không cần lo lắng cho sự an toàn của nhóm Khương Gia, trước tiên tìm vùng biển san hô xoắn ốc đã.

Thế là, họ vội kêu chủ thuyền đổi hướng, xác định lại phương hướng mới, hướng về vùng biển xoắn ốc mà đi.

Trần Văn Cẩm nhìn về hướng con thuyền quỷ biến mất, tuy đã nghe Hồ Bát Nhất nói nhưng trong lòng cô vẫn lo lắng.

Lại nói về nhóm Khương Hoa, vừa lên con tàu máu u linh này, liền cảm nhận được một luồng sát khí nồng nặc.

Khương Hoa cúi đầu nhìn những vết máu kia, quả thật giống như máu tươi vừa chảy ra, thậm chí kiểm tra vẫn còn độ ấm.

Con thuyền này rất lớn, có hình dáng của một du thuyền cận đại.

Khương Hoa nhìn thấy trên mặt đất có một hàng dấu chân máu, dấu chân đó kéo dài đến tận khoang hành khách.

Khương Hoa không khỏi thầm nghĩ, trong nguyên tác có nói, năm đó người phương Tây đã cướp đi không ít quốc bảo, sau đó bị lật thuyền ở vùng biển san hô xoắn ốc vì bão, người trên thuyền toàn bộ đều chết, một thuyền đầy bảo vật cũng chìm theo.

Chẳng lẽ, chính là con tàu máu u linh trước mắt này sao.

Vậy, những dấu chân này là của ai để lại.

Khương Hoa vung tay: Đi, chúng ta vào trong xem.

Khương Hoa nói xong, liền dẫn Tương Thần và Thần Đồ cùng đi vào.

Tiến vào trong khoang thuyền, cảm giác âm u càng thêm nặng nề.

Sau khi vào là một hành lang, ở giữa là một sảnh lớn thông xuống dưới, còn nhóm Khương Hoa bây giờ đang ở tầng trên, hành lang khúc khuỷu gần đó là từng căn phòng, đoán chừng đều là phòng cho du khách.

Nơi này quả nhiên là một chiếc du thuyền.

Dấu chân máu đi vào căn phòng gần nhất.

Khương Hoa đi đến trước căn phòng đó, cảm nhận được bên trong có âm khí rất nặng, suy nghĩ một chút vẫn là đẩy cửa phòng ra.

Cái này.

Khương Hoa nhướng mày, liền thấy trong phòng treo vải trắng, chính giữa viết một chữ Điện, nơi vốn nên đặt giường, lại đặt một cỗ quan tài đỏ rực.

Mà dấu chân máu, chính là đến trước quan tài thì biến mất.

Rõ ràng, người để lại dấu chân máu đã nằm vào trong quan tài.

Tương Thần nhướng mày, đi đến trước quan tài, trực tiếp đá văng nắp quan tài ra, một bóng người màu đỏ vọt ra, lao về phía Tương Thần.

Hừ.

Tương Thần hừ lạnh một tiếng, vung tay bóp lấy cổ của bóng

người màu đỏ đó.

Khương Hoa và Thần Đồ nhìn lại, phát hiện đó là một người không có da, toàn thân đều là máu tươi, trông vô cùng ghê tởm.

Chương 259

Huyết Tu La.

Thần Đồ nhướng mày, trầm giọng nói.

Huyết Tu La.

Khương Hoa nhướng mày.

Nghe đồn Huyết Tu La là một loại ác ma bò ra từ địa ngục, đã trải qua hình phạt lột da ở tầng thứ mười tám của địa ngục, sau khi thoát ra chuyên ăn thịt người, vô cùng đáng sợ.

Đương nhiên, đây chỉ là truyền thuyết.

Trên đời này căn bản không có địa ngục, Huyết Tu La này hẳn là một loại bánh chưng biến dị, bị thứ gì đó ảnh hưởng, tương tự như huyết thi trong Lỗ Vương Cung, cũng gần giống như vậy.

Đương nhiên, huyết thi phần lớn chỉ là một cách gọi, chỉ có số ít huyết thi là có vẻ ngoài toàn thân máu me, màu đỏ trên người chúng chủ yếu là một loại huyết độc.

Loại Huyết Tu La trước mắt này, có lẽ cũng tương tự như huyết thi.

Khục Huyết Tu La phát ra tiếng gầm giận dữ, vồ về phía mặt Tương Thần.

Tương Thần ánh mắt lạnh lẽo, trực tiếp bóp nát cổ Huyết Tu La, sau đó nói: Trên thuyền này gần như toàn bộ đều là loại Huyết Tu La này, hẳn là trong tất cả các phòng đều có thứ này.

Tương Thần đối với việc cảm ứng khí tức vô cùng nhạy bén, rõ ràng hắn đã thông qua sát khí trên người Huyết Tu La trong tay mà

cảm ứng được những Huyết Tu La ở nơi khác.

Khương Hoa nói: Tôi không có thời gian lãng phí với mấy con tép riu này, tôi cần hiểu rõ nguyên lý vận hành của con thuyền này, là sức mạnh gì đang khiến nó di chuyển, ngoài ra, những Huyết Tu La này từ đâu mà ra.

Tương Thần nói: Thuyền làm sao vận hành thì ta không biết, nhưng những Huyết Tu La này, xét theo chủng loại của chúng, thuộc về hấp huyết hình cương thi, mà thủy tổ của hấp huyết hình cương thi, là Thắng Câu.

Thắng Câu.

Khương Hoa sững sờ.

Thắng Câu và Tương Thần đều là Tứ Đại Thi Tổ, thực lực tương đương.

Không ngờ, những Huyết Tu La này lại là hậu duệ của Thắng Câu.

Khương Hoa nhướng mày, sau đó nói: Chẳng lẽ trong này là hang ổ của Thắng Câu.

Tương Thần nói: Không phải là không có khả năng, ta cảm thấy ở sảnh lớn phía dưới, có một tồn tại vô cùng mạnh mẽ, cũng là Sinh Mệnh Bất Tử, tám chín phần mười là có liên quan đến Thắng Câu rồi.

Không ngờ, lại ở đây gặp được Thắng Câu.

Nếu thật sự là Thắng Câu, hắn ở đây lâu như vậy, Huyết Ngọc Ngọc Bội lại được lấy từ con tàu máu u linh này, vậy hắn có biết chuyện về Huyết Ngọc không.

Có thể, rất có thể.

Thế là, Khương Hoa nói: Đi, đi gặp gỡ Thắng Câu đó.

Nói xong, Khương Hoa đi ra khỏi phòng, rồi trực tiếp từ trên hành lang nhảy xuống.

Ba người nhẹ nhàng rơi xuống sảnh lớn, nhìn quanh một vòng, bên dưới này trông càng thêm âm u.

Khương Hoa ở giữa sảnh tìm được một cầu thang đi xuống.

Tương Thần nói Sinh Mệnh Bất Tử kia ở bên dưới.

Khương Hoa không chút do dự dẫn hai người đi xuống cầu thang, đến một căn phòng ở tầng dưới.

Căn phòng đó có phần giống với phòng trang điểm, chỉ là bây giờ đã trở nên vô cùng lộn xộn, ở giữa đặt một cỗ quan tài.

Đoán chừng chiếc du thuyền cận đại này sau khi bị Thắng Câu chiếm dụng, phòng trang điểm này đã trở thành phòng mộ mới của hắn.

Khương Hoa nhìn cỗ quan tài đó.

Quan tài so với chất liệu của cả chiếc du thuyền trông không hề ăn nhập, lộ vẻ cổ xưa nặng nề, lớn hơn nhiều so với quan tài bình thường.

Khương Hoa đi về phía cỗ quan tài.

Tuy nhiên, đúng vào lúc này.

Trong quan tài, bỗng nhiên bốc lên từng luồng máu tươi.

Ngay sau đó, một lượng lớn máu từ trong quan tài phun ra.

Trong nháy mắt, toàn bộ mặt đất đã phủ một lớp máu tươi, mà máu tươi đó vẫn không ngừng tuôn ra.

Thật sự vô cùng vô tận.

Hừ, mấy ngàn năm trôi qua rồi, vẫn chỉ biết giả thần giả quỷ.

Tương Thần hừ lạnh một tiếng, dường như có chút mất kiên nhẫn, hắn xông đến trước quan tài, định nắm lấy nắp quan tài, muốn trực tiếp hất tung nó lên.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên, máu tươi trong quan tài tuôn ra, giống như suối phun, trực tiếp hất bay cả nắp quan tài, sau đó máu tươi đó tạo thành một cột máu, lao thẳng về phía Tương Thần.

Tương Thần hừ một tiếng, trên người cũng là huyết quang điên cuồng bốc lên, chặn đứng cột máu kia.

Cột máu sau khi rơi xuống đất, vậy mà biến mất không thấy.

Ai, quấy rầy bản vương nghỉ ngơi.

Một giọng nói trầm lạnh vang lên, tiếp theo trong máu tươi, một người toàn thân là máu đứng dậy, mái tóc đầy máu múa loạn, ánh mắt đỏ thẫm quét qua nhóm Khương Hoa.

Tiếp theo, ánh mắt của hắn liền hơi thay đổi.

Ba Sinh Mệnh Bất Tử.

Bóng người màu máu đứng dậy, giọng điệu đột nhiên thay đổi, sau đó nói: Khí tức của Thần Đồ, hơn nữa còn là truyền nhân Quỳ Đạo.

Còn có ngươi, vì sao bản vương nhìn ngươi quen mắt như thế.

Bóng người màu máu nhìn Thần Đồ một chút, sau đó chuyển ánh mắt sang Tương Thần, tự động bỏ qua Khương Hoa.

Mặc dù Khương Hoa cũng là Sinh Mệnh Bất Tử, nhưng trong mắt hắn, Khương Hoa chẳng qua chỉ là một Sinh Mệnh Bất Tử chưa kích hoạt bất tử thể, thực sự không đáng lo ngại.

Do đó, sự chú ý của hắn tập trung vào Tương Thần và Thần Đồ.

Tương Thần cười lạnh một tiếng: Sao thế, ngươi ở cái nơi hoang vu này lâu quá, người cũng ngốc rồi à.

Nhìn cho kỹ xem, ta là ai.

Nói xong, khí huyết trên người Tương Thần bộc phát, thi khí tuôn ra, thân thể bắt đầu biến hóa, biến thành bộ dạng một bộ thây khô.

Tương Thần, hiện ra diện mạo vốn có.

Nhìn thấy Tương Thần, bóng người màu máu kia khựng lại, sau đó ánh mắt hơi thay đổi, kinh ngạc nói: Lại là ngươi.

Tương Thần.

Cuối cùng cũng nhận ra rồi sao.

Tương Thần cười lạnh.

Mà một bên Thần Đồ cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

Không ngờ người đồng hành cùng mình, lại là Tương Thần trong truyền thuyết.

Thần Đồ là truyền nhân Quỳ Đạo, theo thiết lập trong truyện thì gần như không gì là không thể, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, đối với Tứ Đại Thi Tổ của cương thi hắn đương nhiên biết.

Do đó, việc người đàn ông trung niên vẫn luôn đi theo Khương Hoa lại là Tương Thần, hắn vô cùng kinh ngạc.

Thần Đồ không khỏi nhìn về phía Khương Hoa vẫn bình thản như thường, trong lòng thầm nghĩ, gã này vậy mà có năng lực lớn như vậy, ngay cả Tương Thần trong truyền thuyết cũng đi theo hắn.

Tương Thần nhàn nhạt nói: Không ngờ, ngươi lại trốn ở nơi này mấy ngàn năm, thật đúng là giỏi nhẫn nhịn.

Thắng Câu cũng cười lạnh đáp lại: Dù sao cũng tốt hơn ngươi, bị một Cổ Dao nào đó xem như Huyết Mạch Di Động, thực sự là trò cười cho Thi Tộc ta.

Ánh mắt Tương Thần trầm xuống, toàn thân thi khí bộc phát, lao về phía Thắng Câu: Đừng tưởng ta không biết, trước kia ta rơi vào tình cảnh như vậy, ngươi cũng không thoát khỏi liên quan.

Thắng Câu và Tương Thần va chạm, Ầm ầm một tiếng, cả thân thuyền đột ngột run lên, hai người tách ra, Tương Thần rõ ràng lùi lại một khoảng xa, toàn thân thi khí cuộn trào.

Trong cuộc đối đầu với Thắng Câu, hắn vậy mà đã rơi vào thế hạ phong.

Thực ra cũng có thể hiểu được.

Tương Thần từng là người đứng đầu Tứ Đại Thi Tổ, về mặt thực lực, tuyệt đối là cấp đại ca.

Nhưng mấy ngàn năm nay, ngoài việc bị quốc chủ Cổ Dao giam cầm hấp thu huyết mạch và thi khí, thời gian còn lại hắn đều ở trong trạng thái ngủ say, thực lực căn bản không thể nào tăng lên.

Mà Thắng Câu thì khác, tuy vẫn luôn ẩn mình ở Nam Hải này, nhưng từ tình trạng của hắn có thể thấy, bao nhiêu năm qua hắn đã hại không biết bao nhiêu người, thôn phệ tinh hoa huyết nhục của người lạ để tăng cường thực lực của mình.

Do đó, thực lực của hắn cao hơn Tương Thần, đó cũng là chuyện bình thường.

Sinh Mệnh Bất Tử cao cấp.

Tương Thần sắc mặt khó coi.

Hắn phát hiện, bất tử thể của Thắng Câu đã thăng cấp lên cao cấp.

Mà Tương Thần, cũng chỉ là bất tử thể trung cấp mà thôi.

Thắng Câu cười lớn một tiếng: Ha ha, bây giờ bản vương có thể nói cho ngươi biết, không sai, trước đây chính là bản vương liên hệ

với Trương Khải Thiên kia, nếu không có bản vương, Trương Khải Thiên làm sao có thể đánh lén thành công.

Tiếc là, ngươi biết đã quá muộn.

Ngươi vẫn là Tương Thần của trước đây, nhưng bản vương đã không còn là Thắng Câu của ngày xưa.

Tương Thần diện mục băng lãnh: Ngươi thật sự cho rằng, mình có thể là đối thủ của ta.

Nói xong, huyết quang trên người hắn tăng vọt, đôi mắt hoàn toàn biến thành màu đỏ, thi khí tuôn ra, mạnh hơn trước đó không chỉ một chút.

Sau đó, Tương Thần lao về phía Thắng Câu.

Hai người va vào nhau, họ giống như hai vệt huyết quang, điên cuồng giao thoa giữa không trung, từng luồng lực xung kích kinh khủng dấy lên, con thuyền quỷ này căn bản không chịu nổi dư ba công kích của Tương Thần và Thắng Câu.

Mấy phút sau, hai người tách ra, ván gỗ và tấm sắt xung quanh đều bị xé nát không ít.

Tương Thần và Thắng Câu, hai Thi Tổ đối mặt.

Máu tươi trên người Thắng Câu đã tan đi rất nhiều, lộ ra một gương mặt tái nhợt, hắn không thể tin nhìn Tương Thần: Sao có thể.

Ngươi đã ngủ say mấy ngàn năm, làm sao còn có thể bộc phát ra thực lực cường đại như vậy.

Tương Thần hừ một tiếng: Thu lại cái vẻ tự cho là đúng của ngươi đi, ngươi vĩnh viễn chỉ là Thắng Câu, không thể trở thành Tương Thần được.

Thắng Câu nói: Đừng tưởng mình có thể tạm thời bộc phát ra thực

lực cường đại như vậy là có thể chống lại bản vương, đây là địa bàn của bản vương, bản vương còn nhiều át chủ bài.

Cứ lấy ra đây.

Tương Thần không chút sợ hãi.

Nói rồi, hai người lại chuẩn bị lao vào nhau.

Nhưng đúng lúc này, Khương Hoa nhàn nhạt nói: Tương Thần, đừng lãng phí thời gian, ngươi lui ra đi.

Khương Hoa đã có chút mất kiên nhẫn.

Tương Thần nghe thấy lời của Khương Hoa, trong lòng tuy không cam tâm, nhưng vẫn dừng lại, hắn biết với thực lực hiện tại của mình, đúng là không thể làm gì được Thắng Câu.

Mà Khương Hoa, có thể dễ dàng đánh bại hắn.

Cho nên Tương Thần lựa chọn thu tay.

Chương 260

Mà Thắng Câu kia nhìn về phía Khương Hoa, trong lòng hắn có chút nghi hoặc.

Tương Thần luôn kiệt ngạo bất tuân, xưa nay không nghe lời bất kỳ ai, ngay cả khi bị quốc chủ Cổ Dao bắt giữ, Tương Thần cũng chưa bao giờ thỏa hiệp.

Thế nhưng điều khiến Thắng Câu không ngờ tới là, Tương Thần vậy mà lại nghe lời một người trẻ tuổi loài người.

Cái này. tình huống gì vậy.

Tuy nhiên, Thắng Câu nhìn ra được, thực lực của Khương Hoa không mạnh, dù sao ngay cả bất tử thể cũng chưa kích hoạt, thì có thể mạnh đến đâu chứ.

Do đó, khi Khương Hoa nói giao chuyện này cho anh, Thắng Câu đã lộ ra một tia khinh thường.

Thắng Câu khinh thường nói: Chỉ là một kẻ mới vào bất tử thể, cũng dám ngang ngược, đúng là muốn chết.

Ngay cả Thần Đồ cũng nghi hoặc nhìn Khương Hoa.

Hắn chỉ biết danh tiếng của Khương Hoa rất lớn, chuyện gì cũng biết, mua tin tức từ chỗ đó tuyệt đối là lựa chọn chính xác nhất, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ tới, giá trị võ lực của Khương Hoa cao bao nhiêu.

Từ thân thủ của Khương Hoa khi nhảy lên tàu máu u linh lúc trước mà xem, thân thủ của anh hẳn là không tồi, nhưng.

Thắng Câu này là tồn tại cấp Thi Tổ, Khương Hoa thật sự là đối thủ sao.

Chỉ có Tương Thần sau khi nghe lời của Thắng Câu, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh.

Dám coi Khương Hoa là một Sinh Mệnh Bất Tử mới vào bất tử thể, đó chính là ý nghĩ ngu xuẩn nhất, và sẽ phải trả giá đắt vì điều đó.

Lần trước ở Trương Gia Cổ Lâu, lão tổ Trương gia chính vì thế mà tử vong.

Ngay cả Lôi Kỳ Lân cũng bị Khương Hoa một đao chém chết.

Sau đó lại là quốc chủ Cổ Dao, bị Khương Hoa một quyền đánh cho mất hết ý chí chiến đấu, trận pháp của hắn trực tiếp bị Khương Hoa dùng sức mạnh phá vỡ.

Được xưng là, Vĩnh Hằng Sinh Mệnh siêu việt bất tử thể.

Có thể thấy, sức mạnh bùng nổ của Khương Hoa, khủng bố đến mức nào.

Mà bây giờ Thắng Câu này lại dám nhìn Khương Hoa như vậy, đây không phải là tự tìm cái chết thì là gì.

Trước tiên cho ngươi nếm chút mùi vị.

Thắng Câu đột nhiên vỗ vào quan tài của mình, máu tươi bên trong tuôn ra, tạo thành một cột máu khổng lồ, như Phong Kỳ Lân mãnh liệt lao tới, lực xung kích vô cùng mạnh mẽ.

Khương Hoa lại không hề động đậy, trực tiếp sử dụng thuật Bàn Sơn lấp biển.

Ầm Những tấm ván gỗ và sắt vụn phía trước, vào khoảnh khắc này toàn bộ bay lên, sau đó tạo thành một cây cầu, đâm vào cột máu, cả hai triệt tiêu lẫn nhau, cột máu của Thắng Câu không có chút hiệu quả nào.

Thuật Bàn Sơn lấp biển.

Thần Đồ có chút kinh ngạc nói.

Là một thành viên trong giới trộm mộ, Thần Đồ đương nhiên biết thuật Bàn Sơn lấp biển.

Phải biết, một sư điệt của hắn, Trương Vân Long tự xưng là Trương Thiên Sư, cũng nói mình là người của phái Bàn Sơn.

Do đó, Thần Đồ tự nhiên cũng biết tuyệt kỹ trấn phái của phái Bàn Sơn là thuật Bàn Sơn lấp biển.

Không ngờ, Khương Hoa vậy mà lại biết.

Chẳng lẽ, anh ta là người của phái Bàn Sơn.

Thần Đồ thầm nghĩ trong lòng.

Có chút bản lĩnh.

Huyết quang trong mắt Thắng Câu lóe lên, lao về phía Khương Hoa.

Khương Hoa cũng lao ra, toàn thân rung lên, bộc phát ra sức mạnh cường đại nhất.

Lần này, anh thậm chí còn không sử dụng Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, trực tiếp dùng cánh tay Kỳ Lân và sức mạnh tăng phúc.

Rắc Tay của Thắng Câu và Khương Hoa va vào nhau, phát ra một tiếng vang giòn giã.

Thắng Câu trợn to mắt, kinh hô một tiếng: Sao có thể.

Hắn bại hoàn toàn.

Trong tay Khương Hoa, gần như không có sức chống trả.

Thắng Câu cảm thấy, luồng sức mạnh dời non lấp biển đó oanh kích lên người hắn, phảng phất như một ngọn núi hung hăng đâm tới.

Loại sức mạnh đó, tuyệt đối vượt qua sức mạnh mà bất tử thể có, đạt đến cấp bậc Vĩnh Hằng Sinh Mệnh.

Trên người Thắng Câu không biết đã gãy bao nhiêu xương, cơ thể bay ngược ra ngoài, cơn đau dữ dội khiến hắn gần như ngất đi.

Đã bao nhiêu năm rồi.

Hắn đã bao nhiêu năm không phải chịu đựng nỗi đau như thế này.

Người này, cũng quá kinh khủng rồi.

Mạnh đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

Cơ thể Thắng Câu, gần như vừa bay ngược ra ngoài, Khương Hoa đã lóe lên xuất hiện sau lưng Thắng Câu, đưa tay ấn một cái, đỡ lấy cơ thể hắn.

Đùng một tiếng, Thắng Câu rơi trên mặt đất, toàn thân mềm nhũn, đã không thể động đậy.

Cho dù hắn là cương thi, là Thi Tổ, bây giờ toàn thân xương cốt cũng không biết đã gãy bao nhiêu, hắn cũng không thể hành động được nữa.

Thắng Câu hoảng sợ nhìn Khương Hoa: Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai.

Vì sao lại có sức mạnh to lớn như vậy.

Giờ phút này, hắn biết mình đã sai.

Sai hoàn toàn.

Thảo nào ngay cả Tương Thần cũng đối với anh khách khí như vậy, nghe lời răm rắp.

Hóa ra, anh ta mới là người mạnh nhất ở đây.

Một chiêu.

Vẻn vẹn một chiêu.

Là có thể phế bỏ hắn.

Hắn không hề có sức phản kháng.

Cứ như thể, mấy ngàn năm khổ tu của hắn, ở trước mặt người khác, không đáng một xu.

Thật đáng sợ.

Thắng Câu nhìn Khương Hoa vẫn bình thản như thường, trái tim mấy ngàn năm chưa từng biết sợ, cuối cùng cũng đã sợ hãi.

Mà Thần Đồ thấy cảnh này cũng hít một hơi thật sâu, kinh hãi nhìn Khương Hoa.

Hắn đã nghĩ người có thể ra lệnh cho Tương Thần như Khương Hoa sẽ rất cường đại, nhưng không ngờ lại cường đại đến mức này.

Đây đã không thể gọi là Sinh Mệnh Bất Tử nữa rồi, sức mạnh của anh ta, đã đạt đến cấp bậc Vĩnh Hằng.

Thần Đồ chưa bao giờ nghĩ tới, có người sức mạnh có thể cường đại đến mức này.

Vừa rồi.

đó chắc là khí tức của cánh tay Kỳ Lân.

Thần Đồ thầm nghĩ trong lòng.

Hắn vô cùng quen thuộc với hơi thở của Kỳ Lân Huyết Mạch, nên đương nhiên cũng biết đến cánh tay Kỳ Lân, vì vậy ngay khi Khương Hoa vừa thi triển, hắn đã nhận ra ngay.

Thần Đồ nghĩ: Rốt cuộc hắn là ai.

Biết pháp thuật của phái Bàn Sơn, lại còn có cánh tay Kỳ Lân.

Cánh tay Kỳ Lân không phải là thứ mà người của phái Phát Khâu

mới biết hay sao.

Thần Đồ lúc này đã có chút mơ hồ.

Mà Khương Hoa thì chẳng quan tâm nhiều đến thế.

Hắn cũng không để ý người khác nghĩ gì, một chân giẫm lên người Thắng Câu, thản nhiên nói: Ngươi thân là một trong Tứ Đại Thi Tổ, ta cho ngươi một cơ hội sống, hỏi ngươi mấy vấn đề.

Thắng Câu nghiến răng nhìn Khương Hoa: Ngươi muốn hỏi gì.

Khương Hoa đáp: Mấy vấn đề rất đơn giản.

Thứ nhất, làm sao để điều khiển chiếc thuyền máu u linh này.

Thắng Câu lắc đầu nói: Ta không biết, chiếc thuyền quỷ u linh này chỉ đi đi về về trong một khu vực nhất định, đến một địa điểm định sẵn rồi lại quay về.

Hơn nữa, trong vùng biển này, chỉ có ở trên chiếc thuyền máu nổi danh này mới là an toàn nhất.

Là sao.

Khương Hoa hỏi.

Thắng Câu nói: Bởi vì bên dưới hải vực san hô xoắn ốc, có một con Hải Long khổng lồ đang trấn giữ ở đây.

Con Hải Long đó thường xuyên gây sóng gió, nhưng dù nó làm gì cũng không ảnh hưởng đến chiếc thuyền máu u linh này.

Khương Hoa bừng tỉnh ngộ.

Trong nguyên tác quả thực có đề cập, trong vùng biển này có đủ loại nguy hiểm, còn có vô số Hải Nhãn, hóa ra cũng là do một con Hải Long giở trò.

Khương Hoa hỏi: Vậy chiếc thuyền này có đi đến hải vực san hô

xoắn ốc không.

Có.

Thắng Câu nói.

Chương 261

Khương Hoa lại hỏi: Vậy ngươi có biết về Huyết Ngọc không.

Chỉ có Huyết Ngọc mới là mục đích cuối cùng của Khương Hoa khi đến chiếc thuyền máu u linh này.

Mà Thắng Câu đã ở đây lâu như vậy, nếu nơi này có Huyết Ngọc, hắn nhất định sẽ biết.

Huyết Ngọc.

Sắc mặt Thắng Câu thay đổi, không khỏi hỏi: Ngươi hỏi Huyết Ngọc để làm gì.

Khương Hoa nhìn vẻ mặt của Thắng Câu là biết, gã này chắc chắn biết về Huyết Ngọc, bèn nói: Ngươi quan tâm ta làm gì, cứ thành thật trả lời câu hỏi của ta là được.

Được, được.

Thắng Câu không dám nói nhảm nữa, đành phải thành thật trả lời câu hỏi của Khương Hoa, hắn nói: Ta biết Huyết Ngọc ở đâu, nhưng. nếu các ngươi muốn đi, e rằng sẽ vô cùng khó khăn.

Khương Hoa nói: Ngươi cứ nói là được.

Thắng Câu nói: Hơn một ngàn năm trước, ta đến vùng biển này và sống ở đây.

Có một lần không cẩn thận tiến vào một Hải Nhãn, bên dưới Hải Nhãn đó ta đã gặp được một thế giới khác.

Khương Hoa nói: Có phải là ở dưới hải vực san hô xoắn ốc, có một nơi dùng sóng nhiệt ngăn cách nước biển, bên dưới giống như một động thiên dưới nước không.

Không sai.

Thắng Câu kinh ngạc nói: Sao ngươi lại biết.

Khương Hoa làm sao mà biết được.

Bởi vì trong nguyên tác của Ma Thổi Đèn có một nơi như vậy, Hồ Bát Nhất và nhóm của anh ta ở chỗ san hô xoắn ốc, đang chuẩn bị tìm kiếm tàu đắm và trân châu thì bị rắn biển tấn công, sau đó lại xuất hiện vô số Hải Nhãn giống như trong Quỷ Động, hút họ xuống dưới.

Thế là, họ phát hiện ra đáy biển có một động thiên khác, một tầng sóng nhiệt ngăn cách nước biển, bên dưới có không khí và không bị ảnh hưởng bởi nước biển, giống như một quốc gia tách biệt với thế giới.

Mà quốc gia đó chính là Hận Thiên Quốc trong truyền thuyết.

Đương nhiên, cư dân của Hận Thiên Quốc cũng đã sớm lành ít dữ nhiều rồi.

Do đó, Khương Hoa dĩ nhiên là biết.

Khương Hoa lại hỏi: Ngươi đừng quan tâm vì sao ta biết, ngươi cứ nói xem, ngươi đã gặp những gì ở dưới đó, có phải Huyết Ngọc ở dưới đó không.

Ta không biết bên dưới có Huyết Ngọc hay không, chỉ tìm thấy một vài dấu vết liên quan đến Huyết Ngọc.

Thắng Câu lắc đầu nói: Ta đã lang thang ở đáy biển đó rất lâu, gặp được một cây Kiến Mộc khổng lồ, mà dưới cây Kiến Mộc có một cái hang động rất lớn, ta không mở được nó ra.

Bên ngoài hang động, ta phát hiện ra vảy của Huyết Ngọc.

Ra là thế.

Lần này, Khương Hoa xem như đã rõ Huyết Ngọc ở đâu.

Nơi Huyết Ngọc tọa lạc chính là chỗ cây Kiến Mộc trong Hận Thiên Quốc, trong nguyên tác Hồ Bát Nhất và họ cũng đã dựa vào cây Kiến Mộc để trốn thoát.

Nếu ổ của Huyết Ngọc ở chỗ cây Kiến Mộc, vậy thì dễ rồi, chỉ cần tìm được cây Kiến Mộc là được.

Như vậy có thể lợi dụng Ngọc Bội Huyết Ngọc để mở ổ của Huyết Ngọc, tìm ra Huyết Ngọc.

Khương Hoa lại hỏi: Ngươi nói dưới hải vực xoắn ốc có một con Hải Long, chẳng lẽ con Hải Long đó cũng ở trong động thiên dưới nước kia sao.

Thắng Câu lắc đầu: Không phải, con Hải Long đó lang thang ở bên ngoài, không vào trong động thiên dưới nước.

Khương Hoa nói: Con Hải Long này có phải là Hắc Long không.

Kết quả Thắng Câu vẫn lắc đầu: Không phải Hắc Long, nhiều nhất cũng chỉ được coi là Giao Long.

Điều này khiến Khương Hoa có chút thất vọng.

Hắn đã sớm đoán rằng dưới Nam Hải Quy Khư này hẳn là có rồng, nhưng không ngờ chỉ là một con Giao Long mà thôi, chứ không phải Hắc Long thật sự.

Vậy sừng Hắc Long phải đi đâu tìm đây.

Khương Hoa có chút phiền muộn.

Nhưng nghĩ lại, kệ nó đi, dù sao đến đây cũng không phải là không có thu hoạch gì, ít ra cũng có thể tìm được Huyết Ngọc, đến lúc đó có được Huyết Ngọc Huyết Mạch, kích hoạt Huyết Mạch Thần Đồ, cũng là một chuyện tốt.

Nói không chừng, đến lúc đó sẽ kích hoạt được Thánh Thú Huyết

Mạch.

Xích Long Huyết Mạch của hắn cũng sẽ được kích hoạt theo.

Như vậy, mình lại tiến gần hơn một bước tới việc kích hoạt Bất Tử Thể, chỉ cần tìm được sừng Hắc Long là được.

Thế là Khương Hoa gật đầu: Được.

Sau đó cũng không để ý đến Thắng Câu nữa.

Xương cốt toàn thân gã này không biết đã gãy bao nhiêu, không còn uy hiếp gì nữa.

Việc hắn cần làm bây giờ là đến Hận Thiên Quốc, tìm Huyết Ngọc là được.

Thế là, Khương Hoa rời khỏi tầng hầm này, đi lên boong tàu.

Mà Tương Thần không theo lên, ngược lại là Thần Đồ đi theo sau Khương Hoa.

Khương Hoa đứng trên boong tàu, nhìn mặt biển đang cuộn trào bốn phía, hắn đã nhận ra Thần Đồ dường như có lời muốn nói.

Ngươi muốn nói gì.

Khương Hoa hỏi.

Thần Đồ nói: Ngươi muốn tìm Hắc Long.

Khương Hoa gật đầu: Trước đó biết dưới Nam Hải này có một con rồng, không ngờ chỉ là một con Giao Long mà thôi.

Thần Đồ lại nói: Ta biết Hắc Long ở đâu.

Khương Hoa sững sờ, rồi nhíu mày nói: Ồ.

Nói nghe xem.

Thần Đồ nói: Tỏa Long Tỉnh.

Khương Hoa đột nhiên nhớ ra.

Đúng vậy.

Trước đây hắn toàn nghĩ đến thế giới của Ma Thổi Đèn và Đạo Mộ Bút Ký, mà chưa bao giờ nghĩ tới, ở Kinh Thành còn có một Tỏa Long Tỉnh.

Bên dưới Tỏa Long Tỉnh, đó là thật sự khóa một con rồng.

Thật uổng công trước đây mình còn nói với Thần Đồ, bảo hắn đến Tỏa Long Tỉnh để cường hóa Kinh Chập.

Mình lại không hề nghĩ tới, Tỏa Long Tỉnh phong ấn một con rồng.

Hơn nữa, con rồng đó chính là Hắc Long.

Khương Hoa muốn ngửa mặt lên trời cười to.

Đây chính là cái gọi là đạp mòn gót sắt tìm không thấy, gặp được chẳng tốn chút công phu sao.

Không ngờ Hắc Long thật sự lại ở ngay gần mình.

Xem ra, sau khi từ Nam Hải trở về, có thể đi Tỏa Long Tỉnh xem một chút.

Khương Hoa nói: Ngược lại là đã quên mất chỗ đó, đợi ta trở về sẽ đi tìm con Hắc Long kia.

Khương Hoa cấp thiết muốn tìm Huyết Ngọc, sau đó lại đi Tỏa Long Tỉnh.

Một khi tìm được Tỏa Long Tỉnh, tìm được con Hắc Long bị phong ấn, là có thể kích hoạt được Bất Tử Thể.

Lúc ở Côn Lôn Sơn hắn đã nâng cấp thành Bất Tử Thể, nhưng có lẽ vì chưa tìm được những bảo vật kia nên mãi chưa thể kích hoạt.

Mà bây giờ, cuối cùng cũng sắp thu thập đủ.

Nhưng đúng lúc này, trong khoang thuyền vang lên tiếng gào thét thảm thiết đầy thù hận của Thắng Câu, cuối cùng âm thanh dần tắt lịm.

Khương Hoa biết, là Tương Thần đã kết liễu Thắng Câu.

Đối với sinh mạng của Thắng Câu, Khương Hoa không có bất kỳ sự thương hại nào.

Mặc dù hắn đã thành thật nói cho Khương Hoa tất cả những gì mình biết, nhưng cũng không thể phủ nhận sự thật rằng hắn đã giết rất nhiều người.

Không biết bao nhiêu ngư dân đã chết trong tay hắn, không biết bao nhiêu du khách đã táng thân dưới tay hắn.

Mặc dù Khương Hoa không có tâm tư hành hiệp trượng nghĩa gì, nhưng gặp phải loại này, Khương Hoa đương nhiên sẽ không giữ lại mạng hắn, để Tương Thần giải quyết là chuyện tốt nhất rồi.

Khương Hoa nhìn bầu trời âm u, dường như nơi nào chiếc thuyền máu u linh này đến, nơi đó luôn có mây đen đi theo.

Khương Hoa nhìn thấy nước biển bốn phía đang cuộn trào dữ dội, từng con sóng lớn như những bức tường nước xuất hiện ở phía trước.

Những bức tường nước cao đến mười mấy, hai mươi mét gần như chiếm trọn cả mặt biển, điên cuồng ập về phía chiếc thuyền máu u linh.

Cảnh tượng này đủ để khiến bất kỳ thủy thủ kinh nghiệm phong phú nào cũng phải biến sắc.

Tuy nhiên, Khương Hoa và Thần Đồ nhìn thấy tất cả trước mắt

nhưng sắc mặt không hề thay đổi.

Đây chính là cảnh rồng lấy nước.

Mặc dù trong đời thực và trong nguyên tác có đề cập, đó chỉ là một hiện tượng tự nhiên, nhưng giờ khắc này Khương Hoa có thể cảm nhận được, chính là con Giao Long dưới đáy biển đang gây sóng gió.

Là con Giao Long đó.

Thần Đồ thản nhiên nói.

Khương Hoa gật đầu, hắn và Thần Đồ đứng ở mũi tàu, nhìn bức tường nước ngày càng gần, cả hai đều không có chút hoảng sợ nào.

Bởi vì, họ đều biết, dù trên biển xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không ảnh hưởng đến chiếc thuyền máu u linh này, bức tường nước trước mắt cũng vậy.

Sóng lớn ngày càng gần, không bao lâu sau Tương Thần cũng đi ra, hắn nhìn bức tường nước, nhíu mày: Là con Giao Long kia đang giở trò sao.

Khương Hoa gật đầu.

Họ mơ hồ nhìn thấy trong bức tường nước, có một con rồng màu trắng đang ẩn hiện.

Ở phía xa, một chấm đen nhỏ đang trôi nổi trong sóng lớn, mà con Giao Long màu trắng kia đang nhìn chằm chằm vào chấm đen nhỏ đó.

Là lão Hồ và mọi người.

Khương Hoa nói.

Chấm đen nhỏ kia chính là thuyền của Hồ Bát Nhất, vì khoảng cách còn khá xa nên nhìn từ xa chỉ là một chấm nhỏ.

Mà thuyền của Hồ Bát Nhất đã gặp phải sóng lớn, đang chao đảo

điên cuồng trên đầu sóng, có thể lật úp bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên, người lái thuyền là một người vô cùng quen thuộc với tàu bè, ông ta có thể kiểm soát rất tốt con thuyền đánh cá.

Mặc dù thuyền đang lắc lư điên cuồng, nhưng lại là lắc lư theo con sóng, vô cùng có quy luật, trông như sắp đổ nhưng lần nào cũng có thể gặp dữ hóa lành.

Đây chính là ngư dân có kinh nghiệm, dù có đổi thành một thuyền trưởng chuyên lái du thuyền cũng chưa chắc làm được điều này.

Dù sao, những thuyền trưởng lái du thuyền thường đi theo những tuyến đường đã được lên kế hoạch sẵn, cả hành trình sẽ không gặp nguy hiểm gì, gặp phải tình huống đột biến như thế này sẽ thiếu khả năng ứng biến.

Còn loại ngư dân thì khác, họ đánh cá ở đâu có cá thì đi đến đó, trong đời không biết đã gặp bao nhiêu nguy hiểm, tình huống rồng lấy nước này có lẽ cũng đã từng gặp qua.

Do đó, ứng biến cũng thuận lợi hơn.

Chương 262

Xem ra, họ tạm thời chắc là không có nguy hiểm.

Tương Thần nói.

Thần Đồ nói: Chưa chắc, con Giao Long kia dường như đã nhắm vào họ.

Đúng vậy, điểm này Khương Hoa cũng đã nhận ra.

Và vào lúc này, thuyền máu u linh di chuyển với tốc độ cực nhanh, cộng thêm tốc độ của sóng biển cũng rất nhanh, cho nên khoảng cách giữa hai bên, trong nháy mắt đã rút ngắn lại.

Hồ Bát Nhất và mọi người đang ở trong nỗi sợ hãi tột cùng, hoàn toàn không biết mình đã bị một con Giao Long màu trắng khổng lồ nhắm vào.

Lão Hồ.

Cái quái gì thế này, đây là biển động à.

Vương Bàn Tử la lớn.

Hồ Bát Nhất nói: Đây không phải biển động, gọi là rồng lấy nước, chúng ta chỉ cần vượt qua đợt này là được.

Mà đúng lúc này, trong lúc hoảng loạn, Vương Bàn Tử thấy được một bóng trắng lóe lên trong nước: Lão Hồ.

Trong nước hình như có cái gì đó.

Thứ gì.

Hồ Bát Nhất hỏi.

Vương Bàn Tử bám chặt cột buồm: Không biết nữa, không nhìn

rõ.

Trần Văn Cẩm lớn tiếng nói: Tôi cũng nhìn thấy, là một thứ màu trắng.

Mau nhìn kìa, lại xuất hiện rồi.

Hồ Bát Nhất giật mình, nhìn xuống nước, liền thấy một sinh vật hình rắn khổng lồ màu trắng lao ra khỏi mặt nước, đột nhiên tấn công về phía họ.

Mẹ kiếp.

Đây là cái gì, rồng sao.

Vương Bàn Tử nhìn thấy con Giao Long lớn như vậy, lập tức sợ hết hồn, không khỏi kinh hô một tiếng.

Thứ này thật sự còn lớn hơn cả Thiết Đầu Long Vương mà họ đã thấy trong Hoàng Hà.

Trông nó thật sự như một con Bạch Long, nhất là trên đầu nó còn có sừng.

Hồ Bát Nhất cũng sợ đến mức mặt tái nhợt, kinh ngạc nói: Đúng là rồng.

Thuyền trưởng, mau tránh đi.

Con rồng lớn như vậy nếu đâm vào thuyền của họ, cho dù thuyền làm bằng sắt cũng sẽ bị đâm lật, thậm chí có thể tan thành từng mảnh.

Họ làm sao cũng không ngờ được, trong nước này lại thật sự có rồng.

Người lái thuyền hô lớn: Sóng lớn quá, bánh lái không quay được.

Sắc mặt Hồ Bát Nhất thay đổi, mắt thấy thuyền không di chuyển được, mà con Bạch Long khổng lồ kia lại sắp lao tới, thế là anh cắn

răng nắm lấy một cây xiên cá bên cạnh, ánh mắt kiên định nhìn con Bạch Long.

Lão Hồ, cậu làm gì vậy.

Vương Bàn Tử kinh hô.

Hồ Bát Nhất không nói gì, lùi lại hai bước, chuẩn bị lao ra liều mạng với con Bạch Long.

Nhưng đúng vào lúc này, trước mặt con Bạch Long không biết từ lúc nào đã xuất hiện một người đang lướt sóng mà đi, trực tiếp đối đầu với con Bạch Long kia.

Đó là.

Hồ Bát Nhất sững sờ một lúc, rồi nhanh chóng nhận ra: Là Khương Gia.

Vương Bàn Tử cũng kích động nói: Khương Gia trở lại rồi.

Ha ha, chúng ta được cứu rồi.

Trần Văn Cẩm cũng vừa mừng vừa sợ nhìn Khương Hoa.

Sao cũng không ngờ được, thời khắc mấu chốt Khương Hoa lại xuất hiện.

Điều này thật quá bất ngờ.

Chỉ thấy Khương Hoa lướt đi trên sóng, lao về phía con rồng, giống như Hải Thần khiến lòng người phấn chấn.

Cùng lúc đó, hai bóng người lóe lên, đáp xuống boong tàu.

Không biết tại sao, con tàu này rõ ràng đã ổn định lại.

Là các vị.

Vương Bàn Tử vui mừng.

Hồ Bát Nhất cũng nói: Đại thúc, Tiểu Ca, các vị đã trở lại.

Người nhảy lên boong tàu chính là Tương Thần và Thần Đồ.

Thần Đồ không nói gì, mà nghiêm nghị nhìn Khương Hoa đang đối đầu với con Giao Long.

Còn Tương Thần thì gật đầu.

Đại thúc, Khương Gia sao lại có thể lướt đi trên sóng thế kia, lẽ nào anh ấy là thần sao.

Hồ Bát Nhất thấy Tương Thần có vẻ dễ nói chuyện hơn, không khỏi hỏi.

Tương Thần nói: Không rõ lắm.

Ờ.

Hồ Bát Nhất có chút cạn lời, đành hỏi tiếp: Vậy Khương Gia có đối phó được với con Bạch Long này không.

Tương Thần nói: Chỉ là một con Giao Long thôi, đối với cậu ấy tự nhiên là dễ như trở bàn tay.

Nghe Tương Thần nói vậy, những người khác đều thở phào nhẹ nhõm.

Mà lúc này, Khương Hoa đã hành động.

Hắn mượn năng lực khống chế nước của Thủy Kỳ Lân Huyết Mạch để có thể đi trên mặt nước như trên đất liền.

Do đó, hắn mới có thể làm được cảnh tượng không thể tin nổi trong mắt người khác.

Con Giao Long thấy Khương Hoa chặn đường, lập tức tức giận gầm lên một tiếng, rồi trực tiếp lao tới cắn.

Nghiệt súc.

Khương Hoa hừ lạnh một tiếng, trực tiếp dùng tới Bàn Sơn lấp

biển thuật.

Lập tức, bốn phía nổi gió điên cuồng, vốn đã có sóng lớn, giờ khắc này càng giống như biển động cấp 12, vô cùng kinh khủng.

Nước biển sao lại trở nên mạnh hơn.

Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói.

Tương Thần lại nói: Đó là Khương Hoa đang làm phép.

Làm phép.

Hồ Bát Nhất có chút nghi ngờ.

Mà lúc này, Trần Văn Cẩm lại có sắc mặt nặng nề nói: Đây là Bàn Sơn lấp biển thuật.

Hồ Bát Nhất nghe là Bàn Sơn lấp biển thuật, không khỏi kinh ngạc nói: Chẳng lẽ chính là bí kỹ bất truyền của phái Bàn Sơn, Bàn Sơn lấp biển thuật.

Trần Văn Cẩm nghiêm nghị gật đầu: Không sai.

Bàn Sơn lấp biển thuật một khi thi triển ra, nước sẽ ngưng kết thành núi.

Các người xem nước biển bốn phía đi.

Mọi người nhìn xem, quả nhiên, những con sóng biển ngưng tụ lại với nhau, trông mơ hồ có chút giống như núi.

Hồ Bát Nhất nói: Không ngờ Bàn Sơn lấp biển thuật lại lợi hại như vậy.

Nhưng mà, Khương Gia sao lại biết.

Mọi người đều im lặng.

Không ai biết vì sao Khương Hoa lại biết Bàn Sơn lấp biển thuật.

Ngược lại là Vương Bàn Tử đã thông suốt, hắn nói: Khương Gia

biết Bàn Sơn lấp biển thuật tôi thấy cũng là chuyện rất bình thường, dù sao anh ấy cũng là Khương Gia.

Hồ Bát Nhất trầm mặc.

Đúng vậy, dù sao anh ấy cũng là Khương Gia mà.

Trên đời này, dường như không có chuyện gì anh ấy không làm được.

Biết Bàn Sơn lấp biển thuật thì có sao.

Không cần phải ngạc nhiên làm gì.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Khương Hoa, muốn xem xem, Khương Hoa làm thế nào để đồ long.

Mà Khương Hoa, dùng Bàn Sơn lấp biển thuật, đập cho con Giao Long đang muốn cắn hắn phải kêu đau không ngớt, vảy trên người không biết đã rơi mất bao nhiêu, máu tươi đỏ thẫm tuôn ra, đã bị thương.

Giao Long vừa bị thương, đau đớn quay người chui vào trong biển, chuẩn bị chạy trốn.

Khương Hoa lại hừ lạnh một tiếng: Ta có cho ngươi trốn không.

Dám ở đây gây sóng gió, hôm nay ta sẽ kết liễu mạng ngươi, lấy nội đan của ngươi, xem sau này ngươi còn gây sóng gió thế nào.

Nói xong, Khương Hoa chui vào trong biển, bơi điên cuồng trong sóng biển, còn nhanh nhẹn hơn cả Giao Long.

Mà sau khi hắn tiến vào đáy biển, Hồ Bát Nhất và mọi người không còn nhìn thấy Khương Hoa nữa, chỉ có thể lo lắng chờ đợi.

Năm phút sau, mặt biển đã khôi phục bình thường, kỳ quan rồng lấy nước cũng đã biến mất, người lái thuyền cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mau nhìn kìa, mặt biển sao lại nhiều máu thế kia.

Vương Bàn Tử kinh hô, chỉ vào mặt biển lớn tiếng nói.

Mọi người vốn đã đang nhìn chằm chằm vào mặt biển, lúc này thấy máu tươi từ dưới trào lên, trong nháy mắt toàn bộ mặt biển đều bị nhuộm thành màu đỏ.

Xoạt Lúc này, một cái đầu người từ mặt biển đỏ máu nhô lên, chính là Khương Hoa.

Tốt quá rồi, là Khương Gia.

Vương Bàn Tử vui mừng nói.

Những người khác cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù rất tin tưởng vào thực lực của Khương Hoa, nhưng khi Khương Hoa nhảy vào vùng biển không rõ, họ vẫn vô cùng lo lắng.

Bây giờ Khương Hoa xuất hiện, điều đó chứng tỏ anh ấy không sao.

Khương Gia, bắt lấy.

Vương Bàn Tử lấy ra một sợi dây thừng ném ra, chuẩn bị kéo Khương Hoa lên.

Tuy nhiên, Khương Hoa đã trực tiếp nhảy lên.

Ầm.

Một tiếng vang thật lớn, Khương Hoa đáp xuống boong tàu, toàn thân máu và nước tí tách chảy xuống, mà trong tay hắn, xách theo một cái đầu rồng còn lớn hơn cả tủ lạnh, máu tươi không ngừng chảy ra từ đó.

Lại một tiếng ầm nữa, Khương Hoa ném đầu rồng lên boong tàu.

Hồ Bát Nhất, Minh Thúc và những người khác hít một hơi thật

sâu, kinh hãi nhìn Khương Hoa.

Vậy mà, thật sự đã giết chết con Giao Long đó, hơn nữa còn trực tiếp chém đầu, mang cả đầu rồng lên, có thể thấy Khương Hoa hung hãn đến mức nào.

Cảnh tượng này, đơn giản là quá chấn động lòng người.

Đúng là thiếu niên Đồ Long chân chính.

Chương 263

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Thuyền trưởng và con trai ông ta sợ đến ngây người, hai người vốn rất tin vào Hải Thần, trực tiếp quỳ xuống trước Khương Hoa, không ngừng dập đầu, liên tục nói những lời như Bái kiến Hải Thần đại nhân, khiến người ta có chút cạn lời.

Thần Đồ cũng nhìn Khương Hoa với hơi thở nặng nề.

Mặc dù con Giao Long kia không làm gì được hắn, nhưng hắn lại không có tự tin chém giết được Giao Long, dù sao. con Giao Long này ở trong biển, biển chính là thế giới của nó, làm sao có thể dễ dàng giết chết như vậy.

Kết quả, Khương Hoa chính là đã giết được.

Một lúc sau, Vương Bàn Tử mới nói: Khương Gia, cái này, cái đầu rồng này, chúng ta mà mang cái này lên bờ bán thì phải được bao nhiêu tiền chứ.

Khương Hoa nói: Bao nhiêu tiền thì tôi không biết, nhưng cậu chắc chắn sẽ bị người ta bắt đi.

Vương Bàn Tử vẻ mặt lúng túng.

Được rồi, các anh dọn dẹp một chút, tiếp tục đi thôi, sắp đến hải vực san hô xoắn ốc rồi, tôi vào trong thay bộ quần áo đã.

Khương Hoa nói xong, liền đi vào khoang thuyền, tìm một bộ quần áo của Hồ Bát Nhất mặc vào, may mà vóc dáng Khương Hoa và Hồ Bát Nhất cũng tương đương nhau.

Sau khi thay quần áo xong, trở lại boong tàu, Hồ Bát Nhất, Minh Thúc và những người khác đang vây quanh cái đầu rồng nghiên cứu,

bàn bạc xem nên bán cái đầu rồng này cho ai để kiếm lời lớn.

Đây dù sao cũng là đầu rồng, nếu có thể bán đi, tuyệt đối có thể kiếm được một món hời.

Khương Hoa vừa ra, Vương Bàn Tử và mọi người liền vây lại, Vương Bàn Tử kích động hỏi: Khương Gia, anh làm thế nào mà giết được con rồng này thế, thật lợi hại.

Khương Hoa đáp: Thì cứ thế giết thôi.

Vương Bàn Tử nói: Mà này, thịt rồng này có ăn được không.

Tôi còn chưa bao giờ được ăn thịt rồng đấy.

Khương Hoa đáp: Ăn được, chắc là vị cũng giống thịt rắn biển.

Thật sao.

Vậy tôi đi thử xem.

Thế là, Vương Bàn Tử liền cầm một con dao găm, đi về phía đầu rồng, chuẩn bị cắt một ít thịt rồng xuống làm đồ nướng.

Còn Khương Hoa thì nhìn ra hải vực xung quanh, rồi nói: Xem ra, đã tiến vào khu vực trung tâm của hải vực san hô xoắn ốc rồi.

Thuyền trưởng, gần đây chắc chắn toàn là đá ngầm, cẩn thận một chút.

Vâng, Hải Thần đại nhân.

Thuyền trưởng kích động nói.

Đối với việc thuyền trưởng gọi mình là Hải Thần, Khương Hoa cũng không nói gì, ông ta thích gọi thì cứ để ông ta gọi.

Thế là, tốc độ thuyền đánh cá chậm lại, khoảng cách đến điểm trung tâm khu vực san hô xoắn ốc cũng ngày càng gần.

Hai giờ sau, Hồ Bát Nhất thông qua định vị la bàn, cuối cùng đã

tìm được nơi đó.

Xung quanh toàn là đá ngầm, nếu không phải kỹ thuật của thuyền trưởng cao siêu, e rằng thật sự rất khó đi vào.

Vùng biển này thỉnh thoảng cũng xuất hiện một vài cơn bão, nhưng những cơn bão này không mạnh lắm, dưới kỹ năng lái thuyền tinh xảo của thuyền trưởng, họ cũng đã hữu kinh vô hiểm đến được nơi này.

Trước đây nghe nói khu này bão tố không ngừng, quả không phải là nói bừa, đúng là nguy hiểm thật.

Lúc trước thì rồng lấy nước, sau đó lại là Giao Long, tiếp đến lại là đủ loại bão, nếu không phải Bàn gia tôi mạng lớn, e rằng cũng đã chết ở đây rồi.

Vương Bàn Tử nói.

Hồ Bát Nhất lại nói: Đó là vì có người thần thông quảng đại bảo kê cậu đấy.

Vương Bàn Tử cười ha ha một tiếng.

Thuyền đã dừng lại, gần đó là một hòn đảo san hô không nhỏ.

Hòn đảo san hô này toàn bộ đều được hình thành từ đá san hô.

Mọi người nhảy lên đảo, Vương Bàn Tử nói: Cuối cùng cũng tìm được cảm giác của đất liền rồi.

Thế là, họ đặt trang bị xuống, bắt đầu mặc đồ lặn, chuẩn bị xuống tìm trân châu.

Hồ Bát Nhất và những người khác đến đây chính là để tìm kiếm trân châu.

Trần Văn Cẩm thấy Khương Hoa đứng trên đá san hô nhìn quanh quất, không khỏi hỏi: Khương Hoa, anh đến đây để làm gì.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng nhìn qua.

Họ cũng luôn rất tò mò, Khương Hoa đến đây rốt cuộc là để làm gì.

Khương Hoa đáp: Tương truyền ở Nam Hải có một quốc gia cổ có nền văn minh đồ đồng phát triển cao độ, gọi là Hận Thiên Quốc.

Kể từ sau triều Tần, Hận Thiên Quốc này không còn ghi chép nào nữa.

Tôi đến đây là để tìm kiếm Hận Thiên Quốc.

Hận Thiên Quốc.

Trần Văn Cẩm suy nghĩ một lúc, rồi nói: Hận Thiên Quốc này tôi hình như có nghe nói qua, nghe nói trình độ công nghệ đồ đồng của họ vào thời Tây Chu đã dẫn đầu thế giới, ngay cả triều Chu cũng không sánh bằng.

Lẽ nào nó ở ngay gần đây.

Khương Hoa gật đầu: Không sai, Hận Thiên Quốc ở dưới hải vực san hô xoắn ốc này.

Vương Bàn Tử kinh ngạc nói: Trời, thật hay giả vậy, thế chẳng phải là dưới đó có vô số bảo tàng sao.

Hắn và Minh Thúc liếc nhau.

Không ngờ vốn chỉ muốn tìm trân châu, lại vô tình gặp được di chỉ của một quốc gia cổ.

Đây đương nhiên là một niềm vui bất ngờ.

Khương Hoa nói: Ừm, chắc là có rất nhiều bảo vật, nhưng phần lớn hẳn là đồ đồng, muốn chuyển đi cũng không thực tế.

Điều này khiến Vương Bàn Tử giống như cà tím bị sương đánh,

lập tức xìu xuống.

Nếu là đồ đồng, thế thì còn làm được cái quái gì nữa.

Ban đầu ở huyện Cổ Lam, cái đỉnh đồng lớn như vậy, giá trị liên thành, cuối cùng cũng có dời đi được đâu.

Vương Bàn Tử nghiến răng nói: Kệ nó, chắc chắn không thể nào tất cả đều là đồ đồng chứ.

Cho dù tất cả đều là đồ đồng, cũng không thể không có món nhỏ, tôi không tin.

Dừng một chút, Vương Bàn Tử nói: Khương Gia, vậy tôi xuống trước dò đường cho anh xem, xem có tìm được Hận Thiên Quốc đó không.

Gã này, nghe thấy có di chỉ của một quốc gia cổ, cũng chẳng màng đến trân châu nữa, trực tiếp muốn tìm bảo vật trong quốc gia cổ đó.

Khương Hoa lại nói: Cậu xuống cũng không tìm thấy đâu, chúng ta cứ chờ một chút đi.

Vương Bàn Tử nghi ngờ nói: Khương Gia, tại sao vậy.

Lúc này Hồ Bát Nhất nói: Bàn Tử, cái này mà cậu cũng không hiểu à.

Khương Gia đã nói phải chờ, vậy chắc chắn là vì muốn tìm được Hận Thiên Quốc thì cần phải đạt được một điều kiện nào đó, có thể là cần thiên thời địa lợi nhân hòa.

Vương Bàn Tử chỉ có thể nói: Vậy được rồi.

Mà đúng lúc này, bốn phía bỗng nhiên gió nổi mây phun.

Bầu trời tối sầm lại, trông như sắp có mưa như trút nước.

Xa xa xuất hiện từng kỳ cảnh rồng hút nước.

Hiện tượng rồng hút nước này khác với cảnh rồng lấy nước lúc trước.

Cảnh rồng lấy nước đã thấy trước đó giống như một cơn thịnh nộ của biển cả.

Còn rồng hút nước bây giờ là từng cột vòi rồng mang theo cột nước thông thiên, nhìn từ xa, giống như trên trời có đầu rồng đang hút nước vậy.

Do đó, gọi là rồng hút nước.

Thông thường, rồng hút nước xuất hiện một cái đã là hiếm.

Nhưng bây giờ, bốn phương tám hướng toàn bộ đều là loại rồng hút nước này.

Xong rồi.

Thuyền trưởng nhìn thấy những cột rồng hút nước đó, lập tức sắc mặt đại biến, toàn thân run rẩy.

Nhiều rồng hút nước như vậy, thì dù là thần tiên cũng không thoát được.

Hồ Bát Nhất thấy cảnh này cũng sợ không kém.

Vương Bàn Tử nói: Mẹ kiếp.

Sao lại nhiều vòi rồng thế này.

Lần này thảm rồi, chúng ta phải làm sao bây giờ.

Chỉ có Khương Hoa, Tương Thần và Thần Đồ là sắc mặt vẫn như thường, dường như không nhìn thấy những cơn gió lốc kia.

Đôi mắt Khương Hoa chăm chú nhìn mặt biển không ngừng.

Xuất hiện nhiều rồng hút nước như vậy, nơi đây chắc chắn không tầm thường.

Quả nhiên, hắn nhìn thấy trên mặt biển xa xa xuất hiện một vòng xoáy.

Vòng xoáy đó ban đầu còn không lớn, nhưng theo thời gian trôi qua, vòng xoáy ngày càng lớn.

Những hòn đảo san hô nhỏ xung quanh toàn bộ bị hút vào trong vòng xoáy.

Tuy nhiên, vòng xoáy đó cách đảo san hô của nhóm Khương Hoa khá xa, cộng thêm đảo san hô họ đang ở là hòn đảo lớn nhất gần đó, cho nên cũng không bị ảnh hưởng.

Rất nhanh, vòng xoáy trở nên khổng lồ, biến thành một Hải Nhãn trống rỗng, trông giống như mặt biển xuất hiện một lỗ hổng, nước biển không ngừng tuôn vào trong.

Hải Nhãn, cuối cùng đã xuất hiện.

Đây chính là con đường phải đi để đến Hận Thiên Quốc.

Khương Hoa nhìn về phía thuyền trưởng: Thuyền trưởng, khóa chặt thuyền lại, tuyệt đối không được để thuyền bị Hải Nhãn đó nuốt chửng.

Một khi thuyền bị Hải Nhãn nuốt, cho dù lúc đó họ có thể sống sót đi ra, cũng gần như không có cách nào cứu vãn, căn bản không thể nào sống sót bơi vào đất liền được.

Đương nhiên, Khương Hoa không sợ.

Dù sao hắn có Thủy Kỳ Lân Huyết Mạch có thể điều khiển nước.

Thuyền trưởng nghe xong, vội vàng chạy tới kiểm tra dây thừng và xích sắt bảo vệ thuyền.

Mà thuyền trưởng vừa mới đi, Khương Hoa đã nhảy ra ngoài, rồi lướt sóng về phía Hải Nhãn, rõ ràng là muốn xông vào trong đó.

Cảnh tượng như vậy khiến những người khác sợ hãi.

Chết tiệt.

Khương Gia định làm gì thế.

Vương Bàn Tử kinh hô, cho rằng Khương Hoa định nghĩ quẩn.

Dù sao đó cũng là Hải Nhãn, nếu bị hút xuống, chết như thế nào cũng không biết.

Mà Tương Thần và Thần Đồ không nói nhiều, cũng nhảy xuống nước, rồi nhanh chóng bơi theo Khương Hoa.

Chương 264

Lần này, Hồ Bát Nhất và mọi người liền khó xử.

Ba người họ liên tiếp đi chịu chết, nhóm mình phải làm sao bây giờ.

Có nên đi cùng không.

Hồ Bát Nhất cắn răng: Khương Gia đến đây là để tìm Hận Thiên Quốc, bây giờ anh ấy đi vào Hải Nhãn đó, dưới Hải Nhãn đó chắc chắn chính là Hận Thiên Quốc, hẳn là không có nguy hiểm.

Nói xong, Hồ Bát Nhất mặc đồ lặn, đội mũ lên, trực tiếp nhảy xuống.

Mẹ kiếp, lão Hồ, cậu có cần phải cứng như vậy không.

Vương Bàn Tử thấy Hồ Bát Nhất nhảy xuống, cắn răng một cái, cũng đeo mặt nạ, nhảy theo.

Tiếp theo, Trần Văn Cẩm cũng không do dự, cùng họ nhảy xuống.

Trên đảo san hô, chỉ còn lại Minh Thúc và cha con thuyền trưởng.

Minh Thúc cũng muốn xuống cùng, nhưng nhìn thấy nước biển cuồn cuộn, lập tức không dám động, hắn vội vàng hô to: Trương Khởi Linh, Bàn Gia, ta ở đây trông thuyền cho các người nhé.

Vương Bàn Tử quay đầu lại nói: Lão già này, tôi biết ngay là ông sợ chết mà.

Nhưng cũng không có ai ép buộc ông ta phải xuống.

Nhảy vào Hải Nhãn vốn là chuyện cửu tử nhất sinh, Minh Thúc vốn đã có tuổi, nhảy vào đó có chịu được sức xoáy của Hải Nhãn hay không cũng là một ẩn số.

Nếu vừa nhảy vào đã bị dòng nước xoáy làm cho tắt thở, vậy thì gay go.

Cho nên Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và mấy người cũng không ép Minh Thúc.

Nhóm mấy người nhanh chóng bơi về phía Hải Nhãn.

Nhóm Khương Hoa nhờ có Đạp Lãng Nhi Hành nên tốc độ nhanh nhất, trong nháy mắt đã đến gần Hải Nhãn, không chút do dự nhảy thẳng vào trong.

Lực hút kinh khủng nhanh chóng cuốn Khương Hoa vào.

Sau một hồi trời đất quay cuồng, ước chừng nửa giờ sau, dù Khương Hoa sở hữu thân thể bất tử cũng không chịu nổi lực xoáy mạnh mẽ này, cố gắng được hơn mười phút liền ngất đi.

Lúc nhóm Khương Hoa tỉnh lại, họ phát hiện mình đang nằm trong một cái hố trên một ngọn đồi trơ trụi.

Phía trên là từng tầng sóng nhiệt, thậm chí còn có thể thấy nước biển cuồn cuộn cùng những đàn cá bơi lội.

Nhưng không hiểu vì sao, nước biển lại bị tầng sóng nhiệt kia ngăn cách, vô cùng thần kỳ.

Khương Hoa nhìn những người xung quanh, Tương Thần và mấy người khác cũng nằm gần đó.

Không lâu sau, Tương Thần và Thần Đồ cùng tỉnh lại.

Còn Hồ Bát Nhất và những người khác thì tỉnh muộn hơn một chút, chừng năm sáu phút sau cũng lần lượt mở mắt.

Mẹ nó. cái thứ này có sức giật mạnh thật.

Vương Bàn Tử vừa xoa gáy vừa đứng dậy lẩm bẩm.

Hồ Bát Nhất tình trạng khá hơn một chút, anh ta nói: Khương Gia, đây là đâu.

Chẳng lẽ là Hận Thiên Quốc trong truyền thuyết.

Khương Hoa gật đầu: Anh xem những mảnh đồng xanh vương vãi xung quanh kìa, trên đó đều có những văn tự cổ xưa, chắc là Hận Thiên Quốc không sai.

Vương Bàn Tử nói: Tốt quá rồi, cuối cùng chúng ta cũng vào được Hận Thiên Quốc, giờ đi tìm báu vật thôi.

Khương Hoa đáp: Cứ đi dạo xung quanh xem xét trước đã.

Thế là mọi người đi theo Khương Hoa dạo một vòng.

Rất nhanh sau đó, họ nhận ra đây chỉ là một khu mỏ, có lẽ là nơi Hận Thiên Quốc khai thác và luyện đồng.

Nơi như thế này cũng chẳng có gì đáng xem.

Vương Bàn Tử tìm được một thanh kiếm gãy, cũng coi như là thứ tốt nhất ở đây rồi, hắn múa may vài đường rồi chán nản nói: Chỗ này nghèo nàn quá nhỉ, toàn đồ phế liệu.

Hồ Bát Nhất nói: Có phế liệu là tốt rồi, trông nơi này rõ ràng là chỗ đào quặng của Hận Thiên Quốc, quặng thì nhiều đấy, cậu có muốn mang mấy cục về không.

Thôi đi, mấy cục đá thì đáng bao nhiêu tiền.

Vương Bàn Tử có chút thất vọng.

Sau khi nếm được vị ngọt ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng về những quốc gia cổ đại như thế này.

Nếu có được nhiều bảo vật như ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, lần này lại không có đám người Giáo sư Trần đi theo, hắn có thể lấy thêm vài món là cả đời không cần lo nghĩ.

Nào ngờ vào đây chỉ thấy toàn đồng nát sắt vụn, điều này khiến hắn vô cùng thất vọng.

Khương Hoa nói: Vội gì chứ, nơi này đã là Hận Thiên Quốc thì chắc chắn phải có di chỉ Vương Thành.

Chỉ cần chúng ta tìm được di chỉ Vương Thành thì còn sợ không có báu vật sao.

Vương Bàn Tử nghe vậy liền cười lớn: Ha ha, vẫn là Khương Gia nhìn xa trông rộng.

Đúng vậy, đây là cả một quốc gia cổ đại, sao có thể không có di chỉ thành cổ.

Hơn nữa ở một nơi thần kỳ thế này, di chỉ chắc chắn được bảo tồn vô cùng hoàn hảo.

Đây là tài sản của cả một quốc gia đấy, phát tài rồi, phát tài rồi.

Khương Hoa không khỏi lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Hửm.

Nhưng rất nhanh, vừa đi chưa được hai bước, Thần Đồ bỗng nhíu mày, rồi cả người vút một tiếng biến mất.

Khi xuất hiện lại, anh ta đã ở trên một khu mỏ.

Tiếp theo, trong tay anh ta hiện ra một thanh quái kiếm màu xám tro.

Thanh kiếm đó trông như một con rồng uốn lượn, tỏa ra vầng sáng màu xanh nhạt.

Tốc độ của anh ta cực nhanh, giơ tay vung lên, một cái đầu bay lên không, máu tươi bắn tung tóe.

Mọi người nhìn sang, thấy trước mặt Thần Đồ có một quái nhân

cầm cung tên.

Kẻ này đầu người thân cá, trên cái đầu vừa bay ra cũng mọc đầy vảy li ti, trông vô cùng đáng sợ.

Khỉ thật, đây là thứ gì vậy.

Vương Bàn Tử kinh ngạc nói: Chẳng lẽ là nàng tiên cá.

Khương Hoa cạn lời.

Nàng tiên cá cái quái gì, rõ ràng là Giao nhân mà.

Hồ Bát Nhất thấp giọng nói: Chắc là Giao nhân.

Khương Hoa nói: Vừa rồi thứ đó định tấn công chúng ta nên Thần Đồ mới ra tay giết nó.

Thân hình Thần Đồ lại một lần nữa biến mất, một vệt lam quang lóe lên bên cạnh Khương Hoa, rồi anh ta lại xuất hiện.

Đây chính là năng lực di chuyển tức thời của Thần Đồ, vô cùng nhanh nhạy.

Mẹ ơi.

Đây là Thuấn Di sao.

Lợi hại thật.

Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Hồ Bát Nhất và Trần Văn Cẩm cũng đầy vẻ kinh ngạc.

Cảm giác những người đi theo Khương Hoa ai cũng lợi hại, toàn là quái thai.

Ông chú kia thì sức mạnh vô biên, còn cậu trai này thì tốc độ nhanh đến mức thái quá, sức quan sát cũng kinh người.

Khương Hoa nói: Đi thôi, đừng dừng lại ở đây.

Nơi này đã xuất hiện Giao nhân thì chứng tỏ gần đây chắc chắn có vô số Giao nhân, phải biết thứ này là sinh vật sống theo bầy đàn.

Hơn nữa, Khương Hoa cũng biết trong bầy Giao nhân còn có một giao mẫu và một con mực khổng lồ.

Khương Hoa không sợ những thứ này, nhưng cũng không muốn lãng phí thời gian ở đây.

Việc cấp bách là tìm được Kiến Mộc, sau đó tìm được sào huyệt Huyết Ngọc để có được huyết mạch Huyết Ngọc.

Đây là mục đích và cũng là chuyện gấp gáp nhất của Khương Hoa khi tới đây.

Nhưng mà. không như ý muốn, trên những khu mỏ xung quanh, xuất hiện một số lượng lớn Giao nhân.

Trong tay những Giao nhân này đều có cung tên, trông như một đội quân thực thụ.

Vãi chưởng.

Sao lại nhiều Giao nhân thế này.

Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng, vội cầm thanh kiếm đồng mình vừa nhặt được, cảnh giác nhìn đám Giao nhân.

Lần này họ đến Nam Hải chủ yếu là để tìm trân châu nên không mang theo những trang bị kỳ quái gì, chủ yếu là bình dưỡng khí.

Ngay cả Hồ Bát Nhất cũng chỉ mang theo la bàn và dao găm, còn các trang bị khác đều không mua.

Hồ Bát Nhất nói: Lần này thảm rồi, đám Giao nhân này có vẻ là thổ dân, chúng có địch ý rất lớn với chúng ta.

Khương Hoa hừ lạnh một tiếng: Xem ra đám Giao nhân này muốn tuyệt chủng rồi.

Vốn dĩ Khương Hoa không muốn gây sự với chúng, nước sông không phạm nước giếng.

Nhưng bây giờ chúng lại tự tìm đến cửa, vậy thì Khương Hoa không định bỏ qua.

Định.

Khương Hoa khẽ quát một tiếng, trực tiếp sử dụng Chấn Nhiếp.

Sau đó Khương Hoa nói: Ra tay đi.

Thần Đồ và Tương Thần thấy đám Giao nhân đứng bất động thì có chút kinh ngạc, nhưng sau khi hoàn hồn cũng lập tức hành động.

Bây giờ đám Giao nhân không cử động được, đương nhiên là thời cơ tốt nhất để ra tay.

Thần Đồ lập tức triển khai cuộc tàn sát, tốc độ của anh ta cực nhanh và không hề nương tay, mỗi nhát đao là một mạng, trong nháy mắt không biết bao nhiêu Giao nhân đã chết dưới tay anh ta.

Còn tốc độ của Tương Thần chậm hơn một chút nên giết cũng chậm hơn.

Về phần Khương Hoa, sau khi dùng Chấn Nhiếp, anh cũng bắt đầu tàn sát.

Chấn Nhiếp càng dùng với sinh vật có cấp độ thấp hơn Khương Hoa thì thời gian hiệu lực càng dài.

Khương Hoa bây giờ là thân thể bất tử, còn đám Giao nhân này chỉ là sinh mệnh bình thường, bị Khương Hoa chấn nhiếp, trong thời gian ngắn không thể nào tỉnh táo lại, cứ mãi trong trạng thái mơ màng.

Chương 265

Sao đám Giao nhân đó lại không động đậy gì thế.

Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

Hồ Bát Nhất có chút cạn lời, anh ta nói: Tiếng quát vừa rồi của Khương Gia đã làm nhiễu loạn thần trí của đám Giao nhân.

Tôi nghe nói thời cổ đại có loại thủ đoạn này, lợi dụng sóng âm để đạt được hiệu quả đó.

Nghe Hồ Bát Nhất giải thích, Vương Bàn Tử cuối cùng cũng không cảm thấy quá tà ma nữa.

Lần này, chắc chắn là một cuộc tàn sát.

Dưới sự chấn nhiếp của Khương Hoa, đám Giao nhân này ngay cả phản kháng cũng không có.

Thần Đồ là người giết nhanh nhất, gần một nửa số Giao nhân đều chết dưới kiếm của anh ta.

Khi anh ta quay lại chỗ cũ, thanh quái kiếm lại được cất đi, thậm chí không ai thấy anh ta cất kiếm vào đâu.

Khương Hoa và Tương Thần cũng quay lại.

Vương Bàn Tử nhìn thi thể Giao nhân đầy đất, rồi lại nhìn về phía Thần Đồ: Mẹ nó, cậu mạnh quá vậy.

Thần Đồ không nói gì.

Khương Hoa nói: Đừng nói nhảm nữa, chúng ta đi tìm di chỉ chủ thành trước đã.

Thế là họ rời khỏi nơi này.

Nói là đi tìm di chỉ chủ thành, nhưng thực ra trong lòng Khương Hoa lại đang nghĩ đến sào huyệt Huyết Ngọc.

Khương Hoa thầm nghĩ, nơi quái quỷ này cũng không nhỏ, muốn tìm được sào huyệt Huyết Ngọc e là cũng phải tốn không ít công sức.

Khương Hoa bây giờ đang sốt ruột tìm sào huyệt Huyết Ngọc, không muốn đợi lâu, bèn cởi túi sau lưng ra, thả Huyền Quy ra ngoài.

Huyền Quy vừa ra ngoài lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Khương Gia, đây là con gì vậy.

Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

Hồ Bát Nhất cũng lộ vẻ vô cùng nghi hoặc.

Huyền Quy bây giờ mặc một bộ khôi giáp, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất tự nhiên là không nhận ra.

Đây là Thi Tổ Đạo.

Trần Văn Cẩm giải thích.

Thi Tổ Đạo.

Hồ Bát Nhất ngẩn ra, nghi ngờ hỏi: Đây không phải là tuyệt kỹ của phái Bàn Sơn sao.

Khương Gia.

Khương Hoa nói: Không sai, chính là tuyệt kỹ của phái Bàn Sơn, tôi tình cờ có được di sản của một vị tiền bối Bàn Sơn.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lúc này mới vỡ lẽ, luôn miệng khen Khương Hoa may mắn.

Khương Hoa lấy ra ngọc bội Huyết Ngọc, cho Huyền Quy ngửi rồi nói: Biết phải làm gì rồi chứ.

Huyền Quy gật đầu, sau đó nhanh chóng bò về phía trước.

Mọi người nhìn mà trợn mắt há mồm.

Không phải nói Thi Tổ Đạo chuyên dùng để đối phó Tương Tây sao.

Sao Khương Hoa lại dùng nó như chó cảnh sát vậy.

Lại còn để nó ngửi ngọc bội rồi đi tìm địa điểm.

Thi Tổ Đạo còn có chức năng này sao.

Hồ Bát Nhất ngơ ngác hỏi: Trần tiểu thư, Thi Tổ Đạo còn có thể giúp tìm mộ huyệt sao.

Nếu thật sự như vậy, phái Bàn Sơn cũng quá trâu bò đi.

Nuôi một con tê tê, không những có thể đối phó Tương Tây mà còn có thể tìm mộ huyệt, vậy thì tầm long quyết của họ trước mặt Thi Tổ Đạo chỉ là một đứa em mà thôi.

Trần Văn Cẩm lại có vẻ mặt kỳ quái nói: Không thể, nhưng Thi Tổ Đạo của Khương Hoa thực ra là một con rùa đen.

Rùa đen.

Đừng đùa.

Rùa đen sao có thể đào hang được.

Vương Bàn Tử nói.

Khương Hoa lại nói: Cô ấy nói không sai, chính là con Huyền Quy lần trước chúng ta gặp ở Côn Lôn Sơn, tôi đã huấn luyện nó thành Thi Tổ Đạo rồi.

Mọi người cạn lời, chỉ có thể nói một chữ, ngầu.

Thế là, họ đi theo sự dẫn dắt của Huyền Quy hơn nửa giờ, cuối cùng cũng đã đến nơi.

Khương Hoa thấy được cây Kiến Mộc khổng lồ, anh biết. sào

huyệt Huyết Ngọc đã tìm được.

Tuy nhiên, bên dưới Kiến Mộc không phải là một hang động, mà là một cung điện to lớn.

Khỉ thật.

Mau nhìn kìa, có cung điện.

Lại còn được bảo tồn hoàn hảo như vậy, chắc chắn đây là cố đô của Hận Thiên Quốc.

Ha ha, con rùa nhỏ này lợi hại thật, lại có thể giúp chúng ta tìm được cố đô này.

Lần này phát tài rồi.

Vương Bàn Tử kích động nói.

Huyền Quy quay người lại, cắn một phát vào cổ chân Vương Bàn Tử, đau đến nỗi Bàn Tử oái một tiếng nhảy dựng lên, nhìn xuống cổ chân thì đã chảy máu.

Mẹ nó.

Mày là con rùa chết tiệt, lại dám cắn tao, lão tử phải nấu mày.

Vương Bàn Tử tức giận nhìn Huyền Quy.

Mà Huyền Quy trực tiếp đứng dậy, hung hăng nhìn Vương Bàn Tử, một bộ dạng hung thần ác sát.

Tất cả mọi người đều ngây ra.

Con Huyền Quy này, cũng quá thông minh đi.

Khương Hoa thản nhiên nói: Bàn Tử, cậu đừng có chọc nó, tiểu gia hỏa này cậu không đánh lại nó đâu.

Thấy bộ giáp sắt trên người nó không, đạn còn không xuyên thủng được, mà nó có thể dễ dàng moi nát lồng ngực của cậu đấy.

Hơn nữa, nó nghe hiểu tiếng người.

Da mặt Vương Bàn Tử co giật, theo bản năng sờ lên lồng ngực mình, sau đó nhanh chóng lùi lại, sợ hãi nhìn Huyền Quy.

Huyền Quy lúc này mới đắc ý, rồi xoay người tiếp tục bò về phía trước.

Mặc dù Huyền Quy đã đưa Khương Hoa đến cung điện này, nhưng vẫn chưa thực sự tìm thấy sào huyệt Huyết Ngọc, nên vẫn phải tiếp tục tìm kiếm.

Khương Hoa lại một lần nữa đuổi theo, rất nhanh, mọi người cùng đi vào bên trong cung điện.

Cả cung điện này đều được làm bằng đồng xanh, vô cùng chắc chắn, chỉ có điều bên trong không có bất kỳ hơi người nào, không có dấu vết hoạt động của con người, cũng không có thi thể.

Hồ Bát Nhất tò mò nói: Người của Hận Thiên Quốc chết như thế nào vậy.

Sao trong cung điện này ngay cả một thi thể cũng không có.

Vương Bàn Tử và những người khác cũng rất tò mò.

Nếu nói người Hận Thiên Quốc chết vì một tai nạn nào đó, vậy thì trong cung điện này ít nhất cũng phải có xương cốt chứ.

Hơn nữa, cung điện này lại sạch sẽ ngăn nắp như vậy, có vẻ hơi kỳ quái.

Khương Hoa không trả lời họ, mà dẫn họ tiếp tục đi về phía trước.

Xuyên qua đại sảnh cung điện, mọi người đi vào một lối đi.

Khương Hoa dừng lại, sờ vào lối đi hoàn toàn bịt kín này, bốn phía đều được làm bằng đồng xanh, vô cùng cứng rắn.

Khương Hoa nói: Cung điện này, trông giống một ngôi mộ hơn.

Được Khương Hoa nhắc nhở, họ cũng phản ứng lại.

Đúng vậy, nhìn tổng thể thì đúng là giống một ngôi mộ.

Cung điện nào lại xây dựng lối đi hoàn toàn bịt kín như thế này.

Rõ ràng không hợp lý.

Hơn nữa, nếu đây là một ngôi mộ thì cũng có thể giải thích được tại sao cung điện này lại ngăn nắp và không có xương cốt.

Một ngôi mộ, bên ngoài tự nhiên không thể có xương cốt được.

Vương Bàn Tử nói: Là mộ thì tốt, trong mộ chắc chắn có đồ tùy táng.

Gã này, trong mắt lúc nào cũng là mấy thứ bảo bối đó.

Vù vù Đúng lúc này, bốn phía vang lên từng tiếng gió, tiếng gió vô cùng quỷ dị, giống như tiếng quỷ khóc.

Vương Bàn Tử nói: Các cậu có nghe thấy không, có phải xung quanh có người đang khóc không.

Khương Hoa nói: Là tiếng gió thôi, đừng làm ầm lên, vào trong trước đã.

Thế là cả nhóm lại đi về phía trước một đoạn.

Nhưng đột nhiên, Khương Hoa cảm thấy không ổn, quay đầu nhìn lại.

Trong lối đi u ám, lại xuất hiện chi chít những xúc tu.

Mẹ nó.

Đây là cái gì.

Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Khương Hoa nhìn thấy những xúc tu đó, liền nói: Chắc là xúc tu của con mực, mau rời khỏi đây đi.

Khương Hoa không khỏi nhớ tới con mực khổng lồ trong nguyên tác, suýt chút nữa đã ăn thịt cả nhóm Hồ Bát Nhất.

Chương 266

Bây giờ xuất hiện loại xúc tu này, tám chín phần mười là có liên quan đến con mực khổng lồ đó.

Mọi người vội vàng rời đi, Tương Thần ở lại chặn hậu.

Những xúc tu muốn tấn công nhóm Khương Hoa đều bị Tương Thần dễ dàng chặn lại.

Dù sao những xúc tu này cũng chỉ là xúc tu thông thường, đối đầu với sinh mệnh bất tử như Tương Thần, sao có thể đỡ được.

Rất nhanh, mọi người đi tới trước một cánh cửa đồng khổng lồ.

Nhìn thấy cánh cửa đồng này, mọi người dừng lại.

Vương Bàn Tử lùi về sau nhìn: Khương Gia, bây giờ làm sao đây, nếu đám xúc tu kia đuổi tới thì sao.

Tương Thần thản nhiên nói: Đuổi tới thì giết hết chúng nó.

Vương Bàn Tử cạn lời.

Mà Khương Hoa không để ý đến họ, mà đi tới trước cửa đồng lớn, cẩn thận quan sát.

Sau đó, anh phát hiện trên cửa đồng có một sức mạnh kỳ lạ, loại sức mạnh này có chút tương tự với sức mạnh của huyết mạch Kỳ Lân, nhưng ở những chi tiết nhỏ lại có chút khác biệt.

Chẳng lẽ, là sức mạnh của huyết mạch Huyết Ngọc.

Khương Gia, có thể mở được không.

Hồ Bát Nhất hỏi.

Khương Hoa nói: Cánh cửa đồng này được đúc bằng phương

pháp đặc thù, vô cùng chắc chắn, cho dù cả ba chúng ta hợp lực cũng không thể mở ra được.

Nhưng trên đó có cơ quan, nếu tìm được cơ quan thì có thể mở.

Chắc chắn vậy sao.

Tương Thần có chút không tin.

Hắn biết sức mạnh bộc phát của Khương Hoa vô cùng khủng bố, đạt đến trình độ sinh mệnh vĩnh hằng, nếu ngay cả Khương Hoa cũng không mở được, vậy thì nó phải cứng đến mức nào.

Quá biến thái rồi.

Thế là, Tương Thần vận dụng toàn bộ sức mạnh, hung hăng đấm một quyền vào cửa đồng.

Trên cửa đồng xuất hiện một tầng ánh sáng màu xanh, lại thật sự đỡ được đòn tấn công của Tương Thần.

Huyết mạch bất tử.

Ánh mắt Tương Thần trầm xuống, không khỏi thấp giọng nói.

Hắn nhìn ra được, luồng hào quang màu xanh vừa rồi chính là huyết mạch bất tử.

Hơn nữa, vì chất liệu của cửa đồng cũng có chút kỳ quái, trên đó còn có một loại phù văn gia trì, khiến cho sức mạnh này có thể ngăn cản được đòn tấn công của sinh mệnh vĩnh hằng.

Lần này, Tương Thần xem như đã tin lời Khương Hoa.

Khương Hoa không để ý đến Tương Thần đang lúng túng, mà đi sang bên cạnh, rất nhanh đã tìm được cơ quan.

Chỗ cơ quan còn có một chỗ lõm, vừa vặn khớp với ngọc bội Huyết Ngọc trong tay Khương Hoa.

Xong rồi, đây là cần một món đồ gì đó mới có thể mở được cơ quan này.

Vương Bàn Tử bất đắc dĩ nói, trong lòng vô cùng thất vọng.

Xem ra, lần này phải ra về tay không.

Tuy nhiên, Khương Hoa lại đột nhiên từ trong túi móc ra một miếng ngọc bội, sau đó trực tiếp đặt vào chỗ lõm, từ từ xoay một cái.

Tiếp đó, trong vách tường bốn phía liền phát ra âm thanh chuyển động của cơ quan nặng nề.

Vương Bàn Tử và những người khác trợn to hai mắt, không thể tin nổi nhìn Khương Hoa.

Mẹ nó.

Có nhầm không.

Ngay cả thứ này cũng có.

Chẳng lẽ, Khương Hoa trước khi tới đã biết nơi này có một cơ quan cần miếng ngọc bội này, cho nên đã sớm tìm được ngọc bội.

Điều này cũng quá thần kỳ rồi.

Mà Khương Hoa thì lùi lại, nhìn về phía cánh cửa đồng đang từ từ mở ra.

Bên trong, chắc chắn có Huyết Ngọc.

Cửa đồng mở ra, một luồng khí mục nát từ bên trong tỏa ra.

Rõ ràng là vì bên trong đã quá lâu không có không khí lưu thông nên mới sinh ra mùi hôi thối.

Khương Hoa cảm nhận một lát, biết khí này không có độc nên cũng yên tâm.

Ha ha, cửa mộ mở rồi.

Vương Bàn Tử vui mừng nói.

Mà Khương Hoa cất kỹ ngọc bội, thứ này là mấu chốt để anh thu hoạch nội đan của xà mẫu, chỉ cần có ngọc bội trong tay, Khương Hoa có thể tùy thời thu được toàn bộ linh khí của nội đan xà mẫu.

Khương Hoa đang chuẩn bị dẫn họ vào trong thì lại nghe thấy tiếng động ồn ào.

Có thứ gì đó.

Khương Hoa trong lòng khẽ động, lùi lại.

Quả nhiên, một giây sau.

Một cái xúc tu dài giống như cái lúc trước, nhưng lại lớn hơn vô số lần.

Cái xúc tu đó gần như chiếm hết toàn bộ lối vào của cửa đồng.

Mẹ nó.

Đây là cái thứ gì vậy.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất bị dọa cho lùi lại liên tục, hoảng sợ nhìn cái xúc tu màu đen đó.

Mà Khương Hoa thì hai mắt khẽ híp lại.

Thứ này, hẳn là xúc tu của con mực khổng lồ.

Xúc tu xông ra khỏi cửa đồng, tại chỗ quét ngang tới.

Khương Hoa hừ lạnh một tiếng, trực tiếp rút ra Minh Điện đao sau lưng, né tránh cái xúc tu của con mực.

Cái xúc tu đó đập xuống đất, sàn nhà lập tức nứt ra.

Mà Khương Hoa đã nhảy lên, một đao hung hăng chém vào xúc tu của con mực.

Một đao, xúc tu đứt lìa.

Gào Bên trong cửa đồng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Xúc tu bị đứt phun ra một lượng lớn mực màu đen.

Phần xúc tu còn lại nhanh chóng rụt trở về.

Khương Hoa đáp xuống đất thu đao, liếc nhìn cái xúc tu khổng lồ đang giãy giụa trên mặt đất.

Mẹ nó.

Bên trong có bạch tuộc sao, sao lại có xúc tu lớn như vậy.

Vương Bàn Tử hỏi.

Khương Hoa nói: Đây là con mực, chúng ta vào đi.

Vương Bàn Tử nói: Cái này. chúng ta vẫn còn muốn vào sao, bên trong có thể có nguy hiểm gì không.

Tuy nhiên, nhóm Khương Hoa không để ý đến hắn, đã đi vào cửa đồng.

Hồ Bát Nhất liền nói: Bàn Tử đi thôi, chẳng lẽ vừa rồi cậu không thấy nhát đao của Khương Gia sao.

Con mực đó nếu dám xuất hiện, nói không chừng sẽ bị Khương Gia chặt đầu trực tiếp.

Nói xong, Hồ Bát Nhất liền đi thẳng vào.

Về phần Trần Văn Cẩm đã sớm đi theo.

Chờ tôi với.

Vương Bàn Tử hô một tiếng, cũng đuổi theo sát.

Mọi người đi vào cửa đồng, đến một minh điện toàn bộ được làm bằng đồng xanh.

Mẹ nó.

Đây tuyệt đối là minh điện uy nghi nhất mà tôi từng thấy.

Vương Bàn Tử lấy đèn pin chiếu vào trong, mọi người cũng thấy rõ tình hình của minh điện này.

Giữa minh điện là một quan tài đồng khổng lồ, mà bốn phía đều là từng hàng đồ đồng.

Những đồ đồng này phần lớn là lễ khí, nhạc khí, cái nào cũng rất lớn, về cơ bản còn cao hơn người, muốn mang đi, gần như là chuyện không thể.

Trần Văn Cẩm đi đến trước những đồ đồng đó, cẩn thận vuốt ve chúng, không khỏi nói: Những thứ này đều là tài sản quý giá.

đáng tiếc. không có cách nào mang ra ngoài.

Vương Bàn Tử cũng nói: Đúng vậy, tiếc là không mang ra ngoài được, không thì đời này chúng ta không lo ăn uống rồi.

Đi theo Hồ Bát Nhất lâu như vậy, Vương Bàn Tử cũng biết những đồ đồng này tuyệt đối là bảo vật vô giá, nếu có thể lấy được một món ra ngoài, chắc chắn có thể bán được giá trên trời.

Mà vừa rồi hắn đã thử, ngay cả món đồ đồng nhỏ nhất, hắn cũng chỉ có thể miễn cưỡng di chuyển được mà thôi, muốn mang ra ngoài.

Chương 267

Gọi xe cẩu đến may ra còn được.

Khương Hoa lắc đầu, anh không có tâm tư nghiên cứu những đồ đồng này, việc cấp bách là tìm được nơi Huyết Ngọc tọa lạc.

Con mực đó đi đâu rồi.

Hồ Bát Nhất tò mò hỏi.

Khương Hoa chỉ lên trên.

Tất cả mọi người đều tưởng con mực ở phía trên, nhanh chóng cảnh giác nhìn lên.

Tuy nhiên, lại phát hiện trên trần nhà có một lớp mực đen kịt kéo dài, biến mất trong một lối đi.

Rõ ràng, con mực đó đã chạy vào lối đi kia, cũng là cửa ra duy nhất của minh điện.

Khương Hoa đi đến trước quan tài khổng lồ, cẩn thận nhìn chằm chằm quan tài này.

Anh phát hiện, trên quan tài đồng phủ đầy phù điêu, mà những hình điêu khắc đó lại là từng con Kỳ Lân.

Những Kỳ Lân này khác với Lôi Kỳ Lân, Hỏa Kỳ Lân và Thủy Kỳ Lân mà Khương Hoa từng thấy, ngoài việc trông tương tự, dưới chân của nó còn có một lớp gió, giống như đang đạp gió mà đi.

Đây, hẳn là Huyết Ngọc rồi.

Con thú trên này là gì vậy.

Sao có chút giống Tứ Bất Tượng thế.

Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

Hồ Bát Nhất nói: Đây là Thụy thú Kỳ Lân.

Vương Bàn Tử: Ồ, ra là Kỳ Lân à, chẳng lẽ Kỳ Lân là đồ đằng của Hận Thiên Quốc sao.

Không ai trả lời hắn, Vương Bàn Tử chỉ có thể nói tiếp: Các cậu nói xem, trong quan tài này chôn cất có phải là quốc vương của Hận Thiên Quốc không.

Khương Hoa nói: Minh điện từ xưa đến nay đều là nơi quan trọng nhất, là nơi an táng chủ nhân của ngôi mộ.

Nếu không có gì bất ngờ, trong quan tài này chôn cất hẳn là quốc chủ Hận Thiên Quốc rồi.

Chỉ là tôi có chút thắc mắc, nếu. trong này chôn cất quốc chủ Hận Thiên Quốc, tại sao chúng ta đi suốt đường lại không thấy bất kỳ tượng đồng canh gác nào.

Mọi người ngẩn ra, cũng nghĩ đến sự nghi ngờ của Khương Hoa.

Đúng là như vậy.

Nói chung, mộ của nhân vật quan trọng như quốc chủ, đều phải có tượng binh sĩ chôn theo để thể hiện địa vị.

Giống như Tần Thủy Hoàng, trực tiếp làm hơn tám nghìn tượng binh mã chôn cùng.

Mà quốc chủ Hận Thiên Quốc, lại không có bất kỳ tượng binh sĩ nào.

Điều này rõ ràng có chút không đúng.

Vương Bàn Tử trực tiếp nói: Ây da, tôi nói này Khương Gia, có thể vị quốc chủ này tương đối đạm bạc danh lợi, cảm thấy mình đã chết rồi, còn bày ra mấy thứ phù phiếm đó vô dụng, cho nên không

làm tượng nữa, chúng ta vẫn là mau mở quan tài này ra đi.

Khương Hoa không khỏi cạn lời.

Nếu thực sự là một quốc chủ không màng danh lợi, không muốn làm những thứ vô dụng đó, còn cần phải xây dựng một cái điện đồng lớn như vậy để làm lăng mộ cho mình sao.

Tuy nhiên, Khương Hoa cũng lắc đầu, không nghĩ nhiều như vậy.

Bất kể là nguyên nhân gì, Khương Hoa cũng không sợ, cho dù có âm mưu quỷ kế gì, đối với anh mà nói, đều không có ảnh hưởng gì.

Khương Hoa tìm được cơ quan của quan tài đồng, ấn vào cơ quan, chuẩn bị mở quan tài.

Nhưng đúng vào lúc này, bốn phía lại lần nữa truyền đến âm thanh chuyển động của cơ quan.

Ầm ầm một tiếng vang lớn, một phiến cửa đồng khổng lồ trực tiếp rơi xuống, đóng kín lối vào minh điện.

Chuyện gì xảy ra.

Hồ Bát Nhất giật mình, cảnh giác nhìn bốn phía.

Khi họ nhìn thấy lối ra đã bị chặn lại, sắc mặt không khỏi biến đổi, vội vàng chạy qua xem, lại phát hiện thứ đó nặng tựa ngàn cân, muốn nâng lên cũng không nhúc nhích.

Lúc này, sắc mặt ba người Hồ Bát Nhất trở nên khó coi.

Tuy nhiên, ba người Khương Hoa lại thần sắc như thường.

Loại tình huống này, không có gì phải hoảng hốt.

Ầm ầm Lại một khối sắt đồng khổng lồ rơi xuống, lối đi mà con mực chạy trốn cũng bị bịt kín.

Xong rồi. lần này chúng ta thảm rồi.

Vương Bàn Tử mặt mày chán nản.

Tuy nhiên, cơ quan vẫn chưa kết thúc.

Bốn phía tiếng răng rắc không ngừng vang lên, mặt đất xuất hiện chấn động, tiếp theo mặt đất ở bốn phương tám hướng sát vách tường sụp đổ, sau đó từng pho tượng đồng từ dưới đất hiện ra.

Rất nhanh, tượng đồng dừng lại, mọi người nhìn lại, lại là tám pho tượng đồng Kỳ Lân.

Đây. lại là tám pho tượng đồng Kỳ Lân.

Chẳng lẽ, những Kỳ Lân này chính là hộ vệ của quốc chủ Hận Thiên Quốc sao.

Khó trách hắn không có hộ vệ, ra là có tám con Kỳ Lân tượng đồng làm hộ vệ.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Trần Văn Cẩm thấy vậy, nhanh chóng lại gần nhóm Khương Hoa.

Họ đều biết, tám pho tượng đồng này xuất hiện nhất định không đơn giản, chỉ có đến bên cạnh Khương Hoa mới có cảm giác an toàn.

Đây là Bát Linh Trận.

Tương Thần sắc mặt có chút ngưng trọng nói: Nghe đồn Bát Linh Trận được tạo thành từ linh hồn của tám linh thú giống nhau, uy lực vô cùng lớn, một khi xuất hiện, tuyệt không dễ dàng buông tha bất kỳ ai.

Khương Hoa nói: Bát Linh Trận thật sự vô cùng đáng sợ, ngay cả Sinh Mệnh Vĩnh Hằng cũng chưa chắc chống lại được.

Chỉ tiếc.

đây không phải là Bát Linh Trận hoàn chỉnh.

Linh hồn thần thú trong trận pháp này chỉ có một loại, chẳng qua là bị ép chia thành tám phần thôi.

Tương Thần kinh ngạc nói: Cái này mà cậu cũng nhìn ra được.

Khương Hoa không nói gì.

Anh vốn sở hữu Huyết Mạch Kỳ Lân, nói cho cùng cũng cùng thuộc loại Kỳ Lân với Huyết Ngọc này, tự nhiên có thể cảm ứng được tám phần hồn Huyết Ngọc bên trong những tượng đồng này.

Trên đời này làm gì có nhiều Huyết Ngọc như vậy, gặp được một con đã là vận may ngút trời rồi.

Tám con Huyết Ngọc.

Nghĩ nhiều quá.

Nhưng quốc chủ Hận Thiên Quốc này cũng là một nhân tài, lại có cách chia hồn phách Huyết Ngọc ra làm tám, tạo ra một phiên bản Bát Linh Trận tàn phế như vậy.

Tương Thần nói: Nhưng cho dù là phiên bản tàn phế, dù sao cũng là mượn hồn Kỳ Lân, e rằng sinh mệnh bất tử cũng không thể ngăn cản Bát Linh Trận này.

Trong giọng nói của hắn tràn đầy lo lắng.

Cùng lúc đó, tám pho tượng đồng Huyết Ngọc đồng thời chuyển động.

Tám pho tượng đồng mở miệng, một luồng sáng từ trong tượng bay ra, sau đó biến thành tám linh hồn Kỳ Lân.

Mỗi một linh hồn Kỳ Lân đều tương đương với một sinh mệnh bất tử.

Cộng lại, chính là tám sinh mệnh bất tử.

Đây chính là Bát Linh Trận.

Nếu là Bát Linh Trận thật sự, thì tám linh hồn Huyết Ngọc đều phải là Sinh Mệnh Vĩnh Hằng, trong tình huống đó, thật sự ngay cả Sinh Mệnh Vĩnh Hằng đối mặt với chúng cũng không thể chống cự.

Gào Tám linh hồn Kỳ Lân sau khi bay ra đều phát ra một tiếng gầm rú.

Tiếng gầm tạo thành sóng âm, ba người Hồ Bát Nhất lập tức bịt tai kêu thảm, mũi đều chảy ra máu tươi.

Khương Hoa hừ lạnh một tiếng, không bị ảnh hưởng bởi tiếng gầm, tay anh khẽ vung, lấy ra Quỷ Tỷ.

Âm khí xung quanh tràn ngập, sau đó từng binh sĩ cầm trong tay Vu đao từ trong vách tường bước ra, họ mặc trang phục kỳ quái, trên người còn quấn một con rắn độc, toàn thân toát ra một cảm giác quỷ dị.

Những binh lính này sau khi ra ngoài, quỳ xuống trước mặt Khương Hoa, một bộ dạng vô cùng cung kính.

Họ, chính là Luân Hồi quân.

Bái kiến tông chủ.

Tất cả Luân Hồi quân sau khi xuất hiện, đông nghịt, ít nhất cũng có hàng trăm người, trong nháy mắt đã phủ kín toàn bộ minh điện.

Họ đồng loạt quỳ xuống, cung kính hô một tiếng.

Âm thanh này vô cùng lớn, vừa vang lên đã triệt tiêu tiếng gầm của linh hồn Kỳ Lân.

Tương Thần kinh hãi nhìn một màn này, trong lòng tràn đầy chấn động.

Hắn đương nhiên nhìn ra được đây đều là âm binh.

Khương Hoa, lại có thể triệu hoán âm binh.

Hơn nữa, còn là âm binh biết nói chuyện.

Chương 268

Tương Thần biết, âm binh mở miệng, nhất định nghịch thiên.

Âm binh biết nói chuyện này, là âm binh cấp bậc cực cao, thậm chí đã vượt qua phạm trù âm binh, ngược lại giống như một loại oán linh nào đó.

Chúng tồn tại giữa thể sống và thể bất tử, vĩnh sinh bất tử không thể chết.

Mà Khương Hoa, lại có thể triệu hoán âm binh cấp bậc này.

Ánh mắt Tương Thần đều trở nên phức tạp.

Thần Đồ cũng bị dọa cho một phen, không thể tin nổi nhìn Khương Hoa.

Anh ta cũng biết đây là âm binh, nhưng anh ta chưa bao giờ nghĩ tới, lại có người có thể triệu hồi ra âm binh, đây là chuyện ngay cả sư phụ anh ta cũng không làm được.

Mà Khương Hoa, lại làm được.

Diệt mấy linh hồn Kỳ Lân kia.

Khương Hoa chỉ vào tám linh hồn Kỳ Lân, thản nhiên nói.

Vâng, tông chủ.

Những Luân Hồi quân đó đáp lời, sau đó đồng loạt đứng dậy.

Họ nhìn về phía những linh hồn Kỳ Lân, rồi đồng loạt vung Vu đao trong tay, Vu đao tỏa ra một sức mạnh kỳ quái, sau đó tại tám phương hướng, xuất hiện tám con mắt hư ảo.

Cảnh tượng kỳ dị này, khiến tất cả mọi người đều không chớp mắt.

Những con mắt hư ảo đó xuất hiện vẫn đang nhắm, nhưng theo tiếng quát đồng thanh của tất cả Luân Hồi quân, rắn độc trên người họ cắn một phát vào cổ họ.

Tám con mắt hư ảo đồng thời mở ra.

Liền thấy trong mắt đó, có từng vòng gợn sóng, giống hệt như khi Khương Hoa thi triển Luân Hồi Nhãn.

Đây là, Luân Hồi Nhãn.

Tám Luân Hồi Nhãn hư ảo xuất hiện, tám linh hồn Kỳ Lân phát ra tiếng kêu hoảng sợ, quay người muốn chạy về trong tượng đồng Kỳ Lân, nhưng tất cả đều đã muộn.

Thu.

Tất cả Luân Hồi quân đồng thời hô lên, tiếng hô chấn thiên.

Tám linh hồn Kỳ Lân đó, lại không thể khống chế bị tám Luân Hồi Nhãn nuốt chửng.

Cảnh tượng này, khiến người xem trợn mắt há mồm.

Nhất là Tương Thần và Thần Đồ.

Hai người họ quá rõ cấp bậc của tám linh hồn Kỳ Lân đó, đó chính là tám sinh mệnh bất tử cấp bậc a, vậy mà lại bị âm binh mà Khương Hoa gọi ra, cứ như vậy tiêu diệt.

Thật không thể tin được.

Thủ đoạn của Khương Hoa, quả nhiên là tầng tầng lớp lớp.

Nhất là Thần Đồ, bây giờ anh ta cảm thấy, mình lựa chọn giúp Khương Hoa một tay, là mình đã chiếm được món hời lớn, bởi vì. có vẻ như Khương Hoa căn bản không có việc gì gấp gáp cần anh ta giúp đỡ.

Có lẽ, chỉ có việc nói cho Khương Hoa biết nơi rơi của Hắc Long Giác là hữu dụng.

A.

Đúng lúc này, Khương Hoa lại đột nhiên kinh ngạc A một tiếng.

Khương Hoa nhìn những Luân Hồi quân đang một lần nữa quỳ xuống trước mặt mình, phát hiện trong quân đoàn, có tám người lại đang cưỡi tám con Huyết Ngọc.

Điều này ngược lại khiến Khương Hoa vô cùng bất ngờ.

Không ngờ, linh hồn Huyết Ngọc bị Luân Hồi quân dùng Luân Hồi Nhãn thu vào, lại toàn bộ gia nhập vào Luân Hồi quân.

Dù sao cũng là tám sinh mệnh bất tử, cứ như vậy, thực lực của Luân Hồi quân này nhất định lại mạnh hơn không ít.

Lui đi.

Khương Hoa nhàn nhạt phất tay.

Những Luân Hồi quân đó dần dần biến mất.

Hiện trường trở lại bình thường.

Theo việc linh hồn Huyết Ngọc bị lấy đi hết, cơ quan bốn phía lại xảy ra một chút biến hóa, pho tượng Huyết Ngọc toàn bộ chìm xuống lòng đất, thanh đồng khổng lồ chặn đường ra cũng nâng lên, hai lối ra lại xuất hiện.

Thấy cảnh này, ba người Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Khương Hoa thu hồi Quỷ Tỷ, xoay người lại đến trước quan tài đồng khổng lồ kia.

Cơ quan của quan tài đồng khổng lồ đã được mở ra, trong quan tài

bốc lên từng đợt hắc khí.

Tương Thần đi đầu, nhấc nắp quan tài lên, mọi người nhìn vào, phát hiện bên trong lại có hai cỗ quan tài.

Hai cỗ quan tài gần như giống hệt nhau.

Khương Hoa nhíu mày: Quan tài âm dương.

Có chút thú vị.

Cái gọi là quan tài âm dương, thực ra cũng tương tự như Thất tinh nghi quan, chính là trong hai cỗ quan tài chỉ có một cỗ là thật, còn cỗ kia là nghi quan.

Tuy nhiên, về mức độ nguy hiểm, quan tài âm dương còn lớn hơn Thất tinh nghi quan rất nhiều.

Quan tài âm dương này, nếu mở ra nghi quan, sẽ xảy ra một biến hóa không thể tưởng tượng được, tất cả mọi người trong minh điện đều có thể chết ở đây.

Cho dù mở ra quan tài thật, cũng sẽ gặp nguy hiểm tương tự.

Bởi vì, thi thể trong quan tài sẽ xảy ra biến hóa nào đó.

Tóm lại, hai cỗ quan tài này đều không thể mở.

Nếu là đạo mộ tặc bình thường mở hai cỗ quan tài này, chắc chắn sẽ chết.

Tuy nhiên, Khương Hoa lại không sợ.

Tương Thần chỉ vào cỗ quan tài bên trái nói: Trong cỗ quan tài này có thi thể.

Khương Hoa gật đầu, không chút do dự mở cỗ quan tài bên trái ra.

Một người đàn ông trung niên nằm bên trong.

Người đàn ông trung niên mặt như ngọc trắng, đầu đội vương

miện, vừa nhìn đã biết không phải người thường.

Nhìn cách ăn mặc, chắc chắn là quốc chủ Hận Thiên Quốc không sai.

Hồ Bát Nhất nói.

Vương Bàn Tử nói: Hắn chắc chắn có rất nhiều đồ tùy táng, các cậu nhìn xem, miếng ngọc đỏ bên hông hắn, chắc là khá đáng tiền nhỉ.

Nói rồi, Vương Bàn Tử liền đi lấy miếng ngọc bội đó.

Kết quả, quốc chủ Hận Thiên Quốc đó bỗng nhiên mở mắt.

Mẹ nó.

Vương Bàn Tử bị dọa cho một phen, nhanh chóng dùng thanh kiếm đồng nhặt được của mình, sợ hãi nhìn quốc chủ Hận Thiên Quốc.

Hồ Bát Nhất và Trần Văn Cẩm cũng bị dọa cho một phen, cẩn thận nhìn chằm chằm thi thể mở mắt đó.

Khương Hoa nhíu mày, thấp giọng nói: Huyết Mạch Kỳ Lân.

Anh cảm nhận được hơi thở của Huyết Mạch Kỳ Lân trên người quốc chủ Hận Thiên Quốc.

Vù Đúng lúc này, thi thể của quốc chủ Hận Thiên Quốc bỗng nhiên biến mất.

Mọi người kinh ngạc.

Ầm.

Mà ngay bên cạnh phát ra một tiếng động nhỏ.

Mọi người nhìn sang, phát hiện Thần Đồ và quốc chủ Hận Thiên Quốc đã va chạm một cái, sức mạnh của hai người dường như ngang nhau, đều lùi lại một chút.

Quốc chủ Hận Thiên Quốc dừng lại, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Thần Đồ.

Mà Thần Đồ cũng vung tay, trong tay xuất hiện một thanh quái kiếm, chính là thần kiếm Kinh Chập của anh ta.

Đồng thời, trên người Thần Đồ bốc lên từng đợt hào quang màu xanh lam.

Khương Hoa mắt sáng lên, đây chính là linh năng trong lời đồn sao.

Trông cũng khá thú vị.

Vút Quốc chủ Hận Thiên Quốc đó bỗng nhiên lại biến mất, xuất hiện lại ở trước mặt Thần Đồ, rất nhanh hai người đã giao đấu với nhau.

Tốc độ của hai người, đều rất nhanh.

Hồ Bát Nhất ngạc nhiên nói: Quốc chủ của Hận Thiên Quốc này là cương thi à.

Sao lại chỉ tấn công mỗi Tiểu Ca, hắn ta cứ như thể chỉ muốn gây sự với Tiểu Ca vậy.

Khương Hoa đáp: Bởi vì, quốc chủ của Hận Thiên Quốc và Thần Đồ cũng có Kỳ Lân Huyết Mạch.

Liên quan đến Kỳ Lân Huyết Mạch của Thần Đồ, trong nguyên tác không hề đề cập, nhưng trong một tác phẩm khác lại có nhắc đến, trên người Thần Đồ cũng có hình xăm Kỳ Lân và sở hữu Kỳ Lân Huyết Mạch.

Hơn nữa, có vẻ đó là Thủy Kỳ Lân Huyết Mạch.

Kỳ Lân Huyết Mạch.

Vương Bàn Tử nói: Khương Gia, tôi nhớ không lầm là cậu cũng

có Kỳ Lân Huyết Mạch mà, sao tên đó không tấn công cậu.

Khương Hoa đáp: Bởi vì hắn không dám trêu chọc tôi.

Mọi người cạn lời.

Tương Thần nói: Kể cả là Thần Đồ, e rằng cũng không đánh lại quốc chủ của Hận Thiên Quốc này, thực lực của hắn đã là cấp cao của Không c·hết Sinh Mệnh rồi.

Khương Hoa lại nói: Chưa chắc đâu, thực lực của Thần Đồ.

Chương 269

cũng sâu không lường được.

Vừa dứt lời, Thần Đồ liền bị một quyền đánh trúng, sau đó ngã bay ra ngoài, trượt một đoạn dài trên mặt đất mới dừng lại.

Tương Thần lộ ra vẻ tươi cười: Thế nào, tôi nói rồi mà.

Khương Hoa cũng không vội: Anh gấp cái gì, trận chiến còn chưa kết thúc.

Ầm.

Đột nhiên, trên người Thần Đồ bùng lên một lớp ánh sáng đỏ, tiếp theo, ánh mắt của hắn đều biến thành màu đỏ.

Đây là.

Thần Đồ chi lực.

Tương Thần kinh hãi, có chút khó tin nói.

Hắn không ngờ rằng Thần Đồ vậy mà lại dùng hết Thần Đồ chi lực ngay lập tức, hơn nữa còn mạnh mẽ đến thế.

Giờ khắc này, ngay cả hắn cũng cảm thấy một tia kiêng kỵ.

Mà Thần Đồ, sau khi bùng nổ Thần Đồ chi lực, lại một lần nữa xông ra ngoài, va chạm với quốc chủ Hận Thiên Quốc.

Nhưng lần này, quốc chủ Hận Thiên Quốc lại không hề có sức chống trả.

Ầm.

Quốc chủ Hận Thiên Quốc trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, đập mạnh vào vách tường, cho dù vách tường đó được làm bằng đồng

xanh cũng phải lõm vào một mảng lớn.

Có thể thấy, sức mạnh của Thần Đồ lớn đến mức nào.

Thần Đồ đáp xuống đất, ánh mắt lạnh lùng nhìn quốc chủ Hận Thiên Quốc, từng bước một đi tới.

Tương Thần mở to hai mắt, không khỏi nói: Đây chính là Thần Đồ chi lực sao.

Cũng quá lợi hại rồi đấy.

Lần này, hắn xem như đã chịu thua Khương Hoa.

Không ngờ Khương Hoa ngay cả điểm này cũng có thể nhìn ra được.

Khương Hoa nói: Thần Đồ chi lực, đây là một loại sức mạnh siêu việt cả sự bất tử, một khi bộc phát toàn bộ thì vô cùng lợi hại.

Tương Thần gật gật đầu, lần này vô cùng đồng ý với Khương Hoa.

Thần Đồ, đợi đã, tôi có vài việc muốn hỏi hắn.

Khương Hoa lúc này lên tiếng, đừng để Thần Đồ ở dưới thật sự g·iết chết quốc chủ Hận Thiên Quốc, vậy thì phiền phức.

Do đó, Khương Hoa cảm thấy vẫn nên nhanh chóng lên tiếng thì hơn.

Dù sao, muốn nhanh chóng tìm được Huyết Ngọc Huyết Mạch, vẫn phải ra tay từ trên người quốc chủ Hận Thiên Quốc này.

Mặc dù Khương Hoa đã biết Huyết Ngọc Huyết Mạch ở ngay đây, nhưng nếu quốc chủ Hận Thiên Quốc chịu nói ra tung tích của Huyết Ngọc, vậy dĩ nhiên là tốt nhất, lại có thể tiết kiệm chút công sức.

Thần Đồ thu hồi Thần Đồ chi lực, thanh đao Kinh Chập trong tay

cũng biến mất, hắn lùi lại hai bước, không tiếp tục gây khó dễ cho quốc chủ Hận Thiên Quốc nữa.

Nếu Khương Hoa không gọi hắn lại, e rằng tính mạng của quốc chủ Hận Thiên Quốc thật sự đã không còn.

Khương Hoa đi về phía quốc chủ Hận Thiên Quốc, thản nhiên hỏi: Ta biết, ngươi bây giờ có cấp độ sinh mệnh rất cao, cũng không phải là bánh tông thông thường.

Bây giờ ta cho ngươi hai lựa chọn, một là nói cho ta biết Huyết Ngọc Huyết Mạch ở đâu, hai là lựa chọn hình thần câu diệt.

Quốc chủ Hận Thiên Quốc lạnh lùng nhìn Khương Hoa, đột nhiên từ trên bức tường đồng nhảy xuống, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Khương Hoa, không chút do dự đấm thẳng vào đầu hắn.

Khương Hoa khẽ lắc đầu, rút Côn Ngữ đao ra, trở tay chém một nhát.

A.

Quốc chủ Hận Thiên Quốc phát ra một tiếng kêu thảm kinh hoàng, một cánh tay bị Khương Hoa chém đứt phăng.

Bất tử thể thì sao chứ.

Trước mặt Khương Hoa, chẳng phải cũng yếu như gà con.

Khương Hoa muốn g·iết là g·iết.

Khương Hoa thản nhiên nói: Xem ra, ngươi chọn con đường thứ hai rồi.

Nếu đã vậy, ta cũng không tha cho ngươi nữa.

Nói xong, Khương Hoa thu hồi Côn Ngữ đao, sau đó đấm mạnh một quyền vào người quốc chủ Hận Thiên Quốc.

Khoảnh khắc đó, lực lượng kinh khủng bùng nổ, giống như có một tầng khí kình từ tay hắn phát ra, lan tỏa ra bốn phía.

Tiếp theo, ầm một tiếng.

Cơ thể của quốc chủ Hận Thiên Quốc đập mạnh vào bức tường đồng kia.

Dù là tường đồng, lúc này cũng trực tiếp sụp đổ.

Bốn phía vang lên tiếng ầm ầm, phảng phất như cả Minh Điện này sắp sập xuống.

Tương Thần và Thần Đồ kinh hãi nhìn.

Mặc dù không phải lần đầu tiên thấy Khương Hoa b·ạo l·ực như vậy, nhưng mỗi lần Khương Hoa thể hiện, họ vẫn không khỏi chấn động.

Đến nỗi đám người Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử thì càng trực tiếp ngây người ra nhìn.

Bọn họ bây giờ cảm thấy, Khương Hoa và những người khác cứ như là thần tiên đánh nhau, căn bản không cùng một đẳng cấp với họ.

Còn Khương Hoa, hắn không để ý đến sự kinh ngạc của những người khác, trực tiếp đi đến trước bức tường sụp đổ, gạt đống đồng xanh phế liệu ra, sau đó kéo cơ thể của quốc chủ Hận Thiên Quốc ra ngoài.

Quốc chủ Hận Thiên Quốc kia đã thoi thóp, ánh mắt cũng trở nên uể oải.

Khương Hoa thản nhiên nói: Đừng tưởng rằng ngươi rất lợi hại, bất kỳ bánh tông nào ở trước mặt ta cũng chỉ là phế vật.

Nói xong, Khương Hoa đeo Tinh Vệ chi mỏ vào, chỉ vào cơ thể của quốc chủ Hận Thiên Quốc.

Toàn thân quốc chủ Hận Thiên Quốc run lên, quang mang còn sót lại trong đôi mắt tràn đầy sợ hãi, hắn bây giờ vô cùng hối hận.

Chỉ tiếc, tất cả đều vô dụng.

Tinh Vệ chi mỏ này, thật đúng là một món đồ tốt.

Khương Hoa thầm nghĩ.

Cơ thể của quốc chủ Hận Thiên Quốc là bất tử thể, thực chất là ở giữa cương thi và sinh mệnh bình thường, dùng Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp để hấp thu thi khí không phải là một lựa chọn tốt, mà Tinh Vệ chi mỏ có thể hấp thụ tinh khí trong cơ thể của hắn tốt hơn.

Khiến cho lực lượng trong cơ thể của quốc chủ Hận Thiên Quốc trực tiếp chuyển dời sang Khương Hoa.

Đinh.

Ký chủ đã thỏa mãn điều kiện thức tỉnh, xin hãy nhanh chóng kích hoạt Bất Tử Thể.

Nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống, Khương Hoa ngược lại không hề vội vàng.

Huyết Ngọc Huyết Mạch gần ngay trước mắt, mà sừng Hắc Long cũng đã biết tung tích, chờ trở về Kinh Thành là có thể lấy được, Khương Hoa đương nhiên là không nóng nảy.

Bất Tử Thể, sắp có thể kích hoạt rồi.

Khương Hoa vứt t·hi t·hể của quốc chủ Hận Thiên Quốc sang một bên, sau đó lấy miếng ngọc bội màu đỏ trên người hắn xuống.

Đây là.

Ngọc Bội Huyết Ngọc.

Khương Hoa trong lòng vui mừng.

Chúc mừng nhận được Ngọc Bội Huyết Ngọc.

Ngọc Bội này tổng cộng có ba miếng, nhận được ba miếng sẽ có thể hợp thành Thần Huyết Ngọc, từ đó hấp thụ Huyết Ngọc Huyết Mạch.

Ngọc Bội Huyết Ngọc: Mảnh vỡ của Thần Huyết Ngọc, tổng cộng có ba miếng, được phân hóa từ Huyết Ngọc Huyết Mạch, nếu nhận được ba miếng thì có thể hấp thu Huyết Mạch Chi Lực bên trong.

Nhận được thông tin về Huyết Ngọc, Khương Hoa trong lòng vui mừng khôn xiết.

Mặc dù Huyết Ngọc này không thể ngay lập tức hấp thu Huyết Ngọc Huyết Mạch, nhưng điều này cũng đủ làm Khương Hoa phấn chấn.

Khương Hoa cũng đã nghĩ qua, Huyết Ngọc Huyết Mạch không thể dễ dàng lấy được như vậy.

Nếu ở đây đã xuất hiện một miếng Huyết Ngọc, vậy thì hai miếng còn lại chắc chắn cũng ở trong khu mộ thất này.

Tương Thần nói: Lúc trước gặp phải con mực khổng lồ kia, ta dường như ngửi thấy khí tức của miếng Huyết Ngọc này trên xúc tu bị đứt của nó.

Khương Hoa trong lòng khẽ động, không khỏi hỏi: Nói theo lý, trên người con mực kia, cũng có thể có một miếng Huyết Ngọc như thế này.

Tương Thần gật đầu: Chắc không sai.

Tương Thần đối với các loại khí tức vô cùng mẫn cảm, đây là năng lực thiên phú của cương thi, cho nên hắn có thể có cảm giác này, Khương Hoa cảm thấy không có gì là ngoài ý muốn.

Như vậy, mục tiêu tiếp theo chính là con mực khổng lồ kia, chỉ cần g·iết chết nó.

Thì Khương Hoa có thể nhận được một miếng Huyết Ngọc khác trong cơ thể nó, như vậy sẽ chỉ còn lại một miếng Huyết Ngọc nữa.

Khó trách con mực kia có thể lớn đến vậy, hơn nữa còn có thể sống lâu như thế, hóa ra là có Ngọc Bội Huyết Ngọc, điều này ngược lại cũng hợp lý.

Vừa nghĩ như thế, Khương Hoa không khỏi thầm nghĩ, miếng Huyết Ngọc thứ ba có thể nào ở trên người con giao mẫu kia không.

Phải biết, dựa theo tình tiết trong nguyên tác, nơi này ngoài con mực khổng lồ ra, còn có một con giao mẫu to lớn.

Con giao mẫu đó cũng là một sinh mệnh đã sống rất lâu.

Như vậy, giao mẫu rất có thể cũng sở hữu Huyết Ngọc.

Đi thôi, đi tìm con mực khổng lồ kia.

Khương Hoa nói, sau đó liền đi vào trong thông đạo.

Thấy Khương Hoa đã đi vào, Thần Đồ và Tương Thần cũng không do dự, hai người đi theo vào.

Vương Bàn Tử vội nói: Trời, đi bây giờ sao.

Ở đây còn nhiều đồ bồi táng thế này, chúng ta bỏ hết à.

Khương Hoa thản nhiên nói: Các anh cứ ở lại đây lấy đồ bồi táng đi, đợi chúng tôi ra.

Vương Bàn Tử nghe xong, lập tức mừng rỡ, vội kéo Hồ Bát Nhất đi về phía quan tài.

À đúng rồi, cái quan tài kia có mở được không.

Vương Bàn Tử vội hỏi lại.

Chủ nhân đã bị trừ khử rồi, cứ tùy tiện mở ra là được.

Giọng của Khương Hoa lại vang lên.

Vương Bàn Tử vui mừng nhướng mày, nhanh chóng đi đẩy cái quan tài còn lại ra, hắn cảm thấy tất cả đồ bồi táng chắc hẳn đều ở trong cái quan tài nghi trủng kia mới phải.

Chương 270

Lại nói Khương Hoa, Thần Đồ và Tương Thần ba người đi vào trong thông đạo, thấy trên đó toàn là mực đen, biết con mực khổng lồ kia chắc chắn đã đi lối này.

Khương Hoa đi theo vết mực vào sâu bên trong, đi không bao lâu, con đường mộ này liền đến cuối.

Ba người tới một hang động đá vôi, phía trước là một hồ nước rất lớn, vết mực đến trước hồ nước liền biến mất.

Xem ra, con mực kia đã trốn xuống nước.

Chỉ là, ngươi thật sự cho rằng trốn xuống nước là có thể sống sót sao.

Khương Hoa thầm nghĩ.

Hắn sở hữu Thủy Kỳ Lân Huyết Mạch, ở dưới nước còn linh hoạt hơn cả con mực kia, bởi vì con mực mặc dù là động vật sống dưới nước, nhưng nó lại không thể khống chế dòng nước, còn Khương Hoa thì khác, hắn có thể khống chế dòng nước.

Khương Hoa không vội xuống hồ, mà nhìn xung quanh, thấy phía trước hồ nước có một tế đàn, không khỏi nhíu mày, rồi lại đi tới gần tế đàn.

Tế đàn cũng được làm bằng đồng xanh, chỉ có điều không giống với những nơi khác, nơi này có lẽ là gần hồ nước, cho nên trên tế đàn bằng đồng xanh này đầy những vết gỉ màu xanh lá cây.

Khương Hoa nhướng mày: Đây không phải là một cái tế đàn, ngược lại giống như. một cái cơ quan.

Cơ quan.

Tương Thần ngạc nhiên hỏi: Cơ quan gì.

Khương Hoa trực tiếp vỗ một cái lên tế đàn, sau đó một khối đá ở chính giữa tế đàn liền lún xuống.

Nhưng mà, bốn phía không có bất kỳ tiếng động nào.

Tình hình gì đây.

Khương Hoa cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Tuy nhiên, rất nhanh họ liền phát hiện ra điều bất thường.

Ba người nhìn về phía hồ nước, liền thấy nước trong hồ đang nhanh chóng giảm bớt.

Trong nháy mắt, nước trong hồ đã biến mất không thấy.

Ba người lại gần xem xét, thấy phía dưới đã biến thành một cái giếng sâu cực lớn trống trải.

Hơn nữa điều làm người ta kinh ngạc nhất chính là, bốn phía vách giếng lại treo từng chiếc quan tài đồng, nhìn xuống sâu không thấy đáy, những chiếc quan tài đồng đó chi chít không biết có bao nhiêu.

Hồ nước này lại là một cái giếng quan tài.

Tương Thần kinh ngạc nói.

Khương Hoa gật gật đầu: Vừa hay, xuống xem thử.

Thế là, Khương Hoa không chút do dự nhảy xuống, giẫm lên chiếc quan tài đồng gần nhất, kiểm tra một chút mới phát hiện dưới chiếc quan tài đồng này có một bệ đá đỡ.

Chính những bệ đá này đã chống đỡ những chiếc quan tài đồng.

Khương Hoa vừa nhảy xuống, thứ bên trong đã bị kinh động, điên cuồng va chạm vào nắp quan tài đồng, chỉ là sức mạnh của Khương Hoa cực lớn, mặc kệ thứ bên trong va chạm thế nào, cũng không thể

phá tung nắp quan tài.

Khương Hoa không để ý đến thứ bên dưới, đối với hắn mà nói, chỉ là một cái bánh tông, hắn không để vào mắt.

Hắn nhìn xuống phía dưới, mặc dù bên dưới tối đen như mực nhưng thị lực của hắn vẫn có thể thấy rõ.

Lúc này, Thần Đồ từ sau lưng sờ một cái, lấy ra một cây đèn pin từ bên hông, vừa bật lên thì xung quanh liền sáng bừng, sau đó hắn mới từ trên nhảy xuống, giẫm lên quan tài đồng.

Thần Đồ không có năng lực nhìn trong đêm, mặc dù thị lực của hắn cũng rất tốt, trước đó không cần đèn cũng có thể mượn ánh sáng yếu ớt để thấy rõ phía trước, nhưng bên dưới cái giếng quan tài này phảng phất như có thể hấp thu ánh sáng, tối đen như mực, không dùng đèn pin hắn thật sự không thấy rõ.

Thần Đồ và Tương Thần cùng nhau rơi xuống một chiếc quan tài đồng, cũng kinh động đến thứ bên trong, không ngừng phát ra tiếng đông.

Ngoài ra, những chiếc quan tài đồng khác rõ ràng cũng đã bị kinh động, nhao nhao va chạm vào nắp quan tài, đoán chừng không quá vài lần, những chiếc bánh tông trong quan tài đồng bên dưới sẽ chui ra hết.

Tất cả im lặng cho lão tử.

Tương Thần có chút mất kiên nhẫn quát khẽ một tiếng, khí thế thuộc về Thi Tổ phát tán ra, lập tức, tất cả bánh tông trong quan tài đồng đều im bặt.

Bao gồm cả chiếc quan tài đồng dưới chân Khương Hoa.

Thi Tổ chính là Thi Tổ, những bánh tông này cũng là một loại cương thi, đương nhiên sợ Tương Thần.

Nhìn thấy tất cả bánh tông đều im lặng, Tương Thần mới có chút đắc ý.

Hắn nhìn về phía Thần Đồ: Thế nào, ngươi không có năng lực nhìn trong đêm à.

Sao còn phải dùng thứ đồ cấp thấp này.

Thần Đồ giữ im lặng, không thèm liếc nhìn Tương Thần, hoàn toàn phớt lờ hắn.

Điều này khiến Tương Thần rất khó chịu.

Từ trước đến giờ chưa ai dám phớt lờ hắn như vậy.

Tương Thần lập tức nói: Này, đang nói chuyện với ngươi đấy, không nghe thấy sao.

Cẩn thận.

Nhưng mà, Thần Đồ bỗng nhiên mở miệng, cơ thể lùi về phía sau, tựa vào vách tường.

Còn Khương Hoa thì không hề động đậy, chỉ dùng hết Phòng Ngự Tuyệt Đối.

Đến nỗi Tương Thần, tốc độ phản ứng cũng không phải để trưng, lùi về phía sau.

Cùng lúc đó, một cột nước bắn thẳng từ dưới lên, trong nháy mắt vọt ra khỏi giếng quan tài.

Tương Thần sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Cột nước vừa rồi, uy lực tuyệt đối không nhỏ, ít nhất cũng là đòn tấn công cấp cao của Không c·hết Sinh Mệnh, vừa rồi nếu bị sượt qua một chút, mặc dù không c·hết, nhưng bị thương là chắc chắn.

Tương Thần nói: Vừa rồi đó là thứ gì vậy.

Khương Hoa lắc đầu, ánh mắt thoáng trở nên ngưng trọng.

Có thể thấy, bên dưới chắc chắn có một thứ gì đó vô cùng lợi hại, quả nhiên muốn có được Huyết Ngọc Huyết Mạch, không hề đơn giản như vậy.

Khương Hoa nói: Xuống xem một chút là biết.

Mặc dù bên dưới có thứ lợi hại, nhưng đối với Khương Hoa mà nói, lại không khiến hắn cảm thấy sợ hãi.

Mặc kệ bên dưới có thứ gì, cho dù có tồn tại Vĩnh Hằng, Khương Hoa cũng sẽ không sợ.

Thế là, Khương Hoa trực tiếp nhảy xuống, đạp lên những chiếc quan tài bằng đồng xanh không ngừng đi xuống.

Bên dưới này không biết sâu bao nhiêu, trực tiếp nhảy xuống rõ ràng là không thực tế, nếu vượt qua một độ cao nhất định, ngay cả Khương Hoa cũng không chịu nổi lực va chạm mạnh mẽ như vậy.

Rất nhanh, ba người cùng nhau đi xuống, chỉ hơn một phút, ba người liền đến đáy giếng, thấy được một con mực vô cùng to lớn.

Con vật đó to đến mức vượt xa sức tưởng tượng của Khương Hoa.

Con mực này, cũng quá lớn đi.

Tương Thần nhìn thấy con mực kia, không khỏi kinh ngạc nói.

Thần Đồ cũng có biểu cảm thoáng chút ngưng trọng.

Đáy giếng này lớn hơn so với họ tưởng tượng, gần như tương đương với một sân bóng đá, thế nhưng xúc tu của con mực khi bung ra lại lớn đến mức nào. gần như chiếm hơn nửa diện tích đáy giếng.

Có thể thấy, con mực này lớn đến mức nào.

Ngoài ra, con mực đã thiếu một cái xúc tu, cái xúc tu bị đứt đó, bây giờ vẫn đang chảy ra mực đen, chỉ là lượng chảy ra đã rất ít.

Xúc tu của con mực ngọ nguậy, đôi mắt của nó, lạnh lùng nhìn đám người Khương Hoa, nhất là chằm chằm vào Khương Hoa.

Rõ ràng, con mực này nhận ra Khương Hoa, chính là Khương Hoa đã chặt đứt xúc tu của nó.

Cái gọi là kẻ thù gặp nhau đặc biệt đỏ mắt, con mực vừa nhìn thấy ba người Khương Hoa, lập tức há miệng phun ra một cột nước, cột nước đó ầm ầm lao tới.

Rõ ràng, cột nước kinh khủng vừa rồi chính là do con mực này phun ra.

Đám người Khương Hoa né qua, tránh được sự xung kích của cột nước.

Ầm.

Cột nước va vào vách tường.

Cho dù vách tường đó được làm bằng đồng xanh, cũng bị nổ tung, vô cùng kinh khủng.

Tương Thần hít sâu một hơi.

Hắn đã nhìn ra, thứ này chính là một Không c·hết Sinh Mệnh cấp cao, còn mạnh hơn hắn hiện tại.

Thần Đồ cũng sắc mặt nghiêm túc.

Hắn cảm thấy, con mực này còn mạnh hơn cả quốc chủ Hận Thiên Quốc.

Vù Hầu như ngay lúc cột nước biến mất, vài cái xúc tu hung hợn đập tới.

Ba người Khương Hoa nhanh chóng né tránh, những cái xúc tu đó đập xuống mặt đất, đất rung núi chuyển.

Tiếp theo, xúc tu lại quét ngang một lần nữa.

Khương Hoa ánh mắt lạnh đi, thật sự cho rằng lão tử sợ ngươi sao.

Nghĩ vậy, lần này Khương Hoa không lùi nữa, hắn đứng ra, rút Côn Ngữ đao, trực tiếp một nhát chém đứt xúc tu đang lại gần mình.

Gào Lại bị chặt đứt một cây xúc tu.

Con mực phát ra tiếng gầm kinh thiên, sau đó những xúc tu còn lại điên cuồng đập loạn ở đáy giếng.

Chương 271

Con mực tổng cộng có mười xúc tu, bị chặt mất hai cái còn lại tám cái, điên cuồng đập loạn xung quanh, mỗi một lần tấn công đều là cấp bậc của Không c·hết Sinh Mệnh.

Cho nên Tương Thần và Thần Đồ không dám tùy tiện dính vào.

Dù sao, Thần Đồ cũng không phải lúc nào cũng bộc phát Thần Đồ chi lực, thứ đó vô cùng tiêu hao thể lực, ngay cả hắn cũng không dám dùng quá nhiều lần.

Còn Khương Hoa, hắn đương nhiên sẽ không sợ những cái xúc tu đó.

Khương Hoa vung đao lên: Đến lượt ngươi ra sân rồi.

Nói xong, một đạo quang mang từ trong Côn Ngữ đao của hắn lóe lên, sau đó một con Kỳ Lân bay ra.

Con Kỳ Lân này vừa xuất hiện, con mực rõ ràng dừng lại một chút.

Đây chính là năng lực mà Côn Ngữ đao của Khương Hoa hiện tại sở hữu, có thể triệu hồi ra Lôi Kỳ Lân để chiến đấu.

Lôi Kỳ Lân vừa xuất hiện, gầm lên một tiếng, quanh người xuất hiện từng đạo hồ quang điện lóe lên, bá khí vô cùng.

Mà con mực kia nhìn Lôi Kỳ Lân, dường như có chút sợ hãi.

Ầm ầm một tiếng sấm vang lên, Lôi Kỳ Lân trong nháy mắt biến mất, lúc xuất hiện lại đã ở trước mặt con mực, sau đó một tia sét đánh xuống.

Tuy nhiên, con mực trong lúc bị sét đánh trúng cũng há miệng phun

ra một ngụm mực đen đặc.

Mực đen đó trông thấy sắp văng trúng người Lôi Kỳ Lân thì nó hóa thành một tia sét, biến mất tại chỗ.

Mà mực đen rơi xuống đất, ngay cả mặt đất bằng đồng xanh cũng bị ăn mòn mục nát.

Mực đen mà con mực phun ra khác hẳn với mực chảy ra từ xúc tu bị đứt của nó.

Có thể nói, mực đen này thậm chí có thể được coi là thủ đoạn tấn công mạnh nhất của con mực.

Ngay cả Không c·hết Sinh Mệnh đụng phải mực đen này, e rằng cũng phải c·hết dưới tay nó.

Cũng may tốc độ của Lôi Kỳ Lân nhanh như điện, né được mực đen của con mực.

Ầm ầm.

Sét đánh trúng người con mực, con mực lập tức toàn thân run lên, một đôi mắt trợn trắng.

Gào Lôi Kỳ Lân thừa cơ cắn một miếng vào đầu con mực, trực tiếp xé xuống một mảng thịt lớn, khiến con mực phát ra tiếng gào thét kịch liệt.

Mà ba người Khương Hoa nhìn thấy tình huống này, biết con mực này tuyệt đối không phải là đối thủ của Lôi Kỳ Lân, thế là đều lùi lại phía sau, nhường chiến trường cho Lôi Kỳ Lân và con mực.

Lôi Kỳ Lân dù sao cũng là tồn tại cùng cấp bậc với Phong Kỳ Lân, mà con mực chỉ có một phần ba Huyết Ngọc Huyết Mạch mà thôi, thực lực tự nhiên không bằng Lôi Kỳ Lân.

Thần Đồ nói: Đây là.

Lôi Kỳ Lân.

Khương Hoa gật gật đầu: Lần trước vận may tốt, thu được linh hồn Lôi Kỳ Lân làm Khí Linh.

Thần Đồ trong lòng kinh ngạc, không ngờ Khương Hoa lại có thể triệu hồi Lôi Kỳ Lân.

Thủ đoạn này, cũng không ai bì được.

Trận chiến giữa Lôi Kỳ Lân và con mực rất nhanh đã kết thúc.

Con mực hoàn toàn gục ngã, trên người đầy v·ết t·hương, bị sét đánh nướng đến gần như cháy khét.

Làm tốt lắm.

Nhìn Lôi Kỳ Lân bay tới, Khương Hoa từ tận đáy lòng nói.

Lôi Kỳ Lân hướng về phía Khương Hoa gật gật đầu, sau đó thân mật dùng đầu cọ cọ tay Khương Hoa.

Khương Hoa nở nụ cười, sau đó thu Lôi Kỳ Lân vào trong Côn Ngữ đao.

Kể từ khi Lôi Kỳ Lân được thu làm Khí Linh, Khương Hoa đã mang đầu Lôi Kỳ Lân từ Trương Gia Cổ Lâu ra ngoài chôn cất, quan hệ giữa Lôi Kỳ Lân và Khương Hoa trở nên vô cùng tốt.

Thường xuyên sẽ truyền đạt một chút cảm xúc thân thiết cho Khương Hoa.

Khương Hoa thu hồi Côn Ngữ đao, đi về phía t·hi t·hể con mực.

Lục lọi trên t·hi t·hể con mực một hồi, cuối cùng tìm thấy miếng Huyết Ngọc trên đầu nó.

Miếng Huyết Ngọc thứ hai đã tới tay.

Nhận được miếng Ngọc Bội Huyết Ngọc thứ hai.

Tập hợp đủ ba miếng Huyết Ngọc thì có thể hợp thành Thần Huyết Ngọc.

Tiếng nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên theo.

Khương Hoa trong lòng vui mừng, lần này, chỉ cần tìm được miếng Ngọc Bội Huyết Ngọc thứ ba, vậy là có thể hợp thành Thần Huyết Ngọc.

Một khi tìm được hợp thành Thần Huyết Ngọc, huyết mạch của Thần Đồ cũng sẽ tới tay.

Như vậy, chỉ còn lại sừng Hắc Long nữa thôi.

Đi thôi.

Nhận được Ngọc Bội Huyết Ngọc, cũng không cần thiết phải ở lại đây nữa, cho nên Khương Hoa muốn nhanh chóng rời đi, đi tìm giao mẫu.

Miếng Huyết Ngọc thứ ba, tám chín phần mười là ở chỗ giao mẫu.

Cho nên việc cấp bách bây giờ là tìm được giao mẫu, sau đó lấy được miếng Huyết Ngọc thứ ba từ chỗ nó.

Thế nhưng, Khương Hoa vừa định nhảy lên chiếc quan tài đồng xanh gần đó để đi lên, cả nơi này đột nhiên rung chuyển.

Ầm ầm một tiếng vang trầm.

Tiếp theo, Khương Hoa phát hiện tất cả các quan tài trên vách giếng đều rung động.

Không tốt, những cái quan tài đó đang co lại vào trong.

Tương Thần nói một tiếng.

Khương Hoa nhìn xem, quả nhiên là như vậy.

Vách giếng này cũng là bằng đồng xanh, hơn nữa từ đáy giếng đến miệng giếng, khoảng cách vô cùng xa, muốn nhảy ra ngoài gần như không thể.

Chỉ có thể mượn những cái quan tài đó mới có thể đi lên.

Nếu các quan tài đều co rút lại, vậy thì phiền phức to.

Đi.

Khương Hoa nói một tiếng, nhảy lên chiếc quan tài đồng gần nhất, sau đó đạp một chân lên quan tài đó, mượn lực nhảy lên chỗ cao hơn.

Mà Tương Thần và Thần Đồ hai người đương nhiên cũng sẽ không chậm trễ, theo sau Khương Hoa, nhanh chóng chạy lên trên.

Nhưng mà đúng lúc này, phía trên vang lên tiếng nước ào ào.

Khương Hoa ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện phía trên lại có một lượng lớn nước biển đổ xuống, trong nháy mắt tạo thành một thác nước khổng lồ, Thần Đồ sơ ý bị nước biển đó cuốn trôi, suýt chút nữa rơi xuống.

Cũng may thân thủ của hắn tốt, lúc bị cuốn xuống đã bắt được một góc quan tài đồng, mới không bị rơi xuống.

Thần Đồ, không sao chứ.

Khương Hoa hỏi.

Thần Đồ lắc đầu tỏ ý không sao, trên người bùng lên một luồng ánh sáng xanh, nước biển bên cạnh hắn tự động tách ra, sau đó hắn nhảy lên, đến một cái quan tài khác.

Quả nhiên, Thần Đồ đúng là có Thủy Kỳ Lân Huyết Mạch, cho nên cũng có thể khống chế những dòng nước biển này.

Chỉ là, trước đó Thần Đồ vẫn chưa thể hiện ra.

Hắn không phải là người thích thể hiện.

Khương Hoa nhìn những cái quan tài phía trên, phát hiện hơn một nửa số quan tài đã lún vào trong vách giếng đồng xanh, nếu cứ tiếp tục như vậy, những cái quan tài đó không bao lâu nữa sẽ hoàn toàn rút vào trong.

Mà bọn họ bây giờ cách miệng giếng ít nhất còn hơn một nửa khoảng cách của cả cái giếng quan tài.

Đi nhanh lên.

Khương Hoa quát khẽ một tiếng, ngược dòng thác nước trực tiếp xông lên, mà Thần Đồ cũng theo sau Khương Hoa xông lên.

Hai người đều có Thủy Kỳ Lân Huyết Mạch, cho nên thác nước này không ảnh hưởng đến họ.

Mà Tương Thần thì thảm rồi.

Hắn thầm mắng một tiếng, trong lòng oán thầm hai người Khương Hoa, chỉ có thể bám sát vào vách tường mà nhảy lên.

Dù sao, chỉ có phía trên có nước biển chảy ngược xuống, chứ không phải toàn bộ giếng quan tài đều tràn đầy nước biển.

Do đó, chỉ cần bám sát vách giếng đi, vẫn sẽ không bị nước biển ảnh hưởng.

Rất nhanh, Khương Hoa cũng sắp đến cửa ra, họ cũng đã phát hiện ra nước biển đó từ đâu tới.

Hóa ra là ở dưới miệng giếng, xuất hiện hai khe hở, những dòng nước biển đó chính là từ trong khe hở tràn ra.

Mà đến được đây, tất cả các quan tài đồng chỉ còn lại một chút, nếu thật sự không rời đi, các quan tài đồng e rằng không đến mười giây nữa sẽ hoàn toàn biến mất.

Nhưng mà đúng lúc này, Khương Hoa đột nhiên nghe được tiếng két sát một tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên miệng giếng xuất hiện một cái nắp đồng xanh khổng lồ, trực tiếp đậy miệng giếng lại.

Lần này thì thảm rồi, muốn đi ra ngoài gần như không thể.

Vừa hay lúc này, những chiếc quan tài đồng đã không thể đứng được nữa.

Thấy đường ra không còn, Thần Đồ chỉ có thể lấy ra Kinh Chập, cắm vào khe hở mà quan tài đồng co rút vào, dùng nó làm điểm tựa, treo lơ lửng giữa không trung, nếu không thì đã sớm rơi xuống rồi.

Chương 272

Mà Tương Thần thì dùng móng tay cắm vào, treo mình lên.

Nhưng đây cuối cùng không phải là kế lâu dài, phải nhanh chóng rời khỏi đây, nếu không đợi quan tài đồng hoàn toàn rút vào, khe hở e rằng cũng sẽ biến mất, lúc đó Kinh Chập cũng sẽ bị gãy.

Thật sự cho rằng bằng chút mánh khóe này là có thể vây khốn ta sao.

Khương Hoa cười lạnh một tiếng, hắn cũng dùng Côn Ngữ đao kẹt vào khe hở, hắn nhìn về phía cái nắp giếng bằng đồng xanh khổng lồ: Hôm nay, lão tử sẽ cho ngươi kiến thức một chút, cái gì gọi là sức mạnh.

Nói xong, cánh tay hắn hơi dùng sức, cả người nhảy lên Côn Ngữ đao, sau đó đạp một chân lên Côn Ngữ đao, cả người giống như đạn pháo bay ra ngoài, trong nháy mắt đến dưới cái nắp giếng bằng đồng xanh đó.

Mở ra cho lão tử.

Khương Hoa gầm lên một tiếng, toàn bộ sức mạnh của cơ thể trong khoảnh khắc này bùng nổ.

Sức mạnh của võ giả gần Lục phẩm bùng nổ vào khoảnh khắc này.

Ầm ầm Nắm đấm của Khương Hoa đánh vào cái nắp giếng bằng đồng xanh đó.

Oanh long long Toàn bộ giếng quan tài đều đang rung chuyển, có thể thấy là, vì lực lượng quá lớn, cái nắp giếng trực tiếp bị phá ra một cái lỗ lớn, cơ thể của Khương Hoa từ trong cái lỗ đó bay ra ngoài.

Hít Thần Đồ hít một hơi khí lạnh.

Trước đó Khương Hoa ở trước mặt hắn cũng không thể hiện ra toàn bộ sức mạnh, mặc dù có sức mạnh gần đạt đến Vĩnh Hằng, nhưng cũng không đáng sợ như thế này.

Một quyền, cái nắp giếng bằng đồng xanh đó đã bị đấm thủng một lỗ.

Nhìn từ bên trong động, cái nắp giếng bằng đồng xanh này ít nhất cũng dày năm, sáu mươi centimet.

Đó là trình độ gì.

Đó là độ dày hơn nửa mét.

Ở những năm tám mươi này, cho dù dùng pháo bắn, cũng không thể nào bắn thủng được.

Đây là đồng xanh, không phải sắt thông thường.

Thế nhưng, thứ cứng rắn như vậy lại bị Khương Hoa một quyền đấm ra một lỗ lớn.

Thật đáng sợ.

Nếu chỉ đơn thuần là nắp giếng bị mở ra, Thần Đồ còn cảm thấy không có gì.

Lên đi.

Lúc này, giọng của Khương Hoa từ phía trên vang lên.

Thần Đồ lúc này mới phản ứng lại, mượn lực đẩy ngược từ trên vách tường, rút Côn Ngữ đao của Khương Hoa ra, sau đó nhảy lên, rời khỏi cái giếng quan tài này, còn Tương Thần cũng dùng phương pháp tương tự nhảy ra ngoài.

Ba người đều đến trong hang động đá vôi, và không dừng lại ở

đây.

Khương Hoa dẫn họ quay người đi ra ngoài.

Địa cung này cũng chỉ có bấy nhiêu chỗ, Khương Hoa và họ đã đi hết rồi, giao mẫu khả năng cao không ở đây, phải đi nơi khác tìm kiếm.

Do đó, Khương Hoa không muốn ở đây lãng phí thời gian.

Thế là, dẫn theo Thần Đồ và Tương Thần quay trở lại đường cũ.

Nhưng khi đến Minh Điện lại phát hiện ba người Hồ Bát Nhất không thấy đâu.

Tương Thần cau mày nói: Ba tên đó chạy đi đâu rồi.

Không phải là lại phát hiện ra bảo vật gì, muốn đi tìm bảo vật chứ.

Khương Hoa đi đến trước quan tài, nhặt lên mấy miếng vảy trên đất: Sự mất tích của họ chắc chắn có liên quan đến Giao nhân.

Những Giao nhân kia.

Tương Thần tò mò hỏi.

Khương Hoa gật đầu, thầm nghĩ, vừa hay tôi đang muốn tìm các người, lần này đỡ phải phiền phức.

Thế là, Khương Hoa lại thả Huyền Quy ra, đưa vảy cho nó ngửi: Giúp ta tìm những Giao nhân này.

Huyền Quy ngửi xong, liền dẫn Khương Hoa và mọi người đi ra ngoài Minh Điện.

Tốc độ của Huyền Quy không hề chậm, thậm chí còn nhanh hơn người thường chạy bộ.

Khương Hoa và mọi người theo sát nó, nhanh chóng rời khỏi địa

cung và cả tòa cung điện phía trước.

Rất nhanh, Huyền Quy đã đưa họ đến một phía khác của Kiến Mộc.

Ở đây, Khương Hoa và mọi người gặp không ít Giao nhân.

Những Giao nhân này đang đi lảng vảng xung quanh, trông như đang tuần tra.

Lần này, chắc là đã đến gần đại bản doanh của Giao nhân rồi.

Đã tìm được đến đây, Khương Hoa cũng không nhiều lời, anh thu Huyền Quy vào túi bên hông, rồi đi thẳng đến đại bản doanh của Giao nhân.

Ở phía bên này của Kiến Mộc, xung quanh có không ít kiến trúc đổ nát, trông như là nơi ở của Giao nhân, đoán chừng cũng là di chỉ của Hận Thiên Quốc.

Sau khi người của Hận Thiên Quốc chết đi, đám Giao nhân này có lẽ đã chiếm cứ nơi đây, biến nó thành hang ổ của mình.

Khương Hoa không hề có ý định lẻn vào, mà chọn cách đi thẳng vào đại bản doanh.

Những Giao nhân đang đi lảng vảng xung quanh thấy ba người Khương Hoa, lập tức gào thét xông tới.

Khương Hoa không hiểu chúng nói gì, nhưng lại cảm nhận được địch ý, điều này đã thể hiện rõ từ trước khi đám Giao nhân kia vừa thấy họ đã lao vào chém giết, dùng cung tên bắn họ.

Những Giao nhân này cực kỳ bài ngoại, hoàn toàn không thể chấp nhận sự xuất hiện của người ngoài như Khương Hoa ở đây.

Giết hết đi.

Khương Hoa không chút do dự nói.

Tương Thần và Thần Đồ cùng lúc ra tay, thân thủ của cả hai đều rất tốt, dễ dàng giải quyết đám Giao nhân này.

Tương Thần thậm chí còn nói: Các người vào đi, tôi ở lại đây, lâu rồi chưa được tận hưởng mùi máu tươi.

Khương Hoa cũng không ngăn cản hắn.

Tương Thần vốn là cương thi hút máu, dù không hút máu cũng không sao, nhưng việc này cũng giống như người không hút thuốc thì cơ thể sẽ tốt hơn, nhưng vẫn có rất nhiều người không nhịn được mà hút.

Đối với Tương Thần mà nói, máu tươi chính là thuốc lá của hắn.

Chỉ là, hắn có thể nhịn được mà thôi.

Khương Hoa chẳng có chút thiện cảm nào với đám Giao nhân này.

Vốn dĩ trong một số sách sử, ghi chép về Giao nhân đã không tốt đẹp gì, nói rằng chúng là loài hiểm ác xảo trá.

Mà bây giờ sau khi tận mắt chứng kiến, Khương Hoa nhận ra chúng không chỉ xấu xí mà còn vô cùng ác độc, động một chút là muốn giết người ngoại tộc, dĩ nhiên anh sẽ không có bất kỳ lòng thương hại nào đối với chúng.

Khương Hoa và Thần Đồ đi vào trong đại bản doanh, càng nhiều Giao nhân xông ra hơn.

Trên người Thần Đồ tỏa ra ánh sáng màu lam, còn Khương Hoa thì lấy ra Quỷ Tỷ, trực tiếp triệu hồi quân đoàn Luân Hồi.

Số lượng Giao nhân ở đây không ít, dù Khương Hoa không sợ, nhưng nếu anh và Thần Đồ ra tay cũng sẽ tốn không ít thời gian.

Vì vậy, Khương Hoa liền triệu hồi quân đoàn Luân Hồi ra.

Mặc dù triệu hồi quân đoàn Luân Hồi cần một lượng thể lực

khổng lồ, nhưng với thực lực hiện tại của Khương Hoa, chút tiêu hao này chẳng đáng là gì.

Tông chủ.

Quân đoàn Luân Hồi lại một lần nữa xuất hiện, vẫn không quên quỳ xuống trước mặt Khương Hoa.

Giết sạch tất cả Giao nhân.

Khương Hoa chỉ tay, không chút khách khí ra lệnh.

Tuân lệnh.

Toàn bộ thành viên quân đoàn Luân Hồi đồng thanh đáp, sau đó quay người lao về phía đám Giao nhân.

Thần Đồ cũng giết vài Giao nhân rồi thu tay lại, có quân đoàn Luân Hồi ở đây, hắn cũng lười động thủ.

Khương Hoa nhìn về phía cung điện đổ nát ở trung tâm khu nhà.

Nhìn ra được, nơi đó hẳn là nơi ở của quốc chủ Hận Thiên Quốc trước đây.

Khương Hoa đi về phía cung điện đó, Thần Đồ cũng đi theo.

Tuy nhiên, khi họ vừa đến cửa cung điện đổ nát, đột nhiên một cái đuôi cá khổng lồ từ bên trong vung ra, hung hăng đập về phía hai người Khương Hoa.

Khương Hoa và Thần Đồ đồng thời né tránh, cái đuôi cá đập mạnh xuống đất.

Ầm ầm một tiếng nổ lớn, mặt đất trực tiếp nứt toác.

Có thể thấy sức mạnh của cái đuôi cá đó lớn đến mức nào.

Ngay sau đó, cái đuôi cá nhanh chóng rụt lại.

Khương Hoa và Thần Đồ liếc nhìn nhau, đều cảm nhận được sức

công phá của cái đuôi cá vừa rồi chắc chắn còn lớn hơn con mực khổng lồ kia một chút.

Hơn nữa, Khương Hoa nhạy bén nhận ra, bên trong cái đuôi cá đó, quả thực có chứa sức mạnh của Huyết Ngọc huyết mạch.

Cái đuôi cá đó hẳn là của giao mẫu.

Dù sao đi nữa, lần này đến không nhầm chỗ, khối Huyết Ngọc thứ ba chắc chắn ở đây, tìm được nó là có thể có được Huyết Ngọc huyết mạch.

Khương Hoa lao về phía cái đuôi cá.

Nhưng tốc độ của nó cũng rất nhanh, nhanh chóng lùi vào trong cung điện đổ nát.

Chương 273

Khương Hoa cười lạnh một tiếng: Còn không ra sao.

Khương Hoa nắm chặt Minh Điện đao, xông thẳng vào.

Vừa vào trong cung điện, anh thấy bên trong vô cùng lộn xộn, sau đó nghe thấy tiếng sóng nước dữ dội.

Nhìn về phía trước, anh thấy những con sóng đang ập tới bên trong cung điện.

Chỉ là trò vặt.

Khương Hoa khẽ quát.

Giao nhân thuộc loài cá, bẩm sinh có khả năng khống chế nước, nhưng oái oăm thay nó lại có được sức mạnh của Huyết Ngọc, nếu là Thủy Kỳ Lân, có lẽ Khương Hoa muốn giải quyết nó còn phải tốn chút công sức.

Khương Hoa trực tiếp dùng Bàn Sơn lấp biển thuật, ngăn chặn những con sóng dữ dội đang ập tới, sau đó nhanh chóng tiến vào sâu bên trong cung điện.

Nhưng đúng lúc này, Ầm ầm một tiếng nổ lớn, Khương Hoa cảm thấy cung điện xung quanh rung chuyển điên cuồng.

Cung điện này không giống như lăng mộ của quốc chủ Hận Thiên Quốc được đúc bằng đồng xanh, đây chỉ là kiến trúc thông thường, qua nhiều năm đã mục nát, bây giờ lại chịu chấn động này, toàn bộ cung điện sụp đổ ngay lập tức.

Khương Hoa nhíu mày, lùi ra khỏi cung điện.

Ầm ầm một tiếng, cung điện sụp đổ hoàn toàn, bụi bay mù mịt.

Tuy nhiên, khi hai người Khương Hoa đang chờ bụi tan, một cái đuôi cá khổng lồ lại xuất hiện, một lần nữa hung hăng đập về phía anh.

Tự tìm cái chết.

Khương Hoa hừ lạnh, giơ tay đấm thẳng vào cái đuôi cá đó.

Rắc.

Cái đuôi cá bị đánh bay ra ngoài, đồng thời một tiếng gào thét thảm thiết vang lên.

Ầm ầm lại một tiếng nổ lớn, Khương Hoa và Thần Đồ cùng lúc thấy một con Giao nhân khổng lồ bị đập vào đống đổ nát, trông vô cùng thảm hại.

Quả nhiên là giao mẫu.

Hai mắt Khương Hoa sáng lên, mừng thầm trong lòng.

Giao mẫu xuất hiện, nghĩa là khối Huyết Ngọc thứ ba sắp đến tay rồi.

Thực lực của con giao mẫu này tuy rất mạnh, còn mạnh hơn con mực kia một chút, nhưng đối với Khương Hoa mà nói, thì có là gì.

Trong mắt Khương Hoa, con giao mẫu này chẳng qua là đến để dâng Huyết Ngọc cho mình mà thôi.

Nghĩ vậy, Khương Hoa xông về phía giao mẫu.

Ầm.

Tốc độ của Khương Hoa cực nhanh, trước khi con giao mẫu kịp phản ứng, anh đã lại đến trước mặt nó, sau đó lại một quyền nữa đấm vào người nó.

Thân hình khổng lồ của giao mẫu trực tiếp lún xuống đất.

Lần này Khương Hoa không có ý định dây dưa, sau khi một quyền đánh giao mẫu lún xuống đất, anh nhảy lên, Minh Điện đao từ trên trời giáng xuống, một đao chém thẳng vào đầu giao mẫu.

Lần này, con giao mẫu không còn chút phản kháng nào.

Đầu và thân trực tiếp lìa nhau.

Thân hình to lớn của giao mẫu run rẩy một chút, cuối cùng không còn động tĩnh.

Thần Đồ thấy cảnh này, hơi thở cũng ngưng lại một lát.

Lần này Khương Hoa ra tay quá gọn gàng, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, không giống như trước đây, không hề dây dưa dài dòng.

Từ lúc đến đây, đến lúc cung điện sụp đổ, rồi giao mẫu xuất hiện, lại đến lúc Khương Hoa chém giết giao mẫu, trước sau chỉ có vài phút.

Hơn nữa, phần lớn thời gian là do cung điện sụp đổ làm hao tổn.

Nếu nói về thời gian Khương Hoa chiến đấu với giao mẫu, nhiều nhất cũng chưa đến một phút.

Trong vòng chưa đầy một phút, Khương Hoa đã giết chết giao mẫu.

Điều khiến Thần Đồ kinh ngạc không phải là thực lực của Khương Hoa, vì hắn đã sớm có nhận thức rõ ràng về điều đó, mà là sự quyết đoán của Khương Hoa.

Không giống như trước đây, anh thường hay chần chừ một lúc, để họ ra tay giải quyết trước, nếu Thần Đồ và những người khác không làm được, anh mới ra tay.

Nhưng lần này lại khác, anh trực tiếp tự mình lên.

Hai ba chiêu đã giết chết con giao mẫu này.

Hắn không ngờ Khương Hoa lại có một mặt tàn nhẫn như vậy.

Gào Gào Những Giao nhân kia thấy Khương Hoa giết chết giao mẫu, lập tức kinh hãi hét lên một tiếng rồi tan tác như chim muông, không một con nào dám ở lại.

Đùa gì vậy, ngay cả đại ca của chúng là giao mẫu cũng đã chết, chúng sao còn dám ở lại đây.

Hơn nữa, đám âm binh kia cũng quá lợi hại, chúng hoàn toàn không phải là đối thủ, ở lại đây chính là tự tìm cái chết.

Đối với những Giao nhân bỏ chạy, Khương Hoa cũng không đuổi giết.

Không cần thiết.

Dù sao những thứ đó cũng không có nguy hiểm gì đối với anh, anh lấy được Huyết Ngọc xong sẽ rời khỏi nơi này.

Hơn nữa, bất cứ chuyện gì trên đời cũng không nên làm quá tuyệt.

Người ta thường nói người làm trời nhìn, nếu thật sự muốn diệt tộc người ta, chuyện này cũng không nhỏ.

Khương Hoa nhảy lên xác giao mẫu, cẩn thận tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm được khối Huyết Ngọc cuối cùng.

Huyết Ngọc, cuối cùng cũng đến tay.

Thu được khối Huyết Ngọc thứ ba, đã tập hợp đủ ba khối, có hợp thành không.

Lúc này, giọng nói của hệ thống vang lên.

Có.

Khương Hoa không chút do dự lựa chọn.

Đến Hận Thiên Quốc này, chẳng phải là vì giờ phút này sao.

Huyết Ngọc đang được hợp thành, xin chờ một lát.

Huyết Ngọc hợp thành thành công.

Thu được Huyết Ngọc thần ngọc.

Huyết Ngọc thần ngọc: Tập hợp tinh hoa huyết mạch của Huyết Ngọc, sau khi hấp thu có thể nhận được Huyết Ngọc Huyết Mạch.

Khương Hoa vui mừng khôn xiết.

Cuối cùng cũng có được Huyết Ngọc thần ngọc.

Khương Hoa không chút do dự hấp thu.

Đang hấp thu Huyết Ngọc thần ngọc.

Hấp thu hoàn thành.

Thu được Huyết Ngọc Huyết Mạch.

Phát hiện trong cơ thể ký chủ có chứa bốn loại huyết mạch nhánh của Kỳ Lân, có dung hợp toàn bộ không.

Lỗi.

Phát hiện trong cơ thể ký chủ không chỉ có huyết mạch Kỳ Lân, mà còn có huyết mạch Xích Long, có dung hợp hai loại huyết mạch dị chủng không.

Sau khi dung hợp sẽ nhận được thể chất đặc thù, hoặc không bị giới hạn bởi Bất Tử thể.

Ái chà.

Lại có thể dung hợp huyết mạch Xích Long và huyết mạch Kỳ Lân.

Hơn nữa còn có thể nhận được thể chất đặc thù, không bị giới hạn bởi Bất Tử thể.

Khương Hoa không chút do dự lựa chọn dung hợp.

Đinh, huyết mạch dị chủng đang được dung hợp, bốn loại huyết mạch dung hợp cần một khoảng thời gian nhất định, xin ký chủ kiên nhẫn chờ đợi.

Tiến độ dung hợp: 0,01%.

Thời gian dự kiến hiện tại: 18 ngày.

Mười tám ngày, thời gian cũng vừa vặn.

Khương Hoa bây giờ vẫn còn trên biển, quay về Kinh Thành cũng không biết mất bao lâu, chắc cũng phải nửa tháng, vừa hay lúc về đến nơi là có thể nhận được huyết mạch đã dung hợp.

Đến lúc đó đi đến Tỏa Long tỉnh lấy sừng Hắc Long là có thể kích hoạt Bất Tử thể.

Bất Tử thể trì hoãn lâu như vậy, cũng đến lúc phải kích hoạt rồi.

Khương Hoa đứng thẳng người dậy, trong lòng vô cùng thoải mái.

Chúng ta đi thôi, có thể tìm lối ra, rời khỏi nơi này.

Khương Hoa thản nhiên nói.

Thần Đồ gật đầu, cũng không có ý kiến gì.

Khương Hoa quay người, thu toàn bộ quân đoàn Luân Hồi lại, sau đó cùng Thần Đồ rời khỏi khu di tích này.

Thật ra trong lòng Khương Hoa vẫn còn chút nghi hoặc, đó là không biết Hồ Bát Nhất và những người khác đã đi đâu.

Trong khu di tích này cũng không tìm thấy bóng dáng của họ, dù họ có chết đi thì cũng phải thấy được thi thể chứ.

Chẳng lẽ. họ bị Giao nhân ăn thịt rồi.

Chương 274

Điều này ngược lại rất có khả năng.

Dù sao thì đám Giao nhân này, là thật sự sẽ ăn thịt người.

Càng nghĩ, Khương Hoa càng thấy có khả năng.

Đám Giao nhân này không phải là thứ gì tốt đẹp, chúng gặp người là tấn công, nếu Hồ Bát Nhất và hai người kia thật sự gặp phải bầy Giao nhân, trong tình huống không có súng đạn, thì căn bản không thể nào đánh thắng được.

Hơn nữa, đám Giao nhân đó cũng không thể nào trói họ lại được.

Trí thông minh của Giao nhân chưa đến mức đó.

Chắc chắn là ăn thịt ngay tại chỗ.

Khương Hoa tiếp tục đi ra ngoài, rất nhanh liền gặp được Tương Thần, bên cạnh Tương Thần có mấy xác Giao nhân, hắn cũng tỏ vẻ mãn nguyện, thấy Khương Hoa và mọi người đi ra, liền nói: Bên trong tình hình thế nào.

Khương Hoa nói: Đã tìm được thứ cần tìm, chúng ta bây giờ đi tìm lối ra thôi.

Khương Hoa nhớ, trong nguyên tác, lối ra của cổ quốc dưới đáy biển này ở gần Kiến Mộc, tìm kỹ một chút, chắc là có thể tìm thấy.

Dù sao thì đám Giao nhân kia chỉ có thể coi là động vật lưỡng cư, chúng thường sống ở đây, thỉnh thoảng vẫn phải ra biển sâu, cho nên nơi này chắc chắn có lối ra.

Thế là, Khương Hoa dẫn Tương Thần và Thần Đồ đi tìm lối ra.

Nhưng đúng lúc này, dưới lòng đất truyền đến từng đợt tiếng nổ

dữ dội.

Oanh Long Long Mặt đất rung chuyển, nước biển bị sóng nhiệt ngăn cách ở phía trên, vậy mà nổi lên từng đợt bọt khí.

Chẳng lẽ, động đất.

Khương Hoa trong lòng kinh hãi, anh cảm thấy có thể không phải động đất, mà là có nguyên nhân khác.

Chuyện gì xảy ra.

Tương Thần kinh ngạc nhìn xung quanh: Chẳng lẽ lại có thứ gì to lớn sắp xuất thế sao.

Cũng không phải không có khả năng này.

Khương Hoa luôn cảm thấy, nơi này không đơn giản như vậy.

Giờ phút này, Khương Hoa có một cảm giác, chính là dưới lòng đất nơi họ đang đứng, có một sinh vật khổng lồ đang thức tỉnh, sự đáng sợ của nó, vượt qua cả Không c·hết Sinh Mệnh.

Có thể là, Vĩnh Hằng Sinh Mệnh.

Đi mau.

Khương Hoa có một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Tương Thần và Thần Đồ cũng nhanh chóng gật đầu, cả hai cũng có cảm giác này.

Thứ gây ra động tĩnh này tuyệt đối là một sự tồn tại vượt qua Không c·hết Sinh Mệnh, ngay cả Tương Thần và Thần Đồ cũng có cảm giác nguy hiểm.

Tuyệt đối không thể ở lại đây lâu.

Vì vậy, ba người quyết định nhanh chóng tìm lối ra, rời khỏi nơi

này rồi tính sau.

Ngay khi họ chuẩn bị đi, đột nhiên từ một hướng khác vang lên mấy tiếng gọi.

Khương Gia.

Khương Hoa.

Nghe thấy giọng nói này, Khương Hoa sững sờ một lúc, sau đó nhìn lại, thấy ở xa xa Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và mấy người khác đang liều mạng chạy về phía này, dường như phía sau có nguy hiểm gì đó đang ập tới.

Hóa ra, họ không chết.

Cũng không biết họ đã đi đâu, bây giờ trông có vẻ rất thảm hại.

Khương Hoa cùng Tương Thần và Thần Đồ nhanh chóng đến gần.

Các anh sao vậy.

Khương Hoa hỏi.

Hồ Bát Nhất nói: Khương Gia.

Đi mau.

Nước biển phía sau đã tràn vào rồi, hơn nữa không biết tại sao, giống như có một ngọn núi lửa dưới đáy biển, nước biển đã bị đun sôi rồi, chúng ta đi nhanh lên, nếu không sẽ chết ở đây mất.

Nước biển bị đun sôi.

Khương Hoa nhìn về phía đó, quả nhiên thấy hơi nóng cuồn cuộn đang tràn tới, phát ra tiếng gầm kinh thiên động địa.

Nhiệt độ này không biết cao bao nhiêu, nếu bị cuốn vào, không chết cũng phải lột một lớp da.

Đương nhiên, Khương Hoa thì sẽ không sao, dù sao anh có huyết

mạch Thủy Kỳ Lân và Hỏa Kỳ Lân.

Huyết mạch Thủy Kỳ Lân có thể giúp anh không bị ảnh hưởng bởi dòng nước, còn huyết mạch Hỏa Kỳ Lân giúp anh có khả năng miễn nhiễm nhất định với nhiệt độ cao.

Vì vậy, sóng nhiệt này đối với anh không có gì đáng ngại.

Nhưng năm người còn lại thì khác.

Nhiệt độ cao như vậy, kể cả Tương Thần, e rằng cũng khó mà chịu đựng được.

Cho nên phải nhanh chóng tìm lối ra.

Khương Hoa nói: Chúng ta vẫn chưa tìm được lối ra, trước tiên tìm lối ra đã.

Kết quả Hồ Bát Nhất lại nói: Tôi biết lối ra ở đâu.

Khương Hoa sững sờ, không khỏi nói: Thật sao.

Đúng vậy.

Hồ Bát Nhất nói: Trước khi các anh vào địa cung, chúng tôi đã tìm thấy lối ra rồi, lúc trước đám Giao nhân đuổi giết chúng tôi, chúng tôi đã trốn vào trong đó mới may mắn thoát nạn.

Thì ra là thế.

Khương Hoa nói: Vậy bây giờ dẫn chúng tôi đi đi.

Được.

Hồ Bát Nhất gật đầu, mồ hôi đầm đìa tiếp tục chạy về phía trước.

Tuy nhiên, đúng lúc này, sóng nhiệt đã đến gần.

Khương Hoa nói: Không được, tốc độ của các anh quá chậm, rất nhanh sẽ bị sóng nhiệt đuổi kịp, Tương Thần, Thần Đồ, hai người mỗi người một người.

Tương Thần và Thần Đồ cũng không nhiều lời, mỗi người tóm lấy một người, rồi đi theo sau Khương Hoa.

Theo sự chỉ dẫn của Hồ Bát Nhất, họ đi một mạch, vào một cái hồ nước, sau đó nổi lên thì đã đến đảo San Hô.

Lúc này, Minh Thúc và đoàn người của ông ta thấy họ, vội vàng chạy tới.

Khương tiên sinh, cuối cùng các anh cũng quay lại rồi.

Minh Thúc kích động nói.

Ông ta ở đây không biết đã đợi bao lâu, thậm chí còn nghi ngờ Khương Hoa và mọi người đã chết ở dưới đó rồi.

Dù sao, sau khi Khương Hoa và mọi người nhảy vào Hải Nhãn, Hải Nhãn đã biến mất, toàn bộ mặt biển trở lại yên tĩnh.

Nhưng Khương Hoa và mọi người lại ở dưới đó lâu như vậy.

Ít nhất cũng năm, sáu tiếng, ở dưới đó năm, sáu tiếng, dù Hồ Bát Nhất và mọi người có bình dưỡng khí cũng đã dùng hết, cho nên gần như có thể nói là lành ít dữ nhiều.

Mà bây giờ, Khương Hoa và mọi người đều sống sót trở về, ngược lại khiến Minh Thúc vô cùng bất ngờ.

Thuyền trưởng và con trai ông ta cũng vội vàng đến, thuyền trưởng vội nói: Hải Thần đại nhân, các ngài không sao chứ.

Khương Hoa nói: Yên tâm, không có gì đáng ngại, nhưng chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi đây, thuyền trưởng, ông mau đi tháo dây thừng trên thuyền, chúng ta mau rời khỏi đây.

Thứ ở dưới đó là một sự tồn tại cấp bậc Vĩnh Hằng Sinh Mệnh, Khương Hoa tuy không sợ nó, nhưng nếu nó xuất hiện, những người này đều sẽ chết ở đây.

Vì vậy, có thể đi nhanh thì vẫn nên đi nhanh.

Dù sao, mục đích Khương Hoa đến đây đã đạt được, không cần thiết phải dây dưa với một Vĩnh Hằng Sinh Mệnh lâu như vậy.

Thế là Khương Hoa không chút do dự, lên tiếng kêu thuyền trưởng đi tháo dây thừng, đồng thời nhổ neo, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Vừa hay lúc thuyền trưởng giải quyết xong, Tương Thần và Thần Đồ bọn họ hẳn là vừa kịp đến.

Quả nhiên, đúng như Khương Hoa nói, sau khi Tương Thần và Thần Đồ đưa Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lên bờ, thuyền trưởng liền la lớn: Hải Thần đại nhân, thuyền đã khởi động, các ngài mau lên thuyền đi.

Được.

Khương Hoa đáp lời, rồi đi về phía đó.

Vương Bàn Tử mặt mày méo xệch: Ái chà, phải đi rồi sao.

Chúng ta không thể nghỉ ngơi một chút trên đảo San Hô này sao, sóng nhiệt kia dù sao cũng không thể lên tới đây được.

Tuy nhiên, Thần Đồ một tay lôi cổ áo Vương Bàn Tử, ba bước hai bước đã lên thuyền, từ đầu đến cuối không nói một lời.

Vương Bàn Tử không khỏi có chút cạn lời.

Cùng lúc đó, tất cả mọi người đã lên thuyền.

Theo lệnh của Khương Hoa, thuyền trưởng lái thuyền, thuyền đánh cá nhanh chóng rời khỏi đảo San Hô.

Khương Hoa nói: Thuyền trưởng, trong tình huống không va phải đá ngầm, hãy rời khỏi vùng biển này với tốc độ nhanh nhất.

Được.

Các vị ngồi cho vững.

Thuyền trưởng cười một tiếng, sau đó trực tiếp tăng tốc, thuyền lạng lách chạy ra ngoài.

Mọi người cuối cùng cũng được nghỉ ngơi.

Hồ Bát Nhất uống một ngụm nước, một lúc sau mới nói: Khương Gia, tại sao chúng ta phải vội vã rời khỏi vùng biển này như vậy.

Có phải có nguy hiểm gì không.

Hồ Bát Nhất không hổ là người dẫn đầu của bộ ba Mò Kim, đầu óc khá nhạy bén, rất nhanh đã nghĩ đến phương diện nguy hiểm.

Khương Hoa nói: Lớp sóng nhiệt mà chúng ta gặp phải lúc trước, đoán chừng không phải là do núi lửa dưới đáy biển phun trào.

Hồ Bát Nhất sững sờ một chút, tò mò nói: Vậy đó là gì.

Khương Hoa nói: Hẳn là động tĩnh do một sinh vật khổng lồ còn lớn hơn cả con giao long trước đó gây ra, nếu nó đuổi theo ra ngoài thì thảm rồi.

Nghe Khương Hoa nói xong, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn liếc nhìn nhau.

Sinh vật còn mạnh hơn cả con giao long trước đó.

Vậy thì phải kinh khủng đến mức nào chứ.

Đơn giản là không thể đáng sợ hơn được nữa.

Một con giao long đã có thể gây sóng gió, dùng tiếng gầm suýt chút nữa nuốt chửng bọn họ, mà bây giờ lại xuất hiện một sinh vật còn lợi hại hơn giao long, nếu thứ đó thật sự chạy ra ngoài, vậy họ còn sống được không.

Thuyền trưởng, lái nhanh thêm chút nữa.

Nghĩ vậy, Vương Bàn Tử vội vàng nói.

Chương 275

Mọi người không khỏi lộ vẻ mặt kỳ quái.

Ban đầu là ai đòi nghỉ ngơi trên đảo San Hô.

Kết quả, bây giờ lại sợ chết khiếp.

Rất nhanh, họ rời khỏi vùng biển đầy đá ngầm.

Tốc độ thuyền lập tức tăng lên không ít.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Kết quả, tốc độ thuyền vừa mới tăng lên, Thần Đồ liền đột nhiên đứng dậy, nhìn về phía vùng biển vừa rời đi, không khỏi thấp giọng nói: Nó đuổi tới rồi.

Vương Bàn Tử kinh hãi, sợ hãi nói: Tiểu Ca, anh đừng dọa chúng tôi chứ.

Thần Đồ không nói gì, mà trực tiếp nhảy xuống thuyền, nhanh chóng đi về hướng đó.

Họ thấy Thần Đồ như vậy, cũng biết Thần Đồ không thể nào lừa họ.

Khương Hoa và Tương Thần cũng nhìn về hướng đó.

Cả hai cũng cảm ứng được thứ to lớn sắp đến.

Xem ra lần này muốn rời đi, không đơn giản như vậy.

Thần Đồ bơi ra không bao xa, một tiếng nổ vang lên.

Tiếp theo vô số đá ngầm nổ tung, giống như trong vùng biển đó cài đặt vô số quả bom.

Trong chốc lát, nước biển tung trời.

Tiếp theo, tiếng rồng gầm vô cùng kinh khủng ập đến.

Trong tiếng rồng gầm đó, mọi người đều thấy một cái miệng rộng khổng lồ lờ mờ.

Không ai thấy rõ đó rốt cuộc là thứ gì, nhưng chỉ riêng cái miệng đó, đã khiến người ta kinh hồn bạt vía rồi.

Cái, cái đó là cái gì.

Vương Bàn Tử hoảng sợ nói.

Thứ đó quá lớn.

Tuyệt đối không phải con giao long màu trắng ban đầu có thể so sánh được.

Tương Thần nói: Lúc rời đi, tôi quay đầu nhìn lại, nơi chúng ta rời đi, giống như một cái miệng lớn, chẳng lẽ chính là miệng của thứ này.

Vương Bàn Tử nói: Đừng đùa.

Theo lời anh nói, chúng ta chính là đang hoạt động trong cơ thể của thứ đó.

Tương Thần nghiêm nghị nói: Cũng không phải là không thể.

Vương Bàn Tử sững sờ, sau đó nói: Đừng bắt nạt Bàn gia ta không có tri thức, nhưng vấn đề thường thức này ta cũng biết, trên đời làm sao có thể có sinh vật lớn như vậy.

Lại nói, cho dù có, chúng ta ở trong bụng nó, nó tại sao không trực tiếp ăn chúng ta.

Tuy nhiên, Khương Hoa đột nhiên nói: Thứ này, làm tôi nghĩ đến một người.

Người nào.

Hồ Bát Nhất hỏi.

Hậu Thổ.

Khương Hoa và Tương Thần, gần như đồng thời mở miệng.

Sau khi nói xong, ánh mắt của cả hai đều có vẻ hơi ngưng trọng.

Hậu Thổ, còn có một cái tên khác.

Đại Địa Chi Mẫu.

Đúng vậy, trong thần thoại, Hậu Thổ là Đại Địa Chi Mẫu, có thể nói là tổ tiên của tất cả nhân loại.

Trước kia Nữ Oa vá trời tạo người dùng đất sét, cũng là sản phẩm của Hậu Thổ.

Theo lý thuyết, trong thế giới thần thoại, không có Hậu Thổ thì không có trời đất, cũng không có loài người.

Đương nhiên, đây chỉ là truyền thuyết thần thoại mà thôi.

Trên thực tế, trên thế giới hiện thực, quả thật có một sự tồn tại như Hậu Thổ.

Nàng không phải là sự tồn tại giống như thần tiên.

Nói đúng hơn, nàng là một sinh vật đuôi rắn thân người, tương tự như Nữ Oa.

Trong truyền thuyết, Nữ Oa chính là đuôi rắn thân người.

Mà Hậu Thổ quanh năm trong trạng thái mê man, khi nàng ngủ say, sẽ dùng năng lực của mình, tạo ra một kiến trúc kỳ dị giống như một con quái vật khổng lồ bằng bùn đất ở gần đó.

Bên trong có Động Thiên khác, thuộc về một không gian riêng biệt.

Chỉ khi có người quấy rầy giấc ngủ của nàng, nàng sẽ nổi giận, người xung quanh đều phải gặp tai ương.

Bây giờ nghĩ lại, chẳng lẽ lần này gặp phải, thật sự là Hậu Thổ.

Nếu thật sự là Hậu Thổ thì phiền phức có chút lớn.

Hậu Thổ bình thường vô cùng hiền lành, chỉ khi bị quấy rầy giấc ngủ, hậu quả sẽ khó lường, sự lương thiện của nàng sẽ biến mất không còn tăm hơi, thậm chí biến thành một con quỷ cuồng sát không chớp mắt.

Nàng xem giấc ngủ của mình, quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Mà bây giờ, Hậu Thổ hiển nhiên đã nổi giận.

Hậu Thổ.

Tôi hình như đã nghe qua ở đâu đó.

Vương Bàn Tử nói.

Mà Hồ Bát Nhất lại nói: Đây không phải là Đại Địa Chi Mẫu sao.

Khương Hoa nói: Trong thế giới thần thoại, Hậu Thổ đúng là Đại Địa Chi Mẫu, nhưng trong đời thực, Hậu Thổ lại là một loại sinh vật đặc thù, nàng và Giao nhân có chút tương tự, Giao nhân là đuôi cá thân người, còn Hậu Thổ là đuôi rắn thân người.

Hồ Bát Nhất hỏi: Vậy cái miệng khổng lồ này lại là chuyện gì.

Khương Hoa nói: Hậu Thổ mỗi khi nghỉ ngơi, sẽ dùng năng lực của mình tạo ra một con quái vật khổng lồ, con quái vật này toàn bộ là từ bùn đất tạo thành, bên trong rỗng, nàng ngủ ở bên trong, một khi có người quấy rầy giấc ngủ của nàng, nàng sẽ nổi giận, nàng cũng sẽ khống chế con quái vật đó để tấn công người.

Ái chà, quá đáng vậy sao.

Vương Bàn Tử nói.

Khương Hoa gật đầu: Thế giới rộng lớn không thiếu chuyện lạ, Hậu Thổ này tuy không tà dị như trong truyền thuyết thần thoại, nhưng cũng đã có năng lực không phải người thường có thể có, vô

cùng đáng sợ, mọi người phải cẩn thận một chút.

Không cần Khương Hoa nói, Hồ Bát Nhất và mấy người cũng cảm thấy sợ.

Nhưng, dù họ có cẩn thận, cũng chẳng có tác dụng gì, trong tình huống này, nếu cái miệng lớn đó trực tiếp cắn xuống, dù họ có cẩn thận hơn nữa thì có ích gì chứ.

Khương Hoa cũng không để ý đến họ, cũng nhảy xuống thuyền, nhanh chóng đuổi theo Thần Đồ.

Nếu thật sự là Hậu Thổ, chỉ bằng sức của một mình Thần Đồ, căn bản không thể nào làm gì được Hậu Thổ, thậm chí còn có thể vì vậy mà mất mạng.

Cho nên Khương Hoa phải vội vàng đuổi theo Thần Đồ, sau đó cùng Thần Đồ đối phó với Hậu Thổ.

Thần Đồ.

Khương Hoa gọi một tiếng.

Thần Đồ dừng lại, quay đầu nhìn Khương Hoa, không khỏi cau mày: Sao vậy.

Khương Hoa nói: Anh có thấy bóng người trong cái miệng khổng lồ đó không.

Khương Hoa chỉ vào cái miệng lớn trong con sóng cuồn cuộn giữa tiếng rồng gầm.

Thần Đồ nhìn lại, quả nhiên thấy trong miệng khổng lồ thật sự có một bóng người.

Bóng người đó trông vô cùng quỷ dị, nửa người trên rõ ràng là hình người, còn nửa người dưới, lại là một con rắn.

Nửa người nửa rắn.

Cái này Thần Đồ cũng kinh ngạc.

Khương Hoa nói: Đó là Hậu Thổ.

Thực lực vô cùng mạnh mẽ, chúng ta muốn đánh bại nàng chỉ có thể tấn công vào bản thân nàng, tiếng rồng gầm này quá kinh khủng, muốn tiếp cận nàng gần như không thể, chỉ có anh giúp tôi, tôi mới có thể tiếp cận.

Thần Đồ nói: Tôi phải giúp anh thế nào.

Dùng toàn lực khống chế những dòng nước biển này, sau đó tôi cũng sẽ cùng khống chế nước biển, hai chúng ta đồng tâm hiệp lực, nhất định có thể tách nước biển ra, sau đó tôi có thể từ trong tiếng rồng gầm xông vào trong cái miệng lớn đó.

Khương Hoa gầm lên.

Được.

Thần Đồ không chút do dự đáp ứng.

Thế là, hai người đồng thời dùng huyết mạch Thủy Kỳ Lân để khống chế tiếng rồng gầm điên cuồng, mà Khương Hoa, càng là trực tiếp dùng hết Bàn Sơn lấp biển thuật, để khống chế những tiếng rồng gầm đó.

Cuối cùng, tiếng rồng gầm có chút ổn định lại, mà Khương Hoa thuận thế mà lên, mượn nhờ thế nước của tiếng rồng gầm, trong nháy mắt xông vào trong cái miệng lớn đó, chân vừa chạm đất, phát hiện trong cái miệng khổng lồ này, vậy mà không có chút nước nào.

Điều này ngược lại làm cho Khương Hoa có chút bất ngờ Tuy nhiên, đối với Khương Hoa mà nói, có nước hay không có nước cũng không có gì khác biệt.

Anh thấy người phụ nữ đuôi rắn thân người đang đứng trong cái

miệng khổng lồ.

Hơn nữa, còn là một thiếu nữ.

Trên người thiếu nữ này khoác một bộ quần áo màu đất gần như mục nát, tóc dài xõa xuống, nếu không nhìn đuôi rắn, thì thân hình rất đẹp, dung mạo cũng xinh đẹp, giữa trán còn có ba chấm ấn ký.

Đây, chính là Hậu Thổ.

Hậu Thổ rõ ràng cũng thấy Khương Hoa, nàng thần sắc lạnh lẽo, lạnh lùng nói: Chính là ngươi đã quấy rầy ta nghỉ ngơi.

Khương Hoa không muốn có mâu thuẫn gì với Hậu Thổ, anh nói: Tôi không phải cố ý quấy rầy cô nghỉ ngơi.

Tuy nhiên, Hậu Thổ không chịu, nàng nói: Ta không quan tâm ngươi có cố ý hay không, đã quấy rầy ta nghỉ ngơi, vậy thì chịu chết đi.

Nói xong, thân hình nàng lóe lên, trực tiếp biến mất không thấy đâu nữa.

Khi xuất hiện lại đã ở trước mặt Khương Hoa.

Tiếp theo, trên cánh tay nhìn có vẻ mảnh khảnh của Hậu Thổ, vậy mà hiện ra một lớp nham thạch màu xám tro.

Hậu Thổ một quyền đánh về phía Khương Hoa.

Một quyền này trông có vẻ nhẹ nhàng, nhưng Khương Hoa lại biết, đây chính là một quyền của Vĩnh Hằng Sinh Mệnh.

Không phải chuyện đùa.

Cho nên Khương Hoa cũng không dám khinh thường.

Anh hừ lạnh một tiếng, giơ tay một quyền, trực tiếp đối đầu với Hậu Thổ.

Chương 276

Khương Hoa không hề có chút mềm lòng nào.

Đã Hậu Thổ này không muốn tiếp nhận lời xin lỗi của mình, vậy thì hãy nhận lấy sự trừng phạt của lão tử đi.

Đừng tưởng là Hậu Thổ mà ta sợ ngươi.

Một quyền này xuống, Hậu Thổ trực tiếp bay ngược ra ngoài, hung hăng đập vào khối bùn đất, không biết làm vỡ bao nhiêu lớp đất.

Tuy nhiên lần này, Hậu Thổ cũng không có gì đáng ngại.

Nàng từ trong lớp bùn đi ra, kinh hãi nhìn Khương Hoa: Ngươi bất quá là Không c·hết Sinh Mệnh, vậy mà có thể bộc phát ra sức mạnh đáng sợ như vậy.

Khương Hoa biểu cảm không đổi, anh nhìn Hậu Thổ, nhàn nhạt nói: Ngươi đã quá lâu không ra ngoài, trên đời này có quá nhiều chuyện, ngươi không biết.

Thật sao.

Hậu Thổ đột nhiên cười, hai lúm đồng tiền lộ ra, nàng nói: Chỉ tiếc, thiên phú của ngươi rất tốt, thực lực cũng rất mạnh, nhưng hôm nay quấy rầy ta nghỉ ngơi, vậy thì vĩnh viễn ở lại đây đi.

Nói xong, trên người Hậu Thổ nổi lên từng lớp khối đá, bao bọc lấy nàng, chỉ lộ ra vẻ mặt đáng yêu vô hại.

Trong chốc lát, Hậu Thổ lại biến mất không thấy đâu nữa, lúc xuất hiện cũng ở trước mặt Khương Hoa.

Nàng một đấm đánh về phía Khương Hoa, nắm đấm đó lập tức điên cuồng ngưng kết khối bùn, trong nháy mắt đã biến thành một

nắm đấm khổng lồ vô cùng, hung hăng tấn công về phía anh.

Khương Hoa mắt sáng lên, trên người tỏa ra một luồng thanh quang, tiếp theo tiếng rồng gầm vang lên.

Lá chắn màu đỏ thẫm xuất hiện.

Ầm ầm Một tiếng nổ lớn, nắm đấm của Hậu Thổ hung hăng đánh vào Xích Long Tí Hữu, phát ra tiếng nổ dữ dội, giống như bom nổ, lực xung kích kịch liệt bùng nổ, lớp đất xung quanh cũng không biết sụp đổ bao nhiêu.

Sức mạnh của Xích Long.

Gương mặt xinh đẹp của Hậu Thổ biến đổi, kinh hãi nói.

Một quyền này của nàng, uy lực cực lớn, nhưng khi tấn công vào Xích Long Tí Hữu, vẫn không thể nào lay chuyển được sức mạnh của Xích Long.

Có thể thấy, sức mạnh của Xích Long này khủng bố đến mức nào.

Bây giờ, đến lượt ta rồi chứ.

Khương Hoa đột nhiên cười, sau đó toàn thân sức mạnh bộc phát ra.

Lần này, anh trực tiếp dùng hết tất cả các lá bài tẩy có thể tăng phúc sức mạnh.

Thậm chí, cả Thiên Đế Ấn Tỷ ẩn giấu trong Thức Hải, cũng vận dụng một tia.

Sức mạnh bực này, cho dù là Vĩnh Hằng Sinh Mệnh cũng khó có thể ngăn cản.

Đây cũng là sức mạnh mạnh nhất mà Khương Hoa có thể bộc phát ra.

Rầm.

Khương Hoa tung một quyền đánh vào bụng Hậu Thổ, Hậu Thổ trừng to mắt, tại chỗ phun ra một ngụm máu tươi, ngay sau đó lớp đất trên người tức thì sụp đổ, mảnh vải vụn trên người cũng trực tiếp hóa thành tro bụi.

Sau một khắc, Hậu Thổ bay ngược ra ngoài, không biết đã đâm vỡ bao nhiêu lớp đất.

Có thể thấy một quyền này của Khương Hoa khủng bố đến mức nào.

Dù nàng là Vĩnh Hằng Sinh Mệnh, cũng khó lòng chịu đựng được sức mạnh kinh khủng như vậy.

Đây chính là một quyền tung hết át chủ bài của Khương Hoa.

Thậm chí còn ẩn chứa một tia sức mạnh của Thiên Đế Ấn Tỷ.

Khương Hoa thấy Hậu Thổ bay ra ngoài, liền nhanh chóng đuổi theo, rất nhanh xuyên qua một cái hố lớn, lại một lần nữa đến nơi mà bọn họ ở trước đó, khu vực của Hận Thiên Quốc.

Khương Hoa đoán quả nhiên không sai.

Hận Thiên Quốc thực chất vẫn luôn nằm bên trong con thú đá khổng lồ do Hậu Thổ tạo ra, cho nên ở đó mới không có nước biển.

Thậm chí có khả năng, người của Hận Thiên Quốc đều chết vì Hậu Thổ.

Bây giờ không gian này tràn ngập sóng nhiệt, nhiệt độ cực kỳ cao, nhưng đối với Khương Hoa mà nói lại không có ảnh hưởng gì, dù sao cũng có Hỏa Kỳ Lân Huyết Mạch.

Khương Hoa đuổi kịp Hậu Thổ, nàng đã ngã trên mặt đất, phun ra mấy ngụm máu tươi.

Thậm chí cái đuôi rắn cũng biến mất không thấy đâu, đã biến thành một đôi chân dài, điều này ngược lại làm Khương Hoa có chút kỳ quái.

Hậu Thổ có chút hoảng sợ nhìn Khương Hoa, nàng thế nào cũng không ngờ tới, một người còn chưa kích hoạt được Bất Tử Thể, vậy mà có thể trong nháy mắt bộc phát ra sức mạnh kinh khủng như vậy.

Nàng hiện tại đã hoàn toàn không thể động đậy, thương thế trong cơ thể cực kỳ nghiêm trọng.

Hậu Thổ cắn răng nói: Sức mạnh của ngươi, tại sao lại đột nhiên tăng vọt nhiều như vậy.

Khương Hoa đáp: Liên quan gì đến cô.

Hậu Thổ tức tối, đây không phải là câu lúc trước nàng dùng để đáp lại Khương Hoa sao.

Khương Hoa cẩn thận quan sát Hậu Thổ, không thể không nói, Hậu Thổ này đúng là có dáng vẻ không tệ, Khương Hoa tò mò hỏi: Kỳ lạ, cái đuôi của cô đi đâu rồi.

Hậu Thổ hừ một tiếng: Không cần anh lo.

Khương Hoa rút Côn Ngữ đao ra: Nếu đã như vậy, vậy tôi sẽ tiễn cô lên đường.

Ngươi dám.

Hậu Thổ giận dữ nói.

Thế nhưng, tay Khương Hoa không dừng lại, Côn Ngữ đao nhanh chóng chém về phía Hậu Thổ.

Dừng tay, ta nói.

Gương mặt xinh đẹp của Hậu Thổ biến sắc, vội vàng nói: Ngươi muốn biết cái gì ta đều nói.

Tay Khương Hoa dừng lại một chút, thản nhiên nói: Bây giờ tôi không muốn biết gì cả, phải xem cô có thể nói cho tôi biết điều gì.

Hậu Thổ cắn chặt hàm răng bạc: Cái đuôi của ta không phải là đuôi rắn thật, mà là ta dùng đất sét biến thành.

Điều này ngược lại khiến Khương Hoa có chút kỳ quái: Cô biến ra cái đuôi rắn làm gì, lẽ nào cô muốn làm rắn.

Hậu Thổ nói: Bởi vì Nữ Oa Nương Nương thân người đuôi rắn, cho nên ta muốn trở thành giống như nàng.

Khương Hoa: Trên đời này thật sự có Nữ Oa sao.

Hậu Thổ sắc mặt tối sầm lại, lắc đầu nói: Không, chỉ là truyền thuyết mà thôi.

Khương Hoa gật đầu, lắc lắc thanh đao trong tay: Cô phải cho tôi một lý do để không giết cô.

Hậu Thổ trước đó chính là một mực muốn giết mình.

Đừng tưởng rằng dung mạo xinh đẹp thì Khương Hoa sẽ mềm lòng, chuyện đó không tồn tại, nếu không phải thực lực của mình mạnh hơn Hậu Thổ, thì bây giờ người ngã xuống chính là mình.

Do đó, Khương Hoa tuyệt đối sẽ không vì vậy mà mềm lòng.

Hậu Thổ cắn răng nói: Ngươi muốn thứ gì.

Ta có, đều có thể cho ngươi.

Khương Hoa nói: Tôi không muốn lặp lại lần thứ hai.

Hậu Thổ gương mặt xinh đẹp biến sắc, trong lòng vô cùng uất ức, mắng to Khương Hoa, rõ ràng là ngươi đánh thức ta, tại sao ta còn phải chịu loại uất ức này.

Đơn giản là quá đáng ghét.

Thế nhưng, hiện tại Hậu Thổ cũng không thể không khuất phục, dù sao đao của Khương Hoa đang kề trên đầu nàng, nếu nhát đao này hạ xuống, nàng coi như chết thật rồi.

Do đó, Hậu Thổ chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp.

Hậu Thổ nói: Ngươi bây giờ là Bất Tử Thể, muốn tiến hóa đến Vĩnh Hằng Sinh Mệnh, nếu không có được những bảo vật kia, ngươi không thể nào tiến hóa thành Vĩnh Hằng Thể được, ta có thể giúp ngươi tìm được một phần bảo vật của Vĩnh Hằng Thể.

Khương Hoa trong lòng khẽ động, cái này ngược lại cũng được.

Khương Hoa nói: Làm sao tôi biết cô có lừa người hay không.

Hậu Thổ giận dữ nói: Bản cô nương nói lời giữ lời, tuyệt đối sẽ không lừa ngươi.

Khương Hoa nói: Tôi và cô vốn không quen biết, làm sao tôi biết cô là ai, nói suông không có bằng chứng, cô phải lấy ra chút đồ thật, nếu không, tôi thà giết cô còn hơn là tin cô.

Ngươi.

Hậu Thổ sắp tức điên lên.

Trước kia, chỉ có nàng chúa tể sinh mệnh của người khác, muốn ai chết thì người đó phải chết, lúc nào từng phải chịu cơn giận như thế này.

Nhưng không còn cách nào khác.

Người dưới mái hiên, không, người dưới lưỡi đao, nàng không nhịn, liền phải chết.

Do đó, chỉ có thể thỏa hiệp.

Hậu Thổ suy nghĩ một chút, cắn răng phun ra một thứ đưa cho Khương Hoa: Đây là bản mệnh châu của ta, ta dựa vào nó mà sống,

nếu nó vỡ ta liền không sống được.

Ngươi không phải sợ ta lừa ngươi sao, thứ này ngươi cầm lấy đi, nếu ngươi phát hiện ta lừa ngươi, ngươi cứ trực tiếp giết ta.

Khương Hoa sững sờ, không ngờ còn có thứ này.

Khương Hoa cầm lấy viên châu màu đất tròn trịa, quả nhiên nghe được hệ thống nhắc nhở.

Nhận được bản mệnh châu của Hậu Thổ.

Bản mệnh châu của Hậu Thổ: Viên châu liên kết với tính mệnh của Hậu Thổ, cũng là nơi chứa đựng tinh hoa sức mạnh của Hậu Thổ, một khi vỡ nát, Hậu Thổ sẽ tử vong.

Xem ra Hậu Thổ không nói dối.

Khương Hoa gật đầu: Tính cô thức thời, không nói sai.

Hậu Thổ ưỡn cái cằm trắng như tuyết: Đó là đương nhiên, bản cô nương chưa bao giờ nói dối.

Khương Hoa nói: Vậy cô nói xem, những bảo vật ta cần, rốt cuộc ở đâu.

Hậu Thổ nói: Ta vừa mới tỉnh lại không bao lâu, trong thời gian ngắn cũng không nhớ ra được, hình như có một thứ ở trong tay một người tên là Quan Sơn.

Quan Sơn.

Khương Hoa sửng sốt một chút.

Đây không phải là tiên tổ của Quan Sơn Thái Bảo sao.

Tại Địa Tiên Thôn trước đây, Quan Sơn Thái Bảo còn không gọi là Quan Sơn Thái Bảo, mà gọi là Lưu Bá Ôn Thái Bảo, đừng nhìn chỉ kém một chữ, nhưng chính vì kém một chữ này mà địa vị của họ trên

đời này là một trời một vực.

Trước kia Chu Nguyên Chương nhận ủy thác của Ác La Hải Thành xây dựng hoàng lăng, thế là liền đề cử Quan Sơn.

Quan Sơn bản thân là dân trộm mộ, đối với việc xây dựng hoàng lăng vô cùng có kinh nghiệm, dưới sự chỉ đạo của ông ta, hoàng lăng xây dựng ra khiến Ác La Hải Thành vô cùng hài lòng.

Thế là, liền ban thưởng mấy tấm kim lệnh bài cho Quan Sơn, đồng thời sắc phong là Quan Sơn Thái Bảo.

Từ đó về sau, Quan Sơn cùng hậu duệ của mình, liền được gọi là Quan Sơn Thái Bảo.

Không ngờ, bảo vật để tiến hóa Vĩnh Hằng Thể, lại có một món ở trong tay Quan Sơn.

Quan Sơn đến bây giờ nhất định là đã chết rồi, ông ta được chôn ở Địa Tiên Thôn, vậy chẳng phải nói, một trong những bảo vật tiến hóa Vĩnh Hằng Thể đang ở Địa Tiên Thôn sao.

Hậu Thổ gật đầu: Không sai, chính là Quan Sơn, đến lúc đó chúng ta tìm được Quan Sơn, trực tiếp đoạt lấy từ trong tay hắn là được.

Khương Hoa nói: Bà ngủ nhiều năm như vậy rồi, Quan Sơn chết từ lâu rồi.

Hậu Thổ không nói gì.

Khương Hoa lại nói: Nhưng tôi biết ông ta được chôn ở đâu, đến lúc đó vào mộ của ông ta xem là được.

Dừng một chút, Khương Hoa lại hỏi: Bảo vật như vậy, rốt cuộc là thứ gì.

Hậu Thổ nói: Là Thổ Tinh.

Thổ Tinh.

Nghe đồn là thứ Nữ Oa dùng để vá trời.

Khương Hoa kinh ngạc nói.

Ừ, đó là thứ phải dùng đến để tiến hóa Vĩnh Hằng Thể.

Hậu Thổ nói.

Khương Hoa âm thầm ghi nhớ, sau đó gật đầu: Thôi được, chúng ta mau đi thôi.

Nhưng nghĩ lại, dường như mang theo Hậu Thổ rời đi cũng không ổn lắm, cô ta bây giờ ngay cả quần áo cũng không có, bản thân cô ta chắc chắn không có quần áo, trên người mình lại không mang theo, không thể nào để cô ta cứ như vậy nghênh ngang đi ra ngoài cùng mình được.

Khương Hoa nói: Như vầy đi, đến lúc đó cô cứ đi theo sau chúng tôi, chờ chúng tôi lên bờ rồi, ban đêm cô hãy ra tìm tôi.

Được.

Hậu Thổ gật đầu.

Sau đó, Khương Hoa rời khỏi con thú khổng lồ bằng đất bùn này.

Bởi vì Hậu Thổ bị đánh bại, những con sóng bên ngoài sớm đã không còn ai khống chế, cho nên con thú bùn khổng lồ đã sớm chìm xuống biển, vì vậy lúc Khương Hoa đi ra, vẫn là ở dưới đáy biển.

Chương 277

Cũng may con thú khổng lồ không chìm xuống quá sâu, cho nên Khương Hoa chỉ mất hơn một phút là đã nổi lên.

Thần Đồ cách Khương Hoa đã một khoảng rất xa, nhìn thấy Khương Hoa ló đầu ra, mới cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Khương Gia.

Lúc này, Vương Bàn Tử và những người khác cũng nhìn thấy Khương Hoa, nhanh chóng lớn tiếng hô hào và vẫy tay.

Bọn họ cách Khương Hoa và Thần Đồ đã vô cùng xa, nhìn thấy Khương Hoa lộ đầu, vội kêu thuyền trưởng lái thuyền về phía này.

Rất nhanh, Hồ Bát Nhất và những người khác đã đón được Khương Hoa và Thần Đồ.

Vương Bàn Tử căng thẳng hỏi: Khương Gia, cái con Hậu Thổ kia, thế nào rồi.

Khương Hoa nói: Yên tâm, đã xử lý xong, sau này nó cũng không thể xuất hiện hại người nữa.

Nghe Khương Hoa nói vậy, bọn họ đều cho rằng Khương Hoa đã giết Hậu Thổ, đều thở phào nhẹ nhõm.

Hậu Thổ tuy là Đại Địa Chi Mẫu trong truyền thuyết, nhưng bây giờ xem ra căn bản không phải vậy, động một chút là muốn mạng của bọn họ, bọn họ chỉ mong Hậu Thổ chết sớm một chút mới tốt.

Khương Hoa nói: Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta mau trở về thôi.

Ầm.

Cây cối bốn phía vậy mà ầm ầm bị thổi bay lên.

Shirley Dương, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, đứng một bên nhìn mà trợn mắt há mồm, đây là một con yêu thú sao.

Sao còn biết tấn công bằng ma pháp.

Vô số bụi trần bị thổi lên.

Đá vụn bay loạn khắp nơi.

Dưới chân Khương Hoa, vậy mà tạo thành một cái hố to đường kính ba bốn mét.

Vút.

Thân ảnh Khương Hoa lại một lần nữa xuất hiện.

Chờ hắn nhìn thấy cảnh tượng xung quanh, hắn cũng không nhịn được nuốt một ngụm khí lạnh.

Đây chính là yêu thú lục phẩm đỉnh phong sao.

Thật sự là quá cường đại.

Hơn nữa dường như đã chạm đến một chút bóng dáng của thần thông.

Đây căn bản không phải là thứ yêu thú bình thường có thể thi triển ra.

Khương Hoa có chút sững sờ.

Con yêu thú khủng bố như vậy, Hiến Vương làm thế nào để thu phục.

Hả.

Đúng vậy.

Khương Hoa trong lòng bỗng nhiên khẽ động.

Quái vật khủng bố như thế, Hiến Vương làm thế nào để thu phục.

Nó sau khi dung hợp với Ô Đầu Nhục Chi, thực lực cũng chỉ có thể so với thất phẩm mà thôi.

Mà con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này, đã là thực lực lục phẩm đỉnh phong, vậy Hiến Vương ban đầu làm thế nào để thu phục.

Trừ phi. con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này giống như Hiến Vương, cũng có nhược điểm gì đó.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa trong lòng chấn động.

Ý niệm đầu tiên hiện lên trong đầu hắn.

Tam Thế Đạo Thư.

Hiến Vương chính là dựa vào Tam Thế Đạo Thư, trấn phong ý thức hỗn loạn của Ô Đầu Nhục Chi, cho nên hắn mới có thể chiếm tổ chim khách, đoạt xá Ô Đầu Nhục Chi.

Tiếc là cuối cùng sắp thành lại bại.

Bị Khương Hoa phá hỏng.

Dẫn đến ý thức của Hiến Vương xảy ra hỗn loạn.

Cuối cùng bị phản phệ mà chết.

Nhưng Hiến Vương cũng không ngờ rằng, hắn đã bố trí một loạt hậu chiêu, nhất là con Hoắc Thị Bất Tử Trùng kia.

Chỉ riêng con quái vật này, cũng đủ để ngăn chặn một đống lớn dân trộm mộ rồi, thậm chí rất nhiều dị nhân biết Thanh Ô chi thuật, cũng rất khó tiến vào mộ của hắn.

Dù sao, Hoắc Thị Bất Tử Trùng cũng không phải là để trưng.

Đây tuyệt đối là yêu thú mạnh nhất dưới cảnh giới thất phẩm.

Mà Hiến Vương làm thế nào để thu phục Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Khương Hoa trong lòng đoán rằng, chắc chắn không thể thoát khỏi liên quan với Tam Thế Đạo Thư.

Nghĩ đến đây, hắn lập tức lấy Tam Thế Đạo Thư ra.

Điều khiến người ta kinh ngạc chính là, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng kia sau khi nhìn thấy Tam Thế Đạo Thư, toàn thân vậy mà run lên một cái.

Sau đó lập tức phát cuồng.

Vung vẩy thân thể vô cùng to lớn, thẳng hướng Khương Hoa lao tới.

Quả nhiên.

Thấy cảnh này, Khương Hoa trong lòng lộ ra vẻ vui mừng.

Con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này có phản ứng lớn như vậy.

Tuyệt đối là có liên quan đến Tam Thế Đạo Thư.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa không nói hai lời, vận chuyển tất cả thần hồn chi lực, sau đó mạnh mẽ mở ra trang sách của Tam Thế Đạo Thư.

Trong khoảnh khắc trang sách mở ra.

Thân thể đang lao tới của con Hoắc Thị Bất Tử Trùng lập tức trì trệ.

Sau đó kịch liệt run rẩy lên.

Từng sợi kim quang, từ trong Tam Thế Đạo Thư tràn ra.

Sau đó hóa thành từng đạo kim quang.

Dung nhập vào mặt nạ hoàng kim của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Chiếc mặt nạ hoàng kim này lập tức tỏa ra ánh sáng.

Từng đạo xiềng xích màu vàng, từ trên mặt nạ hoàng kim xuất

hiện, sau đó xông vào trong óc của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Gào.

Hoắc Thị Bất Tử Trùng không ngừng hét thảm.

Trên mặt đất không ngừng lăn lộn.

Khương Hoa thấy cảnh này.

Lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Chiếc mặt nạ hoàng kim này là một món bảo bối, Hiến Vương chính là dựa vào nó, khống chế được Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Nhưng Khương Hoa trong lòng vẫn còn nghi vấn.

Chiếc mặt nạ hoàng kim này là do ai chế tạo.

Chẳng lẽ là Hiến Vương.

Hay là do một vị đại năng nào đó chế tạo.

Mượn nhờ Tam Thế Đạo Thư, để chuyên môn khống chế Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Sau đó Hiến Vương trong một lần vô tình, đã phát hiện ra Tam Thế Đạo Thư đồng thời cũng thu được Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Khương Hoa ném những tạp niệm này ra khỏi đầu.

Bây giờ không phải là lúc nghĩ những chuyện này.

Nhìn Hoắc Thị Bất Tử Trùng đang đau đớn gào thét lăn lộn trên mặt đất.

Khương Hoa trong lòng không có một chút thương hại nào.

Con yêu thú này không biết đã ăn bao nhiêu người rồi.

Sớm đã phải chết.

Chương 278

Ánh mắt hắn lộ ra vẻ tàn nhẫn.

Toàn lực thúc đẩy Tam Thế Đạo Thư.

Lập tức Tam Thế Đạo Thư này, sáng lên từng đạo kim quang.

Khương Hoa tâm niệm khẽ động, chiếc mặt nạ hoàng kim hóa thành sức mạnh tuyệt sát mạnh mẽ, sau đó tiêu diệt toàn bộ thần hồn của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Trước khi chết.

Trong đôi mắt to lớn của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Dường như lộ ra một tia cầu xin tha thứ đầy nhân tính.

Tiếc là Khương Hoa không hề động lòng.

Hoắc Thị Bất Tử Trùng vốn dĩ không nên tồn tại trên đời này.

Vút.

Ánh mắt của con Hoắc Thị Bất Tử Trùng, cuối cùng vẫn dần dần ảm đạm, đã hoàn toàn chết đi.

Ầm. thân thể nó vô lực ngã xuống đất.

Shirley Dương và mọi người chạy tới.

Con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này chết rồi sao.

Shirley Dương trên mặt mang theo một tia không dám tin.

Ừm, nó đã chết hoàn toàn.

Khương Hoa nhẹ gật đầu.

Nghe thấy hắn nói, đám người đầu tiên là thở phào một hơi, sau đó

lộ ra vẻ chấn kinh.

Khương huynh đệ, cậu ngay cả quái vật lớn như vậy cũng giết được, sau này trời đất bao la, nơi nào mà chúng ta không đi được chứ.

Bàn Tử hưng phấn nói.

Khương Hoa cười nói: Các cậu nghĩ nhiều quá rồi, tôi có thể giết được con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này, thực ra không phải là công lao của tôi.

Nói rồi, liền đem chuyện về chiếc mặt nạ hoàng kim, rành rọt nói cho mọi người biết.

Shirley Dương nhìn Hoắc Thị Bất Tử Trùng trên mặt đất.

Quái vật lớn như vậy, chúng ta xử lý nó thế nào.

Bàn Tử gãi đầu nói: Chẳng lẽ muốn ăn nó à.

Khương Hoa lập tức cạn lời nói: Bàn Tử, khẩu vị của cậu cũng quá nặng đi, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này ăn bao nhiêu người rồi, hơn nữa thịt của nó còn không biết có ăn được không.

Cậu vậy mà còn muốn ăn nó.

Bàn Tử vội vàng giải thích: Tôi cũng đâu có ý đó, thứ này cho tôi ăn, tôi cũng nuốt không trôi.

Tôi chỉ là hỏi ý kiến các cậu thôi mà.

Khương Hoa trầm ngâm nói: Coi nó là chất dinh dưỡng cho Xích Long Thần Điện đi, Xích Long Thần Điện cũng đã tiêu hao lượng lớn năng lượng, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này chắc là có thể bổ sung một chút.

Hắn đem Hoắc Thị Bất Tử Trùng, thu vào trong Xích Long Lệnh, sau đó giao cho Thanh Lão.

Thanh Lão chỉ phất phất tay, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng khổng lồ liền hóa thành từng đốm sáng biến mất không thấy, sau đó một viên châu rơi vào trong tay của ông.

Đây là Yêu Đan của Hoắc Thị Bất Tử Trùng, bên trong ẩn chứa lượng lớn linh khí tinh thuần, ngươi chỉ cần luyện hóa một chút, là có thể hấp thu để cường hóa thân thể.

Khương Hoa lộ ra vẻ vui mừng.

Kể từ khi đột phá đến Tứ phẩm Luyện Cốt cảnh.

Linh khí bảo châu mà hắn lấy được ở Côn Lôn Băng Xuyên, đã cơ bản tiêu hao gần hết.

Hắn còn đang nghĩ đi đâu để tìm một ít linh khí để tu luyện.

Không ngờ con Hoắc Thị Bất Tử Trùng này, lại giúp hắn một phen.

Có viên Yêu Đan của Hoắc Thị Bất Tử Trùng này, cùng với linh khí còn lại của bảo châu, chắc là có thể tu luyện tới Tứ phẩm Luyện Cốt cảnh đỉnh phong.

Sau khi giải quyết phiền phức của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Mọi người đều thở phào một hơi.

Cuối cùng cũng không cần phải lo lắng sợ hãi nữa.

Một con yêu thú lục phẩm đỉnh phong, ở đâu cũng là một mối uy hiếp to lớn.

Đám người thu dọn hiện trường sau đó.

Đầu tiên là trở về trước cây cổ thụ ngàn năm kia.

Đem A Đạt mang về.

Khi A Đạt nghe được con trùng lớn kia đã bị giết chết.

Hắn lập tức trừng to hai mắt.

Không ai rõ ràng hơn hắn, con trùng lớn này rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Mười mấy tráng sĩ của Già Long Trại bọn họ.

Đều chết trong tay con trùng lớn này.

Hơn nữa không có một chút phản kháng nào.

Bây giờ lại bị những người ngoài này giải quyết.

A Đạt trong lòng cảm thấy có chút khó tin.

Đám người trở về Già Long Trại sau đó.

Toàn bộ Già Long Trại đều rất trầm mặc.

Phụ nữ và trẻ em đang lặng lẽ chờ đợi các tế tự trở về.

Nhưng lần này, bọn họ cũng không còn đợi được nữa rồi.

Ngoại trừ A Đạt, đàn ông trong trại, về cơ bản đều đã chết dưới tay Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Khi mọi người từ miệng A Đạt biết được tin tức này.

Một đám phụ nữ và trẻ em, cũng không khỏi khóc rống lên.

Khương Hoa cũng thở dài một hơi.

Thực ra những thôn dân này cũng là người bị hại.

Lời nguyền ròng rã hơn hai ngàn năm.

Vô số người đều chết ở Trùng Cốc.

Hơn nữa còn là bị chính các thôn dân đưa tới cúng tế.

Cho nên trên mặt các thôn dân Già Long Trại, đều không nhìn thấy chút hy vọng nào, đều là một vẻ tĩnh mịch nặng nề.

Trong nhà Khổng Tước.

Khương Hoa một nhóm người đang ở đây nghỉ ngơi.

Khổng Tước ở một bên bận rộn chuẩn bị đồ ăn.

Nàng ngược lại không có vẻ gì thương tâm.

Bởi vì anh trai của nàng là A Đạt vẫn chưa chết.

Điều này đã đủ rồi.

Rất nhanh mọi người đều ngồi vào bàn ăn cơm.

A Đạt vẫn chưa về.

Hắn bây giờ coi như là tộc trưởng của Già Long Trại.

Rất nhiều chuyện đều cần hắn xử lý.

Khổng Tước, sau này em có dự định gì không.

Shirley Dương ở bên cạnh hỏi.

Khổng Tước do dự một chút, vẫn là thoải mái cười cười.

Chị Dương, thực ra trong lòng em đã có chuẩn bị, Già Long Trại chúng em gánh vác lời nguyền, mà bây giờ không có được thuốc giải, các thôn dân chẳng mấy chốc sẽ chết đi.

Nghe được lời nàng, đám người đều trầm mặc.

Shirley Dương không nhịn được nhìn về phía Khương Hoa.

Khương Hoa, thật sự không có cách nào cứu họ sao.

Có lẽ có một cách.

Khương Hoa trầm ngâm nói.

Cách gì.

Mọi người hai mắt sáng lên.

Khương Hoa hướng về phía mọi người nói: Thực ra cách này, trong lòng tôi sớm đã nghĩ đến.

Nếu lời nguyền của Già Long Trại này là do Hiến Vương tạo ra, vậy thì ông ta nhất định có cách giải quyết.

Mà lời nguyền này, thực ra là một loại Cổ Trùng kỳ dị.

Loại Cổ Trùng này từ nhỏ đã được nuôi bằng chất nhầy của Hoắc Thị Bất Tử Trùng, dẫn đến việc chúng cứ cách một khoảng thời gian, nhất định phải ăn được loại chất nhầy này, mới có thể yên phận.

Bằng không chúng sẽ chui vào ngũ tạng lục phủ của người.

Làm cho cả người đều thối rữa sụp đổ mà chết.

Mấu chốt nhất là, loại Cổ Trùng này còn có thể di truyền theo huyết mạch, vẫn luôn ẩn nấp trên người thôn dân Già Long Trại.

Cho nên tôi liền suy nghĩ, có cách nào có thể giải quyết được những con Cổ Trùng này không.

Khương Hoa tiếp tục nói: Lúc này trong lòng tôi có một ý tưởng, đó chính là lợi dụng Tam Thế Đạo Thư, sau đó trấn áp tinh khí thần của Cổ Trùng, đem nó giải quyết triệt để.

Một bên Khổng Tước nghe những lời này.

Lập tức có chút ngơ ngác.

Chương 279

Anh Khương, các anh đang nói gì vậy.

Cổ Trùng gì.

Đạo thư gì vậy.

Mà một bên Shirley Dương thì lại nhíu mày.

Cẩn thận suy xét xác suất thành công của phương pháp này của Khương Hoa.

Khương Hoa, anh có chắc chắn không.

Tôi cũng chỉ là đoán thôi, làm gì có chắc chắn chứ.

Nhưng trong lòng tôi mơ hồ có một loại cảm giác, loại Cổ Trùng này, hẳn là có quan hệ với Tam Thế Đạo Thư.

Shirley Dương thở dài nói: Vậy bây giờ chúng ta cũng chỉ có thể ngựa chết coi như ngựa sống mà chữa thôi.

Nếu không thôn dân Già Long Trại, đều sẽ vì vậy mà mất mạng.

Khổng Tước ở một bên cũng nghe hiểu một chút.

Anh Khương, các anh có thể giải quyết lời nguyền của Già Long Trại chúng em sao.

Khương Hoa lắc đầu, Tôi đây cũng chỉ là đoán thôi, nhưng có thể thử một chút, có lẽ sẽ có tác dụng.

Khổng Tước có chút vui mừng.

Anh Khương, vậy có muốn em gọi anh trai về không.

Không cần, đợi ban đêm lúc anh ấy trở về, chúng ta lại nói chuyện với anh ấy đi.

À.

Ban đêm.

A Đạt cuối cùng đã trở về.

Trên mặt hắn hiện ra vẻ mệt mỏi.

Vào lúc này, phần lớn thôn dân đều đã chết.

Hơn nữa bọn họ cũng không có được thuốc giải lời nguyền.

Như vậy có nghĩa là, rất nhanh người của Già Long Trại bọn họ, đều sẽ vì lời nguyền mà chết đi.

Cho nên các thôn dân đều tuyệt vọng.

Trong lòng rất nhiều người, thậm chí đã buông xuôi.

Dứt khoát tự mình kết thúc.

Miễn cho đến lúc đó còn phải chịu một phen tội.

Nhìn thấy A Đạt trở về, Khương Hoa và đám người đem chuyện này nói cho hắn.

Các người có cách giải quyết triệt để lời nguyền.

A Đạt lập tức kinh ngạc.

Ừm, nhưng đây cũng chỉ là phán đoán của tôi thôi.

Nếu không thành công, vậy chúng ta còn phải tiếp tục nghĩ cách.

Khương Hoa thành thật trả lời.

Nghe đến đó, A Đạt trong lòng có chút thất vọng.

Loại lời này Già Long Trại trong hơn hai ngàn năm qua, đã không biết nghe qua bao nhiêu lần.

Nhưng lời nguyền trên người bọn họ, từ trước đến nay đều chưa từng biến mất.

Nhưng so với việc ngồi chờ chết, còn không bằng chủ động thử một phen.

A Đạt do dự một chút.

Phương pháp của các người có nguy hiểm không.

Không có.

Được, vậy ta đồng ý.

A Đạt quả quyết nói: Các người cứ làm thí nghiệm trên người tôi đi.

Khương Hoa sững sờ, chợt nở nụ cười.

Vậy được.

Cần tôi làm gì không.

Không cần.

Khương Hoa giả vờ lật ba lô, lấy ra Tam Thế Đạo Thư.

Dù sao chuyện không gian trữ vật, cũng không cần để người khác biết thì hơn.

Đây là cái gì.

A Đạt ánh mắt lộ ra một tia kỳ lạ, Cái này có thể giải quyết lời nguyền của Già Long Trại chúng ta sao.

Anh cứ chờ xem.

Khương Hoa cười cười.

Sau đó vận dụng thần hồn chi lực.

Lập tức Tam Thế Đạo Thư tỏa ra kim quang nhàn nhạt.

Một đạo kim quang chiếu lên người A Đạt.

Khương Hoa thì nhắm hai mắt lại, thông qua thần hồn chi lực của

mình, để cảm nhận Cổ Trùng trong cơ thể A Đạt.

Con Cổ Trùng này có thể ẩn nấp hơn hai ngàn năm.

Chắc hẳn nhất định có chỗ đặc thù của nó.

Khương Hoa cẩn thận từng chút một dò xét.

Bỗng nhiên, Khương Hoa mở to mắt.

Tìm thấy rồi.

Lúc này trong mắt hắn, một con Cổ Trùng nhỏ bé vô cùng, đang ẩn nấp sâu trong mạch máu trái tim của A Đạt.

Chẳng trách loại Cổ Trùng này vô cùng bí ẩn.

Khi không bộc phát.

Chúng không có chút dấu hiệu sinh mệnh nào.

Luôn ngủ say trong mạch máu của tim.

Người khác còn tưởng rằng đây là mạch máu bị tắc nghẽn gì đó.

Chỉ khi loại Cổ Trùng này đói bụng.

Chúng mới ra ngoài kiếm ăn.

Hơn nữa nhất định phải là chất nhầy nuôi dưỡng Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Bằng không những con Cổ Trùng này sẽ nuốt chửng trái tim của ký chủ, cùng với ngũ tạng lục phủ, từ đó làm cho cơ thể thối rữa mà chết.

Nếu Khương Hoa không có Tam Thế Đạo Thư, chỉ dựa vào thần hồn của mình để tìm kiếm, cũng căn bản không thể nào tìm được.

Nhưng có Tam Thế Đạo Thư, tinh khí thần của những con Cổ Trùng này, trong mắt Khương Hoa liền sẽ trở nên vô cùng nổi bật.

Loại Cổ Trùng này thật sự có quan hệ với Tam Thế Đạo Thư.

Khương Hoa trong lòng rõ ràng.

Hắn quả nhiên không đoán sai.

Hiến Vương kia không biết là từ đâu lấy được Tam Thế Đạo Thư.

Đồng thời cũng thu được Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Dựa vào sự bảo vệ của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Hiến Vương suýt chút nữa là đã thực hiện được giấc mộng trường sinh của hắn.

Mà loại Cổ Trùng này, đoán chừng cũng là lúc thu được Tam Thế Đạo Thư tiện thể lấy được.

Tam Thế Đạo Thư, chính là khắc tinh để khắc chế loại Cổ Trùng này.

Khương Hoa tâm niệm khẽ động.

Tam Thế Đạo Thư lại một lần nữa tỏa ra một đạo kim quang nhàn nhạt.

Cổ Trùng ở nơi buồng tim của A Đạt.

Lập tức tỉnh lại.

Sau đó liền phát hiện toàn thân mình đều không động đậy được.

Khương Hoa tâm niệm khẽ động, những con Cổ Trùng này lập tức liền bị tiêu diệt.

Thi thể của Cổ Trùng sẽ lưu lại trong mạch máu.

Theo tuần hoàn máu mà biến mất.

Mà A Đạt thậm chí còn không có cảm giác gì.

Khương Hoa liền đem Tam Thế Đạo Thư thu vào.

Ừm.

Sao vậy.

Vẫn là không có cách nào giải quyết lời nguyền sao.

A Đạt trong mắt hơi lộ ra vẻ thất vọng.

Nhưng rất nhanh liền biến mất không thấy.

Dù sao qua nhiều năm như vậy, người của Già Long Trại bọn họ ai cũng đã nhìn rồi, nhưng ai cũng không có cách nào.

Như cũ chỉ có thể không ngừng hiến tế người sống.

Để đổi lấy sự phồn thịnh và sinh tồn của trại.

Ơ, ai nói với anh là không được.

A.

Nghe được câu này, A Đạt sửng sốt một chút.

Đây là ý gì.

Chẳng lẽ đã giải quyết được lời nguyền của bọn họ.

Khương Hoa nở nụ cười, Tôi đã tiêu diệt lời nguyền trong cơ thể anh rồi, sau này anh rốt cuộc không cần lo lắng chuyện này nữa.

Tiêu diệt lời nguyền.

Nghe được câu này, A Đạt lúc này sững sờ ngay tại chỗ.

Chương 280

Bên cạnh Khổng Tước cũng há to miệng.

Lời nguyền đã làm khổ Già Long Trại bọn họ ròng rã hơn hai ngàn năm, vậy mà cứ như thế được giải quyết.

Đây là thật sao.

Khổng Tước vội vàng hỏi.

Khương Hoa nhẹ gật đầu, Ừm, ta xác thực đã tiêu trừ lời nguyền trong cơ thể A Đạt, nếu như các ngươi không tin, chờ qua một khoảng thời gian, xem lời nguyền có phát tác hay không, tự nhiên sẽ biết.

Nghe được câu này, A Đạt cùng Khổng Tước đều lộ ra vẻ vui mừng.

Mặc dù trong lòng bọn họ vẫn có chút hoài nghi.

Nhưng ít nhất đây đã là một tia hy vọng sống của Già Long Trại bọn họ.

A Đạt không nói hai lời, trực tiếp quỳ xuống.

Khương huynh đệ, các ngươi chính là ân nhân của Già Long Trại chúng tôi, nếu lời nguyền thật sự có thể được giải quyết triệt để, Già Long Trại chúng tôi đời đời kiếp kiếp đều sẽ cảm tạ anh.

Ấy ấy, A Đạt, anh làm gì vậy.

Mau đứng lên.

Khương Hoa vội vàng đỡ hắn dậy.

Khương Hoa ngay sau đó cũng giải quyết lời nguyền trên người Khổng Tước.

Chuyện này đối với hắn mà nói, cũng không có tiêu hao quá lớn.

Dù sao cũng chỉ là một chút Cổ Trùng nhỏ bé thôi.

Được rồi, A Đạt, ngày mai anh đem các thôn dân của Già Long Trại đều triệu tập lại.

Đến lúc đó tôi sẽ giải trừ lời nguyền cho họ.

A Đạt nặng nề gật đầu.

Ngày hôm sau.

A Đạt đem người trong trại đều triệu tập lại.

Vẫn còn khoảng vài trăm người.

Đại bộ phận đều là phụ nữ và trẻ em.

Đương nhiên cũng có một số nam nhân.

Dù sao cũng không phải tất cả mọi người, đều đi Trùng Cốc cúng tế.

Kể từ khi Già Long Trại có ghi chép đến nay.

Bọn họ đã chịu đủ sự dày vò của lời nguyền.

Thậm chí người của các thôn khác, cũng không dám cưới phụ nữ Già Long Trại.

Dù sao lời nguyền chỉ cần là người thân, đều sẽ truyền từ đời này sang đời khác.

Ai cũng sẽ không hy vọng, con cái của mình sẽ phải chịu sự dày vò của loại lời nguyền không rõ này.

Mà bây giờ, Khương Hoa đã mang đến cho họ một tia hy vọng.

Nếu thật sự có thể giải quyết lời nguyền.

Già Long Trại của họ cũng có thể sống như người bình thường

rồi.

Khương Hoa làm theo cách cũ, tiêu diệt Cổ Trùng lời nguyền của tất cả mọi người, nhưng lần này mọi người đồng thời không có cảm giác gì.

Dù sao con cổ trùng này cũng chỉ nhỏ như sợi tóc.

Mọi người căn bản không có cảm giác nào.

Khi mọi chuyện được giải quyết xong.

Trên mặt các thôn dân còn mang theo một tia mờ mịt.

Thế là giải quyết xong rồi sao.

Đây không phải là giả chứ.

Khương Hoa lại không quan tâm nhiều như thế.

Trực tiếp trở về nhà Khổng Tước.

Để A Đạt đi giải thích với các thôn dân.

Trở lại nhà Khổng Tước.

Shirely Dương, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đang nói chuyện phiếm.

Khương Hoa cười nói: Được rồi, chuyện của Già Long Trại đều đã giải quyết, bây giờ đến chuyện lời nguyền Quỷ Động.

Nghe thấy Khương Hoa, mắt Bàn Tử lập tức sáng lên.

Hồ Bát Nhất cũng có chút kích động.

Khương Hoa, bây giờ anh có thể giải quyết lời nguyền Quỷ Động sao.

Ừm.

Khương Hoa nhẹ gật đầu.

Sau đó từ trong không gian trữ vật, lấy ra một viên châu.

Chỉ thấy viên châu này vô cùng kỳ dị.

Toàn thân có những đường vân Đạo văn.

Nhìn vào khiến người ta có một cảm giác mê man.

Hơn nữa trên viên châu này, còn có một ấn ký hình con mắt.

Đây, chính là Mộc Trần Châu trong truyền thuyết.

Cũng được gọi là Phượng Hoàng gan.

Lúc đó Khương Hoa trong lúc nguy cấp, đã trực tiếp đoạt lại từ miệng Hiến Vương, sau đó vẫn chưa có cơ hội nghiên cứu.

Bây giờ mọi chuyện đã qua một thời gian.

Khương Hoa cuối cùng cũng có thể nghiên cứu viên Mộc Trần Châu này.

Nhìn ánh mắt kích động của mọi người.

Khương Hoa nở nụ cười, sau đó cắn nát ngón tay, nhỏ một giọt máu tươi lên trên đó.

Máu tươi rơi xuống Mộc Trần Châu, lại trực tiếp bị hấp thu vào.

Cùng lúc đó, trong lòng Khương Hoa cũng có một loại cảm giác.

Dường như giữa mình và viên Mộc Trần Châu này.

Tồn tại một loại liên hệ.

Khương Hoa vận dụng thần hồn chi lực, lập tức viên Mộc Trần Châu này cũng bị điều khiển bắt đầu chuyển động.

Được rồi, tôi sẽ giải quyết lời nguyền Quỷ Động cho các người trước.

Khương Hoa nở nụ cười, Mộc Trần Châu lập tức lơ lửng.

Trên không trung xoay tít, trông cực kỳ kỳ dị.

Khương Hoa chỉ tay về phía Shirley Dương và mọi người.

Lập tức một đạo hào quang màu tím, từ trong Mộc Trần Châu xông ra, sau đó dung nhập vào cơ thể ba người Shirley Dương.

A, đau quá.

Bàn Tử đau đớn hô lên.

Hắn chỉ cảm thấy ấn ký lời nguyền Quỷ Động trên vai sau lưng.

Truyền đến một cảm giác bỏng rát.

Khiến hắn không nhịn được đau đớn kêu lên.

Shirley Dương và Hồ Bát Nhất, cũng đang cắn răng chịu đựng thống khổ.

So với lời nguyền Quỷ Động, chút thống khổ này thực sự không đáng là gì.

Khoảng bảy tám phút sau.

Sự thống khổ trên người ba người Shirley Dương mới dần dần biến mất.

Lúc này, quần áo của họ đều đã bị mồ hôi làm ướt sũng.

Lão Hồ, ông mau giúp tôi xem, cái ấn ký Quỷ Động của tôi còn không.

Sau khi cơn đau biến mất, Bàn Tử liền vén tay áo lên.

Sau đó nhờ Hồ Bát Nhất giúp xem.

Bàn Tử, ấn ký Quỷ Động trên vai cậu đã biến mất rồi.

Giọng Hồ Bát Nhất có chút run rẩy nói.

Thật không.

Bàn Tử lộ ra vẻ vui mừng.

Chương 281

Sau đó vội vàng lấy ra một cái gương.

Chờ hắn nhìn thấy ấn ký Quỷ Động trên vai mình, thật sự đã biến mất rồi.

Bàn Tử không nhịn được phá lên cười.

Ha, quá tốt rồi, sau này Bàn Gia sẽ không bao giờ chết trẻ, năm mươi tuổi đã sớm qua đời nữa.

Lời nguyền Quỷ Động được giải quyết.

Tâm bệnh trong lòng mọi người, cuối cùng cũng được giải quyết.

Shirley Dương mắt lưng tròng, nước mắt chảy xuống.

Không nhịn được nằm trong lòng Khương Hoa.

Nếu nói ai có cảm xúc lớn nhất đối với lời nguyền Quỷ Động.

Thì không nghi ngờ gì nhất định là Shirley Dương.

Tộc nhân của dòng họ Trát Cách Lạp Mã của họ, vì để giải trừ lời nguyền trên người đã bỏ ra hơn hai nghìn năm thời gian để tìm kiếm Đường Trần Châu.

Vô số người đời này qua đời khác, kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên.

Cuối cùng đến thế hệ của cô, đã giải quyết triệt để lời nguyền Quỷ Động.

Khương Hoa, cảm ơn anh.

Shirley Dương chân thành nói.

Nếu không phải là Khương Hoa, e rằng bây giờ cô ngay cả Mộc

Trần Châu ở đâu cũng không biết.

Bây giờ sau khi giải quyết xong.

Cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Với tôi còn khách sáo làm gì.

Khương Hoa cười cười.

Shirley Dương có chút xúc động, sau đó lại nghĩ đến cha mình: Tiếc là cha tôi, vì cứu tôi và mẹ, một đường truy tìm di tích thành Tinh Tuyệt, cuối cùng vẫn chết ở nơi đó.

Giọng Shirley Dương có chút trầm thấp.

Khương Hoa thở dài một hơi, Shirley, bây giờ em nên vui mừng mới đúng, cha em nếu biết em đã giải quyết được lời nguyền, chắc hẳn ông ấy ở dưới cửu tuyền, cũng sẽ vui mừng.

Ừm.

Đến lúc đó anh và em đi Mỹ, cùng nhau giải quyết lời nguyền Quỷ Động cho mẹ em.

Được.

Lời nguyền Quỷ Động đã được giải quyết.

Đến đây hành trình Lĩnh Nam Trùng Cốc, cuối cùng cũng đã qua một đoạn thời gian.

Nhưng đối với Khương Hoa mà nói, hắn còn cần thu được con mắt thứ hai của Chúc Cửu Âm, mới có thể dựa vào sức mạnh của hai con mắt, mở ra thông đạo đi tới Quỷ Động.

Hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến của hệ thống.

Cùng với việc để cho linh hồn nhiều đời của nhà Xích Long được yên nghỉ.

Mà con mắt thứ hai của Chúc Cửu Âm.

Ngay tại bên trong Thanh Đồng Thần Thụ.

Cũng chính vì con mắt này, Thanh Đồng Thần Thụ mới có thể thu được sức mạnh sáng tạo thần kỳ.

Ngay cả người cũng có thể sáng tạo ra.

Chuyện này chỉ có thể nói là thật khó tin.

Mọi người ở lại Già Long Trại một thời gian sau đó.

Lại một lần nữa bước lên chuyến tàu lửa trở về.

Trước khi rời đi, Khương Hoa còn đi lên núi Già Long, đem Thiên Tài Địa Bảo mà Hoắc Gia Điền Hoằng nói cho hắn biết mang về.

Dù sao đây cũng là một gốc Thiên Tài Địa Bảo.

Mặc dù những Thiên Tài Địa Bảo thông thường này, đối với hắn mà nói, đã không còn tác dụng gì.

Nhưng đối với cha hắn, và những người khác mà nói, gốc Thiên Tài Địa Bảo này chính là đáng giá ngàn vàng.

Mà ở một tòa thần điện khổng lồ.

Tại trung tâm của thần điện này, vậy mà lơ lửng một cỗ quan tài.

Cỗ quan tài này toàn thân đều được làm từ Côn Luân Thần Mộc.

Chỉ riêng giá trị của cỗ quan tài này.

Ít nhất cũng đã giá trị hơn trăm triệu rồi.

Mà điều khiến người ta kinh ngạc nhất là, cỗ quan tài này lại còn lơ lửng giữa không trung, xung quanh có từng đạo sợi xích màu đen chống đỡ, trông quỷ dị lại huyền bí.

Lại có một người của Tổ chức Trường Sinh đã chết.

Một giọng nói vô cùng già nua, từ trong quan tài vang lên.

Nếu là người bình thường nghe được, nhất định sẽ bị dọa chạy mất.

Tra.

Sói Đen, phát động tất cả lực lượng, tra ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bản tôn không hy vọng loại chuyện này lại xảy ra nữa.

Những lời này từ trong quan tài truyền ra.

Chỗ cửa đại điện.

Một bóng người màu đen bỗng nhiên xuất hiện.

Cung kính quỳ xuống trước quan tài.

Vâng.

Vút.

Bóng đen này sau khi nói xong, lập tức liền biến mất không thấy.

Kinh Thành.

Khương Hoa một nhóm người trải qua hành trình dài đến bảy tám ngày.

Cuối cùng lại trở về trong Kinh Thành.

A, quá tốt rồi, tôi đã chuẩn bị ăn một bữa lẩu dê thật ngon.

Bàn Tử hít thở không khí Kinh Thành, cảm nhận được khí tức nơi đây, sau đó say mê nói.

Hồ Bát Nhất đá hắn một cái, cười mắng: Bàn Tử, cậu chỉ biết ăn thôi hả.

He he, vậy chứ có thể làm gì.

Hồ Bát Nhất nói: Tôi hai ngày nữa muốn đi một chuyến đến nhà chiến hữu, xem bọn họ bây giờ thế nào, sau đó lại gửi cho họ một ít tiền.

Khương Hoa suy nghĩ một chút, sau đó lấy ra một ít tiền, Lão Hồ, anh đem số tiền này đi, coi như là một chút tấm lòng của tôi.

Hồ Bát Nhất lắc đầu, Không cần, đây là trách nhiệm của tôi, không liên quan đến các anh.

Những chiến hữu kia của tôi, rất nhiều người đều đã chết, họ đều là vì cứu tôi mà chết, cho nên cả đời này, chỉ cần tôi còn chưa chết, tôi sẽ phụng dưỡng người thân của họ.

Giọng Hồ Bát Nhất có chút nặng nề.

Khương Hoa thở dài một hơi, nhét tiền vào lòng Hồ Bát Nhất.

Anh cứ cầm đi, chúng ta đều là huynh đệ đồng sinh cộng tử, còn quan tâm chút tiền này làm gì.

Hồ Bát Nhất do dự một chút.

Cuối cùng cũng nhận lấy tiền.

Được, vậy tôi không khách sáo nữa.

Khương Hoa cười nói: Lão Hồ, một đường bình an, đến lúc đó tôi sẽ không tiễn anh nữa.

Sau khi mọi người chia tay, Khương Hoa và Shirley Dương cùng đi về sân nhà họ Khương.

Về đến nhà, Khương Bạch Niên ngược lại không có phản ứng gì lớn.

Dù sao con trai cũng đã lớn, hơn nữa bây giờ còn dắt cả con dâu về, ông còn có gì không hài lòng nữa chứ.

Còn về việc lo lắng cho Khương Hoa.

Khương Bạch Niên trong lòng cũng không quá lo lắng, dù sao có Xích Long Lệnh tồn tại, một khi gặp nguy hiểm, Khương Hoa có thể trực tiếp dịch chuyển rời đi.

Đây chính là át chủ bài của nhà họ Xích Long bọn họ.

Hai người về nhà xong, cả nhà ăn một bữa thịt yêu thú thịnh soạn, sau đó ai về việc nấy.

Trước khi đi, Khương Bạch Niên đầy thâm ý nói: Hai đứa định khi nào có con.

Hả.

Khương Hoa ngơ ngác.

Sao lại nhảy đến chuyện con cái rồi.

Chuyện bát tự của anh và Shirley Dương còn chưa đâu vào đâu mà, sao đã bị thúc giục sinh con rồi.

Mà Shirley Dương bên cạnh thì mặt đỏ bừng, rõ ràng cũng bị lời của Khương Bạch Niên làm cho giật mình.

Cha, chúng con còn trẻ mà.

Khương Hoa bất lực nói.

Con cũng hai mươi ba rồi, còn tưởng mình trẻ lắm à.

Khương Bạch Niên liếc mắt nhìn anh, Huống hồ sinh con cũng không cần hai đứa chăm, chỉ cần lưu lại huyết mạch cho nhà họ Khương chúng ta, sau này con thích đi đâu thì đi đó.

Khương Hoa lười nói nhiều với ông, trực tiếp kéo Shirley Dương rời khỏi phòng khách.

Ban đêm, Khương Hoa khoanh chân ngồi trên giường, sắp xếp lại

thu hoạch lần này.

Chuyến đi Trùng Cốc ở Lĩnh Nam thật sự là thập tử nhất sinh.

Khương Hoa đã cảm nhận sâu sắc thực lực của mình không đủ, trong lòng vô cùng cấp bách muốn nâng cao thực lực.

Chuyến đi này anh đã tiếp xúc với cả chiến lực Lục phẩm và Thất phẩm, sau này chỉ có thể càng thêm gian nan.

Vì vậy anh phải nhanh chóng nâng cao thực lực mới có thể ứng phó với hành trình tiếp theo.

Chuyến đi Trùng Cốc này, anh thu hoạch rất lớn.

Chương 282

Đầu tiên là Thiên Thư xương rồng.

Anh đã thu thập đủ tất cả Thiên Thư xương rồng, hơn nữa còn biết được phương pháp sử dụng Mộ Trần châu từ trong đó.

Nhưng đáng tiếc là, muốn đi đến bên dưới Quỷ Động, một viên Mộ Trần châu vẫn chưa đủ, còn cần phải có được một con mắt Tạo Hóa khác của Chúc Cửu Âm từ cây Thần thụ Bằng Đồng.

Sau khi tập hợp đủ hai con mắt mới có thể mở ra thông đạo đến cảnh giới biến dị, đi tới chỗ sâu trong Hàn Động.

Mà chỉ một Trùng Cốc ở Lĩnh Nam đã nguy hiểm như vậy, đáy động kia không biết còn có hiểm nguy gì.

Tiếp theo là Mộ Trần châu.

Con mắt Âm này của Chúc Cửu Âm không phải là không có tác dụng.

Thực tế, tác dụng của nó vô cùng mạnh mẽ.

Mộ Trần châu có thể khống chế sức mạnh nguyền rủa, trong đó tự nhiên cũng bao gồm lời nguyền nước mắt Quỷ Động.

Đương nhiên, sức mạnh của nó không chỉ dừng lại ở đó.

Nó được xem là một chí bảo nguyền rủa vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa còn tác động trực tiếp lên thần hồn của con người.

Đối với Khương Hoa hiện tại mà nói, chỉ cần anh muốn, anh hoàn toàn có thể thần không hay quỷ không biết mà nguyền chết một người.

Đương nhiên, điều này phải dựa trên điều kiện tu vi thần hồn của

kẻ địch yếu hơn anh.

Bằng không một khi tu vi thần hồn của kẻ địch quá mạnh, Khương Hoa có thể sẽ bị phản phệ.

Nhưng nói chung, tu vi thần hồn của võ giả đều không mạnh, chỉ đến cảnh giới Lục phẩm mới có thể dùng nhục thân kéo theo linh hồn, không ngừng cường hóa thần hồn của mình.

Ngoài ra còn có tinh hoa gỗ ngàn năm.

Đây là một loại thiên tài địa bảo cao cấp, so với Thổ Linh quả mà Khương Hoa từng có được thì tinh hoa gỗ ngàn năm này mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Loại thiên tài địa bảo cao cấp này thường là có thể gặp mà không thể cầu.

Kế đến là Tam Thế Đạo Thư lấy được từ trên người Hiến Vương.

Đây chính là một món thần khí.

Tác dụng thần kỳ của nó đã được thể hiện trong chuyến đi này.

Nếu không có Tam Thế Đạo Thư, có lẽ Khương Hoa đã chết trong Trùng Cốc rồi.

Tam Thế Đạo Thư này có thể nói là có liên quan đến Hiến Vương, trùng bất tử họ Hoắc và cổ trùng trên người dân làng Trại Già Long.

Sau đó là tấm gương trấn thi lấy được trên quách đồng.

Tấm gương trấn thi này đã dung hợp cùng với Trấn Giới kính.

Theo lời Thanh Lão, đây có thể là một bộ phận của thần khí đỉnh cấp của đạo gia, Tuần Tra Kính.

Sự quý giá của thần khí Tuần Tra Kính này không hề thua kém

Xích Long Lệnh của nhà họ Xích Long.

Nhưng đáng tiếc là, các bộ phận khác ở đâu thì Khương Hoa không biết.

Bằng không anh thật sự muốn tìm đủ và dung hợp thành Tuần Tra Kính.

Cuối cùng là nội đan của trùng bất tử họ Hoắc.

Viên nội đan này chứa đựng linh khí tinh thuần, có thể cung cấp cho Khương Hoa tu luyện.

Anh đang lo không có linh khí thì con trùng bất tử họ Hoắc này đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Trong thời gian ngắn, Khương Hoa không định tiếp tục đi trộm mộ thám hiểm, anh dự định đột phá đến cảnh giới Ngũ phẩm trước, sau đó mới đi đến cây Thần thụ Bằng Đồng tìm kiếm con mắt thứ hai của Chúc Cửu Âm.

Trong khoảng thời gian này, anh muốn cùng Shirley Dương đi một chuyến đến Đăng Tháp Quốc, dù sao mẹ của cô cũng mắc phải lời nguyền Quỷ Động, hơn nữa năm nay đã hơn bốn mươi tuổi rồi.

Lời nguyền Quỷ Động này sẽ khiến máu trong người biến thành màu vàng, sau đó ngạt thở mà chết.

Tất cả người của dòng dõi Bàn Sơn về cơ bản không ai sống qua năm mươi tuổi.

Lời nguyền Quỷ Động này có thể đảo ngược hay không, Khương Hoa và Shirley Dương cũng không biết.

Cho nên vẫn nên giải trừ sớm thì tốt hơn, bằng không một khi máu biến dị, sẽ có hậu quả gì thì không ai biết được.

Bảy ngày sau.

Trên một chiếc du thuyền đến Đăng Tháp Quốc.

Trong phòng khách sang trọng nhất.

Khương Hoa và Shirley Dương đang ôm nhau như keo như sơn.

Trong khoảng thời gian này, quan hệ của hai người đã sớm đột phá bước cuối cùng, tình cảm cuối cùng cũng có sự biến đổi về chất.

Sau khi xử lý xong một số việc, Khương Hoa liền cùng Shirley Dương lên đường đến Đăng Tháp Quốc.

Chiếc du thuyền này cần phải đi trên biển hơn một tháng.

Khương Hoa, em cảm thấy tu vi thần hồn của em đã đột phá đến Ngưng Thần trung kỳ rồi.

Ngưng Thần trung kỳ tương đương với Võ Đạo Nhị phẩm.

Nghe Shirley Dương nói, Khương Hoa ngược lại có chút kinh ngạc.

Thần hồn chi đạo là khó tu luyện nhất.

Nếu không phải Khương Hoa có được nhiều kỳ ngộ, bây giờ cũng rất khó đột phá Ngưng Thần trung kỳ.

Bây giờ Shirley Dương lại nhanh như vậy đã đột phá đến Ngưng Thần trung kỳ, chứng tỏ cô thật sự rất có thiên phú trên con đường thần hồn.

Đương nhiên, điều này cũng có liên quan đến Khương Hoa.

Shirley Dương tu luyện thần đạo, hơn nữa thần linh ngưng tụ trong đầu chính là lấy Khương Hoa làm hạt nhân.

Chỉ cần thực lực của Khương Hoa càng mạnh, Shirley Dương cũng sẽ nhờ đó mà được lợi, phản hồi lại bản thân, tăng cường nhục thân của mình.

Bây giờ cảnh giới nhục thân của Shirley Dương đã đạt đến Nhị phẩm đỉnh phong.

Nếu Khương Hoa có thể đột phá cảnh giới Ngũ phẩm, vậy cảnh giới nhục thân của Shirley Dương cũng có thể đột phá Tam phẩm.

Dĩ nhiên, trong đó cũng có sự giúp đỡ của Khương Hoa.

Anh có thể thông qua thông đạo Tín Ngưỡng, truyền năng lượng tương ứng, tăng cường độ của tượng thần trong đầu Shirley Dương, đồng thời phản hồi lại bản thân.

Đối với Khương Hoa mà nói, việc này không có gánh nặng gì.

Điều này tương đương với sự chúc phúc của thần linh, chỉ có điều tín đồ của anh chỉ có một mình Shirley Dương.

Mà Shirley Dương cũng không ngừng truyền tín ngưỡng lực, tín ngưỡng lực này có thể nâng cao tốc độ tu luyện thần hồn của Khương Hoa.

Hai người có thể nói là quan hệ hỗ trợ lẫn nhau.

Ha ha, anh bây giờ cảm giác sắp đột phá Ngưng Thần hậu kỳ rồi.

Khương Hoa ôm Shirley Dương, vừa cười vừa nói.

Vậy tối nay em không tu luyện, chuyên cung cấp tín ngưỡng lực cho anh, để anh trong vòng một tháng này đột phá đến Ngưng Thần hậu kỳ.

Không sao đâu, em cứ tu luyện bình thường là được, anh cảm giác sắp đột phá rồi, chắc là chuyện mấy ngày này thôi.

Shirley Dương do dự một chút, vẫn quyết định nghe theo Khương Hoa.

Vậy được rồi.

Đúng rồi, Shirley, em kể cho anh nghe một chút về mẹ em đi.

Nghĩ đến sắp được gặp mẹ của Shirley Dương, trong lòng Khương Hoa ngược lại có chút căng thẳng, dù sao đây cũng là đi gặp mẹ vợ mà.

Ai mà không căng thẳng chứ.

Shirley Dương ngẩn ra: Nói gì cơ.

Ừm, ví dụ như sở thích của mẹ em, thích gì, ghét kiểu đàn ông như thế nào.

Shirley Dương lập tức hiểu ra.

Cô bật cười thành tiếng.

Khương Hoa, anh có phải đang căng thẳng không.

Anh căng thẳng cái gì chứ.

Sắc mặt Khương Hoa có chút mất tự nhiên.

Shirley Dương cũng không vạch trần.

Bộ dạng hiện tại của Khương Hoa ngược lại khiến cô cảm thấy rất đáng yêu.

Ừm.

Cô suy nghĩ một chút, Mẹ em là một người phụ nữ mạnh mẽ, kể từ khi cha em đi thám hiểm, bà đã một mình quản lý toàn bộ công ty, tính cách có chút quyết đoán, mạnh mẽ, cho nên khá thích người thẳng thắn.

Vậy bà có sở thích gì không.

Cái này thì em cũng không biết.

Shirley Dương lắc đầu, Kể từ khi cha em mất, mẹ em cũng trở nên trầm mặc ít nói hơn.

Nhưng anh không cần lo lắng, chỉ cần là người em thích, mẹ em sẽ không nói gì đâu.

Hơn nữa bà cũng rất hiểu lý lẽ.

Cả đời này của mẹ em, điều hy vọng nhất chính là thấy em sống vui vẻ, hạnh phúc.

Hơn nữa bây giờ anh còn giải quyết được lời nguyền ngàn năm của tộc Zagrama chúng em, bà cảm kích anh còn không kịp nữa là.

Nghe Shirley Dương nói, Khương Hoa trong lòng ngược lại thở phào nhẹ nhõm, cảm giác căng thẳng cũng bớt đi không ít.

Sau hơn một tháng lênh đênh trên biển, du thuyền cuối cùng cũng đến Đăng Tháp Quốc.

Tu vi thần hồn của Khương Hoa cũng đã đột phá đến Ngưng Thần hậu kỳ, tức là cảnh giới Tam phẩm.

Chương 283

Tu vi võ đạo của anh cũng sắp đạt đến Tứ phẩm viên mãn.

Cảnh giới Tứ phẩm Luyện Cốt chính là phải biến xương cốt thành chất ngọc.

Đến lúc đó, toàn thân xương cốt của anh không chỉ cứng rắn vô cùng, mà còn có tính dẻo dai và khả năng hồi phục cực mạnh.

Cho dù xương cốt bị gãy cũng có thể nhanh chóng mọc lại.

Đột phá đến Tứ phẩm, võ giả mới có thể nói là thực sự bước lên con đường võ đạo.

Con đường này đầy rẫy chông gai, chỉ có số ít người mới có thể leo lên đỉnh cao.

Bến tàu người qua kẻ lại, khắp nơi đều là người nước ngoài tóc vàng mắt xanh.

Mẹ của Shirley Dương ở tại Kim Sơn Thành của Đăng Tháp Quốc.

Kim Sơn Thành cũng là một thành phố lớn của Đăng Tháp Quốc.

Ở đây nhà cao tầng san sát, từng chiếc xe hơi chạy trên đường.

Shirley Dương vốn tưởng Khương Hoa sẽ có chút kinh ngạc, dù sao Kim Sơn Thành phồn hoa hơn Kinh Thành rất nhiều.

Long Quốc dù sao cũng mới vừa phát triển, còn Đăng Tháp Quốc đã phát triển mấy chục năm.

Nhưng trên mặt Khương Hoa lại không có vẻ gì kinh ngạc.

Anh nhìn vẻ mặt của Shirley Dương, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

Kim Sơn Thành những năm 70, 80 này có gì đáng xem chứ.

Thành phố phồn hoa hơn anh đều đã từng thấy qua.

Thâm Thành, Ma Thành ở kiếp trước đâu phải là Kim Sơn Thành bây giờ có thể so sánh được.

Chúng ta đi thôi, em đã gọi điện báo cho mẹ rồi, bà đang ở nhà chờ chúng ta đó.

Shirley Dương tự nhiên khoác tay Khương Hoa, sau đó vẫy một chiếc xe ven đường.

Shirley Dương nói vài câu tiếng Anh, chiếc taxi liền chạy về một hướng.

Shirley, anh thế này được không.

Khương Hoa có chút căng thẳng sửa sang lại bộ vest của mình.

Shirley Dương có chút buồn cười nói: Ai nha, anh yên tâm đi, mẹ em dễ nói chuyện lắm.

Khương Hoa khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Trong tay anh cầm một hộp quà, bên trong là món quà anh chuẩn bị tặng mẹ của Shirley Dương.

Trong đó chỉ có một thứ duy nhất.

Thổ Linh quả.

So với bất cứ thứ gì khác, một quả Thổ Linh quả này còn tốt hơn bất kỳ loại mỹ phẩm nào, dù sao đây cũng là thứ có thể thực sự kéo dài tuổi thọ.

Tại một khu biệt thự sang trọng, bên trong một căn biệt thự, có một thanh niên tóc vàng mắt xanh, mặc vest đi giày da, đang cười ha hả nói với một người phụ nữ trung niên.

Dì ơi, đây là quà con tặng dì.

Thanh niên mở một hộp quà ra, bên trong lại là một bức tượng thần.

Tượng thần này trông giống một con rắn, trên mình rắn có một con mắt, trên đó còn có rất nhiều văn tự.

Văn tự Quỷ Động.

Người phụ nữ trung niên nheo mắt lại.

Ha ha, món quà này chắc dì sẽ thích chứ.

Thanh niên tóc vàng cười ha ha.

Người phụ nữ trung niên hít sâu một hơi, Bái Luân, cậu có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi.

Ha ha, con muốn cưới con gái của dì, Shirley.

Người phụ nữ trung niên nhìn chằm chằm vào hắn một lúc lâu.

Bái Luân, chuyện này ta không thể đồng ý với cậu được, ta sẽ không can thiệp vào hôn sự của con gái ta, ta chỉ hy vọng nó có thể sống vui vẻ là được rồi.

Nhưng mà, dì cũng biết căn bệnh trên người Shirley Dương, chỉ cần gả cô ấy cho con, con sẽ dùng cả đời mình để giải quyết căn bệnh di truyền của gia tộc các người.

Người phụ nữ trung niên lạnh lùng nói: Bái Luân, không cần đâu, nếu không có chuyện gì thì cậu có thể đi được rồi.

Sắc mặt của thanh niên tóc vàng Bái Luân có chút khó coi.

Lúc này, bên ngoài bỗng nhiên có tiếng động.

Mẹ, con về rồi.

Shirley Dương dẫn Khương Hoa đi vào phòng khách biệt thự.

Cô vừa nhìn đã thấy thanh niên tóc vàng ở bên cạnh.

Sắc mặt Shirley Dương lập tức lạnh đi.

Bái Luân, anh ở đây làm gì.

Bái Luân lộ vẻ vui mừng, Shirley, em cuối cùng cũng về rồi, anh chờ em lâu lắm rồi.

Shirley Dương không chút khách khí nói: Bái Luân, tôi chỉ muốn biết, anh ở trong nhà tôi làm gì.

Bái Luân không hề để tâm, hắn nhìn Shirley Dương với ánh mắt si mê nói: Shirley, anh đã cầu hôn dì Dương rồi.

Cái gì.

Sắc mặt Shirley Dương biến đổi, có chút chán ghét nói: Ai sẽ gả cho anh chứ.

Còn nữa, đây là vị hôn phu của tôi, anh có thể từ bỏ ý định đó đi.

Shirley Dương chỉ vào Khương Hoa bên cạnh nói.

Bái Luân đưa mắt nhìn về phía Khương Hoa.

Vẻ vui mừng trên mặt dần biến mất, đôi mắt mang theo một tia lạnh lẽo đáng sợ.

Shirley, em tin anh đi, anh mới là người đàn ông yêu em nhất, hắn chẳng qua chỉ là một tên nghèo rớt mồng tơi nhòm ngó gia sản nhà em, sao có thể xứng với em được.

Bái Luân hít sâu một hơi, vẫn kìm nén cơn tức giận trong lòng, không thèm nhìn Khương Hoa một cái, dường như Khương Hoa căn bản không xứng nói chuyện với hắn.

Im miệng.

Shirley Dương tức giận quát.

Bái Luân, tôi nói cho anh biết, tôi muốn ở bên ai không liên quan gì đến anh cả, bây giờ mời anh lập tức rời khỏi nhà tôi, bằng không tôi sẽ báo cảnh sát ngay lập tức.

Bái Luân chưa từ bỏ ý định nói: Shirley, em đừng bị tên đàn ông này lừa gạt, em xem hắn có tư cách gì để có được em.

Đây là bức tượng Quỷ Động tôi bỏ ra ba mươi triệu mua được, trên đó ẩn chứa giá trị khảo cổ cực lớn, chắc hẳn nếu cha em biết cũng sẽ rất vui mừng.

Bái Luân chỉ vào bức tượng Quỷ Động bên cạnh nói, hơn nữa còn cố ý nhấn mạnh vào mấy chữ ba mươi triệu, rõ ràng là muốn để Khương Hoa biết khó mà lui.

Một món quà của ta đã giá trị ba mươi triệu, ngươi là cái thá gì.

Khương Hoa ở một bên quan sát cảnh này, anh chỉ cảm thấy có chút buồn cười.

Cậu là Khương Hoa à.

Dương Lệ ở bên cạnh đi tới cười nói.

Khương Hoa lập tức căng thẳng.

Vâng vâng, chào dì, con là bạn trai của Shirley Dương.

Ừm, ta có nghe Shirley nói về cậu rồi.

Khương Hoa vội vàng lấy ra món quà trong tay.

Dì ơi, vội vàng đến nhà, con cũng không chuẩn bị gì, hy vọng dì có thể nhận lấy.

Quà cáp thì không cần đâu.

Dương Lệ cười nói: Cậu đã là bạn trai của Shirley Dương, vậy chính là con rể của nhà chúng ta.

Đều là người một nhà, không cần khách sáo như vậy.

A.

Khương Hoa lập tức ngây người.

Không ngờ mẹ của Shirley Dương lại dễ nói chuyện như vậy.

Rất nhanh, anh liền hiểu ra.

Đây là dì không muốn để anh mất mặt.

Dù sao Bái Luân vừa mới cầm món quà ba mươi triệu ra nói chuyện.

Nếu anh là vị hôn phu của Shirley Dương mà chỉ tặng mấy thứ tầm thường, đến lúc đó người lúng túng vẫn là mình.

Khương Hoa lúc này cười nói: Dì ơi, đây là chút tấm lòng của con, dì cứ nhận đi ạ.

Dương Lệ nhìn chằm chằm anh một lúc lâu.

Ừm, cũng được, Shirley, con đi cất quà đi.

Tuy nhiên lúc này, Bái Luân có chút không vui.

Dì ơi, vì quà đã mang tới rồi, vậy không bằng mở ra xem ngay tại chỗ đi, con cũng muốn xem bạn trai của Shirley tặng quà gì cho dì.

Khương Hoa tặng quà gì, có liên quan gì đến anh.

Shirley Dương không chút khách khí nói.

Ánh mắt Bái Luân có chút âm u, nhưng rất nhanh liền biến mất không thấy, sau đó miễn cưỡng cười nói: Ta cũng chỉ muốn xem một chút, bạn trai của em sẽ tặng quà gì, nếu cảm thấy ngại thì cứ coi như ta chưa nói gì.

Lông mày Khương Hoa nhướng lên, đây là đang dùng phép khích tướng sao.

Nhìn bức tượng thần Quỷ Động trên bàn, trong lòng anh chỉ cảm thấy buồn cười.

Cái gì mà quà ba mươi triệu, chẳng lẽ còn có thể so với linh quả kéo dài tuổi thọ sao.

Vốn dĩ Khương Hoa không định để ý đến hắn.

Dù sao trong mắt anh, kẻ theo đuổi Shirley Dương này chỉ là một khách qua đường trong đời mình mà thôi.

Nhưng người này lại nhiều lần hùng hổ dọa người, Khương Hoa không nói vài câu, hắn còn tưởng anh sợ hắn thật.

Ha ha, dì ơi, vì có người muốn xem quà con tặng, vậy chúng ta mở ra xem ngay tại đây, dì thấy thế nào ạ.

Dương Lệ mặc một chiếc váy dài, ngồi ngay ngắn trên sofa, nghe lời Khương Hoa nói ngược lại có chút kinh ngạc nhìn anh một cái.

Bái Luân tặng quà trị giá ba mươi triệu, anh còn dám mở ra xem, vậy đã nói rõ giá trị món quà này còn vượt qua ba mươi triệu.

Giá trị món quà bao nhiêu, Dương Lệ thực ra cũng không để tâm.

Dù sao bà cũng quản lý một công ty hơn chục tỷ, thứ gì chưa từng thấy qua.

Nhưng Khương Hoa dù sao cũng là người trẻ tuổi, khó tránh khỏi trẻ người non dạ.

Nếu không có chút tự tin, chắc anh cũng không dám nói những lời này.

Nghĩ đến đây, Dương Lệ mỉm cười, đồng thời gật đầu đồng ý.

Bái Luân trên mặt lộ ra vẻ đắc ý.

Hắn ngược lại muốn xem, tên nghèo này có thể lấy ra món quà gì.

Bái Luân trong lòng đã nghĩ kỹ, nếu món quà này chỉ là đồ bỏ đi, đến lúc đó mình nhất định phải chế giễu hắn một phen, để hắn mất mặt trước Dương Lệ, sau đó tự động rời khỏi bên cạnh Shirley Dương.

Mà Shirley Dương bên cạnh thì không hề để tâm.

Cô thừa biết trong hộp quà này chứa thứ gì.

Khương Hoa từ trên bàn cầm qua một con dao nhỏ, sau đó mở hộp quà ra, đập vào mắt là một chiếc hộp ngọc tinh xảo.

Chương 284

Toàn thân đều được làm từ một khối ngọc thạch ôn nhuận.

Hộp ngọc có thể giữ được dược hiệu của linh quả ở mức độ lớn nhất, không bị trôi đi.

Bái Luân ở bên cạnh mặt hơi biến sắc.

Chỉ riêng chiếc hộp ngọc này, ít nhất cũng trị giá mười vạn đô la Mỹ, tương đương với một triệu.

Hộp ngọc đã quý giá như vậy, đồ vật bên trong rốt cuộc là gì.

Dương Lệ trên mặt cũng mang theo một tia tò mò, sâu sắc nhìn Khương Hoa một cái.

Hôm nay bà mang theo tâm tư khảo sát, chuẩn bị quan sát người đàn ông mà Shirley Dương tìm được, xem rốt cuộc thế nào.

Shirley Dương trong điện thoại cũng không nói cho bà biết người con rể này rốt cuộc ra sao, chỉ nói là người Kinh Thành của Long Quốc, những thông tin khác hoàn toàn không có.

Dương Lệ trong lòng thực ra có chút tức giận.

Dù sao gia tộc họ chỉ còn lại một mình Shirley Dương, rất nhiều gia tộc đều đang có ý đồ xấu với họ.

Chỉ cần cưới được Shirley Dương, vậy thì khối tài sản mấy chục tỷ này đều là của họ.

Bao gồm cả Bái Luân đến hôm nay, Dương Lệ trong lòng cũng vô cùng rõ ràng, hắn không phải thật lòng muốn cầu hôn Shirley Dương, mà là nhắm vào tài sản của nhà họ Dương.

Bằng không Bái Luân đã biết về lời nguyền của nhà họ Dương,

làm sao có thể cưới một người phụ nữ đoản mệnh.

Hơn nữa lời nguyền này còn sẽ liên lụy đến con cháu đời sau.

Khương Hoa nhẹ nhàng mở hộp ngọc ra.

Trong hộp ngọc đặt một quả màu vàng kim, trông rất giống quả cam, ngay cả kích thước cũng tương tự.

Nhìn thấy quả này, sắc mặt Dương Lệ lập tức biến đổi.

Còn mang theo một tia không thể tin nổi.

Đây là linh quả.

Mà Bái Luân ở bên cạnh, nhìn thấy món quà này chỉ là một quả trái cây, lập tức phá lên cười.

Ha ha, ai đến nhà tặng quà mà chỉ tặng một quả trái cây.

Ít nhất cũng phải mua một túi chứ.

Bái Luân mở miệng chế giễu.

Trong lòng hắn thật sự cảm thấy rất buồn cười.

Một quả trái cây mà cũng trân trọng đóng gói kỹ như vậy, có cần thiết không.

Cái hộp ngọc kia chắc cũng là làm bằng nhựa thôi nhỉ.

Dù sao một quả trái cây thì có thể đáng giá bao nhiêu tiền.

Cho dù là loại hoa quả đắt nhất trên đời này, hắn cũng không phải là chưa từng ăn qua.

Nhưng mà, nghe được lời của Bái Luân, Shirley Dương không nhịn được bật cười.

Đồ nhà quê.

Anh không hiểu thì đừng nói được không.

Anh có biết đây là thứ gì không.

Nếu không biết thì về nhà hỏi người nhà anh đi, họ chắc chắn sẽ biết đây là gì.

Dương Lệ ngược lại không cười, mà là vẻ mặt ngưng trọng nhìn quả linh quả trên bàn.

Bà biết thứ này rốt cuộc quý giá đến mức nào.

Nếu đặt trong buổi đấu giá, ít nhất cũng là một tỷ khởi điểm.

Nhưng đó còn là ít.

Trên mảnh đất phồn hoa nhất hành tinh này, một quả linh quả có thể kéo dài tuổi thọ, vô số phú hào đều sẽ điên cuồng.

Bà đứng dậy mỉm cười nói: Bái Luân, xin lỗi, ta đột nhiên nhớ ra còn có chút việc phải xử lý, cho nên rất xin lỗi, không thể tiếp đãi cậu được nữa.

Đúng rồi, thay ta hỏi thăm cha cậu.

Đầu Bái Luân toàn là dấu chấm hỏi, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đây là đang đuổi hắn đi.

Chỉ vì một quả trái cây.

Bái Luân rời đi, trong tay ôm một bức tượng thần, trên mặt đều là vẻ mờ mịt.

Đây là quả gì.

Sao vừa lấy ra, hắn đã bị đuổi đi rồi.

Chẳng lẽ quả đó còn đáng tiền hơn cả bức tượng thần Quỷ Động của hắn.

Không được, mình phải đi hỏi cha mới được.

Bái Luân có chút không cam tâm, vội vàng đi về nhà mình.

Hắn thật sự không tin, trên thế giới này, còn có quả gì quý hơn bức tượng thần Quỷ Động của hắn.

Mà trong biệt thự nhà họ Dương.

Dương Lệ ánh mắt sáng quắc nhìn quả linh quả trên bàn, hơi thở có chút dồn dập.

Bà thân là chủ tịch tập đoàn Dương Thị, một nữ cường nhân với tài sản mấy chục tỷ, tự nhiên biết linh quả là gì.

Bà nhớ vào khoảng bảy, tám năm trước, tại Kim Sơn Thành đã tổ chức một buổi đấu giá hoành tráng.

Trong buổi đấu giá đó, vật phẩm áp trục cuối cùng chính là một quả linh quả.

Lúc đó, quả linh quả này đã được bán với giá trên trời hơn 500 triệu đô la Mỹ.

Tương đương với hơn ba tỷ.

Sắc mặt Dương Lệ có chút nghiêm túc nói: Shirley, đây là một quả linh quả.

Đúng vậy ạ.

Shirley Dương gật đầu.

Dương Lệ vẫn có chút không tin, bà trân trọng cầm lên, sau đó đặt trong tay xem xét kỹ lưỡng.

Một lát sau, bà mới cuối cùng xác định.

Đây chính là một quả linh quả.

Bởi vì trên thân linh quả đều có một luồng khí tức đặc thù, Dương Lệ đã từng được thấy một lần.

Sau khi xác định đây là linh quả, bà hít sâu một hơi, sau đó nghiêm

túc nói: Khương Hoa, quả linh quả này cậu hãy cầm về đi, nó quá quý giá, thứ này ta không thể nhận.

Dì cứ cầm đi ạ, đây là một phần tấm lòng của con.

Shirley Dương ở bên cạnh ôm cánh tay Dương Lệ, cười nói: Mẹ, mẹ cứ cầm đi, chúng con cũng không thiếu một quả linh quả này đâu.

Dương Lệ có chút muốn mắng cô một trận.

Con có biết quả linh quả này giá bao nhiêu tiền không.

Nhưng Dương Lệ nhanh chóng phản ứng lại.

Bà sửng sốt một chút, Không thiếu một quả linh quả này.

Có ý gì.

Dương Lệ nghĩ tới một khả năng khiến bà không dám tin.

Chẳng lẽ. linh quả này các con còn có rất nhiều.

Shirley Dương gật gật đầu, Vâng, mẹ, mẹ cứ cầm đi, con đã ăn mấy quả linh quả rồi.

Ăn mấy quả.

Dương Lệ trên mặt có chút ngây người.

Hồi lâu mới phản ứng lại.

Trong lòng bà rất phức tạp.

Bây giờ bà cuối cùng cũng xác định, Khương Hoa tuyệt đối không phải nhắm vào tài sản nhà họ.

Bởi vì chỉ một quả linh quả này đã đủ để anh ăn sung mặc sướng.

Hơn nữa Shirley Dương còn nói mình đã ăn mấy quả, vậy cộng lại chẳng phải là trên chục tỷ rồi sao.

Tổng tài sản của tập đoàn Dương Thị của họ cũng chỉ có mấy

chục tỷ mà thôi.

Con số này trông có vẻ lớn, nhưng thực ra rất nhiều là tài sản cố định, vốn lưu động thực ra không nhiều.

Hơn nữa linh quả còn là thứ có tiền cũng không mua được, bao nhiêu phú hào ở Đăng Tháp Quốc đều đang vung tiền mặt chỉ để mua một quả linh quả, nhưng căn bản không có chỗ mua.

Tiếp theo, Shirley Dương đem những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này gần như đều kể hết cho Dương Lệ nghe.

Sau khi Dương Lệ nghe xong, trên mặt bà lộ ra vẻ ngây người.

Shirley, con nói lời nguyền của gia tộc chúng ta đã được giải quyết triệt để rồi sao.

Vâng, mẹ không tin có thể xem sau vai con còn có dấu ấn không.

Dương Lệ vén tay áo cô lên, phát hiện dấu ấn Quỷ Động quả nhiên đã biến mất không thấy.

Quá tốt rồi.

Đây thật sự là trời phù hộ cho dòng dõi nhà họ Dương ta mà.

Dương Lệ kích động khóc lên.

Đợi đến khi bà bình tĩnh lại một chút, Khương Hoa mới đứng ra nói: Dì ơi, bây giờ con giải trừ lời nguyền cho dì nhé.

Khương Hoa, ta thay mặt cho các bậc tiền bối nhà họ Dương, cảm ơn cậu đã giúp chúng ta giải trừ lời nguyền Quỷ Động, sau này chỉ cần là việc mà nhà họ Dương có thể làm được, nhất định sẽ tận lực giúp cậu.

Dương Lệ lau nước mắt, vẻ mặt trịnh trọng nói.

Dì khách sáo quá ạ.

Khương Hoa vội vàng nói: Hơn nữa, bây giờ con và Shirley Dương ở bên nhau, cũng coi như là một thành viên của nhà họ Dương.

Dì đừng nghĩ nhiều như vậy, con giải trừ lời nguyền cho dì trước đã.

Dương Lệ gật gật đầu, bà cũng muốn xem xem, lời nguyền Quỷ Động đã làm khổ dòng dõi Bàn Sơn của họ hơn hai nghìn năm, rốt cuộc được giải trừ như thế nào.

Chương 285

Được, vậy ta cảm ơn cậu trước, cần ta làm gì không.

Không cần đâu ạ, dì cứ ngồi đây là được.

Ngay sau đó, Khương Hoa từ trong ngực lấy ra một hạt châu.

Đây chính là Mộ Trần châu.

Anh nhắm mắt lại, vận dụng thần hồn chi lực thúc đẩy Mộ Trần châu, lập tức Mộ Trần châu tỏa ra ánh sáng mờ ảo, sau đó một tia sáng bắn về phía Dương Lệ.

Dương Lệ chỉ cảm thấy dấu ấn trên vai sau của mình truyền đến cảm giác đau nhói, trên mặt bà không có chút thay đổi nào, chút đau đớn này đối với bà mà nói không là gì cả.

Khoảng sáu bảy phút sau, cảm giác đau đớn đó biến mất.

Khương Hoa thở phào một hơi, Dì ơi, xong rồi ạ, lời nguyền Quỷ Động đã được giải trừ triệt để.

Dương Lệ lấy gương ra, nhìn sau vai mình, phát hiện dấu ấn hình con mắt quả nhiên đã biến mất.

Dương Lệ có chút thất thần.

Mục tiêu mà tổ tiên dòng dõi Bàn Sơn của họ theo đuổi hơn hai nghìn năm, bây giờ lại được giải quyết nhẹ nhàng như vậy.

Dương Lệ trong lòng nhất thời cảm thấy có chút buồn bã.

Ban đêm.

Khương Hoa lấy ra thịt yêu thú quý giá, tại biệt thự nhà họ Dương ăn một bữa thịnh soạn.

Mà Dương Lệ cũng đã nuốt Thổ Linh quả vào.

Sau khi ăn linh quả, bà trẻ ra hơn mười tuổi, đứng cùng Shirley Dương, người khác chỉ có thể nói họ là chị em.

Sau khi ăn uống no nê, Shirley Dương có chút ấp úng nói: Mẹ, con muốn nói cho mẹ một tin xấu.

Dương Lệ liếc nhìn cô một cái, bình tĩnh nói: Là chuyện cha con chết phải không.

A.

Shirley Dương ngẩn ra, Sao mẹ biết.

Ta lại không phải kẻ ngốc, ông ấy đi lâu như vậy, nếu không chết, chắc chắn đã sớm gửi tin cho chúng ta rồi.

Sắc mặt Dương Lệ rất bình tĩnh, dường như đã sớm chấp nhận thực tế.

Cho nên cha con có chín mươi phần trăm khả năng đã qua đời.

Shirley Dương cẩn thận hỏi: Mẹ, mẹ không buồn sao.

Buồn.

Dương Lệ lắc đầu, Ta đã sớm buồn qua rồi, bây giờ đã nhìn thấu, những ngày tiếp theo, ta chỉ hy vọng thấy con có thể sống vui vẻ, hạnh phúc, sống tốt cuộc sống của mình.

Sau đó con lại sinh cho ta một thằng cu bụ bẫm, cả đời này của ta cũng coi như mãn nguyện rồi.

Shirley Dương có chút đỏ mặt.

Mẹ, sao mẹ cũng bắt đầu thúc chúng con sinh con rồi.

Chúng con còn chưa kết hôn mà.

Khương Hoa cũng có chút lúng túng.

Thảo luận những chuyện này trước mặt mẹ vợ, quả thực có chút xấu hổ.

Ai nói không kết hôn thì không thể sinh con.

Dương Lệ như cười như không nói.

Mẹ, con không muốn nói với mẹ nữa.

Dương Lệ tiếp tục nói: Có gì mà ngại ngùng, các con hiếm khi đến Đăng Tháp Quốc một lần, dứt khoát bàn luôn ngày cưới đi, đến lúc đó ta cũng tiện sắp xếp.

Khương Hoa suy nghĩ một chút, Dì nói có lý, con và Shirley Dương lúc nào kết hôn cũng được.

Chuyện ngày cưới, ý của con là, hay là đến lúc đó dì cùng chúng con về nước, sau đó lại cùng cha con thương lượng, định ngày cưới xuống.

Dương Lệ suy nghĩ một chút, nói: Ừm, như vậy cũng được.

Mọi người bàn bạc xong, Dương Lệ nói: Khương Hoa, sau này con cũng không cần gọi ta là dì nữa, như thế nghe xa lạ quá, con cứ gọi thẳng ta là mẹ đi.

Vâng, mẹ.

Khương Hoa sảng khoái gọi.

Dương Lệ cười nói: Ừm, mấy ngày này cứ để ta xử lý xong công việc của tập đoàn, con và Shirley có thể đi dạo Kim Sơn Thành.

Đúng rồi, hai ngày nữa Kim Sơn Thành có một buổi đấu giá, là do một trong bốn nhà đấu giá lớn nhất thế giới, nhà đấu giá Sothebys tổ chức.

Các con nếu có hứng thú thì có thể đi xem thử.

Vâng, chúng con biết rồi.

Mà ở một bên khác.

Trong biệt thự của gia tộc Karl.

Gia tộc Karl là một trong bốn gia tộc lớn hàng đầu ở Kim Sơn Thành.

Tài sản của họ đã vượt qua trăm tỷ, chiếm cổ phần trong các công ty niêm yết lớn.

Ba gia tộc lớn còn lại cũng gần như vậy.

Có thể nói, bốn đại gia tộc nắm giữ huyết mạch kinh tế của toàn bộ Kim Sơn Thành.

Của cải của họ là thứ mà nhiều người cả đời cũng không thể tưởng tượng được.

Mà Bái Luân chính là đệ tử dòng chính trong gia tộc Karl.

Đương nhiên, hắn tuy là đệ tử dòng chính, nhưng không phải là duy nhất.

Gia tộc Karl tôn thờ quan niệm người có năng lực thì được trọng dụng.

Chỉ có người có năng lực mạnh nhất mới có tư cách nắm giữ toàn bộ gia tộc, đây cũng là nguyên nhân gia tộc Karl hưng thịnh đến nay.

Vậy làm thế nào để phán định năng lực của một người mạnh hay yếu.

Nói đơn giản là xem hắn có con át chủ bài nào.

Gia tộc Karl có tổng cộng chín vị nguyên lão.

Nếu vị đệ tử dòng chính nào có thể nhận được sự ủng hộ của một trong các vị nguyên lão, thì vị nguyên lão đó chính là con át chủ bài

của hắn.

Hoặc ai có thể từ hai bàn tay trắng, tạo ra một công ty niêm yết lớn, vậy thì công ty niêm yết đó cũng là con bài của hắn.

Mà Bái Luân tự nhiên cũng muốn trở thành người cầm lái của gia tộc Karl, cho nên hắn phải thể hiện tài năng của mình.

Tập đoàn Dương Thị có giá trị mấy chục tỷ, nếu Bái Luân có thể thâu tóm được tập đoàn Dương Thị, hắn sẽ có chín phần chắc chắn tranh được vị trí gia chủ kế nhiệm.

Do đó, đây mới là nguyên nhân Bái Luân cầu hôn Shirley Dương.

Hôm nay, lúc Bái Luân rời khỏi nhà họ Dương, thần sắc có chút hoảng hốt.

Trong lòng hắn có một nghi vấn.

Đây rốt cuộc là quả gì.

Mà lại khiến Dương Lệ trực tiếp đuổi hắn đi.

Nghĩ nửa ngày, hắn cũng không nghĩ ra.

Do đó, hắn dứt khoát về thẳng gia tộc, hỏi cha mình, cũng là gia chủ đương nhiệm của gia tộc Karl, Phất Lý Mạn.

Karl.

Lúc Bái Luân về đến nhà, Phất Lý Mạn đang xử lý văn kiện.

Nhìn thấy Bái Luân đi vào, ông cười nói: Con trai thân yêu, xem sắc mặt của con, có vẻ lần này không được thuận lợi lắm nhỉ.

Đừng quá nản lòng, đây chỉ là một thất bại nhỏ trên đường đời của con thôi, muốn chiếm được tập đoàn Dương Thị, không chỉ có con đường liên hôn.

Con chỉ cần nhớ, nếu muốn trở thành gia chủ của gia tộc Karl, vậy

phải thể hiện ra năng lực của con.

Con muốn thông qua liên hôn để có được sự ủng hộ của tập đoàn Dương Thị, ta sẽ không ngăn cản cách làm của con, nhưng xin con nhất định phải nhớ kỹ, tập đoàn Dương Thị chỉ là công cụ, liên hôn không phải là con đường duy nhất.

So với liên hôn, ta càng hy vọng con có thể thể hiện ra thực lực của mình, dùng thực lực để chinh phục các vị nguyên lão trong gia tộc, từ đó nhận được sự ủng hộ của họ.

Phất Lý Mạn nhìn ánh mắt mất hồn mất vía của Bái Luân, lông mày nhất thời nhíu lại.

Bái Luân, lời ta nói, con có nghe hiểu không.

A.

Bái Luân đột nhiên tỉnh lại, Cha, cha vừa nói gì vậy ạ.

Phất Lý Mạn bất đắc dĩ nói: Bái Luân, ta có thể nhìn ra, con dường như bị đả kích, nhưng điều đó có quan hệ gì đâu.

Con trai thân yêu, bất kể chuyện gì xảy ra, cũng đừng quá nản lòng.

Phất Lý Mạn từ trên bàn bưng lên một ly cà phê đã pha sẵn, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Nói đi, hôm nay con gặp phải chuyện gì.

Bái Luân do dự một chút, Cha, cha có biết một loại quả nào không ạ.

Quả.

Phất Lý Mạn cau mày nói: Quả gì.

Bái Luân đem chuyện xảy ra hôm nay, rõ ràng mười mươi nói cho

Phất Lý Mạn nghe.

Sau khi Phất Lý Mạn nghe xong, sắc mặt ông lập tức biến đổi, hơi thở có chút dồn dập.

Bái Luân, con nói Dương Lệ bà ấy nhìn thấy quả đó, liền lập tức đuổi con ra ngoài.

Vâng, cha, có vấn đề gì không ạ.

Sắc mặt Phất Lý Mạn nghiêm túc hẳn lên.

Bái Luân, con nói kỹ cho ta nghe, quả đó trông như thế nào.

Nhìn thấy biểu cảm ngưng trọng như vậy của cha, Bái Luân trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc.

Chẳng lẽ quả đó, thật sự là thứ gì đó quý giá.

Đến nỗi cả cha cũng phải trịnh trọng hỏi thăm như vậy.

Cha, con thấy bạn trai của Shirley, anh ta lấy ra một cái hộp ngọc, mà quả đó chính là đặt trong hộp ngọc.

Hộp ngọc.

Ánh mắt Phất Lý Mạn lộ ra một tia sáng.

Bái Luân, con nói tiếp đi, quả đó trông như thế nào.

Vâng, quả đó hơi giống quả chanh, màu vàng kim, hình bầu dục.

Phất Lý Mạn khẽ cau mày, Lúc con thấy quả đó, có cảm thấy nó có gì đặc biệt không.

Bái Luân cẩn thận nghĩ lại.

Hình như có một mùi thơm rất đặc biệt Nghe đến đây, hơi thở của Phất Lý Mạn trở nên dồn dập.

Bái Luân vội hỏi: Cha, cha biết đây là thứ gì sao.

Ừm.

Phất Lý Mạn đáp với vẻ mặt nặng nề: Loại quả này gọi là linh quả, chúng rất đặc biệt, có thể diên thọ.

Diên thọ.

Nghe hai chữ này, Bái Luân lập tức kinh ngạc thốt lên.

Diên thọ.

Hai chữ này chính là giấc mơ cuối cùng của nhân loại.

Phất Lý Mạn nói tiếp: Khoảng bảy, tám năm trước, lúc con còn đi học, ta đã tham gia một buổi đấu giá.

Vật phẩm áp trục của buổi đấu giá đó chính là một quả linh quả.

Bái Luân, con có biết quả linh quả đó được bán với giá bao nhiêu không.

Bao nhiêu ạ.

Bái Luân ngơ ngác hỏi.

Hơn năm tỷ đô la Mỹ.

Nghe thấy con số này, Bái Luân lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Hơn năm tỷ đô la Mỹ.

Đây là một con số cực kỳ khổng lồ.

Dù là gia tộc Karl của họ, muốn gom đủ số tiền đó cũng phải bán bớt tài sản mới làm được.

Bây giờ một quả trái cây mà lại trị giá hơn năm tỷ đô la Mỹ.

Chuyện này thật khó tin.

Cha, nó thật sự quý giá đến vậy sao.

Phất Lý Mạn hít một hơi thật sâu rồi nói: Ta chỉ có thể nói với

con, nếu linh quả này xuất hiện lại trong một buổi đấu giá, ta sẵn sàng dùng năm trăm triệu đô la Mỹ để đổi lấy một quả.

Bái Luân lập tức im bặt.

Phất Lý Mạn trầm giọng nói: Bái Luân, ngày mai con đi cùng ta đến nhà họ Dương một chuyến, ta sẽ nói chuyện với họ, dùng tiền mua lại quả linh quả đó.

A.

Bái Luân ngẩn người.

Haizz, ta chỉ hy vọng họ vẫn chưa ăn quả linh quả đó Phất Lý Mạn thở dài.

Ngày hôm sau.

Ông Phất Lý Mạn, rất xin lỗi.

Dương Lệ nói với vẻ áy náy: Họ đã ra ngoài chơi rồi, làm hai vị đi một chuyến công cốc, thật ngại quá.

Nhìn hai cha con nhà Karl trước mắt, Dương Lệ không hề bất ngờ.

Khi nhìn thấy linh quả, cô đã biết nó chắc chắn sẽ gây ra một trận sóng gió lớn ở Kim Sơn Thành.

Quả nhiên, ngày hôm sau Phất Lý Mạn liền dẫn Bái Luân đến nhà họ Dương để hỏi xem quả đó còn hay không.

Chương 286

Nhưng khi Phất Lý Mạn nhìn thấy dung mạo của Dương Lệ, ông ta đã hiểu ra tất cả.

Quả linh quả đó đã bị ăn mất rồi.

Phất Lý Mạn vô cùng hối hận.

Tại sao hôm qua ông ta không đến sớm hơn.

Bây giờ linh quả đã bị ăn, hối hận cũng vô ích.

Phất Lý Mạn nhìn gương mặt trẻ trung như thiếu nữ của Dương Lệ, trong lòng không khỏi gào thét.

Tại sao cô lại ăn quả linh quả đó.

Loại người như cô không xứng ăn nó, biết không.

Linh quả chỉ có những người cao quý như chúng ta mới có tư cách hưởng dụng.

Là gia chủ của gia tộc Karl, một trong Tứ Đại Gia Tộc ở Kim Sơn Thành, Phất Lý Mạn vốn xem thường người khác.

Ông ta cho rằng, ngoài Tứ Đại Gia Tộc ra, những người khác sinh ra đã thấp kém hơn một bậc.

Loại người này có tư cách gì để ăn linh quả.

Còn Bái Luân đứng bên cạnh, sau khi nhìn thấy gương mặt của Dương Lệ, cậu ta hoàn toàn sững sờ.

Quả linh quả đó thật sự có thể diên thọ.

Nếu nói ai là người có cảm xúc sâu sắc nhất, chắc chắn là Bái Luân.

Bởi vì cậu ta mới gặp Dương Lệ ngày hôm qua.

Bây giờ bà ấy như biến thành một người khác.

Bái Luân biết rõ, đây tuyệt đối không phải là công dụng của mỹ phẩm, bởi vì mỹ phẩm dù tốt đến đâu cũng không thể có hiệu quả đến mức này.

Chỉ có cải lão hoàn đồng thực sự mới làm được.

Phất Lý Mạn dù rất không cam lòng, nhưng là gia chủ gia tộc Karl, ông ta quản lý biểu cảm của mình rất tốt.

Nếu quả linh quả đã bị ăn, thì dù có trút giận lên Dương Lệ cũng chẳng ích gì.

Phất Lý Mạn muốn tìm ra nguồn gốc của linh quả, tức là hai người đã cung cấp nó, Khương Hoa và Shirley Dương.

Biết đâu họ còn quả thứ hai thì sao.

Vì vậy, Phất Lý Mạn đề nghị muốn gặp Khương Hoa.

Tiếc là Khương Hoa và Shirley Dương đã đi chơi từ sáng sớm.

Ngay cả Dương Lệ cũng không biết họ đang ở đâu.

Haizz, thật đáng tiếc.

Phất Lý Mạn mỉm cười nói: Bà Dương, vậy chúng tôi xin cáo từ trước.

Dưới ánh mắt của Dương Lệ, hai cha con nhà Karl lên một chiếc xe hơi rồi vội vã rời đi.

Bốp.

Ngồi vào xe, sắc mặt Phất Lý Mạn lập tức sa sầm.

Tiếp đó, ông ta tát một cái vào mặt Bái Luân.

Bái Luân không thể tin nổi nhìn cha mình.

Cha tại sao lại đánh mình.

Mình đã làm gì sai sao.

Có biết tại sao cha lại đánh con không.

Vẻ mặt bình tĩnh lúc trước của Phất Lý Mạn đã biến mất.

Bái Luân tủi thân nói: Cha, con đã làm gì sai ạ.

Con có biết quả linh quả đó có ý nghĩa gì đối với gia tộc Karl của chúng ta không.

Phất Lý Mạn tức giận nói: Chỉ cần chúng ta có được quả linh quả đó, lão tổ của gia tộc Karl có thể kéo dài thêm mười năm tuổi thọ.

Chỉ cần ngài ấy còn ngồi trên chiếc ghế đó, gia tộc Karl của chúng ta sẽ không bao giờ suy tàn.

Bây giờ tất cả đã hết rồi.

Bây giờ quả linh quả đó đã bị người đàn bà đáng chết kia ăn mất.

Nếu hôm qua con về nhà ngay lập tức và nói cho ta biết chuyện này, có lẽ chúng ta đã đến nhà họ Dương từ sớm và mua lại quả linh quả đó rồi.

Bái Luân tủi thân nói: Cha, nhưng liệu nhà họ Dương có bán linh quả cho chúng ta không.

Phất Lý Mạn cười lạnh: Chỉ cần chúng ta nhìn thấy quả linh quả đó, nhà họ Dương đừng hòng giữ được nó.

Với thủ đoạn của Tứ Đại Gia Tộc chúng ta, có thừa cách để bà ta ngoan ngoãn giao ra.

Phất Lý Mạn thở dài một hơi, Haizz, bây giờ tất cả đã muộn.

Nhưng chúng ta vẫn còn cơ hội, con lập tức phái người đi tìm Shirley Dương và bạn trai cô ta, sau đó báo ngay hành tung của họ cho

ta.

Vâng, thưa cha, con biết rồi.

Bái Luân gật đầu, rồi lại hơi thắc mắc hỏi: Nhưng liệu họ có còn quả linh quả thứ hai không.

Phất Lý Mạn lắc đầu: Ta cũng không biết.

Chỉ có thể đánh cược một lần thôi.

Gia tộc Karl phái người tìm kiếm Khương Hoa và Shirley Dương khắp Kim Sơn Thành.

Nhưng Khương Hoa là ai chứ.

Làm sao có thể dễ dàng bị tìm thấy.

Khi phát hiện có người theo dõi, Khương Hoa và Shirley Dương đã nhẹ nhàng cắt đuôi họ.

Sau khi Khương Hoa nhận ra, gia tộc Karl muốn phát hiện tung tích của họ đã là chuyện không thể.

Hai người cứ như vậy đi chơi ở Kim Sơn Thành hai ngày.

Đến ngày thứ ba, buổi đấu giá của Sothebys bắt đầu.

Khương Hoa và Shirley Dương đi vào nhà đấu giá.

Buổi đấu giá ở nước ngoài này có chút khác biệt so với buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm chia làm phòng riêng và sảnh lớn.

Tất cả khách mời đều phải qua xét duyệt của Tân Nguyệt Phạn Điếm mới có tư cách vào trong.

Dù là người ngồi ở sảnh, nếu tài sản không có trăm vạn cũng không đủ tư cách được mời.

Còn buổi đấu giá của Sothebys có cấu trúc hình tròn.

Ở giữa có một sân khấu, nơi trưng bày các vật phẩm đấu giá.

Những người ngồi xung quanh không phải ai cũng là phú hào, có rất nhiều gia đình trung lưu bình thường.

Họ chỉ cần trả một ít tiền vé vào cửa là có thể vào xem buổi đấu giá thịnh soạn này.

Chỉ có những hàng ghế gần sân khấu nhất mới dành cho các phú hào được mời.

Những người này mới là lực lượng chính của buổi đấu giá.

Khương Hoa và Shirley Dương, với tư cách là đại diện của Tập đoàn Dương Thị, đương nhiên có tư cách được mời vào đây.

Tài sản của Tập đoàn Dương Thị lên đến mấy chục tỷ, dù trong số các phú hào cũng thuộc nhóm hàng đầu, chỉ đứng sau các thế lực đỉnh cao như Tứ Đại Gia Tộc.

Đi thôi, chỗ của chúng ta ở đằng kia.

Khương Hoa cầm một tấm thiệp mời màu vàng, dẫn Shirley Dương đến hàng ghế phía trước.

Nhìn thấy Shirley Dương xuất hiện, ở hàng ghế đầu tiên, trong nhóm người của gia tộc Karl, Bái Luân nhận ra Shirley Dương và Khương Hoa ngay lập tức.

Cậu ta vội vàng nói với Phất Lý Mạn: Cha, Shirley và bạn trai cô ấy đến rồi.

Ánh mắt Phất Lý Mạn lóe lên một tia sáng.

Bái Luân, chúng ta qua đó nói chuyện với cậu ta.

A.

Bây giờ luôn sao ạ.

Bái Luân sững sờ.

Ừm, Bái Luân, con phải hiểu rằng, giá trị của một quả linh quả còn quý hơn tất cả các vật phẩm trong buổi đấu giá này.

Phất Lý Mạn nói đầy ẩn ý.

Dưới cái nhìn của mọi người, Phất Lý Mạn dẫn Bái Luân đến hàng ghế thứ hai, và ngồi xuống cạnh Khương Hoa.

Thấy cảnh này, những người xung quanh đều sững sờ.

Buổi đấu giá của Sothebys sắp xếp chỗ ngồi cũng có ý đồ sâu xa.

Hàng thứ nhất dành riêng cho các thế lực đỉnh cao như Tứ Đại Gia Tộc.

Hàng thứ hai là các doanh nhân, phú hào có tài sản hàng chục tỷ.

Một ông lão râu bạc thấy cảnh này không khỏi nhíu mày.

Phất Lý Mạn Ông ta định làm gì.

Ông lão râu bạc này cũng là gia chủ của gia tộc Phỉ Lợi Mông, một trong Tứ Đại Gia Tộc.

Cách đó không xa, một người đàn ông trung niên cũng cau mày.

Ông ta là gia chủ của gia tộc Bố La Đắc.

Còn gia tộc cuối cùng trong Tứ Đại Gia Tộc, gia tộc Bì Nhĩ Tốn, gia chủ là một người phụ nữ mặc váy đỏ.

Gia tộc Karl, gia tộc Phỉ Lợi Mông, gia tộc Bố La Đắc, gia tộc Bì Nhĩ Tốn.

Chương 287

Tứ Đại Gia Tộc của Kim Sơn Thành đều đã có mặt.

Để tôi tự giới thiệu, tôi là gia chủ của gia tộc Karl, cậu có thể gọi tôi là Phất Lý Mạn.

Phất Lý Mạn mỉm cười tự giới thiệu.

À.

Khương Hoa thờ ơ đáp: Có chuyện gì không.

Phất Lý Mạn cười nói: Chàng trai trẻ, tôi là cha của Bái Luân.

Ồ.

Ông muốn đến hỏi tội sao.

Tất nhiên là không, tôi rất lấy làm tiếc về xung đột trước đây giữa các cậu, đồng thời hy vọng chúng ta có thể làm bạn.

Ông có chuyện gì thì nói thẳng đi.

Khương Hoa lười vòng vo với ông ta.

Sắc mặt Phất Lý Mạn khựng lại, rồi lại mỉm cười nói tiếp: Chàng trai trẻ, tôi nghe nói cậu có linh quả, không biết có thể bán cho chúng tôi một quả được không.

Ông muốn linh quả.

Đúng vậy.

Gia tộc Karl chúng tôi rất có thành ý.

Phất Lý Mạn mỉm cười nói: Chỉ cần cậu có thể lấy ra linh quả, cứ việc ra giá.

Khương Hoa khẽ nhíu mày.

Anh vốn định từ chối, nhưng trong lòng chợt nảy ra một ý.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa lộ vẻ tiếc nuối, thở dài nói: Haizz, đáng tiếc, quả linh quả duy nhất đã bị tôi dùng làm sính lễ cưới Shirley rồi.

Chắc hẳn Bái Luân đã nói với ông chuyện này rồi chứ.

Quả duy nhất.

Phất Lý Mạn không cam lòng hỏi: Cậu thật sự không còn quả linh quả nào khác sao.

Ừm đúng rồi, ông tên gì nhỉ.

Khóe miệng Phất Lý Mạn giật giật.

Phất Lý Mạn.

À, Phất Lý Mạn.

Khương Hoa khẽ thở dài: Nếu ông đã biết đến sự tồn tại của linh quả, chắc hẳn cũng biết nó quý giá thế nào.

Để cưới được Shirley, tôi đã phải trả một cái giá rất lớn mới đổi được một quả.

Phất Lý Mạn vẫn chưa từ bỏ: Thật sự không còn quả thứ hai sao.

Ừm.

Khương Hoa hơi do dự, một lúc lâu sau mới gật đầu: Ừ, trên người tôi không có.

Phất Lý Mạn nhướng mày.

Ông ta đã nhìn ra sự do dự trên mặt Khương Hoa.

Phất Lý Mạn mừng thầm, lẽ nào thật sự còn quả thứ hai.

Nghĩ đến đây, Phất Lý Mạn lập tức nói: Chàng trai trẻ, chỉ cần cậu bán linh quả cho tôi, tôi có thể trả ngay cho cậu một trăm triệu đô la

Mỹ.

Một trăm triệu đô la Mỹ.

Khương Hoa thầm chế nhạo.

Giá này để đuổi ăn mày sao.

Chỉ bấy nhiêu tiền mà đòi mua một quả linh quả.

Khương Hoa thở dài: Ông Phất Lý Mạn, tôi đã nói với ông là thật sự không còn quả thứ hai rồi.

Phất Lý Mạn cảm thấy nặng nề, có chút tức giận.

Mày coi tao là trẻ con ba tuổi à.

Phất Lý Mạn nhìn quanh, thấy nhiều người đang đổ dồn ánh mắt về phía này, ông ta bắt đầu thấy sốt ruột.

Nếu để người khác biết được, e rằng không chỉ giải quyết bằng một trăm triệu đô la Mỹ được.

Ông ta nén giận, trầm giọng nói với Khương Hoa: Hai trăm triệu đô la Mỹ.

Tôi có thể trả hai trăm triệu đô la Mỹ, chỉ cần cậu giao linh quả cho tôi.

Hai trăm triệu đô la Mỹ này đủ để cậu sống sung túc cả đời.

Khương Hoa thành khẩn nói: Xin lỗi.

Đây quả là một con số hấp dẫn, tiếc là tôi thật sự không có linh quả.

Phất Lý Mạn cảm thấy nặng nề.

Chàng trai trẻ, tầm mắt của cậu đừng nông cạn như vậy.

Tôi có thể nói cho cậu biết, ở Kim Sơn Thành này, gia tộc Karl chúng tôi có cả vạn cách để một người biến mất không dấu vết Đôi

mắt Khương Hoa hơi híp lại, nhìn chằm chằm vào ông ta: Ông Phất Lý Mạn, ông đang uy hiếp tôi sao.

Phất Lý Mạn nhìn thẳng vào mắt anh, trầm giọng nói: Chàng trai trẻ, rất tiếc, gia tộc Karl chúng tôi nhất định phải có được một quả linh quả.

Khương Hoa đột nhiên bật cười.

Ông Phất Lý Mạn, ông nói không sai, tôi đúng là còn quả thứ hai, nhưng quả linh quả này là để tôi tự dùng.

Phất Lý Mạn mừng rỡ.

Vậy thì tốt quá, vẫn giá cũ, hai trăm triệu đô la Mỹ, chỉ cần cậu lấy linh quả ra, tôi có thể chuyển khoản cho cậu ngay lập tức.

Khương Hoa cười như không cười nói: Ông Phất Lý Mạn, bản thân tôi không thiếu tiền, tại sao phải bán linh quả cho ông.

Phất Lý Mạn cảm thấy mình bị đùa giỡn, sắc mặt lập tức lạnh đi.

Chàng trai trẻ, tôi khuyên cậu nên giao linh quả ra, nếu không gia tộc Karl chúng tôi không đảm bảo cậu có thể an toàn rời khỏi Kim Sơn Thành.

Khương Hoa cười nói: Ông Phất Lý Mạn, nếu ông đã nói vậy, thì tôi đành phải lấy linh quả ra thôi.

Phất Lý Mạn lập tức vui mừng.

Tuy nhiên Ông Phất Lý Mạn, quả linh quả này tôi sẽ giao cho nhà đấu giá, chắc hẳn nhà đấu giá Sothebys sẽ rất vui lòng nhận ủy thác của tôi.

Cái gì.

Sắc mặt Phất Lý Mạn lập tức thay đổi.

Giao cho nhà đấu giá Sothebys.

Đến lúc đó cái giá họ phải trả sẽ không chỉ là hai trăm triệu đô la Mỹ nữa.

Phất Lý Mạn vội vàng nói: Chàng trai trẻ, cậu đừng vội, có chuyện gì chúng ta ngồi xuống từ từ bàn bạc.

Ông ta nghiến răng nói: Gia tộc Karl chúng tôi thêm năm mươi triệu đô la Mỹ nữa.

Hai trăm năm mươi triệu.

Như vậy được chưa.

Khương Hoa lắc đầu: Rất xin lỗi, tôi sẽ không tin một người uy hiếp đến an toàn của tôi.

Vì vậy, quả linh quả này, tôi sẽ giao cho nhà đấu giá Sothebys để họ đấu giá thay tôi.

Sau đó Khương Hoa lấy ra một hộp ngọc từ trong ngực.

Anh đứng dậy, vẫy tay với nhân viên của nhà đấu giá, ra hiệu cho họ lại đây.

Sắc mặt Phất Lý Mạn tái mét: Chàng trai trẻ, cậu thật sự muốn đối đầu với gia tộc Karl chúng tôi sao.

Khương Hoa không thèm để ý.

Thấy anh đứng dậy giơ tay, nhân viên của nhà đấu giá vội vàng đi tới.

Những người xung quanh cũng đổ dồn ánh mắt về phía này, ai nấy đều tỏ vẻ hóng chuyện.

Ba vị gia chủ còn lại của Tứ Đại Gia Tộc thì nở nụ cười chế giễu.

Họ thấy Phất Lý Mạn ngồi cạnh chàng trai trẻ kia, rồi hai người

dường như có mâu thuẫn gì đó, khiến vẻ mặt Phất Lý Mạn rất khó coi.

Dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng thấy Phất Lý Mạn bị thiệt, ai cũng thấy thú vị.

Thưa ngài, ngài có cần gì không ạ.

Nhân viên của Sothebys vội vàng đến hỏi.

À, tôi muốn hỏi, các vị còn nhận ủy thác không.

Tôi muốn đem một món đồ đến đây đấu giá.

Nhân viên kia sững sờ, rồi mỉm cười nói: Rất xin lỗi, thưa ngài.

Nếu ngài có gì muốn ủy thác chúng tôi đấu giá, cần phải nộp đơn trước, sau đó qua giám định của chúng tôi, chỉ những vật có giá trị nhất định mới có thể đưa vào buổi đấu giá.

Nhưng nếu ngài muốn đưa vào buổi đấu giá lần này thì rất xin lỗi, đó là chuyện không thể.

Đồ của ngài chỉ có thể đặt ở buổi đấu giá lần sau.

Nhân viên giải thích cặn kẽ quy trình ủy thác.

Khương Hoa mỉm cười lấy ra hộp ngọc trong tay.

Đây là cái gì.

Mọi người đều tò mò.

Phất Lý Mạn vẫn chưa từ bỏ, ghé vào tai Khương Hoa nói nhỏ: Chàng trai trẻ, tôi có thể ra giá ba trăm triệu đô la Mỹ, đây là giới hạn của tôi rồi.

Cậu thật sự muốn đắc tội một gia tộc lớn sao.

Khương Hoa không thèm để ý, trực tiếp mở hộp ngọc, để lộ quả trái cây bên trong.

Khương Hoa mỉm cười nói với nhân viên: Ồ.

Chẳng lẽ thứ này cũng không được sao.

Mọi người nhìn thấy quả trái cây, có người ngơ ngác, có người thì sững sờ, rồi cau mày suy nghĩ, cuối cùng lộ vẻ kinh hãi, không thể tin nổi nhìn quả trái cây trong tay Khương Hoa.

Đây chẳng lẽ là Các gia chủ của gia tộc Phỉ Lợi Mông, Bố La Đắc, Bì Nhĩ Tốn đều lộ vẻ vô cùng kích động.

Cuối cùng họ cũng hiểu tại sao sắc mặt Phất Lý Mạn lại khó coi như vậy.

Hóa ra là không thỏa thuận được với chàng trai trẻ kia, nên người ta liền đem ra đấu giá.

Các gia chủ của ba gia tộc còn lại đều bật cười.

Chuyện này quá tốt rồi.

Vốn dĩ linh quả này không đến lượt họ, bây giờ được đưa ra đấu giá thì mọi chuyện đã khác.

Đây là cái gì.

Những người xung quanh đều nhìn sang.

Nhiều người, kể cả một số phú hào có tài sản hàng triệu đô, vẫn không biết linh quả là gì.

Họ đều tỏ vẻ ngơ ngác.

Đây chẳng phải là một quả trái cây thôi sao.

Nhưng nhìn ánh mắt của các thế lực hàng đầu, dường như đây là một thứ gì đó ghê gớm.

Hình như gia chủ Phất Lý Mạn của gia tộc Karl cũng đang tranh giành quả này, rốt cuộc nó là thứ gì vậy.

Còn ánh mắt của các thế lực đỉnh cao thì tràn đầy sự nóng bỏng.

Linh quả.

Sau bảy tám năm, cuối cùng nó đã xuất hiện trở lại.

Nhiều thế lực hàng đầu vẫn hối hận vì đã không mua được linh quả trong buổi đấu giá bảy, tám năm trước.

Thời đại này, linh quả ngày càng ít, ăn một quả là mất một quả.

Nhiều người đoán rằng môi trường thế giới đã không còn thích hợp để sinh ra linh quả nữa, sau này nó sẽ trở thành huyền thoại và không bao giờ xuất hiện nữa.

Nào ngờ, tại buổi đấu giá này, một quả linh quả lại xuất hiện.

Nhất định phải có được nó.

Hơi thở của các gia chủ thế lực lớn đều trở nên nặng nề, nhìn quả linh quả trong tay Khương Hoa với ánh mắt tham lam.

Chỉ có sắc mặt Phất Lý Mạn là cực kỳ khó coi.

Cả đời này, ông ta chưa từng bị sỉ nhục như vậy.

Chết tiệt.

Thằng da vàng chết tiệt.

Tao sẽ cho mày biết kết cục của việc đắc tội với gia tộc Karl.

Phất Lý Mạn thầm nghĩ một cách tàn nhẫn, ông ta đã quyết định sau khi buổi đấu giá kết thúc, nhất định phải hành hạ Khương Hoa đến chết, để anh phải hối hận vì đã đến thế giới này.

Nhân viên của Sothebys thì tỏ vẻ ngơ ngác, đây là thứ gì.

Sao anh ta chưa từng thấy.

Dù sao thì linh quả không phải là thứ mà nhân vật nhỏ bé có thể biết được.

Cái này có thể đưa vào buổi đấu giá không.

Khương Hoa mỉm cười hỏi.

Nhân viên lộ vẻ khó xử.

Theo quy trình, dù vật phẩm có quý giá đến đâu cũng không thể đưa vào buổi đấu giá ngay lập tức.

Chương 288

Nhưng nhìn ánh mắt tham lam của mọi người xung quanh, nhân viên tỏ ra do dự, cuối cùng quyết định gọi cấp trên của mình ra để quyết định.

Được.

Bỗng nhiên, một giọng nói từ xa vọng lại, mang theo vẻ kích động và run rẩy.

Mọi người đều nhìn sang, thấy một ông lão da trắng mặc đồ chỉnh tề đang chạy về phía này.

Nhân viên Sothebys lập tức sững sờ.

Đây chẳng phải là tổng giám đốc chi nhánh Kim Sơn Thành của họ sao.

Anh ta còn thấy cả cấp trên của mình đang chạy theo sau ông lão.

Rốt cuộc đây là thứ gì.

Ngay cả giám đốc cũng bị kinh động.

Nhân viên kinh hãi trong lòng.

Ông lão da trắng chạy đến trước mặt Khương Hoa, thở hổn hển, sau khi lấy lại hơi, ông ta nở một nụ cười hiền hậu với Khương Hoa: Thưa ngài, tôi là tổng giám đốc chi nhánh Kim Sơn Thành của nhà đấu giá Sothebys, ngài có thể gọi tôi là Ốc Cách Đặc.

Ngài đã chọn chúng tôi, đó là vinh hạnh của Sothebys.

Vì vậy, tôi quyết định sẽ đưa vật phẩm của ngài lên làm vật phẩm áp trục trong buổi đấu giá lần này.

Hơn nữa, Sothebys sẽ không thu bất kỳ khoản phí nào, toàn bộ số

tiền đấu giá được sẽ được giao lại cho ngài không thiếu một xu.

Ngài thấy thế nào.

Ốc Cách Đặc hạ mình rất thấp.

Ông ta biết rõ sự quý giá của linh quả.

Nếu nó được đấu giá tại Sothebys, không chỉ giúp danh tiếng của họ vang xa mà còn nâng cao sức ảnh hưởng.

Một nhà đấu giá sống bằng danh tiếng, nếu không có danh tiếng, phú hào nào sẽ tham gia.

Khương Hoa ngạc nhiên một chút rồi gật đầu thờ ơ: Ừm, vậy thì để ở đây đấu giá đi.

Ốc Cách Đặc lập tức kích động: Thưa ngài, tôi đảm bảo ngài sẽ không hối hận về quyết định này.

Khương Hoa đưa hộp ngọc trong tay cho ông ta.

Ốc Cách Đặc cẩn thận đậy nắp hộp lại, rồi vẫy tay, lập tức có bảy tám vệ sĩ từ bên cạnh chạy tới.

Ốc Cách Đặc không hề nghi ngờ tính xác thực của linh quả, bởi vì nó tỏa ra một luồng khí tức đặc biệt không thể làm giả được, đó chính là phương pháp giám định tốt nhất.

Các gia chủ của gia tộc Phỉ Lợi Mông, Bố La Đắc, Bì Nhĩ Tốn đều nhìn Phất Lý Mạn với nụ cười chế giễu.

Ông lão râu bạc của gia tộc Phỉ Lợi Mông trêu chọc: Yo, Phất Lý Mạn, sắc mặt ông trông không tốt lắm nhỉ.

Lư Tạp Tư, liên quan gì đến ông.

Phất Lý Mạn lạnh lùng liếc ông ta.

Xì.

Lư Tạp Tư cười: Có kẻ muốn ăn một mình, tiếc là ông trời không cho phép.

Phất Lý Mạn hít một hơi thật sâu: Lư Tạp Tư, ông đừng đắc ý, linh quả này vẫn sẽ là của gia tộc Karl chúng tôi.

Haha.

Lư Tạp Tư nhún vai: Cái đó thì khó nói lắm.

Phất Lý Mạn hừ một tiếng, không thèm để ý đến ông ta nữa.

Ông ta quay đầu lạnh lùng liếc nhìn Khương Hoa.

Khương Hoa và Shirley Dương đang ôm nhau ngồi, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống của Phất Lý Mạn.

Các khách mời lần lượt đến, lấp đầy toàn bộ hội trường.

Nhìn quanh, toàn là người đông như kiến.

Dưới sự chú ý của mọi người, buổi đấu giá chính thức bắt đầu.

Tổng giám đốc Ốc Cách Đặc của Sothebys Kim Sơn Thành lại đích thân làm người điều hành đấu giá, mặc một bộ vest vừa vặn, bước lên sân khấu.

Xin chào các vị.

Buổi đấu giá của Sothebys sẽ chính thức bắt đầu.

Bây giờ, tôi xin công bố quy trình của buổi đấu giá năm nay.

Buổi đấu giá năm nay chia làm ba phần: đấu giá vật phẩm thông thường, đấu giá vật phẩm cao cấp và cuối cùng là đấu giá vật phẩm áp trục.

Vật phẩm thông thường có giá khởi điểm từ mười nghìn đô la Mỹ, mỗi lần tăng giá không dưới một nghìn đô la Mỹ.

Vật phẩm cao cấp có giá khởi điểm từ một triệu đô la Mỹ, mỗi lần

tăng giá không dưới mười nghìn đô la Mỹ.

Vật phẩm áp trục có giá khởi điểm từ mười triệu đô la Mỹ, mỗi lần tăng giá không dưới một trăm nghìn đô la Mỹ.

Thưa các vị, buổi đấu giá năm nay sắp bắt đầu.

Mời mọi người cùng chờ xem.

Bây giờ, chúng ta bắt đầu.

Một cô gái tóc vàng mặc váy dài trắng, hai tay bưng một cái khay, đi lên sân khấu.

Ốc Cách Đặc cười nói: Vật phẩm này là Bản thảo tập thơ của Cuthbert, ghi lại các bài thơ của nhà thơ cổ đại Cuthbert, vô cùng có ý nghĩa kỷ niệm.

Vật phẩm này có giá khởi điểm năm mươi nghìn đô la Mỹ, bây giờ bắt đầu đấu giá.

Năm mươi lăm nghìn đô la Mỹ.

Sáu mươi nghìn đô la Mỹ.

Bảy mươi nghìn đô la Mỹ.

Trong chốc lát, giá cả không ngừng tăng lên.

Vật phẩm đầu tiên này quả thực rất có ý nghĩa kỷ niệm, có lẽ vài chục năm sau giá của nó sẽ tăng gấp mấy lần.

Rất nhiều người đều giơ bảng ra giá, vô cùng náo nhiệt.

Khương Hoa chỉ liếc nhìn một cái rồi không còn hứng thú nữa.

Loại vật này đối với anh hoàn toàn không có tác dụng gì.

Chỉ riêng phần này đã tốn hơn hai giờ đồng hồ.

Tiếp theo là vật phẩm thứ hai.

Đây là một viên Xá Lợi của Phật Môn, là Xá Lợi Tử quý giá do thiền sư Tuệ Tịnh để lại từ một nghìn năm trăm năm trước.

Mọi người hãy xem viên xá lợi này.

Ốc Cách Đặc vén tấm vải trên sân khấu lên, để lộ viên Xá Lợi Tử bên trong.

Điều khiến mọi người kinh ngạc là viên Xá Lợi này vô cùng tròn trịa, hơn nữa còn tỏa ra ánh sáng vàng nhàn nhạt.

Trong Phật Môn, Xá Lợi là kết quả tu hành cả đời của một cao tăng.

Chỉ có những viên Xá Lợi do cao tăng để lại sau khi tọa hóa mới được coi là Xá Lợi Tử thực sự.

Ốc Cách Đặc nói: Viên Xá Lợi này, giá khởi điểm một triệu đô la Mỹ.

Bây giờ bắt đầu cạnh tranh.

Tất cả mọi người im lặng một chút, rơi vào do dự.

Viên Xá Lợi này tỏa ra ánh sáng vàng nhàn nhạt, thực sự quá thần kỳ.

Có nên cạnh tranh không.

Một triệu hai trăm nghìn đô la Mỹ.

Một triệu năm trăm nghìn đô la Mỹ.

Hai triệu đô la Mỹ.

Ở một bên khác, Khương Hoa nhìn thấy viên Xá Lợi Tử này, trên mặt lộ ra vẻ hứng thú.

Mắt anh lóe lên tia sáng vàng.

Hoàng kim nhãn.

Xá Lợi của thiền sư Tuệ Tịnh: Phật bảo do thiền sư Tuệ Tịnh để lại từ một nghìn năm trăm năm trước, bên trong chứa đựng đạo quả tu hành cả đời của thiền sư Tuệ Tịnh, có sức mạnh thần hồn tinh khiết khổng lồ, hấp thụ nó có thể nhanh chóng nâng cao tu vi thần hồn.

Nghe câu này, trong mắt Khương Hoa bừng lên tia sáng.

Nhất định phải có được viên Xá Lợi này.

Con đường tu hành thần hồn còn gian nan hơn tu luyện Võ Đạo.

Nếu Khương Hoa muốn đột phá đến thần hồn tứ phẩm cảnh, không có kỳ ngộ thì không thể đột phá trong thời gian ngắn được.

Mà viên Xá Lợi Tử này lại có thể giúp anh nhanh chóng nâng cao tu vi thần hồn của mình.

Chỉ cần có được viên Xá Lợi Tử này, anh có thể tự tin nâng tu vi của mình lên thần hồn tứ phẩm cảnh trước khi đến cây thần Thanh Đồng.

Ba triệu hai trăm nghìn đô la Mỹ.

Lúc này, giá tại hiện trường đã lên đến hơn ba triệu đô la Mỹ.

Khương Hoa cũng giơ bảng của mình lên.

Bốn triệu đô la Mỹ.

Nghe thấy con số này, tất cả mọi người im lặng một chút.

Mức giá này đã đến giới hạn của họ.

Bốn triệu một trăm nghìn đô la Mỹ.

Khương Hoa nhướng mày: Bốn triệu năm trăm nghìn.

Đến con số này, rất nhiều người đã lắc đầu.

Viên Xá Lợi Tử của thiền sư Tuệ Tịnh này tuy rất đáng tiền, nhưng cũng không đáng giá nhiều như vậy.

Cuối cùng, viên Xá Lợi Tử đã thuộc về Khương Hoa.

Buổi đấu giá vẫn tiếp tục.

Bây giờ mời mọi người đến với vật phẩm đấu giá thứ ba.

Đây là một bức tranh sơn dầu, tên là Tai nạn xe hơi màu bạc.

Nghe cái tên này, đa số mọi người đều suy nghĩ.

Một số người thì trong lòng khẽ động.

Tai nạn xe hơi màu bạc.

Tác phẩm của Andy Warhol.

Bức tranh này rất đáng tiền, rất có giá trị sưu tầm.

Ốc Cách Đặc cười nói: Bức tranh sơn dầu này mô tả cảnh một chiếc xe hơi bị đâm cháy, người bị thương với cơ thể vặn vẹo bò ra từ xác xe.

Warhol vừa thể hiện cái chết, vừa thể hiện thế giới sau khi chết, có thể nói là một bức danh họa vô cùng có giá trị nghệ thuật.

Bức Tai nạn xe hơi màu bạc này có giá khởi điểm ba triệu đô la Mỹ.

Bây giờ đấu giá chính thức bắt đầu.

Bốn triệu đô la Mỹ.

Bốn triệu rưỡi đô la Mỹ.

Năm triệu đô la Mỹ.

Ốc Cách Đặc vừa dứt lời, mọi người đã nhiệt tình hô giá.

Giá của bức Tai nạn xe hơi màu bạc cũng nhanh chóng được đẩy lên trên mười triệu đô la Mỹ.

Tuy nhiên, đối với những bức danh họa trả thuế IQ này, Khương

Hoa nhìn kỹ bức tranh trên sân khấu.

Xin thứ lỗi cho anh nói thẳng nhìn không hiểu Khương Hoa bĩu môi: Mấy người nước Đăng Tháp này chỉ giỏi bịa chuyện bán cảm xúc, sao tôi chẳng thấy chút nghệ thuật nào cả.

Shirley Dương che miệng cười: Người ta là nghệ thuật trừu tượng, anh đương nhiên không hiểu Rất nhanh, buổi đấu giá đã dần đến hồi kết.

Ốc Cách Đặc uống một ngụm nước, nói tiếp: Tiếp theo là vật phẩm đấu giá cuối cùng của chúng ta, đến từ quốc gia phương Đông cổ đại, Ngọc Tông văn mặt thú Lương Chử thời nhà Hán.

Ngọc Tông này có giá khởi điểm hai triệu.

Bây giờ đấu giá bắt đầu.

Một chiếc Ngọc Tông được đặt trên sân khấu, toàn thân màu ngọc, phía trên khắc những đường vân hình mặt thú phức tạp, có một vẻ đẹp đặc biệt.

Khương Hoa theo thói quen liếc nhìn gian hàng.

Chương 289

Hoàng kim nhãn.

Ngọc Tông văn mặt thú Lương Chử: Bảo vật thời Tây Hán, là vật bồi táng của Hán Vũ Đế, có giá trị tương đối lớn, hơn nữa lăng mộ Hán Vũ Đế nằm trên long mạch, Ngọc Tông này ẩn chứa một tia tinh hoa Long Khí.

Long Khí.

Khương Hoa có chút hứng thú.

Hai triệu rưỡi đô la Mỹ.

Ba triệu.

Bốn triệu.

Năm triệu.

Khương Hoa: Thôi được rồi.

Không phải chỉ là một món bảo vật chứa long khí thôi sao.

Giá cao như vậy, thật sự không đáng.

Khương Hoa lắc đầu, trực tiếp từ bỏ đấu giá.

Nếu mua được với giá khoảng năm triệu thì cũng không tệ, nhưng bây giờ xem ra ít nhất phải tám triệu mới bắt đầu.

Cuối cùng, Ngọc Tông này được một người mua với giá chín triệu hai trăm nghìn đô la Mỹ.

Ốc Cách Đặc nở một nụ cười.

Buổi đấu giá hôm nay đặc biệt thành công.

Ngay cả một viên Xá Lợi Tử không đáng tiền cũng được đẩy lên

hơn bốn triệu.

Ốc Cách Đặc cảm thấy đây đều là công lao của mình, nếu không phải ông ta đích thân lên điều hành, liệu có được giá cao như vậy không, chưa chắc.

Tốt rồi, phần đấu giá vật phẩm cao cấp hôm nay đến đây là kết thúc.

Ngày mai chúng ta sẽ tiến hành đấu giá vật phẩm áp trục.

Mọi người hãy chờ xem Hôm sau, trước cửa nhà đấu giá Sothebys xe cộ như nước chảy.

Khắp nơi đều là các loại xe sang trọng, mà người bình thường phấn đấu cả đời cũng không mua nổi một chiếc.

Nhiều thế lực lớn của nước Đăng Tháp đều đã chạy đến trong đêm.

Người của Tứ Đại Gia Tộc, vẻ mặt đều trở nên nghiêm túc.

Đối với quả linh quả kia, họ nắm chắc phần thắng.

Khương Hoa và Shirley Dương đến muộn.

Mời ông Khương, cô Dương vào trong.

Ở cửa đã có người chờ sẵn.

Ông Khương, ngài có cần chứng thực tài sản nữa không.

Hạn mức đấu giá của ngài hiện tại là năm trăm triệu đô la Mỹ, nếu muốn có hạn mức cao hơn, chỉ có thể chứng thực tài sản lại.

Người phục vụ tươi cười hỏi.

Không cần.

Khương Hoa lắc đầu.

Anh đến tham gia đấu giá, muốn mua thứ gì cũng là quyết định

tạm thời, chỉ có những thứ hữu dụng với anh, anh mới mua.

Hạn mức năm trăm triệu đô la Mỹ đã đủ rồi, trừ phi lại gặp phải những thứ như Quỷ Tỷ.

Vâng, mời hai vị vào trong.

Người phục vụ vẫn giữ nụ cười, cúi người đón hai người vào.

Hôm nay là buổi đấu giá vật phẩm áp trục.

Những người đến chứng thực tài sản đã ít đi rất nhiều.

Dù sao thì vật phẩm áp trục, rất nhiều người căn bản không mua nổi.

Họ chỉ đến đây xem náo nhiệt.

Chỉ có những thế lực đỉnh cao kia mới đang khẩn trương tiến hành chứng thực tài sản.

Khương Hoa liếc nhìn, rồi cùng Shirley Dương đi về chỗ ngồi.

Anh phát hiện người ngồi ở hàng ghế trước dường như đông hơn một chút, và có rất nhiều khuôn mặt xa lạ.

Xem ra những người này là chuyên môn chạy đến tham gia đấu giá linh quả.

Bốn vị gia chủ của Tứ Đại Gia Tộc đã ngồi vào chỗ của mình, vẻ mặt nghiêm túc chờ đợi buổi đấu giá bắt đầu.

Hôm nay đối với họ không phải là một tin tốt, bởi vì ngày càng nhiều thế lực lớn từ khắp nơi trên thế giới đổ về.

Rất nhanh, Ốc Cách Đặc bước lên sân khấu.

Ông ta ho một tiếng, rồi nói lớn: Chào mừng quý vị đến tham gia buổi đấu giá của Sothebys.

Hôm nay sẽ diễn ra phần đấu giá vật phẩm áp trục rất được mong

đợi.

Chắc hẳn quý vị đã có chút không chờ được nữa rồi.

Vậy tôi cũng không nói nhiều nữa.

Đấu giá phần thứ ba.

Đấu giá vật phẩm áp trục chính thức bắt đầu.

Tiếp theo, xin mời vật phẩm áp trục đầu tiên của chúng ta.

Khóe miệng Ốc Cách Đặc nở một nụ cười.

Một mỹ nữ mặc váy trắng bưng một cái khay, phía trên phủ một tấm vải đỏ, đặt vật phẩm áp trục đầu tiên lên bục trưng bày.

Mọi người đều chăm chú theo dõi.

Không biết vật phẩm áp trục đầu tiên này là gì nhỉ.

Ta bắt đầu mong đợi rồi đấy.

Hy vọng có một khởi đầu tốt đẹp.

Ốc Cách Đặc cười cười: Vật phẩm đầu tiên này, tôi biết rất nhiều người đã không quản ngại đường xa từ khắp nơi trên thế giới đến đây, hẳn là vì nó.

Nghe câu này, trong mắt các nhân viên của các thế lực lớn lóe lên một tia sáng vàng.

Chẳng lẽ vật phẩm áp trục đầu tiên chính là linh quả trong truyền thuyết.

Ốc Cách Đặc vén tấm vải đỏ lên, để lộ một hộp ngọc, trên mặt còn có những đường điêu khắc tinh xảo.

Đây chính là linh quả mà Khương Hoa đã giao cho ông ta hôm trước.

Khương Hoa cũng không khỏi kinh ngạc.

Không ngờ nhà đấu giá Sothebys lại đưa linh quả ra làm vật phẩm áp trục đầu tiên.

Theo lẽ thường, nó phải được đặt ở cuối cùng.

Nhưng Khương Hoa rất nhanh đã nghĩ thông.

Nếu Sothebys đặt linh quả ở cuối cùng, thì những vật phẩm áp trục phía trước, mọi người đều muốn giữ tiền để đấu giá linh quả, ai còn có tâm trí đi cạnh tranh nữa.

Mà đặt linh quả làm vật phẩm áp trục đầu tiên, có thể khiến mọi người yên tâm cạnh tranh.

Sau khi đấu giá linh quả kết thúc, những phú hào không mua được linh quả, trên người họ vẫn còn một lượng lớn tiền mặt, liền có thể không chút băn khoăn cạnh tranh các vật phẩm áp trục khác rồi.

Phải công nhận, nhà đấu giá Sothebys rất biết kinh doanh.

Ốc Cách Đặc mặt tươi cười, nhẹ nhàng mở hộp ngọc ra.

Mọi người đều tập trung nhìn lại.

Liền thấy trong hộp ngọc, yên tĩnh nằm một quả trái cây.

Rất nhiều người nhắm mắt cảm nhận, một lúc lâu sau mới mở mắt ra.

Đến giờ phút này, họ cuối cùng cũng có thể xác định.

Đây quả thật là một quả linh quả.

Linh quả trên người có một luồng khí tức đặc biệt.

Phàm là người đã từng cảm nhận qua loại khí tức này, một cái là có thể nhận ra.

Thật sự là linh quả.

Nhất định phải lấy được.

Viên linh quả này đối với chúng ta vô cùng quan trọng.

Rất nhiều người mắt đều lóe lên tia sáng.

Ốc Cách Đặc cười nói: Về lai lịch của nó, tôi sẽ không giới thiệu, chắc hẳn mọi người đều biết đây là vật gì.

Không nói nhiều lời thừa thãi.

Vật phẩm áp trục này có giá khởi điểm ba mươi triệu đô la Mỹ, mỗi lần tăng giá không dưới một triệu đô la Mỹ.

Bây giờ, cạnh tranh chính thức bắt đầu.

Ốc Cách Đặc vừa dứt lời, lập tức đã có người giơ bảng lên.

Bốn mươi triệu.

Năm mươi triệu.

Tám mươi triệu.

Giá của Linh quả vẫn đang tăng lên chóng mặt.

Mà những người xem buổi đấu giá xung quanh cũng có chút đau đầu.

Dù sao thì cũng giới thiệu một chút đi chứ.

Chương 290

Chúng tôi thật sự không biết đây là thứ gì.

Chẳng phải chỉ là một quả trái cây thôi sao.

Trông cũng không khác gì quả cam.

Nhưng bây giờ giá đã lên tới 100 triệu đô la Mỹ.

Hít.

Rất nhiều người hít một hơi khí lạnh.

Rốt cuộc đây là thứ gì vậy.

Các vị xem, tôi nói không sai chứ.

Đây đúng là một quả trái cây, rốt cuộc nó là linh đan diệu dược gì mà lại khiến nhiều người điên cuồng vì nó như vậy.

Quá kinh khủng.

Giá của nó đã lên tới 200 triệu đô la Mỹ rồi.

Hít, toàn bộ gia sản của tôi cũng không được nhiều như thế.

Đây là quả của Thượng đế sao.

Ốc Cách Đặc chưa từng nói đây là vật gì, khiến rất nhiều người trong lòng khó chịu.

Thực ra Ốc Cách Đặc cũng không có cách nào, thứ như Linh quả thật sự không có cách nào giải thích với người bình thường.

Sự tồn tại của nó vốn không thuộc phạm trù khoa học.

Trước đây không phải không có người muốn phân tích thành phần của Linh quả.

Tiếc là mọi người phát hiện ra, trên người Linh quả có một loại năng lượng kỳ dị, và chính luồng năng lượng này là mấu chốt giúp Linh quả có thể kéo dài tuổi thọ.

Thành phần của nó thì không có gì lạ cả.

Dùng phương pháp khoa học để phân tích, người ta phát hiện Linh quả gần như giống hệt các loại hoa quả thông thường. 245 triệu. 250 triệu.

Đám đông như phát điên.

Giá của Linh quả đang tăng lên nhanh chóng.

Thấy cảnh này, trên mặt Khương Hoa cũng lộ ra một nụ cười.

Linh quả này bán được càng nhiều tiền thì đối với anh càng tốt.

Shirley Dương ở bên cạnh hỏi: Anh đoán xem giá cuối cùng của Linh quả này có thể lên tới bao nhiêu.

Khương Hoa do dự một lát rồi nói: Tôi đoán khoảng 500 triệu đô la Mỹ.

Linh quả sở dĩ quý giá, vẫn là phải xem nó dùng cho ai.

Những đại gia tộc hàng đầu kia mua Linh quả về là để cho lão tổ siêu năng giả của họ dùng.

Chỉ cần lão tổ siêu năng giả không c·hết, gia tộc của họ có thể tiếp tục hưng thịnh.

Hơn nữa số lượng Linh quả bây giờ ngày càng ít, đây cũng là một nguyên nhân vô cùng quan trọng.

Nếu là người bình thường, sao nỡ bỏ ra nhiều tiền như vậy chỉ để đổi lấy vài năm tuổi thọ chứ. 500 triệu đô la Mỹ theo tỷ giá hối đoái hiện tại, đã là hơn ba tỷ rồi. 300 triệu.

Trong gia tộc Karl, Phất Lý Mạn nhìn chằm chằm vào Linh quả trên sân khấu.

Trong mắt ông ta đã đầy những tơ máu.

Rõ ràng vào lúc này, nội tâm ông ta vô cùng căng thẳng.

Tại sao ông ta lại muốn có được Linh quả này đến vậy.

Thực ra nguyên nhân rất đơn giản.

Lão tổ siêu năng giả của gia tộc Karl đã rất già, so với ba đại gia tộc còn lại, lão tổ của gia tộc Karl là người lớn tuổi nhất.

Mà việc sinh ra một siêu năng giả lại vô cùng khắc nghiệt.

Gia tộc Karl đến nay vẫn chưa bồi dưỡng ra được một người nào. 400 triệu. 500 triệu.

Thế nhưng, các gia tộc khác cũng không thể để ông ta toại nguyện, tiếp tục tăng giá.

Đáng c·hết.

Phất Lý Mạn tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, cuối cùng cũng chỉ có thể tiếp tục tăng giá.

Cuối cùng, Linh quả này đã được Phất Lý Mạn mua lại với giá 1,5 tỷ.

Khoảnh khắc trả tiền, vị tộc trưởng gia tộc Karl này cũng không biết nên cười hay nên khóc nữa.

Tiếp theo, xin mời vật phẩm áp trục thứ ba của chúng ta.

Đây là một pho tượng thần của phương Tây từ hơn hai ngàn năm trước, là tượng Thần C·hiến Tranh Ares trong thần thoại phương Tây.

Sau khi chúng tôi giám định, đây chính là vật phẩm từ thời Hy Lạp cổ đại.

Pho tượng Ares này có giá khởi điểm là 20 triệu đô la Mỹ.

Mỗi lần ra giá không được thấp hơn 1 triệu.

Bây giờ, cuộc đấu giá chính thức bắt đầu.

Một pho tượng đá cầm mâu đồng xuất hiện trước mắt mọi người.

Tượng trông oai hùng hiên ngang, đầu đội mũ giáp cắm lông chim, tay đeo giáp da, tay cầm mâu đồng đầy vẻ uy h·iếp, cưỡi trên một con chiến mã, biểu cảm trên mặt sống động như thật.

Đúng là Thần C·hiến Tranh Ares.

Đây lại là vật từ thời Hy Lạp cổ đại hai ngàn năm trước sao.

Vậy thì rất có giá trị sưu tầm rồi. 25 triệu. 28 triệu.

Đám đông nhiệt tình bắt đầu cạnh tranh.

Khương Hoa mang theo một chút tò mò, trong mắt lóe lên một tia sáng vàng.

Hoàng kim nhãn.

Điều khiến anh bất ngờ là Hoàng kim nhãn lại không hề hiển thị thông tin.

Khương Hoa lập tức sững sờ.

Nói như vậy, vật phẩm không hiển thị thông tin hoặc là không phải đồ cổ, chỉ là vật bình thường, hoặc là vật phẩm đặc biệt, ví dụ như Thần khí.

Mà pho tượng thần này nếu là đồ vật từ thời Hy Lạp cổ đại, vậy chắc chắn không phải vật bình thường.

Nghĩ đến đây, lòng Khương Hoa chấn động.

Chẳng lẽ pho tượng Thần C·hiến Tranh Ares này còn có vấn đề gì sao.

Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên bên tai Khương Hoa.

Cậu nhóc Khương, ta khuyên cậu nên mua pho tượng thần này về, nó có lợi ích rất lớn cho việc tu luyện sau này của cậu.

Đây là Thanh Lão đang nói chuyện trong lòng anh.

Khương Hoa đầu tiên là sững sờ, sau đó vội vàng hỏi: Tiền bối, pho tượng thần này có vấn đề gì sao.

Ừm.

Nói thế nào nhỉ.

Ta bây giờ còn không tiện giải thích với cậu, đợi cậu đến lục phẩm cảnh giới tự nhiên sẽ biết.

Pho tượng thần này ẩn chứa một vài thứ đặc thù, có thể giúp cậu nhanh chóng tăng cao thực lực ở lục phẩm cảnh giới.

Thanh Lão do dự một chút rồi nói.

Thứ đặc thù.

Khương Hoa gật đầu nói: Tiền bối, vậy tôi sẽ mua thứ này về. 59 triệu. 62 triệu.

Sau đó Khương Hoa cũng giơ tay lên. 70 triệu.

Shirley Dương lập tức sững sờ.

Không phải anh không tham gia đấu giá đồ phương Tây sao.

Khương Hoa nhỏ giọng nói bên tai cô: Bên trong pho tượng thần này có thứ gì đó, đối với việc tu luyện của tôi có trợ giúp rất lớn.

Shirley Dương không chút nghi ngờ, lập tức gật đầu: Ừm, vậy thì đúng là phải mua về.

Mà Tứ Đại Gia Tộc đang ngồi phía trước, nhìn thấy Khương Hoa hứng thú với pho tượng thần này cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

Nhất là Phất Lý Mạn, ông ta tuy đã có được Linh quả kia, nhưng trong lòng vẫn đang chửi rủa Khương Hoa.

Nếu không phải vì tên nhóc da vàng này, ông ta nhiều nhất chỉ mất 300 triệu đô la Mỹ là mua được.

Bây giờ lại gấp gần năm lần.

Nhiều tiền như vậy khiến Phất Lý Mạn đau lòng đến không thở nổi.

Bây giờ thấy Khương Hoa hứng thú với pho tượng thần này, trong lòng ông ta có chút muốn tham gia cạnh tranh, đẩy giá lên cao, chọc tức tên nhóc này một phen cũng tốt.

Tiếc là tiền của ông ta đều đã tiêu vào Linh quả.

Bây giờ Phất Lý Mạn căn bản không có tiền tham gia đấu giá.

Mà các gia chủ của ba đại gia tộc còn lại, sau khi thấy Khương Hoa cạnh tranh, đều lộ ra vẻ hứng thú.

Trong lòng họ đều biết, Linh quả kia là do Khương Hoa mang ra.

Người có thể trở thành gia chủ Tứ Đại Gia Tộc đương nhiên không thể ngu ngốc đến thế.

Mọi người trong lòng đều đoán, Khương Hoa có thể là một siêu năng giả.

Bằng không người bình thường làm sao có thể mang ra Linh quả được.

Chỉ có Phất Lý Mạn là để Bái Luân điều tra qua về anh.

Nhưng trong lòng Phất Lý Mạn vẫn chưa loại trừ khả năng anh là siêu năng giả.

Nếu anh ta thật sự là siêu năng giả, vậy thì thứ mà anh ta coi trọng,

rất có thể không phải là vật bình thường.

Nghĩ đến đây, các gia chủ của Tứ Đại Gia Tộc cũng bắt đầu cẩn thận quan sát pho tượng Thần C·hiến Tranh Ares trên sân khấu.

Nhưng không có bất kỳ thu hoạch nào.

Lư Tạp Tư do dự một chút, ông ta cũng giơ bảng hiệu lên. 75 triệu.

Ngải Nhĩ Mã cười cười: 80 triệu.

Ni Khắc Nhĩ khẽ nhíu mày, cũng giơ bảng của mình lên. 85 triệu.

Lần này đến lượt Phất Lý Mạn ngây người.

Mấy người này định làm gì.

Ba gia tộc cùng nhau tham gia cạnh tranh tượng Thần C·hiến Tranh Ares.

Có nghiêm túc không vậy.

Chương 291

Khương Hoa nhướng mày, anh hình như bị người ta nhắm vào rồi. 100 triệu.

Khương Hoa cũng không thèm để ý, dù sao anh cũng nhiều tiền.

Một quả Linh quả đã bán được 1,5 tỷ đô la Mỹ.

Anh thấy pho tượng Thần C·hiến Tranh Ares này còn quý giá hơn quả Linh quả kia nhiều. 100 triệu đô la Mỹ.

Điều này khiến tất cả mọi người không khỏi kinh ngạc.

Pho tượng thần này cũng không phải thứ gì nổi tiếng.

Có thể đạt đến 100 triệu đô la Mỹ, đây tuyệt đối là cái giá quá cao.

Chẳng lẽ. pho tượng Thần C·hiến Tranh này cũng có bí mật gì đó.

Rất nhiều người bắt đầu tự hỏi trong lòng.

Lư Tạp Tư, Ni Khắc Nhĩ, Ngải Nhĩ Mã ba người nghe được cái giá này, trong lòng cũng không khỏi kinh ngạc.

Bọn họ quay đầu lại liếc nhìn Khương Hoa một cái.

Khương Hoa còn nở một nụ cười với họ.

Nhìn thấy biểu cảm này, trong lòng ba người hơi lạnh đi.

Tên nhóc này không phải là cố ý lừa chúng ta chứ.

Giống như lần trước Bái Luân bị lừa, bỏ ra 25 triệu mua một viên Xá Lợi Tử, giá trị thực cao hơn đến hai mươi triệu.

Đến bây giờ vẫn còn bị người khác chê cười.

Mà bây giờ đã là 100 triệu đô la Mỹ.

Mỗi lần giơ bảng tăng giá, sẽ thiệt hại mấy trăm đến cả ngàn vạn.

Thôi. thôi vậy.

Ba người nhao nhao lắc đầu, quyết định từ bỏ việc đấu giá pho tượng Thần C·hiến Tranh Ares này.

Chủ yếu là họ thật sự không chắc chắn về công dụng thực sự của pho tượng này.

Theo họ nghĩ, pho tượng này rõ ràng không thể nào đáng giá nhiều tiền như vậy. 100 triệu đô la Mỹ.

Còn có ai ra giá cao hơn không.

Ốc Cách Đặc trên sân khấu lớn tiếng hỏi. 100 triệu đô la Mỹ, lần thứ nhất. 100 triệu đô la Mỹ, lần thứ hai.

Chúc mừng đã thành công giành được pho tượng Thần C·hiến Tranh Ares.

Khương Hoa lộ vẻ bất ngờ, còn tưởng những người khác sẽ cạnh tranh với anh chứ.

Tiếp theo, vật phẩm áp trục thứ tư được đưa ra.

Đây là một viên kim cương hồng pha lê cực phẩm.

Trên sân khấu lấp lánh rực rỡ, khiến mọi người lóa mắt.

Viên kim cương hồng pha lê này trông to bằng quả trứng bồ câu, rất nhiều phụ nữ có mặt tại hiện trường nhìn thấy viên kim cương hồng này xong liền không thể rời bước.

Khương Hoa chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi không còn hứng thú nữa.

Tiếp theo, là vật đấu giá cuối cùng.

Ốc Cách Đặc vỗ tay, vật phẩm cuối cùng cũng được đưa lên kệ

trưng bày.

Nó vô cùng đặc biệt, sau khi qua giám định carbon 14, đây là một khối ngọc tỷ từ phương Đông cổ đại hơn hai ngàn năm trước.

Nhưng cụ thể nó là gì, nhà đấu giá Sothebys chúng tôi đến giờ vẫn chưa nghiên cứu ra được.

Vì vậy, sau khi thảo luận, chúng tôi quyết định đặt nó vào buổi đấu giá vật phẩm áp trục, và bắt đầu cạnh tranh với giá 10 triệu đô la Mỹ.

Nghe Ốc Cách Đặc nói, mọi người bắt đầu bàn tán.

Đây là thứ gì vậy.

Chưa qua giám định mà lại đặt vào buổi đấu giá vật phẩm áp trục.

Một khối ngọc tỷ không rõ là gì, ai sẽ ngốc đến mức mua nó chứ.

Cũng không thể nói như vậy, chỉ riêng việc nó có từ hơn hai ngàn năm trước đã rất đáng tiền rồi.

Hơn nữa còn là một khối ngọc tỷ, nói không chừng là ngọc tỷ của hoàng đế một cổ quốc phương Đông nào đó.

Có người lắc đầu nói: Ngay cả nhà đấu giá Sothebys cũng không thể giám định được, chúng ta có mua về cũng không thể làm tốt hơn Sothebys.

Chỉ khi giám định được cụ thể nó là gì mới có thể có một giá trị chính xác, nếu không sẽ giảm giá trị đi rất nhiều.

Ốc Cách Đặc ở trên sân khấu nói: Có ai muốn cạnh tranh khối ngọc tỷ này không.

Hiện trường không có ai giơ tay.

Lòng Ốc Cách Đặc lập tức chùng xuống.

Vật phẩm áp trục này không lẽ sẽ không bán được sao.

Lúc này, trong lòng Ốc Cách Đặc đã có chút hối hận, hối hận vì đã đặt khối ngọc tỷ này vào buổi đấu giá vật phẩm áp trục.

Nếu thật sự không bán được, nhà đấu giá Sothebys sẽ trở thành trò cười.

Ngay lúc này, trong một góc của nhà đấu giá Sothebys, có một ông lão tóc vàng nhìn thấy khối ngọc tỷ này, hơi thở dần trở nên dồn dập, mắt cũng sáng rực lên.

Nhất định phải có được nó.

Không ngờ thứ này lại thật sự xuất hiện.

Đúng là trời cũng giúp ta.

Ở một bên khác, khi Khương Hoa nhìn thấy khối ngọc tỷ này, anh mở Hoàng kim nhãn ra muốn xem rốt cuộc nó là thứ gì.

Nhưng Hoàng kim nhãn không hề có thông tin gì truyền đến.

Lòng Khương Hoa khẽ động, chẳng lẽ khối ngọc tỷ này lại là một bảo vật gì đó.

Bỗng nhiên, lòng anh khẽ động.

Anh cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc từ khối ngọc tỷ này.

Tại sao mình lại cảm thấy có chút quen thuộc.

Khương Hoa nhíu mày.

Bỗng nhiên, toàn thân anh chấn động mạnh.

Đúng rồi.

Tạo Hóa quyền trượng.

Đây là khí tức của Tạo Hóa quyền trượng.

Mà Tạo Hóa quyền trượng được chế tạo từ mảnh vỡ của Thanh Đồng Môn.

Chẳng phải điều này có nghĩa là. khối ngọc tỷ này có liên quan đến Thanh Đồng Môn.

Nghĩ đến đây, tim Khương Hoa lập tức đập thình thịch.

Đây không phải là Quỷ Tỷ trong truyền thuyết chứ.

Trong truyền thuyết, Quỷ Tỷ chính là chìa khóa mở ra Thanh Đồng Môn, tự nhiên sẽ mang một chút hơi thở của Thanh Đồng Môn.

Khi ở trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Lỗ Thương Vương đã nắm giữ Quỷ Tỷ chiến thắng mọi trận đánh, truyền thuyết kể rằng nó có thể triệu hồi âm binh thay ông ta chiến đấu, sở hữu uy năng không thể tưởng tượng.

Nhưng ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Khương Hoa không phát hiện ra Quỷ Tỷ, anh đoán rằng Muộn Du Bình đã lấy nó đi.

Dù sao khi Khương Hoa đuổi đến hiện trường ở Thất Tinh Lỗ Hoàng Cung, Muộn Du Bình đã ở đó rồi.

Không ngờ ở đây lại có thể gặp được Quỷ Tỷ.

Chẳng lẽ Quỷ Tỷ có hai khối sao.

Hoặc khối ngọc tỷ này không phải Quỷ Tỷ.

Lòng Khương Hoa rơi vào nghi hoặc.

Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên trong đầu anh.

Cậu nhóc Khương, nhất định phải giành được khối ngọc tỷ này.

Giọng của Thanh Lão vang lên trong lòng anh.

Thanh Lão, ngài biết đây là vật gì sao.

Thanh Lão hít sâu một hơi nói: Nếu ta không đoán sai, đây chính là

Thiên Đế Ấn Tỷ trong truyền thuyết.

Thiên Đế Ấn Tỷ.

Không sai.

Trong thời đại thượng cổ chư thần, Thiên Đế thống trị toàn bộ thiên hạ, và Thiên Đế Ấn Tỷ chính là đại diện cho Thiên Đế.

Thanh Lão kích động nói: Ta không ngờ nó lại xuất hiện ở đây, trong truyền thuyết, Thiên Đế Ấn Tỷ là một sự tồn tại còn mạnh hơn cả Thần khí.

Khương Hoa nghe xong vô cùng chấn động.

Thiên Đế Ấn Tỷ.

Sự tồn tại còn mạnh hơn cả Thần khí.

Anh nhất định phải có được nó.

Quỷ Tỷ.

Cuối cùng cũng xuất hiện.

Lần này ta nhất định phải có được nó.

Ông lão kia kích động nói.

Ông ta trông khoảng bảy tám mươi tuổi, mái tóc hoa râm pha lẫn một chút màu vàng.

Bên cạnh ông lão còn có một cô gái mặc đồ đen, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần.

Chương 292

Nếu Khương Hoa ở đây, nhất định sẽ nhận ra, cô chính là A Ninh trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung lúc trước.

Khối ngọc tỷ này là bảo vật của một cổ quốc phương Đông hai ngàn năm trước, thậm chí có thể là Ngọc tỷ truyền quốc của Tần Thủy Hoàng trong truyền thuyết, không có ai đấu giá sao.

Ốc Cách Đặc nhìn xuống dưới nói.

Khương Hoa nghe xong bĩu môi.

Còn là Ngọc tỷ truyền quốc.

Thật sự coi người khác là kẻ ngốc à.

Ngọc tỷ này cũng không có tám chữ Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương, làm sao có thể là Ngọc tỷ truyền quốc được.

Nhưng điều này đối với anh lại là một chuyện tốt.

Không có ai cạnh tranh, vậy anh có thể mua được khối Thiên Đế Ấn Tỷ này với giá rất thấp.

Bỗng nhiên, một giọng nói vang lên. 11 triệu.

Đám đông nhao nhao nhìn sang.

Khương Hoa cũng lộ ra một tia tò mò, quay đầu nhìn lại, không ngờ lại phát hiện một bóng người quen thuộc.

A Ninh.

Sao cô ấy lại ở đây.

Khương Hoa lập tức sững sờ.

Sau đó nhìn về phía người đàn ông bên cạnh A Ninh, có thể nhận

ra người này không tầm thường.

Đây. không phải là Cừu Đức Khảo sao.

Chắc là vậy, nếu không A Ninh sẽ không ở bên cạnh ông ta.

Nhưng chắc cô ấy không nhận ra mình.

Tại Thất Tinh Lỗ Vương Cung, để phòng ngừa thân phận của mình bị A Ninh tiết lộ, Khương Hoa đã sớm dùng thần hồn tiêu trừ ký ức chi pháp, xóa sạch toàn bộ ký ức liên quan đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung trong đầu A Ninh.

Vì vậy cô ấy hoàn toàn không có ký ức liên quan.

Tuy nhiên, nhìn thấy Cừu Đức Khảo cũng đang cạnh tranh khối ngọc tỷ này, sắc mặt Khương Hoa khẽ trầm xuống.

Lão già này không phải cũng nhận ra Thiên Đế Ấn Tỷ chứ.

Không thể nào.

Thiên Đế Ấn Tỷ là vật từ thời đại thượng cổ chư thần.

Nếu không phải Thanh Lão nhắc nhở, anh cũng không thể nào biết được bảo vật này, thậm chí còn coi nó là Quỷ Tỷ.

Nghĩ đến đây, lòng Khương Hoa khẽ động.

Lão già này không phải cũng giống mình, coi khối Thiên Đế Ấn Tỷ này là Quỷ Tỷ chứ.

Khương Hoa cảm thấy rất có khả năng.

Bằng không anh cũng không tin, Cừu Đức Khảo chỉ là một người bình thường, ông ta dựa vào đâu mà biết được sự tồn tại của Thiên Đế Ấn Tỷ. 11 triệu đô la Mỹ.

Ốc Cách Đặc nghe có người cạnh tranh, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất sẽ không bị ế.

Nếu bị ế, đối với nhà đấu giá Sothebys, đó thật sự sẽ trở thành một trò cười.

Còn có ai ra giá cao hơn không. 11 triệu đô la Mỹ, lần thứ nhất. 11 triệu đô la Mỹ.

Ốc Cách Đặc bây giờ chỉ muốn nhanh chóng kết thúc việc đấu giá khối ngọc tỷ này, ông cảm thấy thật sự có chút mất mặt.

Khối ngọc tỷ này thật sự không xứng với danh hiệu vật phẩm áp trục.

Tuy nhiên, ngoài dự đoán của mọi người, lại có một giọng nói khác vang lên. 12 triệu.

Ốc Cách Đặc nhìn kỹ, phát hiện lại là chàng trai trẻ đã cung cấp Linh quả.

Ốc Cách Đặc trong lòng càng thêm có cảm tình với Khương Hoa.

Đây đúng là một người tốt.

Cừu Đức Khảo lạnh nhạt liếc nhìn Khương Hoa.

Sau đó ra hiệu cho A Ninh bên cạnh.

A Ninh lập tức hiểu ý.

Cô giơ bảng hiệu lên hô lớn: 15 triệu.

Khương Hoa cũng không do dự: 18 triệu. 20 triệu. 22 triệu.

Mọi người thấy họ đang cạnh tranh với nhau, lập tức có chút ngây người.

Chẳng lẽ khối ngọc tỷ này thật sự là bảo vật gì đó sao.

Sắc mặt Cừu Đức Khảo lập tức trầm xuống.

Ông ta nhìn bóng lưng Khương Hoa, phát hiện là một người Long

Quốc, trong mắt lập tức tràn đầy vẻ u ám.

Chẳng lẽ hắn cũng biết bí mật của khối Quỷ Tỷ này.

Trước đó Cừu Đức Khảo còn tưởng rằng, anh ta đến đây chỉ để góp vui, không ngờ lại còn theo giá.

Điều này chứng tỏ anh ta rất muốn có được khối ngọc tỷ này.

Cừu Đức Khảo bình tĩnh lại, ra hiệu cho A Ninh bên cạnh ra giá. 30 triệu. 32 triệu. 35 triệu. 38 triệu.

Khương Hoa không hề sợ hãi.

Khối Thiên Đế Ấn Tỷ này, theo lời Thanh Lão, là một sự tồn tại vượt qua cả thần khí.

Theo lý thuyết còn mạnh hơn cả Xích Long Lệnh.

Bảo vật này dù phải bỏ ra cái giá nào, chỉ cần có thể có được, đều đáng giá.

Rất tốt.

Sắc mặt Cừu Đức Khảo vô cùng âm trầm.

Trong lòng ông ta thậm chí đã nảy sinh sát tâm với Khương Hoa.

Khối Quỷ Tỷ này đối với ông ta là một vật vô cùng quan trọng, có liên quan rất lớn đến bí mật trường sinh mà ông ta vẫn luôn theo đuổi.

Ai cản trở con đường tìm kiếm trường sinh của ông ta, người đó chính là kẻ thù của ông ta.

Trên sân khấu, Ốc Cách Đặc đã có chút choáng váng.

Đây là một khối ngọc tỷ vô danh không được mọi người xem trọng.

Không ngờ bây giờ giá cả đã sắp gần năm mươi triệu rồi.

Điều này chứng tỏ khối ngọc tỷ này thật sự có tư cách là vật

phẩm áp trục, ông ta, Ốc Cách Đặc, đã cược đúng. 50 triệu.

Sắc mặt Khương Hoa không hề thay đổi.

Đã là Cừu Đức Khảo, vậy thì hy vọng người khác không biết đây là vật gì đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Ông ta có thể cảm nhận được khí tức trên khối ngọc tỷ này, vậy Cừu Đức Khảo tự nhiên cũng có thể cảm nhận được.

Sự khác biệt duy nhất là, Khương Hoa biết khối ngọc tỷ này chính là Thiên Đế Ấn Tỷ từ thời đại chư thần, là một vật tồn tại vượt qua cả thần khí.

Mà Cừu Đức Khảo thì cho rằng đây là một khối Quỷ Tỷ.

Nhưng dù là gì đi nữa, cả hai đều có lý do phải có được nó.

Sắc mặt Cừu Đức Khảo có chút khó coi.

A Ninh, nâng giá trực tiếp lên 100 triệu.

Nghe câu này, A Ninh cũng sững sờ một chút.

Sau đó lạnh lùng gật đầu. 100 triệu đô la Mỹ.

Ầm.

Đám đông lại một lần nữa kinh hãi.

Các gia chủ của Tứ Đại Gia Tộc ở Kim Sơn Thành đều lộ vẻ tò mò.

Khối ngọc tỷ này rốt cuộc là gì.

Lại đáng để hai người cạnh tranh như vậy.

Phất Lý Mạn trong lòng suy tư.

Khối ngọc tỷ này. chẳng lẽ có tác dụng cực lớn đối với siêu năng giả.

Chương 293

Thậm chí lúc này, Phất Lý Mạn trong lòng còn muốn ra giá cạnh tranh một chút.

Nhưng nghĩ đến phần lớn vốn lưu động của gia tộc đều đã dùng để cạnh tranh viên Linh quả kia, ông ta chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Mà Lư Tạp Tư của gia tộc Phỉ Lợi Mông, mắt hơi đảo.

Chẳng lẽ. khối ngọc tỷ này là bảo vật của siêu năng giả.

Suy nghĩ một chút, Lư Tạp Tư cũng giơ bảng hiệu lên. 110 triệu.

Ni Khắc Nhĩ và Ngải Nhĩ Mã bên cạnh đều hơi kinh ngạc.

Không ngờ lão già Lư Tạp Tư này lại cũng tham gia vào cuộc đấu giá khối ngọc tỷ này.

Mà sắc mặt của Khương Hoa và Cừu Đức Khảo hai người không hề thay đổi.

Đối với việc Lư Tạp Tư đấu giá, hai người cũng không thèm để ý.

Bởi vì cả hai bên đều biết, đối phương mới là địch thủ lớn nhất.

Mà Lư Tạp Tư chẳng qua là muốn đánh cược một lần.

Ông ta cũng không biết khối ngọc tỷ này là gì.

Khương Hoa hít sâu một hơi, giơ bảng hiệu trong tay mình lên. 120 triệu. 130 triệu.

Sắc mặt Cừu Đức Khảo không hề thay đổi.

Khối Quỷ Tỷ này ông ta nắm chắc phần thắng.

Lư Tạp Tư do dự một chút, vẫn tiếp tục theo. 140 triệu. 150 triệu.

Khương Hoa tiếp tục ra giá.

Khối ngọc tỷ này anh không thể nào bỏ qua. 160 triệu. 170 triệu.

Khối ngọc tỷ từng không được ai coi trọng này, vậy mà rất nhanh đã được đẩy lên giá 300 triệu.

Tất cả mọi người đều ngây người.

Khối ngọc tỷ này rốt cuộc là gì.

Chẳng lẽ hai bên đấu giá biết đây là vật gì.

Đây là 300 triệu đô la Mỹ đấy.

Gia sản của đại đa số người có mặt ở đây đều không có nhiều như vậy.

Đối mặt với cái giá này, Lư Tạp Tư trên mặt lộ vẻ do dự, ông ta đã sắp không chịu nổi nữa rồi.

Hiện tại ông ta có tám phần mười chắc chắn rằng, khối ngọc tỷ này phải có liên quan đến siêu năng giả.

Bằng không Khương Hoa và vị lão giả kia sẽ không liều mạng đấu giá như vậy.

Phàm là những thứ dính đến siêu năng giả, đều là bảo vật vô cùng quý giá.

Chỉ tiếc Lư Tạp Tư cũng không biết khối ngọc tỷ này có tác dụng gì, nếu biết tác dụng cụ thể thì còn có thể ước tính giá trị.

Ai.

Thôi vậy.

Thứ này định sẵn không có duyên với ta.

Lư Tạp Tư thở dài một hơi, cuối cùng quyết định từ bỏ.

Sau khi ông ta từ bỏ, hiện trường chỉ còn lại Khương Hoa và Cừu Đức Khảo còn cạnh tranh.

Cừu Đức Khảo nhìn thấy Khương Hoa vẫn không chịu từ bỏ, ông ta lộ ra một tia tàn nhẫn, nói với A Ninh bên cạnh: Mỗi lần tăng giá cho ta 100 triệu.

Vâng.

A Ninh đầu tiên là sững sờ, sau đó gật đầu. 400 triệu đô la Mỹ.

Khương Hoa nhướng mày, không ngờ Cừu Đức Khảo trực tiếp nâng giá lên 400 triệu, đây là định liều tiền với anh sao. 500 triệu đô la Mỹ.

Khương Hoa cũng không do dự, trực tiếp giơ bảng hiệu. 600 triệu đô la Mỹ. 700 triệu đô la Mỹ. 800 triệu đô la Mỹ.

Người xem đã trợn tròn mắt.

Hai vị này không coi tiền ra gì nữa rồi.

Đấu giá mà cũng lấy đơn vị là trăm triệu sao.

Trên sân khấu, Ốc Cách Đặc trong lòng cũng vô cùng chấn kinh, đây rốt cuộc là ngọc tỷ gì vậy.

Nhà đấu giá Sothebys lần này thật sự đã nhìn lầm.

Vốn dĩ cho rằng khối ngọc tỷ này, giá đấu giá cuối cùng nhiều nhất cũng chỉ khoảng năm mươi triệu.

Thậm chí lúc bắt đầu, không có Cừu Đức Khảo và Khương Hoa ra giá, còn suýt nữa không bán được.

Không ngờ bây giờ giá cả trực tiếp tăng hơn mười lần.

Mắt thấy sắp đột phá mốc 1 tỷ rồi.

Đây là vật phẩm áp trục thứ hai vượt qua 1 tỷ trong ngày hôm nay. 1 tỷ đô la Mỹ.

Giọng A Ninh vang lên tại hiện trường.

Trong lòng tất cả mọi người đã c·hết lặng.

Giờ phút này, sắc mặt Cừu Đức Khảo trở nên có chút khó coi. 1 tỷ đô la Mỹ.

Đây đã là một cái giá rất cao.

Hắn rốt cuộc là ai.

Hậu duệ của Lão Cửu Môn.

Hay là Ngô Tam Tỉnh.

Hay là tổ chức thần bí kia.

Cừu Đức Khảo tự hỏi trong lòng.

Có thể biết được sự tồn tại của Quỷ Tỷ, dù là ở Long Quốc, cũng chỉ có Lão Cửu Môn và Uông Gia.

Cừu Đức Khảo cũng thường xuyên giao thiệp với hai thế lực này. 1,1 tỷ đô la Mỹ.

Sắc mặt Khương Hoa không hề thay đổi, lại một lần nữa giơ bảng hiệu, tiếp tục theo giá.

Cừu Đức Khảo trong lòng đã lộ ra sát ý.

Bất luận thế nào, khối Quỷ Tỷ này nhất định phải có được.

Ông ta hít sâu một hơi, ném ra tất cả lá bài tẩy. 1,2 tỷ đô la Mỹ. 1,3 tỷ đô la Mỹ.

Khương Hoa tiếp tục ra giá.

Sắc mặt Cừu Đức Khảo cực kỳ khó coi.

Được, rất tốt.

Đáng c·hết, ta không quan tâm ngươi là ai, đã dám đến đây phá hỏng chuyện tốt của ta, vậy chỉ có thể tiễn ngươi xuống địa ngục.

Cừu Đức Khảo trong lòng hung tợn nói. 1,3 tỷ đô la Mỹ.

Còn có ai ra giá cao hơn không.

Ốc Cách Đặc kích động nói, đây thật sự là một niềm vui bất ngờ.

Không ngờ một khối ngọc tỷ vô danh lại có thể đạt đến cái giá trên trời 1,3 tỷ đô la Mỹ. 1,3 tỷ đô la Mỹ, lần thứ nhất. 1,3 tỷ đô la Mỹ, lần thứ hai.

Ốc Cách Đặc không nhịn được liếc nhìn Cừu Đức Khảo, phát hiện Cừu Đức Khảo đã mang theo thuộc hạ vội vàng rời đi.

Trước khi đi, Cừu Đức Khảo còn lạnh lùng liếc nhìn Khương Hoa một cái, trong đôi mắt già nua kia tràn đầy sát ý tột cùng.

Khương Hoa chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Trong lòng anh hiểu rõ Cừu Đức Khảo đã nảy sinh sát ý với mình.

Xem ra ông ta vẫn chưa từ bỏ Quỷ Tỷ.

Khương Hoa hít sâu một hơi, trong mắt không ngừng lóe lên.

Trong lòng anh đã có một ý định. 1,3 tỷ đô la Mỹ, lần thứ ba.

Thành giao.

Chúc mừng vị bằng hữu này, với giá 1,3 tỷ, đã thành công thu được vật phẩm áp trục cuối cùng.

Ốc Cách Đặc cuối cùng cũng gõ búa.

Khương Hoa cũng thở phào nhẹ nhõm, Thiên Đế Ấn Tỷ cuối cùng cũng đã đến tay.

Cảm ơn các vị đã không quản đường xa đến tham gia buổi đấu giá của Sothebys chúng tôi, buổi đấu giá năm nay đã kết thúc mỹ mãn, chúng tôi đã chuẩn bị một bữa tiệc tối chúc mừng, hy vọng mọi người có thể nể mặt tham gia.

Theo câu nói cuối cùng của Ốc Cách Đặc, buổi đấu giá năm nay cuối cùng cũng hạ màn.

Rất nhiều người vẫn chưa rời khỏi hiện trường.

Họ đang bàn tán sôi nổi về hai vật phẩm có giá cuối cùng cao nhất trong buổi đấu giá này.

Điều này thực sự đã làm mới tam quan của họ.

Chương 294

Một quả trái cây 1,5 tỷ đô la Mỹ.

Một khối ngọc tỷ 1,3 tỷ đô la Mỹ.

Chúng ta đi thôi.

Khương Hoa hài lòng thu dọn mấy món đồ.

Sau đó cùng Shirley Dương rời khỏi nhà đấu giá Sothebys.

Trước khi đi, Phất Lý Mạn nhìn anh một cách sâu sắc, ánh mắt phức tạp, dường như đang suy nghĩ có nên trả thù hay không.

Khương Hoa quay đầu lại lạnh nhạt cảnh cáo ông ta một cái.

Phất Lý Mạn liền như bị điện giật, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi.

Ánh mắt đó thật sự quá đáng sợ.

Ông ta phảng phất như thấy được một chiến trường máu chảy thành sông.

Sát khí tràn ngập khắp nơi.

Thây chất đầy đất.

Sắc mặt Phất Lý Mạn tái nhợt, trong lòng triệt để từ bỏ ý định.

Chàng trai trẻ này tuyệt đối là siêu năng giả.

Nếu là siêu năng giả, đó không phải là người ai cũng có thể đắc tội.

Cho dù gia tộc Karl cũng có siêu năng giả, nhưng siêu năng giả thường sẽ không dễ dàng được sử dụng.

Dù sao một khi bị thương tổn gì, đối với cả gia tộc mà nói, đó

chính là tai họa ngập đầu.

Khương Hoa sau khi ra khỏi cổng nhà đấu giá, lạnh nhạt liếc nhìn bốn phía.

Anh có thể cảm nhận được có người đang âm thầm theo dõi bọn họ.

Điều này không cần nghĩ cũng biết, nhất định là người của Cừu Đức Khảo.

Chỉ có bọn họ mới có thực lực khổng lồ như vậy.

Khương Hoa thu hồi ánh mắt, cũng không để ý đến những người này.

Sau đó cùng Shirley Dương lên xe, hướng về biệt thự nhà họ Dương.

Trên đường đi, Khương Hoa vẫn có thể cảm nhận được có người theo dõi phía sau.

Ngay cả Shirley Dương cũng nhíu mày.

Chúng ta có muốn xử lý bọn họ không.

Khương Hoa lắc đầu nói: Cứ để họ đi theo trước đã, giải quyết họ bây giờ cũng không có ích lợi gì.

À.

Shirley Dương không hỏi nhiều, cùng Khương Hoa trở về biệt thự nhà họ Dương.

Dương Lệ vẫn chưa về.

Mấy ngày nay bà cũng rất bận, vì phải sắp xếp công việc của công ty sau đó cùng Shirley Dương đến Long Quốc để bàn chuyện hôn sự.

Ban đêm, trong phòng Khương Hoa.

Anh lấy ra tất cả những thứ đấu giá được hôm nay.

Đầu tiên là một tấm da Toan Nghê Thú.

Tấm da Toan Nghê Thú này đã là tấm thứ năm.

Tổng cộng bảy tấm da Toan Nghê Thú, sau khi thu thập đủ có thể biết được thông tin về kho báu của Từ Phúc.

Khương Hoa vẫn rất muốn có được kho báu của Từ Phúc.

Mặc dù anh bây giờ đã đạt đến đỉnh cao tứ phẩm cảnh giới, khoảng cách đến việc thức tỉnh Xích Long Huyết Mạch cũng không còn xa.

Một khi thức tỉnh Xích Long Huyết Mạch, Khương Hoa có thể có được tuổi thọ dài lâu, trong thời gian ngắn không cần lo lắng về tuổi thọ của mình nữa.

Nhưng cha anh, Khương Bạch Niên, năm nay đã hơn bốn mươi tuổi, việc thức tỉnh huyết mạch hẳn là không có hy vọng gì.

Dù sao Khương Bạch Niên đột phá đến tam phẩm cảnh giới vẫn là nhờ Thổ Linh quả của Khương Hoa.

Nếu không Khương Bạch Niên thật sự rất khó đột phá tam phẩm cảnh giới.

Tuổi càng lớn, độ khó đột phá cũng càng cao.

Khương Hoa cũng không muốn nhìn thấy người thân dần dần già đi rồi c·hết.

Nếu có thể có được kho báu của Từ Phúc, vậy thì có khả năng lấy được thuốc trường sinh bất lão, kéo dài tuổi thọ cho Khương Bạch Niên.

Còn Shirley Dương, cô tu luyện thần đạo, tiến độ tu luyện cùng nhịp với Khương Hoa.

Chỉ cần sau này Khương Hoa đột phá thất phẩm cảnh giới, Shirley Dương là tín đồ của anh, tự nhiên cũng có thể nhận được rất nhiều lợi ích.

Khương Hoa đặt năm tấm da Toan Nghê Thú lại với nhau.

Cũng không có gì bất ngờ xảy ra.

Xem ra thật sự phải thu thập đủ bảy tấm da Toan Nghê Thú mới có thể hiển thị thông tin về kho báu của Từ Phúc.

Khương Hoa cầm lấy vật phẩm thứ hai.

Đó là một pho tượng Thần C·hiến Tranh Ares.

Trông bình thường không có gì đặc biệt, trên người cũng không có một chút dao động linh khí nào, thậm chí trên tượng đá còn có một số chỗ bị bong tróc.

Trông không hề giống bảo vật.

Khương Hoa tò mò hỏi: Tiền bối, không phải ngài nói khối tượng Ares này đối với tôi có lợi ích rất lớn sao.

Sao tôi cảm thấy đây chỉ là một pho tượng đá thông thường vậy.

Soạt.

Thân ảnh của Thanh Lão xuất hiện trong Xích Long Lệnh.

Nghe Khương Hoa nói, Thanh Lão không khỏi bật cười một tiếng.

Cậu biết cái gì.

Cậu bây giờ tạm thời không hiểu được sự huyền bí của pho tượng thần này, đợi cậu đến lục phẩm cảnh giới, tự nhiên sẽ biết đây là vật gì.

Tiền bối, ngài đừng úp mở nữa, không thể nói thẳng với tôi sao.

Khương Hoa rất tò mò, trong lòng có chút ngứa ngáy.

Ha ha, cậu nhóc Khương, không phải ta không nói cho cậu, mà là đợi cậu đến lục phẩm cảnh giới tự nhiên sẽ biết, ta bây giờ nói cho cậu, chỉ sẽ ảnh hưởng đến việc tu hành của cậu.

Khương Hoa có chút bất đắc dĩ, trong lòng tuy rất tò mò, nhưng Thanh Lão không chịu nói, cũng không có cách nào.

Chỉ có thể chờ đợi anh đạt đến lục phẩm cảnh giới, rồi sẽ từ từ tìm hiểu pho tượng Ares này.

Khương Hoa tiếp tục xem vật phẩm tiếp theo.

Xá Lợi Tử của thiền sư Tuệ Tịnh.

Anh đặt Xá Lợi Tử dưới ánh đèn cẩn thận quan sát.

Vốn tưởng rằng đây là vật phẩm do người c·hết tọa hóa để lại, có thể sẽ có mùi gì đó khác thường.

Nhưng khối Xá Lợi Tử này toàn thân hiện lên màu vàng kim, bề mặt vô cùng nhẵn bóng, nhưng không phải là hình tròn đều đặn.

Hơi có chút hình bầu dục, bề mặt còn có một vài vết lõm.

Theo như miêu tả của Hoàng kim nhãn, viên Xá Lợi Tử này chứa đựng đạo quả tu hành cả đời của thiền sư Tuệ Tịnh.

Phật Môn cũng tu tâm, thực chất cũng là tu hành thần hồn chi đạo.

Khương Hoa hiện tại tu luyện thần hồn chi pháp, chính là Kim Cương Kinh có được từ Phật Môn, là thánh điển của Phật Môn.

Trong viên Xá Lợi Tử này, có được lực lượng thần hồn cực kỳ tinh thuần, chỉ cần tôi có thể hấp thu nó, liền có thể nhanh chóng tăng trưởng tu vi thần hồn.

Nghĩ đến đây, Khương Hoa thử hấp thu viên Xá Lợi Tử này.

Ông.

Một luồng năng lượng thần hồn tinh thuần vô cùng từ lòng bàn tay đang nắm Xá Lợi Tử của anh truyền đến, sau đó men theo kinh mạch tiến vào trong óc.

Tiểu nhân thần hồn trong biển ý thức của Khương Hoa đang không ngừng cắn nuốt năng lượng thần hồn từ bên ngoài truyền tới.

Một cảm giác sảng khoái từ thần hồn lan tỏa khắp toàn thân.

Anh cảm giác, thần hồn của mình đã tăng cường không chỉ một lần.

Viên Xá Lợi Tử này mua quá đáng giá.

Khương Hoa trong lòng vui mừng.

Sau đó, anh từ trong ngực lấy ra vật phẩm cuối cùng.

Viên Thiên Đế Ấn Tỷ kia.

Viên Thiên Đế Ấn Tỷ này, bề mặt khắc họa côn trùng, cá, chim, thú, sông núi, mặt trời, mặt trăng, cùng với rất nhiều hoa văn thần bí.

Chương 295

Đây chính là Thiên Đế Ấn Tỷ.

Khương Hoa tò mò đánh giá khối ngọc tỷ này.

Anh ngược lại muốn xem kỹ một chút, khối Thiên Đế Ấn Tỷ trong truyền thuyết vượt qua cả thần khí này rốt cuộc có tác dụng gì.

Khương Hoa truyền chân khí vào trong đó, nhưng không hề có phản ứng gì.

Chẳng lẽ phải dùng thần hồn chi lực.

Khương Hoa trong lòng suy đoán, anh lại truyền thần hồn chi lực vào trong đó, nhưng vẫn không có phản ứng.

Chẳng lẽ mình lại không có cách nào sử dụng sao.

Khương Hoa trong lòng có chút thất vọng, anh cắn nát ngón tay mình, sau đó nhỏ máu tươi lên trên.

Soạt.

Khối Thiên Đế Ấn Tỷ cuối cùng cũng có phản ứng.

Ấn Tỷ này thế mà hóa thành một luồng sáng, xông vào mi tâm của Khương Hoa, phóng thích ra một luồng khí tức hoàng đạo, trấn áp cả Xích Long Huyết Mạch trên người anh.

Thật là khủng khiếp Thiên Đế Ấn Tỷ, không ổn.

Thanh Lão kinh hô một tiếng, sau đó liền không có âm thanh.

Mà Khương Hoa thì hai mắt trắng dã, trực tiếp ngất đi.

Khương Hoa, Khương Hoa.

Anh sao thế.

Anh mau tỉnh lại đi.

Khương Hoa, anh đừng dọa em.

Một giọng nói phiêu đãng truyền đến trong đầu Khương Hoa.

Tiềm thức của Khương Hoa dường như vẫn còn chút không muốn tỉnh lại.

Nhưng Khương Hoa nhận ra đây là giọng của Shirley Dương, vội vàng tỉnh lại.

Mở mắt ra, ánh mắt Khương Hoa vẫn còn có chút mờ mịt.

Tôi bị sao vậy.

Shirley Dương nhìn thấy anh tỉnh lại, vội vàng mừng rỡ nói: Khương Hoa, anh cuối cùng cũng tỉnh rồi.

Khương Hoa cuối cùng cũng nhớ lại chuyện đã xảy ra.

Anh hình như đã nhận chủ Thiên Đế Ấn Tỷ.

Ấn Tỷ kia đột nhiên xông vào Thức Hải của anh, tỏa ra uy áp của Thiên Đế, trấn áp tất cả dị vật.

Shirley, tôi đã ngủ bao lâu rồi. 5 ngày.

Shirley Dương đáp.

Nghe câu này, Khương Hoa lập tức kinh ngạc.

Anh đã ngủ 5 ngày rồi sao.

Đúng rồi, Thanh Lão.

Lòng Khương Hoa khẽ động, lập tức tiến vào không gian Xích Long Lệnh.

Thanh Lão, Thanh Lão.

Khương Hoa gọi vài tiếng, nhưng không có phản ứng, trong lòng

mơ hồ có một dự cảm xấu.

Thanh Lão sẽ không bị Thiên Đế Ấn Tỷ trấn áp đến hôi phi yên diệt chứ.

Soạt.

Đúng lúc này, một dòng thông tin xuất hiện trong Thức Hải của Khương Hoa.

Đây là thông tin Thanh Lão để lại.

Cái gì.

Thanh Lão lại bị Thiên Đế Ấn Tỷ coi là dị đoan, trấn áp trong Xích Long Lệnh, tạm thời không ra được.

Khương Hoa nhìn dòng thông tin này, nhất thời không biết nên khóc hay nên cười.

Mặc dù Thiên Đế Ngọc Tỷ này thập phần cường đại, đủ để coi như lá bài tẩy, nhưng lại trấn áp cả Thanh Lão.

Thôi vậy, chỉ có thể chờ thực lực của mình tăng lên, rồi từ từ chưởng khống Thiên Đế Ấn Tỷ, giải thoát cho Thanh Lão.

Khương Hoa lắc đầu.

Một tháng sau.

Khương Hoa đã trở về Kinh Thành.

Lần này, anh về trước một mình, còn Shirley Dương thì tạm thời ở lại Mễ Quốc, bán đi sản nghiệp của nhà họ Dương, sau đó cùng Dương Mẫu về nước.

Ngày này, ban đêm, khi Khương Hoa đang chuẩn bị tắm rửa đi ngủ, lông mày anh khẽ nhíu lại một cách khó nhận ra.

Quả nhiên vẫn là đến rồi sao.

Đôi mắt anh lạnh lẽo.

Khương Hoa đứng dậy, chậm rãi đi tới cửa chính rồi mở ra.

Nhưng ngay khi vừa mở cửa, mấy họng súng đen ngòm đã chĩa thẳng vào hắn.

Bên ngoài có không ít người, cả người Hoa lẫn người nước ngoài.

Khương Hoa mặt không biến sắc, bình tĩnh tiếp tục bước về phía trước.

Những kẻ dùng súng chĩa vào hắn cũng không dám nổ súng thật, ngược lại còn bị sự bình tĩnh của Khương Hoa doạ cho sợ, bất giác lùi lại.

Khương tiên sinh, chào ngài.

Lúc này, một giọng nói già nua vang lên, giọng nói này lơ lớ một thứ tiếng Phổ thông không mấy lưu loát.

Khương Hoa nhìn sang, thấy một người nước ngoài đang ngồi trên ghế đá ngoài sân, mỉm cười nhìn mình.

Người này, không phải Cừu Đức Khảo thì còn là ai.

Sắc mặt Khương Hoa không đổi, hắn đã sớm đoán được là lão này.

Với tính cách của Cừu Đức Khảo, đã thấy Quỷ Tỷ rồi thì sao có thể dễ dàng bỏ qua được.

Lão ta từ bỏ đấu giá ở buổi đấu giá, thứ nhất là vì không đủ tiền, thứ hai là trong lòng lão nghĩ rằng, dù không đấu giá được thì sau đó vẫn có thể đoạt lại.

Tuy nhiên, điều duy nhất khiến lão phiền phức là Khương Hoa lại về nước trước.

Thế lực của lão ở Hoa Hạ không nhiều, vì vậy mới kéo dài cả tháng trời mới tìm được đến cửa.

Hắn nào biết, Khương Hoa đã sớm giăng sẵn thiên la địa võng.

Khương Hoa thản nhiên nhìn Cừu Đức Khảo: Cừu Đức Khảo tiên sinh, tôi đã đợi lâu rồi.

Cừu Đức Khảo biến sắc, hắn nhìn chằm chằm Khương Hoa: Ngươi. ngươi nói cái gì.

Hừ.

Một tháng nay tôi không ra khỏi cửa, cứ ở lì trong sân này, chính là để đợi ông tự mình đến nộp mạng.

Khương Hoa nói.

Fuck.

Bắn.

Cừu Đức Khảo giận dữ ra lệnh.

Súng của đám người này đều đã lắp ống giảm thanh, nên chúng không chút do dự mà nổ súng.

Phụt Từng tiếng súng bị hãm thanh vang lên, đạn bay thẳng về phía đầu Khương Hoa.

Thế nhưng.

Những viên đạn đó bắn vào người Khương Hoa, thậm chí còn chẳng xuyên qua được lớp da của hắn.

Toàn bộ đầu đạn rơi xuống đất, còn Khương Hoa thì vẫn bình an vô sự đứng tại chỗ.

Sao có thể.

Cừu Đức Khảo trừng lớn mắt, những kẻ nổ súng cũng kinh hoàng

nhìn Khương Hoa, run rẩy lùi lại mấy bước, không dám lại gần hắn, như thể gặp phải quỷ.

Bây giờ mới muốn đi, có phải là quá muộn rồi không.

Ánh mắt Khương Hoa lạnh băng, hắn bước một bước, trong nháy mắt đã đến trước mặt mấy tay súng, rồi đưa tay tóm lấy cổ một tên, vặn một cái, cổ tên đó gãy lìa.

Tiếp theo, mấy tay súng còn lại cũng không một ai sống sót, toàn bộ đều chết trong tay Khương Hoa.

Ngươi, ngươi đừng qua đây.

Cừu Đức Khảo hoảng sợ nhìn Khương Hoa, rút ra một khẩu súng chĩa vào hắn: Ngươi rốt cuộc là người hay là quỷ.

Khương Hoa đáp: Người lấy mạng của ngươi.

Đối với Cừu Đức Khảo, Khương Hoa không có nửa phần thiện cảm, lão già này đáng lẽ phải chết từ lâu rồi.

Vốn dĩ nếu lão không đến gây sự với mình, Khương Hoa cũng chưa chắc đã nổi sát tâm, kết quả lão già này lại từ Mễ Quốc đuổi tới tận Hoa Hạ.

Với loại người một lòng muốn chết này, Khương Hoa sẽ không nương tay.

Xin lỗi.

Xin hãy tha cho tôi.

Cừu Đức Khảo cuối cùng cũng sợ hãi, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Khương Hoa.

Thế nhưng, Khương Hoa không thèm để ý, chuẩn bị giết lão.

Cừu Đức Khảo nhận ra sát khí của Khương Hoa, vội vàng nói:

Chỉ cần ngài không giết tôi, tôi có thể cho ngài tất cả mọi thứ của tôi, tôi có rất nhiều tiền, còn có rất nhiều đồ cổ.

Khương Hoa thản nhiên nói: Ông nghĩ tôi thiếu tiền sao.

Lòng Cừu Đức Khảo nóng như lửa đốt, vội vàng lấy ra một thứ đưa cho Khương Hoa: Ngài xem, đây là một món bảo vật tôi tình cờ có được, chắc chắn sẽ hữu dụng với ngài.

Khương Hoa trong lòng khẽ động, cầm lấy vật kia quan sát tỉ mỉ.

Cừu Đức Khảo thấy Khương Hoa không chú ý đến mình, liền vội vàng xoay người bỏ chạy.

Nhưng lão còn chưa chạy được hai bước, Khương Hoa đã giơ tay vung lên, một con dao găm bay ra, cho Cừu Đức Khảo một nhát xuyên tim.

Cơ thể Cừu Đức Khảo cứng đờ, lão ôm lấy ngực, cơn đau dữ dội ập đến, cuối cùng lão trợn trừng mắt rồi ngã xuống đất.

Khương Hoa không thèm nhìn thi thể của Cừu Đức Khảo, mà ngồi xuống ghế đá, xem xét thứ mà lão vừa đưa ra.

Đây là một khối ngọc thạch đen tuyền, vừa nhìn đã có một cảm giác vô cùng quỷ dị.

Nhận được Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp một khối.

Chương 296

Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp: Một loại kỳ thạch do người Thuận Lộ luyện chế, người chết đeo trên người có thể hấp thu âm khí xung quanh để đảm bảo thi thể không bị thối rữa, đối với người Thuận Lộ chân chính, nó có thể dùng để hấp thu âm khí và thi khí, ngưng tụ lại rồi hấp thu thuộc tính của chúng.

Gợi ý: Ký chủ có thể lợi dụng khối đá này hấp thu âm khí và thi khí, chuyển hóa thành sức mạnh mình cần Nhìn giới thiệu về tảng đá trong tay, Khương Hoa không khỏi rùng mình.

Lại là đồ vật của người Thuận Lộ.

Cái Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp này hắn chưa từng nghe nói qua, nhưng chỉ riêng hiệu quả của nó thôi cũng đã quá nghịch thiên rồi.

Lại có thể hấp thu âm khí và thi khí.

Cứ như vậy, chỉ cần đến cổ mộ là có thể hấp thu âm khí, sau đó chuyển hóa thành năng lượng thuần túy để nâng cao thực lực của mình.

Cũng không biết, tốc độ hấp thu âm khí của thứ này nhanh đến mức nào.

Nếu tốc độ khá ổn, vậy thì đúng là phát tài.

Đồ của người Thuận Lộ quả nhiên là hàng tốt.

Tuy nhiên, việc trong tay Cừu Đức Khảo lại có Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp của người Thuận Lộ khiến Khương Hoa không ngờ tới.

Người Thuận Lộ là một quốc gia vô cùng cổ xưa trong truyện Ma Thổi Đèn.

Bắt nguồn từ thời Tây Chu, nhưng đã bị Chu Mục Vương tiêu diệt.

Cho đến nay, vẫn còn hậu duệ của người Thuận Lộ tồn tại, đó chính là một trong tứ đại gia tộc đạo mộ bí ẩn, Câu Thi Pháp Vương.

Trong Ma Thổi Đèn, ngoài tứ đại môn phái đạo mộ, còn có tứ đại gia tộc đạo mộ.

Lần lượt là Âm Dương Đoan Công, Cửu U Tướng Quân, Câu Thi Pháp Vương và Quan Sơn Thái Bảo.

Nổi tiếng nhất chỉ có Quan Sơn Thái Bảo, còn Âm Dương Đoan Công, Cửu U Tướng Quân và Câu Thi Pháp Vương thì ít được nhắc đến, đến bây giờ cũng không có nhiều người biết.

Khương Hoa cảm thấy có chút kỳ lạ, không ngờ mình lại gặp được đồ vật do Câu Thi Pháp Vương để lại ở đây.

Khương Hoa lập tức hấp thu thi khí bên trong Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp.

Hắn cất Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp đi, rồi nhìn những cái xác trên đất, suy nghĩ một lát rồi xoay người trở vào trong nhà.

Sau khi vào phòng, Khương Hoa lấy điện thoại của lão ngoan đồng ra, gọi cho Trương Nhật Sơn.

Một tháng này, Khương Hoa không chỉ đơn giản là dẫn rắn ra khỏi hang.

Hắn đồng thời cũng liên lạc với người của Lão Cửu Môn để tìm hiểu tin tức về Địa Tiên Thôn.

Không lâu sau, Trương Nhật Sơn đã tới.

Nhìn thấy những người nằm la liệt trên đất, da mặt ông ta không khỏi co giật, nhưng rất nhanh đã trấn tĩnh lại.

Dù sao trước đây ông ta cũng là phó quan của Trương Đại Phật Gia, thời chiến tranh không biết đã giết bao nhiêu người, chút cảnh tượng này vẫn chịu được.

Chỉ là ông ta không thể ngờ, Khương Hoa lại trực tiếp giết chết Cừu Đức Khảo, lá gan này thật không phải dạng vừa.

Mấy người đi theo Trương Nhật Sơn, khi nhìn thấy những người ngã xuống cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Vị Giang Gia này cũng quá tàn nhẫn.

Thủ đoạn này, thật đơn giản.

Trương Nhật Sơn trong lòng kinh hãi, vội vàng nói: Giang Gia yên tâm, chuyện này tôi sẽ xử lý ổn thỏa, đảm bảo chuyện hôm nay chưa từng xảy ra.

Khương Hoa gật đầu, sau đó trở vào trong nhà.

Ngày hôm sau Khương Hoa thức dậy, sân đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Tối qua sau khi Trương Nhật Sơn xử lý xong mọi chuyện trong sân, cũng không chào hỏi lại Khương Hoa.

Khương Hoa rất hài lòng với tác phong và hiệu suất xử lý công việc của Trương Nhật Sơn, người tàn nhẫn không nhiều lời, có thể dùng hành động thực tế để giải quyết thì tuyệt đối không nói nhảm.

Ban đêm.

Khương Hoa pha một ấm trà ngồi xuống, không lâu sau Tôn Giáo Thụ cuối cùng cũng đến.

Lão này, nếu không phải Khương Hoa cho người nhắn tin, e rằng hai tháng nữa cũng chưa chắc đã tìm đến mình.

Cậu tìm tôi có chuyện gì.

Tôn Giáo Thụ hỏi.

Khương Hoa nói: Cũng hơn nửa tháng rồi, ông vẫn chưa tìm được vị trí của Địa Tiên Thôn sao.

Tôn Giáo Thụ cười khổ: Vị trí của Địa Tiên Thôn, tôi đã nắm được đại khái rồi, chỉ cần đến được nơi đó, tôi có thể tìm ra Địa Tiên Thôn, chỉ là.

Chỉ là cái gì.

Chỉ là bây giờ chúng ta có lẽ vẫn chưa đi được Địa Tiên Thôn.

Tại sao.

Đoạn văn tự cuối cùng trên xương rồng thiên thư tôi vẫn chưa giải mã xong, nếu không làm rõ, cho dù chúng ta tìm được Địa Tiên Thôn, cũng chưa chắc có thể tìm được mộ Địa Tiên.

Nghe vậy, Khương Hoa nhíu mày.

Vậy ông giải mã đoạn văn tự cuối cùng còn cần bao lâu nữa.

Khương Hoa hỏi.

Nhiều nhất là một tháng.

Cho tôi thêm một tháng nữa, tôi nhất định có thể giải mã được đoạn chữ viết cuối cùng.

Tôn Giáo Thụ nói.

Khương Hoa gật đầu: Được, vậy ông về đi.

Thế là Tôn Giáo Thụ rời khỏi tiểu viện của Khương Hoa.

Khương Hoa tiếp tục trở lại cuộc sống bình lặng.

Một ngày nọ.

Ngô Tà đột nhiên tìm đến cửa: Giang Gia, gần đây ngài có thấy Muộn Du Bình không.

Trương Kỳ Lân.

Khương Hoa lắc đầu: Lần trước chúng ta cùng đi Lỗ Vương Cung, sau khi về thì chưa từng gặp lại cậu ta.

Ngô Tà lại hỏi: Vậy Giang Gia ngài có biết cậu ta đi đâu không.

Khương Hoa lắc đầu.

Thực ra hắn chẳng quan tâm Trương Kỳ Lân đi đâu, dù sao đến lúc mình muốn đi Địa Tiên Thôn, Trương Kỳ Lân nhất định sẽ xuất hiện.

Nhưng Khương Hoa vẫn hỏi: Cậu hỏi chuyện này làm gì.

Ngô Tà nói: Cậu ta gửi cho tôi hai cuốn băng video, rất kỳ quái, tôi muốn hỏi xem ngài có biết cậu ta ở đâu không.

Băng video.

Xem ra, câu chuyện về Xà Chiểu Quỷ Thành sắp bắt đầu rồi.

Khương Hoa nói: Đó không phải là băng video cậu ta gửi cho cậu đâu.

Ngô Tà trừng mắt: Sao có thể, người đưa cho tôi rõ ràng nói là Trương Kỳ Lân gửi cho tôi, hơn nữa Bàn Tử cũng nhận được hai cuốn băng video.

Bàn Tử cũng nhận được à.

Khương Hoa có chút bất ngờ.

Trong nguyên tác, vốn là đám người A Ninh nhận được băng video, nhưng bây giờ Cừu Đức Khảo đã chết trong tay Khương Hoa, A Ninh cũng không biết đi đâu, nên người nhận được hai cuốn băng kia đã biến thành Bàn Tử chăng.

Tuy nhiên, hắn cũng lười quan tâm những chuyện này.

Nhiệm vụ hàng đầu của hắn bây giờ vẫn là nâng cao thực lực,

giải thoát cho Thanh Lão.

Khương Hoa nói: Tên tuổi loại vật này cũng có thể mạo nhận được, nếu tôi đoán không sai, người gửi cho Bàn Tử hai cuốn băng kia, có phải đã dùng tên cậu không.

Mà cậu, cũng không hề gửi băng video cho Bàn Tử.

Cái này.

Giang Gia ngài đúng là liệu sự như thần.

Ngô Tà trừng mắt, đối với Khương Hoa sinh ra lòng kính nể từ tận đáy lòng.

Chuyện này, chỉ có cậu và Bàn Tử biết.

Vậy mà Khương Hoa thuận miệng nói một câu, đã nói ra chân tướng sự việc.

Ngô Tà không thể không bội phục.

Khương Hoa nói: Cậu xem qua bốn cuốn băng video rồi chứ.

Ngô Tà gật đầu: Xem rồi.

Nói đến đây, mặt cậu đầy vẻ sợ hãi, sau đó lấy ra bốn cuốn băng video, hỏi Khương Hoa: Giang Gia, ngài có muốn xem không.

Khương Hoa đáp: Không cần xem, thứ bên trong đối với tôi không có ý nghĩa gì, cậu có gì muốn hỏi thì cứ hỏi đi, lần này tôi miễn phí giải đáp cho cậu.

Đa tạ Giang Gia.

Ngô Tà kích động nói, sau đó suy nghĩ rồi nói: Tôi muốn biết, người đó gửi cho tôi hai cuốn băng này, cùng với cuốn băng gửi cho Bàn Tử, rốt cuộc có ý gì.

Hơn nữa, tại sao. trong hai cuốn băng của Bàn Tử, lại có. một

người tôi khác.

Nói đến đây, Ngô Tà lại lộ vẻ hoảng sợ.

Khương Hoa biết, trong nguyên tác Ngô Tà khi nhìn thấy một bản thân khác đã vô cùng sợ hãi.

Cậu ta chắc chắn mình chưa từng trải qua những chuyện đó, nhưng người trong băng video lại trông giống hệt cậu ta.

Nhưng Khương Hoa lại biết, đó căn bản không phải Ngô Tà, mà là một người khác, Tề Vũ.

Cũng là một trong những thành viên của đội khảo cổ Tây Sa năm đó.

Trông giống hệt Ngô Tà, ngay cả thói quen và chữ viết cũng giống hệt, đây đều là kế hoạch của Ngô Tam Thúc và Lão Cẩu.

Ngô Tà chẳng qua chỉ là một con cờ mà thôi.

Đương nhiên, những chuyện này Khương Hoa sẽ không nói cho cậu ta biết.

Thứ nhất, chuyện này đối với Ngô Tà quá tàn nhẫn.

Thứ hai, loại chuyện này quá phiền phức, muốn giải thích phải tốn cả một mớ lời, Khương Hoa cũng không có nhiều thời gian để giải thích cho Ngô Tà, sau này cậu ta tự nhiên sẽ biết.

Thế là, Khương Hoa liền nói: Cậu có từng nghĩ đến một tầng ý nghĩa khác không.

Chương 297

Tại sao lại gửi một cuốn băng trống cho cậu.

Ngô Tà ngẩn ra, bắt đầu suy nghĩ.

Gã này vốn đã thích suy nghĩ lung tung.

Khương Hoa rời khỏi sân, một lát sau quay lại, trong tay cầm mấy cái tua vít.

Ngài cầm mấy cái tua vít này làm gì.

Ngô Tà tò mò hỏi.

Khương Hoa nói: Cậu mở mấy cuốn băng video này ra xem thử đi.

Ngô Tà ngẩn ra, sau đó nói: Ý của Giang Gia là, bên trong mấy cuốn băng này còn giấu đồ vật.

Khương Hoa không nói gì, nhưng Ngô Tà đã hiểu ý của hắn, vội vàng cầm lấy tua vít, mở từng con ốc trên các cuốn băng, sau đó thấy được tình hình bên trong cuốn băng đầu tiên.

Bên trong có một tờ giấy, trên đó ghi một địa chỉ, chính là nơi ở của trại an dưỡng Cách Nhĩ Mộc.

Đây là.

Ngô Tà cầm tờ giấy lên xem, nghi ngờ nói: Đây rốt cuộc là nơi nào.

Khương Hoa nói: Hiển nhiên là có người muốn cậu đến nơi này, cậu xem thử những thứ bên trong các cuốn băng khác đi.

Ngô Tà nhanh chóng mở các cuốn băng khác ra, quả nhiên bên trong đều có thứ gì đó.

Cuốn băng thứ hai bên trong là một chiếc chìa khóa cổ, trên chìa khóa có ghi số phòng 306.

Còn bên trong hai cuốn băng kia, lại là những manh mối rõ ràng chỉ cách đi đến Xà Chiểu Quỷ Thành.

Ngô Tà nói: Giang Gia, chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Khương Hoa nói: Ý trên mặt chữ thôi, hiển nhiên là có người muốn cậu đi Cách Nhĩ Mộc, sau đó ở đó lấy một món tín vật, rồi đi đến Xà Chiểu Quỷ Thành.

Tại sao tôi phải đến nơi đó.

Bởi vì, Trương Kỳ Lân và Trần Văn Cẩm đều ở đó.

Ngài nói cái gì.

Văn Cẩm lại ở Quỷ Thành.

Cái này. làm sao có thể.

Ngô Tà trừng mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Nhưng rất nhanh, cậu ta liền phản ứng lại, Khương Hoa tuyệt đối sẽ không lừa mình.

Vừa rồi Khương Hoa cũng đã nói cho cậu ta không ít thông tin, nếu không phải biết con người của Khương Hoa, Ngô Tà thậm chí sẽ cho rằng, những cuốn băng này cũng là do Khương Hoa gửi đi.

Khương Hoa nói: Được rồi, cậu nên hỏi cũng đã hỏi rồi, nếu cậu muốn đi Cách Nhĩ Mộc thì cứ đi đi, đi thong thả không tiễn.

Ngô Tà do dự, cậu ta suy nghĩ một lát rồi hỏi Khương Hoa: Giang Gia, ngài có thể đi cùng tôi không.

Khương Hoa đáp: Có thể, nhưng cậu có thể trả giá gì.

Thực ra, Khương Hoa cũng muốn đến Xà Chiểu Quỷ Thành một

chuyến.

Nơi đó là cổ mộ của Tây Vương Mẫu, cũng là tiền đề quan trọng để giải mã bí ẩn về sự trường sinh.

Theo như Khương Hoa đoán, rất lâu trước đây có thiên thạch rơi xuống, tổng cộng có ba khối, một khối trong đó ở sau cánh cửa Thanh Đồng.

Mà khối thiên thạch thứ hai rất có thể ở trong mộ thất của Tây Vương Mẫu, phải tìm cho ra.

Hơn nữa, ở đó có vô số bảo vật, chắc chắn có thứ hắn cần.

Bây giờ hắn nói với Ngô Tà như vậy, thực ra là muốn lừa chút đồ tốt của cậu ta.

Lần này Ngô Tà rõ ràng đã có chuẩn bị.

Cậu ta từ trong túi lấy ra một thứ: Giang Gia, quy củ tôi đều hiểu, đây là thứ tôi chuẩn bị, cũng là lấy từ chỗ Tam thúc của tôi, trước đây có nghe Tam thúc nói qua, thứ này hẳn là đồ của Câu Thi Pháp Vương.

Lại là Câu Thi Pháp Vương.

Khương Hoa trong lòng khẽ động, từ tay Ngô Tà lấy ra một miếng ngọc phù lớn bằng lòng bàn tay.

Miếng ngọc phù này vô cùng đẹp đẽ, trên đó vẽ những phù văn kỳ quái, Khương Hoa cũng không hiểu.

Nhận được Ngọc phù Câu Thi Pháp Vương, ghi lại phương pháp tu luyện Câu Thi Phù của Câu Thi Pháp Vương.

Khương Hoa rất hài lòng, gật đầu: Vậy được, cậu về chuẩn bị một chút, ngày mai đến tìm tôi, chúng ta cùng nhau đi Cách Nhĩ Mộc.

Tốt quá rồi.

Ngô Tà nghe Khương Hoa nói vậy, liền biết thứ mình lấy ra khiến Khương Hoa rất hài lòng, nên mới đồng ý đi cùng cậu đến Cách Nhĩ Mộc.

Ngô Tà lại cùng Khương Hoa trao đổi một lúc, sau đó một mình rời khỏi sân của Khương Hoa.

Khương Hoa mân mê ngọc phù trong tay.

Ngày hôm sau.

Ngô Tà rất sớm đã đến tìm Khương Hoa.

Khương Hoa cũng không có gì cần thu dọn, dù sao rất nhiều thứ có thể đặt trong không gian hệ thống, thế là liền tùy tiện đeo một cái ba lô, cùng Ngô Tà xuất phát.

Ngô Tà đã mua sẵn vé tàu, cùng Khương Hoa lên chuyến tàu đi Cách Nhĩ Mộc.

Cách Nhĩ Mộc ở Tần Hải, được xem là khu vực cao nguyên tuyết phủ, may mà cũng có đường sắt, chỉ là tàu vỏ xanh thời này cực kỳ chậm, hai người từ Bắc Bình xuất phát, ngồi tàu năm ngày sáu đêm mới đến được Cách Nhĩ Mộc.

Ngô Tà bị say độ cao, vừa lên cao nguyên đã ngủ li bì, Khương Hoa cũng mặc kệ cho cậu ta nghỉ ngơi.

Cũng may thể chất của gã này cũng không tệ, khả năng thích ứng rất mạnh, dần dần cũng quen, sau khi ra khỏi ga Cách Nhĩ Mộc, liền tìm một nhà trọ gần đó để nghỉ ngơi.

Nghỉ ngơi một đêm, tình trạng cơ thể của Ngô Tà đã tốt hơn nhiều, thế là ngày hôm sau liền dựa theo địa chỉ trên tờ giấy tìm đến trại an dưỡng bỏ hoang đó.

Nhìn trại an dưỡng âm u đáng sợ, Ngô Tà rõ ràng có chút sợ hãi.

Khương Hoa dẫn Ngô Tà đi vào, dạo một vòng trong viện dưỡng lão, cuối cùng ở một nơi giống như ký túc xá, tìm được phòng 306.

Trại an dưỡng này đã hoàn toàn bị bỏ hoang, trong hành lang tràn ngập mùi mục nát, trần nhà thì treo lơ lửng, bên trong là một đống đổ nát, khắp nơi đều là rác rưởi.

Dù bây giờ là ban ngày, bên trong vẫn tối om, ánh sáng chiếu vào vô cùng yếu ớt.

Ngô Tà lấy chìa khóa ra, thấp thỏm mở cửa.

Két Cánh cửa gỗ vô cùng cũ kỹ, sau khi bị Ngô Tà mở ra, một lớp bụi bay thẳng vào mặt.

Khụ khụ Ngô Tà ho sặc sụa hai tiếng, vỗ rất lâu lớp bụi kia mới tan đi, lúc này Ngô Tà mới bước vào.

Khương Hoa cũng đi theo vào.

Lần này vì có Khương Hoa nhắc nhở, nên Ngô Tà đã mang theo đèn pin, không giống như trong Đạo Mộ Bút Ký, Ngô Tà chỉ dùng bật lửa.

Lúc đó, Khương Hoa đã từng nghi ngờ, rốt cuộc là loại bật lửa gì mà có thể giúp cậu ta đọc hết một cuốn nhật ký mười vạn chữ.

Lại còn có thể đi xuống tận phòng dưới đất.

Nói đến, Khương Hoa cũng rất muốn mua một cái bật lửa như vậy.

Bây giờ có đèn pin thì tiện hơn nhiều.

Ngô Tà cầm đèn pin soi xét bên trong, Khương Hoa cũng nhìn quanh một lượt, rồi nói: Những thứ khác không sao, cậu đi xem trong bàn học có cuốn sổ nào không.

Được.

Ngô Tà gật đầu.

Sau đó cậu mở ngăn kéo bàn học ra, quả nhiên thấy được một cuốn nhật ký.

Cậu nhìn kỹ, phát hiện quả nhiên là nhật ký của Trần Văn Cẩm.

Ngô Tà trừng mắt nhìn Khương Hoa: Giang Gia, ngài nói đúng, trong này thật sự có một cuốn nhật ký, là của Văn Cẩm.

Khương Hoa gật đầu: Cất cuốn nhật ký đi, chúng ta ra ngoài rồi xem, bây giờ đi chỗ khác xem.

Được.

Ngô Tà gật đầu.

Cậu bây giờ vô cùng tin tưởng Khương Hoa, nên cũng trực tiếp cất cuốn nhật ký vào ba lô.

Khương Hoa đi thẳng đến trước tủ quần áo, mở tủ ra.

Liền thấy, phía sau tủ quần áo có một lối đi bằng đá dốc xuống.

Khương Hoa nhớ, bên dưới này có một tầng hầm, trong tầng hầm có một cái quan tài, bên cạnh còn có một căn phòng, phòng đó chính là nơi ở của Hoắc Linh.

Mà bên dưới quan tài đó, lại là một không gian khác, Trương Kỳ Lân và Hắc Hạt Tử ở trong đó, họ từ đó lấy được một cái đĩa, nếu không có thứ đó, sẽ không vào được Xà Chiểu Quỷ Thành.

Chỉ là, bây giờ A Ninh và Cừu Đức Khảo đều đã chết, không biết họ có xuất hiện ở đây không.

Dù sao, trước đây Trương Kỳ Lân và Hắc Hạt Tử là làm thuê cho Cừu Đức Khảo.

Giang Gia.

Ở đây lại có một lối vào mật thất, sao ngài biết được.

Ngô Tà kinh ngạc nói.

Khương Hoa đáp: Tính ra.

Sau đó, hắn trực tiếp đi vào lối đi bằng đá, hướng xuống dưới.

Ngô Tà theo sau Khương Hoa, không khỏi tấm tắc khen ngợi: Giang Gia, năng lực bói toán của ngài là gì vậy, ngay cả loại lối vào này cũng có thể tính ra.

Thật lợi hại.

Khương Hoa không nói gì, trong lòng lại nghĩ, loại lời này cũng chỉ có Ngô Tà ngây thơ bây giờ mới tin.

Trên đời này, làm gì có năng lực bói toán thần kỳ như vậy.

Rõ ràng là Khương Hoa đang nói bừa, kết quả Ngô Tà lại ngây ngốc tin tưởng.

Ngay cả Khương Hoa cũng có chút bó tay.

Hắn thậm chí còn cảm thấy, mình lừa gạt một Ngô Tà đơn thuần như vậy, có phải là không tốt lắm không.

Ừm.

Thôi kệ, dù sao mình cũng chỉ đùa một chút, chính cậu ta muốn tin, thì có cách nào chứ.

Hai người một trước một sau, đi vào tầng hầm.

Mau nhìn kia là cái gì.

Ngô Tà đột nhiên kêu lên.

Chương 298

Khương Hoa nói: Một cái quan tài, đừng có kinh ngạc làm gì.

Hai người đến trước cỗ quan tài đá, nhìn kỹ một chút, quan tài quả thật có dấu vết bị cạy mở.

Khương Hoa cũng không có ý định mở nó ra.

Thế là, hai người lại tìm kiếm một lát ở dưới, lại tìm thấy một căn phòng khác.

Khương Hoa biết, căn phòng này chính là phòng của Hoắc Linh, Hoắc Linh bị điên đã bị giam ở đây.

Hai người đi vào, Ngô Tà cầm đèn pin chiếu một vòng, nghi ngờ nói: Ở đây, hình như là nơi tôi thấy trong băng video, là chỗ Hoắc Linh chải đầu Mẹ kiếp.

Ngô Tà nói được một nửa thì đột nhiên kinh hô một tiếng, văng tục.

Chỉ thấy, trước bàn trang điểm trong căn phòng tối tăm, đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ quay lưng về phía họ, đang chậm rãi chải đầu, mái tóc dài đến mức kéo lê trên mặt đất.

Ngô Tà bị dọa đến mức hét lên tại chỗ, ngay cả đèn pin cũng rơi xuống đất.

Ngô Tà vội vàng nhặt đèn pin lên, nhìn về phía đó, phát hiện trước bàn trang điểm trống không, không có gì cả.

Giang Gia, vừa. vừa rồi là tôi gặp ảo giác sao.

Ngô Tà nói.

Không, cậu nhìn lên trên đi.

Khương Hoa chỉ lên trên.

Ngô Tà theo bản năng ngẩng đầu, đèn pin chiếu lên, liền thấy trên trần nhà có không ít ống nước, và một người phụ nữ mặc áo trắng, tóc quấn vào ống nước, cơ thể nghiêng về phía trước, khuôn mặt trắng bệch gần như chạm vào mặt Ngô Tà.

Phịch một tiếng, Ngô Tà sợ đến mức ngã ngồi xuống đất, tim như thắt lại.

Cấm Bà.

Cậu ta nhận ra ngay.

Thứ này, chính là Cấm Bà cậu ta gặp ở đáy biển Tây Sa.

Tại sao ở đây cũng có.

Ngô Tà trong lòng gào thét.

Tự tìm cái chết.

Đúng lúc này, Khương Hoa khẽ quát một tiếng, đưa tay trực tiếp ấn lên người Cấm Bà, sau đó một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Cấm Bà này là do thi thể của Hoắc Linh sau khi chết biến thành, theo một nghĩa nào đó cũng thuộc về bánh chưng, chỉ là vì Thi miết vương mà biến thành như bây giờ.

Mà câu thi phù của Khương Hoa, đối với Cấm Bà này có tác dụng khắc chế cực lớn.

A Cấm Bà phát ra tiếng kêu thảm thiết hơn, trên người bốc lên từng đợt khói đen, khuôn mặt trắng bệch trực tiếp bị rách ra, để lộ ra màu da bình thường.

Có chỗ đã khôi phục màu da bình thường, có chỗ vẫn còn trắng bệch.

Hoắc Linh.

Ngô Tà nhận ra dáng vẻ của Cấm Bà, không khỏi trợn to hai mắt.

Bịch.

Hoắc Linh rơi xuống đất, màu trắng bệch trên người nhanh chóng rút đi, biến thành một thi thể bình thường.

Sau khi khôi phục bình thường, Hoắc Linh không còn đáng sợ như vậy, ngược lại có vẻ hơi đáng yêu, đôi mắt to mở trừng trừng, một bộ chết không nhắm mắt.

Vo ve Lúc này, miệng nàng hơi hé ra, một con thi miết màu đỏ từ trong miệng bay ra.

Đây là cái gì.

Ngô Tà kinh ngạc nói.

Con Thi miết vương đó bay ra, nhanh chóng lao về phía Khương Hoa.

Hừ.

Khương Hoa hừ lạnh một tiếng, trong tay xuất hiện tiểu thần phong, sau đó vung lên, trực tiếp chém Thi miết vương làm hai nửa, giết chết nó.

Khương Hoa nói: Hoắc Linh biến thành Cấm Bà, cũng là vì con Thi miết vương này, trước đây đám người Hoắc Linh đã ăn đan dược có chứa Thi miết vương, làm chậm quá trình lão hóa, nhưng cơ thể lại xuất hiện thi hóa, sau đó lại không cẩn thận ăn thêm một viên đan dược nữa, liền biến thành Cấm Bà.

Ngô Tà nói: Thì ra là vậy.

Tiếp theo, Ngô Tà lại nói: Vậy chúng ta có nên chôn cất cô ấy không.

Nếu cứ để ở đây, lỡ có chuột thì sao.

Khương Hoa nói: Nếu cậu có lòng, thì đi chôn đi.

Sau đó, Khương Hoa không để ý đến Ngô Tà, mà liếc nhìn câu thi phù.

Câu thi thành công, nhận được 10 điểm kỹ năng.

Câu thi phù: Đã câu thi thành công một lần, điểm kỹ năng hiện tại 10 trên 100.

Khương Hoa có chút hài lòng, không ngờ câu thi lại đơn giản như vậy.

Loảng xoảng Nhưng đúng lúc này, cỗ quan tài đặt ở giữa tầng hầm đột nhiên phát ra một tiếng động lạ.

Ngô Tà giật mình, kinh ngạc nói: Giang Gia, chuyện gì vậy.

Chẳng lẽ. trong quan tài có bánh chưng.

Khương Hoa lắc đầu.

Hắn không cảm nhận được âm khí, hẳn không phải là bánh chưng.

Chẳng lẽ là Trương Kỳ Lân và Hắc Hạt Tử.

Rất nhanh, nắp quan tài bị đẩy ra, hai bóng người từ bên trong nhảy ra.

Ngô Tà giật mình, thật sự tưởng là có bánh chưng.

Mà hai người kia sau khi ra ngoài cũng giật mình, vì họ phát hiện có ánh đèn, cũng nhìn thấy Khương Hoa và Ngô Tà.

Một trong hai người lập tức bước ra, trong nháy mắt đã đến trước mặt Khương Hoa, từ thắt lưng rút ra một con dao găm, vung về phía Khương Hoa, đồng thời thấp giọng hỏi: Các người là ai.

Khương Hoa biết, gã này chỉ muốn khống chế mình chứ không hạ

sát thủ, nên cũng không vội.

Khương Hoa thuận tay giơ lên, dùng tiểu thần phong chặn con dao găm đó.

Keng.

Tia lửa tóe ra.

Người tấn công Khương Hoa lập tức lùi lại mấy bước, còn Khương Hoa thì không hề nhúc nhích.

Người đó trong lòng cả kinh, có chút nghiêm trọng, dừng lại nhìn chằm chằm Khương Hoa, tùy thời chuẩn bị ra tay lần nữa.

Nhưng đúng lúc này, người đứng sau vỗ vai hắn: Người một nhà.

Người tấn công Khương Hoa ngẩn ra, lúc này mới cất dao găm đi, lộ ra một nụ cười gượng gạo: Cái đó, ngại quá.

Muộn Du Bình.

Lúc này, Ngô Tà cũng nhận ra hai người kia, nhìn rõ một trong số đó chính là Trương Kỳ Lân.

Mà người còn lại, là một thanh niên đeo kính râm, chính là Hắc Hạt Tử không thể nghi ngờ.

Trương Kỳ Lân nhíu mày: Các người đến đây làm gì.

Ngô Tà cũng nói: Sao cậu lại ở đây.

Chẳng lẽ, băng video thật sự là cậu gửi cho tôi.

Trương Kỳ Lân: Băng video gì.

Ngô Tà ngẩn người.

Khương Hoa lại nói: Các người lấy được đồ rồi chứ.

Ngô Tà tò mò hỏi: Đồ gì.

Mà Hắc Hạt Tử lại nhíu mày, nhìn về phía Trương Kỳ Lân: Cậu nói cho hắn biết rồi à.

Hắn rốt cuộc là ai.

Hắn bây giờ vẫn còn đang kinh ngạc.

Khoảnh khắc vừa rồi đối đầu với Khương Hoa, hắn dễ dàng cảm nhận được sự cường đại của Khương Hoa, hắn có cảm giác khó mà chống đỡ nổi.

Hắn không ngờ, trên đời này ngoài Trương Kỳ Lân ra, vẫn còn có cao thủ như vậy.

Trương Kỳ Lân lắc đầu, tỏ ý mình không nói cho Khương Hoa.

Hắc Hạt Tử lúc này không hiểu, nếu không nói cho hắn, gã này làm sao mà biết được.

Chẳng lẽ, là Ngô Tam Thúc nói.

Khương Hoa nói: Xem ra các người đã lấy được đồ rồi, đã như vậy, vậy chúng ta đi thôi.

Nói xong, hắn trực tiếp đi ra ngoài.

Giang Gia đợi tôi với.

Ngô Tà gọi một tiếng, sau đó do dự một chút, vẫn chạy về ôm thi thể của Hoắc Linh đi lên.

Rất nhanh, bốn người dừng lại trong sân của trại an dưỡng.

Ngô Tà không biết từ đâu tìm được một cái xẻng sắt, đào hố trong sân.

Còn ba người Khương Hoa thì đứng một bên nhìn cậu.

Khương Hoa không nói chuyện, Trương Kỳ Lân cũng không nói chuyện.

Điều này khiến Hắc Hạt Tử rất cạn lời, vốn dĩ trên mặt hắn luôn mang theo nụ cười, nhưng gặp Khương Hoa, hắn không cười nổi.

Một lúc sau, vẫn là Hắc Hạt Tử phá vỡ sự im lặng: Này anh bạn, anh rốt cuộc là từ đâu đến vậy.

Khương Hoa nói: Anh quản tôi từ đâu đến làm gì, anh chỉ cần biết, tôi đi cùng các anh đến Quỷ Thành là được rồi.

Hắc Hạt Tử cạn lời, sau đó nhìn về phía Trương Kỳ Lân: Này, người này rốt cuộc là ai vậy.

Phan Gia Viên Danh Cổ Hiên, Khương Hoa.

Trương Kỳ Lân thản nhiên nói.

Hắc Hạt Tử trừng lớn mắt, kinh ngạc nhìn Khương Hoa.

Danh tiếng của Khương Hoa hắn đương nhiên đã nghe qua, không ngờ người giao thủ với mình lại là vị gia trong truyền thuyết.

Lần này, Hắc Hạt Tử đã có kinh nghiệm, không dám nói chuyện với Khương Hoa tùy tiện như vậy nữa.

Cuối cùng, hơn một giờ sau, Ngô Tà cuối cùng cũng đào xong hố, cậu ta đặt thi thể của Hoắc Linh vào trong hố, lại nói vài lời với thi thể, rồi mới dùng đất chôn cất thi thể của Hoắc Linh.

Được rồi, chúng ta đi thôi.

Khương Hoa thản nhiên nói.

Bốn người rời khỏi trại an dưỡng, Hắc Hạt Tử và Trương Kỳ Lân đã chuẩn bị sẵn xe, là một chiếc xe Jeep việt dã, do Hắc Hạt Tử lái, trực tiếp rời khỏi Cách Nhĩ Mộc.

Thẳng đến khi nhìn thấy bãi sa mạc gần đó, Ngô Tà mới phản ứng lại, kinh ngạc hét lên: Chúng ta đang đi đâu vậy.

Chương 299

Ba lô của tôi còn ở khách sạn.

Hắc Hạt Tử nói: Trong đó cũng chẳng có gì tốt, không cần cũng được.

Ngô Tà nói: Có một cái máy ảnh.

Hắc Hạt Tử: Lần này đi Quỷ Thành là mộ của Tây Vương Mẫu, cậu vào đó tùy tiện sờ chút đồ cũng đủ mua mấy trăm cái máy ảnh rồi.

Ngô Tà bị Hắc Hạt Tử mắng cho không còn lời nào để nói, nghĩ kỹ lại hình như cũng đúng, không khỏi thầm kêu may mắn là những cuốn băng video đó không mang theo.

Ngô Tà nhìn Khương Hoa, phát hiện Khương Hoa đang dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Trương Kỳ Lân ở hàng ghế trước cũng không nói chuyện.

Thế là, Ngô Tà buồn chán, nhớ ra còn có cuốn nhật ký của Trần Văn Cẩm, liền lấy ra bắt đầu đọc.

Cuốn nhật ký gần mười vạn chữ, bị Ngô Tà đọc hết sạch.

Sau khi đọc xong, Ngô Tà đã hiểu ra.

Cậu nhìn về phía Khương Hoa: Giang Gia, chúng ta đang đi Tháp Mộc Đà sao.

Khương Hoa gật đầu.

Ngô Tà: Ngài đã biết từ lâu rồi sao.

Khương Hoa lại gật đầu.

Ngô Tà có chút cạn lời, hóa ra loanh quanh một hồi chỉ có mình

cậu mới biết.

Cuối cùng, lại qua hai giờ, xe dừng lại, tại một bãi sa mạc, Khương Hoa thấy không ít người đang xây dựng căn cứ tạm thời.

Khương Hoa nhíu mày, những người này hẳn là người của An Định Trác Mã.

Nhanh vậy đã đến rồi à.

Ngô Tà hỏi.

Khương Hoa: Làm gì có nhanh như vậy, cứ ngồi yên trên xe đi.

Dừng một chút, Khương Hoa lại nói với Trương Kỳ Lân: Cầm trang bị rồi đi thẳng, đừng nói nhảm với họ làm gì, chúng ta không cần họ dẫn đường.

Trương Kỳ Lân hơi khựng lại, nhưng vẫn gật đầu rồi cùng Hắc Hạt Tử xuống xe.

Trong khi đó, Khương Hoa và Ngô Tà vẫn ngồi chờ trên xe.

Chẳng mấy chốc, bên kia dường như đã xảy ra xung đột.

Ngay sau đó, một đám người kéo đến vây quanh xe của Khương Hoa, một bà lão từ trong đám đông bước ra, mặt lạnh như tiền, sau đó nói một tràng tiếng Tạng.

Khương Hoa nghe không hiểu, Ngô Tà thì càng khỏi phải nói.

Nhanh chóng có người phiên dịch lời của bà lão.

Các người ra vẻ quá nhỉ, đã nhờ chúng tôi giúp đỡ mà còn không thèm xuống xe là sao. một người nói.

Khương Hoa nhíu mày, mở cửa xe bước xuống, thản nhiên nhìn bà lão kia, hẳn là An Định Trác Mã rồi.

Khương Hoa nói: Này bà lão, nếu bà biết nói tiếng phổ thông thì

đừng có khoe khoang mấy thứ tiếng khác được không.

Sắc mặt An Định Trác Mã thay đổi, bà ta không ngờ Khương Hoa lại biết cả chuyện này.

An Định Trác Mã dùng tiếng phổ thông lơ lớ nói: Chàng trai trẻ, ta biết rất nhiều chuyện mà các ngươi không biết, đi theo ta đi.

Khương Hoa đáp: Không cần, bà cứ đưa trang bị cho chúng tôi, chúng tôi tự đến Tháp Mộc Đà là được rồi.

An Định Trác Mã sa sầm mặt mày, lạnh lùng nói: Đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.

Chắc hẳn các ngươi biết Trần Văn Cẩm chứ.

Ta nắm giữ tất cả thông tin các ngươi muốn biết, muốn biết thì đi theo ta.

Khương Hoa nói: Tôi biết, bà muốn nói cuốn băng đó là Trần Văn Cẩm nhờ bà gửi đi, và muốn nói cho chúng tôi biết Trần Văn Cẩm đang đợi chúng tôi ở Tháp Mộc Đà.

Nếu chúng tôi không đến kịp trong mười ngày, cô ấy sẽ một mình tiến vào Tháp Mộc Đà, đúng không.

Ngươi, sao ngươi lại biết.

An Định Trác Mã cuối cùng cũng không giữ được bình tĩnh, bà ta trừng mắt nhìn Khương Hoa.

Giờ phút này, bà ta có cảm giác như bị Khương Hoa nhìn thấu, phẳng phất như mọi bí mật của bà ta, Khương Hoa đều đã nắm rõ.

Ngô Tà vừa xuống xe nghe thấy vậy thì trợn tròn mắt.

Trần Văn Cẩm mà chú Ba cậu đã tìm kiếm cả nửa đời người lại đang ở Tháp Mộc Đà đợi họ sao.

Hơn nữa, cuốn băng đúng là do Trần Văn Cẩm gửi đi.

Trương Kỳ Lân cũng há hốc miệng, mặt đầy kinh ngạc.

Rõ ràng, anh cũng không ngờ tới điều này.

Khương Hoa nói: Đừng có diễn kịch trước mặt tôi.

Bà đưa trang bị cho chúng tôi, chúng tôi tự đi vào là được.

Khương Hoa không muốn lãng phí thời gian ở đây.

Hắn chẳng quan tâm có phải Trần Văn Cẩm đang đợi họ hay không, cũng chẳng để ý đến cái gì gọi là chung cực, mặc kệ kế hoạch của nhóm Ngô Tam Thúc, hắn chỉ làm việc của mình.

An Định Trác Mã nhìn Khương Hoa, nhất thời do dự.

Thái độ của Khương Hoa khiến bà ta có chút khó đoán.

Còn Khương Hoa thì chẳng thèm để ý đến An Định Trác Mã nữa, trực tiếp quay lại ngồi vào xe.

Người của An Định Trác Mã đều nhìn về phía bà ta, chờ bà ta quyết định.

Đưa đồ cho chúng.

Ta muốn xem xem, không có người dẫn đường thì chúng làm sao tìm được Tháp Mộc Đà.

Đúng là lũ không biết sống chết.

An Định Trác Mã nói.

Nhưng Khương Hoa lại thản nhiên nói: Tôi biết bà định nói bây giờ là mùa gió, nhưng mùa gió qua đi sẽ có mưa, chỉ cần trời mưa, Quỷ Thành sẽ xuất hiện.

Lần này, vẻ mặt An Định Trác Mã cứng đờ.

Khương Hoa ngay cả chuyện mùa gió qua đi sẽ có mưa cũng biết,

xem ra, thật sự có thể tìm được Tháp Mộc Đà rồi.

Cuối cùng, với vẻ mặt tái mét, An Định Trác Mã đành đưa toàn bộ trang bị đã chuẩn bị trước đó cho nhóm Khương Hoa.

Sau đó, Trương Kỳ Lân và Hắc Hạt Tử lên xe, Hắc Hạt Tử tiếp tục lái, hướng về phía Tháp Mộc Đà.

Trên đường đi.

Ngô Tà nói: Khương Gia, sao cậu không muốn để những người đó đi cùng.

Có người dẫn đường chẳng phải tốt hơn sao.

Khương Hoa đáp: Mang theo họ chỉ thêm vướng víu, sẽ làm chậm trễ thời gian chúng ta vào Tháp Mộc Đà.

Thôi được.

Ngô Tà có chút cạn lời.

Lần này, Hắc Hạt Tử cũng đã hoàn toàn khâm phục Khương Hoa.

Trong lòng anh ta không khỏi thầm nghĩ, chẳng lẽ Khương Hoa thật sự có thể tiên tri sao.

Năm ngày trôi qua trong nháy mắt.

Trong năm ngày này, dưới sự dẫn dắt của Khương Hoa, ba người họ không gặp phải nguy hiểm gì.

Vốn dĩ theo tình tiết trong nguyên tác, họ còn phải gặp thành Ma Quỷ và con tàu đắm trong biển cát.

Tuy nhiên, dưới sự cố ý né tránh của Khương Hoa, họ đã không đi qua những nơi đó.

Khương Hoa không muốn lãng phí thời gian ở những nơi này.

Mau nhìn kìa, có ốc đảo.

Ngô Tà kích động nói.

Chiếc xe Jeep việt dã đã sớm bị lún trong cát, từ ngày thứ ba tiến vào sa mạc, họ đã bắt đầu đi bộ.

Bây giờ tìm được ốc đảo, điều đó có nghĩa là Tháp Mộc Đà đã ở gần đây.

Bởi vì, Tháp Mộc Đà nằm ngay trong ốc đảo.

Rào rào Không biết tại sao, trời bỗng đổ mưa lớn.

Khương Hoa biết, Quỷ Thành chỉ xuất hiện sau khi mưa.

Bây giờ trời đã mưa, cũng có nghĩa là Quỷ Thành sắp xuất hiện.

Nhóm Khương Hoa đứng trên gờ ốc đảo, nhìn xuống thung lũng rộng lớn bên dưới.

Ốc đảo này nằm trong một vùng trũng, theo trí nhớ của Khương Hoa, hẳn có thể chắc chắn Tháp Mộc Đà chính là ở trong thung lũng này.

Thung lũng này trông có vẻ là một ốc đảo, nhưng thực chất bên trong là một vùng đầm lầy khổng lồ, không biết có bao nhiêu Kê Quan Xà, vô cùng nguy hiểm.

Trong nguyên tác, nhóm Ngô Tà đã chết không biết bao nhiêu người ở đây, ngoại trừ Ngô Tà và Hắc Hạt Tử, những người còn lại đều bị cắn, bao gồm cả Trương Kỳ Lân, Vương Bàn Tử, Phan Tử và Ngô Tam Thúc.

Trong nhật ký của dì Cẩm có nói, chúng ta cần phải đi xuyên qua hẻm núi mới vào được bên trong ốc đảo này, nhưng hẻm núi ở đâu.

Ngô Tà nói.

Khương Hoa đáp: Chưa vội vào ốc đảo, chú Ba của cậu cũng sắp đến rồi.

Chú Ba tôi.

Ngô Tà ngẩn người: Chú Ba tôi cũng đến đây sao.

Trương Kỳ Lân và Hắc Hạt Tử liếc nhau, Hắc Hạt Tử thầm nghĩ, gã này quả nhiên là do Tam Gia cử tới, nếu không làm sao biết Tam Gia cũng đang trên đường.

Khương Hoa nói: Chẳng lẽ cậu không phát hiện, dọc đường đi Tiểu Trương đều đang để lại ký hiệu sao.

Ngô Tà nhìn về phía Trương Kỳ Lân.

Hành động nhỏ của Trương Kỳ Lân bị Khương Hoa phát hiện, nhưng anh không hề tỏ ra lúng túng, bởi vì anh biết, hành động của mình tuyệt đối không thể qua mắt được Khương Hoa.

Khương Hoa lại hỏi: Ngô Tam Thúc còn bao lâu nữa mới đến.

Hắc Hạt Tử nói: Chắc còn khoảng nửa ngày nữa.

Khương Hoa nói: Vậy thôi bỏ đi, chúng ta vào trước, không cần đợi họ nữa.

Nói xong, Khương Hoa liền dẫn họ đi tìm hẻm núi.

Tuy nhiên, bên ngoài hẻm núi, bốn người Khương Hoa phát hiện có một khu cắm trại, có người đã dựng trại tạm ở đây.

Chẳng lẽ là chú Ba.

Ngô Tà mừng rỡ, vội vàng chạy tới.

Nhưng rất nhanh cậu liền thất vọng, vì đó không phải là nhóm của Ngô Tam Thúc, mà là nhóm của An Định Trác Mã.

Bọn họ vậy mà lại đến đây trước cả nhóm Khương Hoa.

Chương 300

Thật ra nói cũng phải, vì xe của họ không bị hỏng, còn nhóm Khương Hoa phải đi bộ đến đây.

Ngô Tà, ha ha, cậu quả nhiên ở đây.

Lúc này, một giọng nói vui mừng vang lên.

Một gã mập mạp vác súng từ trong lều bước ra, theo sau là một hán tử cường tráng khác cũng bước ra, gọi Ngô Tà: Tiểu Tam Gia.

Đó chính là Vương Bàn Tử và Phan Tử.

Bàn Tử.

Phan Tử.

Sao lại là các anh.

Ngô Tà mừng rỡ khôn xiết: Các anh cũng ở đây à.

Phan Tử nói: Là Tam Gia bảo chúng tôi ở đây đợi cậu, Tam Gia đã dẫn người vào trong rồi.

Ngô Tà bừng tỉnh ngộ.

Lúc này, Vương Bàn Tử và Phan Tử đều nhìn thấy Khương Hoa, lập tức vui mừng khôn xiết.

Vương Bàn Tử bước tới nói: Khương Gia, không ngờ ngài cũng tới, tốt quá rồi.

Chuyến này có ngài, thì chắc chắn là không có sơ hở nào rồi.

Khương Hoa cười mà không nói.

Hắn đến đây chỉ để tìm khối thiên ngoại kỳ thạch thứ hai, nếu giữa đường phát hiện những người này quá phiền phức, không chừng

hắn sẽ bỏ mặc họ, một mình đi vào cung điện dưới lòng đất của Tây Vương Mẫu.

Chưa nói đến khối thiên ngoại kỳ thạch thứ hai, chỉ riêng hơn một ngàn bộ huyết thi trong mật thất tu luyện đó cũng đã là kho kinh nghiệm quý báu của Khương Hoa.

Có những huyết thi đó, không chừng Khương Hoa có thể tấn thăng Ngũ phẩm, khống chế Thiên Đế Ấn Tỷ, giải thoát cho Thanh Lão.

Hừ.

Lúc này, An Định Trác Mã dẫn theo mấy người đi tới, bên cạnh bà ta còn có một người phụ nữ trông rất xinh đẹp, là con dâu của An Định Trác Mã.

Tuy nhiên, ánh mắt của Khương Hoa dừng lại trên người con dâu của An Định Trác Mã một lát.

Khương Hoa biết, đây căn bản không phải con dâu của An Định Trác Mã, mà là Trần Văn Cẩm.

Đương nhiên, loại chuyện này Khương Hoa cũng không rảnh rỗi đi vạch trần.

Tưởng mình lợi hại lắm sao, chẳng phải cũng đến sau chúng ta đó thôi.

An Định Trác Mã nhìn chằm chằm Khương Hoa, vẻ mặt khinh thường.

Bà già, bà đừng có nói bậy, Khương Gia không phải là người bà có thể chọc vào đâu.

Vương Bàn Tử lập tức lên tiếng.

An Định Trác Mã bị Vương Bàn Tử mắng là bà già ngay trước mặt bao nhiêu người, lập tức sa sầm mặt mày.

Thế nhưng, không đợi bà ta nói gì, Khương Hoa bỗng nhiên chỉ vào con dâu của bà ta, Cô ấy sẽ đi cùng chúng tôi.

Tất cả mọi người đều sững sờ, kỳ quái nhìn Khương Hoa.

Nhất là Vương Bàn Tử, anh ta nói: Khương Gia, người ta là gái có chồng đấy, ngài làm vậy không phúc hậu lắm đâu.

Khương Hoa không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm xinh đẹp hơi biến sắc, bị Khương Hoa chỉ đích danh yêu cầu cùng đi vào Tháp Mộc Đà, trong lòng cô luôn có một cảm giác bất an.

Nếu cô thật sự đi cùng Khương Hoa, kế hoạch của cô sẽ bị đảo lộn hoàn toàn.

Trương Kỳ Lân cũng lộ vẻ kinh ngạc, nhíu mày nhìn Khương Hoa.

Thật ra anh sớm đã biết người con dâu của An Định Trác Mã trước mặt chính là Trần Văn Cẩm, chỉ là anh không nói ra mà thôi.

Bây giờ, Khương Hoa đột nhiên chỉ định một người dường như không liên quan gì đến chuyện này cùng đi vào Tháp Mộc Đà, Trương Kỳ Lân ý thức được, Khương Hoa thần thông quảng đại chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó.

Ngươi đừng có mơ.

An Định Trác Mã lạnh lùng nói: Đừng tưởng mình là cái thá gì.

Nhưng Khương Hoa lại nói: Tôi có hỏi bà đâu mà bà xen vào.

Nói rồi, hắn đi đến trước mặt Trần Văn Cẩm, ghé tai nói nhỏ vài câu khiến sắc mặt cô thay đổi, kinh nghi bất định nhìn Khương Hoa.

Được, tôi sẽ đi cùng anh.

Trần Văn Cẩm cắn răng, đồng ý với Khương Hoa.

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, không thể tin nổi nhìn Khương Hoa.

Trời ạ.

Chuyện quái gì thế này.

Cô ta vậy mà lại đồng ý với Khương Hoa.

Vương Bàn Tử không khỏi giơ ngón tay cái lên: Khương Gia, ngài cao tay thật.

Còn An Định Trác Mã thì mặt mày khó coi vô cùng, việc Trần Văn Cẩm tự mình đồng ý có thể nói là một cái tát thẳng vào mặt bà ta.

A Bà, bà yên tâm, con không sao đâu.

Trần Văn Cẩm cười nói.

Khương Hoa cười nhạt một tiếng, sau đó nói: Các vị, chỉnh đốn một chút, chúng ta vào trong thôi.

Hai giờ sau, một nhóm bảy người, đội mưa đi vào hẻm núi, xuyên qua những khe núi trùng điệp, tiến vào rừng mưa.

Trong rừng mưa, dù trời mưa to nhưng vẫn cực kỳ oi bức.

Xung quanh đâu đâu cũng là những loại rễ cây mục nát đủ hình đủ dạng, trên rễ cây bò đầy những con côn trùng độc lạ không gọi nổi tên, khiến ai nấy đều kinh hồn bạt vía.

Rừng cây trong vùng trũng này rõ ràng là rừng mưa nhiệt đới, muốn đi xuyên qua đây là một việc vô cùng phiền phức, còn phiền phức hơn cả khu rừng nguyên sinh ở Già Long Sơn trước kia, vừa đi vừa phải chặt những dây leo xung quanh, ép mình mở ra một con đường.

Nhưng vừa vào rừng mưa không bao lâu, đi được chưa đầy một dặm, mưa càng lúc càng lớn, lớn đến mức mọi người gần như không

nhìn rõ đường phía trước.

Vương Bàn Tử nói: Khương Gia, chúng ta tìm một chỗ trú mưa đi, mưa to quá.

Khương Hoa nhìn quanh rồi nói: Được, bên kia có một cây đại thụ, trông có vẻ trú mưa được.

Thế là, cả nhóm nhanh chóng đến dưới gốc cây đại thụ đó.

Cây này cành lá xum xuê, mỗi cành đều vô cùng to rộng, quả thật có thể che mưa.

Vương Bàn Tử chửi bới: Mẹ kiếp, cái bà Vương Mẫu Nương Nương này không muốn cho chúng ta vào địa bàn của bà ta hay sao mà mưa lớn như vậy, như thể trời bị chọc thủng một lỗ.

Nói rồi, anh ta vừa lau nước trên mặt vừa nhìn quanh, lúc này mới nhìn thấy Trần Văn Cẩm.

Trời đất.

Mắt Vương Bàn Tử lập tức trợn trừng.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Trần Văn Cẩm.

Cô cũng bị ướt sũng, mọi người thấy được vóc dáng yêu kiều của cô, hơn nữa còn nhận ra làn da của cô non mịn lạ thường, hệt như một cô gái mười mấy tuổi, phảng phất như trên người cô không phải nước mưa mà là nước từ trong da thịt rịn ra.

Đây mà là cô gái đã lấy chồng sao.

Mẹ nó chứ, trông nhiều nhất cũng chỉ mười sáu, mười bảy tuổi thôi chứ.

Chẳng lẽ, người ở đây kết hôn sớm như vậy sao.

Vương Bàn Tử nói: Này em gái, chồng em cũng thất đức quá đi,

sao em mới mười mấy tuổi đã cưới em về rồi.

Khương Hoa nghe vậy không khỏi thầm nghĩ.

Em gái.

Người ta lớn hơn ông nhiều đấy.

Chỉ là vì cô ấy đã ăn đan dược, lại còn ở trong khối Vẫn Ngọc kia, không những duy trì được sự trẻ trung mà còn có chút hương vị của sự cải lão hoàn đồng, đây chính là công hiệu cực lớn của khối Vẫn Ngọc đó.

Trần Văn Cẩm nghe Vương Bàn Tử nói vậy thì có chút tức giận.

Đang định quát lớn thì đột nhiên Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng: Chết rồi.

Có thứ gì cắn tôi.

Nói rồi liền gãi vào đùi mình.

Mọi người nhìn sang, thấy một con côn trùng kỳ lạ to bằng ngón tay út đang bám trên người Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử đang định gỡ nó ra, Khương Hoa nói: Đừng động đậy.

Vương Bàn Tử giật mình, sau đó phát hiện trên mắt cá chân mình có càng nhiều loại côn trùng kỳ lạ này hơn, tiếp đó anh ta lại đột nhiên gãi mông: Trên mông tôi cũng có.

Lúc này, Ngô Tà cũng hét lớn: Trên người tôi cũng có.

Khương Hoa nói: Đây là Thảo Tỳ Tử, chuyên hút máu người, ở trong rừng mưa nhiệt đới rất nhiều, vài trăm con có thể dễ dàng hút khô một con voi thành da bọc xương.

Tiếp đó, Khương Hoa nhìn về phía cây đại thụ sau lưng, liền thấy

trên cành cây bám đầy những con Thảo Tỳ Tử, rậm rạp chằng chịt không biết bao nhiêu mà kể.

Mẹ kiếp.

Nhiều thế.

Mau rời khỏi đây.

Vương Bàn Tử kinh hô.

Khương Hoa gật đầu, dẫn những người khác rời đi.

Lại một lần nữa tìm một cái cây tương đối lớn, Khương Hoa vung tay, dùng Hắc Kim Cổ Đao chém vào thân cây, phát hiện bên trong không có thứ gì bò ra, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Tà, mau, giúp tôi gỡ con trùng trên mông xuống.

Vương Bàn Tử lấy ra một con dao găm đưa cho Ngô Tà.

Ngô Tà nói: Cái này. tôi không biết làm đâu.

Vương Bàn Tử nói: Dùng lửa hơ nóng con dao rồi gỡ nó ra, nhanh lên, không thì mấy con đó chui vào trong thịt thì phiền phức lắm.

Mất cả cái chân chứ chẳng đùa.

A a, được rồi.

Ngô Tà vội vàng gật đầu.

Thế là hai người họ bắt đầu xử lý đám Thảo Tỳ Tử.

Khương Hoa nhìn về phía Trần Văn Cẩm, phát hiện sắc mặt cô có chút khác thường, không khỏi hỏi: Cô cũng bị thứ đó cắn rồi à.

Trần Văn Cẩm mặt ửng hồng, gật gật đầu.

Khương Hoa nói: Dao găm cho cô đây.

Trần Văn Cẩm: Anh giúp tôi.

Khương Hoa hơi ngạc nhiên.

Nhưng vẫn gật đầu, cùng Trần Văn Cẩm đi đến phía bên kia của cây đại thụ.

Một mình cô đúng là không dễ xử lý, dù sao cũng ở phía sau, mà ở đây toàn là đàn ông, không có phụ nữ, cho nên muốn nhờ người giúp đỡ, nhất định phải chọn một người.

Đối với chuyện xấu hổ như vậy, tại sao Trần Văn Cẩm lại chọn mình.

Khương Hoa trong lòng ít nhiều cũng có suy đoán.

Nhưng mà, cũng vừa hay nhân cơ hội này khống chế Trần Văn Cẩm.

Chẳng mấy chốc, dưới tình huống mặt đỏ bừng của Trần Văn Cẩm, Khương Hoa giúp cô gỡ Thảo Tỳ Tử xuống.

Chương 301

Thật ra trên người cô cũng không có mấy con, chỉ có hai con Thảo Tỳ Tử, rất nhẹ nhàng là xong.

Xong rồi.

Khương Hoa nói.

Nhưng mà, vừa dứt lời, tay Trần Văn Cẩm bỗng nhiên khẽ động, một con dao găm từ trong tay áo cô trượt ra, bị cô nắm lấy rồi kề thẳng vào cổ Khương Hoa.

Tuy nhiên, vẻ mặt Khương Hoa không hề thay đổi chút nào.

Anh rốt cuộc là ai.

Tại sao lại biết thân phận của tôi.

Trần Văn Cẩm lạnh lùng nhìn Khương Hoa.

Quả nhiên.

Khương Hoa thầm nghĩ, người phụ nữ này thật không đơn giản, vô cùng thông minh, sở dĩ gọi mình đến giúp cô ta, thậm chí có thể nói là hy sinh một chút nhan sắc, chính là để muốn làm rõ mình là ai.

Thậm chí khi cần thiết, còn giải quyết luôn cả mình, để không ảnh hưởng đến kế hoạch của cô ta.

Nhưng Khương Hoa cũng không tức giận, cũng không nảy sinh sát tâm với cô ta, bởi vì Trần Văn Cẩm này đối với hắn còn có ích.

Khương Hoa nói: Cô đối xử với ân nhân cứu mạng của mình như vậy sao.

Vừa rồi nếu không phải là tôi, con Thảo Tỳ Tử đó đã chui vào trong da thịt cô rồi.

Trần Văn Cẩm mặt đỏ bừng, nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, cô cũng xấu hổ.

Trước đây, cô chưa từng bị đàn ông nhìn thấy như vậy.

Nhưng, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cô cũng đã coi nhẹ sinh tử, cho nên cũng không để ý những thứ này, mà trầm giọng nói: Anh đừng có đánh trống lảng.

Khương Hoa cười nói: Được thôi, tôi đầu hàng.

Trần Văn Cẩm nói: Vậy anh trả lời câu hỏi của tôi, anh rốt cuộc là ai.

Tại sao lại đi theo nhóm Ngô Tà.

Khương Hoa đáp: Tôi tên Khương Hoa, có thể cô chưa từng nghe qua, nhưng tôi nắm rõ mọi chuyện của các người.

Ví dụ như. bí mật của Vẫn Ngọc, ví dụ như những người sống sót trong đội khảo cổ Tây Sa năm đó, sở dĩ có thể duy trì sự trẻ trung là vì đã nuốt một loại đan dược được luyện chế từ bột thiên thạch, mà trong đan dược đó, có một con thi miết vương.

Nhưng loại đan dược này có một tác dụng phụ rất lớn, đó chính là. nếu không được xử lý thêm, chẳng bao lâu nữa sẽ bị thi biến, hoặc biến thành Hải hầu tử, hoặc biến thành Cấm Bà.

Những người năm đó, bây giờ chỉ còn lại một mình cô, tất cả mọi người đều đã thi hóa, duy chỉ có cô, thường xuyên nuốt bột thiên thạch, cho nên đã trì hoãn được sự thi biến, thậm chí sẽ không bao giờ thi biến nữa.

Nhưng, điều này cũng có một tác hại, đó là cô càng cách xa thiên thạch, cô lại càng dễ bị thi biến, tốc độ thi biến cũng càng nhanh.

Cô không thể rời khỏi thiên thạch.

Tôi nói có đúng không.

Sắc mặt Trần Văn Cẩm hoàn toàn thay đổi.

Cô không thể tin nổi nhìn Khương Hoa: Anh, sao anh lại biết nhiều như vậy.

Trái tim vốn luôn bình tĩnh của Trần Văn Cẩm, giờ phút này hoàn toàn rối loạn.

Những điều Khương Hoa nói đều là bí mật của cô, những chuyện này, chỉ có một mình cô biết, cô chưa từng nói cho bất kỳ ai, ngay cả An Định Trác Mã cô cũng không nói.

Thế nhưng, Khương Hoa bây giờ lại nói ra chính xác mọi chuyện của cô.

Cứ như thể, Khương Hoa đã cùng cô trải qua những chuyện đó vậy.

Điều này quá kinh khủng.

Cơ thể Trần Văn Cẩm lạnh run, cô vuốt mái tóc dài ướt sũng, rồi nhìn chằm chằm Khương Hoa: Anh có biết không, bây giờ tính mạng của anh, đang nằm trong tay tôi.

Tay cô cầm dao găm càng ngày càng siết chặt.

Khương Hoa bỗng nhiên cười: Không, cô sai rồi, phải nói là, tính mạng của cô, đang nằm trong tay tôi.

Vừa dứt lời, tay Khương Hoa đã động.

Trần Văn Cẩm toàn thân run lên, đồng tử xuất hiện một thoáng mê mang, nhưng chính trong khoảnh khắc mê mang đó, Khương Hoa đã đoạt lấy con dao, trong nháy mắt con dao đã kề lên cổ Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm tỉnh lại, hoảng sợ nhìn Khương Hoa.

Anh, anh vừa làm gì.

Trần Văn Cẩm trầm giọng hỏi.

Cô cảm thấy mình vừa rồi không biết tại sao lại đột nhiên ngẩn người, tâm thần trở nên hoảng hốt, sau đó con dao bị Khương Hoa đoạt lấy như thế nào cô cũng không biết.

Khương Hoa không trả lời cô, mà là vuốt nhẹ lên mặt cô, một tấm mặt nạ da người bị kéo xuống.

Một khuôn mặt thanh tân thoát tục xuất hiện trước mặt Khương Hoa.

Nhìn thấy mỹ nhân gần trong gang tấc này, ngay cả Khương Hoa cũng không khỏi có chút kinh ngạc.

Trong nguyên tác, Trần Văn Cẩm vốn là một đại mỹ nhân, hơn nữa vì hiệu quả cải lão hoàn đồng của Vẫn Ngọc, làn da của cô trông như trẻ sơ sinh.

Không ngờ, mức độ xinh đẹp của cô, vượt xa tưởng tượng của Khương Hoa.

Chỉ riêng khuôn mặt này thôi, tuyệt đối là khuôn mặt xinh đẹp nhất mà Khương Hoa từng thấy khi đến thế giới này.

Trả lại cho tôi.

Trần Văn Cẩm cảm thấy trên mặt mát lạnh, biết mình đã bị lộ tẩy.

Khương Hoa nhìn tấm mặt nạ da người trong tay, không khỏi nói: Thứ này đúng là thần kỳ thật, ngay cả trong cơn mưa lớn như vậy cũng không bị lộ, lợi hại.

Tấm mặt nạ da người này có thể nói là một trong những đạo cụ thần kỳ nhất trong Đạo Mộ Bút Ký, hoàn toàn đi ngược lại lẽ thường.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, ngoại trừ Ngô Tà, dường như

chỉ cần là những nhân vật lợi hại một chút, đều sẽ sử dụng thứ này.

Ngoài ra, còn có một điểm khiến Khương Hoa vô cùng muốn phàn nàn, đó là làm thế nào họ thay đổi được giọng nói của mình.

Đương nhiên, Khương Hoa cũng không dùng đến thứ mặt nạ da người này, nên cũng không đi sâu tìm hiểu, mặc kệ tại sao họ có thể đổi giọng, có liên quan gì đến hắn đâu.

Trần Văn Cẩm nói: Anh rốt cuộc muốn làm gì.

Khương Hoa đáp: Câu này đáng lẽ tôi phải hỏi cô mới đúng chứ.

Tôi tốt bụng giúp cô gỡ đám Thảo Tỳ Tử kia, cô vậy mà lại lấy oán báo ơn.

Trần Văn Cẩm: Hừ, đừng tưởng tôi không biết, anh vô duyên vô cớ ép tôi vào vùng trũng này, chắc chắn có bí mật gì không thể cho người khác biết.

Khương Hoa: Không phải cô vốn dĩ cũng muốn vào sao.

Trần Văn Cẩm cạn lời, nhưng lời này cũng không sai.

Khương Hoa nói: Được rồi, tôi không nói nhảm nữa.

Bây giờ trước mặt cô có hai con đường, thứ nhất là phục tùng mệnh lệnh của tôi, mọi chuyện đều nghe theo sự sắp xếp của tôi.

Thứ hai, con dao của tôi động một cái, tiễn cô đi gặp đồng đội của mình.

Trần Văn Cẩm nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của Khương Hoa, trong lòng kinh hãi.

Cô cảm giác được, người đàn ông trước mắt này thật sự có loại quyết đoán đó.

Trần Văn Cẩm nói: Nếu anh dám giết tôi, làm sao ăn nói với họ.

Khương Hoa đáp: Mấy người đó, ngoại trừ Hắc Hạt Tử, những người khác đều vô điều kiện tin tưởng tôi, Trương Kỳ Lân cũng vậy, đừng tưởng rằng chỉ vì cô là đồng đội cũ của đội khảo cổ mà anh ta sẽ tin cô.

Trần Văn Cẩm do dự.

Bởi vì cô phát hiện, trước mặt Khương Hoa, cô giống như một món đồ chơi, căn bản không thể thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Ê tôi nói, Khương Gia, hai người ở phía sau làm gì vậy.

Lúc này bên kia truyền đến giọng của Vương Bàn Tử.

Rõ ràng là đám Thảo Tỳ Tử trên người họ đã được giải quyết sạch sẽ, cho nên mới lên tiếng.

Hắc Hạt Tử thì cười nói: Bàn Tử chết bầm, cậu không thể không nói được à, làm phiền chuyện tốt của người ta.

Nghe thấy âm thanh bên kia, Trần Văn Cẩm mặt đỏ bừng, sau đó cắn răng nói: Được, tôi nghe lời anh.

Khương Hoa cũng không nói gì, trực tiếp đưa tay ấn lên miệng Trần Văn Cẩm, một vật rơi vào trong.

Anh, anh cho tôi ăn cái gì.

Trần Văn Cẩm che lấy cổ họng.

Khương Hoa nói: Độc dược.

Trần Văn Cẩm: Anh.

Anh hèn hạ.

Khương Hoa: Đây cũng là để phòng ngừa vạn nhất.

Cô yên tâm, chỉ cần tôi tìm được thứ tôi muốn, tôi sẽ cho cô thuốc giải.

Nói rồi, hắn đưa lại tấm mặt nạ da người cho cô.

Trần Văn Cẩm thầm nghiến răng, hai mắt gần như muốn phun lửa, nhưng chuyện đã đến nước này cô cũng không có cách nào khác, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Nhưng cô biết, sau này mình coi như bị Khương Hoa đeo bám rồi.

Thật ra, thứ Khương Hoa cho cô ăn chỉ là một viên kẹo bình thường, căn bản không phải độc dược gì cả, chỉ để khiến Trần Văn Cẩm khuất phục mà thôi.

Nếu không chỉ là một lời hứa suông, Khương Hoa cũng không đủ cả tin mà tin tưởng cô như vậy.

Chẳng mấy chốc, Trần Văn Cẩm đã trở lại dáng vẻ ban đầu, đi theo Khương Hoa quay về chỗ cũ.

Vương Bàn Tử cười nửa miệng nhìn Khương Hoa: Khương Gia, ngài thật là có nhã hứng nha.

Khương Hoa không nói gì, còn Trần Văn Cẩm thì hung hăng lườm Vương Bàn Tử một cái.

Ngô Tà và Phan Tử thì nhìn Khương Hoa và Trần Văn Cẩm với ánh mắt kỳ quái.

Về phần Trương Kỳ Lân, anh chỉ nhíu mày nhìn hai người một cái, trong lòng đoán được Khương Hoa và Trần Văn Cẩm đã nói chuyện gì.

Bởi vì hai người nói chuyện đều cố ý hạ thấp giọng, lại thêm tiếng mưa xung quanh quá lớn, nên họ cũng không nghe rõ hai người Khương Hoa nói gì.

Nghỉ ngơi cho khỏe đi, đoạn đường sau còn phải vật lộn nhiều đấy.

Khương Hoa thản nhiên nói.

Hơn hai giờ sau, mưa lớn cuối cùng cũng ngớt dần rồi tạnh hẳn, mọi người lại một lần nữa lên đường, hướng về sâu trong rừng mưa.

Cả nhóm tiếp tục đi về phía trước, đi khoảng bốn giờ, trời liền dần tối, mọi người cũng không đi mò mẫm nữa.

Dù sao ở trong khu rừng mưa này, ban đêm vô cùng nguy hiểm, ai biết được chỗ nào sẽ chui ra một con rắn.

Nếu bị cắn một cái, thần tiên cũng khó cứu.

Mọi người nhóm lửa trại gần đó, sau đó ăn chút đồ.

Vì đã đi cả ngày, ai nấy cũng có chút mệt mỏi, nhất là Ngô Tà và Vương Bàn Tử, bị Thảo Tỳ Tử cắn nhiều như vậy, tuy thứ đó không có độc, nhưng khả năng hút máu siêu cường, vết thương cũng rất nhiều.

Cho nên hai người bây giờ có chút suy yếu.

Trần Văn Cẩm không biết từ đâu lấy ra một ít bùn, đưa cho Ngô Tà và những người khác: Bôi bùn lên người đi.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử ngẩn người, sau đó Vương Bàn Tử nói: Này em gái, nửa đêm trét bùn thế này sao mà ngủ.

Ngô Tà cũng nhíu mày, không hiểu Trần Văn Cẩm định làm gì.

Điều này khiến Trần Văn Cẩm nhíu mày.

Chương 302

Lúc này Khương Hoa lại nói: Các cậu cứ tin cô ấy đi, bôi bùn lên có thể sống sót.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử liếc nhau, Phan Tử cũng có chút kỳ quái.

Tuy Khương Hoa đã mở lời, nhưng hai người vẫn có chút do dự, dù sao thì trét bùn thế này, vẫn có chút ghê ghê.

Ngược lại, Phan Tử không nghĩ nhiều, trực tiếp vốc bùn lên rồi trét lên người.

Dù sao cũng từng đi lính, thường xuyên lăn lộn trong vũng bùn, thêm vào đó là tin tưởng Khương Hoa, nên cũng không sợ.

Trương Kỳ Lân và Hắc Hạt Tử cũng đi tới bắt đầu bôi, ngay cả Trần Văn Cẩm cũng bắt đầu trét lên người.

Thế là, chỉ còn lại hai người họ và Khương Hoa vẫn đứng yên tại chỗ.

Thôi kệ, theo mọi người vậy.

Vương Bàn Tử cắn răng, cầm bùn lên cũng bắt đầu bôi, còn Ngô Tà cuối cùng cũng chỉ có thể làm theo.

Cuối cùng Trần Văn Cẩm đưa bùn đến trước mặt Khương Hoa, Khương Hoa lắc đầu: Tôi không cần.

Lần này, Ngô Tà và Vương Bàn Tử hai người trợn tròn mắt.

Chuyện gì thế này.

Mẹ nó tôi bôi xong cả rồi, anh lại bảo anh không cần.

Mẹ kiếp.

Đây không phải đang đùa chúng tôi sao.

Trần Văn Cẩm nhíu mày: Anh có biết ở đây nguy hiểm thế nào không.

Khắp nơi đều là Kê Quan Xà, chỉ có thứ bùn này mới có thể cách nhiệt, khiến những con Kê Quan Xà đó không tìm thấy anh.

Thật sao.

Khương Hoa cười nhạt một tiếng: Tôi vẫn không cần.

Trần Văn Cẩm bực bội, dậm chân: Không cần thì thôi, cứ để anh bị mấy con Kê Quan Xà đó cắn chết đi.

Nói xong, cô trực tiếp vứt hết chỗ bùn đi.

Khương Hoa cười mà không nói.

Ngô Tà nghe nói có Kê Quan Xà, không khỏi kinh hãi, biết biện pháp của Trần Văn Cẩm là đúng, bùn có thể cách ly nhiệt độ cơ thể, khiến Kê Quan Xà không thể cảm nhận được họ, có tác dụng rất lớn.

Chỉ là, không biết tại sao Khương Hoa lại không dùng.

Ngô Tà nghĩ một lát cũng không để tâm nữa, dù sao hắn tuyệt đối tin tưởng vào thực lực cường đại của Khương Hoa.

Mấy con Kê Quan Xà đó hẳn là không làm gì được hắn.

Thế là, mọi người bắt đầu chui vào túi ngủ để ngủ.

Mặc dù có dính bùn, nhưng có thể nghỉ ngơi đã là quá tốt rồi, ai còn quan tâm đến những thứ đó.

Vì ở trong khu rừng mưa này, không ai biết có nguy hiểm gì, không phải cứ bôi bùn là có thể an toàn tuyệt đối, cho nên vẫn phải có người gác đêm.

Khương Hoa cũng không nói nhiều, liền nhận mình gác ca đầu

tiên.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Khương Hoa chợt nghe thấy tiếng soạt, rõ ràng là có thứ gì đó đang đến gần.

Khương Hoa nhìn sang bên cạnh, quả nhiên thấy không ít Kê Quan Xà đang ngóc đầu dậy, có con thò đầu ra từ trong lá cây, có con thò đầu ra từ trong bụi cỏ, lít nha lít nhít không biết bao nhiêu con.

Tuy nhiên, vẻ mặt Khương Hoa không thay đổi, vẫn ngồi trước đống lửa, phảng phất như không thấy những con rắn đó.

Lúc này, Trần Văn Cẩm bỗng nhiên mở mắt.

Cô luôn sống ở nơi hoang dã, đối với các loại âm thanh vô cùng nhạy cảm, cũng luôn ngủ rất nông, cho nên đám Kê Quan Xà vừa đến, cô đã tỉnh lại.

Trần Văn Cẩm nghiêng đầu nhìn, thấy xung quanh không biết bao nhiêu Kê Quan Xà, cô đến thở cũng không dám thở mạnh.

Lại nhìn Khương Hoa, lại phát hiện Khương Hoa như không có chuyện gì xảy ra, phảng phất như không phát hiện ra đám Kê Quan Xà đó.

Trần Văn Cẩm thấy cảnh này, có chút nóng nảy.

Nhưng, cô biết bây giờ mình cũng không thể động, chỉ cần động một cái, đám Kê Quan Xà kia nhất định sẽ vây lại, đến lúc đó cô không cần bị độc dược của Khương Hoa giết chết, mà đã bị đám Kê Quan Xà đó cắn chết rồi.

Đám Kê Quan Xà rõ ràng cảm nhận được nhiệt độ của lửa, một lượng lớn Kê Quan Xà nhanh chóng tiến lại gần phía Khương Hoa.

Trần Văn Cẩm thấy cảnh này, lập tức nín thở.

Cô biết, lần này Khương Hoa thảm rồi.

Những con Kê Quan Xà đó mắt thấy đã đến gần Khương Hoa, không ít con còn nhảy dựng lên, muốn cắn Khương Hoa, kết quả không biết chuyện gì xảy ra, bỗng nhiên những con Kê Quan Xà đó đột ngột rơi xuống đất, sau đó quay đầu bỏ chạy.

Cứ như thể, đã nhìn thấy thiên địch của mình.

Đây là. chuyện gì thế này.

Trần Văn Cẩm nhìn mà ngây người, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sao đám Kê Quan Xà đó lại đột nhiên chạy hết cả rồi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này, Khương Hoa lại nói: Nhìn đủ chưa.

Đến lượt cô gác đêm rồi.

Khương Hoa bỗng nhiên thản nhiên nói.

Trần Văn Cẩm sững sờ, đây là đang nói chuyện với mình sao.

Cô nghiêng đầu nhìn những người khác, dường như không có ai tỉnh lại.

Thế là, cô chỉ có thể rời khỏi túi ngủ, đi đến bên đống lửa, nghi ngờ hỏi: Sao đám Kê Quan Xà đó lại chạy hết rồi.

Khương Hoa đáp: Tôi làm sao biết được.

Trần Văn Cẩm nhíu mày.

Cô cảm thấy, nhất định có liên quan đến Khương Hoa.

Nhưng gã này không muốn nói, Trần Văn Cẩm cũng không có cách nào.

Khương Hoa không nói gì thêm, trực tiếp đi đến trước túi ngủ của

Trần Văn Cẩm rồi chui vào.

Này, đó là của tôi.

Trần Văn Cẩm kêu lên.

Khương Hoa nói: Tôi biết, có vấn đề gì không.

Trần Văn Cẩm nhíu mày: Anh không có túi ngủ sao.

Khương Hoa: Không có.

Trần Văn Cẩm bó tay, cô nhìn thấy trên người Khương Hoa ngay cả cái ba lô cũng không có, xem ra đúng là không có túi ngủ, chỉ có thể bất đắc dĩ nhường túi ngủ cho Khương Hoa.

Trong chớp mắt, một đêm trôi qua.

Khương Hoa lúc tỉnh lại, nhìn thấy Trần Văn Cẩm đang co người bên cạnh mình, cũng may lúc này trời nóng bức, ngược lại cũng không sợ lạnh.

Thế là, đám người sau khi dậy thu dọn đồ đạc, ăn tạm vài thứ rồi tiếp tục đi về phía trước.

Đi chừng nửa ngày, thời tiết dị thường nóng bức, mọi người đều có chút không chịu nổi.

Vừa lúc gặp một cái hồ nước, đám người vội vàng chạy tới, Vương Bàn Tử chuẩn bị xuống tắm cho mát, Phan Tử lại nói: Bàn Tử, trong hồ không biết có bao nhiêu đỉa đâu, cậu mà nhảy xuống, cẩn thận lúc lên chỉ còn lại bộ xương khô đấy.

Vương Bàn Tử bị Phan Tử nói một câu như vậy, lập tức rùng mình một cái, mắng: Phan Tử, cái miệng của mẹ nhà cậu không thể nói câu nào tốt lành hơn à.

Nói thì nói thế, nhưng Vương Bàn Tử cũng không dám xuống nước nữa.

Nhưng đúng lúc này, Ngô Tà chợt kêu lên: Cẩn thận.

Tôi vừa thấy một cái bóng đen khổng lồ trong nước.

Không biết là thứ gì.

Mẹ kiếp, cậu đừng dọa tôi.

Vương Bàn Tử tại chỗ bị dọa cho phải lùi xa bờ, kinh nghi bất định nhìn vào hồ nước.

Ngô Tà đáp: Tôi lừa cậu làm gì, tôi vừa mới thấy một cái bóng đen rất lớn lướt qua bên dưới.

Xoạt.

Nhưng mà, đúng vào lúc này, bỗng nhiên một cái bóng đen khổng lồ từ dưới nước lao lên, nhanh chóng tấn công về phía Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Ngô Tà sợ đến chết khiếp.

Mà tố chất tâm lý của Vương Bàn Tử lại cao hơn rất nhiều, vừa thấy tình hình không ổn, liền trực tiếp đè Ngô Tà xuống đất, lăn vài vòng, may mà tránh được đòn tấn công của cái bóng đen khổng lồ kia.

Rầm.

Vật kia hung hăng đập xuống bờ, đến cả đất cũng bị nện cho nứt toác.

Có thể thấy sức lực của nó lớn đến mức nào.

Vương Bàn Tử kéo Ngô Tà nhanh chóng đứng dậy, sau đó kinh hãi nhìn con mãng xà khổng lồ đã dựng thẳng đầu lên.

Đây là cái quái gì vậy.

Vương Bàn Tử nói.

Ngô Tà cũng nuốt nước bọt, không khỏi lùi lại hai bước.

Thứ lao ra từ trong hồ, bất ngờ lại là một con mãng xà khổng lồ to bằng miệng giếng, đôi mắt của nó thật sự to như đèn lồng.

Vương Bàn Tử thầm kinh hãi, may mà mình không xuống nước, không thì bây giờ đã bị thứ này nuốt chửng rồi.

Những người khác cũng như gặp phải đại địch, hoảng sợ nhìn con mãng xà lớn.

Con rắn này quá lớn.

Hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Thứ này đừng nói là người, e là một con voi lớn cũng bị nó nuốt chửng trong một ngụm.

Chương 303

Chạy.

Trương Kỳ Lân khẽ quát một tiếng, xoay người bỏ chạy.

Mãng xà lớn như vậy, không chạy thì chờ chết à.

Nói xong, mấy người xoay người chạy.

Tuy nhiên, tốc độ của con mãng xà cũng cực nhanh, mắt thấy sắp đuổi kịp Ngô Tà và những người khác.

Nhưng đúng lúc này, Khương Hoa bỗng nhiên xuất hiện trước mặt con mãng xà.

Mãng xà sao có thể dung thứ cho một con kiến nhỏ bé cản đường nó.

Con mãng xà lập tức há cái miệng lớn như chậu máu, phát ra tiếng gầm giận dữ, sau đó táp một ngụm về phía Khương Hoa.

Khương Gia.

Ngô Tà và mọi người thấy cảnh này, không khỏi kinh hô một tiếng.

Trần Văn Cẩm cũng trợn to mắt, không thể tin nổi nhìn cảnh này, thầm kêu lên, hắn điên rồi sao.

Bọn họ chỉ thấy, thân hình Khương Hoa khẽ lắc, nhanh chóng tránh được đòn tấn công của mãng xà, sau đó xuất hiện bên cạnh con mãng xà, giơ nắm đấm lên, trực tiếp một quyền đánh vào huyệt thất tấc của nó.

Trương Kỳ Lân và những người khác còn đỡ, dù sao cũng đã từng chứng kiến sức mạnh kinh người của Khương Hoa.

Nhưng Hắc Hạt Tử, Phan Tử và Trần Văn Cẩm đều cảm thấy Khương Hoa điên rồi.

Một mình anh, làm sao có thể đấu với một con mãng xà khổng lồ như vậy.

Cho dù anh đánh trúng thất tấc của nó thì sao.

Chẳng phải cũng chỉ như muỗi đốt thôi sao.

Ầm.

Nhưng mà, ngoài dự liệu là, con mãng xà sau khi bị một quyền đánh trúng, thân thể khổng lồ của nó bị đánh bay sang một bên, hung hăng đập vào những cây cổ thụ, không ít cây to bằng bốn năm người ôm đều bị đập gãy.

Mãng xà phát ra tiếng gào thống khổ, miệng mũi phun máu tươi, thân thể vô lực quằn quại, vậy mà thoi thóp.

Cái này.

Trần Văn Cẩm và hai người kia trợn tròn mắt, không thể tin nổi nhìn tất cả mọi thứ trước mắt.

Đây còn là người sao.

Trần Văn Cẩm chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Nàng cuối cùng cũng hiểu vì sao Khương Hoa làm gì cũng tự tin như vậy.

Thực lực này quá mạnh.

Trương Kỳ Lân còn kém xa đối thủ của hắn.

Hắc Hạt Tử cũng ngơ ngác nhìn Khương Hoa, sự mạnh mẽ của Khương Hoa vượt xa sức tưởng tượng của hắn.

Điều này thật sự. không có thiên lý.

Khương Hoa rút Hắc Kim Cổ Đao ra, đi đến trước mặt con mãng xà, con mãng xà rõ ràng muốn giãy giụa, nhưng nó đã không còn sức lực nữa.

Khương Hoa một đao chém vào đầu con mãng xà.

Keng.

Đầu của con mãng xà vô cùng cứng rắn, cho dù là Hắc Kim Cổ Đao cũng chỉ chém ra một vết rách nhỏ mà thôi.

Khương Hoa hừ lạnh một tiếng, lại đấm một quyền vào đầu con mãng xà.

Ầm.

Cùng lúc đó, một tiếng nổ trầm vang lên trong đầu con mãng xà.

Thân thể nó co giật một hồi, cuối cùng chết hẳn.

Tiếp đó, một luồng ánh sáng đỏ tỏa ra từ đầu con mãng xà, rồi bất ngờ nổ tung, máu thịt văng tung tóe.

Khương Hoa né ra sau, đợi mọi chuyện kết thúc mới quay lại đầu con mãng xà, dùng đao rạch một đường, sau đó giơ tay chộp một cái, lấy ra một viên châu màu đỏ to bằng ngón tay cái.

Khương Hoa đi đến bên hồ, rửa sạch viên châu, một viên châu cực kỳ tròn trịa xuất hiện trong lòng bàn tay anh.

Đó là cái gì.

Ngô Tà tò mò hỏi.

Trương Kỳ Lân nói: Yêu đan của mãng xà.

Trần Văn Cẩm hỏi: Trên đời này, thật sự có Yêu đan sao.

Trương Kỳ Lân không nói gì, ngược lại Hắc Hạt Tử nói: Thứ này chắc sống cũng mấy ngàn năm rồi, không thành tinh thì cũng gần rồi,

có Yêu đan là chuyện bình thường.

Cùng lúc đó, Khương Hoa nhận được tin nhắn từ hệ thống.

Nội đan của yêu xà song vẩy, chứa đựng linh khí nồng đậm.

Khương Hoa không khỏi hài lòng gật đầu.

Anh cất Yêu đan đi, âm thầm sử dụng, rút lấy sức mạnh bên trong.

Khương Gia, cậu ngày càng mạnh rồi đấy, ngay cả con quái vật này cũng bị một quyền đấm chết.

Vương Bàn Tử nhìn con đại xà, chậc chậc khen ngợi.

Khương Hoa cười cười, chuẩn bị gọi mọi người rời đi, kết quả anh bỗng nhiên nhíu mày, nhìn quanh bốn phía, sau đó lấy Thiên Cơ Bàn ra xem xét, phát hiện có điều bất thường.

Sao vậy.

Những người khác cũng phát hiện sự khác thường của Khương Hoa, dù sao cũng đã lấy cả la bàn ra rồi, nơi này chắc chắn không bình thường, nên Ngô Tà liền hỏi.

Khương Hoa đáp: Bên dưới có một tòa lăng mộ lớn.

Cái gì.

Mọi người kinh ngạc, nhất là Vương Bàn Tử, vô cùng hưng phấn, hắn kích động nói: Khương Gia, thật không vậy.

Khương Hoa không thèm để ý đến hắn, trực tiếp nhảy vào trong hồ.

Mẹ kiếp.

Có cần phải quyết đoán vậy không.

Vương Bàn Tử kinh ngạc, định nhảy theo, lại bị Ngô Tà ngăn lại: Bàn Tử, cậu không muốn sống nữa à.

Lỡ như bên dưới còn một con rắn nữa thì sao, cậu chết thế nào cũng không biết đâu.

Bị nói như vậy, Vương Bàn Tử quả thật không dám xuống nữa.

Tuy nhiên, lại một tiếng tõm vang lên, mọi người nhìn lại, Trương Kỳ Lân đã biến mất.

Được rồi, hai người có thân thủ tốt nhất đều đã xuống.

Ngô Tà và những người khác không khỏi nhìn về phía Hắc Hạt Tử, cầu mong Hắc Hạt Tử đừng có nhảy xuống giống Khương Hoa và Trương Kỳ Lân.

May mà Hắc Hạt Tử cũng không xúc động, chỉ đứng trên bờ quan sát tình hình trong hồ.

Lại nói về Khương Hoa.

Sau khi anh nhảy vào hồ, cũng cảm nhận được có người nhảy theo sau, anh ngẩng đầu nhìn, phát hiện là Trương Kỳ Lân đi theo, Khương Hoa cũng không để ý lắm.

Dù sao Trương Kỳ Lân không cần mình chăm sóc, theo thì cứ theo.

Thế là, Khương Hoa và Trương Kỳ Lân cùng nhau lặn xuống, rất nhanh đã đến đáy hồ, phát hiện đáy hồ có một hang động rất lớn, từ góc độ mà xem, ngược lại càng giống là hang ổ của con mãng xà kia.

Khương Hoa làm một động tác tay với Trương Kỳ Lân, Trương Kỳ Lân gật đầu.

Khương Hoa bơi vào trong hang, Trương Kỳ Lân cũng đi theo vào.

Khương Hoa phát hiện Trương Kỳ Lân đi theo sau, không khỏi quay đầu lườm cậu ta một cái, kết quả trong hang động tối đen như mực này, Trương Kỳ Lân căn bản không nhìn thấy biểu cảm của Khương Hoa.

Không còn cách nào, Khương Hoa chỉ có thể tiếp tục bơi vào trong.

Sâu trong hang động khoảng ba mươi mét, Khương Hoa phát hiện nơi này là một vũng nước rất lớn, không khỏi thầm nghĩ, chẳng lẽ lại đến một mặt khác của hồ rồi.

Nhưng cũng không đúng, phía trên không có chút ánh sáng nào.

Khương Hoa nổi lên mặt nước, nhìn quanh bốn phía, phát hiện đây là một hang động rộng lớn, bốn bề một màu đen kịt, nhưng may mà Khương Hoa có khả năng nhìn trong đêm, nên cũng có thể thấy rõ tình hình bên trong.

Xem ra, đây chính là lăng mộ dưới nước kia rồi.

Rất nhanh, Trương Kỳ Lân cũng ló đầu lên, Khương Hoa đưa Trương Kỳ Lân lên bờ.

Trương Kỳ Lân lấy đèn pin ra chiếu xung quanh.

Khương Hoa nói: Tôi chẳng phải ra hiệu cho cậu quay về báo cho Ngô Tà bọn họ, để họ không cần lo lắng sao.

Cậu theo tôi vào làm gì.

Trương Kỳ Lân nói: Cậu biểu đạt không rõ ràng, tôi tưởng cậu bảo tôi theo cậu.

Khương Hoa cạn lời, nhìn khuôn mặt vô hại của Trương Kỳ Lân, Khương Hoa cũng không nổi giận được, vì vậy nói: Được rồi, vào thì vào đi.

Thế là, hai người bắt đầu quan sát tình hình xung quanh.

Đây là một hang động được tu sửa qua loa, bốn phía bày không ít đồ đồng, trên vách tường cũng có không ít bích họa, nhưng vì nơi này ẩm ướt, đại bộ phận bích họa đã phai màu, không nhìn ra được gì.

Đi thôi.

Khương Hoa nói một tiếng, sau đó hai người họ đi về phía một lối đi trong mộ.

Mộ đạo bốn phía toàn là những pho tượng đồng.

Những pho tượng đồng này điêu khắc đều là một loại quái vật mặt người thân chim ưng kỳ quái.

Khương Hoa biết, thứ này là một loại biểu tượng đồ đằng của Tây Vương Mẫu Quốc, cũng là một loại sinh vật kỳ lạ của Tây Vương Mẫu Quốc.

Trong Vân Đỉnh Thiên Cung có rất nhiều loại này, nhưng trong Quỷ Thành, hẳn là không có, đã sớm tuyệt chủng rồi.

Xem ra, nơi này, hẳn là lăng mộ của một trọng thần Tây Vương Mẫu Quốc.

Chương 304

Cũng không biết bên trong có bảo bối gì không.

Khương Hoa và Trương Kỳ Lân đi qua mộ đạo, đến một mộ đạo hình tròn.

Đi một vòng, Khương Hoa nhíu mày, không khỏi nói: Nơi này hẳn là một trận Cửu Cung Bát Quái.

Trương Kỳ Lân gật đầu.

Cậu ta đối với trận pháp hoàn toàn mù tịt.

May mà Khương Hoa tinh thông kỳ môn bát quái, lại có Thiên Cơ Bàn hỗ trợ, dễ dàng tìm được Sinh Môn ở Trung Cung, dẫn Trương Kỳ Lân mở cửa mộ, đi vào một gian mộ thất rất lớn.

Trong mộ thất, khắp nơi đều là bích họa, ở giữa có một tế đàn, mà xung quanh tế đàn lại có bảy cỗ quan tài bằng đồng xanh vây quanh, khiến Khương Hoa khẽ nheo mắt.

Thất Tinh vây quanh.

Khương Hoa trầm mắt xuống.

Thất Tinh vây quanh, là một phương thức mai táng vô cùng bí ẩn thời cổ đại, thường xuất hiện trong các dân tộc thiểu số, thuộc một loại kỳ môn dị thuật, nhưng lại vô cùng tàn nhẫn.

Bởi vì bảy người được chôn trong bảy cỗ quan tài của Thất Tinh vây quanh, nhất định phải là người thân cận nhất của chủ nhân lăng mộ.

Một khi tạo thành thế cục Thất Tinh vây quanh, nếu có trộm mộ đến, vậy gần như là chắc chắn phải chết.

Bảy cỗ thi thể trong quan tài giống như lính gác mộ cho chủ nhân, một khi có người mở quan tài, bảy cỗ thi thể đều sẽ biến thành cương thi, hơn nữa thực lực của loại bánh tông này, ngay cả huyết thi cũng không sánh bằng.

Vô cùng đáng sợ.

Trương Kỳ Lân cũng biết về Thất Tinh vây quanh, cậu ta thấp giọng nói: Chúng ta vẫn nên rời đi đi.

Mục đích của cậu ta không phải ở đây, không cần thiết phải lãng phí thời gian ở chỗ này.

Nhưng Khương Hoa lại biết, người có thể sử dụng Thất Tinh vây quanh, nhất định là trọng thần của Tây Vương Mẫu Quốc.

Vừa rồi anh đã lướt qua các bức bích họa, đại khái đoán được, người được chôn ở đây hẳn là một nhân vật như Tế tư của Tây Vương Mẫu Quốc.

Trong mộ của nhân vật như vậy, chắc chắn có đồ tốt.

Hơn nữa.

Nơi này có đến bảy cái bánh tông, vừa hay để câu thi phù của anh tăng kinh nghiệm.

Ngoài ra, âm khí và thi khí ở đây nồng đậm như vậy, chẳng phải là lúc để Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp thu thập thuộc tính sao.

Do đó, đối với Khương Hoa mà nói, đây là một bảo địa.

Thế là Khương Hoa liền nói: Đừng vội như vậy.

Nói xong, Khương Hoa nhặt một hòn đá, sau đó một cước đá bay nắp của một cỗ quan tài, thi khí nồng nặc tuôn ra, nhưng những thi khí đó rất nhanh liền biến mất, Khương Hoa có thể cảm nhận được, thuộc tính trong Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp đang tăng lên.

Gào.

Một tiếng gầm gừ âm u từ trong thạch quan vang lên, tiếp đó một thây khô mặc áo gấm từ bên trong nhảy ra, gầm thét rồi lao thẳng về phía Khương Hoa.

Đến hay lắm.

Khương Hoa nhướng mày, lao về phía thây khô, đưa tay ấn một cái, sử dụng câu thi phù, định trụ thây khô, đồng thời đặt Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp lên người nó.

Thây khô run rẩy, thi khí trong cơ thể bị điên cuồng thôn phệ.

Trong chớp mắt, cơ thể thây khô run lên, ngã xuống đất.

Bánh tông vốn dựa vào thi khí để hoạt động, thi khí tiêu tan, tương đương với việc con người mất đi tinh khí, tự nhiên sẽ chết.

Câu thi thành công, nhận được 1500 điểm Tiến Hóa Trị.

Khương Hoa vui mừng, điểm Tiến Hóa Trị này tới thật nhanh.

Hơn nữa Khương Hoa cảm giác được, thuộc tính trong Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp cũng đang tăng trưởng.

Như vậy thì quá tuyệt rồi.

Ầm ầm.

Cỗ thây khô đầu tiên vừa chết, các thạch quan khác lập tức bị hất tung nắp, tiếp đó sáu cái bánh tông còn lại đồng thời nhảy ra.

Những cái bánh tông hung thần ác sát này, bây giờ trong mắt Khương Hoa, lại là những cục kinh nghiệm di động đáng yêu.

Khác với Khương Hoa, Trương Kỳ Lân thấy nhiều bánh tông nhảy ra như vậy, sắc mặt đều có chút khó coi.

Dù sao nhiều bánh tông như vậy, ngay cả cậu ta cũng có chút khó

chống đỡ.

Nhưng mà, Khương Hoa lại tỏ ra vô cùng hưng phấn, trực tiếp lao vào giữa đám bánh tông.

Những cái bánh tông trong tay anh như đồ chơi, ngay cả phản kháng cũng không có, từng cái một dễ dàng bị chế ngự, sau đó bị câu thi thành công, thi khí trong cơ thể biến thành chất dinh dưỡng cho Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, chuyển hóa thành điểm Tiến Hóa Trị.

Vẻn vẹn hơn một phút, bảy cái bánh tông lần lượt ngã xuống.

Mà điểm Tiến Hóa Trị của câu thi phù của Khương Hoa đã đạt đến 10500.

Khương Hoa mắt sáng lên, nhìn về phía tế đàn ở giữa.

Liền thấy tế đàn bằng đá bỗng nhiên khẽ động, sau đó nghiêng sang một bên, một cỗ thạch quan chậm rãi dâng lên, xuất hiện trước mặt hai người Khương Hoa.

Trương Kỳ Lân đi tới: Đây là. chủ quan tài.

Khương Hoa gật đầu: Hẳn là quan tài của Tế tư rồi, không biết bên trong có đồ gì tốt không.

Nói xong, liền đi về phía thạch quan.

Thạch quan là một cỗ quan tài vô cùng khổng lồ, Khương Hoa nhìn vài lần, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, cạy một cái, trực tiếp mở nắp quan tài.

Tiếp đó, bên trong còn có một cái thạch quan nhỏ hơn.

Khương Hoa sửng sốt một chút.

Chẳng lẽ người được chôn ở đây không phải là Tế tư, mà là con của Tế tư hay sao.

Từ kích thước của thạch quan này mà xem, người nằm bên trong nhiều nhất cũng chỉ cao một mét hai, không thể nào là quan tài của người trưởng thành, trừ phi Tế tư đó là một người lùn thì còn tạm được.

Tuy nhiên Khương Hoa cũng không nhìn kỹ bích họa, không biết Tế tư trông như thế nào.

Kệ hắn, mở quan tài ra chẳng phải sẽ biết sao.

Nghĩ vậy, Khương Hoa cạy mở thạch quan.

Một luồng thi khí nồng nặc xộc thẳng vào mặt.

Khương Hoa sắc mặt hơi đổi, gã này, tuyệt đối đã thi biến rồi, hơn nữa còn là một cái bánh tông vô cùng đáng sợ.

Vù.

Một bàn tay trông như người bình thường vươn ra, trực tiếp chộp về phía ngực Khương Hoa.

Khương Hoa nhíu mày, đang định phản kích, Hắc Kim Cổ Đao của Trương Kỳ Lân đã chém tới.

Keng.

Hắc Kim Cổ Đao chém vào bàn tay kia, phát ra tiếng vang, bàn tay không hề bị tổn thương, nhưng cũng bị đẩy lùi.

Tiếp đó, một thân ảnh thấp bé từ trong quan tài nhảy ra, trong nháy mắt cách xa Khương Hoa bọn họ.

Khương Hoa và Trương Kỳ Lân nhìn lại, liền thấy xa xa đứng một gã lùn chỉ cao chừng một mét, gã lùn đội mũ kỳ quái, tay cầm một cây pháp trượng, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm Khương Hoa và Trương Kỳ Lân.

Dị thi.

Trương Kỳ Lân thấp giọng nói.

Khương Hoa gật đầu.

Dị thi là gì.

Là một loại thi thể ở giữa sự sống và cái chết, có chút tương tự như Hoắc Linh khi chưa biến thành Cấm Bà, nhưng cơ thể đã bắt đầu thi hóa.

Chỉ có điều, loại dị thi này rõ ràng mạnh hơn nhiều so với tình huống của Hoắc Linh.

Bởi vì, Hoắc Linh là bị ép biến thành như vậy, hơn nữa trước khi biến thành dị thi, Hoắc Linh chỉ là một người bình thường.

Nhưng dị thi trước mắt này, rõ ràng không đơn giản như vậy.

Từ dung mạo của nó mà xem, không phải là trẻ con, chính là một người trưởng thành.

Theo lý mà nói, hắn chính là Tế tư của Tây Vương Mẫu, là người như Tế tư của Tây Vương Mẫu, bản thân năng lực chắc chắn xuất chúng, có lẽ nắm giữ vu thuật gì đó, bản thân đã rất mạnh mẽ.

Lại thêm, hắn cố tình lợi dụng phương thức Thất Tinh vây quanh, biến thi thể của mình sau khi chết thành dị thi.

Mấy ngàn năm trôi qua, dị thi này đã mạnh đến một mức độ khủng bố.

Tuyệt đối mạnh hơn bất kỳ bánh tông nào mà Khương Hoa từng gặp.

Tuy nhiên, đối với Khương Hoa mà nói, cái bánh tông này cũng giống như bảy cái bánh tông trước đó.

Đều là kinh nghiệm bảo bối.

Nghĩ như vậy, Khương Hoa đi về phía dị thi.

Dị thi gào thét một tiếng, vung pháp trượng trong tay, Khương Hoa lập tức cảm thấy bên cạnh mình có một luồng sức mạnh thần bí dấy lên, điên cuồng đánh vào màng nhĩ.

Sắc mặt Trương Kỳ Lân đều trở nên có chút trắng bệch, không khỏi lùi lại hai bước.

Tự tìm cái chết.

Khương Hoa hừ lạnh một tiếng, tiến lên, trực tiếp một cước đá vào người dị thi.

Chương 305

Rầm.

Dị thi kia bị đá bay, hung hăng đụng vào vách tường, vách tường trực tiếp nứt ra.

Luồng sức mạnh thần bí kia cũng biến mất không thấy.

Tuy nhiên, dị thi cũng không chết như vậy, nó từ trên tường trượt xuống, mặt đầy vẻ phẫn nộ, định một lần nữa vung pháp trượng.

Nhưng, Khương Hoa đã không cho nó cơ hội.

Khương Hoa dùng tốc độ nhanh nhất đến trước mặt dị thi, nắm lấy cổ tay của dị thi, thản nhiên nói: Ngươi không có cơ hội đâu.

Nói xong, cánh tay hơi dùng sức, trực tiếp bóp nát cổ tay của dị thi, cây pháp trượng cũng rơi xuống đất.

Gào.

Dị thi phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn.

Mà Trương Kỳ Lân cũng kinh hãi nhìn Khương Hoa.

Hắn tận mắt thấy, cơ thể cứng như sắt của dị thi, lại bị Khương Hoa dễ dàng bóp nát cổ tay như vậy.

Quá mạnh mẽ.

Bây giờ, đến lượt ngươi.

Khương Hoa thản nhiên nói, sau đó đưa tay ấn một cái, sử dụng câu thi phù, đồng thời lợi dụng Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp thôn phệ thi khí của dị thi này.

Có lẽ dị thi này trong mắt người khác vô cùng mạnh mẽ, nhưng

trong tay Khương Hoa, lại như một con gà con, căn bản không có chút phản kháng nào, không khác gì mấy cái bánh tông trước đó.

Khuôn mặt xấu xí của dị thi dần dần bắt đầu vặn vẹo, cuối cùng im bặt trong tiếng kêu thảm thiết, cơ thể mềm nhũn, ngã xuống đất.

Mà Khương Hoa, cũng đã hút sạch toàn bộ thi khí của nó.

Quá trình này, mất khoảng mười phút.

Có thể thấy, thi khí trong cơ thể dị thi này dày đặc đến mức nào.

Tuy nhiên Khương Hoa cũng coi như đã phát hiện ra, Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp và câu thi phù quả thực là một cặp bài trùng, một cái định trụ bánh tông, một cái điên cuồng hút thi khí, đơn giản là không thể sảng khoái hơn.

Khương Hoa nhìn dị thi ngã trên đất, sau đó quay lại bên cạnh chủ quan tài, phát hiện bên trong có không ít đồ bồi táng, nhưng cũng chỉ là một ít đồ cổ.

Khương Hoa nhìn kỹ một chút, cất đi vài món đồ quý giá, lại đi lấy cây pháp trượng.

Căn cứ vào nhắc nhở của hệ thống, cây pháp trượng này là của Đại Tế Tư Tây Vương Mẫu Quốc, có tác dụng hô phong hoán vũ, vô cùng lợi hại.

Khương Hoa cũng không biết sử dụng thế nào, cũng tiện tay cất đi, không để ý đến nó nữa.

Tiếp đó, lại tìm thấy không ít ngọc khí trong bảy cỗ quan tài khác, sau đó tìm kiếm một lúc trong mộ thất này, xác định không còn mộ thất nào khác, lúc này mới cùng Trương Kỳ Lân rời khỏi cổ mộ.

Bên kia, trên bờ.

Ngô Tà có chút nóng nảy nói: Đã hơn nửa giờ rồi, Khương Gia

bọn họ sao còn chưa ra a.

Hắc Hạt Tử tỏ ra tương đối bình tĩnh, hắn cười nói: Tôi nói này tiểu tam gia, nếu bên dưới thật có cổ mộ, họ mà đi vào, đừng nói nửa giờ, cho dù là nửa ngày cũng chưa chắc ra được, cho nên từ từ.

Xoạt.

Tuy nhiên, Hắc Hạt Tử lời còn chưa nói hết, Khương Hoa và Trương Kỳ Lân cùng nhau trồi lên, khiến Hắc Hạt Tử phải nuốt lại nửa câu nói dang dở.

Hắc Hạt Tử cạn lời.

Mà Ngô Tà bọn họ thấy Khương Hoa và Trương Kỳ Lân ra rồi, không khỏi vui mừng khôn xiết, vội vàng đi tới, Ngô Tà nói: Khương Gia, bên dưới thật sự có một ngôi mộ sao.

Khương Hoa và Trương Kỳ Lân được kéo lên bờ mới thở phào một hơi: Không sai, là mộ của Đại Tế Tư Tây Vương Mẫu Quốc, bên trong có không ít đồ tốt.

Nói rồi, Khương Hoa đem những ngọc khí, đồ cổ mà mình vớt được, toàn bộ đổ ra đất.

Vương Bàn Tử thấy những thứ này lập tức mắt sáng rực.

Đây đều là đồ tốt a.

Hắn nhanh chóng bắt đầu sắp xếp những thứ đó.

Khương Gia, những thứ ngài mang về, hiếm thấy đều là đồ tốt cả.

Vương Bàn Tử kích động nói.

Mà sự chú ý của những người khác lại không nằm ở những món đồ cổ ngọc khí kia, mà là ở ngôi mộ cổ bên dưới.

Trần Văn Cẩm nói: Mộ của Đại Tế Tư Tây Vương Mẫu Quốc,

bên trong có những gì vậy.

Khương Hoa đáp: Thứ có giá trị, tôi đều mang ra rồi, những thứ khác cũng không có gì, đúng rồi, còn có mấy cái bánh tông, bị tôi giải quyết rồi, các người có muốn đi xem không.

Không một ai lên tiếng.

Bánh tông có gì đáng xem chứ.

Chỉ có Trần Văn Cẩm có chút kích động, có vẻ muốn xuống xem một chút.

Nhưng Khương Hoa lại nói: Thôi đi, đợi lát nữa trời tối rồi, chúng ta vẫn nên mau rời khỏi đây, đi tìm địa cung của Tây Vương Mẫu đi, bên trong đồ tốt chắc chắn còn nhiều hơn.

Vương Bàn Tử đem tất cả những thứ đó cất vào túi của mình, theo sát Khương Hoa.

Khương Hoa cũng không nói gì, bởi vì anh biết, đến lúc ra ngoài, Vương Bàn Tử sẽ đem những món đồ tốt này đi đổi thành tiền, đại bộ phận đều sẽ giao cho anh.

Do đó, Khương Hoa cũng không vội.

Đám người tiếp tục đi sâu vào trong, đi một đoạn thời gian, cũng gặp được không ít phế tích cổ thành, thậm chí còn có thể nhìn thấy một vài hang động, bên trong có không ít pho tượng.

Nhìn thấy những thứ này, Khương Hoa biết, bọn họ càng ngày càng gần địa cung.

Đám người kiểm tra một chút các bức tượng đá xong, chợt thấy sâu bên trong bốc lên một luồng sương mù màu đỏ.

Phan Tử nhìn thấy làn khói kia, lập tức biến sắc: Không ổn, Tam gia bọn họ xảy ra chuyện rồi.

Phan Tử, cậu đừng nói bậy.

Ngô Tà lập tức sốt ruột, hắn cũng nhìn thấy làn sương mù kia, nghe Phan Tử nói vậy, hắn cũng hoảng lên.

Phan Tử nói: Tôi không nói bừa.

Làn khói kia là tín hiệu tôi và Tam gia đã hẹn trước.

Phan Tử nói không sai, làn khói kia là để cảnh báo chúng ta.

Lúc này Hắc Hạt Tử cũng nói.

Ngô Tà càng gấp hơn, hắn nói: Rốt cuộc là có ý gì.

Phan Tử từ trong túi lấy ra mấy viên thuốc màu sắc khác nhau, hắn nói: Loại cầu khói này chỉ có tôi và Tam gia có, chuyên dùng để truyền tin, màu vàng là đại biểu phía trước có nguy hiểm, phải cẩn thận đi tới.

Màu cam là muốn chúng ta dừng lại chờ xác nhận.

Nếu là màu đỏ chính là phía trước cực kỳ nguy hiểm, muốn chúng ta dù thế nào cũng không được đi tới.

Ngô Tà biến sắc: Vậy chẳng phải là Tam thúc bọn họ bây giờ vô cùng nguy hiểm sao.

Chúng ta mau đi tìm theo làn khói đi.

Nhưng mà, Phan Tử lại giữ chặt Ngô Tà: Tiểu tam gia, cậu không thể vào, bên trong quá nguy hiểm, tất cả các người đều không nên vào, một mình tôi qua đó là được.

Ngô Tà nói: Làm sao có thể.

Bên trong còn không biết có nguy hiểm gì, một mình cậu qua đó chẳng phải là càng thêm nguy hiểm sao.

Phan Tử nói: Chính vì không biết có nguy hiểm gì, các cậu mới

không thể vào, ngay cả Tam gia cũng không giải quyết được nguy hiểm, các cậu mà vào, rất có thể toàn bộ đều bỏ mạng trong đó.

Tam gia đối với tôi có ơn, tôi phải mau đến xem.

Lúc này Vương Bàn Tử lại nói: Tôi nói này đại Phan, cậu đừng bi quan như vậy, nói không chừng Tam gia của cậu chỉ là không cẩn thận làm rơi quả cầu khói màu đỏ thôi, cậu xem chúng ta vào đây cũng hơn một ngày rồi, ngoài con đại xà kia ra, có gặp phải nguy hiểm gì đâu.

Không có chuyện gì đâu.

Không đợi Phan Tử nói, Trương Kỳ Lân liền thản nhiên nói: Đó là do cậu được người khác bảo vệ.

Vương Bàn Tử sững sờ, nghi ngờ nói: Tiểu Ca, lời này của cậu là có ý gì.

Chẳng lẽ chúng ta còn gặp phải nguy hiểm nào khác sao.

Trần Văn Cẩm nói: Tối hôm qua, một bầy Kê Quan Xà, ít nhất có hơn trăm con đã vây chúng ta, nếu không phải Khương Hoa dọa chạy những con Kê Quan Xà đó, e là chúng ta không ai có thể sống sót.

Vương Bàn Tử trợn to mắt: Thật hay giả vậy.

Trần Văn Cẩm không nói gì, nhưng rõ ràng là đã ngầm thừa nhận.

Vương Bàn Tử có chút tê cả da đầu.

Kê Quan Xà hắn đương nhiên đã nghe nói qua, đây chính là thứ còn độc hơn cả rắn hổ mang, loại này vô cùng thông minh, lại còn sống theo bầy đàn, tốc độ bò còn nhanh hơn rắn hổ mang, quan trọng nhất là độc của chúng, cắn một phát không cần ba mươi giây là chắc chắn chết. nếu thật sự bị Kê Quan Xà vây, vậy thì khỏi sống nữa.

Không ngờ, bọn họ tối hôm qua đã bị Kê Quan Xà vây quanh.

Nghĩ lại mà Vương Bàn Tử toát mồ hôi lạnh.

Khương Hoa nói: Đừng tranh cãi nữa, trong khu rừng này nơi nào cũng có rất nhiều Kê Quan Xà, trừ phi trước khi trời tối ra khỏi rừng, bằng không khi trời tối, ở bất kỳ nơi nào cũng có thể bị Kê Quan Xà tấn công, cậu nghĩ, với thời gian bây giờ, còn có thể rút lui khỏi rừng được không.

Cho nên chúng ta vẫn nên hành động chung thì hơn.

Nghe Khương Hoa nói vậy, Phan Tử cũng không nói thêm gì nữa.

Thế là, một đoàn người tiếp tục đi về phía làn khói đỏ.

Làn khói đỏ nhìn không xa, nhưng đi thực tế lại mất nhiều thời gian hơn mọi người dự đoán, mặt trời lặn, trời đã tối, mà vẫn chưa đến được chỗ của Ngô Tam Tỉnh bọn họ.

Không còn cách nào, chỉ có thể tạm thời tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Vẫn theo phương pháp cũ, mọi người đều bôi bùn lên người mới dám ngủ.

Chỉ có điều, lần này lại xảy ra một chút bất ngờ.

Khương Hoa vẫn gác ca đầu tiên, chỉ là Ngô Tà bọn họ vừa nằm xuống không lâu, liền nghe thấy tiếng động kỳ quái từ trong một cây đại thụ truyền ra.

Tiếp đó, một tiếng tiểu tam gia vang lên.

Nơi này vốn yên tĩnh, tiếng nói này vừa vang lên, Ngô Tà và mọi người tự nhiên đều nghe thấy.

Ai.

Ngô Tà chui ra khỏi túi ngủ, kinh nghi bất định nói.

Mà Phan Tử cũng nhanh chóng đứng dậy, hắn kích động nói: Nhất

định là Tam gia.

Ngô Tà cũng có chút kích động, bởi vì người gọi hắn là tiểu tam gia cũng chỉ có những người dưới trướng của Tam thúc hắn.

Mà lúc này, tiếng tiểu tam gia lại vang lên.

Phan Tử nhanh chóng đi về phía đó, đồng thời hô lớn: Đồ lau nhà, là các người sao. hắn liền chuẩn bị đi về phía cây đại thụ kia.

Nhưng mà, đúng lúc này lại bị Trương Kỳ Lân đè lại.

Phan Tử sững sờ, nghi ngờ nói: Tiểu Ca, cậu làm gì vậy.

Khương Hoa nhìn cảnh tượng trước mắt này cũng không nói gì, anh biết, người gọi Ngô Tà căn bản không phải là người, mà là những con Kê Quan Xà quỷ dị kia.

Không ngờ những con Kê Quan Xà này vẫn chưa từ bỏ ý định.

Hôm qua dùng phương thức vây công không thành, lần này lại dùng phương thức âm hiểm này, muốn dụ người qua, sau đó cắn chết.

Thật đúng là âm hiểm.

Trương Kỳ Lân nói: Có gì đó kỳ lạ, xem trước đã.

Bị Trương Kỳ Lân nói vậy, Phan Tử và mọi người đều giật mình, không dám manh động nữa.

Chương 306

Dù sao, nửa đêm đột nhiên xuất hiện hai tiếng tiểu tam gia này bản thân cũng có chút quỷ dị, lại thêm bọn họ đối với Trương Kỳ Lân vô cùng tin tưởng, cho nên bây giờ đều cảm thấy chuyện này có gì đó không ổn.

Phan Tử cắn răng: Đồ lau nhà, là các người sao.

Nếu đúng thì nói một tiếng.

Nhưng mà, bên trong không một ai lên tiếng.

Một lúc sau, lại truyền đến một tiếng tiểu tam gia.

Lần này, đám người nghe thấy âm thanh này luôn cảm thấy khó chịu, đều biết trong này chắc chắn có vấn đề, nên cũng không dám đi vào nữa.

Đám người liếc nhìn Khương Hoa một cái, phát hiện Khương Hoa ngồi trước đống lửa như không có chuyện gì xảy ra, giống như không nghe thấy những âm thanh này.

Trần Văn Cẩm nhíu mày, nàng nhớ, đêm qua Khương Hoa cũng như thế này, những con Kê Quan Xà đều đã đến gần anh, anh đều thờ ơ, cuối cùng những con Kê Quan Xà đó toàn bộ tự chạy đi.

Rất quỷ dị.

Hôm nay lại là chuyện gì xảy ra.

Phan Tử do dự một chút: Khương Gia, ngài cảm thấy chúng ta nên làm gì.

Khương Hoa nói: Đề nghị của tôi là, nên làm gì thì làm nấy, ngủ thì ngủ, gác đêm thì gác đêm, chỉ cần các người an phận, Thiên

Vương lão tử tới cũng không làm gì được các người đâu.

Nghe Khương Hoa nói vậy, Vương Bàn Tử nói: Ha, đã Khương Gia nói rồi, chuyện này chắc chắn không có vấn đề gì lớn, chúng ta mau ngủ đi, Bàn gia tôi mệt rồi.

Nói xong, liền lại chui vào trong túi ngủ.

Trương Kỳ Lân cũng trở về túi ngủ ngủ.

Còn lại Phan Tử và Ngô Tà hai người nhìn nhau.

Tiểu tam gia.

Lúc này, âm thanh kia lại vang lên.

Lần này, Ngô Tà và Phan Tử đều nổi da gà.

Lần này, Vương Bàn Tử trực tiếp xù lông, từ trong túi ngủ chui ra, không biết từ đâu mò ra một thỏi thuốc nổ, mắng: Bên trong là thằng mẹ nào, không nói nữa thì Lão Tử cho mày ăn thuốc nổ.

Kết quả, trên cây đại thụ kia nửa ngày không có tiếng động nào truyền ra.

Mẹ nó.

Xem ra là đúng là tự tìm cái chết.

Vương Bàn Tử giận mắng một tiếng, móc bật lửa ra trực tiếp đốt thuốc nổ, sau đó ném mạnh vào trong cây.

Ầm ầm.

Một tiếng nổ lớn, cây đại thụ kia trực tiếp bị nổ sập, trong chốc lát lá cây rơi như mưa, đồng thời từng con Kê Quan Xà bị nổ thành không biết bao nhiêu mảnh bay ra ngoài, trên mặt đất toàn là Kê Quan Xà nát vụn.

Cảnh tượng có thể nói là máu thịt bay tứ tung.

Đương nhiên cũng không ít Kê Quan Xà không bị nổ chết, sau khi bị kinh động, lập tức chạy tán loạn khắp nơi.

Ngô Tà và mọi người thấy nhiều Kê Quan Xà như vậy, lập tức sắc mặt đại biến, nhanh chóng cầm vũ khí đối phó với những con Kê Quan Xà đó.

Cũng may, trên người họ đều bôi đầy bùn, cho nên không có ai bị Kê Quan Xà nhắm tới.

Những con Kê Quan Xà bị một quả thuốc nổ làm cho hồn bay phách lạc, bây giờ đang chạy trốn khắp nơi, lại thêm chúng không phát hiện ra có người ở đây, nên trong nháy mắt toàn bộ biến mất.

Mấy người đợi những con Kê Quan Xà đó đi hết, Ngô Tà và mấy người mới kịp phản ứng, nhất là Phan Tử, một mặt sợ hãi.

Hắn không khỏi nghĩ, nếu vừa rồi hắn thật sự đi kiểm tra, thì thật sự chết thế nào cũng không biết.

Phan Tử mặt đầy vẻ hoảng sợ, nhìn về phía Khương Hoa: Khương Gia, may mà vừa rồi ngài nhắc nhở, nếu không phải ngài, tôi có thể đã thật sự qua đó rồi.

Mặc dù là Trương Kỳ Lân đã ngăn hắn lại, nhưng hắn biết, Trương Kỳ Lân không nói được cái gì chắc chắn, vì lo lắng cho Tam gia, hắn vẫn muốn đi qua.

May mắn Khương Hoa nói một câu, hắn mới từ bỏ ý định.

Ngô Tà nói: Khương Gia, ngài làm sao biết bên trong có Kê Quan Xà.

Khương Hoa đáp: Kê Quan Xà ở đây sẽ bắt chước người nói chuyện như vẹt, sau đó thu hút người đi qua, giống như thu hút con mồi vậy.

Phan Tử lặp đi lặp lại nhiều nhất câu nói là tiểu tam gia, cho nên bị những con Kê Quan Xà đó học được.

Phan Tử nói: Mẹ nó, suýt chút nữa thua trên tay mấy con rắn này, thứ này cũng quá âm hiểm đi.

Tất cả mọi người đều đồng tình.

Bị Kê Quan Xà làm cho như vậy, tất cả mọi người đều mất hết buồn ngủ, chỉ sợ Kê Quan Xà lại trốn ở đâu đó, đột nhiên tới cho bọn họ một ngụm, đừng để đang ngủ rồi ngủ luôn không dậy nữa.

Cho nên tất cả mọi người đều vây quanh đống lửa nói chuyện phiếm.

Nhưng càng về sau càng mệt, mấy người cứ như vậy dựa vào đống lửa ngủ thiếp đi.

Sau khi tỉnh lại, cả nhóm người đi theo hướng đã định sẵn và tiếp tục tiến lên.

Dọc đường, họ lại bắt gặp không ít phế tích thành trì, thậm chí còn thấy một đầm lầy khổng lồ.

Dưới ánh mặt trời, họ nhìn thấy bóng của một tòa thành trì cực lớn ẩn dưới đầm lầy.

Điều này thực sự khiến họ kinh ngạc.

Tuy nhiên, chẳng ai muốn đi xuống đó cả, dù sao đầm lầy cũng không phải hồ nước, bên dưới toàn là bùn, làm sao mà vào được.

Đến trưa, cuối cùng họ cũng tìm được doanh trại của Ngô Tam Tỉnh.

Chỉ là doanh trại trống không, có mấy cái lều vải dựng ở đó nhưng không thấy một bóng người.

Mọi người tìm kiếm khắp nơi, thậm chí tìm thấy không ít trang bị

và thức ăn, nhưng vẫn không tìm được ai.

Điều này khiến họ cảm thấy vô cùng kỳ quái, những người đó rốt cuộc đã đi đâu.

Chỉ có Khương Hoa biết, nhóm Ngô Tam Tỉnh đã đi tìm địa cung của Tây Vương Mẫu.

Đến được đây, Khương Hoa biết địa cung đã ở ngay gần rồi.

Thế là, Khương Hoa không nói nhiều, trực tiếp lấy Thiên Cơ Bàn ra, cẩn thận quan sát bốn phía rồi nói: Mọi người theo tôi, tôi nghĩ tôi biết địa cung Tây Vương Mẫu ở đâu rồi.

Nói rồi, anh dẫn họ đi về một hướng.

Còn nhóm Ngô Tam Tỉnh ư.

Khương Hoa không muốn lãng phí thời gian đi tìm họ.

Sau khi đi xuyên qua khu rừng rậm thêm hai tiếng nữa, Khương Hoa cuối cùng cũng tìm thấy một khe hở dưới vách núi.

Khương Hoa biết, địa cung ở ngay trong khe hở đó.

Nhưng đúng lúc này, bên trong lại có tiếng động lạ.

Mọi người đều giật mình, tưởng rằng bên trong có rắn rết hay thứ gì đó.

Kết quả, một cái đầu thò ra từ bên trong.

Lau Nhà.

Phan Tử ngẩn ra một chút, rồi la lớn: Các cậu ở đây à.

Tam gia đâu rồi.

Người thò đầu ra từ bên dưới chính là đội trưởng đám tay chân mà Ngô Tam Tỉnh dẫn theo lần này.

Đại Phan.

Tam gia ở ngay dưới này.

Không ngờ các anh lại tìm được đến đây, mau xuống đi.

Lau Nhà kích động nói.

Thế là, cả nhóm theo khe hở đi xuống.

Xuống dưới mới phát hiện bên trong có khoảng hai mươi người, người dẫn đầu chính là Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh cũng nhìn thấy nhóm Khương Hoa.

Khi thấy Ngô Tà cũng đi theo, ông ta vốn định cho nó một trận, nhưng khi nhìn thấy Khương Hoa thì sững người, nén lại ý định tát Ngô Tà.

Ngô Tam Tỉnh bước nhanh tới: Khương Gia, không ngờ ngài cũng tới.

Mọi người đều ngẩn ra.

Hắc Hạt Tử trừng to mắt nhìn Khương Hoa.

Vốn dĩ hắn cho rằng Khương Hoa cũng là do Ngô Tam Tỉnh mời tới, nên mới biết mọi chuyện của họ, cũng biết họ đến viện điều dưỡng để lấy thứ gì.

Vì thế, trong tiềm thức, Hắc Hạt Tử cho rằng Khương Hoa là người của Ngô Tam Tỉnh.

Không ngờ, Ngô Tam Tỉnh cũng không biết Khương Hoa sẽ đến.

Nói cách khác, chuyện ở viện điều dưỡng không phải do Ngô Tam Tỉnh nói cho Khương Hoa, mọi chuyện cũng không phải Ngô Tam Tỉnh tiết lộ.

Vậy thì, anh ta rốt cuộc làm sao mà biết được.

Hắc Hạt Tử cảm thấy thật không thể tin nổi.

Ngoài hắn ra, những tên tay chân đi theo Ngô Tam Tỉnh cũng kinh ngạc nhìn Khương Hoa.

Bọn họ là lần đầu tiên gặp anh.

Thấy Khương Hoa trẻ tuổi như vậy, mà Ngô Tam Tỉnh lại đối xử với anh khách sáo đến thế, thấy anh đến thì kích động không thôi.

Thế là trong lòng ai nấy đều đoán già đoán non, rốt cuộc Khương Hoa này là ai.

Mà Khương Hoa cũng không biểu hiện gì, chỉ gật đầu.

Ha ha, lần này có Khương Gia ở đây, chúng ta nhất định sẽ thuận lợi.

Ngô Tam Tỉnh cười ha hả, vô cùng vui vẻ.

Khương Hoa nói: Chúng ta đi thôi.

Đến đây, địa cung đã ở ngay trước mắt, bên trong có vô số bánh chưng, đến lúc đó có thể dùng bùa câu thi để cày kinh nghiệm rồi.

Chương 307

Khương Hoa nhớ rằng, bên dưới khe hở này có một lối đi dẫn đến địa cung Tây Vương Mẫu, nhưng trong lối đi này có rất nhiều ngã rẽ, muốn tìm được con đường đúng thì phải tìm được ký hiệu do Trương Kỳ Lân để lại.

Trương Kỳ Lân trước khi mất trí nhớ đã từng đến đây một lần và để lại không ít ký hiệu dọc đường.

Trước đây nhóm Ngô Tam Tỉnh chính là dựa vào những ký hiệu đó để tìm đến địa cung Tây Vương Mẫu.

Cho nên lần này cũng không ngoại lệ.

Khương Hoa đi đầu, rất nhanh đã đến một ngã ba, nơi đây còn có một hồ chứa nước khổng lồ.

Ở đây có ngã rẽ, chúng ta đi hướng nào.

Vương Bàn Tử hỏi.

Ngô Tam Tỉnh nhìn về phía Khương Hoa: Khương Gia, chúng ta đi thế nào.

Khương Hoa không nói gì, mà tìm kiếm xung quanh, rất nhanh đã tìm thấy một ký hiệu.

Những ký hiệu này là một vài ký tự kỳ lạ, Khương Hoa cũng không cần hiểu rõ ý nghĩa của nó là gì, chỉ cần biết ký hiệu chỉ về ngã rẽ nào thì cứ đi theo hướng đó.

Ngô Tà ghé lại xem ký hiệu đó, không khỏi nhíu mày, kinh ngạc nói: Đây.

đây không phải là bút tích của Muộn Du Bình sao.

Ngô Tà đã gặp ký hiệu này không chỉ một lần, cậu biết đây là ký hiệu mà Trương Kỳ Lân thường dùng.

Chẳng lẽ, Trương Kỳ Lân đã từng đến đây.

Mọi người đều nhìn về phía Trương Kỳ Lân.

Mà Trương Kỳ Lân thì khẽ nhíu mày, anh không thể nhớ ra mình đã từng đến nơi này.

Nhưng ký hiệu kia, đúng là do anh để lại.

Ngô Tam Tỉnh tò mò hỏi: Tiểu Ca, cậu từng đến đây rồi à.

Khương Hoa nghe vậy, không khỏi thầm cười lạnh trong lòng, lão già này lại bắt đầu giả ngu rồi, ông ta đã sớm biết Trương Kỳ Lân từng đến đây.

Trương Kỳ Lân lắc đầu: Không nhớ rõ.

Gì cơ.

Lúc này, gã Lau Nhà lên tiếng: Anh đùa chúng tôi đấy à, anh đến hay chưa mà lại không nhớ được.

Tam gia, tôi thấy gã này không thành thật, lát nữa đừng có hại cả đám chúng ta.

Này.

Anh đừng có nói bậy, Muộn Du Bình từng bị mất trí nhớ, không nhớ được là chuyện rất bình thường.

Ngô Tà nói.

Lau Nhà cười lạnh một tiếng, trong mắt lộ vẻ khinh thường, hắn nói: Tiểu Tam gia à, cậu đừng để người ta lừa nữa, trên đời này làm gì có chuyện mất trí nhớ, cậu tưởng đang xem phim thần tượng cẩu huyết chắc.

Còn mất trí nhớ nữa, có phải bị tai nạn xe không đấy.

Gã này miệng thì gọi Tam gia với Tiểu Tam gia, nhưng thực chất chẳng hề khách khí với Ngô Tam Tỉnh và Ngô Tà chút nào.

Khương Hoa biết, Lau Nhà là một đám người Ngô Tam Tỉnh tạm thời thuê, chẳng qua chỉ là một đám trộm mộ tự do, gọi Ngô Tam Tỉnh một tiếng Tam gia cũng là vì danh tiếng của ông ta mà thôi.

Ngô Tà cũng nghe ra được, cậu nói: Các người không tin thì thôi.

Khương Hoa thản nhiên nói: Anh cho rằng ở đây, chỉ có một mình cậu ta từng vào sao.

Trong số chúng ta đây, còn không ít người đã từng vào rồi.

Nói xong, Khương Hoa đi về phía một ngã rẽ, không thèm để ý đến bọn họ.

Anh không muốn dính vào mấy cuộc tranh cãi của những người này, anh chỉ muốn hoàn thành việc của mình là đủ rồi.

Nghe Khương Hoa nói vậy, Trần Văn Cẩm và Ngô Tam Tỉnh trong lòng đều có chút lấn cấn, họ liếc nhìn bóng lưng Khương Hoa rồi cũng đi theo sau.

Gã Lau Nhà nghe xong, hừ lạnh một tiếng, giật giật khẩu súng của mình, xông lên nói: Thằng nhóc, mày nói cho rõ ràng xem, còn ai đã vào đây nữa.

Mặc dù Ngô Tam Tỉnh khách khí với Khương Hoa, hắn cũng đã nhìn ra, nhưng Lau Nhà không hề để trong lòng.

Hắn thấy phe mình bây giờ đông người, ai nấy đều có súng có thuốc nổ, căn bản không sợ bọn họ, cho nên cực kỳ tự tin, muốn uy hiếp Khương Hoa nói cho rõ ràng.

Còn có người khác đã từng vào đây, điều này khiến hắn không yên

tâm.

Chỉ khi làm rõ mọi chuyện hắn mới an lòng.

Nhưng Khương Hoa không thèm để ý đến hắn, tiếp tục đi về phía trước.

Này, tao đang nói chuyện với mày đấy, mày không nghe thấy à.

Lau Nhà thấy Khương Hoa không đếm xỉa đến mình, lập tức nổi giận, lên đạn rồi quát lớn.

Phan Tử biến sắc, cũng giơ súng lên nói: Lau Nhà, mày muốn làm gì.

Bỏ súng xuống.

Lần này, coi như đã chọc vào tổ ong vò vẽ.

Lập tức đám người của Lau Nhà đều giơ súng lên, chĩa thẳng vào Phan Tử.

Vương Bàn Tử thấy tình hình này, lập tức nổi giận: Lũ khốn.

Chúng mày muốn làm gì.

Dám dùng súng chĩa vào Khương Gia.

Trên người ông đây còn nhiều thuốc nổ lắm, ép Bàn gia, ông đây sẽ đồng quy vu tận với chúng mày.

Nói rồi, hắn thật sự lôi ra hai đoạn dây cháy chậm, rồi lại lấy ra một cái bật lửa.

Đám người thấy Vương Bàn Tử thật sự lấy ra những thứ đó, cũng biến sắc, không dám manh động nữa.

Ông đây không tin mày dám châm.

Lau Nhà lạnh lùng nói.

Không tin à.

Vương Bàn Tử bấm bật lửa, thật sự châm thẳng vào đoạn dây cháy chậm.

Lần này, đám người của Lau Nhà sợ đến mặt mày tái mét.

Càng là loại trộm mộ tự do như bọn chúng lại càng sợ chết.

Dừng tay.

Lau Nhà vội vàng quát nhỏ.

Vương Bàn Tử hừ lạnh một tiếng, dập tắt dây cháy chậm, lạnh lùng nói: Đừng có ra vẻ với Bàn gia, bỏ súng xuống.

Lau Nhà không dám nói nhảm nữa, liếc đám đàn em một cái: Nghe thấy không, bỏ súng xuống.

Đám đàn em lúc này mới hạ súng xuống.

Đồng thời, Lau Nhà cũng hạ súng của mình xuống.

Vương Bàn Tử có chút hài lòng, gật gật đầu: Xin lỗi Khương Gia đi.

Lau Nhà nhíu mày, trong lòng có chút khó chịu.

Không cần.

Nhưng đúng lúc này, Khương Hoa lại thản nhiên nói.

Lau Nhà hừ một tiếng, thầm nghĩ thằng nhóc này cũng biết điều đấy.

Nhưng ý nghĩ này vừa lóe lên, mọi người đã nghe một tiếng vụt, ngay sau đó, Khương Hoa xuất hiện trước mặt Lau Nhà, ánh đao lóe lên, Lau Nhà chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, cảnh tượng cuối cùng hắn nhìn thấy là gương mặt lạnh lùng của Khương Hoa, tay cầm một thanh cốt đao màu đen, chém xuống cạnh một cái xác không đầu.

Mà cái xác không đầu đó, hình như, chính là của hắn.

Sau đó, ý thức của hắn tan biến.

Bịch Thi thể ngã xuống, tất cả mọi người kinh hãi nhìn Khương Hoa.

Tàn nhẫn quá.

Vậy mà, thật sự giết chết Lau Nhà.

Đám đàn em kia cuối cùng cũng phản ứng lại, có kẻ giận dữ hét lên: Mày, mày dám giết Lau Nhà.

Nói xong, pằng một tiếng, hắn trực tiếp nổ súng.

Viên đạn bay về phía Khương Hoa, mọi người đều kinh hãi, không ngờ kẻ đó lại đột nhiên nổ súng.

Nhưng, một cảnh tượng khiến tất cả mọi người khiếp sợ đã xuất hiện.

Chỉ thấy Khương Hoa giơ tay phải ra, hai ngón tay thon dài của anh, trực tiếp kẹp lấy viên đạn đó.

Hít Mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Phát Khâu Chỉ này, lợi hại đến vậy sao.

Thậm chí cả đạn cũng có thể kẹp được.

Đây còn là người sao.

Trương Kỳ Lân cũng co rụt con ngươi.

Anh biết, cho dù Phát Khâu Chỉ của anh có lợi hại đến đâu, cũng không thể nào kẹp được đạn.

Quá đáng sợ.

Mọi người đều ngây dại.

Kể cả người nổ súng, cũng hoảng sợ nhìn Khương Hoa.

Họ cuối cùng cũng hiểu tại sao Ngô Tam Tỉnh lại phải khách sáo với Khương Hoa như vậy.

Một người đáng sợ như thế, Ngô Tam Tỉnh dám không khách sáo sao.

Thực ra, ngay cả Ngô Tam Tỉnh cũng bị chấn kinh dữ dội.

Bởi vì, trong ấn tượng của ông ta, Khương Hoa tuy lợi hại, nhưng cũng không lợi hại đến mức này.

Ông ta cảm thấy Khương Hoa lần này, so với lần đầu tiên ông ta gặp, hoàn toàn như một người khác.

Vậy mà có thể dùng tay không kẹp đạn, đây còn là người sao.

Đây hoàn toàn là thần rồi.

Chương 308

Phụt Ngay lúc mọi người còn đang kinh ngạc, Khương Hoa đột nhiên vung ngược tay, đầu đạn đó bay ngược ra ngoài, tốc độ còn nhanh hơn cả súng bắn, chuẩn xác xuyên thủng mi tâm của tên đàn em kia, sau đó tóe ra một vệt máu, bay ra ngoài, cắm phập vào vách đá.

Tên đàn em kia trừng to mắt.

Bịch Lại một người nữa ngã xuống.

Lần này, đám đàn em của Lau Nhà, trong lòng trực tiếp sụp đổ.

Tim gan đều bị dọa nứt ra.

Bịch Không ít tên đàn em của Lau Nhà trực tiếp quỳ xuống trước mặt Khương Hoa.

Khương, Khương Gia.

Ngô Tam Tỉnh gọi.

Khương Hoa nói: Tôi không cần biết bây giờ ông là Ngô Tam Tỉnh hay Giải Liên Hoàn, nhưng tốt nhất hãy thu lại mấy trò khôn vặt của ông đi, đừng có dùng trên người tôi, nếu không sẽ không có lần sau đâu.

Ngô Tam Tỉnh toàn thân chấn động mạnh.

Câu nói này của Khương Hoa, rốt cuộc có ý gì.

Chẳng lẽ, anh đã nhìn thấu thân phận thật sự của ông ta.

Nhưng chuyện này, chỉ có Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn hai người biết.

Ngô Tam Tỉnh dám chắc, hai người họ tuyệt đối chưa từng tiết lộ cho bất kỳ ai.

Nhưng, Khương Hoa hình như đã biết chuyện này.

Nếu không, làm sao có thể nói ra câu đó.

Ngô Tam Tỉnh ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Ông ta biết, mình không thể trêu chọc Khương Hoa nữa.

Những người khác thì kỳ quái nhìn Ngô Tam Tỉnh.

Tình hình gì đây.

Nhất là Trần Văn Cẩm.

Nàng biết Ngô Tam Tỉnh hiện tại có vấn đề.

Nhưng trong tài liệu nàng nắm được, người chết trước kia không phải Giải Liên Hoàn, mà là Ngô Tam Tỉnh.

Do đó, nàng cho rằng người đang đứng trước mặt mình không phải Ngô Tam Tỉnh, mà là Giải Liên Hoàn.

Nhưng, từ ý tứ trong lời nói của Khương Hoa, dường như mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Trương Kỳ Lân liếc nhìn Ngô Tam Tỉnh một cái, không nói gì, đi theo sau Khương Hoa.

Ngô Tà nói: Tam thúc, vừa rồi Khương Gia nói lời đó có ý gì vậy ạ.

Gì mà chú là Giải Liên Hoàn, Ngô Tam Tỉnh.

Sao cháu nghe không hiểu gì hết.

Ngô Tam Tỉnh hít sâu một hơi: Mày quản nhiều thế làm gì, đi nhanh lên.

Sau đó Ngô Tam Tỉnh cũng đuổi theo Khương Hoa.

Nhưng lần này, ông ta đã ngoan ngoãn hơn nhiều.

Trần Văn Cẩm mắt sáng lên, cũng đi theo.

Hắc Hạt Tử cười cười, cũng không nói nhiều, theo sát phía sau.

Vương Bàn Tử và Phan Tử thì liếc nhìn đám đàn em còn lại của Lau Nhà một cái, rồi cũng đi theo.

Còn về đám đàn em đó, thấy Khương Hoa không giết họ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó mười mấy người lại do dự.

Bây giờ có nên đi cùng không.

Cuối cùng, sau một hồi đắn đo, họ vẫn quyết định đi theo.

Dù sao, Khương Hoa cũng không có ý định giết họ, lát nữa cứ ngoan ngoãn nghe lời, dù sao cũng tốt hơn là ở bên ngoài chờ chết.

Họ biết bên ngoài đáng sợ đến mức nào, những con rắn mào gà ẩn nấp trong bóng tối, đến vô ảnh đi vô tung, có thể dễ dàng lấy mạng tất cả bọn họ.

Lần này họ đến có hơn ba mươi người, đã chết gần một nửa.

Toàn bộ đều bị những con rắn mào gà đó cắn chết.

Do đó, họ không có chút tự tin nào có thể sống sót rời khỏi khu rừng rậm này, chỉ có thể thành thật đi theo sau nhóm Khương Hoa, may ra còn có chút hy vọng sống.

Khương Hoa đi ở phía trước, một đường tiến lên, gặp những hồ chứa nước càng lúc càng lớn, cuối cùng ở trước một hồ chứa nước lớn nhất, họ cuối cùng cũng thấy được cánh cửa dẫn vào địa cung.

Đây. chính là cửa vào địa cung Tây Vương Mẫu sao.

Vương Bàn Tử kích động nói.

Khương Hoa gật đầu: Không sai rồi.

Mọi người đều có chút kích động.

Dù sao mục đích đến đây không phải là để tìm địa cung Tây Vương Mẫu sao.

Phải biết, đây chính là địa cung Tây Vương Mẫu đó.

Bên trong chắc chắn có vô số bảo tàng.

Tốt quá rồi, cuối cùng cũng tìm được nơi này.

Tất cả mọi người đều rất phấn khích.

Nhất là Trần Văn Cẩm.

Khương Hoa đi về phía cửa mộ.

Nhưng đúng lúc này, Vương Bàn Tử bỗng nhiên hét lên: Mau nhìn kìa, đó là cái gì.

Cả đám ngẩng đầu lên, chỉ thấy phía trên bò đầy chi chít rắn mào gà.

Má ơi.

Những con rắn mào gà đó tụ lại thành một khối, bắt đầu rơi xuống.

Tất cả mọi người biến sắc, vội vàng chạy tán loạn.

Bộp một tiếng, đám rắn mào gà rơi xuống đất, trực tiếp nổ tung, ít nhất cũng phải hai ba trăm con rắn tản ra, nhìn mà tê cả da đầu.

Đoàng.

Có người không chút do dự nổ súng.

Nhiều quá.

Đơn giản là nhiều đến không tưởng.

Bàn Tử, mau dùng dây cháy chậm.

Phan Tử la lớn.

Vương Bàn Tử đáp: Cậu không muốn sống nữa à.

Dùng cái đó lỡ như chỗ này sập thì làm sao.

Phan Tử im lặng.

Vương Bàn Tử nói không sai, ở đây quả thật không thể dùng dây cháy chậm, nếu nơi này thật sự sập, tất cả mọi người đều phải chết ở đây.

Khương Gia, anh làm gì vậy.

Ngô Tà bỗng nhiên kinh hãi hét lên, muốn kéo Khương Hoa lại, lại phát hiện anh đã đến gần bầy rắn.

Ngô Tà bị Trương Kỳ Lân giữ vai lại, ra hiệu cho cậu không nên qua đó.

Tất cả mọi người đều kỳ quái nhìn Khương Hoa.

Dù anh có lợi hại đến đâu, cũng không thể nào đấu lại với nhiều rắn mào gà như vậy được.

Nhất là nhóm Ngô Tam Tỉnh, họ đã từng chứng kiến sự lợi hại của rắn mào gà, phe họ đã không biết chết bao nhiêu người vì chúng.

Chỉ có Trần Văn Cẩm là không lo lắng.

Bởi vì nàng biết, những con rắn mào gà này tuyệt đối không làm gì được Khương Hoa.

Chuyện tối hôm trước vẫn còn rõ mồn một trước mắt, những con rắn mào gà đó sắp cắn Khương Hoa rồi, kết quả không biết vì sao, lập tức tất cả đều bỏ chạy, như thể bị thứ gì đó kinh hãi.

Mặc dù đến bây giờ Trần Văn Cẩm vẫn chưa hiểu rõ nguyên nhân, nhưng nàng biết, nhất định có liên quan đến Khương Hoa.

Quả nhiên, dưới con mắt của mọi người, Khương Hoa đi vào

giữa bầy rắn, những con rắn đó vậy mà phảng phất như gặp phải thiên địch, hoảng loạn chạy tán loạn, trong nháy mắt, một con rắn cũng không còn.

Nhóm Ngô Tam Tỉnh, mặt đầy dấu chấm hỏi.

Tình hình gì đây.

Tại sao những con rắn mào gà đó lại sợ Khương Hoa.

Má ơi.

Có khoa trương quá không vậy.

Chương 309

Chẳng lẽ, anh là xà mẫu sao.

Hay là xà phụ.

Vương Bàn Tử nói: Thiên Chân, mấy con rắn mào gà này. không phải là do Khương Gia nuôi đấy chứ.

Nếu không, sao trông chúng có vẻ sợ Khương Gia thế.

Ngô Tà lắc đầu, tỏ ý mình không biết.

Chuyện này, hoàn toàn nằm ngoài phạm vi nhận thức của cậu.

Bảo cậu làm sao mà hiểu được đây.

Hoàn toàn không giải thích nổi.

Chỉ có Trần Văn Cẩm thầm nói một tiếng quả nhiên.

Nàng đoán không lầm, những con rắn mào gà đó quả nhiên là sợ Khương Hoa.

Nàng ở đây lâu như vậy, tuy cũng không sợ những con rắn đó, bởi vì rắn mào gà dù thông minh, nhưng dù sao cũng chỉ là súc sinh, nàng có rất nhiều cách để đối phó với chúng.

Nhưng, có thể quang minh chính đại khiến rắn mào gà sợ hãi như vậy, Trần Văn Cẩm căn bản không làm được.

Nàng cũng không nghĩ ra trên đời này có ai có thể làm được.

Đã thấy Khương Hoa đi đến trước cửa mộ, nhìn kỹ một chút, sau đó tìm được cơ quan, mở cửa mộ này ra.

Khương Hoa nhớ, cửa mộ này nhìn như làm bằng đá, nhưng thực chất chỉ là bọc một lớp da đá bên ngoài, bên trong là một cánh cửa

đồng, dùng bom cũng khó mà phá nổ được.

Cho nên chỉ có thể tìm cơ quan để mở nó ra.

Sau khi mở cơ quan, Khương Hoa không chút do dự đi vào.

Anh ta là thần tiên sao.

Sau khi nhóm Khương Hoa đi vào, một tên đàn em của Lau Nhà mới thì thầm.

Không ai dám trả lời hắn.

Trần Văn Cẩm đi theo Khương Hoa vào trong.

Mọi người tiếp tục đi vào, nhưng khi Trương Kỳ Lân vừa bước vào, phía sau bỗng nhiên vang lên một tiếng kinh hô.

Tam thúc.

Ngô Tà kinh hãi hét lên, mọi người nhìn lại, chỉ thấy cổ chân Ngô Tam Tỉnh bị một con rắn mào gà cắn.

May mà Hắc Hạt Tử luôn ở bên cạnh Ngô Tam Tỉnh, ngay khoảnh khắc bị cắn, hắn đã tóm lấy đầu con rắn đó, sau đó quật mạnh sang bên, đập xuống đất.

Con rắn mào gà trực tiếp chết.

Dù vậy, cũng có một chút nọc độc đã tiến vào mạch máu của Ngô Tam Tỉnh.

Tam gia.

Phan Tử kinh hô một tiếng, vội vàng xông tới, từ trong ba lô lấy ra một ống huyết thanh, nhanh chóng tiêm cho Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tà, vào trong. tìm Văn Cẩm.

Ngô Tam Tỉnh nhìn chằm chằm Ngô Tà nói.

Sau đó, ông ta ngất đi.

Nọc độc của rắn mào gà quá mạnh, chỉ trong chốc lát, Ngô Tam Tỉnh đã không chịu nổi, trực tiếp hôn mê.

Tam thúc.

Ngô Tà kinh hô.

Phan Tử nhanh chóng kiểm tra cơ thể Ngô Tam Tỉnh, sau đó nói: Tiểu Tam gia, Tam gia sẽ không sao đâu, may mà Hắc Hạt Tử động tác nhanh, chúng ta cũng có huyết thanh, nếu không thì nguy hiểm rồi.

Hắn tiêm huyết thanh rất nhanh, khống chế được độc tố, nếu không, e rằng Ngô Tam Tỉnh đã phải chết ở đây rồi.

Ngô Tà nghe xong, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ở đây không an toàn, những con rắn mào gà đó không biết lúc nào sẽ quay lại, chúng ta vào trong trước đi.

Hắc Hạt Tử nói.

Phan Tử gật đầu, đưa ba lô cho Ngô Tà, sau đó hắn cõng Ngô Tam Tỉnh cùng mọi người đi vào trong địa cung.

Vừa vào trong địa cung, tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Má ơi.

Sao nhiều ngọc dũng thế này.

Vương Bàn Tử kinh hô.

Địa cung này giống như một sân vận động, ở giữa có một tế đàn, xung quanh là từng hàng ghế, trên những chiếc ghế đó ngồi chi chít người.

Hay đúng hơn là, chi chít thây khô.

Trên người những thây khô này, đều mặc một bộ ngọc dũng giống

như của Thiết Diện Sinh, thứ ngọc dũng tương truyền có thể giúp người chết sống lại.

Đếm sơ qua, tuyệt đối không dưới năm trăm.

Trước đây cứ tưởng bộ ngọc dũng đó đã là hàng độc nhất vô nhị, tuyệt đối có thể bán được giá rất cao, nhưng bây giờ Vương Bàn Tử biết mình đã sai.

Mẹ nó chứ, nhiều quá đi.

Nhiều như vậy, nếu vác được vài chục bộ về, ăn tám đời cũng không hết.

Vương Bàn Tử định chạm vào bộ ngọc dũng gần nhất, Ngô Tà lúc này hét lên: Bàn Tử, đừng đụng.

Cẩn thận mấy thứ này bật dậy đấy.

Vương Bàn Tử bị dọa giật mình, quả thật không dám manh động nữa.

Mà nhìn lại phía Khương Hoa, anh đã đi về phía tế đàn ở giữa.

Đi, theo kịp.

Hắc Hạt Tử nói.

Cả đoàn người đi theo sau Khương Hoa.

Khương Hoa đi đến tế đàn ở trung tâm, trên tế đàn có một bàn đá rất lớn, trên bàn đá chi chít những đường kẻ ngang dọc, giống như một bàn cờ, mỗi giao điểm đều có một viên đá nhỏ màu xanh lá.

Mà phía trên bàn đá này, là một lò luyện đan đang treo lơ lửng.

Nơi này, hẳn là phòng luyện đan của Tây Vương Mẫu rồi.

Trần Văn Cẩm nói.

Khương Hoa gật đầu.

Vương Bàn Tử nói: Cái lò luyện đan kia treo cao quá, nếu có thể lấy xuống thì tốt, nói không chừng bên trong còn có thuốc trường sinh bất lão đấy, chúng ta mỗi người một viên, từ đó trường sinh tiêu dao, sướng biết mấy.

Khương Hoa cười một tiếng, sau đó nhìn Trần Văn Cẩm.

Anh nhận ra sắc mặt Trần Văn Cẩm quả nhiên rất khó coi.

Cái gọi là thuốc trường sinh bất lão, nàng đã từng ăn rồi, nhưng cả đời phải bị giam cầm ở đây, nếu rời khỏi nơi này quá xa, sẽ biến thành Cấm bà.

Đây chính là số mệnh của việc ăn thuốc trường sinh bất lão.

Khương Hoa nói: Nếu đã muốn xem trong lò đan có gì, vậy thì xem là được.

Nói xong, Khương Hoa hạ thấp người, sau đó hai chân đột nhiên dùng sức, cả người nhảy vọt lên, trực tiếp nhảy lên trên lò luyện đan.

Tiếp theo, Khương Hoa nhìn vào trong lò đan, không khỏi sắc mặt hơi đổi.

Chỉ thấy trong lò đan, không phải toàn là đan dược, mà là một người đang ngồi khoanh chân.

Người đó vóc dáng rất trẻ, hơn nữa dung mạo Khương Hoa vô cùng quen thuộc.

Vậy mà, lại giống hệt Trương Kỳ Lân.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Khương Hoa biến sắc.

Trong này vậy mà lại có một Trương Kỳ Lân.

Hơn nữa, trông Trương Kỳ Lân này sinh động như thật, không hề có vẻ khô héo, tuy không có hô hấp, cũng không có tim đập, nhưng lại giống như vừa mới chết đi.

Người này, rốt cuộc là ai.

Ngoài ra, trong tay Trương Kỳ Lân dường như còn cầm một bình thuốc, chẳng lẽ, trong bình thuốc đó chính là đan dược do Tây Vương Mẫu luyện chế.

Khương Gia, trên đó rốt cuộc là tình hình gì vậy.

Lúc này, Vương Bàn Tử cầm đèn pin chiếu lên, la lớn.

Khương Hoa cúi đầu nhìn xuống, liền thấy bên dưới tất cả mọi người đều đang ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng nhìn thấy Trương Kỳ Lân, chỉ là Trương Kỳ Lân mặt không biểu cảm, rõ ràng không biết tình hình bên trong lò đan.

Khương Hoa nói: Trong này có người.

Có người.

Lần này, những người khác đều xôn xao.

Trong lò đan lại có người.

Vương Bàn Tử vội vàng nói: Khương Gia, anh ném một sợi dây thừng xuống đi, tôi cũng lên xem với.

Nhưng, Khương Hoa không để ý đến hắn.

Mà quay đầu nhìn về phía Trương Kỳ Lân trong lò đan.

Chương 310

Nhưng vừa nhìn một cái, suýt chút nữa đã dọa Khương Hoa rơi xuống.

Chỉ thấy, Trương Kỳ Lân trong lò đan vậy mà đã mở mắt, đang trừng trừng nhìn anh.

Má ơi.

Đây là trá thi sao.

Tiếp theo, Khương Hoa nhìn thấy cánh tay của Trương Kỳ Lân khẽ động, một đấm đánh về phía mình.

Khương Hoa mắt sáng lên, hừ lạnh một tiếng, sau đó trực tiếp cùng Trương Kỳ Lân đối một quyền.

Cơ thể Trương Kỳ Lân kia lắc một cái, hung hăng đập vào vách trong của lò đan.

Ầm ầm Toàn bộ lò đan đều đang rung lắc, những sợi xích sắt treo lò luyện đan cũng điên cuồng run rẩy, lò đan chao đảo giữa không trung.

Cảnh tượng này lọt vào mắt những người bên dưới, tất cả mọi người đều sợ đến vội vàng né ra, chỉ sợ lò đan rơi xuống.

Nếu không, chắc chắn sẽ bị đè bẹp thành bánh thịt mất.

Chết tiệt, tình hình gì vậy.

Vương Bàn Tử lớn tiếng nói.

Hắc Hạt Tử nói: Xem ra, là trá thi rồi.

Vút Khương Hoa từ trên lò luyện đan nhảy xuống, đáp xuống trước mặt mọi người, sau đó nhìn Trương Kỳ Lân một cách cổ quái.

Điều này khiến Trương Kỳ Lân không hiểu, không rõ tại sao Khương Hoa lại nhìn mình như vậy.

Khương Gia, trên đó tình hình thế nào.

Vương Bàn Tử vừa dùng đèn pin chiếu vào lò đan đang đung đưa, vừa hỏi Khương Hoa.

Khương Hoa nói: Trá thi rồi.

Anh không nói người trên đó là ai, bởi vì lát nữa họ sẽ tự biết.

Má ơi.

Vương Bàn Tử hơi kinh ngạc, không ngờ lại bị Hắc Hạt Tử nói trúng, sau đó hắn lại nói: Với thực lực của Khương Gia mà cũng không giải quyết được cái bánh chưng đó sao.

Khương Hoa nói: Cái xác đó có chút phiền phức.

Nói rồi, anh lại lộ vẻ mặt cổ quái nhìn về phía Trương Kỳ Lân.

Cái bánh chưng trên đó không phải anh giết không được, mà là tạm thời không thể giết, anh phải tìm hiểu xem thứ đó và Trương Kỳ Lân trước mặt rốt cuộc có quan hệ gì.

Trương Kỳ Lân càng ngày càng không hiểu, anh nhíu mày nói: Anh nhìn tôi làm gì.

Những người khác cũng nhận ra vấn đề, hình như sau khi Khương Hoa xuống, đã nhìn Trương Kỳ Lân hai lần.

Chẳng lẽ, cái xác trên đó có liên quan đến Trương Kỳ Lân.

Ầm.

Lúc này, một bóng người nữa từ trên rơi xuống, giẫm lên sàn nhà, sàn nhà trực tiếp nứt ra, những vết nứt như mạng nhện xuất hiện dưới chân hắn.

Mọi người đều co rụt con ngươi, thứ này, mạnh như vậy sao.

Mấy luồng đèn pin chiếu vào người đó, sắc mặt của họ cũng thay đổi, sau đó lại đột ngột nhìn về phía Trương Kỳ Lân.

Tiếp theo, lại nhìn về phía cái bánh chưng vừa rơi xuống.

Mẹ nó tình hình gì đây.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác.

Tại sao, cái bánh chưng này lại trông giống hệt Trương Kỳ Lân.

Chỉ có quần áo là khác.

Bánh chưng Trương Kỳ Lân mặc trang phục cổ, tương tự như trang phục nhà Đường.

Nhưng, hai người có khuôn mặt giống hệt nhau, ai cũng nhìn thấy rõ.

Lần này, họ đều ngơ ngác rồi.

Cuối cùng họ cũng hiểu tại sao Khương Hoa lại liên tục nhìn Trương Kỳ Lân với ánh mắt cổ quái.

Cái quái gì đây, lại xuất hiện một cái bánh chưng trông giống hệt Trương Kỳ Lân, ai mà không kinh ngạc.

Trương Kỳ Lân cũng nhíu mày, nghi hoặc nhìn cái bánh chưng đó.

Duy chỉ có Ngô Tà, hơi thở ngưng trệ, có chút hoảng sợ.

Điều này không khỏi khiến cậu nghĩ đến cuộn băng video mình đã xem.

Cậu nhớ trong cuộn băng đó, có một người trông giống hệt cậu, đang bò trong đại sảnh của viện điều dưỡng, vô cùng quỷ dị.

Trớ trêu là cậu hoàn toàn không có ký ức về lần đó.

Mà bây giờ, lại xuất hiện một cái bánh chưng giống hệt Trương

Kỳ Lân.

Điều này không thể không khiến cậu liên tưởng đến người giống mình kia.

Tiểu Ca. tình hình gì đây.

Chẳng lẽ, anh còn có một người anh em sinh đôi.

Vương Bàn Tử trừng to mắt hỏi.

Trương Kỳ Lân chậm rãi lắc đầu, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Trương Kỳ Lân kia không hề di chuyển.

Vương Bàn Tử lại hỏi: Hay là, cha anh ngoại tình, sinh ra một người ở bên ngoài.

Lần này, Trương Kỳ Lân không thèm để ý đến hắn.

Mà lúc này, tâm tình của Khương Hoa đã trở lại bình thản.

Anh chợt nhớ ra thân phận của Trương Kỳ Lân, đây không phải là người giữ chức Kỳ Lân đương nhiệm của nhà họ Trương sao.

Vậy có phải, kẻ trước mắt này, là Kỳ Lân đời trước của nhà họ Trương.

Hoặc, đời trước nữa.

Nếu là vậy, có lẽ cũng có thể giải thích được.

Đương nhiên, Khương Hoa cũng không chắc chắn lắm, bởi vì trong nguyên tác, cũng không nói rằng Kỳ Lân mỗi đời đều trông giống nhau.

Gàooo Đúng lúc này, Trương Kỳ Lân kia rõ ràng không chịu nổi bị nhiều người nhìn như vậy, tại chỗ gầm lên một tiếng, lao về phía Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử bị dọa đến mặt mày tái mét, hắn biết Trương Kỳ

Lân ra tay lợi hại thế nào, bây giờ lại xuất hiện một cái bánh chưng Trương Kỳ Lân, thân thủ nhất định còn giỏi hơn.

Hơn nữa, hắn cũng không biết có nên nổ súng hay không.

Thế là, hắn vội vàng né tránh.

Nhưng, Trương Kỳ Lân lại ra tay vào lúc này.

Thân hình anh lóe lên, chặn trước mặt Vương Bàn Tử, sau đó rút Hắc Kim Cổ Đao ra, một đao chém vào bàn tay của Trương Kỳ Lân kia.

Keng.

Hai người đồng thời lùi lại.

Bàn tay của Trương Kỳ Lân kia không hề có chút thương tích nào, Hắc Kim Cổ Đao thậm chí còn không chém rách được da của hắn.

Khương Hoa sờ cằm, cái bánh chưng Trương Kỳ Lân này có lẽ là cái bánh chưng lợi hại nhất mà anh từng gặp từ khi đến đây.

Ngay cả dị thi cũng không thể so sánh với Trương Kỳ Lân này.

Dù sao cũng là Kỳ Lân của nhà họ Trương, trước khi thi biến đã lợi hại đến mức không tưởng, sau khi thi biến chẳng phải càng mạnh hơn sao.

Không biết thu phục gã này, sẽ nhận được bao nhiêu điểm kỹ năng.

Má ơi, cái bánh chưng này lợi hại thật, đao của Tiểu Ca cũng không chém nổi hắn.

Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Trương Kỳ Lân mắt sáng lên, lần nữa xông lên, cùng cái bánh chưng Trương Kỳ Lân đấu với nhau, nhưng rất rõ ràng, Trương Kỳ

Lân không làm gì được Trương Kỳ Lân giống hệt mình kia.

Hắc Hạt Tử nói: Gã này, cũng có lúc không đánh lại người khác.

Ngô Tà tò mò nói: Cái bánh chưng đó rốt cuộc là ai, sao lại trông giống Muộn Du Bình, thân thủ còn tốt như vậy, ngay cả Hắc Kim Cổ Đao cũng không chém nổi.

Mọi người đều nhìn về phía Khương Hoa, hy vọng Khương Hoa có thể cho họ câu trả lời.

Trong mắt họ, chuyện thế này, chỉ có Khương Hoa mới biết được.

Khương Hoa nói: Hắn cũng tên là Trương Kỳ Lân.

Mọi người đều im lặng.

Chỉ có Hắc Hạt Tử mắt sáng lên, không khỏi nói: Ý của anh là, vị Trương Kỳ Lân này có thể là Kỳ Lân đời trước của nhà họ Trương.

Nhưng, tôi nhớ Kỳ Lân của nhà họ Trương phải ở trong Trương Gia Cổ Lâu chứ.

Khương Hoa suy nghĩ một chút rồi không nói nữa, nói cho họ biết bấy nhiêu là đủ rồi, nói nhiều quá ngược lại không tốt.

Dựa theo tình tiết trong nguyên tác, kẻ đứng sau khống chế nhóm Trần Văn Cẩm là một đại lão, đại lão đó có một tổ chức vô cùng lợi hại, là nguồn cơn của mọi vụ trộm mộ.

Cũng là vì vị đại lão đó không muốn chết, muốn trường sinh.

Có một lần khi uống rượu với Phật gia, từ Phật gia nghe được chuyện về nhà họ Trương, biết nhà họ Trương có thể trường sinh, thế là liền nhắm vào nhà họ Trương, hay đúng hơn là nhắm vào sự trường sinh.

Về sau cũng thành lập một tổ chức.

Trước đây đi đến ngôi mộ dưới đáy biển Tây Sa, chính là ý của vị đại lão đó.

Nhưng, vị đại lão đó cuối cùng cũng không qua được sinh tử, chết trước khi tìm được phương pháp trường sinh.

Chương 311

Sau đó, đội khảo cổ do Trần Văn Cẩm đại diện nhận nhiệm vụ vận chuyển thi thể của vị đại lão đó về Trương Gia Cổ Lâu để chôn cất, như vậy có thể đảm bảo thi thể vĩnh viễn không mục nát, thậm chí sau này còn có thể phục sinh.

Lần đó, họ đã tìm được Trương Kỳ Lân đương đại.

Nhưng, về sau Trương Kỳ Lân đó mất tích, không biết có phải là vị này bây giờ hay không.

Khương Hoa nhìn kỹ, phát hiện tay phải của cái bánh chưng Trương Kỳ Lân không còn, trong lòng cũng càng thêm chắc chắn suy nghĩ của mình.

Người nhà họ Trương, nếu sau khi chết không được chôn ở Trương Gia Cổ Lâu, tay phải sẽ biến mất không một dấu vết.

Mà bây giờ tay áo bên phải của cái bánh chưng này trống không, rõ ràng cũng chứng minh cho điểm này.

Vương Bàn Tử nói: Này các cậu, cái bánh chưng đó không có tay phải mà vẫn có thể áp chế Tiểu Ca, lợi hại thật đấy.

Bàn Tử, cậu đừng nói mát nữa, Ngô Tà nói.

Hắn nghe Khương Hoa và Hắc Hạt Tử nói cái bánh chưng này có thể là Trương Khải Linh đời trước thì cũng thở phào nhẹ nhõm, ít nhất cái bánh chưng trước mắt không giống với tình huống trong cuộn băng hắn đã xem.

Chẳng lẽ nào, người trong cuộn băng cũng là Ngô Tà đời trước sao.

Vậy thì có hơi sốc.

Ầm.

Trương Kỳ Lân bị đánh lui, sắc mặt có chút tái nhợt, rõ ràng cậu ta vẫn không đánh lại được cái bánh chưng Trương Khải Linh kia.

Mặc dù trong khoảng thời gian này, nhờ sự phát triển của huyết mạch Kỳ Lân và một số chuyện khác, Trương Kỳ Lân đã mạnh hơn trước rất nhiều.

Nhưng bây giờ, cậu vẫn không địch lại được Trương Khải Linh đời trước này.

Trương Kỳ Lân định xông lên lần nữa, nhưng bị Khương Hoa cản lại.

Để tôi, Khương Hoa thản nhiên nói.

Trương Kỳ Lân sững sờ, nhìn Khương Hoa với vẻ hơi nghi hoặc.

Khương Hoa không để ý đến biểu cảm của cậu ta, mà bước về phía cái bánh chưng Trương Khải Linh.

Rõ ràng bánh chưng Trương Khải Linh cũng đã thấy Khương Hoa.

Bây giờ nó hoàn toàn không sợ bất kỳ ai, hễ thấy người là lao vào, thế là nó gầm lên rồi xông tới.

Khương Hoa hừ lạnh một tiếng, tung một quyền đánh vào người Trương Khải Linh kia.

Ầm.

Trương Khải Linh kia căn bản không có chút sức phản kháng nào, bị đánh bay ngược ra sau, đập mạnh vào vách đá khiến bức tường nứt toác.

Vãi.

Mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Thứ mà ngay cả Trương Kỳ Lân cũng không đánh lại, lại bị Khương Hoa một quyền đánh cho không biết trời nam đất bắc, mẹ nó chênh lệch thực lực này cũng quá lớn rồi.

Bọn họ không biết rằng, Khương Hoa còn chưa dùng đến cánh tay Kỳ Lân và sức mạnh tăng phúc, nếu dùng thì có thể đấm nát cả cơ thể của cái bánh chưng Trương Khải Linh này.

Khương Hoa bước về phía bánh chưng Trương Khải Linh.

Thứ kia gầm lên giận dữ, rồi bật dậy lao về phía Khương Hoa.

Khương Hoa hừ lạnh, trực tiếp tóm lấy cánh tay duy nhất của nó, rồi dùng tay trái ấn Câu Thi Phù lên đầu nó.

Bánh chưng Trương Khải Linh lập tức khựng lại, rồi phát ra những tiếng gầm trầm đục.

Tình huống gì đây.

Vương Bàn Tử và những người khác kinh ngạc nói.

Trương Kỳ Lân nói: Đó là phương pháp đặc biệt của anh ấy để đối phó với bánh chưng.

Lợi hại.

Ấn một cái là bánh chưng không động đậy được, còn hiệu quả hơn cả móng lừa đen.

Vương Bàn Tử thán phục.

Lúc này, Khương Hoa lấy ra Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, đặt thẳng lên người bánh chưng Trương Khải Linh, bắt đầu điên cuồng thôn phệ thi khí trên người nó.

Dù cái bánh chưng này là Trương Khải Linh đời trước, nó cũng không thể chống lại Câu Thi Phù và Hắc Thi Phù chuyên dùng để đối phó bánh chưng của Câu Thi Pháp Vương.

Tuy nhiên, Khương Hoa cũng nhận ra, Câu Thi Phù khi đối phó với cái bánh chưng do Khải Linh biến thành này có chút trở ngại, dù không quá rõ ràng, nhưng Khương Hoa vẫn cảm nhận được.

Rõ ràng, bánh chưng do Khải Linh biến thành vẫn có năng lực đặc thù.

Chỉ là nó xui xẻo gặp phải Khương Hoa, nếu là người khác, có lẽ đã thật sự làm mưa làm gió ở đây rồi.

Cuối cùng, mười phút sau, thi khí trong cơ thể bánh chưng mới bị thôn phệ sạch sẽ.

Nhìn t·hi t·hể giống hệt Trương Kỳ Lân đang nằm trên đất, trong lòng mọi người đều cảm thấy có chút kỳ quặc.

Thế nhưng, sự chú ý của Khương Hoa lại đặt vào Câu Thi Phù và Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp.

Câu thi thành công, nhận được 6000 Điểm Tiến Hóa Không hổ là bánh chưng do Trương Gia Khải Linh biến thành, số Điểm Tiến Hóa này thật quá hậu hĩnh.

Khương Hoa hài lòng gật đầu, sau đó nhìn về phía bình sứ trên mặt đất.

Cái bình sứ đó là do bánh chưng Trương Khải Linh lấy ra từ trong lò đan.

Không biết bên trong có đan dược gì không.

Khương Hoa nhặt bình thuốc lên, đang chuẩn bị mở ra thì bỗng nhiên rắc một tiếng, có thứ gì đó bị người ta xô đổ.

Tình huống gì thế.

Vương Bàn Tử hỏi, rồi mọi người nhìn về phía bàn đá.

Chỉ thấy một tên thuộc hạ đang ngơ ngác nhìn bàn đá đã đổ trước

mặt.

Hắn cũng không ngờ bàn đá lại dễ đổ như vậy.

Răng rắc rắc Lúc này, xung quanh vang lên từng đợt tiếng cơ quan chuyển động.

Ầm ầm.

Một tiếng nổ lớn vang lên, đèn pin chiếu về phía lối vào, chỉ thấy cửa đá ở đó đã đóng sập lại.

Mẹ kiếp.

Vương Bàn Tử kinh hãi nói: Kích hoạt cơ quan rồi.

Tổ cha nhà anh, rảnh rỗi không có việc gì đi đụng vào cơ quan làm gì.

Người kia bị dọa đến mặt mày tái nhợt, không biết phải làm sao.

Chết tiệt, Bàn Tử.

Cậu không phải có thuốc nổ sao, mau đi cho nổ tung cửa đá đi.

Ngô Tà nói.

Tuy hiện tại chưa có nguy hiểm gì, nhưng việc kích hoạt cơ quan luôn là điềm xấu.

Vì vậy, Ngô Tà muốn Vương Bàn Tử đi cho nổ cửa để có đường lui.

Được.

Vương Bàn Tử gật đầu, chuẩn bị đi cho nổ cửa, nhưng vừa mới đi thì phát hiện những bộ Ngọc Dũng trên các thây khô gần đó, từng mảnh vảy ngọc, lại đồng loạt rơi xuống.

Giống như sợi chỉ bị cắt đứt, rồi từng khối rơi xuống.

Như hiệu ứng domino, một mảnh ngã xuống, tất cả những mảnh

khác đều ngã theo.

Đèn pin chiếu lên những bộ Ngọc Dũng, cảnh tượng vô cùng rùng rợn.

Toi rồi.

Vương Bàn Tử biến sắc, hoảng sợ nói: Ngọc Dũng một khi nứt ra, những huyết thi này sẽ sống lại hết, chúng ta đều phải chết ở đây.

Công dụng của Ngọc Dũng là giữ cho người ta duy trì sinh mệnh, và sau khi lột da đủ số lần thì có thể phá Ngọc Dũng để sống lại.

Nhưng một khi chưa đến lúc mà phá Ngọc Dũng, người bên trong sẽ lập tức biến thành huyết thi, vô cùng hung tàn, ngay cả Trương Kỳ Lân cũng chưa chắc đối phó được bao nhiêu.

Phải biết, trước đây Trương Kỳ Lân một mình đối phó với hai huyết thi đã suýt toi mạng.

Mà lần này, ở đây có đến mấy trăm huyết thi.

Nếu tất cả sống lại, họ không chết ở đây mới là lạ.

Bàn Tử, cậu còn chần chừ gì nữa, mau đi cho nổ tung cửa đá đi.

Ngô Tà hét lên.

Được.

Vương Bàn Tử liền cầm thuốc nổ đi nổ cửa.

Khương Hoa thì không quan tâm đến họ, hắn biết việc đi nổ cửa chỉ là vô ích, vì bên trong cửa đá đó là Thanh Đồng, trừ phi có mấy tấn thuốc nổ, nếu không thì không thể nào nổ tung được.

Vì vậy, Khương Hoa nhìn về phía lò đan khổng lồ.

Lò đan tuy vẫn lung lay, nhưng không có dấu hiệu nào sắp rơi xuống.

Khương Hoa biết bên dưới còn một lối đi, nhưng phải đợi lò đan rơi xuống đập vỡ mặt đất mới được.

Khương Hoa rút Hắc Kim Cổ Đao ra, rồi nhảy lên lò đan, chém mạnh một đao vào sợi xích sắt.

Keng.

Xích sắt bị chém đứt ngay lập tức, lò đan nghiêng đi một chút.

Khương Gia, anh định làm gì thế.

Ngô Tà hỏi.

Tất cả mọi người đều nghi hoặc nhìn Khương Hoa, không biết lúc này anh còn đi chặt xích sắt của lò luyện đan làm gì.

Đây không phải là rảnh rỗi sinh nông nổi sao.

Chương 312

Ầm.

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử đã ném thuốc nổ ra ngoài, cho nổ tung cánh cửa Thanh Đồng.

Tiếng nổ qua đi, Vương Bàn Tử kinh ngạc phát hiện, thuốc nổ chỉ đủ để phá vỡ lớp đá bên ngoài.

Sau khi lớp vỏ đá bị phá, bên trong còn có một lớp cửa sắt.

Vương Bàn Tử vội chạy tới sờ thử, cửa Thanh Đồng vô cùng lạnh lẽo, khiến tim hắn chùng xuống, hắn hét lớn: Ngô Tà, mẹ nó không nổ được, bên trong là một lớp cửa Thanh Đồng.

Ngô Tà và mọi người đều biến sắc.

Lần này thảm rồi.

Keng.

Cùng lúc đó, Khương Hoa lại chặt đứt hai sợi xích sắt nữa, chỉ còn lại hai sợi cuối cùng treo lò đan, toàn bộ lò đan gần như đã nghiêng hẳn xuống, Khương Hoa phải dùng một tay bám vào lò đan mới giữ được thăng bằng.

Gào Tất cả huyết thi đều sống lại.

Khoảng mấy trăm huyết thi, khiến người ta da đầu tê dại.

Trong đó, không ít con đã lao về phía Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử một mình ở chỗ cửa mộ, không ai có thể giúp hắn.

Mẹ kiếp, sống lại hết rồi.

Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng, vội bắn hai phát, nhưng phát

hiện không thể giết chết lũ huyết thi.

Điều duy nhất khiến Vương Bàn Tử may mắn là những huyết thi này rõ ràng không lợi hại bằng huyết thi trong Lỗ Vương Cung trước đây, nếu không thì hắn đã chết từ lâu rồi.

Mắt thấy lũ huyết thi còn cách một đoạn, Vương Bàn Tử nghiến răng, đành lấy ra thỏi thuốc nổ cuối cùng, châm lửa rồi ném vào giữa đám huyết thi.

Kết quả, thuốc nổ lại không nổ.

Lần này, Vương Bàn Tử hồn bay phách lạc.

Mẹ nó, vào thời khắc mấu chốt lại dính phải quả tịt.

Thảm rồi.

Tuy nhiên, đầu óc Vương Bàn Tử cũng đủ nhanh nhạy, thấy thỏi thuốc nổ, hắn không chút do dự nổ súng, một phát trúng ngay thỏi thuốc nổ.

Ầm ầm một tiếng, lần này ít nhất cũng nổ tan xác hơn mười huyết thi.

Trên lò đan, Khương Hoa thấy cảnh này, lập tức trợn mắt, thầm mắng một tiếng đồ khốn, rồi hét lớn: Bàn Tử, cậu đừng có nổ chết lũ huyết thi đó.

Mẹ kiếp, đùa cái gì thế.

Lũ huyết thi đó đều là điểm kỹ năng, là thuộc tính cả đấy.

Hơn mười huyết thi, phải tổn thất bao nhiêu thuộc tính chứ.

Lời này của Khương Hoa vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngớ ra.

Cái quỷ gì vậy.

Không muốn nổ chết huyết thi.

Chết tiệt.

Không nổ chết lũ huyết thi thì tôi chết chắc.

Lúc này, Khương Hoa lại nói: Tiểu Trương, mau đưa Bàn Tử qua đây.

Nhanh lên.

Tuyệt đối không được giết chết đám huyết thi đó.

Trương Kỳ Lân nhíu mày, mặc dù rất nghi hoặc trước mệnh lệnh của Khương Hoa, nhưng cậu vẫn rất nghe lời, gật đầu rồi xông về phía Vương Bàn Tử.

Chẳng mấy chốc, với thân thủ phi phàm, Vương Bàn Tử đã được Trương Kỳ Lân đưa đến bên cạnh tế đàn.

Cùng lúc đó, sợi xích sắt cuối cùng đã bị Khương Hoa chặt đứt.

Ầm ầm.

Khương Hoa đứng trên lò đan, cả lò đan rơi mạnh xuống, đập mạnh vào sàn nhà, sàn nhà lập tức bị đập ra một cái lỗ hổng khổng lồ.

Khi lỗ hổng này xuất hiện, mọi người đều nhận ra, bên dưới rõ ràng còn có một không gian khác.

Cái này. không ngờ bên dưới vẫn còn một không gian nữa.

Khó trách Khương Hoa lại nhảy lên lò luyện đan để chặt xích sắt, hóa ra là muốn mượn sức rơi cực lớn của lò đan để đập vỡ sàn nhà, tạo ra một lối thoát.

Lợi hại.

Nhanh, các người đừng nhiều lời nữa, tất cả vào trong đó, rồi ở trong đó chờ tôi, đừng đi lung tung đâu cả, Khương Hoa nói, rồi nhìn về phía những huyết thi đã áp sát.

Đối với hắn, đây chính là lũ baby kinh nghiệm, hắn sẽ không bỏ sót một con nào.

Mọi người thấy có đường thoát, ai cũng không dám nhiều lời, vội vàng chạy về phía đường hầm, đặc biệt là đám thuộc hạ kia, ai nấy đều chen lấn, nhảy hết vào trong đường hầm.

Tất cả mọi người đã đi, chỉ còn lại một mình Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm nhìn Khương Hoa với ánh mắt phức tạp.

Cô cảm thấy, Khương Hoa còn quen thuộc với Địa cung Tây Vương Mẫu này hơn cả cô.

Cứ như thể, anh đã từng đến đây rồi.

Ngay cả việc dưới địa cung này còn có một lối đi cũng biết, thật không thể tin nổi.

Cô còn không đi làm gì.

Khương Hoa hỏi.

Trần Văn Cẩm nói: Anh đã từng đến đây rồi sao.

Khương Hoa nói: Chưa.

Trần Văn Cẩm: Vậy sao anh biết bên dưới có lối đi.

Khương Hoa: Bởi vì tôi là Khương Hoa.

Dừng một chút, Khương Hoa lại nói: Nếu cô có cơ hội rời khỏi đây, cô có thể ra ngoài hỏi thăm tên của tôi.

Trần Văn Cẩm sững sờ, rồi cười khổ một tiếng.

Rời khỏi đây.

Có lẽ cả đời này cũng đừng mong rời khỏi nơi này.

Trần Văn Cẩm nói: Rốt cuộc anh đến đây để làm gì.

Khương Hoa không trả lời cô, chỉ nói: Sau khi cô xuống dưới, bảo họ đừng đi đâu cả, cho dù phát hiện lối đi khác cũng không được đi, nếu không thì tự gánh lấy hậu quả.

Ngoài ra, tốt nhất đừng đi lên, cứ ở dưới đó đợi tôi.

Trần Văn Cẩm thấy Khương Hoa không muốn trả lời câu hỏi của mình, cũng không hỏi thêm nữa, gật đầu rồi nhảy vào trong đường hầm dưới lòng đất.

Sau đó, Khương Hoa mới nhìn về phía những huyết thi đã vây quanh, hắn nhếch mép cười: Bữa tiệc đến rồi.

Hắn đến đây, một phần nguyên nhân chính là vì đám huyết thi trước mắt, dù sao những huyết thi này đối với hắn chính là chất dinh dưỡng để trưởng thành.

Bây giờ chúng cuối cùng đã sống lại, đó dĩ nhiên là chuyện không thể tốt hơn.

Thế là, Khương Hoa xông vào giữa đám thi.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Thoáng chốc đã nửa giờ.

Số lượng huyết thi dường như không giảm đi bao nhiêu, nhưng trên mặt đất đã ngã xuống không ít.

Ha ha, đúng là sảng khoái chết tiệt.

Khương Hoa cười lớn một tiếng.

Trong cơ thể những huyết thi này có vô cùng nhiều thi khí, mỗi bộ đều rất nhiều, không phải loại bánh chưng thông thường có thể so sánh.

Bây giờ, trong khoảng thời gian ngắn, đã làm đầy Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp của hắn một lần.

Hắn hấp thu toàn bộ để nâng cao thực lực.

Vòng hấp thu thứ hai lại bắt đầu.

Mà bây giờ, hắn cũng chỉ mới diệt được chưa đến một phần năm số huyết thi này.

Cùng lúc đó, trong đường hầm bên dưới.

Ngô Tà nghi ngờ hỏi: Sao Khương Gia vẫn chưa xuống.

Đã hơn nửa giờ rồi.

Vương Bàn Tử nói: Khương Gia không phải là xảy ra chuyện gì ở trên đó rồi chứ.

Đừng nói bậy.

Trần Văn Cẩm quát một tiếng, rồi nói: Khương Hoa đã bảo chúng ta ở đây chờ, dĩ nhiên là có tính toán của anh ấy, không gian ở đây cũng khá rộng rãi, nếu anh ấy chưa xuống ngay được, vậy mọi người cứ nghỉ ngơi một chút đi.

Ngô Tà nhìn về phía Trương Kỳ Lân: Muộn Du Bình, cậu thấy sao.

Trương Kỳ Lân không nói gì, nhưng ý của cậu đã rõ ràng, chính là ngồi yên tại chỗ.

Mọi người không nói gì nữa.

Ngô Tà kiểm tra cơ thể Ngô Tam Tỉnh, xác nhận không có gì đáng ngại, cũng đành ở lại trong đường hầm này.

Một lúc sau, mọi người đều cảm thấy nhàm chán, có người đã ngủ thiếp đi.

Mà Vương Bàn Tử hỏi: Này Tiểu Ca, cậu còn mang theo cái t·hi t·hể này làm gì, không lẽ thứ này thật sự là anh em sinh đôi của cậu à.

Trương Kỳ Lân liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái, vẫn không nói gì.

Mà Hắc Hạt Tử lại nói: Người của Trương gia sau khi chết phải được đưa về Cổ Lâu chôn cất, đó là quy củ.

Vương Bàn Tử Ồ một tiếng, cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Thoáng chốc, lại qua hơn hai giờ.

Khương Hoa vẫn chưa xuống.

Chương 313

Lần này, mọi người đều có chút sốt ruột.

Không lẽ Khương Hoa thật sự toi ở trên đó rồi.

Trong lòng mọi người đều nghĩ vậy.

Ngô Tà nói: Không được, tôi phải lên xem sao.

Ngô Tà dùng đèn pin chiếu lên cái lỗ hổng phía trên, cắn răng nói.

Trần Văn Cẩm cũng do dự.

Dù sao cũng đã qua lâu như vậy rồi, Khương Hoa vẫn chưa xuống, mà trên đó còn có nhiều huyết thi như vậy.

Bàn Tử, giúp tôi một tay, tôi lên xem sao.

Ngô Tà nói với Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử cũng không nhiều lời, liền ngồi xổm xuống để Ngô Tà đạp lên vai mình, rồi nâng Ngô Tà bò lên cái lỗ hổng, nhìn vào trong cung điện dưới lòng đất.

Đèn pin lướt qua, cũng nhìn thấy Khương Hoa.

Chỉ là, cảnh tượng trước mắt khiến hắn kinh hãi.

Ngô Tà, cậu thấy gì rồi, nói một tiếng xem nào, Vương Bàn Tử nói.

Ngô Tà giật mình tỉnh lại, rồi hít một hơi khí lạnh.

Hắn thấy, Khương Hoa quay lưng về phía mình, một tay đè chặt một cái bánh chưng huyết, tay kia thì đối phó với những cái bánh chưng khác đang vây quanh.

Thế nhưng, số bánh chưng vây quanh anh ta đã không còn nhiều,

chỉ còn vài cái.

Mà trên mặt đất, lại là một lớp bánh chưng dày đặc.

Tất cả đều là bánh chưng bị Khương Hoa giết chết.

Ngô Tà toàn thân chấn động.

Khương Hoa một mình, vậy mà giết chết nhiều bánh chưng như vậy.

Ngô Tà, mẹ nó cậu không phải bị ma nhập đấy chứ.

Vương Bàn Tử nói.

Ngô Tà nói: Khương Gia không sao.

Những cái bánh chưng huyết đó, bị anh ta giết sạch rồi.

Cái gì.

Vương Bàn Tử nghe xong lời này, trợn to mắt: Ngô Tà, cậu đùa tôi đấy à, đó là mấy trăm cái bánh chưng huyết đấy, Tiểu Ca một mình đối phó mấy cái đã là quá sức rồi, Khương Gia một mình giết sạch hết.

Trương Kỳ Lân nói: Bánh chưng huyết ở đây không mạnh bằng ở Lỗ Vương Cung, tôi có thể đối phó mười mấy cái.

Vương Bàn Tử lúng túng cười, nhưng vẫn kinh ngạc.

Xuống đi.

Đúng lúc này, trong cung điện dưới lòng đất, Khương Hoa thản nhiên nói.

Ngô Tà sững sờ, hắn nhanh chóng hiểu ra, lời này là nói với hắn.

Ngô Tà thấy cảnh này, biết Khương Hoa không có nguy hiểm gì, cộng thêm Khương Hoa đã lên tiếng, hắn cũng không tiện tiếp tục ở đây quan sát, thế là liền nhảy xuống khỏi vai Vương Bàn Tử.

Chỉ là, cảnh tượng vừa rồi, lại vang vọng thật lâu trong đầu Ngô Tà, mãi không tan biến.

Cảnh tượng bánh chưng la liệt khắp nơi, đã tạo thành một cú sốc quá lớn cho hắn.

Một người, làm sao có thể mạnh đến mức độ này.

Đơn giản là không thể tưởng tượng.

Cái huyết thi cuối cùng ngã xuống dưới tay Khương Hoa, Khương Hoa thở ra một hơi, nhìn đám huyết thi la liệt khắp nơi.

Nhiều huyết thi như vậy, toàn bộ chết dưới Câu Thi Phù và Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp của hắn.

Số Điểm Tiến Hóa nhận được, đơn giản là khiến người ta động lòng.

Lần này, thật sự là kiếm bộn rồi.

Khương Hoa từ trong túi lấy ra một thứ, chính là bình thuốc mà cái bánh chưng Trương Khải Linh lúc trước cầm trong tay.

Lúc đó hắn định mở ra xem, nhưng kết quả bình thuốc còn chưa mở, cơ quan đã bị kích hoạt, Khương Hoa đành phải tạm thời cất bình thuốc đi.

Bây giờ cuối cùng đã giải quyết xong đám huyết thi này, Khương Hoa cũng bắt đầu kiểm tra bình thuốc.

Mở nắp bình thuốc ra, một mùi thơm bay ra.

Khương Hoa dốc nhẹ ra lòng bàn tay, một viên đan dược màu vàng cỡ ngón tay út xuất hiện trong lòng bàn tay.

Đây là.

Khương Hoa trong lòng khẽ động.

Nhận được một viên Kim Ngọc Đan.

Kim Ngọc Đan: Là đan dược do Tây Vương Mẫu tập hợp các thuật sĩ trong thiên hạ, thu thập tinh túy của Vẫn Ngọc ngoài vũ trụ để luyện chế, chỉ có người đã thăng cấp thành Bất Tử Thể mới có thể nuốt, nếu không sẽ bị Kim Ngọc Đan phản phệ, là một trong những điều kiện cần thiết để kích hoạt Bất Tử Thể.

Nguyên bản có hai viên, một viên đã bị Đại Tế Tư của nước Tây Vương Mẫu nuốt, dẫn đến Đại Tế Tư biến dạng rồi chết trong vòng ba ngày.

Xem xong giới thiệu về Kim Ngọc Đan, Khương Hoa mừng rỡ.

Không ngờ lại tìm được một bảo vật chuyên dùng để kích hoạt Bất Tử Thể ở đây.

Dựa vào thông tin hắn có được.

Cái gọi là Bất Tử Thể, Trường Sinh Thể và Vĩnh Hằng Thể, thực chất bản chất đều là một.

Khi cảnh giới đạt tới Lục phẩm, thể chất sẽ thăng cấp thành Bất Tử Thể, nhưng muốn kích hoạt hoàn toàn thì cần một số bảo vật đặc định.

Còn Trường Sinh Thể thì cần Phân Thủy Châu, Thi đan Hạn Bạt và Xương rồng Thiên Thư để kích hoạt.

Về phần Vĩnh Hằng Thể, thì là tiến hóa huyết mạch Thần Thú.

Vì Túc Chủ đã nhận được Kim Ngọc Đan, nên nhận được một lần nhắc nhở ấm áp.

Hiện tại kiểm tra được các địa điểm cần Bất Tử Thể để tiến vào: Trương Gia Cổ Lâu và mộ Địa Tiên.

Trong đó, Trương Gia Cổ Lâu chỉ cần thăng cấp đến Bất Tử Thể

là được, không cần kích hoạt.

Mộ Địa Tiên bắt buộc phải kích hoạt Bất Tử Thể mới có thể tiến vào, nếu không Phong Sư Cổ có khả năng gây ra uy hiếp tính mạng cho Túc Chủ.

Nghe xong lời nhắc nhở của hệ thống, Khương Hoa không khỏi thốt lên một tiếng Vãi.

Khương Hoa biết Trương Gia Cổ Lâu là một nơi vô cùng nguy hiểm, bên trong có t·hi t·hể của các đời Khải Linh, một khi thi biến thì tuyệt không tầm thường, không phải cái bánh chưng Trương Khải Linh lúc trước có thể so sánh.

Bởi vì Trương Gia Cổ Lâu được xây trên long mạch, là một nơi cực kỳ đặc thù, t·hi t·hể chôn ở đó, được tinh hoa trời đất gột rửa, nếu thi biến sẽ vô cùng kinh khủng.

Khương Hoa biết sự lợi hại của Trương Gia Cổ Lâu.

Nhưng không ngờ mộ Địa Tiên lại cũng kinh khủng như vậy.

Thậm chí, còn mạnh hơn cả Trương Gia Cổ Lâu.

Vốn dĩ Khương Hoa cho rằng mình đã đủ biến thái, tiến vào mộ Địa Tiên hẳn là không có vấn đề gì.

Nhưng lời nhắc nhở của hệ thống, Khương Hoa không thể xem thường.

Chẳng lẽ Phong Sư Cổ đã trở thành địa tiên rồi sao.

Lại có thể uy hiếp được Khương Hoa của hiện tại.

Xem ra, mộ Địa Tiên, hai chữ Địa tiên này, không phải nói đùa.

Hơn nữa, Khương Hoa cảm thấy, những ngôi mộ về sau càng ngày càng nguy hiểm.

Ví dụ như ngôi mộ ở Nam Hải Quy Khư, bên trong cũng có tồn tại tương tự như rồng, loại vật này thuộc về sức mạnh siêu nhiên rồi, cũng tuyệt đối vô cùng nguy hiểm.

Do đó, Khương Hoa dần dần cảm thấy, thuộc tính của mình đối với người thường hoặc bánh chưng mà nói, đã đủ biến thái, nhưng trên đời này vẫn có những tồn tại siêu nhiên.

Như vậy, năng lực của hắn vẫn chưa đủ, phải tiếp tục tăng cường bản thân.

Khương Hoa hít sâu một hơi, cất Kim Ngọc Đan vào bình, rồi thu lại, đi về phía lối đi.

Khương Hoa nhảy xuống lối đi, phát hiện mọi người đều dùng một ánh mắt kỳ quặc nhìn hắn.

Khương Hoa hỏi: Các ngươi sao vậy.

Vương Bàn Tử nói: Khương Gia, một mình anh, giải quyết hết đám huyết thi đó sao.

Khương Hoa gật đầu: Có vấn đề gì không.

Có vấn đề quái gì đâu.

Anh quả thực là thần thánh rồi.

Vương Bàn Tử giơ ngón tay cái lên nói: Khương Gia, ngài thật đúng là thần tiên.

Mặc dù họ đều rất tò mò tại sao Khương Hoa lại muốn giết hết đám huyết thi đó, nhưng đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là Khương Hoa thật sự đã giết hết từng đó.

Khương Hoa nhún vai, không nói gì, tìm kiếm xung quanh, quả nhiên tìm được ký hiệu do Trương Kỳ Lân để lại.

Hắn dựa theo ký ức trong nguyên tác, dùng một tảng đá đập mạnh

vào bên cạnh, một cửa hang xuất hiện.

Vãi.

Vương Bàn Tử xáp lại gần nhìn một chút: Sao ở đây lại có một cái Tương Tây.

Khương Hoa không trả lời, nói một tiếng Đi rồi chui vào trong cửa hang.

Thực ra, đó không phải là Tương Tây gì cả, mà là lối đi vận hành cơ quan, chỉ cần đi theo lối đi này là có thể tìm thấy một dòng suối, đi theo dòng suối sẽ tìm được t·hi t·hể của Tây Vương Mẫu, và cả Vẫn Ngọc ngoài vũ trụ kia nữa.

Đây cũng chính là mục đích cuối cùng của Khương Hoa.

Dưới sự dẫn dắt của Khương Hoa, cả nhóm người đi đến dòng suối đó.

Chương 314

Thực ra đây chính là nước ngầm trên mặt đất được dẫn vào đây, tụ lại thành một dòng suối nhỏ, nếu không thì ở đây không có nước.

Mọi người cẩn thận, trong nước này có một loại trùng thịt kỳ lạ.

Vương Bàn Tử nhắc nhở.

Khương Hoa lại nói: Chỉ là một vài con giòi thông thường thôi, không hại được người đâu.

Mọi người nghe vậy, cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Mà Vương Bàn Tử thì có vẻ hơi lúng túng.

Cả nhóm tiếp tục đi về phía trước, đi hơn mười phút, liền thấy xa xa có một tảng đá lồi ra khổng lồ, chắn ngang trong lối đi này.

Đây là cái gì.

Phan Tử dùng đèn pin chiếu vào tảng đá lớn đó.

Cả nhóm đến gần, liền phát hiện trên tảng đá có một cái lỗ hổng cỡ người thường, trông vô cùng nổi bật.

Cái này. không phải là thiên thạch chứ.

Ngô Tà kinh ngạc nói.

Khương Hoa liếc nhìn Trần Văn Cẩm một cái.

Trần Văn Cẩm tỏ ra vô cùng bình tĩnh, nhưng Khương Hoa đã bắt được vẻ kích động trong mắt cô.

Cô đến đây, chính là vì khối thiên thạch này.

Khương Hoa gật đầu: Đây chính là một khối thiên thạch, các người hẳn đã nghe nói về chuyện ba khối Vẫn Thạch, một khối rơi ở

núi Trường Bạch, một khối rơi ở Tiêu Tử Lĩnh, và một khối rơi ở đây.

Ngô Tà và mọi người bừng tỉnh ngộ.

À, cái này hình như không phải đá, mà là một khối ngọc khổng lồ.

Ngô Tà kinh ngạc nói.

Cả nhóm cẩn thận quan sát, phát hiện tảng đá khổng lồ này trông giống đá, nhưng sau khi quét lớp bụi trên bề mặt đi, lại phát hiện thứ này lại là một khối ngọc màu xanh nhạt.

Khương Hoa sớm đã biết những điều này, hơn nữa, hắn cũng biết những bộ Ngọc Dũng kia đều được làm từ Vẫn Ngọc này.

Nếu không, làm sao có thể chế tạo ra mấy trăm bộ Ngọc Dũng được.

Không biết cái lỗ trên Vẫn Ngọc này dùng để làm gì.

Ngô Tà nghi ngờ hỏi.

Không ai dám trả lời hắn, có lẽ chỉ có Trần Văn Cẩm biết tình hình bên trong.

Các người mau nhìn, kia là cái gì.

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng, đèn pin chiếu về phía xa.

Chỉ thấy, xa xa một tảng nhũ thạch lồi ra, trên đó có một tảng đá lớn, tảng đá đó được điêu khắc thành một cái ghế đá, trên ghế đá có một người đang ngồi.

Mà bên cạnh người đó, còn có hai người mặc áo giáp binh lính, giống như đang bảo vệ người đó.

Nhìn thấy người kia, tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh,

sợ hãi lùi lại hai bước.

Cả nhóm ở khá xa, tưởng rằng ở đó có ba người sống, tự nhiên là bị giật mình.

Người ta thường nói, quỷ dọa người không đáng sợ, người dọa người mới đáng sợ.

Khương Hoa nói: Sợ cái gì, chỉ là ba bộ t·hi t·hể thôi.

Nghe Khương Hoa nói vậy, Vương Bàn Tử và mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ Khương Hoa đã trở thành thủ lĩnh tinh thần của họ, chỉ cần Khương Hoa nói, họ đều sẽ tin tưởng vô điều kiện.

Nếu Khương Hoa nói đó là ba bộ t·hi t·hể, vậy thì chắc chắn là ba bộ t·hi t·hể.

Ngô Tà lấy hết can đảm đi về phía đó, Vương Bàn Tử và mấy người cũng theo sau.

Đèn pin chiếu vào ba bộ t·hi t·hể, đặc biệt là t·hi t·hể ngồi trên ghế đá, trông rõ ràng là một nữ thi, chỉ là đeo một chiếc mặt nạ, không nhìn rõ hình dạng.

Nữ thi khoác Phượng Hà, đầu đội vương miện, bên cạnh còn có hai binh lính vũ trang đầy đủ canh gác.

Nữ thi này, chẳng lẽ là Tây Vương Mẫu sao.

Ngô Tà tò mò hỏi.

Khương Hoa không nói gì.

Tây Vương Mẫu này cũng thảm thật, dù sao cũng là chủ một nước, mà ngay cả cái quan tài cũng không có.

Vương Bàn Tử lắc đầu: Kệ bà ta có phải Tây Vương Mẫu hay

không, dù sao bà ta cũng đã về Tây Thiên rồi, đồ trên người bà ta chúng ta không lấy thì phí.

Thế là, hắn liền chuẩn bị leo lên nhũ thạch.

Kết quả, hắn vừa leo được khoảng một mét, liền trượt thẳng xuống.

Ha ha, Bàn Tử thân thủ của cậu kém quá, căn bản không leo lên được.

Ngô Tà cười lớn nói: Tôi nói này, chúng ta vẫn là không nên chọc vào Tây Vương Mẫu thì hơn.

Vương Bàn Tử trợn mắt, rõ ràng là không phục, định tiếp tục trèo lên.

Lúc này, Khương Hoa bước một bước, giẫm lên nhũ thạch, rồi nhảy một cái, đã đến trước ghế đá, nhìn chằm chằm vào nữ thi trước mặt.

Hửm.

Khương Hoa nhíu mày, trong khoảnh khắc đó, Khương Hoa lại cảm nhận được nữ thi dường như còn sống.

Không đúng.

Khương Hoa cẩn thận nhìn làn da không bị che khuất của nữ thi, phát hiện làn da của nữ thi này mịn màng, hoàn toàn không giống một cỗ t·hi t·hể, thậm chí cả t·hi t·hể của hai binh lính cũng hoàn hảo không chút tổn hại.

Họ dường như đều chưa chết.

Rất nhanh, Khương Hoa phát hiện bên trong những t·hi t·hể này còn mặc một bộ quần áo, quần áo đó vô cùng mỏng, nhưng rõ ràng là chất liệu ngọc.

Khương Hoa hiểu ra rồi.

Rõ ràng là nữ thi này sau khi ngồi ở đây, đã mặc vào bộ quần áo làm từ chất liệu Vẫn Ngọc, dùng nó để đảm bảo sinh mệnh của mình, thậm chí, Khương Hoa còn nghi ngờ, nữ thi này có lẽ cũng đã ăn đan dược do Thi Miết Vương luyện chế.

Người này, hẳn là Tây Vương Mẫu rồi.

Khương Hoa thầm gật đầu, nhìn chằm chằm vào hòn đá mà nữ thi đang nắm trong tay.

Hòn đá đó, chính là một khối kỳ thạch ngoài vũ trụ khác.

Khương Hoa hít sâu một hơi, quả nhiên khối kỳ thạch ngoài vũ trụ thứ hai này, đang ở trong tay Tây Vương Mẫu.

Khương Hoa không chút do dự vồ lấy khối kỳ thạch đó.

Nhưng, đúng vào lúc này, Tây Vương Mẫu bỗng nhiên mở mắt.

Càn rỡ.

Một tiếng quát khẽ vang lên, sau đó, Tây Vương Mẫu đưa tay vồ về phía Khương Hoa.

Tây Vương Mẫu, vậy mà còn sống.

Cùng lúc đó, hai binh lính bên cạnh Tây Vương Mẫu cũng động.

Họ đều cầm đại đao trong tay, chém về phía Khương Hoa.

Khương Hoa hừ lạnh một tiếng, trên người dấy lên một tiếng long ngâm, một vòng bảo hộ chặn lại đòn tấn công của Tây Vương Mẫu, sau đó, Khương Hoa rút Thất Tinh Long Uyên Kiếm ra, vung mạnh một cái.

Keng.

Đại đao của hai binh lính đó, trực tiếp bị Khương Hoa chém làm

hai nửa, văng ra ngoài.

Tiếp theo, Khương Hoa nhanh chóng tung hai cước, dùng sao Khôi đá đẩu, đạp vào ngực hai binh lính khiến ngực họ lõm vào, áo giáp vỡ nát, rồi bay ngược ra ngoài, làm gãy cả mấy cái nhũ thạch.

Bọn ngươi là ai, dám xông vào địa cung của bản vương.

Tây Vương Mẫu đứng bật dậy, trừng mắt nhìn Khương Hoa.

Khương Hoa mắt sáng lên, lùi lại phía sau, nhìn chằm chằm Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu này, quả nhiên không đơn giản.

Mẹ kiếp.

Tây Vương Mẫu thật sự còn sống.

Vương Bàn Tử trợn to mắt, mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Trong cổ mộ, một người sống, đáng sợ hơn một cái bánh chưng rất nhiều.

Lúc này Trần Văn Cẩm nói: Tây Vương Mẫu cả đời theo đuổi con đường trường sinh, chắc chắn lúc tuổi già đã tìm được con đường tắt nào đó, còn lợi hại hơn cả Ngọc Dũng.

Ngô Tà nhíu mày, nghi hoặc nhìn Trần Văn Cẩm: Sao cô biết nhiều vậy.

Trong lòng Ngô Tà vô cùng tò mò, trong ấn tượng của hắn, người phụ nữ trước mặt chỉ là con dâu của An Định Trác Mã, một phụ nữ bình thường, sao lại biết nhiều như vậy.

Trần Văn Cẩm thản nhiên nói: Tôi nghe bà bà nói.

Ngô Tà thầm lẩm bẩm trong lòng, nhưng cũng không hỏi thêm nữa.

Trương Kỳ Lân liếc nhìn Trần Văn Cẩm một cái, hắn đã sớm nhìn ra thân phận của Trần Văn Cẩm, chỉ là vẫn chưa nói ra mà thôi.

Ngô Tà nói với Vương Bàn Tử: Bàn Tử, chẳng lẽ cậu không nhớ chúng ta đã gặp thị vệ thân cận của tiểu vương gia Bất Ngôn Kỵ sao, hắn cũng sống sờ sờ đó thôi.

Vương Bàn Tử nghĩ lại, ban đầu ở sâu trong dãy núi Tần Lĩnh, người kia đúng là còn sống, hơn nữa còn biết nói chuyện.

Ngô Tà lại nói: Bàn Tử cậu yên tâm đi, Khương Gia nhất định có thể đối phó được Tây Vương Mẫu này.

Vương Bàn Tử nghĩ cũng phải, Tây Vương Mẫu này mặc dù sống lâu như vậy, nhưng cũng không thể đánh thắng được Khương Hoa.

Lúc này, Khương Hoa nhìn Tây Vương Mẫu, hắn nói: Tôi muốn thứ trong tay ngươi, đưa cho tôi, tôi sẽ không làm phiền ngươi, cũng sẽ không phá hoại con đường trường sinh của ngươi.

Dân đen.

Tây Vương Mẫu lạnh lùng nói: Chỉ bằng ngươi loại dân đen này, cũng muốn nhúng chàm Thần thạch của bản cung, đúng là si tâm vọng tưởng, bọn ngươi.

Đều phải chết ở đây.

Nói xong, Tây Vương Mẫu liền xông về phía Khương Hoa, đưa ra một tay, năm ngón tay thành trảo chụp vào cổ Khương Hoa.

Khương Hoa nói: Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt.

Nói rồi, Khương Hoa trực tiếp thi triển Câu Thi Phù, chạm vào tay của Tây Vương Mẫu.

A.

Tây Vương Mẫu kêu thảm một tiếng, bị Câu Thi Phù ảnh hưởng nặng nề.

Rõ ràng, nàng ta mặc dù còn sống, nhưng cơ thể đã biến thành một cỗ t·hi t·hể.

Nàng ta bây giờ, chưa thật sự phục sinh, thực chất chính là một cái bánh chưng còn sống.

Câu Thi Phù tự nhiên có tác dụng khắc chế rất lớn đối với nàng.

Câu Thi Phù.

Ngươi là người Cổ Dao.

Tây Vương Mẫu hét lên một tiếng, rồi không thể tin nổi nói: Sao có thể.

Chương 315

Cổ Dao đã sớm bị Mục Vương diệt rồi, trên đời này sao có thể còn có người biết Câu Thi Phù.

Thuận Lộ vào thời Tây Chu đã bị Chu Mục Vương diệt, mà Chu Mục Vương trước đó đã quét ngang thiên hạ, Thuận Lộ cũng bị Chu Mục Vương diệt, sau đó Chu Mục Vương một đường đánh đến Tây Côn Luân, đánh đến cổ quốc Côn Luôn.

Nhưng cuối cùng Chu Mục Vương thất bại, lại vì vậy mà nảy sinh tình cảm với Tây Vương Mẫu.

Sau đó, Tây Vương Mẫu tặng Quỷ Tỷ cho Chu Mục Vương, Chu Mục Vương trở về quốc đô.

Từ đó về sau, Chu Mục Vương liền lưu luyến không quên thuật Trường Sinh.

Về sau lại nhận được Ngọc Dũng do Tây Vương Mẫu tặng, lúc này mới bắt đầu một loạt thao tác.

Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương vì là vua của hai nước khác nhau, không thể yêu nhau, nên đã dùng phương pháp Ngọc Dũng, ý đồ hai người cùng nhau sống sót, cho đến nhiều năm sau cùng nhau sống lại, rồi lại ở bên nhau.

Chỉ có điều, về sau mộ của Chu Mục Vương bị Lỗ Thương Vương chiếm, làm một màn tu hú chiếm tổ chim khách, Chu Mục Vương vì vậy mà chết thảm.

Trước đây trong Lỗ Vương Cung, huyết thi trong quan tài mà Trương Kỳ Lân phải quỳ xuống, chính là t·hi t·hể của Chu Mục Vương.

Tất cả những điều này, trong Đạo Mộ Bút Ký đều có nói.

Mà Khương Hoa không ngờ, ở điểm của Câu Thi Pháp Vương, lại liên kết Đạo Mộ Bút Ký và Ma Thổi Đèn lại với nhau.

Tổ tiên của Câu Thi Pháp Vương, một trong tứ đại gia tộc trong Ma Thổi Đèn, là người Thuận Lộ, mà Thuận Lộ lại bị Chu Mục Vương tiêu diệt.

Lúc này, Khương Hoa dùng ra Câu Thi Phù, trực tiếp trấn áp Tây Vương Mẫu.

Khương Hoa nói: Ngươi thật sự cho rằng Chu Mục Vương rất lợi hại.

Ngươi có phải vẫn đang chờ Chu Mục Vương đến tụ hợp với ngươi, rồi tình cảm mặn nồng, bên nhau trọn đời.

Tây Vương Mẫu ánh mắt biến đổi: Ngươi, sao ngươi biết điều này.

Khương Hoa nói: Đừng có nằm mơ.

Các ngươi sống lâu như vậy, cũng nên đi rồi.

Chu Mục Vương đã sớm bị người ta hại, biến thành một bộ huyết thi, ngươi vĩnh viễn không đợi được hắn đâu.

Không thể nào.

Tây Vương Mẫu giận dữ nói: Ngươi đừng hòng lừa ta, Mục Vương là kỳ tài trời sinh, làm sao có thể bị người ta hại.

Chỉ có hắn hại người khác thôi.

Khương Hoa nói: Thật sao.

Nói xong, Khương Hoa giả vờ sờ vào túi, thực chất là từ trong hệ thống lấy ra Quỷ Tỷ, rồi trực tiếp móc ra.

Ngươi xem xem, đây là cái gì.

Khương Hoa nói.

Quỷ Tỷ.

Tây Vương Mẫu trợn to mắt, không thể tin nổi nhìn Quỷ Tỷ trước mặt.

Quỷ Tỷ này chính là nàng ta tặng cho Chu Mục Vương, nàng ta đương nhiên nhận ra.

Thực ra rất nhiều người đã bị lừa, Quỷ Tỷ của Lỗ Thương Vương, căn bản không phải lấy được từ trong bụng con rắn lớn nào, mà chính là lấy được từ trong mộ của Chu Mục Vương.

Mà Quỷ Tỷ, cũng là do Tây Vương Mẫu tặng cho Chu Mục Vương.

Khương Hoa nói: Bây giờ tin chưa.

Tây Vương Mẫu trở nên có chút ngơ ngác.

Mà bên dưới, Trương Kỳ Lân lại nhìn Khương Hoa với vẻ kỳ quái.

Bởi vì, chỉ có hắn biết, khối Quỷ Tỷ trong tay Lỗ Thương Vương, cũng chính là khối mà Chu Mục Vương nhận được, thực ra là do hắn lấy được.

Kết quả.

Trước khi vào mộ, đã bị Khương Hoa mượn đi.

Tây Vương Mẫu cắn răng, một lúc sau giận dữ nói: Nhất định là ngươi hại Mục Vương.

Khương Hoa sững sờ, rồi không nhịn được cười lên: Nói thật, ta thấy ngươi cũng thật đáng thương, vốn dĩ chỉ muốn lấy kỳ thạch

ngoài vũ trụ rồi đi, đã ngươi không biết điều, vậy cũng đừng trách ta không khách khí, tiễn ngươi đi đoàn tụ với Chu Mục Vương.

Tây Vương Mẫu như nghe được chuyện cười gì lớn: Ngươi thật là ngây thơ, muốn lấy được đồ từ trong tay ta, đúng là đang nằm mơ, bản cung sẽ cho ngươi loại dân đen này xem, cái gì gọi là thực lực.

Nói xong, nàng ta gầm lên một tiếng, bốn phương tám hướng xuất hiện từng tên âm binh.

Những âm binh đó từ trong vách đá đi ra, quỳ xuống từ xa với Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu là người sở hữu Quỷ Tỷ, tự nhiên có khả năng triệu hoán âm binh.

Dân đen, chịu chết đi.

Tây Vương Mẫu ánh mắt hung hãn nhìn Khương Hoa, đưa tay chỉ một cái, những âm binh đó, lập tức xông về phía Khương Hoa.

Khương Hoa nói: Ngươi cho rằng, chỉ có một mình ngươi có âm binh.

Tây Vương Mẫu dường như đã sớm biết Khương Hoa muốn nói gì, nàng ta nói: Ha ha, Quỷ Tỷ của ngươi là do bản vương tạo ra, ngươi cho rằng, âm binh của ngươi có thể đối phó được ta.

Thật sao.

Khương Hoa cười, rồi tâm niệm vừa động, mấy trăm binh sĩ mặc giáp đen cưỡi ngựa cao to, từ trong vách tường đi ra.

Tây Vương Mẫu thấy những binh lính đó, sắc mặt đại biến.

Đây, đây là âm binh gì.

Tây Vương Mẫu thấy những âm binh đó, không khỏi kinh hãi thất thanh.

Những binh sĩ mặc giáp đen, cưỡi ngựa cao to vừa xuất hiện, rõ ràng đã áp chế những binh lính của Tây Vương Mẫu, khiến những binh lính đó lập tức ngừng tấn công, thậm chí không còn dám tấn công Khương Hoa nữa.

Bất Ngôn Kỵ.

Vãi, Bất Ngôn Kỵ xuất hiện rồi.

Vương Bàn Tử ngạc nhiên nói: Khương Gia vậy mà có thể triệu hoán Bất Ngôn Kỵ, quá mẹ nó ngầu, đây quả thực là thiên thần hạ phàm.

Ngô Tà cũng kích động không thôi.

Ngay cả Trương Kỳ Lân cũng ánh mắt lấp lóe.

Quỷ Tỷ của hắn chỉ có thể triệu hồi ra âm binh, nhưng Khương Hoa, sao lại có thể triệu hoán Bất Ngôn Kỵ.

Hắn nghĩ nát óc cũng không ra.

Thực ra, tất cả điều này đều phải quy công cho cái Ấn Tỷ Thiên Đế kia.

Hơi thở của Thiên Đế, đã ban cho Quỷ Tỷ năng lực khác thường.

Do đó, âm binh đã biến thành Bất Ngôn Kỵ.

Phan Tử kinh ngạc nói: Tình huống gì đây.

Những thứ này là gì, sao đều từ trong vách tường xuất hiện.

Vương Bàn Tử nói: Ha ha, đại Phan đây là do chú kiến thức nông cạn rồi, đây là đội Bất Ngôn Kỵ trứ danh của Bắc Ngụy, âm binh trước mặt họ thì là cái thá gì.

Phan Tử nói: Ý cậu là, đây đều là âm binh.

Vương Bàn Tử: Vậy chứ là cái gì.

Hắc Hạt Tử tấm tắc khen ngợi: Quỷ Tỷ quả nhiên danh bất hư truyền.

Về phần mấy tay chân còn lại của Ngô Tam Tỉnh, ai nấy đều trợn mắt há mồm, mẹ nó đây là thần tiên thủ đoạn gì vậy.

Ngay cả Trần Văn Cẩm cũng trừng mắt to nhìn tất cả những điều này.

Cô cũng coi như đã trải qua rất nhiều chuyện, thậm chí bản thân sắp biến thành bánh chưng rồi.

Nhưng chưa từng thấy qua chuyện thần kỳ như vậy.

Cô nhìn bóng lưng của Khương Hoa, tâm trạng có chút phức tạp.

Người này, quả thực là người từ trên trời rơi xuống.

Những Bất Ngôn Kỵ sau khi đi ra, cúi đầu chào Khương Hoa, rồi liền xông về phía những âm binh kia.

Những âm binh của Tây Vương Mẫu, đối mặt với Bất Ngôn Kỵ có thể nói là không có chút sức phản kháng nào, bị Bất Ngôn Kỵ nghiền ép trực tiếp.

Có thể thấy, Bất Ngôn Kỵ này mạnh đến mức nào.

Hai bên, đơn giản là không cùng một đẳng cấp.

Tây Vương Mẫu toàn thân run rẩy, không thể tin nổi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Nàng ta làm sao cũng không ngờ, âm binh của mình, lại bị Quỷ Tỷ do chính mình tạo ra cho nghiền nát trong nháy mắt.

Đây quả thực là một sự châm chọc cực lớn.

Khương Hoa vung tay thu hồi Quỷ Tỷ, những Bất Ngôn Kỵ kia cũng dậm chân trong nước mà không hề làm ảnh hưởng đến dòng

chảy, Phong Kỳ Lân quỳ xuống rồi thân thể dần dần biến mất.

Khương Hoa nhìn về phía Tây Vương Mẫu: Tôi đã nói rồi, cô không biết điều.

Dứt lời, Khương Hoa với tốc độ quỷ dị xuất hiện ngay trước mặt Tây Vương Mẫu, sau đó đưa tay gỡ lá bùa câu thi trên trán bà ta.

A.

Tây Vương Mẫu buông khối thiên ngoại kỳ thạch ra, ôm lấy đầu mình, phát ra tiếng hét thảm thiết.

Khương Hoa chộp lấy khối thiên ngoại kỳ thạch, trong lòng có chút kích động.

A.

Tây Vương Mẫu không ngừng la hét, chiếc mặt nạ trên mặt rơi xuống, để lộ một gương mặt trắng bệch trước mặt mọi người.

Có thể thấy, Tây Vương Mẫu này trước kia cũng có nhan sắc, nhưng vì quá lâu không thấy ánh mặt trời nên gương mặt đã trở nên trắng bệch một cách bệnh hoạn, trông vô cùng đáng sợ.

Thu.

Khương Hoa lấy Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp ra khỏi người Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu càng la hét thảm thiết hơn, cơ thể run rẩy, sau đó một luồng thi khí nồng nặc tràn vào bên trong Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, năng lượng của bộ giáp bắt đầu trở nên viên mãn.

Quá trình này kéo dài hơn hai mươi phút, Tây Vương Mẫu cuối cùng biến thành một cái xác khô, ngã khỏi ghế đá, phịch một tiếng, rơi vào khe nước.

Có thể thấy, đẳng cấp của Tây Vương Mẫu này vượt xa dị thi và

bánh chưng Trương Khải Linh trước đây.

Ít nhất, điểm tiến hóa nhận được nhiều hơn hẳn.

Đương nhiên, ngoài ra, Khương Hoa còn nhận được khối thiên ngoại kỳ thạch thứ hai.

Hắn lập tức xem xét khối đá này.

Thiên ngoại kỳ thạch hai: Tổng cộng có ba khối thiên ngoại kỳ thạch, là vật phẩm thiết yếu để hợp thành thiên ngoại Thần thạch, hiện đã nhận được hai khối, xin hãy nhanh chóng thu thập đủ khối thứ ba.

Khương Hoa thầm nghĩ.

Quả nhiên, ba khối thiên ngoại kỳ thạch hợp lại với nhau sẽ ngưng kết thành một khối thiên ngoại Thần thạch.

Cũng không biết, thiên ngoại Thần thạch này có tác dụng gì.

Hẳn là, thứ này là món đồ quý giá nhất trong Đạo Mộ Bút Ký, chắc chắn phải có công dụng cực lớn.

Chương 316

Khương Hoa hít sâu một hơi, nhìn về phía khối Vẫn Ngọc khổng lồ phía trên lối đi.

Nơi đó, có lẽ là mục tiêu cuối cùng của chuyến đi này.

Bên trong Vẫn Ngọc ẩn giấu bí mật không ai biết, trong nguyên tác, Trần Văn Cẩm đã bò vào trong, mà Trương Kỳ Lân cũng đi theo vào, sau khi anh ta ra ngoài thì trực tiếp mất đi một đoạn ký ức.

Không ai biết chuyện gì đã xảy ra bên trong.

Có thể nói, bên trong khối thiên ngoại Vẫn Ngọc này là bí mật lớn nhất của Đạo Mộ Bút Ký.

Lần này, Khương Hoa phải vào xem bằng được.

Bên trong chắc chắn có thứ gì đó tốt.

Khương Hoa từ ghế đá nhảy xuống, đi tới trước mặt đám người Trương Kỳ Lân.

Khương Gia, cậu lợi hại thật đấy.

Vương Bán Nguyệt nói.

Khương Hoa cười cười không nói gì, mà nhìn về phía hang động trên khối thiên ngoại Vẫn Ngọc.

Tôi muốn đi vào.

Lúc này, Trần Văn Cẩm đột nhiên nói.

Khương Hoa đã sớm đoán được.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn về phía Trần Văn Cẩm, chỉ có Khương Hoa là biểu cảm không đổi, đã sớm đoán được cô ấy sẽ nói

như vậy.

Cô nói gì.

Cô muốn đi vào.

Ngô Tà hỏi, hắn lại bắt đầu nghi ngờ thân phận của Trần Văn Cẩm.

Ngô Tà nhìn Khương Hoa, thấy anh biểu cảm như thường, rõ ràng là đã sớm biết Trần Văn Cẩm muốn đi vào.

Hắn hiểu ra, Khương Hoa nhất định đã sớm biết Trần Văn Cẩm muốn vào trong Vẫn Ngọc này, cho nên mới yêu cầu cô ấy đi cùng.

Chỉ là, người phụ nữ trước mắt này, rốt cuộc là ai.

Ngô Tà trong lòng vô cùng nghi hoặc.

Dưới ánh mắt của mọi người, Trần Văn Cẩm gỡ mặt nạ da người của mình xuống, để lộ ra bộ mặt thật.

Một gương mặt xinh đẹp nhưng tái nhợt xuất hiện trước mặt mọi người.

Vẻ tái nhợt của cô ấy không phải kiểu trắng bệch như của Tây Vương Mẫu, mà là một vẻ trắng xanh tiều tụy, mang theo chút yếu đuối, khiến người ta nhìn có chút không nỡ.

Cái này Nhìn thấy Trần Văn Cẩm, tất cả mọi người đều sững sờ.

Tiếp theo, Ngô Tà kinh hô một tiếng: Dì Văn Cẩm.

Phan Tử cũng kinh ngạc nhìn Trần Văn Cẩm.

Anh ta đương nhiên biết Trần Văn Cẩm, dù sao Phan Tử đã theo Ngô Tam Tỉnh lâu như vậy, phải biết, Ngô Tam Tỉnh vẫn luôn tìm kiếm tung tích của Trần Văn Cẩm, không ngờ cô ấy lại thật sự ở đây.

Anh ta vội vàng lay Ngô Tam Tỉnh, nhưng Ngô Tam Tỉnh trúng

độc quá sâu, bây giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Trần Văn Cẩm cười với Ngô Tà: Ngô Tà.

Ngô Tà ngơ ngác nhìn Trần Văn Cẩm, cuối cùng cũng phản ứng lại, sau đó nhìn về phía Khương Hoa: Khương Gia, anh đã sớm biết cô ấy là dì Văn Cẩm, cho nên mới để cô ấy đi theo chúng ta.

Tất cả mọi người đều nhìn Khương Hoa.

Khương Hoa gật đầu, nhưng không nói gì.

Ngô Tà biểu cảm phức tạp, có chút oán trách Khương Hoa vì sao không nói sớm, nhưng nghĩ lại, cảm thấy Khương Hoa hẳn là có suy nghĩ của riêng mình, nên cũng không nghĩ nhiều, liền nói: Dì Văn Cẩm, sao dì cứ ở bên cạnh bọn cháu mà không nói, dì có biết chú Ba cháu tìm dì rất lâu rồi không.

Trần Văn Cẩm liếc nhìn Ngô Tam Tỉnh một cái: Cậu ta. chưa chắc đã là chú Ba của cháu đâu.

Dì nói gì.

Ngô Tà sững sờ, có chút khó hiểu.

Trần Văn Cẩm khẽ thở dài, cô nói: Cháu muốn biết chuyện của đội khảo cổ Tây Sa năm xưa không.

Ngô Tà đáp: Chú Ba đã nói cho cháu biết rồi.

Cháu tin lời chú Ba của cháu nói à.

Trần Văn Cẩm hỏi.

Ngô Tà im lặng.

Đúng vậy, hắn cũng không hoàn toàn tin tưởng Ngô Tam Tỉnh.

Sau đó, Trần Văn Cẩm bắt đầu kể lại chuyện năm đó.

Ngô Tà nghe xong, ngây dại.

Chuyện của đội khảo cổ Tây Sa, gần giống như Ngô Tam Tỉnh đã kể cho hắn, nhưng các chi tiết lại có chút khác biệt.

Ngô Tà nói: Ý dì là, người trước mắt này không phải chú Ba của cháu, mà là.

Giải Liên Hoàn.

Trần Văn Cẩm đáp: Không sai.

Không thể nào.

Không đợi Ngô Tà nói, Phan Tử gầm lên: Cô đừng nói bậy.

Ông ấy sao có thể không phải Tam gia.

Tôi và Tam gia ở bên nhau lâu như vậy, tôi biết tính cách của Tam gia, ông ấy tuyệt đối không thể là người khác.

Phan Tử là người tin tưởng Ngô Tam Tỉnh nhất, đối với Ngô Tam Tỉnh một lòng một dạ, tuyệt đối không cho phép người khác nói xấu ông.

Huống chi là bị người ta nói Ngô Tam Tỉnh trước mắt là hàng giả.

Phan Tử sao có thể chịu đựng được.

Trần Văn Cẩm nói: Chuyện năm đó chính là như vậy, nếu anh không tin, đợi cậu ta tỉnh lại có thể trực tiếp hỏi.

Khương Hoa thản nhiên nói: Được rồi, những chuyện này sau này hãy nói, chúng ta vào xem tình hình bên trong đã.

Khương Hoa ngẩng đầu nhìn về phía Vẫn Ngọc.

Hắn không muốn dính vào chuyện của đám người Ngô Tam Tỉnh, hơn nữa hắn biết, lời Trần Văn Cẩm nói cũng có chỗ sai, Ngô Tam Tỉnh thật sự chưa chết, chỉ là thân phận Ngô Tam Tỉnh, lúc thì do Ngô Tam Tỉnh đảm nhận, lúc thì do Giải Liên Hoàn.

Tuy nhiên, Khương Hoa không định nói cho họ biết điều này.

Ngô Tà ánh mắt phức tạp nhìn Khương Hoa.

Hắn không khỏi nhớ lại câu nói của Khương Hoa với chú Ba của mình lúc trước, bất kể ông là Ngô Tam Tỉnh hay là Giải Liên Hoàn, tốt nhất đừng tới chọc tôi.

Rõ ràng, Ngô Tà biết, Khương Hoa chắc chắn đã sớm biết Ngô Tam Tỉnh không phải là Ngô Tam Tỉnh thật, mà là Giải Liên Hoàn.

Ngô Tà tinh thần hoảng hốt, lầm tưởng lời Trần Văn Cẩm nói là sự thật.

Dù sao, một người đã ở bên hắn lâu như vậy, thậm chí có thể nói, hắn chính là do Ngô Tam Tỉnh nuôi lớn, kết quả lại không phải là chú Ba thật sự của hắn.

Cú sốc này, vô cùng lớn.

Trần Văn Cẩm vỗ vai Ngô Tà, sau đó khẽ thở dài: Tôi muốn đi vào, lần này đi vào, không biết còn có cơ hội ra ngoài không, các vị, tạm biệt.

Nói xong, Trần Văn Cẩm liền bò vào một hang động trong khối thiên ngoại Vẫn Ngọc.

Trương Kỳ Lân sốt ruột, liền chuẩn bị đi vào, lại bị Khương Hoa giữ lại: Cậu trông chừng tổ tiên nhà cậu đi, để tôi vào là được.

Nói xong, Khương Hoa đạp chân một cái, chui vào trong hang động đó.

Ngô Tà, cậu không sao chứ.

Vương Bán Nguyệt lo lắng nhìn Ngô Tà.

Ngô Tà có chút ngơ ngác, Vương Bán Nguyệt thật sự sợ Ngô Tà chịu không nổi.

Ngô Tà cười khổ một tiếng, nhìn về phía Ngô Tam Tỉnh vẫn đang hôn mê, cay đắng nói: Tôi không sao, bất kể ông ấy là ai, nhiều năm qua, ông ấy vẫn là người chú thật lòng đối đãi với tôi.

Phan Tử cắn răng nói: Tiểu Tam gia, cậu nói không sai, lúc Tam gia cứu tôi, chuyện của đội khảo cổ Tây Sa đã qua rất lâu rồi, bất kể ông ấy có phải Tam gia hay không, Tam gia chính là người đã cứu tôi, điều đó tuyệt đối không đổi được.

Lập tức, Ngô Tà và Phan Tử đều nghĩ thông suốt.

Chỉ có Hắc Hạt Tử ở một bên cười ha hả nhìn một màn này, không nói một lời.

Đương nhiên, còn có Trương Kỳ Lân, anh ngẩng đầu nhìn thiên ngoại Vẫn Ngọc, ngẩn người, không biết đang suy nghĩ gì.

Lại nói Khương Hoa, đi theo Trần Văn Cẩm một mạch vào bên trong thiên ngoại Vẫn Ngọc.

Đây là một mật thất nhỏ rộng hơn mười mét vuông.

Xung quanh có nguồn sáng không rõ tên, hẳn là ánh sáng do chính Vẫn Ngọc phát ra.

Khương Hoa nhìn quanh, phát hiện nơi này đâu đâu cũng là bích họa.

Hơn nữa, dưới chân tường, còn có mấy người đã bị ngọc hóa đang ngồi.

Khương Hoa thầm nghĩ, cùng Trần Văn Cẩm đi qua đó xem.

Phát hiện mấy người bị ngọc hóa này đều sống động như thật, chỉ là bề mặt như được bọc một lớp ngọc, giống như hổ phách.

Khương Hoa nhíu mày, phát hiện một trong những người bị ngọc hóa vô cùng quen mắt, lại là Tây Vương Mẫu.

Đây là tình huống gì.

Chẳng lẽ, Tây Vương Mẫu ở bên ngoài kia là hàng giả, đây mới là hàng thật.

Nhưng, làm sao có thể vô cớ tạo ra một người giống hệt.

Khương Hoa trong lòng vô cùng khó hiểu.

Còn về hai người kia, một người trong đó lại có gương mặt của Vạn Nô Vương.

Khương Hoa nhớ kỹ, tất cả Vạn Nô Vương đều có cùng một dáng vẻ, mà người trước mắt này lại trông giống Vạn Nô Vương, chỉ là ông ta là một người bình thường, chứ không phải có thân thể của người du diên như Vạn Nô Vương.

Còn người cuối cùng, Khương Hoa không nhận ra.

A Thế nhưng, đúng lúc này, Trần Văn Cẩm đột nhiên hét lên một tiếng thảm thiết.

Văn Cẩm.

Khương Hoa quay lại nhìn, phát hiện Trần Văn Cẩm đang ôm đầu, mặt mày đầy vẻ đau đớn.

Chương 317

Khương Hoa vội vàng chạy tới, hỏi: Cô sao vậy.

Tiếp đó, hai mắt Khương Hoa co rụt lại, có chút kinh ngạc nói: Thi khí trong cơ thể cô nặng quá.

Khương Hoa không khỏi thầm nghĩ, chẳng lẽ quá trình thi hóa của Trần Văn Cẩm đã chính thức bắt đầu.

Nhưng điều này có chút kỳ lạ, không phải nói càng đến gần Vẫn Ngọc này, quá trình thi hóa sẽ càng chậm, thậm chí có sự tồn tại của Vẫn Ngọc này, Thi Miết Vương trong cơ thể sẽ luôn ngủ say, cho đến khi túc chủ chết sau vài nghìn năm mới tỉnh lại, trở thành một người trường sinh bất tử thực sự sao.

Anh mau đi đi.

Trần Văn Cẩm mặt mày đau đớn, cắn răng nhìn Khương Hoa, vẻ mặt đó thật khiến người ta đau lòng.

Khương Hoa nhíu mày, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, rạch một đường trên lòng bàn tay mình, sau đó giữ lấy miệng Trần Văn Cẩm, nhỏ máu tươi của mình vào.

Thân thể mềm mại của Trần Văn Cẩm run lên, cơn đau đớn đó cuối cùng cũng từ từ dịu đi.

Khương Hoa trong lòng khẽ thở phào, Xích Long huyết quả nhiên hữu dụng.

Quá trình thi hóa dừng lại, Trần Văn Cẩm cuối cùng cũng tỉnh táo.

Cô ngồi dưới đất thở hổn hển, cảm kích nhìn Khương Hoa: Cảm ơn anh.

Dừng một chút, cô nhìn về phía vết thương của Khương Hoa, do dự nói: Máu của anh Khương Hoa đáp: Giống máu của Trương Kỳ Lân.

Trần Văn Cẩm A một tiếng, cô cười khổ: Xem ra, quá trình thi hóa của tôi đã hoàn toàn không thể áp chế được nữa.

Khương Hoa nhíu mày, nghi ngờ hỏi: Tôi nghe nói sau khi ăn Thi Miết Đan, ở trong Vẫn Ngọc này có thể ngăn chặn Thi Miết Vương thức tỉnh, quá trình thi hóa cũng sẽ dừng lại, sao cô vẫn tiếp tục thi hóa.

Trần Văn Cẩm nói: Bởi vì tôi đã rời khỏi Vẫn Ngọc quá lâu, mặc dù vẫn luôn dùng thiên ngoại kỳ thạch để áp chế, nhưng đó không phải là kế lâu dài, sau một thời gian, cho dù có quay lại cũng không thể áp chế quá trình thi hóa được nữa.

Thiên ngoại kỳ thạch.

Khương Hoa sững sờ.

Trần Văn Cẩm gật đầu: Anh hẳn là biết thiên ngoại kỳ thạch.

Nói rồi, Trần Văn Cẩm từ trong túi lấy ra một vật, chính là một hòn đá đen thui, giống hệt hai khối thiên ngoại kỳ thạch mà Khương Hoa đã lấy được trước đó.

Khương Hoa nín thở.

Không ngờ, khối thiên ngoại kỳ thạch thứ ba lại ở trong tay Trần Văn Cẩm.

Nếu lấy được thiên ngoại kỳ thạch từ tay Trần Văn Cẩm, vậy là có thể hợp thành thiên ngoại Thần thạch rồi.

Đúng là đời người đâu đâu cũng có bất ngờ.

Trần Văn Cẩm nói: Xem ra, thiên ngoại kỳ thạch này đối với anh

có tác dụng rất lớn, bây giờ tôi cũng không dùng được nữa, tặng cho anh đi.

Khương Hoa hỏi: Vậy cô thì sao.

Cứ để mặc cho thi hóa như vậy sao.

Khương Hoa biết, máu của mình mặc dù có thể tạm thời ngăn chặn quá trình thi hóa của Trần Văn Cẩm, nhưng không thể giải quyết triệt để vấn đề, chờ hắn vừa đi, quá trình thi hóa của Trần Văn Cẩm sẽ vẫn tiếp tục.

Bây giờ, quá trình thi hóa của Trần Văn Cẩm đã biến thành một hiện tượng không thể đảo ngược.

Trần Văn Cẩm buồn bã nói: Đây đã là số mệnh của tôi rồi, trước đây Hoắc Linh cũng biến thành như vậy, vận mệnh của tôi đã được định sẵn, cứ để tôi ở đây đi, ít nhất. sẽ không dọa người khác.

Khương Hoa nhíu mày, khẽ thở dài.

Đối với chuyện này, hắn cũng không có cách nào tốt hơn.

Hắn nhận lấy thiên ngoại kỳ thạch từ Trần Văn Cẩm, cũng nghe thấy thông báo của hệ thống.

Nhận được khối thiên ngoại kỳ thạch thứ ba, đã thu thập đủ tất cả thiên ngoại kỳ thạch, có hợp thành thiên ngoại Thần thạch không.

Có trên Không Khương Hoa tự nhiên không chút do dự chọn hợp thành Thần thạch.

Hợp thành thành công, nhận được thiên ngoại Thần thạch.

Thiên ngoại Thần thạch: Thần thạch đến từ ngoài vũ trụ, có công dụng thông thiên triệt địa, là vật phẩm thiết yếu để kích hoạt Bất Tử Thể, đồng thời có thể đảo ngược quá trình thi hóa, nếu có thể ở bên cạnh thiên ngoại Thần thạch, có thể từ từ hồi phục bình thường.

Quả nhiên.

Thiên ngoại Thần thạch này chính là vật phẩm thiết yếu để kích hoạt Bất Tử Thể.

Hơn nữa, thiên ngoại Thần thạch còn có một hiệu quả khác.

Đảo ngược quá trình thi hóa.

Theo lý thuyết, có thể làm cho người đang dần thi hóa như Trần Văn Cẩm, từ từ hồi phục bình thường.

Chỉ cần Trần Văn Cẩm luôn ở bên cạnh Khương Hoa, như vậy Khương Hoa có thể giúp Trần Văn Cẩm, hồi phục bình thường, biến thành một người bình thường.

Đương nhiên, rốt cuộc là có được trường sinh bất tử, hay chỉ là biến thành một người bình thường, Khương Hoa cũng không rõ lắm.

Khương Hoa nhìn về phía Trần Văn Cẩm: Nếu như nói, tôi có thể cứu cô, nhưng cô phải luôn ở bên cạnh tôi, cô sẽ làm thế nào.

Trần Văn Cẩm sững sờ, sau đó cười khổ một tiếng: Anh cũng không cần lừa tôi nữa, tình hình của tôi tôi rõ nhất, trên đời này căn bản không có ai cứu được tôi.

Khương Hoa nói: Nếu như, tôi có thể cứu cô, và thật sự biến cô trở lại, cô sẽ báo đáp tôi thế nào.

Trần Văn Cẩm nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Khương Hoa, trong lòng hơi kinh ngạc, lại có chút tin tưởng Khương Hoa.

Trên đường đi tới đây, Trần Văn Cẩm đã thấy được năng lực của Khương Hoa, thật sự là dùng từ thần nhân ngoại giới để hình dung cũng không đủ.

Chẳng lẽ, hắn thật sự có biện pháp.

Trần Văn Cẩm vốn đã tuyệt vọng, bắt đầu có chút gợn sóng.

Anh nói, thật sự.

Trần Văn Cẩm một đôi mắt linh động, nhìn chằm chằm vào Khương Hoa, tràn đầy chờ mong.

Nếu có thể sống, ai lại muốn chết.

Hơn nữa, còn là biến thành thứ kinh khủng như Cấm Bà.

Trần Văn Cẩm, cũng không muốn giống như Hoắc Linh, biến thành thứ như vậy, vĩnh viễn chờ đợi trong bóng tối, xấu xí kinh dị.

Khương Hoa nói: Ừ, vốn dĩ tôi nghĩ, cô nên trả một chút giá, nhưng cô đã cho tôi thiên ngoại kỳ thạch, thứ này đối với tôi cũng hữu dụng, vậy tôi cứu cô, cũng là nên làm.

Khương Hoa là người có nguyên tắc, giúp người khác làm việc, nhất định phải để đối phương trả giá tương xứng mới được.

Mà Trần Văn Cẩm, đã trả cái giá tương ứng, cho Khương Hoa thiên ngoại kỳ thạch, Khương Hoa tự nhiên cũng không thể nhận không của cô.

Nếu như không cứu sống được cô thì thôi, Khương Hoa cũng không thẹn với lương tâm.

Nhưng bây giờ có thể cứu sống cô, Khương Hoa không muốn vì chuyện này mà trở thành một khúc mắc trong lòng mình.

Do đó, Khương Hoa vẫn sẽ ra tay.

Trần Văn Cẩm cắn răng nói: Được, nếu như anh có thể cứu tôi, đừng nói là đi theo anh, anh bảo tôi làm chuyện gì cũng được.

Khương Hoa kinh ngạc liếc nhìn Trần Văn Cẩm một cái, sau đó gật đầu: Được, vậy sau này cô cứ đi theo tôi.

Trần Văn Cẩm liên tục gật đầu, sau đó nghĩ nghĩ lại nói: Nhưng mà, anh ra ngoài trước đi, một thời gian nữa tôi sẽ đi tìm anh.

Khương Hoa hỏi: Cơ thể của cô.

Trần Văn Cẩm đáp: Không sao, có Xích Long huyết của anh áp chế, ít nhất trong vòng một tháng sẽ không thi hóa nữa, trong vòng một tháng tôi đi tìm anh là được.

Dừng một chút, Trần Văn Cẩm nói: Trần Văn Cẩm trước đây đã chết rồi, sau này người xuất hiện trước mặt mọi người sẽ là một người khác.

Khương Hoa gật đầu, cũng tôn trọng quyết định của cô: Được, vậy tôi ra ngoài trước, một mình cô ở đây chú ý an toàn.

Trần Văn Cẩm nói: Anh yên tâm đi, tôi đã ra vào địa cung Tây Vương Mẫu này rất nhiều lần rồi, sẽ không có nguy hiểm gì đâu, chút tự tin đó tôi vẫn có.

Vì Trần Văn Cẩm đã nói như vậy, Khương Hoa cũng không nói thêm gì nữa.

Hắn nhìn về phía ba bức tượng ngọc kia, không khỏi nói: Cũng không biết ba người này rốt cuộc là thân phận gì.

Trần Văn Cẩm nói: Một người là Tây Vương Mẫu, một người là vật thí nghiệm cho Vạn Nô Vương trước đây, người cuối cùng là người xây dựng Thanh Đồng Môn.

Người xây dựng Thanh Đồng Môn.

Khó trách có thể ở đây.

Khương Hoa hỏi: Vậy Tây Vương Mẫu bị tôi giết ở bên ngoài là ai.

Trần Văn Cẩm lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Khương Hoa thở ra một hơi, lần này đến địa cung Tây Vương Mẫu thu hoạch đã đủ nhiều rồi, bất kể là Kim Ngọc Đan hay là thiên

ngoại Thần thạch, hay là thuộc tính tăng vọt, đều khiến Khương Hoa không uổng chuyến đi này.

Cho nên Khương Hoa cũng không chuẩn bị ở đây lâu, gật đầu với Trần Văn Cẩm xong, liền một mình theo hang động đó rời khỏi mật thất, trở lại bên cạnh đám người Ngô Tà.

Khương Gia, cuối cùng anh cũng ra rồi.

Đám người Ngô Tà nhìn thấy Khương Hoa xuất hiện, đều vui mừng khôn xiết.

Sau đó, Ngô Tà vội vàng hỏi: Khương Gia, Văn Cẩm đâu.

Khương Hoa đáp: Các cậu cũng nên biết cô ấy đã ăn thứ gì.

Bây giờ, quá trình thi hóa có lẽ đã bắt đầu rồi.

Cái gì.

Sắc mặt Ngô Tà đại biến, lo lắng nhìn về phía trong Vẫn Ngọc: Văn Cẩm còn ở bên trong sao.

Tôi muốn đi cứu cô ấy.

Vương Bán Nguyệt giữ chặt Ngô Tà nói: Cậu muốn đi làm gì.

Bên trong đó cậu vào được sao.

Hơn nữa, Trần Văn Cẩm đã bắt đầu thi hóa, sắp biến thành Cấm Bà rồi, cậu cứu cô ấy thế nào.

Cậu ngay cả Cấm Bà cũng đánh không lại, đừng nói là cứu cô ấy.

Thực tế một chút đi.

Ngô Tà toàn thân run lên, mặt lộ vẻ bất lực.

Vương Bán Nguyệt lại nói: E rằng chuyện này ngay cả Khương Gia cũng bó tay, nếu không, anh ấy sao có thể trơ mắt nhìn Trần Văn Cẩm thi biến.

Ngay cả Khương Gia cũng không giải quyết được, cậu nghĩ cậu được sao.

Bịch Ngô Tà trực tiếp ngồi xuống nước, hai nắm đấm siết chặt: Tôi thật vô dụng.

Khương Hoa nói: Được rồi, chúng ta rời khỏi đây đi.

Tất nhiên mục đích đến đây đã đạt được, cũng không cần ở lại đây nữa.

Hơn nữa Khương Hoa còn nhớ, phía dưới lối đi này, vẫn còn một không gian, trong không gian đó có một con xà mẫu to lớn vô cùng.

Con xà mẫu đó tuyệt đối có thể coi là sinh vật khổng lồ nhất trong toàn bộ Đạo Mộ Bút Ký.

Ngay cả Chúc Cửu Âm ở trước mặt nó, cũng chỉ có thể coi là rắn nhỏ.

Xà mẫu, lúc vừa xuất hiện còn bị nhầm là Thanh Long.

Có thể thấy, con xà mẫu đó khổng lồ đến mức nào.

Khương Hoa cũng không muốn lãng phí thời gian vào việc dây dưa với xà mẫu.

Bởi vì, Khương Hoa không chắc trên người xà mẫu có thứ gì tốt.

Một đoàn người đi trở về.

Kết quả vừa đi được không xa, bỗng nhiên ầm một tiếng, nửa người Vương Bán Nguyệt lọt vào một cái hố.

Mẹ kiếp.

Mau kéo tôi lên.

Vương Bán Nguyệt hét lên một tiếng.

Đám người nhanh chóng hợp lực kéo hắn ra ngoài.

Vương Bán Nguyệt nói: Chết tiệt, sao ở đây lại có một cái hố.

Phía dưới không phải lại là phòng chứa bảo vật hay mộ của ai đó chứ.

Khương Hoa cạn lời.

Mộ cái rắm.

Chương 318

Phía dưới tuyệt đối là hang ổ của đám Kê Quan Xà, bên trong còn có một con xà mẫu khổng lồ.

Đám người Ngô Tà đến gần xem thử, lấy đèn pin chiếu vào trong, nhìn thấy phía dưới một thân rắn khổng lồ đang quằn quại.

Ực Tất cả mọi người đều ngây dại.

Không biết qua bao lâu, mới có người nuốt nước bọt.

Bọn họ bây giờ động cũng không dám động.

Cái kia, cái kia là cái gì.

Một lúc lâu sau, Vương Bán Nguyệt mới kinh hãi nói.

Cơ thể Ngô Tà cũng đang run rẩy, hắn nói: Giống như, là con xà mẫu chúng ta thấy trên bích họa trước đây, không ngờ. lại còn sống, cái này to đến mức nào vậy.

Khương Hoa cũng nhìn thấy con rắn bên trong. chắc chắn còn lớn hơn cả con trăn Anaconda trong phim Hollywood.

Đúng là giống Thanh Long thật.

Con này sợ là sắp Hóa Long rồi.

Đi.

Trương Kỳ Lân thấp giọng nói, sau đó vác thi thể của Trương Kỳ Lân đời trước rồi co giò bỏ chạy.

Mẹ kiếp, nó hình như phát hiện ra chúng ta rồi.

Vương Bán Nguyệt kinh hô một tiếng, sau đó đuổi sát theo Trương Kỳ Lân.

Những người khác cũng nhìn thấy xà mẫu phía dưới đã mở mắt, và ngẩng đầu nhìn về phía họ.

Chỉ một cái đầu rắn, đã lớn hơn một ngôi nhà một tầng.

Con người ở trước mặt nó, thật sự giống như một con kiến.

Nhìn thấy con rắn lớn như vậy, chỉ cần là người, đều sẽ bị dọa cho vỡ mật.

Những người khác cũng đuổi theo chạy.

Khương Hoa liếc nhìn con rắn lớn phía dưới, cũng khá bình tĩnh.

Mặc dù con rắn này vô cùng lớn, nhưng hắn cũng không sợ hãi, chỉ cần không phá được phòng ngự tuyệt đối và Thanh Long Tí Hữu, đối với hắn mà nói đều không có bất kỳ uy hiếp nào.

Đương nhiên, Khương Hoa cũng không định lãng phí thời gian ở đây.

Cho nên Khương Hoa liếc mắt một cái xong, liền đuổi theo đám người Vương Bán Nguyệt.

Ầm ầm Thế nhưng, cái gì đến vẫn sẽ đến.

Đám người còn chưa chạy đến cửa hang phía trước, mặt đất liền trực tiếp bị hất tung lên, lập tức tất cả mọi người bị hất bay.

Hắc Hạt Tử một tay tóm lấy Ngô Tà, Trương Kỳ Lân một tay vác thi thể, một tay níu lấy cánh tay Vương Bán Nguyệt, mấy người cùng nhau lăn sang một bên.

Mà gần như đồng thời, một cái đầu rắn khổng lồ phá vỡ tầng đất, ngoạm lấy mấy người tùy tùng mà Ngô Tam Tỉnh mang theo.

A.

Mấy người đó phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ trong chốc lát, bọn họ đã bị con rắn lớn nuốt chửng, còn chưa đủ nhét kẽ răng.

Còn có mấy người không đứng vững, la hét thảm thiết rơi từ trên không xuống hang rắn phía dưới.

Không biết bao nhiêu Kê Quan Xà nhào tới, mấy người đó tại chỗ bị Kê Quan Xà cắn xé như rong biển, khiến người ta tê cả da đầu.

Trong chốc lát, đám người tùy tùng Ngô Tam Tỉnh mang theo, chỉ còn lại bảy tám người, ai nấy đều lộ vẻ sợ hãi.

Nhìn cái đầu rắn dữ tợn gần trong gang tấc, tất cả mọi người đều sợ vỡ mật, động cũng không dám động.

Khương.

Khương Gia.

Vương Bán Nguyệt đột nhiên hét lên.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn lại.

Liền thấy, Khương Hoa vậy mà đứng trên đầu con xà mẫu khổng lồ đó.

Mẹ nó chứ, lá gan cũng quá lớn rồi, lại dám đứng trên đầu xà mẫu.

Đây là ăn gan hùm mật gấu à.

Tất cả mọi người đều xem ngây người.

Tuy nhiên, con xà mẫu dường như không phát hiện Khương Hoa đang đứng trên đầu nó.

Nó đảo mắt, nhìn xung quanh, hiển nhiên là đang tìm kiếm con mồi khác.

Mấy người vừa rồi, còn chưa đủ cho nó nhét kẽ răng.

Chạy mau.

Trương Kỳ Lân nói một tiếng, sau đó mang theo thi thể chạy ngược lại.

Còn về Khương Hoa, anh không quan tâm.

Bởi vì anh biết, Khương Hoa dễ dàng thoát khỏi đây hơn bất kỳ ai trong số họ, thậm chí. con xà mẫu kia chưa chắc đã làm gì được Khương Hoa.

Vương Bán Nguyệt nói: Mẹ kiếp, chẳng lẽ chúng ta cứ để mặc Khương Gia như vậy sao.

Hắc Hạt Tử nói: Cậu nghĩ con rắn kia làm gì được anh ta sao.

Hay là lo cho mình trước đi, đi mau.

Nói xong, hắn cũng chạy theo.

Tất cả mọi người không dám dừng lại, đuổi sát theo Trương Kỳ Lân.

Thế nhưng, con xà mẫu rõ ràng đã phát hiện ra đám người Trương Kỳ Lân, liền muốn tấn công họ lần nữa.

Kết quả, lúc này Khương Hoa đột nhiên hét lớn một tiếng.

Hự.

Khương Hoa đùi phải đột nhiên dùng sức, hung hăng giẫm lên đầu con xà mẫu.

Một tiếng rắc, vảy của xà mẫu trực tiếp bị giẫm nát.

Dù là Phong Sư Cổ đã biến thành thi tiên, cũng chưa chắc chịu nổi sức mạnh bộc phát như vậy.

Cho nên cho dù con xà mẫu này mạnh đến đâu, thân hình lớn đến đâu, giờ phút này, phòng ngự cũng trực tiếp sụp đổ.

Vảy trên đầu nó trực tiếp vỡ nát, sau đó, thân thể nó đột nhiên

chìm xuống, phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn.

Mẹ kiếp.

Vương Bán Nguyệt nhìn lại, vừa hay nhìn thấy đầu xà mẫu bị Khương Hoa một cước giẫm cho chúi xuống.

Tất cả mọi người nhìn lại, chỉ cảm thấy thế giới đều yên tĩnh lại trong nháy mắt này.

Thật sự, đây còn là người sao.

Con xà mẫu lớn như vậy, trông như Thanh Long xuất thủy, lại bị Khương Hoa một cước giẫm cho đầu chúi xuống, đau đớn dị thường.

Không ổn.

Hắc Hạt Tử biến sắc, nhanh chóng tăng tốc.

Liền thấy, con xà mẫu bị giẫm đau, cũng lập tức nổi điên, đầu điên cuồng vung, hung hăng đập vào vách đá xung quanh.

Những vách đá đó, giống như đậu hũ, trực tiếp bị đập nát.

Toàn bộ lối đi phát ra âm thanh oanh long long, không ngừng run rẩy, phảng phất như sắp sụp đổ.

Đám người Ngô Tà bị dọa đến mặt mày trắng bệch, liều mạng chạy, không chạy, thật sự sẽ chết trong tay con rắn lớn này.

Cho dù con rắn này không ăn họ, địa cung sụp đổ cũng sẽ chôn sống họ, chết thế nào cũng không biết.

Khương Hoa hừ một tiếng: Cút xuống cho tao.

Nói xong, lại một lần nữa đạp xuống.

Con xà mẫu phát ra tiếng kêu kinh khủng, sau đó thân thể trực tiếp rơi xuống hang rắn bên trong, không biết đè chết bao nhiêu Kê Quan Xà.

Mà Khương Hoa đã nhân lúc đó, cả người bay ra, rất nhanh đuổi kịp Ngô Tà và những người khác.

Khương Gia, con rắn lớn kia đâu.

Vương Bán Nguyệt hỏi.

Khương Hoa đáp: Bị tôi đánh xuống hang rắn rồi, nó sẽ phải chịu trận một phen, trong thời gian ngắn chắc là không lên được.

Vậy thì tốt rồi.

Vương Bán Nguyệt thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, đám người với tốc độ nhanh nhất, rời khỏi địa cung này, lần nữa trở lại mặt đất, trên trời nắng gắt, trong khu rừng mưa này vô cùng oi bức.

Cuối cùng cũng ra được rồi.

Vương Bán Nguyệt không khỏi chửi một tiếng.

Khương Hoa nói: Đi thôi, rời khỏi đây trước đã, chỉ cần rời khỏi khu rừng mưa này, là an toàn.

Được.

Đám người gật đầu, theo sát Khương Hoa.

Nhưng mà, họ đi không bao xa, liền thấy phía trước một nơi nào đó đột nhiên nhô lên một cái đầu rắn khổng lồ, con xà mẫu kia, vậy mà từ trong địa cung đuổi tới.

Chương 319

Là ở chỗ cái hồ kia.

Ngô Tà nói.

Khương Hoa gật đầu.

Nơi xà mẫu xuất hiện, chính là cái hồ nước mà trước đây Khương Hoa và Trương Kỳ Lân đã lặn vào, xem ra cái hồ đó hẳn là thông với hang rắn, nếu không xà mẫu cũng không thể nào xuất hiện ở đó.

Làm sao bây giờ.

Vương Bán Nguyệt không khỏi hỏi.

Cái hồ ở ngay phía trước, họ muốn rời khỏi khu rừng mưa này thì hồ nước là con đường phải đi qua.

Theo lý thuyết, nhất định phải đi qua cái hồ đó.

Nhưng oái oăm thay, ở cái hồ đó lại có một con rắn lớn như vậy chặn đường, làm sao mà qua được.

Khương Hoa lạnh lùng hừ một tiếng: Vốn thấy con súc sinh này tu luyện lâu như vậy, cũng không dễ dàng gì, định tha cho nó một mạng, nhưng nó cứ phải tự tìm đường chết, vậy cũng đừng trách ta không khách khí.

Nói xong, Khương Hoa trực tiếp lao thẳng về phía hồ nước.

Chúng ta có theo sau không.

Vương Bán Nguyệt không khỏi hỏi.

Trương Kỳ Lân lắc đầu.

Hắc Hạt Tử nói: Cậu nghĩ, cậu có thể đuổi kịp anh ta sao.

Vương Bán Nguyệt nhìn lại, Khương Hoa đã sớm không thấy bóng dáng đâu.

Vương Bán Nguyệt nói: Tôi nghiêm trọng nghi ngờ, Khương Gia không phải người của thế giới chúng ta, chắc là thần tiên trên trời xuống.

Mặc dù Vương Bán Nguyệt nói có chút vô lý, nhưng lúc này, mọi người đều cảm thấy Vương Bán Nguyệt nói đúng.

Đơn giản là không thể đúng hơn.

Họ tiếp xúc với Khương Hoa cũng được một thời gian khá dài rồi, biểu hiện của Khương Hoa, thật sự là một lần so với một lần kinh diễm, họ bây giờ cảm thấy, Khương Hoa và họ, căn bản là người của hai thế giới.

Mà Khương Hoa, hắn cũng đang nhanh chóng chạy tới chỗ xà mẫu.

Đúng như hắn nói, vốn dĩ hắn muốn tha cho con xà mẫu một mạng, không muốn lãng phí thời gian đi giết nó.

Nhưng con xà mẫu này, lại cứ muốn chặn đường của hắn.

Vậy thì, trực tiếp giết là xong.

Cho nên Khương Hoa triển khai toàn bộ tốc độ, nhìn như khoảng cách rất xa, chỉ dùng một hai phút, đã đến bên hồ, hắn lạnh lùng nhìn con xà mẫu vẫn còn đang nổi điên.

Súc sinh.

Hôm nay ông đây đến lấy nội đan của mày.

Khương Hoa chỉ vào xà mẫu, lạnh lùng nói.

Xà mẫu dường như cảm nhận được sự khiêu khích của Khương Hoa, nó há miệng gầm lên, sau đó dùng cái đầu to lớn hung tợn đập

tới.

Khương Hoa hừ lạnh một tiếng, đứng yên tại chỗ: Thật sự cho rằng ngươi lợi hại lắm sao.

Ông đây sẽ cho ngươi nếm thử mùi vị của tuyệt vọng.

Dứt lời, trên người anh vang lên một tiếng rồng ngâm, tiếp đó một tấm khiên hộ mệnh Xích Long xuất hiện, chặn đứng đòn tấn công của xà mẫu.

Rầm.

Một tiếng nổ lớn vang lên, xà mẫu như thể đâm vào một bức tường sắt vô hình, đầu đột nhiên bật ra, cơ thể có chút lảo đảo.

Có thể thấy cú va chạm vừa rồi mạnh đến mức nào.

Khiên hộ mệnh Xích Long có thể chặn mọi đòn tấn công, không phải nói đùa.

Xà mẫu này dù có lợi hại đến đâu cũng không thể nào đạt đến trình độ của thần thú Xích Long, cho nên cú húc vừa rồi của nó đã trực tiếp khiến chính nó cũng bị choáng váng.

Nếu không phải vì sức sống của nó đủ mạnh mẽ, cú va chạm đó đã đủ khiến nó phải chịu trận.

Cảm giác này giống như một người dùng đầu đâm vào tường vậy.

Đến lượt tôi.

Khương Hoa thu lại khiên hộ mệnh, hai chân đạp mạnh, cả người như một viên đạn pháo bay ra ngoài, trong nháy mắt đã đến trước vị trí bảy tấc của xà mẫu, sau đó quần áo trên cánh tay trực tiếp nổ tung, từng hình xăm Xích Long hiện ra.

Bùm.

Sức mạnh bùng nổ hoàn toàn.

Tất cả đánh trúng vào bảy tấc của xà mẫu.

Cú đá trước đó đã đủ khiến con xà mẫu này phải khó chịu, bây giờ lại thêm một cú đấm hung mãnh, hơn nữa còn đánh vào bảy tấc, dù là xà mẫu cũng khó lòng chống đỡ.

Ngao Thân thể xà mẫu bị đánh văng sang một bên, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Tiếp đó ầm một tiếng, thân rắn khổng lồ hung hăng đập xuống hồ nước, tạo nên những con sóng lớn.

Chỉ một lát sau, cả hồ nước gần như đã bị nhuộm đỏ.

Có thể thấy, con xà mẫu kia bị thương nặng đến mức nào, miệng mũi chắc chắn đã phun ra rất nhiều máu tươi.

Thân rắn khổng lồ quằn quại trong hồ, cơn đau dữ dội khiến nó gần như phát điên.

Khương Hoa thấy mình sắp rơi xuống hồ, nhưng ngay khoảnh khắc rơi xuống, anh lại đạp mạnh lên thân rắn đang lăn lộn, cả người lùi gấp về bờ, lạnh lùng nhìn xà mẫu.

Không biết qua bao lâu, xà mẫu cuối cùng cũng bình tĩnh lại, cả hồ nước trở lại yên ả.

Khương Hoa nhìn thân rắn bất động trên mặt hồ, hừ lạnh một tiếng, sau đó rút Thất Tinh Long Uyên Kiếm ra, trực tiếp nhảy lên thân rắn, rồi đột ngột đâm xuống.

Thất Tinh Long Uyên Kiếm xuyên thủng lớp vảy, đâm sâu vào thịt rắn.

Ngao.

Xà mẫu lại một lần nữa phát ra tiếng kêu thảm, cơ thể lại quằn

quại.

Quả nhiên.

Khương Hoa thầm hừ một tiếng, con quái vật này quả nhiên chưa chết, vừa rồi chỉ là giả vờ mà thôi.

Hoặc là nó sợ chết, muốn dùng cách này để lừa Khương Hoa hòng thoát thân.

Hoặc là nó muốn dụ Khương Hoa đến gần, sau đó nhân lúc anh không để ý mà tung ra một đòn chí mạng.

Tuy nhiên, âm mưu này đã bị Khương Hoa nhìn thấu.

Khương Hoa đạp một cước lên người xà mẫu, lại một lần nữa lao đến vị trí bảy tấc của nó.

Lại là một cú đấm hung hãn.

Lần này, xà mẫu trực tiếp phun ra một lượng lớn máu tươi, ngã vật xuống hồ, đến cả việc quằn quại cũng không làm nổi.

Rõ ràng là cú đấm thứ hai đã khiến xà mẫu trọng thương, hấp hối.

Khương Hoa lại quay về bờ, nhìn xà mẫu đang dần dần bất động.

Anh biết, lần này con xà mẫu không thể dậy nổi nữa rồi.

Qua hơn mười phút, xà mẫu vẫn không có động tĩnh, thân rắn khổng lồ nổi trên mặt hồ, cả hồ nước đã biến thành hồ máu, hoàn toàn bị nhuộm thành màu đỏ.

Có thể thấy con xà mẫu này thảm thương đến mức nào.

Khương Hoa không chần chừ nữa, nhảy xuống hồ, lặn xuống dưới thân xà mẫu.

Qua một lúc lâu, Khương Hoa vẫn chưa trồi lên.

Cùng lúc đó, Ngô Tà và những người khác cuối cùng cũng đến nơi.

Nhìn hiện trường tan hoang do nước hồ dâng lên, giống như một trận sóng thần vừa đi qua, khắp nơi là cây cổ thụ đổ sập.

Hồ nước toàn là máu, thân rắn khổng lồ nổi lềnh bềnh trên mặt hồ không động tĩnh, họ cũng không thấy Khương Hoa đâu.

Vương Bàn Tử nói: Cái này.

Khương Gia đi đâu rồi.

Không phải là đồng quy vu tận với con rắn lớn rồi chứ.

Ngô Tà nói: Bàn Tử, ngậm cái miệng quạ của cậu lại.

Khương Gia làm sao có thể dễ dàng chết như vậy, chúng ta cứ chờ xem.

Tiếp đó, Ngô Tà nhìn về phía Trương Khải Linh: Muộn Du Bình, cậu nói xem Khương Gia bây giờ ở đâu.

Trương Khải Linh chỉ vào thân rắn khổng lồ.

Sắc mặt Ngô Tà trắng bệch, tưởng rằng Trương Khải Linh nói Khương Hoa ở trong bụng xà mẫu, liền nói: Sao có thể.

Khương Gia sao có thể bị xà mẫu ăn thịt.

Kết quả, Trương Khải Linh lại nói: Ý tôi là, anh ấy ở dưới thân rắn.

Ngô Tà có chút ngượng ngùng, nhưng trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ha ha Ngô Tà, cậu cứ muốn rủa Khương Gia bị con rắn này ăn thịt thế à.

Vương Bàn Tử cười nói.

Ngô Tà đáp: Cút đi.

Dừng một chút, Ngô Tà lại nói: Nhưng nói thật, cảnh tượng này

thật sự quá chấn động, một con rắn lớn như vậy, trông như rồng, vậy mà thật sự bị Khương Gia giết chết, lợi hại thật.

Vương Bàn Tử nói: Đây chính là thiếu niên đồ long trong truyền thuyết a, không nói gì khác, dù sao thì tôi, Vương Bàn Tử, phục rồi.

Tất cả mọi người có mặt, không ai là không nể phục.

Dù sao thân thể con rắn vẫn còn nổi trên mặt nước, con rắn lớn như vậy, gần như kéo dài từ bên này hồ sang bên kia hồ, kết quả lại bị Khương Hoa giết.

Ai mà không phục chứ.

Xoạt Đúng lúc này, một cái đầu đột nhiên nhô lên từ trong vũng máu, toàn thân đều bị nhuộm đỏ.

Mọi người nhìn kỹ, không phải Khương Hoa thì còn là ai.

Khương Gia.

Ngô Tà hét lớn một tiếng, trái tim đang treo lơ lửng cuối cùng cũng hoàn toàn hạ xuống.

Khương Hoa nhanh chóng bơi vào bờ, trong tay ôm một viên châu màu đỏ to bằng quả bóng đá, toàn thân trên dưới đều là máu.

Chương 320

Khương Gia, cậu.

Cậu không sao chứ.

Ngô Tà lo lắng hỏi.

Cậu sợ Khương Hoa cũng bị xà mẫu làm bị thương.

Khương Hoa nói: Máu này đều là của xà mẫu, tôi đi tìm chỗ rửa sạch người đã.

Thế là, anh đi vào trong rừng rậm.

Mọi người theo sau Khương Hoa, Vương Bàn Tử tò mò hỏi: Không biết thứ Khương Gia đang ôm trong tay là cái gì, có đáng tiền không.

Trương Khải Linh nói: Đó là nội đan của xà mẫu, là báu vật vô giá.

Hít Mọi người hít một hơi khí lạnh.

Lại là nội đan.

Nội đan lớn như vậy sao.

To bằng quả bóng đá.

Con mãng xà trước đó, sau khi bị Khương Hoa giết, nội đan chỉ to bằng móng tay.

Mà cái này, lại to bằng quả bóng đá.

Khương Hoa tìm được một con suối sạch sẽ, rửa sạch người rồi mới ôm viên nội đan to bằng quả bóng đá đi ra.

Viên nội đan cũng đã được rửa sạch, toàn thân là một màu đỏ lưu

ly, trông như một viên ngọc lưu ly phỉ thúy màu đỏ, vô cùng đẹp mắt.

Trời ạ.

Đây chính là nội đan của con rắn lớn kia sao.

To quá, ăn thế nào được đây.

Vương Bàn Tử trợn tròn mắt nói.

Ngô Tà nói: Bàn Tử, sao cậu chỉ biết ăn vậy.

Vương Bàn Tử đáp: Nội đan không phải là để ăn sao.

Tôi xem trong phim truyền hình, người ta ăn nội đan là nội lực tăng vọt đấy, cậu xem Khương Gia lợi hại như vậy, chắc chắn cũng biết võ công gì đó, nói không chừng trong cơ thể cũng có nội lực.

Khương Hoa có chút cạn lời.

Trương Khải Linh nói: Nội đan có thể dùng để luyện đan.

Khương Hoa nói: Được rồi, xà mẫu đã chết, chúng ta cũng nên rời khỏi đây thôi.

Nói xong, anh dùng một tấm vải bọc nội đan lại, sau đó đi ra khỏi rừng rậm.

Vương Bàn Tử theo sau: Khương Gia, con rắn to như vậy, chúng ta cứ bỏ mặc nó sao.

Hay là, chúng ta lấy ít thịt rắn về nấu ăn tối, đây cũng là vật đại bổ đấy.

Khương Hoa nói: Thịt con rắn này âm khí rất nặng, người bình thường mà ăn thì chắc chắn sẽ biến thành cương thi.

Vương Bàn Tử nói: Trời, có đáng sợ như vậy không.

Khương Hoa: Nếu cậu không sợ chết thì có thể đi cắt ít thịt về nấu ăn, xem là cậu thành tiên trước hay biến thành bánh tông trước.

Tôi thấy thôi đi, tôi Vương Bàn Tử không có phúc hưởng thụ đồ tốt như vậy.

Vương Bàn Tử cười gượng, liên tục xua tay.

Một nhóm người tiếp tục đi ra ngoài, lại đi thêm hai ngày một đêm, đến tối ngày thứ ba mới cuối cùng ra khỏi hẻm núi, A Định Trác Mã và những người khác vẫn luôn chờ đợi họ.

Ngô Tam Tỉnh cũng cuối cùng tỉnh lại, chỉ là rất yếu, ngay cả nói cũng không nổi.

Chỉ là ông ta vô cùng lo lắng cho tung tích của Trần Văn Cẩm, dùng cách viết chữ để hỏi Ngô Tà, nhưng Ngô Tà không nói thật, chỉ nói là không thấy Trần Văn Cẩm.

Nghỉ ngơi một ngày tại doanh trại của A Định Trác Mã, Khương Hoa và mọi người mới lên đường trở về Kinh Thành.

Tuy nhiên, trên nửa đường, Trương Khải Linh đã tách khỏi họ, anh nói với Khương Hoa rằng anh muốn đi vận chuyển thi thể về Trương Gia Cổ Lâu, chôn cất thi thể của Khải Linh đời trước vào đó.

Phan Tử đưa Ngô Tam Tỉnh trở về Hàng Thành, còn Vương Bàn Tử, Khương Hoa và Ngô Tà cùng nhau về Kinh Thành.

Về phần Hắc Hạt Tử, anh ta đã biến mất không thấy tăm hơi.

Trở lại Kinh Thành, đã là ngày thứ bảy kể từ khi họ rời khỏi Tây Vương Mẫu Quốc.

Khương Hoa thở ra một hơi, nhớ lại những thu hoạch của mình ở Tây Vương Mẫu Quốc có thể nói là vô cùng phong phú, vốn định rời đi, kết quả cuối cùng con xà mẫu kia còn tặng cho anh một món quà lớn.

Khương Hoa nằm trên chiếc ghế bành trong sân, cầm trong tay

viên nội đan to như quả bóng đá, cẩn thận suy ngẫm.

Nội đan Xà Mẫu: Nội đan của xà mẫu trong đầm lầy rắn, ngưng tụ tinh hoa mấy ngàn năm của xà mẫu, bên trong chứa đựng lượng thiên địa tinh hoa kinh người.

Hấp thu.

Khương Hoa thầm nghĩ.

Thể chất hiện tại không thể chịu đựng được lượng thiên địa tinh hoa khổng lồ như vậy, không thể hấp thu.

Xin hãy nhanh chóng nâng cao thể chất, hoặc tìm được địa tinh để trung hòa, mới có thể hấp thu một phần thiên địa tinh hoa.

Mẹ nó.

Khương Hoa bó tay.

Đồ tốt chỉ có thể nhìn không thể ăn, thật sự là cạn lời.

Địa tinh Khương Hoa cũng biết, là một loại bảo bối vô cùng hiếm có, thường được dùng để chỉ các loại dược liệu như linh chi, nhân sâm.

Nhưng Khương Hoa biết, thứ này không phải là nhân sâm hay linh chi bình thường.

Nó chỉ những loại linh chi, nhân sâm có niên đại hơn ngàn năm.

Loại nhân sâm, linh chi này vô cùng hiếm thấy, hơn ngàn năm tuổi, thật sự là trân quý vô cùng, muốn có được là cực kỳ khó khăn.

Do đó, không biết đến khi nào mới có thể hấp thu được viên nội đan của xà mẫu này.

Nhưng để trong tay, cuối cùng cũng sẽ không biến mất, luôn sẽ có lúc hấp thu được.

Cất nội đan đi, Khương Hoa ngẩng đầu nhìn trời, không khỏi nói: Văn Cẩm cũng sắp đến rồi nhỉ.

Tính ra, anh đã xa Trần Văn Cẩm được một tuần, bây giờ cô ấy hẳn là đang trên đường.

Tuy nhiên, muốn đến được đây, chắc là còn cần một khoảng thời gian nữa.

Khương Hoa không đợi được Trần Văn Cẩm, lại đợi được Ngô Tà và Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử đi tới cười ha hả nói: Khương Gia, lần này chúng ta phát tài rồi, những thứ cậu mang từ ngôi mộ dưới nước về, chúng ta bán ở Tân Nguyệt Phạn Điếm được không ít tiền đâu.

Dừng một chút, Vương Bàn Tử lấy ra một cuốn sổ tiết kiệm: Khương Gia, phần của ngài đây, toàn bộ ở trong này, ngài xem.

Khương Hoa trực tiếp nhận lấy sổ tiết kiệm, Vương Bàn Tử tuy tham tiền, nhưng không phải loại người hẹp hòi, tiêu tiền cũng rất hào phóng, vô cùng trọng nghĩa khí, sẽ không tham ô phần của Khương Hoa.

Gã này thường là chân trước vừa nhận được tiền, chân sau đã tiêu hết sạch.

Khương Hoa nói: Hôm nay Ngô Tà sao cũng rảnh rỗi vậy, đi theo cậu đến Tân Nguyệt Phạn Điếm chơi à.

Ngô Tà lại nói: Khương Gia, có người muốn tìm cậu.

Tìm tôi.

Khương Hoa hơi ngạc nhiên.

Khương tiên sinh, là tôi muốn tìm anh.

Đúng lúc này, một giọng nói dễ nghe vang lên, sau đó một người

phụ nữ xinh đẹp bước ra từ sau cửa.

Người phụ nữ này môi đỏ rực, đi đôi bốt cao cổ, chậm rãi đi về phía Khương Hoa.

Bà chủ Doãn cũng có lúc rảnh rỗi thế này sao.

Khương Hoa cười cười, không ngờ lại là Doãn Nam Phong tìm đến mình.

Doãn Nam Phong đi đến ngồi xuống chiếc ghế đá phía trước, cười nói: Khương tiên sinh, không ngờ lần này xuống mộ lại lấy được nhiều đồ tốt như vậy, Nam Phong thật sự ngưỡng mộ đấy.

Khương Hoa đáp: Kiếm chút tiền vất vả thôi, nếu có thể, ai mà muốn đến những nơi đó chứ.

Ngược lại là bà chủ Doãn, trông coi Tân Nguyệt Phạn Điếm là có thể có vô số bạc không đếm xuể, thoải mái hơn chúng tôi nhiều.

Doãn Nam Phong cười nói: Khương tiên sinh, Nam Phong lần này đến, chủ yếu là muốn nói chuyện hợp tác với anh.

Hợp tác.

Khương Hoa sửng sốt một chút, sau đó cười nói: Tân Nguyệt Phạn Điếm gia nghiệp lớn, có gì để hợp tác với tôi chứ.

Doãn Nam Phong nói: Khương tiên sinh khiêm tốn rồi.

Dừng một chút, Doãn Nam Phong lại nói: Nam Phong đã nghe qua hành tung của Khương tiên sinh, biết những ngày gần đây Khương tiên sinh đều ra vào các đại cổ mộ thần bí, ví dụ như Tinh Tuyệt Cổ Thành và mộ Lý Thuần Phong, thậm chí cả Hiến Vương mộ cũng đã bị Khương tiên sinh hạ gục, mang về vô số bảo vật.

Thủ đoạn như vậy, toàn bộ Kinh Thành không ai có thể sánh bằng.

Nghe những lời này, Vương Bàn Tử và Ngô Tà đều có chút kinh

ngạc nhìn Khương Hoa.

Rõ ràng, cả hai đều không ngờ, Khương Hoa lại từng đi qua những cổ mộ lợi hại như vậy.

Khương Hoa nói: Vậy ý của bà chủ Doãn là.

Doãn Nam Phong nói: Ý của Nam Phong rất đơn giản, chính là Tân Nguyệt Phạn Điếm muốn hợp tác với Khương tiên sinh.

Sau này Khương tiên sinh xuống mộ, lấy được bảo vật có thể đều bán cho Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi, Tân Nguyệt Phạn Điếm nhất định có thể cho anh một mức giá rất hậu hĩnh.

Khương Hoa lại nói: Chuyện này không liên quan gì đến tôi, dù sao người mua bảo bối cũng không phải tôi, nếu cô muốn hợp tác có thể tìm người khác.

Doãn Nam Phong biết, mỗi lần xuống mộ cùng Khương Hoa đều là những nhóm người khác nhau, cho nên người xử lý bảo vật cũng không phải cùng một người.

Do đó, Doãn Nam Phong cảm thấy chỉ cần giải quyết được Khương Hoa là được.

Doãn Nam Phong nói: Dù sao anh mới là người chủ chốt, chuyện này vẫn phải cần Khương tiên sinh gật đầu.

Nếu Khương tiên sinh cảm thấy giá cả của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi không phù hợp, anh có thể lựa chọn trở thành cổ đông của chúng tôi, tôi có thể cho anh một tỷ lệ cổ phần nhất định, như vậy sau này tất cả lợi nhuận của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Khương tiên sinh đều có thể được chia hoa hồng.

Trời.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử hai mắt đều đỏ ngầu.

Đây chính là cổ đông của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đây chính là hoa hồng của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Trong toàn bộ Kinh Thành, ai có thể được hưởng đãi ngộ này.

E rằng, Khương Hoa là người đầu tiên.

Vương Bàn Tử tỏ rõ vẻ ngưỡng mộ, chỉ hận không thể thay Khương Hoa đồng ý ngay lập tức.

Tiếp đó, Doãn Nam Phong lại nói: Ngoài ra, tôi biết Khương tiên sinh cảm thấy việc mang theo những món minh khí đó rất phiền phức, anh lại không muốn lãng phí sức lực vì chúng, tôi cũng có thể để người của Tân Nguyệt Phạn Điếm đi theo anh, toàn trình nghe theo sự điều khiển của anh, những chuyện vận chuyển minh khí này, tuyệt đối sẽ không làm phiền Khương Gia.

Khương Hoa cười cười, anh cảm nhận được thành ý của Doãn Nam Phong, nhưng vẫn nói: Bà chủ Doãn, tôi không có hứng thú với việc chia hoa hồng, tiền đối với tôi cũng không có ý nghĩa gì.

Nếu cô có thể đưa ra thứ tôi muốn, việc hợp tác của cô, tôi cũng có thể đồng ý.

Doãn Nam Phong cũng không ngạc nhiên.

Bởi vì, cô biết người kỳ lạ như Khương Hoa không mấy quan tâm đến tiền bạc.

Thế là Doãn Nam Phong nói: Khương tiên sinh cứ nói, nếu Nam Phong có thứ anh muốn, nhất định sẽ không keo kiệt.

Khương Hoa nói: Tôi có ba yêu cầu.

Thứ nhất, giúp tôi tìm nhân sâm hoặc linh chi từ ngàn năm trở lên, nhục thung dung cũng được.

Thứ hai, sau này những món đồ tôi để mắt ở Tân Nguyệt Phạn

Điếm phải được ưu tiên bán cho tôi.

Thứ ba, hoa hồng của Tân Nguyệt Phạn Điếm, tôi cần 35%.

Hít Ngô Tà và Vương Bàn Tử hít một hơi khí lạnh.

Hai điểm đầu tiên họ không cảm thấy có gì, nhưng điểm cuối cùng, 35% hoa hồng, thật quá kinh khủng.

Đó là 35% hoa hồng của Tân Nguyệt Phạn Điếm, dù chỉ là hoa hồng của một quý, cũng đủ cho một người ăn tám đời không hết.

Chương 321

Kết quả, Khương Hoa mở miệng đòi ngay 35%.

Cái miệng sư tử này cũng mở quá lớn rồi.

Doãn Nam Phong nhíu đôi mày đẹp, cô nói: Địa tinh ngàn năm vô cùng quý giá, Tân Nguyệt Phạn Điếm hiện tại cũng không có, nhưng tôi có thể cử thêm người đi thu thập thông tin, một khi có tin tức sẽ báo cho anh ngay lập tức, nếu lấy được thứ này, tôi cũng sẽ giao cho anh ngay.

Về việc vật phẩm đấu giá ưu tiên bán cho anh, cái này cũng không thành vấn đề, thậm chí anh thích cái gì có thể trực tiếp tặng cho anh.

Chỉ là 35% hoa hồng quá nhiều, tôi không thể tự quyết được, tôi chỉ có thể quyết định tối đa cho anh 20%.

Thành giao.

Tuy nhiên, cuộc đàm phán mà Doãn Nam Phong vốn nghĩ sẽ rất phiền phức, lại kết thúc khi cô đưa ra 20% cổ phần, Khương Hoa đã không chút do dự đồng ý.

Điều này khiến Doãn Nam Phong sững sờ, sau đó có cảm giác bị lừa.

Cô không khỏi cười khổ một tiếng.

Xem ra, mình đã rơi vào bẫy của Khương Hoa rồi.

Thực ra Khương Hoa không nghĩ nhiều về tỷ lệ hoa hồng. 35% chỉ là anh thuận miệng nói, chỉ là nói to chuyện, được 20% đã là rất tốt rồi.

Theo dự tính trước đây của Khương Hoa, nếu anh trực tiếp đồng

ý, hoa hồng mà Doãn Nam Phong cho tối đa cũng chỉ khoảng 10%.

Bây giờ Khương Hoa dùng một chút mánh khóe, đã trực tiếp lấy được 20% cổ phần, đây có thể nói là món hời từ trên trời rơi xuống.

Doãn Nam Phong nói: Trước mặt Khương tiên sinh, Nam Phong vẫn còn quá non nớt.

Khương Hoa cười nhạt, không nói gì thêm.

Doãn Nam Phong lại nói: Không biết ngôi mộ tiếp theo, Khương tiên sinh chuẩn bị đi đâu.

Khương Hoa suy nghĩ một chút, sau đó nói: Bà chủ Doãn có từng nghe qua Cửu Tầng Yêu Lâu chưa.

Cửu Tầng Yêu Lâu.

Gương mặt xinh đẹp của Doãn Nam Phong hơi thay đổi: Khương tiên sinh nói đến Cửu Tầng Yêu Lâu mà các trưởng lão Ma Quốc dùng để tế tự và chôn cất sao.

Khương Hoa gật đầu: Không sai.

Doãn Nam Phong nói: Lần này, Khương tiên sinh muốn đi tìm Cửu Tầng Yêu Lâu.

Khương Hoa đáp: Tám chín phần mười.

Doãn Nam Phong nói: Nghe đồn Ma Quốc là đứng đầu các quốc gia trong Côn Lôn Tuyết Vực, quanh năm thống trị các nước Tuyết Vực.

Sau này vì hiến tế quá nhiều, dẫn đến tín ngưỡng trong Ma Quốc sụp đổ, Ma Quốc trong một đêm bị các nước Tuyết Vực lật đổ, đã sớm biến mất trong lịch sử, trên đời này thật sự còn có Cửu Tầng Yêu Lâu sao.

Khương Hoa: Tự nhiên có.

Doãn Nam Phong hít sâu một hơi: Nghe đồn Ma Quốc giỏi dùng mắt để tạo ra lời nguyền, Khương tiên sinh nếu đến đó, xin hãy cẩn thận.

Khương Hoa gật đầu, cũng không nói gì nhiều.

Không lâu sau, Doãn Nam Phong cáo từ rời đi, nói là muốn đi hỏi thăm tin tức về địa tinh cho Khương Hoa.

Mà Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng không ở lại lâu, trò chuyện với Khương Hoa một lúc rồi cũng đi.

Cuối cùng ba ngày sau, cửa lớn nhà Khương Hoa bị đẩy ra, một người phụ nữ sắc mặt tái nhợt bước vào.

Mặc dù dung mạo rất lạ lẫm, nhưng từ vóc dáng yểu điệu cũng có thể nhận ra, đó chính là Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm cuối cùng cũng đến.

Hơn nữa, điều khiến Khương Hoa không ngờ là, cô còn mang đến một bất ngờ.

Sau khi Trần Văn Cẩm vào sân nhỏ, nhìn thấy Khương Hoa vừa mở mắt, liền kéo mặt nạ da người xuống, nói: Cái tên của anh thật có tác dụng, tôi ở Phan Gia Viên tùy tiện hỏi thăm một chút là có thể tìm thấy anh.

Khương Hoa lại nhíu mày: Tình trạng thi hóa của cô lại trở nên nghiêm trọng rồi.

Mùi hương lạ trên người Trần Văn Cẩm rất nồng, Khương Hoa biết, mùi hương này càng nồng, chứng tỏ tình trạng thi hóa càng nghiêm trọng.

Trần Văn Cẩm gật đầu: Đúng vậy, sau khi tôi rời khỏi Vẫn Ngọc, tốc độ thi hóa vượt xa tưởng tượng của tôi, nếu qua thêm năm ngày

nữa, e là thật sự sẽ nối gót Hoắc Linh.

Khương Hoa nói: Bây giờ thì không sao, cô qua đây.

Trần Văn Cẩm gật đầu, ngồi xuống gần Khương Hoa, rồi nói: Thật kỳ lạ, càng đến gần anh, cảm giác thi hóa đó lại càng yếu đi, lẽ nào là do máu Xích Long.

Khương Hoa nói: Cô có thể hiểu như vậy, sau này cô chỉ cần ở bên cạnh tôi, vấn đề thi hóa hẳn là có thể giải quyết, một thời gian sau sẽ hoàn toàn đảo ngược, cô sẽ sống như một người bình thường.

Trần Văn Cẩm nói: Cảm ơn anh.

Khương Hoa cười lắc đầu, cũng không nói gì nhiều.

Bởi vì, nếu không phải nhờ Trần Văn Cẩm, anh cũng không thể lấy được khối thiên ngoại kỳ thạch thứ ba, càng đừng nói đến việc hợp thành thiên ngoại Thần thạch.

Bây giờ cứu cô cũng là chuyện nên làm.

Đây cũng là một loại nhân quả tuần hoàn.

Khương Hoa nói: Được rồi, sau này cô cứ ở đây đi, trong nhà còn nhiều phòng, cô cứ tùy tiện tìm một phòng đi.

Chúng ta ăn trưa xong sẽ đi mua mấy bộ quần áo.

Mặc dù vóc dáng của Trần Văn Cẩm rất đẹp, dù mặc bộ quần áo cũ rách này cũng không che được sức hấp dẫn của cô, nhưng sau này cũng không thể cứ mặc mãi bộ quần áo cũ này được.

Do đó, vẫn phải mua thêm vài bộ quần áo.

Trần Văn Cẩm gật đầu, sau đó nói: Lần này ngoài việc đến tìm anh ra, còn có một thứ muốn đưa cho anh.

Khương Hoa ngẩn ra: Thứ gì.

Trần Văn Cẩm từ trong túi áo lấy ra một vật, được bọc trong vải rách.

Sau khi cô mở tấm vải ra, Khương Hoa thấy đó là một tinh thể màu đỏ hình lục giác có góc cạnh rõ ràng.

Tinh thể màu đỏ này chỉ to bằng nắm tay trẻ con, giống như nội đan xà mẫu, cũng là tinh thể lưu ly màu đỏ, trông cực kỳ đẹp mắt.

Đây là cái gì.

Khương Hoa nghi ngờ hỏi.

Trần Văn Cẩm nói: Xà tinh, là thứ mọc ra từ nơi xà mẫu nghỉ ngơi, tôi tìm thấy trong hang rắn.

Xà tinh.

Khương Hoa trong lòng khẽ động, cầm lấy xà tinh, hệ thống liền vang lên thông báo.

Nhận được một xà tinh, thưởng 500 Điểm Tiến Hóa Xà tinh: Một loại khoáng thạch kỳ lạ sinh ra trong sào huyệt của xà mẫu, dùng chung với địa tinh có thể trung hòa nội đan xà mẫu.

Khương Hoa nói: Thứ này có ích với tôi, vậy tôi không khách sáo nữa.

Trần Văn Cẩm gật đầu, sau đó vào phòng dọn dẹp nhà cửa.

Rất nhanh, Trần Văn Cẩm đã dọn xong phòng, cô lại đeo mặt nạ da người lên, theo Khương Hoa ra ngoài ăn cơm, rồi đi dạo phố mua một vài thứ, sau đó mới trở về.

Trần Văn Cẩm thay một bộ quần áo mới, càng không thể che giấu được sức hấp dẫn.

Hơn nữa, bây giờ cô trông như một cô gái mười bảy, mười tám tuổi, tết hai bím tóc, có chút phong vị của một nữ thanh niên văn nghệ.

Khương Hoa nói: Cô bây giờ cũng là một đóa hoa của Phan Gia Viên rồi.

Trần Văn Cẩm cười, nụ cười rất ngọt ngào.

Lại qua hai ngày, mùi hương lạ trên người Trần Văn Cẩm dần dần nhạt đi, phải đứng rất gần mới có thể ngửi thấy, có thể thấy thiên ngoại Thần thạch quả thật có hiệu quả.

Trái tim của Trần Văn Cẩm cũng thả lỏng, điều này đã rõ ràng, Khương Hoa quả thật có thể cứu cô.

Mà Trần Văn Cẩm cũng đã dần quen với cuộc sống ở đây, cô hoàn toàn biến thành bảo mẫu của Khương Hoa, ngày thường lo liệu chuyện ăn uống sinh hoạt của anh, mọi việc trong cuộc sống hoàn toàn không cần Khương Hoa phải bận tâm.

Thỉnh thoảng hai người cũng chơi cờ tướng, giết thời gian.

Hôm nay, thời tiết ở Kinh Thành đã lạnh xuống, hai người đang phơi nắng đánh cờ, Hồ Bát Nhất và những người khác lại tìm đến.

Họ đã rất lâu không đến.

Khương Hoa biết, lần này, hẳn là phải đến Côn Lôn Sơn rồi.

Cùng đi với Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn còn có một ông lão.

Ông lão đó mập mạp, trông hơn năm mươi tuổi, luôn có vẻ mặt tươi cười, sau lưng còn có một gã đàn ông vạm vỡ như tháp sắt.

Khương Hoa vừa nhìn đã biết, hẳn là Minh Thúc.

Trong nguyên tác, Hồ Bát Nhất và họ chính là từ tay Minh Thúc lấy được manh mối về Ma Quốc, được Minh Thúc mời, mới bắt đầu chuyến đi đến băng xuyên Ma Quốc.

Khương Gia, ngài cuối cùng cũng trở về rồi.

Vương Khải Toàn đi tới, cười ha hả nói.

Tiếp đó, hắn nhìn thấy Trần Văn Cẩm.

Yo, Khương Gia sao lại đổi người mới à.

Vương Khải Toàn trêu chọc nói.

Khi ở trong sân nhỏ của Khương Hoa, Trần Văn Cẩm sẽ để lộ bộ mặt thật, nếu không có Khương Hoa nhắc nhở, cô sẽ không đeo mặt nạ da người, cho nên bây giờ cô là diện mạo vốn có, xinh đẹp, vóc dáng lại tốt, tự nhiên thu hút sự chú ý của người khác.

Trần Văn Cẩm cười nói: Các anh nói chuyện đi, tôi đi pha trà cho các anh.

Sau đó Trần Văn Cẩm đứng dậy, đi vào trong phòng.

Khương Hoa nói: Một người họ hàng xa, trong nhà xảy ra biến cố, nên đến ở nhờ tôi một thời gian.

Ra là vậy, người họ hàng xa này của cậu xinh thật đấy.

Vương Khải Toàn cười nói.

Khương Hoa nói: Sao vậy, lần này tìm tôi có chuyện gì à.

Nói rồi, anh còn cố ý liếc nhìn Minh Thúc.

Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn nhìn nhau, sau đó Hồ Bát Nhất nói: Khương Gia, chúng tôi giới thiệu một người cho cậu biết trước.

Tiếp đó, anh nhìn về phía Minh Thúc: Vị này là Minh Thúc từ phương nam đến, làm ăn lớn, muốn đến đây gặp cậu.

Minh Thúc cười ha hả nói: Khương tiên sinh, nghe danh đã lâu, hôm nay gặp mặt quả nhiên trẻ tuổi tài cao.

Khương Hoa nói: Khách sáo, mọi người ngồi đi.

Không lâu sau, Trần Văn Cẩm bưng một ấm trà ra, rót cho mỗi

người một chén.

Hồ Bát Nhất liếc nhìn Trần Văn Cẩm một cái, ý tứ rất rõ ràng.

Khương Hoa nói: Không sao, có chuyện gì cứ nói đi.

Hồ Bát Nhất cũng biết không cần phải kiêng kỵ Trần Văn Cẩm, liền nói: Khương Gia, là thế này, Minh Thúc muốn đi băng xuyên Ma Quốc, tìm kiếm Thủy Tinh thi.

Khương Hoa không hề tỏ ra ngạc nhiên, thản nhiên nói: Có thể, nhưng phải trả một cái giá.

Minh Thúc cười ha hả nói: Nghe nói Khương tiên sinh thích một số đồ cổ, tôi tuy không có bản lĩnh gì lớn, nhưng những năm gần đây làm ăn cũng kiếm được không ít tiền, trong nhà có không ít đồ cổ, nếu Khương tiên sinh thích có thể đến chỗ tôi xem, có thứ gì vừa ý, cứ lấy đi là được.

Dừng một chút, Minh Thúc lại nói: Sau khi chuyện thành công, tất cả mọi thứ ở chỗ tôi có thể tùy ý Khương tiên sinh chọn lựa, dù Khương tiên sinh lấy hết cũng không sao.

Còn những thứ trong mộ, chúng ta chia đôi là được.

Khương Hoa cười như không cười nhìn Minh Thúc, không nói gì.

Điều này khiến Minh Thúc trong lòng có chút bất an, không biết Khương Hoa có ý gì.

Minh Thúc lại nói: Khương tiên sinh còn có yêu cầu gì không.

Khương Hoa nói: Ông mang ra một chút đồ thật rồi hẵng nói, căn phòng đồ vật kia của ông, toàn là thứ gì ông không biết sao.

Sắc mặt Minh Thúc hơi thay đổi, sau đó nói: Tôi không hiểu Khương tiên sinh đang nói gì.

Khương Hoa nói: Hai đứa con trai của ông, gần đây thua không ít

nhỉ.

Lần này, biểu cảm của Minh Thúc cuối cùng cũng hoàn toàn thay đổi.

Ông ta kinh hãi nhìn Khương Hoa, không thể tin nổi nói: Cậu, sao cậu biết.

Khương Hoa nói: Gia sản do tổ tiên cũng xác kiếm được, đều bị hai đứa con trai của ông thua sạch, cả căn phòng đồ vật của ông không đáng giá bằng nửa món đồ trong tay tôi, thế mà còn muốn mời tôi.

Thật quá nực cười.

Minh Thúc tuy là một thương nhân, trong nhà vốn rất giàu có, nhưng hai đứa con trai của ông ta lại nghiện cờ bạc, sớm đã thua sạch gia sản.

Những cái gọi là đồ cổ trong tứ hợp viện của ông ta ở Kinh Thành, về cơ bản đều là hàng giả.

Trong nguyên tác, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn sau này biết được, suýt nữa tức chết.

Mà Minh Thúc, chính vì đường cùng, mới liều mình đi cũng xác, hơn nữa còn cũng Thủy Tinh thi.

Chỉ tiếc, những thứ do tổ tiên truyền lại, ông ta đã sớm quên sạch, làm gì còn biết cũng xác.

Minh Thúc nghe xong, trừng mắt nhìn Khương Hoa, trong lòng tràn đầy sợ hãi.

Mỗi một câu Khương Hoa nói ra, đều hoàn toàn đâm trúng tim đen của ông ta, điều này khiến Minh Thúc có cảm giác Khương Hoa đã hoàn toàn nhìn thấu mình.

Ông ta cuối cùng cũng hiểu ra, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn

không hề nói khoác, vị Khương Gia này thật sự thần thông quảng đại, có khả năng biết trước tương lai.

Mà Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn nghe xong những lời này, lập tức trợn tròn mắt.

Hai người lập tức vây lấy Minh Thúc, Vương Khải Toàn nắm chặt cổ áo ông ta, ra vẻ muốn đánh: Lão già, mẹ nó ông dám lừa Bàn gia, tin hay không Bàn gia ta khiến ông không ra khỏi được Phan Gia Viên.

Vương Khải Toàn thật sự tức giận.

Dù sao, trước đó khi thương lượng, Minh Thúc này đã nói thẳng là cả phòng bảo bối mặc cho họ chọn.

Không ngờ, vậy mà toàn bộ đều là hàng giả.

Chương 322

Khó trách gã này lại hào phóng như vậy.

Mẹ nó.

Anh làm gì thế.

Đúng lúc này, gã đàn ông vạm vỡ như tháp sắt vẫn luôn đi theo sau Minh Thúc đột nhiên gầm lên giận dữ rồi lao tới tóm lấy Vương Khải Toàn.

Khương Hoa liếc nhìn Trần Văn Cẩm một cái.

Trần Văn Cẩm hiểu ý của Khương Hoa, lập tức lao về phía gã vạm vỡ, xoay tay bắt lấy, sau đó đá một cước vào đầu gối gã.

Gã đau đớn, lập tức khuỵu một gối xuống đất.

Trần Văn Cẩm tóm lấy cánh tay gã, kéo giật về phía sau, đồng thời thúc gối lên, trực tiếp chặn ngay cổ họng khiến gã không thể động đậy.

Má ơi.

Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn đồng thời trợn tròn mắt.

Một cô gái nhỏ bé gầy gò trông chỉ mười bảy, mười tám tuổi mà thân thủ lại mạnh mẽ đến vậy, động tác không hề có chút thừa thãi nào, chỉ dùng sức khéo đã khống chế được gã đàn ông to con này.

Lợi hại thật.

Mấy người mà Khương Gia mang theo rốt cuộc là ai vậy, một cô gái nhỏ cũng đã lợi hại thế này.

Vương Khải Toàn bất giác nghĩ đến lúc nãy mình còn trêu chọc Khương Hoa và Trần Văn Cẩm, lỡ như cô gái này còn ghi hận thì

phải làm sao.

Xem ra, sau này phải đối xử tốt với cô gái này một chút.

Minh Thúc cũng hoảng hốt nói: Khương tiên sinh, tôi sai rồi, tôi sai rồi.

Khương Hoa phất tay, Trần Văn Cẩm hiểu ý, đạp một cước lên người gã thanh niên, gã lăn một vòng trên đất mới đứng dậy được, còn Trần Văn Cẩm đã quay trở lại bên cạnh Khương Hoa.

Dù sao Trần Văn Cẩm cũng là con gái của Trần Bì A Tứ, hơn nữa bao nhiêu năm sống trong môi trường hoang dã đã sớm rèn luyện được thân thủ phi thường, có lẽ trong cả Cửu Môn cũng không có mấy người bì được với cô.

Cho nên việc khống chế một gã đàn ông vạm vỡ cũng là chuyện khá dễ dàng.

Lúc này, Minh Thúc và hộ vệ A Đông của ông ta không dám ngang ngược nữa.

Dù sao Khương Hoa cũng liệu sự như thần, mọi chuyện về ông ta đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Lại còn có một cô gái thân thủ lợi hại như vậy.

Minh Thúc nào còn dám nói năng xằng bậy nữa.

Khương Hoa gật đầu, ra hiệu cho Vương Khải Toàn thả Minh Thúc ra.

Vương Khải Toàn đẩy Minh Thúc một cái, lúc này mới buông ông ta ra, sau đó nói: Lão già, nếu ông còn dám lừa gạt bọn tôi nữa, ông đây sẽ đánh cho ông rụng đầy răng.

Minh Thúc cười khổ nói: Khương tiên sinh liệu sự như thần, giống như thần tiên, tôi nào dám nói năng xằng bậy nữa.

Có điều, Ma Quốc này, tôi vẫn phải đi.

Khương Hoa nói: Vậy thì phải xem ông có đủ thành ý hay không.

Minh Thúc suy nghĩ một lúc rồi cắn răng nói: Khương tiên sinh, tôi có một món bảo vật gia truyền, không biết ngài có hứng thú không.

Nói xong, Minh Thúc liền lấy ra một thứ.

Mạc kim phù.

Vương Khải Toàn nhìn thấy vật đó, lập tức kinh hô một tiếng.

Hồ Bát Nhất cũng kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã lắc đầu nói: Bàn Tử, đây không phải mạc kim phù, mạc kim phù lớn hơn thứ này một chút.

Vương Khải Toàn lúc này mới phát hiện, thứ mà Minh Thúc lấy ra quả thật nhỏ hơn mạc kim phù một chút, hơn nữa tổng thể còn đen hơn, tuy trông khá giống nhưng vẫn có sự khác biệt.

Khương Hoa cũng bị vật đó thu hút.

Minh Thúc nói: Vật này là do tổ tiên tôi truyền lại, trước kia có công dụng định thi, chỉ cần là thi thể, bất kể là loại thi nào, bị thứ này định trụ, chắc chắn sẽ không thể động đậy.

Chỉ là không biết tại sao, đến đời tôi thì lại không còn tác dụng gì nữa.

Vương Khải Toàn nói: Lão già, ông đừng có gạt bọn tôi nữa, biết đâu thứ này chỉ là đồ mô phỏng mạc kim phù, căn bản chẳng có tác dụng gì.

Minh Thúc nói: Chuyện này tôi tuyệt đối không nói dối, đây thật sự là vật gia truyền của chúng tôi, tôi nghe nói nó là Định Thi Phù.

Khương Hoa nói: Đưa tôi xem một chút.

Minh Thúc thành thật đưa Định Thi Phù cho Khương Hoa.

Khương Hoa cầm lấy xem xét, phát hiện thứ này quả thật rất giống mạc kim phù, nếu chỉ xét về công nghệ chế tạo thì còn tinh xảo hơn.

Đúng lúc này, âm thanh của hệ thống cũng vang lên.

Thường thì, chỉ có bảo vật hệ thống mới thông báo.

Nhận được một chiếc Định Thi Phù, thưởng 600 điểm tiến hóa.

Định Thi Phù: Vật gia truyền của dòng họ Thuận Lộ, sử dụng cùng Câu Thi Phù, có thể định trụ vạn thi trong thiên hạ, ngoại trừ thi tiên, đều có thể định trụ.

Hơn nữa có thể tăng tốc độ phân giải thi khí của thi thể, gia tăng tốc độ Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp thôn phệ thi khí.

Khương Hoa nhướng mày.

Không ngờ thứ này lại là đồ của Câu Thi Pháp Vương.

Hơn nữa, còn có thể dùng chung với Câu Thi Phù và Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, chỉ riêng việc có thể tăng tốc độ hấp thu thi khí của Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp đã đủ khiến Khương Hoa vui mừng.

Khương Hoa thầm nghĩ, chẳng lẽ tổ tiên của Minh Thúc có thể dựa vào việc cõng xác mà phất lên là nhờ có Định Thi Phù này.

Định Thi Phù vừa ra tay, bất kể là bánh chưng hay cương thi gì cũng đều bị định trụ, tự nhiên không sợ những cái bánh chưng trong cổ mộ nữa.

Tuy nhiên Khương Hoa vẫn nói: Đây quả thật là Định Thi Phù, xuất xứ từ Thuận Lộ.

Chỉ là như ông thấy đấy, thứ này trước kia là bảo bối, nhưng bây giờ đã không thể sử dụng, giá trị cũng không cao như vậy.

Chỉ với chút này mà muốn tôi ra tay thì vẫn chưa đủ.

Minh Thúc mặt mày rối rắm, ông ta suy nghĩ một lúc rồi nói: Khương tiên sinh, ngài đã biết tình hình của tôi, chắc cũng hiểu tôi bây giờ thật sự không còn bảo bối gì nữa, lần này đi đến sông băng cũng là đường cùng bí quá hóa liều.

Hay là thế này, tôi có một cỗ thi thể, là do tổ tiên truyền lại, nghe nói ẩn giấu bí mật của nhất tộc cõng xác chúng tôi.

Nếu ngài có hứng thú có thể cùng tôi đi xem, nếu ngài vừa ý, tôi sẽ tặng cỗ thi thể đó cho ngài.

Vương Khải Toàn nói: Này lão già, ông không thấy ghê à, ai lại đi tặng thi thể bao giờ.

Thế nhưng, Khương Hoa suy nghĩ một lát rồi gật đầu: Cũng được, ông về trước đi, tối nay tôi sẽ qua chỗ ông xem.

Dừng một chút, Khương Hoa lấy ra một tấm lệnh bài đưa cho Trần Văn Cẩm bên cạnh: Cô đến Tân Nguyệt Phạn Điếm nói với Doãn lão bản, bảo là tôi sắp lên đường, để bà ấy gọi một số người đến.

Nói với bà ấy, Ma Quốc không giống những ngôi mộ khác, bảo bối có thể có, nhưng nhiều hơn là cốt khí, cho nên không cần quá nhiều người.

Được.

Trần Văn Cẩm gật đầu, cầm lệnh bài rời khỏi tiểu viện.

Minh Thúc nghe vậy liền biết Khương Hoa đã đồng ý cùng ông ta đến sông băng Ma Quốc, vì thế vui mừng khôn xiết, vội vàng nói: Khương tiên sinh, thật sự cảm ơn ngài quá, tôi về chuẩn bị ngay đây, khi nào ngài rảnh có thể đến xem cỗ thi thể đó.

Được, ông đi đi.

Khương Hoa gật đầu.

Thế là, Minh Thúc dẫn theo A Đông rời khỏi tiểu viện của Khương Hoa.

Ngay khi mấy người A Đông vừa đi, Vương Khải Toàn liền cười ha hả: Khương Gia, tôi thấy cậu và Lão Hồ đúng là cùng một giuộc, rõ ràng chính chúng ta cũng muốn đi Côn Lôn Băng Xuyên tìm cái Ma Quốc kia, vậy mà còn lừa của lão già kia một món, ha ha.

Nhưng mà, nghĩ đến việc lão già kia lúc trước dọa chúng ta, tôi lại thấy hả hê quá.

Khương Gia, chuyện này cậu làm tốt lắm.

Khương Hoa nói: Chuyện này sao có thể gọi là lừa gạt.

Tôi đây gọi là giao dịch thông thường với ông ta, tôi có ép ông ta đưa cho tôi đâu.

Ha ha, tôi thích cái kiểu lừa người mà mặt vẫn tỉnh bơ của Khương Gia.

Vương Khải Toàn cười lớn, sau đó lại nói: Mà này Khương Gia, chúng ta đi Côn Lôn Băng Xuyên tại sao còn phải gọi người của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Khương Hoa nói: Tôi và Tân Nguyệt Phạn Điếm đã có giao ước, sau này xuống mộ người của họ sẽ đến giúp chúng ta, phụ giúp này nọ, bảo bối tìm được trong mộ cũng do họ phụ trách mang đi.

Sau đó tất cả lợi nhuận của Tân Nguyệt Phạn Điếm, tôi chiếm 20% hoa hồng.

Vãi.

Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn nhìn nhau, Vương Khải Toàn

nói: Khương Gia, quả này thì phát to rồi. 20% hoa hồng của Tân Nguyệt Phạn Điếm, ăn đến tám đời cũng không hết.

Má ơi.

Quá đỉnh.

Khương Hoa cười cười, rồi lại nói: Ngoài ra, Tân Nguyệt Phạn Điếm có thể thu thập những thông tin chúng ta không biết, cũng có thể cung cấp trang bị cho các cậu.

Vương Khải Toàn mắt sáng rực: Nói vậy thì đúng rồi, ha ha.

Mà Hồ Bát Nhất thì lấy ra một thứ: Khương Gia, đây là thứ lần trước tôi thấy ở một sạp hàng, nghiên cứu mãi không ra cái gì, nên đưa cho cậu xem.

Khương Hoa hơi ngạc nhiên nhận lấy khối hắc ngọc, sau đó nói: Thứ này là một loại hắc vân thạch của Cổ Lâu Lan, đối với tôi có chút tác dụng, vậy tôi không khách khí nữa.

Khương Gia còn khách sáo với bọn tôi làm gì.

Hồ Bát Nhất cười nói.

Sau đó, trò chuyện thêm một lúc, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn cũng cáo từ rời đi.

Sau bữa tối, Khương Hoa dẫn theo Trần Văn Cẩm đến địa chỉ Minh Thúc để lại lúc trước.

Minh Thúc thấy Khương Hoa đến, tỏ ra vô cùng khách khí.

Khương tiên sinh, ngài đã tới.

Minh Thúc nói.

Khương Hoa gật đầu, sau đó nói: Dẫn tôi đi xem cỗ cổ thi mà ông nói đi.

Khương Hoa không muốn lãng phí thời gian, nên vừa vào đã bảo Minh Thúc dẫn đi xem cỗ cổ thi đó.

Được.

Minh Thúc gật đầu, rồi dẫn hai người Khương Hoa ra sân sau.

Khương Hoa nhìn quanh, nơi này quả thật bày rất nhiều đồ cổ, những món đồ cổ này đều đạt đến trình độ thật giả khó phân, làm giả vô cùng cao tay.

Chẳng mấy chốc, Minh Thúc đã dẫn Khương Hoa và Trần Văn Cẩm đến một căn hầm.

Căn hầm này âm khí dày đặc, bên trong bày không ít quan tài, chứa từng cỗ thi thể.

Nếu chuyện này để người khác biết, gã Minh Thúc này chắc phải ngồi tù mọt gông.

Khương tiên sinh, cổ thi ở ngay bên trong, mời ngài đến xem.

Minh Thúc cười hề hề nói, rồi dẫn Khương Hoa đến nơi sâu nhất trong tầng hầm.

Những cỗ quan tài khác đều được đặt nằm ngang, duy chỉ có cỗ này lại được dựng đứng, quả là khiến người ta có chút kinh ngạc.

Hơn nữa, quan tài không có nắp, cứ thế mở ra.

Một bộ cổ thi khô quắt đứng bên trong, trên đầu dường như có dán một lá bùa vàng.

Khương tiên sinh, chính là bộ cổ thi này.

Minh Thúc nói.

Thế nhưng, ông ta vừa dứt lời, đã thấy Khương Hoa trực tiếp giật lá bùa vàng trên trán cỗ cổ thi xuống.

Minh Thúc ngẩn ra, sau đó sắc mặt đại biến: Khương tiên sinh, lá bùa này dùng để trấn thi, ngài.

Khương Hoa khinh thường nói: Ông xem thi thể có tỉnh lại không.

Ơ.

Minh Thúc sững sờ, phát hiện cỗ cổ thi vẫn đứng yên ở đó, không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Khương Hoa lúc này mới mang theo vẻ mặt ngưng trọng nhìn cỗ cổ thi.

Hắn phát hiện, cỗ cổ thi này quả thật không đơn giản.

Chương 323

Cỗ cổ thi đã hoàn toàn khô quắt, toàn thân màu xanh tím, gầy gò như một con khỉ.

Thế nhưng, Khương Hoa lại cảm nhận được một luồng sức mạnh kỳ lạ bên trong thi thể.

Thứ này, niên đại tuyệt đối vô cùng xa xưa.

Khương Hoa nói: Lá bùa kia quả thật có hiệu quả định thi, nhưng niên đại đã quá xa xưa, đến bây giờ đã không khác gì một tờ giấy bình thường.

Minh Thúc nói: Vậy tại sao cỗ thi thể này vẫn chưa tỉnh lại.

Khương Hoa: Không phải thi thể nào cũng có thể hóa thành cương thi, nếu thi thể nào cũng có thể, vậy thiên hạ chẳng phải sẽ đại loạn sao.

Có điều, cỗ thi thể trước mắt không hóa thi, không có nghĩa là nó sẽ không hóa thi, chỉ là thời gian chưa đến mà thôi.

Có lẽ qua khoảng nửa năm một năm nữa, những người trong nhà này đều sẽ lành ít dữ nhiều.

Lành ít dữ nhiều là có ý gì.

Minh Thúc không hiểu liền hỏi.

Khương Hoa ho nhẹ một tiếng: Ý là tất cả đều sẽ biến thành xác chết lạnh ngắt.

Minh Thúc nín thở, kinh hãi nói: Thi thể này, lợi hại đến vậy sao.

Khương Hoa nói: Nếu tôi đoán không lầm, thứ này hẳn là thi thể cấp bậc Thi Tổ.

Sở dĩ bây giờ vẫn chưa tỉnh lại là vì nó từng bị thương rất nặng, chưa hồi phục đến một mức độ nhất định nên không thể tỉnh dậy.

Nhưng nhiều nhất là một năm nữa, nó chắc chắn có thể tỉnh lại.

Minh Thúc nói: Vậy, vậy phải làm sao bây giờ.

Khương Hoa: Chẳng phải ông nói sẽ tặng cỗ cổ thi này cho tôi sao.

Sao nào, muốn đổi ý à.

Minh Thúc nghe nói cỗ cổ thi này lợi hại như vậy, chỉ mong vứt nó đi cho nhanh.

Nghe Khương Hoa muốn lấy, đương nhiên không chút do dự mà đồng ý.

Không, không, chuyện tôi đã hứa với Khương tiên sinh sao có thể đổi ý được.

Nếu Khương tiên sinh có hứng thú, cứ việc mang thứ này đi.

Minh Thúc vội vàng nói.

Khương Hoa gật đầu, sau đó nói: Sau mười hai giờ khuya, ông gọi người giúp tôi mang cỗ thi thể này đến chỗ tôi.

Bây giờ tuy trời đã tối, nhưng dù sao cũng mới tám chín giờ, nếu cứ nghênh ngang khiêng cỗ cổ thi này về, chắc chắn sẽ gây ra chấn động lớn.

Minh Thúc gật đầu, nhưng vẫn do dự: Khương tiên sinh, nếu như. nếu như lát nữa nó tỉnh lại thì phải làm sao.

Mặc dù Khương Hoa đã nói rõ cỗ cổ thi này ít nhất nửa năm nữa mới tỉnh lại, nhưng dù sao đây cũng là một cỗ cương thi có thể hại cả nhà bọn họ, ông ta nào dám để thứ này ở lại lâu.

Khương Hoa từ trong túi lấy ra một lá bùa vàng dán lên đầu cỗ cổ thi: Lá bùa này tên là trấn thi phù, có thể dễ dàng trấn áp cỗ thi thể này.

Thấy Khương Hoa ra tay, Minh Thúc cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp theo, Khương Hoa dẫn theo Trần Văn Cẩm rời khỏi nhà Minh Thúc, trở về phòng của mình.

Trần Văn Cẩm hỏi: Cỗ cổ thi đó, thật sự là Thi Tổ sao.

Khương Hoa gật đầu: Hẳn là gần như vậy.

Trần Văn Cẩm vô cùng tò mò: Nhưng mà, loại cổ thi này cứ gọi người đến đốt đi là được, tại sao còn phải chuyển vào nhà.

Khương Hoa nói: Chuyện này cô không cần quan tâm, đi ngủ trước đi, đợi người ta mang thi thể đến.

À.

Trần Văn Cẩm gật đầu, cũng không nói nhiều, trở về phòng của mình.

Thực ra, Khương Hoa có tính toán của riêng mình.

Cỗ cổ thi đó đúng là thi thể cấp bậc Thi Tổ, chỉ không biết là vị nào trong tứ đại Thi Tổ.

Bây giờ đã bị Khương Hoa phát hiện, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Chưa nói đến việc có thể lợi dụng Thi Tổ này luyện chế ra một cỗ luyện thi cấp nghịch thiên nghe lời hay không, chỉ riêng thi khí liên tục không ngừng sau khi Thi Tổ này sống lại đã có tác dụng cực lớn đối với Khương Hoa.

Hắn muốn giải khai phong ấn của Thiên Đế Ấn Tỷ, chỉ với chút tài nguyên trong tay vẫn còn thiếu rất nhiều.

Sau khi Thi Tổ này tỉnh lại, Khương Hoa có thể lợi dụng Câu Thi Phù, Định Thi Phù và Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, liên tục hút thi khí từ Thi Tổ.

Thi Tổ này, sẽ trở thành nguồn năng lượng vĩnh cửu để Khương Hoa trở nên mạnh mẽ.

Lúc mười hai giờ rưỡi sáng, người làm của Minh Thúc đã dùng bao vải đen bọc thi thể của Thi Tổ mang đến tiểu viện của Khương Hoa.

Rõ ràng sau khi Minh Thúc nghe về sự lợi hại của Thi Tổ, ông ta không muốn để nó ở trong nhà mình thêm một khắc nào nữa.

Vừa đến mười hai giờ liền cho người mang thứ này đến.

Khương tiên sinh, cổ thi đã mang đến cho ngài.

Minh Thúc nói.

Khương Hoa gật đầu: Được, làm phiền rồi.

Minh Thúc nói: Ngài nói gì vậy chứ, sau này còn phải nhờ cậy Khương tiên sinh.

Khương Hoa nói: Ông dự định khi nào đi Ma Quốc.

Minh Thúc: Chủ yếu là xem khi nào Khương tiên sinh rảnh, tôi đương nhiên là muốn càng nhanh càng tốt.

Khương Hoa suy nghĩ một lát rồi nói: Năm ngày sau đi, năm ngày sau ông đến tìm tôi.

Được.

Minh Thúc suy nghĩ, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Hôm sau.

Khương Hoa nhờ Vương Khải Toàn gọi một thợ xây, bắt đầu thi

công động thổ trong phòng mình.

Dưới sự giám sát và thiết kế của chính hắn, một mật thất dưới lòng đất đã được tạo ra, bên trong còn có đủ loại cơ quan.

Quá trình này vừa vặn mất năm ngày.

Sau đó, Khương Hoa vận chuyển cổ thi vào mật thất dưới lòng đất này.

Mật thất không lớn lắm, chỉ bằng một căn phòng nhỏ, dù sao thời gian cũng không đủ, hơi gấp gáp một chút, đợi sau khi từ Côn Lôn Sơn trở về sẽ cải tạo lại sau.

Sau khi vận chuyển thi thể vào trong, Khương Hoa dán toàn bộ số trấn thi phù còn lại lên đầu cỗ thi, tiếp theo lại đổi một bộ Mao Sơn Trận Pháp trong hệ thống, bố trí một trận pháp vây khốn thi nho nhỏ ở đây.

Dù sao đây cũng là Thi Tổ, chỉ dựa vào một lá trấn thi phù e rằng rất khó vây khốn nó, chỉ có bố trí đầy đủ mọi thứ thì Thi Tổ này mới có thể bị khốn trụ.

Làm xong tất cả những việc này, Khương Hoa cũng yên tâm, cho dù Thi Tổ có tỉnh lại sớm cũng không thể thoát khỏi đây.

Khương Hoa đóng cửa mật thất, trở về phòng mình.

Sáng sớm hôm sau, Vương Khải Toàn, Minh Thúc và những người khác đã đến.

Bàn Tử cũng dẫn theo năm người của Tân Nguyệt Phạn Điếm đúng giờ tới, còn Hồ Bát Nhất thì không có mặt.

Bởi vì anh ta đã xuất phát sớm hơn, đến hồ tiên nữ tìm một lạt ma dẫn đường.

Lần này đi Ma Quốc nếu không có người dẫn đường, e rằng rất

khó tìm được Cửu Tằng Yêu Lâu.

Đi thôi.

Khương Hoa ra lệnh một tiếng, cả đoàn người bắt đầu đi về phía tây, đi tàu hỏa đến Khu Vực Tuyết.

Từ Kinh Thành đến nơi hẹn ở Khu Vực Tuyết cần một khoảng thời gian rất dài, ước chừng phải mất năm sáu ngày mới đến nơi.

Cuối cùng, họ cũng đã đến được sông băng Ma Quốc.

Trong Ma Quốc tràn ngập những truyền thuyết kỳ lạ, những thứ gặp phải bên trong tự nhiên cũng khó có thể so sánh với những nơi khác.

Khương Hoa tin rằng, ở trong sông băng này, hắn nhất định có thể nhận được rất nhiều bảo vật.

Tám ngày sau, Khương Hoa và mọi người đến tụ hợp tại Sâm Ô Vuông Giấu Vải, Khương Hoa cũng gặp được gậy sắt Lạt Ma mà Hồ Bát Nhất tìm được.

Đó là một lão tăng hiền từ.

Khương Gia, lần này sao lại đến nhiều người như vậy.

Hồ Bát Nhất có chút nghi hoặc hỏi.

Quả thật, lần này số người đến đông hơn rất nhiều so với trong nguyên tác.

Trong bản gốc, chỉ có nhóm ba người của Hồ Bát Nhất, thêm Minh Thúc, Mã Tử A Đông, Tuyết Di Lặc, Hàn Tố Na và A Đông, cộng thêm gậy sắt Lạt Ma là chín người.

Mà bây giờ, không chỉ có thêm Khương Hoa và Trần Văn Cẩm, còn có sáu người của Tân Nguyệt Phạn Điếm do Bàn Tử dẫn đầu.

Cũng thiếu đi Shirley Dương đang ở Mỹ xử lý sản nghiệp.

Khương Hoa nói: Người của Tân Nguyệt Phạn Điếm, không có vấn đề gì, lần này họ đến để cung cấp vũ khí cho các cậu.

Tiếp theo, mọi người tại Sâm Ô Vuông Giấu Vải tìm được người mà Doãn Nam Phong đã sắp xếp từ trước, nhận được vũ khí đã chuẩn bị sẵn, xem như là vũ trang đầy đủ.

Đương nhiên, nhóm người của Minh Thúc thì không có vũ khí.

Vương Khải Toàn cầm vũ khí trong tay thì vui mừng khôn xiết: Ha ha, có Tân Nguyệt Phạn Điếm chống lưng đúng là sướng thật, lâu rồi không được cầm vũ khí cấp này.

Có những thứ này, cho dù có đi Già Long Sơn một lần nữa, Bàn gia ta cũng không sợ.

Hồ Bát Nhất nói: Nếu không phải nhờ Khương Gia, chúng ta có thể lấy được những thứ này sao.

Vương Khải Toàn nói: Ha ha, Lão Hồ nói đúng.

Cả đoàn người phân chia trang bị, bắt đầu chính thức tiến về di tích Cổ Ô Vuông.

Dùng hơn nửa ngày, xuyên qua bãi sa mạc hoàn toàn hoang vắng, mọi người đã đến được chân núi của di tích Cổ Ô Vuông.

Dựa theo tấm bản đồ mà tôi có, nơi này chắc sẽ có một ngôi thần miếu.

Trong lúc mọi người dừng lại nghỉ ngơi, Minh Thúc lấy bản đồ ra, vừa nhìn quanh vừa nói.

Khương Hoa nhớ ra, trong thần miếu có một loại quái vật màu trắng, Minh Thúc chắc chắn sẽ chết ở đó, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn cũng suýt chết ở nơi đó.

Những chuyện này Khương Hoa đều không nói ra.

Vương Khải Toàn nói: Lão già, trong thần miếu đó có bảo bối gì không.

Minh Thúc tỏ vẻ không biết, nói rằng trên bản đồ không hề đề cập.

Gậy sắt Lạt Ma nói: Vị thí chủ này, chúng ta đến đây là để tịnh hóa ác ma, tiêu diệt nghiệp hỏa nhân gian, tích lũy công đức, tuyệt đối không được nghĩ đến những vật ngoài thân đó.

Hồ Bát Nhất cười nói: Lão bằng hữu, ông không cần quan tâm gã này nói năng xằng bậy đâu, có tôi ở đây, hắn đừng hòng động vào thứ gì.

Khương Hoa ngồi một bên không quan tâm, đối với những lời họ nói cũng không bình luận.

Dù sao thì, gậy sắt Lạt Ma này chẳng bao lâu nữa cũng sẽ nhận cơm hộp, Khương Hoa cũng lười so đo với ông ta.

Không lâu sau, mọi người đều đã nghỉ ngơi khỏe, liền bắt đầu tìm kiếm ngôi thần miếu đó.

Rất nhanh, mọi người đã thấy ngôi thần miếu ở trên đỉnh núi.

Thần miếu đã hoang phế, mọi người đẩy cửa ra, nhìn thấy bên trong vẽ đủ loại bích họa, hơn nữa những bức bích họa này toàn bộ đều là nam nữ đang làm loại chuyện không thể miêu tả kia, khiến mấy người phụ nữ như Trần Văn Cẩm mặt đỏ bừng.

Vốn dĩ địa thế ở đây quá cao, mọi người leo lên đã tiêu hao rất nhiều thể lực, một số người có phản ứng cao nguyên cũng thở hổn hển, ví dụ như Minh Thúc và Mã Tử A Đông, thể chất đều yếu, mặt cả hai đều hiện lên một màu đỏ ửng bất thường.

Mà bây giờ, lại xuất hiện loại bích họa này, Mã Tử A Đông càng thêm run rẩy, có chút không chịu nổi.

Minh Thúc đành phải để A Đông chăm sóc Mã Tử A Đông.

Chương 324

Vương Khải Toàn nói: Lão Hồ, không ngờ ở đây còn có một khu huy hoàng như vậy, nếu mà ở Kinh Thành, chắc chắn đã bị đập nát rồi.

Cả đoàn người tiếp tục đi vào trong.

Nội dung bích họa cũng bắt đầu thay đổi, biến thành mười tám loại cực hình của Địa Ngục, nhân vật trên đó ai nấy đều dữ tợn quỷ dị, nhìn mà thấy tê cả da đầu.

Dựa theo lời của gậy sắt Lạt Ma, nơi này chính là khu cấm địa Tạ Quá Khương Hoa.

Lão Hồ mau nhìn kìa.

Lúc này, Vương Khải Toàn đột nhiên hô lên, rồi đưa tay chỉ.

Mọi người nhìn lên, chỉ thấy phía trên ngôi thần miếu đổ nát, ánh mặt trời chiếu vào, vừa vặn thấy được trên đó khắc không ít bích họa, chỉ là bích họa đã hư hại không ít, chỉ còn giữ được khoảng bảy phần.

Nhưng dù vậy, vẫn có thể nhìn thấy nội dung bên trong.

Đó là một con mắt khổng lồ, tỏa ra vạn trượng quang huy, trong tám loại ánh sáng có tám loại thần thú đang bay múa, giống như đang vây quanh con mắt đó.

Là Gu ô vuông ngân nhãn.

Trần Văn Cẩm nói.

Hồ Bát Nhất kích động nói: Cuối cùng cũng thấy được Gu ô vuông ngân nhãn.

Lúc này, Minh Thúc đang tựa vào một cây cột, Minh Thúc đưa

bình dưỡng khí cho ông ta hít vài hơi, lúc này ông ta mới dần trở lại bình thường.

Sau đó mới chỉ vào Gu ô vuông ngân nhãn nói một tràng.

Khương Hoa không có hứng thú với Gu ô vuông ngân nhãn, chỉ là một bức bích họa mà thôi, hắn liền đi xung quanh xem xét một chút.

Nhưng đúng lúc này, Ầm ầm một tiếng.

Mọi người giật mình, nhìn về phía sau lưng Minh Thúc.

Chỉ thấy cây cột đá mà Minh Thúc dựa vào, không biết là do niên đại quá lâu đã mục nát hay sao, lại sụp đổ, đập vào vách tường của thần miếu.

Tiếp theo là một trận Oanh long long, chờ tất cả kết thúc, mọi người phát hiện trên vách tường lại bị đập ra một cái hang động.

Khương Hoa trong lòng khẽ động, hắn biết, trong hang động đó có một pho tượng Phật, sau tượng Phật có một cánh cửa sắt, bên trong cửa sắt thì nhốt một con quái vật màu trắng, trong Tạ Quá Khương Hoa được gọi là quỷ đói ăn tội lỗi Baru, thực chất chính là một loại cương thi.

Trước đây nhóm Hồ Bát Nhất cửu tử nhất sinh mới g·iết được thứ đó, nhưng cũng không tiến vào bên trong cánh cửa sắt kia, không biết bên trong có thứ gì.

Mà lần này, Khương Hoa sẽ không bỏ qua.

Mau nhìn kìa, ở đây xuất hiện một cái hang động, trong hang có một pho tượng Phật mắt bạc, chắc chắn rất đáng tiền.

Vương Khải Toàn kích động nói.

Minh Thúc vừa thấy có một pho tượng Phật mắt bạc màu vàng, tinh thần vốn đang uể oải cũng phấn chấn lên.

Không được động vào.

Gậy sắt Lạt Ma vừa thấy có người muốn động vào thứ đó, vội vàng hô lên.

Minh Thúc bị một tiếng hô như vậy, cũng không dám đi nữa, dừng lại, lúng túng nói: Tôi chỉ muốn lại gần xem đây là vật gì thôi.

Mọi người đi đến trước hang động, nhìn thấy sau pho tượng Phật mắt bạc có một cánh cửa sắt, sau cửa sắt còn dán chi chít bùa chú, vừa nhìn đã biết không phải chuyện tốt lành gì.

Sao ở đây lại nhiều bùa chú như vậy.

Vương Khải Toàn hỏi.

Gậy sắt Lạt Ma nói: Cánh cửa sắt này hẳn là Cổng Địa Ngục, sau cánh cửa nhất định có ác quỷ, tượng Phật và bùa chú đều dùng để trấn áp cửa sắt.

Chúng ta mau lấp hang động lại, rồi rời khỏi đây.

Mọi người nghe gậy sắt Lạt Ma nói vậy, đều cảm thấy ông ta có chút nói quá, nhưng chỉ có Khương Hoa biết, ở một phương diện nào đó, gậy sắt Lạt Ma nói đúng.

Thế là Khương Hoa nói: Bàn Tử, cứ theo lời ông ấy nói, lấp chỗ này lại, rồi rời khỏi đây.

Vâng, Khương Gia.

Bàn Tử bây giờ đã hoàn toàn khâm phục Khương Hoa, lời của Khương Hoa đối với hắn chính là thánh chỉ, cho nên không chút do dự mà đồng ý.

Thế là hắn liền dẫn theo năm người khác, bắt đầu di chuyển đá.

Khương Hoa cũng không nói nhiều nữa, chọn rời khỏi ngôi thần miếu này.

Bây giờ không phải lúc động vào cửa sắt, người quá đông, không thích hợp.

Cho dù lát nữa mở cửa sắt đi vào, bên trong có thứ gì tốt, nhưng ở đây có nhiều người như vậy, hành động rất không tiện.

Dù sao thì, tối nay Minh Thúc sẽ đến, đến lúc đó lại tới là được.

Thấy Khương Hoa cũng đã đi, những người khác cũng không tiện ở lại, liền đi theo Khương Hoa rời đi.

Khương thí chủ là người có đại trí tuệ, ta vô cùng bội phục.

Gậy sắt Lạt Ma đi theo sau lưng Khương Hoa, nói từ tận đáy lòng.

Khương Hoa cười cười không nói gì.

Ra ngoài thì trời đã tối, Khương Hoa và mọi người liền dựng trại tạm ở gần đó, ngày mai lại tiếp tục lên đường.

Ăn tối xong, trời dần dần tối hẳn.

Đến ban đêm, mọi người đều đã ngủ, Khương Hoa thì lại không ngủ, chờ khoảng ba giờ, một bóng người rón rén đi về phía ngôi thần miếu.

Không lâu sau, Hồ Bát Nhất đánh thức Vương Khải Toàn, hai người cùng nhau đuổi theo bóng người đó.

Khương Hoa.

Lúc này, bên cạnh Khương Hoa vang lên giọng của Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm quanh năm sống trong môi trường hoang dã, lòng cảnh giác mạnh hơn bất kỳ ai ở đây, cho nên đã phát hiện ra sự rời đi của nhóm Hồ Bát Nhất.

Khương Hoa nói: Đi, đi xem một chút.

Khương Hoa và Trần Văn Cẩm cùng rời khỏi túi ngủ, đi về phía thần miếu.

Những người khác thì không ai tỉnh lại.

Ở nơi này rất nhiều người đều có phản ứng cao nguyên, ngủ cũng mơ màng, làm sao mà tỉnh được.

Chẳng mấy chốc, Khương Hoa và Trần Văn Cẩm đã đến gần thần miếu, vừa vặn phát hiện Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn đang lén lút bò lên xà nhà trong thần miếu để đi vào trong.

Khụ khụ Khương Hoa ho nhẹ một tiếng.

Hắn cũng không định giấu giếm hai người Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử bị một tiếng ho nhẹ dọa cho suýt chút nữa rơi từ trên xà nhà xuống, quay đầu lại mượn ánh trăng nhìn, phát hiện là Khương Hoa và Trần Văn Cẩm, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Thế là, hai người vội vàng lui ra ngoài.

Vương Khải Toàn nói: Khương Gia, sao cậu lại ở đây.

Suýt chút nữa thì dọa chết tôi rồi.

Khương Hoa nói: Tôi nói này, các cậu muốn vào thần miếu thì cứ vào đi, lén lút làm gì.

Vương Khải Toàn nói: Không phải đâu Khương Gia, chúng tôi phát hiện gã Minh Thúc kia muốn nhắm vào pho tượng Phật mắt bạc, cho nên mới đi theo xem tình hình.

Khương Hoa nói: Vậy thì cứ quang minh chính đại đi vào, hơn nữa tôi đoán chừng, với chừng ấy thời gian, Minh Thúc kia đã chết rồi.

Chết rồi.

Sao có thể.

Vương Khải Toàn không tin.

Hồ Bát Nhất liền nói: Khương Gia, có phải cậu phát hiện bên trong có cơ quan gì, cho nên ban ngày mới bảo mọi người lui ra ngoài không.

Vương Khải Toàn sững sờ, nhớ lại hôm nay chính là Khương Hoa dẫn đầu lui ra, cũng không khỏi tò mò nhìn Khương Hoa.

Khương Hoa nói: Đúng là có cơ quan, nhưng không đến mức g·iết người, mà là ở sau cánh cửa sắt kia, có quái vật.

Chỉ cần động vào pho tượng Phật mắt bạc đó, cơ quan sẽ khởi động, cửa sắt mở ra, quái vật bên trong sẽ đi ra.

Má ơi, thật hay giả vậy.

Vương Khải Toàn nói.

Khương Hoa: Vào xem là biết.

Nói rồi, Khương Hoa liền dẫn theo ba người đi thẳng vào, xuyên qua đủ loại phế tích, cuối cùng đã đến được bên trong thần miếu.

Còn chưa đến nơi, họ đã nghe thấy từng đợt tiếng sột soạt, giống như có người đang ăn gì đó, kèm theo tiếng nhai tóp tép, cảm giác đó càng thêm rõ ràng.

Khi đến nơi, một mùi máu tươi nồng nặc bốc ra.

Đèn pin chiếu vào, nhóm Khương Hoa quả nhiên thấy trước cánh cửa sắt kia, một con quái vật màu trắng, đang nằm đè lên một cỗ thi thể, gặm nhấm cỗ thi thể đó.

Nhìn vào quần áo trên người, rõ ràng chính là Minh Thúc.

Con quái vật lông trắng đó có một đôi móng vuốt sắc như dao, dễ

dàng xé toạc thi thể của Minh Thúc, khiến Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn tê cả da đầu.

Hai người sợ đến toàn thân run rẩy.

Nhất là Vương Khải Toàn.

Lại bị Khương Gia nói trúng phóc.

Vương Khải Toàn thầm nghĩ.

Lúc này, con quái vật rõ ràng cũng đã nhìn thấy họ, nó ngừng ăn, ngẩng đầu nhìn về phía nhóm Khương Hoa, ánh mắt lộ ra vẻ hung tàn.

Là Baru.

Hồ Bát Nhất khẽ hô lên.

Vương Khải Toàn nói: Baru là cái gì.

Hồ Bát Nhất nói: Trong Tạ Quá Khương Hoa, Baru được gọi là quỷ đói ăn tội lỗi, nhưng thực chất là một loại cương thi chuyên ăn thịt người.

Không ngờ bên trong cánh cửa sắt đó lại nhốt loại quái vật này, lần này thảm rồi.

Vậy phải làm sao bây giờ.

Vương Khải Toàn nói: Mẹ nó, tôi muốn đi tiểu quá.

Hồ Bát Nhất cạn lời, bây giờ là chuyện đi tiểu sao.

Hồ Bát Nhất chỉ muốn tát chết Vương Khải Toàn.

Con Baru rõ ràng đã phát hiện ra nhóm Khương Hoa, nó gầm lên rồi nhảy bổ tới.

Khương Hoa không động đậy, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn như lâm đại địch.

Thế nhưng, Trần Văn Cẩm đã lao ra ngoài.

Tốc độ của cô rất nhanh, lao đến trước mặt con quái vật lông trắng, trực tiếp nhảy lên, một gối thúc vào cằm nó.

Con quái vật lông trắng bị đập bay ra ngoài, kêu thảm một tiếng rồi ngã mạnh xuống đất.

Má ơi.

Ngầu vãi.

Vương Khải Toàn đều sững sờ.

Chương 325

Hắn biết Trần Văn Cẩm bên cạnh Khương Hoa thân thủ không tệ, không ngờ lại lợi hại đến vậy, ngay cả loại cương thi này cũng có thể dễ dàng đối phó.

Mấu chốt là, trông còn xinh đẹp nữa.

Tùy tùng thần tiên như vậy, không biết Khương Hoa tìm ở đâu ra.

Tiếp theo.

Khương Hoa lấy ra Tiểu Thần Phong ném cho Trần Văn Cẩm.

Trần Văn Cẩm xoay người bắt lấy Tiểu Thần Phong, một lần nữa lao về phía con quái vật lông trắng.

Động tác của cô sắc bén, phóng khoáng, rất có phong thái của nữ thích khách, nhiều lần có thể dễ dàng né tránh đòn tấn công của quái vật, thỉnh thoảng còn có thể để lại vài vết thương trên người nó.

Sau một lúc, con quái vật lông trắng bị kích thích đến vô cùng phẫn nộ, gầm lên một tiếng.

Lông trắng trên người nó lại mọc dài ra.

Khương Hoa nói: Đừng kéo dài nữa.

Hô hấp của Trần Văn Cẩm đã có chút nặng nề, rõ ràng đối phó với con quái vật này trông có vẻ nhẹ nhàng, nhưng thực chất cũng rất tốn sức.

Hơn nữa đây còn là trên cao nguyên, bản thân dưỡng khí đã tương đối loãng, động tác càng nhiều, phổi cũng có chút không chịu nổi.

Trần Văn Cẩm nghe xong lời Khương Hoa, ánh mắt ngưng lại, cô dừng lại, tay cầm dao găm chặt hơn, lao thẳng về phía con quái vật

lông trắng.

Con quái vật đã vô cùng tức giận, gầm lên một tiếng tóm lấy một cây cột đá, hung hãn đập về phía Trần Văn Cẩm.

Sắc mặt Trần Văn Cẩm hơi đổi, cơ thể đột nhiên hạ thấp, né được cú va chạm của cột đá, người nửa quỳ trượt đến trước mặt con quái vật, tóm lấy hai chân nó, đột nhiên kéo mạnh, con quái vật mất trọng tâm, trực tiếp ngã xuống đất.

Tiếp theo, Trần Văn Cẩm lăn một vòng, đến bên cạnh con quái vật lông trắng, Tiểu Thần Phong lóe lên hàn quang, trực tiếp đâm vào trán nó.

Con quái vật lông trắng kêu thảm một tiếng, cơ thể giật một cái, không ngừng co giật, không thể đứng dậy được nữa.

Hù Trần Văn Cẩm nằm bên cạnh con quái vật, không ngừng thở hổn hển.

Đối phó với một con quái vật lông trắng như vậy, cô cũng đã mệt lả.

Nếu không có Tiểu Thần Phong, muốn giết con quái vật này cũng chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày.

Dù sao, cơ thể của con quái vật lông trắng cũng vô cùng cứng rắn, da cứng như sắt, xương cứng như đồng, chỉ có thần khí chém sắt như chém bùn như Tiểu Thần Phong mới có thể phá vỡ phòng ngự của nó, từ đó giết chết nó.

Má ơi.

Lợi hại quá.

Vương Bàn Tử trợn tròn mắt nói.

Hồ Bát Nhất cũng gật đầu, anh ta cũng cảm thấy Trần Văn Cẩm

quả thật lợi hại.

Khương Hoa đi qua, đỡ Trần Văn Cẩm dậy: Làm tốt lắm.

Trần Văn Cẩm ngại ngùng mỉm cười, đưa tiểu thần phong cho Khương Hoa, Khương Hoa lại nói: Cứ giữ lại phòng thân đi.

Trần Văn Cẩm mừng rỡ.

Nàng đương nhiên nhìn ra được tiểu thần phong này là bảo vật của phái Tá Lĩnh, Khương Hoa lại tặng cho nàng, nàng dĩ nhiên rất vui.

Khương Hoa nói: Baru đã chết, tiếp theo chúng ta nên vào trong xem sao.

Hồ Bát Nhất nói: Khương Gia, bên trong đó là địa ngục của vương quốc Quỷ Động, chúng ta thật sự muốn vào sao.

Khương Hoa đáp: Trên đời này làm gì có địa ngục, toàn là lừa người cả thôi.

Thế là, Khương Hoa đi vào trước.

Trần Văn Cẩm cũng cầm đèn pin đi sát theo sau.

Lão Hồ, làm sao bây giờ.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Hồ Bát Nhất cắn răng nói: Chúng ta không thể cứ thế bỏ mặc Khương Gia được, đúng không.

Mắt Vương Bàn Tử sáng lên, thầm nghĩ, Bàn gia đây thích nhất cái tính không biết xấu hổ này của Lão Hồ, thế là vội gật đầu: Lão Hồ cậu nói đúng, Khương Gia đối với chúng ta chính là móc tim móc phổi.

Chẳng phải chúng ta đã nói rồi sao, phải vì Khương Gia mà vào sinh ra tử, không thể cứ thế bỏ mặc được, đi, mau vào thôi.

Hai người định hành động thì bên trong vọng ra giọng của Khương Hoa: Hai người có thể bỏ mặc tôi, tôi không để bụng đâu.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhất thời lúng túng, nhưng mặt của hai người cộng lại còn dày hơn cả tường thành Tử Cấm Thành, Vương Bàn Tử liền nói ngay: Khương Gia, sao có thể thế được, tôi đây còn phải giúp anh khuân vác bảo bối mà, chờ chúng tôi với.

Thế là, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cùng đi vào mật đạo phía sau cửa sắt.

Sau khi vào mật đạo, thứ đầu tiên xuất hiện là một mật thất không lớn.

Trong mật thất này có vô số xương người, phía trên là một lối thông giống như sân vườn.

Xem ra, nơi đây hẳn là nơi vương triều Quỷ Động dùng để trừng phạt phạm nhân hoặc tế tự, ném người từ giếng đạo phía trên xuống, sau đó để mặc họ tự sinh tự diệt, hoặc là trong này có thứ gì đó khác, chuyên dùng những người này để nuôi dưỡng.

Hồ Bát Nhất nhặt một mẩu xương lên nói.

Khương Hoa gật đầu.

Lúc này, Vương Bàn Tử hô lớn: Mọi người, xem đây là cái gì.

Mọi người đi tới xem, phát hiện Vương Bàn Tử đang cầm một miếng da lông rất lớn.

Hồ Bát Nhất cầm lấy xem thử, một chiếc đầu lâu từ bên trong rơi ra.

Chiếc đầu lâu rất lớn, trông cực kỳ quái dị, trên đó còn khắc

những hoa văn kỳ quái chi chít, còn phức tạp hơn cả hoa văn trên thiên thư xương rồng.

Khương Hoa nói: Giống như một chiếc mặt nạ, các anh thu lại đi, có thể sau này sẽ có ích.

Nói xong, Khương Hoa tiếp tục đi vào trong.

Đây mới chỉ là mật thất đầu tiên, bên trong còn có mật thất sâu hơn.

Bốn người tiếp tục tiến vào.

Họ phát hiện nơi đây giống như một nhà lao, càng đi sâu vào trong, các loại hình cụ càng nhiều, hơn nữa những hình cụ này còn giống hệt với những bức bích họa trong thần miếu.

Thật sự là mô phỏng theo hình phạt dưới địa ngục.

Bốn phía còn có không ít nhà giam, trong đó có một ít hài cốt.

Má ơi, nơi này đúng là địa ngục thật.

Vương Bàn Tử nói.

Bốn người đi qua khu hình cụ, đến mật thất cuối cùng, mật thất này vốn là một phòng giam, nhưng cửa sắt lại mở, bên trong lại có một cỗ quan tài.

Mọi người mau nhìn, bên trong có một cỗ quan tài.

Chắc chắn có bảo bối.

Vương Bàn Tử mừng rỡ nói.

Vốn dĩ, hắn còn tưởng nơi này là nhà tù thì chắc chắn không có bảo bối gì, ai lại đi để đồ tùy táng trong phòng giam chứ.

Nhưng không ngờ đi đến cuối cùng lại phát hiện một cỗ quan tài.

Hơn nữa, cỗ quan tài đó trông còn rất cao cấp.

Nhưng Khương Hoa lại cảm nhận được thi khí nồng nặc bên trong quan tài.

Bên trong, tuyệt đối có một cái bánh chưng cực kỳ mạnh mẽ.

Ít nhất cũng là cấp bậc Luân Hồi.

Xem ra, lần này dù không lấy được bảo bối của hắn, chỉ cần hút được thi khí Luân Hồi này cũng đã là thu hoạch lớn rồi.

Đương nhiên, Khương Hoa cũng không cho rằng nơi này không có bảo vật khác.

Vãi.

Trong này lại có nhiều đồ tốt như vậy.

Phát tài rồi.

Mấy người vừa đi vào liền thấy bốn phía bày đầy vật bồi táng, vàng bạc ngọc khí, đồ cổ ngà voi cùng các loại tế khí bằng đồng, mắt Vương Bàn Tử lập tức sáng rực.

Hồ Bát Nhất và Trần Văn Cẩm cũng bị số vật bồi táng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Tuy nhiên, Khương Hoa không bị những vật bồi táng đó làm mờ mắt, mà đi thẳng đến cỗ quan tài.

Vương Bàn Tử nhìn những vật bồi táng xong, liền bỏ túi mấy món ngọc khí nhỏ xinh, đảm bảo chuyến này không lỗ vốn, rồi mới đi theo Khương Hoa, những thứ khác định lát nữa sẽ lấy sau.

Dù sao, quan tài mới là thứ quan trọng nhất.

Vật bồi táng tùy thân của chủ mộ mới là thứ đáng giá nhất.

Bàn Tử, góc đông nam thắp nến đi.

Hồ Bát Nhất nói.

Được thôi.

Vương Bàn Tử thấy nơi này có nhiều bảo bối tốt như vậy, vui vẻ vô cùng, Hồ Bát Nhất bảo hắn làm gì, hắn đều ngoan ngoãn làm theo.

Rất nhanh, Vương Bàn Tử đã thắp một cây nến ở góc đông nam.

Hồ Bát Nhất kỳ quái nói: Không biết đây là mộ của ai mà lại chôn trong địa ngục này nhỉ.

Khương Hoa nhìn những bức bích họa trên bề mặt quan tài rồi nói: Các anh xem, trên bích họa vẽ cảnh hạ táng của chủ nhân ngôi mộ này, xem ra, hẳn là quốc vương của vương triều Quỷ Động.

Vương Bàn Tử nói: Vị quốc vương này cũng ác với mình thật đấy.

Lại chôn mình trong địa ngục, tôi phục.

Hồ Bát Nhất nói: Vương triều Quỷ Động thờ phụng luân hồi, cho rằng địa ngục chính là khởi đầu của luân hồi, vị vua Quỷ Động này có lẽ muốn luân hồi một lần nữa, nên mới chôn mình trong địa ngục này.

Khương Hoa rút Thất Tinh Long Uyên Kiếm ra, cắm vào khe hở của quan tài, sau đó đột ngột bẩy một cái, trực tiếp nạy bung nắp quan tài.

Quan tài vừa mở, bên trong lại có một chiếc quách đá.

Bên trong quách đá kín mít lại vang lên một âm thanh cổ quái.

Không ổn.

Nến tắt rồi, mau đi thôi.

Hồ Bát Nhất biến sắc, vội vàng nói.

Đây là quy củ của Mạc Kim Giáo Úy.

Nhưng Khương Hoa không phải Mạc Kim Giáo Úy, anh đưa tay

vỗ một chưởng, trực tiếp đánh nát nắp quách đá, thi khí nồng nặc tỏa ra, tiếp đó một bàn tay đưa thẳng ra, chộp về phía Bàn Tử.

Keng.

Thời khắc mấu chốt, Trần Văn Cẩm ra tay dùng tiểu thần phong chặn bàn tay đen đó lại.

Tiểu thần phong có thể dễ dàng đâm vào đầu bánh chưng lông trắng, vậy mà đến cả da của cái xác này cũng không cắt rách nổi.

Chương 326

Ầm ầm.

Những mảnh đá vụn bị hất tung, một bóng người đen nhánh nhảy ra ngoài, tiếng thở nặng nề vang lên, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lập tức tê cả da đầu.

Trần Văn Cẩm vẻ mặt ngưng trọng nhìn thứ vừa nhảy ra, trong lòng cũng hơi lạnh đi.

Thứ này, không biết mạnh hơn con quái vật lông trắng kia bao nhiêu lần.

Bóng đen xuất hiện liền tấn công về phía Khương Hoa.

Khương Hoa hừ một tiếng, trở tay chém một kiếm vào tay bóng đen, Keng một tiếng, bóng đen bị đánh lui, còn Khương Hoa vẫn đứng yên tại chỗ.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử lập tức dùng đèn pin chiếu vào bóng đen.

Lúc này mới phát hiện, đây là một cái xác khô đầu đội vương miện, mặt đen như mực, quần áo trên người đã rách nát.

Vãi, vua Quỷ Động này đào từ mỏ than ra à.

Vương Bàn Tử nói.

Khương Hoa nói: Nơi hắn được chôn là nơi có oán khí sâu nhất, âm khí nặng nhất của cả vương quốc Quỷ Động, cậu ở đây ba năm năm, mặt cũng sẽ biến thành màu đen thôi.

Vương Bàn Tử cười gượng: Tôi thấy thôi đi, tôi khá thích Kinh Thành của mình, thế gian phồn hoa tốt biết bao, phải không Lão Hồ.

Hồ Bát Nhất không thèm để ý đến hắn.

Gào.

Vua Quỷ Động không để cho Khương Hoa và mọi người tán gẫu, gào lên một tiếng rồi nhảy tới.

Khương Hoa lạnh lùng hừ một tiếng: Ngươi cũng đã chịu tội trong địa ngục này nhiều năm như vậy, hôm nay ta sẽ siêu độ cho ngươi.

Nói xong, Khương Hoa đấm một quyền vào ngực vua Quỷ Động, lồng ngực vốn đã khô quắt của hắn lập tức sụp xuống, lõm vào trong.

Vua Quỷ Động bay ngược ra sau, đập mạnh vào vách tường, đến nỗi vách tường cũng xuất hiện một cái hố hình người.

Ngay sau đó, vua Quỷ Động lại lao ra.

Khương Hoa đã xuất hiện trước mặt vua Quỷ Động, anh lấy ra Định Thi Phù, đồng thời dùng hết câu thi phù dán lên người vua Quỷ Động, cơ thể hắn run lên, có chút giống như đang co giật.

Nhưng lại không thể thoát khỏi sự khống chế của Khương Hoa.

Khương Hoa nói: Đã bảo để tôi siêu độ cho ngươi mà.

Thế là, Khương Hoa lấy ra Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, bắt đầu hấp thụ thi khí của vị vua Quỷ Động này.

Quả nhiên có Định Thi Phù, tốc độ hấp thụ thi khí của Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp nhanh hơn hẳn, tuyệt đối phải gấp mười lần trước đây.

Khương Gia đang làm gì vậy.

Vương Bàn Tử hỏi.

Hồ Bát Nhất: Bàn Tử, cậu có thấy thứ trong tay Khương Gia là gì

không.

Hình như chính là thứ đã định trụ vua Quỷ Động.

Vương Bàn Tử nhìn kỹ rồi kinh hô: Là thứ Minh Lão Đầu đưa cho Khương Gia, cái đó, Định Thi Phù hay gì đó.

Đúng vậy.

Hồ Bát Nhất gật đầu.

Vương Bàn Tử nói: Má ơi.

Thứ này đúng là bảo bối tốt, Khương Gia cái lão âm hiểm này cũng ghê thật, lừa được lão đầu kia món đồ tốt như vậy, còn làm ra vẻ mình bị thiệt nữa chứ.

Khương Hoa nghe vậy suýt nữa tức méo mũi.

Lão tử đây mà gọi là lừa gạt sao.

Rõ ràng là ông ta tự nguyện tặng.

Khương Hoa nói: Bàn Tử cậu không biết nói chuyện thì ngậm miệng lại được không.

Thứ này tôi cho cậu đấy, cậu định cho tôi xem một cái thi đi.

Vương Bàn Tử nói: Được chứ, tôi cũng vừa hay thử xem uy lực của Định Thi Phù, trông oai phong thật.

Thế là, Khương Hoa trực tiếp thả vua Quỷ Động ra, sau đó ném Định Thi Phù cho Vương Bàn Tử.

Tới đây.

Khương Hoa kéo lấy vua Quỷ Động, ném về phía Vương Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất và Trần Văn Cẩm thấy vậy liền vội vàng né ra.

Vương Bàn Tử mừng rỡ, trong lòng vô cùng phấn khích, cầm lấy Định Thi Phù, đưa tay ấn lên đầu vua Quỷ Động.

Định Thi Phù được đặt lên đầu vua Quỷ Động.

Vua Quỷ Động ngẩn ra một chút.

Vương Bàn Tử tưởng đã định trụ được hắn, lập tức vui mừng khôn xiết, ha ha nói: Lão Hồ, Bàn gia ta ngầu không.

Ha ha, ta có Định Thi Phù, cũng có thể dễ dàng đối phó với mấy cái bánh chưng này.

Bảo bối của Khương Gia đúng là dùng tốt thật.

Bàn Tử, cẩn thận.

Nhưng Vương Bàn Tử vừa dứt lời, Hồ Bát Nhất liền kinh hô.

Vương Bàn Tử ngẩn người, bất giác nhìn về phía vua Quỷ Động vốn đã bị định trụ, lại phát hiện hắn lúc này không hề bị ảnh hưởng, một gương mặt đen sì đầy vẻ hung tợn, một tát vỗ vào vai Vương Bàn Tử.

Vãi.

Vương Bàn Tử kêu đau một tiếng, bay ra ngoài ngay tại chỗ.

Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất kinh hô, vội vàng xông đến đỡ lấy Bàn Tử.

Mà Khương Hoa lắc đầu, đi tới trước mặt vua Quỷ Động, lần nữa dùng câu thi phù định trụ hắn, sau đó nói: Đưa Định Thi Phù cho tôi.

Vương Bàn Tử được đỡ dậy loạng choạng, mặt đầy vẻ bất đắc dĩ nói: Mẹ nó, cái Định Thi Phù này còn nhận chủ nữa sao, vậy mà chỉ có Khương Gia mới dùng được.

Sau đó, Hồ Bát Nhất nhặt Định Thi Phù lên, vội chạy đến đưa cho Khương Hoa.

Khương Hoa tiếp tục dùng Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp hấp thụ

thi khí của vua Quỷ Động, vừa thong dong nói: Bàn Tử.

Còn muốn định thi nữa không.

Vương Bàn Tử xoa xoa bả vai bị đánh đau: Thôi đi, cái Định Thi Phù đó, nó nhận người.

Hồ Bát Nhất nói: Bàn Tử, bây giờ biết Khương Gia trước đây không phải lừa Minh Thúc rồi chứ, thứ này ngoài Khương Gia ra, người khác e rằng đều không phát huy được hiệu quả của Định Thi Phù.

Vương Bàn Tử cũng coi như là tâm phục khẩu phục.

Trong vòng bốn phút, Khương Hoa nhờ có Định Thi Phù đã hấp thụ sạch sẽ toàn bộ thi khí trong cơ thể vua Quỷ Động, vua Quỷ Động cũng vì thế mà ngã xuống, không còn hơi thở nữa.

Theo lý thuyết, bánh chưng cấp bậc như vua Quỷ Động, đây chính là cấp bậc Luân Hồi, ngay cả thi thể của Tây Vương Mẫu năm đó so ra cũng kém hơn không ít.

Bánh chưng cấp bậc này, thi khí trong cơ thể cực nặng, muốn dựa vào Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp hút cạn cũng phải mất hơn nửa giờ.

Nhưng sau khi dùng Định Thi Phù, chỉ mất bốn phút.

Có thể thấy Định Thi Phù có tác dụng lớn đến mức nào.

Câu thi thành công.

Nhận được 1000 Điểm Tiến Hóa.

Khương Hoa rất hài lòng với kết quả này.

Khương Hoa bỏ qua thi thể của vua Quỷ Động, sau đó cùng Vương Bàn Tử và những người khác đi đến trước quan tài, phát hiện bên trong quả thật có rất nhiều vật bồi táng.

Mau nhìn, có một con mắt màu bạc, có phải là thứ chúng ta cần tìm không.

Lúc này, Vương Bàn Tử hô lên.

Sau đó hắn lấy ra một con mắt màu bạc từ trong quan tài.

Con mắt này chỉ to bằng mắt người bình thường, nhưng không nhìn ra được làm bằng chất liệu gì, không giống sắt cũng không phải ngọc.

Khương Hoa lắc đầu: Không phải, thứ chúng ta tìm là mắt băng tinh Quỷ Mẫu, có tất cả hai viên, cái này gọi là Ngân Nhãn Quỷ Động.

Vậy à.

Vương Bàn Tử thoáng thất vọng.

Khương Hoa cầm lấy Ngân Nhãn Quỷ Động, sau đó ba người họ tiếp tục tìm kiếm trong quan tài.

Khương Hoa thì cầm Ngân Nhãn Quỷ Động nghiên cứu.

Thứ này tuy không phải mắt băng tinh Quỷ Mẫu mà họ tìm, nhưng Khương Hoa lại nhận ra nó không hề đơn giản.

Nhận được Ngân Nhãn Quỷ Động trung cấp.

Tiêu hao 50 Điểm Tiến Hóa, có thể nâng cấp thành Luân Hồi Đồng Tử.

Chỉ có 50 điểm, nâng cấp.

Khương Hoa không chút do dự nói.

Đinh, nâng cấp thành công.

Luân Hồi Đồng Tử: Luân Hồi Đồng Tử trung cấp, có thể nhìn thấu hư vô, thấy được tất cả những thứ người thường không thấy được, hơn nữa có thể ảnh hưởng đến hành vi của không ít bánh

chưng, nếu nâng cấp lên Luân Hồi Đồng Tử cao cấp có thể khống chế tất cả sinh mệnh trong Ma Quốc và đại bộ phận sinh vật hắc ám của thế giới này.

Nghe đồn, Ngân Nhãn Quỷ Động cao cấp được chôn trong Cửu Tầng Yêu Lâu.

Nhìn phần giới thiệu về Luân Hồi Đồng Tử, mắt Khương Hoa sáng rực.

Vãi, Luân Hồi Nhãn này cũng quá mạnh đi.

Mặc dù bây giờ chưa có tác dụng gì lớn, nhưng một khi nâng cấp lên Luân Hồi Nhãn cao cấp, vậy thì có thể khống chế tất cả sinh mệnh trong Ma Quốc, còn có đại bộ phận sinh vật âm dương của toàn bộ thế giới.

Cái này cũng quá bá đạo rồi.

Chẳng phải là nói, có Luân Hồi Nhãn này, ít nhất ở Ma Quốc băng xuyên là vô địch sao.

Lợi hại thật.

Hơn nữa, Ngân Nhãn Quỷ Động cao cấp ở ngay trong Cửu Tầng Yêu Lâu, Cửu Tầng Yêu Lâu cũng ở ngay gần đây, thi thể băng tinh Quỷ Mẫu cũng ở đó, đến lúc đó cũng có thể tìm được Ngân Nhãn Quỷ Động cao cấp.

Lần này, vận may không tồi.

Đây là cái gì.

Tàng bảo đồ sao.

Lúc này, Vương Bàn Tử cầm một cuộn da dê lên nói.

Hồ Bát Nhất nhìn một chút rồi nói: Hình như là miêu tả một đại quốc trong núi nào đó, chẳng lẽ chính là Hắc La Hải Thành chúng ta

muốn tìm.

Khương Hoa gật đầu: Không sai, trên này miêu tả đúng là Hắc La Hải Thành, các anh nhìn xem, phía dưới này có một cái hồ lớn, kỳ thực Hắc La Hải Thành thật sự.

Hả.

Đây là cái gì.

Khương Hoa đột nhiên thấy, trên mặt hồ đó, lại vẽ một cái đầu thú kỳ quái.

Chương 327

Vương Bàn Tử nói: Chẳng lẽ trong hồ này có thủy quái.

Nhưng tạo hình đầu thú này cũng quá kỳ quái đi, đầu trông như viên thịt, nhưng lại mọc sừng hươu, còn đôi mắt này, tuy nhìn không rõ lắm, nhưng không giống mắt sư tử.

Đó là mắt hổ.

Lúc này, Khương Hoa mắt như đuốc nhìn chằm chằm vào đầu thú đó: Nhìn dáng vẻ đầu thú, hẳn là đầu Kỳ Lân, lẽ nào. dưới hồ nước này, có Thủy Kỳ Lân.

Vương Bàn Tử kinh ngạc nói: Má ơi.

Không thể nào, trên đời này thật sự có thứ như Kỳ Lân sao.

Hồ Bát Nhất nói: Bàn Tử, cậu quên lần trước chúng ta thấy Tiêu Đồ ở Già Long Sơn rồi à.

Đó chính là thần thú thật sự.

Hắc La Hải Thành này vốn là nơi vô cùng thần bí, có một con Kỳ Lân cũng không có gì lạ.

Nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, Vương Bàn Tử cũng không khỏi gật đầu, hắn nói: Vậy chẳng phải lần này chúng ta rất nguy hiểm sao.

Khương Hoa lại nói: Lần nào mà không nguy hiểm.

Mau lấy vật bồi táng đi thôi.

Nói xong, anh xoay người rời đi.

Đối với Thủy Kỳ Lân có khả năng sắp xuất hiện, Khương Hoa lại rất phấn khích.

Dù sao cũng là thần thú, nếu có thể thôn phệ, nói không chừng sẽ sớm kích hoạt được Xích Long Huyết Mạch của anh.

Vương Bàn Tử thấy sắp đi, vội đem những vật bồi táng vừa lấy được trong quan tài cất vào ba lô, sau đó nhanh chóng nói: Khương Gia chờ chút đã, gần đây còn nhiều vật bồi táng như vậy, chúng ta vớt thêm chút nữa đi.

Thế là hắn chuẩn bị đi đến những nơi khác trong phòng giam để lấy những vật bồi táng nhỏ hơn.

Kết quả, hắn vừa đến gần một món đồ bồi táng, liền kinh hô một tiếng: Vãi, đây là cái gì.

Khương Hoa và hai người kia nhìn lại, đèn pin chiếu vào người Vương Bàn Tử, liền thấy một con nhện màu trắng không biết từ đâu chạy ra, tơ nhện dính vào cổ Vương Bàn Tử, đang bay về phía hắn.

Đây là nhện tuyết.

Bàn Tử mau chạy.

Hồ Bát Nhất kinh hô, vội vàng gọi Vương Bàn Tử chạy trốn.

Nhưng đã muộn.

Vút.

Mắt thấy con nhện sắp bay đến cổ Vương Bàn Tử, cho hắn một nhát, đột nhiên một con dao găm bay ra, gần như sượt qua cổ Vương Bàn Tử.

Con dao găm đó trúng con nhện tuyết, ghim nó lên vách tường.

Hồ Bát Nhất thở phào nhẹ nhõm, dọa cho toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Thần kinh căng thẳng của Vương Bàn Tử cũng cuối cùng thả lỏng, hắn nói với Trần Văn Cẩm: Cảm ơn, cảm ơn nhiều.

Trần Văn Cẩm không nói gì, mà đi qua lấy con dao găm xuống.

Hồ Bát Nhất nói: Bàn Tử, đi mau.

Con nhện vừa rồi gọi là nhện tuyết, là một loại nhện cực độc, con nhện lớn như vậy có thể dễ dàng hạ độc một con bò Tây Tạng.

Vương Bàn Tử nghe xong cũng sợ hãi, biết mạng nhỏ của mình là do Trần Văn Cẩm cứu, nếu không thật sự phải viết di chúc ở đây rồi, thế là cũng không dám động vào những món đồ bồi táng kia nữa.

Dù sao mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn.

Ai biết ở đây còn bao nhiêu con nhện tuyết.

Rào rào.

Nhưng đúng lúc này, từ trong cỗ quan tài đã bị mở nắp, từng con nhện màu trắng tuyết, giống như suối tuôn ra.

Cảnh tượng này, giống như gặp phải kiến hành quân trong sa mạc vậy.

Vãi.

Sao nhiều thế.

Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng, vội vàng chạy ra ngoài.

Ở đây quá nhiều nhện.

Khương Hoa nói: Đi mau đi.

Nói xong, Trần Văn Cẩm, Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử ba người vội vàng xông ra khỏi nhà giam, mà Khương Hoa tự nhiên cũng theo sát phía sau họ.

Nhưng vừa ra đến cửa, liền thấy trong lối đi nhỏ của nhà lao, lại xuất hiện một con nhện tuyết khổng lồ.

Chắc phải to bằng một con voi.

Con nhện tuyết đó vừa nhìn thấy Khương Hoa và mọi người, liền phun ra một ngụm nọc độc.

Má ơi.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất hứng trọn, thấy nọc độc kia sắc mặt đại biến, vội vàng né tránh.

Nọc độc rơi xuống đất, phát ra tiếng xèo, mặt đất trực tiếp bị ăn mòn ra một cái hố lớn, còn bốc lên từng đợt khói đen.

Có thể thấy nọc độc kia mạnh đến mức nào.

Khương Hoa nhìn lại, phát hiện không ít nhện tuyết đang tràn tới, anh lạnh lùng hừ một tiếng, trực tiếp dùng ra năng lực chấn nhiếp, những con nhện tuyết đó dừng lại một chút rồi lập tức tan tác như chim muông, toàn bộ chạy ngược trở lại, không một con nào dám truy đuổi.

Dù sao, huyết mạch Bạch Trạch của Khương Hoa ở đây, những con độc trùng bình thường căn bản không dám đến gần anh.

Chỉ có con nhện tuyết đã thành tinh kia, huyết mạch Bạch Trạch mới không ảnh hưởng đến nó.

Má ơi, mấy con nhện tuyết đó chạy hết rồi.

Vương Bàn Tử nói.

Trần Văn Cẩm nhìn Khương Hoa, nàng biết chắc chắn lại là do Khương Hoa.

Hồi ở đầm rắn, những con Kê Quan Xà cũng sợ Khương Hoa, không dám đến gần anh, bây giờ những con nhện tuyết này cũng vậy.

Khương Hoa dọa chạy những con nhện tuyết nhỏ xong, quay sang nhìn con nhện lớn.

Xem ra, ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết rồi.

Khương Hoa lạnh lùng hừ một tiếng, rút Thất Tinh Long Uyên Kiếm ra, xông về phía con nhện tuyết.

Con nhện tuyết còn định dùng độc dịch phun Khương Hoa, đáng tiếc là, với tốc độ của Khương Hoa, nó căn bản không thể chạm tới anh, Khương Hoa nhanh như điện xẹt xuất hiện trước mặt con nhện tuyết, tay nâng kiếm hạ, trực tiếp chém con nhện tuyết thành hai nửa.

Dịch thể màu đen chảy đầy đất, hôi thối vô cùng.

Khương Hoa nói: Đi thôi.

Con nhện tuyết đã bị giết, mọi người cũng nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Hơn nửa giờ sau, họ cuối cùng cũng trở lại doanh địa, những người khác vẫn chưa tỉnh lại.

Bốn người không làm phiền những người khác, trở về túi ngủ của mình rồi đi ngủ.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, mọi người phát hiện Minh Thúc đã biến mất.

Hồ Bát Nhất đi giải thích với người của Minh Thúc, nói rằng Minh Thúc tối qua đã vào thần miếu và bị một con quái vật màu trắng ăn thịt.

Người của Minh Thúc nói là Hồ Bát Nhất đã hại Minh Thúc, hai bên xảy ra xung đột.

Khương Hoa đi tới: Đừng có nói nhảm nữa, nếu các người cảm thấy là chúng tôi hại Minh Thúc, bây giờ có thể đi ngay.

Khương Hoa vừa nói vậy, người của Minh Thúc không dám hó hé nữa.

Minh Thúc nói: Khương tiên sinh, hôm qua ngài cũng đến thần

miếu sao.

Khương Hoa gật đầu.

Minh Thúc nói: Vậy thì tôi tin các người.

Hi, lão già này.

Bàn gia ta phải đánh cho ngươi một trận mới được.

Nói rồi định động thủ.

Bảo tiêu của Minh Thúc là A Đông đứng ra, chặn trước mặt Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử nhìn A Đông cao như tháp sắt liền hừ một tiếng: Mẹ nó, nể tình chúng ta vẫn là chiến hữu, Bàn gia ta tạm thời không so đo với các ngươi.

Khương Hoa lắc đầu, cả đoàn bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Tiếp theo, cả đoàn tìm được một khu phế tích thành cổ Quỷ Động, đúng lúc này trời lại đổ mưa to.

Thế là mọi người đành phải tìm một tòa thành để trú mưa.

Trong lúc trú mưa, gậy sắt Lạt Ma vì kiểm tra tấm da lông mang về tối qua mà bị trúng thi độc, may mà chưa chết, được móng lừa đen cứu lại.

Sau khi mưa tạnh, cả đoàn tiếp tục lên đường, mất khoảng hơn 20 ngày mới đến được một khu dân cư khác, Ca Tắc Tắc Bố.

Ở đây dàn xếp cho gậy sắt Lạt Ma xong, họ lại mua một lô vật tư mới, và tìm được một người dẫn đường tên Mùng Một, cùng với một vài phu kiệu, dắt theo một đàn bò Tây Tạng, mang theo số lượng lớn vật tư, hướng về phía Khách Lạp Mễ Nhĩ mà đi.

Khương Hoa biết, Cửu Tầng Yêu Lâu cũng sắp ở khu vực này rồi.

Theo lý thuyết, hướng đi hiện tại của họ chính là Cửu Tầng Yêu Lâu.

Không bao lâu nữa, sẽ có thể tìm thấy Cửu Tầng Yêu Lâu, lấy được thi thể thủy tinh Quỷ Mẫu và Ngân Nhãn Quỷ Động cao cấp, như vậy mục đích đến đây cũng coi như đã đạt được một nửa.

Sau khi đi hơn năm ngày trong khu vực hoang mạc không người, mọi người dưới sự dẫn đường của Mùng Một cuối cùng cũng rời khỏi khu không người, chuẩn bị tiến vào vùng núi.

Vùng núi chỉ có một nửa ngọn núi xanh lục, ước chừng chỉ có thể đi hai ba ngày nữa là phải vào khu vực sông băng, lúc đó nhiệt độ chắc chắn sẽ giảm mạnh, sẽ là một thế giới hoàn toàn khác.

Rời khỏi hoang nguyên, ở lối vào vùng núi có một cái hồ, mọi người tạm thời nghỉ ngơi bên hồ.

Hồ Bát Nhất và Mùng Một đi thương lượng đường vào núi.

Nếu đi theo con đường cũ, sẽ phải vượt qua mấy ngọn núi, thêm một vài sông băng mới đến được đích, xem có cách nào khác để đi vòng qua vùng núi không.

Dù sao thì thể chất của Minh Thúc và A Đông không tốt lắm, bây giờ phản ứng cao nguyên quá mạnh, nếu lại leo núi mấy ngày nữa chắc phải chết ở đây mất.

Khương Hoa biết cuối cùng cũng phải đi qua Kinh Thành, nên không tham gia vào cuộc thảo luận của họ.

Cuối cùng sau khi Hồ Bát Nhất và Mùng Một thảo luận xong, họ đến bên cạnh Khương Hoa, Hồ Bát Nhất hỏi: Khương Gia, chúng tôi quyết định không đi đường núi nữa, đổi sang đi qua Kinh Thành phía dưới, bên trong toàn là xương cốt của dã thú, anh thấy thế nào.

Khương Hoa gật đầu, tỏ ý không có vấn đề gì.

Thế là cả đoàn nghỉ ngơi xong, lại một lần nữa xuất phát.

Kinh Thành trải dài từ đông sang tây, rất dài, Khương Hoa và mọi người đi đến tối cũng chưa đi hết, thế là tìm một nơi ít gió lạnh để dựng trại tạm thời, tình trạng của Minh Thúc và A Đông ngày càng không ổn.

Nhưng Minh Thúc lại sống chết nói mình không sao, hắn có thể kiên trì.

Chương 328

Sau đó, trong lúc trò chuyện với Hàn Thục Na, Hồ Bát Nhất biết được tình hình hiện tại của Minh Thúc, cũng biết Minh Thúc đúng như Khương Hoa nói, thực ra đã không còn tiền, đây là đường cùng, mới lựa chọn đi tìm thi thể thủy tinh.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau, càng thêm bội phục Khương Hoa.

Mẹ nó chứ, anh ta thật sự có thể tính toán mọi chuyện một cách hoàn hảo đến vậy sao.

Khương Hoa tuy không tham gia vào cuộc đối thoại của họ, nhưng có thể nghe thấy nội dung, nhất là cuộc đối thoại giữa Hồ Bát Nhất và Mùng Một, Khương Hoa nghe rất rõ.

Khương Hoa đi tới hỏi: Mùng Một huynh đệ, anh nói là, trong sông băng đó có linh chi vô cùng quý giá.

Khương Hoa mơ hồ nhớ ra, trong nguyên tác Mùng Một dường như đã đề cập đến chuyện này, nói là trước đây khi anh ta đến đây hái thuốc, đã tìm thấy rất nhiều linh chi trên vách đá của sông băng.

Nếu thật sự là vậy, nếu có thể tìm được địa tinh ở đây, đó sẽ là chuyện không thể tốt hơn.

Mùng Một biết chàng trai trẻ tuổi nhất trước mắt này thực ra chính là người lãnh đạo của đội, nên cũng rất khách khí với Khương Hoa, anh ta nói: Vâng, trước đây tôi theo một nhà sư đến đây hái thuốc, đã tìm thấy rất nhiều linh chi trên vách đá của sông băng bên kia Kinh Thành, ở chỗ cao hơn còn có nhiều linh chi quý hơn nữa, chỉ tiếc là chúng tôi không lên được.

Mắt Khương Hoa sáng lên, rồi hỏi: Mùng Một huynh đệ, chỗ đó ở đâu, anh có thể đưa tôi đi xem được không.

Mùng Một nói: Được chứ, ngay trên con đường chúng ta phải đi qua, đến lúc đó anh sẽ thấy, nhưng chỗ đó vô cùng nguy hiểm, chỉ cần sơ suất một chút là sẽ xảy ra tuyết lở.

Khương Hoa nói: Không sao, tôi chỉ đi xem một chút thôi.

Mùng Một gật đầu, rồi nói tiếp: Lúc đầu tôi nghe nhà sư kia nói, rằng trên vách băng đó còn mọc cả Thiên Niên Linh Chi, chỉ tiếc là chúng tôi không tìm thấy, chắc cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi.

Thiên Niên Linh Chi.

Đó không phải là địa tinh sao.

Khương Hoa hơi nín thở, xem ra nơi Mùng Một nói nhất định phải đi một chuyến, biết đâu lại thật sự tìm được Thiên Niên Linh Chi, như vậy là có thể dùng chung với xà tinh.

Cộng thêm một vài bảo vật khác đã lấy được, sau khi trở về, tương lai thật đáng mong đợi.

Có lẽ không bao lâu nữa, sẽ có thể thăng cấp lên võ giả lục phẩm.

Biết đâu còn có thể nâng cấp thể chất, thành tựu không chết thể.

Khương Hoa gật đầu, cũng không hỏi thêm gì nữa, dù sao chính Mùng Một cũng không tìm thấy Thiên Niên Linh Chi, có hỏi cũng vô ích.

Thế là, Khương Hoa trở về lều.

Anh cần Thiên Niên Linh Chi sao.

Trần Văn Cẩm hỏi.

Khương Hoa gật đầu.

Một đêm bình an vô sự, không có đàn sói hay gấu Tây Tạng xuất hiện, có chút khác biệt so với nguyên tác.

Nhưng như vậy cũng tốt, đỡ tốn thời gian.

Ngày hôm sau, họ đi qua Kinh Thành và đến sông băng.

Lại đi trên núi tuyết hai ngày, mọi người cuối cùng cũng đến được sông băng.

Nhìn khe băng sâu không thấy đáy dưới sông băng, mọi người dừng lại.

Mùng Một chỉ vào ngọn núi băng đối diện và nói: Khương đội, anh thấy ngọn núi băng đối diện không, trước đây chúng tôi tìm thấy những cây linh chi đó ở bên đó, cây già nhất cũng ba bốn trăm năm tuổi, càng lên cao càng có nhiều loại linh chi như vậy, chỉ là núi băng trên đó quá dốc, chúng tôi không dám leo lên nữa, nên đều đi xuống.

Sông băng mà Khương Hoa và mọi người đang đứng cách ngọn núi băng đối diện không xa, chỉ khoảng hai mươi mét, Khương Hoa cũng có thể nhìn thấy phía trước có một vài cây linh chi màu trắng, đang run rẩy trong gió lạnh.

Đưa ống nhòm cho tôi.

Khương Hoa nói.

Vương Bàn Tử lấy ống nhòm đưa cho Khương Hoa.

Khương Hoa nhìn lên trên, phát hiện càng lên cao trên núi băng quả thật cũng có linh chi, hơn nữa trông rất lớn một đóa, to hơn những cây phía dưới.

Xem ra, trên đó thật sự có thể tồn tại Thiên Niên Linh Chi.

Tôi qua đó xem thử.

Khương Hoa trả lại ống nhòm cho Vương Bàn Tử.

Vãi.

Khương Gia anh không muốn sống nữa à, chúng ta đang ở bên này, làm sao qua được.

Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Khương Hoa không nói gì, mà lùi lại phía sau, rồi đột nhiên nhảy lên, trực tiếp nhảy về phía ngọn núi băng đối diện.

Mọi người đều kinh hãi, tưởng rằng Khương Hoa nghĩ quẩn.

Nhưng Khương Hoa đã thuận lợi nhảy tới phía trước, đinh câu của giày leo núi cắm vào trong lớp băng, mặc dù vẫn vì quán tính mà trượt xuống, nhưng Khương Hoa tay mắt lanh lẹ, bắt được một tảng băng nhô ra, dừng lại đà rơi.

Mọi người nín thở theo dõi, cho đến khi Khương Hoa bám vững trên ngọn núi băng đó, họ mới thở phào nhẹ nhõm, một nỗi lo lắng được buông xuống.

Vãi, Khương Gia chơi kích thích thật.

Vương Bàn Tử nói.

Hồ Bát Nhất nói: Cũng chỉ có Khương Gia mới dám chơi như vậy.

Họ không nói chuyện với Khương Hoa, đây là trên núi tuyết, nói lớn tiếng gây ra tuyết lở thì thảm rồi.

Họ đứng từ xa nhìn Khương Hoa bám trên ngọn núi băng gần như dựng đứng 90 độ.

Tiếp theo, họ thấy Khương Hoa đột nhiên nhảy một cái, giống như Người Nhện, nhảy đến một nơi khác, bám vững trên núi băng.

Mà nơi đó, vừa hay có một cây linh chi.

Khương Hoa giật cây linh chi đó xuống, tiếng thông báo của hệ

thống liền vang lên.

Nhận được Băng Linh Chi trăm năm, sử dụng sẽ nhận được 200 Điểm Tiến Hóa.

Khương Hoa lập tức sử dụng Băng Linh Chi này.

Cũng may việc sử dụng trong hệ thống không phải là ăn trực tiếp, mà là hấp thụ tinh hoa trong linh chi, nếu không ăn nhiều linh chi như vậy, chẳng phải no chết sao.

Linh chi trăm năm hấp thụ rất dễ dàng, chỉ mất hơn mười giây, dược chất tinh hoa đã bị hấp thụ sạch sẽ.

Khương Hoa vứt bỏ cây linh chi đã khô quắt, rồi nhảy sang một cây linh chi khác.

Trong nháy mắt đã gần một giờ trôi qua, Khương Hoa tìm được hai mươi cây linh chi, tăng thêm không ít Điểm Tiến Hóa.

Chỉ là một giờ trôi qua, Khương Hoa vẫn không phát hiện bất kỳ dấu vết nào của Thiên Niên Linh Chi.

Hầu hết linh chi trên núi băng đều bị anh hái sạch, mà cây già nhất cũng chỉ 300 năm, lên cao hơn nữa cũng không có.

Lại tìm gần nửa giờ, Khương Hoa chỉ tìm được ba cây linh chi, nhưng ba cây này cũng là 300 năm tuổi, cộng thêm 500 Điểm Tiến Hóa.

Cũng coi như không tồi.

Khương Hoa ngẩng đầu nhìn lên trên.

Hôm nay thời tiết khá quang đãng, trên này không có sương mù, còn khoảng mười hai mươi mét nữa là đến đỉnh.

Khương Hoa nghĩ, đã đến đây rồi, chi bằng lên đỉnh núi xem sao.

Thế là anh bắt đầu leo lên đỉnh núi.

Phía dưới, Hồ Bát Nhất và mọi người nhìn cảnh này đều ngơ ngác.

Vương Bàn Tử nói: Khương Gia này muốn làm gì vậy.

Muốn lên đỉnh núi sao.

Hồ Bát Nhất nói: Xem ra là vậy rồi.

Mùng Một nói: Trước đây nghe nhà sư nói, nếu nơi nào có khả năng có Thiên Niên Linh Chi nhất thì hẳn là ở trên đỉnh núi.

Lại nói về Khương Hoa, anh dùng vài phút đã leo lên đỉnh núi.

Đỉnh núi băng rất rộng rãi, ít nhất cũng phải bằng một sân bóng đá, trên đó lồi lõm không bằng phẳng, khắp nơi đều là lớp băng.

Nơi này có độ cao so với mặt nước biển ít nhất cũng phải hơn sáu nghìn mét, Khương Hoa thở ra một làn khói băng, đi lên đỉnh núi.

Tìm kiếm một lúc trên đỉnh núi, gió lạnh gào thét, nếu là Hồ Bát Nhất và mọi người lên đây, chắc chắn không chịu nổi cái lạnh này.

Khương Hoa tìm một lúc, phát hiện trên đỉnh núi này còn có một hang băng.

Hang băng này là tự nhiên, rất bất quy tắc, Khương Hoa muốn vào e rằng phải bò vào, hơn nữa vào trong cũng không biết có thông thoáng không, nếu không thông, có lẽ cũng không vào được.

Suy nghĩ một chút, Khương Hoa từ bỏ ý định đi vào, tìm kiếm một lúc trên đỉnh núi, lại tìm được vài cây linh chi.

Anh dùng hết tất cả.

Bất tri bất giác, Khương Hoa lại đi dạo đến trước hang băng đó.

Bây giờ cũng chỉ có nơi này là chưa vào.

Do dự một chút, Khương Hoa rút Thất Tinh Long Uyên Kiếm ra, rồi đột nhiên vung kiếm, Thất Tinh Long Uyên Kiếm hung hăng đâm vào phía trên hang băng.

Ầm ầm.

Không ít tảng băng rơi xuống.

Rất nhanh, hang băng đó đã được mở rộng thêm không ít, sau đó Khương Hoa cứ như vậy vừa mở đường vừa đi vào trong hang băng.

Đi không bao lâu, bên trong trở nên rộng rãi, một hang động khổng lồ xuất hiện trước mặt Khương Hoa.

Mặc dù bốn phía đều là nham thạch băng, nhưng có thể nhìn ra, nơi đây trước kia là một hang động.

Khương Hoa đi vào, đi không bao lâu, liền thấy trong hang động có một đầm băng không đóng băng, đầm nước đó không lớn, chỉ khoảng hơn hai mươi mét vuông, mà bên cạnh đầm nước, lại mọc một cây linh chi chỉ to bằng quả bi a.

Cây linh chi đó trông rất đẹp, tinh hoa nội liễm, tuy chỉ to bằng quả bi a, xa không bằng những cây linh chi lớn hai ba trăm năm, nhưng khi nhìn thấy cây linh chi này, Khương Hoa lại run lên, có một dự cảm mãnh liệt.

Cây linh chi này, chính là địa tinh mà anh luôn muốn tìm.

Tuổi thọ, tuyệt đối vượt qua 1000 năm.

Cuối cùng, cũng tìm được ngươi rồi.

Chương 329

Khương Hoa đi về phía Thiên Niên Linh Chi.

Đi đến trước mặt Thiên Niên Linh Chi, nhìn thấy nó, Khương Hoa có chút xúc động.

Ục ục.

Nhưng đúng lúc này, mặt đầm nước yên tĩnh bỗng nhiên nổi lên từng đợt bong bóng.

Khương Hoa nhíu mày, mơ hồ cảm thấy có chút không ổn, vội vàng hái cây linh chi xuống và cất đi.

Cùng lúc đó, một tiếng gầm kinh thiên động địa vang lên.

Gào.

Mặt nước bị phá vỡ, một cái đầu rắn khổng lồ xông ra khỏi mặt nước, vọt thẳng lên.

Không đúng.

Đồng tử Khương Hoa hơi co lại, nhìn thấy thứ phá mặt nước ra, đó căn bản không phải là rắn, trên đầu nó có hai cái sừng.

Lẽ nào là rồng.

Khương Hoa nín thở, cảm thấy càng thêm không ổn, vội vàng lùi lại mấy bước.

Cùng lúc đó, một sinh vật giống rắn màu trắng khổng lồ từ trong đầm nước lao ra, chiếm cứ bên bờ đầm, vung cái đầu to lớn, một đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Khương Hoa.

Đầu lạc đà, sừng hươu, mắt thỏ, tai trâu, còn có thân hình dài như rắn, vảy cũng rất rõ ràng, gần giống với vảy Kỳ Lân.

Rõ ràng, sinh vật giống rắn trước mắt không phải là rắn.

Nhưng cũng tuyệt đối không thể là rồng.

Bởi vì rồng có tứ chi, móng vuốt cũng rất sắc bén, mà sinh vật trước mắt này, lại không có chân, sừng trên đầu cũng ngắn và nhỏ hơn rồng một chút.

Khương Hoa rất nhanh nghĩ đến một loại động vật.

Giao Long.

Sinh vật giống rắn trước mắt, tuyệt đối là Giao Long.

Một con Giao Long màu trắng.

Nghe đồn Giao Long là do rắn có huyết mạch rồng tiến hóa thành, nếu tu luyện đủ lâu, thậm chí có thể tiến hóa thành rồng.

Nó bây giờ chính là đang tiến hóa theo hướng rồng, các mặt đã có hình thái ban đầu của rồng.

Không ngờ, Thiên Niên Linh Chi này lại có Giao Long trông coi.

Gào.

Băng Giao lại phát ra tiếng gầm gừ dữ dội, nhưng nó không tấn công, dường như có chút kiêng kỵ Khương Hoa.

Khương Hoa khẽ nheo mắt, rất nhanh liền biết, nhất định là do huyết mạch Xích Long của mình, khiến cho con Băng Giao này không dám tùy tiện động thủ.

Khương Hoa cũng không muốn lãng phí thời gian với nó ở đây, thấy Băng Giao không động thủ, liền chậm rãi lui lại.

Nhưng Khương Hoa vừa lui lại, giống như đã chạm vào dây thần kinh của Băng Giao, con Băng Giao lập tức phát ra tiếng gào thét giận dữ, sau đó nhanh chóng lao tới, cái đuôi to lớn hung hãn quất về phía

Khương Hoa.

Khương Hoa nói: Xem ra ngươi đã chán sống rồi.

Nói xong, thực lực võ giả bộc phát, đánh cho cái đuôi của Băng Giao bật ngược lại, cả người Băng Giao bay vào trong đầm băng.

Khương Hoa nhanh chóng rời khỏi động băng, đi về hướng lúc đến.

Tuy nhiên, con Băng Giao kia rõ ràng sẽ không dễ dàng buông tha cho Khương Hoa như vậy, nó nhanh chóng đuổi kịp, há miệng định cắn vào vai anh.

Khương Hoa hừ một tiếng, tung một quyền, trở tay định tấn công Băng Giao.

Kết quả là Băng Giao há miệng phun ra một luồng sương mù màu trắng.

Tay Khương Hoa vừa chạm vào sương mù đã lập tức kết thành một khối băng.

Sau đó Băng Giao dùng đầu húc vào người Khương Hoa.

Chết tiệt.

Sao lại tà môn thế này.

Khương Hoa trừng mắt, vội vàng tung một cước đá vào đầu con Băng Giao.

Cú đá này tung ra vội vàng nên không dùng nhiều sức.

Băng Giao và Khương Hoa cùng lúc bị đẩy lùi về sau.

Khương Hoa bay ra khỏi động băng, cánh tay phải rung lên, huyết mạch Kỳ Lân phát huy tác dụng, khối băng vỡ tan.

Anh nhìn thấy con Giao Long kia lại một lần nữa đuổi ra.

Khương Hoa nhận ra rằng con Giao Long này đã trưởng thành đến mức độ này, e rằng không thể dùng tiêu chuẩn của động vật thông thường để đánh giá nó.

Nói theo kiểu xưa, con vật này đã thành tinh rồi.

Luồng hàn khí vừa rồi, nếu là người thường, chắc chắn đã bị đông thành tượng băng.

Vừa hay bắt ngươi để thử chiêu mới của ta.

Khương Hoa nói một tiếng, sau đó đưa tay ấn một cái về phía Băng Giao.

Vốn dĩ trời còn đang nắng, sau cú ấn này, cuồng phong gào thét, tầng băng bốn phía nứt ra, từng khối đá băng đập về phía con Giao Long.

Ầm ầm một tiếng.

Những khối đá băng đó tụ lại với nhau, trông như một ngọn núi nhỏ, hung hãn đập lên người Băng Giao.

Con Băng Giao bị đập cho mình đầy thương tích, ngã trên mặt đất thoi thóp.

Khương Hoa mừng rỡ.

Bàn Sơn lấp biển thuật này quả thật lợi hại.

Không hổ là tuyệt kỹ thành danh của Bàn Sơn Đạo Nhân.

Nhược điểm duy nhất chính là quá hao tổn thể lực.

Tuy nhiên, uy lực thì thật sự cường hãn.

Giải quyết xong Băng Giao, Khương Hoa chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Nhưng đúng lúc đó, mặt đất ngọn núi bỗng nhiên rung chuyển,

tiếp theo là những tiếng ầm ầm vang lên, hướng động băng xuất hiện từng vết nứt, rìa ngọn núi có những khối đá băng lớn rơi xuống.

Vô số tuyết đọng tạo thành thế tuyết lở, điên cuồng đổ xuống.

Mẹ nó.

Sắc mặt Khương Hoa biến đổi, lẽ nào vì mình thi triển Bàn Sơn lấp biển thuật mà khiến ngọn núi băng này không ổn định, gây ra tuyết lở sao.

Lần này thì phiền phức rồi.

Khương Hoa không nghĩ ngợi nhiều, lập tức điên cuồng lao về phía trước.

Cùng lúc đó.

Trên sông băng đối diện, nhóm Hồ Bát Nhất cũng phát hiện ngọn núi băng bên kia xảy ra tuyết lở, thậm chí có thể nói là sạt lở núi.

Cả ngọn núi như sắp sụp đổ.

Xảy ra chuyện gì vậy, sao lại có tuyết lở.

Hồ Bát Nhất kinh hãi hô lên.

Mặc dù tuyết lở ở phía đối diện, bên họ không bị ảnh hưởng, nhưng Khương Hoa lại đang ở trên ngọn núi băng đó.

Vương Bàn Tử nói: Toi rồi.

Lần này Khương Gia chơi lớn quá, đúng là ngựa hay mất cả móng trước rồi.

Sắc mặt mọi người đều không được tốt cho lắm, đặc biệt là Trần Văn Cẩm, mặt cô tái nhợt, căng thẳng nhìn ngọn núi băng phía trước đang có tuyết đọng ồ ạt rơi xuống, nhất thời không nói nên lời.

Mặc dù, cô rất muốn nói rằng Khương Hoa sẽ không sao.

Nhưng mà. trước trận tuyết lở, thậm chí là sạt lở núi ở cấp độ này, cho dù là thần tiên cũng không thể sống sót được phải không.

Trong lòng mọi người đều bị một tầng bóng đen bao phủ.

Nhất là Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Trong mắt hai người họ, Khương Hoa chính là một sự tồn tại vô địch.

Lẽ nào, ngay cả Khương Hoa cũng sắp mất mạng rồi sao.

Tâm trạng của cả hai đều vô cùng nặng nề.

Nhưng mà, ngay lúc họ đều đang im lặng, từ trong ngọn núi đang sụp đổ kia, bỗng nhiên xuất hiện một bóng người.

Mẹ nó.

Chương 330

Mọi người mau nhìn kìa, đó có phải là Khương Gia không.

Bàn Tử hô lên.

Mọi người đều thấy bóng người lao ra từ trong ngọn núi sụp đổ, ai nấy đều kinh ngạc trước năng lực của Khương Hoa, vậy mà trong tình huống này vẫn có thể lao ra, hơn nữa còn bay về phía họ.

Rõ ràng là anh đã nhảy xuống từ một nơi rất cao, lợi dụng nguyên lý đường vòng cung để nhảy sang phía họ, đứng càng cao thì nhảy càng xa.

Nhưng cao như vậy, nhảy xuống cũng sẽ bị ngã c·hết thôi.

Vương Bàn Tử nói: Lão Hồ, làm sao bây giờ.

Mau nghĩ cách đi, Khương Gia nhảy xuống từ chỗ cao như vậy, dù không bị tuyết chôn cũng sẽ bị ngã c·hết tươi thôi.

Đúng vậy, mọi người đều nghĩ như thế.

Chỗ cao như vậy, đỉnh núi kia cách đây ít nhất cũng phải ba bốn trăm mét, nhảy xuống thế này trừ phi là người biết bay, bằng không ai cũng phải ngã c·hết, dù thân thủ có giỏi đến đâu cũng vô dụng.

Trần Văn Cẩm cũng lộ vẻ sốt sắng.

Hồ Bát Nhất nói: Nhanh, lấy hết ba lô xuống, cố gắng giảm bớt một chút lực xung kích, cơ thể Khương Gia rắn chắc, hy vọng có thể qua được kiếp nạn này.

Mọi người đều lấy ba lô ra.

Nhưng mà, Khương Hoa đã sắp rơi xuống đất, anh gầm lên: Tất cả tránh ra cho tôi.

Mọi người sững sờ một chút.

Tuy nhiên, họ vẫn nghe lời Khương Hoa mà nhanh chóng tản ra.

Đùa gì thế.

Với thực lực của anh, chút lực rơi này có là gì.

Ngược lại là những người này, nếu muốn đỡ anh.

Nhảy từ trên ngọn núi cao như vậy xuống, cho dù là robot cũng sẽ bị đập tan tành.

Huống chi là những người bình thường này.

Ầm.

Dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, một tiếng nổ lớn vang lên, giống như đạn pháo va vào sông băng.

Cả một mảng sông băng trực tiếp bị va chạm đến nổ tung, từng mảnh rơi xuống vực sâu bên dưới, may mắn là nhóm Hồ Bát Nhất đứng khá xa, nếu không thì tất cả mọi người đã rơi xuống vực sâu đó rồi.

Mọi người nhìn nhau.

Quá mạnh mẽ.

May mà họ đã tin lời Khương Hoa và chạy ra, nếu không lần này đã toàn quân bị diệt rồi.

Lão Hồ, Khương Gia anh ấy. sẽ không sao chứ.

Một lúc sau, Vương Bàn Tử nuốt nước bọt nói.

Hồ Bát Nhất không nói gì.

Thực ra anh rất muốn nói một chữ, toi.

Nhưng làm sao mà mở miệng được.

Vút.

Nhưng mà, đúng lúc này, một bóng người tay cầm trường kiếm từ bên dưới nhảy lên, sau khi rơi xuống đất, đôi ủng đi mưa cắm sâu vào tầng băng, Khương Hoa không một chút tổn hại nào đứng trước mặt họ.

Ôi đệt.

Khương Gia.

Vương Bàn Tử mở to hai mắt, không thể tin nổi.

Những người khác cũng kinh ngạc nhìn Khương Hoa, như thể nhìn thấy ma.

Không đúng.

Là như nhìn thấy thần tiên.

Khương Hoa vung kiếm, thu kiếm vào vỏ, thản nhiên nói: Sao thế, nghĩ rằng tôi c·hết chắc rồi à.

Vừa rồi Khương Hoa đúng là đã rơi xuống cùng những tầng băng vỡ vụn, nhưng giữa đường, anh đã dùng Thất Tinh Long Uyên Kiếm cắm vào tầng băng, dừng lại thế rơi, rồi mới từ bên dưới nhảy lên.

Vương Bàn Tử cười gượng gạo: Làm sao có thể chứ, Khương Gia là ai.

Khương Gia chính là thần tiên từ trên trời hạ phàm, sao có thể c·hết được, chúng ta có nghỉ hết cũng không đến lượt Khương Gia đâu.

Mọi người bị Vương Bàn Tử làm cho bật cười.

Khương Hoa cũng cười, rồi nói: Được rồi, chúng ta đi nhanh lên thôi.

Thế là đám người tiếp tục lên đường.

Trên đường đi.

Vương Bàn Tử hỏi: Khương Gia, anh ở trên núi băng đã gặp chuyện gì vậy, sao lại đột nhiên tuyết lở thế.

Hơn nữa còn sụp đổ thành như vậy, núi sắp sập luôn rồi.

Khương Hoa cũng không giấu diếm: Trên đó có một con Giao Long, tôi và nó đánh nhau gây ra động tĩnh quá lớn, loại núi băng này vốn đã yếu ớt, có khi một tiếng súng cũng có thể gây ra tuyết lở, huống chi là chúng ta đánh nhau trên đó.

Ôi đệt.

Vương Bàn Tử trừng to mắt: Giao Long.

Nghe ngầu vãi.

Sớm biết thế chúng ta cũng lên xem rồi.

Hồ Bát Nhất nói: Bàn Tử cậu đừng có mơ mộng hão huyền nữa, cậu lên được không.

Kể cả lên được, tuyết lở thế này, cậu có thể như Khương Gia nhảy từ trên đó xuống mà không hề hấn gì không.

Lão Hồ, cậu nói thế là không có ý nghĩa gì, tôi chỉ đùa chút thôi mà.

Vương Bàn Tử trừng mắt nói.

Cả đoàn người vừa đi vừa cười nói dọc theo sông băng, đi đến một khu rừng.

Đến nơi này trời cũng đã tối.

Thế là mọi người hạ trại ngay tại chỗ.

Hạ trại trong rừng dù sao cũng tốt hơn trong núi tuyết, ở đó lạnh

có thể c·hết cóng.

Mọi người trò chuyện một lúc, để lại một người gác đêm, rồi đều đi nghỉ.

Lúc này, Khương Hoa mới bắt đầu sử dụng Linh Chi ngàn năm.

Linh Chi ngàn năm kết hợp với hiệu quả của tinh hoa rắn bắt đầu phát huy.

Sử dụng Linh Chi ngàn năm thành công.

Sử dụng tinh hoa rắn thành công.

Ầm ầm.

Trong cơ thể Khương Hoa truyền đến một trận âm vang.

Cảnh giới của anh cũng từ Tứ phẩm Luyện Cốt cảnh đỉnh phong, thăng lên Ngũ phẩm Luyện Tủy cảnh sơ kỳ.

Tứ phẩm và Ngũ phẩm tuy chỉ chênh một tiểu cảnh giới, nhưng thực lực lại không thể nào so sánh được.

Còn thiếu cảnh giới cuối cùng.

Khương Hoa nắm chặt nắm đấm.

Một đêm bình an vô sự.

Ngày hôm sau, nhóm Khương Hoa thức dậy, tiếp tục lên đường.

Cuối cùng lại một lần nữa đến khu vực sông băng, Khương Hoa cũng biết, Cửu Tầng Yêu Lâu có lẽ ở khu vực này.

Chỉ cần tìm được Cửu Tầng Yêu Lâu, nhận được con mắt bạc Quỷ Động Cổ, vậy là có thể nâng cấp Luân Hồi Nhãn thành Luân Hồi Nhãn cao cấp, ở trong Ma Quốc này, tất cả sinh mệnh đều sẽ sợ hãi anh.

Dù lúc đó gặp phải Thủy Kỳ Lân thật sự cũng sẽ không sợ hãi.

Là thần thú thì sao chứ.

Chẳng phải vẫn bị khống chế sao.

Nhưng mà, mọi chuyện lúc nào cũng không thuận lợi như vậy.

Nhóm Khương Hoa đi được hai giờ thì gặp phải một trận bão tuyết.

Chờ qua được trận bão, mọi người phát hiện Tuyết Di Lặc đã biến mất.

Minh Thúc vừa thấy người tình của mình không thấy đâu, lập tức lo lắng, muốn đi tìm khắp nơi.

Cuối cùng, mọi người thấy Tuyết Di Lặc không rõ sống c·hết trong một cái hồ băng khổng lồ.

Rõ ràng, cô đã không cẩn thận đi vào đó.

May là bây giờ bão tuyết đã qua, mọi người chạy đến hồ băng, cứu Tuyết Di Lặc lên.

Vương Bàn Tử đột nhiên kinh hô một tiếng: Lão Hồ, Khương Gia.

Mọi người mau nhìn xuống dưới này.

Mẹ ơi, đó là một bãi tha ma sao.

Đám người nhìn xuống dưới hồ băng, liền thấy dưới tầng băng đang đông cứng vô số t·hi t·hể, những t·hi t·hể này đều mặc quần áo cổ đại, từng người co quắp cơ thể, giống như những con tôm luộc chín vậy.

Cả đoàn người hít một hơi khí lạnh.

A Đông và Tuyết Di Lặc vừa mới tỉnh lại thì bị dọa cho phát khiếp, vội vàng lùi lại, chỉ sợ những t·hi t·hể bên dưới sẽ biến đổi, sau đó biến thành bánh chưng nhảy ra cắn c·hết họ.

Chương 331

Khương Hoa nhíu mày, đây chính là nơi xuất hiện hoàng Kim Mộc chính là y rồi.

Mọi người bàn bạc một hồi, quyết định đào những t·hi t·hể này lên xem thử.

Khương Hoa biết nơi này có một bộ hoàng Kim Mộc chính là y, thi khí hẳn là vô cùng nặng nề, vừa hay có thể cung cấp cho anh dùng Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp hấp thu thi khí, thu thập điểm tiến hóa, thế là cũng không nói nhiều, mặc cho họ làm.

Hồ Bát Nhất vì trước đây lúc đi lính từng đóng quân ở khu vực Côn Lôn Sơn, biết những tầng băng này cứng như huyền băng, dù có dùng máy khoan điện cũng không khoan nổi, ngược lại nước gừng có thể dễ dàng phá vỡ loại tầng băng này, cho nên cũng đã sớm chuẩn bị.

Thế là, Bàn Tử và nhóm Hồ Bát Nhất bắt đầu hành động, đào tung tầng băng xung quanh, lôi ra từng cỗ t·hi t·hể, loáng một cái đã được hơn mười bộ.

A, bên dưới này còn có một cỗ t·hi t·hể lớn hơn nữa, trông không giống người, rất kỳ quái.

Vương Bàn Tử mắt khá tinh, sau khi đào ra hơn mười bộ t·hi t·hể và tìm được không ít đồ tốt, hắn liền thấy một bộ t·hi t·hể kỳ quái ở sâu hơn nữa.

Khương Hoa nghe vậy, lập tức biết là Kim Thân xác ướp đã xuất hiện.

Thế là Khương Hoa đi qua xem, quả nhiên rất giống.

Khương Hoa nói: Cỗ t·hi t·hể này rất có thể là của giáo chủ giáo

phái Tạ Quá Khương Hoa, mau đào ra đi.

Vương Bàn Tử và mọi người nghe nói là t·hi t·hể của giáo chủ giáo phái Tạ Quá Khương Hoa, lập tức mừng rỡ, càng thêm hăng hái.

Thế là, họ lại tiếp tục đào, rất nhanh đã đưa được cỗ t·hi t·hể khổng lồ lên.

Mọi người nhìn xem, t·hi t·hể này toàn thân màu trắng, giống như một lớp sáp bao bọc, có vài chỗ lớp sáp bị bong ra, bên trong lộ ra màu sắc vàng óng chói mắt, hơi giống hoàng kim.

T·hi t·hể này dù đã được kéo lên, nhưng vẫn giữ tư thế hai tay ôm đầu gối, như thể là một thai nhi trong bụng mẹ, chỉ là trên đời làm gì có đứa trẻ nào lớn như vậy, rõ ràng là có người cố ý làm thế.

Vương Bàn Tử nhìn thấy ánh vàng lấp lánh, kích động nói: Lão Hồ.

Cậu xem, lẽ nào đây không phải là một bộ t·hi t·hể thật sự, mà là một người được làm bằng vàng.

Nếu thật sự như vậy, chúng ta giàu to rồi.

Một pho tượng vàng lớn như vậy nếu mang ra ngoài, chắc chắn giá trị liên thành.

Nhưng Hồ Bát Nhất lại lắc đầu: Chắc không phải đâu, lúc nãy chúng ta kéo lên, t·hi t·hể này không nặng lắm, nếu là làm bằng vàng, sao có thể nhẹ như vậy được.

Nghe Hồ Bát Nhất nói, Vương Bàn Tử nghĩ cũng phải, không khỏi có chút mất hứng.

Lúc này, Minh Thúc kinh hô một tiếng: Trời ơi.

Lại là Kim Thân xác ướp núi tuyết.

Cái này mà mang ra ngoài, tuyệt đối có thể bán được hơn một trăm

vạn.

Hồ Bát Nhất nghi ngờ hỏi: Minh Thúc, Kim Thân xác ướp là gì.

Minh Thúc hứng khởi kể lại quá trình chế tạo Kim Thân xác ướp, mọi người nghe xong không khỏi kinh ngạc, cái này có khác gì ướp dưa muối đâu.

Cách xử lý t·hi t·hể của giáo phái Tạ Quá Khương Hoa này thật khó chấp nhận.

Minh Thúc lại nói: Loại Mộc chính là y quý giá này, chỉ có nhân vật cấp giáo chủ của giáo phái Tạ Quá Khương Hoa mới có tư cách sử dụng, nói như vậy, Kim Thân này đúng là của một giáo chủ nào đó của Tạ Quá Khương Hoa.

Mọi người không khỏi nhìn về phía Khương Hoa.

Vừa rồi lúc t·hi t·hể này chưa được đào lên, chỉ là một bóng đen mà thôi, không ai biết nó rốt cuộc trông như thế nào.

Nhưng mà, Khương Hoa lại nói có thể là của giáo chủ giáo phái Tạ Quá Khương Hoa.

Không ngờ, vậy mà lại là thật.

Điều này cũng quá thần kỳ rồi.

Việc xử lý Kim Thân xác ướp núi tuyết vô cùng phức tạp.

Giáo lý của giáo phái Tạ Quá Khương Hoa tin rằng người c·hết có thể luân hồi chuyển thế, nhưng sau khi chuyển thế sẽ biến thành một người khác, chỉ có những nhân vật như giáo chủ mới có thể trở lại thành chính mình.

Thế là, sau khi giáo chủ c·hết, t·hi t·hể sẽ được đặt thành hình dạng thai nhi, ngụ ý quay về trạng thái ban đầu trong bụng mẹ, sau đó đặt vào quan tài, dùng một loại muối đặc biệt để ngâm, thêm vào một

số loại dược liệu khác, rót vào trong cơ thể.

Ước chừng kéo dài ba tháng, nước muối thay thế hết các khoảng trống trong cơ thể, sau đó bôi lên một lớp vật liệu gần giống xi măng, những thứ này được làm từ tro đàn, hương liệu, bùn đất và một số dược liệu đặc biệt.

Sau một thời gian, da của t·hi t·hể sẽ biến thành màu vàng, cơ thể cũng vì dược liệu và nước muối mà các cơ quan bắt đầu phồng lên, cho nên trông t·hi t·hể này lớn hơn t·hi t·hể người thường.

Cứ thế tạo thành Kim Thân xác ướp bây giờ.

Những điều này, đều là do Minh Thúc kể lại.

Mọi người đều hiểu, cái xác ướp này chính là giáo chủ Tạ Quá Khương Hoa mà Khương Hoa đã nói.

Mà Khương Hoa lại biết đây là giáo chủ Tạ Quá Khương Hoa khi chưa nhìn rõ tình hình cụ thể của t·hi t·hể, quả thật vô cùng lợi hại.

Vương Bàn Tử nói: Cái thứ này mờ ám như vậy, chúng ta mau lôi hết nó ra đi, biết đâu trên người nó còn có đồ tốt.

Nói rồi, hắn chuẩn bị đi kéo cái xác ướp.

Khương Hoa lại nói: Đừng động.

Vương Bàn Tử đã nắm lấy chân xác ướp, bị Khương Hoa hô như vậy cũng không dám động.

Khương Gia, sao thế.

Vương Bàn Tử nghi hoặc nhìn Khương Hoa.

Những người khác cũng nhìn về phía Khương Hoa.

Khương Hoa đang định nói, bỗng thấy dưới tầng băng bùng lên một ngọn lửa màu xanh lam.

Ra ngoài.

Khương Hoa hô một tiếng.

Vương Bàn Tử phản ứng cũng rất nhanh, nhìn thấy ngọn lửa màu xanh lam liền buông tay.

Tiếp theo, một ngọn lửa lớn bùng lên trời, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ Kim Thân.

Trong khoảnh khắc, Kim Thân xác ướp đã biến thành một Hỏa Thi.

Mọi người kinh hãi nhìn ngọn lửa màu xanh lam kia.

A.

Cùng lúc đó, một tiếng hét thảm vang lên, mọi người nhìn sang, liền thấy nửa bên mặt của Tuyết Di Lặc đã bị ngọn lửa màu xanh lam kia đốt cháy không còn, cô ta không ngừng lăn lộn trên lớp băng, trông cực kỳ thê thảm.

Làm na.

Minh Thúc kinh hô một tiếng, nhưng lại không dám đi qua.

Tuyết Di Lặc lúc này vô cùng đáng sợ, dù Minh Thúc là người tình của cô ta cũng không dám đến gần.

Mau cứu cô ấy.

Hồ Bát Nhất hô.

Nhưng Khương Hoa ngăn anh lại: Đừng qua đó, không cứu được nữa đâu, ngọn lửa màu xanh lam đó là Vô Lượng Nghiệp Hỏa, nghe đồn là ngọn lửa đến từ địa ngục, một khi bị dính vào, linh hồn cũng sẽ bị thiêu thành tro bụi, ai đến gần cẩn thận lửa bén sang người.

Bị Khương Hoa nói như vậy, những người khác cũng không dám

đến gần Tuyết Di Lặc.

Chỉ trơ mắt nhìn Tuyết Di Lặc dần dần không còn tiếng động.

Vô Lượng Nghiệp Hỏa vẫn đang cháy, mọi người nhìn Kim Thân, Hồ Bát Nhất nói: Giáo phái Tạ Quá Khương Hoa này cũng quá độc ác, không ngờ dưới cái xác ướp này lại có cạm bẫy đáng sợ như vậy.

Vương Bàn Tử nói: Mọi người xem, sao cái xác ướp kia lại không cháy nhỉ.

Đúng vậy, xác ướp mặc dù bị ngọn lửa màu xanh lam thiêu đốt, nhưng hoàn toàn không có dấu hiệu bị hủy hoại, chỉ có lớp sáp màu trắng bên ngoài bị đốt trụi, để lộ ra làn da vàng óng.

Khương Hoa nhíu mày: Mọi người mau rời khỏi đây, lên trên hồ băng đi.

Đám người có chút không hiểu, nhưng vì tin tưởng Khương Hoa, vẫn toàn bộ di chuyển lên trên.

Còn Khương Hoa thì đứng trong hồ băng, nhìn chằm chằm vào Kim Thân xác ướp.

Cái xác ướp này, luôn cho Khương Hoa một cảm giác kỳ quái, ngay cả Vô Lượng Nghiệp Hỏa cũng không đốt cháy được, ngược lại thi khí của nó còn ngày càng đậm đặc.

Dần dần, Nghiệp Hỏa trên người xác ướp, tắt ngấm.

Đôi mắt Khương Hoa trở nên ngưng trọng.

Rắc Tay của xác ướp bỗng nhiên động, nó đập một cái lên khối băng, khối băng đó trực tiếp vỡ tan.

Điều kỳ lạ là, nhiệt độ của ngọn lửa xanh rõ ràng rất cao, lại không làm tan chảy băng ở gần đó.

Xác ướp sống.

Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Những người khác cũng biến sắc, biết xác ướp này đã sống lại, tuyệt đối không phải dạng vừa.

Trần Văn Cẩm chuẩn bị xuống giúp Khương Hoa, lại bị Hồ Bát Nhất ngăn lại: Đừng xuống, Khương Gia đã bảo chúng ta lên, nhất định là sợ chúng ta làm vướng chân anh ấy, tin tưởng Khương Gia đi, cái xác ướp này tuy lợi hại, nhưng vẫn không làm gì được Khương Gia đâu.

Ban đầu ở trong mộ Hiến Vương ở Già Long Sơn, con độc nhân to lớn như vậy, Khương Hoa còn có thể đánh bại.

Cho nên Hồ Bát Nhất đối với Khương Hoa có lòng tin lạ thường.

Mà Trần Văn Cẩm bị nói như vậy, cũng bình tĩnh lại, cô nhớ ra ngay cả Tây Vương Mẫu cũng thua trong tay Khương Hoa, vậy thì không có gì phải sợ nữa.

Quay lại chỗ Khương Hoa, anh đứng trong hồ băng, nhìn cái xác ướp đã đứng dậy.

Thứ này, còn mạnh hơn cả Quỷ Động Cổ Luân Hồi trong thần miếu.

Đương nhiên, cho dù có mạnh, cuối cùng vẫn phải trở thành bao kinh nghiệm cho Khương Hoa.

Lề mề, lãng phí thời gian của Lão Tử.

Khương Hoa hừ một tiếng, bước một bước ra, sử dụng Thanh Thiên Hóa Long Quyết, trực tiếp một quyền đấm vào ngực Kim Thân xác ướp, cái xác ướp bị đấm bay thẳng vào vách băng.

Vách băng không biết dày bao nhiêu, trực tiếp bị đấm lõm một lỗ lớn, vô số vết nứt xuất hiện.

Tiếp theo, dường như toàn bộ sông băng đều đang run rẩy.

Nhóm Hồ Bát Nhất đang đứng trên hồ băng chỉ cảm thấy mặt băng dưới chân lung lay, suýt chút nữa không đứng vững mà ngã lăn ra đất.

Mẹ nó cứ như động đất vậy.

Mà nguyên nhân, chỉ là do một quyền của Khương Hoa mà thôi.

Quá mạnh.

Ầm.

Một đạo kiếm khí kinh khủng chém ra.

Long Đằng Tứ Hải.

Chương 332

Tất cả kiếm khí rót vào cơ thể xác ướp, Mộc chính là y tức thì bị đục một lỗ thủng.

Tuy nhiên, Kim Thân xác ướp cũng không vì vậy mà gục ngã.

Lồng ngực của nó sau khi nổ tung, nó lại đứng dậy, hơn nữa đột nhiên mở mắt, trong đôi mắt kia, tràn đầy ánh sáng quỷ dị.

Đây là.

Luân Hồi Nhãn.

Khương Hoa trong lòng kinh ngạc, không ngờ Kim Thân xác ướp này vậy mà cũng có Luân Hồi Nhãn.

Lúc này, Khương Hoa nhìn thấy những t·hi t·hể bị đào ra trước đó xung quanh, vậy mà toàn bộ đứng dậy, sau đó vây quanh Khương Hoa, tùy thời có thể động thủ.

Rõ ràng, những t·hi t·hể này toàn bộ đều bị Kim Thân xác ướp khống chế.

Mẹ nó.

Mấy cái t·hi t·hể này cũng sống lại rồi.

Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Thế là, hắn nhanh chóng cầm súng lên bắn về phía những t·hi t·hể này.

Những người khác cuống lên, cũng noi theo Vương Bàn Tử tấn công chúng.

Khương Hoa sầm mặt, mắng: Mẹ nó cậu bắn chuẩn một chút, Lão Tử còn ở dưới này, đừng có bắn vỡ đầu Lão Tử.

Vương Bàn Tử có chút lúng túng.

Tuy nhiên sau một hồi bắn phá, những t·hi t·hể vừa mới đứng dậy cũng đều ngã xuống.

Những t·hi t·hể này cũng chỉ là t·hi t·hể bình thường mà thôi, dù bị Kim Thân xác ướp khống chế sống lại thì bản chất cũng không có gì khác biệt, cho nên đạn vẫn có thể xuyên thủng lớp phòng ngự của chúng.

Vương Bàn Tử và mọi người vừa thu súng lại, Khương Hoa liền lắc đầu, sau đó nhìn về phía Kim Thân xác ướp.

Khương Hoa không có ý định để nó ở đây gây chuyện nữa, lãng phí thời gian.

Do đó, Khương Hoa bước một bước, tốc độ khủng kh·iếp bùng nổ, trong nháy mắt đã đến trước mặt Kim Thân xác ướp.

Bàn Tử thuộc hạ của Minh Thúc con ngươi co rụt lại: Các người có thấy anh ta làm thế nào đến trước mặt cái bánh chưng đó không.

Vương Bàn Tử ra vẻ từng trải: Cậu nghĩ tại sao người ta gọi anh ấy là Khương Gia.

Ngạc nhiên cái gì mà ngạc nhiên.

Bàn Tử nhíu mày, khó chịu liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái, nhưng cũng không nói gì, chỉ là trong lòng đối với Khương Hoa lại càng thêm cung kính.

Dù sao vừa rồi Khương Hoa làm thế nào đến trước mặt Kim Thân xác ướp hắn đều không nhìn rõ.

Bàn Tử sùng bái nhất chính là cường giả.

Gã này vì thân thủ không tệ nên luôn tự cao tự đại, trước đây ngay cả Trương Nhật Sơn cũng không coi ra gì.

Bây giờ hắn đối với Khương Hoa đã tâm phục khẩu phục, thậm chí có chút may mắn vì mình có thể đi theo Khương Hoa.

Ngoài Bàn Tử ra, Mùng Một cũng kinh ngạc nhìn Khương Hoa.

Còn có nhóm Minh Thúc, âm thầm may mắn mình không có ý đồ gì với Khương Hoa, nếu không thật sự đã phải bỏ mạng ở núi tuyết này rồi.

Quay lại phía Khương Hoa.

Anh đã dùng Câu Thi phù và Định Thi phù để cố định Kim Thân xác ướp, sau đó bắt đầu dùng Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp hấp thu thi khí của nó.

Anh ta đang làm gì vậy.

A Đông thấy cảnh này, tò mò hỏi.

Vương Bàn Tử nói: A Đông em gái, ở đây là không hiểu rồi phải không.

Khương Gia không chỉ là một Thần Toán Tử liệu sự như thần, mà còn là một Thiên Sư bắt quỷ nữa đấy, Khương Gia với Bàn Ca ta tình cảm tốt, quan hệ sắt đá, sau này em cứ đi theo sát anh, chỉ cần đi theo anh, đảm bảo ở sông băng này sẽ không xảy ra chuyện gì.

A nha.

A Đông nửa hiểu nửa không gật gật đầu.

Thằng Bàn Tử c·hết tiệt, lại nói nhăng nói cuội gì đấy.

Hồ Bát Nhất mắng một tiếng.

Vương Bàn Tử cười cười không nói gì.

Loáng một cái đã qua tám chín phút, Kim Thân xác ướp cuối cùng mềm nhũn ngã xuống đất, trên người hoàn toàn không còn thi khí.

Thu thi thành công.

Nhận được 500 Điểm Tiến Hóa.

Khương Hoa vui vẻ thu lại Định Thi phù và Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, sau đó nhìn về phía Kim Thân xác ướp đã ngã xuống đất, đặc biệt là đôi mắt kia.

Không, phải nói là một con mắt.

Mắt trái của Kim Thân xác ướp có một vòng tròn, chỉ cần nhìn một cái là có cảm giác như muốn chìm đắm vào trong đó.

Nghĩ đến, con mắt này chính là Luân Hồi Nhãn rồi.

Khương Hoa sờ lên mắt phải của mình.

Trước đây anh chỉ nhận được một con mắt bạc Quỷ Động Cổ, cho nên cũng chỉ có mắt phải mở ra Luân Hồi Nhãn, mắt trái không có.

Mà bây giờ cái xác ướp này là mắt trái có Luân Hồi Nhãn, mắt phải không có.

Rõ ràng, Luân Hồi Nhãn mà xác ướp có được, cùng với Luân Hồi Nhãn mà Khương Hoa có được, là một đôi.

Khương Hoa nhíu mày, lấy ra Thất Tinh Long Uyên Kiếm, khều một cái vào mắt trái của xác ướp, đem con ngươi kia lấy ra.

Khương Hoa hơi nghi hoặc.

Bởi vì con ngươi này dường như khác với con ngươi bình thường, thứ này ngược lại càng giống một con ngươi bằng đá.

Khương Hoa theo bản năng sờ lên mắt phải của mình, phát hiện mắt phải của mình cũng có chút cứng.

Xem ra, sau khi con mắt tiến hóa thành Luân Hồi Nhãn, sẽ trở nên cứng rắn, nhưng lại không tổn hại đến chức năng của con ngươi, đây

ngược lại là một chuyện tốt.

Vốn dĩ, mắt là bộ phận vô cùng yếu ớt, bất kỳ một chút tấn công nào cũng có thể làm tổn thương đến mắt.

Nhưng Luân Hồi Nhãn trở nên cứng rắn, vậy là có thể ngăn cản một số tổn thương.

Tuy nhiên, đối với Khương Hoa mà nói, những biến hóa này, có cũng được mà không có cũng không sao.

Nhận được Luân Hồi Nhãn của tông chủ Tạ Quá Khương Hoa, sau khi sử dụng có thể nhận được song đồng Luân Hồi Nhãn.

Khương Hoa trong lòng khẽ động, không chút do dự sử dụng.

Sử dụng Luân Hồi Nhãn của tông chủ Tạ Quá Khương Hoa, nhận được song đồng Luân Hồi Nhãn.

Song đồng Luân Hồi Nhãn: Phiên bản đầy đủ của Luân Hồi Nhãn, có thể khống chế t·hi t·hể, khi đối mặt với người sống có thể khống chế linh hồn của họ khiến họ tiến vào luân hồi, đồng thời sở hữu tất cả các chức năng của Luân Hồi Nhãn trung cấp.

Đù.

Lợi hại như vậy sao.

Có thể trực tiếp đoạt lấy linh hồn của con người.

Vậy chẳng phải nói, sau này mình chính là Tử thần của thế giới này sao.

Muốn ai c·hết, người đó phải c·hết.

Luân Hồi Nhãn này, cũng quá mạnh đi.

Đương nhiên, Luân Hồi Nhãn này cũng có một nhược điểm, đó là phải đối mặt với người đó mới được.

Tóm lại, thứ này vẫn là vô cùng bá đạo.

Khương Hoa vô cùng hài lòng, cất kỹ Thất Tinh Long Uyên Kiếm, sau đó xoay người nhảy ra khỏi hồ băng, chuẩn bị để mọi người tiếp tục tìm kiếm Cửu Tầng Yêu Lâu.

Đã tìm thấy Kim Thân xác ướp, vậy thì Cửu Tầng Yêu Lâu cũng ở gần đây thôi, chỉ cần tìm thêm một lúc nữa là có thể tìm thấy.

Thế nhưng, anh vừa mới lên đến nơi, liền phát hiện trong những đống tuyết, xuất hiện từng con sói với ánh mắt hung ác.

Sắc mặt Hồ Bát Nhất biến đổi: Không ổn, là Lang Vương xuất hiện.

Bốn phía truyền đến từng đợt tiếng sói tru, bốn phương tám hướng đều xuất hiện từng con sói, ít nhất cũng có mấy trăm con đang bao vây họ.

Xong rồi. chúng ta đụng phải Yêu Nô rồi.

Mùng Một sợ hãi nói.

Hồ Bát Nhất hỏi: Yêu Nô là gì.

Khương Hoa thản nhiên nói: Yêu Nô, chính là bầy sói trước mặt chúng ta, đặc biệt là con Lang Vương kia, là kẻ bảo vệ của Cửu Tầng Yêu Tháp, bất kỳ ai muốn đến gần Cửu Tầng Yêu Tháp đều sẽ bị chúng tấn công điên cuồng.

Cùng lúc đó, Hồ Bát Nhất cũng nhìn thấy một con sói lớn hơn những con khác đang đứng trên một gò tuyết.

Con sói này to hơn cả hổ, tứ chi cường tráng hữu lực, trong đôi mắt lộ ra vẻ hung ác.

Hồ Bát Nhất trong lòng chùng xuống.

Anh đã gặp lại bạn cũ.

Trước đây khi còn đi lính ở Côn Lôn Sơn, anh đã từng gặp con Lang Vương này, khi đó họ đã trải qua một trận ác chiến, hy sinh không ít chiến hữu mới đuổi được nó đi.

Chương 333

Không ngờ, ở đây lại gặp lại.

Theo một tiếng gầm điên cuồng của Lang Vương, bầy sói bắt đầu điên cuồng tấn công.

Mẹ nó, chẳng phải chỉ là một lũ sói sao, cũng dám đến đây làm càn.

Vương Bàn Tử tức giận hừ một tiếng, trực tiếp nâng súng lên bắn một tràng, lập tức hàng sói phía trước toàn bộ ngã xuống dưới làn mưa đạn, máu tươi nhuộm đỏ cả một vùng tuyết trắng.

Bàn Tử và mấy người khác cũng không chút do dự bóp cò.

Người của Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng đều đã qua huấn luyện nghiêm ngặt, tài bắn súng cũng không tệ, cộng thêm tài bắn súng của Vương Bàn Tử trong cả bộ Ma Thổi Đèn cũng thuộc hàng đầu.

Cho nên dưới tình huống đạn dược dồi dào, bầy sói kia căn bản không thể đến gần đám người.

Tuy nhiên, thời gian hơi dài một chút, sói c·hết nhiều, con Lang Vương kia rõ ràng có chút không nhịn được nữa, gầm lên một tiếng, trực tiếp từ trên gò tuyết lao xuống, giống như một chiếc Rolls Royce, lao vun vút tới.

Vương Bàn Tử cũng thấy con Lang Vương lao tới, lập tức chĩa súng về phía nó mà bắn điên cuồng.

Kết quả là tốc độ của Lang Vương cực nhanh, đạn của Vương Bàn Tử toàn bộ bắn vào không khí.

Chết tiệt.

Mau tránh ra.

Vương Bàn Tử biến sắc, vội vàng hô to một tiếng.

Con Lang Vương kia thật sự giống như một chiếc xe tăng, xông vào trong đám người, lập tức có hai người của Tân Nguyệt Phạn Điếm muốn ngăn cản nó, kết quả bị nó hất đầu một cái, húc bay ra xa hơn mười mét.

May là nơi này là tuyết, dù có ngã xuống đất cũng không sao.

A Đông và Minh Thúc bị dọa đến toàn thân run rẩy.

Đi.

Trát Cách Lạp Mã hô một tiếng, cầm lấy tay A Đông chuẩn bị rời đi.

Con Lang Vương kia xông vào trong đám người, thật sự vô cùng ngang ngược.

Bàn Tử hừ một tiếng, rút ra một con dao găm liền lao về phía Lang Vương.

Bàn Tử, lo đám sói con xung quanh đi.

Hồ Bát Nhất hô một tiếng, cũng chuẩn bị tiến lên giúp Bàn Tử tấn công con Lang Vương kia.

Kết quả, Hồ Bát Nhất vừa mới bước ra, Bàn Tử đã bị hất bay ra ngoài, vai bị cắn một cái, rách mất một mảng thịt lớn.

Chết tiệt.

Mạnh thế.

Hồ Bát Nhất cũng bị dọa hết hồn.

Trước đó khi hắn gặp Lang Vương này, nó đâu có lợi hại như vậy.

Bây giờ lại trở nên đáng sợ thế này, ngay cả Bàn Tử cũng không phải là đối thủ.

Hắn biết rõ Bàn Tử lợi hại đến mức nào.

Nhưng bây giờ đã đâm lao phải theo lao, hắn chỉ có thể nhắm mắt cầm kiếm dù binh xông về phía Lang Vương.

Lang Vương né được đòn tấn công của Hồ Bát Nhất, cũng nhận ra người bạn cũ năm nào.

Mắt nó lộ ra hung quang, miệng há to để lộ hàm răng nanh sắc nhọn, định táp về phía Hồ Bát Nhất.

Lão Hồ.

Vương Bàn Tử kinh hãi hét lên, lập tức cầm súng bắn một băng đạn về phía Lang Vương.

Con Lang Vương nhanh chóng né ra, nhờ vậy mới không cắn trúng Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất thoát c·hết trong gang tấc, vội vàng lùi lại, ra khỏi phạm vi tấn công của Lang Vương.

Lang Vương nhất thời không có mục tiêu, liền nhìn về phía Khương Hoa và Trần Văn Cẩm đang ở gần nhất.

Lang Vương lập tức lao tới.

Trần Văn Cẩm vừa định ra tay, Khương Hoa bỗng nhiên lạnh nhạt phun ra một chữ: Cút.

Một chữ thôi mà con Lang Vương kia đột ngột phanh gấp.

Vì dừng lại quá nhanh, quán tính khiến Lang Vương trượt một đoạn dài trên tuyết mới dừng lại được.

Tiếp theo, trong mắt nó lộ ra vẻ sợ hãi vô cùng giống người.

Nó nhìn Khương Hoa, sợ hãi.

Chỉ vì một câu nói của Khương Hoa mà con Lang Vương này đã rơi vào trạng thái hoảng sợ.

Không chỉ Lang Vương dừng lại, mà cả bầy sói cũng đồng loạt khựng lại.

Đuôi của chúng cụp xuống, giống hệt một con chó nhà phạm lỗi gặp phải chủ, sợ sệt nhìn Khương Hoa rồi từ từ lùi lại.

Con Lang Vương kia thậm chí còn phủ phục xuống, cúi cái đầu khổng lồ của nó trước Khương Hoa.

Cái này.

Mọi người đều ngây ra.

Tình huống gì thế này.

Bầy sói này, những Yêu Nô trong chín tầng Yêu tháp mà Mùng Một nhắc tới, lại đang phủ phục trước Khương Hoa ư.

Trong thế giới của mãnh thú, một bên phủ phục cúi đầu trước bên kia chính là biểu thị sự thần phục.

Chỉ vì một chữ mà Lang Vương đã thần phục Khương Hoa.

Trời đất ơi.

Cứ như thần thoại giáng thế.

Mùng Một trợn tròn mắt, cũng trực tiếp quỳ xuống.

Mùng Một và mấy người phu khiêng kiệu cũng quỳ xuống theo.

Đứng bên cạnh Khương Hoa, Trần Văn Cẩm lại có vẻ bình tĩnh hơn một chút, cô từng thấy Kê Quan Xà sợ hãi khi gặp Khương Hoa, từng thấy nhện tuyết cũng sợ Khương Hoa, nên đối với việc bầy sói này sợ anh, cô lại cảm thấy bình thường.

Chỉ là lần này, cô cảm thấy trên người Khương Hoa toát ra một loại khí tức kỳ lạ, khí tức đó khiến cô chỉ muốn đắm chìm vào trong.

Rất quỷ dị.

Bàn Tử cũng hít một hơi khí lạnh, dù ngã trên tuyết cũng không quên nhìn Khương Hoa.

Cảnh tượng này thực sự quá sức tưởng tượng của hắn.

Còn không biến, tôi sẽ tiễn ngươi đi.

Giọng nói lạnh lùng của Khương Hoa lại vang lên.

Gâu Con Lang Vương phát ra một tiếng nhỏ như chó sủa.

Nó đứng dậy, kêu khẽ rồi bỏ chạy, bộ dạng không khác gì một con chó nhà mắc lỗi.

Mãi cho đến khi bầy sói hoàn toàn rút đi, mọi người mới bừng tỉnh.

Khương Hoa nói: Bàn Tử, kiểm tra tình hình người bị thương, nếu có ai bị thương nặng thì quay về khu rừng đợi chúng tôi.

Được.

Bàn Tử đứng dậy, răm rắp nghe theo lời Khương Hoa, vội đi kiểm tra thương binh.

Cũng may, những người của Tân Nguyệt Phạn Điếm bị húc văng lúc trước đều không bị thương, ngược lại Bàn Tử lại là người bị thương nặng nhất.

Bàn Tử liên tục xác nhận mình không sao.

Khương Hoa cũng không nói gì thêm, chỉ bảo hắn chú ý một chút.

Không hay rồi, t·hi t·hể của A Na biến mất rồi.

Lúc này, Minh Thúc bỗng nhiên hét lên.

Mọi người giật mình, nhìn lại thì phát hiện chỗ Tuyết Di Lặc nằm lúc trước đã không còn bóng người.

Có phải bị bầy sói tha đi rồi không.

Trát Cách Lạp Mã nói.

Khương Hoa đáp: Không thể nào, nếu là bầy sói tha đi thì không thể không có v·ết m·áu, mọi người tìm kiếm xung quanh đi.

Khương Hoa nhớ rằng, Tuyết Di Lặc đã bị Tiểu Hoa nhập hồn.

Mau nhìn kìa, có phải ở đó không.

Rất nhanh, một người của Tân Nguyệt Phạn Điếm hét lên.

Mọi người vây lại xem, liền thấy một vách băng thẳng đứng, Tuyết Di Lặc đang bám trên đó như một con khỉ, ngẩng đầu lên, khuôn mặt đã không còn ngũ quan, trông vô cùng kinh dị.

Tuy nhiên, khi Khương Hoa nhìn thấy cảnh này, toàn thân anh lại chấn động.

Nơi này, anh vô cùng quen thuộc.

Đây chính là nơi có chín tầng Yêu tháp trong bộ phim truyền hình Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nó ở ngay bên dưới vách băng này.

Khương Hoa nhớ rất rõ nơi này.

Tinh Tuyệt Cổ Thành được xem là bộ phim truyền hình đúng nghĩa đầu tiên của series Ma Thổi Đèn, được sản xuất tinh xảo, vừa lên sóng đã gây sốt toàn mạng, dấy lên một làn sóng trộm mộ.

Khương Hoa trước kia đã xem đi xem lại bốn, năm lần.

Mà trong phim, nhóm Hồ Bát Nhất trước khi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng từng đến Côn Lôn Băng Xuyên, đó là tình tiết được thêm

vào sau khi cải biên, trong nguyên tác không có đoạn đó.

Chương 334

Khương Hoa khi mới đến thế giới này cũng chưa từng nghĩ sẽ tới Côn Lôn Băng Xuyên.

Không ngờ, bây giờ lại lần nữa nhìn thấy vách băng này, giống hệt như trong phim.

Anh dám chắc chắn, bên dưới tuyệt đối là Cửu Tầng Yêu Lâu.

Cuối cùng cũng tìm được Cửu Tầng Yêu Lâu.

Tuy nhiên, sự chú ý của mọi người lúc này đều đổ dồn vào Tuyết Di Lặc.

Chuyện gì thế này, cô ta không phải c·hết rồi sao, sao còn có thể leo vách băng.

Chẳng lẽ, đã biến thành cương thi.

Vương Bàn Tử hỏi.

Mùng Một thấp giọng nói: Các người nhìn sau lưng cô ta phồng lên kìa, đó là vì bị Tiểu Hoa nhập hồn.

Khương Hoa thầm nghĩ, quả nhiên Tuyết Di Lặc đã bị Tiểu Hoa nhập hồn.

Bàn Tử lại hỏi: Tiểu Hoa là cái gì.

Mùng Một liền giải thích về sinh vật này.

Tiểu Hoa là một loài sinh vật rất nhỏ, sống dưới lớp băng, khi gặp t·hi t·hể chúng sẽ chui vào quần áo, bám lên bề mặt da, biến thành một lớp da màu trắng bao phủ toàn bộ t·hi t·hể.

Sau đó bắt đầu hấp thụ chất dinh dưỡng từ t·hi t·hể, hấp thụ càng nhiều thì càng lớn.

Lớn nhất có thể to bằng hai người chồng lên nhau.

Hơn nữa, trong quá trình bám vào, Tiểu Hoa còn có thể điều khiển t·hi t·hể hành động, tấn công các động vật khác và con người, một khi bị Tiểu Hoa tiếp cận, nó sẽ lại nhảy sang người khác, tiếp tục hấp thụ máu tươi và thịt của người sống.

Mùng Một nhắc nhở: Thứ này là sinh vật sống bầy đàn, mọi người cẩn thận một chút.

Nghe nói là sống bầy đàn, những người khác trong lòng giật thót, cảnh giác nhìn xung quanh.

Trong lúc nói chuyện, Tuyết Di Lặc đã biến mất.

Khương Hoa lúc này nói: Đi, chúng ta xuống dưới xem sao.

Bàn Tử ngẩn ra, sau đó nói: Khương Gia, cô gái kia đã c·hết rồi, lại còn bị Tiểu Hoa bám vào, t·hi t·hể cũng không giữ được, chúng ta không cần vì một cỗ t·hi t·hể mà liều mình đâu.

Tôi thấy, chúng ta nên giữ sức đi tìm Cửu Tầng Yêu Lâu và Hắc La Hải Thành, hoàn thành nhiệm vụ mới là quan trọng.

Không ít người gật đầu đồng tình với Bàn Tử.

Ngay cả Minh Thúc cũng thấy vậy.

Nhưng Khương Hoa lại khăng khăng muốn xuống: Đừng nói nhảm nữa.

Dừng một chút, anh nhìn về phía Mùng Một: Mùng Một huynh đệ, anh và mấy vị huynh đệ giấu người không cần xuống đâu, các anh về khu rừng đợi chúng tôi, chờ chúng tôi ra sẽ hội hợp với các anh.

Cái này.

Mùng Một lắc đầu nói: Khương đội trưởng, tôi đi theo các anh xuống, để những người khác quay về rừng chờ.

Khương Hoa cũng không nói nhiều, gật đầu rồi trực tiếp nhảy xuống.

Mọi người co giật khóe miệng.

Bọn họ không có thân thủ tốt như Khương Hoa, không dám nhảy thẳng xuống.

Phải biết, Khương Hoa chính là người dám từ trên núi băng nhảy xuống mà vẫn bình an vô sự.

Bàn Tử, đóng cọc đi.

Hồ Bát Nhất nói.

Bàn Tử cũng không nhiều lời, nhanh chóng lấy ra một cái đinh leo núi to từ ba lô, đóng vào lớp băng cứng, thử độ chắc chắn rồi mới dẫn đầu đi xuống.

Mấy người khác cũng hành động tương tự, ném dây thừng nhỏ rồi leo xuống.

Cuối cùng chỉ còn lại Minh Thúc, Mã Tử và A Hương ba người.

Mấy người có muốn xuống không.

Trát Cách Lạp Mã là người cuối cùng ở lại, cô hỏi nhóm Minh Thúc.

Minh Thúc cắn răng: Xuống.

Thế là, A Đông dìu Minh Thúc, Trát Cách Lạp Mã dìu Mã Tử, mấy người từ từ leo xuống.

Hơn mười phút sau, mười mấy người toàn bộ đã xuống đất.

Mọi người thấy Khương Hoa đeo đao đứng đó, t·hi t·hể của Tuyết Di Lặc nằm ngay bên cạnh anh, đã trở nên có chút khô quắt, bên cạnh t·hi t·hể là một đống thịt trắng đã mục rữa.

Rõ ràng, đó chính là Tiểu Hoa.

Khương Hoa nhìn về phía trước: Đi thôi.

Mọi người lấy đèn pin chiếu vào trong, lúc này mới phát hiện bên dưới này lại có một thế giới khác, có một hang động, bên trong tối om, không thấy điểm cuối, cũng không biết có thứ gì.

Cái này.

Khương Gia, có phải anh đã sớm biết bên dưới này có một cái hang không.

Bàn Tử đuổi kịp Khương Hoa, kích động nói.

Khương Hoa gật đầu: Biết.

Bàn Tử cười ha hả một tiếng: Tôi biết ngay mà, Khương Gia sẽ không vì một người phụ nữ đã c·hết mà liều mình đâu.

Khương Gia, trong này có phải có một ngôi mộ lớn không.

Khương Hoa không nói gì.

Mà Hồ Bát Nhất liền nói: Bàn Tử, sao cậu không nói đây chính là Hắc La Hải Thành luôn đi.

Ha ha, cũng không phải là không thể a.

Bàn Tử cười to.

Lúc này, Trát Cách Lạp Mã nói: Các anh nghe xem, bên trong có phải có tiếng nước không.

Mọi người lắng nghe, quả thật có tiếng nước.

Bàn Tử nói: Dưới này không lẽ có một dòng sông ngầm à.

Hồ Bát Nhất nói: Hệ thống sông ngầm ở Côn Lôn Băng Xuyên rất phát triển, có sông ngầm cũng là chuyện bình thường, trước kia tôi ở Côn Lôn Băng Xuyên còn từng thấy suối không đóng băng, đó thực sự

là một kỳ quan.

Mọi người vừa cười vừa nói đi qua hang động rộng lớn, đến trước một con sông.

Dòng sông ngầm này đã chặn đường đi của họ.

Khương Hoa biết, nơi này có một con cá cóc tiền sử.

Vô cùng hung dữ.

Thật sự có sông ngầm, lần này phải lội qua rồi.

Bàn Tử nói.

Mà Trần Văn Cẩm lại lấy đèn pin chiếu xung quanh, chợt nhìn thấy trên vách đá có một vài văn tự.

Mọi người mau nhìn.

Mọi người nhìn lên văn tự trên vách đá, phát hiện những chữ đó nguệch ngoạc như gà bới, hoàn toàn không hiểu được.

Chỉ có Hồ Bát Nhất và Bàn Tử là trừng mắt.

Bàn Tử nói: Lão Hồ, sao tôi cứ cảm thấy chữ này quen quen thế nhỉ.

Hồ Bát Nhất nói: Đây là Quỷ Động Văn.

Bàn Tử lập tức bừng tỉnh ngộ.

Thế là Hồ Bát Nhất nói: Khương Gia, trong hang động này rốt cuộc là nơi nào vậy.

Khương Hoa đáp: Điểm cuối ở phía đối diện, qua đó xem là biết.

Nói xong, Khương Hoa liền đi xuống nước trước, rồi bắt đầu đi về phía trước.

Mọi người thấy Khương Hoa xuống nước không có chuyện gì cũng vội vàng đi theo.

A, nước này nhiệt độ không đổi, dưới này ấm thật đấy.

Bàn Tử kinh ngạc nói.

Hồ Bát Nhất nói: Đôi khi, ấm áp cũng chưa chắc là chuyện tốt.

Bàn Tử hỏi: Ý gì đây.

Chẳng lẽ nước lạnh buốt thấu xương mới là chuyện tốt sao.

Hồ Bát Nhất: Cậu cảm thấy thoải mái, thứ khác cũng cảm thấy thoải mái.

Lúc này, Khương Hoa lên tiếng: Nhanh được thì nhanh chóng lên bờ, dưới con sông này có thứ gì đó.

Nghe Khương Hoa nói vậy, Bàn Tử và mọi người không dám chần chừ nữa, nhanh chóng tăng tốc.

Rất nhanh, Khương Hoa dẫn đầu lên bờ.

Mọi người nhìn xung quanh rồi lần lượt lên bờ.

Nhưng rất nhanh, mọi người phát hiện ra một chuyện.

Triệu Thủy mất tích rồi.

Bàn Tử thấp giọng nói.

Triệu Thủy là người của Tân Nguyệt Phạn Điếm, bây giờ nhìn lại, Tân Nguyệt Phạn Điếm tính cả Bàn Tử chỉ còn lại năm người, đúng là thiếu một người.

Hồ Bát Nhất hỏi: Có ai nhìn thấy không.

Khương Hoa nói thẳng: Đi thôi.

E là lành ít dữ nhiều rồi.

Lần này, mấy người của Tân Nguyệt Phạn Điếm liền không chịu, một thanh niên trong số đó nói: Khương tiên sinh, người của chúng tôi còn chưa tìm được, sao có thể đi được.

Dừng một chút, hắn nhìn về phía Bàn Tử: La ca.

Chúng ta hợp tác với hắn, không phải đến làm bia đỡ đạn, dựa vào cái gì mà người của chúng ta mất tích, tìm cũng không thèm tìm.

Câm miệng.

Bàn Tử quát lạnh một tiếng: Mày tưởng mày là ai.

Chúng ta đến đây, mọi chuyện đều phải nghe lời Khương tiên sinh.

Thanh niên kia sắc mặt khó coi, cắn răng, định quay đầu đi tìm người mất tích.

Nhưng mà, đúng lúc này, mặt nước ùng ục nổi lên từng cái bong bóng.

Tiếp theo, một cái đầu khổng lồ từ dưới nước trồi lên, há miệng táp về phía thanh niên kia.

Cẩn thận.

Bàn Tử biến sắc, tóm lấy vai thanh niên kia, lùi về sau kéo mạnh, lúc này mới tránh được miệng của con quái vật khổng lồ.

Rầm.

Quái vật rơi xuống đất, mọi người nhìn lại, đó là một con thằn lằn cực kỳ to lớn.

Chính là con cá cóc tiền sử.

Tất cả mọi người đều hít sâu một hơi.

Triệu Thủy bị thứ này ăn rồi.

Bàn Tử trầm giọng nói.

Hắn nhìn thấy mảnh vải rách bên mép con thằn lằn, chính là quần áo của Triệu Thủy.

Thanh niên được Bàn Tử cứu, sắc mặt tái nhợt nhìn con thằn lằn.

Vừa rồi nếu không phải Bàn Tử kịp thời kéo một cái, hắn chắc chắn cũng giống như Triệu Thủy, bị thứ này ăn thịt.

Bọn họ cuối cùng cũng hiểu ra, tại sao Khương Hoa lại muốn họ đi nhanh hơn.

Chắc chắn là Khương Hoa biết dưới nước này có thứ gì.

Đi mau.

Thứ to lớn như vậy, Hồ Bát Nhất và mọi người không dám ở lại đây, hét lên một tiếng rồi lùi về sau.

Con cá cóc tiền sử rõ ràng không muốn tha cho họ, liền đuổi theo cắn.

Chương 335

Hồ Bát Nhất và mọi người chuẩn bị nổ súng, nhưng bị Khương Hoa quát lại: Không được nổ súng.

Đằng sau chính là Cửu Tầng Yêu Lâu, bên trong toàn là Hỏa Biểu Trùng, tiếng súng vừa vang lên, chắc chắn sẽ kinh động đám Hỏa Biểu Trùng đó, đến lúc đó những người này c·hết thế nào cũng không biết.

Bị Khương Hoa quát như vậy, họ cũng không dám nổ súng, nhanh chóng lùi lại.

Mà Khương Hoa, tiến lên một bước, nhảy lên một cước đá vào đầu con cá cóc tiền sử.

Gào.

Con cá cóc tiền sử kêu lên một tiếng thảm thiết, đầu chảy máu đầm đìa, không dám truy đuổi nữa, nhanh chóng quay về sông.

Khương Hoa đẩy lùi con cá cóc tiền sử xong quay lại, thản nhiên nói: Chúng ta đi thôi.

Mọi người rời khỏi bờ sông, đi vào một hang động đá vôi, Khương Hoa dừng lại, nhìn về phía sâu trong hang, anh lạnh nhạt nói: Phía trước chính là Cửu Tầng Yêu Lâu, bây giờ có một số việc tôi phải nói rõ.

Anh quay người nhìn những người khác, ánh mắt lướt qua từng người, những người khác thì không sao, chỉ có mấy người của Tân Nguyệt Phạn Điếm là có chút chột dạ cúi đầu.

Khương Hoa nói: Mỗi người các vị ở đây, tôi đều không mời các vị đến, cũng không ép các vị tới, tôi Khương Hoa làm việc gì cũng

không thẹn với lương tâm, tôi không có nghĩa vụ phải đảm bảo an toàn cho bất kỳ ai trong các vị.

Sau này mỗi bước đi, đối với các vị mà nói, đều là hung hiểm vạn phần, các vị bây giờ rời đi vẫn còn kịp, mau cút đi.

Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều im lặng, nhất là những người của Tân Nguyệt Phạn Điếm, thanh niên kia cúi đầu rất thấp.

Hắn bây giờ cũng đã hiểu ra, Khương Hoa sở dĩ bảo họ đi nhanh lên chính là đang cứu họ.

Với thực lực của Khương Hoa, con thằn lằn lớn kia căn bản không làm gì được anh.

Bàn Tử hít sâu một hơi, nói với Khương Hoa: Khương Gia, lúc trước là người của tôi không biết ăn nói, đắc tội với anh, tôi thay hắn xin lỗi anh.

Xin lỗi.

Sau này chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không xảy ra nữa.

Lão đại.

Thanh niên kia kêu lên một tiếng, tiếp đó Phong Kỳ Lân nói: Khương Gia.

Xin lỗi.

Lúc trước là tôi lấy oán báo ân, tôi sai rồi.

Anh yên tâm, sau này tôi tuyệt đối sẽ an phận, tuyệt đối sẽ không làm trái ý anh.

Khương Hoa không nói gì, quay người tiếp tục đi về phía trước.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, vội vàng đuổi theo.

Khương Gia, Cửu Tầng Yêu Lâu thật sự ở đây sao.

Bàn Tử hỏi.

Khương Hoa dừng lại chỉ về phía trước: Tự các người xem đi.

Hồ Bát Nhất và mấy người cũng dừng lại nhìn về phía trước, đèn pin chiếu vào, chỉ thấy phía trước đã quang đãng, dưới một hang động khổng lồ trống rỗng, một tòa yêu lầu nguy nga hùng vĩ và quỷ dị xuất hiện trước mặt mọi người.

Cửu Tầng Yêu Lâu, cuối cùng cũng tìm được.

Trong hang động đá vôi trống trải này, một tòa kiến trúc chín tầng treo đầy t·hi t·hể khô xuất hiện trước mặt họ.

Phía trên không chỉ treo đầy t·hi t·hể khô, mà còn tỏa ra ánh sáng màu lam nhàn nhạt, khiến cho toàn bộ hang động dù không có nguồn sáng cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Mùng Một thấy cảnh này, liền trực tiếp quỳ xuống dập đầu lạy Cửu Tầng Yêu Lâu, miệng lẩm bẩm những tiếng Tạng mà Khương Hoa và mọi người không hiểu.

Hồ Bát Nhất thấp giọng nói: Tắt đèn pin đi, đừng kinh động những đốm xanh trên t·hi t·hể khô.

Bàn Tử và mọi người nghe lời tắt đèn pin.

Bàn Tử hỏi: Chúng ta làm sao bây giờ.

Trên Cửu Tầng Yêu Lâu nhiều côn trùng như vậy, chúng ta chắc không thể đi lên được đâu nhỉ.

Khương Hoa không nói gì, nhưng vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Những người khác nhìn nhau, cũng đuổi theo Khương Hoa.

Rất nhanh, mọi người đến trước Cửu Tầng Yêu Lâu không xa, đến gần càng có thể thấy được sự to lớn của nó, t·hi t·hể khô trên đó trông dữ tợn khó coi, từng con Hỏa Biêu Trùng bám trên đó, thỉnh

thoảng còn có một hai con bay ra, rơi xuống t·hi t·hể khô khác.

Tầng thứ nhất của Cửu Tầng Yêu Lâu vô cùng rộng rãi, ở giữa đặt một cái quan tài, còn bốn phía thì treo một vài t·hi t·hể khô, trông giống như vật trang trí.

Đương nhiên, còn có không ít đồ tùy táng.

Chỉ có điều những đồ tùy táng này đều là những món đồ rất lớn.

Khương Hoa nói: Cửu Tầng Yêu Lâu có chín tầng, càng lên cao địa vị người được chôn cất lại càng tôn quý, mang ý nghĩa bao trùm chúng sinh.

Chúng ta muốn tìm t·hi t·hể pha lê của Quỷ Mẫu Thủy Tinh, trong Ma Quốc có quyền lực chí cao vô thượng, cho nên t·hi t·hể Quỷ Mẫu Thủy Tinh hẳn là ở tầng cao nhất của Cửu Tầng Yêu Lâu.

Minh Thúc nghe nói t·hi t·hể pha lê ở tầng cao nhất, liền vội vàng nói: Vậy chúng ta mau lên tầng cao nhất đi.

Khương Hoa lại nói: Không vội, ở đây cũng có quan tài, xem trước bên trong có đồ tốt gì không đã.

Gu ô vuông ngân nhãn cấp cao mặc dù nói là ở trong Cửu Tầng Yêu Lâu, nhưng Cửu Tầng Yêu Lâu lớn như vậy, ai biết ở đâu.

Lỡ như nó ở ngay trong cỗ quan tài trước mặt này thì sao.

Nếu cứ thế bỏ lỡ thì thật không đáng.

Bàn Tử mừng rỡ: Ha ha, Khương Gia anh minh.

Tôn chỉ của Bàn Tử là không bỏ qua bất kỳ quan tài nào có thể có đồ tùy táng, nơi nào đi qua, cỏ cũng không mọc nổi.

Bàn Tử nhìn bốn người còn lại của Tân Nguyệt Phạn Điếm, bốn người này cũng là những người giàu kinh nghiệm, lúc này cầm xà beng đen đi tới, bắt đầu mở quan tài.

Quan tài này cũng không có cơ quan đặc biệt gì, rất dễ dàng bị mấy người kia mở ra, mọi người cũng nhìn thấy bên trong là một cái quách.

Trên quách khắc đầy các loại phù văn cổ quái, vừa nhìn đã biết đây là văn tự Ma Quốc đã thất truyền từ lâu.

Mọi người nghe xong, tâm trạng đều có chút phấn chấn.

Mấy người của Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng tràn đầy năng lượng.

Dù sao đi theo nhiều ngày như vậy, gần một tháng trời, cuối cùng mới tìm được Cửu Tầng Yêu Lâu này, nhìn thấy chút đồ thật.

Bọn họ đương nhiên kích động.

Cho nên ai nấy đều vô cùng ra sức, rất nhanh đã mở được quách.

Mọi người nhìn vào, liền thấy trong quách nằm một bộ t·hi t·hể đã thối rữa, cùng không ít đồ tùy táng.

Khương Hoa liếc nhìn, phát hiện t·hi t·hể này đã mục nát, chỉ còn lại mấy mảnh xương, tự nhiên cũng không thể có chuyện thi biến.

Anh nhìn kỹ một chút, phát hiện trong số đồ tùy táng này cũng không có Gu ô vuông ngân nhãn, lúc này mới có chút thất vọng gật đầu với Bàn Tử, Bàn Tử lúc này mới bắt đầu sắp xếp đồ tùy táng bên trong.

Khương Hoa đi dạo một vòng xung quanh, cũng không tìm được thứ gì hữu dụng khác, xem ra tầng thứ nhất này đúng là không có gì tốt.

Khương Hoa chuẩn bị đi lên tầng thứ hai.

Nhưng vừa quay đầu lại, lại chợt phát hiện ánh mắt của Hồ Bát Nhất và mọi người đều mê mang, đi đi lại lại xung quanh như bị điên, thỉnh thoảng còn vung nắm đấm.

Ngoại trừ Khương Hoa, tất cả mọi người đều đã ở trong trạng thái không bình thường.

U Khương Hoa nghe thấy xung quanh thổi lên từng đợt gió quỷ dị, những t·hi t·hể khô treo xung quanh lại bắt đầu lắc lư điên cuồng, giống như từng con búp bê bị phơi khô.

Hừ.

Khương Hoa hừ lạnh một tiếng, xem ra đây là bị một loại lực lượng quỷ dị nào đó, khiến Hồ Bát Nhất và mọi người bị mê hoặc.

Nói tóm lại, là đã tiến vào ảo cảnh.

Theo tiếng hừ lạnh của Khương Hoa, năng lực chấn nhiếp được kích hoạt, Hồ Bát Nhất và mọi người đều khựng lại, qua hai giây, tất cả đều phản ứng lại, phát hiện trước mắt lại trở nên khác lạ.

Cái này. tôi bị sao vậy.

Vừa rồi không phải tôi thấy rất nhiều châu báu sao, sao lại quay về đây rồi.

Bàn Tử nghi hoặc nhìn xung quanh.

Hồ Bát Nhất và những người khác cũng nghi hoặc nhìn xung quanh.

Khương Gia, vừa rồi. tôi bị sao vậy.

Hồ Bát Nhất hỏi.

Khương Hoa đáp: Vừa rồi các người đã trúng một loại ảo thuật nào đó, xuất hiện ảo giác.

Bọn họ nghe xong, đều lộ vẻ sợ hãi.

Đi thôi, đừng ở lại đây nữa.

Khương Hoa nói, rồi liếc nhìn những t·hi t·hể khô vẫn còn đang

lay động, trực tiếp bước lên cầu thang gỗ.

Những người khác nghe nói ở đây có ảo thuật, đương nhiên cũng không dám ở lại nữa, Bàn Tử và mọi người sắp xếp xong đồ tùy táng, rồi cùng Khương Hoa lên tầng thứ hai.

Không gian tầng thứ hai tương đối nhỏ hơn một chút, ở giữa vẫn đặt một cái quan tài.

Bốn phía cũng treo từng cỗ t·hi t·hể khô, bố trí tương tự tầng thứ nhất.

Khương Hoa không khỏi nhíu mày, đoán chừng lại giống như trước.

Thế là liền để Bàn Tử và mọi người đi mở quan tài.

Nhưng lần này mở quan quách, liền xảy ra chuyện.

Quách vừa mới mở ra, một mũi tên liền bắn ra, nếu không phải Bàn Tử phản ứng nhanh, e rằng đã có người gặp nạn.

Tiếp theo, quan tài trong quách trực tiếp nổ tung, tất cả mọi người đều bị dọa lùi lại mấy bước.

Không hay.

Thi biến.

Quả nhiên, từ trong quan tài nhảy ra một con cương thi toàn thân khô quắt.

Thứ này vừa xuất hiện, liền không chút do dự tấn công người, Bàn Tử và con cương thi đó vật lộn với nhau, nhưng rất rõ ràng, Bàn Tử đã bị Lang Vương cắn mất một miếng da lúc trước nên bị thương nhẹ, hành động có chút bất tiện, không phải là đối thủ của con cương thi.

Trần Văn Cẩm ra tay giúp đỡ, rất nhanh đã khống chế được

cương thi, định g·iết nó.

Khương Hoa bỗng nhiên nói: Khoan đã.

Đối với mệnh lệnh của Khương Hoa, hai người đều vô điều kiện tuân theo, bởi vậy liền dừng tay.

Chương 336

Khương Hoa đi tới trước mặt con cương thi, nhìn kỹ nó, rồi mượn dao găm của Trần Văn Cẩm.

Tiếp theo, Khương Hoa rạch bụng con cương thi, lấy ra một thứ.

Đây là vật gì.

Hồ Bát Nhất hỏi.

Khương Hoa mượn nước của Trần Văn Cẩm, rửa sạch thứ trong tay, một con mắt màu bạc liền xuất hiện trước mặt mọi người.

Gu ô vuông ngân nhãn.

Minh Thúc kinh hô một tiếng.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nhìn nhau.

Bởi vì hai người họ đã từng thấy một con mắt bạc tương tự trong quan tài của Gu ô vuông vương, không ngờ ở đây cũng có một cái.

Khương Hoa trong mắt lóe lên vẻ vui mừng, anh đã nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống.

Thu được cao cấp Gu ô vuông ngân nhãn, có thể thăng cấp một con Luân Hồi Nhãn, có muốn thăng cấp không.

Có trên Không Có.

Viên Gu ô vuông ngân nhãn này quả nhiên là cao cấp, mặc dù chỉ có một viên, nhưng ít nhất cũng có thể thăng cấp một con Luân Hồi Nhãn, chỉ cần có thể thăng cấp, đó chính là trợ lực lớn đối với mình, Khương Hoa đương nhiên không chút do dự lựa chọn thăng cấp.

Xin lựa chọn thăng cấp mắt trái hay mắt phải.

Mắt trái trên Mắt phải Khương Hoa không khỏi thầm lẩm bẩm, cái này có gì khác biệt sao, mắt nào mà chẳng giống nhau.

Khương Hoa tùy tiện chọn một cái: Mắt phải.

Mắt phải thăng cấp thành công, mắt phải thu được cao cấp Luân Hồi Nhãn.

Cao cấp Luân Hồi Nhãn: Một loại đồng thuật tu luyện bằng vu thuật, tu luyện đến cực hạn có thể kéo người vào trong luân hồi chịu đủ dày vò, đồng thời có thể khống chế tất cả sinh mệnh xung quanh và chấn nhiếp các sinh mệnh khác.

Ý là, cái này vẫn chưa phải là cực hạn.

Khương Hoa không khỏi thầm nghĩ, xem ra còn phải tìm được một viên Gu ô vuông ngân nhãn cao cấp khác mới có thể đạt đến trình độ cao nhất, song đồng Luân Hồi Nhãn.

Tuy nhiên, trình độ hiện tại đã hoàn toàn đủ rồi.

Đối với việc có thể tìm được Gu ô vuông ngân nhãn ở tầng thứ hai, Khương Hoa cũng vô cùng hài lòng.

Khương Hoa cất Gu ô vuông ngân nhãn đi: Được rồi, mọi người kiểm tra xem trong quan tài có đồ tùy táng gì, chúng ta lát nữa sẽ lên tầng thứ ba.

Mọi người thấy Khương Hoa cất Gu ô vuông ngân nhãn đi, cũng không có ý định cho họ xem, cũng không ai không biết điều mà đòi hỏi.

Tầng thứ ba, tầng thứ tư cho đến tầng thứ bảy, t·hi t·hể trong quan tài đều đã mục nát, chỉ có chút đồ tùy táng mà thôi, đến tầng thứ tám, Khương Hoa phát hiện quan tài ở tầng này có chút khác thường.

Hồ Bát Nhất nói: Cái này sẽ không sập chứ.

Xung quanh lung lay, giống như có thể sập bất cứ lúc nào, họ đi trên sàn nhà đều cảm thấy cả tòa lầu lúc thì nghiêng về bên này, lúc thì nghiêng về bên kia, cảm giác đó, giống như đang ngồi tàu lượn siêu tốc, trong lòng mỗi người cũng đều rối bời.

Đây đã là tầng thứ tám, cả tòa lầu vô cùng không ổn định.

Khương Hoa nói: Tạm thời sẽ không sập, nhưng cũng chắc không trụ được bao lâu nữa, lát nữa lên tầng thứ chín, chỉ có thể lên bốn người, nếu không tòa lầu này sẽ sập.

Nghe Khương Hoa nói vậy, mọi người gật đầu.

Những người khác đi theo Khương Hoa thận trọng đến trước quan tài.

Quan tài thủy tinh.

Hồ Bát Nhất có chút kinh ngạc nói: Những quan tài bên dưới toàn là bằng đồng xanh, không ngờ quan tài ở tầng thứ tám này lại là thủy tinh.

Có thể nào bên trong chính là t·hi t·hể pha lê không.

Khương Hoa lắc đầu: Hầu như không có khả năng, Quỷ Mẫu là biểu tượng quyền lực tối cao của Ma Quốc, nếu bà ta ở đây, cũng chỉ có thể là ở tầng cao nhất, mà quan tài thủy tinh trước mắt này, chắc là chôn cất những người có địa vị cao như vương gia.

Nghĩ nghĩ, Khương Hoa nhìn về phía Bàn Tử.

Bàn Tử gật đầu, lấy xà beng đen ra bắt đầu nạy quan tài thủy tinh này.

Quan tài mặc dù là thủy tinh, nhưng lại mờ đục, không nhìn thấy tình hình bên trong.

Khương Hoa lấy ra Định Thi Phù.

Nơi này không thể đánh nhau kịch liệt, một khi đánh nhau quá mạnh, tòa lầu chắc chắn sẽ sập, cho nên nếu bên trong có thứ gì, Khương Hoa sẽ dùng Định Thi Phù để giữ nó lại ngay lập tức.

Quách được mở ra, bên trong là một cái quan tài thủy tinh.

Quan tài thủy tinh cũng được mở ra.

Tuy nhiên, bên trong không có t·hi t·hể.

Điều này làm cho tất cả mọi người đều sững sờ.

Tình huống gì thế, tại sao lại không có t·hi t·hể.

Khương Hoa hai mắt hơi co lại, cảm thấy không ổn.

Các người nhìn xem, trong quan tài này mọc ra cái gì thế, tại sao lại có những viên màu xanh nhạt giống như đá quý vậy.

Bàn Tử lấy đèn pin chiếu vào vách quan tài nói.

Mọi người nhìn vào, quả nhiên thấy bên trong rải đầy những thứ màu lam dày đặc.

Những thứ này to bằng hạt gạo, trông rất đẹp, có chút giống như vật trang trí quan tài nhưng lại có chút không giống.

Bàn Tử định chạm vào những thứ đó, nhưng bị Hồ Bát Nhất ngăn lại.

Hồ Bát Nhất nói: Bây giờ còn chưa biết đây là thứ gì, tốt nhất đừng chạm vào.

Bàn Tử đành phải tức giận thu tay lại.

Bàn Tử nhìn về phía Khương Hoa: Khương Gia, anh thấy đây là thứ gì.

Khương Hoa nhìn kỹ những viên đá quý màu lam giống hạt gạo đó, rồi nói: Các người có phát hiện không, ánh sáng lam này có chút

giống với thứ gì đó.

Ánh sáng lam giống thứ gì đó.

Trần Văn Cẩm nói: Hình như, giống với ánh sáng lam trên người những con Hỏa Biểu Trùng bên ngoài yêu lầu.

Lời này vừa ra, tất cả mọi người trong lòng đều giật mình, không khỏi lùi lại một bước.

Bởi vì mọi người hành động vô cùng đồng đều, động tác tức thời rất lớn, khiến cho toàn bộ yêu lầu đều lay động không ngừng, phảng phất như sắp sập đến nơi.

Cứ như vậy, dọa cho tất cả mọi người sắc mặt trắng bệch, trực tiếp nằm rạp trên mặt đất, không dám nhúc nhích.

Chỉ có Khương Hoa đứng tại chỗ không động.

Mọi người đều nhìn về phía Khương Hoa vững như núi, trong lòng vừa bội phục vừa có chút lo lắng, Bàn Tử hỏi: Khương Gia, đó rốt cuộc là thứ gì vậy.

Không phải là trứng của Hỏa Biểu Trùng chứ.

Khương Hoa liếc nhìn Bàn Tử một cách kỳ lạ: E rằng cậu nói không sai.

Vương Bàn Tử lại hỏi: Thế những thứ này sẽ không dụ đám bọ Hỏa Thiêu Trùng đến đấy chứ.

Vù.

Ngay khi Vương Bàn Tử vừa dứt lời, xung quanh liền vang lên từng đợt tiếng vỗ cánh.

Tiếp theo, một mảng lớn những đốm sáng màu xanh lam chi chít xuất hiện bên ngoài cửa sổ tầng tám.

Đúng là tới thật rồi.

Tất cả mọi người đều hung hăng lườm Vương Bàn Tử một cái.

Cái miệng quạ của gã này đúng là được khai quang rồi.

Nhiều Hỏa Thiêu Trùng như vậy, lại còn rõ ràng đã nhắm vào bọn họ, lần này phiền to rồi.

Ở trong Cửu Tằng Yêu Lâu này, ngay cả chỗ trốn cũng không có.

Có thể nói là bị đám Hỏa Thiêu Trùng này đến úp sọt rồi.

Tất cả mọi người mặt không còn giọt máu, hoảng sợ nhìn đám Hỏa Thiêu Trùng, không dám nhúc nhích.

Nhưng cũng có những kẻ gan lớn, ví dụ như Bàn Tử, đã từ từ rút súng ra.

Nếu đám Hỏa Thiêu Trùng bay vào mà không có biện pháp đối phó thì chẳng khác nào ngồi chờ chết.

Vù vù.

Đám Hỏa Thiêu Trùng dừng lại bên ngoài một chút rồi đồng loạt lao vào.

Vừa thấy đám Hỏa Thiêu Trùng tiến vào, Vương Bàn Tử và những người khác không chút do dự nổ súng, điên cuồng xả đạn vào chúng.

Trong chốc lát, không biết bao nhiêu con Hỏa Thiêu Trùng rơi xuống đất.

Thế nhưng Hỏa Thiêu Trùng quá nhiều, nhiều đến mức dù mấy người họ có dùng súng máy bắn phá cũng không thể quét sạch được, luôn có những con lọt lưới bay tới định tấn công.

Trần Văn Cẩm cầm lấy thanh tiểu thần phong, hễ có con Hỏa

Thiêu Trùng nào đến gần đều bị cô chém phăng đi.

Không được rồi.

Hỏa Thiêu Trùng nhiều quá, phải mau nghĩ cách thôi, nếu không chúng ta đều phải chết ở đây.

Vương Bàn Tử hét lớn.

A.

Đúng lúc này, A Đông, người vẫn luôn canh giữ bên cạnh Minh Thúc, đột nhiên hét lên một tiếng thảm thiết.

Mọi người giật mình, phát hiện toàn thân A Đông đã bốc lên ngọn lửa màu xanh lam, ngã trên đất kêu la thảm thiết.

Minh Thúc và Mã Tử A Đông sợ đến toàn thân run rẩy, vội vàng lùi sang một bên.

Anh ta bị bọ lửa tấn công thế nào vậy.

Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói.

A Đông và Minh Thúc vì không có súng nên đứng ở trong cùng.

Theo lý mà nói, dù có con nào lọt lưới cũng phải tấn công bọn họ trước chứ, sao lại tấn công A Đông được.

Minh Thúc hoảng sợ chỉ vào quan tài thủy tinh: Từ. từ trong đó bay ra.

Mọi người kinh hãi.

Lại là từ trong quan tài thủy tinh bay ra.

Chẳng lẽ, trứng Hỏa Thiêu Trùng trong quan tài thủy tinh đã nở hết rồi sao.

Vậy thì thật sự thảm rồi.

Mọi người vừa nảy ra ý nghĩ đó, bên trong quan tài thủy tinh cũng

vang lên tiếng vỗ cánh.

Tiếp theo, một đàn Hỏa Thiêu Trùng từ trong quan tài thủy tinh bay ra.

Chương 337

Thật sự nở rồi.

Vương Bàn Tử chửi bới: Mẹ kiếp.

Sao đám Hỏa Thiêu Trùng này lớn nhanh thế.

Vừa rồi không phải chỉ là trứng thôi sao.

Đây đúng là một điều khiến người ta nghi ngờ.

Vừa rồi đám trứng Hỏa Thiêu Trùng chỉ to bằng hạt gạo, trong nháy mắt đã phá vỏ chui ra, hơn nữa còn lớn như vậy, kích thước ngang với Hỏa Thiêu Trùng bình thường, thật là vô lý.

Tất nhiên, lúc này, cũng chỉ có Vương Bàn Tử mới quan tâm tại sao Hỏa Thiêu Trùng lại lớn nhanh như vậy sau khi nở.

Lúc này, gần như tất cả mọi người đều đang nghĩ làm thế nào để sống sót trong vòng vây của đám Hỏa Thiêu Trùng này.

Minh Thúc thì trực tiếp tê liệt.

Nhiều Hỏa Thiêu Trùng như vậy, gần như không có đường thoát.

Thấy đám Hỏa Thiêu Trùng sắp bay lên, Vương Bàn Tử lấy ra một quả đạn lửa: Mẹ nó, lão tử thiêu chết đám yêu quái này.

Đây là trong Yêu Lâu, nếu cậu dùng đạn lửa chiêu đãi chúng nó thì chúng ta cũng toi đời.

Hồ Bát Nhất nói.

Vương Bàn Tử dừng lại.

Nhưng vấn đề cũng rất rõ ràng, đám Hỏa Thiêu Trùng đó sắp bay tới, đám bên ngoài còn đỡ, có hỏa lực áp chế, nhưng đám Hỏa Thiêu

Trùng trong quan tài thủy tinh thì hoàn toàn không có cách nào ngăn cản.

Khương Gia, cẩn thận.

Không được chạm vào đám Hỏa Thiêu Trùng đó.

Lúc này, Hồ Bát Nhất thấy Khương Hoa đang đứng rất gần quan tài thủy tinh, bây giờ Hỏa Thiêu Trùng vừa bay ra, tự nhiên sẽ tấn công Khương Hoa trước, thế là vội vàng hét lên.

Kết quả, Khương Hoa như không nghe thấy, vẫn đứng yên tại chỗ.

Chỉ là, trong lúc hỗn loạn không ai nhận ra, mắt phải của Khương Hoa lóe lên những gợn sóng kỳ dị, những gợn sóng đó tạo thành từng vòng tròn, tựa như từng vòng luân hồi.

Thấy đám Hỏa Thiêu Trùng sắp đến gần Khương Hoa, mọi người vô cùng lo lắng, cho rằng Khương Hoa cũng đã trúng ảo thuật gì đó.

Nhưng họ đột nhiên nhìn thấy, đám Hỏa Thiêu Trùng đó đều dừng lại, đứng trước mặt Khương Hoa, không tiến lên nữa.

Không chỉ đám Hỏa Thiêu Trùng trước mặt Khương Hoa, mà cả đám Hỏa Thiêu Trùng vây quanh bên ngoài cũng đồng loạt quay người bay đi mất.

Chuyện này Tất cả mọi người đều ngây ra.

Đây lại là tình huống gì.

Tại sao đám Hỏa Thiêu Trùng bên trong không tấn công Khương Hoa.

Còn đám Hỏa Thiêu Trùng bên ngoài, sao đột nhiên lại chạy đi.

Mọi người trăm mối không có lời giải.

Chẳng lẽ, lại là vì Khương Hoa.

Luân Hồi Nhãn của Khương Hoa xuất hiện một tia dao động, hạ lệnh cho đám Hỏa Thiêu Trùng quay trở lại quan tài thủy tinh.

Đám Hỏa Thiêu Trùng quả nhiên nghe lời bay vào trong quan tài thủy tinh.

Quả nhiên.

Khương Hoa thầm vui mừng.

Đám Hỏa Thiêu Trùng này cũng thuộc về sinh vật của Ma Quốc, cho nên mệnh lệnh của Khương Hoa, chúng cũng ngoan ngoãn tuân theo.

Luân Hồi Nhãn này quả nhiên hữu dụng.

Thấy tất cả Hỏa Thiêu Trùng đã đi, Khương Hoa liền thu lại Luân Hồi Nhãn, thứ này cũng tiêu hao thể lực, không cần thiết phải mở mãi.

Khương Gia, chuyện gì thế này.

Không lẽ, đám Hỏa Thiêu Trùng đó cũng sợ ông à.

Vương Bàn Tử trợn tròn mắt nói.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Khương Hoa.

Vừa rồi họ thực sự đã đi một vòng từ cõi chết trở về, bây giờ ai nấy đều mềm nhũn ngồi trên đất, nhưng đối với việc tại sao đám Hỏa Thiêu Trùng đột nhiên rời đi cũng vô cùng tò mò.

Nếu thật sự là vì sợ Khương Hoa mà bay đi, vậy thì thật lợi hại.

Con Lang Vương sợ Khương Hoa, bây giờ đến Hỏa Thiêu Trùng cũng sợ Khương Hoa.

Tên này, chẳng lẽ không phải là Vua của Vạn Thú biến thành đấy à.

Khương Hoa nói: Tôi vừa phát hiện, hình như đám Hỏa Thiêu Trùng này rất nghe lời tôi.

Nghe lời cậu.

Chuyện này còn biến thái hơn cả việc sợ cậu nữa.

Khương Hoa nói: Được rồi, Bàn Tử, Lão Hồ còn có Minh Thúc, cùng tôi lên tầng trên đi.

Nói xong, Khương Hoa liền đi về phía tầng thứ chín.

Tầng thứ chín này có thi thể Thủy Tinh của Quỷ Mẫu.

Trước đó Khương Hoa đã quy định, chỉ có bốn người được lên tầng thứ chín.

Cho nên bây giờ Khương Hoa trực tiếp gọi ba người, lần lượt là Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Minh Thúc.

Ba người họ chính là đại diện cho ba bên.

Hồ Bát Nhất là đại diện cho nhóm ba người đến giải trừ lời nguyền, Bàn Tử là đại diện của Tân Nguyệt Phạn Điếm, còn Minh Thúc là người đề xuất tìm kiếm thi thể Thủy Tinh, cho nên ba người họ đi theo là hợp lý.

Vương Bàn Tử hỏi: Khương Gia, ông đi rồi, lỡ đám Hỏa Thiêu Trùng lại đến thì sao.

Những người khác nghe xong, lòng dạ rối bời.

Đúng vậy, nếu đám Hỏa Thiêu Trùng lại đến thì sao.

Bọn họ không có khả năng khiến đám Hỏa Thiêu Trùng đó cút đi.

Khương Hoa thản nhiên nói: Tôi đã ra lệnh cho chúng rồi, chúng sẽ không tấn công các người đâu, yên tâm đi.

Nói xong, Khương Hoa trực tiếp lên tầng thứ chín.

Cơ thể anh nhẹ nhàng, không hề làm cho Yêu Tháp chín tầng rung lắc.

Nhưng khi Hồ Bát Nhất và những người khác đi lên, cả tòa yêu lầu đều rung chuyển, cảm giác rung lắc càng thêm mãnh liệt, phảng phất như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Minh Thúc leo lên tầng thứ chín xong vẫn ngồi bệt dưới đất, nắm chặt một tấm ván gỗ, sợ mình bay ra ngoài.

Mà Hồ Bát Nhất dù sao cũng từng là lính, rất nhanh đã tìm được điểm thăng bằng, đi đến bên cạnh Khương Hoa giữa lúc rung lắc.

Còn Bàn Tử thì tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều.

Khương Hoa sau khi đi lên liền bắt đầu đánh giá tầng thứ chín này.

Tầng thứ chín có không gian nhỏ nhất, nhưng cũng là nơi quan trọng nhất.

Hơn nữa, điều khiến người ta kỳ lạ là ở đây không có quan tài, chỉ có một khối băng khổng lồ.

Ở giữa đặt một khối băng lớn hơn cả quan tài bình thường, khối băng đó tỏa ra từng đợt khí lạnh, bên trong lờ mờ, dường như có một người bị băng nhốt.

Tại sao ở đây không có quan tài.

Hồ Bát Nhất tò mò hỏi.

Khương Hoa đáp: Khối băng kia chính là quan tài của Quỷ Mẫu.

Nói rồi, ba người liền đi đến trước khối băng.

Mà Minh Thúc nghe nói là quan tài của Quỷ Mẫu, cũng nhanh chóng bò qua.

Đến trước khối băng, Hồ Bát Nhất dùng đèn pin chiếu vào, sau đó thổi đi lớp khí lạnh trên bề mặt, mọi người thấy bên trong quả nhiên có một thi thể hình người.

Khối băng này cũng thật kỳ lạ, lại hoàn toàn trong suốt.

Do đó, người bên trong, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy.

Đó là một thi thể khô quắt như bị tưới thủy ngân.

Thi thể này là một người phụ nữ, đã biến thành tinh thể băng.

Điều kinh ngạc là hốc mắt của người phụ nữ này trống rỗng, não bộ dường như cũng đã bị lấy đi, trông vô cùng kinh dị.

Đây, đây chính là thi thể Thủy Tinh.

Minh Thúc kích động nói: Thi thể Thủy Tinh được nhắc đến trong kinh quyển mà ta có được, chính là không có hai mắt và não, giống hệt như cái trước mắt này.

Ha ha, cuối cùng cũng tìm thấy ngươi rồi.

Hồ Bát Nhất trong lòng cũng vô cùng kích động.

Lão Hồ, tình hình các cậu thế nào.

Lúc này, bên dưới vang lên giọng của Vương Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất lớn tiếng nói: Đã tìm thấy thi thể Thủy Tinh rồi, bên trên tạm thời an toàn, các ngươi không cần lo lắng.

Vương Bàn Tử đáp lại một tiếng, cũng không nói gì thêm.

Hồ Bát Nhất nghi ngờ nói: Khối băng này cũng quá kỳ lạ, đặt ở đây ít nhất cũng phải mấy ngàn năm rồi, vậy mà vẫn chưa tan chảy.

Khương Hoa nói: Đây là Vạn Niên Huyền Băng, không tan được đâu.

A.

Vậy làm sao bây giờ.

Hồ Bát Nhất nói.

Chương 338

Khương Hoa đáp: Chúng ta trước tiên dọn khối băng này đi đã, đến lúc đó tôi có cách.

Dọn đi.

Thứ này to như vậy, dọn đi thế nào được.

Hồ Bát Nhất có chút cạn lời.

Khương Hoa đang định nói chuyện, lại thấy Bàn Tử ở một bên khác, tò mò đánh giá một khối đá thủy tinh.

Khương Hoa nói: Đừng đụng vào thứ đó.

Bàn Tử đang vươn tay ra liền dừng lại, không dám manh động nữa, hỏi: Khương Gia, đây là cái gì vậy.

Khương Hoa nói: Nếu thứ đó vỡ, lời nguyền mắt quỷ sẽ xuất hiện trên người bọn họ.

Hồ Bát Nhất trong lòng kinh hãi, bất giác nhìn về phía khối đá thủy tinh kia.

Mặc dù Bàn Tử và Minh Thúc không biết Hồ Bát Nhất bị trúng lời nguyền gì, nhưng nghe là lời nguyền thì ai còn dám động tay động chân.

Khương Hoa không để ý đến họ nữa, cúi đầu nhìn xuống dưới, phát hiện khối băng khổng lồ này không phải đặt trực tiếp trên sàn nhà, mà là dùng một loại đất nung đặc biệt kê lên.

Như vậy cũng thuận tiện cho Khương Hoa di chuyển vật này.

Khương Gia, tôi đến giúp cậu.

Hồ Bát Nhất nói, liền chuẩn bị cùng Khương Hoa di chuyển khối

Huyền Băng.

Kết quả, Khương Hoa hét khẽ một tiếng, vậy mà đã nhấc bổng khối Huyền Băng lên.

Trời đất.

Hồ Bát Nhất con ngươi co rụt lại, kinh hãi nhìn Khương Hoa.

Bàn Tử và Minh Thúc cũng trợn tròn mắt.

Khối băng này, ít nhất cũng phải mấy ngàn cân, thậm chí còn hơn.

Thế mà, Khương Hoa lại trực tiếp nhấc nó lên.

Quá mạnh mẽ.

Khương Hoa không để ý đến sự kinh ngạc của họ, nhìn ra ngoài, thầm nghĩ một tiếng Đi đi rồi đột nhiên ném ra, khối băng liền trực tiếp bay ra ngoài, đâm vỡ nát bức tường gỗ của yêu lầu.

Ầm ầm.

Một lúc sau, bên ngoài vang lên tiếng nổ kịch liệt, dọa cho Vương Bàn Tử và những người ở tầng tám suýt chút nữa nhảy dựng lên, không biết chuyện gì xảy ra, vội chạy đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, lại phát hiện bên kia một mảng tối đen.

Sau khi dùng đèn pin chiếu, bên ngoài toàn là bụi bặm.

Hoàn toàn không nhìn rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tình hình gì thế này.

Vương Bàn Tử hỏi.

Những người kia làm sao biết được chuyện gì.

Đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn, phảng phất như có thứ gì đó khổng lồ rơi xuống.

Mùng một nói: Có phải là con thằn lằn lớn kia vào rồi không.

Vương Bàn Tử nói: Cậu đừng có nói bậy.

Lúc này, Khương Hoa và những người khác đã đi xuống.

Mọi người nhìn thấy, không có thi thể băng tinh nào cả.

Thế là Vương Bàn Tử hỏi: Khương Gia, thi thể băng tinh ông nói đâu.

Các người không phải đã tìm thấy thi thể băng tinh sao, sao bây giờ không thấy gì hết.

Hồ Bát Nhất nói: Đã ném xuống rồi.

Ném xuống rồi.

Mọi người bất giác nhớ lại tiếng nổ vừa rồi, chẳng lẽ chính là thi thể Thủy Tinh bị ném xuống.

Vương Bàn Tử nói: Trời ạ, chẳng lẽ cái Thủy Tinh thi này lúc sống ăn cân hay sao mà nặng thế, phải đến mấy ngàn cân à.

Hồ Bát Nhất nói: Các cậu xuống xem là biết, bên trên không còn gì nữa, chúng ta xuống trước đi.

Thế là, cả nhóm nhanh chóng rời khỏi Cửu Tầng Yêu Tháp.

Cửu Tầng Yêu Lâu này vô cùng quỷ dị, hơn nữa không biết lúc nào sẽ sụp đổ, ai cũng không muốn ở lại đây nữa.

Khương Hoa đi nhanh nhất.

Bởi vì vừa rồi anh đã xem, thi khí trong thi thể Thủy Tinh vô cùng đáng sợ, ngay cả xác ướp Kim Thân kia cũng không thể so sánh được.

Cả nhóm đi theo Khương Hoa xuống lầu, rời khỏi Cửu Tầng Yêu Lâu.

Tuy nhiên, họ vừa rời khỏi Cửu Tầng Yêu Lâu không lâu, sức chịu đựng của Cửu Tầng Yêu Lâu dường như đã đến giới hạn, Ầm ầm

một tiếng liền sụp đổ.

Tất cả mọi người giật mình, quay đầu nhìn lại, phát hiện phía sau chỉ còn lại một đống đổ nát.

Vương Bàn Tử và những người khác nhìn thấy bên dưới có một khối băng lớn như vậy, trong lòng đều vô cùng tò mò, Vương Bàn Tử hỏi: Khương Gia, tình hình gì thế này, tại sao lại có một khối băng lớn như vậy.

Minh Thúc kích động nói: Đây chính là thi thể Thủy Tinh mà Khương tiên sinh ném xuống.

Mọi người kinh hãi.

Thi thể Thủy Tinh.

Chẳng lẽ bị đóng băng trong khối băng này.

Nhưng khối băng lớn như vậy, Khương Hoa làm thế nào ném xuống được.

Vương Bàn Tử nói: Nếu là thi thể Thủy Tinh, vậy chúng ta còn ngây ra đó làm gì, mau dùng nước gừng phá vỡ thứ này đi.

Hắn cho rằng khối băng này cũng giống như băng bên ngoài, dùng nước gừng là có thể làm tan chảy.

Tuy nhiên, thứ này là Vạn Niên Huyền Băng, nước gừng của ngươi có mạnh đến đâu cũng không thể phá vỡ được.

Hồ Bát Nhất cầm xẻng công binh gõ vào khối băng, khối băng phát ra tiếng keng, cứng như sắt thép, anh nói: Khối băng này ở trong Cửu Tầng Yêu Lâu vạn năm không đổi, không giống băng bên ngoài đâu, gừng căn bản không làm tan được.

Vương Bàn Tử trợn to mắt: Vậy làm sao bây giờ.

Hồ Bát Nhất nhìn về phía Khương Hoa.

Khương Hoa nói: Các người tránh ra hết đi.

Vương Bàn Tử và những người khác nghe lời tránh ra.

Khương Hoa nhìn khối Vạn Niên Huyền Băng, hít sâu một hơi, sau đó vận dụng toàn bộ khí lực, dùng hết sức mạnh toàn thân, một quyền đấm vào khối Vạn Niên Huyền Băng.

Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Khương Hoa, vậy mà định dùng một đấm đánh nát khối Huyền Băng này.

Chuyện này. có thể sao.

Ầm ầm.

Mọi người chỉ cảm thấy cả mặt đất đều đang rung chuyển, mặt đất dưới khối Huyền Băng trực tiếp nứt ra một khe, cả khối Huyền Băng lún mạnh xuống.

Tiếp theo, một lúc sau.

Rắc rắc.

Mọi người chỉ thấy, bề mặt khối Huyền Băng xuất hiện từng vết nứt, sau đó số lượng vết nứt tăng lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được, trong nháy mắt đã vỡ nát, giống như thủy tinh vỡ.

Thi thể băng tinh, từ trong khối Huyền Băng vỡ vụn trượt ra.

Hít.

Tất cả mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh, đều nhìn vào đôi tay của Khương Hoa, thật quá mạnh mẽ.

Bọn họ thậm chí nghi ngờ, một quyền này của Khương Hoa có thể trực tiếp đánh sập cả ngọn núi hay không.

Tuy nhiên, rất nhanh họ đã bị thi thể Thủy Tinh của Quỷ Mẫu thu

hút.

A, sao thi thể Thủy Tinh này không có mắt.

Chúng ta không phải muốn tìm mắt của thi thể Thủy Tinh sao, không có mắt thì chẳng phải công cốc à.

Vương Bàn Tử phát hiện hốc mắt của thi thể Thủy Tinh trống rỗng, không khỏi thất vọng.

Khương Hoa nói: Nếu mắt dễ tìm như vậy thì tốt rồi.

Vương Bàn Tử thoáng thất vọng.

Minh Thúc muốn đi qua kiểm tra thi thể Thủy Tinh, dù sao, ông ta đến đây chính là vì thi thể Thủy Tinh này, bây giờ thi thể Thủy Tinh ngay trước mắt, ông ta đương nhiên vui mừng.

Tuy nhiên, Khương Hoa lại thản nhiên nói: Thi khí của thi thể Thủy Tinh quá nặng, không muốn biến thành cương thi thì tránh xa ra một chút.

Nghe Khương Hoa nói vậy, Vương Bàn Tử là người đầu tiên tránh ra.

Gã này đối với lời nói của Khương Hoa tin tưởng không nghi ngờ, Khương Hoa vừa nói, hắn đã chạy đi rồi.

Mà Minh Thúc do dự một chút, cũng không dám tiến lên nữa.

Lần này năm người họ cùng đi, bây giờ chết chỉ còn lại ông và Mã Tử A Đông.

Ông cũng cảm thấy bên trong sông băng này nguy hiểm, không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Dù sao so với tiền bạc, mạng sống vẫn quan trọng hơn.

Khương Hoa đi đến trước mặt thi thể băng tinh, thấy sắc mặt của

thi thể Thủy Tinh đang nhanh chóng biến thành đen.

Khương Hoa biết, đây là vì thi thể Thủy Tinh đã trải qua mấy ngàn năm hun đúc bởi âm khí và oán khí của Cửu Tầng Yêu Lâu, thi thể đã biến thành một cái hố chứa thi khí vô biên, trước đó có Huyền Băng áp chế, bây giờ Huyền Băng tan ra, thi khí nghịch hành, liền bắt đầu phát huy tác dụng.

Ước chừng không bao lâu nữa, thi thể Thủy Tinh này sẽ thi biến.

Với mức độ thi khí của thi thể Thủy Tinh này, một khi thi biến, đây tuyệt đối là cấp bậc Thi Tổ, chính là cấp bậc tồn tại như Tương Thần, Hậu Khanh, thực lực ngút trời, vô cùng đáng sợ.

Ngay cả Khương Hoa cũng chưa chắc có thể chế ngự được.

Do đó, Khương Hoa đương nhiên không thể để nó thi biến.

Anh trực tiếp lấy ra Định Thi Phù, thi triển câu thi phù, định trụ thi khí của thi thể Thủy Tinh, sau đó dùng giáp Lăng Xuyên Sơn Huyệt điên cuồng thôn phệ thi khí trong thi thể, từng luồng thi khí nồng nặc cuồn cuộn ập đến, toàn bộ bị giáp Lăng Xuyên Sơn Huyệt thôn phệ.

Bây giờ không phải là lúc luyện hóa hấp thu, Khương Hoa thu lại câu thi phù và giáp Lăng Xuyên Sơn Huyệt.

Khương Hoa nhìn về phía những người khác.

Hồ Bát Nhất và đám người đã bắt đầu quan sát thi thể Thủy Tinh, cũng xem như đã nhìn kỹ một lượt.

Hồ Bát Nhất và những người khác đối với thi thể Thủy Tinh cũng không có ý định gì, thứ này trông nặng vô cùng, hơn nữa cũng không biết đáng giá bao nhiêu tiền, họ không muốn lãng phí thời gian và công sức để di chuyển nó.

Mà Minh Thúc thì đang trả giá với Vương Bàn Tử.

Chương 339

Minh Thúc đến đây chính là vì thi thể Thủy Tinh, nhưng người ông ta mang theo đã chết hết, chỉ còn lại ông ta và Mã Tử A Đông, cơ thể ông ta vốn đã yếu, không thể nào vác nổi thi thể Thủy Tinh này.

Mà Mã Tử A Đông là một cô gái tay trói gà không chặt, càng không thể nào vác nổi.

Cho dù hai người cùng nhau vác cũng là quá sức.

Cho nên ông ta bắt đầu tìm người giúp đỡ.

Bàn Tử và những người khác không thèm để ý đến ông ta, thế là Minh Thúc chỉ có thể cầu xin Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất giúp đỡ.

Vương Bàn Tử thấy có cơ hội lợi dụng, thế là liền sư tử ngoạm.

Tôi nói này lão già, thi thể Thủy Tinh này cũng là chúng ta cùng nhau tìm được, theo lý mà nói là người thấy có phần, bây giờ tôi lại phải giúp ông vận chuyển ra ngoài, ông nói tôi có nên chiếm phần lớn không.

Vương Bàn Tử nói: Hơn nữa, trong phần của tôi, Khương Gia phải chiếm hơn một nửa, nếu không có Khương Gia, ông muốn tìm được thi thể Thủy Tinh này sao.

Hơn nữa bên trong thi thể Thủy Tinh này toàn là thi khí, Khương Gia không khử đi thi khí, cho dù ông tìm được nó, cũng đừng nghĩ đến chuyện dọn đi.

Cho nên, tôi bảy ông ba, đã là rất nể mặt ông rồi.

Minh Thúc sắc mặt khó coi, ông ta hoàn toàn trông cậy vào thi thể Thủy Tinh này để làm giàu.

Vốn dĩ ông ta ở nước ngoài đã liên lạc xong người mua, chỉ cần mang thi thể Thủy Tinh về, đó chính là một ngàn vạn vào túi.

Nhưng mà, bây giờ Vương Bàn Tử mở miệng liền muốn bảy phần.

Đó chính là bảy trăm vạn.

Trong nháy mắt mất đi bảy trăm vạn, ông ta đương nhiên không cam tâm.

Nhưng mà, Vương Bàn Tử nói cũng không sai.

Nếu không có Khương Hoa, Minh Thúc dù có bản đồ và quyển tông cũng không thể nào tìm được nơi này, càng không thể nào khử đi thi khí trên người thi thể Thủy Tinh.

Do đó, Khương Hoa đúng là cũng phải chiếm phần lớn.

Điều này khiến Minh Thúc có chút khó xử.

Vương Bàn Tử thấy Minh Thúc do dự liền biết gã này nhất định đang lưỡng lự, thế là Vương Bàn Tử rèn sắt khi còn nóng: Tôi nói này lão già, ông còn do dự cái gì, các người có thể nói là không cần bỏ ra chút sức lực nào, chỉ là cầu xin Khương Gia giúp đỡ mà thôi, ông nghĩ xem, trên đường đi này, đều là cậu ấy dẫn đường, cậu ấy có đòi bản đồ và quyển tông của ông không.

Mà ông, đã giúp được gì.

Có thể nói, ông hoàn toàn là kiếm lời không, ông lại còn chê tôi đòi nhiều, vậy thế này đi, trực tiếp để Khương Gia quyết định quyền sở hữu của thi thể Thủy Tinh này.

Minh Thúc nghe vậy mới ý thức được, mình quả thật chẳng giúp được gì.

Thế là vội vàng nói: Được, bảy ba thì bảy ba.

Tuy nhiên, Vương Bàn Tử lại nói: Thế không được, bây giờ tôi nghĩ thông rồi, chuyện này thật sự chẳng liên quan gì đến ông cả.

Minh Thúc biến sắc, vội vàng nói: Tôi nhượng bộ thêm một bước, tám hai.

Thế nào.

Thi thể Thủy Tinh này tuy giá trị liên thành, nhưng nếu không tìm được người mua thì căn bản sẽ không có ai mua, tôi đã liên hệ tốt người mua rồi, có thể bán được một ngàn vạn.

Nếu các người dọn ra ngoài, bán cho mấy tay buôn đồ cổ, tuyệt đối không thể nào có giá này.

Trời.

Vương Bàn Tử nghe vậy, trợn tròn cả mắt.

Vốn dĩ hắn nghĩ, thứ này bán được một hai trăm vạn đã là hết cỡ.

Không ngờ, lại đáng tiền như vậy.

Hắn thầm nghĩ, lão già này đúng là biết làm ăn.

Thế là Vương Bàn Tử vội vàng nói: Chốt kèo.

Minh Thúc sắc mặt khó coi, ông ta luôn cảm thấy mình bị hớ.

Nhưng cũng không có cách nào, Vương Bàn Tử nói có lý có lẽ, ông ta cũng chỉ có thể đồng ý.

Vương Bàn Tử cõng thi thể Thủy Tinh lên lưng.

Gã này những thứ khác không ra sao, nhưng sức lực vẫn có thừa.

Khương Hoa thấy cảnh này không khỏi âm thầm lắc đầu.

Mặc dù anh cũng không quan tâm đến tiền bạc, nhưng đây là của biếu không, sao anh có thể không nhận.

Khương Hoa cũng tin tưởng, gã Vương Bàn Tử này, về phương

diện tiền bạc sẽ không chơi xấu mình.

Khương Hoa đang chuẩn bị dẫn họ rời khỏi nơi này.

Nhưng đột nhiên, xung quanh ầm ầm rung động, vang lên tiếng chấn động mãnh liệt.

Mọi người nhìn xung quanh, sau đó Hồ Bát Nhất nói: Không ổn, núi tuyết phía trên hình như xảy ra lở tuyết rồi, chúng ta phải đi nhanh lên, nếu không sẽ bị chôn ở đây mất.

Nơi này vốn thuộc về một khe núi, phía trên là núi tuyết nguy nga, một khi xảy ra lở tuyết, chắc chắn sẽ chôn vùi nơi này.

Ước chừng là do một quyền vừa rồi của Khương Hoa, dẫn đến mặt đất chấn động, núi tuyết đến bây giờ cuối cùng cũng không chịu nổi nữa.

Mọi người hoảng hốt, liền chuẩn bị quay trở về.

Nhưng Khương Hoa lại nói: Đừng vội, đi theo tôi.

Mọi người sững sờ, lại phát hiện Khương Hoa đi về phía Cửu Tầng Yêu Lâu đã sụp đổ.

Điều này khiến mọi người có chút ngơ ngác.

Bây giờ chạy vào trong, đây không phải là muốn chết sao.

Ầm.

Phía trên vang lên âm thanh như sấm rền.

Hồ Bát Nhất và mấy người khác biết, họ phải đưa ra quyết định, nếu không, chắc chắn sẽ bị chôn dưới lớp tuyết dày.

Rốt cuộc là quay về đường cũ, hay là đi theo Khương Hoa.

Vương Bàn Tử không hề suy nghĩ, liền đi theo Khương Hoa.

Về phần Trần Văn Cẩm, cô vẫn luôn đi theo bên cạnh Khương

Hoa.

Những người khác do dự một chút, cũng không còn băn khoăn gì nữa.

Họ vốn dĩ là đi theo Khương Hoa đến, bây giờ Khương Hoa đã lựa chọn đi vào trong, vậy thì họ tự nhiên cũng đi vào trong.

Hiện tại tất cả mọi người đều tin tưởng Khương Hoa.

Mọi người đi theo Khương Hoa đến trước vách núi sau Cửu Tầng Yêu Tháp, cả tòa vách núi này đều đang rung chuyển, thỉnh thoảng có thể thấy không ít tuyết rơi xuống.

Ở đây có một cánh cửa.

Lúc này, có người kinh ngạc nói.

Đúng vậy, trên vách đá ở đây, có một cánh cửa đá.

Cánh cửa đá đó đóng chặt, phía trên vẽ không ít bích họa, là một cảnh tượng địa ngục.

Vương Bàn Tử nói: Mẹ ơi, chẳng lẽ cánh cửa này lại là Cổng Địa Ngục gì đó sao.

Mùng một nói: Cậu nói không sai, đây đúng là một Cánh Cổng Địa Ngục, nghe đồn lối đi sau cánh cửa này thông đến Hắc La Hải Thành, ở giữa đầy rẫy các loại nguy hiểm, người đi vào phải nhắm mắt đi thẳng về phía trước, không được quay đầu cũng không được mở mắt, nếu không sẽ không ra khỏi được lối đi này, bị đưa vào địa ngục.

Vương Bàn Tử nói: Có tà môn như vậy sao.

Mùng một lắc đầu: Tôi cũng không biết, dù sao truyền thuyết về Hắc La Hải Thành là như vậy.

Trần Văn Cẩm nói: Tôi cũng đã từng nghe nói về Cánh Cổng Địa Ngục này, đúng là rất tà môn.

Ầm ầm.

Trần Văn Cẩm vừa dứt lời, cánh cửa kia liền phát ra tiếng vang, sau đó trực tiếp nổ tung thành từng mảnh.

Mọi người trong lòng kinh hãi, nhìn về phía cửa đá.

Chỉ thấy cửa đá đã bị Khương Hoa đánh nát, mà Khương Hoa và Trần Văn Cẩm đã đi vào trong.

Mọi người cạn lời.

Cảm giác Khương Hoa và họ không cùng một thế giới.

Nhưng mọi người lại biết, việc Khương Hoa làm đều là đúng, lựa chọn của anh đều là đúng.

Do đó, tất cả mọi người nhanh chóng đuổi theo.

Còn chưa vào trong lối đi, giọng của Khương Hoa đã vang lên: Tất cả nhắm mắt lại, bất kể gặp phải cái gì, đụng phải cái gì, đều đừng quan tâm, cứ đi thẳng về phía trước là được.

Nghe được giọng của Khương Hoa, lòng họ lạnh đi, đành phải nghe lời nhắm mắt lại.

Tất cả mọi người đi vào trong lối đi không bao lâu, liền nghe bên ngoài ầm ầm một tiếng vang lớn, họ biết, nhất định là tuyết lở bên ngoài đã đổ xuống.

Họ âm thầm may mắn, may mà đã đi theo Khương Hoa.

Không biết đi được bao lâu, Khương Hoa cuối cùng cũng ra khỏi lối đi.

Những người khác cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng trở lại, đều thở phào một hơi.

Vương Bàn Tử nói: Mẹ nó, bên trong ngột ngạt quá, tôi cứ cảm

giác có người đang sờ chân mình, rợn người quá đi.

Những người khác cũng vẻ mặt sợ hãi, rõ ràng mọi người ở bên trong đều phải chịu những mức độ quấy nhiễu khác nhau, gặp phải không ít chuyện, nhưng vì họ nghe lời Khương Hoa từ đầu đến cuối không mở mắt, cho nên cũng không gặp phải nguy hiểm gì.

Hả.

Mùng một không thấy.

Lúc này, Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói.

Khương Hoa nhíu mày, nhìn lại phía sau, quả thật không thấy bóng dáng Mùng một.

Đừng ai đi vào.

Khương Hoa nói.

Hồ Bát Nhất và những người khác không dám đi vào, đành phải dừng lại.

Khương Hoa tiếp tục nói: Đợi thêm mười phút nữa, nếu cậu ta vẫn chưa ra thì hẳn là đã ở lại bên trong vĩnh viễn rồi.

Mọi người lòng rối như tơ, có cảm giác đau buồn như thỏ chết cáo thương.

Mười phút trôi qua, Mùng một cuối cùng vẫn không ra.

Khương Hoa khẽ thở dài.

Chương 340

Người hiểu rõ nhất về Cánh Cổng Địa Ngục này, lại vẫn bị bỏ lại trong Cánh Cổng Địa Ngục.

Đi thôi.

Khương Hoa nói, quay người rời khỏi nơi này.

Tất cả mọi người đều im lặng.

Nhất là Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, tâm trạng vô cùng tồi tệ.

Không giống như A Đông và Minh Thúc, Mùng một dọc đường đi đã nói với họ không ít lời, cũng coi như là từng có tình cảm vào sinh ra tử, kết quả bây giờ Mùng một lại bị bỏ lại ở đó, vĩnh viễn không thể ra ngoài, trong lòng Hồ Bát Nhất họ đương nhiên khó chịu.

Chuyện này, cũng nằm ngoài dự đoán của Khương Hoa.

Trong nguyên tác, Mùng một là đồng quy vu tận với Lang Vương.

Nhưng vì sự xuất hiện của Khương Hoa, Lang Vương không dám đối địch với họ nữa, vốn tưởng rằng Mùng một có thể nhặt lại được một mạng, kết quả cậu ta vẫn chết ở đây.

Xem ra, đây là ý trời.

Khương Hoa dẫn Hồ Bát Nhất và những người khác rời khỏi nơi đó, cuối cùng cũng nhìn thấy Hắc La Hải Thành trên bầu trời.

Trên một hồ nước khổng lồ, có một ngọn núi lớn, và trên ngọn núi lớn đó, xây dựng từng tòa cung điện, bây giờ lại có mây mù bao phủ, khiến cho những cung điện đó trông giống như Thiên Cung lơ lửng giữa không trung.

Đó. chính là Hắc La Hải Thành sao.

Hồ Bát Nhất ngơ ngác nhìn thành trì khổng lồ trên núi.

Đây là nơi họ đã tốn bao nhiêu thời gian mới tìm được.

Những người khác cũng tỏ ra rất kích động.

Trát Cách Lạp Mã nói: Cuối cùng cũng tìm thấy.

Khương Hoa không nói gì, anh biết, đây căn bản không phải là Hắc La Hải Thành thật sự.

Long Sơn thật sự, là ở dưới hồ nước lớn kia.

Mà Hắc La Hải Thành trước mắt này, chẳng qua là ảo ảnh được tạo ra bằng không gian ảo mà thôi.

Chúng ta làm thế nào để đi lên.

Vương Bàn Tử hỏi.

Khương Hoa nói: Tạm thời chưa lên.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Tình huống gì thế này.

Đã đến đây rồi mà không lên.

Đây không phải là nhìn thấy một núi vàng mà không đào sao.

Khương Hoa đi vào trong rừng, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Anh biết, đôi mắt của thi thể Thủy Tinh kia, là ở trong cơ thể một con cá lớn, chỉ cần tìm được con cá lớn đó, và giết nó, thì có thể lấy được con ngươi của Quỷ Mẫu.

Đây là một nơi giống như rừng rậm nguyên thủy, mọi người vất vả đi trong đó, Khương Hoa nói: Thành trì trên núi kia là không gian ảo của Hắc La Hải Thành, chúng ta muốn giải trừ lời nguyền trên người các cậu, phải tìm được tròng mắt của thi thể Thủy Tinh Quỷ

Mẫu trước, nếu không dù có leo lên cũng là vô ích.

Vương Bàn Tử bất giác liếc nhìn thi thể Thủy Tinh đang cõng sau lưng, nói: Khương Gia, ngài biết tròng mắt của người này ở đâu sao.

Khương Hoa đáp: Biết, hơn nữa chúng ta còn phải tìm một lối đi ngầm, từ trong nước tìm ra lối đi ngầm đó, sau đó thông qua lối đi ngầm đó, một mạch đến dưới ngọn núi kia, mới có thể từ lối đi bên dưới leo ra Hắc La Hải Thành.

Mọi người nghe xong, cũng đều yên tâm.

Đi một lúc, gặp một con sông nhỏ, mọi người ngồi xuống nghỉ ngơi.

Nơi này cũng vô cùng kỳ lạ, mặc dù là một khu rừng nguyên thủy, nhưng xung quanh cũng có những loại thủy tinh đó, trông giống như một khu rừng thủy tinh.

Vương Bàn Tử đặt thi thể Thủy Tinh xuống: Cũng không biết những viên thủy tinh này có đáng tiền không.

Hồ Bát Nhất nói: Thứ mọc đầy đường cậu nói đáng tiền không.

Bị Hồ Bát Nhất nói vậy, Vương Bàn Tử cũng không còn hứng thú nữa.

A.

Nhưng đúng lúc này, Mã Tử A Đông đột nhiên hét lên một tiếng.

Tất cả mọi người đều bị Mã Tử A Đông dọa cho giật mình, vội vàng nhìn sang.

Minh Thúc phản ứng lớn nhất.

Lần này ông ta coi như là mất cả chì lẫn chài, Hàn Tố Na ngay từ đầu đã chết, vệ sĩ A Đông cũng chết thảm, ngay cả người tình Tuyết Di Lặc cũng trở thành món ăn trong bụng Tiểu Hoa.

Bây giờ chỉ còn lại con gái nuôi Mã Tử A Đông, nếu Mã Tử A Đông cũng chết, ông ta chắc phải thổ huyết mất.

Do đó, ông ta vô cùng lo lắng cho an nguy của Mã Tử A Đông.

Sao vậy.

Mọi người nhìn sang, Mã Tử A Đông vẫn đứng ở bên cạnh, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt, trông cũng không bị thương gì, Minh Thúc mới vội vàng hỏi.

Mã Tử A Đông chỉ vào một tảng đá ở một nơi: Ở đó. tôi nhìn thấy thi thể của một người đàn ông.

Thi thể của một người đàn ông.

Vương Bàn Tử vội vàng đi tới, nhìn tảng đá kia, phát hiện trên tảng đá mọc một bông hoa nhỏ màu đỏ, không khỏi nói: Tôi nói này em gái Mã Tử A Đông, có phải em nhìn nhầm không, chỗ này làm gì có thi thể nào, chỉ có một bông hoa thôi, nếu em thích bông hoa này, tôi hái cho em.

Nói rồi, liền đi chạm vào bông hoa đỏ đó.

Hồ Bát Nhất nói: Bàn Tử, đừng có lộn xộn.

Nơi này kỳ lạ lắm, đừng có động vào đồ vật lung tung.

Còn Minh Thúc thì nói: Khương tiên sinh, mắt của A Đông rất đặc biệt, có thể nhìn thấy những thứ mà người bình thường không thấy được, cô ấy nói có t·hi t·hể thì chắc chắn là có t·hi t·hể.

Bị Hồ Bát Nhất và Minh Thúc nói vậy, Vương Bàn Tử liền hơi sợ hãi.

Mọi người nhìn kìa, bông hoa đỏ kia vậy mà bắt đầu kết quả.

Lúc này, Trần Văn Cẩm nói.

Hồ Bát Nhất và những người khác kinh ngạc nhìn thấy bông hoa đỏ đó bắt đầu lớn lên nhanh chóng, sau đó chỉ trong vòng một phút ngắn ngủi, nó như thể đã trải qua cả một vòng đời, sau khi nở rộ liền mọc ra một quả thịt màu đỏ.

Cái này.

Sao tôi lại có cảm giác quả này giống như thịt người vậy.

Vương Bàn Tử nói.

Những người khác cũng nhận ra điều này.

Lẽ nào, bông hoa này lớn lên bằng cách ăn thịt người.

Hồ Bát Nhất nói.

Mấy người họ hợp sức đẩy tảng đá kia ra, phát hiện bên dưới quả nhiên có một bộ t·hi t·hể nam giới đã sắp thối rữa.

Quả nhiên có một bộ t·hi t·hể nam giới.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau, Vương Bàn Tử nói: Em gái A Đông, em có thuật nhìn xuyên thấu à.

A Đông có chút sợ hãi lùi lại hai bước.

Cùng lúc đó, họ nhìn thấy trên thân t·hi t·hể nam giới lại mọc ra không ít những bông hoa nhỏ màu đỏ kia.

Mấy bông hoa này sao lại quái dị như vậy.

Hồ Bát Nhất nói.

Lúc này Khương Hoa lên tiếng: Các anh tìm xung quanh xem có tìm được một cái quan tài nào không.

Khương Hoa biết loại hoa trước mắt này hẳn là Hoa Hồng Mồi Máu, loại hoa này có thể tỏa ra một loại độc tố, một khi trúng độc của nó, trên người sẽ mọc ra những mầm thịt giống như thực vật, v·ết

t·hương không thể chạm vào, chạm vào là đau.

Nếu không giải độc kịp thời, người trúng độc sẽ biến thành một người mọc đầy thực vật và c·hết trong đau đớn.

Thế nhưng, gần Hoa Hồng Mồi Máu lại có thứ giải độc cực tốt.

Một cái xác rùa đen.

Đó là cái mai do một con rùa đen lột ra, là một bảo vật vô giá, có thể giải trăm loại độc.

Thứ mà Khương Hoa để ý chính là nó.

Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và những người khác không nói nhiều lời, lập tức tìm kiếm xung quanh.

A, mọi người nhìn kìa, con chó nhỏ không biết từ đâu ra này lại đang ăn cái quả máu kia.

Minh Thúc nói.

Khương Hoa nhìn qua, biết đó chính là con rùa đã lột xác, bèn nói: Không cần để ý đến nó, nó sẽ không làm hại người đâu.

Nghe Khương Hoa nói vậy, những người khác cũng không quan tâm nữa.

Chẳng mấy chốc, Bàn Tử đã tìm thấy một cái quan tài gần đó.

Mọi người đi qua xem xét, đều có chút kinh ngạc.

Khương Gia, ngay cả cái này mà cậu cũng tính ra được, thật là lợi hại.

Vương Bàn Tử nói.

Khương Hoa không nói gì, liền mở quan tài ra.

Trong quan tài có một cỗ thây khô, mà bên cạnh thây khô là một cái mai rùa kỳ lạ.

Sao ở đây lại có một cái mai rùa.

Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

Khương Hoa nhặt mai rùa lên, liền nghe thấy tiếng của hệ thống.

Thu được một Huyền Quy xác, thưởng 500 Điểm tiến hóa.

Huyền Quy xác: Là mai của Huyền Quy ngàn năm, có thể giải vạn độc, ăn vào có thể trường thọ.

Ôi trời.

Khương Hoa trừng mắt.

Lần này đúng là may mắn.

Huyền Quy ngàn năm, chắc chắn là thứ tốt.

Con Huyền Quy sống cả ngàn năm này, tuyệt đối là một món đại bổ.

Chương 341

Thế là, Khương Hoa nhanh chóng đi đến trước mặt con rùa không mai, nhìn nó với ánh mắt không mấy thiện ý.

Con vật này tuy chỉ lớn bằng con chó nhỏ, nhưng so với rùa đen thông thường thì lớn hơn nhiều.

Con rùa không mai rõ ràng cũng rất có nhân tính, vốn dĩ nó đang ăn mồi máu, phát hiện có một người đứng trước mặt mình, bèn ngẩng đầu nhìn Khương Hoa.

Trong đôi mắt nhỏ bé của nó lộ ra vẻ khó hiểu to lớn.

Nó không biết sinh vật kỳ lạ trước mắt đang nhìn mình làm gì.

Dần dần, nó nhận ra ý đồ xấu của Khương Hoa, quay người định chạy, muốn nhảy xuống nước để tẩu thoát.

Nhưng tất cả đã quá muộn.

Khương Hoa trực tiếp đuổi kịp con rùa không mai, trong tay Khương Hoa, con rùa dù giãy giụa thế nào cũng vô ích, nó căn bản không thể thoát khỏi lòng bàn tay của anh, dù nó có quay người cắn vào tay Khương Hoa, cũng phát hiện tay của anh còn cứng hơn cả mai rùa của nó, căn bản không cắn nổi.

Khương Hoa nói: Tiểu tử, còn muốn chạy trốn sao.

Đừng lãng phí thời gian.

Lúc này, Vương Bàn Tử và những người khác chạy tới, tò mò nhìn con rùa không mai trong tay Khương Hoa, nghi hoặc hỏi: Khương Gia, đây không phải chỉ là một con chó hoang thôi sao, cậu bắt nó làm gì.

Khương Hoa nói: Đây không phải chó hoang, nó là một con rùa đen đã thành tinh, cái mai rùa chúng ta vừa tìm được chính là cái mai mà con vật này lột ra.

Vương Bàn Tử nghe xong, không khỏi thốt lên: Rùa đen thành tinh.

Ôi trời.

Còn Minh Thúc thì nói: Vậy chẳng phải cái mai rùa mà Khương tiên sinh vừa nhặt được là chí bảo nhân gian, là một bảo vật cực kỳ lợi hại sao.

Vương Bàn Tử nghe nói lại là bảo vật, không khỏi hỏi: Lão già, sao lại là bảo vật nữa.

Thế là, Minh Thúc bắt đầu kể lại chuyện A Đông gặp phải trên biển trước đây.

Trước khi Minh Thúc gặp A Đông, cô bé đã trôi dạt trên biển, có một lần, một con tàu đi vào vùng biển lạ, sau đó toàn bộ thủy thủ đều trúng độc, suýt chút nữa t·ử v·ong.

Về sau là nhờ tìm được một cái mai rùa.

Nghe đồn rùa đen thành tinh sẽ lột mai của mình ra, và cái mai đó chính là bảo vật vô giá, có thể giải vạn độc, trên đời không có loại độc nào mà cái mai đó không giải được.

Thế là, chủ tàu cắt một mẩu nhỏ mai rùa, nghiền thành bột, pha với nước, mọi người uống vào, độc trong người đều được giải hết.

Bởi vì thứ đó quá quý giá, nên những người trên tàu đã xảy ra tranh chấp lớn, tàn sát lẫn nhau, cuối cùng thương vong thảm trọng, A Đông cũng nhân lúc hỗn loạn mà trốn xuống biển, nếu không tình cờ gặp được Minh Thúc thì cũng đã c·hết rồi.

Minh Thúc sau khi nghe A Đông kể đã đến nơi họ tranh chấp để xem xét, con tàu đã chìm từ lâu, không còn gì nữa, tự nhiên cũng không thể tìm được cái mai rùa đó.

Không ngờ bây giờ lại gặp được ở đây.

Những người khác nghe xong, cũng mắt sáng rực, kích động nhìn Khương Hoa.

Chỉ tiếc là, thứ này một khi đã vào tay Khương Hoa thì tự nhiên không thể nào lấy ra được nữa.

Bọn họ cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm.

Khương Hoa không để ý đến họ, Huyền Quy xác ngàn năm là vật cần thiết để anh kích hoạt Bất Tử Thể, bất kể thế nào cũng không thể đưa cho họ.

Khương Hoa nhìn con rùa không mai trong tay.

Con rùa không mai vô cùng có nhân tính, đôi mắt nó đảo liên tục, chắc là đang nghĩ cách trốn thoát.

Con vật này, dù sao cũng đã thành tinh, ngang ngửa cấp bậc của Tiêu Đồ.

Vừa nghĩ đến Tiêu Đồ, lòng Khương Hoa khẽ động, không biết con Huyền Quy ngàn năm này có được tính là thần thú không.

Trong Sơn Hải Kinh, thứ này là dị thú, nhưng không biết ở đây có được tính là thần thú không.

Hệ thống cũng không có thông báo.

Hay là g·iết lấy xương.

Con Huyền Quy dường như cảm nhận được sát khí của Khương Hoa, sợ đến toàn thân run rẩy, chắp hai chân trước lại, không ngừng vái lạy, ý tứ cầu xin tha mạng quá rõ ràng.

Khương Hoa không khỏi nhíu mày, con vật này vẫn rất có nhân tính.

Vương Bàn Tử nói: Khương Gia, con rùa cháu này đang cầu xin cậu tha mạng đấy.

Khương Hoa không nhịn được cười.

Rùa cháu.

Người ta có thể làm ông cố của ông cố cậu đấy.

Khương Hoa nghĩ một lát, thôi được rồi, cứ tạm thời không g·iết nó, dù sao trong hồ kia chắc chắn có Thủy Kỳ Lân, xử lý con vật này sau cũng được.

Tuy nhiên, Khương Hoa cũng không thể cứ thế mà tha cho nó, anh nói với con Huyền Quy: Ta tha mạng cho ngươi cũng được, nhưng ngươi phải có giá trị để ta tha, ngươi ở đây lâu như vậy, chắc chắn rất quen thuộc nơi này, ngươi giúp ta tìm Thủy Kỳ Lân và Bạch Hồ Tử Ngư Vương, ta sẽ tạm tha cho ngươi một mạng, nghe hiểu ta nói gì không.

Huyền Quy liên tục gật đầu.

Khương Hoa bảo Vương Bàn Tử lấy một sợi dây thừng, buộc con vật này lại, rồi nói: Tốt, trước tiên dẫn ta đi tìm Thủy Kỳ Lân.

Thủy Kỳ Lân bất kể là huyết mạch hay xương cốt của nó, đối với Khương Hoa đều có tác dụng to lớn, đương nhiên phải tìm được Thủy Kỳ Lân trước đã.

Huyền Quy nhảy xuống đất, sau đó bắt đầu bò về một hướng.

Còn Khương Hoa thì dắt dây thừng, đi theo sau nó.

Cảnh tượng này trong mắt mọi người trông khá kỳ quái.

Người không biết còn tưởng ai đó đang dắt chó đi dạo giữa chốn

hoang sơn dã lĩnh này.

Tuy nhiên, họ cũng đều ngoan ngoãn đi theo.

Đi thêm một lát, mọi người đến trước một hang động.

Cái động này đã ở dưới thành Hắc La Hải, là một động dưới nước, trong động có một dòng suối, có chút giống với đường hầm dưới nước ở Già Long Sơn lúc trước.

Huyền Quy dừng lại ở đây, rồi chỉ vào trong động.

Khương Hoa nhíu mày: Ngươi nói, Thủy Kỳ Lân ở trong cái động này.

Huyền Quy vội vàng gật đầu.

Khương Hoa không nhiều lời, nói với Hồ Bát Nhất và những người khác: Lão Hồ, các anh đợi ở ngoài, tôi một mình vào xem.

Hồ Bát Nhất và mấy người biết loại động dưới nước này bọn họ vào cũng không tiện, mà Khương Hoa thân thủ tốt, cũng có thể ở dưới nước rất lâu, thế là gật đầu: Khương Gia cẩn thận một chút, có chuyện gì cứ gọi chúng tôi, chúng tôi sẽ vào ngay lập tức.

Khương Hoa cũng không khách sáo, Ừ một tiếng rồi cùng Huyền Quy nhảy xuống nước.

Khương Hoa lặn xuống đáy nước, theo con Huyền Quy ngàn năm bơi vào trong.

Khương Hoa có khả năng nhìn trong đêm, lại nhờ có Phân Thủy Châu nên có thể ở dưới nước rất lâu, vì vậy anh hoàn toàn không vội.

Xung quanh cũng xuất hiện một vài loài cá hình thù kỳ lạ như cá Râu Trắng, sứa hút máu các loại, nhưng những thứ này đều không dám đến gần Khương Hoa.

Thứ mà Khương Hoa muốn tìm cũng chỉ là Thủy Kỳ Lân và Bạch

Hồ Tử Ngư Vương, đối với mấy con tép riu này, anh không có hứng thú.

Vì vậy anh tiếp tục đi theo con Huyền Quy bơi về phía trước.

Cuối cùng, hơn mười phút sau.

Huyền Quy dẫn Khương Hoa trồi đầu lên khỏi mặt nước.

Đây rõ ràng là một cái hang sau thác nước, bên trong khắp nơi đều là tinh thể, hơn nữa những tinh thể này còn tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, khiến cho nơi này không quá tối tăm.

Khương Hoa bơi lên bờ, nhìn xung quanh, không khỏi nói: Đây chính là nơi Thủy Kỳ Lân ẩn náu.

Huyền Quy gật đầu với Khương Hoa, sau đó vẫy chân, ra hiệu cho Khương Hoa đi theo.

Khương Hoa đi theo Huyền Quy tiếp tục vào trong.

Cái hang động này quanh co khúc khuỷu, lại còn rất ẩm ướt, Khương Hoa cũng bị Huyền Quy dẫn đi đến mức hơi choáng váng.

Nhưng may mắn là, rất nhanh Huyền Quy đã dẫn Khương Hoa đến điểm cuối.

Khương Hoa nhìn nơi có chút giống mật thất này, không khỏi cau mày nói: Thủy Kỳ Lân đâu.

Huyền Quy chỉ vào một chỗ nhô lên ở sâu trong mật thất, Khương Hoa nhìn qua, có chút giống như một cái ổ.

Thế là anh đi qua, phát hiện ở đó có một cặp đồ vật rất kỳ lạ.

Hai thứ này rất lớn, trông như là nhãn cầu.

Nhưng mà, nhãn cầu không thể lớn như vậy được, hơn nữa còn là chất liệu ngọc.

Đây là cái gì.

Khương Hoa nhặt một viên ngọc mắt lớn bằng nắm tay lên, cẩn thận nghiên cứu.

Đúng lúc này, trong đầu Khương Hoa vang lên tiếng của hệ thống.

Thu được một viên ngọc mắt Thủy Kỳ Lân.

Thu thập đủ hai viên, có thể kích hoạt Huyết Mạch Thủy Kỳ Lân.

Ngọc mắt Thủy Kỳ Lân: Ngọc mắt được ngưng tụ từ tinh hoa huyết mạch toàn thân của Thủy Kỳ Lân, thu thập đủ hai viên có thể kích hoạt Huyết Mạch Thủy Kỳ Lân, nhận được năng lực khống chế dòng nước.

Khương Hoa xem xong phần giới thiệu, mừng rỡ vô cùng.

Vậy mà thật sự có thể nhận được Huyết Mạch Thủy Kỳ Lân.

Đối với Khương Hoa mà nói, đây không nghi ngờ gì là kết quả tốt nhất.

Đây chính là Huyết Mạch Thủy Kỳ Lân, có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Khương Hoa trong lòng vui mừng, đã đưa tay về phía viên ngọc mắt cuối cùng.

Ngay lúc này, một luồng sáng quỷ dị bỗng nhiên từ trong viên ngọc mắt bay ra, hóa thành một con thú kỳ dị mờ ảo trong suốt.

Thứ đó gầm lên một tiếng không thành tiếng về phía Khương Hoa.

Chương 342

Khương Hoa không khỏi lùi lại, nhìn kỹ thứ đó, rõ ràng là một con Thủy Kỳ Lân trong suốt.

Lẽ nào, đây là oán linh của Thủy Kỳ Lân sao.

Khương Hoa mắt sáng lên, trầm giọng nói: Ta là người thừa kế huyết mạch Xích Long, hôm nay nhận được huyết mạch Thủy Kỳ Lân của ngươi, khôi phục thần uy của thần thú viễn cổ, quả thật là vinh hạnh của ngươi.

Còn không mau lui ra.

Con Thủy Kỳ Lân dường như nghe hiểu lời Khương Hoa, lùi lại một chút, nhìn chằm chằm vào anh, như thể đang phân biệt thân phận thật sự của anh.

Nhưng mà, Khương Hoa không có thời gian chờ nó suy nghĩ xong, thế là trực tiếp dùng Luân Hồi Nhãn.

Bây giờ Luân Hồi Nhãn đã là Luân Hồi Nhãn cao cấp, có thể kéo cả linh hồn con người vào trong luân hồi, huống chi Thủy Kỳ Lân bây giờ đang ở trạng thái oán linh, càng dễ bị ảnh hưởng bởi Luân Hồi Nhãn.

Oán linh Thủy Kỳ Lân run lên bần bật, sau đó liền có dấu hiệu tan rã.

Thủy Kỳ Lân phát ra một tiếng kêu thảm thiết, không dám ở ngoài nữa, quay trở lại bên trong viên ngọc mắt kia.

Hừ.

Khương Hoa hừ lạnh một tiếng, nhặt lấy viên mắt Thủy Kỳ Lân còn lại.

Thu được con mắt Thủy Kỳ Lân thứ hai, đã thu thập hoàn tất, có hấp thu sức mạnh của ngọc mắt Thủy Kỳ Lân, nhận được Huyết Mạch Thủy Kỳ Lân không.

Có trên Không Cuối cùng cũng thu thập đủ Huyết Mạch Thủy Kỳ Lân.

Khương Hoa đương nhiên không khách sáo, trực tiếp chọn có.

Đang hấp thu tinh hoa huyết mạch của ngọc mắt Thủy Kỳ Lân, xin chờ. 1%. 3%.

Khương Hoa biết, thanh tiến độ này trong thời gian ngắn cũng không thể hoàn thành được.

Thế là anh cất hai viên ngọc mắt Thủy Kỳ Lân đi, sau đó nhìn về phía con Huyền Quy không mai đang trốn ở một bên run lẩy bẩy.

Rõ ràng, là Luân Hồi Nhãn của Khương Hoa vừa rồi đã dọa sợ con vật nhỏ này.

Chắc là bây giờ nó ngay cả chạy trốn cũng không dám.

Khương Hoa không khỏi bật cười, đây ngược lại là một kết quả tốt, sao lúc trước không nghĩ tới dùng Luân Hồi Nhãn để dọa nó nhỉ.

Khương Hoa nói: Đi thôi.

Huyền Quy chần chừ một chút, vẫn không dám động.

Khương Hoa nói: Ngươi yên tâm, đã hứa không g·iết ngươi thì đương nhiên sẽ không g·iết ngươi, nhưng ngươi phải ngoan ngoãn đi theo ta, nếu không thì đừng trách ta không khách khí.

Huyền Quy vội vàng gật đầu.

Thế là, Huyền Quy đi trước dẫn đường cho Khương Hoa, còn Khương Hoa thì đi theo sau.

Lần này Khương Hoa ngay cả dây thừng cũng không dùng, con vật nhỏ này bị Luân Hồi Nhãn dọa một lần xong trở nên ngoan ngoãn vô cùng, bây giờ Khương Hoa bảo nó đi về phía đông, nó tuyệt đối không dám đi về phía tây.

Thế là, Huyền Quy ngoan ngoãn dẫn Khương Hoa đi ra ngoài, rất nhanh lại đến trong nước, từ đường hầm dưới nước đi ra ngoài.

Tuy nhiên, chẳng mấy chốc anh đã phát hiện trong hồ bên ngoài có vô số cá Râu Trắng.

Những con cá Râu Trắng đó con này nối tiếp con kia, tạo thành một trận cá khổng lồ.

Đây chính là trận cá Râu Trắng.

Bây giờ trận cá xuất hiện, vậy có nghĩa là Giao Vẫn và Bạch Hồ Tử Ngư Vương sắp xuất hiện, thứ Khương Hoa muốn chính là con mắt Quỷ Mẫu trong bụng Bạch Hồ Tử Ngư Vương.

Bây giờ Khương Hoa có Luân Hồi Nhãn, tự nhiên có thể dễ dàng lấy được con ngươi Quỷ Mẫu đó.

Chỉ cần Bạch Hồ Tử Ngư Vương xuất hiện, Khương Hoa liền có thể ra lệnh cho nó phun con mắt ra.

Khương Hoa nhanh chóng về bờ.

Hồ Bát Nhất và những người khác vẫn đang chờ Khương Hoa, nhìn thấy anh cuối cùng cũng lên bờ, lập tức mừng rỡ vô cùng, vội vàng đi tới, kéo anh lên.

Hồ Bát Nhất nói: Khương Gia, cuối cùng ngài cũng về rồi.

Vương Bàn Tử nói: Khương Gia, cậu xuống dưới này cũng gần một tiếng đồng hồ rồi đấy.

Khương Hoa nói: Ở bên trong gặp chút chuyện.

Hồ Bát Nhất nhìn về phía mặt hồ: Khương Gia, ngài xem, mặt hồ này có chuyện gì vậy, sao lại xuất hiện từng vòng xoáy nhỏ.

Bọn họ ở trên bờ không nhìn thấy tình hình dưới nước, mà những con cá Râu Trắng cũng không lộ đầu, nên không biết chúng đã kết thành trận cá.

Khương Hoa nói: Bên dưới có rất nhiều cá Râu Trắng, những con cá đó bây giờ đã kết thành trận cá, cho nên mới tạo thành tình huống hiện tại.

Trận cá.

Hồ Bát Nhất kinh ngạc.

Trước đây anh đã từng chứng kiến sự lợi hại của trận cá, không ngờ ở đây lại có.

Đúng lúc này, một bóng dáng hung mãnh đột nhiên từ trong rừng lao ra, sau đó nhanh chóng lao xuống hồ.

Mẹ kiếp.

Vừa rồi là cái gì vậy.

Vương Bàn Tử kinh hãi la lên.

Những người khác cũng giật nảy mình, nhanh chóng cầm súng lên, nhưng phát hiện thứ đó chui xuống nước xong liền biến mất không thấy.

Dù họ có tìm thế nào cũng không tìm thấy.

Khương Hoa nói: Giao Vằn.

Giao gì.

Vương Bàn Tử hỏi.

Lúc này, Hồ Bát Nhất giải thích: Giao Vằn, là một loại sinh vật

viễn cổ, vô cùng khổng lồ và đáng sợ.

Mọi người bừng tỉnh ngộ.

Sau khi Giao Vằn nhảy xuống nước, toàn bộ mặt hồ lập tức sôi sục.

Vô số cá Râu Trắng trồi đầu lên, con Giao Vằn đó như sói lạc vào bầy cừu, một ngụm không biết đã ăn bao nhiêu cá Râu Trắng, trong chốc lát mặt hồ đều bị nhuộm đỏ.

Con vật này đang đi săn sao.

Có người hỏi.

Khương Hoa lắc đầu: Không phải, nó chỉ đang tìm kiếm con mồi cuối cùng, Bạch Hồ Tử Ngư Vương.

Bạch Hồ Tử Ngư Vương.

Trong lòng mọi người kinh hãi, nghe Khương Hoa nói vậy, xem ra ở đây có rất nhiều sinh vật đáng sợ.

Không lâu sau, con Giao Vằn sau khi khuấy động một hồi liền chui xuống đáy nước, mặt nước lúc này mới từ từ khôi phục lại bình tĩnh.

Lại sao nữa đây.

Vương Bàn Tử hỏi.

Khương Hoa nói: Chắc là Giao Vằn đã tìm thấy Bạch Hồ Tử Ngư Vương, sau đó cả hai đang giao đấu dưới đáy hồ.

Hồ Bát Nhất nói: Tại sao chúng lại đánh nhau.

Khương Hoa: Tranh đoạt con mắt Quỷ Mẫu, tôi xuống xem một chút.

Nói xong, Khương Hoa trực tiếp nhảy xuống nước, dựa vào Phân Thủy Châu, điên cuồng lặn xuống.

Chỉ đứng trên bờ thì căn bản không nhìn thấy Bạch Hồ Tử Ngư Vương, càng không thể ra lệnh cho nó phun ra cặp mắt Quỷ Mẫu.

Do đó, Khương Hoa phải xuống đáy hồ, tìm được Bạch Hồ Tử Ngư Vương, sau đó khống chế nó, bắt nó phun con mắt Quỷ Mẫu ra.

Con mắt Quỷ Mẫu là thứ mà Khương Hoa đã tìm kiếm bấy lâu, bây giờ đã ở ngay trước mắt, đương nhiên không thể bỏ qua.

Khương Hoa đột nhiên nhảy xuống hồ, khiến mọi người giật nảy mình, Vương Bàn Tử lập tức hỏi: Lão Hồ, làm sao bây giờ.

Hồ Bát Nhất nhìn mặt hồ đang cuộn sóng, do dự một lúc rồi nói: Giao Vẫn vô cùng lợi hại, trận cá Râu Trắng cũng không phải thứ chúng ta có thể đối phó, chúng ta cứ thế này mà xuống thì dữ nhiều lành ít.

Khương Gia thân thủ rất tốt, dưới nước cũng có thể nín thở rất lâu, chúng ta cứ án binh bất động thì hơn.

Nói rồi, Hồ Bát Nhất còn liếc nhìn Trần Văn Cẩm một cái, thấy cô cũng đứng bên bờ quan sát, không có ý định đi xuống, thế là càng thêm chắc chắn ý nghĩ của mình.

Bàn Tử cũng không dám tùy tiện xuống.

Lại nói về Khương Hoa, sau khi anh nhảy xuống hồ nước, liền một đường lặn xuống.

Trong hồ, tầng nước trên vô cùng vẩn đục, khắp nơi đều là máu đỏ, nhưng khi xuống tầng dưới thì trong hơn rất nhiều, không có máu đỏ, và còn có rất nhiều di tích kiến trúc.

Khương Hoa biết, thành Hắc La Hải trên ngọn núi kia thực ra chỉ là một ảo ảnh, có thể nói là một hình chiếu của thành Hắc La Hải thật sự.

Còn thành Hắc La Hải thật sự lại ở dưới đáy hồ này, chỉ có lặn xuống đáy hồ mới có thể nhìn thấy nó.

Khương Hoa tốc độ rất nhanh, chẳng mấy chốc đã nhìn thấy một vài kiến trúc của thành Hắc La Hải, nhưng lúc này, anh nhìn thấy một con cá Râu Trắng khổng lồ đang truy đuổi và tấn công Giao Vằn.

Hai con quái vật này thế lực ngang nhau, đánh nhau túi bụi, thậm chí còn làm sập không ít kiến trúc.

Khương Hoa thấy Bạch Hồ Tử Ngư Vương xuất hiện, trong lòng mừng rỡ.

Thấy Bạch Hồ Tử Ngư Vương cứ như là thấy con mắt Quỷ Mẫu vậy.

Khương Hoa nhanh chóng đi qua đó, đồng thời phát động Luân Hồi Nhãn, định khống chế hai con quái vật lớn này bơi về phía mình.

Luân Hồi Nhãn vẫn rất hiệu quả, hai con vật kia bị ảnh hưởng, lập tức bắt đầu bơi về phía này, Giao Vằn ở phía trước, Bạch Hồ Tử Ngư Vương ở phía sau.

Rất nhanh, Giao Vằn đã tới trước, vẫy đuôi trước mặt Khương Hoa, trong mắt có chút sợ hãi.

Nhưng rất nhanh, Giao Vằn liền phát ra tiếng kêu đau đớn, dưới nước không truyền ra âm thanh, Giao Vằn há miệng, từng ngụm bong bóng xuất hiện.

Khương Hoa trừng mắt.

Chết tiệt, con Bạch Hồ Tử Ngư Vương này sao không nghe lời mình.

Lại còn đang tấn công Giao Vằn.

Chẳng lẽ vừa rồi Bạch Hồ Tử Ngư Vương chỉ đang truy đuổi

Giao Vằn, chứ không phải nghe lời mình mới tới.

Đây là tình huống gì.

Chương 343

Khương Hoa nhìn ra sau, quả nhiên thấy Bạch Hồ Tử Ngư Vương đang cắn đuôi Giao Vằn.

Mà Giao Vằn, mặc dù bị thương nặng, nhưng vì mệnh lệnh của Khương Hoa, vẫn đứng yên tại chỗ không di chuyển.

Khương Hoa trong lòng thầm kinh ngạc, con Bạch Hồ Tử Ngư Vương này rốt cuộc là sao.

Chẳng lẽ, là vì nó đã ăn con ngươi Quỷ Mẫu.

Nếu không thì làm sao có thể không bị Luân Hồi Nhãn của mình khống chế.

Có lẽ, thật sự là khả năng này.

Khương Hoa thầm hừ một tiếng, mặc kệ Bạch Hồ Tử Ngư Vương vì sao không nghe lời mình, lúc này anh vung tay lên, nước hồ xung quanh lập tức tách ra, sau đó tạo thành một con thủy long khổng lồ, ầm ầm lao tới đập vào Bạch Hồ Tử Ngư Vương.

Đây chính là năng lực mà Khương Hoa nhận được sau khi có được một phần Huyết Mạch Thủy Kỳ Lân, có thể khống chế nước.

Trước đây Khương Hoa dù có Phân Thủy Châu có thể ở trong nước rất lâu, nhưng hành động cũng rất bất tiện, vì có nước cản trở, bất kể là tốc độ hay sức mạnh, đều không có tác dụng lớn.

Nhưng bây giờ thì khác, có Huyết Mạch Thủy Kỳ Lân, anh ở trong nước cũng giống như ở trên cạn.

Thậm chí, năng lực của anh trong nước còn dễ dàng phát huy hơn.

Đây chính là tác dụng của Huyết Mạch Thủy Kỳ Lân.

Thủy long hung hăng đập vào người Bạch Hồ Tử Ngư Vương, con cá bị đập đến mức vảy rụng tơi tả, máu tươi tuôn ra.

Mà Khương Hoa nhanh chóng mượn sức của nước, đến trước mặt Bạch Hồ Tử Ngư Vương, rút ra Thất Tinh Long Uyên Kiếm.

Đã ngươi không nghe lời ta, vậy ta cũng không còn cách nào, chỉ có thể lấy mạng ngươi.

Con Bạch Hồ Tử Ngư Vương này nếu không c·hết thì không thể nào nghe lời anh phun ra con mắt Quỷ Mẫu.

Dù sao, Bạch Hồ Tử Ngư Vương vì con ngươi Quỷ Mẫu nên căn bản không thể giao tiếp với anh, làm sao có thể nghe lời anh.

Khương Hoa chém xuống một kiếm.

Bởi vì huyết mạch Thủy Kỳ Lân, sức cản của nước đối với Khương Hoa không có chút ảnh hưởng nào, cho nên một kiếm này của anh, sức mạnh cực lớn, Bạch Hồ Tử Ngư Vương trực tiếp bị Khương Hoa phanh thây xẻ bụng.

Gào Bạch Hồ Tử Ngư Vương phát ra tiếng kêu kinh khủng.

Khương Hoa hừ một tiếng, đè lên người Bạch Hồ Tử Ngư Vương, ấn nó lên trên kiến trúc bên dưới, mặc cho nó giãy giụa thế nào cũng không thoát được.

Sức lực của Khương Hoa bây giờ, làm sao có thể là Bạch Hồ Tử Ngư Vương sánh được.

Mấy phút sau, đầu của Bạch Hồ Tử Ngư Vương lại bị Khương Hoa đấm thêm mấy phát, triệt để c·hết đi, không còn động đậy nữa, xung quanh cũng hoàn toàn biến thành màu máu đỏ.

Khương Hoa mang t·hi t·hể của Bạch Hồ Tử Ngư Vương đến một vùng nước gần đó, sau đó hai ngón tay thò vào trong t·hi t·hể, nhanh

chóng tìm kiếm con mắt Quỷ Mẫu.

Tìm khoảng mười phút Khương Hoa mới tìm được một đôi mắt Quỷ Mẫu.

Cặp mắt Quỷ Mẫu này có màu sắc giống hệt với thi thể pha lê của Quỷ Mẫu, cũng biến thành pha lê.

Nhưng Khương Hoa biết, thứ này chính là con mắt pha lê Quỷ Mẫu mà anh vẫn luôn tìm kiếm.

Hôm nay, cuối cùng cũng tìm được.

Thu được một đôi mắt pha lê Quỷ Mẫu, thưởng 500 Điểm tiến hóa.

Khương Hoa nhẹ nhàng thở phào.

Sau đó quay trở lại bờ hồ.

Mọi người thấy Khương Hoa xuất hiện, cũng không khỏi vui mừng khôn xiết.

Khương Gia, cuối cùng cậu cũng lên rồi.

Vương Bàn Tử nói.

Khương Hoa gật đầu: Các vị, mặc đồ lặn vào, chúng ta tiến vào thành Hắc La Hải.

Vương Bàn Tử vui mừng khôn xiết: Khương Gia, cậu tìm được con ngươi đó rồi à.

Khương Hoa gật đầu, nói: Lần này đi đến tế đàn của thành Hắc La Hải, chúng ta phải đi qua đường hầm dưới nước, sau đó tìm được con đường xây trên núi, đi vào trong thành Hắc La Hải, cho nên nhất định phải mặc đồ lặn.

Vì đã nghĩ đến vấn đề này từ trước, nên mọi người đều mang đủ

đồ lặn, không có chuyện thiếu đồ lặn.

Thế là, tất cả mọi người chuẩn bị mặc đồ lặn.

Khương Hoa không để ý đến họ, nhìn về phía con Huyền Quy đang nằm ở một bên.

Con vật nhỏ này bị Luân Hồi Nhãn của Khương Hoa dọa một lần xong, không có lệnh của Khương Hoa, nó căn bản không dám rời đi.

Bây giờ cảm nhận được ánh mắt của Khương Hoa, nó nhanh chóng đứng thẳng bốn chân, ngoan ngoãn như một đứa trẻ nhìn Khương Hoa.

Khương Hoa nói: Ngươi hẳn là biết đường đến tế đàn của thành Hắc La Hải chứ.

Huyền Quy gật đầu.

Khương Hoa: Dẫn bọn ta đi.

Ngoài ra, trên đường có bảo bối gì, ngươi cũng phải dẫn ta đi tìm.

Huyền Quy gật đầu với Khương Hoa, sau đó nhảy xuống nước.

Khương Hoa nhìn về phía những người khác: Đều chuẩn bị xong chưa.

Hồ Bát Nhất và mọi người gật đầu.

Khương Hoa không nhiều lời, nhảy theo xuống nước.

Những người khác như sủi cảo, người này nối tiếp người kia, toàn bộ nhảy xuống hồ.

Huyền Quy đợi Khương Hoa và mọi người đều xuống xong mới bắt đầu dẫn đường.

Một đoàn người đi xuyên qua đáy nước.

Dưới đáy nước có đủ loại sinh vật kỳ lạ, như sứa hút máu các

loại, còn có các loại sinh vật hình thù kỳ quái khác, nhưng có Khương Hoa ở đó, những thứ đó cũng không dám đến gần họ, dọc đường đi cũng coi như là bình an vô sự.

Mất gần nửa giờ, Huyền Quy mới đưa họ xuyên qua đáy nước, đến dưới chân ngọn núi kia, vào trong lòng núi, ở đây có một con đường dẫn lên núi, chỉ cần đi theo con đường này là có thể tìm được tế đàn.

Mọi người leo ra khỏi nước, những người khác cởi đồ lặn ra.

Vương Bàn Tử nói: Các cậu có phát hiện không, trong nước này hình như có rất nhiều loại sinh vật kỳ lạ, nhưng chúng lại không dám tấn công chúng ta, thật là kỳ lạ.

Hồ Bát Nhất nói: Bàn Tử, cậu là không biết thật hay giả vờ không biết vậy, rõ ràng là do Khương Gia, cậu không nghĩ xem, lúc trước mấy con Hỏa Biều Trùng nhìn thấy Khương Gia đều phải đi đường vòng.

Vương Bàn Tử nghe xong không khỏi sững sờ, hình như cũng đúng là đạo lý này.

Hồ Bát Nhất nói: Lúc trước dưới đáy nước tôi thấy không ít sứa hút máu, loại sứa đó rất đáng sợ, thường sống thành đàn, sinh vật bình thường gặp phải chúng gần như không sống nổi, mà lần này chúng lại tránh xa chúng ta, may mà có Khương Gia.

Bàn Tử nói: Loại sứa hút máu đó tôi cũng từng nghe nói, chúng dựa vào nhiệt lượng để phán đoán động tĩnh của sinh vật, một khi bám vào người thì sẽ tạo ra một dòng điện gây t·ê l·iệt, nuốt chửng máu người, mấy chục con sứa xông tới, chỉ cần một phút là có thể hút cạn máu trong cơ thể người.

Nghe Bàn Tử nói vậy, những người khác không khỏi sợ hãi.

Nghĩ lại thì nhóm người mình vừa rồi có thể nói là đã đi một vòng bên bờ sinh tử.

Khương Hoa nói: Được rồi, đừng nói những chuyện vô dụng này nữa, nghỉ ngơi một chút rồi chúng ta đi tìm tế đàn.

Thế là, mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một lúc, sau đó tiếp tục để Huyền Quy dẫn đường, tìm được lối đi gần đó, đi vào thông đạo trong lòng núi.

Đây là một đoạn cầu thang xoắn ốc, thậm chí cũng không hẳn là cầu thang, chỉ là Ma Quốc đã sửa sang một chút, leo lên vẫn cần không ít sức lực, nhất là, trên bậc thang mọc đầy các loại rêu, vì ẩm ướt nên rất trơn, có thể không cẩn thận là trượt xuống.

Nếu mà từ cầu thang này lăn xuống, c·hết thế nào cũng không biết.

Vương Bàn Tử rất vất vả, tên này còn cõng theo một cái thi thể pha lê, leo chưa được bao lâu đã thở hổn hển, may mà giữa đường cũng có bệ đá để nghỉ ngơi, Khương Hoa liền nói: Nghỉ ngơi một lát ở phía trước đi.

Mọi người leo lên bệ đá.

Khương Hoa nhìn xung quanh, gần bệ đá này có một lối đi, dẫn vào sâu trong núi.

Lối đi này rõ ràng được xây dựng tinh xảo hơn, xung quanh còn có không ít phù điêu, trông có chút giống như mộ đạo.

Khương Hoa nói: Tiểu tử, trong này có bảo bối gì tốt không.

Huyền Quy nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó vẫy tay với Khương Hoa, vậy mà nhảy vào trong thông đạo.

Khương Hoa nói với Trần Văn Cẩm: Đi theo tôi, những người khác nghỉ ngơi tại chỗ.

Đối với mệnh lệnh của Khương Hoa, không ai phản bác.

Thế là, Khương Hoa và Trần Văn Cẩm đi vào trong thông đạo.

Hai người đi theo Huyền Quy một đường về phía trước, rất nhanh liền theo Huyền Quy đến một mật thất bên trong.

Dọc đường đi cũng không gặp cơ quan gì, vận khí cũng coi như tốt.

Mật thất không lớn, Trần Văn Cẩm dùng đèn pin soi một vòng, phát hiện bên trong đặt một cái quan tài đồng, còn về đồ bồi táng thì trong mộ thất lại chẳng có gì cả.

Khương Hoa đi đến trước quan tài đồng, không khỏi nói: Tiểu tử, trong này có bảo bối sao.

Huyền Quy vội vàng gật đầu.

Khương Hoa không nhiều lời nữa, rút ra Thất Tinh Long Uyên Kiếm, dùng kiếm cạy quan tài đồng, chốt ngầm của quan tài liền mở ra, nắp quan tài nhấc lên một chút, Khương Hoa một chưởng đánh vào quan tài đồng, nắp quan tài lập tức bay ra.

Một cái quách nằm ở bên trong.

Mà trên thành quách, có không ít phù điêu, Khương Hoa cũng lười nhìn những phù điêu đó.

Anh cũng không phải đến để giải mã, mà là đến để lấy đồ tốt, mặc kệ trong quách phù điêu có bí mật gì, đều không liên quan gì đến anh.

Do đó, Khương Hoa cũng cạy luôn cái quách bên trong ra.

Một cỗ thây khô nằm trong quách.

Mặc dù t·hi t·hể này đã bị phong kín, nhưng vẫn có thể nhìn ra, thây khô hẳn là một nữ thi.

Khương Hoa quét một vòng trong quách.

Hai tay nữ thi đặt trên bụng, mà đôi tay gầy guộc lại ôm một cái hộp đồng chỉ lớn bằng nắm tay.

Đây là vật phẩm tùy táng duy nhất trong quách.

Chương 344

Khương Hoa nói: Cũng không biết nữ thi này là ai, thậm chí ngay cả một món đồ bồi táng cũng không có, hơn nữa đây cũng không tính là mộ thất, chắc là nơi này không phải dùng để chôn người, chỉ là có người tạm thời đặt t·hi t·hể ở đây.

Nói xong, Khương Hoa nhặt cái hộp đồng nhỏ lên xem một chút, phát hiện thứ này cũng không có cơ quan để tự mở.

Chỉ là vì niên đại quá lâu đời, nên có không ít vết rỉ.

Khương Hoa dựa vào sức mạnh cường đại, vẫn cứng rắn đẩy được hộp đồng ra, liền thấy bên trong nằm một con ngươi màu bạc.

Đây là.

Gu ô vuông ngân nhãn.

Ở đây, cuối cùng lại gặp được một viên Gu ô vuông ngân nhãn.

Mắt phải của Khương Hoa đã là Luân Hồi Nhãn cao cấp, mà mắt trái vẫn còn ở giai đoạn trung cấp.

Do đó, nếu viên Gu ô vuông ngân nhãn trước mắt này là Gu ô vuông ngân nhãn cao cấp, vậy thì có thể toàn bộ nâng cấp thành Luân Hồi Nhãn cao cấp rồi.

Một đôi mắt đều có thể nâng cấp thành Luân Hồi Nhãn cao cấp, vậy thì có thể mở ra một số kỹ năng đặc thù.

Khương Hoa biết điều này, nên rất mong chờ.

Mắt phải Luân Hồi Nhãn cao cấp đã cho anh trái ngọt, có thể điều khiển tất cả thánh vật trong Ma Quốc, đối với anh mà nói, vô cùng hữu dụng.

Nếu mắt trái cũng nâng cấp thành Luân Hồi Nhãn cao cấp, vậy thì có lợi ích gì chứ.

Khương Hoa cầm lấy Gu ô vuông ngân nhãn.

Thu được Gu ô vuông ngân nhãn cao cấp.

Đã thu thập đủ tất cả Gu ô vuông ngân nhãn cao cấp, có thể thăng cấp thành song đồng Luân Hồi Nhãn cao cấp, nắm giữ quyền chưởng khống sinh tử của toàn bộ sinh linh Ma Quốc Khương Hoa nghe xong lời này, không khỏi sững sờ.

Cái này. cũng quá mạnh đi.

Khương Hoa ngẩn người.

Không ngờ, thu thập đủ một đôi Luân Hồi Nhãn cao cấp, lại có phần thưởng lợi hại như vậy.

Có thể điều khiển sinh tử của sinh vật Ma Quốc.

Đây chẳng phải đã trở thành thần của Ma Quốc sao.

Khó trách nói, người Ma Quốc coi Khương Hoa là tín ngưỡng tinh thần của họ, anh đây kiểu nắm giữ Luân Hồi Nhãn cao cấp, trực tiếp có thể điều khiển sinh tử của tất cả sinh mạng Ma Quốc, đương nhiên là nhân vật cấp đại ca của Ma Quốc rồi.

Ngươi không tin ngưỡng.

Tốt, vậy ngươi cứ chờ c·hết đi.

Xem ra, không làm thịt con Huyền Quy nhỏ này, đúng là một quyết định sáng suốt.

Khương Hoa lúc này kiểm tra lại thây khô, xác định thi thể chỉ là xác ướp bình thường, sẽ không biến thành cương thi, lúc này mới sử dụng Gu ô vuông ngân nhãn cao cấp.

Thế nào rồi.

Trần Văn Cẩm tò mò hỏi.

Khương Hoa nói: Không có gì.

Trở lại chỗ cũ, những người khác cũng đã nghỉ ngơi đủ.

Sau một tiếng, họ cuối cùng cũng ra khỏi thông đạo, đến trên núi.

Đứng ở đây, có thể nhìn thấy hồ lớn phía dưới, nhìn thấy ngọn núi tuyết xa xôi hơn.

Mà sau lưng họ, chính là một cây cầu đá nối liền với thành Hắc La Hải.

Thành Hắc La Hải nhìn, đã ở ngay trước mắt.

Ha ha, cuối cùng cũng đến rồi.

Vương Bàn Tử và mấy người vui mừng, phịch mông ngồi xuống, thở hổn hển.

Dù sao cũng đã đến đỉnh núi này, đương nhiên là nghỉ ngơi một chút rồi mới qua.

Còn Trát Cách Lạp Mã thì cầm máy ảnh của mình chụp ảnh xung quanh, phong cảnh ở đây quả thực vô cùng hùng vĩ.

Nghỉ ngơi đủ xong, mọi người liền định đi về phía cầu treo, chỉ cần qua cầu treo là có thể đến thành Hắc La Hải.

Kia, kia là cái gì.

Nhưng mà, khi mọi người đến trước cầu treo, Tinh Tuyệt Cổ Thành kinh hãi la lên, sợ hãi chỉ xuống dưới cầu treo.

Hồ Bát Nhất và mọi người nhìn xuống, cũng hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy dưới cầu treo, dày đặc toàn là xương người, chất thành núi.

Đây là chất thành núi thực sự.

Dưới cầu treo là một khe núi vô cùng sâu, độ cao so với mặt biển chắc cũng ngang với chân núi mà Khương Hoa và họ đang đứng, có thể thấy khe núi sâu đến mức nào.

Mà bây giờ, xương cốt bên dưới, vậy mà trực tiếp từ dưới đáy, chất đống lên tận trên này.

Có thể thấy, xương cốt ở đây rốt cuộc có bao nhiêu.

Dày đặc, thực sự là không đếm xuể.

Những t·hi t·hể này, sao qua lâu như vậy mà vẫn chưa thối rữa.

Vương Bàn Tử sau một hồi kinh hãi ngắn ngủi, nghi ngờ hỏi.

Tất cả mọi người cũng sững sờ.

Bọn họ cũng phát hiện ra điều này.

Thành Hắc La Hải này dù sao cũng đã qua mấy nghìn năm, cho dù là xương cốt thần thú ở ngoài trời thế này, không qua xử lý đặc biệt, thì cũng chắc chắn đã mục nát rồi.

Nhưng những t·hi t·hể trước mắt, vậy mà hoàn toàn không thối rữa.

Chỉ có một số t·hi t·hể ở dưới cùng mới có dấu hiệu thối rữa, càng lên trên, càng như là vừa mới bị g·iết vậy.

Hồ Bát Nhất nói: Hơn nữa, các cậu có phát hiện không, họ đều không có mắt.

Không ít người lấy ống nhòm ra xem, quả thực phát hiện những t·hi t·hể này đều không có mắt.

Giống như thi thể pha lê sau lưng Vương Bàn Tử, mắt đã bị người ta moi ra.

Hồ Bát Nhất nói: Những t·hi t·hể này cũng đều được dùng cho một nghi thức cúng tế nào đó, bị khoét mắt rồi đẩy xuống khe núi này.

Mọi người đều tỏ vẻ đồng ý với Hồ Bát Nhất.

Tiếp đó, Vương Bàn Tử lại quay về chủ đề lúc nãy, hắn hỏi Khương Hoa: Khương Gia, tại sao những t·hi t·hể này không hề thối rữa, cậu biết chứ.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Khương Hoa.

Khương Hoa đáp: Các anh cứ đi qua xem là biết.

Nói rồi, Khương Hoa liền đi lên cầu treo trước, sau đó hướng về Hắc La Hải Thành ở đối diện.

Mọi người thấy Khương Hoa đã đi thì cũng vội vàng đi theo.

Rất nhiều người đều sợ cầu treo sẽ đứt, nơm nớp lo sợ đi theo phía sau.

Sự thật chứng minh, cây cầu treo này vô cùng chắc chắn, hơn mười người đi lên mà không hề có phản ứng gì, an toàn đi tới phía trước.

Bước vào bên trong Hắc La Hải Thành, nơi này hoàn toàn là một thành phố cổ đại có đường phố, nhà cửa, thậm chí còn có khói bếp.

Vãi.

Sao còn có người đốt củi.

Chẳng lẽ trong này còn người sống.

Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Những người khác nghe vậy cũng giật mình, vội vàng rút v·ũ k·hí ra, cảnh giác nhìn bốn phía.

Bọn họ từng nghe nói về những thổ dân sống ở các vùng đất

hoang vu hẻo lánh, vô cùng thù địch với người ngoài.

Nếu không cẩn thận bị thổ dân ở đây đ·âm c·hết thì thật là oan uổng.

Khương Hoa nói: Đừng lo lắng, trong này không có người sống.

Hắn biết rõ, sở dĩ nơi này có khói bếp không phải vì có người ở, mà là vì đây là một không gian ảo, là hình chiếu của Hắc La Hải Thành tại một thời điểm nào đó, thời gian đã dừng lại ngay khoảnh khắc được chiếu lên.

Đương nhiên, chỉ có vật c·hết bị chiếu lên, còn vật sống thì không.

Điều này đã được đề cập trong nguyên tác của bộ truyện.

Do đó, khi nhóm Hồ Bát Nhất vừa đến đây đã phát hiện có thịt bò vừa nấu xong, củi lửa vẫn chưa tắt, giống như có người đang nấu ăn ở nhà rồi có việc phải vội vã ra ngoài.

Khương Hoa dẫn họ đến một nhà dân gần đó, mọi người đi vào, quả nhiên thấy bên trong có một bàn thịt bò đã nấu xong, củi lửa vẫn còn đang cháy, chỉ là không có ai, yên tĩnh đến đáng sợ.

Có ai không.

Vương Bàn Tử gọi một tiếng.

Không ai đáp lại hắn.

Trần Văn Cẩm nói: Các anh có phát hiện không, trên bàn không có một chút bụi nào, thịt bò cũng còn nóng, nơi này hoàn toàn không giống một tòa thành đã hoang phế mấy nghìn năm, mọi thứ đều như mới.

Hồ Bát Nhất gật đầu: Đúng vậy, tôi cũng nhận ra, rốt cuộc là chuyện gì thế này.

Khương Hoa đáp: Nơi này là không gian ảo.

Không gian ảo.

Mấy người đều thắc mắc, họ chưa từng nghe qua về không gian ảo.

Chỉ có Trần Văn Cẩm biết, cô nói: Ý anh là nơi này chỉ là một không gian hư ảo.

Khương Hoa đáp: Các người còn nhớ Quỷ Động ở chỗ Trát Cách Lạp Mã không.

Giáo sư Trần đã từng nói, bên dưới Quỷ Động chính là không gian ảo, thực ra nó kết nối với chính nơi này.

Không gian ảo đã chiếu hình ảnh của Hắc La Hải Thành ở một thời điểm nào đó đến đây, các người có thể hiểu là thời gian trong không gian ảo không hề trôi, cho nên tất cả những gì chúng ta đang thấy chính là một khoảnh khắc nào đó của Hắc La Hải Thành từ mấy nghìn năm trước.

Hồ Bát Nhất nửa hiểu nửa không gật đầu.

Chương 345

Còn Vương Bàn Tử thì nói: Chỗ này quái dị thật đấy.

Rất nhanh, mọi người đi tới vách núi kia.

Bên dưới vách núi chính là hồ nước khổng lồ.

Còn trên vách núi thì có một đàn tế lớn.

Đàn tế đó có hình tròn, tương tự như hình Âm Dương Ngư, hai bên đều có một lỗ hổng, ở giữa còn có một chỗ lõm xuống, trông vừa vặn với kích thước của Mộc Trần châu.

Ba nơi này chính là dùng để đặt Mộc Trần châu và hai con mắt băng tinh của Quỷ Mẫu.

Sao ở đó lại có một cái quan tài.

Lúc này, Vương Bàn Tử nói: Tôi thấy cái quan tài đó trông quen mắt thế nhỉ.

Đúng vậy, trên đàn tế còn có một cỗ quan tài cực lớn.

Hơn nữa, cỗ quan tài đó, Khương Hoa và nhóm Hồ Bát Nhất đều cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Đó là quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Quả nhiên.

Quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương thật sự ở đây.

Xem ra, muốn khởi động đàn tế, cắt đứt kết nối giữa không gian ảo và thực tại, còn phải vượt qua ải Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Khương Hoa nói: Đây là quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Trần Văn Cẩm nghe xong không khỏi sững sờ, rõ ràng là không hiểu.

Quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương không phải ở Tinh Tuyệt Cổ Thành sao, tại sao lại chạy đến đây.

Vương Bàn Tử nói: Khương Gia, tôi thừa nhận cái quan tài này đúng là có hơi giống quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhưng cũng không có lý nào lại chính là nó được, cậu phải biết, Tinh Tuyệt cổ quốc cách nơi này xa tới mười vạn tám nghìn dặm đấy.

Hồ Bát Nhất gật đầu.

Trước đây dù Khương Hoa đã dùng hư ảnh Xích Long để nuốt chửng hư ảnh Xà Thần của Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhưng sau đó cũng không xử lý cỗ quan tài của bà ta.

Chẳng lẽ. có người đã đặc biệt không quản vạn dặm xa xôi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành mang cỗ quan tài đó đến đây.

Vương Bàn Tử phát hiện có gì đó không đúng.

Hồ Bát Nhất cũng nghĩ tới, anh nói: Lúc trước Khương Gia nói nơi này là không gian ảo kết nối với Quỷ Động, lẽ nào. là quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương vô tình rơi vào Quỷ Động rồi rơi xuống đây.

Nói rồi, Hồ Bát Nhất nhìn về phía Khương Hoa.

Khương Hoa gật đầu: Không sai, hơn nữa, các anh đừng quên, lúc đầu ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, còn có một nhóm người khác tồn tại.

Hồ Bát Nhất bừng tỉnh: Đúng rồi.

Những người đó hình như là một tổ chức thần bí, nếu là họ chuyển quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương đến đây thì cũng không phải là không thể.

Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, nghĩ đến tổ chức thần bí khó

lường sau lưng liền thấy tê cả da đầu.

Thứ đó, trong suốt như ma quỷ, đáng sợ vô cùng.

Vậy, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao.

Vương Bàn Tử hỏi.

Khương Hoa đáp: Làm những gì cần làm, đã đến đây rồi, đương nhiên khởi động đàn tế là quan trọng nhất, những thứ khác, mặc kệ nó.

Nói xong, Khương Hoa liền nhảy lên đàn tế, sau đó đi về phía chỗ đặt Mộc Trần châu và hai con mắt băng tinh của Quỷ Mẫu.

Rầm.

Chỉ ngay lúc này, quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên động đậy.

Khương Hoa dừng bước, nhìn về phía quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Còn những người khác, Vương Bàn Tử và mọi người vội vàng giơ súng lên, nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài.

Vương Bàn Tử nói: Khương Gia, cẩn thận một chút.

Khương Hoa phất tay, thản nhiên nói: Chỉ là Tinh Tuyệt Nữ Vương mà thôi.

Nói xong, hắn đã đặt Mộc Trần châu vào trong chỗ lõm.

Ầm ầm Ngay khi Mộc Trần châu được đặt vào, toàn bộ đàn tế rung chuyển dữ dội.

Tiếp theo, bên cạnh đàn tế xuất hiện một vật giống như đồng hồ cát, cát bên trong đang nhanh chóng chảy xuống.

Khương Hoa biết đó là thời gian tế lễ, chỉ cần đặt hai con mắt

băng tinh vào trong khoảng thời gian quy định thì mới được xem là chính thức khởi động đàn tế, như vậy mới có thể cắt đứt kết nối giữa không gian ảo và thế giới thực.

Thế là, Khương Hoa lấy ra hai con mắt băng tinh, chuẩn bị đặt vào.

Bỗng nhiên, quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương lại rung lên một lần nữa.

Hơn nữa ngay sau đó, nắp quan tài đột nhiên bị hất tung.

Khương Hoa nheo mắt lại, thu hồi hai con mắt, rồi trực tiếp vung kiếm chém xuống.

Ầm. một tiếng vang lớn, cỗ quan tài lập tức bị chém làm đôi.

Tiếp đó, một bóng người từ bên trong nhảy ra, vững vàng đáp xuống đàn tế, lạnh lùng nhìn Khương Hoa.

Vãi.

Nữ Vương bật nắp rồi.

Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, sợ sệt nhìn bóng người bay ra.

Chỉ thấy phía trước đàn tế, bên dưới là vực sâu vạn trượng, một người phụ nữ mặc áo choàng đỏ, đầu đội vương miện đang đứng ở đó.

Khuôn mặt tái nhợt của người phụ nữ tràn đầy vẻ lạnh lùng.

Lại là ngươi.

Giọng nói lộ ra vẻ băng giá.

Vãi.

Sao còn biết nói chuyện.

Vương Bàn Tử kinh ngạc, vội vàng hỏi: Lão Hồ, trước đây ông có từng gặp bánh chưng biết nói chuyện chưa.

Hồ Bát Nhất lắc đầu: Chưa, trước đây tôi chưa bao giờ gặp bánh chưng biết nói chuyện, bánh chưng đã không còn là người, sao có thể nói được.

Vương Bàn Tử nói: Vậy sao bà ta lại biết nói.

Hồ Bát Nhất nói: Tôi cũng không biết, tôi cảm thấy bà ta không giống bánh chưng.

Vương Bàn Tử bĩu môi: Không phải bánh chưng.

Chẳng lẽ còn là người sống à.

Bà ta có lẽ, đúng là một người.

Lúc này, Trần Văn Cẩm nói.

Vương Bàn Tử sững sờ một lúc, sau đó nói: Sao có thể.

Thời đại của Tinh Tuyệt Nữ Vương cách đây đã 2000 3000 năm rồi, sao bà ta có thể còn sống.

Cô đang đùa tôi đấy à.

Trần Văn Cẩm liếc nhìn Vương Bàn Tử một cái, nhưng không giải thích nhiều.

Sống 2000 3000 năm thì có gì lạ.

Trên đời này, đâu phải không có người có thể sống lâu như vậy.

Hơn nữa, trước đây con Hiến Vương kia dù đã biến thành bánh chưng, chẳng phải cũng có thể nói chuyện sao.

Trần Văn Cẩm hoàn toàn không cảm thấy có gì kỳ lạ.

Lúc này, Khương Hoa nhàn nhạt nói: Tinh Tuyệt Nữ Vương, bà đã sống lâu như vậy rồi, thế giới này đã không còn thuộc về bà nữa.

Cái này Vương Bàn Tử trợn mắt.

Tinh Tuyệt Nữ Vương này, thật sự là người sống.

Hơn nữa, thật sự đã sống lâu như vậy.

Sao có thể.

Hắn không khỏi nhìn về phía Trần Văn Cẩm, không ngờ cô gái nhỏ này nói lại chính xác đến thế.

Thật ra, hắn vẫn rất tin lời của Khương Hoa.

Cho nên nếu Khương Hoa đã nói vậy, thì lời của Trần Văn Cẩm chắc chắn cũng đúng.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nói: Bản vương lần trước thất bại, không tiếc hiến tế bản thân cho Tổ chức Trường Sinh, cần gì phải nghe lời một con kiến hôi như ngươi.

Bản vương cho ngươi một cơ hội, mau dẫn những người này biến đi, nếu không tất cả đều phải ở lại.

Khương Hoa chậm rãi lắc đầu: Xem ra ngươi vẫn chấp mê bất ngộ.

Nói rồi, Khương Hoa cũng không thèm để ý đến bà ta, nhanh chóng đi đến một lỗ hổng, sau đó đặt một con mắt vào trong, toàn bộ đàn tế lại đột nhiên rung lên một cái.

Dừng tay.

Tinh Tuyệt Nữ Vương sắc mặt đại biến, lao về phía Khương Hoa.

Bà ta không ngờ Khương Hoa lại dám phớt lờ mệnh lệnh của mình, trực tiếp đặt con mắt vào một lỗ hổng.

Nếu lỗ hổng còn lại cũng được đặt mắt vào, vậy thì mọi chuyện sẽ kết thúc.

Do đó, Tinh Tuyệt Nữ Vương nhất định phải ngăn cản Khương Hoa.

Thế nhưng, bà ta đã lao hụt.

Tốc độ của Khương Hoa vượt xa sức tưởng tượng của bà ta.

Ngay khoảnh khắc bà ta lao đi, Khương Hoa đã bước một bước, đến trước lỗ hổng còn lại, trực tiếp đặt nốt con mắt kia vào, toàn bộ đàn tế lại rung lên một cái, rồi bắt đầu xoay tròn.

Tuy nhiên, Khương Hoa đứng trên đàn tế lại vững như bàn thạch.

Ngươi đáng c·hết.

Ta không sống được, tất cả các ngươi cũng đừng hòng sống.

Tinh Tuyệt Nữ Vương điên cuồng gào thét, ngay sau đó, từ vực sâu bên dưới, vô số bóng đen lao ra, rơi xuống đàn tế, nhìn chằm chằm vào Khương Hoa.

Những bóng đen này chính là người của Quỷ Động tộc.

Vãi.

Quả nhiên có mấy thứ này.

Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng, sắc mặt khó coi nói.

Chương 346

Trần Văn Cẩm và những người khác chưa từng thấy người của Quỷ Động tộc, liền hỏi đây rốt cuộc là chuyện gì.

Không đợi Vương Bàn Tử trả lời, những bóng đen của Quỷ Động tộc đã lao ra, muốn tấn công nhóm Vương Bàn Tử.

Bàn Tử thấy vậy, không chút do dự nổ súng.

Thế nhưng, đạn đều xuyên qua cơ thể của những người Quỷ Động tộc, hoàn toàn không làm họ bị thương, những người này như thể là u linh.

Đây là ma à, tại sao đạn của chúng ta không làm gì được chúng.

Bàn Tử hét lớn.

Hồ Bát Nhất nói: Họ là người của Quỷ Động tộc, chúng ta không làm họ bị thương được, chỉ có Khương Gia mới đánh được họ.

Vậy làm sao bây giờ.

Bàn Tử vội vàng hỏi.

Hồ Bát Nhất cũng hết cách.

Nhưng đúng lúc này, những người Quỷ Động tộc đó bỗng dừng lại giữa không trung, không hề tấn công họ.

Cảnh tượng bất ngờ này khiến tất cả mọi người, bao gồm cả Tinh Tuyệt Nữ Vương, đều sững sờ.

Các ngươi còn chần chừ gì nữa.

Mau tấn công đi.

Tinh Tuyệt Nữ Vương hét lên một tiếng.

Không gian ảo bị cắt đứt, bà ta cảm thấy thời gian của mình không còn nhiều nữa.

Bà ta nhất định phải g·iết c·hết nhóm Khương Hoa trước khi mình tan biến.

Thế nhưng, những người Quỷ Động tộc vẫn không hề động đậy.

Điều này khiến Tinh Tuyệt Nữ Vương vô cùng tức giận.

Phụt Đúng lúc này, mấy người Quỷ Động tộc bên cạnh Khương Hoa đột nhiên phát ra một tiếng động nhỏ, sau đó giống như những làn sương mù, hóa thành tro bụi bên cạnh Khương Hoa rồi biến mất không dấu vết.

Cảnh.

Cảnh tượng kinh ngạc này khiến tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng sững sờ.

Chuyện gì xảy ra.

Chẳng lẽ, là do không gian ảo bị cắt đứt nên chúng không chịu được áp lực sao.

Tinh Tuyệt Nữ Vương có chút tuyệt vọng nói.

Thế nhưng, Khương Hoa lại thản nhiên nói: Không phải, ngươi nghĩ nhiều rồi.

Nói rồi, Khương Hoa nhìn về phía một người Quỷ Động tộc bên cạnh, bóng đen đó sau khi bị Khương Hoa liếc mắt nhìn liền giống như những người Quỷ Động tộc đã biến mất lúc nãy, cứ thế. biến mất.

Tinh Tuyệt Nữ Vương trợn tròn mắt.

Lần này, bà ta đã hiểu.

Chính là Khương Hoa đã g·iết c·hết những người Quỷ Động tộc đó.

Thậm chí việc những người Quỷ Động tộc kia bất động một cách khó hiểu cũng chắc chắn là do Khương Hoa.

Hắn rốt cuộc đã làm thế nào.

Một nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tinh Tuyệt Nữ Vương phong tư tuyệt thế, thực lực cũng không cần bàn cãi, thân mang đủ loại vu thuật, hạng người nào chưa từng gặp qua, thế nhưng. bà ta thật sự chưa từng gặp một người đáng sợ như vậy.

Chỉ một ánh mắt mà có thể định trụ những người Quỷ Động tộc, thậm chí có thể g·iết c·hết họ.

Đây. còn là người sao.

Tinh Tuyệt Nữ Vương, sợ rồi.

Thực ra, tất cả đều là công lao của Luân Hồi Nhãn.

Phải biết, Luân Hồi Nhãn có thể khống chế tất cả sinh vật trong Ma Quốc, bao gồm cả sinh tử của chúng.

Những người của Quỷ Động tộc này, tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Khương Hoa nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương: Ngươi thật sự cho rằng ta cắt đứt không gian ảo là để g·iết ngươi.

Ngươi cũng quá coi trọng mình rồi, ta muốn g·iết ngươi. không cần phiền phức như vậy.

Nói xong, Khương Hoa nhìn về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tinh Tuyệt Nữ Vương lập tức phát hiện cơ thể mình không thể cử động, như thể bị một lực lượng vô hình nào đó trói buộc, dù bà ta giãy giụa thế nào cũng vô ích.

Tinh Tuyệt Nữ Vương hoảng sợ nhìn Khương Hoa: Ngươi làm sao làm được.

Đó là, Luân Hồi Nhãn.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn thấy mắt của Khương Hoa, bà ta thấy mắt của Khương Hoa đã có sự thay đổi, đôi mắt đã biến thành những vòng xoáy, như thể có thể hút lấy ánh mắt của bất kỳ ai.

Bà ta cuối cùng cũng hiểu ra.

Đó là Luân Hồi Nhãn.

Một loại đồng thuật chỉ tông chủ Tạ Quá Khương Hoa mới có thể tu luyện, Luân Hồi Nhãn.

Hơn nữa, bà ta nhớ rằng, chỉ có tu luyện đến Luân Hồi Nhãn cao cấp mới có thể khống chế người khác, thậm chí g·iết c·hết người của Ma Quốc một cách không tiếng động.

Thế nhưng, đã rất lâu rồi không có tông chủ Tạ Quá Khương Hoa nào tu luyện Luân Hồi Nhãn đến cấp bậc cao, vị tông chủ đời cuối cùng cũng chỉ tu luyện đến trung cấp mà thôi.

Không ngờ người trước mắt này lại tu luyện Luân Hồi Nhãn đến cao cấp, hơn nữa còn có thể khống chế cơ thể của bà ta.

Điều này khiến Tinh Tuyệt Nữ Vương cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Chẳng lẽ, hắn là một tông chủ Tạ Quá Khương Hoa nào đó đã luân hồi sao, nếu không sao lại lợi hại như vậy.

Sao, đã nhận ra rồi à.

Khương Hoa cười nhạt, rồi nói: Ngươi ở trước mặt ta không có

tư cách kiêu ngạo, nhưng ta sẽ không g·iết ngươi, dù sao sau khi không gian ảo biến mất, ngươi cũng sẽ tan biến theo, g·iết ngươi cũng không có hứng thú.

Nói xong, Khương Hoa liền thả Tinh Tuyệt Nữ Vương ra.

Tinh Tuyệt Nữ Vương phát hiện cơ thể mình có thể cử động, nhưng bà ta không dám động thủ với Khương Hoa nữa.

Bởi vì, bà ta căn bản không phải là đối thủ của Khương Hoa.

Trong Ma Quốc này, Khương Hoa chính là thần.

Khương Hoa muốn ai c·hết, người đó phải c·hết.

Đó là đạo lý rất đơn giản.

Hồ Bát Nhất và mọi người dù không biết chuyện gì đã xảy ra, tại sao những người Quỷ Động tộc kia bỗng nhiên c·hết nhiều như vậy, tại sao Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên lại sợ Khương Hoa đến thế.

Nhưng, họ biết, nhất định là Khương Hoa đã làm gì đó.

Tất cả những điều này, đều là do Khương Hoa.

Họ nhìn bóng lưng của Khương Hoa, cảm thấy người trước mắt này trở nên vô cùng thần bí.

Ngươi có thể cứu ta một mạng không.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn Khương Hoa, đôi mắt tràn đầy mong đợi.

Bà ta cảm thấy, bây giờ người có thể cứu mình, chỉ có Khương Hoa.

Khương Hoa thản nhiên nói: Ta cứu không được ngươi.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nói: Ngươi có thể cứu ta.

Chỉ cần ngươi dùng Luân Hồi Nhãn khống chế ta, đừng để ta đi

cùng không gian ảo, là có thể cứu ta.

Cầu xin ngươi.

Khương Hoa đáp: Người ai cũng phải c·hết, ngươi cần gì phải cố chấp.

Ngươi đã sống đủ lâu rồi, cho dù có thể sống tiếp, mấy nghìn năm qua, vật đổi sao dời, quốc gia năm đó của ngươi đã diệt vong, thời đại đã thay đổi, ngươi còn sống, có ý nghĩa gì nữa.

Tinh Tuyệt Nữ Vương trầm mặc.

Khương Hoa khẽ lắc đầu, rời khỏi đàn tế.

Tinh Tuyệt Nữ Vương một mình đứng trên đàn tế, xoay tròn theo vòng quay của nó.

Cuối cùng, Tinh Tuyệt Nữ Vương mặt đầy tuyệt vọng, theo sự biến mất của không gian ảo, sinh mệnh lực của bà ta nhanh chóng tan biến, cuối cùng ngã xuống đàn tế, thân thể tươi tắn dần dần khô héo, biến thành một cỗ thây khô.

Tất cả mọi người nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương đã ngã xuống, nhất thời không ai nói gì.

Không biết qua bao lâu, đàn tế dừng lại, Khương Hoa nói: Được rồi, mọi chuyện đã kết thúc, chúng ta cũng nên đi thôi.

Khương Hoa sở dĩ vội vã muốn rời đi, chủ yếu là vì Tinh Tuyệt Nữ Vương đã c·hết hẳn.

Người của Tổ chức Trường Sinh e rằng đã nhận được tin tức và đang trên đường đến đây.

Hắn bây giờ vẫn chưa chắc chắn có thể đối đầu với tổ chức khủng bố này.

Chương 347

Chỉ có thể tạm thời tránh mũi nhọn.

Đám người vội vàng rời đi.

Sau ba giờ, trời dần tối.

Đám người tìm một chỗ tránh gió, dựng trại nghỉ ngơi tạm thời.

Mọi người làm chút đồ ăn, quây quần bên đống lửa trò chuyện một lúc, Khương Hoa không nói thêm gì với họ, một mình trở về túi ngủ.

Thế nhưng, lúc này lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Không xong rồi.

Mã Tử A Đông mất tích rồi.

Khương Hoa đang chuẩn bị ngủ thì bỗng nhiên nghe Minh Thúc hét lớn, đánh thức tất cả mọi người.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử chui ra khỏi túi ngủ, Hồ Bát Nhất hỏi: Minh Thúc, sao vậy.

Minh Thúc mặt đầy lo lắng, ông ta cầm đèn pin rọi khắp nơi: Vừa rồi tôi mắc tiểu, nên đi giải quyết một chút, nhưng lúc quay về nhìn qua túi ngủ của Mã Tử A Đông thì thấy nó bị lật, ban đầu tôi tưởng con bé ngủ không ngon, định lấy áo khoác đắp cho nó, không ngờ đi qua xem thì nó lại biến mất.

Nói rồi, Minh Thúc còn giơ chiếc áo khoác trong tay lên.

Hồ Bát Nhất hỏi: Đã tìm xung quanh chưa.

Minh Thúc nói: Tìm rồi, không thấy nó đâu cả.

Vương Bàn Tử lại nói: Tôi nói này lão già, ông đừng có làm ầm lên, biết đâu cô em Mã Tử A Đông cũng giống ông, ra ngoài đi tiểu thôi, con gái ngại ngùng, đi xa một chút cũng là bình thường.

Minh Thúc đột nhiên lắc đầu: Không thể nào.

Tôi hiểu tính cách của Mã Tử A Đông, nó rất nhát gan, trong tình huống này nó tuyệt đối không dám một mình đi quá xa.

Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất nhìn nhau, sau đó Hồ Bát Nhất nói: Minh Thúc ông cũng đừng lo, bây giờ chúng ta chia nhau ra tìm, có phát hiện gì thì gọi một tiếng, ở nơi này chúng ta đều có thể nghe thấy.

Khương Hoa lúc này cũng đã dậy, hắn nói: Bàn Tử, các anh cũng giúp tìm đi.

Được, Khương Gia.

Bàn Tử gật đầu, sau đó cùng bốn người khác của Tân Nguyệt Phạn Điếm đi tìm ở những nơi khác.

Khương tiên sinh, cảm ơn cậu.

Minh Thúc vội vàng nói lời cảm kích.

Mã Tử A Đông là người cuối cùng còn lại mà ông ta mang theo, nếu lại mất tích, lần này ông ta coi như lỗ nặng rồi.

Mặc dù Mã Tử A Đông chỉ là con gái nuôi, nhưng tình cảm của ông ta dành cho cô là thật, có tình cha con, ông ta thật sự lo lắng cho Mã Tử A Đông.

Hơn nữa quan trọng nhất là, Mã Tử A Đông đã không ít lần dùng đôi mắt kia cứu mạng ông ta.

Do đó, ông ta không thể mất Mã Tử A Đông được.

Sau khi cảm ơn, Minh Thúc cầm đèn pin lại đi ra ngoài tìm.

Lúc này, Trần Văn Cẩm đi tới: Chúng ta không đi tìm sao.

Khương Hoa đáp: Không cần thiết, chỗ này chỉ lớn như vậy, sau khi hình chiếu của Hắc La Hải Thành biến mất, đỉnh núi này đã trở nên trơ trụi, có bọn họ là đủ tìm rồi, nếu không tìm được, e rằng dữ nhiều lành ít.

Theo kịch bản gốc, Mã Tử A Đông sẽ không gặp nguy hiểm, nhiều nhất chỉ là mất đi đôi mắt mà thôi.

Vốn dĩ Khương Hoa tưởng rằng mọi chuyện đã qua, Mã Tử A Đông sẽ không sao, nên cũng không mấy quan tâm, không ngờ cuối cùng vẫn xảy ra.

Mã Tử A Đông mất tích.

Qua hơn mười phút, bỗng có người gọi một tiếng.

Mọi người mau đến đây.

Lúc này, có người ở xa gọi, sau đó hắn vẫy đèn pin, báo cho mọi người biết vị trí của mình.

Là một tiểu nhị của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Khương Hoa nói: Đi, qua xem sao.

Thế là hắn liền dẫn theo Trần Văn Cẩm và Trần Văn Cẩm vừa mới tỉnh dậy đi về hướng đó, còn Huyền Quy cũng ngoan ngoãn đi theo Khương Hoa.

Rất nhanh, tất cả mọi người đều đến bên cạnh người tiểu nhị đang la hét.

Sao vậy.

Bàn Tử hỏi.

Tiểu nhị kia chỉ xuống đất nói: Các người mau nhìn, ở đây có một

cái Tương Tây.

Có một cái Tương Tây.

Tất cả mọi người sững sờ, lại gần xem thử, quả nhiên thấy có một cái Tương Tây.

Hồ Bát Nhất kiểm tra tình hình của cái Tương Tây, cau mày nói: Cái Tương Tây này mới được đào, nhưng xem ra, kỹ thuật của người đào không cao, có thể là người mới học đào Tương Tây.

Chẳng lẽ là cô em Mã Tử A Đông.

Vương Bàn Tử hỏi.

Hồ Bát Nhất nói: Có chút kỳ lạ, nếu là Mã Tử A Đông thì thể trạng của cô ấy không giống như có thể đào được Tương Tây.

Khương Hoa nói: Xuống xem một chút chẳng phải sẽ biết sao.

Nói xong, Khương Hoa một cước đá Huyền Quy vào, sau đó mình cũng theo vào, tiến vào Tương Tây.

Những người khác nhìn nhau, Minh Thúc là người thứ hai đi theo vào.

Rất nhanh, những người khác cũng theo vào.

Thế là, một đoàn người nối đuôi nhau, Huyền Quy đi trước dò đường, họ dùng hơn mười phút cuối cùng rời khỏi Tương Tây, đến một mộ đạo được xây dựng ngay ngắn.

Trời ạ.

Dưới này còn có một ngôi mộ cổ.

Không ngờ cô em Mã Tử A Đông còn biết tìm Long Định Huyệt, chỉ là một mình muốn ăn mảnh thì có hơi quá.

Vương Bàn Tử nói.

Minh Thúc trừng mắt: Mã Tử A Đông tuyệt đối không phải loại người như vậy.

Hơn nữa, nó cũng không phải đến trộm mộ, sẽ không đào Tương Tây.

Hồ Bát Nhất nói: Vậy thì lạ thật, cái Tương Tây này rốt cuộc là ai đào.

Từ tình hình của Tương Tây mà xem, chắc chắn là mới đào hôm nay, chẳng lẽ còn có người khác đến đây.

Vương Bàn Tử nói: Có thể nào, trong Hắc La Hải Thành kia, thật sự còn có người sống.

Hồ Bát Nhất nói: Bàn Tử, đừng nói bừa, sau khi không gian ảo bị Khương Gia cắt đứt, Hắc La Hải Thành trên núi đã biến mất rồi, đó chỉ là một ảo ảnh, làm sao có thể có người ở.

Vương Bàn Tử ngượng ngùng cười, sau đó nhìn về phía Khương Hoa: Khương Gia, cậu nói xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Khương Hoa nói: Các người ở đây băn khoăn làm gì.

Vào xem chẳng phải sẽ biết sao.

Nhưng mà, hẳn là Mã Tử A Đông đã đào Tương Tây, chỉ là trong đó có chút vấn đề khác.

Vấn đề gì.

Đối với Khương Hoa, họ vẫn khá tin tưởng, Hồ Bát Nhất cũng không khỏi hỏi.

Mặc dù họ đều cảm thấy một mình Mã Tử A Đông không thể nào đào được Tương Tây, nhưng Khương Hoa đã nói vậy, họ cũng tin thêm vài phần.

Khương Hoa ném Huyền Quy cho Trần Văn Cẩm, sau đó dẫn đầu

đi vào sâu trong mộ đạo.

Mọi người vốn tưởng trong này sẽ có cơ quan, nhưng đi theo Khương Hoa một lúc thì phát hiện trong này không hề có bất kỳ cơ quan nào.

Mấy phút sau, họ đến một quảng trường rộng lớn, quảng trường dựng mấy cây cột, phía trước quảng trường có một cánh cửa đồng lớn, nhưng cánh cửa mộ bằng đồng này lại đang mở.

Cửa mộ này, sao lại mở.

Vương Bàn Tử hỏi.

Khương Hoa nói: Điều đó còn phải nói, đương nhiên là Mã Tử A Đông mở rồi.

Mã Tử A Đông.

Cánh cửa đồng lớn như vậy, cô ấy mở thế nào.

Hồ Bát Nhất cũng rất tò mò.

Khương Hoa nói: Hiển nhiên là thông qua cơ quan mở ra, tôi đã nói rồi, trên người Mã Tử A Đông đã xảy ra một vài vấn đề, Mã Tử A Đông có thể nhìn thấy một số thứ mà các người không nhìn thấy, chẳng lẽ các người không thấy kỳ lạ sao.

Mọi người nhìn nhau.

Khương Hoa không nói thêm nữa, đi vào trong.

Mà Trát Cách Lạp Mã đi theo bên cạnh, vừa dùng đèn pin chiếu rọi vừa kinh ngạc nói: Nơi này có rất nhiều phù điêu của Tạ Quá Khương Hoa, chẳng lẽ đây là mộ cổ của một nhân vật lớn nào đó của Tạ Quá Khương Hoa sao.

Khương Hoa nói: Toàn bộ Ma Quốc đều là địa bàn của Tạ Quá Khương Hoa, nơi này có mộ cổ của Tạ Quá Khương Hoa cũng là điều

dễ hiểu, Mã Tử A Đông chắc chắn cũng có liên quan đến Tạ Quá Khương Hoa nên mới đến đây, chúng ta cứ vào xem trước đã.

Thế là, những người khác theo Khương Hoa cùng đi vào cửa mộ.

Sau cửa mộ vẫn là một mộ đạo, nhưng mộ đạo này tương đối nhanh, phía trên là một mộ đạo hình tròn, phía trên vẫn là rất nhiều phù điêu, đều có liên quan đến Tạ Quá Khương Hoa.

Khương Hoa không có hứng thú gì với những phù điêu này.

Dọc đường gặp phải một số cơ quan, đều bị Khương Hoa dễ dàng giải quyết.

Tạ Quá Khương Hoa lợi hại không phải ở cơ quan mà là có trình độ rất cao về vu thuật, ví dụ như Luân Hồi Nhãn, chính là thuộc về một loại vu thuật, đồng thời cũng là vu thuật cấp cao nhất trong luân hồi.

Khương Hoa dẫn mọi người đi đến cuối mộ đạo.

Ở đây có một cánh cửa đá, trên cửa đá có một chỗ lõm hình con mắt, phía trên đầy máu tươi, hơn nữa rõ ràng là mới rơi xuống không lâu.

Cái này. chẳng lẽ là máu của Mã Tử A Đông.

Minh Thúc lo lắng nói.

Khương Hoa gật đầu: Tám chín phần mười là không sai rồi.

Nghĩ rồi, Khương Hoa lấy ra một viên Mắt Bạc Hình Vuông Cổ đặt vào chỗ lõm.

Trong cửa đá phát ra tiếng cơ quan chuyển động nhỏ, rất nhanh, Mắt Bạc Hình Vuông Cổ bị nuốt vào, và cửa đá cũng trực tiếp mở ra.

Khương Hoa và mấy người đi vào.

Lập tức phát hiện, đây là một mộ thất rất lớn.

Bốn phía có rất nhiều phù điêu, cũng có rất nhiều đồ tùy táng.

Ở giữa mộ thất, có một cỗ quan tài cực lớn, và trước quan tài, có một người đang đứng.

Chính là Mã Tử A Đông.

Chỉ là, Mã Tử A Đông dường như hoàn toàn không phát hiện ra nhóm Khương Hoa đã vào, tay phải đang đặt trên mặt mình.

Tay phải của cô máu me đầm đìa, nửa khuôn mặt đều đầy máu tươi, đứng trước quan tài, trông dữ tợn kinh khủng, khiến Vương Bàn Tử và mọi người giật nảy mình.

Mã Tử A Đông.

Minh Thúc nhìn thấy Mã Tử A Đông, không khỏi dùng tiếng Quảng Đông kinh hô một tiếng.

Thế nhưng, Mã Tử A Đông hoàn toàn không nghe thấy tiếng gọi của Minh Thúc, giờ phút này, cô lại giơ bàn tay máu me đầm đìa lên, định móc nốt con mắt cuối cùng của mình.

Nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị này của Mã Tử A Đông, Minh Thúc sợ hãi tột độ.

Những người khác cũng trợn tròn mắt.

Họ đã phát hiện, mắt trái của Mã Tử A Đông đã không còn, trên đó máu me đầm đìa, đoán chừng chính là do cô tự tay móc ra.

Nhớ lại máu tươi và lỗ hổng hình con mắt trên cánh cửa đá kia, mắt trái của Mã Tử A Đông đã đi đâu gần như là quá rõ ràng.

Mà bây giờ, Mã Tử A Đông lại còn muốn móc nốt con mắt còn lại của mình.

Chương 348

Thật quá tàn nhẫn.

Dừng tay.

Đúng lúc này, Khương Hoa đột nhiên quát khẽ một tiếng.

Mã Tử A Đông dường như nghe thấy tiếng của Khương Hoa, dừng lại một chút, hai ngón tay phải gần như dừng lại trước mắt cô.

Mặc dù Mã Tử A Đông đã dừng lại, nhưng trong ngôi mộ cổ này, vẫn tỏ ra vô cùng quỷ dị.

Mọi người đều nín thở, không dám đến gần cô.

Lúc này, Vương Bàn Tử hỏi: Cô ta bị sao vậy, sao lại tự hại mình.

Hồ Bát Nhất nói: Mã Tử A Đông hẳn là trúng tà rồi.

Anh không khỏi nhớ lại lời Khương Hoa nói lúc trước.

Trên người Mã Tử A Đông hẳn đã xảy ra vấn đề gì.

Xem ra, Khương Hoa đã sớm biết Mã Tử A Đông hẳn là bị thứ gì đó nhập vào.

Khương Hoa đột nhiên hừ lạnh một tiếng: Dám ở trước mặt ta giở trò ma quỷ, đúng là không biết sống c·hết.

Nói xong, Khương Hoa trực tiếp bước ra, trong nháy mắt đến bên cạnh Mã Tử A Đông, sau đó đưa tay thi triển một đạo Mao Sơn trừ tà chú lên người Mã Tử A Đông, xua tan tà khí trên người cô.

Tiếp theo, mọi người quả nhiên thấy, trên người Mã Tử A Đông bốc lên một làn khói màu xanh lục, sau khi thứ đó bay ra, liền chui vào trong cỗ quan tài trước mặt Mã Tử A Đông.

Vừa rồi đó là thứ gì vậy.

Vương Bàn Tử kinh ngạc.

Khương Hoa không trả lời hắn, mà đỡ lấy Mã Tử A Đông đang ngã xuống, rồi nói: Giúp cô ấy cầm máu, có thuốc tê thì dùng thuốc tê, tạm thời đừng để cô ấy tỉnh lại.

Bây giờ Mã Tử A Đông đã mất một mắt, cộng thêm vừa rồi bị tà khí ảnh hưởng, nếu lúc này tỉnh lại, phát hiện mình đã biến thành thế này, chắc chắn sẽ không chịu nổi.

Trần Văn Cẩm vội vàng bước tới, đỡ lấy Mã Tử A Đông từ tay Khương Hoa.

Chỉ là, khi nhìn thấy khuôn mặt đầy máu của Mã Tử A Đông, cô không khỏi kinh hãi.

Trước đây Mã Tử A Đông dù sao cũng là một cô gái xinh đẹp dịu dàng, bây giờ lại trở thành bộ dạng này, thật khiến người ta đau lòng, không biết sau này cô sẽ đối mặt với bản thân mình như thế nào.

Trát Cách Lạp Mã thấy cảnh này cũng kinh hãi, cô nói: Xuống vội quá, không mang theo thuốc tê.

Bàn Tử đi tới: Tôi có.

Nói rồi, liền từ trong ống quần lôi ra mấy ống thuốc tê, rõ ràng là hắn luôn mang theo bên mình để phòng bất trắc.

Loại thuốc tê này khi đối phó với dã thú hung dữ còn hiệu quả hơn cả đạn, cho nên Bàn Tử vẫn luôn mang theo một ít, bây giờ lại phát huy tác dụng.

Thế là, mọi người nhanh chóng tiêm thuốc tê cho Mã Tử A Đông.

Minh Thúc toàn thân run rẩy, gần như sắp khóc, ông ta nói: Khương tiên sinh, vừa rồi Mã Tử A Đông rốt cuộc là bị sao vậy.

Khương Hoa hừ lạnh một tiếng, rồi lạnh lùng nhìn cỗ quan tài: Rất rõ ràng, là thứ bên trong cỗ quan tài này đã khống chế cơ thể Mã Tử A Đông, khiến cô ấy đào Tương Tây, sau đó lợi dụng thân phận đặc thù của Mã Tử A Đông, dùng con mắt của cô ấy mở ra cơ quan cửa đá, rồi muốn lợi dụng con mắt còn lại để mở cỗ quan tài này.

Thật ác độc.

Đám người không khỏi thầm nghĩ.

Nhưng rất nhanh họ liền phản ứng lại, thứ bên trong cỗ quan tài này lại có thần thông quảng đại như vậy.

Tất cả mọi người không khỏi theo bản năng lùi lại hai bước, tránh xa cỗ quan tài.

Chỉ có Khương Hoa đứng bất động tại chỗ.

Trát Cách Lạp Mã vừa cầm máu cho Mã Tử A Đông, vừa nói: Bên trong đó rốt cuộc là thứ gì, thân phận của Mã Tử A Đông lại có gì đặc biệt, tại sao lại phải khống chế Mã Tử A Đông.

Khương Hoa nói: Nếu như đoán không sai, người được chôn trong quan tài này hẳn là tông chủ của Luân Hồi Tông.

Tông chủ Tạ Quá Khương Hoa.

Hồ Bát Nhất kỳ quái hỏi: Nhưng mà cái xác ướp Kim Thân chúng ta đào ra lúc trước không phải cũng là tông chủ Tạ Quá Khương Hoa sao.

Khương Hoa đáp: Tạ Quá Khương Hoa dù sao cũng là tôn giáo thống trị Ma Quốc, sao có thể chỉ có một tông chủ.

Hơn nữa, vị tông chủ trước mắt này tuyệt không phải tông chủ bình thường, có lẽ là người sáng lập Tạ Quá Khương Hoa.

Người sáng lập Tạ Quá Khương Hoa.

Tất cả mọi người đều nín thở.

Nếu thật sự là như vậy thì quá lợi hại.

Tuy nhiên, Khương Hoa lại tỏ vẻ khinh thường: Tôi mặc kệ hắn là người sáng lập gì, bây giờ còn dám ra tay hại người thì đừng trách tôi không khách khí.

Nói xong, hắn lấy ra viên con mắt bạc Gu ô vuông thứ hai, đặt thẳng vào một chỗ lõm trên quan tài.

Cạch.

Con mắt bạc Gu ô vuông lọt vào lỗ hổng đó, chìm xuống, phát ra một tiếng động nhỏ.

Tiếp theo, trong quan tài vang lên từng đợt âm thanh cơ quan chuyển động.

Ai nấy đều nín thở.

Minh Thúc nói: Khương tiên sinh, trong quan tài này chắc chắn có oan hồn, chúng ta vẫn nên đi thôi.

Vương Bàn Tử nói: Lão già, ông sợ cái gì, Khương Gia nhà ta biết pháp thuật, bất kể là oan hồn lệ quỷ, cương thi bánh chưng gì, có Khương Gia ở đây, mấy thứ đó còn không dám ra ngoài.

Minh Thúc mặt mày khổ sở.

Còn Khương Hoa thì thản nhiên nói: Mấy thứ đó chỉ là trò hù dọa người thôi, cùng lắm là. người sáng lập Tạ Quá Khương Hoa này tu luyện một chút vu thuật, cho nên vẫn chưa thật sự c·hết mà thôi.

Trong lúc nói chuyện, nắp quan tài nặng trịch bỗng nhiên nhấc lên một chút.

Khương Hoa biết cơ quan đã mở, bèn nhìn về phía Bàn Tử và những người khác.

Bàn Tử và mấy người cũng rất hiểu ý, năm người tiến lại, cùng nhau dùng sức lật nắp quan tài lên, lập tức một luồng âm khí ập vào mặt, mùi hôi thối khiến Bàn Tử và những người khác ho khan không ngừng.

Khương Hoa phất tay một cái, quét sạch mùi hôi thối trước mặt, sau đó đến gần xem xét, bên trong còn có một cỗ quan tài nữa, mà cỗ quan tài này bị rất nhiều dây xích sắt khóa lại, trên quan tài vẽ đầy những hình con mắt, chi chít không biết bao nhiêu, nhìn mà thấy da đầu tê dại.

Sao lại nhiều xích sắt thế này.

Hồ Bát Nhất nghi hoặc hỏi.

Khương Hoa suy nghĩ một chút: Đây là phong ma khóa, chuyên dùng để phong bế những thứ như cương thi bánh chưng.

Xem ra, thứ trong quan tài này, nếu thật sự không phải người thì ít nhất cũng là bánh chưng cấp Luân Hồi rồi.

Luân Hồi.

Minh Thúc nghe thấy lời này, cũng chẳng buồn để ý đến Mã Tử A Đông nữa, vội vàng nói: Khương tiên sinh.

Chúng ta mau đi thôi, đây chính là Luân Hồi đó.

Cha tôi ngày xưa đã bỏ mạng dưới tay Tương Tây Thi Vương, thứ đó thật sự rất lợi hại.

Vốn dĩ cha của Minh Thúc dựa vào nghề cõng xác mà kiếm được rất nhiều tiền.

Nhưng có một lần ở Tương Tây, ông đã c·hết dưới tay một con Luân Hồi, đến nỗi kỹ thuật gia truyền cũng không truyền lại được, bây giờ ông ta cũng chỉ là kẻ nửa mùa, nếu không cũng không đến nỗi

rơi vào hoàn cảnh thảm hại như vậy.

Vì thế, Minh Thúc có ấn tượng vô cùng sâu sắc với Luân Hồi.

Vừa nghe thấy t·hi t·hể trong quan tài ít nhất cũng là bánh chưng cấp Luân Hồi, ông ta lập tức sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.

Hồ Bát Nhất và mấy người khác cũng có chút kinh nghi bất định.

Tuy nhiên, Khương Hoa lại chẳng hề bận tâm.

Ban đầu ở trong nhà tù của thần miếu, tên vua nước Gu ô vuông kia chẳng phải cũng là cấp Luân Hồi sao, vẫn bị Khương Hoa dễ dàng giải quyết đấy thôi.

Hơn nữa, lúc đó Khương Hoa còn chưa có được Luân Hồi Nhãn.

Đương nhiên, bây giờ Khương Hoa cũng không trông mong Luân Hồi Nhãn có thể phát huy tác dụng lớn.

Dù sao gã này rất có thể là người sáng lập Tạ Quá Khương Hoa, bản thân hắn chắc chắn cũng sở hữu Luân Hồi Nhãn, cho nên khả năng cao là không bị Luân Hồi Nhãn ảnh hưởng.

Khương Hoa không nghe lời Minh Thúc, rút Thất Tinh Long Uyên Kiếm ra, trực tiếp chém một nhát vào phong ma khóa.

Lực lượng của Khương Hoa bây giờ lớn đến mức nào, một kiếm chém xuống, sức p·há h·oại khủng bố ra sao.

Cái thứ phong ma khóa gì đó, căn bản không ngăn được kiếm của Khương Hoa.

Một kiếm chém xuống, phong ma khóa trực tiếp vỡ tan với một tiếng coong.

Ngay cả quan tài cũng bị đánh cho ầm ầm vang dội, lõm vào một mảng lớn, nếu không phải thứ này làm bằng đồng xanh thì chắc chắn đã vỡ nát rồi.

Mọi người đều giật giật khóe miệng, đây đúng là mở quan tài bằng b·ạo l·ực.

Sắc mặt Minh Thúc khó coi, Khương Hoa đột ngột chặt đứt phong ma khóa là điều ông ta không ngờ tới.

Bàn Tử sau khi sững sờ một lúc, liền dẫn người của Tân Nguyệt Phạn Điếm qua, dùng xà beng cạy quan tài bằng đồng xanh, kết quả cạy nửa ngày cũng không mở ra được.

Bàn Tử bất đắc dĩ nói: Khương Gia, quan tài này bị biến dạng rồi, nắp quan tài kẹt c·hết hoàn toàn, chúng tôi mở không ra.

Khương Hoa nói: Đừng vội, thứ bên trong tự nhiên sẽ giúp các cậu mở ra.

Vừa dứt lời, một tiếng ầm vang lên.

Nắp quan tài bay thẳng ra ngoài, đập mạnh lên trần mộ.

May mà trần của mộ thất này không phải là trần lưu ly, hơn nữa cũng rất chắc chắn, nắp quan tài bay lên, tuy làm vỡ nát rất nhiều gạch đá trên đỉnh nhưng cũng vì thế mà cắm vào trong đó.

Mọi người đều bị cảnh tượng này dọa cho một phen.

Thứ bên trong khỏe đến vậy, lại có thể trực tiếp đấm tung nắp quan tài đồng bị kẹt, hơn nữa còn đẩy nó lên tận trần, gây ra động tĩnh lớn như thế.

Hồ Bát Nhất và những người khác vội vàng cầm súng lên.

May mắn là lúc trước sợ Mã Tử A Đông bị thứ gì đó bắt đi, nên súng vẫn luôn mang theo người.

Tiếp theo, họ nhìn thấy một cái thây khô mặt mũi biến dạng đứng dậy từ trong làn âm khí dày đặc trong quan tài.

Sau khi đứng dậy, cái thây khô đó dùng ánh mắt âm u nhìn về phía

mọi người.

Thế nhưng, sau khi Hồ Bát Nhất và những người khác nhìn thấy đôi mắt của thây khô, toàn thân họ run lên, chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, rồi trở nên ngơ ngác đứng yên.

Họ có cảm giác cơ thể mình đang cử động, nhưng đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của mình nữa.

Đó là một cảm giác vô cùng kinh khủng.

Chỉ có Khương Hoa đứng tại chỗ, không hề bị ảnh hưởng.

Khương Hoa nhíu mày, nhìn sang, thấy Hồ Bát Nhất và những người khác đang giơ súng lên, chuẩn bị nhắm vào người mình, mắt thấy sắp nổ súng.

Rõ ràng, Hồ Bát Nhất và tất cả mọi người đã bị một loại sức mạnh thần bí khống chế.

Luân Hồi Nhãn.

Chương 349

Khương Hoa nhìn thấy những vòng tròn xoáy trong con ngươi của cái thây khô kia.

Cái thây khô này quả nhiên biết Luân Hồi Nhãn.

Hơn nữa, vừa ra tay đã là Luân Hồi Nhãn cao cấp.

Tỉnh lại cho lão tử.

Khương Hoa hét lớn, đồng thời vận dụng Luân Hồi Nhãn của mình, cùng với huyết mạch Bạch Trạch và năng lực chấn nhiếp.

Lập tức, thân thể Hồ Bát Nhất và mấy người khác run lên, bừng tỉnh.

Hồ Bát Nhất phát hiện súng của mình đang nhắm vào Vương Bàn Tử, còn Vương Bàn Tử thì thấy súng của mình đang chĩa vào Trát Cách Lạp Mã, súng của những người khác cũng đều hướng về phía đồng đội của mình.

Thậm chí có người ngón tay đã đặt trên cò súng.

Hồ Bát Nhất và mọi người lập tức sợ toát mồ hôi lạnh.

Khương Gia, chuyện, chuyện này là sao.

Hồ Bát Nhất hỏi.

Khương Hoa chậm rãi nhìn về phía cái thây khô: Cái thây khô này quả nhiên là người của Tạ Quá Khương Hoa, hơn nữa hẳn là người sáng lập, nên hắn biết thuật Luân Hồi Nhãn của Tạ Quá Khương Hoa.

Chỉ cần là người ở trong lãnh thổ Ma Quốc, hắn đều có thể dễ dàng khống chế.

Hồ Bát Nhất và mọi người hít một hơi thật sâu.

Chuyện này quá tà ma.

Vừa rồi nếu không phải Khương Hoa ra tay cứu họ, e rằng họ đã bóp cò súng rồi.

Vậy thì họ thật sự đã c·hết hết ở đây.

Mẹ nó chứ, cái thứ quỷ quái này.

Vương Bàn Tử tức giận, không chút do dự xả một tràng đạn về phía cái thây khô.

Những người khác đương nhiên cũng không nói nhiều, trực tiếp điên cuồng nổ súng vào con quái thi.

Thế nhưng.

Sau một hồi xả đạn, cái thây khô vẫn bình an vô sự.

Cái này.

Sau khi ngừng bắn, Hồ Bát Nhất và mọi người ngơ ngác nhìn cái thây khô không một vết đạn trên người, trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi.

Lẽ nào, đây chính là Luân Hồi sao.

Đạn cũng không phá được lớp phòng ngự của nó.

Vậy thì còn đánh thế nào nữa.

Minh Thúc mặt đầy sợ hãi: Tôi đã nói rồi.

Chúng ta không thắng nổi Luân Hồi đâu.

Lần này chúng ta đều phải c·hết ở đây.

Vương Bàn Tử nói: Lão già, ông có thể im đi được không, trên người lão tử còn có thuốc nổ, ông sợ cái lông.

Thế nhưng, nói đến nửa chừng, hắn liền im bặt.

Bởi vì, hắn sờ lên người mình, phát hiện ba lô không mang theo, lúc ra ngoài chỉ mang theo một khẩu súng.

Thậm chí cả đạn dược khác cũng không mang.

Lần này thảm rồi.

Hồ Bát Nhất hỏi: Bàn Tử, cậu sao thế.

Vương Bàn Tử mặt như đưa đám nói: Lão Hồ, lúc ra ngoài vội quá, tôi, tôi quên cầm thuốc nổ rồi, lần này thảm rồi.

Hồ Bát Nhất sững người, cũng đành bó tay.

Gã này, lại tuột xích vào thời điểm mấu chốt.

Gào Lúc này, cái thây khô dường như đã nghe họ nói chuyện đủ rồi, nên không nhẫn nhịn nữa, nhảy ra khỏi quan tài lao về phía Vương Bàn Tử và những người khác.

Vương Bàn Tử tại chỗ liền cho cái thây khô một băng đạn, nhưng cái thây khô sức lực cực lớn, hứng chịu hỏa lực của Vương Bàn Tử mà xông lên, ngay lập tức bị một tát đánh bay đi.

Bàn Tử.

Hồ Bát Nhất kinh hãi hét lên, nghiến răng, xả một tràng đạn vào đầu cái thây khô.

Cạch cạch Một lát sau, đạn đã hết.

Thây khô cũng thành công bị dời đi sự chú ý, nhìn về phía Hồ Bát Nhất, trong mắt lại xuất hiện những vòng tròn kia, Hồ Bát Nhất lập tức ngây người, đứng tại chỗ không động đậy.

Rõ ràng, cái thây khô lại dùng Luân Hồi Nhãn khống chế được Hồ Bát Nhất.

Thây khô nhảy một cái đã đến trước mặt Hồ Bát Nhất.

Móng tay nhọn hoắt của nó chộp về phía cổ Hồ Bát Nhất.

Móng tay kia sắc như dao, cổ của Hồ Bát Nhất nếu bị chộp trúng, nhất định sẽ bị cắt đứt yết hầu, chắc chắn phải c·hết.

Lão Hồ.

Hồ Bát Nhất.

Vương Bàn Tử và những người khác bò dậy thấy cảnh này không khỏi kinh hãi hét lên, sắc mặt tái nhợt.

Thế nhưng, Hồ Bát Nhất như bị trúng tà, hoàn toàn không nghe thấy tiếng gọi của Vương Bàn Tử, vẫn đứng yên tại chỗ.

Xong rồi.

Vương Bàn Tử và mấy người khác trong lòng lạnh toát, bi thương vô cùng, cảm thấy Hồ Bát Nhất chắc chắn phải bỏ mạng ở đây rồi.

Nhưng mà, mắt thấy Hồ Bát Nhất sắp c·hết dưới móng vuốt của thây khô, cái thây khô bỗng nhiên dừng lại.

Chuyện gì thế này.

Mọi người đều sững sờ.

Trong nháy mắt liền nghĩ đến Khương Hoa.

Lẽ nào, lại là Khương Gia sao.

Nhưng đây là Luân Hồi mà.

Chẳng lẽ Khương Hoa ngay cả Luân Hồi cũng có thể khống chế được.

Mọi người đều nhìn về phía Khương Hoa, thấy Khương Hoa đang nhìn chằm chằm vào Luân Hồi, vẻ mặt không có bất kỳ biến đổi nào.

Ở trước mặt ta mà muốn g·iết người, không thấy là suy nghĩ nhiều quá sao.

Khương Hoa mở miệng.

Vừa nói, hắn vừa chậm rãi đi về phía Luân Hồi.

Cơ thể Luân Hồi khẽ run rẩy, những vòng tròn trong mắt đang nhanh chóng chuyển động, rõ ràng là muốn thoát khỏi sự khống chế của Khương Hoa.

Nhưng, tất cả đều là vô ích.

Chỉ cần thể lực của Khương Hoa chưa cạn kiệt, sự khống chế trên người nó sẽ không thể biến mất.

Đây là kỹ năng mới mà Khương Hoa lĩnh ngộ được: Luân Hồi.

Cho dù Luân Hồi này có Luân Hồi Nhãn, cũng không thoát khỏi sự khống chế của thuật Luân Hồi.

Những người khác thấy quả thật là Khương Hoa đã khống chế được Luân Hồi, cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Không khỏi thầm nghĩ, vẫn là thủ đoạn của Khương Gia lợi hại, một con Luân Hồi mà lại bị khống chế bất động trong âm thầm.

Đây thật sự là thủ đoạn của thần tiên rồi.

Khương Hoa đi đến trước mặt Luân Hồi, vỗ vỗ vai Hồ Bát Nhất, Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Anh ta nhìn thấy con Luân Hồi ở ngay gần gang tấc, cũng bị dọa cho một phen, vội vàng lùi lại phía sau.

Hồ Bát Nhất vỗ ngực nói: Đa tạ ơn cứu mạng của Khương Gia.

Anh ta biết, nhất định là Khương Hoa đã cứu mình.

Khương Hoa gật đầu, sau đó nhìn về phía Luân Hồi, cũng không nói nhảm, trực tiếp lấy ra Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp và Định Thi Phù, thi triển câu thi phù, nhanh chóng nuốt chửng thi khí của Luân

Hồi.

Ước chừng hơn nửa canh giờ, thi khí của Luân Hồi mới bị Khương Hoa hút sạch hoàn toàn.

Đương nhiên, sau khi bị Định Thi Phù và câu thi phù khống chế, Khương Hoa liền gỡ bỏ thuật Luân Hồi.

Dù là với thực lực hiện tại của hắn, việc duy trì kỹ năng Luân Hồi này vẫn rất tốn sức.

Câu thi thành công, nhận được 1000 Điểm Tiến Hóa Khương Hoa không khỏi thở ra một hơi, trong lòng có chút kích động.

Khương Hoa vứt t·hi t·hể của Luân Hồi sang một bên, khinh thường nói: Bây giờ, ở trước mặt ta, ngay cả Thi Tổ cũng chỉ là hạng đàn em, huống chi là ngươi.

Nói xong, Khương Hoa nhìn về phía Hồ Bát Nhất và những người khác: Trong này chắc có không ít đồ tùy táng, các cậu dạo một vòng đi.

Thế nhưng, lời còn chưa nói hết, Vương Bàn Tử đã kinh ngạc hô lên: Khương Gia, cái này. trông ngầu quá.

Khương Hoa có chút cạn lời, không ngờ gã mập này cũng bắt đầu để ý đến những món đồ tùy táng đó.

Chỉ thấy Bàn Tử từ trong quan tài lấy ra một thanh đao đã đen sì.

Thanh đao này rất lớn, trông rất bá khí.

Nhưng vì quá đen nên cũng không biết trên đó là bùn đất hay bùn xác, tóm lại là không nhìn rõ hình dáng cụ thể.

Từ cách Bàn Tử cầm đao, Khương Hoa biết thanh đao này hẳn là vô cùng nặng.

Chương 350

Khương Hoa đi qua, cầm lấy thanh đao xem xét, phát hiện trên đao toàn là bùn xác, bèn bảo Trần Văn Cẩm lấy một ít nước đến, rửa sạch thanh đao này.

Chẳng mấy chốc, diện mạo thật của thân đao liền hiện ra.

Thanh đao này, sống đao hơi đen, hơn nữa lại gồ ghề không bằng phẳng, giống như dãy núi chập trùng, trên thân đao còn khắc những đường Phù Văn hình giọt nước.

Mà lưỡi đao lại có màu đỏ thẫm, nhìn một cái đã khiến người ta kinh ngạc.

Trời ạ, thanh đao này đẹp quá, chỉ là trông có chút kỳ quái.

Vương Bàn Tử nói.

Hồ Bát Nhất gật đầu: Tôi hình như đã nghe nói về loại đao tương tự ở đâu đó, đoán chừng thanh đao này không đơn giản.

Khương Hoa không nói gì, mà giơ tay lên, một đao chém vào quan tài đồng.

Quan tài đồng vốn vô cùng cứng rắn, nhưng dưới nhát đao này, trực tiếp bị chém thành hai nửa.

Có thể thấy, thanh đao này sắc bén đến mức nào.

Đúng là chém sắt như chém bùn.

Mọi người đều thấy trợn tròn mắt.

Khương Hoa nói: Đây là Côn Ngữ đao.

Lại là Côn Ngữ đao.

Hồ Bát Nhất kinh ngạc hô lên, lẩm bẩm: Cắt ngọc cần dùng Côn Ngữ đao.

Vương Bàn Tử hỏi: Lão Hồ, cậu lẩm bẩm cái gì thế, sao tôi nghe không hiểu một câu nào vậy.

Khương Hoa hai mắt nhìn chằm chằm vào thanh Côn Ngữ đao trong tay: Đây là một câu nói do cổ nhân truyền lại, nói rằng thời cổ có một loại gỗ gọi là Chu Mục Vương, vô cùng cứng rắn, dùng đao kiếm gì chém cũng không để lại nửa điểm dấu vết, nhưng thanh Côn Ngữ đao này chém Chu Mục Vương lại giống như cắt một sợi tóc, có thể thấy Côn Ngữ đao sắc bén đến mức nào.

Vương Bàn Tử trợn to mắt: Trời, có khoa trương vậy không.

Khương Hoa giơ đao chỉ vào cái quan tài đồng bị chẻ làm đôi: Cậu nói xem có khoa trương như vậy không.

Mọi người đều im lặng.

Thanh kiếm này thật sự là báu vật.

Không ngờ lại thật sự có bảo vật lợi hại như vậy.

Truyền thuyết kể rằng, thanh Côn Ngữ đao này có liên quan đến Chu Mục Vương.

Chu Mục Vương lại là nhân vật then chốt trong Đạo Mộ Bút Ký, trong Ma Thổi Đèn cũng có truyền thuyết về ông ta, ví dụ như nước của tổ tiên Câu Thi Pháp Vương là Thuận Lộ đã bị Chu Mục Vương tiêu diệt.

Mà bây giờ, ở đây lại xuất hiện bội đao của Chu Mục Vương.

Lẽ nào, Tạ Quá Khương Hoa này còn có liên hệ gì với Chu Mục Vương sao.

Trước kia Chu Mục Vương chinh chiến thiên hạ, khắp vùng đất

Hoa Hạ đều bị ông ta chinh phục, Ma Quốc này đoán chừng cũng bị ông ta đánh qua.

Tuy nhiên, Khương Hoa cũng không quan tâm nhiều như thế.

Hắn mặc kệ Chu Mục Vương và Tạ Quá Khương Hoa có liên hệ gì, điều quan trọng nhất bây giờ là thanh đao này đã thuộc về hắn.

Minh Điện đao.

Một trong mười đại danh đao cổ đại.

Mà cùng lúc đó, âm thanh nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên.

Nhận được Côn Ngữ đao một cái, thưởng 500 Điểm Tiến Hóa.

Côn Ngữ đao: Một trong mười đại thần đao thượng cổ, chém ngọc như bùn, sắc bén vô cùng, có thể đánh gãy hồn phách, diệt Nguyên Thần.

Chết tiệt.

Đây lại là một thanh bảo đao có thể chém c·hết cả Nguyên Thần.

Thần khí quả không hổ là thần khí.

Khương Hoa vui vẻ múa đao vài đường, sau đó nói: Bàn Tử, xem trong quan tài có vỏ đao không.

Có.

Đây không phải sao.

Vương Bàn Tử từ trong quan tài lấy ra một cái vỏ đao, đưa cho Khương Hoa.

Vỏ đao vẫn rất bẩn, rửa sạch sẽ là được.

Không ngờ lần này lại có thu hoạch như vậy.

Có thể lấy được Minh Điện đao, đối với Khương Hoa mà nói có thể xem là một lần thu hoạch ngoài ý muốn siêu cấp rồi.

Khương Hoa nói: Đem những đồ tùy táng nên lấy đều lấy đi, chúng ta rời khỏi nơi này.

Nói xong, hắn kiểm tra xung quanh một lượt, phát hiện nơi này đúng là không còn cơ quan nào khác.

Rất nhanh, Bàn Tử và những người khác đã lấy hết những đồ tùy táng có thể lấy.

Đang chuẩn bị trở về, Mã Tử A Đông đột nhiên tỉnh lại.

Bàn Tử nhíu mày: Không phải chứ, thuốc mê không thể nào hết tác dụng nhanh vậy được.

Bọn họ tới rồi.

Thế nhưng, Bàn Tử vừa dứt lời, Mã Tử A Đông bỗng nhiên hét lên một tiếng kinh hoàng, âm thanh đó vô cùng âm u chói tai, nghe mà rợn tóc gáy.

Mã Tử A Đông, cô sao vậy.

Minh Thúc đang đỡ Mã Tử A Đông, tiếng hét đột ngột của cô ta làm Minh Thúc giật nảy mình, nhất thời cả tiếng Quảng Đông cũng bật ra.

Những người khác cũng kinh nghi bất định nhìn Mã Tử A Đông, nhất là nhìn nụ cười kinh khủng trên mặt cô ta, càng thêm sợ hãi.

Vương Bàn Tử nói: Lão Hồ, cô em Mã Tử A Đông này không phải là điên rồi chứ.

Hồ Bát Nhất nói: Đừng nói bậy bạ, xem tình hình trước đã.

Mã Tử A Đông đột nhiên tỉnh lại, khiến mọi người tạm thời chưa rời khỏi nơi này.

Họ đều rất tò mò về câu nói Bọn họ tới rồi của Mã Tử A Đông, không rõ rốt cuộc là ai tới.

Minh Thúc thấy Mã Tử A Đông vẫn ngơ ngác không để ý đến mình, trong lòng có chút run sợ, vội vàng nhìn về phía Khương Hoa: Khương tiên sinh, Mã Tử A Đông cô ấy bị sao vậy.

Khương Hoa nhíu mày, bộ dạng này của Mã Tử A Đông không giống như bị Thi Vương nhập hồn, trên người không có tà khí cũng không có âm khí, ngược lại giống như Vương Bàn Tử nói, giống như bị điên.

Khương Hoa đi tới, cẩn thận kiểm tra tình hình của Mã Tử A Đông, hắn nói: Mã Tử A Đông hẳn là bị kích động gì đó.

Khoan đã.

Mắt của cô ấy.

Lúc này, Khương Hoa nhìn thấy, con mắt duy nhất còn lại của Mã Tử A Đông vậy mà lại nổi lên từng vòng gợn sóng màu đen, trong nháy mắt tạo thành những vòng tròn.

Đây là Luân Hồi Nhãn.

Mã Tử A Đông vậy mà cũng có Luân Hồi Nhãn.

Vù Đúng lúc này, xung quanh bỗng nhiên nổi lên một trận âm phong.

Tiếp theo, quan tài của người sáng lập Tạ Quá Khương Hoa đột nhiên phát ra tiếng động lạ.

Âm khí thật mạnh.

Khương Hoa trong lòng kinh hãi, vội vàng dùng Mao Sơn pháp thuật vẽ tịnh thân chú lên người Mã Tử A Đông, rồi nói: Đưa Mã Tử A Đông lùi lại.

Sao vậy.

Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

Khương Hoa nhìn chằm chằm vào cái quan tài.

Quan tài vỡ nát âm khí cuồn cuộn, tạo thành từng đợt sương mù.

Những người khác cũng nhìn thấy cảnh này, đều có chút sợ hãi.

Hồ Bát Nhất nói: Khương Gia, cái này hình như là Thái Âm Huyền mạch.

Khương Hoa gật đầu.

Vương Bàn Tử hỏi: Thái Âm Huyền mạch là gì.

Hồ Bát Nhất liền giải thích: Đây cũng là một loại phong thủy cục, nhưng khác với phong thủy bảo địa, loại phong thủy cục này là hung cục, có thể nói là địa ngục trần gian cũng không quá.

Con Luân Hồi mà Khương Gia vừa g·iết, có thể trở thành Luân Hồi, tám chín phần mười cũng là vì cái Thái Âm Huyền mạch này.

Khương Hoa nói: Người trước kia được chôn trên Thái Âm Huyền mạch tên là Tương Thần.

Hít Vương Bàn Tử và mọi người hít một hơi lạnh.

Họ biết Tương Thần là ai.

Đó là một trong tứ đại Thi Tổ, có thể sánh với thi tiên, có người nói tứ đại Thi Tổ này đã thành tiên rồi.

Không ngờ Tương Thần lại được sinh ra từ Thái Âm Huyền mạch.

Vậy bây giờ là tình huống gì vậy.

Vương Bàn Tử hỏi.

Khương Hoa quay đầu nhìn Mã Tử A Đông.

Rõ ràng, Thái Âm Huyền mạch xuất hiện là vì tiếng hét vừa rồi của Mã Tử A Đông.

Câu Bọn họ tới rồi đó nhất định là đang ám chỉ một số người nào đó.

Lẽ nào, trong Thái Âm Huyền mạch còn có những người khác.

Khương Hoa thầm nghĩ, trong mắt Mã Tử A Đông xuất hiện Luân Hồi Nhãn, nhất định là cô gái này có quan hệ gì đó với Tạ Quá Khương Hoa, trong nguyên tác cũng là như vậy, chỉ là không đề cập nhiều.

Có một lần, Mã Tử A Đông đã mất tích, khi Hồ Bát Nhất và mọi người tìm thấy cô, hai mắt cô đã mù, trong khoảng thời gian đó đã xảy ra chuyện gì, không ai biết.

Do đó, Thái Âm Huyền mạch này nhất định là vì Mã Tử A Đông mà xuất hiện.

Khương Hoa nói: Trong Thái Âm Huyền mạch chắc chắn có thứ gì đó, hơn nữa còn vượt qua cả cái bánh chưng ta vừa g·iết, có vẻ giống như là thứ chuyên dùng để trấn áp vật bên trong, hoặc cũng có thể là trấn thủ.

Vừa dứt lời, trong Thái Âm Huyền mạch liền xuất hiện từng bóng người.

Những bóng người đó mỗi người đều mặc áo giáp kỳ quái, trên người còn quấn một con rắn lạ, trông âm u đáng sợ, tràn đầy cảm giác quỷ dị.

Những người này là ai.

Hồ Bát Nhất nín thở, tay cầm súng run lên.

Thế nhưng, trong súng của anh ta đã không còn đạn.

Khương Hoa nói: Âm binh.

Không sai, những bóng người hư ảo này chính là những thứ giống

như âm binh.

Đoán chừng là Cấm Vệ quân của Ma Quốc, hoặc là q·uân đ·ội chuyên phục vụ cho Tạ Quá Khương Hoa.

Bọn chúng chi chít không biết bao nhiêu, trong nháy mắt đã lấp đầy toàn bộ mộ thất.

Chương 351

Tất cả âm binh gần như đều giống hệt nhau, tay cầm loan đao, trong mắt không có bất kỳ cảm xúc nào, trên cổ quấn một con rắn độc.

Sau khi xuất hiện, ánh mắt lạnh lùng của chúng quét về phía Khương Hoa và mọi người.

Nhiều âm binh như vậy.

Khương Hoa có cảm giác.

Những âm binh này còn lợi hại hơn cả Bất Ngôn Kỵ, chỉ riêng ánh mắt của chúng cũng đã khiến người ta vô cùng áp lực.

Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác bị những âm binh đó nhìn, chỉ cảm thấy toàn thân rét run, hàn khí bốc lên.

Tất cả mọi người đều vô cùng sợ hãi, chỉ có Khương Hoa.

Ánh mắt Khương Hoa chuyển động, sử dụng Luân Hồi Nhãn.

Hắn muốn xem thử, những âm binh này có bị Luân Hồi Nhãn khống chế hay không.

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc hắn sử dụng Luân Hồi Nhãn, ánh mắt của những âm binh đó đồng loạt động, toàn bộ đều rơi trên người hắn.

Soạt Tất cả âm binh động tác chỉnh tề thống nhất, khi nhìn thấy Khương Hoa trong nháy mắt, vậy mà toàn bộ đều quỳ một gối xuống, cúi đầu về phía Khương Hoa.

Thuộc hạ, bái kiến tông chủ.

Giọng nói đồng thanh vang lên, khí thế hùng hậu, vang vọng khắp mộ thất.

Hồ Bát Nhất và những người khác cũng theo đó nhìn về phía Khương Hoa.

Tất cả mọi người đều ngây dại.

Tình huống gì đây.

Tông chủ.

Khương Hoa là tông chủ của Tạ Quá Khương Hoa.

Cái này. sao có thể.

Tạ Quá Khương Hoa đã diệt vong mấy ngàn năm, sao còn có tông chủ.

Hơn nữa, Khương Hoa làm sao có thể có quan hệ gì với Tạ Quá Khương Hoa chứ.

Lúc này, họ nhìn thấy những vòng tròn trong mắt Khương Hoa.

Đôi mắt đó, chẳng phải giống hệt mắt của con Luân Hồi vừa rồi sao.

Lẽ nào, Khương Hoa thật sự là tông chủ của Tạ Quá Khương Hoa.

Khương Hoa cũng sững sờ trong giây lát, đáy lòng hắn có chút kỳ quái, mình lại mèo mù vớ cá rán trở thành tông chủ của Tạ Quá Khương Hoa rồi sao.

Đoán chừng là do đôi mắt Luân Hồi cao cấp.

Nhìn đám âm binh đang xếp hàng chỉnh tề trước mặt mình, Khương Hoa trong lòng dâng lên hào khí.

Những âm binh Tạ Quá Khương Hoa này, thực lực phi thường cường hãn, còn lợi hại hơn cả Bất Ngôn Kỵ, nếu có thể mang đi thì tốt quá.

Phải biết, những âm binh này còn biết nói chuyện nữa.

Khương Hoa lần đầu tiên nhìn thấy âm binh biết nói chuyện.

Phát hiện âm binh có thể thu phục, có muốn dùng Thiên Đế Ấn Tỷ thu phục không.

Nhưng đúng lúc này, âm thanh của hệ thống vang lên.

Khương Hoa trong lòng vui mừng.

Không ngờ, những âm binh Tạ Quá Khương Hoa này thật sự có thể thu phục.

Đúng là trời cũng giúp ta.

Khương Hoa không chút do dự lựa chọn thu phục.

Thiên Đế ngọc tỷ đang tạo liên kết với Luân Hồi quân, xin chờ một lát.

Đã thu phục Luân Hồi quân.

Sau này Ký Chủ bất kể ở đâu cũng có thể dùng Thiên Đế Ấn Tỷ triệu hoán Luân Hồi quân chiến đấu.

Do Luân Hồi quân quá mạnh, nên mỗi lần triệu hoán Luân Hồi quân cần phải tiêu hao một lượng Điểm Tiến Hóa nhất định.

Luân Hồi quân: Hộ Tông bí quân đời đầu của Tạ Quá Khương Hoa ở Ma Quốc, trước khi tông chủ đời đầu của Tạ Quá Khương Hoa quy khư, đã dùng vu thuật trấn áp dưới Thái Âm Huyền mạch, trải qua mấy ngàn năm biến thành âm binh, thực lực phi phàm.

Thì ra, âm binh Tạ Quá Khương Hoa này gọi là Luân Hồi quân, quả thật là Hộ Tông bí quân của Luân Hồi Tông.

Từ giới thiệu của hệ thống, Luân Hồi quân này tuyệt đối lợi hại hơn Bất Ngôn Kỵ, cho nên khi triệu hoán ra còn cần tiêu hao một

lượng Điểm Tiến Hóa nhất định.

Đương nhiên, chút Điểm Tiến Hóa này đối với Khương Hoa mà nói cũng không là gì.

Khương Hoa nhìn những Luân Hồi quân đang quỳ một gối, giơ tay lên nói: Tất cả đứng lên đi.

Vâng.

Những Luân Hồi quân đó nhao nhao đứng dậy.

Tuy nhiên họ vẫn cúi đầu, một bộ dáng cung kính.

Hồ Bát Nhất và những người khác thấy cảnh này thì vô cùng chấn động, trong lòng đều nghĩ, nếu mình cũng có thể khiến những âm binh này quỳ xuống thì tốt biết mấy.

Khương Hoa nói: Các ngươi đều lui ra đi.

Những âm binh đó không nói nhiều, lại quay trở về Thái Âm Huyền mạch.

Trong nháy mắt, mộ thất này trở nên trống rỗng.

Cảm giác áp lực trong lòng Hồ Bát Nhất và mấy người khác cuối cùng cũng biến mất, họ không khỏi thở phào một hơi.

Mặc dù những âm binh đó rõ ràng đều nghe lời Khương Hoa, nhưng khi chúng ở đây, họ vẫn vô cùng căng thẳng và sợ hãi.

Dù sao, đó đều là âm binh cả.

Nói một câu khó nghe, chúng còn không phải là người, sao họ có thể không sợ.

Sau khi những âm binh đó đi, tất cả mọi người đều có chút kinh ngạc nhìn Khương Hoa.

Dù sao, Khương Hoa là tông chủ của Tạ Quá Khương Hoa, có

người thậm chí còn cho rằng Khương Hoa chính là một lão bánh chưng nào đó sống mấy ngàn năm.

Chỉ có Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử, hai người này đã ở cùng Khương Hoa lâu như vậy, biết Khương Hoa là ai, nên cũng rất yên tâm.

Vương Bàn Tử nói: Khương Gia, không ngờ cậu lại có thể khống chế những âm binh đó, rốt cuộc là chuyện gì vậy.

Khương Hoa đáp: Cậu xem mắt của Mã Tử A Đông và mắt của tôi, đều là một loại đồng thuật đặc hữu của Tạ Quá Khương Hoa, gọi là Luân Hồi Nhãn.

Có loại mắt này là có thể trở thành tông chủ của Tạ Quá Khương Hoa, khống chế những âm binh đó.

Mọi người nhìn vào mắt của Mã Tử A Đông, phát hiện con mắt còn lại của cô quả nhiên giống hệt Khương Hoa.

Khương Hoa nói: Con Luân Hồi kia nhất định đã phát hiện ra chúng ta, biết thân phận của tôi và Mã Tử A Đông, hắn không khống chế được tôi nên đã dùng tà khí khống chế Mã Tử A Đông, lợi dụng mắt của cô ấy để mở cơ quan, hòng giúp hắn thoát khốn.

Thì ra là thế.

Bọn họ cuối cùng cũng hiểu ra mọi chuyện.

Khương Hoa lại nói: Được rồi, chuyện ở đây đã xong, chúng ta rời khỏi đây trước, nghỉ ngơi một đêm, ngày mai trở về.

Mục đích đến đây đã đạt được, Khương Hoa không những nhận được toàn bộ thiên Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật , mà còn thành công thăng cấp không c·hết thể, bây giờ lại có được Côn Ngữ đao và Luân Hồi quân, coi như là lời to rồi.

Đồ tốt của Ma Quốc này cũng đã bị Khương Hoa lấy sạch.

Thế là, cả đoàn người theo đường cũ trở về, rời khỏi ngôi cổ mộ này.

Trở lại doanh địa, Mã Tử A Đông lại ngủ mê man, Trần Văn Cẩm bắt đầu giải độc cho cô.

Vốn dĩ mọi người định bắt đầu nghỉ ngơi, kết quả nhìn thấy chân trời đã xuất hiện màu trắng bạc, trời đã bắt đầu sáng.

Nơi này vốn dĩ ngày dài đêm ngắn, hơn chín giờ tối trời mới tối, rạng sáng ba bốn giờ trời đã sáng, vừa rồi ở trong cổ mộ trì hoãn một chút thời gian, trời đã sáng rồi.

Thế là, cũng không có ý định nghỉ ngơi nữa, họ thu dọn hành lý, bắt đầu quay về theo đường cũ.

Rời khỏi Côn Lôn Sơn tương đối dễ dàng hơn, nguy hiểm cũng không nhiều như lúc đến.

Họ an toàn rời khỏi núi, cũng gặp lại mấy người vẫn ở bên ngoài cùng những phu kiệu của họ.

Bọn họ biết được những người phu kiệu lúc đầu đã c·hết ở bên trong, đều có chút buồn bã, nhưng cũng không nói gì nhiều, đưa Khương Hoa và những người khác trở về điểm xuất phát.

Ước chừng một tháng sau, Khương Hoa cuối cùng cũng về tới Kinh Thành.

Lần nữa trở lại tiểu viện của mình, Khương Hoa thở ra một hơi.

Chuyến đi này kéo dài hơn hai tháng, bây giờ cuối cùng cũng đã trở về.

Tuy nhiên, lần này tuy đi hai tháng, nhưng mọi thứ đều đáng giá.

Dù sao cũng đã nhận được nhiều đồ tốt như vậy.

Chương 352

Sau khi về nhà, Khương Hoa ngủ một giấc thật say, ngày hôm sau thức dậy, ăn một bát mì ngon lành do Trần Văn Cẩm nấu xong, mới ngồi trong sân, kiểm kê những thứ mình thu được lần này.

Nếu kể từng thứ một, thì lần này có được đồ vật quá nhiều.

Khương Hoa chỉ liếc qua những thứ hơi kém một chút rồi không quan tâm nữa, chủ yếu là xem kỹ những món đồ tốt hơn.

Khương Hoa, tầng hầm có chút dị động.

Lúc này, Trần Văn Cẩm đi tới nói.

Khương Hoa trong lòng khẽ động.

Lần này đi Côn Lôn Sơn hơn hai tháng, ngược lại quên mất còn có một cái tầng hầm.

Trong tầng hầm này đang giam giữ một tồn tại cấp bậc Thi Tổ.

Cũng không biết là Tương Thần hay là Hậu Khanh.

Thực ra Khương Hoa thích là Tương Thần hơn, dù sao ở kiếp trước, khi thích xem phim cương thi, có một bộ phim truyền hình tên là Tôi có hẹn với cương thi , Khương Hoa đến nay vẫn khó quên.

Có thể nói, đó là một trong những bộ phim cương thi kiệt tác nhất mà Khương Hoa từng xem.

Mà Tương Thần, nhân vật phản diện chính trong phim, lại thu hút vô số người hâm mộ.

Mà Thi Tổ trong tầng hầm này chính là phiếu cơm dài hạn của Khương Hoa, bởi vì nó có thể liên tục khôi phục thi khí, Khương Hoa có thể dựa vào Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, không ngừng hấp thu t·hi

t·hể trên người Thi Tổ, chuyển hóa thành tài nguyên tu luyện.

Do đó, sau này Khương Hoa nhất định sẽ phải đối mặt với Thi Tổ này trong thời gian dài.

Nếu Thi Tổ là Tương Thần thì không thể tốt hơn được nữa.

Khương Hoa đứng dậy nói: Đi xuống xem một chút.

Thế là, Khương Hoa dẫn Trần Văn Cẩm đến phòng trong, sau đó mở cơ quan.

Cửa phòng ngầm vừa mở ra, một cỗ thi khí đậm đặc liền ập vào mặt.

Trần Văn Cẩm không khỏi run lên, có chút không chịu nổi cỗ thi khí này.

Khương Hoa vung tay, dùng Mao Sơn pháp thuật xua tan âm khí, sau đó dẫn Trần Văn Cẩm đi thẳng vào.

Vừa mới đi vào, Khương Hoa liền nhíu mày.

Cổ thi không thấy đâu.

Trần Văn Cẩm nhíu mày, sắc mặt có chút khó coi.

Khương Hoa gật đầu.

Đúng vậy, thây khô đứng trong quan tài lúc trước đã không thấy tăm hơi, trên mặt đất rơi một lá Hoàng Phù, chính là Định Thi Phù.

Không hổ là Thi Tổ.

Khương Hoa thật sự đã xem thường gã này.

Không ngờ tỉnh lại sớm như vậy, mà còn có thể phá vỡ sự ràng buộc của Định Thi Phù, năng lực không nhỏ a.

Vút Nhưng mà, đúng lúc này, một đôi móng vuốt sắc nhọn từ trên trời giáng xuống.

Khương Hoa ngẩng đầu lên, nhìn thấy cổ thi đã lao tới.

Rõ ràng, Thi Tổ lúc trước vẫn luôn ẩn mình trên trần nhà chờ Khương Hoa xuất hiện.

Mặc dù nó đã phá vỡ Định Thi Phù, nhưng những trận pháp của Khương Hoa thì trong thời gian ngắn khó mà phá vỡ, dù sao đây chính là toàn bộ thiên Mao Sơn Trận Pháp, cực kỳ tinh diệu, lại thêm Thi Tổ này tuy đã tỉnh lại, nhưng cũng không phải ở thời kỳ toàn thịnh, đương nhiên không thể nào phá vỡ Mao Sơn trận pháp của Khương Hoa.

Hừ, tự tìm khổ ăn.

Khương Hoa hừ lạnh một tiếng, trực tiếp một đấm đánh vào bàn tay khô héo của Thi Tổ.

Lực lượng của Thi Tổ bây giờ căn bản không thể so sánh với Khương Hoa, trực tiếp bị một quyền đánh bay ra ngoài, ầm một tiếng đập mạnh vào vách tường, trên tường đều xuất hiện một vết lõm hình người.

Khương Hoa đi về phía Thi Tổ.

Thi Tổ rõ ràng không thể nào cứ như vậy từ bỏ giãy dụa.

Nó lại một lần nữa đứng lên, gào thét một tiếng, thi khí mãnh liệt tuôn ra, sau đó nó trực tiếp biến mất không thấy, lúc xuất hiện đã ở trước mặt Khương Hoa, rồi há miệng cắn vào cổ của Khương Hoa.

Khương Hoa hừ một tiếng, đưa tay một chưởng đánh vào vai Thi Tổ, lại là một tiếng rắc, Thi Tổ lại bay ngược ra ngoài.

Tuy nhiên, xương cốt của Thi Tổ này đã bị trật khớp, nhưng trông vẫn còn sinh long hoạt hổ, sau khi bò dậy lại muốn lao vào tấn công Khương Hoa.

Khương Hoa nhíu mày, Thi Tổ này chẳng lẽ đầu óc có vấn đề sao.

Khương Hoa hừ lạnh một tiếng, chủ động xuất kích, đi tới trước mặt Thi Tổ, trực tiếp một chưởng tóm lấy cổ Thi Tổ, hung hăng đập xuống đất, sau đó một chân giẫm lên ngực nó, mặc cho Thi Tổ giãy dụa thế nào cũng vô ích.

Khương Hoa nói: Thực lực của ngươi bây giờ chưa khôi phục, không thể nào là đối thủ của ta, vẫn là đừng giãy dụa nữa.

Thi Tổ rõ ràng nghe hiểu được lời Khương Hoa, rên lên một tiếng, cũng không giãy dụa nữa.

Tới cấp bậc Thi Tổ này có thể dùng từ cương thi tinh để hình dung, đã sớm thành tinh có linh trí, không giống những cương thi bánh chưng khác thần trí mơ hồ.

Khương Hoa hỏi: Tên là gì.

Thi Tổ quay đầu sang một bên, không thèm để ý tới Khương Hoa.

Được, vẫn rất kiêu ngạo.

Không ngờ một con cương thi mà ngạo khí lại lớn như vậy.

Khương Hoa lắc đầu, cũng không nói nhảm, trực tiếp dùng câu thi phù và Định Thi Phù để định trụ nó, sau đó dùng Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp điên cuồng hút thi khí của nó.

Lần này, sắc mặt Thi Tổ biến đổi, có chút khó coi.

Rõ ràng, nó đã nhận ra, thủ đoạn của Khương Hoa chính là thủ đoạn đã chế ngự nó lúc trước, của truyền nhân Thuận Lộ.

Trước đây nó đã bị thủ đoạn của Thuận Lộ đè nén đến mức không ngóc đầu lên được, thậm chí cả không c·hết thể cũng bị tổn thương nặng nề, rơi vào giấc ngủ say.

Khương Hoa thản nhiên nói: Ta biết ngươi là bất tử thể, hơn nữa

là loại đã được kích hoạt, nhưng ở trước mặt ta không có tác dụng gì, ta sẽ không g·iết ngươi, nhưng thân thể của ngươi sẽ trở thành nền tảng để ta nâng cao thực lực, ngươi nên hiểu tảng đá trong tay ta dùng để làm gì.

Thi Tổ thở hổn hển, nhưng vẫn không nói gì, có thể là do thời gian quá dài, thanh quản của nó đã hỏng, đoán chừng cũng không nói ra lời được.

Khương Hoa cấp tốc hấp thu thi khí trong cơ thể Thi Tổ.

Thi Tổ không hổ là Thi Tổ, thi khí trong cơ thể cực kỳ hùng hậu.

Khương Hoa thu hồi Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp, hắn cũng không hút toàn bộ thi khí của Thi Tổ, bởi vì nếu thi khí của Thi Tổ hoàn toàn không còn, có thể sẽ lại rơi vào trạng thái ngủ say.

Như vậy, tốc độ khôi phục âm khí sẽ chậm hơn rất nhiều, thậm chí có thể mất mấy trăm năm mới có thể khôi phục.

Mà nếu Thi Tổ vẫn còn sống, cho dù chính nó không muốn khôi phục thi khí, cơ thể cũng sẽ tự mình liên tục khôi phục.

Do đó, Khương Hoa cũng từ bỏ việc tiếp tục hấp thu.

Dù sao cũng phải tính toán lâu dài.

Khương Hoa thu hồi câu thi phù và Định Thi Phù, thả Thi Tổ ra.

Ánh mắt Thi Tổ băng lãnh, chậm rãi đứng lên, đôi mắt như muốn g·iết người.

Tuy nhiên lần này nó không động thủ nữa.

Bởi vì nó biết, mình căn bản không phải là đối thủ của người trước mắt này.

Trước đó khi thi khí của nó đã khôi phục được một nửa, vẫn không phải là đối thủ của Khương Hoa, huống chi là bây giờ lại gần

như bị hút sạch toàn bộ, thực lực càng giảm đi nhiều, càng không thể nào thắng được Khương Hoa.

Khương Hoa vỗ vỗ vai Thi Tổ: Hồi phục thi khí cho tốt, qua mấy ngày ta lại đến thăm ngươi.

Ánh mắt Thi Tổ như dao, vai khẽ lắc liền hất tay Khương Hoa ra.

Khương Hoa cười ha ha một tiếng, dẫn Trần Văn Cẩm rời đi.

Trần Văn Cẩm đi theo sau Khương Hoa, nghi ngờ hỏi: Chẳng lẽ cứ như vậy thả nó ở dưới đó sao.

Khương Hoa đáp: Yên tâm, nó không thoát khỏi trận pháp dưới đó đâu.

Trần Văn Cẩm nói: Đây rốt cuộc là bánh chưng cấp bậc gì, vì sao không g·iết nó.

Rõ ràng, Trần Văn Cẩm không biết Khương Hoa muốn coi Thi Tổ này như một kho kinh nghiệm cố định.

Hơn nữa, Thi Tổ này dù sao cũng là không c·hết thể, về mặt thể chất, còn lợi hại hơn Khương Hoa bây giờ.

Khương Hoa tuy cũng là bất tử thể, nhưng vì chưa kích hoạt hoàn toàn, nên chỉ có thể coi là nửa cái không c·hết thể, về mặt cường độ thực sự, còn không thể so sánh với Thi Tổ.

Cho nên Khương Hoa nếu muốn g·iết Thi Tổ, vẫn khá tốn sức.

Đây cũng là lý do vì sao trước đây Câu Thi Pháp Vương không lựa chọn g·iết c·hết Thi Tổ, mà là hút sạch toàn bộ thi khí của nó, rồi dùng Định Thi Phù để phong bế.

Chỉ có điều, Định Thi Phù đã quá lâu, mất đi hiệu quả, Thi Tổ này cũng từ từ khôi phục lại.

Không c·hết thể, bất tử bất diệt là cơ bản.

Cho nên Khương Hoa nói: Không cần g·iết nó, nó đối với ta còn có ích.

Vèo một cái đã ba ngày trôi qua.

Ba ngày sau, Khương Hoa lại đi tới tầng hầm.

Quả nhiên Khương Hoa đoán không lầm, thi khí của Thi Tổ đã hồi phục lại không ít, đương nhiên, chỉ đủ cho Khương Hoa hút hai lần mà thôi.

Khương Hoa chuẩn bị rời đi thì lại phát hiện ánh mắt của Thi Tổ bình tĩnh hơn lần trước rất nhiều.

Khương Hoa nói: Ngươi có lời gì muốn nói với tôi phải không.

Đúng vậy.

Âm thanh nặng nề phát ra từ cổ họng của Thi Tổ, hắn không hề mở miệng, rõ ràng là dùng một phương pháp đặc thù nào đó để phát ra âm thanh.

Khương Hoa không cảm thấy kinh ngạc, hỏi: Được, tôi cho ngươi một cơ hội, ngươi nói đi.

Câu Thi Quốc: Ta tên là Tương Thần, muốn giao dịch với ngươi một chuyện.

Giọng điệu của hắn rất bình tĩnh.

Chương 353

Mà Khương Hoa nghe xong, trong lòng lại khẽ động.

Quả nhiên là Tương Thần.

Khương Hoa đánh giá Tương Thần từ trên xuống dưới, gã này tuy bây giờ rất chật vật, nhưng trong mắt vẫn tràn đầy vẻ bất khuất, hắn không hề vì vậy mà sa ngã.

Cương Thi Chi Vương, quả nhiên danh bất hư truyền.

Khương Hoa nói: Tôi biết ngươi, Cương Thi Chi Vương, một trong Tứ Đại Thi Tổ, sao lại rơi vào tình cảnh này.

Tương Thần thản nhiên nói: Chuyện đó không liên quan đến ngươi, ta đến đây để giao dịch với ngươi.

Khương Hoa cười lạnh một tiếng: Ngươi cảm thấy, với bộ dạng hiện tại của ngươi, có tư cách nói điều kiện với tôi sao.

Mặt của Tương Thần đã cứng đờ, cho nên dù lời nói của Khương Hoa khiến hắn rất khó chịu, nét mặt của hắn cũng không có bất kỳ thay đổi nào, hắn nói: Ta biết thủ đoạn của Cổ Dao, muốn lợi dụng thân thể của ta để nâng cao chính mình, nhưng ta có một biện pháp tốt hơn, có thể khiến ngươi nhanh chóng nâng cao thực lực.

Khương Hoa nói: Biện pháp gì, ngươi nói nghe xem.

Tương Thần nói: Ngươi không cảm thấy, chúng ta nên thương lượng cho tử tế sao.

Thế nhưng, Khương Hoa căn bản không muốn nói nhảm với hắn, xoay người rời đi.

Ánh mắt Tương Thần biến đổi, hắn không ngờ Khương Hoa lại

quyết đoán như vậy.

Đây hoàn toàn không giống sự quyết đoán của một người trẻ tuổi.

Mắt thấy Khương Hoa sắp rời khỏi tầng hầm này, Tương Thần đành phải mở miệng lần nữa: Chờ đã.

Ta nói là được.

Khương Hoa dừng lại một chút, sau đó cười nói: Sớm như vậy chẳng phải xong rồi sao, cần gì lãng phí nước bọt của nhau.

Nói rồi, Khương Hoa dẫn Trần Văn Cẩm quay trở lại tầng hầm.

Mà Trần Văn Cẩm thì lại nhìn Khương Hoa với vẻ mặt kỳ quái.

Tương Thần nói: Thủ đoạn của Cổ Dao, chẳng qua là lợi dụng Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp để nâng cao chính mình, nhưng cái Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp này của ngươi đẳng cấp quá thấp, tốc độ hấp thu thi khí quá chậm.

Nếu là Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp cao cấp, phối hợp với Định Thi Phù để sử dụng, tốc độ sẽ càng nhanh hơn, cho dù thi khí của ta khôi phục lại trạng thái đỉnh phong, cũng chỉ cần một khắc là có thể hút sạch.

Một khắc, theo lý thuyết là mười lăm phút.

Mạnh như vậy sao.

Phải biết rằng, thi khí trong cơ thể Tương Thần trước đó chỉ khôi phục một phần nhỏ, Khương Hoa dùng hắc hộ thạch hút khoảng ba phần tư mà cũng mất hơn một giờ.

Mà Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp cao cấp hút Tương Thần ở thời kỳ toàn thịnh, vậy mà chỉ cần mười lăm phút là có thể hút khô toàn bộ thi khí.

Tốc độ này quả thực không ai sánh bằng.

Khương Hoa lại nói: Chỉ dựa vào Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp cao cấp, ngươi vẫn chưa có tư cách nói điều kiện với tôi.

Hơn nữa, tôi không cho rằng ngươi sẽ lấy một thứ vô ích với mình ra để nói điều kiện với tôi.

Tương Thần nói: Ngươi nói đúng, nếu ngươi chỉ nhận được Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp cao cấp thì đối với ta chẳng có lợi ích gì, ta không cần thiết phải để ngươi nhận được một cái Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp tốt hơn để hại chính mình, cho nên.

Ta có thể cho ngươi biết vị trí của Cổ Dao.

Cổ Dao có thứ gì tốt.

Khương Hoa hỏi.

Tương Thần tán thưởng nhìn Khương Hoa: Nói chuyện với người thông minh thật đơn giản.

Vị trí của Cổ Dao, đối với người khác mà nói, chẳng qua chỉ là một đống thây khô vô dụng, nhưng đối với ngươi mà nói, lại là một kho báu kinh thiên.

Khương Hoa trong lòng vui mừng.

Nếu có thể nhận được Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp cao cấp, lại đến nơi Cổ Dao mà thi khí ngút trời như lời Tương Thần nói, vậy thì thực lực của Khương Hoa nhất định sẽ tăng vọt.

Cổ Dao, đối với Khương Hoa mà nói, đúng là một kho báu.

Không ngờ, Tương Thần này đối với mình lại là một cây rụng tiền.

Khương Hoa gật gật đầu: Có thể, tiện đường ở đâu, nếu ngươi có thể dẫn tôi tìm được nơi đó, hơn nữa nơi đó có thể làm tôi hài lòng, tôi có thể cân nhắc thả ngươi đi.

Tương Thần hừ một tiếng: Làm sao ta biết đến lúc đó ngươi có hài lòng hay không.

Lỡ như lúc đó ngươi hài lòng nhưng lại nói không hài lòng, ta có thể làm gì.

Khương Hoa nói: Ngươi cũng biết mình chẳng làm được gì, lẽ nào bây giờ lại làm được gì sao.

Tôi nói cho ngươi biết, ngươi đừng tưởng rằng lấy ra thứ làm tôi động lòng thì tôi sẽ bị ngươi khống chế, tôi, Khương Hoa này không phải là loại người để người khác chi phối, ngươi hoặc là ngoan ngoãn nghe lời tôi, hoặc là cứ ở dưới lòng đất này cả đời đi, dù sao tôi cũng là không c·hết thể, có khối thời gian để từ từ nâng cao thực lực.

Ánh mắt Tương Thần âm trầm xuống.

Hắn không ngờ Khương Hoa lại cứng rắn như vậy, thật sự khó chơi.

Được, hy vọng ngươi có thể tuân thủ lời hứa.

Tương Thần cắn răng nói: Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp cao cấp ở trong Cổ Dao, còn về Cổ Dao. chúng ta bây giờ đang ở đâu.

Khương Hoa đáp: Phía bắc đại lục.

Tương Thần nói: Vậy chúng ta đi về phía nam, đến Quảng Quế Tỉnh.

Quảng Quế Tỉnh.

Khương Hoa sững sờ, nhất thời không hiểu.

Quảng Quế Tỉnh này ở đâu.

Lúc này Trần Văn Cẩm nói: Vùng đất Câu Thi Cổ Quốc bây giờ vào thời thượng cổ được gọi là Quảng Quế Tỉnh.

Thì ra là thế.

Nhưng mà, Khương Hoa nhíu mày, hắn nhớ trong nguyên tác Đạo Mộ Bút Ký, Trương Gia Cổ Lâu cũng ở Câu Thi Cổ Quốc.

Chết tiệt.

Không phải trùng hợp như vậy chứ.

Khương Hoa vừa hay muốn đến Câu Thi Cổ Quốc lấy Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc, không ngờ nơi này cũng nằm trong khu vực đó, đúng là tiện đường.

Khương Hoa trong lòng hơi vui, sau đó nói: Nếu đã như vậy, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát.

Thế nhưng, Tương Thần lại lắc đầu: Vẫn chưa được, bộ dạng này của ta không thể xuất hiện trước mặt người khác, cho ta nửa tháng thời gian, ta có thể trở về hình dáng ban đầu.

Nửa tháng.

Khương Hoa gật gật đầu, hắn cũng không vội.

Hắn cũng muốn xem, Tương Thần sau khi khôi phục hình dáng cũ, rốt cuộc có gì khác biệt so với Tương Thần trong ấn tượng của mình.

Thế là Khương Hoa nói: Được, vậy ngươi cứ ở dưới này hồi phục trạng thái, còn cần gì thì có thể nói cho tôi biết, nửa tháng sau tôi sẽ lại đến tìm ngươi.

Tương Thần quay về quan tài của mình.

Khương Hoa cũng dẫn Trần Văn Cẩm rời khỏi tầng hầm.

Như vậy, thời gian tiếp theo tương đối nhàn rỗi.

Khương Hoa mỗi ngày đều trêu chọc Huyền Quy, đồng thời nhờ Trần Văn Cẩm đi mua cho mình một ít vật liệu, chỉ là có những vật

liệu tương đối hiếm, cuối cùng chỉ có thể nhờ người của Tân Nguyệt Phạn Điếm giúp mình tìm được những vật liệu đó.

Và vào ngày thứ mười, Tân Nguyệt Phạn Điếm cuối cùng cũng gom đủ vật liệu và giúp Khương Hoa đưa tới.

Khương Hoa nhìn đống vật liệu trước mắt, trong lòng có chút vui mừng.

Có những vật liệu này, hắn có thể học Thi Tổ Đạo.

Thi Tổ Đạo, chủ yếu là chế tạo ra một bộ đồ vật tương tự như áo giáp, sau đó khoác lên người con Xuyên Sơn Giáp được thuần dưỡng, rồi khi Xuyên Sơn Giáp đào mộ, tốc độ sẽ trở nên cực kỳ nhanh.

Vốn dĩ Khương Hoa không muốn làm thứ này, dù sao cũng quá phiền phức, hắn cũng không muốn đi tìm một con Xuyên Sơn Giáp.

Nhưng bây giờ thì khác.

Khương Hoa đi đến trước hồ nước ở hậu viện, nhìn con Huyền Quy đang phơi nắng trên tảng đá, gọi một tiếng: Ngươi qua đây.

Huyền Quy sững sờ, sau khi bò dậy nhìn thấy vẻ mặt không có ý tốt của Khương Hoa, lập tức cảm thấy không ổn.

Nhưng lệnh của Khương Hoa nó lại không thể không nghe, đành phải ngoan ngoãn bò tới.

Tiếp theo, Khương Hoa dựa theo phương pháp chế tạo giáp đào tử phân sơn, đo đạc kích thước một số bộ phận trên người Huyền Quy.

Không sai, hắn chính là muốn thuần dưỡng Huyền Quy thành Thi Tổ Đạo.

Đừng nhìn Huyền Quy bình thường giống như một con chó nhỏ, thực ra móng vuốt của nó vô cùng sắc bén, lại thêm nó đã có hơn ngàn năm tuổi thọ, xem như đã thành tinh, sức lực cực lớn, ngay cả Vương

Bàn Tử về mặt sức lực cũng không phải là đối thủ của nó.

Nếu mặc vào giáp đào tử phân sơn, khẳng định còn lợi hại hơn cả Thi Tổ Đạo.

Vừa hay Khương Hoa cũng không cần đi tìm con Xuyên Sơn Giáp nào khác, trước mắt có sẵn một con, vừa vặn phù hợp.

Khương Hoa đo xong kích thước, liền đẩy Huyền Quy sang một bên, sau đó dẫn Trần Văn Cẩm ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Khương Hoa, Huyền Quy trong lòng cuối cùng cũng có chút bất an.

Mà trên đường, Trần Văn Cẩm hỏi: Khương Hoa, anh đo chiều cao thân dài của tiểu gia hỏa kia làm gì.

Khương Hoa đáp: Tôi định thuần dưỡng nó thành Thi Tổ Đạo.

Thi Tổ Đạo.

Trần Văn Cẩm sững sờ, suy nghĩ một lúc rồi hỏi: Là độc môn tuyệt kỹ của Bàn Sơn nhất phái trong tứ đại môn phái sao.

Khương Hoa gật gật đầu: Không sai.

Trần Văn Cẩm kinh ngạc nói: Tôi nghe nói Thi Tổ Đạo của Bàn Sơn nhất phái vô cùng thần kỳ, dùng chúng để đào mộ, tầng nham thạch cứng rắn đến đâu cũng có thể bị phá ra, hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn nhân công.

Nhưng mà, Thi Tổ Đạo mà họ thuần dưỡng không phải đều lấy Xuyên Sơn Giáp làm nguyên mẫu sao, con rùa đen này. có được không.

Khương Hoa nói: Là cái gì không quan trọng, mấu chốt là bộ giáp đào tử phân sơn khoác bên ngoài tiểu gia hỏa đó, đó mới là trọng điểm, nếu không có bộ giáp đó, cho dù là Xuyên Sơn Giáp cũng không

dễ dàng xuyên phá tầng nham thạch như vậy.

Thì ra là thế.

Trần Văn Cẩm nói.

Lời tuy nói vậy, nhưng Trần Văn Cẩm vẫn cảm thấy kỳ quái.

Nàng luôn cảm thấy Khương Hoa vô cùng đặc biệt.

Thi Tổ Đạo của người ta đường đường chính chính, lại bị anh biến thành Huyền Quy.

Nếu lão tổ tông của Bàn Sơn biết chuyện này, chắc phải từ trong quan tài nhảy ra mất.

Hai ngày sau.

Khương Hoa lại ra ngoài một chuyến, lúc trở về, trong tay hắn cầm một bộ giáp mỏng kỳ quái.

Bộ giáp mỏng đen bóng, trong cái đen lại pha chút vàng kim, được tạo thành từ từng mảnh lân giáp, san sát nhau như những chiếc lá dài xếp lại, trông vô cùng đẹp mắt.

Đây chính là giáp đào tử phân sơn sao.

Trần Văn Cẩm hỏi.

Khương Hoa gật gật đầu: Không sai, tôi đã tìm thợ rèn giỏi nhất Kinh Thành, dùng phương pháp của Bàn Sơn nhất phái, dạy hắn hai giờ đồng hồ mới dạy được, hắn lại dùng hai ngày hơn mới chế tạo ra bộ giáp đào tử phân sơn này, đi, chúng ta đi mặc cho Huyền Quy.

Thế là, Khương Hoa và Trần Văn Cẩm cùng nhau đến bên hồ nước ở hậu viện.

Huyền Quy vốn đang ngủ, vừa thấy Khương Hoa ôm bộ lân giáp kỳ quái tới, lập tức giật mình đứng dậy, trong lòng thầm cảm thấy

không ổn.

Tới đây.

Khương Hoa vẫy tay.

Huyền Quy đành phải ngoan ngoãn bò qua.

Tiếp theo, Khương Hoa và Trần Văn Cẩm hai người, ba chân bốn cẳng mặc cho Huyền Quy bộ giáp đào tử phân sơn này.

Nhìn thế này, cũng ra dáng phết.

Chương 354

Huyền Quy cũng nhìn nhìn thân thể mình, sau đó đi một vòng tại chỗ, Khương Hoa nói: Đào cho tôi xem thử.

Huyền Quy trợn đôi mắt nhỏ nhìn Khương Hoa, không hiểu Khương Hoa đang nói gì.

Đào đất.

Nó hoàn toàn không biết a.

Cuối cùng, nửa ngày sau.

Huyền Quy co mình lại thành một cục, trực tiếp bắt đầu đào hang ngay trong hậu viện, tốc độ đó. thật sự nhanh hơn bất kỳ ai đào mộ, mấu chốt là cái hang đào ra cũng không nhỏ, đủ cho một người bình thường qua lại.

Thi Tổ Đạo này, quả là hữu dụng.

Thứ này đào mộ nhanh quá đi.

Trần Văn Cẩm kinh ngạc nói.

Khương Hoa cười gật đầu.

Rất nhanh, Huyền Quy đào một cái hang sâu hai mét, bị Khương Hoa gọi lên.

Tiếp đó, Huyền Quy ngồi bệt dưới đất, nhìn áo giáp trên người mình rồi lại u oán nhìn về phía Khương Hoa.

Nó thân là sinh vật họ nhà rùa, vốn đã vô cùng lười biếng, kết quả Khương Hoa lại bắt nó làm công việc khổ sai này, nó không u oán mới là lạ.

Khương Hoa cũng không nói nhảm với nó, để nó tự đi chơi, còn

mình và Trần Văn Cẩm rời khỏi hậu viện.

Hai người ăn cơm chiều xong, Khương Hoa cầm bàn cờ ra ngoài s·át phạt hai ván với mấy ông chú đầu đường, sau khi trở về Trần Văn Cẩm liền nói: Có một lá thư gửi cho anh.

Thư của tôi.

Khương Hoa sửng sốt: Ai gửi vậy.

Trần Văn Cẩm lắc đầu nói: Không biết, trên phong bì không có tên, tôi cũng không mở ra xem.

Khương Hoa cầm thư mở ra, trên đó chỉ có mấy chữ.

Người sao chép tái hiện, Cổ Lâu gặp nạn.

Tám chữ này trên tờ giấy khiến Khương Hoa nhíu mày.

Trần Văn Cẩm liếc nhìn, đọc một lần rồi không khỏi nhíu mày: Đây là ý gì.

Hơn nữa, đây là ai gửi, sao lại không ký tên.

Trương Khải Linh gửi.

Khương Hoa thản nhiên nói.

Trương Khải Linh.

Trần Văn Cẩm nhìn kỹ lại, bừng tỉnh ngộ: Đây đúng là chữ viết của Trương Khải Linh, vậy hắn gửi cho chúng ta lá thư này, tám chữ này là có ý gì.

Khương Hoa nhìn về phía Trần Văn Cẩm: Lần đưa tang ở Ba Nãi hơn hai mươi năm trước, cô cũng đã đi phải không.

Trần Văn Cẩm sắc mặt đại biến, kinh hãi nhìn Khương Hoa.

Nàng cảm thấy, Khương Hoa người nắm giữ tất cả, biết mọi chuyện, lại một lần nữa trở lại rồi.

Một lúc lâu sau, nàng không hỏi Khương Hoa tại sao lại biết, vì nàng sớm đã biết, Khương Hoa dường như nắm giữ tất cả bí mật của nàng, nàng đành phải gật đầu: Ừ, lần đưa tang đó, gần như tất cả người đời thứ hai của Cửu Môn đều đã đi.

Khương Hoa gật đầu, không tiếp tục truy vấn, hắn nói: Nếu tôi đoán không sai, lá thư này của Trương Khải Linh hẳn là một lá thư cầu cứu.

Thư cầu cứu.

Sao lại nói vậy.

Trần Văn Cẩm tò mò hỏi.

Người sao chép tái hiện, Cổ Lâu gặp nạn.

Bốn chữ phía sau dễ hiểu, nhưng bốn chữ phía trước, Trần Văn Cẩm xem không hiểu.

Khương Hoa nói: Tôi nghe nói có một cổ tộc tên là tộc Xuyên Sơn Giáp, họ trấn thủ bên trên một mạch ngọc, mà mạch ngọc đó cũng chính là nơi Trương Gia Cổ Lâu tọa lạc.

Mạch ngọc này có công năng tạo ra người, có thể sao chép một sinh mệnh nào đó, tôi đoán người sao chép này chính là ý đó.

Chuyện mạch ngọc ở Ba Nãi sao chép sinh mệnh, Trần Văn Cẩm cũng từng nghe qua, chỉ là nàng không nghĩ đến phương diện người sao chép.

Tiếp theo Khương Hoa nói: Bốn chữ sau thì dễ hiểu rồi, chắc chắn là Trương Khải Linh đang cầu cứu chúng ta.

Nói đến đây, hai mắt Khương Hoa hơi lóe lên.

Thần ngọc Xuyên Sơn Giáp chắc chắn có liên quan đến mạch ngọc, nếu ở đây đã xuất hiện người sao chép, vậy thì.

Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc e rằng cũng không xa.

Mà Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc, lại là vật thiết yếu để Khương Hoa kích hoạt bất tử thể.

Do đó, Khương Hoa nhất định phải đi tìm.

Tính toán thời gian, Tương Thần cũng nên gần như hoàn toàn hồi phục rồi nhỉ.

Khương Hoa nói: Chuẩn bị một chút, ngày mai chuẩn bị đi Câu Thi Cổ Quốc.

Trần Văn Cẩm nói: Nhanh vậy đã đi Ba Nãi rồi sao.

Khương Hoa gật đầu: Đương nhiên phải nhanh, mau đi chuẩn bị đi, mang theo quần áo thay giặt là được, những thứ khác không cần chuẩn bị.

Lần này Khương Hoa không có ý định mang theo Ngô Tà và Vương Bán Nguyệt, đó là lãng phí thời gian.

Hắn còn muốn đi tìm Cổ Dao nữa.

Không có bọn họ đi theo, những trang bị hạ mộ kia tự nhiên cũng không cần.

Được.

Trần Văn Cẩm gật đầu, đi chuẩn bị ngay.

Mà Khương Hoa, suy nghĩ một chút rồi xé nát lá thư, sau đó cầm một bộ quần áo đi xuống tầng hầm.

Bước vào tầng hầm, bên trong tuy âm u đến đáng sợ, nhưng lại không có âm khí thừa thãi, không giống như lúc Khương Hoa vừa trở về hơn mười ngày trước, lúc đó thật sự giống như bước vào một bãi tha ma, khắp nơi đều là âm khí.

Khương Hoa đi vào trận pháp.

Vừa bước vào, một bóng người lao tới.

Là Tương Thần.

Hắn một quyền đấm về phía mặt Khương Hoa.

Tuy nhiên, một quyền này không có bất kỳ uy h·iếp thực tế nào, rõ ràng Tương Thần chỉ muốn thử xem thực lực hiện tại của mình so với Khương Hoa thế nào mà thôi.

Khương Hoa mắt sáng lên, cùng Tương Thần đối đầu.

Ầm.

Không ngoài dự đoán, Tương Thần cũng giống như lần trước, vẫn bị một quyền đánh bay ra ngoài, trên vách tường lại thêm một cái lỗ.

May mà tường nhà Khương Hoa xây đủ dày, nếu không sao chịu nổi cú va đập như vậy.

Tương Thần từ trên tường đi xuống, cau mày nói: Ngươi không c·hết thể chưa kích hoạt, vì sao sức mạnh lại bàng bạc như vậy.

Thi khí của Tương Thần bây giờ rõ ràng đã khôi phục bảy tám phần, thực lực tuy chưa thể phát huy toàn bộ, nhưng hắn là cũng lợi hại hơn không c·hết thể thông thường, kết quả vẫn chịu thiệt trong tay Khương Hoa.

Khương Hoa thản nhiên nói: Đến đây.

Tương Thần tuy trong lòng không tình nguyện, nhưng vẫn đi tới.

Tương Thần đã hoàn toàn khôi phục dung mạo.

Gương mặt này. sao lại giống Tương Thần trong phim Tôi có hẹn với Cương Thi như đúc vậy.

Chết tiệt.

Không biết trong thế giới này còn có nhân vật trong Tôi có hẹn với Cương Thi không nữa.

Có nhầm không vậy.

Khương Hoa có chút không bình tĩnh.

Ngươi sao vậy.

Tương Thần nói.

Khương Hoa ho nhẹ một tiếng: Không có gì, đây là quần áo cho ngươi, tạm thời mặc đi, tối nay ta dẫn ngươi ra ngoài mua mấy bộ, chúng ta ngày mai sẽ đi Quảng Quế Tỉnh.

Được.

Tương Thần gật đầu, tại chỗ thay bộ quần áo Khương Hoa đưa cho hắn.

Dáng người Khương Hoa thuộc loại cao lớn, nhưng tỉ lệ cơ thể rất cân đối, còn Tương Thần thì khác, chiều cao tương đương Khương Hoa, nhưng lại vạm vỡ hơn Khương Hoa rất nhiều, mặc quần áo của Khương Hoa, thật sự có chút chật.

Tạm mặc đi.

Khương Hoa trong lòng nín cười, sau đó lấy ra Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp và Định Thi Phù.

Tương Thần cũng hiểu ý Khương Hoa, đó là không thể để thực lực của hắn quá mạnh, nếu không, đến lúc rời khỏi nơi này, rất có thể sẽ gây ra một số phiền toái không cần thiết.

Do đó, Tương Thần cũng phối hợp với Khương Hoa.

Khương Hoa hút một ít thi khí xong, sau đó lấy ra một viên thuốc.

Ăn nó đi.

Khương Hoa thản nhiên nói.

Tương Thần sửng sốt: Thứ gì vậy.

Khương Hoa nói: Đại Kim Nha, là ta chuyên môn chế tác riêng cho ngươi, trong đó dung hợp phong ấn thuật của Mao Sơn và cổ thuật của Già Long Sơn, cần mười ngày lấy thuốc giải một lần, nếu không, liệt diễm đốt tâm, thiêu sạch toàn thân ngươi thi khí, tuy không đến nỗi g·iết c·hết ngươi, nhưng để ngươi ngủ say thêm 2000 3000 năm, vẫn có thể làm được.

Tương Thần hoàn toàn âm trầm xuống: Đã có thứ này, vì sao còn phải hút thi khí của ta.

Khương Hoa trừng mắt: Ta hút thi khí của ngươi, chỉ vì muốn tăng cường bản thân mà thôi, ngươi thật sự cho rằng ta sẽ sợ ngươi sao.

Tương Thần bị tức đến không nói nên lời, nhưng vẫn cắn răng một cái, nuốt vào Đại Kim Nha.

Khương Hoa cũng không nói nhảm nữa, dỡ bỏ trận pháp, dẫn Tương Thần rời khỏi tầng hầm.

Khương Hoa lúc đầu ở Già Long Sơn, đã học được một ít cổ thuật từ Khổng Tước, bây giờ cuối cùng cũng có đất dụng võ, mấy ngày nay, hắn chuyên tâm luyện chế ra một loại cổ trùng như vậy, chính là để khống chế Tương Thần.

Tương Thần dù sao cũng là cấp bậc Thi Tổ, tuy Khương Hoa không sợ hắn, nhưng lỡ một ngày nào đó hắn chạy mất thì sao.

Cũng không thể để Khương Hoa mỗi ngày đều theo dõi hắn được.

Cho nên mới dùng phương pháp này.

Sau khi sắp xếp xong Tương Thần, Khương Hoa đường hoàng

dẫn Tương Thần ra ngoài, dạo một vòng chợ đêm, giúp hắn mua mấy bộ quần áo, đồng thời mua một cái sọt để đựng Huyền Quy.

Thế là, mọi thứ đã chuẩn bị thỏa đáng.

Chỉ là, khi Khương Hoa dẫn Tương Thần trở về, lại gặp nhóm của Hồ Bát Nhất trong sân.

Khương Gia, ngài cuối cùng cũng về rồi.

Đại Kim Nha cười ha hả nói.

Khương Hoa nói: Kim Gia, hôm nay sao lại rảnh rỗi vậy.

Đại Kim Nha nói: Chẳng phải là rảnh rỗi không có việc gì làm, nên cùng Trương Khởi Linh bọn họ đến xem.

Khương Hoa gật đầu, dù sao cũng đã rất quen thuộc với Hồ Bát Nhất bọn họ rồi.

Khương Gia, vị này là.

Hồ Bát Nhất nhìn về phía Tương Thần đi sau lưng Khương Hoa, có chút tò mò hỏi.

Hắn có một loại trực giác, người đàn ông trung niên đi sau lưng Khương Hoa không phải là người tầm thường.

Chương 355

Hồ Bát Nhất vừa hỏi xong, Tương Thần nhàn nhạt liếc nhìn bọn họ một cái, sau đó lặng lẽ quay về phòng, trực tiếp phớt lờ Hồ Bát Nhất và những người khác.

Điều này khiến Hồ Bát Nhất và mọi người có chút ngơ ngác nhìn nhau.

Khương Hoa nói: Mới thu nhận một thuộc hạ, không sao đâu, chúng ta không cần để ý đến hắn.

Nói đi, đến chỗ tôi có chuyện gì.

Vương Bàn Tử nói: Còn có thể có chuyện gì, chính là cái Thủy Tinh thi của lão già Minh Thúc đã giúp chúng ta bán đi rồi, Khương Gia ngài đoán bán được bao nhiêu.

Khương Hoa thản nhiên nói: Cả nghìn vạn chứ gì.

Haha, không sai.

Vương Bàn Tử cười lớn một tiếng, sau đó nói: Hơn nữa lần này tôi cũng đã đi theo, tôi thật sự muốn xem người mua cái Thủy Tinh thi này rốt cuộc là ai, mà lại có hứng thú với một cái Thủy Tinh thi.

Kết quả, nhìn một cái lại là một người phụ nữ xinh đẹp, còn nói mình là người của Khu Ma Long Tộc gì đó, tôi tin cô ta cái quỷ.

Khương Hoa nhún vai, cũng không mấy để tâm.

Tiếp theo cũng đơn giản, mọi người trò chuyện một lúc, Khương Hoa cho biết mình ngày mai phải đi xa, nên không tụ tập với họ.

Mà Hồ Bát Nhất thì hỏi có cần giúp đỡ không, Khương Hoa tự nhiên cũng lắc đầu.

Sau đó nhóm Hồ Bát Nhất rời đi.

Ngày hôm sau, ba người Khương Hoa lên chuyến tàu hỏa xuôi nam, đi đến Câu Thi Cổ Quốc.

Khương Hoa bây giờ chỉ còn lại hai thứ là có thể kích hoạt bất tử thể, và sau khi tiếp xúc với Tương Thần, Khương Hoa phát hiện, thế giới này, e rằng còn có rất nhiều cường giả ẩn giấu chưa biết.

Do đó, bất tử thể này, vẫn cần phải nhanh chóng kích hoạt.

Và Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc, lần này hắn nhất định phải có được.

Ba Nãi là một thôn núi nhỏ vô cùng hẻo lánh, nhóm Khương Hoa đầu tiên là ngồi tàu hỏa đến một thành phố, mất khoảng ba ngày mới đến, sau khi xuống xe nghỉ ngơi một đêm, sáng ngày thứ hai ra ga tìm nửa ngày cũng không tìm được xe đi Ba Nãi.

Đó là một huyện lị của Câu Thi Cổ Quốc, Ba Nãi nằm trong địa phận huyện đó, tọa lạc ở sườn bắc của Thập Vạn Đại Sơn, có thể nói là huyện lị cuối cùng trước khi tiến vào Thập Vạn Đại Sơn.

Đi sâu vào trong nữa, toàn bộ đều là núi, hoặc là các loại thôn trại.

Do đó, nhóm Khương Hoa nhất định phải đến huyện lị đó trước, sau đó mới tìm đường đến Ba Nãi.

Nhưng lúc này, rất nhiều nơi ở đây còn chưa có xe thông, căn bản không tìm thấy tuyến xe đi Ba Nãi, không còn cách nào, Khương Hoa chỉ có thể bỏ ra không ít tiền, trực tiếp mua một chiếc xe, sau đó tự mình lái xe hướng về Ba Nãi.

Lại qua hai ngày, vừa đi vừa nghỉ, cuối cùng cũng đã tới địa phận Ba Nãi.

Không còn cách nào, dù sao ở nơi lạ nước lạ cái này, cứ một lúc

lại phải xuống xe hỏi đường, sau đó lại đối chiếu bản đồ, mới mất hai ngày để đến được khu vực Ba Nãi.

Vừa tiến vào địa phận Ba Nãi không bao lâu, Tương Thần liền nói: Dừng một chút.

Khương Hoa dừng xe bên lề đường, nghi ngờ hỏi: Sao vậy.

Tương Thần xuống xe, nhìn những ngọn núi lớn trập trùng xung quanh, sau đó nói: Chúng ta đã tiến vào địa phận Cổ Dao.

Cổ Dao.

Khương Hoa mừng rỡ, cũng xuống xe nhìn xung quanh.

Bốn bề sơn mạch trùng điệp, phong thủy đều tốt, nơi này tuyệt đối có đại mộ.

Chỉ là bây giờ Khương Hoa cần gấp rút lên đường, nếu không phải là nơi cũ cần tìm, hắn cũng không muốn lãng phí thời gian, thế là lại hỏi: Ngươi nói Cổ Dao ở đâu.

Tương Thần leo lên nóc xe, sau đó đạp mạnh lên nóc xe, nhảy về phía xa hơn, chớp mắt đã đến một ngọn núi nhỏ, dường như đang quan sát một lúc lâu, cuối cùng hắn lại nhẹ nhàng nhảy xuống, lắc đầu: Tạm thời vẫn chưa tới, mấy ngàn năm trôi qua, địa hình có chút thay đổi, phải đến gần mới biết được.

Khương Hoa cau mày nói: Ngươi đang đùa ta à.

Cả Câu Thi Cổ Quốc lớn như vậy, ta đi đâu tìm cho ngươi, chẳng lẽ phải lái chiếc xe nát này, đưa ngươi đi một vòng quanh toàn bộ Câu Thi Cổ Quốc.

Ngươi nói thật đi, đến gần Cổ Dao bao xa thì ngươi có thể cảm ứng được.

Biểu cảm của Tương Thần cũng không tốt lắm, nếu là người khác

dám nói chuyện với hắn như vậy, hắn đã sớm hút khô máu của đối phương.

Nhưng bây giờ là Khương Hoa, hắn lại đánh không lại Khương Hoa, hắn có thể làm gì đây.

Tương Thần nói: Chỉ cần trong phạm vi hai mươi dặm xung quanh ta, ta liền có thể cảm ứng được thi khí đậm đặc của Cổ Dao.

Mặc dù Khương Hoa trong lòng vẫn chưa thoải mái, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, gật đầu rồi nói: Lên xe, chúng ta đi Ba Nãi trước rồi nói.

Thế là, Khương Hoa lên xe, tiếp tục đưa Tương Thần và Trần Văn Cẩm hướng về Ba Nãi.

Tới Ba Nãi đã là hơn chín giờ tối, thế là liền ở nhà khách mở ba phòng nghỉ ngơi.

Ngày thứ hai mới theo sự chỉ đường của Trần Văn Cẩm, hướng về phía núi mà đi.

Đến đây xe đã không đi được nữa, thậm chí cả xe ngựa xe bò cũng không vào được, chỉ có thể đi bộ.

Cũng may Trần Văn Cẩm trước đây từng đến đây đưa tang cho một nhân vật lợi hại nào đó, tuy đã qua một thời gian dài, nhưng Trần Văn Cẩm vẫn nhớ đại khái đường đi.

Thế là ba người đi hơn nửa ngày, qua mấy thôn làng của người Dao, cuối cùng khi mặt trời sắp lặn đã xa xa thấy được mấy căn nhà sàn, tọa lạc giữa những ngọn núi hùng vĩ.

Nhìn kìa, đó chính là thôn Ba Nãi, cái hồ nước kia tôi rất có ấn tượng.

Trần Văn Cẩm đứng trên núi, chỉ vào một thôn trại dưới chân núi,

chỗ thôn trại đó còn có một cái hồ rất lớn.

Khương Hoa biết, Trương Gia Cổ Lâu ở ngay dưới hồ nước, bên dưới còn có một cổ trại chìm dưới nước.

Rốt cuộc cũng tìm được nơi này.

Cũng không biết Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc có ở trong Trương Gia Cổ Lâu đó không.

Hay là phải tìm được mạch ngọc rồi mới có thể tìm được Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc.

Khương Hoa tạm thời không nghĩ nhiều như vậy, nếu đã đến đây rồi, vậy thì tự nhiên phải đi tìm Trương Khải Linh trước rồi nói.

Trương Khải Linh trước đây mang theo Trương Khải Linh giả ở Xà Chiểu Quỷ Thành trở về Trương Gia Cổ Lâu rồi biệt tăm tin tức.

Cách đây không lâu sai người đưa tin đến Kinh Thành, thời đại này tốc độ đưa tin lại vô cùng chậm, thường thường cần nửa tháng trở lên, lại thêm thời gian đi đường của nhóm Khương Hoa, hơn hai mươi ngày đã trôi qua.

Cũng không biết Trương Khải Linh bây giờ thế nào.

Nơi này âm khí rất nặng, chắc chắn có một ngôi mộ lớn.

Tương Thần thấp giọng nói.

Khương Hoa không nói gì gật đầu.

Trương Gia Cổ Lâu ở ngay đây, âm khí có thể không nặng sao.

Trương Gia Cổ Lâu này vô cùng khủng bố, nghe nói tổng cộng có tám tầng, Ngô Tà bọn họ cũng chỉ lên được ba tầng mà thôi.

Ngay cả A Quý cũng c·hết ở đây.

Trương Gia Cổ Lâu này, cũng có thể xem là một trong những nơi

nguy hiểm nhất trong Đạo Mộ Bút Ký.

Ba người Khương Hoa xuống núi, cuối cùng trước khi mặt trời lặn, đã tới thôn trại.

Dựa theo trí nhớ của Trần Văn Cẩm, họ tìm đến nhà một người dân làng tên là A Quý.

A Quý này chính là người năm đó đã tiếp đãi Trần Văn Cẩm và mọi người, trong phòng khách bây giờ vẫn còn treo bức họa của nhóm Trần Văn Cẩm, cho nên khi Trần Văn Cẩm xuất hiện lần nữa, A Quý tỏ ra vô cùng nhiệt tình.

Ba người Khương Hoa ở lại, liền hỏi A Quý tin tức của Trương Khải Linh.

Kết quả A Quý cho biết hắn chưa từng gặp qua Trương Khải Linh, cũng không biết Trương Khải Linh đã trở về, bảo nhóm Khương Hoa có thể đến nhà của Trương Khải Linh xem thử.

Khương Hoa trước đó biết, nhà của Trương Gia trước đây ở ngay đây, và Trương Khải Linh cũng đã ở đây một thời gian rất dài, thế là liền hỏi rõ vị trí, ăn tối ở nhà A Quý, cho A Quý một ít tiền, sau đó dẫn Trần Văn Cẩm và Tương Thần rời khỏi nhà A Quý.

Thôn trại không có đèn đường, thậm chí ngay cả nhà của họ cũng không có điện, dùng đèn dầu.

Do đó, trong thôn vô cùng tối.

Tuy nhiên, ba người Khương Hoa đều không phải người thường, Khương Hoa và Tương Thần đều có khả năng nhìn trong đêm, còn Trần Văn Cẩm sống một mình ngoài thiên nhiên hơn mười năm, tự nhiên cũng có thể dễ dàng thích ứng với bóng tối này.

Rất nhanh, ba người tìm được nhà của Trương Khải Linh, một căn nhà sàn rất cao.

Bên trong, có ánh đèn.

Quả nhiên có người.

Trần Văn Cẩm nói.

Thế nhưng, Khương Hoa lại nhíu mày, giữ chặt Trần Văn Cẩm: Không ổn.

Người bên trong không giống Trương Khải Linh, cô xem.

Có hai người.

Vậy sẽ là ai.

Trần Văn Cẩm hỏi.

Khương Hoa suy nghĩ một chút rồi nói: Không biết, vào xem là biết.

Thế là, ba người đi về phía nhà của Trương Khải Linh.

Ba người thân thủ đều rất tốt, Trần Văn Cẩm vì quanh năm hoạt động ở xà chiểu, đã luyện được một thân khinh công, đi đường cũng không có tiếng động.

Do đó, sau khi ba người đến cửa, người bên trong cũng không phát giác ra họ.

Khương Hoa trực tiếp đẩy cửa lớn ra, người bên trong bị dọa một phen.

Mấy cặp mắt chạm nhau, tất cả mọi người đều sững sờ một chút, bao gồm cả Khương Hoa.

Ngô Tà.

Khương Gia.

Khương Hoa và Ngô Tà đồng thời kinh ngạc kêu lên.

Khương Hoa không ngờ, người ở trong nhà Trương Khải Linh

này, lại là Ngô Tà và Vương Bán Nguyệt.

Vốn dĩ Khương Hoa không định dẫn họ đến đây, không ngờ họ lại đến đây sớm hơn.

Sao các cậu lại ở đây.

Khương Hoa đi vào, hỏi.

Ngô Tà nhìn Trần Văn Cẩm và Tương Thần sau lưng Khương Hoa, vì Trần Văn Cẩm biết đây là đến gặp Trương Khải Linh, nên khi xuất hiện ở nhà A Quý đã đeo mặt nạ da người.

Do đó, Ngô Tà cũng không biết Trần Văn Cẩm và Tương Thần là ai.

Ngô Tà đưa tay chỉ một người đang ngồi ngẩn ngơ trên ghế: Còn không phải là vì Muộn Du Bình sao, tôi và Bàn Tử đều nhận được thư cầu cứu của cậu ấy, sau khi điều tra biết nhà của Muộn Du Bình ở đây, nên mới tới đây.

Khương Hoa nhìn qua, liền thấy Trương Khải Linh ngồi trên ghế, mặt mày thất thần, dường như đang suy nghĩ chuyện gì.

Gã này, không phải vẫn ổn sao.

Khương Hoa nói: Tôi cũng nhận được thư của cậu ấy.

Tiếp theo, Ngô Tà lấy lá thư ra, Khương Hoa xem xét, quả nhiên giống hệt của hắn.

Chương 356

Trần Văn Cẩm nói: Sao cậu ta không nói chuyện.

Không phải cậu ta cầu cứu sao.

Khương Hoa nói: Chắc là mất trí nhớ rồi.

Khương Gia, sao ngài biết Muộn Du Bình mất trí nhớ.

Ngô Tà kinh ngạc nói.

Khương Hoa đáp: Đây không phải trọng điểm.

Thực ra trong nguyên tác, vào thời điểm này, Trương Khải Linh đúng là đã mất trí nhớ.

Vốn dĩ theo diễn biến ban đầu, Trương Khải Linh ở trong cung điện dưới lòng đất của Tây Vương Mẫu, đi theo Trần Văn Cẩm cùng tiến vào Vẫn Ngọc, sau khi ra ngoài thì thần trí có chút không rõ ràng, cuối cùng chứng mất trí nhớ tái phát, đến mức không nhận ra ai là ai.

Mà bây giờ thì khác, Khương Hoa đã thay Trương Khải Linh tiến vào Vẫn Ngọc, sau đó Trương Khải Linh cũng biểu hiện mọi thứ bình thường, không có thần trí thất thường cũng không tái phát chứng mất trí nhớ.

Khương Hoa cho rằng hắn sẽ không tái phát chứng mất trí nhớ nữa.

Thế nhưng, khi Khương Hoa lần đầu tiên nhìn thấy Trương Khải Linh, liền biết chứng mất trí nhớ của Trương Khải Linh đã tái phát.

Ngô Tà thở dài một tiếng: Đúng vậy, chứng mất trí nhớ của Muộn Du Bình đã tái phát, bây giờ ngay cả chúng tôi cũng không nhớ, tôi hỏi cậu ấy cái gì, cậu ấy cũng không nói, xem ra cậu ấy đã bị kích động ở

một nơi nào đó.

Khương Hoa nói: Không phải bị kích động, là vấn đề thể chất của cậu ta, đây không phải lần đầu tiên cậu ta mất trí nhớ.

Ngô Tà há to miệng, cũng không biết nên nói gì, cuối cùng vẫn hỏi: Vậy lá thư này là ai viết cho chúng ta.

Khương Hoa nói: Hẳn là Trương Khải Linh đi, những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là chúng ta phải đi Trương Gia Cổ Lâu xem.

Trương Gia Cổ Lâu.

Ngô Tà nhíu mày.

Hắn hiện tại, còn chưa biết chuyện về Trương Gia Cổ Lâu.

Khương Hoa cũng không giải thích thêm cho hắn.

Ngô Tà thấy Khương Hoa không muốn nói nhiều cũng không hỏi nhiều, mà nhìn về phía Tương Thần và Trần Văn Cẩm, hỏi: Khương Gia, hai vị này là.

Khương Hoa tùy tiện sắp xếp cho Tương Thần và Trần Văn Cẩm hai thân phận, Tương Thần là chú họ xa của hắn, còn Trần Văn Cẩm là em họ, hai người là cha con.

Nghe xong, Ngô Tà cũng không suy nghĩ nhiều, đối với hai người vô cùng khách khí.

Tương Thần đối với Ngô Tà lạnh nhạt, còn Trần Văn Cẩm ngược lại rất nhiệt tình, dù sao quan hệ giữa Trần Văn Cẩm và Ngô Tà vẫn khá tốt.

Khương Hoa đi đến trước mặt Trương Khải Linh, nhíu mày nhìn thứ trong tay Trương Khải Linh.

Trong tay hắn đang cầm một thứ gì đó.

Khương Hoa nói: Tiểu Trương, ngẩng đầu lên.

Trương Khải Linh nghe vậy, cuối cùng cũng tỉnh lại từ trạng thái đờ đẫn.

Khương Hoa.

Trương Khải Linh thốt ra hai chữ.

Ngô Tà và Vương Bán Nguyệt sững sờ, sau đó Vương Bán Nguyệt nói: Chết tiệt.

Đây không phải vẫn nhận ra Khương Gia sao.

Tiểu Ngô Tà à, xem ra cậu ở trong lòng Tiểu Ca còn chưa đủ quan trọng đâu.

Ngô Tà không để ý đến lời trêu chọc của Vương Bán Nguyệt, mà vui mừng khôn xiết, tiến lên nói: Muộn Du Bình, cậu khôi phục trí nhớ rồi sao.

Thế nhưng, Trương Khải Linh lại lắc đầu.

Ngô Tà thoáng chốc thất vọng.

Khương Hoa nói: Sao cậu còn nhớ tôi.

Trương Kỳ Lân nhíu mày: Tôi cũng không biết, chỉ là khoảnh khắc gặp lại cậu, tôi cảm thấy rất quen thuộc, trong đầu liền hiện lên tên của cậu.

Khương Hoa gật đầu, cũng không hỏi thêm nữa, mà chỉ nói: Đưa thứ trong tay cậu cho tôi xem một chút.

Trương Kỳ Lân đưa nửa miếng ngọc kỳ lạ trong tay cho Khương Hoa.

Khương Hoa nhận lấy miếng ngọc xem xét, không khỏi toàn thân chấn động.

Thu được nửa khối thần ngọc Xuyên Sơn Giáp, tìm được nửa khối còn lại có thể hợp thành thần ngọc Xuyên Sơn Giáp.

Âm thanh của hệ thống vang lên.

Đây lại là nửa khối thần ngọc Xuyên Sơn Giáp.

Khương Hoa trong lòng vui mừng khôn xiết, đúng là tìm được mà không tốn chút công sức nào, không ngờ trong tay Trương Kỳ Lân lại có nửa khối thần ngọc Xuyên Sơn Giáp, điều này thực sự quá tốt rồi.

Khương Gia, cậu sao vậy.

Ngô Tà nằm cạnh Khương Hoa, cảm giác được cơ thể Khương Hoa khẽ run lên, liền lo lắng hỏi một câu.

Tương Thần cũng nhìn về phía Khương Hoa, nhưng ánh mắt của hắn phần nhiều lại rơi vào miếng ngọc cổ trong tay Khương Hoa.

Hắn có thể nhìn ra được, nửa miếng ngọc kỳ lạ kia là một thứ tốt.

Chỉ có điều, hắn đánh không lại Khương Hoa.

Muốn cướp cũng không có khả năng.

Khương Hoa đáp: Không có gì.

Rồi nhìn về phía Trương Kỳ Lân: Miếng ngọc này có ích với tôi, cho tôi đi.

Trương Kỳ Lân gật đầu, không chút do dự.

Khương Hoa lại hỏi: Đúng rồi, cậu lấy được miếng ngọc này ở đâu.

Trương Kỳ Lân lắc đầu.

Ngô Tà cười khổ một tiếng nói: Khương Gia, cậu không cần hỏi đâu, chúng tôi đã hỏi rất nhiều rồi, hắn hỏi gì cũng không biết, ngay cả đây là đâu cũng không biết.

Khương Hoa thực ra cũng không ôm hy vọng gì.

Nửa khối thần ngọc Xuyên Sơn Giáp xuất hiện ở đây, tám chín phần mười là được lấy ra từ Trương Gia Cổ Lâu, hoặc là từ mạch ngọc bên dưới Trương Gia Cổ Lâu.

Do đó, Trương Gia Cổ Lâu là nơi nhất định phải đi.

Khương Hoa đang định cất thần ngọc Xuyên Sơn Giáp đi thì đột nhiên, một bóng người từ ngoài cửa sổ nhảy vào, không chút do dự lao tới chộp lấy thần ngọc Xuyên Sơn Giáp trong tay Khương Hoa.

Kẻ đó vậy mà lại muốn cướp đoạt thần ngọc Xuyên Sơn Giáp của Khương Hoa.

Tự tìm cái chết.

Khương Hoa ánh mắt lóe lên, đưa tay ấn một cái, bóng người kia bị Khương Hoa đánh bay ra ngoài, há miệng phun ra máu tươi, loạng choạng lùi lại mấy mét, suýt chút nữa thì rơi ra khỏi nhà sàn.

Đây là Khương Hoa đã thu lại sức mạnh của mình, nếu không, một đòn này người kia đã phải chết.

Khương Hoa cất thần ngọc Xuyên Sơn Giáp đi, sau đó nhìn về phía người kia.

Mọi người đều đã nhìn rõ người vừa đến.

Người đó trông như một pho tượng đất, toàn thân dính đầy bùn, hoặc có lẽ là trông giống bùn, khuôn mặt cũng không thấy rõ.

Ngươi là ai.

Ngô Tà cảnh giác nhìn người kia.

Thế nhưng, người kia không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào Khương Hoa, sau đó lại nhìn về phía Trương Kỳ Lân, trong mắt lóe lên một tia sáng kỳ dị.

Khương Hoa thản nhiên nói: Đừng nhìn nữa, tôi biết ngươi tên là Trương Kỳ Lân.

Cái gì.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử trợn to mắt, nhìn về phía pho tượng đất, không thể tin nổi hỏi: Sao có thể.

Hắn hắn là Muộn Du Bình.

Khương Gia, có phải cậu nhầm rồi không, Tiểu Ca không phải đang ở đây sao.

Vương Bàn Tử cũng nói.

Chỉ có pho tượng đất sau khi nghe lời Khương Hoa nói, hơi sững sờ một chút rồi kinh ngạc nhìn Khương Hoa, rõ ràng hắn không ngờ Khương Hoa lại biết nhiều như vậy.

Khương Hoa thản nhiên nói: Hơn mười năm trước, một nhóm hơn mười người các ngươi tạo thành đội khảo cổ đến đây khảo sát, thực chất là đến đưa tang, đưa tang cho một nhân vật lớn nào đó, trong đó có ngươi đúng không.

Cơ thể ngươi bị chất kiềm ăn mòn, thế nên mới biến thành bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ như bây giờ.

Ngươi sở dĩ dùng bùn để che giấu chính mình là muốn để người ta tưởng rằng lớp phủ trên người ngươi là bùn, nhưng thực ra đó chính là lớp da thịt đã bị hủy hoại.

Những lời này của Khương Hoa vừa nói ra, ánh mắt của pho tượng đất đại biến, hoảng sợ nhìn Khương Hoa.

Ngô Tà nói: Khương Gia, ý cậu là, đội khảo cổ năm đó, lại là đến để đưa tang sao.

Khương Hoa vô tình hay cố ý liếc nhìn Trần Văn Cẩm một cái, sau

đó lại nhìn về phía pho tượng đất: Nhiều năm trước, một tổ chức thần bí đã đi khắp thế giới tìm kiếm Trương Kỳ Lân, mà ngươi chính là Trương Kỳ Lân được tìm thấy.

Bởi vì nhân vật lớn kia biết, sau khi thi thể được đưa vào Trương Gia Cổ Lâu sẽ xảy ra những thay đổi không thể tưởng tượng được, cho nên ngươi với tư cách là Trương Kỳ Lân của Trương gia, tự nhiên biết rõ về Trương Gia Cổ Lâu, có ngươi dẫn đội đưa tang là chuyện không thể tốt hơn, ta nói có đúng không.

Nghe Khương Hoa nói xong, cơ thể người bùn run rẩy, ánh mắt tràn đầy kinh hãi.

Làm sao ngươi biết.

Cuối cùng, pho tượng đất cũng mở miệng.

Rất rõ ràng, tất cả những gì Khương Hoa nói đều là sự thật.

Hắn, thật sự là Trương Kỳ Lân.

Vương Bàn Tử nói: Khoan đã.

Để tôi ngẫm lại đã.

Hắn là Trương Kỳ Lân, là Tiểu Ca của chúng ta, là Muộn Du Bình của cậu, là Tiểu Trương của cậu.

Vương Bàn Tử chỉ vào Trương Kỳ Lân bên cạnh.

Khương Hoa gật đầu.

Vương Bàn Tử lại nói: Vậy hắn là ai.

Chẳng lẽ là một người sao chép.

Lúc này Ngô Tà nói: Tôi hiểu rồi.

Bàn Tử cậu còn nhớ Khương Gia từng nói, Kỳ Lân chỉ là một danh hiệu thôi, tộc trưởng các đời của Trương gia đều gọi là Trương

Kỳ Lân.

Còn nhớ lần trước chúng ta ở địa cung của Tây Vương Mẫu dưới đầm rắn nhìn thấy thi thể giống hệt Muộn Du Bình không.

Khương Gia đã nói, đó cũng là một Trương Kỳ Lân.

Do đó, người trước mắt này, hẳn là tộc trưởng nhiệm kỳ trước của Trương gia.

Vương Bàn Tử sững sờ một chút, rồi liền hiểu ra.

Nhìn sang Khương Hoa, Khương Hoa cũng gật đầu nói: Không sai.

Lần này, tất cả mọi người đều đã hiểu.

Mà Trần Văn Cẩm cũng siết chặt nắm đấm, nàng nhìn về phía Khương Hoa, sự đáng sợ của Khương Hoa một lần nữa vượt qua nhận thức của nàng.

Nàng không thể nào ngờ được, chuyện bí ẩn như vậy mà Khương Hoa cũng biết.

Ngươi cũng là một kẻ đáng thương, đi đi, tôi không muốn giết ngươi.

Khương Hoa thản nhiên nói.

Pho tượng đất lạnh lùng nói: Ngươi thật sự cho rằng mình rất lợi hại sao.

Ta cho ngươi biết, Trương Gia Cổ Lâu không phải nơi ngươi muốn vào là vào được.

Ta cho các ngươi một lời khuyên, tốt nhất đừng đi vào, nếu không tất cả mọi người đều sẽ phải chết ở bên trong.

Khương Hoa đáp: Đa tạ lời khuyên của ngươi, nhưng có lẽ ngươi

phải thất vọng rồi, trên đời này không có nơi nào có thể ngăn cản được Khương Hoa ta, nơi ta muốn đi không một ai có thể ngăn cản, cút đi.

Pho tượng đất hừ một tiếng, xoay người nhảy đi.

Khương Hoa liếc nhìn Trương Kỳ Lân một cái, sau đó nói: Nếu căn phòng này đã được dọn dẹp sạch sẽ, vậy chúng ta ở lại đây đi.

Thế là, cả nhóm ở lại đây chờ đợi đến sáng mai sẽ đi tìm Trương Gia Cổ Lâu.

Sáng sớm ngày thứ hai, mọi người thức dậy, đến nhà A Quý lấy chút đồ ăn, rồi hướng về phía Yêu hồ mà đi.

Yêu hồ nhìn qua tưởng như không xa thôn trại, nhưng thực ra vẫn còn một khoảng cách, nhóm Khương Hoa phải mất mấy tiếng đồng hồ mới tìm được Yêu hồ.

Hồ này trông vô cùng tĩnh lặng, cũng rất trong xanh, mọi người nhìn xuống, thấy dưới đáy hồ trong suốt lại có một trại Dao cổ xưa.

Chương 357

Ngô Tà tò mò nói: Bên dưới này lại có một trại Dao, hay là chúng ta xuống xem thử nhé.

Khương Hoa đáp: Cậu có đồ lặn không.

Ngô Tà lắc đầu: Không có.

Khương Hoa nhún vai: Vậy thì thôi, muốn xuống, cũng chỉ có một mình tôi xuống được, nhưng tôi cũng không muốn xuống từ chỗ này, Trương Gia Cổ Lâu tuy ở dưới đây, nhưng đi xuống từ đây không phải là hành động khôn ngoan.

Ngô Tà hỏi: Vậy đi xuống từ đâu.

Khương Hoa nói: Các cậu đi theo tôi.

Bất kể là nhóm Trần Văn Cẩm hay những người khác, lúc đến đều là đi xuống từ trong hồ này, nhưng bên trong hồ này chỉ có một nửa Trương Gia Cổ Lâu, đi xuống từ đây thật sự không phải là hành động khôn ngoan.

Trong núi này có lối vào.

Do đó, Khương Hoa lấy ra Thiên Cơ Bàn, sau đó bắt đầu tìm kiếm lối vào xung quanh đây.

Trong nháy mắt, lại tìm thêm nửa giờ ở gần đó, cuối cùng, Khương Hoa tìm được một khe hở trong tầng nham thạch.

Khương Hoa có thể xác định, bên dưới vết nứt tầng nham thạch này chính là lối vào.

Cho nên Khương Hoa nói: Chính là bên dưới chỗ này, ngươi giúp chúng ta đập vỡ thứ này ra.

Khương Hoa nhìn về phía Tương Thần.

Tương Thần cũng không nhiều lời, gật đầu rồi đi về phía tầng nham thạch đó.

Nhưng, đúng lúc này, một tiếng quát khẽ vang lên.

Dừng tay.

Hơn mười người cùng lúc vây lại, bao vây nhóm Khương Hoa.

Người cầm đầu là một lão già.

Là ông ta.

Trần Văn Cẩm nhìn thấy người kia, cúi đầu nói một tiếng.

Khương Hoa nhíu mày, nhìn về phía những người kia.

Rất rõ ràng, lão già dẫn đầu này Trần Văn Cẩm có quen biết.

Trên tay những người này đều có một cây súng săn, nhắm thẳng vào nhóm Khương Hoa, khiến Ngô Tà và Vương Bàn Tử không dám manh động.

Ngô Tà nói: Lão gia, có gì từ từ nói, chúng tôi không phải người xấu.

Có phải người xấu hay không, phải do ta quyết định.

Lão già kia lạnh lùng nói.

Thế nhưng, Khương Hoa lại nói: Lão già, ông chính là Bàn Mã đi.

Lão già biến sắc, kinh nghi bất định nhìn Khương Hoa: Ngươi là ai.

Khương Hoa không trả lời hắn: Ta khuyên ngươi tốt nhất nên bỏ súng xuống, sau đó cút đi, nếu không hậu quả không phải ngươi có thể gánh nổi đâu.

Ha ha.

Bàn Mã phảng phất như nghe được chuyện cười gì lớn: Chẳng lẽ ngươi không biết mình bây giờ đang ở trong tình cảnh nào sao.

Ta cũng khuyên ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời, nếu không kết cục của các ngươi sẽ giống như những người trong đội khảo cổ hơn mười năm trước, chết ở chỗ này.

Những người trong đội khảo cổ là do ông giết.

Ngô Tà hỏi.

Bàn Mã đáp: Đương nhiên, không thì ngươi nghĩ họ chết thế nào.

Ta đã bỏ thuốc vào đồ ăn của họ, chuốc cho họ mê man, sau đó đẩy xuống hồ dìm chết, tất cả bọn họ đều chết ở đây.

Đúng là kẻ độc ác.

Ngô Tà sắc mặt khó coi, nghiến răng nghiến lợi.

Bàn Mã nói: Ai bảo bọn họ mang theo nhiều đồ tốt như vậy.

Tiếc là.

Bàn Mã vừa dứt lời, Khương Hoa liền nhàn nhạt nói: Tiếc là những người đó, cuối cùng vẫn sống lại.

Ngươi Bàn Mã trừng lớn hai mắt, không thể tin nổi nhìn Khương Hoa.

Không sai.

Trước đây hắn thấy tiền nổi lòng tham, chuốc mê toàn bộ đội khảo cổ, sau đó đẩy tất cả bọn họ xuống hồ dìm chết, nhưng sau đó không biết vì sao, những người đó lại xuất hiện, hơn nữa còn sống sờ sờ.

Chỉ có điều, những người đó cũng không tìm hắn tính sổ, cho nên cũng rất ít người biết chuyện này.

Thế nhưng, Khương Hoa lại biết rõ mồn một.

Chẳng lẽ, hắn chính là một thành viên trong đội khảo cổ năm đó.

Nhưng Bàn Mã nhìn kỹ lại, lại phát hiện hắn căn bản chưa từng gặp qua Khương Hoa.

Hừ, ta không cần biết ngươi là ai, mau giao hết những thứ đáng giá trên người ra đây cho ta, nếu không kết cục của các ngươi cũng sẽ giống như đội khảo cổ năm đó, lần này sẽ không có ai cứu được các ngươi đâu.

Bàn Mã uy hiếp Khương Hoa.

Khương Hoa nhìn về phía Tương Thần, Tương Thần cũng hiểu ý Khương Hoa, đột nhiên biến mất không thấy đâu, lúc xuất hiện lại đã ở ngay trước mặt Bàn Mã.

Bọn họ cũng không biết Tương Thần rốt cuộc xuất hiện như thế nào, chỉ thấy Tương Thần dùng tốc độ gần như dịch chuyển tức thời, xuất hiện ngay trước mặt Bàn Mã.

Tất cả mọi người sắc mặt đại biến, tất cả họng súng đồng loạt chĩa về phía Tương Thần.

Bàn Mã cũng bị dọa đến hồn bay phách lạc, vội vàng cầu xin tha thứ, nhưng hắn vừa mở miệng thì rắc một tiếng, Tương Thần đã bóp cổ Bàn Mã, hơi dùng sức một chút, cổ của Bàn Mã liền gãy.

Bàn Mã nghiêng đầu, tại chỗ tắt thở bỏ mình.

Hít Mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh.

Quá mạnh.

Nói giết người là giết người.

Không hề lưu lại chút đường sống nào.

Những người khác nhìn thấy Tương Thần vậy mà thật sự giết Bàn Mã, tim đều đập lỡ một nhịp, cũng không biết là ai bắn một phát súng, tiếp đó tất cả bọn họ đều nổ súng, từng viên đạn rơi trên người Tương Thần.

Nhưng mà, những viên đạn đó lại giống như bắn vào tấm thép, ngay cả da của Tương Thần cũng không làm rách một chút nào.

Đùa sao.

Đây chính là Thi Tổ đó.

Nói hắn mình đồng da sắt cũng là xem nhẹ hắn rồi, thân thể bất tử làm sao mấy cây súng có thể làm gì được.

Những cây súng này đều là súng săn, thường thường bắn ra một viên đạn là phải nạp lại, bọn họ nhìn thấy Tương Thần ngay cả da cũng không rách một chút, bình an vô sự đứng ở đó, lập tức tất cả mọi người sợ đến quên cả nạp đạn.

Yêu, yêu quái.

Không biết ai hét lên một tiếng, lập tức, tất cả mọi người chạy trối chết, có người súng rơi cũng không dám nhặt, mạng sống là quan trọng nhất.

Khương Hoa cũng không có ý định giết bọn họ, thế nên Tương Thần cũng không đuổi theo.

Mà Ngô Tà và Vương Bàn Tử hai người, cũng trực tiếp nhìn đến ngây người.

Tương Thần chậm rãi đi đến sau lưng Khương Hoa, thành thành thật thật đứng chờ.

Vương Bàn Tử một lúc sau mới phản ứng lại, hắn nói: Khương Gia, cậu, cậu, cái người biểu thúc này của cậu, là người hay là quỷ

vậy.

Khương Hoa cười tà mị: Nói chung không phải người.

Vương Bàn Tử cười gượng một tiếng: Khương Gia, ngài thật biết đùa.

Khương Hoa lại nói: Tôi không có đùa đâu.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà liếc nhau, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Bọn họ cảm thấy Khương Hoa đang nói đùa, nhưng lại cảm thấy không giống.

Nhưng bất kể thế nào, dù sao đối phương cũng rất nghe lời Khương Hoa, cho nên mặc kệ hắn lợi hại đến đâu, là người hay là quỷ, ít nhất cũng sẽ không làm hại nhóm người mình là được.

Mà Trương Kỳ Lân thì có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, chỉ là hắn hơi nghi hoặc nhìn Tương Thần một cái.

Cảm giác của hắn nhạy bén hơn Ngô Tà và những người khác rất nhiều, hắn nhìn ra được, Tương Thần quả thực không giống người, trên người có thi khí rất nặng, chẳng lẽ là cương thi.

Nhưng, cương thi làm sao có thể nói chuyện, hơn nữa còn giống người như vậy.

Rất không có khả năng.

Trương Kỳ Lân không nghĩ nhiều nữa.

Khương Hoa đá xác của Bàn Mã ra, không khỏi âm thầm lắc đầu, đã sớm cảnh cáo ngươi rồi, tự ngươi không nghe, bây giờ mất mạng, cũng không thể trách ta được.

Lần này, Khương Hoa không gọi Tương Thần phá vỡ nham thạch nữa, lỡ như gã này quá bạo lực, trong lúc đập nát nham thạch lại làm

sập cả lối vào, vậy thì thảm rồi.

Thế là, Khương Hoa từ trong lồng bên hông thả ra Huyền Quy.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử lập tức bị Huyền Quy thu hút.

Ngô Tà hỏi: Khương Gia, đây là con gì vậy.

Vương Bàn Tử nói: Đây cũng là Thú đạo của phái Bàn Sơn à.

Nhưng con vật này của Khương Gia, hình như không phải Xuyên Sơn Giáp.

Xì Huyền Quy lập tức hướng về phía Vương Bàn Tử rít lên một hồi.

Con này, sao lại thông minh như người thế.

Vương Bàn Tử vui vẻ.

Khương Hoa đáp: Đúng, đây chính là Thú đạo, nhưng của tôi không phải Xuyên Sơn Giáp, mà là Huyền Quy ngàn năm, lợi hại hơn Xuyên Sơn Giáp nhiều.

Trời, ngàn năm lận à, vậy thì lợi hại rồi.

Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Mà Ngô Tà thì kỳ quái hỏi: Bàn Tử, cái Thú đạo này rốt cuộc dùng để làm gì vậy.

Sao trước đây tôi chưa từng nghe qua.

Vương Bàn Tử nói: Thú đạo này là tuyệt kỹ bất truyền của phái Bàn Sơn đấy, sau khi thuần dưỡng, tầng nham thạch cứng đến đâu cũng có thể dễ dàng đào xuyên qua, tốc độ đào mộ ở Tương Tây nhanh hơn con người chúng ta gấp mấy chục lần.

Lợi hại vậy sao.

Ngô Tà hỏi.

Vương Bàn Tử chỉ vào con Huyền Quy đang bắt đầu đào hang trên tầng nham thạch: Cậu xem tốc độ này đi.

Chỉ thấy Huyền Quy bắt đầu đào hang, tầng nham thạch đó trong nháy mắt đã bị đào ra một cái hang rất lớn, tốc độ nhanh, có thể so với máy khoan.

Ngô Tà trực tiếp trợn tròn mắt.

Rất nhanh, Huyền Quy đã đào thông con đường bên dưới, rồi lại chui ra.

Khương Hoa thu Huyền Quy lại, liền nói: Được rồi, mộ đạo đã đào xong.

Chúng ta xuống dưới ngay bây giờ đi, Trương Gia Cổ Lâu ở ngay bên dưới.

Không chỉ Trương Gia Cổ Lâu ở bên dưới, mà nửa khối thần ngọc Xuyên Sơn Giáp còn lại cũng ở bên trong.

Cả nhóm đi theo Khương Hoa, men theo mộ đạo đi xuống, rất nhanh thì đến một hành lang.

Ở đây quả nhiên có một ngôi mộ.

Vương Bàn Tử có chút kích động nói.

Gã này, vốn là một tên trộm mộ, gặp được đại mộ tự nhiên hưng phấn.

Khương Hoa dẫn họ tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh thì đến một hang động chỉ có cửa vào bịt kín, trông rất kỳ quái.

Bên trong rất ẩm ướt, nhưng lại có tế đàn, trên tế đàn có lư hương, mà phía sau tế đàn, thì bày biện từng pho tượng sắt có động tác khác nhau, ngoài ra, ở giữa có một pho tượng sắt trông có vẻ đặc biệt hơn, pho tượng đó cao lớn uy mãnh hơn những pho tượng khác,

hơn nữa còn có tướng mạo.

Những pho tượng sắt khác, chỉ có hình dáng, không có khuôn mặt.

Chương 358

Cả nhóm đi tới, Khương Hoa trong lòng khẽ động, đây là đã đến hang động bịt kín mà nhóm Ngô Tà lần đầu tiên tiến vào trong cổ mộ rồi.

Vậy thì những pho tượng sắt này, hẳn là tượng thần Lôi Vương.

Hoặc có lẽ, pho tượng ở giữa mới là Lôi Vương thần.

Nơi này hình như dùng để tế tự.

Ngô Tà nói.

Khương Hoa gật đầu: Đúng là dùng để tế tự, nơi này là địa điểm tế tự bí mật của tộc Xuyên Sơn Giáp, những pho tượng sắt này cũng là hung thần, trong đó hẳn là Lôi Vương thần, chuyên khắc chế Tà Thần trong núi lớn, loại tế tự này sẽ không cúng tế công khai.

Vương Bàn Tử nghe xong: Nguyên lai là Lôi Thần gia gia à, mau mau bái lạy đi.

Nói rồi, Vương Bàn Tử liền hướng về phía pho tượng sắt Lôi Vương thần liên tục vái mấy cái.

Ngô Tà trêu ghẹo nói: Bàn Tử, thời đại nào rồi mà cậu còn tin những thứ này.

Vương Bàn Tử bái xong rồi nói: Ngô Tà, đây là cậu không hiểu rồi, chúng ta làm nghề này tiếp xúc với người chết, gặp những quỷ thần này, phải lòng mang kính ý, phải để họ phù hộ đấy, nếu không lúc nào bị Tà Thần hại chết cũng không biết.

Ngô Tà bất đắc dĩ lắc đầu.

Mà Khương Hoa thì cũng đi đến trước tế đàn.

Hắn nhớ rằng, tro hương trên tế đàn này, có thể bôi lên mặt đất, sau đó để trên đất xuất hiện một ít chữ và bản đồ, tiếp theo lại bôi loại tro hương này lên vách tường, trong vách tường sẽ xuất hiện từng bóng người.

Những bóng người đó, chính là sản phẩm thất bại sau khi được mạch ngọc sao chép.

Khương Hoa đi đến trước mặt, cầm lấy lư hương, lại nhìn thấy trên tế đàn vẽ không ít hoa văn lờ mờ.

Bởi vì tro bụi quá nhiều, cho nên không nhìn rõ lắm.

Khương Hoa đặt lư hương xuống, sau đó quét tro bụi trên tế đàn ra, liền thấy trên tế đàn đó thật sự vẽ không ít đường cong, những đường cong này nối liền với nhau, tạo thành một con dị thú kỳ quái.

Đây là Kỳ Lân.

Khương Hoa nhíu mày, nhìn thấy dị thú điêu khắc trên tế đàn này, lại chính là Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân đi tới gật đầu: Ừ, hơn nữa còn là Lôi Kỳ Lân mà tộc Xuyên Sơn Giáp và Trương gia vẫn luôn theo đuổi.

Khương Hoa trong lòng hô hấp trì trệ.

Hắn nhìn thấy trên người con Kỳ Lân đó, quả thực có những tia hồ quang điện nhỏ li ti.

Đây lại là Lôi Kỳ Lân.

Trong nguyên tác có đề cập, tộc Xuyên Sơn Giáp đối với hình xăm vô cùng coi trọng, rất nhiều người từ nhỏ đã bắt đầu xăm mình, không phải vì đẹp, mà là vì hình xăm này, có thể lúc người bị bệnh, nhất là bị sốt, hình xăm trên người sẽ phát sinh biến hóa màu sắc.

Như vậy, liền có thể rất tốt phán đoán bệnh tình của tộc nhân.

Mà trong các bộ lạc cổ đại, mỗi bộ lạc đều có tín ngưỡng đồ đằng của riêng mình, hình xăm trên người họ, thường thường đều là đồ đằng tín ngưỡng của bộ lạc mình.

Tín ngưỡng đồ đằng của tộc Xuyên Sơn Giáp chính là Kỳ Lân.

Do đó, trong nguyên tác có đề cập, trên người Bàn Mã cũng có hình xăm Kỳ Lân giống Trương Kỳ Lân, nhưng hắn lại không phải người Trương gia.

Nguyên nhân chính là ở điểm này.

Mà bây giờ, trên tế đàn này điêu khắc Lôi Kỳ Lân, cũng là một chuyện bình thường.

Khương Hoa hỏi: Tiểu Trương, cậu có biết Lôi Kỳ Lân này ở đâu không.

Trương Kỳ Lân nhíu mày: Không rõ lắm, trong ấn tượng của tôi, tầng cao nhất của Trương Gia Cổ Lâu có thông tin liên quan đến Lôi Kỳ Lân.

Tầng cao nhất của Trương Gia Cổ Lâu.

Xem ra, lần này không chỉ có thể lấy được thần ngọc Xuyên Sơn Giáp, mà còn có thể có được tin tức liên quan đến huyết mạch Lôi Kỳ Lân, có thể nói là chuyến đi này không tệ rồi.

Nếu đã biết tin tức Lôi Kỳ Lân được giấu ở tầng cao nhất của Trương Gia Cổ Lâu, vậy Khương Hoa cũng không muốn ở đây tiếp tục lãng phí thời gian, còn về những Mật Lạc đà trong vách tường, Khương Hoa cũng không có hứng thú đi tìm bọn họ.

Những thứ đó, đều chỉ là sản phẩm thất bại của việc sao chép mà thôi.

Nói rồi, Khương Hoa tìm kiếm xung quanh một lúc, cuối cùng đã

tìm được cơ quan ở đây.

Ầm.

Một cánh cửa đá xuất hiện, sau khi cửa đá mở ra, phía sau có một lối đi.

Chính là chỗ này.

Khương Hoa trong lòng vui mừng, sau đó nói: Đi.

Thế là, Khương Hoa dẫn Trương Kỳ Lân và những người khác đi vào lối đi phía sau cửa đá, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Ngay lúc này, vách tường xung quanh bỗng nhiên vỡ nát.

Một bàn tay cực kỳ mảnh khảnh từ bên trong vươn ra.

Cái này, trong này sao lại có người.

Ngô Tà hoảng sợ hỏi.

Vương Bàn Tử nói: Không đúng, hình như không phải người, cậu nhìn tay hắn xem, giống như tượng sắt bên ngoài, là làm bằng sắt đấy.

Nói rồi, hắn giơ súng lên.

Cây súng này là do đám thuộc hạ của Bàn Mã trước đó vứt lại, vừa hay bị Vương Bàn Tử nhặt được để phòng thân.

Ngô Tà cũng phát hiện ra điểm này.

Tiếp theo, càng nhiều bàn tay từ trong vách tường vươn ra.

Nhiều thế.

Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng, nhất thời không biết nên chĩa súng săn vào tay nào.

Khương Hoa mắt sáng lên, lấy Hắc Kim Cổ Đao ra ném cho Trương Kỳ Lân.

Hắc Kim Cổ Đao của Trương Kỳ Lân không biết đã vứt đi đâu, vẫn chưa thấy hắn mang theo.

Trương Kỳ Lân gật đầu với Khương Hoa.

Tiếp theo, vách tường vỡ ra, càng nhiều người sắt từ trong vách tường đi ra, bọn họ gần như không có khuôn mặt, đối mặt thẳng với nhóm Khương Hoa.

Vương Bàn Tử và Ngô Tà thấy vậy kinh hồn bạt vía.

Đây rốt cuộc là thứ gì.

Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Khương Hoa đáp: Đây là Mật Lạc đà, là sản phẩm thất bại của việc sao chép, sinh ra trong nham thạch của núi lớn, có thể tự do di chuyển trong đá, giống như cá trong nước vậy.

Trời, lại còn có loại vật này.

Vương Bàn Tử nói.

Mà Khương Hoa lúc này lại im lặng.

Bởi vì, hắn nhìn thấy trong đám người sắt đông đảo, có mấy người không hề biến thành người sắt.

Đó là những người sống sờ sờ, cứ nhìn chằm chằm vào nhóm Khương Hoa, trong mấy cặp mắt đó, không có chút tình cảm nào, giống như một cái máy vậy.

Trong đó, có một người, Khương Hoa hết sức quen thuộc, Vương Bàn Tử và những người khác cũng hết sức quen thuộc.

Vương Bàn Tử quay đầu nhìn Ngô Tà, lại nhìn người sống trong đám người sắt, lập tức kinh ngạc nói: Ngô Tà, cậu còn có một người anh em sinh đôi à.

Ngô Tà cũng nhìn thấy người có dung mạo giống hệt mình, trừng lớn hai mắt, khuôn mặt không thể tin nổi.

Hắn không khỏi nghĩ tới người có dung mạo giống hệt mình trong cuộn băng video trước đây.

Chẳng lẽ, chính là người này.

Tề Vũ.

Nhưng vào lúc này, Trần Văn Cẩm không khỏi khẽ kêu lên một tiếng.

Khương Hoa liếc nhìn Trần Văn Cẩm một cái.

Chẳng lẽ, người có dung mạo giống hệt Ngô Tà này, chính là Tề Vũ.

Tề Vũ sớm đã chết ở núi Trường Bạch, vậy người trước mắt này, hẳn là sản phẩm sao chép của Tề Vũ.

Thật sự có người sao chép thành công.

Hơn nữa còn không ít.

Chẳng trách trước đó Trương Kỳ Lân gửi tin nói có người sao chép xuất hiện, bây giờ xem ra, Trương Kỳ Lân quả nhiên đã sớm vào trong này, cũng đã nhìn thấy những người sao chép này.

Khương Hoa nói: Đi thôi, những thứ này đều chỉ là người sao chép mà thôi, không cần phải kinh ngạc.

Hắn cũng không muốn lãng phí thời gian ở đây.

Người sao chép hay không sao chép, cũng không liên quan gì đến hắn.

Khương Hoa bây giờ chỉ cần tìm được Trương Gia Cổ Lâu, sau đó lên tầng cao nhất của Trương Gia Cổ Lâu xem một chút, tìm được

tin tức về Lôi Kỳ Lân, tiện đường xem thử khối thần ngọc Xuyên Sơn Giáp còn lại có ở Trương Gia Cổ Lâu hay không.

Người sao chép.

Khương Gia, ý cậu là người trông giống Ngô Tà kia, là người sao chép của Ngô Tà.

Vương Bàn Tử hỏi.

Khương Hoa đáp: Không phải của Ngô Tà, mà là của một người tên là Tề Vũ.

Tề Vũ.

Ngô Tà hỏi: Tề Vũ đó, vì sao lại trông giống tôi.

Khương Hoa nói: Sau này sẽ nói cho cậu, bây giờ không có nhiều thời gian để giải thích cho cậu đâu.

Nói xong, Khương Hoa nhìn về phía Tương Thần: Ngăn những thứ đó lại.

Tương Thần không nói gì gật đầu, sau đó bước lên phía trước, chắn trước mặt nhóm Khương Hoa.

Có Tương Thần ở đây, Khương Hoa vô cùng yên tâm.

Đối phó với những người sao chép này, với năng lực của Tương Thần vẫn là tương đối dễ dàng, Khương Hoa cũng rất tin tưởng Tương Thần.

Thế là, Khương Hoa dẫn Trương Kỳ Lân và những người khác rời khỏi nơi này.

Cuối cùng, đi khoảng năm phút sau, cuối cùng cũng rời khỏi mộ đạo này.

Vừa rời khỏi mộ đạo, mọi người nhìn quanh, phát hiện nơi này có

một cái đầm nước, ngoài ra thì không có gì khác, hẳn là không có nguy hiểm gì.

Thế là cả nhóm mới cuối cùng dừng lại.

Ngô Tà nói: Khương Gia, tất cả chuyện này rốt cuộc là sao vậy, vì sao Tề Vũ đó lại trông giống hệt tôi.

Người trong cuộn băng video, có phải là Tề Vũ không.

Khương Hoa gật đầu: Ừ, chính là Tề Vũ.

Dừng một chút, Khương Hoa bảo Trần Văn Cẩm đưa tiểu thần phong cho Ngô Tà, nói: Ngô Tà, cậu viết mấy chữ trên mặt đất đi.

Ngô Tà không hiểu ý của Khương Hoa, nhận lấy tiểu thần phong rồi hỏi: Khương Gia, viết chữ gì.

Tùy tiện viết gì cũng được, cũng có thể viết tên của cậu.

Khương Hoa nói.

Ngô Tà do dự một chút, viết một chữ Trương.

Chương 359

Đủ chưa.

Ngô Tà hỏi.

Khương Hoa nhìn về phía Trần Văn Cẩm: Quen thuộc không.

Trần Văn Cẩm toàn thân run lên, trừng mắt nhìn chữ trước mặt: Nét bút này giống hệt bút tích của Tề Vũ.

Cậu viết thêm mấy chữ nữa xem.

Ngô Tà biết bí ẩn đã làm mình bối rối sắp được giải đáp, thế nên cũng không nhiều lời, dứt khoát viết thẳng một bài thơ.

Trần Văn Cẩm xem xong nói: Đúng.

Bút tích của cậu, giống hệt Tề Vũ.

Ngô Tà cuối cùng không nhịn được, hắn hỏi: Tề Vũ rốt cuộc là ai.

Hắn nhìn Trần Văn Cẩm, trong lòng đang suy đoán, người em họ này của Khương Gia rốt cuộc là ai, vì sao lại nhận ra người trông giống hệt mình.

Trần Văn Cẩm nói: Tề Vũ là hậu nhân của Tề Bát Gia, cũng là một thành viên của đội khảo cổ năm đó, đã từng đi mộ thuyền đắm ở Tây Sa, cũng đã ở trại an dưỡng một thời gian, sau này không biết đi đâu.

Khương Hoa nói: Hắn chết rồi.

Chết rồi.

Ngô Tà nhíu mày: Khương Gia, ngài có thể nói cho tôi biết, tất cả chuyện này rốt cuộc là sao không.

Vì sao tôi và Tề Vũ lại trông giống hệt nhau.

Hơn nữa, cô ấy là ai.

Vì sao, cô ấy lại biết nhiều như vậy.

Trần Văn Cẩm nhìn về phía Khương Hoa, ánh mắt lộ ra vẻ hỏi ý.

Khương Hoa nói: Thân phận của cô có thể nói cho họ biết, tổ chức đó bây giờ đã không còn nữa, hơn nữa cho dù vẫn còn, có tôi ở đây, cũng không ai có thể làm hại được cô.

Trần Văn Cẩm nghe Khương Hoa nói vậy, trong lòng cũng có một tia an ủi, sau đó gật đầu, kéo mặt nạ da người của mình xuống.

Đây dì Văn Cẩm.

Nhìn thấy gương mặt này còn trẻ hơn cả mình, Ngô Tà trừng lớn hai mắt, không thể tin nổi nhìn Trần Văn Cẩm.

Vương Bàn Tử thì trợn tròn mắt, nói một tiếng Trời đất.

Ngay cả Trương Kỳ Lân cũng nhìn chằm chằm Trần Văn Cẩm.

Ngô Tà, là dì.

Trần Văn Cẩm nói.

Khương Gia này, không phải cậu nói dì Văn Cẩm dì ấy không còn nữa sao.

Ngô Tà kinh hãi nói.

Trần Văn Cẩm nói: Ngô Tà, là dì bảo Khương Hoa nói như vậy, vốn dĩ dì đã không còn đường sống, là Khương Hoa đã cứu dì, dì mới có thể sống sót.

Dừng một chút, nàng nhìn về phía Khương Hoa: Khương Hoa, Ngô Tà sở dĩ biến thành bộ dạng như bây giờ, là có liên quan đến ông nội của nó phải không.

Khương Hoa gật đầu: Không sai, trước kia Cửu Môn chủ yếu chia làm hai phe, một phe đứng về phía tổ chức kia, một phe lựa chọn đối lập.

Trần gia, Hoắc gia, Tề gia các loại, đều đứng về phía tổ chức, còn Ngô gia thì là phe đối lập.

Sau này, Văn Cẩm, Hoắc Linh và cả Tề Vũ, đều đã ăn loại đan dược đó, có được năng lực không lão hóa.

Ngô Lão Cẩu vì để mê hoặc những người đó, nên từ nhỏ đã huấn luyện thói quen sinh hoạt và bút tích của Ngô Tà, thậm chí ngay cả ngoại hình cũng cố ý bồi dưỡng theo hướng của Tề Vũ, chính là để những người đó cho rằng Ngô Tà chính là Tề Vũ, để bọn họ tin rằng kế hoạch trường sinh đã thành công.

Ngô Tà nghe xong sững sờ.

Hắn không thể nào ngờ được, mình và Tề Vũ đó giống hệt nhau, vậy mà là vì ông nội của mình.

Điều này thật quá không thể tưởng tượng nổi.

Ngô Tà trầm mặc xuống, chỉ cảm thấy bị đả kích cực lớn.

Hắn cảm giác cuộc đời mình đều nằm trong sự điều khiển của người khác, hắn giống như một con rối bị giật dây.

Khương Hoa cũng không nói thêm gì nữa, có thể nói cho Ngô Tà những điều này, đã là đủ rồi.

Không bao lâu, Tương Thần cũng quay về.

Bên dưới này, có một tòa cổ lâu.

Lúc này, Trương Kỳ Lân chỉ vào đầm nước, thản nhiên nói.

Cổ lâu.

Chẳng lẽ là Trương Gia Cổ Lâu.

Không ngờ, nhanh như vậy đã tìm được Trương Gia Cổ Lâu rồi sao.

Khương Hoa liền vội vàng đi tới.

Khương Hoa nhanh chóng đi đến bên đầm nước, nhìn xuống dưới.

Dưới mặt nước tĩnh lặng quả thực có một tòa cổ lâu, nhưng tòa cổ lâu này trông có chút kỳ quái.

Khương Hoa nhìn kỹ, đây không phải là ảnh phản chiếu sao.

Rất nhanh Khương Hoa liền hiểu ra.

Đây chính là cái đầm nước mà Vương Bàn Tử đã dẫn Ngô Tà đến, phía dưới là một tấm gương, mà trên không trung phía trên đầm nước có một mô hình Trương Gia Cổ Lâu, lợi dụng nguyên lý đèn không bóng và khúc xạ, đem mô hình phản xạ xuống trong đầm nước, cho nên nhìn trong đầm nước giống như có một tòa cổ lâu vậy.

Thực ra, tòa cổ lâu đó là giả.

Khương Hoa biết rõ những điều này.

Đã như vậy, lối vào Trương Gia Cổ Lâu thật sự liền ở gần đây, chỉ cần tìm được cơ quan, là có thể tìm thấy con đường thông đến Trương Gia Cổ Lâu.

Mặc dù đây đều là tình tiết sau đại kết cục mới có, nhưng đối với Khương Hoa mà nói lại không quan trọng, hắn chỉ cần lấy được thứ mình muốn là được, còn về tình tiết của Đạo Mộ Bút Ký.

Rối loạn thì cứ rối loạn đi.

Cũng không liên quan gì đến hắn.

Ngược lại, chuyện này đối với Ngô Tà cũng có chỗ tốt.

Lúc này Ngô Tà cũng đã lấy lại tinh thần, dường như tạm thời gác chuyện của mình và Tề Vũ sang một bên, hắn đi đến bên đầm nước, cũng nhìn thấy cổ lâu bên dưới, không khỏi nói: Cổ lâu trong đầm nước, không lẽ là Trương Gia Cổ Lâu à.

Khương Hoa lắc đầu: Chỉ là một hình chiếu mà thôi, không phải Trương Gia Cổ Lâu, nhưng Trương Gia Cổ Lâu thật sự cũng ẩn giấu ở đây, chúng ta chỉ cần tìm được cơ quan, mở ra lối đi là có thể tìm thấy Trương Gia Cổ Lâu.

Nói xong, Khương Hoa nhảy lên phía trên đầm nước, tìm được một ít dầu hỏa trong vòm mái phía trên, sau đó nhảy xuống.

Mọi người thấy dầu hỏa trong tay Khương Hoa, không khỏi đều mặt đầy kỳ quái.

Khương Gia, cậu có ý gì vậy.

Chẳng lẽ muốn đốt chết chúng ta à.

Vương Bàn Tử hỏi.

Khương Hoa nói: Cậu đợi một lát sẽ biết.

Nói xong, Khương Hoa lấy ra đóm, đốt lên dầu hỏa.

Lửa lớn trong nháy mắt bùng lên, nhiệt độ toàn bộ mộ thất cũng bắt đầu tăng cao.

Một lát sau, xung quanh vang lên từng đợt âm thanh cơ quan vận hành.

Tất cả mọi người đều bị tiếng cơ quan vận hành kinh động, sau đó nhìn xung quanh.

Ngô Tà nói: Chẳng lẽ cơ quan ở đây là dựa vào sự thay đổi nhiệt độ không khí trong phòng mà vận hành sao.

Khương Hoa gật đầu.

Rất nhanh, một bức tường di chuyển về hai bên, một lối đi xuất hiện trước mặt mọi người.

Trời.

Thật sự có một lối đi.

Khương Gia cậu trước đây đã đến đây rồi hay sao.

Lại còn biết cơ quan này dùng phương pháp này để mở, không biết còn tưởng đây không phải Trương Gia Cổ Lâu, mà là Khương Gia Cổ Lâu nữa chứ.

Vương Bàn Tử nói.

Khương Hoa cười cười, nếu không phải đã xem qua nguyên tác, hắn làm sao biết được những điều này.

Khương Hoa nói: Đi thôi.

Thế là, cả nhóm đi vào trong lối đi đó.

Nhưng đi không bao lâu, trong vách tường xung quanh lại xuất hiện loại người sao chép quỷ dị kia, hơn nữa lần này còn có một người sao chép lớn hơn, chặn đường của nhóm Khương Hoa.

Người sao chép đó rõ ràng là một nữ giới, sức mạnh và tốc độ cũng không phải những người sao chép khác có thể so sánh được, không chút do dự lao về phía nhóm Khương Hoa.

Khương Hoa nói: Những thứ này có thể bài tiết ra một loại chất lỏng, loại dịch thể này sau khi ngưng kết sẽ biến thành đá, cẩn thận một chút.

Lời này là nói với Tương Thần.

Tương Thần tuy lợi hại, nhưng nếu đụng phải những chất lỏng kia, bị đông cứng thành nham thạch, cũng sẽ vô cùng phiền phức.

Tương Thần gật đầu, lao về phía người sao chép nữ giới kia.

Thứ đó quả nhiên há miệng phun ra một lượng lớn chất lỏng màu đen.

Tốc độ phản ứng của Tương Thần cực nhanh, hắn né được chất lỏng màu đen.

Chất lỏng rơi xuống đất, quả nhiên nhanh chóng ngưng kết, biến thành từng khối nham thạch.

Mọi người hít một hơi khí lạnh.

Về phía Tương Thần, sau khi né được chất lỏng màu đen, hắn lao tới chụp lấy người nhân bản nữ kia.

Kết quả là người nhân bản đó phản ứng rất nhanh, cơ thể chùng xuống, tránh thoát được tay của Tương Thần.

Hơn nữa, ngay lúc này, cô ta mở mắt.

Đây là lần đầu tiên Khương Hoa nhìn thấy một người nhân bản có thể mở mắt.

Trong mắt cô ta lóe lên một tia kiêng kỵ, quay người nhảy lên vách tường, chuẩn bị chạy trốn khỏi nơi này.

Nhưng đúng lúc này, tay cô ta bị người khác tóm lấy, kéo mạnh ra rồi hung hăng đập xuống đất.

Một tiếng Ầm vang lớn, mặt đất nứt ra từng tầng, xuất hiện một cái hố cực lớn.

Mà người nhân bản kia cũng bị nện đến hấp hối.

Những người nhân bản khác thấy cảnh này thì không dám tiến lên nữa, quay người bỏ chạy.

Rõ ràng, những người nhân bản này đều sợ hãi.

Chương 360

Khương Hoa một chân giẫm lên cơ thể người nhân bản nữ, sau đó lạnh nhạt nói: Bây giờ ngươi có hai lựa chọn.

Một, bị ta đánh chết.

Hai, đưa ta đi tìm Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc, hoặc là nơi ngươi được sinh ra, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Cơ thể của người nhân bản nữ vô cùng to lớn, cao chừng hơn ba mét, trông như một người khổng lồ, nhưng trong tay Khương Hoa lại yếu như một con gà, không hề có sức phản kháng.

Khương Hoa sở dĩ muốn tự mình ra tay là vì nhìn thấy người nhân bản nữ này rõ ràng có thần trí, không giống những người nhân bản khác.

Nếu đã vậy, cô ta chắc chắn biết tình hình bên trong này, cũng chắc chắn biết mình được sinh ra ở đâu, mà Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc cũng nhất định ở nơi cô ta được tạo ra.

Do đó, Khương Hoa mới đích thân xuất thủ.

Người nhân bản nữ rõ ràng biết Khương Hoa không nói đùa, thật sự có quyết tâm giết cô ta, cho nên sau một lát do dự, cô ta gật đầu với Khương Hoa.

Khương Hoa lấy ra một viên thuốc nhét vào miệng cô ta: Cổ Trùng, ngươi nếu dám chạy trốn, chắc chắn phải chết, bây giờ dẫn đường đi.

Người nhân bản nữ đứng dậy, thành thật dẫn đường ở phía trước.

Thế là, mọi người đi theo người nhân bản nữ đến trước một cánh cửa đá khổng lồ.

Khương Hoa nói: Mở cửa đá ra.

Người nhân bản nữ lùi lại mấy bước, sau đó dùng sức hung hăng đâm vào cửa đá, cửa đá ầm một tiếng, bị phá tan trực tiếp.

Mọi người đi vào, phát hiện đây là một hang động rộng lớn, bên trong hang động là một tòa Cổ lâu cực lớn lại cũ kỹ, xuất hiện trước mặt mọi người.

Cổ lâu không có chút màu sắc nào, bề ngoài màu xám, như hóa thạch, trông âm u đáng sợ, giống như tòa thành u linh quỷ dị âm u trong phim ma, khiến người ta không hiểu sao lại thấy rét run.

Khương Hoa trong lòng chấn động.

Đây chính là Trương Gia Cổ Lâu.

Không ngờ lần này lại dễ dàng tìm được Trương Gia Cổ Lâu như vậy.

Trương Gia Cổ Lâu này chỉ có một nửa lộ ra bên ngoài, nửa còn lại dường như bị chôn trong lòng núi.

Mà Khương Hoa lại biết, một bên khác thực ra là ở trong nước, cũng chính là trong hồ Yêu kia.

Ở đây, chính là Trương Gia Cổ Lâu.

Vương Bàn Tử hỏi.

Khương Hoa gật đầu.

Âm khí thật nặng.

Giọng nói trầm thấp của Tương Thần vang lên, sự chú ý của Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều bị Tương Thần thu hút.

Đây là lần đầu tiên Tương Thần nói chuyện trước mặt bọn họ, nên đương nhiên họ bị thu hút.

Nhất là giọng của Tương Thần trầm thấp như vậy, trong hoàn cảnh âm u này, đột ngột vang lên, có vẻ hơi đáng sợ.

Khương Hoa nói: Nơi này là Trương Gia Cổ Lâu, các đời Trương Kỳ Lân và những tộc nhân lợi hại của chúng tôi đều được chôn ở đây.

Mỗi người nhà họ Trương thân thủ đều rất tốt, nơi họ được chôn cất sau khi chết càng có thể khiến âm khí ngưng tụ với số lượng lớn.

Dừng một chút, Khương Hoa lại nói: Quan trọng hơn là, nơi đây nằm trên một ngọc mạch.

Tương Thần lại nói: Bên trong, có một sinh mệnh bất tử.

Sinh mệnh bất tử.

Chú, ý của chú là có bánh chưng sao.

Xì, chỉ là bánh chưng thì có gì đáng sợ.

Vương Bàn Tử khinh thường nói.

Thế nhưng, Tương Thần lại không thèm để ý đến hắn.

Dù sao người ta cũng là Thi Tổ.

Nếu không phải vì Khương Hoa, hắn còn khinh thường đi cùng đám người Vương Bàn Tử.

Điều này khiến Vương Bàn Tử rất khó chịu.

Nhưng hắn nghĩ đến thân thủ của Tương Thần, lại chỉ có thể nuốt giận vào trong, ngoan ngoãn không dám nói gì.

Mà Khương Hoa lại biết, sinh mệnh bất tử mà Tương Thần nói không phải là bánh chưng, mà là một sinh mệnh sở hữu thân thể bất tử.

Trương Gia Cổ Lâu này, quả nhiên không tầm thường.

Vậy mà thật sự có tồn tại bất tử thể.

Khó trách ngay cả hệ thống cũng nhắc nhở mình Trương Gia Cổ Lâu nguy hiểm.

Nhưng, thì đã sao.

Bên mình có hai bất tử thể, còn sợ bất tử thể trong Trương Gia Cổ Lâu sao.

Do đó, Khương Hoa hoàn toàn không sợ hãi, liền để người nhân bản kia dẫn nhóm mình đi vào trong Trương Gia Cổ Lâu.

Tới trước Cổ lâu, Khương Hoa bảo mọi người lấy ra một tấm vải, sau đó dùng nước làm ướt rồi bịt miệng mũi lại, lúc này mới mở cửa lớn ra, cùng đi vào.

Vừa tiến vào trong Cổ lâu, ngay lập tức có chất kiềm dội tới.

Khương Hoa né sang một bên, những người khác đã được Khương Hoa nhắc nhở, sớm biết có chất kiềm, cho nên cũng có thời gian phản ứng, né được đòn tấn công.

Chất kiềm rơi trên mặt đất, cả mặt đất đều bị ăn mòn.

Đây là sát chiêu đầu tiên của Trương Gia Cổ Lâu, vô cùng đáng sợ, đời trước Trương Kỳ Lân biến thành pho tượng đất kia cũng là vì bị chất kiềm này dội lên người.

Về sau, A Quý cũng chết dưới chất kiềm này.

Có thể thấy chất kiềm này lợi hại đến mức nào.

Hơn nữa, quan trọng nhất là, chất kiềm dù không giết chết người, sau khi rơi xuống đất mùi còn sót lại trong không khí, nếu người hít phải, cũng sẽ bị trúng độc.

Nhẹ thì thổ huyết, nặng thì hôn mê.

Đây cũng là lý do Khương Hoa bảo họ dùng vải ướt bịt miệng mũi.

Sau khi chất kiềm qua đi, nhóm Khương Hoa mới thực sự tiến vào Trương Gia Cổ Lâu, đến được tầng thứ nhất.

Thực ra tầng thứ nhất không có gì cả, chỉ thấy trên mặt đất có vài cái ba lô đã sắp mục rữa, cùng một ít trang bị, đoán chừng đều là đồ của đội khảo cổ hơn mười năm trước để lại.

Ngô Tà nói: Dì Văn Cẩm, những thứ này, đều là do mọi người lúc trước để lại sao.

Kết quả, Trần Văn Cẩm lại nói: Tôi không biết, về sau vì một số chuyện, tôi cũng không xuống nữa, tôi và Tề Vũ đều đã rời đi.

Ồ, ra là vậy.

Ngô Tà gật đầu.

Khương Hoa nhìn về phía người nhân bản kia: Trước tiên đưa ta đi tìm Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc đã.

Khương Hoa đã biết Lôi Kỳ Lân ở trên tầng thượng của Trương Gia Cổ Lâu, vậy thì tạm thời có thể để đó, đi tìm Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc trước, nếu không, lỡ người nhân bản này xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, muốn tìm được Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc lại phải lãng phí thêm thời gian.

Người nhân bản tìm thấy một cơ quan ở tầng này, sau đó phía dưới xuất hiện một lối vào, một lối đi lên, một lối đi xuống.

Người nhân bản đi xuống dưới.

Quả nhiên, Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc ở phía dưới.

Khương Hoa trong lòng khẽ động, gọi mọi người cùng đi theo.

Dựa theo nguyên tác thì Trương Gia Cổ Lâu này không chỉ có các tầng phía trên, mà dưới lòng đất cũng có tầng hầm, chỉ là nhóm Ngô Tà chưa từng đi qua mà thôi.

Khương Hoa đoán rằng, bên dưới Trương Gia Cổ Lâu này, hẳn là nơi trấn áp ngọc mạch.

Trương Gia Cổ Lâu sở dĩ được xây ở đây, cũng là vì có ngọc mạch tồn tại, hấp thu long mạch chi khí trong ngọc mạch, để cho thi thể của người nhà họ Trương xảy ra một loại biến hóa nào đó.

Đây cũng là nguyên nhân trước đây nhóm Trần Văn Cẩm muốn đưa đại nhân vật kia xuống chôn cất.

Rất nhanh, mọi người xuyên qua bậc thang tối tăm, cuối cùng đã đến một hang động đá vôi tự nhiên.

Bên dưới Trương Gia Cổ Lâu này là một hang động rộng lớn, hơn nữa còn rất dài.

Nhóm Khương Hoa đi theo, rất nhanh liền đến cuối con đường.

Người nhân bản chỉ vào vách tường, ý tứ đã rất rõ ràng, chính là thứ Khương Hoa muốn tìm đang ở trong vách tường.

Khương Hoa thả Huyền Quy ra, để Huyền Quy bắt đầu đào đường hầm.

Ước chừng nửa canh giờ sau, vách tường này cuối cùng đã bị đục thủng.

Mọi người men theo đường hầm đi qua, đến một khu vực trống trải.

Trời đất ơi.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử dùng đèn pin chiếu xung quanh, phát hiện những tảng đá trước mặt vậy mà toàn bộ đều là màu trắng.

Trông như từng khối ngọc thạch khổng lồ.

Mà bên dưới những ngọc thạch đó, lại là từng pho tượng người bằng sắt màu đen.

Những pho tượng người sắt này, toàn bộ đều là người nhân bản.

Nhưng, những pho tượng người sắt này dường như không có sự sống, nằm im bất động trên mặt đất.

Khương Hoa nói: Đây chính là ngọc mạch.

Ngọc mạch này, cực kỳ khổng lồ, xuyên qua toàn bộ sơn mạch.

Mà trước mắt đây, là nơi cốt lõi nhất của ngọc mạch.

Chỉ thấy, bên dưới ngọc mạch có một tế đàn khổng lồ, trên tế đàn đặt một cái điện thờ.

Chương 361

Mà điện thờ đó, một nửa đã dung nhập vào trong ngọc mạch, ở trung tâm điện thờ là nửa khối ngọc kỳ quái.

Khối ngọc đó, chính là Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc mà Khương Hoa muốn tìm.

Chính là nửa khối còn lại của Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc.

Khương Hoa mừng rỡ vô cùng.

Không ngờ lại nhanh chóng tìm được Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc như vậy.

Rõ ràng, điện thờ chính là mối liên kết giữa Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc và ngọc mạch, mà tế đàn kia, đoán chừng chính là thứ dùng để nhân bản sinh mệnh.

Mà Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc vì bị lấy đi một nửa, thần lực giảm xuống, dẫn đến những sinh mệnh được sao chép chỉ có hình thể mà không có sự sống, chỉ là một đám người nhân bản đã chết.

Đây cũng chính là nguyên nhân phía trước có nhiều tượng người sắt như vậy.

Khương Hoa thầm nghĩ, thứ này tà ác như vậy, lại còn có thể nhân bản sinh mệnh, mình lấy thần ngọc đi, cũng là thay trời hành đạo.

Nghĩ vậy, Khương Hoa không khỏi mỉm cười, đi về phía điện thờ.

Ngao Nhưng đúng lúc này, một tiếng gầm trầm đục vang lên.

Khương Hoa nhíu mày, dừng lại, nhìn về phía ngọc mạch không có động tĩnh gì.

Hắn có thể cảm nhận được, tiếng gầm vừa rồi chính là từ trong

ngọc mạch truyền ra.

Giống như, bên trong ngọc mạch đang nhốt một con cự thú.

Tình hình gì đây.

Khương Hoa cau mày.

Những người khác cũng nghe thấy tiếng gầm, Vương Bàn Tử nói: Chuyện gì vậy.

Chẳng lẽ phía sau mỏ ngọc thạch này còn có dã thú gì sao.

Khương Hoa lại cảm thấy, hẳn không phải là dã thú gì, nếu là dã thú, dã thú nào có thể bị nhốt ở bên trong lâu như vậy.

Khương Hoa trong lòng cảnh giác.

Hắn luôn cảm thấy tiếng gầm kia có chút không bình thường.

Mau nhìn, trong mỏ ngọc thạch kia xuất hiện thứ gì đó.

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử bỗng nhiên hô lên, đồng thời hắn chỉ vào ngọc mạch phía sau điện thờ.

Khương Hoa nhíu mày, nhìn kỹ ngọc mạch, quả nhiên thấy bên trong ngọc mạch, lờ mờ xuất hiện một con dã thú to bằng con ngựa, cứ như vậy mà đi ra từ trong ngọc mạch.

Lôi Kỳ Lân.

Trương Kỳ Lân bỗng nhiên nói.

Khương Hoa nhìn xem, gã này không phải là trông giống Kỳ Lân sao.

Chỉ có điều, Lôi Kỳ Lân này ở trạng thái hư ảo, rõ ràng không phải là một con Lôi Kỳ Lân còn sống.

Gào Lôi Kỳ Lân phát ra một tiếng gầm giận dữ, sau đó liền lao về phía Khương Hoa đang đứng ở phía trước nhất.

Khương Hoa hừ lạnh một tiếng, trực tiếp một đấm đánh vào đầu Lôi Kỳ Lân.

Ầm Lôi Kỳ Lân trực tiếp bị đánh văng vào ngọc mạch, nhưng ngọc mạch rõ ràng không có bất kỳ tổn thương nào.

Mà Khương Hoa cũng lùi lại một bước, toàn thân cũng tê rần.

Không ngờ hồn Lôi Kỳ Lân này, trên người lại có lôi điện.

Cũng may Khương Hoa bây giờ thể chất là bất tử thể, ngược lại cũng không bị ảnh hưởng nhiều.

Cho nên cũng chỉ là cơ thể run lên một cái liền khôi phục lại.

Khương Hoa nhìn về phía hồn Lôi Kỳ Lân vẫn an toàn vô sự, không khỏi mắt sáng lên.

Không ngờ, lại ở đây gặp được hồn Lôi Kỳ Lân.

Điều đó có nghĩa là, ở đây thật sự có Lôi Kỳ Lân.

Ít nhất, thi thể của Lôi Kỳ Lân hẳn là ở đây.

Nói như vậy, thi thể của thần thú sẽ không bị mục rữa, nếu có thể tìm được thi thể của Lôi Kỳ Lân, vậy thì có khả năng rất lớn nhận được Lôi Kỳ Lân Huyết Mạch.

Do đó, việc nhìn thấy hồn Lôi Kỳ Lân ở đây, cũng coi như là một niềm vui ngoài ý muốn.

Ít nhất có thể xác nhận, nơi này có Lôi Kỳ Lân.

Thiên Cương Vô Cực.

Khương Hoa khẽ quát một tiếng, sử dụng Mao Sơn pháp thuật.

Mặc dù Mao Sơn pháp thuật hắn nhận được chỉ là bản thiếu, nhưng trong bản thiếu cũng có pháp thuật lợi hại, mà loại pháp thuật này chuyên dùng để đối phó với âm hồn oán linh.

Hồn Lôi Kỳ Lân trước mắt cũng thuộc loại này, bởi vậy pháp thuật này cũng có hiệu quả khắc chế.

Thế là, hồn Lôi Kỳ Lân tại chỗ bị áp chế.

Chỉ là dù sao nó cũng là hồn của thần thú, cho nên hiệu quả áp chế của Mao Sơn pháp thuật cũng không rõ ràng như vậy.

Sau đó, hắn rút ra Côn Ngữ đao.

Côn Ngữ đao vừa ra, khí thế của cả người Khương Hoa cũng thay đổi.

Mà Côn Ngữ đao bị Khương Hoa nắm trong tay, hồn Lôi Kỳ Lân rõ ràng cảm nhận được sức mạnh đoạt hồn đáng sợ trong đao, quay người lại hướng về một hướng khác bỏ chạy.

Hệ thống giới thiệu về Côn Ngữ đao là đánh gãy hồn phách, tiêu diệt nguyên thần.

Cho nên thứ này, đối với những thứ như hồn phách càng có sức sát thương hơn.

Hồn Lôi Kỳ Lân vốn là thần thú, đối với thần khí như Côn Ngữ đao cảm ứng cũng rất mạnh, vừa nhìn đã biết thứ này vô cùng khắc chế nó, cho nên nó không chút do dự quay người bỏ chạy.

Chỉ là, nó có thể chạy đi đâu được.

Không cần Khương Hoa nói, Tương Thần đã động thủ.

Tốc độ của Tương Thần cũng rất nhanh, chặn đường đi của hồn Lôi Kỳ Lân, sau đó đưa tay nhấn một cái, trong lòng bàn tay bốc lên huyết quang.

Hồn Lôi Kỳ Lân nhìn thấy huyết quang liền phát ra một tiếng kêu thảm thiết, rõ ràng vô cùng sợ hãi ánh sáng máu kia.

Tương Thần là Vạn Thi Chi Tổ, tự nhiên có biện pháp riêng để

khắc chế âm hồn oán linh, mà huyết quang này hẳn là chuyên khắc chế những sinh linh dạng này.

Cho nên Lôi Kỳ Lân kia liền muốn từ một hướng khác trốn thoát.

Chỉ là, Côn Ngữ đao của Khương Hoa đã đến.

Gào.

Tại chỗ, một chân của hồn Lôi Kỳ Lân bị chặt đứt, mặc dù không có máu chảy ra, nhưng hồn Lôi Kỳ Lân vẫn toàn thân run lên, trực tiếp ngã trên mặt đất.

Khương Hoa đi qua, lần nữa dùng Mao Sơn pháp thuật định nó lại, sau đó nói: Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng chạy loạn, thanh đao này của ta có thể dễ dàng đánh ngươi hồn bay phách tán.

Hồn Lôi Kỳ Lân nhìn chằm chằm Khương Hoa.

Mà Tương Thần cũng lúc này đi tới, bình tĩnh nhìn thanh đao của Khương Hoa một cái, nói: Côn Ngữ đao.

Khương Hoa nói: Không sai, chính là Côn Ngữ đao.

Tương Thần nói: Không ngờ thần đao bực này lại còn tồn tại trên đời này.

Khương Hoa thu đao vào vỏ: Trên đời này, bảo vật thần kỳ còn rất nhiều, chỉ là còn chưa chờ chúng ta đi khai quật mà thôi, ta tin không bao lâu nữa tất cả bảo vật ta muốn, đều sẽ bị ta tìm được.

Tương Thần ánh mắt mang theo một tia phức tạp nhìn Khương Hoa.

Không biết vì sao, hắn vốn nên vô cùng căm hận Khương Hoa, nhưng lời nói hào hùng này của Khương Hoa lại khiến cho tâm hồn Tương Thần có chút chấn động.

Tương Thần nói: Ngươi muốn bảo vật gì.

Khương Hoa nói: Tất cả mọi thứ trên thế gian.

Trong giọng nói, tràn đầy ngạo nghễ và tự tin.

Tương Thần trầm mặc.

Mà Khương Hoa thì nhìn về phía hồn Lôi Kỳ Lân đang nằm dưới đất, nhàn nhạt nói: Ngươi là thần thú, chắc hẳn nghe hiểu được lời ta, đưa ta đi tìm thi thể của ngươi, ta có thể giúp ngươi hậu táng thi thể, nếu không, hồn phách của ngươi sẽ không còn tồn tại, tan thành mây khói.

Lôi Kỳ Lân tức giận nhìn Khương Hoa, rõ ràng tạm thời không có ý thỏa hiệp.

Khương Hoa lắc đầu, đang định dùng Mao Sơn pháp thuật đánh hồn phách này hồn bay phách tán, thì Tương Thần lại nói: Ngươi muốn tìm thi thể của nó.

Khương Hoa gật đầu, nhìn về phía Tương Thần: Ngươi có cách sao.

Tương Thần suy nghĩ một lát rồi gật đầu nói: Nếu ngươi tin lời ta, ta có cách có thể khống chế hồn Lôi Kỳ Lân này, để nó nói cho chúng ta biết thi thể của nó ở đâu.

Khương Hoa nói: Ngươi cần ta làm gì.

Tương Thần nói: Đem Côn Ngữ đao của ngươi cho ta, hơn nữa ta muốn nó nhận ta làm chủ nhân.

Khương Hoa không chút suy nghĩ, trực tiếp đưa Côn Ngữ đao cho Tương Thần.

Đối với hắn mà nói, Côn Ngữ đao này là một thanh đao tốt, nhưng cũng thuộc loại không phải thứ bắt buộc phải có, mà Lôi Kỳ Lân Huyết Mạch lại là thứ Khương Hoa nhất định phải có được.

Do đó, Côn Ngữ đao này hắn có hay không cũng không sao.

Côn Ngữ đao vừa rơi vào tay Tương Thần, Tương Thần cũng sững sờ một chút.

Hắn không ngờ Khương Hoa lại quyết đoán như vậy.

Côn Ngữ đao, một thanh thượng cổ thần đao như vậy, không chút do dự liền đưa cho hắn.

Đúng là một nhân vật.

Trong lòng Tương Thần, cách nhìn đối với Khương Hoa dần dần thay đổi.

Hắn dần dần cảm thấy, người như Khương Hoa, thực lực có thể mạnh như vậy, tuyệt không phải ngẫu nhiên.

Hắn nhận lấy Côn Ngữ đao, sau đó trực tiếp cắt đầu ngón tay của mình.

Dù sao cũng là Côn Ngữ đao, độ sắc bén có thể dễ dàng cắt rách làn da của Thi Tổ, có lẽ cũng chỉ có loại đao này mới làm được.

Chương 362

Tương Thần ép ra một giọt máu đen từ da, giọt máu đó rơi vào Côn Ngữ đao, Côn Ngữ đao phát ra một tiếng vang nhỏ, vậy mà trực tiếp hấp thu giọt máu tươi đó.

Máu của ông ta, sao lại màu đen.

Chẳng lẽ là do ánh sáng.

Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

Không ai dám trả lời hắn.

Tương Thần sau khi nhỏ giọt máu lên Côn Ngữ đao, trong miệng lẩm bẩm vài câu chú ngữ không ai nghe hiểu, tiếp đó Côn Ngữ đao phát ra một tiếng vù vù nhỏ nhẹ, rồi Tương Thần không chút do dự, một đao chém về phía hồn Lôi Kỳ Lân.

Khương Hoa hai mắt lóe lên, hắn có thể ngăn cản Tương Thần, nhưng hắn không làm.

Hắn tin tưởng Tương Thần, không cần thiết phải thật sự giết chết hồn Lôi Kỳ Lân, trừ phi điều này có giúp ích cho việc tìm thấy thi thể của Lôi Kỳ Lân.

Phụt Một tiếng vang nhỏ, Côn Ngữ đao chém vào hồn Lôi Kỳ Lân.

Tiếp theo, hồn Lôi Kỳ Lân phát ra một tiếng gào thét thảm thiết, rồi dường như trên thân Côn Ngữ đao bộc phát ra một cỗ hấp lực mãnh liệt, hồn Lôi Kỳ Lân kia, vậy mà ngay dưới mắt mọi người, trực tiếp bị Côn Ngữ đao hút vào.

Tình hình gì đây.

Vương Bàn Tử trừng to mắt, kinh ngạc nói.

Khương Hoa thì mang theo vẻ kinh ngạc nhìn Côn Ngữ đao: Chẳng lẽ, hồn Lôi Kỳ Lân này bị Côn Ngữ đao hút vào, đã biến thành Khí Linh.

Tương Thần gật đầu, tiếp đó hắn lại ép ra một ít máu, dùng ngón cái dính lấy, vẽ một phù văn kỳ quái lên thân Côn Ngữ đao, phù văn đó dung nhập vào trong thân đao.

Tương Thần trả Côn Ngữ đao lại cho Khương Hoa: Xong rồi, Côn Ngữ đao bây giờ đã không còn liên quan đến ta, thanh đao này vẫn là của ngươi, ngươi chỉ cần nhỏ máu nhận chủ là có thể cảm nhận được Khí Linh trong đao, thông qua việc hỏi nó, bất cứ chuyện gì nó biết, nó đều sẽ nói cho ngươi biết.

Khương Hoa nói: Cảm ơn nhiều.

Tiếp đó, hắn liền nhỏ máu nhận chủ với Côn Ngữ đao.

Rất nhanh, Khương Hoa quả nhiên đã liên lạc được với hồn Lôi Kỳ Lân, cũng chính là Khí Linh hiện tại của Côn Ngữ đao.

Côn Ngữ đao thu được Khí Linh, sau này có thể triệu hoán Lôi Kỳ Lân chiến đấu, nếu có thể nhận được Lôi Kỳ Lân Huyết Mạch, có thể kích hoạt kỹ năng đặc thù.

Tiếng của hệ thống cũng vang lên theo.

Khương Hoa trong lòng khẽ động.

Không ngờ, Côn Ngữ đao sau khi thu được Khí Linh, lại còn có thể triệu hoán Lôi Kỳ Lân chiến đấu.

Lôi Kỳ Lân là thần thú, hoàn toàn khác với hồn Lôi Kỳ Lân.

Nếu có thể triệu hồi Lôi Kỳ Lân ra chiến đấu, thì thật là ngầu hết sảy.

Nhưng, Khương Hoa cũng tạm thời không muốn triệu hồi Lôi Kỳ

Lân ra, việc cấp bách là tìm được thi thể của Lôi Kỳ Lân, như vậy mục đích đến Trương Gia Cổ Lâu coi như đã hoàn thành.

Dù sao, Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc ngay ở đây.

Bây giờ có thể nhận được Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc, sau đó lại tìm được thi thể của Lôi Kỳ Lân, vậy thì viên mãn.

Do đó, Khương Hoa trực tiếp liên lạc với Khí Linh trong Côn Ngữ đao.

Rất nhanh, liền có được đáp án.

Khương Hoa nói: Vốn tưởng không cần đi lên tầng thượng của Trương Gia Cổ Lâu, bây giờ vẫn phải đi một chuyến, haiz.

Tương Thần gật đầu, Khương Hoa nói ra lời này, tức là thi thể của Lôi Kỳ Lân hẳn là ở tầng thượng của Trương Gia Cổ Lâu.

Mà Vương Bàn Tử thì hỏi: Khương Gia, lời này của cậu là có ý gì.

Ngô Tà nói: Bàn Tử, cậu có ngốc không, ý là thi thể của Lôi Kỳ Lân ở ngay tầng cao nhất của Trương Gia Cổ Lâu.

Ồ, vậy à.

Vương Bàn Tử nói.

Khương Hoa đi về phía điện thờ, từ trong bàn thờ lấy ra nửa khối Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc.

Thu được nửa khối Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc.

Đã thu thập đủ Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc, có hợp thành không.

Có trên Không Cuối cùng cũng thu thập đủ hai khối Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc.

Khương Hoa đương nhiên là không chút do dự lựa chọn hợp

thành.

Hợp thành công, thu được Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc.

Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc: Thần ngọc được tộc Tê Tê và nhà họ Trương dùng để nhân bản sinh mệnh, nắm giữ hiệu quả kỳ diệu đoạt thiên địa tạo hóa, đồng thời cũng là vật thiết yếu để kích hoạt bất tử thể.

Xem xong giới thiệu về Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc, Khương Hoa nhẹ nhàng thở ra.

Cuối cùng cũng có được Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc.

Khoảng cách đến việc kích hoạt bất tử thể cũng gần rồi.

Khương Hoa cất Xuyên Sơn Giáp Thần ngọc đi, sau đó nói: Đi thôi, chúng ta bây giờ đi lên Trương Gia Cổ Lâu.

Nói rồi, nhìn về phía người nhân bản kia: Được rồi, ngươi có thể đi, lần sau đừng gặp lại ta, nếu không thì ngươi xui xẻo đấy.

Sau khi thả người nhân bản nữ đi, nhóm Khương Hoa quay về đường cũ, hướng lên lầu.

Chỉ là, đi được khoảng hơn mười phút, Khương Hoa liền phát hiện có gì đó không ổn.

Bởi vì, hắn phát hiện con đường trở về của mình rõ ràng không giống với con đường lúc đến.

Lúc trước họ ít nhất còn đi qua đường hầm do Huyền Quy đào ra, mà bây giờ đi hơn mười phút, ngay cả đường hầm đó cũng không thấy đâu, rõ ràng là tình huống vô cùng không đúng.

Vương Bàn Tử nói: Khương Gia, cái này không đúng à, theo con đường lúc trước, thời gian nhiều như vậy chúng ta đã đến chỗ cầu thang đi lên rồi chứ.

Khương Hoa gật đầu: Đúng là có chút kỳ lạ.

Nói rồi, hắn nhìn xung quanh.

Lúc này, Trần Văn Cẩm nói: Tôi nhớ, trước đây có người nói qua, Trương Gia Cổ Lâu có thể di động, có phải là Trương Gia Cổ Lâu đã di động không.

Khương Hoa lắc đầu: Không phải, sự di động của Trương Gia Cổ Lâu là di động tổng thể, lối đi này sẽ không thay đổi.

Hơn nữa Trương Gia Cổ Lâu di động không phải là di chuyển liên tục, mà cần một khoảng thời gian nhất định, khi long mạch chi khí trong ngọc mạch mà nó tọa lạc bị tiêu hao hết, nó mới bắt đầu di chuyển.

Ngô Tà nói: Vậy thì Khương Gia, chúng ta làm sao bây giờ.

Khương Hoa cười lạnh một tiếng: Chẳng qua là trò mèo vặt vãnh mà thôi, một chút chướng nhãn pháp nhỏ nhoi cũng muốn cản ta sao.

Nói xong, hắn trực tiếp mở Luân Hồi Nhãn.

Công dụng lớn nhất của Luân Hồi Nhãn là khống chế linh hồn con người, nhưng cũng có khả năng nhìn thấu hư ảo, phá giải tất cả ảo thuật.

Do đó, hắn mở mắt ra, nhìn xung quanh.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử đều thấy được sự thay đổi trong mắt Khương Hoa, Ngô Tà kinh ngạc nói: Khương Gia, mắt của cậu sao lại biến thành như vậy.

Vương Bàn Tử cũng kinh ngạc.

Bây giờ Khương Hoa trông vô cùng thần bí và đáng sợ.

Tương Thần thản nhiên nói: Luân Hồi Nhãn, một loại đồng thuật, tu luyện đến cảnh giới cao nhất, có thể khống chế sự sống chết của

tất cả sinh mệnh.

Tương Thần trông có vẻ thờ ơ, nhưng trong lòng cũng tràn đầy kinh ngạc.

Luân Hồi Nhãn, loại đồng thuật đỉnh cao này, đời này hắn chưa từng gặp qua, chỉ từng nghe nói qua mà thôi, không ngờ Khương Hoa lại có.

Trời, thật hay giả, có khoa trương như vậy không.

Vương Bàn Tử có chút không muốn tin.

Bàn Tử.

Lúc này, Khương Hoa bỗng nhiên lên tiếng.

Sao thế.

Vương Bàn Tử theo bản năng nhìn về phía Khương Hoa.

Tiếp theo, hắn toàn thân sững sờ, chỉ thấy được những vòng tròn vô tận, dường như mình đang ở trong một vòng xoáy vô tận, hắn mơ mơ màng màng, có một cảm giác, sinh tử của mình hoàn toàn không nằm trong tay mình.

Hắn không biết đã qua bao lâu, cuối cùng nghe được giọng của Ngô Tà.

Bàn Tử.

Cậu sao vậy.

Ngô Tà không ngừng lay người Vương Bàn Tử và la lớn.

Vương Bàn Tử cuối cùng cũng trở lại bình thường, chỉ phát hiện mình toát mồ hôi lạnh, sau đó sợ hãi nhìn Khương Hoa.

Vừa rồi, quá kinh khủng.

Hắn cảm nhận được cái cảm giác mà Tương Thần nói.

Đó thật sự là cảm giác của cái chết.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, Vương Bàn Tử thật sự có cảm giác, sinh tử của mình nằm trong một ý niệm của Khương Hoa.

Hắn, thật sự có thể điều khiển sinh tử của người khác sao.

Đây còn là người không, đây đã là thần tiên rồi.

Đi thôi.

Lúc này Khương Hoa cười một tiếng, tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này, mọi người mới phát hiện, con đường phía trước đã xảy ra biến hóa.

Con đường họ đi lúc trước, hoàn toàn là một con đường xa lạ.

Mà bây giờ, đã hoàn toàn thay đổi, trở nên có chút quen thuộc.

Rất nhanh, đi một lát, họ liền thấy lối đi do Huyền Quy tạo ra, thuận đường tiếp tục tiến lên, cuối cùng không lâu sau đó đã đến được tầng thứ nhất của Trương Gia Cổ Lâu.

Không chút chần chừ, Khương Hoa dẫn mọi người từ thang lầu đi lên tầng thứ hai.

Tầng thứ hai này trên mặt đất bày la liệt những pho tượng người bằng sắt.

Nhìn thấy những pho tượng này, Ngô Tà và Vương Bàn Tử rõ ràng bị dọa một phen, Vương Bàn Tử nói: Mẹ kiếp, sao ở đây lại có nhiều thứ này thế.

Khương Hoa nói: Cũng là những người nhân bản đã chết cả rồi.

Nghe Khương Hoa nói vậy, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp theo, Khương Hoa lấy Thiên Cơ Bàn ra, bắt đầu quan sát xung quanh.

Vương Bàn Tử tò mò nói: Khương Gia đang làm gì vậy.

Ngô Tà dùng đèn pin chiếu tình hình tầng thứ hai, rất nhanh liền phát hiện vấn đề, hắn nói: Tầng thứ hai này có mấy trăm pho tượng người sắt, nhưng vị trí chúng được bày vô cùng kỳ quái, trông. giống như Lục Thập Tứ Quái của Phục Hy.

Chương 363

Chắc chắn có liên quan đến cơ quan của tầng này, cho nên Khương Gia hẳn là đang phá giải quẻ tượng ở đây.

Tương Thần liếc nhìn Ngô Tà một cái, cũng không nói thêm gì.

Vì nghe nói là Lục Thập Tứ Quái, nên họ cũng không dám động đậy lung tung, tránh lát nữa lại gây thêm phiền phức cho Khương Hoa.

Rất nhanh, Khương Hoa đã phá giải được Lục Thập Tứ Quái này, một cầu thang lại xuất hiện, mọi người theo thang lầu tiếp tục đi lên, đến tầng thứ ba.

Tầng thứ ba là một mộ thất, cuối cùng cũng đã thấy được quan tài.

Ha ha, đi lâu như vậy, cuối cùng cũng thấy được quan tài, đây là người nhà họ Trương, đồ bồi táng bên trong chắc chắn phong phú lắm.

Vương Bàn Tử nhìn thấy quan tài, kích động nói.

Thế nhưng, đón nhận hắn lại là ánh mắt chết chóc của Trương Kỳ Lân, khiến Vương Bàn Tử vô cùng lúng túng, chỉ có thể vội vàng nói: Tôi chỉ xem một chút thôi, dù sao đây cũng là người nhà của Tiểu Ca cậu, sao tôi có thể có ý đồ với họ được chứ.

Trương Kỳ Lân không nói gì.

Mà Ngô Tà liền nói: Bàn Tử, lần này chúng ta đến Trương Gia Cổ Lâu là để giúp Muộn Du Bình khôi phục trí nhớ, những thứ khác cậu đừng nghĩ nhiều.

Vương Bàn Tử bĩu môi: Cậu thấy tôi giống loại người đó sao.

Lúc này, Khương Hoa đã dẫn Trần Văn Cẩm và Tương Thần đến trước quan tài.

Cẩn thận thứ bên trong.

Tương Thần nói.

Khương Hoa gật đầu, hắn cũng cảm nhận được thứ bên trong không phải dạng vừa.

Khương Hoa nhớ, trong một chiếc quan tài ở tầng thứ ba này, chôn cất chính là một người của Trương gia, bên trong có một con dao găm, hơn nữa còn có một bản gia phả của Trương gia.

Mặc dù nguyên tác không nói đây là ai, nhưng người có thể được chôn cùng với gia phả, có thể là người bình thường của Trương gia sao.

Kém nhất cũng là một Trương Kỳ Lân, thậm chí có thể là một người có bối phận rất cao, rất lâu đời của Trương gia.

Khương Hoa trực tiếp dùng cán Côn Ngữ đao cạy mở quan tài.

Quả nhiên, một con dao găm và gia phả đặt trên một cỗ thi thể, thi thể này được bảo quản hoàn hảo không chút tổn hại, là một ông lão.

Con dao găm kia, tuyệt đối là một món đồ tốt.

Kể từ khi tặng Tiểu Thần Phong đi, Khương Hoa vẫn chưa có được một con dao găm tốt.

Con dao găm này có thể được chôn cùng gia phả ở đây, tuyệt đối là đồ tốt.

Thế là, Khương Hoa không chút do dự chụp lấy con dao găm đó.

Nhưng, đúng lúc này, ông lão đang nằm trong quan tài bỗng nhiên mở mắt.

Tiếp theo, ông lão trực tiếp nắm lấy con dao găm trên người, dao găm ra khỏi vỏ, không chút do dự đâm vào tay Khương Hoa.

Khương Hoa hai mắt lóe lên, thi triển Phòng Ngự Tuyệt Đối, chịu đòn tấn công của dao găm, cả người lùi về sau hai bước.

Xoẹt Khương Hoa nhíu mày, cúi đầu xem xét, phát hiện trên tay vậy mà rỉ ra một giọt máu tươi.

Đây là bị thương.

Mặc dù vết thương chỉ là một vết xước ngoài da, nhưng cũng đủ làm Khương Hoa bất ngờ.

Không ngờ, Phòng Ngự Tuyệt Đối cũng có thể bị phá.

Xem ra, Phòng Ngự Tuyệt Đối do Trường Sinh thể ban cho, cũng không vô địch như trong tưởng tượng, dù sao cũng chỉ là kỹ năng cấp Trường Sinh thể, khi gặp phải đòn tấn công cấp Vĩnh Hằng thể hoặc bất tử thể, cũng có khả năng bị phá hỏng.

Mà ông lão vừa tỉnh lại, thể chất ít nhất cũng là cấp Vĩnh Hằng thể.

Hơn nữa con dao găm kia cũng không đơn giản, đòn tấn công thi triển ra, đủ để phá vỡ Phòng Ngự Tuyệt Đối của Khương Hoa.

Đương nhiên, cũng chỉ có thể làm đến mức phá vỡ Phòng Ngự Tuyệt Đối của Khương Hoa mà thôi.

Chỉ cần đòn tấn công của ông lão chưa đạt đến trình độ của bất tử thể, dù Khương Hoa đứng im ở đó, ông lão cũng không giết được hắn.

Đây chính là bất tử thể.

Gần như trong khoảnh khắc Khương Hoa lùi lại, ông lão kia đã nhảy ra ngoài, nắm dao găm, tốc độ cực nhanh, lao về phía Khương Hoa.

Những người khác đều bị dọa sợ, chỉ có Tương Thần rất bình tĩnh.

Keng.

Khương Hoa rút ra Côn Ngữ đao, chặn được dao găm của ông lão, sau đó lùi về phía sau, lạnh lùng nhìn chằm chằm ông lão bị đẩy lùi.

Ông lão cầm dao găm trong tay, lạnh lùng nhìn mọi người: Các ngươi là ai, vì sao tự tiện xông vào Trương Gia Cổ Lâu của ta.

Tiếp theo, lão già nhìn về phía Trương Kỳ Lân, nhướng mày: Người nhà họ Trương à.

Lại dám cả gan mang người ngoài vào Trương Gia Cổ Lâu, hôm nay bất kể huyết mạch của ngươi thuần khiết đến đâu, lão phu cũng sẽ xử trí theo gia pháp, giải quyết ngươi tại chỗ.

Nói xong, lão già lao về phía Trương Kỳ Lân.

Tốc độ của lão cực nhanh.

Tuy nhiên, Trương Kỳ Lân cũng không kém, mặc dù đã mất trí nhớ nhưng bản năng chiến đấu vẫn còn đó, hắn rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chặn đòn tấn công của lão già, sau đó giao đấu với ông ta.

Trong chớp mắt, hai người đã giao thủ mấy chiêu.

Khương Hoa quan sát cuộc đối đầu giữa họ, phát hiện Trương Kỳ Lân vậy mà cũng đã là một Vĩnh Hằng thể.

Phải biết rằng, lần đầu tiên Khương Hoa gặp Trương Kỳ Lân, cậu ta cũng chỉ mới là Bất Lão thể mà thôi, vậy mà chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, không có cơ duyên gì đặc biệt, Trương Kỳ Lân đã tiến đến Vĩnh Hằng thể.

Quả thật rất lợi hại.

Chẳng trách Trương Kỳ Lân là nhân vật mạnh nhất trong nguyên

tác, cũng không phải chỉ là lời đồn.

Tương Thần, đừng lãng phí thời gian.

Khương Hoa thản nhiên nói.

Tương Thần gật đầu, trực tiếp xông ra, chặn đứng trận chiến giữa Trương Kỳ Lân và lão già nhà họ Trương, sau đó thân hình khẽ động, cánh tay phải bộc phát ra sức mạnh cường đại, hung hăng vỗ một phát vào eo của lão già.

Phụt.

Lão già bay ra ngoài, ngã sấp trên mặt đất, há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Không c·hết thể.

Lão già trừng to mắt, không thể tin nổi nhìn Tương Thần: Ngươi là ai.

Tương Thần thản nhiên nói: Tương Thần.

Cái gì.

Lão già toàn thân run lên, hoảng sợ nhìn Tương Thần.

Là người của nhà họ Trương, gia tộc bọn họ từ xưa đến nay gánh vác sứ mệnh vô cùng to lớn, không chỉ biết bí mật cuối cùng mà còn biết rất nhiều bí mật trên thế giới, hiểu rõ phần lớn các nhân vật lợi hại trong lịch sử.

Tương Thần là một trong Tứ Đại Thi Tổ, dĩ nhiên ông ta cũng từng nghe qua.

Không ngờ rằng, lần này người tiến vào Trương Gia Cổ Lâu lại có một người là Tương Thần.

Hơn nữa, Tương Thần dường như còn nghe theo lời của người

thanh niên kia.

Người thanh niên đã mở quan tài của ông ta rốt cuộc là ai.

Thủ đoạn lợi hại như vậy, ngay cả Tương Thần cũng có thể thu phục làm thuộc hạ.

Vương Bàn Tử nhướng mày, tò mò nói: Cái tên Tương Thần này sao nghe khó đọc vậy nhỉ.

Hơn nữa, hình như tôi đã nghe thấy cái tên này ở đâu đó rồi.

Ngô Tà cũng nhíu mày, sau đó như nghĩ ra điều gì, sắc mặt không khỏi đại biến, mắt trợn tròn nói: Bàn Tử, trước đây tôi từng đọc trong một cuốn sách, nói về việc trong các ngôi mộ ngoài những loại cương thi khác nhau, còn có bốn Thi Tổ, bốn Thi Tổ này lần lượt là Tương Thần, Hậu Khanh, Hạn Bạt, và Thắng Câu.

Trời đất.

Vương Bàn Tử trố mắt, không thể tin nổi nhìn Tương Thần: Ý cậu là, hắn là một cương thi, là thủy tổ của cương thi.

Không thể nào chứ.

Nếu hắn là thủy tổ cương thi, vậy chúng ta chẳng phải đã bị hút thành xác khô cả rồi sao.

Ngô Tà nói: Tôi cũng không biết, tôi chỉ biết Tương Thần không có hồn phách, là người duy nhất trong Tứ Đại Thi Tổ hút máu, chỉ cần là cương thi biết hút máu thì đều là hậu duệ của Tương Thần.

Hơn nữa tôi nghe nói, trong Tứ Đại Thi Tổ thì Tương Thần là đáng sợ nhất, hắn mình đồng da sắt, đao thương bất nhập, sở hữu thân thể bất tử, từ thời thượng cổ đã biến mất không thấy tăm hơi, không ai biết đã đi đâu.

Dĩ nhiên, cũng có người nói Hậu Khanh mới là lợi hại nhất.

Tóm lại là có nhiều thuyết khác nhau, đến giờ vẫn chưa có kết luận, chỉ là bọn họ đều đã biến mất từ lâu rồi.

Sau khi nghe xong, Vương Bàn Tử cứ nhìn chằm chằm Tương Thần, không biết vì sao, cậu ta càng nhìn, trong lòng lại càng run rẩy.

Vương Bàn Tử chợt nhớ lại biểu hiện của Tương Thần trên suốt chặng đường, và cả lời Khương Hoa nói trước đó rằng Tương Thần không phải người.

Chẳng lẽ, Tương Thần này thật sự là Thi Tổ Tương Thần trong truyền thuyết.

Lạy trời.

Vương Bàn Tử thầm kinh hô trong lòng.

Hóa ra cậu ta đã đồng hành cùng một con cương thi suốt cả chặng đường.

Hơn nữa còn là Thi Tổ.

Cái này đúng là kích thích vãi chưởng.

Nhưng mà, Vương Bàn Tử cũng rất tò mò, làm thế nào mà Khương Hoa có thể khiến một trong Tứ Đại Thi Tổ là Tương Thần nghe lệnh của mình.

Chuyện này cũng thật không thể tin nổi.

Để Tương Thần làm thuộc hạ, chỉ nghĩ thôi đã thấy đủ kích động rồi.

Vương Bàn Tử có chút sùng bái nhìn Khương Hoa.

Khương Hoa đương nhiên cũng nghe được cuộc trò chuyện của Vương Bàn Tử và Ngô Tà, nhưng anh không để ý đến hai người họ, mà đi về phía lão già nhà họ Trương đang ngã trên đất, nhàn nhạt nói: Tôi không có ý định xâm phạm quy củ của Trương gia các người,

nhưng trên tầng cao nhất của Trương Gia Cổ Lâu có thứ tôi muốn, nên tôi phải đi lên.

Lão già nhà họ Trương nghiến răng nhìn Khương Hoa: Ngươi đừng hòng.

Vậy thì không còn cách nào khác, ngươi cũng sống đủ rồi.

Nói xong, Khương Hoa đưa tay, Côn Ngữ đao vung lên, trực tiếp kết liễu mạng sống của lão già.

Lão già trừng to mắt, đến c·hết cũng không muốn tin rằng Khương Hoa lại quyết đoán như vậy, nói g·iết là g·iết, trực tiếp cho ông ta một nhát đao.

Nhưng cho dù ông ta muốn hối hận cũng không thể nữa rồi.

Sinh mệnh của ông ta đã kết thúc.

Khương Hoa lắc đầu, nhặt con dao găm kia lên.

Chương 364

Khoảnh khắc cầm con dao găm lên, Khương Hoa khựng lại một chút.

Thu được Nát Long Nha, thưởng 600 điểm Tiến Hóa.

Nát Long Nha: Là một trong tam đại tà đao thời thượng cổ, được chế tạo từ mảnh vỡ của Long Nha, mang đặc tính của Long Nha, thân đao có nhiều loại nguyền rủa trói buộc, khi tấn công có thể kèm theo nguyền rủa, còn có thể mê hoặc tâm trí của người khác khiến họ trúng chiêu trong vô thức, một khi trúng nguyền rủa, bất kể là người hay thần, trong vòng một canh giờ chắc chắn sẽ bỏ mình.

Khương Hoa trong lòng kinh ngạc.

Lại là được chế tạo từ mảnh vỡ của Long Nha.

Long Nha này chính là một trong tam đại tà đao thượng cổ, đồng thời cũng là một trong mười thần đao nổi tiếng nhất thời cổ đại, danh tiếng còn lớn hơn cả Minh Điện đao.

Có thể thấy, Long Nha này lợi hại đến mức nào.

Chỉ là, sau này Long Nha đã bị Thương Thang hủy diệt.

Truyền thuyết kể rằng, thượng cổ có tam đại tà đao, lần lượt là Long Nha, Hổ Dực, Khuyển Thần.

Ba thanh tà đao này vô cùng quỷ dị, không ai biết người chế tạo chúng là ai, chỉ có lời đồn rằng vào cuối thời nhà Hạ, Hạ Kiệt đã có được thanh tà đao này và thờ phụng trong Thái Miếu của nhà Hạ.

Khi Thương Thang diệt Hạ, đánh tới Thái Miếu, mây đen che trời, quỷ thần gào khóc, ba thanh đao này hóa thành ba luồng yêu phong, bao trùm đại quân của Thương Thang, trong phút chốc đại quân

t·hương v·ong vô số.

Vua Thang xông vào Thái Miếu, dùng Hiên Viên Kiếm chém vỡ ba thanh tà đao, đồng thời phong ấn các mảnh vỡ của chúng dưới lòng đất.

Sau đó, ba thanh tà đao này không còn xuất hiện nữa.

Mãi đến thời nhà Tống, Hàn Thế Trung đã đào được những mảnh vỡ này, cùng với các thợ rèn trong cung đình, dùng hơn một năm trời mới rèn ra được ba thanh kiếm.

Lần lượt là Hàng Long, Phục Hổ và Trảm Khuyển, sau này được hoàng đế ban cho Bao Chửng của phủ Khai Phong, trở thành Thanh Thiên đao.

Không ngờ rằng, trong Trương Gia Cổ Lâu này, lại còn có một con dao găm được chế tạo từ mảnh vỡ của Long Nha.

Rõ ràng, trước kia khi Long Nha vỡ nát, không phải chỉ có một mảnh, có một số mảnh đã thất lạc, sau này bị nhà họ Trương, hoặc một người có nguồn gốc từ nhà họ Trương nhận được, chế tạo ra thanh Nát Long Nha này.

Khương Hoa vung vẩy Nát Long Nha, chém lên cỗ quan tài, dễ dàng chém đứt nó.

Thật sự giống như chém đậu phụ.

Độ sắc bén của Nát Long Nha này vượt xa tiểu thần phong.

Một con dao găm có thể dễ dàng chém đứt cỗ quan tài này, quả là không ai sánh bằng.

Món đồ này, chỉ riêng độ sắc bén thôi cũng đã là một tuyệt thế trân bảo.

Mặc dù Khương Hoa có Côn Ngữ đao, nhưng đôi khi, chuẩn bị

một con dao găm nhỏ như thế này vẫn là để phòng hờ, dù sao không phải nơi nào cũng thích hợp để dùng Côn Ngữ đao.

Khương Hoa lấy vỏ của Nát Long Nha, sau đó trực tiếp buộc vào người mình, như vậy khi dùng chỉ cần rút ra là được.

Tương Thần nói: Trên thanh đao này có oán khí rất nặng.

Khương Hoa gật đầu: Là được chế tạo từ mảnh vỡ của Long Nha.

Long Nha.

Đồ tốt.

Tương Thần gật đầu.

Có thể để, làm Thi Tổ chính hắn, tự nhiên cũng là nghe qua Long Nha cái này ba Đại Tà đao một trong tên tuổi.

Do đó, Tương Thần đang nghe cái đồ chơi này lại là Long Nha thời điểm, cũng có một ít hâm mộ.

Khương Hoa buộc chặt Long Nha xong liền nói: Được rồi, chúng ta đi nơi khác xem thử.

Món đồ còn lại trong quan tài, gia phả nhà họ Trương, Khương Hoa không thèm để mắt đến.

Trương Kỳ Lân do dự một chút, vẫn đi qua đem t·hi t·hể của lão già nhà họ Trương đặt vào trong cỗ quan tài đã vỡ nát, sau đó mới đi theo Khương Hoa và những người khác đến một căn phòng khác.

Thực ra đây cũng là một mộ thất, và mộ thất này lớn hơn nhiều so với cái trước đó, bên trong cũng đặt một cỗ quan tài.

Cỗ quan tài này chính là của ông nội Trương Đại Phật Gia, Trương Thụy Đồng.

Cả nhóm đi tới, thấy Khương Hoa đã cạy nắp quan tài.

Các cậu mau nhìn này, ở đây có một tấm bia mộ.

Vương Bàn Tử hô lên.

Ngô Tà cũng đi theo đến trước tấm bia mộ nhìn kỹ, sau đó kinh ngạc nói: Cái này.

Người được chôn ở đây, vậy mà cũng tên là Trương Kỳ Lân.

Khương Hoa gật đầu: Tên gốc của ông ta là Trương Thụy Đồng, là ông nội của Trương Đại Phật Gia, đồng thời cũng là một Trương Kỳ Lân của nhà họ Trương.

Cả nhóm chợt hiểu ra.

Khương Hoa nhìn qua quan tài của Trương Thụy Đồng, phát hiện bên trong không có thứ gì tốt.

Lúc này, Vương Bàn Tử hỏi: Tiểu Ca không phải có thể trường sinh sao, vậy vị này sao lại c·hết vậy.

Khương Hoa đáp: Trường sinh không có nghĩa là vĩnh hằng, các cậu xem cái này.

Vừa nói, anh vừa chỉ vào một vài dòng chữ trên quan tài.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử nhìn qua, không ngờ trên quan tài này lại có văn tự ghi lại cuộc đời của Trương Thụy Đồng.

Nhìn kỹ, hóa ra là khi đi trộm mộ, ông ta đã mắc chứng mất trí nhớ mà c·hết.

Ngô Tà lo lắng nhìn về phía Trương Kỳ Lân: Muộn Du Bình sẽ không cũng vì chứng mất trí nhớ này mà c·hết chứ.

Khương Hoa đáp: Không dễ dàng như vậy đâu.

Trương Kỳ Lân bây giờ là Vĩnh Hằng thể, làm sao có thể dễ dàng

c·hết đi như vậy.

Mà Khương Hoa nhìn rồi, Trương Thụy Đồng này đã c·hết, cũng không có khả năng biến thành xác sống, khi còn sống hẳn chỉ là Trường Sinh thể mà thôi, thể chất không đạt đến trình độ của Trương Kỳ Lân.

Khương Hoa cảm thấy nơi này không có gì đáng xem, bèn chuẩn bị rời đi để lên tầng thứ tư.

Tầng thứ tư trở lên, trong nguyên tác chưa từng có ai đi qua.

Càng lên cao, cũng không biết có nguy hiểm gì, Khương Hoa cũng không rõ.

Có lẽ, phía trên có tồn tại cấp Bất tử thể, nhưng đối với Khương Hoa mà nói, cho dù có Bất tử thể, anh cũng sẽ không sợ hãi.

Tuy nhiên, khi anh định rời đi, Tương Thần lại nói: Chờ đã.

Khương Hoa nhướng mày: Sao vậy.

Tương Thần dường như có phát hiện gì đó.

Tương Thần đi đến trước quan tài, nhìn chằm chằm vào t·hi t·hể của Trương Thụy Đồng một lúc, sau đó đưa tay bóp miệng ông ta ra.

Bản thân Tương Thần là cương thi, âm khí trên người vô cùng khủng bố, vừa tiếp xúc với t·hi t·hể của Trương Thụy Đồng, Trương Thụy Đồng vốn không biến thành xác sống, lập tức bị kích thích cực lớn, cơ thể đột nhiên run lên, lại muốn trỗi dậy.

Vương Bàn Tử kinh ngạc nói: Mẹ kiếp, lão già này tỉnh lại rồi.

Cậu ta vừa dứt lời, Tương Thần một ngón tay điểm vào mi tâm của Trương Thụy Đồng, t·hi t·hể ông ta lập tức yên tĩnh lại, khôi phục bình thường.

Tiếp theo, Tương Thần bóp miệng Trương Thụy Đồng, từ bên

trong lấy ra một viên châu màu đen.

Vật đó tỏa ra âm khí cực nặng.

Khương Hoa nhướng mày: Đây là vật gì.

Trấn Thi Châu, một loại châu đặc hữu của Cổ Dao, thứ này vô cùng kỳ lạ, một khi rời khỏi Cổ Dao quá xa sẽ mất đi hiệu quả, mà bây giờ, viên Trấn Thi Châu này hiệu quả vẫn còn rất lớn.

Tương Thần nói.

Khương Hoa trong lòng vui mừng, kích động nói: Nếu Trấn Thi Châu này vẫn còn hiệu quả, vậy có nghĩa là, Thuận Lộ ở ngay gần đây.

Chuyện của Thuận Lộ vẫn luôn canh cánh trong lòng Khương Hoa, vốn dĩ anh định sau khi giải quyết xong chuyện ở Trương Gia Cổ Lâu sẽ cùng Tương Thần đi một vòng quanh Câu Thi Cổ Quốc để tìm Thuận Lộ.

Dù sao, trong Thuận Lộ có vô số cổ thi, âm khí ngút trời, đó là nơi tuyệt vời để anh tăng cường thực lực.

Sau Không c·hết thể chắc chắn còn có thể chất khác, bây giờ ngay cả cao thủ như Tương Thần cũng đã xuất hiện, không ai biết sau này còn có cao thủ lợi hại hơn hay không, Khương Hoa dĩ nhiên là phải mau chóng nâng cao thể chất của mình.

Dù sao, thể chất càng cao, thực lực cũng càng mạnh.

Cho nên, Thuận Lộ là nơi Khương Hoa nhất định, trăm phần trăm phải đi.

Điều làm Khương Hoa không ngờ tới là, ở đây lại xuất hiện dấu vết của Thuận Lộ, hơn nữa còn là Trấn Thi Châu, cho thấy Thuận Lộ ở ngay gần đây, sau khi tìm được t·hi t·hể Lôi Kỳ Lân trong Cổ Lâu, có

thể đi tìm kiếm Thuận Lộ rồi.

Tương Thần nói: Hẳn là ở gần đây rồi.

Khương Hoa lại nhíu mày: Trước đây ngươi không phải nói, nếu đến gần Thuận Lộ trong phạm vi năm mươi dặm, ngươi có thể cảm ứng được vị trí của nó sao.

Tương Thần có chút lúng túng, nhưng biểu cảm không đổi nói: Rất bình thường, có nhiều tình huống sẽ khiến Thuận Lộ biến mất, ví dụ như. nếu bên dưới Thuận Lộ cũng có một mạch ngọc thì có thể che giấu thi khí, cho dù thi khí của Thuận Lộ mạnh hơn nữa, ta cũng không thể tìm được.

Khương Hoa liếc nhìn Tương Thần một cái, luôn cảm thấy gã này có điểm chột dạ.

Nhưng anh không nói thêm nữa, mà đi về phía tầng thứ tư.

Nếu đã xác định Thuận Lộ ở gần đây, vậy thì phải nhanh chóng đoạt lấy huyết mạch Lôi Kỳ Lân.

Ngô Tà ở phía sau hỏi: Khương Gia, Thuận Lộ là một quốc gia như thế nào vậy.

Khương Hoa thản nhiên nói: Cậu đã nghe qua Câu Thi Pháp Vương chưa.

Ngô Tà lắc đầu.

Mà Vương Bàn Tử lại nói: Câu Thi Pháp Vương.

Tôi nghe rồi.

Câu Thi Pháp Vương là một trong tứ đại gia tộc ẩn thế của giới trộm mộ, nghe nói Câu Thi Pháp Vương là cao thủ từ Long Hổ Sơn xuống, vô cùng lợi hại, cổ thi trong mộ cổ cũng không dám trêu chọc họ.

Ngô Tà nói: Còn có loại cao thủ này sao.

Khương Hoa gật đầu: Bàn Tử nói không sai, trên đời này quả thật có Câu Thi Pháp Vương, và Câu Thi Pháp Vương hiện tại đúng là từ Long Hổ Sơn xuống.

Chỉ là, loại Câu Thi Pháp Vương này không phải chính tông, thực ra Câu Thi Pháp Vương chân chính là hậu duệ của Thuận Lộ, mỗi người đều vô cùng lợi hại, còn mạnh hơn cả các đạo sĩ đuổi thi ở Tương Tây, chỉ tiếc là sau này Thuận Lộ đã bị Chu Mục Vương tiêu diệt.

Chu Mục Vương.

Đó không phải là huyết thi trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung sao.

Ngô Tà nói.

Khương Hoa gật đầu: Ừ, đồng thời Chu Mục Vương cũng là tình nhân của Tây Vương Mẫu, trước kia Chu Mục Vương tây chinh, không ai địch nổi, một đường g·iết tới quốc gia của Tây Vương Mẫu, nhưng ông ta lại không đánh lại được Tây Vương Mẫu, lại còn nảy sinh tình cảm với bà, hai người ước định mấy ngàn năm sau gặp lại.

Thế là Tây Vương Mẫu đã tặng Quỷ Tỷ cho Chu Mục Vương, đồng thời còn có một bộ Ngọc Dũng.

Vì vậy, sau này Chu Mục Vương dựa vào Quỷ Tỷ mà tung hoành vô địch, ngay cả Thuận Lộ thần bí cường đại cũng bị diệt trong tay Chu Mục Vương.

Sau này Chu Mục Vương ngủ say dưới lòng đất, muốn dùng Ngọc Dũng và Thi Miết Vương Đan để kéo dài sinh mệnh, mấy ngàn năm sau lại cùng Tây Vương Mẫu gặp mặt.

Nhưng không ngờ, lại bị Lỗ Thương Vương tu hú chiếm tổ chim khách.

Cả nhóm nghe xong mới vỡ lẽ.

Mà Vương Bàn Tử lại kỳ quái nói: Không đúng, không phải nói Quỷ Tỷ là của Lỗ Thương Vương sao, hắn lấy được từ trong bụng rắn mà.

Khương Hoa khinh thường cười: Cậu cảm thấy một kẻ chiếm mộ của người khác, tự truyện hắn để lại có đáng tin không.

Những cái đó đều là bịa chuyện, thực ra Quỷ Tỷ chính là lấy được từ trong mộ của Chu Mục Vương.

Vương Bàn Tử gật đầu: Tôi cũng thấy vậy, Lỗ Thương Vương đó đúng là không phải thứ tốt lành gì, may mà cuối cùng bị tên Thiết Diện Sinh hãm hại c·hết, cũng coi như là báo ứng.

Trong lúc nói chuyện, mấy người đã lên cầu thang, đi tới tầng thứ tư.

Chương 365

Trong nguyên tác, A Quý chắc chắn đã c·hết ở tầng thứ tư, Trương Kỳ Lân cũng gặp nguy hiểm ở tầng này, nếu không phải Ngô Tà và Vương Bàn Tử tìm được Trương Kỳ Lân, e rằng cậu ta cũng lành ít dữ nhiều.

Không ai biết Trương Kỳ Lân và A Quý đã gặp phải chuyện gì ở tầng thứ tư này, vì sao lại tổn thất nặng nề như vậy.

Nói là độc khí, nhưng thực ra Khương Hoa cảm thấy không đơn giản như vậy.

Nếu chỉ đơn thuần là độc khí, ít nhất Trương Kỳ Lân sẽ không gặp chuyện gì mới đúng.

Nhưng Trương Kỳ Lân cũng đã rơi vào hôn mê.

Cho nên Khương Hoa cảm thấy, bên trong tầng thứ tư này chắc chắn có thứ gì đó rất lợi hại.

Thậm chí từ tầng thứ tư trở đi, tầng thứ năm, tầng thứ sáu và tầng cao nhất là tầng thứ bảy, không ai biết bên trong có nguy hiểm gì.

Nhưng không thể phủ nhận rằng, sinh mệnh không c·hết mà Tương Thần nói trước đó, chắc chắn là ở trong tầng bốn này.

Khương Hoa ngược lại rất muốn xem thử sinh mệnh bất tử đó, rốt cuộc là tồn tại như thế nào.

Đi tới tầng thứ tư, điều đầu tiên nhìn thấy là một hành lang hình tròn, trên hành lang nằm mấy bộ xương đã mục nát, những người này rõ ràng đã c·hết từ rất lâu rồi.

Những người này, hẳn là thành viên của đội khảo cổ hơn mười năm trước, không ngờ họ cũng c·hết ở đây.

Khương Hoa nói: Tất cả cẩn thận một chút, trong này có thể có độc khí, một khi cảm thấy nguy hiểm, lập tức xuống lầu, nếu không các người c·hết ở đây, cũng đừng trách tôi không nhắc nhở.

Nói xong, Khương Hoa liền đi lên phía trước.

Rất nhanh, Khương Hoa liền phát hiện, trong này thực ra không có độc khí gì cả.

Vù Nhưng mà, đúng lúc này, bốn phía vang lên tiếng gió lạnh lẽo.

Tiếp theo, một cánh cửa phòng bên cạnh hành lang, đột nhiên mở ra.

Két một tiếng, sau đó Vương Bàn Tử hét lên một tiếng.

Tiếp theo, mọi người quay đầu lại, lại thấy phía sau trống rỗng, Vương Bàn Tử đi ở cuối cùng đã biến mất không thấy.

Mà ở bên cạnh, một cánh cửa vừa vặn đóng lại.

Rõ ràng, Vương Bàn Tử đã bị thứ gì đó kéo vào trong căn phòng bên cạnh.

Bàn Tử.

Ngô Tà hoảng hốt, vội vàng chạy vào căn phòng đó.

Trương Kỳ Lân nhướng mày, cũng đi theo vào.

Khương Hoa lắc đầu, dẫn theo Tương Thần và Trần Văn Cẩm cùng đi vào.

Khi vào trong phòng, cửa phòng Rầm một tiếng, tự động đóng lại.

Tiếp theo, cả căn phòng dường như xuất hiện một sự thay đổi quỷ dị nào đó, phảng phất như đã di chuyển, cánh cửa phòng biến mất không thấy.

Mọi người nhìn thấy, Vương Bàn Tử đang nằm giữa phòng.

Bàn Tử.

Ngô Tà thấy Vương Bàn Tử, lập tức định chạy qua xem cậu ta thế nào.

Kết quả, Trương Kỳ Lân bắt lấy tay Ngô Tà, lắc đầu nói: Đừng qua đó.

Ngô Tà hỏi: Sao vậy.

Trương Kỳ Lân chỉ vào cách bài trí kỳ quái trong phòng.

Trong phòng có tám tảng đá, tám tảng đá này chia làm tám phương hướng, dựng thẳng trong phòng, mà ở giữa tám tảng đá, lại là một cỗ quan tài.

Vương Bàn Tử đang nằm bên cạnh quan tài.

Sao chỗ này lại có nhiều đá vậy.

Ngô Tà tò mò hỏi.

Trương Kỳ Lân không nói gì, Ngô Tà đành phải nhìn về phía Khương Hoa.

Khương Hoa nói: Đó là một bát quái trận, được diễn hóa từ Bát Trận Đồ.

Bát quái trận.

Dùng đá để bố trí bát quái trận sao.

Ngô Tà đầy vẻ nghi hoặc.

Khương Hoa đáp: Trước đây Gia Cát Khổng Minh dùng đá bày ra Bát Trận Đồ, toàn bộ đại quân của Lục Tốn suýt nữa c·hết trong đó, cậu nói xem đá có thể dùng để bày bát quái trận không.

Thứ này, nếu cậu đi vào mà không biết cách giải trận pháp, c·hết thế nào cũng không hay.

Vậy làm sao bây giờ.

Ngô Tà có chút nóng nảy: Chúng ta không thể để Bàn Tử một mình ở trong đó được.

Khương Hoa đáp: Thực ra, từ lúc chúng ta lên lầu, đã bước vào trận pháp này rồi.

Hoặc có lẽ, cả tầng thứ tư này chính là một trận pháp, chính là Bát Trận Đồ mà Gia Cát Lượng đã dùng, mà bát quái trận trước mắt này chỉ là một phần của Bát Trận Đồ, cũng là phần cốt lõi nhất.

Khương Hoa cuối cùng cũng biết vì sao trong nguyên tác những người đó đều c·hết ở tầng thứ tư, ngay cả Trương Kỳ Lân cũng hao hết sức lực, suýt c·hết ở đây.

Hiển nhiên là vì gặp phải Bát Trận Đồ này, Trương Kỳ Lân đã hao hết toàn bộ sức lực mới phá được nó.

Khương Hoa nhìn về phía Trương Kỳ Lân: Có chắc phá được Bát Trận Đồ này không.

Trương Kỳ Lân suy nghĩ rồi gật đầu: Có thể thử.

Thế là, Trương Kỳ Lân đi vào trong trận pháp.

Sau khi anh ta bước vào, tám tảng đá kia vậy mà lơ lửng lên, sau đó từ từ xoay tròn.

Cái này.

Ngô Tà trực tiếp nhìn ngây người, không thể tin nổi nói: Những tảng đá này sao có thể lơ lửng không cần điểm tựa.

Khương Hoa nói: Có gì mà phải kinh ngạc, một chút nam châm là có thể làm nó lơ lửng và chuyển động trong môi trường đặc thù.

Được rồi.

Ngô Tà chỉ có thể gật đầu.

Ngô Tà lại hỏi: Muộn Du Bình một mình có được không.

Trần Văn Cẩm lại nói: Ngô Tà, cậu đừng sợ, không phải còn có Khương Hoa ở đây sao.

Nếu Trương Kỳ Lân không giải được trận pháp đó, Khương Hoa cũng có thể dễ dàng giải được.

Ngô Tà bừng tỉnh.

Cậu cũng đã đi theo Khương Hoa đến nhiều nơi như vậy, biết Khương Hoa thực sự hiểu trận pháp, hơn nữa còn rất lợi hại, giải một cái bát quái trận như vậy chắc chắn không khó.

Ngô Tà hỏi: Khương Gia, nếu trận pháp này anh biết giải, tại sao anh không giải luôn đi, như vậy cũng có thể tiết kiệm chút thời gian, Muộn Du Bình chắc là không lợi hại bằng anh đâu nhỉ.

Khương Hoa đáp: Cậu ta là người nhà họ Trương, để cậu ta giải là tốt nhất.

Thì ra là vậy.

Ngô Tà gật đầu.

Tiếp theo, mọi người nhìn Trương Kỳ Lân.

Chỉ thấy Trương Kỳ Lân đứng trong trận pháp không nhúc nhích.

Nhưng Khương Hoa lại biết, Trương Kỳ Lân đã rơi vào một loại ảo cảnh nào đó, trong ảo cảnh, chỉ cần phá được ảo cảnh, thì trận pháp này sẽ bị phá giải.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Chớp mắt đã hơn mười phút.

Ong một tiếng, tám khối nam châm đột nhiên phát ra tiếng kêu vù

vù, tiếp theo như mất đi từ lực, trực tiếp rơi từ độ cao hơn một mét xuống, Ầm làm cho sàn nhà nứt ra.

Mà Trương Kỳ Lân mở mắt, từ trong ảo cảnh tỉnh lại.

Chỉ có điều, vẻ mặt Trương Kỳ Lân vô cùng khó coi, sắc mặt có chút tái nhợt.

Rõ ràng, việc phá giải trận pháp này đối với cậu ta là vô cùng chật vật.

Muộn Du Bình, cậu sao rồi.

Ngô Tà vội vàng hỏi.

Trương Kỳ Lân lắc đầu, ra hiệu mình không sao.

Mà Khương Hoa thì dẫn họ đi vào trong trận pháp, dù sao bây giờ trận pháp đã bị phá, không còn uy h·iếp gì nữa.

Xác định Trương Kỳ Lân không sao, Ngô Tà mới đi kiểm tra Vương Bàn Tử, lay lay người cậu ta, Vương Bàn Tử lúc này mới từ từ tỉnh lại, vẻ mặt mông lung nhìn xung quanh.

Bàn Tử, sao cậu lại chạy vào trong phòng này.

Ngô Tà hỏi.

Vương Bàn Tử nhìn xung quanh: Tôi không biết nữa, tôi chỉ cảm thấy có thứ gì đó nắm lấy chân mình, tôi còn chưa kịp phản ứng thì đã bị kéo vào, sau đó bất tỉnh một cách khó hiểu.

Được rồi.

Ngô Tà bất đắc dĩ nói.

Thứ đã kéo Bàn Tử vào ra rồi kìa.

Lúc này, Khương Hoa đột nhiên nói.

Sau đó, cả nhóm liền thấy, giữa cỗ quan tài, tuôn ra từng mớ tóc

đen.

Những mái tóc dày đặc, giống như nước đầy trong quan tài tràn ra ngoài, nhìn thấy mà da đầu tê dại.

Ngô Tà và Vương Bàn Tử bị dọa lùi lại mấy bước, Trần Văn Cẩm cũng có chút kiêng dè.

Ngược lại, Khương Hoa không hề nhúc nhích, anh bình tĩnh nhìn mái tóc đó lan tràn tới.

Mái tóc đó sau khi lan tràn một lúc, đột nhiên toàn bộ ngưng tụ lại, điên cuồng cuộn về phía anh.

Nghiệt chướng, tự tìm cái c·hết.

Khương Hoa hừ lạnh một tiếng, dùng Mao Sơn pháp thuật đẩy lùi mái tóc, sau đó lao tới cỗ quan tài, trực tiếp một cước đá bay nó.

Ầm. một tiếng, quan tài rơi xuống đất, vỡ tan thành từng mảnh gỗ, một bóng người tóc tai bù xù đứng dậy, mái tóc kéo lê trên mặt đất, che kín cả khuôn mặt, hoàn toàn không nhìn thấy dung mạo.

Đây là cái gì vậy.

Vương Bàn Tử sợ hãi nói: Chẳng lẽ là nữ quỷ sao.

Khương Hoa thản nhiên nói: Cái gì mà nữ quỷ, chẳng qua là một oán linh bị oán khí quấn thân thôi.

Tuy nhiên, trên người cô ta, tôi lại cảm nhận được hơi thở của Lôi Kỳ Lân, xem ra kẻ này có liên hệ mật thiết với Lôi Kỳ Lân.

Nói xong, Khương Hoa trực tiếp xông về phía oán linh đó.

Oán linh đó thấy Khương Hoa xông tới, cũng phát ra một tiếng hét chói tai, mái tóc sau lưng giống như mây đen che trời, trong nháy mắt bao phủ cả căn phòng.

Sau đó, tất cả tóc đều ép xuống Khương Hoa.

Thật sự là không biết sống c·hết.

Khương Hoa hừ một tiếng, trước khi những mái tóc đó kịp đến, anh đã bộc phát ra tốc độ kinh khủng, đến trước mặt oán linh tóc dài.

Oán linh đó còn chưa kịp phản ứng, Mao Sơn pháp thuật của Khương Hoa đã đánh trúng người nó, oán linh đó phát ra tiếng gầm của Kỳ Lân, mái tóc tản ra, một khuôn mặt trắng bệch lộ ra, đơn giản có thể so sánh với Cấm Bà.

Hơn nữa, đúng lúc này, trên khuôn mặt trắng bệch đó, tuôn ra từng dòng máu tươi.

Còn không c·hết.

Khương Hoa hừ lạnh một tiếng, rút ra Nát Long Nha, một đao chém vào cổ oán linh đó.

Chương 366

Keng.

Đầu của oán linh rơi trên mặt đất, không có máu tươi chảy ra, mà những mái tóc kia cũng nhanh chóng thu ngắn lại, rất nhanh liền khôi phục độ dài bình thường.

Tất cả, đều trở lại bình thường.

Khương Hoa thu lại Nát Long Nha, sau đó nói: Trong cơ thể người phụ nữ này cũng có huyết mạch Kỳ Lân.

Những người khác đi tới, Vương Bàn Tử hỏi: Khương Gia, thứ này sống sót được rốt cuộc là theo nguyên lý gì vậy.

Khương Hoa không để ý đến cậu ta.

Thứ này, gặp thì g·iết thôi, còn quan tâm nó là nguyên lý gì.

Tìm hiểu nguyên lý sống lại của nó cũng chẳng có lợi ích gì.

Trương Kỳ Lân cúi đầu lau v·ết m·áu trên cổ t·hi t·hể, cau mày nói: Cô ta có huyết mạch Lôi Kỳ Lân, hẳn là một trong những huyết thống cao nhất của nhà họ Trương.

Lôi Kỳ Lân, là thần thú mà tộc Xuyên Sơn Giáp và nhà họ Trương thờ phụng.

Mà huyết mạch lợi hại nhất của nhà họ Trương cũng chính là huyết mạch Lôi Kỳ Lân.

Không ngờ người phụ nữ này lại có huyết mạch Lôi Kỳ Lân.

Chẳng trách Khương Hoa cảm thấy cô ta và Lôi Kỳ Lân có mối liên hệ không thể tách rời, thì ra là vậy.

Khương Hoa nói: Xem ra, tin đồn trên tầng cao nhất của Trương

Gia Cổ Lâu có Lôi Kỳ Lân quả nhiên không phải là giả.

Người phụ nữ này hẳn là một loại Boss của tầng thứ tư, có thể trấn giữ ở vị trí quan trọng nhất của Bát Trận Đồ, đủ để thấy thân phận của cô ta tuyệt không phải người thường trong nhà họ Trương có thể sánh bằng.

Ngay cả Trương Kỳ Lân cũng chưa chắc bì được.

Tiếp theo, Khương Hoa và những người khác kiểm tra cỗ quan tài đã vỡ nát, trong quan tài có một số vật bồi táng, nhưng đã vỡ vụn, khiến Vương Bàn Tử thất vọng một hồi.

Mà Ngô Tà thì nói: Tôi nói này Bàn Tử, cậu cũng đừng nghĩ đến những thứ đó nữa, đây là Trương Gia Cổ Lâu, nể mặt Muộn Du Bình một chút, đừng có ý đồ gì với những thứ này.

Trương Kỳ Lân không nói gì, mà quay người đi.

Vương Bàn Tử nói: Ngô Tà, cậu biết cái gì, tôi cũng không phải tham lam, tôi chỉ cảm thấy đồ tốt như vậy cứ thế vỡ nát, thật sự là đáng tiếc, cho dù nó cứ ở đây mãi, cũng tốt hơn là vỡ nát chứ.

Khương Hoa nói: Bên dưới tòa lầu này có một ngôi mộ cổ, hẳn là của tộc Xuyên Sơn Giáp, nếu các cậu có gan thì có thể đi xem thử, hẳn là có thể lấy được không ít đồ tốt.

Tuy nhiên, nơi đó có thể rất nguy hiểm, ngay cả Tiểu Trương đi cũng chưa chắc có thể sống sót trở ra.

Nói xong, Khương Hoa cũng rời khỏi nơi này.

Trần Văn Cẩm và Tương Thần cũng theo sát.

Ngô Tà kéo Vương Bàn Tử: Bàn Tử, chúng ta đi nhanh lên, đừng quên mục đích lần này tới đây, chúng ta chỉ là giúp Muộn Du Bình tìm lại ký ức mà thôi.

Sau khi rời khỏi phòng, vì Bát Trận Đồ đã bị phá, nên họ rất dễ dàng tìm được lối vào tầng thứ năm, thế là không chút do dự đi lên tầng thứ năm.

Tầng thứ năm chôn cất cũng là một số người trong tộc Trương, có Tương Thần ở đó, cũng an toàn vượt qua tầng thứ năm, tìm được lối vào tầng thứ sáu.

Thế là, mọi người đi tới tầng thứ sáu, cũng tương tự như tầng thứ năm, nhưng tầng này nhiều hơn là một số sách vở được xử lý bằng phương pháp đặc biệt, những cuốn sách này dù trải qua ngàn năm cũng không mục nát.

Khương Hoa và những người khác lật xem một vài cuốn sách, phát hiện những cuốn sách này đều ghi lại các loại bí mật của các ngôi mộ cổ.

Nghe đồn trong Trương Gia Cổ Lâu ghi lại những bí mật mà nhà họ Trương đã thu thập được từ xưa đến nay qua bao nhiêu năm trộm mộ, có thể nói là một kho báu khổng lồ, thậm chí còn có liên quan đến trường sinh và bí mật cuối cùng.

Bây giờ xem ra, cũng gần như vậy.

Nếu Khương Hoa có thời gian, thật sự không ngại ở đây đọc hết tất cả những cuốn sách này, dù sao Khương Hoa cũng cần phải nắm giữ các loại mộ táng của thế giới này.

Tất cả các mộ táng đối với Khương Hoa mà nói đều là kho báu, anh có thể tìm được đồ tốt trong những ngôi mộ lớn đó.

Mà người nhà họ Trương không phải mộ lớn thì không vào, nên những bí mật họ ghi lại, tuyệt đối là bí mật của các loại đại mộ.

Khương Hoa không ở lại tầng thứ sáu này lâu, dù sao tầng thứ bảy đã ở ngay trước mắt, chỉ cần đi lên, là có thể tìm được huyết

mạch Lôi Kỳ Lân, sau đó có thể an tâm đi tìm Thuận Lộ.

Cho nên Khương Hoa xem qua sách vở ở tầng thứ sáu một lúc, rồi chuẩn bị quay người rời đi.

Nhưng lúc này Ngô Tà lại nói: Khương Gia, tôi định ở lại tầng thứ sáu này.

Khương Hoa sững sờ, cau mày nói: Cậu chắc chứ.

Ngô Tà cầm một cuốn sách gật đầu: Ừ, nơi này có thứ tôi muốn biết, tôi muốn đọc hết tất cả.

Khương Hoa suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng được.

Bản thân không có thời gian ở đây xem những bí mật này, Ngô Tà ở lại ngược lại là một biện pháp rất tốt.

Đến lúc đó Ngô Tà nắm giữ tất cả bí mật ở đây, mình hoàn toàn có thể hỏi Ngô Tà, để cậu ta kể lại toàn bộ bí mật của nơi này cho mình.

Ngô Tà mặc dù bây giờ không có năng lực gì mạnh mẽ, nhưng lại có một trái tim ham học hỏi, hơn nữa còn có trí nhớ rất tốt.

Khương Hoa nói: Cũng được, nhưng nơi này dù sao cũng là Trương Gia Cổ Lâu, không biết có bao nhiêu yếu tố nguy hiểm, cậu nhất định phải cẩn thận, một khi có chuyện gì xảy ra, lập tức nổ súng, chúng tôi nghe thấy tiếng súng sẽ xuống.

Được.

Ngô Tà gật đầu.

Mà Vương Bàn Tử thì nói: Ngô Tà, tôi ở lại với cậu nhé, dù sao tôi lên trên cũng không giúp được gì.

Thế là, Ngô Tà và Vương Bàn Tử hai người ở lại tầng thứ sáu, Khương Hoa cùng Tương Thần, Trương Kỳ Lân và Trần Văn Cẩm bốn người, tìm được lối vào tầng thứ bảy, một đường đi lên tầng thứ

bảy.

Tầng thứ bảy, đã là tầng cao nhất của Trương Gia Cổ Lâu.

Khương Hoa và những người khác đi lên tầng cuối cùng này, thấy nó cũng không lớn lắm, chỉ có một gian phòng giống như phòng khách, mà trong phòng vô cùng đơn giản, chỉ có ở giữa đặt một cỗ quan tài cực lớn.

Sau đó, toàn bộ tầng thứ bảy không còn thứ gì khác, ngay cả vật bồi táng cũng không có một cái nào.

Khương Hoa dẫn họ đến trước cỗ quan tài đó, nhìn vào chiếc quan quách bằng đồng xanh, không khỏi nói: Chẳng lẽ trong quan tài này chôn cất chính là Lôi Kỳ Lân sao.

Tương Thần nói: Bên trong quả thật có hai tồn tại cấp bậc sinh mệnh không c·hết, bây giờ thực lực của ta chưa khôi phục, chúng ta phải cẩn thận một chút.

Khương Hoa lại không để tâm: Chỉ là hai sinh mệnh không c·hết, không có gì đáng sợ.

Thực lực của Khương Hoa bây giờ vô cùng khủng bố, đã vượt qua cả Không c·hết thể, cho nên anh hoàn toàn không sợ, hiện tại cho dù Tương Thần khôi phục toàn bộ thực lực, cũng chưa chắc đánh lại được Khương Hoa.

Tương Thần nhướng mày, hắn cảm thấy Khương Hoa quá coi thường rồi.

Mặc dù Tương Thần thừa nhận thực lực của Khương Hoa cường đại, vô cùng lợi hại, nhưng chẳng qua chỉ là một người nắm giữ Bất tử thể mà chưa kích hoạt mà thôi, thực lực có mạnh hơn nữa thì có thể mạnh đến đâu chứ.

Hai sinh mệnh không c·hết bên trong, tuyệt đối đã sống rất lâu,

thực lực cường hãn, nhất là một trong số đó, có thể là Lôi Kỳ Lân.

Đây chính là thần thú, thực lực không phải sinh mệnh không c·hết bình thường có thể so sánh.

Cho nên chuyện này, tuyệt đối không thể coi thường.

Khương Hoa lấy ra Côn Ngữ đao, chuẩn bị cạy mở quan tài, kết quả quan tài vậy mà tự động mở ra, cạch một tiếng, nắp quan tài tự động nâng lên.

Khương Hoa nhướng mày, xem ra thứ bên trong đã biết có người xâm nhập đến tầng thứ bảy này, nên đã tỉnh lại.

Trương Kỳ Lân và Trần Văn Cẩm biểu cảm đều trở nên ngưng trọng.

Keng Nắp quan tài phát ra âm thanh, sau đó bị mở ra, hai cỗ quan tài nằm bên trong, một cỗ tương đối nhỏ, cỗ còn lại thì lớn hơn nhiều.

Quả nhiên có hai sinh mệnh không c·hết.

Rất rõ ràng, quan tài lớn hẳn là của Lôi Kỳ Lân, còn cái nhỏ hơn hẳn là của tiên tổ nhà họ Trương.

Ầm ầm.

Một tiếng vang lớn, nắp quan tài nhỏ bay ra, tiếp theo một bàn tay khô héo từ bên trong vươn ra, nhưng không có bất kỳ thi khí nào, chỉ có một bầu không khí ngột ngạt.

Một người gầy gò từ trong quan tài nhỏ đứng dậy.

Là ai, dám cả gan xông vào Trương Gia Cổ Lâu của ta.

Âm thanh u ám vang lên.

Tiếp theo, mọi người thấy làn da của lão già khô gầy, với tốc độ mắt thường có thể thấy được bắt đầu đầy đặn, trong chớp mắt, ông ta

liền biến thành một lão nhân da dẻ hồng hào.

Ánh mắt lão già u ám nhìn Khương Hoa và những người khác.

Không c·hết thể.

Khi lão già nhìn thấy Khương Hoa và Tương Thần, ông ta nhướng mày, sắc mặt có chút âm trầm xuống: Không c·hết thể cộng thêm huyết mạch Kỳ Lân, các ngươi rốt cuộc là ai, vì sao muốn xông vào Trương Gia Cổ Lâu của ta.

Khương Hoa thản nhiên nói: Ông không cần quan tâm chúng tôi là ai, tôi cũng không muốn xung đột với ông.

Mục đích tôi đến đây là để lấy huyết mạch Lôi Kỳ Lân, đưa cho tôi, tôi sẽ rời đi ngay lập tức, nếu không. vậy thì đừng trách tôi không khách sáo.

Ha ha.

Lão già đó cười lớn một tiếng, như thể nghe được một câu chuyện cười lớn, ông ta khinh thường nói: Thật sự cho rằng mình có một cái Không c·hết thể là có thể muốn làm gì thì làm sao.

Người trẻ tuổi, đây là Trương Gia Cổ Lâu.

Nếu ngươi nói vài lời hay, cầu xin lão phu, lão phu có lẽ còn có thể tha cho ngươi một mạng, nhưng bây giờ, e rằng ngươi không có cơ hội nữa rồi.

Khương Hoa chậm rãi lắc đầu: Thật sao.

Lão già thân hình khẽ động, trực tiếp biến mất tại chỗ, xuất hiện ngay trước mặt Khương Hoa.

Lão già đưa tay chộp về phía Khương Hoa, trên cánh tay của ông ta nổi lên từng lớp vảy nhỏ, đồng thời còn có những tia hồ quang điện nhỏ xuất hiện.

Đây là, cánh tay Kỳ Lân.

Hoặc có lẽ, là cánh tay Kỳ Lân mang huyết mạch Lôi Kỳ Lân.

Tuy nhiên, Khương Hoa tại chỗ cũng không hề động đậy.

Một bàn tay khô héo xuất hiện trước mặt lão già, chặn cánh tay của ông ta lại.

Tay của lão già, không thể tiến thêm một chút nào nữa.

Ngươi là ai.

Lão già bị Tương Thần bức lui, sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm Tương Thần.

Tương Thần thản nhiên nói: Ta khuyên ngươi, tốt nhất nên nghe lời cậu ấy.

Lão già hừ lạnh một tiếng: Thể bất tử thì đã sao.

Một kẻ chưa kích hoạt, một kẻ thực lực chưa hồi phục.

Hôm nay, tất cả chết hết ở đây cho lão phu.

Vừa dứt lời, cánh tay lão già trực tiếp phình to, khí tức đáng sợ bộc phát ra, toàn bộ cổ lâu cũng bắt đầu run rẩy.

Rõ ràng, lão già này muốn sử dụng toàn bộ thực lực.

Tương Thần không biết từ lúc nào, cơ thể hắn đã biến thành bộ dạng thây khô gầy đét như trước.

Nhưng Khương Hoa lại cảm nhận rõ ràng được, sức mạnh trên người Tương Thần mạnh hơn bình thường rất nhiều.

Hơn nữa, mắt của Tương Thần đã biến thành màu đỏ.

Tương Thần hẳn đã sử dụng một loại năng lực nào đó, mới biến thành thế này.

Lúc này, Tương Thần nhàn nhạt nói: Thua trong tay tiểu tử này, ta

không có gì để nói, nhưng đám tôm tép riu cũng dám nhảy nhót trước mặt ta, thật sự coi mình là cái thá gì à.

Vừa dứt lời, Tương Thần trực tiếp biến mất.

Khương Hoa nhíu mày.

Chương 367

Lão tổ Trương gia lúc trước chỉ là tốc độ quá nhanh, tạo ra cảm giác như biến mất, còn Tương Thần bây giờ lại là dịch chuyển tức thời.

Dịch chuyển tức thời thật sự.

Chỉ trong nháy mắt, hắn đã xuất hiện trước mặt lão già Trương gia.

Lão tổ Trương gia còn chưa kịp phản ứng, đã bị tóm lấy cổ, tròng mắt lồi ra, kinh ngạc đến khó tin nhìn Tương Thần.

Ngươi.

Lão tổ Trương gia chỉ có thể phát ra âm thanh yếu ớt.

Tiếp theo, hắn rõ ràng không cam tâm cứ thế bại trong tay Tương Thần, toàn thân hồ quang điện lóe lên, thi triển ra toàn bộ cánh tay Kỳ Lân, hung hăng đấm lên người Tương Thần.

Thế nhưng, Tương Thần lại quát khẽ một tiếng: Huyết mạch Thi Tổ.

Lên.

Hồng quang trên người Tương Thần lóe lên, hồng quang đó vậy mà chặn được cánh tay Kỳ Lân của lão tổ Trương gia.

Có thể thấy, thực lực của Tương Thần mạnh đến mức nào.

Sao có thể.

Lão tổ Trương gia kinh hô một tiếng, không thể tin nổi nhìn Tương Thần.

Tương Thần hừ lạnh một tiếng: Không có gì là không thể, nếu ta

ở trạng thái toàn thịnh, ngươi bây giờ đã là một người chết.

Vừa nói xong, Tương Thần đột nhiên vung mạnh, ném lão tổ Trương gia xuống đất một cách tàn nhẫn, sàn nhà trực tiếp vỡ nát.

Nếu không phải Trương Gia cổ lâu này được xây bằng vật liệu đặc biệt, e rằng đã sớm sụp đổ.

Lợi hại thật.

Trần Văn Cẩm khẽ hô lên.

Mặc dù Tương Thần bây giờ trông không ra người không ra quỷ, nhưng nói thật, động tác và lời nói đó thật sự rất ngầu.

Trương Khải Linh cũng có ánh mắt ngưng trọng nhìn Tương Thần.

Sự uy hiếp mà Tương Thần mang lại cho hắn là vô cùng lớn.

Trương Khải Linh cũng đã sống một thời gian dài, đời này chưa từng gặp đối thủ nào, bất kể ở đâu, hắn gần như là tồn tại vô địch.

Thế nhưng, kể từ khi gặp Khương Hoa, hắn liền có cảm giác bất lực không thể chống trả.

Tựa như, ở trước mặt người đó, hắn đến thở cũng không dám thở mạnh.

Tính cách hắn nội liễm, chưa bao giờ biểu hiện ra ngoài.

Mà bây giờ, một người đi theo bên cạnh Khương Hoa cũng cho hắn cảm giác này, loại cảm giác bất lực đó khiến hắn vô cùng khó chịu.

Lão già Trương gia bị Tương Thần đánh bại, nằm trên mặt đất, không thể động đậy.

Mặc dù Tương Thần trong thời gian ngắn không giết được lão,

nhưng sức mạnh kinh khủng của Tương Thần cũng đã khiến lão già Trương gia tạm thời mất đi khả năng hành động, có thể thấy, vừa rồi Tương Thần đã dùng sức mạnh kinh khủng đến mức nào.

Lão già Trương gia tuy bị đánh bại nhưng cũng không hề sợ hãi, lão lạnh lùng nhìn chằm chằm Tương Thần và Khương Hoa: Tự tiện xông vào Trương Gia cổ lâu của ta, các ngươi nhất định phải trả giá đắt.

Tương Thần hừ lạnh một tiếng: Xem ra, ngươi vẫn chưa hiểu rõ tình hình.

Vừa nói, hắn vừa đi về phía lão già, chuẩn bị dùng chút thủ đoạn giết chết lão.

Lão già Trương gia là sinh mệnh bất tử, muốn giết lão không dễ dàng như vậy, dù là Tương Thần cũng phải tốn chút công sức.

Thế nhưng, đúng lúc này, một tiếng gầm giận dữ vang lên.

Ầm ầm.

Tiếp theo, một tiếng sấm rền vang lên.

Tiếng sấm rền đó vang lên ngay trong Trương Gia cổ lâu, như thể vang ngay bên tai mọi người.

Tiếng sấm rền đột ngột xuất hiện khiến Trần Văn Cẩm giật nảy mình, ở dưới lầu đang xem sách Ngô Tà và Vương Bàn Tử cũng bị dọa cho giật mình, hai người nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Không phải lại có đứa nào thề thốt lung tung đấy chứ.

Vương Bàn Tử lẩm bẩm.

Ngô Tà nói: Chắc là liên quan đến Lôi Kỳ Lân, chúng ta đừng quan tâm, Khương Gia có thể giải quyết được, cứ tìm hiểu hết bí mật ở

đây trước đã.

Hộc Tiếng hít thở trầm đục vang lên từ trong chiếc quan tài lớn.

Rõ ràng, có thứ gì đó bên trong đã tỉnh lại.

Tiếp theo, Khương Hoa và bọn họ nhìn thấy những tia hồ quang điện xuất hiện trên quan tài.

Xem ra, bên trong chính là thi thể của Lôi Kỳ Lân không sai.

Hơn nữa, thi thể của Lôi Kỳ Lân đã sống lại bằng một hình thức nào đó.

Có lẽ là thi biến.

Dù sao thì, hồn của Lôi Kỳ Lân đang ở trong Côn Ngữ đao của Khương Hoa.

Hừ, giả thần giả quỷ.

Tương Thần hừ lạnh một tiếng, một bước đi đến trước quan tài, sau đó hung hăng giẫm lên nó.

Ầm ầm một tiếng, quan tài trực tiếp nổ tung, một con dã thú kỳ lạ lớn hơn một chút so với ngựa thường nhảy ra ngoài, trên người đầy hồ quang điện, từng tia điện đánh vào người Tương Thần.

Ầm ầm.

Tương Thần bay ngược ra ngoài, đập mạnh xuống sàn, người cháy đen, thậm chí còn phun ra một ngụm máu đen.

Tương Thần, vậy mà lại bị thương.

Trần Văn Cẩm và Trương Khải Linh đều kinh hãi trong lòng, nhìn về phía con Lôi Kỳ Lân đã nhảy ra khỏi quan tài.

Quả nhiên, nó giống hệt con Lôi Kỳ Lân đã thấy trong ngọc mạch lúc trước, chỉ là hồ quang điện trên người nó rõ ràng hơn nhiều so với

hồn Lôi Kỳ Lân.

Hơn nữa, con Lôi Kỳ Lân này trông uy vũ bá khí hơn hồn Lôi Kỳ Lân.

Chỉ có điều, thiếu sót duy nhất là con Lôi Kỳ Lân này trông âm khí nặng nề, đôi mắt mở to không có chút sinh khí nào.

Ha ha, Lôi Kỳ Lân hiện thế, ta xem các ngươi chết thế nào.

Lão tổ Trương gia cười lớn một tiếng, như thể Lôi Kỳ Lân xuất hiện, kết cục của bọn Khương Hoa đã được định đoạt.

Ưm ưm Con Lôi Kỳ Lân phát ra âm thanh, ánh mắt lạnh lùng rơi trên người Khương Hoa.

Lôi Kỳ Lân, giết hắn.

Lão tổ Trương gia chỉ vào Khương Hoa.

Hắn đã nhìn ra, Khương Hoa chính là người cầm đầu, ngay cả Tương Thần cũng nghe lời Khương Hoa, nên hắn nhất định phải giết Khương Hoa trước.

Lôi Kỳ Lân lại phát ra một tiếng ưm ưm, từ mũi và miệng phun ra một luồng âm khí, tiếp theo một tia chớp từ miệng nó phun ra, bay nhanh về phía Khương Hoa.

Thế nhưng, tốc độ phản ứng của Khương Hoa còn nhanh hơn, thân hình lóe lên, dễ dàng né được đòn tấn công của Lôi Kỳ Lân.

Hồ quang điện đánh vào một cửa sổ của cổ lâu, cửa sổ đó trực tiếp bị đánh thành bột phấn.

Có thể thấy sức phá hoại của con Lôi Kỳ Lân này mạnh đến mức nào.

Khương Hoa liếc nhìn Tương Thần, thực ra việc Tương Thần thất bại nằm trong dự liệu của anh.

Bởi vì, Tương Thần tuy là vạn thi chi tổ, nhưng dù sao cũng thuộc loại cương thi, mà công kích sấm sét chuyên khắc chế âm vật, con Lôi Kỳ Lân này lại là thần thú, còn là sinh mệnh bất tử.

Tia sét nó phun ra, Tương Thần đương nhiên không thể đỡ nổi.

Cho nên một chiêu đã bại.

Thế nhưng, Khương Hoa sẽ không sợ thứ này.

Ngược lại, sự cường đại của con Lôi Kỳ Lân này khiến Khương Hoa có chút kích động.

Bình thường gặp những thứ kia, anh đều chỉ cần động ngón tay là có thể dễ dàng giết chết, nhưng Lôi Kỳ Lân thì khác.

Khương Hoa phải dùng toàn bộ thực lực mới có thể giải quyết được nó.

Khương Hoa chưa bao giờ thử cảm giác dốc toàn lực của mình, anh rất muốn thử một lần.

Do đó, sau khi né được đòn tấn công hồ quang điện của Lôi Kỳ Lân, Khương Hoa đã dùng Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật.

Mười sáu chữ quyết được gia trì, trực tiếp rơi trên người anh.

Cảm giác lập tức trở nên mạnh mẽ vô cùng đó, khiến toàn thân anh sảng khoái.

Thân thể anh khẽ động, đi về phía Lôi Kỳ Lân.

Đúng là muốn chết.

Lão tổ Trương gia cười khinh thường.

Thế nhưng, Tương Thần thấy cảnh này, hô hấp cũng ngừng lại một chút.

Hắn cảm thấy một loại tim đập nhanh.

Đó là một cảm giác khó tả.

Hơn nữa, hắn cảm nhận được, loại tim đập nhanh đó là từ trên người Khương Hoa truyền đến.

Hắn nhìn Khương Hoa, trong lòng rung động.

Người này, rốt cuộc là quái vật gì, sao cảm giác lại thay đổi trong chớp mắt, trở nên kinh khủng vô cùng.

Trước đó hắn tuy cũng có cảm giác không thể chiến thắng Khương Hoa, nhưng bây giờ, đó không còn là cảm giác không thể chiến thắng, mà là một loại tim đập nhanh, một loại sợ hãi.

Hoặc có lẽ, là một loại áp chế.

Chương 368

Hắn rốt cuộc đã làm gì.

Tương Thần không biết.

Mà lúc này Khương Hoa, đã xuất hiện trước mặt Lôi Kỳ Lân.

Trên người Lôi Kỳ Lân bốc lên hồ quang điện kinh khủng, tiếp theo hồ quang điện đó tạo thành một quả cầu khổng lồ, hung hăng đánh về phía Khương Hoa.

Vô dụng thôi.

Khương Hoa sắc mặt không đổi, trên người phát ra một tiếng long ngâm, tiếp theo một tấm khiên đầy vảy rồng xuất hiện từ trong cơ thể anh, chặn lại quả cầu hồ quang điện kinh khủng đó.

Chính là kỹ năng mà Khương Hoa nhận được sau khi có huyết mạch Thanh Long, Thanh Long tí hữu.

Chặn một đòn tấn công bất kỳ có thể tích trữ mười lần, sử dụng một lần mười lần.

Khương Hoa bây giờ dùng nó để chặn quả cầu sấm sét hồ quang điện.

Đây là thứ gì.

Lão tổ Trương gia trừng to mắt, kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Tiếng long ngâm vừa rồi là sao.

Còn tấm khiên đầy vảy rồng kia lại xuất hiện thế nào.

Lại còn có thể chặn được quả cầu sấm sét của Lôi Kỳ Lân.

Sao có thể.

Mà Tương Thần thì đồng tử co rút lại, thốt lên: Huyết mạch Xích Long.

Sao có thể.

Khương Hoa mang huyết mạch Xích Long, quả thực đã dọa Tương Thần suýt chết.

Huyết mạch Xích Long, đây chính là huyết mạch Xích Long thượng cổ.

Trong truyền thuyết, Xích Long thượng cổ dám đấu với trời, uy danh lừng lẫy, ngang hàng với Tứ Thánh Thú.

Nhưng không phải Khương Hoa có huyết mạch Kỳ Lân sao, sao lại còn có huyết mạch Xích Long.

Biểu hiện của Khương Hoa đơn giản là lật đổ nhận thức của Tương Thần.

Trong nhận thức của hắn, một sinh mệnh chỉ có thể có một loại huyết mạch.

Thế nhưng, Khương Hoa vậy mà đồng thời sở hữu huyết mạch Kỳ Lân và huyết mạch Xích Long.

Đây quả thực là một kỳ tích trong trời đất.

Dù Tương Thần đã sống nhiều năm như vậy, cũng thực sự bị Khương Hoa làm cho choáng váng.

Đây, còn là người sao.

Ngược lại là Trương Khải Linh, gương mặt lãnh đạm, biểu cảm cũng không hề thay đổi.

Bởi vì hắn đã sớm biết Khương Hoa có huyết mạch Xích Long,

hơn nữa hắn cũng không hề ngạc nhiên khi Khương Hoa có thể chặn được đòn tấn công của Lôi Kỳ Lân.

Hắn thấy, Khương Hoa vốn dĩ có thể làm được, có gì kỳ lạ đâu.

Bây giờ, đến lượt tôi.

Khương Hoa sau khi chặn được quả cầu sấm sét, cười khẩy một tiếng, Côn Ngữ đao trong tay xoay một vòng, vung tay chém xuống.

Đầu của Lôi Kỳ Lân, trực tiếp bay ra ngoài.

Tiếp theo, Khương Hoa đưa tay ấn lên thân thể Lôi Kỳ Lân, thi triển câu thi phù, trực tiếp trấn áp toàn bộ thi khí trong cơ thể nó.

Ầm ầm một tiếng, thi thể không đầu của Lôi Kỳ Lân trực tiếp ngã xuống đất.

Hiện trường, hoàn toàn yên tĩnh.

Tất cả mọi người kinh ngạc đến khó tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Tương Thần cũng hít sâu một hơi, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khổ.

Thực lực của Khương Hoa vượt xa sức tưởng tượng của hắn.

Hắn cảm thấy, cho dù hắn khôi phục lại thực lực đỉnh phong, e rằng cũng chưa chắc đã là đối thủ của Khương Hoa.

Không ngờ, mình ngủ say mấy ngàn năm, bây giờ trong trời đất lại có cao thủ lợi hại như vậy.

Mà lão tổ Trương gia kia, càng là trợn to hai mắt, trơ mắt nhìn thân thể không đầu của Lôi Kỳ Lân cứ thế ngã xuống, còn trong tay Khương Hoa thì nhặt lên cái đầu của Lôi Kỳ Lân.

Lôi Kỳ Lân, là lá bài tẩy cuối cùng của lão.

Là thần thú tối cao của Trương gia.

Tất cả người Trương gia đều lấy việc có được huyết mạch Lôi Kỳ Lân làm vinh dự, một khi có được huyết mạch Lôi Kỳ Lân, thậm chí có thể bù đắp khiếm khuyết của chứng mất trí nhớ.

Thế nhưng, thần thú tối cao của Trương gia lão, lại bị người trẻ tuổi trước mắt này một chiêu giết trong nháy mắt.

Điều này.

Đối với lão tổ Trương gia mà nói, cú đả kích này không thể nghi ngờ là chí mạng.

Lão chưa bao giờ nghĩ tới, một ngày kia, lại có người có thể xâm nhập Trương gia, giết chết thần thú tối cao của Trương gia, mà lão chỉ có thể trơ mắt nhìn, căn bản không thể ngăn cản.

Lão tổ Trương gia lộ ra nụ cười thảm.

Trương gia, chẳng qua chỉ là một trò cười thôi.

Lão tổ Trương gia đau khổ nói.

Khương Hoa thản nhiên nói: Tôi đã sớm nói, tôi không có ý định làm hại bất kỳ ai trong Trương gia, tôi đến đây chỉ muốn có được huyết mạch Lôi Kỳ Lân, đã ngươi không muốn, vậy tôi đành phải tự mình động thủ.

Dừng một chút, Khương Hoa lại nói: Nói ra, tôi cũng coi như đã làm một việc tốt, con Lôi Kỳ Lân này không biết đã chết bao lâu, nhưng vẫn bị các ngươi dùng vu thuật đáng ghét khống chế, cung cấp huyết mạch Kỳ Lân cho Trương gia các ngươi, hôm nay tôi giết nó, ngược lại là giải thoát cho nó.

Thực ra Khương Hoa đã sớm nhìn ra.

Lôi Kỳ Lân đã sớm chết, chỉ là luôn bị Trương gia dùng một loại

vu thuật nào đó khống chế, rút lấy lực lượng huyết mạch trong cơ thể Lôi Kỳ Lân, duy trì sự cường thịnh của Trương gia.

Mà hồn của Lôi Kỳ Lân, là vì nguyên nhân của vu thuật, bị kẹt trong ngọc mạch, lần này nếu không phải Khương Hoa xuất hiện, còn không biết sẽ bị kẹt bao lâu.

Cách đây không lâu, Khương Hoa nhận được tin nhắn từ hồn Lôi Kỳ Lân đã trở thành khí linh, cầu xin Khương Hoa có thể chém giết thân thể nó, để nó được giải thoát hoàn toàn.

Mà Khương Hoa, đã chấp nhận lời thỉnh cầu của hồn Lôi Kỳ Lân.

Tất cả mọi người nhìn về phía lão tổ Trương gia, bao gồm cả Trương Khải Linh cũng nhíu mày.

Lão tổ Trương gia cười một tiếng: Đúng vậy, năm đó ta phát hiện ra mạch ngọc này, chính là nơi tuyệt hảo để thi triển một loại vu thuật cổ xưa của Trương gia chúng ta, tình cờ lúc đó lại gặp được Lôi Kỳ Lân hấp hối, thế là nảy sinh ý đồ xấu, dùng vu thuật vây khốn nó, trở thành nguồn gốc để các thế hệ Trương gia có được huyết mạch Kỳ Lân.

Khương Hoa nói: Trương gia, đã là quá khứ rồi.

Lão tổ Trương gia sắc mặt đột nhiên thay đổi, nhìn về phía Trương Khải Linh: Ngươi là tộc nhân cuối cùng của Trương gia, giết hắn, ngươi sẽ có được huyết mạch Lôi Kỳ Lân.

Trương Khải Linh liếc nhìn lão tổ Trương gia một cái, ánh mắt xuất hiện một tia gợn sóng, nhưng hắn không hề động đậy.

Khương Hoa nói: Trương gia đã qua, ngươi cũng không nên tồn tại trên thế giới này, sứ mệnh của Trương gia. sớm đã không còn, ngươi cũng không nên để hắn gánh vác tất cả những điều này.

Hôm nay, ta sẽ chặt đứt tất cả.

Khương Hoa dứt lời, đã xuất hiện trước mặt lão tổ Trương gia.

Lão tổ Trương gia trợn to hai mắt, che lấy cổ của mình, nhưng máu tươi đã không kìm được mà tuôn ra, cho dù lão là sinh mệnh bất tử, nhưng dưới Côn Ngữ đao, vẫn không thoát khỏi kết cục tử vong.

Côn Ngữ đao, có thể chém đứt cả hồn phách, là lưỡi dao kinh khủng.

Là vũ khí có thể uy hiếp sinh mệnh bất tử.

Hơn nữa, còn là trong tay Khương Hoa, tự nhiên có thể giết chết sinh mệnh bất tử.

Do đó, lão tổ Trương gia ngã xuống, mang theo sự không thể tin nổi mà ngã xuống.

Khương Hoa thu lại Côn Ngữ đao, không thèm nhìn lão tổ Trương gia, mà đi đến trước thi thể của Lôi Kỳ Lân, nhìn một hồi, sau đó một tay đặt lên thi thể của Lôi Kỳ Lân.

Một lát sau, âm thanh của hệ thống vang lên.

Đang hấp thu lực lượng huyết mạch Lôi Kỳ Lân, mời chờ Khương Hoa khi đến gần thi thể Lôi Kỳ Lân, đã được hệ thống nhắc nhở, nói là chỉ cần đặt tay lên thi thể Lôi Kỳ Lân, là có thể hấp thu lực lượng huyết mạch của nó.

Do đó, Khương Hoa chạm vào, quả nhiên có thể hấp thu lực lượng huyết mạch trong cơ thể Lôi Kỳ Lân.

Khương Hoa dứt khoát ngồi xuống.

Trần Văn Cẩm nhìn Khương Hoa ngồi xuống, không khỏi tò mò hỏi: Cậu ấy đang làm gì vậy.

Tương Thần nói: Chắc là đang hấp thu huyết mạch Lôi Kỳ Lân.

Cậu ấy có thể hấp thu huyết mạch Lôi Kỳ Lân sao.

Trần Văn Cẩm kinh ngạc nói.

Tương Thần Ừm một tiếng: Thể chất của cậu ấy đặc biệt hơn người thường, vậy mà có thể đồng thời dung nạp hai loại lực lượng huyết mạch, hơn nữa bản thân cậu ấy đã sở hữu huyết mạch Kỳ Lân, huyết mạch Lôi Kỳ Lân này, cậu ấy tự nhiên cũng có thể hấp thu, đây đối với cậu ấy mà nói, cũng là một lần tạo hóa.

Trần Văn Cẩm bừng tỉnh ngộ.

Nếu Tương Thần biết Khương Hoa không chỉ sở hữu huyết mạch Kỳ Lân và huyết mạch Xích Long, mà còn có cả huyết mạch Bạch Trạch, không biết sẽ kinh ngạc đến mức nào nữa.

Huyết mạch Lôi Kỳ Lân hấp thu xong, nhận được năng lực chưởng khống sấm sét.

Đang dung hợp huyết mạch Lôi Kỳ Lân, thể chất của ký chủ là bất tử thể, dung hợp huyết mạch Lôi Kỳ Lân cần 10 ngày.

Khương Hoa hít sâu một hơi.

Cuối cùng cũng có được huyết mạch Lôi Kỳ Lân, tiếp theo chỉ còn lại huyết mạch Huyết Ngọc.

Chỉ cần có được huyết mạch Huyết Ngọc, là có thể kích hoạt huyết mạch Thần Đồ.

Chương 369

Đến lúc đó, huyết mạch Xích Long của anh cũng sẽ được kích hoạt theo.

Thanh Lão, cũng có thể thoát khỏi khốn cảnh.

Mặc dù bây giờ Khương Hoa không có tin tức gì về Huyết Ngọc, nhưng trước khi anh có được huyết mạch Thủy Kỳ Lân và Lôi Kỳ Lân, anh cũng không biết tung tích của hai loại huyết mạch này.

Do đó, bây giờ Khương Hoa cũng có lòng tin vào việc tìm kiếm Huyết Ngọc.

Đó là một loại lòng tin không giải thích được.

Khương Hoa đứng dậy, dùng vải bọc đầu Lôi Kỳ Lân lại, định mang ra ngoài chôn cất.

Còn thân thể của Lôi Kỳ Lân, thì cứ chôn ở đây.

Khương Hoa nhìn về phía Trương Khải Linh: Thứ này tặng cậu, tuy không chắc có thể giúp cậu khôi phục trí nhớ trước kia, nhưng sau này cũng không cần phải chịu đựng nỗi đau do chứng mất trí nhớ mang lại nữa, từ nay về sau, sẽ không còn chứng mất trí nhớ nữa.

Vừa nói, một viên tinh thạch màu tím bay về phía Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh bắt lấy viên tinh thạch màu tím đó, chỉ cảm thấy toàn thân hơi tê dại, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại, cũng không bị ảnh hưởng nhiều.

Đây là gì.

Trương Khải Linh hỏi.

Khương Hoa nói: Lôi tinh trong cơ thể Lôi Kỳ Lân, có thể giúp huyết mạch Kỳ Lân tiến hóa thành huyết mạch Lôi Kỳ Lân, tôi đã có huyết mạch Lôi Kỳ Lân rồi, thứ này không cần dùng.

Trương Khải Linh gật đầu, nắm chặt Lôi tinh, không nói gì thêm.

Khương Hoa nói: Được rồi, mục đích của tôi đến đây đã hoàn thành, chúng ta cũng nên đi thôi.

Khương Hoa nhìn về phía Tương Thần còn ngồi dưới đất: Ngươi không sao chứ.

Tương Thần gật đầu, chậm rãi đứng dậy.

Cơ thể hắn tạm thời chưa hồi phục, chắc là đòn vừa rồi của Lôi Kỳ Lân cũng khiến hắn không dễ chịu, nhục thân tạm thời không thể hồi phục lại, chỉ có thể duy trì bộ dạng thây khô này.

Khương Hoa chuẩn bị rời khỏi đây, nhưng Tương Thần đột nhiên nói: Vừa rồi ngươi nói lão đầu kia dùng vu thuật vây khốn Lôi Kỳ Lân ở đây, sau đó hậu nhân của hắn có thể dùng nó để duy trì huyết mạch Kỳ Lân.

Khương Hoa gật đầu: Không sai, có vấn đề gì không.

Tương Thần nghĩ một lúc rồi nói: Phương pháp đó, giống hệt phương pháp mà Cổ Dao đã dùng trên người ta trước đây.

Khương Hoa sững sờ, sau đó kinh ngạc nói: Trước đây ngươi cũng bị Cổ Dao làm như vậy à.

Tương Thần Ừm một tiếng: Không sai, nếu không phải sau này Cổ Dao bị diệt, ta đoán bây giờ vẫn còn ở dưới lòng đất.

Khương Hoa sắc mặt cổ quái nói: Tôi nói này, ngươi là huyết mạch cương thi, ai lại đi làm thế với ngươi.

Muốn làm cũng phải làm với thần thú chứ.

Lần này, Tương Thần có chút không vui.

Hắn nói: Huyết mạch của ta thì sao mà không tốt.

Chỉ cần có được huyết mạch của ta, là có thể trường sinh bất lão, ta cũng là sinh mệnh bất tử, không khác gì những thần thú kia.

Hơn nữa, Cổ Dao cũng là vì có huyết mạch của ta, mới có thể sở hữu năng lực câu thi mạnh mẽ như vậy.

Khương Hoa hỏi: Vậy ngươi làm sao mà bị Cổ Dao bắt được.

Ánh mắt Tương Thần có chút khó coi, ấp úng một lúc không nói, mà đi đến trước quan tài của lão tổ Trương gia, chuyển chủ đề: Thủ đoạn của lão già này là học được từ Cổ Dao, chắc hẳn lão đã từng đến Cổ Dao, nếu lão có để lại bản đồ gì đó, tìm được rồi chúng ta có thể tìm thấy Cổ Dao.

Khương Hoa nghĩ lại, cũng thấy có lý, liền để Tương Thần đi tìm thử.

Rất nhanh, Tương Thần đã tìm thấy một cuộn da dê trong quan tài của lão tổ Trương gia.

Quả nhiên có bản đồ.

Tương Thần nói.

Khương Hoa lấy cuộn da dê, quả nhiên vẽ là bản đồ.

Nhìn một lúc, Khương Hoa kinh ngạc nói: Bản đồ này cho thấy. vị trí của Cổ Dao hình như ngay ở bên kia ngọc mạch, thông qua Hồ Yêu đó.

Tương Thần gật đầu: Không sai, chính là ở phía đối diện Trương Gia cổ lâu.

Khương Hoa vui mừng khôn xiết.

Không ngờ Thuận Lộ lại ở đây, đúng là tìm mỏi mắt không thấy, tự nhiên lại đến cửa.

Chỉ cần đến Thuận Lộ, thực lực của mình nhất định có thể tăng vọt lần nữa.

Khương Hoa nói: Được, chúng ta bây giờ đi tìm Thuận Lộ.

Tương Thần cũng không nhiều lời, chỉ cần hắn giúp Khương Hoa tìm được Thuận Lộ, là có thể có được tự do.

Hắn tin Khương Hoa sẽ không nuốt lời.

Bọn họ đang định xuống lầu, thì đúng lúc này, Ngô Tà bước lên cầu thang, vội vã chạy lên: Khương Gia, tôi phát hiện ra bí mật của Thuận Lộ rồi.

Khương Hoa sững sờ.

Bí mật của Thuận Lộ.

Không ngờ, mình vừa mới tìm được bản đồ Cổ Dao, Ngô Tà ở đây đã tìm được bí mật của Thuận Lộ, xem ra đây đúng là ý trời.

Khương Hoa nói: Bí mật gì.

Trước đó Ngô Tà nghe Khương Hoa và Tương Thần nói về Thuận Lộ, Ngô Tà vốn tính hiếu kỳ rất nặng liền hỏi Khương Hoa về chuyện của Thuận Lộ, Khương Hoa cũng nói cho cậu biết.

Ngô Tà liền để ý đến Thuận Lộ.

Sau đó, khi cậu xem xét những bí mật mà Trương gia thu thập được trong những năm qua ở dưới lầu, tình cờ thấy được phần liên quan đến Cổ Dao, thế là hưng phấn chạy ngay lên.

Thế nhưng, khi nhìn thấy Tương Thần, cậu rõ ràng bị dọa cho giật mình, suýt chút nữa lăn xuống cầu thang.

Khương Gia, hắn, hắn là ai vậy.

Ngô Tà hoảng sợ nhìn Tương Thần.

Khương Hoa nói: Đừng lo, hắn là Tương Thần.

Ngô Tà lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng cậu vẫn cảm thấy hơi sợ vẻ ngoài của Tương Thần, nên cũng không dám nhìn Tương Thần nữa, mà nói với Khương Hoa: Khương Gia, anh xem, đây là bí mật tôi tìm được ở dưới lầu, trên cuốn sách này nói về chuyện của Thuận Lộ, nói là tổ tiên Trương gia đã từng đến Thuận Lộ, và từ đó lấy được một số vu thuật, thậm chí cả huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia cũng có liên quan đến Thuận Lộ, tôi đang nghĩ, chứng mất trí nhớ của Muộn Du Bình có thể liên quan đến Thuận Lộ này không.

Khương Hoa lấy cuốn sách đó xem, lật từng trang nhanh chóng, phát hiện cuốn sách này thực ra là một dạng nhật ký, ghi lại kinh nghiệm của lão tổ Trương gia khi đến Thuận Lộ trước đây.

Sau khi xem xong, Khương Hoa cũng có một cái nhìn đại khái về Thuận Lộ.

Giống như Tương Thần nói, Thuận Lộ khắp nơi đều là thây khô, khắp nơi đều là cương thi, vô cùng nguy hiểm.

Trước đây lão tổ Trương gia cũng phải cẩn thận từng li từng tí, tốn hết chín trâu hai hổ mới sống sót trở về từ Thuận Lộ.

Nhưng lão cũng nhận được không ít lợi ích, trong đó có không ít vu thuật của Trương gia, đều là từ Thuận Lộ mà có.

Khương Hoa trả sách lại cho Ngô Tà, rồi nói: Chúng ta bây giờ định đến Thuận Lộ.

Thật không.

Ngô Tà vui mừng khôn xiết, cậu nói: Nếu chúng ta có thể tìm

được phương pháp giúp Muộn Du Bình khôi phục trí nhớ trong Thuận Lộ thì tốt quá.

Khương Hoa lại nói: Trí nhớ của cậu ta không dễ khôi phục như vậy, nhưng sau này sẽ không còn bị chứng mất trí nhớ nữa.

Ngô Tà nói: Thật hay giả.

Khương Hoa gật đầu: Tôi đã bổ sung huyết mạch cho cậu ta, sau này sẽ không còn bị ảnh hưởng bởi chứng mất trí nhớ nữa, yên tâm đi.

Vậy thì tốt quá rồi.

Ngô Tà vui vẻ nói.

Trương Khải Linh liếc nhìn Ngô Tà một cái, vẻ mặt vẫn không thay đổi.

Ngô Tà, Khương Gia, các người xem xong chưa, còn không xuống làm gì thế.

Lúc này, giọng của Vương Bàn Tử vang lên từ dưới lầu.

Khương Hoa liền dẫn mọi người cùng xuống, hợp với Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử nhìn thấy vẻ ngoài của Tương Thần, quả nhiên cũng bị dọa cho giật mình, may mà sau khi biết đó là Tương Thần, cũng không sợ hãi như vậy nữa.

Đối với Vương Bàn Tử mà nói, chỉ cần không làm hại hắn, dù có trông đáng sợ đến đâu, hắn cũng không sợ lắm.

Cuối cùng, cả đoàn người rời khỏi Trương Gia cổ lâu.

Sau khi rời khỏi Trương Gia cổ lâu, mọi người bàn bạc một chút, quyết định không đi qua đáy hồ, mà rời khỏi ngôi mộ cổ này trước, về làng nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau lại đi tìm Thuận Lộ.

Dù sao cũng có bản đồ, Thuận Lộ đó cũng sẽ không chạy mất.

Theo đường cũ trở về, dọc đường cũng không gặp nguy hiểm gì.

Những người đã thấy trước đó, không biết vì sao, lần này căn bản không dám xuất hiện, bọn Khương Hoa cũng thuận lợi trở về mặt đất.

Khi trở về mặt đất, đúng lúc mặt trời vừa lặn.

Khương Hoa dùng Thiên Cơ Bàn tìm một chỗ tốt, sau đó đào hố tại chỗ, chôn đầu Lôi Kỳ Lân vào trong.

Dù sao bây giờ Lôi Kỳ Lân đã là khí linh của anh, giúp Lôi Kỳ Lân nhập thổ vi an cũng là một phần tâm ý của anh.

Sau khi chôn Lôi Kỳ Lân, bọn Khương Hoa chuẩn bị trở về làng.

Thế nhưng, Vương Bàn Tử vừa quay đầu lại, nhìn thấy Tương Thần, không khỏi Mẹ kiếp một tiếng, rồi nói: Ngươi lúc nào lại khôi phục dung mạo rồi.

Mọi người nhìn sang, thấy Tương Thần trên mặt đã khôi phục đầy đặn, tay chân da dẻ cũng trở nên bóng loáng, so với bộ dạng thây khô trước đó quả là hai người khác nhau.

Xem ra, Tương Thần hồi phục khá tốt, nếu không cũng không thể hồi phục thành thế này.

Tương Thần không thèm để ý hắn.

Khương Hoa nói: Có gì mà kinh ngạc, về thôi.

Thế là, cả đoàn người đi theo Khương Hoa trở về.

Lần này họ tiện đường bắt được mấy con gà rừng thỏ rừng, sau khi trở về nhà Trương Khải Linh liền bắt đầu chế biến, mượn chút dầu muối gia vị từ nhà dân gần đó, đồ nướng ra cũng vô cùng thơm.

Trần Văn Cẩm dù sao cũng đã sống sót ngoài tự nhiên hơn mười

năm, đối với những việc này, cô vẫn rất thành thạo.

Thế là, mọi người ăn một bữa tối no nê, Vương Bàn Tử ăn xong còn một vẻ chưa thỏa mãn: Cái món nướng này ngon vãi, nếu có thể lần nào cũng được ăn món nướng ngon như vậy thì tốt quá.

Ngô Tà nói: Bàn Tử, ở đây chỉ có cậu ăn nhiều nhất, cậu có nên xem xét trả tiền không.

Vương Bàn Tử nói: Con thỏ rừng đó rõ ràng là tôi bắt về mà.

Mọi người cười một tiếng.

Trần Văn Cẩm được Vương Bàn Tử khen một phen, trong lòng cũng vui vẻ.

Mọi người lại trò chuyện một lúc, rồi nghỉ ngơi tại nhà của Trương Khải Linh.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày thứ hai mọi người dậy, ăn chút lương khô rồi rời khỏi nhà Trương Khải Linh.

Khương Hoa lấy ra bản đồ, dùng Thiên Cơ Bàn xác định phương hướng, rồi bắt đầu đi về một hướng nào đó.

Hướng này khác với hướng đến Trương Gia cổ lâu trước đây, hướng kia thỉnh thoảng còn có người đi vào, còn hướng này, ít người qua lại, cỏ dại um tùm, không biết đã bao nhiêu năm không có người đi qua.

Có thể nói là hoang dã thực sự.

Ngô Tà nói: Trước đây tôi có hỏi thăm trong làng, nói là bên này từng có trường hợp cương thi cắn người, sau đó là có người Trương gia ra mặt giết những con cương thi đó, mặc dù người Trương gia nói cương thi sẽ không xuất hiện nữa, nhưng vẫn không có ai dám đi về

phía này nữa.

Thì ra là vậy.

Xem ra, hướng này đúng là không sai, nhất định là vị trí của Thuận Lộ.

Cuối cùng, sắp tìm thấy Thuận Lộ rồi.

Khương Hoa nhìn về phía Tương Thần: Thế nào, ngươi bây giờ vẫn chưa cảm ứng được à.

Theo lý mà nói, bây giờ cách Thuận Lộ hẳn chỉ còn hơn mười dặm, thậm chí còn không xa như vậy, Tương Thần lẽ ra phải cảm ứng được Thuận Lộ rồi.

Nhưng mà, Tương Thần cho đến bây giờ vẫn không có chút cảm ứng nào.

Chẳng lẽ tên này đang lừa mình.

Chương 370

Tương Thần lắc đầu nói: Không, từ những gì cậu ta nói, hẳn là trước đây cương thi của Thuận Lộ đã chạy ra, sau đó người Trương gia phát hiện ra những con cương thi đó, rồi dùng một phương pháp nào đó, phong ấn Thuận Lộ, khiến cho thi khí khó mà tản ra, nên ta không thể cảm ứng được.

Khương Hoa nghĩ một lát, đây cũng là một khả năng.

Thế là, Khương Hoa liền nói: Được rồi, từ bản đồ xem ra, chúng ta cách Thuận Lộ này hẳn không xa, chúng ta tìm được chỗ đó trước rồi nói sau.

Sau đó, cả đoàn người dọc theo Hồ Yêu, đi về phía Thuận Lộ.

Đi hơn nửa giờ, mọi người đến trước một ngọn núi.

Khương Hoa trong nháy mắt có cảm giác như lại đến Già Long Sơn.

Bốn phía đều là rừng rậm nguyên sinh, giữa những ngọn núi cao chót vót đầy rẫy chướng khí độc, thậm chí còn có không ít núi tuyết.

Dựa theo tuyến đường trên bản đồ, có hai con đường để đến Thuận Lộ, con đường thứ nhất là tìm một lối đi dưới đáy hồ, đi qua lối đi đó, cứ đi thẳng về phía trước là có thể tìm thấy Thuận Lộ.

Khương Hoa nhìn bản đồ nói: Còn con đường kia, là xuyên qua ngọn núi trước mắt này, đến bên kia núi, là có thể tìm thấy Thuận Lộ, chỉ là trên núi đầy chướng khí độc, e rằng Ngô Tà, Bàn Tử và Văn Cẩm không chịu nổi những chướng khí độc này, hơn nữa ngọn núi này quá cao, xuyên qua cũng cần rất nhiều thời gian.

Vương Bàn Tử nói: Vậy chúng ta nhất định phải đi qua dưới

nước à.

Khương Hoa nói: Chúng ta xuống dưới kiểm tra trước xem lối đi dưới đáy hồ ở đâu, sau đó sẽ bàn bạc kỹ hơn.

Tất cả mọi người đều đồng ý với ý kiến của Khương Hoa.

Khương Hoa nói với Tương Thần: Hai ta xuống xem thử đi.

Tương Thần gật đầu.

Sau đó hai người cùng nhau nhảy vào hồ, lặn không ngừng.

Khương Hoa sở dĩ muốn cùng Tương Thần xuống dò xét, thực ra là muốn cùng Tương Thần vào Thuận Lộ.

Còn những người khác.

Mặc dù Trương Khải Linh thực lực rất mạnh, nhưng thực lực của những người còn lại đúng là không ra sao, Khương Hoa không muốn lãng phí thời gian để họ đi theo.

Dù sao họ đi theo cũng không có tác dụng gì, Khương Hoa đến đây là để nâng cao thực lực, chứ không phải để thám hiểm, nên không cần thiết để họ đi theo.

Khương Hoa biết, với tính cách của Ngô Tà, nếu nói với cậu ấy, cậu ấy chắc chắn sẽ không đồng ý, nên Khương Hoa trực tiếp lười lãng phí lời lẽ.

Thế là, Khương Hoa và Tương Thần lặn xuống.

Vì cả hai đều có khả năng nhìn trong đêm, nên dưới nước cũng có thể thấy rõ ràng xung quanh.

Rất nhanh, hai người đến đáy hồ, nhìn thấy khu kiến trúc dưới đáy hồ, Khương Hoa dừng lại.

Tương Thần chỉ xuống dưới, trong cổ họng phát ra âm thanh,

thông qua một phương pháp đặc biệt nào đó truyền vào tai Khương Hoa.

Những ngôi nhà này hình như là của Thuận Lộ.

Giọng của Tương Thần vang lên trong tai Khương Hoa.

Khương Hoa nghe vậy, liền bơi xuống dưới.

Rất nhanh, hai người đến trước một làng Dao dưới nước.

Những ngôi nhà này không biết đã được xử lý thế nào, ở dưới nước lâu như vậy mà vẫn chưa bị mục nát.

Khương Hoa mở một cánh cửa, rồi bơi vào.

Vào trong, liền thấy có hai bộ thi thể ngồi trên ghế trong phòng khách.

Hai bộ thi thể này rất bình thường, không khác gì thi thể trong điều kiện bình thường, cũng không hề bị sưng phồng.

Nhưng mà, thi khí trong cơ thể hai bộ thi thể này lại dày đặc bất thường, nặng hơn nhiều so với bánh chưng bình thường.

Chẳng lẽ, làng Dao dưới nước này, chính là một phần của Thuận Lộ.

Khương Hoa nhanh chóng đến gần hai bộ thi thể.

Kết quả, vừa đến gần, hai bộ thi thể liền mở mắt, rồi hung hăng lao tới, tốc độ rất nhanh, giống như cá trong nước, hoàn toàn không bị lực cản của nước.

Khương Hoa cười lạnh một tiếng.

Anh có huyết mạch Thủy Kỳ Lân, nếu nói về sự linh hoạt dưới nước, ai có thể so sánh được với anh.

Ngay cả những con cá cũng không bằng.

Khương Hoa đưa tay chỉ một cái, nước xung quanh chuyển động, hai bộ thi thể trông có vẻ hung hãn, nhưng trong chớp mắt, đã bị dòng xoáy của nước dễ dàng vây khốn, dù chúng giãy giụa thế nào cũng không có tác dụng.

Đây chính là sức mạnh của huyết mạch Thủy Kỳ Lân, dưới nước anh chính là thần.

Anh có thể khống chế nước.

Tương Thần theo sau kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hắn chưa bao giờ thấy con người nào có thủ đoạn mạnh mẽ như vậy, lại còn có thể khống chế nước.

Đây còn là người sao.

Một người một cương thi rời khỏi ngôi nhà, tìm kiếm lối đi dẫn đến Thuận Lộ ở gần đó.

Rất nhanh, Khương Hoa hai người đã tìm thấy lối đi đó, lối đi được thiết kế khá tinh xảo, sau khi vào trong, họ phát hiện thiết kế tinh xảo đã ngăn nước hồ ở bên ngoài, bên trong tuy có chút ẩm ướt, nhưng không có nước hồ.

Tương Thần vừa vào liền nói: Ta có thể cảm nhận được thi khí kinh khủng.

Ở đây, hẳn là Thuận Lộ.

Nghe Tương Thần nói vậy, Khương Hoa trong lòng thoáng có chút kích động.

Mặc dù đã sớm biết lối đi này thông đến Thuận Lộ, nhưng bây giờ nghe Tương Thần chắc chắn, Khương Hoa trong lòng vẫn thở phào nhẹ nhõm.

Đã nơi này thông đến Thuận Lộ, vậy thì mọi chuyện dễ dàng hơn,

theo lối đi này tìm đến Thuận Lộ, sau đó tìm được Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp cao cấp, là có thể bắt đầu hấp thu thi khí ở đây rồi.

Đi thôi.

Khương Hoa nói, rồi đi về phía trước.

Lối đi này rõ ràng là do con người đào, không biết là người Trương gia đào, hay là người Thuận Lộ đào ra.

Nhưng những điều này, đối với Khương Hoa mà nói đều không quan trọng.

Quan trọng là. con đường này thông đến Thuận Lộ.

Như vậy, là đủ rồi.

Thế là, Khương Hoa và Tương Thần đi về phía trước.

Lối đi này không biết đã bị bỏ hoang bao lâu, bên trong tràn ngập mùi khó ngửi.

Khương Hoa biết, trong những mùi này có thể có độc khí, người hít vào rất có thể sẽ trúng độc.

Nhưng, Khương Hoa vì có thiên ngoại kỳ thể có thể trực tiếp miễn dịch mọi loại độc khí, nên những thứ này đối với anh mà nói, không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Mà Tương Thần là vạn thi chi tổ, gần như có thể miễn dịch mọi loại độc, những chất độc này đối với hắn mà nói, cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Thế là, hai người an toàn đi qua một đoạn đường.

Cuối cùng, không lâu sau, Khương Hoa phát hiện lối đi này ngày càng rộng rãi.

Trên mặt đất, cũng xuất hiện một số bộ xương.

Vì xương đã sớm mục nát, Khương Hoa cũng không có hứng thú đi kiểm tra những bộ xương đó.

Chỉ có điều, đi thêm một đoạn, khi trong cảm giác của Tương Thần, Thuận Lộ đã ngày càng gần, Khương Hoa nghe được một tiếng động lạ, từ trong vách tường bên cạnh lối đi vang lên.

Tương Thần nhíu mày, thấp giọng nói: Bên trong có cương thi.

Khương Hoa nói: Xem ra nơi này cũng không đơn giản, chắc có rất nhiều phòng ngầm tương tự, cương thi bên trong chắc là cảm nhận được khí tức người sống của tôi, nên mới táo động, nhưng bây giờ tôi tạm tha cho chúng một mạng, đợi tôi ra rồi sẽ gặp chúng sau.

Những con cương thi này đối với Khương Hoa mà nói, sẽ không gây ra nguy hiểm gì, mà chỉ đại diện cho lượng thuộc tính khổng lồ.

Biết được những nơi này cũng có cương thi, Khương Hoa biết, mình chẳng khác nào đã đến một quốc gia cương thi.

Như vậy câu thi phù và định thi phù của anh, cũng sẽ phát huy tác dụng cực lớn.

Khương Hoa và Tương Thần tiếp tục tiến lên.

Hơn mười phút sau, hai người họ cuối cùng rời khỏi lối đi, đẩy ra cửa thông đạo đã bị dây leo che kín, Khương Hoa đứng ở sườn núi, nhìn xuống dưới, chỉ thấy dưới thung lũng, một con sông chảy qua, hai bên bờ sông là rừng rậm um tùm.

Khương Hoa thị lực tốt, mơ hồ cũng có thể nhìn thấy những kiến trúc ẩn hiện trong rừng.

Đây chính là Cổ Dao.

Khương Hoa hỏi.

Tương Thần gật đầu: Ừm, cậu thấy con đập lớn ở giữa sông kia

không, đó là một đường phân thủy, ở giữa có một tế đàn rất lớn, cũng là vị trí trung tâm của toàn bộ Cổ Dao.

Trước đây tôi bị nhốt ở đó, và Giáp Xuyên Sơn Huyệt Lăng cao cấp cũng ở đó.

Ngoài ra, ở đó còn có không ít bí pháp vu thuật của Cổ Dao.

Khương Hoa gật đầu: Được, vậy thì mau lên đường đi.

Thế là hai người cùng nhau xuống núi, đi về phía giữa dòng sông.

Vì không có người khác nên tốc độ của Khương Hoa và Tương Thần cũng rất nhanh, chỉ mất khoảng mười phút đã xuống đến chân núi, tiến vào trong rừng rậm.

Khương Hoa mang theo Thiên Cơ Bàn nên cũng không sợ lạc đường.

Tuy nhiên, đi không được bao lâu thì hai người Khương Hoa đã gặp không ít cương thi.

Rõ ràng, trong khu rừng này, cương thi có thể thấy ở khắp mọi nơi.

Khương Hoa đứng trên một thân cây, nhìn những cương thi đang từ dưới đất bò lên, không khỏi nói: Nơi này đúng là thi khí nặng thật, chỗ nào cũng có cương thi, hơn nữa những cương thi này đều là cương thi hút máu à.

Cương thi có loại hút máu và không hút máu.

Thực ra, những cương thi trong các ngôi mộ cổ đều không hút máu.

Chương 371

Chỉ có hậu duệ của Tương Thần mới hút máu.

Rõ ràng, trước đây Cổ Dao đã bắt Tương Thần, sau đó khiến không ít người cũng có huyết mạch Tương Thần, dẫn đến tất cả cương thi trong Cổ Dao đều biến thành cương thi hút máu.

Mà Khương Hoa là một người bình thường, khi tiến vào Cổ Dao, sinh khí trên người đã kích thích đám cương thi cực lớn, khiến chúng toàn bộ sống lại, từ dưới đất bò lên.

Khương Hoa nói: Đây đều là hậu duệ của anh, giao cho anh đấy, đừng lãng phí thời gian.

Tương Thần hừ một tiếng, lạnh lùng nói: Tất cả lùi xuống cho ta.

Một luồng khí tức mạnh mẽ tỏa ra, đó là khí tức đặc trưng của Vua Cương Thi.

Bọn cương thi bị Tương Thần ảnh hưởng, không dám cử động nữa.

Những cương thi này, khi đối mặt với Tương Thần, cứ như nhìn thấy quân vương của mình.

Mệnh lệnh của Tương Thần như thánh chỉ, không tuân theo sẽ phải rơi đầu.

Chúng đương nhiên không dám động đậy.

Khương Hoa thấy bọn cương thi không dám động, bèn xoay người rời đi.

Bây giờ thân thủ của anh đã rất tốt, xuyên qua rừng cây với tốc độ cực nhanh.

Điều này không giống như ở Già Long Sơn.

Mặc dù Già Long Sơn cũng là rừng rậm nguyên sinh, nhưng lúc đó vì có nhóm Hồ Bát Nhất đi cùng nên Khương Hoa không thể bỏ mặc họ được.

Mà bây giờ, người đi cùng chỉ có Tương Thần, hai người như đi dạo mà chỉ mất hơn nửa giờ đã đến giữa dòng sông xuyên qua toàn bộ Cổ Dao, tới bên cạnh tế đàn.

Trong lúc đó, họ cũng gặp không ít kiến trúc của Cổ Dao, chỉ là Khương Hoa không để ý đến chúng.

Đến gần nhìn mới phát hiện tế đàn này vô cùng lớn, sừng sững giữa dòng sông.

Con sông này rộng chừng hơn năm mươi mét, nước chảy vô cùng xiết.

Tuy nhiên, tế đàn kia đứng sừng sững ở giữa lại không hề suy chuyển, qua bao nhiêu năm vẫn trông không khác gì những công trình mới xây.

Nói là tế đàn, không bằng nói là một tòa lầu các thu nhỏ.

Tương Thần nói: Giáp Xuyên Sơn Huyệt Lăng cao cấp ở dưới tế đàn đó, bên dưới là một mật thất, sau khi chúng ta vào trong sẽ có thể tìm thấy một vài bí mật bất truyền của Cổ Dao.

Khương Hoa gật đầu, mũi chân điểm nhẹ, cùng Tương Thần nhảy lên tế đàn giữa sông.

Khương Hoa mò mẫm trên tế đàn một lúc, một cơ quan mở ra, để lộ cửa hang tối om, bên trong có một cầu thang xoắn ốc đi xuống, không biết sâu bao nhiêu.

Giáp Xuyên Sơn Huyệt Lăng cao cấp, chính là ở bên trong.

Cơ quan mở ra, lối đi bên trong tế đàn đã xuất hiện.

Khương Hoa không chút sợ hãi bước vào, men theo cầu thang xoắn ốc đi xuống.

Tương Thần theo sau nói: Tôi cảm thấy bên dưới có thi khí rất nặng, cậu cẩn thận một chút.

Khương Hoa đáp: Không sao.

Với thực lực hiện tại của Khương Hoa, dù bên trong thi khí ngút trời, có vô số cương thi, anh cũng không sợ hãi, chúng vừa hay lại trở thành bàn đạp để anh mạnh lên.

Thế là hai người theo cầu thang xoắn ốc đi xuống.

Rất nhanh, cả hai đã tới lòng đất.

Nơi này rộng chừng hai mươi mét vuông, có chút ẩm ướt, ở giữa đặt một cỗ quan tài.

Trên mặt đất là từng đạo phù văn quỷ dị, bốn phía còn có vô số dây xích sắt.

Trên những dây xích đó đều dán những lá bùa đã bắt đầu mục nát, ngay cả trên tường cũng khắc từng đạo phù văn, trông vô cùng thần bí.

Tương Thần sắc mặt khó coi nhìn xung quanh: Trước kia, ta chính là ở đây, bị nhốt chừng hơn trăm năm.

Những phù văn trên mặt đất này, còn có những dây xích kia, đều dùng để khóa ta.

Quốc chủ Cổ Dao quả thật có chút bản lĩnh.

Khương Hoa nói: Những phù văn này trông rất lợi hại.

Tiếp đó, Khương Hoa nhìn về phía cỗ quan tài, không khỏi hỏi:

Chẳng lẽ cỗ quan tài kia là dùng để chứa anh.

Tương Thần nói: Ừ, cậu đừng nhìn cỗ quan tài này chỉ là quan tài gỗ bình thường, nhưng thực ra lai lịch của nó rất lớn, nghe đồn là được chế tạo từ Gỗ Thần Côn Luân thông thiên địa, vạn năm bất hủ.

Dù là t·hi t·hể bình thường nằm bên trong, nhục thân cũng sẽ không thối rữa.

Nếu là cương thi, còn có lợi cho việc tu luyện.

Chính vì vậy, trước đây thi khí của ta khôi phục rất nhanh.

Một khi thi khí của ta khôi phục nhanh hơn, vậy thì quốc chủ Cổ Dao, tốc độ tu luyện cũng sẽ nhanh hơn.

Khương Hoa gật đầu, điểm này anh có thể hiểu được.

Dù sao, Câu Thi Pháp Vương dựa vào Giáp Xuyên Sơn Huyệt Lăng để tu luyện, thi khí càng nhiều thì tu luyện càng nhanh.

Tương Thần bị quốc chủ Cổ Dao cầm tù ở đây, coi như là chất dinh dưỡng tu luyện, tự nhiên là thi khí của Tương Thần khôi phục càng nhanh, tốc độ tu luyện của quốc chủ Cổ Dao lại càng nhanh.

Khương Hoa nói: Người nằm trong quan tài này, không biết là ai.

Khương Hoa sở dĩ phán đoán trong quan tài có t·hi t·hể là vì anh cảm nhận được bên trong có một luồng thi khí vô cùng khổng lồ, cường độ của luồng thi khí đó thậm chí không thua kém Tương Thần bao nhiêu.

Đoán chừng lại là một nhân vật hung ác nữa.

Tương Thần nhìn về phía cỗ quan tài, ánh mắt lạnh lùng nói: Đoán chừng là quốc chủ Cổ Dao kia.

Khương Hoa kinh ngạc nói: Hắn cũng biến thành cương thi.

Tương Thần nói: Tư chất của hắn có hạn, muốn dùng những phương thức khác để tu luyện đến Không c·hết thể rất khó, vì vậy liền hấp thu huyết mạch của ta, nhờ đó mà có được Không c·hết thể.

Trước kia Chu Mục Vương đánh vào Cổ Dao, đoán chừng hắn đã trốn ở nơi nào đó thoát được một kiếp, sau đó lại chạy đến đây, trốn trong quan tài này tu luyện.

Thì ra là thế.

Khương Hoa thầm nghĩ trong lòng.

Khương Hoa nói: Xem ra, Giáp Xuyên Sơn Huyệt Lăng cao cấp hẳn là ở trong quan tài này rồi.

Tương Thần gật đầu: Không sai, Giáp Xuyên Sơn Huyệt Lăng đúng là ở bên trong.

Cỗ quan tài này ngoài việc dùng để giam cầm ta, đồng thời còn có một lớp vách kép, là nơi cất giấu bảo vật của quốc chủ kia.

Khương Hoa đi đến trước quan tài, trực tiếp dùng Côn Ngữ đao đẩy nắp quan tài ra, một người đàn ông trung niên mặc hoàng bào, đầu đội vương miện nằm ở bên trong.

Da dẻ người này căng mọng, sắc mặt bình thường, không khác gì người vừa mới c·hết.

Mà đúng lúc này, hắn mở mắt ra.

Là ai đã quấy rầy bản vương ngủ say.

Một giọng nói trầm đục vang lên.

Ngay khoảnh khắc giọng nói vừa dứt, người đàn ông trung niên kia đã rời khỏi quan tài, đứng đối diện với Khương Hoa và Tương Thần.

Tương Thần thấy quốc chủ Cổ Dao xuất hiện, mặt lạnh như

băng, chỉ vào hắn nói: Trương Khải Thiên, ngươi còn nhớ ta không.

Quốc chủ Cổ Dao nhíu mày, cẩn thận nhìn Tương Thần một lúc, sau đó nhớ ra, cười lạnh hô một tiếng: Ta cứ tưởng là ai, hóa ra là tù nhân của bản vương.

Trước kia vì Chu Mục Vương công thành, để ngươi may mắn trốn thoát, không ngờ mấy ngàn năm qua đi, ngươi lại tự tìm đến cái c·hết, bản vương sẽ thành toàn cho ngươi.

Tương Thần lạnh lùng hừ một tiếng: Trước kia nếu không phải ngươi ám toán ta, ta sao có thể bị ngươi cầm tù ở đây hơn trăm năm.

Ngươi đã dùng huyết mạch của ta, những thứ đó, phải trả lại.

Nói xong, Tương Thần trực tiếp biến mất, xuất hiện trước mặt quốc chủ Cổ Dao, chụp thẳng vào cổ hắn.

Ngông cuồng.

Quốc chủ Cổ Dao giận dữ hét lên, trên người bốc lên từng đợt hồng quang, ngăn cản đòn tấn công của Tương Thần, sau đó ra tay đẩy lùi Tương Thần, đột nhiên há miệng, hai chiếc răng nanh sắc bén lộ ra.

Mấy ngàn năm qua đi, bản vương dựa vào Gỗ Thần Côn Luân đã đạt đến Không c·hết thể, Tương Thần.

Ngươi không phải là đối thủ của ta.

Nói rồi, quốc chủ Cổ Dao biến mất, xuất hiện trước mặt Tương Thần.

Thế là, hai người ở nơi nhỏ hẹp hơn hai mươi mét vuông này, đánh nhau túi bụi.

Khương Hoa không thèm để ý đến họ, mà đi thẳng tới trước quan tài, quan sát kỹ lưỡng.

Cỗ quan tài làm bằng Gỗ Thần Côn Luân này quả thật không tệ.

Trước đây quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng được làm bằng Gỗ Thần Côn Luân, chỉ tiếc Khương Hoa còn chưa kịp nhìn kỹ thì nó đã rơi vào trong quỷ động.

Mà bây giờ, cuối cùng cũng có thể quan sát cẩn thận rồi.

Sau khi xem xong, Khương Hoa tìm được cơ quan giấu trong quan tài, mở ra ngăn tối, quả nhiên thấy bên trong có không ít đồ tốt.

Trong đó, thứ thu hút sự chú ý của Khương Hoa nhất vẫn là một viên đá to gần bằng Giáp Xuyên Sơn Huyệt Lăng, chỉ là nó trông đen bóng hơn một chút.

Rõ ràng, đây chính là Giáp Xuyên Sơn Huyệt Lăng cao cấp.

Khương Hoa vui mừng khôn xiết, liền định lấy Giáp Xuyên Sơn Huyệt Lăng.

Tuy nhiên, quốc chủ Cổ Dao đột nhiên gầm lên một tiếng giận dữ: Dân đen dừng tay.

Nói xong, hắn xuất hiện sau lưng Khương Hoa, năm ngón tay như lưỡi dao, không chút do dự đâm về phía Khương Hoa.

Mà Khương Hoa lại như không có chút phòng bị nào, mặc cho quốc chủ Cổ Dao tấn công.

Quốc chủ Cổ Dao hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ hóa ra chỉ là một con người bình thường mà thôi, cũng dám đến đây, đúng là tự tìm cái c·hết.

Thế nhưng.

Giây tiếp theo, quốc chủ Cổ Dao sững sờ, nhìn Khương Hoa đang dần tan biến dưới đòn tấn công của mình, sắc mặt đại biến.

Hắn thấy Giáp Xuyên Sơn Huyệt Lăng cao cấp trong quan tài đã

biến mất không thấy, biến mất cùng với con người kia.

Ông quá chậm.

Lúc này, giọng của Khương Hoa thản nhiên vang lên sau lưng hắn.

Quốc chủ Cổ Dao sắc mặt khó coi, quay người nhìn chằm chằm Khương Hoa: Ngươi rốt cuộc là ai, sao có thể có tốc độ nhanh như vậy.

Hóa ra, vừa rồi không phải Khương Hoa không phòng bị quốc chủ Cổ Dao, mà là anh tự tin rằng quốc chủ Cổ Dao căn bản không chạm được vào mình.

Vào thời điểm quốc chủ Cổ Dao định tấn công, anh đã cầm Giáp Xuyên Sơn Huyệt Lăng rời khỏi chỗ cũ.

Vì tốc độ quá nhanh nên đã tạo ra ảo ảnh của Khương Hoa, thứ mà quốc chủ Cổ Dao tấn công chỉ là ảo ảnh mà anh để lại.

Khương Hoa nói: Không phải tôi quá nhanh, mà là ông quá chậm.

Khương Hoa đứng bên cạnh Tương Thần, mặt đầy khinh thường nhìn quốc chủ Cổ Dao.

Khương Hoa thừa nhận thực lực của quốc chủ Cổ Dao quả thật không tệ, có thể đấu một trận với Tương Thần.

Chương 372

Nhưng đối với Khương Hoa mà nói, hắn căn bản không đáng để vào mắt.

Vốn dĩ Khương Hoa không muốn xen vào ân oán giữa Tương Thần và quốc chủ Cổ Dao, định lấy Giáp Xuyên Sơn Huyệt Lăng và những thứ khác rồi đi, kết quả là tên này lại muốn g·iết anh, vậy thì xin lỗi.

Quốc chủ Cổ Dao hừ một tiếng: Bản vương cũng không cần biết ngươi là ai, đã xuất hiện ở đây, vậy thì hôm nay hai người các ngươi đừng hòng đi ra ngoài.

Nói xong, hắn đột nhiên vỗ vào cỗ quan tài bằng Gỗ Thần Côn Luân sau lưng, một tiếng ầm vang lên, tiếp theo toàn bộ mật thất phát ra tiếng nổ vang kịch liệt, những sợi xích sắt xung quanh nhao nhao bay lên, như có sinh mệnh, lại bay múa trên đầu hai người Khương Hoa, quấn vào nhau, dày đặc, bao phủ toàn bộ mật thất.

Rõ ràng, hai người Khương Hoa muốn rời khỏi nơi này, nhất định phải chặt đứt toàn bộ những sợi xích sắt này mới được.

Quốc chủ Cổ Dao đây là trực tiếp phong tỏa đường lui của hai người Khương Hoa.

Đương nhiên, chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Sau khi những sợi xích sắt quấn vào nhau, những lá bùa vàng trông đã mục nát trên xích sắt lại tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, tiếp đó tất cả xích sắt cũng lóe lên ánh sáng.

Tương Thần sắc mặt có chút khó coi: Đây là Đại trận Phong Thi, một khi bị phong bế sẽ rất khó ra ngoài.

Ha ha.

Tương Thần.

Trước kia, ngươi chính là bị thứ này nhốt lại, hôm nay ngươi sẽ đi vào vết xe đổ, hai người các ngươi, đều sẽ trở thành chất dinh dưỡng để bản vương đột phá Vĩnh Hằng thể.

Quốc chủ Cổ Dao ngạo mạn nói.

Tương Thần hừ lạnh một tiếng: Trước kia có tác dụng, bây giờ thì chưa chắc.

Mà Khương Hoa lại không quan tâm đến Đại trận Phong Thi gì đó, thứ này đối với anh không có chút uy h·iếp nào, điều anh quan tâm lại là ba chữ khác mà quốc chủ Cổ Dao đã nói.

Vĩnh Hằng thể.

Anh đã nắm bắt được ba chữ này.

Trong lòng thầm nghĩ, xem ra, sau Không c·hết thể này, hẳn là cái gọi là Vĩnh Hằng thể.

Vĩnh Hằng thể, nghe có vẻ lợi hại hơn Không c·hết thể nhiều.

Xem ra, Vĩnh Hằng thể chính là mục tiêu tiếp theo của mình rồi.

Khương Hoa nhìn về phía quốc chủ Cổ Dao: Chỉ là một Đại trận Phong Thi, thật sự cho rằng có thể nhốt được tôi sao.

Hừ, như thế vẫn chưa đủ.

Quốc chủ Cổ Dao hừ lạnh một tiếng, đột nhiên dậm chân một cái, phù văn trên mặt đất cũng bốc lên từng đợt hoàng quang.

Sắc mặt Tương Thần lập tức tái đi, rõ ràng là bị phù văn trên mặt đất ảnh hưởng.

Khương Hoa mắt sáng lên, đột nhiên một đấm nện xuống đất.

Ầm ầm Một tiếng vang thật lớn, toàn bộ mật thất đều rung chuyển kinh khủng, mặt đất của mật thất này trực tiếp vỡ nát.

Những phù văn kia cũng toàn bộ mục nát, phù văn trên mặt đất trực tiếp mất đi hiệu lực.

Ọt ọt một dòng nước sông từ dưới lòng đất tràn vào.

Rõ ràng, một quyền này của Khương Hoa đã phá hủy hệ thống chống thấm của căn phòng.

Cái này, sao có thể.

Quốc chủ Cổ Dao trợn to hai mắt, không thể tin nổi nhìn Khương Hoa, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ: Mật thất mà bản vương xây dựng vô cùng kiên cố, dù là sinh mệnh Bất tử cũng không thể phá hủy, chẳng lẽ ngươi là sinh mệnh Vĩnh hằng.

Ngay cả Tương Thần cũng kinh hãi nhìn Khương Hoa.

Một quyền này thật sự vượt quá sự hiểu biết của hắn.

Hắn có thể cảm nhận được, một quyền này của Khương Hoa, xác thực đã vượt qua phạm trù của sinh mệnh Bất tử, tuyệt đối đã đạt đến trình độ của sinh mệnh Vĩnh hằng.

Nhưng, điều này sao có thể.

Tương Thần đối với cảm nhận sinh mệnh lực có thể nói là độc nhất vô nhị trên thế giới, hắn có thể cảm ứng được, Khương Hoa chính xác chỉ là sinh mệnh Bất tử mà thôi, tuyệt đối không phải là sinh mệnh Vĩnh hằng.

Nhưng, Khương Hoa làm thế nào mà có thể bộc phát ra sức p·há h·oại của sinh mệnh Vĩnh hằng.

Điều này thật không thể tưởng tượng nổi.

Không những một quyền đánh nát mặt đất, mà ngay cả trận pháp

trên mặt đất cũng bị phá hủy, cỗ lực lượng này nếu bộc phát ở bên ngoài, chẳng phải có thể đánh nát một ngọn núi sao.

Quá kinh khủng.

Tương Thần cảm thấy, cho dù mình đã là sinh mệnh Bất tử, nhưng ở trước mặt Khương Hoa, vẫn có khả năng bị g·iết c·hết.

Khương Hoa không trả lời quốc chủ Cổ Dao mà nhìn về phía những sợi xích sắt, một chân đạp xuống đất, mặt đất lại lần nữa vỡ nát, sau đó anh bay ra ngoài, trực tiếp một quyền đánh vào Đại trận Phong Thi.

Ầm ầm Một tiếng vang lớn, Đại trận Phong Thi trực tiếp vỡ vụn, bốn bức tường vì bị xích sắt quấn lấy cũng xuất hiện những vết nứt ở mức độ khác nhau, càng nhiều nước sông tràn vào.

Quốc chủ Cổ Dao hoảng sợ nhìn Khương Hoa.

Hắn nhận ra, lần này mình thật sự đã gặp phải một kẻ khủng bố.

Người này, còn mạnh hơn cả Chu Mục Vương.

Hắn biết, lần này Tương Thần đến đây, thật sự là có chuẩn bị.

Khương Hoa nhìn về phía quốc chủ Cổ Dao, nhàn nhạt nói: Vốn dĩ, tôi không có hứng thú với ân oán giữa ông và Tương Thần, chỉ muốn lấy Giáp Xuyên Sơn Huyệt Lăng rồi đi.

Hai người các người rốt cuộc ai đúng ai sai, tôi không có hứng thú biết, thế nhưng.

ông cứ một mực muốn cản tôi, còn muốn g·iết tôi, vậy thì xin lỗi, ông không nên đưa ra quyết định ngu xuẩn như vậy.

Quốc chủ Cổ Dao kia sợ đến phát điên, vội vàng nói: Xin lỗi xin lỗi, ta sai rồi.

Ngươi muốn Giáp Xuyên Sơn Huyệt Lăng ta cho ngươi.

Ngươi cứ lấy đi.

Ngươi muốn thứ gì cũng có thể lấy đi.

Ta và Tương Thần cũng không có bất kỳ ân oán gì, chỉ cầu ngươi tha cho ta một mạng.

Đối mặt với Khương Hoa mạnh như vậy, quốc chủ Cổ Dao đâu còn dám nhắc đến ân oán với Tương Thần, bây giờ chỉ cầu có thể sống sót.

Người càng sống lâu thì càng quý mạng.

Quốc chủ Cổ Dao sống lâu như vậy, vô cùng s·ợ c·hết.

Khương Hoa rút Côn Ngữ đao ra, nhàn nhạt nói: Nếu xin lỗi mà có tác dụng, vậy tôi cần một thân thực lực này để làm gì.

Quốc chủ Cổ Dao sắc mặt tái nhợt, tròng mắt không ngừng đảo.

Hắn ám toán Tương Thần, có được huyết mạch của Tương Thần, là vì cái gì.

Chẳng phải là vì có thể trường sinh bất lão, có thể vĩnh sinh bất tử sao.

Bây giờ, sắp c·hết trong tay Khương Hoa, trong lòng hắn làm sao cũng không cam tâm, thế là liền nghĩ, có thể có thứ gì đó, có thể đả động được Khương Hoa, đổi lại một mạng của mình.

Ta có một món bảo vật, chỉ cần ngươi có thể tha cho ta, ta nguyện ý dâng lên bảo vật.

Quốc chủ Cổ Dao trong đầu lóe lên một tia sáng, vội vàng nói.

Khương Hoa dừng lại một chút, nhàn nhạt hỏi: Bảo vật gì.

Nói nghe thử, nếu thật sự có thể đả động ta, có lẽ ta còn sẽ tha cho ngươi một mạng.

Thật sao.

Quốc chủ Cổ Dao vui mừng khôn xiết, nhanh chóng nói: Bảo vật này là ta đoạt được từ mấy ngàn năm trước, tuyệt đối có thể làm ngươi hài lòng.

Khương Hoa nhìn xung quanh, nước sông đã ngập đến bắp chân, hơn nữa còn đang ngày càng dâng cao.

Khương Hoa nói: Nếu nước sông ngập đến đùi mà ngươi còn chưa lấy ra, vậy thì ngươi không còn giá trị gì nữa.

Vâng.

Quốc chủ Cổ Dao sắc mặt biến đổi, nhanh chóng quay người lục lọi trong quan tài một lúc, sau đó lấy ra một thứ.

Khương Hoa nhướng mày, cầm lấy vật đó xem xét, trông giống như một cái mỏ chim.

Tuy nhiên, khi anh nhận được thứ này, hệ thống đã có thông báo.

Nhận được Mỏ Tinh Vệ.

Mỏ Tinh Vệ: Kỳ khí thượng cổ, nghe đồn có liên hệ cực lớn với chim Tinh Vệ do con gái Viêm Đế hóa thành, tượng trưng cho sự vĩnh hằng, và có liên quan mật thiết đến bí mật của vĩnh hằng.

Đeo trên người có thể hấp thu tinh khí của người khác, đạt được hiệu quả tăng cường bản thân.

Giới thiệu của hệ thống có chút không rõ ràng.

Tuy nhiên, trong lòng Khương Hoa lại chấn động mạnh.

Lại là Mỏ Tinh Vệ.

Thứ này, anh đương nhiên biết là gì.

Đây chính là vũ khí mà Phong Thần Ân Đức sử dụng trong Dũng

Giả Đại Mạo Hiểm.

Không ngờ mình lại nhận được Mỏ Tinh Vệ ở đây.

Dũng Giả Đại Mạo Hiểm cũng là thể loại trộm mộ, các nhân vật trong đó đều có rất nhiều điểm tương đồng với Đạo Mộ Bút Ký, chẳng lẽ thế giới này có nhân vật của Dũng Giả Đại Mạo Hiểm.

Hay nói cách khác, chỉ đơn thuần là có Mỏ Tinh Vệ mà thôi.

Trong Dũng Giả Đại Mạo Hiểm, Mỏ Tinh Vệ được xem là vũ khí của Phong Thân Ân Đức, đúng là có khả năng hấp thu tinh khí của người khác, giúp Phong Thân Ân Đức nâng cao thực lực đáng kể.

Bất kể thế nào, nhận được Mỏ Tinh Vệ này là một chuyện tốt, ít nhất mình lại có thêm một phương pháp tăng cường thực lực.

Cũng không biết Mỏ Tinh Vệ này và Giáp Xuyên Sơn Huyệt Lăng có điểm chung gì.

Dù sao, Giáp Xuyên Sơn Huyệt Lăng cũng dùng để hấp thu rồi tăng cường thực lực bản thân.

Chỉ có điều, Mỏ Tinh Vệ là hấp thu tinh khí của người, còn Giáp Xuyên Sơn Huyệt Lăng là hấp thu thi khí của cương thi, cả hai có sự khác biệt nhất định.

Không thể không nói, thứ mà quốc chủ Cổ Dao đưa cho Khương Hoa đúng là khiến anh vô cùng động lòng.

Chương 373

Khương Hoa nói: Mỏ Tinh Vệ này, tôi nhận.

Nói xong, Khương Hoa đi đến trước cỗ quan tài, lấy hết những thứ khác, đây đều là một vài vu thuật của Cổ Dao, có thể học được tự nhiên là tốt nhất.

Lấy xong, Khương Hoa không chần chừ, quay người đi lên cầu thang xoắn ốc, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Quốc chủ Cổ Dao thấy Khương Hoa đi, lập tức trong lòng vui mừng, thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng hắn vừa mới buông lỏng cảnh giác, bỗng nhiên cảm thấy tim đau nhói.

Tiếp theo, hắn không thể tin nổi cúi đầu, thấy một móng vuốt sắc bén đã từ sau lưng, xuyên thủng lồng ngực hắn, bóp nát trái tim hắn.

Sao. có thể.

Quốc chủ Cổ Dao trợn to mắt, cảm thấy sinh mệnh của mình đang trôi đi.

Tương Thần lạnh lùng nói: Hắn nói tha cho ngươi, ta thì chưa từng nói.

Ta đã không tiếc thiêu đốt huyết mạch mới phá tan được phòng ngự của ngươi, ngươi dù c·hết cũng có thể tự hào.

Nói xong, sinh mệnh của quốc chủ Cổ Dao hoàn toàn biến mất.

Nếu là sinh mệnh Bất tử khác, Tương Thần có lẽ không dễ dàng g·iết c·hết như vậy, nhưng quốc chủ Cổ Dao này lại khác, dưới tình huống buông lỏng cảnh giác, đã bị hắn phá vỡ phòng ngự.

Hơn nữa, huyết mạch của quốc chủ Cổ Dao vốn dĩ là lấy từ trên người hắn, sau khi phá vỡ phòng ngự, Tương Thần trực tiếp thu hồi toàn bộ huyết mạch, như vậy sinh mệnh Bất tử của quốc chủ Cổ Dao liền khó mà tiếp tục kéo dài.

Tương Thần cũng vì thế mà có thể g·iết được quốc chủ Cổ Dao này.

Giọng của Khương Hoa vang lên: Mang t·hi t·hể đến đây, đừng lãng phí.

Thực ra Khương Hoa căn bản chưa từng nghĩ sẽ tha cho quốc chủ Cổ Dao này, thi khí trên người hắn có thể so sánh với Tương Thần, Khương Hoa làm sao có thể bỏ qua.

Sở dĩ anh trực tiếp rời đi là vì anh biết, Tương Thần tuyệt đối sẽ không tha cho quốc chủ Cổ Dao.

Chút lòng tin này, Khương Hoa vẫn có.

Quả nhiên như Khương Hoa dự liệu, Tương Thần đã ra tay, trực tiếp g·iết c·hết quốc chủ Cổ Dao.

Tương Thần nhấc t·hi t·hể của quốc chủ lên, một bước nhảy lên cầu thang xoắn ốc, theo Khương Hoa đi lên trên.

Trước khi tế đàn hoàn toàn sụp đổ, hai người đã rời khỏi mật thất, nhảy lên bờ.

Nhìn tế đàn đang sụp đổ, biểu cảm của Khương Hoa không có gì thay đổi, còn Tương Thần thì ánh mắt xa xăm.

Hắn đã báo thù.

Trải nghiệm nhục nhã nhất, cuối cùng cũng đã qua.

Mà Khương Hoa lại nhìn về phía t·hi t·hể trong tay Tương Thần.

Đưa cho tôi đi.

Khương Hoa thản nhiên nói.

Tương Thần gật đầu, ném t·hi t·hể của quốc chủ cho Khương Hoa.

Khương Hoa nhận lấy t·hi t·hể, bắt đầu dùng Giáp Xuyên Sơn Huyệt Lăng cao cấp hấp thu.

Thi khí bàng bạc điên cuồng tràn vào trong Giáp Xuyên Sơn Huyệt Lăng cao cấp, Khương Hoa có thể cảm giác được, thuộc tính tam chiều trong Giáp Xuyên Sơn Huyệt Lăng đang tăng lên một cách điên cuồng.

Tốc độ tăng trưởng đúng là gấp mấy chục lần so với Giáp Xuyên Sơn Huyệt Lăng thông thường.

Chỉ trong mười phút, lượng thi khí nhiều như trong cơ thể Tương Thần đã bị Khương Hoa dùng Giáp Xuyên Sơn Huyệt Lăng cao cấp hấp thu sạch sẽ.

Khương Hoa vứt t·hi t·hể của quốc chủ đi, nhìn về phía Tương Thần: Lần này cảm ơn anh.

Nếu không phải Tương Thần nói cho anh biết, Cổ Dao ở ngay gần đây, hơn nữa bên trong còn có vô số cương thi, và có cả Giáp Xuyên Sơn Huyệt Lăng cao cấp, anh làm sao có thể nhận được những thứ này.

Tương Thần nói: Cậu không cần cảm ơn tôi, tôi cũng là vì chính mình.

Khương Hoa trong lòng hiểu rõ, lời này của Tương Thần là muốn nói cho anh biết, mình vẫn nhớ lời hứa đã đáp ứng hắn.

Khương Hoa lấy ra một viên thuốc: Ăn cái này đi, có thể g·iết c·hết Đại Kim Nha trong cơ thể anh, sau này anh tự do.

Có nhiều cương thi ở Cổ Dao như vậy, Khương Hoa đúng là không cần dùng đến Tương Thần nữa.

Tương Thần nhận lấy viên thuốc, nuốt vào quả nhiên cảm thấy Đại Kim Nha trong cơ thể đã từ từ suy yếu, không bao lâu đã c·hết hoàn toàn.

Tương Thần lúc này mới nói: Được, tôi cũng nên đi rồi.

Khương Hoa gật đầu, sau đó nói: Anh rời đi, giúp tôi nói với Ngô Tà bọn họ, bảo họ hoặc là ở nhà Trương Khải Linh chờ tôi, hoặc là về Kinh Thành trước.

Được.

Tương Thần gật đầu, sau đó rời khỏi nơi này.

Mà Khương Hoa cũng không chọn rời đi.

Bây giờ đã đến Cổ Dao, anh thế nào cũng phải điên cuồng hút thi khí ở đây đã.

Do đó, Khương Hoa đi vào trong rừng, lập tức có không ít cương thi ló đầu ra, chuẩn bị tấn công Khương Hoa.

Nhưng những cương thi này trong tay Khương Hoa, ngay cả phản kháng cũng không có, dễ dàng bị anh chế phục, sau đó bắt đầu dùng Giáp Xuyên Sơn Huyệt Lăng, phối hợp với Định Thi Phù và Câu Thi Phù để hấp thu thi khí.

Đúng là đến bao nhiêu hút bấy nhiêu.

Nửa ngày trôi qua, thực lực của Khương Hoa tăng vọt.

Mà giờ này khắc này, trời cũng đã tối.

Khương Hoa đi trong khu rừng nguyên sinh.

Nơi này vì có cương thi hút máu tồn tại nên ngay cả một con động

vật hoang dã cũng không có, đến rắn độc cũng không, bốn bề yên tĩnh đến đáng sợ.

Một lát sau, Khương Hoa hút xong một con cương thi, vứt t·hi t·hể đi, đột nhiên nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lên một cây đại thụ nào đó.

Chỉ thấy dưới ánh trăng tròn, trên cây đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Bóng người đó đứng trên tán cây, dường như đang cúi đầu nhìn Khương Hoa.

Khương Hoa nói: Anh không phải đi rồi sao, sao lại quay lại.

Bóng người xuất hiện chính là Tương Thần đã đi mà quay lại.

Tương Thần nói: Bạn của cậu đã trở về nhà của Trương Khải Linh rồi, hơn nữa thực lực của tôi chưa khôi phục, muốn đến đây hấp thu một chút thi khí, có lợi cho việc hồi phục.

Khương Hoa im lặng cười, cũng không nói gì nhiều.

Tiếp theo, có Tương Thần gia nhập, tốc độ của Khương Hoa rõ ràng nhanh hơn.

Những cương thi xuất hiện, dưới uy áp của Vua Cương Thi Tương Thần, toàn bộ đều như cừu non đợi làm thịt mặc cho Khương Hoa dùng Giáp Xuyên Sơn Huyệt Lăng đi hấp thu thi khí.

Mà Tương Thần nói là đến hấp thu thi khí, nhưng hắn căn bản không động tay, vẫn luôn để Khương Hoa đi hấp thu.

Cứ như vậy, tốc độ của Khương Hoa chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Dù sao, trước đó những cương thi kia tuy cũng có thể bị Khương Hoa dễ dàng chế ngự, nhưng một lần chỉ có thể chế ngự một con, anh còn phải nghĩ cách khống chế những con khác, hoặc là lập tức đánh

ngã toàn bộ cương thi gần đó.

Nhưng như vậy, tất sẽ ảnh hưởng đến tốc độ của anh.

Bây giờ Tương Thần đến thì khác, tốc độ nhất định có tăng lên.

Chớp mắt, hai ngày trôi qua.

Khương Hoa thu lại Giáp Xuyên Sơn Huyệt Lăng, nói: Anh có hút thi khí không.

Tôi muốn rời đi.

Tương Thần kinh ngạc nói: Đi nhanh vậy.

Khương Hoa: Không c·hết thể của tôi còn chưa kích hoạt, sức mạnh có hạn chế, tôi phải đi kích hoạt Không c·hết thể trước.

Thế là hai người liền quay về.

Trên đường Khương Hoa hỏi: Tiếp theo anh có dự định gì.

Tương Thần lắc đầu: Vật đổi sao dời, mấy ngàn năm trôi qua, thời đại này đã không thuộc về tôi, tôi cũng không biết mình nên đi đâu.

Khương Hoa nói: Đi cùng tôi đi.

Tương Thần nhìn về phía Khương Hoa, sau đó gật đầu: Được.

Tương Thần dù sao cũng là tồn tại ở cấp độ Không c·hết thể, hơn nữa hắn là Không c·hết thể trung cấp, thậm chí có thể là cao cấp.

Sự tồn tại của hắn có thể giúp Khương Hoa bớt đi rất nhiều phiền phức.

Hai người rời khỏi Cổ Dao, tìm được nhóm Ngô Tà.

Ngô Tà thấy Khương Hoa đã trở về, không khỏi vui mừng khôn xiết.

Mọi người ở nhà Trương Khải Linh nghỉ ngơi một thời gian, sau đó quay trở về Kinh Thành.

Trở lại Kinh Thành, đã là mười ngày sau.

Khương Hoa sau khi trở về, Tương Thần và Trần Văn Cẩm đều ở lại chỗ anh.

Mà Khương Hoa bắt đầu lên kế hoạch đi Nam Hải.

Huyết Ngọc tạm thời không biết ở đâu, nhưng Sừng Hắc Long thì ở Nam Hải, cho nên Khương Hoa nhất định phải đi Nam Hải trước, tìm được Sừng Hắc Long rồi mới bắt đầu tìm kiếm Huyết Ngọc.

Lần này, anh dự định chỉ đi cùng Tương Thần, ngay cả Trần Văn Cẩm, Khương Hoa cũng không muốn mang theo.

Bởi vì đi Nam Hải có quá nhiều ẩn số, không giống như trên đất liền, Trần Văn Cẩm cuối cùng chỉ là một người bình thường, đến lúc đó nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Trần Văn Cẩm khó mà tự bảo vệ mình.

Mà Khương Hoa và Tương Thần thì khác, cho dù gặp phải sóng thần, cũng sẽ không ảnh hưởng đến hai người.

Tuy nhiên, ngay hai ngày trước khi Khương Hoa chuẩn bị lên đường, trong sân có một vị khách tới.

Khương Hoa nhìn người kia, cơ thể không khỏi run lên, trong lòng tràn đầy kinh ngạc.

Lại là cậu ta.

Nhìn người đàn ông tuấn mỹ trước mắt có dáng người thon dài cân đối, mái tóc đen ngắn lởm chởm, mặt như bị liệt, Khương Hoa nhìn không chớp mắt.

Người đàn ông tuấn mỹ này mặc một chiếc áo lót trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác dài màu đen, phối hợp với một chiếc quần dài màu nâu ôm sát, cả người trông vô cùng điển trai.

Ngoài ra, bàn tay phải của cậu ta được quấn từng lớp băng gạc, tay trái thì đeo một chiếc găng tay màu nâu, trông vô cùng cổ quái.

Chương 374

Anh tìm ai.

Trần Văn Cẩm nhìn người tới, không khỏi tò mò hỏi.

Nàng nhìn lướt qua mỹ nam mặt t·ê l·iệt này, thấy khí chất có mấy phần giống Trương Khải Linh.

Người đàn ông nhìn về phía Khương Hoa: Tìm cậu.

Khương Hoa gật đầu: Ngồi đi.

Người đàn ông đi tới ngồi xuống trước mặt Khương Hoa, một đôi mắt phượng nhìn chằm chằm vào cậu, hắn hỏi: Nghe nói cậu ở Phan Gia Viên này danh tiếng rất lớn, thứ gì cũng biết, tôi đến đây muốn hỏi cậu vài vấn đề.

Khương Hoa nói: Được, có gì muốn hỏi thì cứ hỏi, nhưng nếu đã đến đây, chắc hẳn anh cũng biết quy củ của tôi, anh phải lấy ra chút đồ tốt mới được.

Người đàn ông trầm mặc một lúc: Cậu muốn gì.

Khương Hoa nói: Kinh Chập, hoặc là quỷ đạo pháp thuật.

Đồng tử người đàn ông hơi co lại, mày nhíu chặt: Sao cậu biết tôi có Kinh Chập và quỷ đạo pháp thuật.

Khương Hoa mỉm cười: Vậy tại sao anh lại đến tìm tôi.

Người đàn ông im lặng một lát, đưa tay ra sau lưng, trong tay xuất hiện một cuốn sách: Đây là quỷ đạo pháp thuật, ngoài những chú thuật cốt lõi ra, tất cả các pháp thuật còn lại đều ở đây.

Khương Hoa nói: Thật ra, tôi không có hứng thú lắm với quỷ đạo pháp thuật, thứ tôi hứng thú hơn là thần kiếm Kinh Chập của anh và

Thần Đồ chi lực.

Người đàn ông trước mắt chính là nam chính Thần Đồ trong Dũng Khắp.

Khương Hoa không ngờ rằng, mình vừa nhận được Tinh Vệ chi mỏ, Thần Đồ đã tìm tới cửa.

Tinh Vệ chi mỏ đang ở trong tay mình, xem ra câu chuyện hẳn là vừa mới bắt đầu, Phong Thân Ân Đức vẫn chưa xuất hiện.

Thần Đồ hơi kinh ngạc, nhưng một lúc sau, hắn nói: Kinh Chập tôi không thể đưa cho cậu, còn Thần Đồ chi lực nếu cậu muốn, cứ lấy đi.

Thần Đồ chi lực và Úc Lũy chi lực là hai loại sức mạnh cường đại nhất.

Nếu có thể nhận được Thần Đồ chi lực, đối với Khương Hoa mà nói, cũng có tác dụng cực lớn.

Khương Hoa giơ tay đè lên mi tâm của Thần Đồ, Thần Đồ vốn định phản kháng, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ.

Tiếp theo, Khương Hoa cảm nhận được Thần Đồ chi lực.

Cảm ứng được Thần Đồ chi lực, lực lượng này có liên quan đến Vĩnh Hằng Sinh Mệnh.

Thần Đồ chi lực: Một loại vật chất kích hoạt Vĩnh Hằng Sinh Mệnh, cần sử dụng khi tiến hóa thành Vĩnh Hằng Sinh Mệnh, một khi rút ra sẽ biến mất khỏi trời đất, xin hãy cẩn thận.

Khương Hoa nhíu mày.

Ý muốn nói là, muốn tiến hóa thành Vĩnh Hằng Sinh Mệnh, còn cần đến Thần Đồ chi lực này.

Hơn nữa, còn phải là lúc tiến hóa mới có thể rút ra, nếu không

Thần Đồ chi lực sẽ biến mất.

Khương Hoa thu tay lại, rồi nói: Nói vấn đề của anh trước đi.

Thần Đồ nói: Tôi muốn biết làm thế nào để cường hóa Kinh Chập, Úc Lũy đang ở đâu.

Còn nữa, em trai tôi bây giờ còn sống không, và đang ở đâu.

Khương Hoa mỉm cười, sau đó nói: Bốn vấn đề, thật ra tôi muốn Kinh Chập của anh cũng không quá đáng, nhưng Kinh Chập đối với tôi tác dụng không lớn, cho nên tôi cũng không cần nữa, tôi chỉ cần một lời cam kết của anh, qua một thời gian nữa, tôi cần Thần Đồ chi lực của anh, đến lúc đó đưa nó cho tôi là được.

Được.

Thần Đồ không chút do dự gật đầu.

Khương Hoa nói: Lần lượt từng cái nhé, muốn cường hóa Kinh Chập, phải đến Tỏa Long tỉnh, xuống dưới Tỏa Long tỉnh tìm được Long Lân, như vậy là có thể cường hóa Kinh Chập rồi.

Thứ hai, Úc Lũy chi lực đang ở trên người một người tên An Dương, nửa năm sau, anh đến công viên Thúy Bình Sơn, trên chuyến xe buýt số 414, có một thanh niên tên An Dương, cứu mạng hắn, anh sẽ tìm được Úc Lũy.

Vấn đề thứ ba, em trai anh bây giờ vẫn còn sống, hiện tại hắn đang ở phương Tây, tặng thêm cho anh một đáp án, em trai anh biết tung tích của cha mẹ anh.

Nghe xong câu trả lời của Khương Hoa, Thần Đồ trầm mặc một lát, hắn gật đầu: Được, khi nào cậu cần có thể đến tìm tôi, ngoài ra, tôi có thể giúp cậu làm một việc.

Khương Hoa suy nghĩ một chút, rồi gật đầu: Được, tôi sắp phải

đến Nam Hải, nếu anh có lòng, lần này hãy đi cùng tôi.

Được.

Thần Đồ cũng không nhiều lời, gật đầu rồi ở lại.

Cách thời điểm hắn đi tìm Úc Lũy còn có nửa năm, cho nên hắn cũng không vội, trước tiên giúp Khương Hoa, trả lại nửa cái ân tình này đã.

Khương Hoa cũng không ngờ, Thần Đồ sẽ tìm đến mình vào lúc này, hơn nữa còn gia nhập vào đội ngũ của mình.

Thực lực của Thần Đồ là không thể nghi ngờ, chiến lực cực mạnh, trong Dũng Khắp thuộc dạng tồn tại vô địch, nhất là khi bùng nổ Thần Đồ chi lực, lại càng đáng sợ.

Do đó, với thực lực của Thần Đồ, đi theo Khương Hoa chỉ có trợ giúp, sẽ không trở thành gánh nặng.

Thế là, Thần Đồ liền ở lại đây.

Sau khi cơm nước xong xuôi không lâu, Giáo sư Tôn lại đến.

Khương Hoa không khỏi ngẩn ra, chẳng lẽ là chuyện Địa Tiên Thôn đã có manh mối.

Sau khi đến Nam Hải, Địa Tiên Thôn là nơi Khương Hoa nhất định phải đi một lần.

Trước đó bởi vì Giáo sư Tôn vẫn chưa phá giải được bí mật thật sự của Địa Tiên Thôn, cộng thêm Khương Hoa cũng biết, trước khi mình chưa kích hoạt được bất tử thể, tốt nhất không nên đến Địa Tiên Thôn.

Do đó, cũng không thúc giục Giáo sư Tôn.

Bây giờ Giáo sư Tôn tự mình tìm tới cửa, Khương Hoa ngược lại có chút bất ngờ.

Khương Hoa tự mình tiếp đãi Giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn, là chuyện Địa Tiên Thôn có manh mối rồi sao.

Khương Hoa hỏi.

Giáo sư Tôn nói: Ừ, tôi đã tìm được Địa Tiên Thôn, chỉ cần cậu muốn đi, bất cứ lúc nào cũng có thể đến đó.

Khương Hoa gật đầu: Được, nhưng tôi phải một thời gian nữa mới rảnh, tôi muốn đi một chuyến Nam Hải, đợi tôi trở về, lại đi Địa Tiên Thôn.

Giáo sư Tôn cũng không có ý kiến, liền gật đầu, sau đó ông lấy ra một thứ, là một miếng ngọc quyết.

Đây là tôi lấy được từ chỗ lão Trần, trước đó nghe nói lão Trần cùng các cậu đến Tinh Tuyệt Cổ Thành thì không may gặp nạn, mà miếng ngọc quyết này là ông ấy đưa cho tôi từ rất sớm, nói là có liên quan đến Nam Hải, là lấy được trong một lần khảo sát ở Nam Hải, tôi vẫn luôn không nghiên cứu ra được nó có tác dụng gì, vì cậu muốn đi Nam Hải, liền đưa cho cậu đi.

Giáo sư Tôn nói xong liền rời đi, còn Khương Hoa, thì bị miếng ngọc thần bí kia hấp dẫn.

Khương Hoa cầm miếng ngọc quyết ngồi xuống.

Không phải vì miếng ngọc này quý giá đến mức nào, mà là hoa văn trên đó đã thu hút Khương Hoa.

Hoa văn trên ngọc bội là từng miếng vảy nhỏ li ti.

Dựa vào ký ức của Khương Hoa, hắn phát hiện những miếng vảy này giống hệt vảy Kỳ Lân, hơn nữa hoa văn này thuộc loại Phong văn.

Nhận được Huyết Ngọc Ngọc Bội.

Huyết Ngọc Ngọc Bội: Ngọc bội được làm từ xương Huyết Ngọc

sau khi ngọc hóa, là vật phẩm cần thiết để mở ra sào huyệt Huyết Ngọc.

Huyết Ngọc Ngọc Bội, chuyên dùng để mở sào huyệt Huyết Ngọc, không biết sào huyệt Huyết Ngọc này rốt cuộc ở đâu.

Khương Hoa lẩm bẩm một tiếng, nhớ lại câu nói của Giáo sư Tôn trước khi đi, nói rằng miếng ngọc bội này là Giáo sư Trần lấy được từ Nam Hải, chẳng lẽ sào huyệt Huyết Ngọc đó ở Nam Hải.

Khương Hoa suy nghĩ, cầm Huyết Ngọc Ngọc Bội ra ngoài.

Rất nhanh, Khương Hoa tìm được nơi ở của Giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn thấy Khương Hoa vậy mà tìm tới cửa, ông ấy vừa mới từ chỗ Khương Hoa trở về bao lâu chứ.

Đây gần như là trước sau chân sau chênh lệch thời gian a.

Sao vậy, cậu còn có chuyện gì sao.

Giáo sư Tôn hỏi.

Khương Hoa lấy ra miếng Huyết Ngọc Ngọc Bội kia: Tôi muốn hỏi, miếng ngọc quyết này là Giáo sư Trần tìm thấy ở vị trí nào của Nam Hải.

Vị trí nào.

Giáo sư Tôn nhíu mày, ngồi xuống suy nghĩ một chút rồi nói: Tôi hình như có nghe lão Trần nhắc tới, ông ấy nói trước kia họ đi Nam Hải khảo sát, gặp phải một con tàu ma quanh năm trôi dạt trên biển, họ chính là trên con tàu ma đó lấy được miếng ngọc bội này, nghe nói lần đó, chỉ có lão Trần một mình sống sót trở về, sau này chuyện này liền trở thành cơ mật, ngoài một số ít người ra, không ai biết về hành động lần đó.

Tàu ma.

Khương Hoa trong lòng khẽ động, không khỏi hỏi: Có phải trên con tàu đó, vết máu loang lổ, bên trong không có một ai không.

Sao cậu biết.

Sắc mặt Giáo sư Tôn hơi thay đổi, kinh ngạc nói.

Khương Hoa trong lòng thầm hô một tiếng quả nhiên, xem ra nơi Giáo sư Trần nhận được Huyết Ngọc Ngọc Bội chính là u linh huyết thuyền trong nguyên tác Quỷ Đèn.

Cũng không biết con u linh huyết thuyền này và Phong Kỳ Lân có quan hệ gì.

Theo như Khương Hoa biết, ở Nam Hải, có một vùng biển san hô xoắn ốc, nơi đó quanh năm bão tố, liệu điều này có liên quan đến Phong Kỳ Lân không.

Mà trong nguyên tác, Tần Vương chiếu cốt kính mà Giáo sư Trần muốn tìm cũng ở trong vùng biển san hô xoắn ốc đó.

Tất cả những điều này, không phải là trùng hợp, nói không chừng thật sự có liên quan.

Nếu lần này có thể đồng thời tìm được sừng Hắc Long và huyết mạch Phong Kỳ Lân, vậy thì quá hoàn hảo.

Vốn dĩ Khương Hoa định sau khi tìm được sừng Hắc Long ở Nam Hải, sẽ đến nơi khác tìm hiểu về tung tích huyết mạch Huyết Ngọc, kết quả là ở Nam Hải rất có khả năng có Huyết Ngọc, đó chính là chuyện tốt không thể tốt hơn.

Khương Hoa nói: Chuyện này cậu không cần biết, được rồi, tôi đi trước đây.

Nói xong, Khương Hoa rời khỏi nhà Giáo sư Tôn.

Ngày hôm sau, nhóm Khương Hoa sáng sớm thức dậy, liền lên

chuyến xe lửa xuôi nam, sau đó một đường chuyển tiếp, ba người cuối cùng cũng đến được một hòn đảo ở Nam Hải, đảo San Hô.

Hòn đảo này chính là trạm cuối cùng của nhóm Hồ Bát Nhất trong nguyên tác, ở đây họ thuê ngư dân ra biển.

Cuối cùng, liền không còn trở lại đất liền được nữa.

Mà nhóm Khương Hoa, lúc này cũng đang ở đây.

Lần này Trần Văn Cẩm không đến, chỉ có Khương Hoa, Tương Thần và Thần Đồ cùng đi, cho nên làm bất cứ chuyện gì cũng tương đối thuận tiện hơn nhiều.

Ba người đến đảo San Hô sau đó, nghỉ ngơi một đêm, rồi ngày hôm sau tìm được một ngư dân, chuẩn bị thương lượng với ông ta, sau đó đi thuyền của ông ta ra biển.

Kết quả, lại ngay tại nhà của ngư dân nổi tiếng nhất ở đây, gặp phải Vương Bàn Tử đang trả giá.

Tôi đi.

Chuyện gì thế này.

Vậy mà lại gặp được nhóm Vương Bàn Tử ở cái nơi quỷ quái này.

Thật sự trốn không thoát sự sắp đặt của kịch bản mà.

Mẹ nó.

Khương Gia sao cậu lại đến đây.

Vương Bàn Tử trợn to hai mắt, bước nhanh tới, kích động nói.

Khương Hoa không đáp lại hắn, mà hỏi: Các cậu đến đây làm gì.

Vương Bàn Tử lúng túng cười, rồi nhìn về phía Minh Thúc đi theo sau: Thì ông già này nói ở đây có viên trân châu lớn nhất thế giới, bọn

tôi đến đây kiếm tiền thôi, bọn tôi cũng nghĩ, Khương Gia cậu không thiếu tiền, chuyện này chắc chắn cậu không để ý, cho nên cũng không báo cho cậu, không ngờ cậu vẫn đến à.

Thì ra là vậy.

Khương Hoa nói: Tôi đến tìm đồ, đã gặp được nhau là duyên phận, đi cùng nhau đi.

Vừa hay Vương Bàn Tử và người ngư dân kia cũng đã nói xong giá cả, thế là mọi người liền chuẩn bị ra khơi.

Chiếc thuyền đánh cá rất lớn, ngồi trên đó bảy người họ, cộng thêm chủ thuyền và con trai ông ta, tổng cộng chín người có thể thoải mái chứa được.

Ra biển nửa ngày sau, nhóm Vương Bàn Tử vây quanh Khương Hoa, trò chuyện cùng cậu.

Nhưng đúng lúc này, chủ thuyền hô lên một tiếng: Bắt đầu có sương mù rồi, chúng ta phải giảm tốc độ đợi sương tan rồi mới đi tiếp.

Khương Hoa nhìn lướt qua xung quanh, liền thấy trên mặt biển quả nhiên nổi lên từng đợt sương mù xám.

Nhìn thấy tình huống này, Khương Hoa liền biết, nhất định là u linh huyết thuyền sắp xuất hiện.

Con u linh huyết thuyền này, có liên quan đến Phong Kỳ Lân, nói không chừng bên trong có tin tức về Huyết Ngọc.

Chuyện gì thế, nơi quái quỷ này sao lại có nhiều sương mù thế, tôi còn chưa từng nghe nói trên biển sẽ có sương mù vào ngày nắng.

Vương Bàn Tử đứng dậy nghi ngờ nói.

Chủ thuyền nói: Bàn gia, nơi này có sương mù cũng không có gì

lạ, trước đây tôi từng nghe nói, đây là ma quỷ vực nổi tiếng, truyền thuyết nói trong này có tàu ma, thường xuyên qua lại gần đây, gặp phải người, sẽ kéo người ta vào, rồi không thể ra được nữa, có không ít ngư dân sau khi vào đó liền không bao giờ trở ra.

Vương Bàn Tử nói: Ông chủ thuyền, đây là xã hội hiện đại rồi, đừng tin mấy thứ ngưu quỷ xà thần đó, trên đời này làm gì có tàu ma, đều là người ta bịa chuyện cả thôi.

Tuy nhiên, Vương Bàn Tử vừa dứt lời, chỉ thấy chủ thuyền trợn to mắt, hoảng sợ chỉ vào phía sau hắn.

Vương Bàn Tử lại nói: Tôi nói này ông chủ thuyền, ông đừng có dọa Bàn gia tôi, ông có biết Bàn gia tôi đã trải qua bao nhiêu chuyện đời không.

Chương 375

Thứ sống mấy ngàn năm tôi còn gặp rồi, đừng nói chỉ là Lời hắn còn chưa nói xong, chủ thuyền đã hét lên một tiếng: Tàu ma.

Tàu ma xuất hiện.

Vương Bàn Tử trừng mắt, định nổi giận, kết quả chủ thuyền bỗng nhiên bẻ lái, làm con thuyền đột ngột chuyển hướng, Vương Bàn Tử đứng không vững, trực tiếp ngã xuống đất, trán đập mạnh, lập tức chảy máu.

Mẹ nó.

Vương Bàn Tử sờ trán, phát hiện chảy máu, lập tức nổi giận, đứng dậy chuẩn bị đánh chủ thuyền.

Nhưng khi hắn đứng lên nhìn ra phía sau, phát hiện quả thật có một con thuyền màu xám tro, đang với tốc độ cực nhanh tiến về phía này.

Con thuyền đó trông vô cùng quỷ dị, Vương Bàn Tử vừa nhìn đã cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Thấy con thuyền đó sắp đến gần thuyền đánh cá của họ, nếu không né ra, thật sự sẽ đụng phải.

Nếu bị đâm phải, con thuyền này của họ chắc chắn sẽ tan tành.

Mẹ nó.

Vương Bàn Tử kinh hãi hô lên.

Hồ Bát Nhất cũng biến sắc.

Mặt Minh Thúc tái nhợt, sợ đến toàn thân run rẩy, giống như đang lên cơn sốt rét, mồ hôi lạnh túa ra.

Chủ thuyền, ông mau tránh con thuyền quỷ đó đi.

Vương Bàn Tử la lớn.

Mà Hồ Bát Nhất đã loạng choạng chạy đến chỗ bánh lái, cùng chủ thuyền và con trai ông ta xoay bánh lái.

Tuy nhiên, vẫn không kịp.

Chủ thuyền hét lớn: Nhanh quá, tránh không kịp.

Mọi người chuẩn bị nhảy thuyền.

Nhảy thuyền có lẽ còn một chút hy vọng sống sót, nếu cứ ở trên thuyền này, chắc chắn sẽ bị đâm đến nát thịt tan xương.

Thấy vậy, những người khác liền chuẩn bị nhảy thuyền.

Ngàn cân treo sợi tóc, Tương Thần nhảy ra.

Hắn lao thẳng về phía con thuyền quỷ đó, sau đó hung hăng đá một cước vào thân thuyền lớn.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Hắn muốn làm gì.

Đây là nghĩ quẩn muốn đi chịu chết sao.

Ầm ầm Một tiếng nổ lớn vang lên.

Tương Thần một cước đá vào con thuyền lớn đó, cảnh tượng nát thịt tan xương trong tưởng tượng không hề xuất hiện, thay vào đó là con thuyền lớn phát ra tiếng gầm rú dữ dội, vậy mà bị dịch chuyển đi một khoảng cách.

Tôi đi.

Tất cả mọi người đều nhìn ngây người.

Đây là ai.

Quá mạnh rồi, một cước thậm chí có thể đá bay cả một con thuyền lớn như vậy, cần bao nhiêu sức lực chứ.

Quỹ đạo di chuyển của thuyền quỷ bị lệch đi, tất cả mọi người thoát chết trong gang tấc, lau mồ hôi lạnh.

Sau đó, họ đều nhìn về phía Tương Thần đã trở lại bên cạnh Khương Hoa, ngay cả Thần Đồ cũng nhíu mày nhìn Tương Thần.

Sức mạnh của cú đá đó, quá mạnh.

Khương Gia, vị này, vị này là ai vậy.

Vương Bàn Tử hỏi: Mạnh quá đi.

Hắn phát hiện, người bên cạnh Khương Hoa, thật sự là một người so với một người còn mạnh hơn, lần trước cùng đi Côn Lôn Sơn, Trần Văn Cẩm cũng có biểu hiện cực kỳ kinh diễm, mặc dù sức mạnh không kinh khủng như vậy, nhưng thân thủ cũng rất tốt, còn mạnh hơn cả hắn.

Mà bây giờ, lại đến một mãnh nhân, trực tiếp một cước đá bay cả một con thuyền lớn như vậy.

Đây quả thực là biến thái rồi.

Mà Minh Thúc lại nhìn Tương Thần với vẻ nghi ngờ, ông ta luôn cảm thấy Tương Thần cho ông ta một cảm giác quen thuộc.

Nếu ông ta biết Tương Thần chính là người Khương Hoa mang đi từ nơi đó, không biết sẽ có cảm nghĩ gì.

Khương Hoa nói: Một người bà con xa của tôi.

Mọi người:.

Lại là bà con xa.

Lần trước cô gái xinh đẹp không tưởng, thân thủ lại còn tốt đến

không lời nào tả nổi, cũng là bà con xa, bây giờ lại là.

Họ hàng nhà cậu đều lợi hại như vậy sao.

Khương Hoa không để ý đến sự kinh ngạc của họ, mà nhìn về phía con thuyền ma quỷ sắp lướt qua trước mặt mọi người.

Bề ngoài của con thuyền ma quỷ đó là màu xám đổ nát, bên trong lại là vết máu loang lổ, trên đó toàn là máu tươi, khiến da đầu mọi người tê dại.

Đây là thuyền gì.

Sao trên đó lại có nhiều vết máu như vậy, chẳng lẽ trên đường mở lò mổ à.

Vương Bàn Tử nói.

Chủ thuyền nói: Đây chính là u linh huyết thuyền.

Mỗi lần người trên thuyền bị nó đâm nát đều sẽ bị bắt lên, bị u linh giết chết, máu tươi sẽ văng tung tóe trên thuyền, hơn nữa máu tươi mãi mãi không khô, lần này chúng ta thảm rồi.

Tuy nhiên, ông ta vừa dứt lời, liền thấy một bóng người lao ra ngoài.

Chuyện gì vậy.

Hồ Bát Nhất hô lên.

Họ nhìn lại, phát hiện Khương Hoa đã biến mất.

Nhìn lên u linh huyết thuyền, thấy Khương Hoa đã đứng trên boong tàu.

Tôi đi.

Vậy mà nhảy lên u linh huyết thuyền.

Chủ thuyền cũng trợn to mắt, hoảng sợ nhìn Khương Hoa.

Đối với u linh huyết thuyền, tất cả ngư dân đều tránh né, kết quả người trước mắt này, vậy mà nhảy lên.

Đây không phải là đang tìm chết sao.

Vù Tuy nhiên, vào lúc này, lại có hai bóng người nhảy lên.

Họ nhìn lại, phát hiện Tương Thần và Thần Đồ cũng đã nhảy lên.

Mẹ nó.

Nhóm Hồ Bát Nhất không bình tĩnh nổi.

Chuyện gì thế này.

Tại sao họ đều nhảy lên đó.

Vương Bàn Tử vội vàng hỏi: Lão Hồ, làm sao bây giờ.

Hồ Bát Nhất nói: Chúng ta không thể để Khương Gia bọn họ đi mạo hiểm, chúng ta cũng qua đó.

Nói rồi, liền lấy ra Phi Hổ trảo, đột nhiên ném đi.

Kết quả là một chuyện khiến họ hồn bay phách lạc đã xảy ra.

Liền thấy, cái Phi Hổ trảo đó vậy mà xuyên qua thân thuyền của u linh huyết thuyền, rơi xuống nước.

Dường như, con u linh huyết thuyền đó chỉ là một tồn tại hư ảo.

Các cậu đến vùng san hô xoắn ốc trước, đợi chúng tôi ở đó.

Lúc này, giọng của Khương Hoa từ bên kia vang lên.

Trong lúc nói chuyện, u linh huyết thuyền đã càng lúc càng xa, rất nhanh liền biến mất khỏi tầm mắt của nhóm Hồ Bát Nhất.

Lão Hồ, giờ phải làm sao đây.

Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm hướng u linh huyết thuyền biến mất, không khỏi hỏi.

Hồ Bát Nhất cười khổ một tiếng: Con thuyền quỷ đó ở trước mặt chúng ta như không có, chúng ta chạm còn không tới, bây giờ cũng không thể đuổi theo được, còn có thể làm gì.

Dựa theo lời dặn của Khương Gia, đến vùng biển san hô xoắn ốc đợi cậu ấy thôi, vì Khương Gia đã nói như vậy, vậy cậu ấy nhất định có thể an toàn đến đó, chẳng lẽ các cậu không phát hiện ra, hai người bên cạnh Khương Gia đều không phải người thường sao.

Vương Bàn Tử gật đầu: Đúng vậy, gã to con kia, một cước có thể đá bay cả con thuyền quỷ, sức lực lớn vô cùng, còn cậu thanh niên gầy gò ít nói kia tuy không nói chuyện, nhưng tôi cảm giác, cậu ta cũng giống như Trương Khải Linh lần trước, lợi hại vô cùng.

Hồ Bát Nhất gật đầu: Không sai, cho nên chúng ta không cần lo lắng cho sự an toàn của nhóm Khương Gia, trước tiên tìm vùng biển san hô xoắn ốc đi.

Thế là, họ vội kêu chủ thuyền quay đầu, định lại phương hướng mới, hướng về vùng biển xoắn ốc mà đi.

Trần Văn Cẩm nhìn về hướng con thuyền quỷ biến mất, mặc dù đã nghe lời Hồ Bát Nhất nhưng trong lòng nàng vẫn lo lắng.

Lại nói về nhóm Khương Hoa, vừa lên đến con u linh huyết thuyền này, liền cảm nhận được một luồng sát khí nồng nặc.

Khương Hoa cúi đầu nhìn những vệt máu kia, đúng là giống như máu tươi vừa chảy ra, thậm chí sờ vào vẫn còn độ ấm.

Con thuyền này rất lớn, có hình dáng của một chiếc du thuyền cận đại, Khương Hoa nhìn thấy trên mặt đất có một hàng dấu chân máu, dấu chân máu đó kéo dài đến tận khoang thuyền.

Khương Hoa không khỏi thầm nghĩ, trong nguyên tác có nói, năm đó người phương Tây đã cướp đi không ít quốc bảo, sau đó ở vùng

biển san hô xoắn ốc vì bão mà lật thuyền, người trên thuyền toàn bộ đều chết, một thuyền bảo bối cũng theo đó chìm xuống.

Chẳng lẽ, chính là con u linh huyết thuyền trước mắt này sao.

Vậy thì, những dấu chân này là ai để lại.

Khương Hoa vung tay: Đi, chúng ta vào trong xem.

Khương Hoa nói, liền dẫn theo Tương Thần và Thần Đồ cùng đi vào.

Chương 376

Tiến vào trong khoang thuyền, cảm giác âm u càng thêm nặng nề.

Sau khi đi vào là một hành lang, ở giữa là một đại sảnh tầng dưới, còn nhóm Khương Hoa bây giờ đang ở tầng trên, hành lang khúc khuỷu gần đó là từng căn phòng, đoán chừng đều là phòng cho du khách ở.

Nơi này quả nhiên là một chiếc du thuyền.

Dấu chân máu đi vào căn phòng gần nhất.

Khương Hoa đi đến căn phòng đó, cảm nhận được bên trong có âm khí rất nặng, suy nghĩ một chút vẫn là đẩy cửa phòng ra.

Cái này Khương Hoa nhíu mày, liền thấy trong phòng treo vải trắng, chính giữa viết một chữ Điếu, chỗ vốn nên đặt giường, lại để một chiếc quan tài đỏ rực.

Mà dấu chân máu kia, chính là đến trước quan tài thì đứt đoạn.

Rõ ràng, người để lại dấu chân máu, đã nằm vào trong quan tài.

Tương Thần nhíu mày, đi đến trước quan tài, trực tiếp đá văng nắp quan tài ra, một bóng người màu đỏ vọt ra, lao thẳng về phía Tương Thần.

Hừ.

Tương Thần hừ lạnh một tiếng, vung tay bóp lấy cổ của bóng người màu đỏ kia.

Khương Hoa và Thần Đồ nhìn lại, phát hiện đó là một người không có da, trên người toàn là máu tươi, trông vô cùng ghê tởm.

Huyết Tu La.

Thần Đồ nhíu mày, trầm giọng nói.

Huyết Tu La.

Khương Hoa nhíu mày.

Nghe đồn Huyết Tu La là một loại ác ma từ địa ngục bò ra, đã trải qua hình phạt lột da trong tầng địa ngục lột da, sau khi trốn khỏi địa ngục, chuyên ăn thịt người, vô cùng đáng sợ.

Đương nhiên, đây chỉ là truyền thuyết.

Trên đời này căn bản không có địa ngục gì cả, Huyết Tu La này hẳn là một loại cương thi biến dị, bị thứ gì đó ảnh hưởng, tương tự như huyết thi trong Lỗ Vương Cung, cũng gần giống vậy.

Đương nhiên, huyết thi phần lớn chỉ là một cách gọi, chỉ có số ít huyết thi là có vẻ ngoài toàn thân máu me, màu đỏ trên người chúng, chủ yếu là một loại huyết độc.

Huyết Tu La trước mắt này, có lẽ cũng tương tự như huyết thi.

Khục Huyết Tu La phát ra tiếng gầm giận dữ, hướng về mặt Tương Thần cào tới.

Tương Thần ánh mắt lạnh lẽo, trực tiếp bóp nát cổ Huyết Tu La, sau đó nói: Trên con thuyền này gần như toàn bộ đều là loại Huyết Tu La này, hẳn là trong tất cả các phòng đều có thứ này.

Tương Thần đối với việc cảm ứng khí tức vô cùng nhạy bén, rõ ràng hắn đã thông qua sát khí trên người Huyết Tu La trong tay, cảm ứng được những Huyết Tu La ở nơi khác.

Khương Hoa nói: Tôi không có thời gian dây dưa với mấy con tép riu này, tôi cần hiểu rõ nguyên lý vận hành của con thuyền này, là lực lượng gì đang khiến nó di chuyển, ngoài ra, những Huyết Tu La này từ đâu mà ra.

Tương Thần nói: Thuyền làm sao vận hành thì ta không rõ, nhưng những Huyết Tu La này, xét theo chủng loại của chúng, thuộc về loại cương thi hút máu, mà thủy tổ của cương thi hút máu, là Thắng Câu.

Thắng Câu.

Khương Hoa sững sờ.

Thắng Câu và Tương Thần đều là Tứ Đại Thi Tổ, thực lực tương đương.

Không ngờ rằng, những Huyết Tu La này lại là hậu duệ của Thắng Câu.

Khương Hoa nhíu mày, sau đó nói: Trong này không phải là hang ổ của Thắng Câu chứ.

Tương Thần nói: Không phải không có khả năng, ta cảm thấy ở đại sảnh phía dưới, có một tồn tại cực kỳ mạnh mẽ, cũng là Bất Tử Sinh Mệnh, tám chín phần mười là có liên quan đến Thắng Câu rồi.

Không ngờ lại gặp được Thắng Câu ở đây.

Nếu thật sự là Thắng Câu hắn đã ở đây lâu như vậy, Huyết Ngọc Ngọc Bội lại được lấy đi từ con u linh huyết thuyền này, vậy hắn có biết chuyện về Huyết Ngọc không.

Có thể, rất có thể.

Thế là, Khương Hoa nói: Đi, đi thăm hỏi Thắng Câu đó.

Nói xong, Khương Hoa đi ra khỏi phòng, sau đó trực tiếp từ hành lang nhảy xuống.

Ba người nhẹ nhàng rơi xuống đại sảnh, nhìn xung quanh một lượt, nơi này trông càng thêm âm u.

Khương Hoa ở giữa đại sảnh, tìm thấy một cầu thang đi xuống.

Tương Thần nói Bất Tử Sinh Mệnh kia ở dưới đây.

Khương Hoa không chút do dự dẫn hai người đi xuống cầu thang đó, đến một căn phòng bên dưới.

Căn phòng đó có chút giống phòng hóa trang, chỉ là bây giờ đã trở nên vô cùng lộn xộn, ở giữa đặt một chiếc quan tài.

Đoán chừng chiếc du thuyền cận đại này sau khi bị Thắng Câu chiếm dụng, phòng hóa trang này đã trở thành phòng mộ mới của hắn.

Khương Hoa nhìn chiếc quan tài đó.

Quan tài và chất liệu của toàn bộ du thuyền rõ ràng không hợp nhau, trông cổ xưa nặng nề, so với quan tài bình thường phải lớn hơn nhiều.

Khương Hoa đi về phía quan tài.

Tuy nhiên, đúng lúc này.

Trong quan tài đó, bỗng nhiên bốc lên từng luồng máu tươi.

Ngay sau đó, lượng lớn máu từ trong quan tài phun ra.

Trong nháy mắt, toàn bộ mặt đất đã phủ một lớp máu tươi, mà máu tươi đó, vẫn đang không ngừng tuôn ra.

Thật sự là vô tận.

Hừ, mấy ngàn năm trôi qua rồi, vẫn chỉ biết giả thần giả quỷ.

Tương Thần hừ lạnh một tiếng, dường như có chút mất kiên nhẫn, hắn lao đến trước quan tài, định nắm lấy nắp quan tài, muốn trực tiếp lật tung nó lên.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên, máu tươi trong quan tài tuôn ra, thật giống như suối phun, trực tiếp hất bay cả nắp quan tài, sau đó máu tươi đó tạo thành một cột máu, lao thẳng về phía Tương Thần.

Tương Thần hừ một tiếng, trên người cũng là huyết quang điên cuồng bốc lên, chặn đứng cột máu đó.

Cột máu sau khi rơi xuống đất, vậy mà biến mất không thấy.

Ai, quấy rầy bản vương nghỉ ngơi.

Một giọng nói trầm lạnh vang lên, tiếp theo trong máu tươi, một người toàn thân là máu đứng lên, mái tóc đầy máu múa loạn, ánh mắt đỏ rực quét qua nhóm Khương Hoa.

Tiếp theo, ánh mắt của hắn liền hơi thay đổi.

Ba Bất Tử Sinh Mệnh.

Bóng người màu máu đó, ngữ khí đột nhiên thay đổi, sau đó nói: Khí tức của Thần Đồ, hơn nữa còn là truyền nhân của quỷ đạo.

Còn ngươi, tại sao bản vương nhìn ngươi quen mắt như vậy.

Bóng người màu máu nhìn Thần Đồ một chút, sau đó chuyển ánh mắt lên người Tương Thần, tự động bỏ qua Khương Hoa.

Mặc dù Khương Hoa cũng là Bất Tử Sinh Mệnh, nhưng trong mắt hắn, Khương Hoa chẳng qua là một Bất Tử Sinh Mệnh chưa kích hoạt bất tử thể, thực sự không đáng lo ngại.

Do đó, sự chú ý của hắn tập trung vào Tương Thần và Thần Đồ.

Tương Thần cười lạnh một tiếng: Sao, ngươi ở cái nơi hoang vu này lâu quá, người cũng ngốc rồi à.

Nhìn kỹ xem, ta là ai.

Nói xong, khí huyết trên người Tương Thần bộc phát, thi khí tuôn ra, thân thể bắt đầu biến hóa, biến thành một bộ dạng thây khô.

Tương Thần, hiện ra diện mạo vốn có.

Nhìn thấy Tương Thần, bóng người màu máu đó khựng lại, sau đó

ánh mắt hơi thay đổi, kinh ngạc nói: Lại là ngươi.

Tương Thần.

Cuối cùng cũng nhận ra rồi sao.

Tương Thần cười lạnh.

Mà một bên Thần Đồ cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

Không ngờ người đồng hành cùng mình, lại là Tương Thần trong truyền thuyết.

Thần Đồ là truyền nhân của quỷ đạo, trong miêu tả của Dũng Khắp, thiết lập là không gì không thể, trên thông thiên văn dưới tường địa lý, đối với Tứ Đại Thi Tổ của cương thi hắn đương nhiên biết.

Do đó, đối với việc người đàn ông trung niên vẫn luôn đi theo Khương Hoa lại là Tương Thần, hắn vô cùng kinh ngạc.

Thần Đồ không khỏi nhìn về phía Khương Hoa sắc mặt như thường, trong lòng thầm nghĩ, gã này vậy mà có năng lượng lớn như vậy, ngay cả Tương Thần trong truyền thuyết cũng có thể đi theo hắn.

Tương Thần nhàn nhạt nói: Không ngờ, ngươi vậy mà trốn ở nơi này mấy ngàn năm, thật đúng là có bản lĩnh nhẫn nhịn a.

Thắng Câu cũng cười lạnh đáp lại: Dù sao cũng tốt hơn ngươi, bị một con Cổ Dao xem như Huyết Mạch Di Động, thật là trò cười cho Thi Tộc ta.

Tương Thần ánh mắt trầm xuống, toàn thân thi khí bộc phát, lao về phía Thắng Câu: Đừng tưởng ta không biết, năm xưa ta rơi vào tình cảnh đó, ngươi cũng không thoát khỏi liên quan.

Thắng Câu và Tương Thần va chạm, Ầm ầm một tiếng toàn bộ thân thuyền đột ngột run lên, hai người tách ra, Tương Thần rõ ràng lùi lại một khoảng khá xa, toàn thân thi khí cuộn trào.

Trong cuộc đối đầu với Thắng Câu, hắn vậy mà đã rơi vào thế hạ phong.

Thực ra cũng có thể lý giải.

Tương Thần từng là đứng đầu Tứ Đại Thi Tổ, về mặt thực lực, tuyệt đối là cấp đại ca.

Nhưng trong mấy ngàn năm qua, hắn ngoài việc bị quốc chủ Cổ Dao giam cầm hấp thu Huyết Mạch và thi khí, thời gian còn lại đều ở trong trạng thái ngủ say, thực lực căn bản không thể nào đề thăng.

Mà Thắng Câu lại khác, mặc dù vẫn luôn trốn ở Nam Hải này, nhưng từ tình trạng của hắn có thể thấy được, qua nhiều năm như vậy hắn không biết đã hại bao nhiêu người, thôn phệ tinh hoa huyết nhục của người lạ, dùng đó để đề thăng thực lực của mình.

Do đó, thực lực của hắn cao hơn Tương Thần, đó cũng là chuyện bình thường.

Cao cấp Bất Tử Sinh Mệnh.

Tương Thần sắc mặt khó coi.

Hắn phát hiện ra, bất tử thể của Thắng Câu đã thăng cấp đến cao cấp.

Mà Tương Thần, cũng chỉ là trung cấp bất tử thể mà thôi.

Thắng Câu cười lớn một tiếng: Ha ha, bản vương bây giờ có thể nói cho ngươi biết, không sai, năm xưa chính là bản vương liên hệ với Trương Khải Thiên kia, nếu không có bản vương, Trương Khải Thiên sao có thể đánh lén thành công.

Tiếc là, ngươi biết cũng đã muộn.

Ngươi vẫn là Tương Thần năm xưa, nhưng bản vương đã không phải là Thắng Câu ban đầu nữa.

Tương Thần diện mục băng lãnh: Ngươi thật sự cho rằng, mình có thể là đối thủ của ta.

Nói xong, trên người hắn huyết quang đại trướng, một đôi mắt hoàn toàn biến thành màu đỏ, thi khí tuôn ra, mạnh hơn trước đó không chỉ một chút.

Chương 377

Sau đó, Tương Thần lao về phía Thắng Câu.

Hai người đụng vào nhau, bọn họ giống như hai luồng huyết quang, điên cuồng giao thoa giữa không trung, từng luồng lực xung kích kinh khủng nổi lên, con thuyền quỷ này căn bản không chịu nổi dư ba công kích của Tương Thần và Thắng Câu.

Mấy phút sau, hai người tách ra, ván gỗ và sắt thép xung quanh đều bị xé nát không ít.

Tương Thần và Thắng Câu, hai Thi Tổ đối mặt nhau.

Máu tươi trên người Thắng Câu đã tan đi rất nhiều, lộ ra một khuôn mặt tái nhợt, hắn không thể tin nhìn Tương Thần: Sao có thể.

Ngươi ngủ say mấy ngàn năm, sao còn có thể bộc phát ra thực lực mạnh mẽ như vậy.

Tương Thần hừ một tiếng: Thu lại vẻ tự cho là đúng của ngươi đi, ngươi vĩnh viễn chỉ là Thắng Câu, không thể trở thành Tương Thần được.

Thắng Câu nói: Đừng tưởng mình có thể tạm thời bộc phát ra thực lực mạnh mẽ như vậy là có thể chống lại bản vương, đây là địa bàn của bản vương, bản vương còn nhiều át chủ bài.

Lấy ra đi.

Tương Thần không chút sợ hãi.

Nói rồi, hai người lại chuẩn bị đánh nhau.

Nhưng đúng lúc này, Khương Hoa nhàn nhạt nói: Tương Thần, đừng lãng phí thời gian, ngươi lui ra đi.

Khương Hoa đã có chút mất kiên nhẫn.

Tương Thần nghe được lời của Khương Hoa, trong lòng dù không cam tâm, nhưng vẫn dừng lại, hắn biết với thực lực hiện tại của mình, đúng là không có cách nào làm gì được Thắng Câu.

Mà Khương Hoa, có thể nhẹ nhàng đánh bại hắn.

Cho nên Tương Thần lựa chọn thu tay.

Mà Thắng Câu kia nhìn về phía Khương Hoa, trong lòng hắn có chút nghi hoặc.

Tương Thần luôn kiệt ngạo bất tuân, xưa nay không nghe lời bất kỳ ai, ngay cả năm xưa khi bị quốc chủ Cổ Dao bắt, Tương Thần cũng chưa từng thỏa hiệp.

Nhưng điều khiến Thắng Câu không ngờ là, Tương Thần vậy mà lại nghe lời một người trẻ tuổi loài người.

Đây. chuyện gì thế này.

Tuy nhiên, Thắng Câu nhìn ra được, thực lực của Khương Hoa không mạnh, dù sao ngay cả bất tử thể cũng chưa kích hoạt, có thể mạnh đến đâu chứ.

Do đó, khi Khương Hoa nói giao chuyện này cho hắn, Thắng Câu đã lộ ra một tia khinh thường.

Thắng Câu khinh thường nói: Chỉ là một kẻ mới vào bất tử thể, cũng dám trương cuồng, thật là muốn chết.

Ngay cả Thần Đồ cũng nghi hoặc nhìn Khương Hoa.

Hắn chỉ biết Khương Hoa danh tiếng rất lớn, chuyện gì cũng biết, mua tin tức từ chỗ đó tuyệt đối là lựa chọn chính xác nhất, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ tới, giá trị võ lực của Khương Hoa cao đến đâu.

Từ thân thủ của Khương Hoa khi nhảy lên u linh huyết thuyền lúc

trước, thân thủ của hắn hẳn là không tệ, nhưng.

Thắng Câu này là tồn tại cấp Thi Tổ, Khương Hoa thật sự là đối thủ sao.

Chỉ có Tương Thần sau khi nghe lời của Thắng Câu, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh.

Dám coi Khương Hoa là một Bất Tử Sinh Mệnh mới vào bất tử thể, đó chắc chắn là ý nghĩ ngu xuẩn nhất, và sẽ phải trả giá đắt vì điều đó.

Lần trước ở Trương Gia Cổ Lâu, lão tổ Trương Gia kia chính vì thế mà tử vong.

Ngay cả Lôi Kỳ Lân cũng bị Khương Hoa một đao chém chết.

Sau đó lại là quốc chủ Cổ Dao, bị Khương Hoa một quyền cứng rắn đánh cho mất đi đấu chí, trận pháp của hắn trực tiếp bị Khương Hoa dùng sức mạnh phá vỡ.

Được xưng là, Vĩnh Hằng Sinh Mệnh siêu việt bất tử thể.

Có thể thấy, sức mạnh bùng nổ của Khương Hoa, kinh khủng đến mức nào.

Mà bây giờ Thắng Câu này dám nhìn Khương Hoa như vậy, đây không phải là tự tìm cái chết thì là gì.

Trước tiên cho ngươi nếm mùi một chút.

Thắng Câu đột nhiên vỗ vào quan tài của hắn, máu tươi bên trong tuôn ra, tạo thành một cột máu khổng lồ, như Phong Kỳ Lân mãnh liệt lao tới, lực xung kích cực kỳ mạnh mẽ.

Khương Hoa lại không hề lay động, trực tiếp sử dụng Bàn Sơn lấp biển thuật.

Oanh long long Những tấm ván gỗ và sắt thép phế thải phía trước,

vào khoảnh khắc này toàn bộ bay lên, sau đó tạo thành một cây cầu, đâm vào cột máu, cả hai triệt tiêu lẫn nhau, cột máu của Thắng Câu không có chút hiệu quả nào.

Bàn Sơn lấp biển thuật.

Thần Đồ có chút kinh ngạc nói.

Là một thành viên trong giới đổ đấu, Thần Đồ đương nhiên biết Bàn Sơn lấp biển thuật.

Phải biết, một sư điệt của hắn, Trương Vân Long tự xưng Trương Thiên Sư, cũng nói mình là người của phái Bàn Sơn.

Do đó, Thần Đồ tự nhiên cũng biết trấn phái tuyệt kỹ của phái Bàn Sơn, Bàn Sơn lấp biển thuật.

Không ngờ, Khương Hoa vậy mà lại biết.

Chẳng lẽ, hắn là người của phái Bàn Sơn.

Thần Đồ trong lòng thầm nghĩ.

Có chút bản lĩnh.

Huyết quang trong mắt Thắng Câu lóe lên, lao về phía Khương Hoa.

Khương Hoa cũng lao ra, toàn thân rung lên, bộc phát ra sức mạnh cường đại nhất.

Lần này, hắn thậm chí không sử dụng Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, trực tiếp dùng cánh tay Kỳ Lân và sức mạnh tăng phúc.

Rắc Tay của Thắng Câu và Khương Hoa va chạm, phát ra một tiếng vang giòn tan.

Thắng Câu trợn to mắt, kinh hãi hô lên: Sao có thể.

Hắn bại hoàn toàn.

Trong tay Khương Hoa, gần như không có sức chống trả.

Thắng Câu cảm thấy, loại sức mạnh long trời lở đất oanh kích trên người hắn, phảng phất như một ngọn núi hung hăng đụng tới.

Loại lực lượng đó, tuyệt đối vượt qua sức mạnh của bất tử thể, đạt đến cấp bậc Vĩnh Hằng Sinh Mệnh.

Trên người Thắng Câu không biết đã gãy bao nhiêu xương cốt, thân thể bay ngược ra ngoài, đau đớn kịch liệt khiến hắn gần như ngất đi.

Đã bao nhiêu năm rồi.

Hắn đã bao nhiêu năm không phải chịu đựng nỗi đau như thế này.

Người này, cũng quá kinh khủng sao.

Mạnh đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

Thân thể Thắng Câu, gần như vừa mới bay ngược ra ngoài, Khương Hoa lóe lên liền xuất hiện sau lưng Thắng Câu, đưa tay ấn một cái, đỡ lấy thân thể hắn.

Đùng một tiếng, Thắng Câu rơi xuống đất, toàn thân mềm nhũn, đã không thể động đậy.

Coi như hắn là cương thi, là Thi Tổ, bây giờ cả người xương cốt cũng không biết đã gãy bao nhiêu, hắn cũng không thể hành động được nữa.

Thắng Câu hoảng sợ nhìn Khương Hoa: Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai.

Tại sao lại có sức mạnh lớn như vậy.

Giờ phút này, hắn biết mình đã sai.

Sai hoàn toàn.

Khó trách ngay cả Tương Thần cũng đối với hắn khách khí như vậy, nghe lời răm rắp.

Nguyên lai, hắn mới là người mạnh nhất ở đây.

Một chiêu.

Vẻn vẹn một chiêu.

Liền có thể nói là phế bỏ hắn.

Hắn không hề có sức hoàn thủ.

Như thể, mấy ngàn năm khổ tu, ở trước mặt người khác, không đáng một xu.

Thật đáng sợ.

Thắng Câu nhìn Khương Hoa sắc mặt như thường, trái tim mấy ngàn năm chưa từng sợ hãi, cuối cùng cũng sợ hãi.

Mà Thần Đồ thấy cảnh này cũng hít sâu một hơi, kinh hãi nhìn Khương Hoa.

Hắn nghĩ rằng Khương Hoa có thể ra lệnh cho Tương Thần sẽ rất mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức này.

Đây đã không thể gọi là Bất Tử Sinh Mệnh nữa rồi, lực lượng của hắn, đã đạt đến cấp bậc Vĩnh Hằng.

Thần Đồ chưa bao giờ nghĩ tới, có người sức mạnh có thể cường đại đến mức này.

Vừa rồi.

đó chắc là khí tức của cánh tay Kỳ Lân.

Thần Trà thầm nghĩ.

Hắn vô cùng quen thuộc với khí tức của Huyết Mạch Kỳ Lân, nên

đương nhiên cũng biết về cánh tay Kỳ Lân này, vì vậy ngay khi Khương Hoa vừa thi triển, hắn đã nhận ra ngay.

Chương 378

Thần Trà tự hỏi: Hắn rốt cuộc là ai.

Biết pháp thuật của phái Bàn Sơn, lại còn có cánh tay Kỳ Lân.

Chẳng phải cánh tay Kỳ Lân chỉ có người của phái Phát Khâu mới biết sao.

Thần Trà lúc này đã có chút mơ hồ.

Mà Khương Hoa cũng chẳng bận tâm nhiều như thế.

Hắn không quan tâm người khác nghĩ gì, một chân giẫm lên người Thắng Câu, lạnh nhạt nói: Ngươi là một trong Tứ Đại Thi Tổ, ta cho ngươi một cơ hội sống, trả lời ta mấy câu hỏi.

Thắng Câu nghiến răng nhìn Khương Hoa: Ngươi muốn hỏi gì.

Khương Hoa nói: Mấy vấn đề rất đơn giản.

Thứ nhất, làm sao để điều khiển chiếc thuyền máu u linh này.

Thắng Câu lắc đầu: Ta không biết, chiếc thuyền quỷ u linh này chỉ di chuyển qua lại trong một khu vực nhất định, đến địa điểm định sẵn rồi lại quay về.

Hơn nữa, trong vùng biển này, chỉ có ở trên thuyền máu nổi danh mới là an toàn nhất.

Giải thích xem.

Khương Hoa hỏi.

Thắng Câu đáp: Bởi vì bên dưới hải vực xoắn ốc san hô có một con Hải Long khổng lồ canh giữ.

Con Hải Long đó thường xuyên gây ra sóng to gió lớn, nhưng dù

nó làm gì cũng không ảnh hưởng đến chiếc thuyền máu u linh này.

Khương Hoa bừng tỉnh.

Trong nguyên tác quả thật có nhắc đến việc vùng biển này có đủ loại nguy hiểm, còn có vô số Hải Nhãn, hóa ra đều là do một con Hải Long giở trò.

Khương Hoa hỏi: Vậy chiếc thuyền này có đi đến hải vực xoắn ốc san hô không.

Có, Thắng Câu đáp.

Khương Hoa lại hỏi: Vậy ngươi có biết về Huyết Ngọc không.

Chỉ có Huyết Ngọc mới là mục đích cuối cùng của Khương Hoa khi đến chiếc thuyền máu u linh này.

Mà Thắng Câu đã ở đây lâu như vậy, nếu nơi này có Huyết Ngọc thì hắn nhất định sẽ biết.

Huyết Ngọc.

Sắc mặt Thắng Câu thay đổi, không khỏi hỏi lại: Ngươi hỏi Huyết Ngọc làm gì.

Khương Hoa nhìn vẻ mặt của Thắng Câu là biết gã này chắc chắn biết về Huyết Ngọc, bèn nói: Ngươi quan tâm ta làm gì, cứ thành thật trả lời câu hỏi của ta là được.

Được, được.

Thắng Câu không dám nói nhảm nữa, đành phải thành thật trả lời câu hỏi của Khương Hoa, hắn nói: Ta biết Huyết Ngọc ở đâu, nhưng. nếu các ngươi muốn đi, e rằng sẽ vô cùng khó khăn.

Khương Hoa nói: Ngươi cứ nói là được.

Thắng Câu kể: Hơn một ngàn năm trước, ta đến vùng biển này và

sống ở đây.

Có một lần ta vô tình tiến vào một Hải Nhãn, bên dưới Hải Nhãn đó ta đã gặp được một thế giới khác.

Khương Hoa hỏi: Có phải bên dưới hải vực xoắn ốc san hô đó có một nơi được một luồng nhiệt ngăn cách với nước biển, bên dưới giống như một động thiên dưới nước không.

Không sai.

Thắng Câu kinh ngạc nói: Sao ngươi lại biết.

Khương Hoa làm sao mà biết được.

Bởi vì trong nguyên tác của Ma Thổi Đèn có một nơi như vậy, Hồ Bát Nhất và nhóm của ông ta khi đang tìm kiếm tàu đắm và trân châu ở vùng xoắn ốc san hô thì bị hải xà tấn công, sau đó xuất hiện vô số Hải Nhãn giống như trong Quỷ Động, hút họ xuống dưới.

Thế là họ phát hiện dưới đáy biển có một thế giới khác, một tầng sóng nhiệt ngăn cách nước biển, bên dưới có không khí và không bị ảnh hưởng bởi nước biển, giống như một quốc gia tách biệt với thế giới.

Và quốc gia đó chính là Hận Thiên Quốc trong truyền thuyết.

Tất nhiên, cư dân của Hận Thiên Quốc sớm đã lành ít dữ nhiều rồi.

Vì thế, Khương Hoa đương nhiên biết rõ.

Khương Hoa lại hỏi: Ngươi đừng quan tâm vì sao ta biết, cứ nói xem ngươi đã gặp gì ở dưới đó, có phải Huyết Ngọc ở dưới đó không.

Ta không biết bên dưới có Huyết Ngọc hay không, chỉ tìm thấy một vài dấu vết liên quan đến Huyết Ngọc.

Thắng Câu lắc đầu nói: Ta đã lang thang ở đáy biển đó rất lâu, gặp được một cây Kiến Mộc khổng lồ, mà dưới cây Kiến Mộc có một hang động lớn, ta không mở được.

Bên ngoài hang động, ta phát hiện ra vảy của Huyết Ngọc.

Thì ra là thế.

Lần này, Khương Hoa đã xác định được Huyết Ngọc ở đâu.

Nơi Huyết Ngọc tọa lạc chính là chỗ cây Kiến Mộc ở Hận Thiên Quốc, trong nguyên tác, Hồ Bát Nhất và nhóm của ông ta đều dựa vào cây Kiến Mộc để thoát thân.

Đã biết hang ổ của Huyết Ngọc ở chỗ cây Kiến Mộc, vậy thì mọi chuyện dễ dàng hơn rồi, chỉ cần tìm được cây Kiến Mộc là được, sau đó có thể dùng Ngọc Bội Huyết Ngọc để mở ra hang ổ, tìm được Huyết Ngọc.

Khương Hoa lại hỏi: Ngươi nói bên dưới hải vực xoắn ốc có một con Hải Long, lẽ nào con Hải Long đó cũng ở trong động thiên dưới nước kia.

Thắng Câu lắc đầu: Không phải, con Hải Long đó lang thang ở bên ngoài, không vào động thiên dưới nước.

Khương Hoa hỏi: Con Hải Long này có phải là Hắc Long không.

Kết quả Thắng Câu vẫn lắc đầu: Không phải Hắc Long, nhiều nhất chỉ có thể coi là Giao Long.

Điều này khiến Khương Hoa có chút thất vọng.

Hắn đã sớm đoán rằng dưới Nam Hải Quy Khư này hẳn là có rồng, nhưng không ngờ chỉ là một con Giao Long mà thôi, chứ không phải Hắc Long thực sự.

Vậy sừng Hắc Long phải đi đâu tìm đây.

Khương Hoa có chút phiền muộn.

Nhưng nghĩ lại, kệ nó đi, dù sao đến đây cũng không phải không có thu hoạch gì, ít nhất cũng tìm được Huyết Ngọc, đến lúc đó nhận được Huyết Mạch Huyết Ngọc, kích hoạt Huyết Mạch Thần Đồ, đó cũng là chuyện tốt.

Nói không chừng, đến lúc đó sẽ kích hoạt được Huyết Mạch Thánh Thú.

Huyết Mạch Xích Long của hắn cũng sẽ được kích hoạt theo.

Như vậy, hắn lại tiến gần thêm một bước đến việc kích hoạt Bất Tử Thể, chỉ cần tìm được sừng Hắc Long là được.

Thế là Khương Hoa gật đầu: Được.

Sau đó hắn cũng không để ý đến Thắng Câu nữa.

Gã này xương cốt toàn thân không biết đã gãy bao nhiêu, không còn chút uy hiếp nào.

Việc hắn cần làm bây giờ là đến Hận Thiên Quốc, tìm Huyết Ngọc là được.

Thế là, Khương Hoa rời khỏi tầng hầm, đi lên boong tàu.

Mà Tương Thần không theo lên, ngược lại là Thần Trà đi theo sau Khương Hoa.

Khương Hoa đứng trên boong tàu, nhìn mặt biển cuộn sóng bốn phía, hắn đã nhận ra Thần Trà dường như có lời muốn nói.

Ngươi muốn nói gì.

Khương Hoa hỏi.

Thần Trà đáp: Ngươi muốn tìm Hắc Long.

Khương Hoa gật đầu: Trước đó biết dưới Nam Hải này có một

con rồng, không ngờ chỉ là một con Giao Long mà thôi.

Thần Trà lại nói: Ta biết Hắc Long ở đâu.

Khương Hoa sững sờ, sau đó nhíu mày nói: Ồ.

Nói nghe xem.

Thần Trà nói: Tỏa Long tỉnh.

Khương Hoa đột nhiên nhớ ra.

Đúng vậy.

Trước đó hắn vẫn luôn nghĩ theo thế giới của Ma Thổi Đèn và Đạo Mộ Bút Ký, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ đến, ở Kinh Thành còn có một cái Tỏa Long tỉnh.

Bên dưới Tỏa Long tỉnh, đó là nơi thực sự khóa một con rồng a.

Thật uổng công trước đó mình còn nói với Thần Đồ, bảo hắn đến Tỏa Long tỉnh để cường hóa Kinh Chập.

Chính mình lại không hề nghĩ tới, Tỏa Long tỉnh phong ấn một con rồng.

Hơn nữa, con rồng đó chính là Hắc Long.

Khương Hoa muốn ngửa mặt lên trời cười to.

Đây chính là cái gọi là đạp mòn gót sắt tìm không thấy, gặp được chẳng tốn chút công phu sao.

Không ngờ Hắc Long thực sự lại ở ngay gần mình.

Xem ra, sau khi từ Nam Hải trở về, cũng có thể đến Tỏa Long tỉnh xem thử.

Khương Hoa nói: Ngược lại là quên mất chỗ đó, đợi ta trở về sẽ đi tìm con Hắc Long kia.

Khương Hoa cấp thiết muốn tìm được Huyết Ngọc, sau đó lại đến

Tỏa Long tỉnh, một khi tìm được Tỏa Long tỉnh, tìm được Hắc Long bị phong ấn, thì có thể kích hoạt Bất Tử Thể.

Lúc ở Côn Lôn Sơn hắn đã thăng cấp thành Bất Tử Thể, có thể là vì chưa tìm đủ các bảo vật, dẫn đến chậm chạp không thể kích hoạt.

Mà bây giờ, cuối cùng cũng sắp gom đủ rồi.

Nhưng đúng lúc này, trong khoang thuyền vang lên tiếng gào thét thảm thiết đầy oán hận của Thắng Câu, cuối cùng âm thanh dần dần tắt lịm.

Khương Hoa biết, là Tương Thần đã kết liễu Thắng Câu.

Đối với mạng sống của Thắng Câu, Khương Hoa không có chút thương hại nào.

Mặc dù hắn đã thành thật nói cho Khương Hoa tất cả những gì mình biết, nhưng cũng không thể phủ nhận sự thật rằng hắn đã giết rất nhiều người.

Không biết có bao nhiêu ngư dân chết trong tay hắn, không biết có bao nhiêu du khách táng thân dưới tay hắn.

Mặc dù Khương Hoa không có tâm tư hành hiệp trượng nghĩa, nhưng gặp phải loại này, Khương Hoa đương nhiên sẽ không giữ lại mạng sống của hắn, để Tương Thần giải quyết cũng là chuyện không thể tốt hơn.

Khương Hoa nhìn bầu trời âm u, dường như nơi nào chiếc thuyền máu u linh này đi đến, nơi đó luôn có mây đen đi theo.

Khương Hoa nhìn thấy bốn phía xuất hiện những con sóng dữ dội, từng đợt sóng lớn như những bức tường nước xuất hiện ở phía trước, những bức tường nước cao mười mấy hai mươi mét gần như chiếm trọn cả mặt biển, điên cuồng ập về phía chiếc thuyền máu u linh.

Cảnh tượng này đủ để khiến bất kỳ thủy thủ kinh nghiệm phong phú nào cũng phải biến sắc.

Tuy nhiên, Khương Hoa và Thần Đồ nhìn thấy tất cả trước mắt, nhưng sắc mặt không hề thay đổi chút nào.

Đây chính là long tiếp nước.

Mặc dù trong đời thực và trong nguyên tác có nhắc đến, đó chỉ là một hiện tượng tự nhiên mà thôi, nhưng Khương Hoa lúc này lại có thể cảm nhận được, chính là con Giao Long dưới đáy biển đang gây sóng gió.

Là con Giao Long đó.

Thần Đồ thản nhiên nói.

Khương Hoa gật đầu, hắn và Thần Trà đứng ở đầu thuyền, nhìn bức tường nước ngày càng gần, cả hai đều không có chút hoảng loạn nào.

Bởi vì, họ đều biết, bất kể trên biển xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không ảnh hưởng đến chiếc thuyền máu u linh này, bức tường nước trước mắt cũng vậy.

Sóng lớn ngày càng gần, không bao lâu sau Tương Thần cũng đi ra, hắn nhìn bức tường nước, nhíu mày: Đây là do con Giao Long kia làm trò sao.

Khương Hoa gật đầu.

Bọn họ mơ hồ nhìn thấy trong bức tường nước, có một con rồng màu trắng ẩn hiện.

Ở phía xa, một chấm đen nhỏ đang chao đảo trong sóng lớn, mà con Giao Long màu trắng kia đang nhìn chằm chằm vào chấm đen nhỏ đó.

Là lão Hồ bọn họ.

Khương Hoa nói.

Chương 379

Chấm đen nhỏ đó chính là thuyền của Hồ Bát Nhất, vì khoảng cách còn khá xa nên nhìn từ xa chỉ là một chấm nhỏ.

Mà thuyền của Hồ Bát Nhất đã gặp phải sóng lớn, đang điên cuồng chao đảo trên đầu ngọn sóng, bất cứ lúc nào cũng có thể bị lật úp.

Tuy nhiên, người lái thuyền là một người rất am hiểu về thuyền bè, ông ta có thể kiểm soát rất tốt chiếc thuyền đánh cá, mặc dù thuyền đang lắc lư dữ dội, nhưng lại lắc lư theo quy luật của sóng lớn, nhìn như sắp đổ nhưng lần nào cũng có thể gặp dữ hóa lành.

Đây chính là ngư dân có kinh nghiệm, dù có đổi lại là thuyền trưởng chuyên lái du thuyền cũng chưa chắc làm được điều này.

Dù sao, những thuyền trưởng lái du thuyền đó, tuyến đường của họ đều đã được lên kế hoạch cố định từ trước, suốt hành trình sẽ không gặp nguy hiểm gì, gặp phải tình huống đột ngột thế này sẽ thiếu khả năng ứng biến.

Còn loại ngư dân này thì khác, họ đánh cá ở đâu có cá thì đi đến đó, trong đời không biết đã gặp bao nhiêu nguy hiểm, tình huống long tiếp nước này có lẽ cũng đã từng gặp qua.

Do đó, việc ứng biến cũng tương đối thuận buồm xuôi gió.

Xem ra, bọn họ tạm thời chắc là không có nguy hiểm.

Tương Thần nói.

Thần Trà nói: Chưa chắc, con Giao Long kia dường như đã nhắm vào họ.

Đúng vậy, điểm này Khương Hoa cũng đã nhận ra.

Và lúc này, thuyền máu u linh di chuyển với tốc độ cực nhanh, cộng thêm tốc độ của sóng biển cũng rất nhanh, nên khoảng cách giữa hai bên, trong nháy mắt đã rút ngắn lại.

Hồ Bát Nhất và nhóm của ông ta đang ở trong cơn sợ hãi tột độ, hoàn toàn không biết mình đã bị một con Giao Long màu trắng khổng lồ nhắm vào.

Lão Hồ.

Cái quái gì thế này, đây là biển động à.

Vương Bàn Tử la lớn.

Hồ Bát Nhất nói: Đây không phải biển động, gọi là long tiếp nước, chúng ta chỉ cần vượt qua trận này là được.

Mà đúng lúc này, trong lúc hoảng loạn Vương Bàn Tử thấy được trong nước có một bóng trắng lướt qua: Lão Hồ.

Trong nước hình như có cái gì đó.

Cái gì.

Hồ Bát Nhất hỏi.

Vương Bàn Tử bám chặt cột buồm: Không biết nữa, không nhìn rõ.

Trần Văn Cẩm lớn tiếng nói: Tôi cũng thấy, là một thứ màu trắng.

Mau nhìn, lại xuất hiện rồi.

Hồ Bát Nhất kinh hãi, nhìn xuống nước, liền thấy một sinh vật khổng lồ màu trắng hình rắn từ trong nước lao ra, đột nhiên tấn công về phía họ.

Mẹ kiếp.

Đây là cái gì, rồng sao.

Vương Bàn Tử nhìn thấy con Giao Long lớn như vậy, lập tức sợ hết hồn, không khỏi kinh hô một tiếng.

Thứ này thật sự còn lớn hơn cả Thiết Đầu Long Vương mà họ thấy ở Hoàng Hà.

Trông thật sự giống như một con Bạch Long, nhất là trên đầu nó còn có sừng.

Hồ Bát Nhất cũng bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, kinh ngạc nói: Thật sự là rồng.

Thuyền trưởng, mau tránh đi.

Con rồng lớn như vậy nếu đâm vào thuyền của họ, cho dù thuyền của họ làm bằng sắt, cũng sẽ bị đâm lật, thậm chí có thể tan thành từng mảnh.

Họ làm sao cũng không ngờ được, trong nước này lại thật sự có rồng.

Người lái thuyền hô lớn: Sóng lớn quá, bánh lái không xoay được.

Hồ Bát Nhất biến sắc, mắt thấy thuyền không di chuyển được, mà con Bạch Long khổng lồ lại sắp lao tới, bèn nghiến răng một cái, cầm lấy một cây xiên cá bên cạnh, ánh mắt kiên định nhìn con Bạch Long.

Lão Hồ, cậu làm gì vậy.

Vương Bàn Tử kinh hô.

Hồ Bát Nhất không nói gì, lùi lại hai bước, chuẩn bị lao ra liều mạng với con Bạch Long.

Nhưng đúng vào lúc này, trước mặt con Bạch Long không biết từ lúc nào đã xuất hiện một người đang đạp sóng mà đi, lao thẳng về phía nó.

Đó là.

Hồ Bát Nhất sững sờ một chút, rất nhanh liền nhận ra: Là Khương Gia.

Vương Bàn Tử cũng kích động nói: Khương Gia trở lại rồi.

Ha ha, chúng ta được cứu rồi.

Trần Văn Cẩm cũng vừa mừng vừa sợ nhìn Khương Hoa.

Sao cũng không ngờ được, thời khắc mấu chốt Khương Hoa lại xuất hiện.

Điều này thật quá bất ngờ.

Chỉ thấy Khương Hoa đạp sóng mà đi, lao về phía con rồng, giống như Hải Thần khiến lòng người phấn chấn.

Mà cùng lúc đó, hai bóng người lóe lên, rơi xuống boong tàu, không biết vì sao, chiếc thuyền này lại trở nên ổn định lại.

Là các người.

Vương Bàn Tử vui mừng.

Hồ Bát Nhất cũng nói: Đại thúc, Tiểu Ca, các anh trở lại rồi.

Người nhảy lên boong tàu chính là Tương Thần và Thần Đồ.

Thần Đồ không nói gì, mà chỉ nghiêm nghị nhìn Khương Hoa và con Giao Long đang giằng co.

Còn Tương Thần thì gật đầu.

Đại thúc, sao Khương Gia lại có thể đạp sóng mà đi thế, chẳng lẽ anh ta là thần sao.

Hồ Bát Nhất thấy Tương Thần dễ nói chuyện hơn một chút, không khỏi hỏi.

Tương Thần nói: Không rõ lắm.

Ờ.

Hồ Bát Nhất có chút cạn lời, đành hỏi tiếp: Vậy Khương Gia có đối phó được con Bạch Long này không.

Tương Thần nói: Chỉ là một con Giao Long mà thôi, đối với cậu ấy tự nhiên là dễ như trở bàn tay.

Nghe Tương Thần nói vậy, những người khác đều thở phào nhẹ nhõm.

Mà lúc này, Khương Hoa đã hành động.

Hắn mượn năng lực khống chế nước của Huyết Mạch Thủy Kỳ Lân để đi trên mặt nước như trên đất liền.

Do đó, hắn mới có thể làm được cảnh tượng không thể tin nổi trong mắt người khác.

Con Giao Long thấy Khương Hoa chặn đường đi của nó, lập tức giận dữ gầm lên một tiếng, sau đó trực tiếp há miệng táp tới.

Nghiệt súc.

Khương Hoa hừ lạnh một tiếng, trực tiếp sử dụng Bàn Sơn lấp biển thuật.

Lập tức, bốn phía gió nổi lên điên cuồng, vốn đã có sóng lớn, giờ đây càng giống như biển động cấp 12, vô cùng kinh khủng.

Nước biển sao lại trở nên dữ dội hơn vậy.

Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói.

Tương Thần lại nói: Đó là Khương Hoa đang làm phép.

Làm phép.

Hồ Bát Nhất có chút nghi ngờ.

Mà lúc này, Trần Văn Cẩm lại sắc mặt nặng nề nói: Đây là Bàn Sơn lấp biển thuật.

Hồ Bát Nhất nghe là Bàn Sơn lấp biển thuật, không khỏi kinh ngạc nói: Chẳng lẽ chính là bí kỹ không truyền ra ngoài của phái Bàn Sơn, Bàn Sơn lấp biển thuật.

Trần Văn Cẩm nghiêm nghị gật đầu: Không sai.

Bàn Sơn lấp biển thuật một khi thi triển, nước sẽ ngưng kết thành núi, các người xem nước biển bốn phía đi.

Mọi người nhìn xem, quả nhiên, những dòng nước biển ngưng tụ lại với nhau, trông mơ hồ có chút giống như núi.

Hồ Bát Nhất nói: Không ngờ Bàn Sơn lấp biển thuật lại lợi hại như vậy.

Nhưng mà, sao Khương Gia lại biết.

Mọi người im lặng.

Không ai biết vì sao Khương Hoa lại biết Bàn Sơn lấp biển thuật.

Ngược lại là Vương Bàn Tử đã thông suốt, hắn nói: Khương Gia biết Bàn Sơn lấp biển thuật tôi thấy lại là một chuyện vô cùng bình thường, dù sao anh ta cũng là Khương Gia mà.

Hồ Bát Nhất trầm mặc.

Đúng vậy, dù sao anh ta cũng là Khương Gia.

Trên đời này, không có gì là anh ta không làm được.

Biết Bàn Sơn lấp biển thuật thì có sao.

Không cần phải kinh ngạc làm gì.

Mọi người đều nhìn về phía Khương Hoa, muốn xem xem, Khương Hoa làm thế nào để đồ long.

Mà Khương Hoa, dùng Bàn Sơn lấp biển thuật, đập cho con Giao Long muốn cắn hắn kêu la đau đớn không thôi, vảy trên người không

biết đã rơi bao nhiêu, máu tươi đỏ thẫm tuôn ra, đã bị thương.

Con Giao Long vừa bị thương, đau đớn quay người liền chui vào trong biển, chuẩn bị chạy trốn.

Khương Hoa lại hừ lạnh một tiếng: Ta có cho ngươi trốn không.

Dám ở đây gây sóng gió, hôm nay ta sẽ kết liễu mạng của ngươi, lấy nội đan của ngươi, xem sau này ngươi còn làm sao gây sóng gió.

Nói xong, Khương Hoa chui vào trong biển, bơi điên cuồng trong sóng dữ, còn linh hoạt hơn cả Giao Long.

Mà sau khi hắn tiến vào đáy biển, Hồ Bát Nhất và nhóm của ông ta liền không nhìn thấy Khương Hoa nữa, chỉ có thể lo lắng chờ đợi.

Năm phút sau, mặt biển đã khôi phục bình thường, kỳ quan long tiếp nước cũng đã biến mất, thuyền trưởng cũng cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Mau nhìn, sao mặt biển lại nhiều máu thế kia.

Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng, chỉ vào mặt biển lớn tiếng nói.

Mọi người vốn đang nhìn chằm chằm vào mặt biển, lúc này thấy máu tươi từ dưới trào lên, trong nháy mắt cả mặt biển đều nhuộm thành màu đỏ.

Xoạt Lúc này, một cái đầu người từ mặt biển đỏ máu nhô lên, chính là Khương Hoa.

Tốt quá rồi, là Khương Gia.

Vương Bàn Tử vui mừng nói.

Những người khác cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù đối với thực lực của Khương Hoa có mười phần tin tưởng, nhưng Khương Hoa nhảy vào vùng biển không biết, họ vẫn vô

cùng lo lắng, bây giờ Khương Hoa xuất hiện, vậy có nghĩa là Khương Hoa không sao.

Khương Gia, bắt lấy.

Vương Bàn Tử lấy ra một sợi dây thừng ném ra, chuẩn bị kéo Khương Hoa lên.

Nhưng mà, Khương Hoa đã trực tiếp nhảy lên.

Ầm.

Một tiếng vang lớn, Khương Hoa rơi xuống boong tàu, toàn thân máu nước tí tách, mà trong tay hắn, xách một cái đầu rồng còn lớn hơn cả tủ lạnh, máu tươi không ngừng chảy ra.

Lại ầm một tiếng, Khương Hoa ném đầu rồng lên boong tàu.

Chương 380

Hồ Bát Nhất, Minh Thúc và những người khác hít một hơi thật sâu, kinh hãi nhìn Khương Hoa.

Vậy mà, thật sự đã giết chết con Giao Long đó, hơn nữa còn trực tiếp chém đầu, mang cả đầu rồng lên, có thể thấy Khương Hoa hung ác đến mức nào.

Cảnh tượng này, quả thực quá chấn động lòng người.

Đúng là thiếu niên đồ long chân chính.

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Thuyền trưởng và con trai của ông ta trực tiếp bị dọa cho ngây người, hai người họ vốn tin vào Hải Thần, liền quỳ xuống trước mặt Khương Hoa, không ngừng dập đầu, nói những lời như bái kiến Hải Thần đại nhân khiến người ta có chút cạn lời.

Thần Trà cũng hít thở nặng nề nhìn Khương Hoa.

Mặc dù con Giao Long kia cũng không làm gì được hắn, nhưng hắn lại không có tự tin chém giết Giao Long, dù sao. con Giao Long này ở trong biển, trong biển chính là thế giới của nó, đâu có dễ dàng giết chết như vậy.

Kết quả, Khương Hoa lại giết được.

Một lát sau, Vương Bàn Tử mới nói: Khương Gia, cái, cái đầu rồng này, nếu chúng ta mang lên bờ bán, phải bán được bao nhiêu tiền chứ.

Khương Hoa nói: Bao nhiêu tiền thì tôi không biết, nhưng chắc chắn cậu sẽ bị người ta bắt đi.

Vương Bàn Tử mặt đầy lúng túng.

Được rồi, các anh dọn dẹp một chút, tiếp tục đi thôi, đã gần hải vực xoắn ốc san hô rồi, tôi vào trong thay bộ quần áo trước.

Khương Hoa nói xong, liền đi vào khoang thuyền, tìm một bộ quần áo của Hồ Bát Nhất mặc vào, may mắn là dáng người Khương Hoa và Hồ Bát Nhất không khác biệt lắm.

Thay quần áo xong, trở lại boong tàu, Hồ Bát Nhất, Minh Thúc và những người khác đang vây quanh cái đầu rồng nghiên cứu, bàn bạc xem bán cái đầu rồng này cho ai, có thể kiếm được một món hời lớn.

Dù sao đây cũng là đầu rồng, nếu có thể bán đi, chắc chắn sẽ kiếm được bộn tiền.

Khương Hoa vừa ra, Vương Bàn Tử và nhóm của ông ta liền vây lại, Vương Bàn Tử kích động hỏi: Khương Gia, anh làm thế nào mà giết được con rồng này vậy, lợi hại thật đấy.

Khương Hoa đáp: Cứ thế mà giết thôi.

Vương Bàn Tử nói: Mà này, thịt rồng này có ăn được không.

Tôi còn chưa bao giờ ăn thịt rồng đấy.

Khương Hoa nói: Ăn được, chắc là vị cũng giống như hải xà thôi.

Thật sao.

Vậy tôi đi thử xem.

Thế là, Vương Bàn Tử liền cầm một con dao găm, đi về phía đầu rồng, chuẩn bị cắt một ít thịt rồng xuống làm đồ nướng.

Mà Khương Hoa thì nhìn ra vùng biển xung quanh, rồi nói: Xem ra, đã tiến vào khu vực trung tâm của hải vực xoắn ốc san hô rồi, thuyền trưởng, gần đây hẳn là toàn bộ đều là đá ngầm, cẩn thận một chút.

Vâng, Hải Thần đại nhân.

Thuyền trưởng kích động nói.

Đối với việc thuyền trưởng gọi mình là Hải Thần, Khương Hoa cũng không nói gì, ông ta thích gọi thì cứ để ông ta gọi.

Thế là, thuyền đánh cá giảm tốc độ, khoảng cách đến điểm trung tâm của khu vực xoắn ốc san hô cũng ngày càng gần.

Hai giờ sau, Hồ Bát Nhất thông qua định vị la bàn, cuối cùng đã tìm được nơi đó.

Bốn phía đâu đâu cũng là đá ngầm, nếu không phải kỹ thuật của thuyền trưởng cao siêu, e rằng thật sự rất khó đi vào.

Vùng biển này thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện một vài cơn bão, nhưng những cơn bão này không mạnh lắm, dưới kỹ năng lái thuyền tinh xảo của thuyền trưởng, cũng hữu kinh vô hiểm mà đến được đây.

Trước đó nghe nói khu vực này bão tố không ngừng, quả thật không phải nói suông, đúng là mẹ nó nguy hiểm thật, lúc trước là long tiếp nước, sau đó lại cho chúng ta cả con Giao Long, tiếp theo lại là đủ loại bão tố, nếu không phải Bàn gia ta mạng lớn, e là cũng phải chết ở đây rồi.

Vương Bàn Tử nói.

Hồ Bát Nhất lại nói: Đó là vì có người thần thông quảng đại bảo kê cậu đấy.

Vương Bàn Tử cười ha ha một tiếng.

Thuyền đã dừng lại, gần đó là một hòn đảo san hô không nhỏ.

Hòn đảo san hô này toàn bộ đều được hình thành từ đá san hô, mọi người nhảy lên đảo, Vương Bàn Tử nói: Cuối cùng tìm được cảm giác của đất liền rồi.

Thế là, họ đặt trang bị xuống, bắt đầu mặc đồ lặn, chuẩn bị xuống tìm trân châu.

Hồ Bát Nhất và những người khác đến đây chính là vì tìm kiếm trân châu.

Trần Văn Cẩm thấy Khương Hoa đứng trên đá san hô nhìn tới nhìn lui, không khỏi hỏi: Khương Hoa, cậu đến đây làm gì.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng nhìn qua.

Họ cũng luôn rất tò mò, Khương Hoa đến đây rốt cuộc là để làm gì.

Khương Hoa nói: Tương truyền ở Nam Hải có một cổ quốc với nền văn minh đồ đồng phát triển cao độ, gọi là Hận Thiên Quốc.

Kể từ sau triều Tần, Hận Thiên Quốc này không còn được ghi chép lại nữa, tôi đến đây là để tìm kiếm Hận Thiên Quốc.

Hận Thiên Quốc.

Trần Văn Cẩm suy nghĩ một lúc rồi nói: Hận Thiên Quốc này tôi hình như đã từng nghe qua, nghe nói trình độ công nghệ đồ đồng của họ vào thời Tây Chu đã dẫn đầu thế giới, ngay cả triều Chu cũng không sánh bằng, chẳng lẽ nó ở gần đây.

Khương Hoa gật đầu: Không sai, Hận Thiên Quốc ở dưới hải vực xoắn ốc san hô này.

Vương Bàn Tử kinh ngạc nói: Tôi đi, thật hay giả, vậy chẳng phải là bên dưới có vô số bảo tàng sao.

Hắn và Minh Thúc liếc nhìn nhau.

Không ngờ vốn chỉ muốn tìm trân châu, lại vô tình gặp được một di chỉ cổ quốc.

Đây đương nhiên là một niềm vui ngoài ý muốn.

Khương Hoa nói: Ừm, chắc là có rất nhiều bảo vật, nhưng phần lớn hẳn là đồ đồng, muốn dọn đi cũng không thực tế.

Câu này khiến Vương Bàn Tử như cà tím bị sương đánh, lập tức xìu xuống.

Nếu là đồ đồng, thì còn làm ăn được cái quái gì.

Ban đầu ở huyện Cổ Lam, cái đỉnh đồng lớn như vậy, giá trị liên thành.

Nhưng không phải cũng không dời đi được sao.

Vương Bàn Tử nghiến răng nói: Kệ nó chứ, chắc chắn không thể nào tất cả đều là đồ đồng được.

Cho dù tất cả đều là đồ đồng, cũng không thể không có món nhỏ, tôi còn không tin.

Dừng một chút, Vương Bàn Tử nói: Khương Gia, vậy tôi xuống trước dò đường cho anh, xem có tìm được Hận Thiên Quốc đó không.

Gã này, nghe thấy có di chỉ cổ quốc, cũng không còn muốn trân châu gì nữa, trực tiếp muốn mò bảo bối trong cổ quốc.

Khương Hoa lại nói: Cậu xuống cũng không tìm được đâu, chúng ta cứ chờ một chút đi.

Vương Bàn Tử nghi ngờ hỏi: Khương Gia, tại sao vậy.

Lúc này Hồ Bát Nhất nói: Bàn Tử, cậu cái này cũng không hiểu, Khương Gia đã nói phải chờ, vậy chắc chắn là vì muốn tìm được Hận Thiên Quốc, phải cần đến một điều kiện nào đó, có thể là cần thiên thời địa lợi nhân hòa.

Vương Bàn Tử đành nói: Vậy được rồi.

Mà đúng lúc này, bốn phía bỗng nhiên gió nổi mây phun.

Bầu trời thoáng cái đã tối sầm, trông có vẻ sắp mưa như trút nước.

Xa xa xuất hiện từng đạo kỳ cảnh long hút nước.

Long hút nước này và long tiếp nước có sự khác biệt.

Long tiếp nước mà họ thấy trước đó, giống như biển gầm.

Còn long hút nước bây giờ, là từng đạo vòi rồng mang theo cột nước thông thiên, nhìn từ xa, giống như trên trời có đầu rồng đang hút nước vậy.

Do đó, gọi là long hút nước.

Nói chung, long hút nước xuất hiện một cái đã là hiếm.

Nhưng bây giờ, bốn phương tám hướng toàn bộ đều là loại long hút nước này.

Xong rồi.

Thuyền trưởng nhìn thấy những vòi rồng hút nước đó, lập tức sắc mặt đại biến, toàn thân run rẩy.

Nhiều long hút nước như vậy, cho dù là thần tiên cũng không thoát được.

Hồ Bát Nhất thấy cảnh này, cũng bị dọa cho không nhẹ.

Vương Bàn Tử nói: Mẹ kiếp.

Sao lại nhiều vòi rồng thế này.

Lần này thảm rồi, chúng ta làm sao bây giờ.

Chỉ có Khương Hoa, Tương Thần và Thần Trà là thần sắc như thường, phảng phất như không thấy những cơn vòi rồng kia.

Đôi mắt của Khương Hoa nhìn chằm chằm mặt biển không ngừng.

Xuất hiện nhiều long hút nước như vậy, nơi này chắc chắn không tầm thường.

Quả nhiên, hắn nhìn thấy xa xa trên mặt biển xuất hiện một vòng xoáy.

Vòng xoáy kia ban đầu còn không lớn, nhưng theo thời gian trôi đi, nó càng lúc càng lớn.

Những hòn đá san hô nhỏ xung quanh toàn bộ bị hút vào trong xoáy nước.

Tuy nhiên, vòng xoáy kia cách hòn đảo san hô của Khương Hoa và nhóm của ông ta khá xa, cộng thêm hòn đảo san hô mà họ đang ở là hòn đảo lớn nhất gần đó, nên cũng không bị ảnh hưởng.

Rất nhanh, vòng xoáy kia biến lớn, đã trở thành một Hải Nhãn khổng lồ, trông giống như mặt biển xuất hiện một lỗ hổng, nước biển không ngừng tuôn vào trong.

Hải Nhãn, cuối cùng đã xuất hiện.

Đây chính là con đường phải đi để đến Hận Thiên Quốc.

Khương Hoa nhìn về phía thuyền trưởng: Thuyền trưởng, khóa chặt thuyền lại, tuyệt đối đừng để thuyền bị Hải Nhãn nuốt chửng.

Một khi thuyền bị Hải Nhãn nuốt chửng, vậy thì cho dù sau này họ có thể sống sót ra ngoài, cũng gần như không có cách nào cứu vãn, căn bản không thể nào sống sót bơi vào đất liền được.

Đương nhiên, Khương Hoa không sợ.

Dù sao hắn có Huyết Mạch Thủy Kỳ Lân có thể điều khiển nước.

Thuyền trưởng nghe xong, vội vàng chạy đến kiểm tra dây thừng và xích sắt bảo vệ thuyền.

Mà thuyền trưởng vừa mới đi, Khương Hoa đã nhảy ra ngoài, sau

đó lướt sóng về phía Hải Nhãn, hiển nhiên là muốn xông vào trong đó.

Cảnh tượng như vậy, dọa những người khác sợ hãi.

Mẹ nó.

Khương Gia đây là muốn làm gì.

Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng, cho rằng Khương Hoa định nghĩ quẩn.

Dù sao đây chính là Hải Nhãn, nếu bị hút xuống, chết thế nào cũng không biết.

Mà Tương Thần và Thần Trà không nói nhảm, cũng nhảy xuống nước, sau đó nhanh chóng bơi theo Khương Hoa.

Lần này, Hồ Bát Nhất và những người khác liền khó xử.

Chương 381

Ba người họ liên tiếp đi chịu chết, nhóm của mình phải làm sao đây.

Có nên đi cùng không.

Hồ Bát Nhất nghiến răng một cái: Khương Gia đến đây là để tìm Hận Thiên Quốc, bây giờ anh ta đi đến Hải Nhãn, bên dưới Hải Nhãn chắc chắn chính là Hận Thiên Quốc, hẳn là không nguy hiểm.

Nói xong, Hồ Bát Nhất mặc áo lặn, đội mũ trùm đầu, trực tiếp nhảy xuống.

Mẹ kiếp, lão Hồ cậu có cần phải cương quyết thế không.

Vương Bàn Tử thấy Hồ Bát Nhất nhảy xuống, nghiến răng một cái, cũng đội mặt nạ, nhảy theo.

Tiếp theo, Trần Văn Cẩm cũng không do dự, đi theo họ cùng nhảy xuống.

Trên đảo san hô, chỉ còn lại Minh Thúc và cha con thuyền trưởng.

Minh Thúc cũng muốn đi cùng, nhưng nhìn thấy mặt biển cuộn sóng dữ dội, lập tức không dám động, hắn vội vàng hô to: Trương Khởi Linh, Bàn Gia, tôi ở đây trông thuyền cho các người a.

Vương Bàn Tử quay đầu lại nói: Lão già, tôi biết ngay là ông sợ chết mà.

Nhưng cũng không ai ép buộc ông ta phải xuống.

Nhảy vào Hải Nhãn vốn là chuyện cửu tử nhất sinh, Minh Thúc vốn đã có tuổi, nhảy vào đó có chịu được sự xoay tròn của Hải Nhãn hay không cũng là một ẩn số.

Nếu vừa nhảy vào đã bị nước biển khuấy đến ngạt thở, vậy thì gay go.

Cho nên Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử mấy người cũng không cưỡng cầu Minh Thúc.

Một nhóm người nhanh chóng bơi về phía Hải Nhãn.

Khương Hoa và những người khác vì đang dùng Đạp Lãng Nhi Hành nên tốc độ nhanh nhất, trong nháy mắt đã đến gần Mắt biển, không chút do dự liền nhảy thẳng vào trong.

Lực hút kinh khủng nhanh chóng hút Khương Hoa vào.

Sau một hồi trời đất quay cuồng, ước chừng nửa giờ trôi qua, cho dù Khương Hoa sở hữu thể bất tử cũng không chịu nổi lực xoáy mạnh mẽ này, sau khi cố gắng cầm cự hơn mười phút liền ngất đi.

Lúc mấy người Khương Hoa tỉnh lại, họ phát hiện mình đang nằm trong một cái hố.

Nơi này là một ngọn núi nhỏ trơ trụi, phía trên là từng tầng sóng nhiệt, thậm chí còn có thể nhìn thấy nước biển cuồn cuộn và cả những con cá bơi qua.

Chỉ không biết vì sao, nước biển phía trên lại bị tầng sóng nhiệt kia ngăn cách, vô cùng kỳ diệu.

Khương Hoa nhìn những người khác xung quanh, Tương Thần và mấy người kia cũng nằm gần đó, không lâu sau, Tương Thần và Thần Đồ cùng lúc tỉnh lại.

Mà Hồ Bát Nhất và những người khác tỉnh lại muộn hơn một chút, nhưng cũng không lâu lắm, khoảng năm sáu phút sau họ cũng lần lượt tỉnh dậy.

Vãi. cái thứ này uy lực cũng lớn thật.

Vương Bàn Tử vừa xoa gáy vừa đứng dậy, lẩm bẩm nói.

Tình hình của Hồ Bát Nhất tốt hơn một chút, anh ta nói: Khương Gia, đây là đâu.

Chẳng lẽ là Hận Thiên Quốc trong truyền thuyết.

Khương Hoa gật đầu: Anh xem những mảnh đồng xanh vương vãi khắp nơi kìa, trên đó đều có một ít văn tự cổ, chắc là Hận Thiên Quốc không sai đâu.

Vương Bàn Tử nói: Tốt quá rồi, cuối cùng chúng ta cũng vào được Hận Thiên Quốc, bây giờ đi tìm báu vật thôi.

Khương Hoa nói: Cứ đi dạo một vòng xung quanh xem trước đã.

Thế là mọi người đi theo Khương Hoa dạo một vòng.

Rất nhanh sau đó họ phát hiện, nơi này chỉ là một khu mỏ mà thôi, có lẽ là nơi Hận Thiên Quốc khai thác quặng đồng và dùng để luyện đồng.

Nơi như thế này cũng không có gì đáng xem.

Vương Bàn Tử tìm được một thanh kiếm gãy, cũng coi như là thứ tốt nhất ở đây rồi, hắn múa may vài đường rồi có chút mất hứng nói: Chỗ này cũng nghèo nàn quá nhỉ, chỉ có một ít sắt vụn thôi sao.

Hồ Bát Nhất nói: Có sắt vụn là không tệ rồi, nhìn thì đây là nơi Hận Thiên Quốc dùng để đào quặng, quặng đá thì nhiều đấy, cậu có muốn mang mấy cục về không.

Thôi đi, mấy cục đá thì đáng bao nhiêu tiền.

Vương Bàn Tử có chút thất vọng nói.

Sau khi nếm được vị ngọt ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng về những cổ quốc như thế này, nếu có thể có nhiều bảo vật như ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, mà lần này lại không có

giáo sư Trần và đám người đó đi theo, vậy thì lấy thêm vài món bảo vật, cả đời này cũng không cần phải lo lắng.

Kết quả không ngờ sau khi vào lại chỉ thấy toàn đồng nát sắt vụn.

Điều này khiến hắn vô cùng thất vọng.

Khương Hoa nói: Vội làm gì, nơi này đã là Hận Thiên Quốc thì chắc chắn phải có di chỉ vương thành, chỉ cần chúng ta tìm được di chỉ vương thành thì còn sợ bên trong không có bảo vật sao.

Vương Bàn Tử vừa nghe thế liền cười lớn: Ha ha, vẫn là Khương Gia nhìn xa trông rộng.

Đúng vậy, đây là cả một cổ quốc, sao có thể không có di chỉ thành cổ chứ.

Hơn nữa ở nơi thần kỳ thế này, di chỉ chắc chắn được bảo tồn vô cùng hoàn hảo.

Đây chính là tài sản của cả một quốc gia, phát tài rồi, phát tài rồi.

Khương Hoa không khỏi lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Ừm.

Nhưng rất nhanh, vừa đi chưa được hai bước, Thần Đồ bỗng nhiên nhíu mày, sau đó người vút một tiếng liền biến mất, lúc xuất hiện lại đã ở trên một khu mỏ.

Tiếp đó, trong tay hắn xuất hiện một thanh quái kiếm màu xám tro.

Thanh kiếm đó trông như một con rồng, uốn lượn khúc khuỷu, trên thân tỏa ra ánh sáng màu xanh nhạt.

Tốc độ của hắn cực nhanh, giơ tay vung lên, một cái đầu bay lên cao, máu tươi văng khắp nơi.

Mọi người nhìn sang, liền thấy trước mặt Thần Đồ có một quái

nhân cầm cung tên.

Người này đầu người thân cá, trên cái đầu bay ra ngoài kia cũng mọc đầy vảy nhỏ, trông vô cùng đáng sợ.

Mẹ nó, đây là thứ gì vậy.

Vương Bàn Tử kinh ngạc nói: Chẳng lẽ là mỹ nhân ngư.

Khương Hoa cạn lời.

Mỹ nhân ngư cái con khỉ, đây rõ ràng là Giao nhân mà.

Hồ Bát Nhất thấp giọng nói: Chắc là Giao nhân.

Khương Hoa nói: Vừa rồi thứ đó muốn tấn công chúng ta, nên Thần Đồ đã ra tay giết nó.

Cơ thể Thần Đồ lại một lần nữa biến mất, bên cạnh Khương Hoa ánh lam lóe lên, hắn lại xuất hiện.

Đây chính là một trong những năng lực của Thần Đồ, dịch chuyển tức thời.

Vô cùng nhanh nhạy.

Vãi.

Đây là Thuấn Di sao.

Lợi hại thật.

Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Hồ Bát Nhất và Trần Văn Cẩm cũng đầy vẻ kinh ngạc.

Cảm giác những người đi theo bên cạnh Khương Hoa, ai cũng lợi hại hơn ai, tất cả đều là quái vật.

Ông chú kia thì sức mạnh vô biên, còn cậu trai này thì tốc độ nhanh đến mức thái quá, sức quan sát cũng kinh người.

Khương Hoa nói: Đi thôi, đừng dừng lại ở đây.

Nơi này đã xuất hiện Giao nhân, vậy chứng tỏ gần đây có vô số Giao nhân, phải biết rằng loại sinh vật này đều sống theo bầy đàn.

Hơn nữa, Khương Hoa cũng biết, trong bầy Giao nhân còn có một Giao mẫu, và một con mực khổng lồ.

Khương Hoa không sợ những thứ này, nhưng cũng không muốn lãng phí thời gian ở đây.

Việc cấp bách là tìm được Kiến Mộc, sau đó tìm được tổ Huyết Ngọc, nhận được huyết mạch Huyết Ngọc.

Đây là mục đích của Khương Hoa khi đến đây, cũng là chuyện gấp gáp nhất.

Nhưng mà. không như mong muốn, trên những khu mỏ kia, xuất hiện một số lượng lớn Giao nhân.

Trong tay những Giao nhân này, vậy mà tất cả đều có cung tên, trông như một đội quân thực thụ.

Vãi chưởng.

Sao lại nhiều Giao nhân thế này.

Vương Bàn Tử kinh hô một tiếng, nhanh chóng cầm thanh kiếm đồng mình nhặt được, cảnh giác nhìn đám Giao nhân.

Lần này họ đến Nam Hải chủ yếu là để tìm trân châu, nên không mang theo những trang bị kỳ lạ gì, chủ yếu là mang nhiều bình dưỡng khí.

Ngay cả Hồ Bát Nhất cũng chỉ mang theo la bàn và một con dao găm quân dụng, còn các trang bị khác thì sao.

Đều không mua sắm.

Hồ Bát Nhất nói: Lần này thảm rồi, đám Giao nhân này giống như thổ dân, có địch ý rất lớn với chúng ta.

Khương Hoa lạnh lùng hừ một tiếng: Xem ra đám Giao nhân này muốn bị diệt tộc rồi.

Vốn dĩ Khương Hoa không muốn gây phiền phức với đám Giao nhân này, dù sao nước sông không phạm nước giếng.

Kết quả bây giờ chúng lại tự tìm đến cửa, vậy thì Khương Hoa sẽ không tha cho chúng.

Đứng im.

Khương Hoa khẽ quát một tiếng, trực tiếp sử dụng chấn nhiếp.

Sau đó Khương Hoa nói: Ra tay đi.

Thần Đồ và Tương Thần hai người thấy đám Giao nhân đứng bất động, lúc này mới phản ứng lại, sau một thoáng kinh ngạc, cũng xông lên.

Bây giờ Giao nhân không cử động được, đương nhiên là thời cơ tốt nhất để ra tay.

Thần Đồ trực tiếp bắt đầu tàn sát, tốc độ của hắn cực nhanh, hơn nữa hoàn toàn không có ý định lưu tình, một đao một mạng, trong nháy mắt không biết bao nhiêu Giao nhân đã chết trong tay hắn.

Còn tốc độ của Tương Thần chậm hơn một chút, nên giết cũng chậm hơn.

Về phần Khương Hoa, sau khi sử dụng chấn nhiếp, hắn cũng bắt đầu cuộc tàn sát.

Chấn nhiếp, đối với sinh vật có cấp độ càng thấp hơn Khương Hoa, thời gian bị chấn nhiếp càng lâu.

Khương Hoa bây giờ là thể bất tử, mà đám Giao nhân này chỉ là

những sinh mệnh bình thường, bị Khương Hoa chấn nhiếp, trong thời gian ngắn không thể nào hồi phục thần trí, cứ mãi ở trong trạng thái mơ màng.

Sao đám Giao nhân đó đều không động đậy vậy.

Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

Hồ Bát Nhất có chút cạn lời, anh ta nói: Tiếng quát vừa rồi của Khương Gia đã làm nhiễu loạn thần trí của đám Giao nhân đó, tôi nghe nói thời cổ đại có loại thủ đoạn này, lợi dụng sóng âm để đạt được hiệu quả đó.

Nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, Vương Bàn Tử cuối cùng cũng không cảm thấy tà ma nữa.

Chương 382

Lần này, chắc chắn là một cuộc tàn sát.

Dưới sự chấn nhiếp của Khương Hoa, đám Giao nhân này ngay cả phản kháng cũng không có, Thần Đồ là người giết nhanh nhất, gần một nửa Giao nhân đều chết dưới lưỡi kiếm của hắn.

Chờ hắn trở về chỗ cũ, thanh quái kiếm kia lại bị hắn thu lại, thậm chí không ai nhìn thấy hắn thu kiếm vào đâu.

Khương Hoa và Tương Thần cũng quay về.

Vương Bàn Tử nhìn thi thể Giao nhân đầy đất, rồi lại nhìn về phía Thần Đồ: Vãi, cậu cũng quá mạnh rồi đấy.

Thần Đồ không nói gì.

Khương Hoa nói: Đừng nói nhảm nữa, chúng ta đi tìm di chỉ chủ thành trước đã.

Thế là họ rời khỏi nơi này.

Nói là đi tìm di chỉ chủ thành, nhưng thực ra điều Khương Hoa lo nghĩ là tổ Huyết Ngọc.

Khương Hoa nghĩ thầm, nơi quái quỷ này cũng không nhỏ, mình muốn tìm được tổ Huyết Ngọc, e là cũng phải tốn không ít công sức.

Khương Hoa bây giờ đang sốt ruột tìm tổ Huyết Ngọc, không muốn đợi lâu hơn nữa, thế là liền cởi túi đeo sau lưng ra, thả Huyền Quy ra ngoài.

Huyền Quy vừa ra ngoài, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Khương Gia, cái con gì đây.

Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

Hồ Bát Nhất cũng lộ vẻ vô cùng nghi hoặc.

Huyền Quy bây giờ mặc trên người bộ áo giáp kia, Vương Bàn Tử và Hồ Bát Nhất tự nhiên là khó mà nhận ra.

Đây là Thi Tổ Đạo.

Trần Văn Cẩm giải thích.

Khương Hoa đứng dậy nói: Tốt rồi, bây giờ có thể đi xuống.

Thế là, Khương Hoa dẫn đầu tiến vào Tương Tây, những người khác cũng theo sát.

Rất nhanh mọi người đã xuống đến đáy Tương Tây, gặp được hai mộ đạo.

Khương Hoa trực tiếp đập nát toàn bộ những phiến đá trên hai mộ đạo, khiến chúng hoàn toàn lộ ra trước mặt họ.

Khương Gia, bây giờ chúng ta vào ngôi mộ nào.

Vương Bàn Tử hỏi.

Khương Hoa suy nghĩ một chút, rồi nhìn về phía Thần Đồ: Thần Đồ, cậu dẫn mấy người đi bên này, những người còn lại đi cùng tôi bên kia, chúng ta chia nhau ra tìm, cố gắng tìm được cơ quan trung tâm của ngôi mộ này trong thời gian nhanh nhất.

Nơi này có hai ngôi mộ cổ, đã vậy, muốn tìm ra bí mật của cả hai trong thời gian nhanh nhất thì đương nhiên phải chia nhau hành động.

Dù sao thì thực lực của họ cũng đủ mạnh, Khương Hoa cũng rất yên tâm về Thần Đồ.

Với thực lực của họ, việc khám phá loại mộ cổ này còn không phải là dễ như trở bàn tay.

Thần Đồ cũng gật đầu: Được.

Sau đó, Thần Đồ nhìn về phía An Dương, Giang Tiểu Chư, Phong Thân Ân Đức và Mã Lý Sâm, bốn người họ cũng không có ý kiến, trực tiếp đi theo Thần Đồ.

Còn Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác thì đều đi theo Khương Hoa.

Khương Hoa cũng không có ý kiến gì.

Bên kia thực lực đã đủ, có Phong Thân Ân Đức, Mã Lý Sâm và Thần Đồ ở đó, đương nhiên sẽ không có nguy hiểm gì.

Còn bên này, một mình Khương Hoa là có thể giải quyết tất cả, huống chi còn có Hậu Thổ trấn giữ.

Do đó, bên này cũng không cần lo lắng.

Thế là Khương Hoa và Thần Đồ lần lượt dẫn người đi vào hai mộ đạo khác nhau.

Bước vào mộ đạo, Khương Hoa nhìn xung quanh, phát hiện ngôi mộ này có chút không giống những ngôi mộ trước đây.

Thậm chí cả hình dạng phiến đá lát mộ đạo cũng khác với hai ngôi mộ vua Cao Miên trước đó, kiểu dáng phù điêu xung quanh cũng rõ ràng không giống, có sự khác biệt rất lớn.

Hồ Bát Nhất dùng đèn pin soi xung quanh, cau mày nói: Khương Gia, phù điêu ở đây sao lại không giống với ngôi mộ đầu tiên chúng ta thấy vậy.

Cũng không giống với ngôi mộ vua Cao Miên bên ngoài Thần Quốc.

Có khi nào đây không phải là mộ vua Cao Miên không.

Vương Bàn Tử nói: Lão Hồ, thế mà ông cũng nhìn ra được à.

Hồ Bát Nhất nói: Cậu tưởng tôi là cậu chắc.

Chuyện này đương nhiên phải nhớ.

Khương Hoa cũng gật đầu: Lão Hồ nói không sai, phù điêu ở đây đúng là không giống với những ngôi mộ trước.

Ngôi mộ thứ nhất và ngôi mộ thứ hai thì giống nhau, nhưng đến ngôi mộ này, rõ ràng là khác biệt.

Không biết ngôi mộ còn lại có như vậy không.

Hồ Bát Nhất nói: Vậy Khương Gia, chúng ta làm sao bây giờ.

Khương Hoa đáp: Đã đến đây rồi, chẳng lẽ còn có thể lui ra ngoài.

Đương nhiên là vào xem trước đã.

Ai quy định là mộ vua Cao Miên nào cũng phải giống hệt nhau đâu.

Vương Bàn Tử cũng nhanh nhẩu nói: Đúng đấy, Khương Gia nói đúng, chúng ta đã đến đây rồi, sao có thể dễ dàng lùi bước được.

Lão Hồ, tư tưởng này của ông là không được đâu.

Hồ Bát Nhất lườm Vương Bàn Tử một cái: Bàn Tử, cậu bớt nói phét đi, đừng tưởng tôi không biết cậu nghĩ gì.

Tuy nhiên anh ta cũng không nói thêm gì nữa.

Đoàn người tiếp tục đi vào bên trong.

Đi khoảng bảy tám phút thì mộ đạo kết thúc, trước mặt mọi người là một minh điện khổng lồ.

Khương Hoa sáng mắt lên, thấp giọng nói: Đúng là không giống những ngôi mộ trước, ngay cả cửa mộ cũng không có.

Hai ngôi mộ trước đó vô cùng tương tự, bất kể là mộ đạo, các loại phù điêu, hay toàn bộ kết cấu ngôi mộ, đều giống nhau.

Điều duy nhất khác biệt có lẽ là người được chôn cất.

Hai ngôi mộ đó đều có cửa mộ, hơn nữa cơ quan cửa mộ vô cùng

tinh vi, ngay cả Khương Hoa muốn mở cũng phải tốn không ít công sức.

Cho nên cuối cùng Khương Hoa cũng phải dùng sức mạnh để cưỡng ép phá vỡ.

Mà ngôi mộ này lại không có cửa mộ, đi qua mộ đạo là đến thẳng minh điện.

Điều này khiến Khương Hoa cảm thấy có chút kỳ quái.

Nơi này, quả thực rất quỷ dị.

Khương Gia mau nhìn, chỗ đó có quan tài, chắc chắn là quan tài của vua Cao Miên, bên trong nhất định có rất nhiều đồ tốt.

Nói không chừng còn có Tức Nhưỡng mà anh muốn tìm nữa đó.

Vương Bàn Tử dùng đèn pin soi vào chiếc quan tài ở trung tâm minh điện, có chút kích động nói.

Nhưng lần này hắn không hề lỗ mãng.

Dù sao đi theo Khương Hoa lâu như vậy, hắn cũng gây ra không ít tai họa rồi, bây giờ coi như đã có kinh nghiệm, mọi việc đều chờ Khương Hoa ra lệnh hắn mới dám động.

Nếu không lại gây ra phiền phức gì, mặt dày của hắn cũng không chịu nổi.

Khương Hoa nói: Chỗ này có gì đó kỳ lạ, xung quanh hình như không có đồ tùy táng nào cả, hơn nữa minh điện này rõ ràng khác biệt rất lớn so với những minh điện trước, trong này có lẽ còn có cơ quan.

Mọi người nghe vậy, nhìn quanh một lượt, quả thực không thấy có đồ tùy táng.

Vương Bàn Tử nói: Xem ra lão vua ngoại quốc kia đã giấu đồ tùy táng trong cơ quan rồi, muốn thử thách chúng ta đây mà, vậy Khương

Gia, bây giờ làm sao.

Khương Hoa nói: Vào xem trước đã, mọi người nhất định phải cẩn thận, không được tùy tiện chạm vào đồ vật bên trong.

Được.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều gật đầu.

Mấy người cùng nhau tiến vào minh điện, thận trọng đến gần chiếc quan tài.

Quan tài dường như nhỏ hơn một chút so với những chiếc trước đây, nhưng để chứa một người trưởng thành thì chắc chắn là đủ.

Khương Hoa nói: Quan tài này. không phải là quan tài của vua Cao Miên.

Hồ Bát Nhất hỏi: Vậy đó là quan tài của ai.

Vương Bàn Tử cũng hỏi: Vậy mộ của vua Cao Miên ở đâu.

Khương Hoa đáp: Tôi chỉ nói đây không phải là quan tài của vua Cao Miên, chứ không nói đây không phải là mộ vua Cao Miên, có lẽ quan tài của vua Cao Miên được giấu trong những cơ quan khác.

Tôi đã nói rồi mà, mộ thất của vua Cao Miên không thể nào dễ dàng vào được như vậy.

Nghe Khương Hoa nói vậy, Vương Bàn Tử cạn lời: Khương Gia, thế này mà còn đơn giản à, chỉ riêng cái tường mộ thôi cũng đủ lấy mạng phần lớn người rồi, nếu không có anh, chúng ta còn không vào được, thế mà cũng tính là đơn giản sao.

Khương Hoa nói: Thực ra cũng bình thường thôi, đối với các cậu thì khó khăn, nhưng đối với tôi thì chỉ là chuyện nhỏ.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử im lặng.

Lời này nghe có chút tổn thương lòng người.

Khương Hoa đi vòng quanh quan tài một vòng, do dự một chút rồi nói: Quan tài này hẳn là một cái bẫy, một khi mở ra, các cơ quan xung quanh chắc chắn sẽ khởi động, đến lúc đó e là sẽ có nguy hiểm.

Hồ Bát Nhất nói: Đã có nguy hiểm thì chúng ta không mở quan tài này nữa, đi tìm những cơ quan khác trước đã.

Vương Bàn Tử cũng tỏ vẻ đồng ý.

Khương Hoa lại nói: Không đơn giản như vậy đâu, cũng không cần tìm nữa, cơ quan này chính là như vậy, nó công khai nói cho cậu biết là có nguy hiểm, nhưng nếu muốn tiếp tục đi sâu vào ngôi mộ này, tiếp tục tìm kiếm mộ thất của vua Cao Miên, thì bắt buộc phải mở chiếc quan tài này, kích hoạt các cơ quan khác.

Đây là một con đường chết, trừ phi cậu quay trở ra.

Vương Bàn Tử nghe xong, lập tức nói: Vãi, ai mà thất đức thế, lại làm ra cái thiết kế này.

Khương Hoa đáp: Đương nhiên là vua Cao Miên rồi.

Dừng một chút, Khương Hoa nói: Tôi sắp mở quan tài đây, các cậu cẩn thận một chút, Hậu Thổ cô chú ý nhé.

Ừm, yên tâm.

Hậu Thổ gật đầu.

Khương Hoa sở dĩ nhắc nhở Hậu Thổ là muốn nhờ cô ấy giúp đỡ lúc cần, nếu cơ quan có nỏ tên hay các loại ám khí, ít nhất cũng có thể cản được một phen.

Hậu Thổ tự nhiên cũng hiểu điều này.

Thế là Khương Hoa không nói nhảm nữa, trực tiếp mở quan tài.

Quan tài được mở ra, một tiếng ầm ầm vang lớn.

Tiếp đó, xung quanh đột nhiên chấn động.

Tất cả mọi người đều căng thẳng tinh thần, Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử cùng Trần Văn Cẩm và Doãn Tinh Nguyệt cũng dùng đèn pin soi rọi khắp nơi, Minh Thúc nói: Cái, cái này rốt cuộc là cơ quan gì vậy, sao động tĩnh lớn thế.

Vương Bàn Tử nói: Này lão già, sao ông lắm lời thế, im lặng mà chờ đi, đừng có ở đây dọa người.

Vương Bàn Tử cảm thấy giọng nói của Minh Thúc ở nơi này có chút rùng rợn.

Minh Thúc bị Vương Bàn Tử quát một tiếng, cũng không dám nói thêm gì nữa.

Lúc này, Khương Hoa nhìn thấy mặt đất xung quanh, từng viên gạch đá lật lên, sau đó từng chiếc quan tài đá từ dưới đất trồi lên, xuất hiện trước mặt mọi người.

Một lát sau, tất cả lại trở nên yên tĩnh.

Toàn bộ minh điện xuất hiện vô số quan tài đá.

Những chiếc quan tài đá này nối tiếp nhau, nhìn sơ qua cũng không dưới một trăm chiếc.

Cảnh tượng này khiến mọi người trợn mắt há mồm.

Khương Gia, cái, đây là tình huống gì vậy.

Vương Bàn Tử lia đèn pin khắp nơi.

Khương Hoa nhíu mày, bỗng nhiên cảm ứng được thi khí kinh khủng ập tới.

Mỗi chiếc quan tài đá đều chứa đựng thi khí khổng lồ.

Chương 383

Những luồng thi khí này khiến Khương Hoa kinh ngạc nói: Đây là Huyết Thi Đại Trận.

Đó là cái quái gì vậy.

Vương Bàn Tử vội vàng hỏi.

Khương Hoa nói: Huyết Thi Đại Trận là một loại kỳ trận, nghe tên chắc các cậu cũng hiểu, loại trận pháp này được tạo thành từ huyết thi, theo lý thuyết, trong mỗi chiếc quan tài đá trước mắt đều có một bộ huyết thi.

Vương Bàn Tử lại hỏi: Thế huyết thi là loại bánh chưng gì.

Có lợi hại không.

Hồ Bát Nhất nói: Trước đây tôi từng nghe nói về huyết thi, cũng gọi là huyết bánh chưng, đã từng xuất hiện ở vùng Tương Nam, phàm là người bị huyết thi tấn công, chắc chắn sẽ trúng độc huyết thi, da toàn thân lở loét, trên người toàn là máu.

Da mặt Vương Bàn Tử giật giật, sắc mặt khó coi nói: Vãi.

Có kinh khủng đến thế không.

Hồ Bát Nhất: Tôi cũng chỉ nghe nói thôi, chưa từng thấy, Khương Gia thấy sao.

Khương Hoa đáp: Lão Hồ nói không sai, loại huyết thi này đúng là vô cùng đáng sợ, thi độc trên người nó không thể dính vào, chỉ cần dính một chút là sẽ trúng độc.

Trước đây ở một ngôi mộ cổ tại Đông Hải, tôi từng gặp hai con huyết thi, tuy tôi không sao nhưng Tiểu Ca suýt chút nữa đã bị hai bộ

huyết thi đó giải quyết.

Vương Bàn Tử nghe xong, lập tức mặt xám như tro: Má ơi, ngay cả Tiểu Ca cũng suýt thua trong tay hai con huyết thi, bây giờ ở đây có hơn một trăm con, chúng ta chẳng phải là chết chắc rồi sao.

Trương Kỳ Lân lợi hại đến mức nào bọn họ đều biết, đó chính là một kẻ hung hãn.

Vương Bàn Tử nghe nói ngay cả Trương Kỳ Lân cũng suýt thua trong tay hai con huyết thi, mà bây giờ lại có nhiều huyết thi như vậy, trong lòng hắn lập tức sợ hãi tột độ.

Đây không phải là sắp toi đời rồi sao.

Sắc mặt Hồ Bát Nhất cũng không khá hơn, anh ta nói: Khương Gia, huyết thi này thật sự lợi hại đến vậy sao.

Khương Hoa đáp: Thực lực của huyết thi được quyết định bởi thời gian tồn tại của nó, thời gian càng dài thì càng lợi hại.

Nếu chỉ là huyết thi thông thường, thực ra cũng không đáng kể.

Vương Bàn Tử căng thẳng hỏi: Vậy huyết thi khiến Tiểu Ca phải chịu thiệt trước đây là huyết thi cấp bậc nào.

Còn những huyết thi bây giờ, lại là niên đại nào.

Khương Hoa nói: Huyết thi trong vương cung Thất Tinh Lỗ, cũng chỉ khoảng hai nghìn năm thôi.

Còn huyết thi ở đây, vương triều Cao Miên cách bây giờ bao lâu.

Vậy huyết thi này hẳn là đã có bấy nhiêu năm rồi.

Xong rồi.

Toàn thân Hồ Bát Nhất run lên, khổ sở nói: Vương triều Cao Miên cách bây giờ ít nhất cũng phải ba bốn nghìn năm, nơi này có hơn một

trăm con huyết thi ba bốn nghìn năm, vậy chúng ta chẳng phải thật sự phải viết di chúc ở đây rồi sao.

Vương Bàn Tử nghe xong, trực tiếp phịch một tiếng ngồi xuống đất: Xong rồi xong rồi, Bàn gia ta một đời anh danh, hôm nay lại phải bỏ mạng trong một ngôi mộ nước ngoài, chuyện này mà truyền ra ngoài, sau này phải làm sao đây.

Hồ Bát Nhất nói: Cậu đến sống còn không nổi, còn lo sau này làm gì.

Lần này Vương Bàn Tử càng thêm sợ hãi.

Khương Hoa lại nói: Tôi khá tò mò là, ngôi mộ này và vương cung Thất Tinh Lỗ có liên hệ gì.

Vương Bàn Tử nói: Khương Gia, đều lúc này rồi, anh còn bận tâm chuyện đó làm gì, chúng ta vẫn nên nghĩ cách đi, hoặc là nhân lúc những con huyết thi kia còn chưa thức dậy, mau chóng rời khỏi nơi này đi, anh quan tâm nó có quan hệ gì với vương cung Thất Tinh Lỗ làm gì.

Hồ Bát Nhất lườm Vương Bàn Tử một cái: Bàn Tử cậu đừng nói nữa, Khương Gia đã nói vậy, tự nhiên là có suy nghĩ của anh ấy.

Tiếp đó, Hồ Bát Nhất hỏi Khương Hoa: Khương Gia, anh nói lời này là có ý gì.

Khương Hoa đáp: Trước đó tôi đã cảm thấy có chút nghi ngờ rồi, nguyên lý cơ quan tường mộ của ngôi mộ này giống hệt vương cung Thất Tinh Lỗ, cũng là phải từ trong ra ngoài rút những viên gạch ra, thả hết tương ớt ra mới có thể tiến vào mộ.

Mà bây giờ, lại xuất hiện huyết thi, hai chuyện này gộp lại, e là thật sự có liên hệ.

Nghe Khương Hoa nói vậy, Hồ Bát Nhất cũng gật gù đồng ý.

Khương Hoa lắc đầu: Bây giờ cũng không hiểu được, có lẽ mở được cơ quan, nhìn thấy vua Cao Miên thật sự, bí ẩn sẽ được giải đáp.

Nói xong, Khương Hoa trực tiếp đi về phía những chiếc quan tài đá.

Khương Gia, anh đừng nghĩ quẩn à.

Vương Bàn Tử vội vàng hét lên.

Hồ Bát Nhất liếc Vương Bàn Tử một cái, không khỏi nói: Bàn Tử, chúng ta vẫn nên lo cho mình trước đi, tôi đoán Khương Gia sẽ không sao đâu, ngược lại là chúng ta có thể gặp phiền phức lớn rồi.

Anh ta cũng hiểu, thực lực của Khương Hoa vô cùng mạnh, cho dù có thêm một trăm huyết thi, cũng chưa chắc làm gì được anh.

Chỉ là bọn họ thì chưa chắc.

Nếu những con huyết thi kia tạm thời cầm chân được Khương Hoa, chỉ cần một con huyết thi thôi cũng có thể dễ dàng giải quyết anh ta và Vương Bàn Tử.

Hơn nữa, huyết thi kia còn có độc, một khi họ chạm phải, đó chính là kết cục chết chắc.

Vương Bàn Tử nghĩ đến đây, lập tức lại mặt mày đầy sợ hãi.

Nhưng đúng lúc này, Khương Hoa bỗng nhiên nói: Các cậu yên tâm đi, chỉ cần đứng bên cạnh quan tài không rời đi, đừng bị những con huyết thi kia dọa sợ, chúng sẽ không tấn công các cậu đâu, chúng không dám đến gần quan tài.

Nghe lời này, Hồ Bát Nhất trong lòng lập tức thả lỏng.

Anh ta vẫn luôn vô cùng tin tưởng Khương Hoa.

Đã Khương Hoa nói đứng bên cạnh quan tài không có việc gì, vậy

thì nhất định không có việc gì.

Mà Vương Bàn Tử lại nói: Khương Gia, anh nói có thật không đấy.

Đừng để lát nữa anh vừa quay đầu lại, đã thấy chúng tôi bị cắn chết hết rồi.

Ngay lập tức, Hồ Bát Nhất, Hậu Thổ và những người khác đều nhìn về phía Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử một hồi lúng túng.

Khương Hoa không thèm để ý đến hắn, mà đi đến trước chiếc quan tài đá đầu tiên, một cước đá bay nắp quan tài, phát hiện bên trong có một cỗ thi thể, thi thể được bao bọc bởi một loại áo giáp làm từ phiến ngọc, không phải Ngọc Dũng thì là gì.

Quả nhiên là Ngọc Dũng.

Không ngờ, trong Thần Quốc này, lại còn thấy được loại Ngọc Dũng này.

Chẳng lẽ, những huyết thi trong các quan tài đá này, đều mặc Ngọc Dũng.

Vậy nơi này, rốt cuộc có liên hệ gì với Địa cung của Tây Vương Mẫu và vương cung Thất Tinh Lỗ.

Khương Hoa không động vào con huyết thi đó, mà đi đến một chiếc quan tài đá khác, trực tiếp đá văng nắp, thi thể bên trong quả nhiên giống hệt như trước.

Còn có một việc Khương Hoa cũng vô cùng tò mò.

Đó là trong truyền thuyết, người mặc Ngọc Dũng sau mấy nghìn năm sẽ sống lại.

Mà những thi thể này ít nhất đã mặc Ngọc Dũng hơn bốn nghìn

năm, theo lý mà nói đáng lẽ đã sớm sống lại rồi, nhưng bây giờ lại không như vậy.

Khương Gia đang làm gì vậy.

Vương Bàn Tử thấy Khương Hoa đá văng những nắp quan tài ra mà không có thi thể nào động đậy, cũng không còn sợ hãi như vậy nữa, không khỏi hỏi một tiếng.

Hồ Bát Nhất lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Vương Bàn Tử nói: Hay là chúng ta qua xem thử.

Hồ Bát Nhất do dự một chút, cũng không nén nổi sự tò mò trong lòng, không khỏi thầm nghĩ, chỉ xem ở chiếc quan tài gần nhất thôi, nếu có gì bất trắc, ngay lập tức chạy về sẽ không sao.

Dù sao chỗ này cách chiếc quan tài đầu tiên rất gần.

Mấy bước chân là tới rồi.

Thế là, Hồ Bát Nhất gật đầu, cùng Vương Bàn Tử đi đến chỗ chiếc quan tài gần nhất.

Minh Thúc do dự một chút, cũng lấy hết can đảm đi theo.

Sau đó Trần Văn Cẩm và Doãn Tinh Nguyệt cũng theo sau.

Chỉ có Hậu Thổ đứng yên tại chỗ không hề động.

Đây là cái gì.

Vương Bàn Tử tò mò nhìn những chiếc Ngọc Dũng, không khỏi nói: Những thứ này hình như làm bằng ngọc thạch, chắc chắn rất đáng tiền nhỉ.

Nói rồi, liền chuẩn bị đi lấy Ngọc Dũng.

Đừng động vào.

Trần Văn Cẩm bỗng nhiên nói.

Cô là người sống sót trở về từ Địa cung của Tây Vương Mẫu, đương nhiên biết Ngọc Dũng là thứ gì, thứ này vô cùng đáng sợ.

Vương Bàn Tử bị một tiếng quát như vậy, lập tức không dám động đậy.

Mà lúc này, Hồ Bát Nhất bỗng nhiên kinh hô một tiếng: Các cậu mau nhìn, cái này, thi thể này hình như còn đang thở, lồng ngực của nó còn đang phập phồng.

Không nói thì thôi, vừa nói ra, lập tức tất cả mọi người đều giật nảy mình.

Đùa gì vậy, người nằm mấy nghìn năm rồi, làm sao có thể còn thở được.

Vẻ mặt của tất cả mọi người đều căng cứng, bao gồm cả Trần Văn Cẩm và Doãn Tinh Nguyệt.

Hai nàng mặc dù đã là tồn tại cấp bậc thể trường sinh, thực lực cũng không tầm thường, nhưng nghe thấy thi thể trong mộ cổ vẫn còn thở, cũng bị dọa cho sợ hãi.

Vương Bàn Tử cứng đờ người, mắng: Lão Hồ, mẹ nó ông có thể đừng nói nhảm không, sẽ dọa chết người đấy.

Minh Thúc cũng nói: Đúng vậy đó cậu Hồ, cái này, trên đời này làm sao có thể có người chết hơn bốn nghìn năm mà vẫn còn thở được, thật quá kinh dị.

Hồ Bát Nhất chỉ vào lồng ngực của thi thể: Các cậu tự mình xem thì biết.

Mấy luồng ánh sáng đèn pin chiếu vào lồng ngực thi thể, cẩn thận nhìn chằm chằm, quả nhiên thấy lồng ngực đó đang chậm rãi phập phồng, không phải là giống như đang thở sao.

Cảnh tượng này, thật sự dọa mấy người sợ chết khiếp.

Cái này, sao có thể như vậy được.

Chẳng lẽ thật sự có ma.

Chúng ta vẫn nên đi thôi.

Giọng Minh Thúc run rẩy nói.

Vương Bàn Tử cũng bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, mặc dù họ đã đi theo Khương Hoa một thời gian dài, chuyện kỳ lạ gì cũng đã gặp, nhưng nếu thật sự gặp phải chuyện ma quỷ, họ vẫn sẽ sợ hãi.

Dù sao thứ này, đã vượt qua nhận thức của con người rồi.

Con người đối với ma quỷ, trời sinh đã có nỗi sợ.

Tôi nói này, các cậu sợ cái quái gì vậy.

Lúc này, một giọng nói lạnh nhạt vang lên, liền thấy Khương Hoa từ trong bóng tối đi ra.

Mọi người thấy Khương Hoa đến, cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất, không cần phải sợ hãi như vậy nữa.

Khương Hoa đối với họ mà nói, chính là Định Hải Thần Châm.

Vương Bàn Tử nói: Khương Gia, anh mau lại đây xem, sao thi thể này lại còn thở được vậy.

Khương Hoa đáp: Có hô hấp không phải rất bình thường sao.

Không có hô hấp mới là không bình thường.

Là sao.

Họ nghe Khương Hoa nói vậy, trong lòng ngược lại không còn căng thẳng như trước.

Khương Hoa hỏi: Biết đây là vật gì không.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đều cùng nhau lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Khương Hoa nói: Thứ này tên là Ngọc Dũng, người sắp chết mặc vào thứ này, mỗi năm trăm năm có thể lột xác một lần, cũng tức là trẻ lại một lần, cho đến cuối cùng đạt đến trạng thái rất trẻ tuổi, thế là có thể sống lại.

Theo lý thuyết, chỉ cần người còn chưa chết, mặc loại Ngọc Dũng này vào, nếu không bị ngoại lực tác động thì có thể mấy nghìn năm không chết.

Nghe xong lời Khương Hoa, họ đều trợn tròn mắt.

Vương Bàn Tử nói: Vãi, vậy ý của Khương Gia là, người này còn sống.

Khương Hoa gật đầu: Không chỉ người này còn sống, mà tất cả những người trong quan tài đá ở đây đều còn sống.

Mẹ nó.

Vậy là chúng ta đã vào một ngôi mộ người sống à.

Vậy bây giờ làm sao.

Có cần cứu những người này không.

Vương Bàn Tử hỏi.

Hơn nữa. tác dụng của áo ngọc mà tôi nói cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi.

Trước đây tôi cũng từng gặp không ít người mặc áo ngọc, nhưng không có ngoại lệ, chẳng có ai thật sự sống sót cả.

Ngay khoảnh khắc cởi áo ngọc ra, bọn họ đều biến thành huyết thi, đến lúc đó thì phiền phức lắm.

Nghe Khương Hoa nói vậy, bọn họ cũng không dám đụng vào mấy bộ áo ngọc đó nữa.

Dù Vương Khải Huyền cảm thấy thứ này cực kỳ đáng tiền, cũng không dám động vào.

Khương Hoa nói: Tôi đã tìm được cơ quan tiếp theo rồi, các anh đi theo tôi, chúng ta sang mộ thất kế tiếp thôi.

Ở đây không có gì đáng xem, cũng chỉ là một đám người chết sống lại, không có vật bồi táng, thực chất bản thân họ chính là vật bồi táng cho vua Cao Miên rồi.

Mọi người vừa nghe đã tìm được cơ quan tiếp theo thì đều vô cùng kích động, vội vàng đi theo Khương Hoa, Hậu Thổ cũng bước theo.

Chẳng mấy chốc, Khương Hoa đã đến trước một quách đá.

Chương 384

Anh khẽ gạt một cái lẫy trên quách đá, quách đá đó từ từ chìm xuống, nhưng chỉ chìm được một nửa.

Khương Hoa giải thích: Tôi nhận thấy thi khí trong các quách đá này không giống nhau, mà tăng dần từ thấp đến cao.

Trên mỗi quách đá đều có một cơ quan như thế này, chỉ cần mở các cơ quan này theo thứ tự từ thấp đến cao là có thể mở ra lối vào mộ thất tiếp theo.

Phiền phức vậy sao.

Ở đây có hơn một trăm cỗ quan tài lận mà.

Vương Khải Huyền bất đắc dĩ nói.

Khương Hoa đáp: Đành chịu thôi, muốn tìm được mộ thất tiếp theo thì phải dùng cách này.

Hơn nữa, theo phán đoán của tôi, mộ thất kế tiếp hẳn là chủ mộ thất rồi.

Thật sao.

Vậy thì không phiền phức chút nào.

Vương Khải Huyền nói.

Gã này vẫn canh cánh trong lòng về quan tài của vua Cao Miên, muốn tìm cho được những vật bồi táng đó.

Dù sao theo gã thấy, bên cạnh quan tài của vua Cao Miên chắc chắn có rất nhiều đồ tùy táng quý giá.

Khương Hoa cũng không nói nhiều lời vô ích, bắt đầu lần lượt mở các cơ quan.

Cuối cùng, sau nửa giờ, tất cả cơ quan đều đã được Khương Hoa mở ra.

Quan tài ở giữa chìm hẳn xuống, sau đó một lối đi hiện ra trước mắt mọi người.

Tốt quá rồi, lối vào chủ mộ thất xuất hiện rồi.

Vương Khải Huyền kích động nói.

Những người khác cũng khá phấn khích, cùng đi tới lối vào, dùng đèn pin rọi xuống dưới.

Tuy nhiên, họ không lập tức đi vào.

Ai biết dưới đó có khí độc hay không.

Vẫn nên để Khương Hoa xem xét thì hơn.

Khương Hoa nhìn một lúc rồi nói: Không sao, bên dưới an toàn, mọi người cứ đi theo sau tôi là được.

Nói xong, Khương Hoa đi thẳng vào thông đạo, men theo bậc thang đi xuống.

Những người khác cũng không nhiều lời, nhanh chóng nối gót theo sau.

Chẳng mấy chốc, cả nhóm đã đi hết bậc thang, tới điểm cuối cùng, lại một mộ đạo nữa hiện ra trước mắt họ.

Khương Hoa bước vào mộ đạo, cảm giác quen thuộc ập đến.

Các bức phù điêu trên tường mộ đạo giống hệt hai ngôi mộ vua Cao Miên trước đó.

Toàn bộ kết cấu của mộ đạo gần như được đúc ra từ một khuôn.

Hồ Bát Nhất nói: Mộ đạo này giống hệt mộ đạo ở ngôi mộ đầu tiên, xem ra đây đúng là mộ của vua Cao Miên rồi.

Khương Hoa gật đầu: Chắc chắn đến tám chín phần mười rồi.

Nghe đến đây, vẻ mặt Vương Khải Huyền lộ rõ sự kích động.

Thế là, cả nhóm tăng nhanh tốc độ.

Họ nhanh chóng xuyên qua mộ đạo, tiến vào một Minh Điện khác.

Lần này vẫn không có cửa mộ, nhưng mọi người đều biết, đây chắc chắn là mộ của vua Cao Miên, không thể sai được.

Trời ạ.

Nhiều vật bồi táng thế này.

Phát tài rồi.

Vương Khải Huyền kích động nhìn xung quanh, ánh đèn pin không ngừng quét qua quét lại trong Minh Điện.

Chỉ thấy bên trong Minh Điện này có vô số vật bồi táng.

Những vật bồi táng này đều là vàng bạc châu báu, đồ ngọc.

đúng thứ mà Vương Khải Huyền mong muốn.

Khương Hoa cẩn thận quan sát quan tài ở giữa, không khỏi nhíu mày: Người trong quan tài này cũng giống như hơn trăm huyết thi ở Minh Điện trước, đều mặc áo ngọc.

Hậu Thổ gật đầu: Ừm, anh nói không sai, người bên trong vẫn còn sống.

Còn sống.

Doãn Tinh Nguyệt trừng to mắt, kinh ngạc nói: Vua Cao Miên này cũng biến thành huyết thi sao.

Khương Hoa đáp: Cái đó thì không biết, có lẽ.

ông ta thật sự đã sống lại.

Anh có thể cảm nhận được sinh mệnh lực mạnh mẽ bên trong quan tài, tuyệt đối không phải thứ mà đám huyết thi có thể so sánh.

Sự tồn tại thế này, e rằng có thể hành động được thật chứ không như đám huyết thi kia.

Vậy chúng ta có mở quan tài không.

Doãn Tinh Nguyệt hỏi.

Khương Hoa đáp: Không cần thiết, chúng ta chỉ cần mở cơ quan ở đây rồi rời đi là được, không cần phải chọc vào thứ bên trong.

Anh không sợ vua Cao Miên bên trong, mà là không muốn lãng phí thời gian vào những chuyện thế này.

Dù sao trong quan tài cũng không có thứ anh muốn.

Doãn Tinh Nguyệt hỏi: Nhưng lỡ như trong quan tài có thứ anh muốn thì sao.

Em thấy chúng ta không nên bỏ qua bất kỳ manh mối nào thì hơn.

Nhưng Khương Hoa lại nói: Không đâu, nếu như Hơi thở Thổ thật sự ở bên trong, Hậu Thổ tự nhiên sẽ nhắc nhở tôi.

Cô ấy có thể cảm nhận được Hơi thở Thổ.

Doãn Tinh Nguyệt kinh ngạc liếc nhìn Hậu Thổ, bất giác nói: Lợi hại đến vậy sao.

Khương Hoa đáp: Sau này cô sẽ biết.

Thế là, Khương Hoa nhìn về phía đám người Hồ Bát Nhất: Lão Hồ, các anh chọn đồ xong chưa.

Tôi sắp mở cơ quan đây.

Dựa theo tình hình trước đó, một khi cơ quan cuối cùng trong mỗi ngôi mộ được mở ra, ngôi mộ đó sẽ sụp đổ, đến lúc đó dĩ nhiên không

thể chọn vật bồi táng được nữa.

Cho nên Khương Hoa muốn hỏi trước ý của họ.

Khương Gia chờ chút đã, tôi còn chưa chọn xong mà, nhiều đồ tốt thế này, làm sao nhanh được.

Vương Khải Huyền hét lớn.

Gã đã đổ hết dụng cụ trong ba lô ra, sau đó dùng nó để đựng những món minh khí đó, thực sự là nhét tất cả những món đồ nhỏ có thể thấy vào, cả cái túi phồng lên căng cứng, khiến người ta phải cạn lời.

Một lát sau, túi của Vương Khải Huyền đã không thể nhét thêm được nữa, Khương Hoa cũng không đợi thêm, anh nói: Các anh nhanh lên, tôi sắp mở cơ quan cuối cùng rồi.

Trong khoảng thời gian đó, anh đã tìm ra cơ quan cuối cùng.

Được.

Hồ Bát Nhất đáp lời.

Lấy được nhiều đồ tốt như vậy, bọn họ đã mãn nguyện rồi.

Khương Hoa thấy họ đã xong xuôi, lúc này mới kích hoạt đạo cơ quan cuối cùng của ngôi mộ.

Cơ quan vừa được gạt lên, chiếc quan tài đột nhiên rung lắc, nhưng cảnh tượng núi lở đất rung trong tưởng tượng không hề xuất hiện.

Ngược lại, chiếc quan tài bắt đầu rung lên, sau đó nắp quan tài từ từ mở ra.

Cái này. sao nắp quan tài lại mở ra.

Thấy quan tài tự mình mở ra, mọi người đều ngây người, một lúc

sau, Vương Khải Huyền mới hỏi.

Khương Hoa nhíu mày, anh cũng có chút nghi hoặc.

Hồ Bát Nhất nói: Khương Gia, chẳng lẽ cơ quan anh vừa mở không phải là cơ quan cuối cùng sao.

Khương Hoa đáp: Rất khó có khả năng, đó chính là cơ quan cuối cùng, tôi nhìn ra được.

Hồ Bát Nhất nghi ngờ hỏi: Vậy đây là chuyện gì.

Tại sao quan tài lại mở ra.

Vương Khải Huyền nói: Lão Hồ, cái này là ông không hiểu rồi.

Rõ ràng như thế mà không nhìn ra sao.

Ai nói sau khi mở cơ quan thì ngôi mộ nhất định phải sụp đổ.

Nói không chừng lần này cơ quan cuối cùng được mở ra, ngôi mộ cũng sẽ không sụp đâu.

Khương Hoa gật đầu: Bàn Tử nói cũng không phải không có lý, đúng là có khả năng này.

Nghe Khương Hoa nói vậy, Vương Khải Huyền có chút đắc ý, còn Hồ Bát Nhất lườm gã một cái, rồi nói: Nếu đã vậy, quan tài cũng đã mở, hay là chúng ta xem thử.

Vương Khải Huyền cũng vội vàng gật đầu, liếc mắt ra hiệu với Hồ Bát Nhất, ý muốn nói, vẫn là Lão Hồ hiểu tôi nhất.

Khương Hoa cũng không nhiều lời, đẩy nắp quách ra, sau đó thấy được quan tài bên trong.

Quan tài này cũng tương tự như quách đá bên ngoài.

Khương Hoa dùng đao Côn Ngữ cạy nắp quan tài ra, quả nhiên thấy bên trong có một người mặc áo ngọc đang nằm, người này thân

hình cao lớn, cơ thể có vẻ hơi cồng kềnh, vật bồi táng có không ít vàng bạc ngọc thạch.

Trời đất quỷ thần ơi.

Đây chắc chắn là mộ của vua Cao Miên rồi, vật bồi táng tốt hơn nhiều so với vua Cao Miên trước đó, lần này chúng ta phát tài thật rồi.

Vương Khải Huyền kích động nói.

Doãn Tinh Nguyệt có chút cạn lời, cô nói: Này Bàn Tử, túi của anh còn chứa nổi mấy món minh khí này không.

Vương Khải Huyền cười hì hì: Thì đổ hết đồ trong ba lô ra chứ sao nữa.

Báu vật mà vua Cao Miên mang theo mình lúc chôn cất, chắc chắn đáng giá hơn nhiều so với đám đồ bồi táng bên ngoài.

Có những báu vật này rồi, tôi còn cần đám bên ngoài làm gì.

Doãn Tinh Nguyệt có chút bó tay.

Đây là lần đầu tiên cô gặp một người tham tiền đến vậy.

Minh Thúc giơ ngón tay cái lên: Ngài Khương nói rất có lý.

Thế là ông ta cũng chuẩn bị đổ đồ trong ba lô ra.

Kết quả Khương Hoa lại nói: Đừng vội, những thứ này, các người chưa chắc đã lấy được đâu.

Vương Khải Huyền nhìn xung quanh, rồi lại nhìn đống vàng bạc ngọc thạch trong quan tài, không khỏi nói: Khương Gia, ngài đang dọa tôi đấy à, mấy thứ này ở ngay đây, tôi đưa tay là lấy được thôi.

Khương Hoa nói: Vua Cao Miên này vẫn còn sống, hơn nữa không giống đám huyết thi chỉ biết hành động theo bản năng, mà là một người sống thực sự.

Vãi.

Khương Gia ngài đừng doạ tôi chứ.

Vương Khải Huyền trợn tròn mắt.

Rắc Tuy nhiên, ngay khi Vương Khải Huyền vừa dứt lời, trong quách đá bỗng vang lên một tiếng động.

Tất cả mọi người đều căng thẳng thần kinh, Hồ Bát Nhất, Vương Khải Huyền và những người khác vội vàng nhìn vào trong quách đá.

Họ phát hiện một miếng ngọc bội trong tay vua Cao Miên đã bị bóp nát.

Mẹ kiếp.

Sống thật.

Vương Khải Huyền kinh hô một tiếng, vội vàng lùi lại hai bước.

Lần này gã không dám động vào đống vàng bạc ngọc thạch đó nữa.

Chương 385

Khương Hoa gật đầu: Đúng vậy, cho dù là một ngàn huyết thi cũng chưa chắc bằng được thứ này.

Sắc mặt Hồ Bát Nhất và Vương Khải Huyền trắng bệch.

Vương Khải Huyền nói: Vậy thì toi rồi, lợi hại như vậy, chẳng lẽ chúng ta phải viết di chúc ở đây sao.

Trong ấn tượng của gã, hai con huyết thi đã suýt nữa lấy mạng Trương Kỳ Lân, mà bây giờ, một vua Cao Miên này lại bằng cả ngàn huyết thi.

Vậy thì dù họ có là thần tiên cũng khó sống sót.

Chỉ là họ không biết, lúc đó Trương Kỳ Lân đang vô cùng suy yếu, chỉ mạnh hơn người thường khoảng mười lần, hoàn toàn không thể so sánh với Trương Kỳ Lân mà họ thấy sau này.

Nhưng những điều đó đối với họ lúc này đều không quan trọng.

Khương Hoa và Hậu Thổ liếc nhìn nhau.

Sắc mặt Hậu Thổ có chút ngưng trọng, nhưng cũng không sợ hãi.

Bởi vì cô biết, dù vua Cao Miên này có lợi hại đến đâu, cũng không thể nào là đối thủ của kẻ biến thái Khương Hoa.

Phải biết, gã biến thái này ngay cả trong cảnh giới Sinh Mệnh Vĩnh Hằng cũng không có đối thủ.

Dù cho vua Cao Miên trước mắt có là Sinh Mệnh Vĩnh Hằng, cũng không thể là đối thủ của Khương Hoa.

Rắc Lại một tiếng nữa, miếng ngọc bội trong tay vua Cao Miên vỡ nát.

Tỉnh rồi.

Khương Hoa nói.

Tinh thần mọi người căng như dây đàn, nhìn chằm chằm vào cái xác đó.

Ngay cả Trần Văn Cẩm và Doãn Tinh Nguyệt, hai người có Trường Sinh thể, cũng có chút căng thẳng.

Dù sao đây cũng là một người đã sống hàng ngàn năm.

Đột nhiên, bộ áo ngọc trên người cái xác khẽ động, sau đó từng lớp áo ngọc bong ra, cứ thế rơi xuống trước mắt họ.

Tiếp theo, cái xác đó đưa bàn tay trắng nõn ra, nắm lấy áo ngọc, chỉ giật một cái đã kéo nó xuống.

Tất cả mọi người thấy cảnh này đều nín thở.

Sống lại thật rồi.

Mẹ kiếp.

Vương Khải Huyền kinh hô một tiếng, sợ đến mức lại lùi về sau một chút.

Mọi người cũng kinh hãi nhìn vị vua Cao Miên sống lại.

Ban đầu, da của vị vua này trông khá bình thường, chỉ hơi trắng, nhưng khi hắn kéo áo ngọc xuống, cả người hắn liền hoàn toàn thay đổi, toàn thân da dẻ biến thành trắng toát.

Giống như loại da làm bằng sứ trắng, nhìn mà thấy da đầu tê dại.

Nhất là thân hình người này còn vô cùng mập mạp, càng khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Thứ này, thật sự còn đáng sợ hơn cả quỷ.

Tiếp theo, hắn mở mắt.

Hù Vua Cao Miên thở ra một hơi, hôi thối vô cùng.

Mọi người không khỏi lùi lại hai bước.

Sau đó, mọi người thấy vua Cao Miên bò ra, đứng trong quách đá, ánh mắt âm u nhìn bọn họ. $%@%.

Vua Cao Miên mở miệng.

Mọi người ngớ ra, cái quái gì thế này.

Đây là thứ tiếng chim cò của nước nào vậy.

Tuy nhiên, từ biểu cảm trên mặt hắn, rõ ràng gã này không có ý tốt.

Vương Khải Huyền lấy hết can đảm nói: Này, ngươi nói tiếng người đi. @.

Vua Cao Miên lại mở miệng, mọi người vẫn không hiểu gì.

Hơn nữa, trông vua Cao Miên có vẻ đã mất kiên nhẫn.

Khốn kiếp.

Gã này có thể đừng nói thứ tiếng chim cò đó nữa được không.

Vương Khải Huyền chửi rủa.

Bị vua Cao Miên làm cho một màn như vậy, mọi người ngược lại không còn sợ hãi như trước, chỉ cảm thấy vị vua này có chút ngớ ngẩn.

Chỉ là, họ không hề để ý đến đôi mắt đầy sát khí của vua Cao Miên.

Khương Hoa đột nhiên thấp giọng nói: Cẩn thận.

Ngay khi anh vừa dứt lời, vua Cao Miên bỗng phun ra một ngụm vật gì đó kỳ quái, thứ đó bay thẳng về phía Vương Khải Huyền.

Khương Hoa tóm lấy Vương Khải Huyền, kéo gã sang một bên,

thứ đó gần như sượt qua vai Vương Khải Huyền bay qua.

Ầm ầm Một tiếng nổ lớn vang lên, bức tường phía sau trực tiếp sụp đổ.

Vãi, mẹ kiếp.

Vương Khải Huyền nhìn cái lỗ thủng to đùng phía sau, sống lưng lạnh toát.

Vừa rồi nếu Khương Hoa không cứu gã, bị thứ đó đánh trúng, chắc nửa người gã cũng bay mất.

Đây chẳng khác nào đi một vòng bên cạnh tử thần.

Vương Khải Huyền mặt đầy sợ hãi, hoảng sợ nhìn vua Cao Miên.

Ai mà dám bảo thứ này ngớ ngẩn chứ.

Kiểu này của hắn rõ ràng là muốn giết người.

Những người khác cũng căng thẳng nhìn vua Cao Miên.

Thứ này thật sự quá đáng sợ.

Khương Gia, bây giờ tôi tin thứ này có thể sánh với một ngàn huyết thi rồi.

Vương Khải Huyền lau mồ hôi lạnh trên mặt, khổ sở nói.

Khương Hoa có chút lười biếng: Biết là được rồi, các người lui ra cả đi.

Gã này có chút nóng nảy, tôi phải làm cho hắn bình tĩnh lại.

Thứ này đã sống lại, tuy hình tượng có hơi khó nói, nhưng Khương Hoa vẫn định cạy miệng hắn để hỏi vài điều, đặc biệt là thông tin liên quan đến Thần Quốc.

Thế là, Khương Hoa bước về phía vua Cao Miên.

Vị vua Cao Miên đó dường như cũng nhận ra Khương Hoa muốn

đấu tay đôi với hắn, miệng lại nói những lời mà Khương Hoa và mọi người không hiểu, sau đó nhảy lên, tung một đấm thẳng tới.

Vương Khải Huyền nói: Mẹ kiếp.

Chỉ riêng cái thể hình của thứ này cũng đủ đập nát mặt đất rồi, Khương Gia có phải là đối thủ của hắn không vậy.

Hậu Thổ thản nhiên nói: Nếu Khương Hoa ngay cả thứ này cũng không giải quyết được, anh ấy còn có thể được gọi là Khương Hoa sao.

Hồ Bát Nhất cũng nói: Tôi cũng tin tưởng Khương Gia, thực lực của Khương Gia vô cùng mạnh mẽ, thứ này trông có vẻ lợi hại, nhưng thực ra không hề nhanh nhẹn, không đánh lại được Khương Gia đâu.

Gần như ngay khi Hồ Bát Nhất vừa dứt lời, nắm đấm của Khương Hoa đã va chạm với nắm đấm to lớn của vua Cao Miên.

Cả hai phát ra tiếng nổ lớn, một cuộc đối đầu trông có vẻ chênh lệch vô cùng.

Và đúng là rất chênh lệch, nhưng người chênh lệch lại là Khương Hoa, mạnh đến đáng sợ, còn vua Cao Miên thì như một con gà con.

Ầm ầm Vua Cao Miên bay thẳng ra ngoài, đập vào tường, bức tường lập tức nứt ra, cả mộ thất đều rung chuyển.

Có thể thấy cú đấm này của Khương Hoa mạnh đến mức nào.

Còn bản thân Khương Hoa, vẫn đứng tại chỗ không hề suy suyển.

Vương Khải Huyền nói: Trời ạ, Khương Gia còn là người không vậy.

Hồ Bát Nhất nói: Bàn Tử, sau này đừng lặp lại câu này nữa.

Vương Khải Huyền nói: Tôi có lặp lại sao.

Có.

Hầu như tất cả mọi người đồng thời gật đầu.

Vương Khải Huyền gãi đầu: Vậy chỉ có thể nói Khương Gia quá mạnh, mỗi lần nhìn lại thấy mạnh hơn một lần.

Tất cả mọi người không khỏi lắc đầu.

Vị vua Cao Miên sau khi chui ra khỏi tường, có chút hoảng sợ nhìn Khương Hoa.

Hắn không thể ngờ rằng, người trông gầy gò yếu ớt này, hơn nữa chỉ là một Bất tử thể, lại mạnh mẽ đến mức này.

Phải biết, hắn chính là Sinh Mệnh Vĩnh Hằng trong truyền thuyết.

Vua Cao Miên có chút không muốn tin, vận dụng toàn bộ sức mạnh của mình, một lần nữa tấn công về phía Khương Hoa.

Khương Hoa khẽ lắc đầu, không chút thương hại, trực tiếp dùng sức mạnh lớn nhất của mình, một quyền đánh vào nắm đấm của vua Cao Miên.

Rắc A.

Vua Cao Miên hét thảm một tiếng, lại lần nữa bay ngược ra ngoài, ngay cả cánh tay cũng bị đánh gãy.

Có thể thấy cú đấm này của Khương Hoa khủng bố đến mức nào.

Câu này thì tôi nghe hiểu, cuối cùng cũng nói được một câu tiếng người.

Vương Khải Huyền nói.

Thấy vua Cao Miên bị Khương Hoa dễ dàng hành hạ như vậy, Vương Khải Huyền cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng không còn sợ hãi nữa, ngược lại còn dám chế nhạo.

Hồ Bát Nhất nói: Nói cứ như ai cũng không nghe hiểu ấy.

Khương Hoa không để ý đến họ, đi thẳng đến trước mặt vua Cao Miên, một chân giẫm lên người hắn, thản nhiên nói: Có hiểu tiếng Hán không.

Vị vua Cao Miên hoảng sợ nhìn Khương Hoa.

Một câu cũng không nói.

Rõ ràng, hắn cũng không hiểu lời của Khương Hoa.

Chương 386

Khương Hoa hỏi thêm vài câu, xác định gã này đúng là không hiểu mình nói gì, thế là không hỏi nữa, bảo Hồ Bát Nhất kiểm tra trong mộ thất, sau khi xác định không có cơ quan nào khác, Khương Hoa mới một cước đá vào chân vua Cao Miên, sau đó chỉ tay ra ngoài mộ đạo.

Vua Cao Miên mặt đầy nghi hoặc.

Khương Hoa có chút không kiên nhẫn, trực tiếp một cước giẫm lên chân vua Cao Miên.

Hắn lập tức hét thảm một tiếng.

Thấy Khương Hoa lại chỉ tay ra ngoài, hắn lập tức hiểu ra, vội vàng đi lên phía trước dẫn đường.

Khương Hoa nói: Mẹ nó chứ, cứ phải để tao dùng bạo lực mới hiểu ý à.

Nói rồi, anh cũng đi theo.

Vương Khải Huyền tò mò hỏi: Khương Gia, ngài dẫn hắn ra ngoài làm gì vậy.

Không phải là muốn nộp hắn lên, giúp quốc gia nâng cao thành tựu nghiên cứu khoa học chứ.

Khương Hoa nói: Cậu có tin tôi giao cậu cho quốc gia không.

Chỉ riêng việc cậu trộm mấy ngôi mộ này, cũng đủ để phán cậu mười năm tám năm rồi đấy.

Vương Khải Huyền lập tức đầu hàng: Khương Gia, đừng chơi vậy chứ.

Khương Hoa nói: Vậy thì thành thật một chút.

Vương Khải Huyền chỉ có thể bất đắc dĩ ngậm miệng.

Hồ Bát Nhất cười lớn: Bàn Tử, cho mày lắm mồm này.

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã rời khỏi mộ thất, đi ra ngoài.

Khương Hoa sở dĩ bắt vua Cao Miên đi cùng, muốn dẫn hắn ra ngoài, là để cạy miệng gã này moi một ít thông tin.

Mà trong số họ, chỉ có Mã Lý Sâm biết nói thứ tiếng ở đây, chỉ có thể để Mã Lý Sâm giao tiếp với vua Cao Miên này, để có được thứ Khương Hoa muốn.

Chẳng mấy chốc, cả nhóm rời khỏi mộ đạo của chủ mộ thất, đi đến Huyết thi Đại Trận lúc trước.

Vua Cao Miên thấy Huyết thi Đại Trận, lộ ra một chút biểu cảm khác thường, mọi người cũng không nghĩ nhiều.

Sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Cuối cùng, họ rời khỏi ngôi mộ này, và đi vào một ngôi mộ khác.

Trong suốt thời gian này, vua Cao Miên luôn vô cùng cẩn thận.

Ngôi mộ kia giống hệt ngôi mộ trước, cả hai như thể được phản chiếu qua gương.

Đi suốt một đường, Khương Hoa lại phát hiện nơi này vô cùng quỷ dị.

Ở đây rõ ràng có rất nhiều tro bụi, nhưng anh lại không thấy dấu chân nào.

Bất kỳ dấu chân nào cũng không thấy.

Điều này rõ ràng không ổn.

Hồ Bát Nhất phát hiện sắc mặt Khương Hoa khác thường, không khỏi hỏi: Khương Gia, ngài sao vậy.

Khương Hoa nói: Ông nhìn xuống đất xem.

Hồ Bát Nhất và mọi người cúi đầu nhìn, Vương Khải Huyền nói: Dưới đất có gì đáng xem đâu, chẳng có gì cả.

Khương Hoa gật đầu: Ừ, không có gì cả.

Lần này, Vương Khải Huyền càng thêm nghi hoặc.

Mà Hồ Bát Nhất lại nói: Ừ, không có gì cả, kể cả dấu chân cũng không có.

Bàn Tử, cậu không thấy lạ sao, nơi này rất lâu không có ai đến, trên mặt đất có rất nhiều tro bụi, nhưng lại không có một dấu chân nào, cứ như thể Thần Đồ và An Dương chưa từng đến đây.

Vương Khải Huyền nghe xong: Đúng vậy, quả thật có chút kỳ quái, không lẽ bọn họ thật sự không vào đây.

Mọi người có chút không chắc chắn.

Khương Hoa cũng không rõ chuyện gì xảy ra, liền nói: Mặc kệ những chuyện đó, chúng ta cứ vào xem đã.

Đến được đáy rồi thì chân tướng sẽ rõ ràng thôi.

Thế là, cả nhóm mang theo tâm trạng nghi hoặc, tiếp tục đi về phía trước.

Cuối cùng đi qua mộ đạo, đến trước Minh Điện thứ nhất.

Minh Điện này giống hệt Minh Điện của ngôi mộ kia, không có vật bồi táng, không có bất kỳ thứ gì khác, chỉ có một chiếc quan tài đặt ở trung tâm, trông vô cùng kỳ lạ.

Mọi người cẩn thận quan sát, trên mặt đất vẫn không có dấu chân.

Khương Hoa đi đến trước quan tài, tìm thấy cơ quan, kiểm tra một lần rồi nói: Chuyện này thật sự không ổn.

Quan tài này chưa từng được mở, theo lý thì cơ quan cũng chưa được kích hoạt.

Trên mặt đất không có dấu chân, về lý mà nói, nơi này thật sự chưa từng có người đến.

Vương Khải Huyền đệt một tiếng: Ý của ngài là, Thần Đồ và thằng nhóc An Dương đó thật sự không đến đây.

Khương Hoa gật đầu: Họ chắc chắn chưa từng đến đây.

Vương Khải Huyền nói: Tôi biết ngay mà, đám nhát gan đó, rời khỏi Khương Gia thì không dám đi đâu, thật vô dụng.

Khương Hoa nói: Cũng chưa chắc, bọn họ tuy không đến đây, nhưng chưa chắc đã không xuống mộ.

Lần này, Hồ Bát Nhất và mọi người đều ngơ ngác.

Vậy nên có khả năng họ đã đi vào một lối vào khác.

Khương Hoa lại nói: Điều đó cũng không thể, trên con đường vừa rồi, tôi hoàn toàn không thấy bất kỳ dấu vết cơ quan nào, hơn nữa. tôi đã luôn quan sát, từ lúc chúng ta bước vào mộ đạo, đã không có dấu chân.

Nếu họ biến mất giữa chừng, thì ít nhất ở lối vào mộ đạo cũng phải có dấu chân, nhưng sự thật không phải vậy, suốt đường đi đều không có dấu chân.

Rất rõ ràng là, họ không phải biến mất giữa chừng, mà là căn bản chưa từng đi vào.

Lần này, Vương Khải Huyền lại ngơ ngác, gã nói: Khương Gia, thế này không đúng à, ngài vừa mới nói họ chưa chắc đã không xuống mộ, sao bây giờ lại nói họ căn bản chưa từng vào.

Đây không phải là tự vả mặt, tự mâu thuẫn sao.

Hồ Bát Nhất có chút bất đắc dĩ nói: Bàn Tử, cậu vẫn chưa hiểu ý của Khương Gia.

Khương Gia nói là, họ có thể đã xuống mộ rồi, nhưng. chưa chắc đã vào mộ đạo này, hiểu không.

Vương Khải Huyền ngẩn ra một chút, suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng hiểu ra, gã nói: Ý của Khương Gia là, mộ đạo chúng ta đang đi, có thể không phải là mộ đạo mà Thần Đồ và những người khác đã vào.

Hồ Bát Nhất vỗ tay một cái: Bàn Tử, cuối cùng mày cũng thông não rồi.

Khương Hoa cũng gật đầu.

Ý của anh chính là như vậy.

Vương Khải Huyền nói: Các người nói sớm đi, còn ở đây úp úp mở mở, có ý gì chứ.

Hồ Bát Nhất nói: Đây đâu phải úp mở, chỉ là do cậu ngốc thôi, cậu hỏi họ xem, xem họ có biết không.

Vương Khải Huyền nhìn về phía Hậu Thổ và những người khác, chỉ thấy ba người đều gật đầu, ngay cả Minh Thúc cũng gật đầu: Ngài Khương, thực ra tôi cũng đã hiểu.

Chết tiệt.

Vương Khải Huyền có chút bực bội.

Tiếp theo, Vương Khải Huyền lại tò mò hỏi: Nhưng tôi rất lạ, tại sao chúng ta rõ ràng đã đi ra từ một ngôi mộ khác, rồi mới vào ngôi mộ này, chúng ta cũng đã nhìn thấy họ đi vào mộ đạo đó mà, tại sao bây giờ lại thành ra chúng ta và họ không vào cùng một ngôi mộ.

Dừng một chút, Vương Khải Huyền nhìn về phía những người

khác: Đừng nói với tôi, cái này các người cũng biết.

Kết quả, không ai nói gì, tất cả đều lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Lần này, Vương Khải Huyền mới thở phào nhẹ nhõm.

Nếu lần nào cũng chỉ có mình gã không biết, thì thật mất mặt, lần này cuối cùng cũng khá hơn một chút.

Những người khác cũng đều nhìn về phía Khương Hoa, ai cũng rất muốn biết rốt cuộc là vì sao.

Khương Hoa lại nói: Nếu tôi đoán không lầm, chúng ta vẫn đang ở trong ngôi mộ lúc trước, chưa hề đi ra ngoài.

Mọi người sững sờ, đều vô cùng không hiểu, tại sao lại vẫn ở trong ngôi mộ lúc trước.

Hồ Bát Nhất hỏi: Khương Gia, ý của ngài là, chẳng lẽ chúng ta gặp phải ảo cảnh gì đó.

Khương Hoa lắc đầu: Không phải ảo cảnh, đây là một Mộ Gương.

Mộ Gương.

Mọi người đều vô cùng nghi hoặc, tỏ vẻ chưa từng nghe qua loại mộ này.

Khương Hoa nói: Thực ra Mộ Gương thường được dùng để gây hoang mang cho người khác, cũng có thể gọi là mộ thật mộ giả.

Người ta dùng một cơ quan lớn tinh vi để nối liền hai ngôi mộ, và một trong hai ngôi mộ đó thực chất là một ngôi mộ giả.

Mộ giả.

Hồ Bát Nhất và mọi người bừng tỉnh ngộ.

Nói tóm lại, chính là hai ngôi mộ trông giống hệt nhau, dùng để

gây hoang mang, một khi bước vào ngôi mộ giả, e rằng sẽ vô cùng nguy hiểm.

Vương Khải Huyền hỏi: Vậy Khương Gia, ngôi mộ chúng ta vừa tìm thấy, là mộ thật hay mộ giả.

Khương Hoa đáp: Xem ra đến bây giờ, đó hẳn là mộ giả rồi.

Hồ Bát Nhất tò mò nói: Không phải nói nếu tìm thấy mộ giả thì nhất định sẽ rất nguy hiểm sao, vậy tại sao chúng ta không gặp nguy hiểm gì.

Khương Hoa kỳ quái nhìn về phía vua Cao Miên giả: Ông nói hắn không nguy hiểm sao.

Hồ Bát Nhất giật giật khóe miệng.

Nói như vậy cũng không sai.

Thứ này đúng là vô cùng nguy hiểm.

Nếu không có Khương Hoa ở đây, chỉ riêng Hồ Bát Nhất và Vương Khải Huyền, chắc chắn đã bị thứ này đập thành bánh thịt rồi.

Thứ này thật sự quá khủng bố.

Vương Khải Huyền ngược lại có chút kích động: Khương Gia, ngài nói bây giờ chúng ta mới tìm thấy mộ thật, vậy bên trong chắc chắn có nhiều đồ tốt hơn rồi.

Khương Hoa đáp: Về lý thuyết thì đúng là như vậy.

Vương Khải Huyền vui mừng khôn xiết: Ha ha, hy vọng có thể tìm được vài món vô giá chi bảo.

Khương Hoa không để ý đến Vương Khải Huyền nữa, mà trực tiếp mở cơ quan của quan tài đó.

Ngay sau đó, xung quanh vang lên từng tiếng ầm ầm, cả Minh

Điện đều rung chuyển.

Tiếp theo, từng chiếc quách đá từ dưới đất trồi lên, gần như giống hệt như trước.

Khương Hoa nói: Xem ra cách mở ngôi mộ thật này cũng giống như mộ giả, bây giờ tôi sẽ đi mở từng cơ quan.

Mọi người cũng không có ý kiến gì khác, đều gật đầu, để Khương Hoa đi mở các cơ quan đó.

Dù sao, những cơ quan đó cũng chỉ có Khương Hoa mới tìm được, họ chỉ có thể ở đây cổ vũ cho anh.

Chẳng mấy chốc, Khương Hoa tìm thấy cơ quan đầu tiên, mở nó ra, quách đá từ từ chìm xuống, chìm đến một nửa thì dừng lại, giống hệt như trước.

Khương Hoa tiếp tục tìm kiếm cơ quan tiếp theo.

Nhưng đúng lúc này, Ầm ầm một tiếng nổ lớn, cả mặt đất đều rung chuyển.

Khương Hoa nhìn lại, phát hiện một bộ quách đá bay thẳng lên, sau đó đập mạnh vào một quách đá khác, trong phút chốc không biết bao nhiêu quách đá bị đập bay lên, thi thể bên trong toàn bộ rơi ra.

Khương Hoa biến sắc, đột ngột nhìn về phía vua Cao Miên giả.

Quên mất gã này.

Rõ ràng, gã này muốn kích hoạt Huyết thi Đại Trận.

Do đó, hắn trực tiếp lật tung tất cả các quan tài đó.

Lần này có chút rắc rối rồi.

Mẹ kiếp.

Gã này đang làm gì vậy.

Vương Khải Huyền cũng kinh hô một tiếng, không thể tin nổi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Vua Cao Miên giả đó, vậy mà đã lật tung phần lớn các quách đá, thi thể bên trong rơi vãi khắp nơi.

Không ít thi thể sau khi tiếp xúc với địa khí, đã bắt đầu xảy ra thi biến, áo ngọc rơi ra, từng cái xác máu me đầm đìa xuất hiện trước mặt mọi người, nhìn mà da đầu tê dại.

Đây chính là huyết thi sao.

Sao trông đáng sợ vậy.

Hồ Bát Nhất, Vương Khải Huyền và những người khác đều cảm thấy sống lưng lạnh toát, run lẩy bẩy.

Minh Thúc trực tiếp nói: Lần này xong rồi.

Chương 387

Những cái xác này đều sống lại hết rồi, chúng ta làm sao mà sống sót đây.

Vương Khải Huyền trực tiếp mắng: Lão già ông câm miệng cho tôi, bây giờ chưa đến lượt ông nói nhảm.

Mỗi lần nghe Minh Thúc ở đó khóc lóc la hét, gã lại thấy phiền.

Gã này thật sự là chuyên gia làm dao động lòng quân.

Vương Khải Huyền hận không thể một tát đánh chết ông ta.

Khương Hoa cũng biến sắc, anh hét lớn: Tất cả các người lui về bên cạnh quan tài đi.

Gần như ngay khi anh vừa dứt lời, đã có mấy huyết thi nhảy lên tấn công về phía Vương Khải Huyền và mọi người.

Hồ Bát Nhất, Vương Khải Huyền và những người khác sợ gần chết, vội vàng lui lại.

Lúc này, một đôi chân dài xuất hiện trước mặt họ, liên tiếp mấy cú đá trúng vào người đám huyết thi, những huyết thi đó bị đá bay ra ngoài.

Hồ Bát Nhất và mọi người nhìn lại, phát hiện là Hậu Thổ.

Bọn họ lúc này mới nhớ ra, Hậu Thổ cũng là một nhân vật lợi hại, thực lực phi thường mạnh mẽ, tuy không bằng Khương Hoa, nhưng tuyệt đối mạnh hơn bất kỳ ai trong số họ.

Theo lời Khương Hoa, Hậu Thổ còn lợi hại hơn cả Thần Đồ và Trương Kỳ Lân.

Thấy Hậu Thổ ra tay, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Huyền đều

không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Họ nhanh chóng quay lại bên cạnh quan tài, quả nhiên những huyết thi đó mặc dù đã sống lại hết và xông tới, nhưng khi đến gần quan tài, đều tỏ ra vô cùng sợ hãi, không dám lại gần nữa.

May quá may quá, tin Khương Gia thì sống.

Vương Khải Huyền vỗ ngực nói.

Vừa rồi có thể nói là vô cùng kinh hiểm.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, vua Cao Miên giả trực tiếp nổi điên, đá đổ hết các quan tài, sau đó những huyết thi đó sống lại cũng rất nhanh, vừa sống lại đã tấn công về phía Vương Khải Huyền và mọi người.

Nếu không phải Khương Hoa nhắc nhở kịp thời, còn có Hậu Thổ giúp đỡ, e rằng thật sự đã có người gặp nạn, nhất là Minh Thúc, động tác lại chậm.

Khương Gia, ngài cũng nhanh qua đây đi, nhiều huyết thi quá.

Vương Khải Huyền vội vàng hô.

Nhưng Khương Hoa không để ý đến gã, trực tiếp rút đao Minh Điện ra.

Những huyết thi này đối với Khương Hoa mà nói, đã không còn bất kỳ tác dụng nào.

Ba thuộc tính của anh đã đạt đến giới hạn cao nhất, dù có nâng cấp thế nào cũng vô ích, chỉ có đột phá cảnh giới sau đó mới có tác dụng.

Mà thuộc tính trong Giáp Xuyên Sơn Huyệt Lăng cũng đã tích trữ đầy, cho nên thi khí của những huyết thi này, đối với anh mà nói không có một chút tác dụng nào.

Nếu đã vậy, Khương Hoa cũng không cần thiết lãng phí tinh lực đi

thôn phệ thi khí của chúng nữa.

Giết là xong.

Mấy huyết thi trực tiếp lao tới, Khương Hoa không chút do dự, trở tay chính là Ngạo Hàn Lục Quyết.

Những huyết thi này đối với người bình thường mà nói, vô cùng mạnh mẽ, nhưng đối với Khương Hoa, cũng chỉ như người bình thường không có gì khác biệt.

Nhiều lắm chỉ có thể coi là Trường Sinh thể thôi.

Khương Hoa muốn giết chúng, dễ như trở bàn tay.

Do đó, Khương Hoa ra tay, gần như là một đao một mạng.

Mà ở đây, cũng chỉ có hơn một trăm huyết thi, cho dù toàn bộ tỉnh lại, cũng căn bản không đủ cho Khương Hoa chém.

Quả nhiên, chỉ qua hơn mười phút, tất cả huyết thi toàn bộ ngã trên mặt đất.

Hồ Bát Nhất, Vương Khải Huyền cùng với Minh Thúc trực tiếp nhìn ngây người.

Mẹ kiếp.

Mạnh dữ vậy.

Những huyết thi đó thật sự ngay cả quần áo của anh cũng không chạm tới được.

Thậm chí có thể nói, là ngay cả cơ hội đến gần cũng không có.

Lợi hại.

Không thể tưởng tượng nổi.

Khương Hoa nhìn thanh đao trong tay, trên thân đao không dính một giọt máu.

Đao Minh Điện chính là như vậy, giết người không dính máu.

Nghe thấy thế, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Huyền nào còn dám động đậy, đành phải ngoan ngoãn đứng yên bên cạnh quan tài.

Khương Hoa tìm kiếm xung quanh, phát hiện gã Cao Miên Vương giả đã thừa lúc hỗn loạn mà chạy mất.

Khương Gia, tôi thấy gã đó hình như chạy về hướng chúng ta vừa tới, Vương Khải Huyền nhắc nhở.

Khương Hoa thản nhiên đáp: Không cần vội, lần sau gặp lại hắn, tôi sẽ lấy mạng hắn luôn.

Mọi người đều gật đầu.

Lúc này Khương Hoa mới tiếp tục tìm kiếm cơ quan.

Nhưng một lát sau, anh nghe thấy tiếng cơ quan chuyển động từ dưới lòng đất, rồi ngẩng đầu lên thì thấy chiếc quan tài đã từ từ chìm xuống, lối vào một thông đạo đã xuất hiện.

Khương Gia, cơ quan mở rồi, anh mau xem đi.

Hồ Bát Nhất nhắc.

Khương Hoa gật đầu.

Xem ra sau khi xử lý hết đám huyết thi này, cơ quan cũng được kích hoạt, có lẽ máu độc của huyết thi đã chảy vào một nơi nào đó, khởi động cơ quan nên nó mới mở ra.

Khương Hoa nói: Được, tôi tới đây.

Thế là anh nhanh chóng đi tới trước thông đạo, cúi đầu nhìn xuống rồi nói: Bên dưới này hẳn là thông đến chủ mộ thất, giống như lần trước.

Sau đó Khương Hoa dẫn đầu đi xuống.

Cả nhóm lại đi vào một mộ đạo, y hệt như mộ đạo trong ngôi mộ giả lúc trước.

Quả nhiên không hổ là Kính Tượng mộ, đúng là nơi nào cũng giống hệt nhau.

Vương Khải Huyền có chút kích động: Ngôi mộ giả trước đã có nhiều bảo bối như vậy, lần này là mộ thật, chắc chắn còn nhiều hơn nữa, tốt quá rồi, lần này về chúng ta chắc chắn sẽ phát tài lớn, lúc đó Bàn gia tôi sẽ rửa tay gác kiếm, sau này không làm nữa.

Hồ Bát Nhất nói thẳng: Bàn Tử, cậu thấy có khả năng đó không.

Vương Khải Huyền đáp: Lão Hồ, cậu xem thường ai đấy, Bàn gia tôi làm ăn đàng hoàng không được à.

Bây giờ ở Phan Gia Viên, ai mà không biết đại danh Vương Khải Huyền này.

Tôi mà đi buôn thì Phan Gia Viên sẽ không có cửa cho Kim Gia, cậu tin không.

Hồ Bát Nhất cười nói: Bàn Tử, tôi chỉ hỏi một câu, cậu có biết giám định bảo vật không.

Vương Khải Huyền nói: Chẳng phải có cậu rồi sao, hóa ra Lão Hồ cậu còn định ngồi không ăn bám à.

Hồ Bát Nhất không khỏi lắc đầu.

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã đến Minh Điện thứ hai.

Tuy nhiên, khi đến nơi, Vương Khải Huyền liền trợn tròn mắt.

Mẹ nó.

Tình hình gì đây.

Chẳng lẽ mộ thật này đã có người vào rồi.

Hay là Khương Gia anh nhầm, đây mới là mộ giả.

Vương Khải Huyền nói không thể tin nổi.

Những người khác cũng cảm thấy kỳ quái.

Bởi vì Minh Điện này khác hẳn với Minh Điện trong ngôi mộ giả trước đó, thậm chí nó giống hệt Minh Điện mà họ vừa đi qua.

Toàn bộ Minh Điện trống không, không có một món đồ tùy táng nào, chỉ có duy nhất một cỗ quan tài.

Điều này khiến Vương Khải Huyền có chút không muốn tin.

Không phải nói ở đây toàn là đồ tùy táng sao, sao lại không có một món nào.

Đùa kiểu gì vậy.

Vương Khải Huyền cảm thấy bị đả kích nặng nề.

Còn Khương Hoa thì nói: Đây không thể là mộ giả được, chúng ta đến chỗ quan tài xem kỹ rồi nói.

Nói rồi, anh đi thẳng đến cỗ quan tài duy nhất trong Minh Điện.

Thế là mọi người đi tới trước quan tài.

Vương Khải Huyền cũng căng thẳng nhìn chằm chằm vào nó.

Đối với cậu ta, cỗ quan tài trước mắt là hy vọng duy nhất, cậu ta chỉ mong trong đó có nhiều đồ tùy táng, chỉ có như vậy mới có thể bù đắp cho trái tim bị tổn thương.

Khương Hoa kiểm tra kỹ lưỡng quan tài rồi nói: Cơ quan trên quan tài này dường như dùng để mở các cơ quan khác, sau khi mở ra, e là sẽ có chuyện khác xảy ra.

Vương Khải Huyền hỏi: Chuyện gì.

Khương Hoa lắc đầu: Không rõ lắm, phải mở ra mới biết được,

các cậu quan sát xung quanh đi, cẩn thận một chút.

Nói xong, Khương Hoa kích hoạt cơ quan.

Cơ quan từ từ mở ra, xung quanh vang lên từng đợt âm thanh vận hành.

Nhưng vì không có nỏ tên hay vật nguy hiểm nào xuất hiện, điều đó cho thấy ít nhất là không có nguy hiểm như vậy, hoặc ít nhất là bây giờ không có.

Rất nhanh, mọi người cảm thấy mặt đất xung quanh đang rung chuyển, sau đó từng cỗ quan tài từ dưới đất trồi lên, cùng với cỗ quan tài bên cạnh họ, tổng cộng có bảy cỗ.

Cái này.

Khương Gia, có chuyện gì vậy, sao lại xuất hiện thêm sáu cỗ quan tài.

Hồ Bát Nhất tò mò hỏi.

Chuyện này quả thực kỳ lạ, không ngờ lại xuất hiện thêm sáu cỗ quan tài, cũng không biết chúng có ý nghĩa gì.

Chương 388

Khương Hoa thì vẻ mặt có chút ngưng trọng, anh nói: Đây là Thất Tinh nghi quan tài.

Thất Tinh nghi quan tài.

Sắc mặt Hồ Bát Nhất rõ ràng biến đổi, anh ta nói: Cái này, sao có thể có Thất Tinh nghi quan tài.

Thứ này không phải chỉ có ở Hoa Hạ chúng ta sao.

Sao nước ngoài cũng có.

Vương Khải Huyền hỏi: Thất Tinh nghi quan tài là gì vậy, lợi hại lắm sao.

Hồ Bát Nhất đáp: Đương nhiên lợi hại.

Trong bảy cỗ quan tài này, chỉ có một là thật, phải tìm đúng quan tài để mở thì mới bình an vô sự, nếu cậu mở nhầm, chắc chắn phải chết.

Vương Khải Huyền nói: Trời, có ma quái thế không.

Khương Hoa nói: Đương nhiên là có, các cậu nhìn xem, trên mỗi cỗ quan tài đều có một cái lỗ to bằng cánh tay, đó là cách duy nhất để mở, chỉ có đưa tay vào mới mở được, ngoài ra không có cách nào khác.

Nhưng nếu cậu chọn sai quan tài, cánh tay dùng để mở quan tài mất đi là chuyện nhỏ, mấu chốt là bên trong có độc cực kỳ khủng khiếp, một khi chọn sai, chắc chắn độc khí công tâm, đến lúc đó dù là Đại La Kim Tiên cũng không cứu nổi cậu đâu.

Nghe Khương Hoa nói vậy, Vương Khải Huyền lập tức rụt cổ

lại, kinh hãi nói: Trời, có khủng bố vậy không.

Khương Hoa đáp: Cậu thử là biết ngay.

Thôi đi, thứ này khủng bố như vậy, tôi không dám thử đâu, chết ở đây thì phiền lắm, Vương Khải Huyền nói.

Dừng một chút, Vương Khải Huyền dường như nghĩ ra một cách, cậu ta nói: Có rồi.

Mọi người nhìn về phía cậu ta, Hồ Bát Nhất hỏi: Bàn Tử, có gì.

Vương Khải Huyền nói: Tôi có cách mở quan tài này rồi.

Hồ Bát Nhất nói: Cách gì, cậu nói nghe xem.

Vương Khải Huyền nhìn về phía Khương Hoa: Thanh đao trong tay Khương Gia không phải lợi hại lắm sao, đến cửa mộ lớn như vậy còn chém nát được, chắc hẳn việc chém nát mấy cỗ quan tài này cũng dễ như trở bàn tay thôi nhỉ.

Mọi người có chút cạn lời.

Còn tưởng gã này có cách gì hay ho, hóa ra lại là cái phương pháp tào lao này.

Hồ Bát Nhất ngao ngán nói: Bàn Tử, nếu cách đó mà được thì còn cần đến cậu nói à.

Khương Gia đã sớm làm rồi.

Cậu cũng không nghĩ xem Khương Gia là ai, chuyện có thể giải quyết đơn giản, anh ấy tuyệt đối sẽ không phức tạp hóa.

Vương Khải Huyền ngẩn người, cảm thấy hình như cũng có lý, cậu ta hỏi: Chẳng lẽ còn có quy tắc gì sao.

Thứ này, Khương Gia cũng chém không nát à.

Khương Hoa đáp: Không phải tôi chém không nát, mà là nếu tôi ra

đao, hoặc là một đao chém nó vỡ thành mảnh vụn, lúc đó bên trong có thứ gì cũng khó mà dùng được nữa.

Hoặc là một đao không chém nát, chỉ chém ra một vết nứt, nhưng như vậy lại không thể phá vỡ cơ quan bên trong.

Phải biết Thất Tinh nghi quan tài này vô cùng quỷ dị, một khi bị ngoại lực tấn công, chương trình tự hủy trong quan tài sẽ khởi động, lúc đó mọi thứ bên trong khó mà bảo toàn được, sẽ bị phá hủy hết.

Cậu nhất quyết muốn tôi làm vậy sao.

Nếu vậy, chúng ta thà bây giờ quay đầu đi luôn còn hơn, hà tất vẽ vời thêm chuyện.

Nghe Khương Hoa giải thích, lần này Vương Khải Huyền hết cách.

Cách nào cũng không được, chẳng lẽ chỉ có thể từ bỏ.

Nhưng đã đến đây rồi, cậu ta sao cam lòng được.

Còn Khương Hoa thì đang chăm chú nhìn Thất Tinh nghi quan tài.

Hồ Bát Nhất hỏi: Khương Gia, anh nhìn ra gì rồi sao.

Khương Hoa lắc đầu nói: Tôi đang nghĩ xem, rốt cuộc nơi này và Thất Tinh Lỗ hoàng cung có liên quan gì.

Hồ Bát Nhất ngẩn ra, anh ta không ngờ Khương Hoa vẫn còn đang suy nghĩ chuyện này, bèn hỏi lại: Khương Gia, chúng ta tạm gác chuyện đó lại, trước tiên phá Thất Tinh nghi quan tài đã.

Khương Hoa lại nói: Không vội, cậu có biết vì sao Thất Tinh Lỗ hoàng cung lại có tên như vậy không.

Hồ Bát Nhất nhíu mày, rất nhanh liền nghĩ ra, không khỏi nói: Chẳng lẽ.

Thất Tinh Lỗ hoàng cung cũng có Thất Tinh nghi quan tài.

Không sai.

Khương Hoa gật đầu: Đây cũng là điều tôi thắc mắc.

Kết cấu tường mộ ở đây giống hệt Lỗ Vương Cung, cũng có huyết thi và Ngọc Dũng, mà bây giờ lại có cả Thất Tinh nghi quan tài.

Giữa hai nơi này, nhất định có mối liên hệ.

Chỉ là mối liên hệ đó, đến giờ tôi vẫn chưa nhìn ra là gì.

Hồ Bát Nhất cũng nhíu mày, anh ta nói: Liệu có liên quan đến Thất Tinh nghi quan tài này không.

Biết đâu sau khi chúng ta mở nó ra, sẽ tìm được đáp án.

Khương Hoa nghe vậy, cảm thấy Hồ Bát Nhất nói rất có lý, bèn nói: Đừng nói nữa, cậu nói quả thực có lý, biết đâu sau khi chúng ta mở Thất Tinh nghi quan tài ra, sẽ tìm được đáp án.

Thế là, Khương Hoa nhìn về phía bảy cỗ quan tài.

Vương Khải Huyền nói: Khương Gia, chẳng lẽ anh đã tìm được quan tài thật rồi sao.

Khương Hoa đáp: Muốn tìm quan tài thật còn không đơn giản sao.

Mấy cỗ quan tài này vừa nhìn là biết chưa có ai động vào.

Thất Tinh nghi quan tài, chỉ có một là của mộ chủ, sáu cái còn lại đều là giả, nhưng bên trong không phải là không có thi thể, mà là dùng để bồi táng.

Tuy nhiên, theo tình hình trước mắt, chủ nhân của Thất Tinh nghi quan tài này, e rằng cũng giống như gã Cao Miên Vương giả lúc trước, cũng là người sống.

Mà sáu người bồi táng còn lại thì không may mắn như vậy, chắc

chắn là thi thể.

Cho nên việc này rất dễ tìm, chỉ cần cảm ứng được cỗ quan tài nào có sinh mệnh lực là được.

Đáp án, chính là cái này.

Khương Hoa nhìn về phía cỗ quan tài ban đầu đã ở trong Minh Điện, chỉ có trong đó là có sinh mệnh lực, còn sáu cỗ quan tài kia chỉ là quan tài thông thường, bên trong chỉ có thi khí.

Rất rõ ràng, sáu cỗ còn lại đều dùng để đánh lạc hướng.

Cậu ta cảm thấy cách này của Khương Hoa có chút không đáng tin cậy.

Sinh mệnh lực này mà có thể cảm ứng được sao.

Thứ này giống như giác quan thứ sáu vậy, quá mơ hồ, lỡ như sai một cái là mất mạng như chơi.

Khương Hoa nói: Thực ra chính các cậu cũng có thể phân biệt được, chỉ cần áp tai vào lỗ thủng kia, lắng nghe kỹ sẽ nghe được tiếng hít thở rất nhỏ.

Thật hay giả.

Tôi đi thử xem.

Vương Khải Huyền nhanh chóng ghé sát vào cái lỗ trên quan tài, vểnh tai lên nghe.

Khương Hoa và những người khác cũng không gây ra tiếng động gì.

Rất nhanh, Vương Khải Huyền kinh ngạc nói: Bên trong thật sự có tiếng hít thở.

Tôi đi xem cái khác xem.

Thế là, Vương Khải Huyền lại nhanh chóng chạy đến một cỗ quan tài khác, tiếp tục nghe.

Một lát sau, Vương Khải Huyền lắc đầu nói: Cái này thì không có.

Tiếp đó, cậu ta lại thử mấy cỗ quan tài còn lại, phát hiện chúng đều không có tiếng hít thở, lúc này mới tin lời Khương Hoa.

Trong lúc đó, Hồ Bát Nhất cũng thử nghe âm thanh bên trong quan tài, phát hiện đúng là cỗ quan tài mà Khương Hoa chỉ có tiếng hít thở, còn những cái khác thì không.

Vương Khải Huyền nói: Khương Gia, anh đúng là thần kỳ, thế mà cũng đoán được.

Hồ Bát Nhất nói: Bàn Tử, đã nói với cậu rồi, Khương Gia có lừa cậu bao giờ không.

Vương Khải Huyền cười hề hề: Đương nhiên là không rồi.

Tôi cũng chỉ vì an toàn nên kiểm tra lại một lần thôi mà.

Bây giờ cậu ta cũng đang rất vui.

Có thể mở được quan tài thật, nghĩa là có khả năng lấy được rất nhiều đồ tùy táng bên trong, Vương Khải Huyền đương nhiên là mừng rỡ.

Tuy nhiên, mặt khác cậu ta cũng khá lo lắng, sợ người trong quan tài cũng rất lợi hại, lúc đi ra sẽ phá hỏng hết đồ tùy táng bên trong, vậy thì gay go.

Khương Hoa nói: Được rồi, bây giờ tôi sẽ đi mở quan tài.

Vương Khải Huyền nói: Khương Gia, hay là lần này đổi tôi làm đi, chuyện quan trọng cứ để anh giải quyết thì không hay lắm nhỉ.

Nhưng Khương Hoa lại nói: Vẫn là để tôi, trong này đầy rẫy ẩn số, dù biết cỗ quan tài này là thật, ai biết bên trong có thứ gì, lỡ như

cũng có nguy hiểm thì sao.

Còn tôi thì khác, nguy hiểm trên đời này, còn chưa có nhiều thứ làm khó được tôi, yên tâm đi.

Nghe Khương Hoa nói vậy, Vương Khải Huyền cảm thấy cũng đúng.

Khương Hoa là ai chứ.

Dù anh có thử từng cái một, những cỗ quan tài giả kia cũng chưa chắc làm anh bị thương được.

Thế là, Vương Khải Huyền cũng từ bỏ ý định.

Khương Hoa đi đến trước quan tài, xắn tay áo lên, không chút do dự đưa tay vào.

Mọi người thấy Khương Hoa đã đưa cả cánh tay vào, cũng không khỏi căng thẳng.

Cạch.

Đúng lúc này, mọi người nghe thấy một tiếng cơ quan.

Âm thanh đó chính là phát ra từ cỗ quan tài mà Khương Hoa định mở.

Chẳng lẽ, thật sự mở được rồi.

Vương Khải Huyền có chút kích động.

Loay hoay lâu như vậy, cuối cùng cũng tìm được một cỗ quan tài thật.

Khương Gia, lợi hại thật, dễ dàng vậy đã tìm được quan tài thật rồi.

Vương Khải Huyền cười ha hả.

Khương Hoa đáp: Chỉ là một cỗ quan tài thật thôi mà.

Quan tài mở ra, mọi người lại gần xem, thấy bên trong quả nhiên nằm một thi thể mặc Ngọc Dũng, và quan trọng nhất là trên đầu đội một chiếc vương miện.

Đây hẳn là Cao Miên Vương thật sự.

Trời ơi.

Nhiều đồ tùy táng thế này.

Lần này phát tài rồi.

Vương Khải Huyền kích động nói.

Trong quan tài quả thực có rất nhiều đồ tùy táng, lại còn là các loại ngọc khí đủ kiểu, vừa nhìn đã biết là loại cực kỳ đắt tiền, nếu mang ra ngoài được, quả thật có thể bán được không ít tiền.

Tuy nhiên, Vương Khải Huyền không vội lấy những món đồ đó, mà nhìn về phía Khương Hoa: Khương Gia, có động vào được không.

Bây giờ mỗi lần xuống mộ thấy đồ tốt, cậu ta đều phải hỏi ý Khương Hoa.

Chỉ khi Khương Hoa nói được, cậu ta mới dám động, nếu không thì sẽ không động.

Khương Hoa gật đầu: Cẩn thận một chút, đừng đụng vào Cao Miên Vương là được.

Cao Miên Vương này còn sống, nếu đụng phải Ngọc Dũng của hắn, Ngọc Dũng vỡ ra, e rằng gã này sẽ xảy ra thi biến.

Nếu thi biến rồi, Khương Hoa muốn moi được chút thông tin e rằng sẽ rất khó.

Vì vậy Khương Hoa phải thận trọng, đảm bảo Cao Miên Vương có thể sống sót.

Nghe lời Khương Hoa, mọi người đều trở nên cẩn thận.

Vương Khải Huyền và Hồ Bát Nhất bắt đầu lấy đồ tùy táng bên trong, rất nhanh tất cả đã được họ cẩn thận lấy ra.

Nhưng vì lần trước đã gói ghém quá kỹ, bây giờ không thể chứa thêm đồ khác, đành phải vứt bớt một ít đồ tùy táng lần trước để mang theo đồ lần này.

Dù sao Hồ Bát Nhất cũng nhìn ra được, đồ tùy táng lần này quý giá hơn lần trước rất nhiều.

Khương Hoa thấy họ đã thu dọn xong, lúc này mới nhìn về phía Hậu Thổ: Cô giúp tôi trấn trụ Thi Miết Vương trong đầu hắn, tôi sẽ cởi Ngọc Dũng ra.

Phương pháp trường sinh này chủ yếu là nuốt đan dược luyện từ Thi Miết Vương, sau đó mặc Ngọc Dũng vào để đảm bảo mình trường sinh bất lão.

Một khi cởi Ngọc Dũng ra, Thi Miết Vương sẽ lập tức tỉnh lại, sau đó chiếm lấy cơ thể vật chủ, cướp đi sinh mệnh của họ, khiến vật chủ trở thành một huyết thi.

Do đó, chỉ cần trấn trụ Thi Miết Vương trong đầu, dù cởi Ngọc Dũng ra cũng không sao.

Thực ra dù Hậu Thổ không ra tay, Thi Miết Vương đó cũng có xác suất lớn không thể tỉnh lại.

Vì có Khương Hoa ở đây.

Trên người Khương Hoa có thiên ngoại thần thạch, thứ này khắc chế Thi Miết Vương, cũng giống như Trần Văn Cẩm và Doãn Tinh Nguyệt, chỉ vì ở bên cạnh Khương Hoa mà Thi Miết Vương trên người họ bị trấn áp, không thể tỉnh lại.

Nhờ vậy, Trần Văn Cẩm và Doãn Tinh Nguyệt đều không sao.

Tuy nhiên để đề phòng bất trắc, vẫn phải chuẩn bị đầy đủ.

Nếu không lỡ như Thi Miết Vương thức tỉnh, Cao Miên Vương này sẽ mất mạng ngay lập tức.

Người này một khi đã chết thì không thể sống lại được.

Hậu Thổ gật đầu, đưa tay chỉ một cái, một luồng sinh mệnh lực mạnh mẽ tràn vào đầu Cao Miên Vương, trấn trụ Thi Miết Vương bên trong, dù thế nào đi nữa, nó cũng sẽ tạm thời không tỉnh lại.

Lúc này Khương Hoa mới cởi Ngọc Dũng của Cao Miên Vương.

Ngọc Dũng vừa được cởi ra, mọi người liền thấy một người đàn ông rất trẻ tuổi nằm bên trong.

Da hắn trắng nõn, tướng mạo khá giống Mã Lý Sâm, đương nhiên là trẻ và tuấn tú hơn nhiều.

Chương 389

Quả nhiên, Ngọc Dũng này đúng là lợi hại, có thể khiến cơ thể người nằm bên trong phục hồi lại tuổi trẻ, là một thứ vô cùng thần kỳ.

Chỉ có điều dường như sau khi nằm vào thì không thể ra được nữa, cứ mãi ở trạng thái đó.

Chỉ cần Ngọc Dũng được cởi ra, Thi Miết Vương chắc chắn sẽ thức tỉnh, sau đó biến thành huyết thi.

Trước đó Khương Hoa còn nghe nói chỉ cần giải khai Ngọc Dũng từ bên trong thì sẽ không sao, nhưng sau này mới biết, đó chỉ là tưởng tượng của mọi người, thực tế hoàn toàn không phải vậy.

Bất kể giải khai Ngọc Dũng thế nào, chỉ cần nó mở ra, người bên trong chắc chắn sẽ biến thành huyết thi, không có ngoại lệ.

Trừ phi là giống như tình huống của Khương Hoa và mọi người hôm nay.

Có người sớm trấn trụ luân hồi, như vậy người bên trong mới có thể thực sự sống lại.

Mau nhìn, hắn mở mắt rồi.

Vương Khải Huyền chỉ vào Cao Miên Vương hét lên.

Mọi người nhìn sang, quả nhiên thấy Cao Miên Vương từ từ mở mắt, có chút mê mang nhìn xung quanh.

Ai nấy đều nhìn chằm chằm vị vua vừa mở mắt, trong lòng Hồ Bát Nhất, Vương Khải Huyền và Minh Thúc đều có chút sợ hãi.

Dù sao trước mắt họ là một người sống đã nằm trong quan tài

mấy nghìn năm, họ đương nhiên có chút e dè.

Chỉ có Khương Hoa ánh mắt điềm nhiên, như không có chuyện gì.

Anh vừa quan sát, Cao Miên Vương này tuy đã sống mấy nghìn năm, vẫn chưa chết, nhưng bản thân chỉ là một người bình thường mà thôi.

Theo lý mà nói, hắn bây giờ sống lại bình thường, cũng chỉ là một người bình thường, không có năng lực gì khác, chỉ có thể coi là sống hơi lâu một chút.

Chỉ khi biến thành huyết thi, hắn mới có thể lợi hại hơn một chút.

Rất nhanh, Cao Miên Vương rõ ràng đã phát hiện ra nhóm Khương Hoa, lập tức trừng mắt, muốn đứng dậy, nhưng lại phát hiện cơ thể hoàn toàn không có sức lực, hoặc có lẽ. cơ thể không chịu sự khống chế của hắn.

Dù sao nằm mấy nghìn năm, đối với một người mà nói, cơ thể sẽ bị thoái hóa, tứ chi trong thời gian ngắn không bị khống chế cũng là chuyện rất bình thường.

Nói cách khác, bây giờ hắn không biết cách cử động, quên mất mình nên đi đứng thế nào.

Thậm chí, quên cả cách nói chuyện.

Đây chính là tác hại của việc một người bình thường sống lâu như thế.

Hắn sao vậy.

Vương Khải Huyền tò mò hỏi.

Khương Hoa thản nhiên nói: Chắc là ở nơi này quá lâu, bình thường lại không thể hoạt động, cũng không thể nói chuyện, nên đã quên cách khống chế tay chân của mình, vì vậy mới ngã xuống.

Hồ Bát Nhất, Vương Khải Huyền và những người khác đều ngơ ngác.

Còn có kiểu này nữa sao.

Tuy nhiên, họ không còn bận tâm về chuyện này nữa.

Vương Khải Huyền nghe nói Cao Miên Vương này đến đi đường cũng quên, lập tức hứng thú, cười ha hả nói: Này, ngươi chính là Cao Miên Vương à.

Cao Miên Vương đương nhiên không hiểu lời của Vương Khải Huyền, chỉ sợ hãi nhìn bọn họ.

Dù sao, bây giờ hắn không cử động được, vừa tỉnh lại đã thấy nhóm Khương Hoa, trong lòng đương nhiên có chút sợ hãi.

Nhưng Khương Hoa lại giật mình, anh thản nhiên nói: Ta biết ngươi nghe hiểu ta nói gì, ta không kiên nhẫn lắm đâu, ngươi tốt nhất nên thành thật, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Nói rồi, Khương Hoa trực tiếp rút Côn Ngữ đao ra, chỉ vào Cao Miên Vương.

Cao Miên Vương sợ đến toàn thân run rẩy.

Những người khác có chút kỳ quái.

Cao Miên Vương này không phải người Hoa, sao có thể hiểu tiếng Hán.

Nhưng, Khương Hoa lại vô cùng tự tin.

Bởi vì anh đã đoán được, Cao Miên Vương này hẳn là có liên quan đến Chu Mục Vương hoặc Tây Vương Mẫu.

Thế hệ Cao Miên Vương trước mắt này, sở hữu nhiều Ngọc Dũng và Thi Miết Đan như vậy, tuyệt đối không đơn giản chỉ là một vị vua, rất có thể có liên quan đến Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu.

Dù sao, Thi Miết Đan và Ngọc Dũng đều xuất phát từ tay Tây Vương Mẫu, mà Tây Vương Mẫu vẫn còn ở Tây Vương Mẫu Quốc vô cùng cường đại, muốn cướp đi Ngọc Dũng và Thi Miết Đan từ tay bà ta là không thể.

Phải biết, ngay cả một người mạnh như Chu Mục Vương, chinh chiến khắp Hoa Hạ, cuối cùng cũng không đánh lại Tây Vương Mẫu, huống chi là Cao Miên Vương này.

Do đó, theo Khương Hoa, Cao Miên Vương này nhất định có liên hệ với Tây Vương Mẫu.

Tuy nhiên, Khương Hoa cũng không muốn làm rõ những chuyện này.

Chúng đối với Khương Hoa không có chút hấp dẫn nào, dù có biết Cao Miên Vương và Tây Vương Mẫu có liên hệ gì đi nữa, thì có ích lợi gì chứ.

Chuyện không có lợi, Khương Hoa lười lãng phí tinh thần.

Bây giờ điều Khương Hoa muốn, chính là lấy được hơi thở Thổ mà thôi.

Chỉ vậy thôi.

Cao Miên Vương nghe thấy lời Khương Hoa và nhìn thấy Côn Ngữ đao, biết rằng nếu mình không nói nữa, sẽ thật sự chết trong tay những người này.

Thế là hắn vội vàng há miệng.

Chỉ là há miệng ra, lại chỉ có thể a mà không nói được lời nào.

Khương Hoa biết, gã này đã quá lâu không nói chuyện, quên cả cách nói, qua một thời gian sẽ ổn thôi, thế là anh nói: Ngươi chỉ cần cho ta biết, ngươi có nghe hiểu ta nói không, nghe hiểu thì gật đầu,

không hiểu thì lắc đầu.

Cao Miên Vương vội vàng gật đầu.

Hồ Bát Nhất và Vương Khải Huyền thấy vậy không khỏi liếc nhìn nhau.

Cao Miên Vương này vậy mà có thể hiểu họ nói chuyện, lần này mọi việc sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Cao Miên Vương nghe xong, vội vàng gật đầu, tỏ ý đồng ý với Khương Hoa.

Khương Hoa nhìn về phía Vương Khải Huyền: Bàn Tử, cõng gã này, chúng ta rời khỏi đây ngay bây giờ.

Vương Khải Huyền lập tức tỏ vẻ ghét bỏ: Gã này không biết bao lâu rồi chưa thay quần áo, người thối muốn chết, Bàn gia ta không muốn cõng hắn đâu.

Khương Hoa nói: Bảo bối trong Thần Mộ cũng không muốn nữa à.

Vương Khải Huyền nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, vội nói ngay: Bảo bối gì chứ, chủ yếu là, tôi vẫn cảm thấy có thể giúp Khương Gia làm việc, đó là vinh hạnh của tôi.

Thế là, cậu ta liền làu bàu đi cõng Cao Miên Vương lên.

Khương Hoa nói: Cao Miên Vương, ngươi cũng đừng giả vờ nữa, ngươi ăn Thi Miết Đan có tác dụng phụ đấy, hiện tại trong đầu ngươi có một con Thi Miết Vương, vẫn đang trong trạng thái ngủ say, là chúng ta trấn áp nó, một khi ngươi trốn khỏi chúng ta, Thi Miết Vương sẽ lập tức tỉnh lại, lúc đó ngươi sẽ lại biến thành một huyết thi.

Đừng chất vấn ta, Tây Vương Mẫu đã chết trong tay ta, ngươi

nghĩ ta sẽ lừa ngươi sao.

Cao Miên Vương nghe Khương Hoa nói vậy liền liên tục gật đầu trên lưng Vương Khải Huyền, tỏ ý mình không dám giở trò, rõ ràng đã tin lời Khương Hoa.

Dù sao, Khương Hoa đã biết về Tây Vương Mẫu, lại biết tình hình trong cơ thể hắn, ít nhất là hiểu rõ phương pháp kéo dài sinh mạng của hắn.

Như vậy, lời Khương Hoa nói rất có thể là thật.

Chuyện này dù sao cũng liên quan đến tính mạng của hắn, hắn đã tốn bao công sức chỉ để sống sót, bây giờ khó khăn lắm mới sống lại, nếu thật sự vì chuyện này mà chết, thì quá không đáng.

Vì vậy Cao Miên Vương không dám giở trò gì nữa, chỉ muốn mọi việc đều theo lời Khương Hoa, cùng Khương Hoa và mọi người rời khỏi nơi này.

Tuy nhiên, trước khi đi, hắn a vài tiếng, rồi chỉ vào một cơ quan bên cạnh quan tài.

Khương Hoa tìm thấy cơ quan đó, hỏi: Ngươi nói là, muốn tìm được Thần Mộ, phải mở cơ quan ở đây, sau đó tìm mộ của các Cao Miên Vương khác mới có thể thực sự tìm được Thần Mộ.

Cao Miên Vương nghe Khương Hoa nói, kích động gật đầu lia lịa.

Mặc dù rất tò mò tại sao Khương Hoa lại dễ dàng hiểu ý mình như vậy, nhưng hắn cũng không bận tâm.

Chỉ cần Khương Hoa hiểu ý hắn là được, điều đó cũng có nghĩa là tính mạng của hắn tạm thời sẽ không gặp nguy hiểm.

Khương Hoa gật đầu, rồi nhìn về phía những người khác: Các cậu lùi ra sau một chút, tôi sẽ mở cơ quan này.

Hồ Bát Nhất, Vương Khải Huyền và những người khác nghe xong vội vàng lùi về phía sau.

Khương Hoa trực tiếp mở cơ quan, toàn bộ ngôi mộ cổ phát ra tiếng rung nhẹ, không sụp đổ như hai ngôi mộ trước, xem ra cơ quan này không phải để làm sập mộ.

Điều này khiến Hồ Bát Nhất, Vương Khải Huyền và những người khác đều thở phào nhẹ nhõm.

May mà ngôi mộ không sụp, không đến mức mệt mỏi như trước.

Nhất là Vương Khải Huyền, cậu ta dù sao cũng đang cõng một người, Cao Miên Vương này tuy không vạm vỡ, nhưng dù gì cũng là một người, lại còn khá cao lớn, cũng phải năm mươi cân.

Đương nhiên là mệt.

Được rồi, chúng ta rời khỏi đây trước, đi tìm Thần Đồ và những người khác.

Khương Hoa nói.

Thế là cả nhóm hướng ra ngoài.

Dưới sự chỉ dẫn của Cao Miên Vương, mọi người cũng đi lại dễ dàng, rất thuận lợi rời khỏi Kính Tượng mộ quỷ dị này.

Khương Gia, gã lúc trước cứ thế bỏ qua cho hắn à.

Vương Khải Huyền hỏi.

Cậu ta đương nhiên là đang nói đến gã Cao Miên Vương giả lúc trước, kẻ đã hại họ phải đối mặt với đại trận huyết thi, Vương Khải Huyền bây giờ vẫn còn bực.

Khương Hoa đáp: Không cần quan tâm hắn, hắn ở đây cũng không sống nổi đâu.

Nói xong, anh rời khỏi Kính Tượng mộ.

Sau khi ra khỏi Kính Tượng mộ, mọi người cuối cùng cũng đến được điểm cuối của con mương lúc trước, thấy được một lối vào khác.

Vương Khải Huyền hỏi: Lối vào này, hẳn là mộ đạo mà Thần Đồ, An Dương bọn họ đã vào chứ.

Cậu ta sợ lại giống như lúc nãy, đi vào lại thấy mộ thất cũ, vậy thì có chút bỏ mẹ.

Khương Hoa đáp: Yên tâm, lần này không sai đâu.

Vương Khải Huyền lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị cõng Cao Miên Vương đi vào, kết quả vừa bước vào liền nghe thấy tiếng bước chân bên trong.

Bên trong có tiếng bước chân.

Chẳng lẽ là Thần Đồ bọn họ ra.

Vương Khải Huyền tai khá thính, lập tức hiểu ra, vội nói.

Chương 390

Khương Hoa và những người khác nghe xong, đúng là có tiếng bước chân, hơn nữa người đến còn không ít.

Ở nơi này, ngoài nhóm của Khương Hoa, cũng chỉ có nhóm của Thần Đồ, đương nhiên còn có Bao Ny Lộ.

Nhưng Bao Ny Lộ chỉ có một mình, tiếng bước chân này ít nhất cũng có ba bốn người, nên không thể nào là cô ta.

Khương Hoa nói: Hẳn là Thần Đồ bọn họ, xem ra họ cũng đã làm rõ tình hình bên trong rồi, chúng ta không cần vào nữa, ở đây đợi họ là được.

Quả nhiên không lâu sau, Thần Đồ liền dẫn theo Phong Thân, Ân Đức và những người khác từ trong mộ đạo đi ra.

Khương Gia.

Các anh cũng ra rồi à.

An Dương và Giang Tiểu Chư lập tức hô lên.

Khương Hoa gật đầu.

Còn Thần Đồ thì nhìn về phía Cao Miên Vương trên lưng Vương Khải Huyền, khẽ nhíu mày.

An Dương kinh ngạc nói: Bàn Gia, người anh cõng là ai vậy.

Đãi ngộ tốt thế, còn phải để anh cõng.

Vương Khải Huyền nói: Vị này chính là mấu chốt để chúng ta tìm được Thần Mộ.

Nghe nói là mấu chốt để tìm Thần Mộ, tất cả mọi người đều có chút kinh ngạc, không khỏi nhìn về phía Cao Miên Vương.

Mã Lý Sâm kinh ngạc nói: Lại là Cao Miên Vương còn sống.

Gã Mã Lý Sâm này, quả nhiên là nhận ra Cao Miên Vương.

An Dương, Giang Tiểu Chư và những người khác cũng đầy vẻ kinh ngạc và nghi hoặc.

Thần Đồ nhíu mày, cẩn thận nhìn chằm chằm Cao Miên Vương.

Bị nhiều người nhìn như vậy, Cao Miên Vương rõ ràng cũng có chút sợ hãi.

Vương Khải Huyền hỏi: Thần Đồ, không phải nói hai ngôi mộ cổ phải giống hệt nhau sao, hai Cao Miên Vương là anh em ruột, sao vậy, các anh không gặp được Cao Miên Vương kia à.

Nhắc đến đây, An Dương liền đầy vẻ sợ hãi: Bàn Gia, anh đừng nói nữa, chúng tôi nào có gặp được Cao Miên Vương nào, chỉ gặp rất nhiều loại huyết thi kỳ quái kia, nếu không phải Thần Đồ và Phong Thân lợi hại, chúng tôi e rằng đều không ra được.

Mọi người vừa nghe, xem như đã hiểu.

Hẳn là Thần Đồ, An Dương và những người khác không biết đó là thứ gì, đã mở những Ngọc Dũng kia ra, kết quả là, Thi Miết Vương trong cơ thể Cao Miên Vương kia thức tỉnh, thế là cũng biến thành huyết thi.

Chúng ta rời khỏi đây trước đã.

Khương Hoa lạnh nhạt nói, sau đó dẫn mọi người rời khỏi ngôi mộ cổ này.

Đối với Khương Hoa, ngôi mộ này đã không còn giá trị gì, việc cấp bách là tìm ba ngôi mộ cổ khác, sau đó mở từng cơ quan cuối cùng bên trong, như vậy mới có thể thực sự tìm được Thần Mộ.

Mọi người trở lại mặt đất, ngồi xuống nghỉ ngơi.

Cao Miên Vương sau khi ra ngoài, không ngừng nhìn xung quanh, trong mắt lộ ra một cảm giác như đã qua một đời.

Rõ ràng, hắn đã rất lâu chưa từng thấy ánh sáng bên ngoài, cảm giác được nhìn thấy mặt trời trở lại này khiến hắn cảm thấy rất thoải mái.

Mọi người ngồi xuống nghỉ ngơi, Vương Khải Huyền ghé lại chỗ An Dương hỏi: An Dương, các cậu lấy được thứ gì tốt không.

Cho Bàn gia xem nào.

An Dương mặt mày rầu rĩ nói: Bàn Gia, chúng tôi gặp nhiều huyết thi như vậy, còn sống ra được đã là may mắn rồi, đồ tốt trong mộ cũng bị phá hỏng hết, tôi chỉ nhặt được một ít ngọc vỡ, cũng không biết có đáng tiền không.

Nói rồi, cậu ta móc ra một ít mảnh vụn Huyết Ngọc màu đỏ.

Những viên ngọc này trông thì rất quý giá, nhưng đã vỡ nát, dù quý đến đâu cũng không còn đáng giá bao nhiêu tiền nữa.

Điều này khiến Vương Khải Huyền tỏ vẻ không vui, cậu ta nói: Đống đồ này của cậu cộng lại cũng không bằng một món của tôi, lần này coi như cậu gặp may, vớ được hời rồi.

Yên tâm, sau khi rời đi, cũng không thiếu phần của cậu đâu.

An Dương nghe xong vui mừng khôn xiết, kích động nói: Bàn Gia bằng lòng chia cho tôi một phần sao.

Vương Khải Huyền nói: Cùng nhau vào, tự nhiên là người người có phần rồi, Bàn gia ta chút đạo lý này vẫn hiểu.

Rất nhanh, mọi người cũng đã nghỉ ngơi đủ, Vương Khải Huyền lại cõng Cao Miên Vương tiếp tục lên đường.

Mặc dù Cao Miên Vương đã qua một thời gian hồi phục, dần dần

biết đi rồi, nhưng đi đường vẫn rất khó khăn, lại còn chậm một cách khác thường.

Nếu để hắn tự đi theo nhóm Khương Hoa, không biết còn phải lãng phí bao nhiêu thời gian.

Vì vậy trực tiếp để Vương Khải Huyền cõng Cao Miên Vương sẽ tốt hơn nhiều, như vậy cũng tiết kiệm thời gian.

Vương Khải Huyền để sớm tìm được Thần Mộ, cũng là chịu khó chịu khổ, không một lời oán trách.

Trong Thần Quốc này đã qua mấy nghìn năm, Cao Miên Vương tuy đã sống lại, nhưng đối với tình hình bên trong lại hoàn toàn không biết gì.

Đối với hắn, nơi này giống như một khu vực hoàn toàn mới.

Muốn hắn giúp tìm ba ngôi mộ cổ khác, đó gần như là chuyện không thể.

Cho nên việc tìm kiếm mộ cổ, vẫn phải do chính Khương Hoa làm.

Lý do mang theo Cao Miên Vương, chủ yếu vẫn là để dùng cho các cơ quan trong những ngôi mộ đó.

Rất nhanh, Khương Hoa đã tìm được ngôi mộ cổ thứ năm.

Cơ quan của ngôi mộ này cũng khác với trước đây, vô cùng kỳ lạ, là một ngôi mộ kiểu chữ Trung.

Ngôi mộ này giống nghi trủng của Tào Tháo quá nhỉ.

Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói.

Vương Khải Huyền nói: Lão Hồ, cậu quan tâm nó là mộ gì, chỉ cần bên trong có bảo bối là được.

Hồ Bát Nhất nói: Bàn Tử, cậu biết cái gì.

Qua thời gian quan sát vừa rồi, tôi phát hiện những ngôi mộ của Cao Miên Vương này, bất kể là kết cấu mộ táng hay cơ quan bên trong, đều cơ bản giống với mộ cổ Hoa Hạ của chúng ta.

Chẳng lẽ Cao Miên Vương này, trước đây còn sang Hoa Hạ chúng ta học hỏi kinh nghiệm sao.

Vương Khải Huyền nói: Chuyện đó có gì lạ đâu, Hoa Hạ chúng ta từ xưa đến nay đều là nước lớn văn minh, mọi mặt đều đi trước các nước láng giềng, Cao Miên Vương này lại gần Hoa Hạ chúng ta, học tập phương thức mai táng của chúng ta cũng là chuyện bình thường.

Hồ Bát Nhất nghe xong gật đầu, đồng ý với Vương Khải Huyền.

Khương Hoa lại không quan tâm những chuyện này, anh nói: Mặc kệ cơ quan ở đây thế nào, bây giờ đến lượt Cao Miên Vương ra tay, giúp chúng ta mở những cơ quan này ra đi.

Khương Hoa nhìn về phía Cao Miên Vương.

Cao Miên Vương gật đầu.

Sau đó Vương Khải Huyền đặt Cao Miên Vương xuống, hắn đi đến trước cửa mộ, bắt đầu tìm kiếm cơ quan của cửa mộ này.

Một giờ sau, nhóm Khương Hoa từ trong ngôi mộ cổ đi ra.

Đây chính là tác dụng của Cao Miên Vương, giúp nhóm Khương Hoa tiết kiệm được công sức, có thể dễ dàng hóa giải các cơ quan trong mộ.

Mặc dù Khương Hoa cũng không sợ những cơ quan đó, nhưng có thể tiết kiệm được nhiều thời gian và tinh lực như vậy, Khương Hoa cũng rất vui lòng.

Vì vậy Khương Hoa mới để Vương Khải Huyền mang theo Cao

Miên Vương.

Rời khỏi ngôi mộ cổ, họ lại bắt đầu tìm kiếm hai ngôi mộ còn lại.

Trời đã tối.

Khương Hoa và mọi người đi ra từ ngôi mộ cổ cuối cùng.

Cơ quan của bảy ngôi mộ cổ đã được mở hết, theo như dự tính trước đó thì Mộ Thần đáng lẽ phải xuất hiện.

Nhưng bây giờ trời đã đen như mực, bọn họ cũng không cảm nhận được điều gì khác lạ, tự nhiên không tìm thấy cái gọi là Mộ Thần.

Này, lão già kia, không phải ông nói mở bảy ngôi mộ cổ là có thể tìm thấy Mộ Thần sao.

Mộ Thần đâu.

Sao Bàn Gia tôi không thấy đâu cả.

Vương Khải Huyền nhìn về phía Mã Lý Sâm, nói với vẻ rất khó chịu.

Mã Lý Sâm tức giận, hắn nói: Cũng không phải tôi nói, là chữ viết trên bia đá ghi như vậy, có liên quan gì đến tôi.

Nếu không phải Vương Khải Huyền là người của Khương Hoa, hắn đã muốn ra tay với gã rồi.

Hắn, Mã Lý Sâm, nào đã từng chịu cơn tức như thế này.

Vương Khải Huyền còn định nói tiếp, nhưng Khương Hoa đã lên tiếng: Được rồi, đừng nói những chuyện đó nữa, bây giờ trời đã tối rồi, cho dù Mộ Thần có xuất hiện, chúng ta cũng chưa chắc tìm được.

Hơn nữa, tôi đoán sau khi bảy cơ quan được mở ra, Mộ Thần cũng không thể xuất hiện ngay lập tức được, nhiều nhất cũng chỉ là thay

đổi một chút phong thủy nơi này, sau đó chúng ta có thể dựa vào phong thủy để tìm ra Mộ Thần.

Nếu mở bảy ngôi mộ cổ ra mà Mộ Thần xuất hiện ngay thì chuyện này cũng quá đơn giản rồi.

Mọi người nghe Khương Hoa nói vậy cũng bình tĩnh lại.

Đúng như Khương Hoa nói, dù cơ quan của bảy ngôi mộ cổ đã được mở hết, nhiều nhất cũng chỉ là thay đổi phong thủy nơi này mà thôi, chứ không phải Mộ Thần sẽ trực tiếp hiện ra.

Vì vậy, muốn tìm được Mộ Thần, vẫn phải đợi đến ngày mai để xem phong thủy nơi đây có thay đổi gì, và Mộ Thần sẽ xuất hiện ở đâu.

Hoặc là, buổi tối có thể dùng Thiên Tinh thuật phong thủy để tìm thử, xem có thể tìm ra vị trí của Mộ Thần hay không.

Đám đông tìm một chỗ dựng trại tạm, rắc bột chống côn trùng rồi bắt đầu nghỉ ngơi.

Thế nhưng đến tối, họ lại phát hiện trên trời mây đen kịt, không thấy một ngôi sao nào, tự nhiên cũng không thể dùng Thiên Tinh thuật phong thủy để tìm vị trí Mộ Thần được.

Chỉ có thể đợi đến ban ngày ngày mai mới tính tiếp.

Khương Gia, trên trời không có tinh tượng, sao tôi cứ có dự cảm chẳng lành thế này.

Hồ Bát Nhất lấy một miếng lương khô đưa cho Khương Hoa, nhíu mày hỏi.

Khương Hoa đáp: Chẳng qua là mây dày một chút thôi, không có gì to tát cả, khó khăn nào cũng có thể giải quyết được.

Vương Khải Huyền cũng nói xen vào: Đúng vậy đó Lão Hồ, có

Khương Gia ở đây, ông lo nhiều làm gì, chúng ta bây giờ chỉ cần tìm được Mộ Thần là được, mọi hành động cứ nghe theo chỉ huy của Khương Gia là xong.

Hồ Bát Nhất thấy Khương Hoa lòng đầy tự tin thì cũng không nói thêm gì nữa, đối với Khương Hoa, Hồ Bát Nhất vẫn luôn tin tưởng vô điều kiện.

Thực ra Khương Hoa cũng hoàn toàn tự tin.

Bây giờ trên thế giới này có thể nói là không có mấy nơi khiến anh sợ hãi.

Thế là mọi người bắt đầu nghỉ ngơi.

Đêm nay yên tĩnh hơn những đêm trước rất nhiều, thậm chí cả tiếng côn trùng kêu cũng không có.

Khương Hoa nhíu mày, cảm thấy chuyện này có chút không bình thường.

Hình như, tất cả sinh mệnh gần đây đều biến mất rồi.

Lúc này, Hậu Thổ đi đến bên cạnh Khương Hoa, nói với vẻ khó hiểu.

Hồ Bát Nhất, Vương Khải Huyền và những người khác đã ngủ say, chỉ có Thần Đồ, Phong Thân Ân Đức và Mã Lý Sâm là không ngủ.

Đối với họ bây giờ, ngủ hay không cũng không quan trọng, chỉ cần nhắm mắt dưỡng thần là được.

Lúc này nghe Hậu Thổ nói vậy, họ cũng không khỏi mở mắt ra.

Rõ ràng, với tư cách là sinh mệnh bất tử và sinh mệnh vĩnh hằng, họ cũng rất nhạy cảm với những chuyện này và đã sớm nhận ra điều bất thường, chỉ là chưa nói ra mà thôi.

Bây giờ Hậu Thổ đã nói, họ cũng bắt đầu chú ý.

Khương Hoa gật đầu: Ừm, quả thật có chút kỳ lạ.

Thần Đồ nói: Tôi đã quan sát rồi, từ sau khi chúng ta ra khỏi mộ Song Tử, những sinh mệnh đó đã biến mất, chắc là có liên quan đến ngôi mộ cuối cùng.

Khương Hoa lại nói: Phải nói là có liên quan đến Mộ Thần.

Mộ Thần xuất hiện, chắc chắn đã ảnh hưởng đến bố cục nơi này, có thể là nguyên nhân khiến những sinh mệnh kia biến mất, hoặc có thể trong Mộ Thần có một sự tồn tại nào đó khiến cho đám quái trùng ở đây không dám xuất hiện nữa.

Khương Hoa vừa nói vậy, mọi người cũng cảm thấy có lý.

Chương 391

Lúc họ ra khỏi mộ Song Tử, trên đường vẫn gặp rất nhiều quái trùng độc trùng, không khác gì bình thường.

Thế nhưng, sau khi họ tìm được ngôi mộ cổ cuối cùng và đi ra từ đó, họ không còn gặp con độc trùng nào nữa, trên đường thậm chí không thấy một con côn trùng thông thường nào.

Cứ như thể chúng đã tuyệt chủng vậy.

Trước đó còn không thấy có gì lạ, mọi người đều đang nghĩ về Mộ Thần nên không chú ý đến tình hình xung quanh, bây giờ tĩnh tâm suy nghĩ kỹ lại mới phát hiện ra manh mối.

Hậu Thổ nói: Bất kể nguyên nhân là gì, e rằng đều không phải chuyện tốt lành.

Khương Hoa gật đầu.

Anh cũng không ngây thơ đến mức nghĩ rằng tình huống này lại là chuyện tốt.

Bề ngoài nhìn vào, những con quái trùng đó đều biến mất, có lẽ là chuyện tốt, dù sao không có côn trùng quấy rầy, việc đi lại trong khu rừng này chắc chắn sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng nghĩ lại, sức mạnh có thể khiến đám côn trùng này biến mất hoàn toàn chắc chắn phải vô cùng cường đại.

Xem ra, Mộ Thần này tuy đã xuất hiện, nhưng nguy hiểm bên trong cũng vượt xa tưởng tượng của Khương Hoa.

E rằng, nó còn lợi hại hơn nhiều so với những ngôi mộ cổ mà Khương Hoa từng gặp, không biết so với mộ Địa Tiên thì thế nào.

Dĩ nhiên, bất kể thế nào, Khương Hoa tự nhiên sẽ không sợ hãi.

Mộ Địa Tiên còn không làm gì được anh, Mộ Thần này có lợi hại hơn nữa thì đã sao.

Binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn là được.

Thế là Khương Hoa nói: Tuy chuyến này nguy hiểm, nên cẩn thận thì vẫn phải cẩn thận, nhưng cũng không cần phải căng thẳng như vậy.

Mộ Thần sớm muộn gì chúng ta cũng phải vào, mặc kệ bên trong có nguy hiểm gì, đối với chúng ta cũng không có nguy hiểm gì quá lớn.

Mọi người nghỉ ngơi cho tốt đi, ngày mai là phải xuống mộ rồi.

Hậu Thổ và mấy người kia cũng đều gật đầu, ai nấy đều nhắm mắt lại, bắt đầu dưỡng thần.

Mọi người đều có dự cảm, ngày mai nếu tìm được Mộ Thần, sự việc chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trời nhanh chóng hửng sáng, Hồ Bát Nhất, Vương Khải Huyền và mấy người khác cũng lần lượt tỉnh lại.

Tối qua vậy mà không có chuyện gì xảy ra sao.

Vương Khải Huyền có chút kinh ngạc nói.

Dù sao những đêm trước, luôn có quái trùng tấn công họ, mà tối qua lại chẳng có chuyện gì xảy ra, đúng là có chút kỳ lạ.

Hồ Bát Nhất nói: Nói không chừng đã bị Khương Gia bọn họ giải quyết rồi, chỉ là chúng ta không biết thôi.

Trần Văn Cẩm kỳ lạ nói: Xung quanh không có một chút dấu vết đánh nhau nào, rõ ràng là thật sự không xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì.

Trước đó tôi đã nhận ra, hình như từ lúc chúng ta ra khỏi ngôi mộ cổ cuối cùng, đã không còn gặp những con quái trùng đó nữa.

Hồ Bát Nhất và Vương Khải Huyền cũng sững sờ.

Bị Trần Văn Cẩm nói vậy, họ quả thực cũng nghĩ đến điểm này.

Mấy người nhìn về phía Khương Hoa, lúc này anh cũng đã mở mắt, nói: Các cậu tranh thủ ăn chút bữa sáng đi, lát nữa chúng ta sẽ đi tìm Mộ Thần.

Tôi vừa cảm nhận một chút, phong thủy nơi này quả thực đã có sự thay đổi lớn, chắc hẳn Mộ Thần cũng sắp xuất hiện rồi.

Bị Khương Hoa nói vậy, họ cũng không nói nhảm nữa, đều nhanh chóng ăn vài thứ, sau đó cùng Khương Hoa rời khỏi nơi nghỉ ngơi.

Rất nhanh, họ đi đến một nơi có địa thế khá cao.

Trong khoảng thời gian này, Hồ Bát Nhất cũng phát hiện ra sự bất thường, đúng như Trần Văn Cẩm nói, dọc đường đi không hề gặp phải bất kỳ con quái trùng nào, thậm chí cả những con côn trùng thông thường cũng không thấy.

Trong lòng anh càng thêm nghi hoặc.

Tìm thấy rồi.

Nhưng đúng lúc này, Khương Hoa bỗng nhiên lên tiếng.

Sự chú ý của mọi người đều đổ dồn về phía Khương Hoa.

Nhanh như vậy đã tìm được Mộ Thần rồi sao.

Chỉ thấy Khương Hoa nhìn về phía một ngọn núi lớn hùng vĩ ở xa xa.

Tôi nhớ trước đây hình như không có ngọn núi này.

Vương Khải Huyền nhìn chằm chằm vào ngọn núi đó một hồi rồi

nghi ngờ nói.

Hồ Bát Nhất cũng gật đầu, anh lấy la bàn ra xem xét, một lát sau hít sâu một hơi: Che Long Chi mạch.

Thảo nào phải mở bảy ngôi mộ cổ mới có thể tìm được Mộ Thần.

Hóa ra lần này lại là Che Long Chi mạch vô cùng hiếm thấy.

Vương Khải Huyền hỏi: Lão Hồ, Che Long Chi mạch là gì.

Hồ Bát Nhất nói: Rất đơn giản, chính là ý trên mặt chữ, phong thủy bị che giấu, long mạch chân chính bị che khuất, bình thường rất khó tìm.

Chỉ có như hôm nay, mở hết cơ quan trong bảy ngôi mộ cổ trước đó, Che Long Chi mạch mới có thể xuất hiện, chúng ta mới có thể tìm được nó.

Vương Khải Huyền mắt sáng lên, nói: Ý của ông là, chúng ta tìm được Che Long Chi mạch này, cũng tương đương với việc tìm được Mộ Thần rồi.

Hồ Bát Nhất khổ sở lắc đầu, sau đó lại nở nụ cười: Nếu chỉ có mình tôi thì chưa chắc, muốn tìm được Mộ Thần cũng khá khó khăn, nhưng bây giờ có Khương Gia ở đây, chắc hẳn tìm được Mộ Thần là chuyện dễ dàng.

Mọi người đều nhìn về phía Khương Hoa.

Họ vẫn nhớ vừa rồi Khương Hoa đã nói, anh đã tìm được Mộ Thần.

Do đó, họ đều đặt hy vọng lên người Khương Hoa.

Mà Khương Hoa cũng không chút do dự gật đầu: Ừm, tôi đúng là đã tìm được Mộ Thần.

Các cậu nhìn ngọn núi khổng lồ hùng vĩ kia, cùng với mấy ngọn

núi bên cạnh hô ứng lẫn nhau.

Một con sông lớn chảy uốn lượn qua giữa mấy ngọn núi, nối chúng lại với nhau.

Che Long Chi mạch đã hiện ra không còn nghi ngờ gì nữa, trong đó, hồ nước kia chính là nơi quan trọng nhất, là vị trí cốt lõi của long mạch.

Bên trong Che Long Chi mạch có không ít mộ cổ, những ngôi mộ này đều là của những người có thân phận tôn quý, nói theo cách của chúng ta, những người này đều có tư chất của tiên nhân.

Hoặc có lẽ, những người này gần như đều là những nhân vật trong truyền thuyết, những nhân vật trong thần thoại.

Ví dụ như Hoàng Đế, Thần Nông của Hoa Hạ chúng ta.

Bây giờ xem ra, người được chôn cất ở đây, dù chưa chắc đã là thần linh thực sự, nhưng tuyệt đối là người có địa vị cao thượng trong quốc gia Cao Miên, người được người người xưng là thánh, là tổ, cũng thuộc về những nhân vật trong truyền thuyết.

Vì vậy, nơi này mới được gọi là Thần Quốc.

Nghe Khương Hoa giải thích, mọi người đều bừng tỉnh ngộ.

Thì ra là vậy.

Trên đời này không có thần linh thực sự, rõ ràng vị thần trong miệng họ, vị thần mà vua Cao Miên nói tới, cũng chính là những nhân vật trong truyền thuyết đó.

Ví dụ như Hoàng Đế, Thần Nông, Cộng Công của Hoa Hạ, thậm chí cả Hậu Thổ, được xưng là Mẹ của Đất, cũng là một loại thần linh.

Như vậy nói cách khác, bên trong Thần Quốc này chôn cất cũng là

người giống như Hậu Thổ.

Khương Hoa nhìn Hậu Thổ một chút, Hậu Thổ nhíu mày: Anh nhìn tôi làm gì, tôi không quen người ở đây.

Khương Hoa cười cười, sau đó nhìn về phía vua Cao Miên, nhàn nhạt nói: Trong bất kỳ hệ thống thần thoại nào cũng đều có một Chủ Thần, Zeus của phương Tây, Amaterasu của Đông Doanh và cả vị thần sáng thế tối cao Bàn Cổ của Hoa Hạ chúng ta, đều là những tồn tại như vậy.

Mà trong quốc gia Cao Miên của các người, chắc chắn cũng có một Chủ Thần.

Nếu tôi đoán không sai, những vị vua Cao Miên như các người chẳng qua chỉ là những người bảo vệ cho các vị thần linh mà thôi.

Thứ cần bảo vệ, chính là ngôi mộ cổ của Chủ Thần bên cạnh hồ nước lớn kia, phải không.

Vua Cao Miên nghe xong lời Khương Hoa, sắc mặt lập tức hơi thay đổi, rõ ràng không ngờ Khương Hoa lại biết nhiều đến vậy.

Nếu nói các vị vua Cao Miên khác là để bảo vệ Thần Quốc, thì ta và đệ đệ là đến để chứng thực sự tồn tại của vương triều thần thoại Cao Miên.

Sự thật chứng minh, vương triều Cao Miên quả thực có tồn tại một quốc gia thần thoại, chính là nơi này.

Chỉ có điều, quốc gia thần thoại này đã theo thời gian biến đổi mà chìm vào lòng đất, vĩnh viễn bị chôn vùi dưới mặt đất.

Ngươi nói không sai, bên cạnh hồ nước lớn kia, chính là mộ của Chủ Thần Naga.

Cao Miên lấy Thủy làm tôn, Chủ Thần cao nhất là Hải Vương

Naga.

Từ rất lâu trước đây, Cao Miên thực chất là một vùng biển lớn mênh mông, đại thần Naga chính là vua của biển cả, đã xây dựng nên một vương quốc dưới nước khổng lồ.

Sau này con gái của ngài là Soma yêu một vị hoàng tử lục địa, Naga đã cho nước biển rút lui, thành lập vương triều Cao Miên, và tặng vương triều Cao Miên cho vị hoàng tử đó.

Vị hoàng tử kia, chính là vị vua đầu tiên của vương triều Cao Miên.

Sau đó, Naga trở thành Chủ Thần tối cao vô thượng của vương triều Cao Miên.

Và ngôi mộ cổ của ngài, được xây dựng bên dưới hồ nước lớn kia.

Khương Hoa nghe xong, không khỏi thầm nói một tiếng quả nhiên.

Tất cả những điều này anh đều không đoán sai.

Mà những người khác cũng nghe say sưa.

Khương Hoa hỏi: Ông cũng là người Hoa phải không.

Vị vua Cao Miên này tuy nói chuyện còn chưa được lưu loát lắm, nhưng phát âm rất chuẩn, rõ ràng không phải loại người học tiếng Hán nửa chừng, trông như bản thân vốn là người Hoa Hạ.

Vua Cao Miên gật đầu: Ừm, ta đúng là người Hoa, chính là bào đệ của Thánh Mẫu Tây Côn Luân, chịu mệnh của Thánh Mẫu đến vương triều Cao Miên này, điều tra chuyện về Thần Quốc của vương triều Cao Miên.

Thì ra là thế.

Khương Hoa đã nói rồi, gã này nhất định có liên quan đến Tây

Vương Mẫu.

Chỉ là không ngờ, lại là đệ đệ của Tây Vương Mẫu.

Đệ đệ của Tây Vương Mẫu vậy mà còn trở thành vua Cao Miên, thậm chí có thể nói, cả hai anh em đều trở thành vua Cao Miên, điều này không thể không nói là có chút lợi hại.

Khương Hoa nói: Vậy bao nhiêu năm qua, ông có điều tra ra được gì không.

Vua Cao Miên do dự một chút, nhưng vẫn nói ra: Điều tra ra được.

Trong Thần Quốc này, quả thực có người trường sinh, cách trường sinh của họ thực ra cũng tương tự chúng ta, mượn nhờ năng lực của côn trùng, luyện chế ra Quỷ Mạn Đồng để trường sinh.

Chỉ là ta xem kỹ, loại phương pháp trường sinh này, thậm chí còn không bằng phương pháp của Tây Vương Mẫu Quốc ta.

Vốn dĩ ta muốn rời khỏi vương triều Cao Miên, trở về Tây Vương Mẫu Quốc, kết quả sau đó bị nhốt trong Thần Quốc này, không thể trở về được nữa.

Mượn nhờ côn trùng để trường sinh.

Lại là một phương pháp bàng môn tà đạo.

Cuối cùng biến bản thân thành người không ra người, quỷ không ra quỷ thì thôi, còn chưa chắc đã trường sinh được, giống như đám người Tây Vương Mẫu, thậm chí ngay cả vị vua Cao Miên trước mắt này cũng vậy, nếu không phải Hậu Thổ khống chế con Thi Miết Vương trong đầu hắn, hắn bây giờ đã là một bộ huyết thi rồi.

Khương Hoa nói: Được rồi, bây giờ ông dẫn chúng tôi đến mộ của Chủ Thần đi.

Bây giờ đã tìm được vị trí đại khái của Mộ Thần, tự nhiên cũng

không cần thiết phải tiếp tục lãng phí thời gian.

Vì vậy Khương Hoa cũng rất dứt khoát, trực tiếp bảo vua Cao Miên dẫn bọn họ đi tìm nơi có hồ nước lớn.

Mặc dù bây giờ đã tìm được vị trí của Mộ Thần, thực ra không cần vua Cao Miên dẫn đường, họ cũng có thể tìm được mộ của Chủ Thần, nhưng đã có vua Cao Miên ở đây, có ông ta dẫn đường, có thể bớt đi rất nhiều đường vòng.

Vì vậy Khương Hoa trực tiếp để vua Cao Miên dẫn họ đi.

Vua Cao Miên cũng không nói nhiều.

Vẫn như cũ do Vương Khải Huyền cõng ông ta, hướng về phía mộ của Chủ Thần mà đi.

Vị vua Cao Miên này mặc dù đã sống lâu như vậy, đến bây giờ vẫn chưa chết, thực hiện được cái gọi là trường sinh, nhưng thể chất của ông ta vẫn là thể chất của người bình thường.

Bị liệt lâu như vậy, cơ thể của vua Cao Miên đã sớm suy yếu không chịu nổi, có thể tỉnh lại đã là may mắn lắm rồi, mặc dù hôm qua đã bổ sung một ít thức ăn, nhưng cơ thể không thể hồi phục nhanh như vậy, tự nhiên vẫn cần sự giúp đỡ của Vương Khải Huyền.

Nếu không, muốn ông ta tự đi, chẳng phải phải mất một hai chục ngày mới đến được mộ Chủ Thần sao.

Vậy thì quá vớ vẩn rồi.

Đây không phải là đang lãng phí thời gian sao.

Rất nhanh, mọi người rời khỏi điểm cao, hướng về mộ Chủ Thần.

Vua Cao Miên nói: Mộ Chủ Thần nằm ở trung tâm của Che Long Chi mạch, muốn đến đó không đơn giản như vậy, xung quanh mộ Chủ Thần có những ngôi Mộ Thần khác, bên trong ẩn chứa những

sinh mệnh cường đại, một khi đến gần, chắc chắn sẽ kinh động.

Khương Hoa lại thản nhiên nói: Kinh động thì kinh động, binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, không có gì phải sợ.

Vua Cao Miên im lặng.

Sau một thời gian tiếp xúc, ông ta cũng coi như đã biết sự cường đại của đám người Khương Hoa, ai nấy đều vô cùng đáng sợ, mạnh hơn nhiều so với những thuật sĩ mà Tây Vương Mẫu phái tới trước đây.

Do đó, Khương Hoa nói những lời này, vua Cao Miên cũng không cảm thấy anh đang khoác lác.

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của vua Cao Miên, họ cuối cùng cũng ngày càng đến gần hồ nước lớn kia.

Phía trước có một ngôi Mộ Thần, ta nhớ bên trong có một con đại xà.

Vua Cao Miên nhắc nhở một tiếng.

Này lão bất tử, lời này thật không.

Vương Khải Huyền dừng lại, có chút hưng phấn hỏi.

Gã này, vừa nghe có Mộ Thần là lập tức có hứng thú.

Dù sao, mục đích cuối cùng của hắn chính là tìm kiếm bảo bối tốt trong Mộ Thần, mà bây giờ đã xuất hiện ngôi Mộ Thần đầu tiên, hắn đương nhiên hưng phấn.

Chương 392

Vương Khải Huyền không thể chờ đợi muốn xem trong Mộ Thần rốt cuộc có bao nhiêu bảo bối tốt.

Đây dù sao cũng là ngôi Mộ Thần đầu tiên họ tìm được.

Vương Khải Huyền vừa dứt lời, không đợi vua Cao Miên trả lời, mặt đất bỗng nhiên rung chuyển dữ dội, sau đó mặt đất xuất hiện từng vết nứt, vô số cây đại thụ ầm ầm sụp đổ.

Hậu Thổ.

Khương Hoa thấy cảnh này, lập tức biết chuyện không đơn giản, lúc này quát lớn một tiếng, sau đó không chút do dự rút ra Côn Ngữ đao.

Hậu Thổ cũng không nói nhiều, khống chế những vùng đất tơi xốp, mang theo Hồ Bát Nhất và mọi người nhanh chóng rời khỏi chỗ đó.

Sau khi mọi người đến khu vực an toàn, mới kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Một cái đầu rắn khổng lồ từ dưới đất chui lên, sau đó không chút do dự cắn về phía Khương Hoa.

Con đại xà kia to lớn vô cùng, chỉ riêng cái đầu rắn thôi cũng đã có thể so với một ngọn núi nhỏ.

Thấy vậy, Hồ Bát Nhất và mấy người khác đều tê cả da đầu.

Nhất là An Dương và Giang Tiểu Chư, càng là run rẩy toàn thân.

Bọn họ chưa từng bao giờ gặp qua con đại xà khủng bố như vậy.

Khương Gia cẩn thận.

An Dương sợ hãi kinh hô một tiếng.

Thần Đồ nói: Đồ ngốc, lo cho bản thân mình trước đi, Khương Hoa không cần các ngươi lo lắng.

Lúc này mọi người mới phát hiện, ngoài con yêu xà khổng lồ kia ra, trong những khe nứt trên mặt đất, còn xuất hiện từng con rắn nhỏ bằng ngón cái.

Những con rắn nhỏ này con nào con nấy đầu dẹt, trên thân đầy hoa văn, vừa nhìn đã biết là rắn độc cực mạnh, một khi bị cắn một cái, e rằng Đại La thần tiên cũng khó thoát một kiếp.

Hồ Bát Nhất và mọi người sợ hãi vội vàng lùi lại, rút vũ khí của mình ra.

Mà ở chỗ Khương Hoa, anh đối mặt với cái đầu rắn khổng lồ kia lại không hề sợ hãi, cười lạnh một tiếng, giơ tay chính là một chiêu Kinh Hàn Thoáng Nhìn, đao quang tràn ngập hàn khí chém lên đầu rắn khổng lồ.

Đầu con rắn kia bị đánh văng sang một bên, đồng thời lượng lớn máu tươi bắn ra, trực tiếp bị thương.

Gào Con đại xà phát ra tiếng gào thét kinh thiên động địa, cái đầu rắn khổng lồ điên cuồng đập phá tứ tung, không biết bao nhiêu cây cối bị đập nát.

Mặt đất trực tiếp sụp đổ, toàn bộ Thần Quốc đều chìm trong chấn động.

Có thể thấy sức mạnh của con đại xà này khủng bố đến mức nào.

Khương Hoa nhìn chằm chằm con đại xà kia.

Con đại xà này tuyệt đối lớn hơn con xà mẫu mà anh từng gặp ở Tây Vương Mẫu Quốc, sức mạnh cũng cường hãn hơn, đã đạt đến

trình độ Sinh Mệnh Vĩnh Hằng.

Ngay cả Hậu Thổ hay Mã Lý Sâm so với nó, cũng chưa chắc bằng được.

Có thể thấy thứ này kinh khủng đến mức nào.

Bất quá, Khương Hoa lại không hề sợ hãi.

Sinh Mệnh Vĩnh Hằng thì đã sao.

Bây giờ anh bộc phát toàn bộ sức mạnh, sức phá hoại đã sớm vượt qua trình độ sinh mệnh vĩnh hằng.

Con đại xà này dù kinh khủng thế nào, Khương Hoa cũng không để vào mắt.

Tôi ngược lại muốn xem xem, những kẻ bảo vệ xung quanh mộ của Chủ Thần này, rốt cuộc cường hãn đến mức nào.

Khương Hoa cười một tiếng, trực tiếp nhảy lên, lao về phía con đại xà.

Con đại xà rõ ràng cũng bị kích thích cực lớn.

Trong mắt nó, Khương Hoa chẳng qua chỉ là một con kiến hôi.

Chỉ là một con kiến, vậy mà dám ngông cuồng trước mặt nó, không những làm nó bị thương, mà còn dám chính diện nhảy ra khiêu khích.

Điều này khiến con đại xà cảm thấy đây là một sự sỉ nhục đối với mình.

Đại xà sao có thể chịu được sự sỉ nhục như vậy.

Nó tại chỗ nổi điên, gầm lên một tiếng giận dữ, cái đuôi rắn khổng lồ từ dưới lòng đất lao ra, không chút do dự hung hăng quật về phía Khương Hoa.

Khương Hoa thân hình lóe lên, tránh được cái đuôi của đại xà.

Ầm Thân thể đại xà đập xuống mặt đất, toàn bộ mặt đất đều trực tiếp sụp đổ, thật sự là đất rung núi chuyển, mọi nơi trong Thần Quốc đều có thể nghe thấy tiếng động khủng bố này.

Xa xa, Hồ Bát Nhất và mọi người kinh hồn táng đởm nhìn cảnh tượng trước mắt.

Quá kinh khủng.

Lực công kích của con đại xà này quả thực kinh thế hãi tục, một cái đuôi rắn quật xuống, phảng phất như một quả bom nguyên tử, khiến người ta kinh hãi run rẩy.

Bọn họ ở trước mặt con đại xà này, hoàn toàn giống như một con giun dế.

Hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Mà Khương Hoa lại có vẻ ung dung tự tại.

Ngay cả Mã Lý Sâm khi đối mặt với sinh vật khủng bố như vậy, giờ phút này cũng nhíu chặt mày, trong lòng có một tia kiêng kỵ và sợ hãi.

Hắn có chút may mắn.

Nếu hắn không đi theo Khương Hoa, e rằng khi gặp con đại xà này, sẽ bị nó nuốt sống.

Đáng sợ.

Phong Thân Ân Đức cũng sắc mặt trắng bệch, giờ phút này mới thực sự ý thức được sự cường đại của Khương Hoa.

Đó là thứ mà hắn căn bản không thể so sánh được.

Con đại xà khủng bố như vậy, hắn căn bản không phải là đối thủ,

nhưng Khương Hoa lại ung dung tự tại, tuyệt không có vẻ sợ hãi, rõ ràng là khi đối đầu với con đại xà này, anh có đủ tự tin.

Ngược lại là Thần Đồ và Hậu Thổ, thần sắc lại tự nhiên hơn một chút.

Theo họ nghĩ, có lẽ con đại xà này rất lợi hại, nhưng họ hiểu rõ Khương Hoa, biết Khương Hoa là một kẻ biến thái như thế nào, cho nên họ cũng không hề lo lắng cho anh.

Họ biết, Khương Hoa tuyệt đối có năng lực giải quyết con đại xà này.

Đây là niềm tin của họ đối với Khương Hoa.

Vua Cao Miên cũng trợn to hai mắt, không thể tin được nhìn Khương Hoa.

Ông ta biết Khương Hoa rất cường đại, nhưng không ngờ lại cường đại đến mức độ này.

Còn về phần Khương Hoa, anh sau khi tránh được đuôi rắn của đại xà, thân hình nhanh chóng lóe lên, trong chốc lát đã xuất hiện trên đầu rắn của nó.

Tất cả sức mạnh đều bộc phát ra.

Thực lực của anh đã đột phá gông cùm của sinh mệnh vĩnh hằng, đạt đến một trạng thái mạnh mẽ nhất.

Chết đi.

Kinh Hàn Thoáng Nhìn lại một lần nữa được thi triển ra.

Đây tuyệt đối là một đao mạnh nhất, kinh khủng nhất của Khương Hoa từ trước đến nay.

Trước đây, anh tuy cũng có lúc dốc toàn lực, nhưng lúc đó bản thân anh không mạnh mẽ như vậy.

Thể bất tử của anh cũng là sau khi đến Thần Quốc này mới trở nên viên mãn.

Mà bây giờ, thể bất tử viên mãn thi triển ra một đao mạnh nhất, sức phá hoại đạt tới trình độ nào, ngay cả chính Khương Hoa cũng có chút không rõ.

Thực ra, để giết con đại xà này căn bản không cần dùng hết toàn lực, nhưng Khương Hoa bây giờ chính là muốn biết, thực lực của mình rốt cuộc mạnh đến mức nào, dưới toàn lực thi triển Kinh Hàn Thoáng Nhìn, con đại xà này rốt cuộc có thể chống đỡ được hay không.

Hoặc là, có thể chống đỡ được bao lâu.

Một thanh đao băng sương khổng lồ màu lam hiện ra, mang theo khí tức diệt thế, ầm ầm chém xuống đầu rắn khổng lồ kia.

Một tiếng nổ vang trời.

Vô số cây cỏ sụp đổ, một ngọn núi ở xa trực tiếp bị chém thành hai nửa.

Có thể thấy một đao kinh khủng này, đáng sợ đến mức nào.

Gào Con đại xà phát ra tiếng kêu thảm thiết kinh thiên, sau đó ầm ầm ngã xuống đất, thân thể điên cuồng quằn quại, không biết có bao nhiêu ngọn núi và cây cối bị hủy diệt.

Lượng lớn máu tươi từ đầu đại xà chảy ra, sinh mệnh lực của nó đang điên cuồng trôi đi.

Hồ Bát Nhất và mọi người thấy cảnh này, hít vào một ngụm khí lạnh.

CMN.

Đây con mẹ nó là đang đóng phim à.

Khương Gia đây. còn là người không vậy.

Vương Khải Huyền kinh hãi nói.

Chương 393

An Dương cũng nói: Khương Gia thật lợi hại.

Anh ấy là thần tiên sao.

Phong Thân Ân Đức và Mã Lý Sâm hít một hơi khí lạnh.

Doãn Tinh Nguyệt cũng ngơ ngác nhìn Khương Hoa, thậm chí không biết phải nói gì.

Nàng chưa từng nghĩ tới, Khương Hoa lại có năng lực kinh khủng đến vậy.

Doãn Tinh Nguyệt biết, trên đời này năng nhân dị sĩ vô số, người cường đại lại càng nhiều không đếm xuể, nàng thân là đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm, người nào mà chưa từng gặp qua.

Tự nhiên cũng đã từng chứng kiến rất nhiều nhân vật lợi hại.

Nhưng người khủng bố như Khương Hoa, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Điều này đã không thể dùng từ người để hình dung nữa rồi.

Dùng thiên thần hạ phàm để hình dung cũng không quá đáng chút nào.

Doãn Tinh Nguyệt nhìn Khương Hoa đang đứng trên một tảng đá ở phía xa, tâm tình vô cùng phức tạp.

Đây rốt cuộc là một người đàn ông như thế nào.

Lòng hiếu kỳ của Doãn Tinh Nguyệt đối với Khương Hoa ngày càng nặng.

So với Doãn Tinh Nguyệt, Trần Văn Cẩm lại tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều, trên mặt nàng lộ ra nụ cười, chỉ có sự tự hào.

Bây giờ nàng và Khương Hoa có thể nói là người một nhà, Khương Hoa càng lợi hại, nàng cũng càng tự hào.

Mau nhìn, những con rắn độc kia rút lui rồi.

Lúc này, Vương Khải Huyền hô lên, chỉ vào đám rắn độc xung quanh.

Vừa rồi họ cũng bị những con rắn độc đầu dẹt đó bao vây, nếu không phải Kỳ Lân Huyết Mạch của Thần Đồ trấn áp những con rắn độc đó, e rằng với năng lực của Hồ Bát Nhất, Vương Khải Huyền, căn bản không thể đối phó được với nhiều rắn độc như vậy.

Phải biết, bọn họ bây giờ không có vũ khí nóng lợi hại, chỉ có thể tay không tấc sắt đối phó với những con độc xà này, không phải là đối thủ của chúng, nếu bị rắn độc bao vây, mất mạng là chuyện trong vài phút.

Dù sao, tốc độ của rắn độc rất nhanh, căn bản không phải người bình thường có thể phản ứng kịp.

Hơn nữa ở đây còn có nhiều rắn độc như vậy.

Hồ Bát Nhất và Vương Khải Huyền bọn họ sợ rằng chết như thế nào cũng không biết.

Bị cắn một miếng, thật sự là mạng cũng không còn.

Mà bây giờ những con rắn độc kia cuối cùng cũng đã lui đi và biến mất, Hồ Bát Nhất và mấy người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bất quá họ đều biết, những con rắn độc đó biến mất, không phải vì sợ họ, mà là vì Khương Hoa đã giết chết con đại xà kia, những con độc xà này là sợ Khương Hoa rồi.

Sau khi không có đại xà điều khiển, chúng lựa chọn rời đi.

Điểm này, Hồ Bát Nhất và mấy người đều biết.

Họ nhìn về phía con đại xà đã dần dần yên tĩnh lại.

Thân rắn khổng lồ thật sự giống như một dãy núi, sừng sững trước mặt mọi người, khiến họ nhìn mà kinh hồn bạt vía.

Dù bây giờ đại xà đã chết, trong lòng họ vẫn vô cùng sợ hãi.

Nhìn thấy sinh vật lớn như vậy, bất kể sống hay chết, trong lòng họ đều sẽ sợ.

Đương nhiên, đối với Phong Thân Ân Đức và những người khác, trong lòng tự nhiên là thở phào một hơi nặng nề.

Mặc dù họ so với Hồ Bát Nhất và những người khác tỏ ra bình tĩnh hơn một chút, nhưng họ cũng rõ ràng hơn Hồ Bát Nhất và những người khác về sự đáng sợ của con đại xà này.

Bây giờ đại xà đã chết, họ cũng thoải mái.

Không cần đối mặt với con đại xà đáng sợ như vậy, họ đương nhiên thả lỏng.

Khương Hoa không để ý đến tâm tình của mọi người, trực tiếp nhảy lên thân đại xà, sau đó nhanh chóng đi đến vùng bụng, cẩn thận tìm kiếm một lúc, dùng Côn Ngữ đao rạch bụng con đại xà ra.

Mặc dù vảy của con rắn lớn vô cùng cứng rắn, nhưng đối mặt với thần binh thượng cổ như Côn Ngữ đao, tự nhiên không thể ngăn cản, tại chỗ liền bị dễ dàng cắt ra.

Da thịt vừa mở, Khương Hoa đã tìm thấy một viên nội đan khổng lồ giấu trong thịt rắn.

Đây là nội đan mà đại xà đã tu luyện bao nhiêu năm nay.

Thu được nội đan cự xà, sử dụng luyện hóa có thể trực tiếp nhận được 5 vạn điểm thuộc tính ba chiều.

Điểm Tiến Hóa + 5000 Khương Hoa thu nội đan cự xà lại, cẩn

thận cất giữ, lúc này mới một cú nhảy, đến trước mặt mọi người.

Khương Gia, cậu càng ngày càng mạnh rồi.

Con cự xà khủng bố như vậy mà lại bị một đao giết chết.

Cậu thật đúng là anh hùng của tôi a.

Vương Khải Huyền kích động nói.

Khương Hoa đáp: Cậu nằm mơ đi, tôi không phải là anh hùng của cậu.

Tất cả mọi người đều bật cười, sau đó cung kính nhìn Khương Hoa.

Biểu hiện của Khương Hoa quả thực khiến người ta kinh ngạc.

Thực lực thế này, xứng đáng là người mạnh nhất thế giới.

Khương Hoa nói: Được rồi, không cần nói nhiều lời vô ích nữa, chúng ta đi tìm mộ Chủ Thần đi.

Khương Hoa cảm thấy ở trong Thần Quốc này đã ở quá lâu, anh muốn tìm được mộ Chủ Thần, lấy được Tức Nhưỡng rồi nhanh chóng rời khỏi đây.

Còn có một điều nữa, con cự xà này chỉ là người bảo vệ đầu tiên của mộ Chủ Thần mà thôi, nếu có thể gặp được những người bảo vệ khác và giết chết chúng, không biết có thể nhận được thêm thứ gì tốt khác không.

Giống như loại nội đan cự xà này, nếu có thể nhận được thêm mấy viên nữa, đây tuyệt đối là lợi ích cực lớn.

Đến lúc đó bước vào cấp độ sinh mệnh vĩnh hằng, có thể tăng lên một lượng lớn thuộc tính ba chiều.

Đây đối với Khương Hoa mà nói, cũng là một sự hấp dẫn lớn.

Quan trọng nhất là, từ lời của vua Cao Miên có thể nghe được, dọc đường đi những thứ giống như cự xà này, tuyệt đối không ít.

Những thứ này, đối với Khương Hoa mà nói đều là thuốc bổ cực lớn.

Thế là, mọi người đi vòng qua thân rắn khổng lồ, hướng về một hướng khác.

Căn cứ vào lời của vua Cao Miên, gần mộ Chủ Thần có ít nhất mười ngôi Mộ Thần.

Bất quá những ngôi Mộ Thần đó đều bao quanh mộ Chủ Thần, chứ không phải một đường thẳng, cho nên bọn họ đi đường này, ước chừng cũng chỉ có thể gặp được hai ba ngôi Mộ Thần mà thôi.

Nếu không phải vì muốn cấp bách tìm được Tức Nhưỡng, Khương Hoa chắc chắn sẽ lật tung tất cả các ngôi Mộ Thần lên.

Từ miệng vua Cao Miên có thể biết được, không phải ngôi Mộ Thần nào cũng có loại đại xà này bảo vệ, nhiều hơn vẫn là một số thứ kỳ kỳ quái quái khác, ví dụ như có một ngôi Mộ Thần, bên trong toàn là các loại côn trùng.

Còn có một số Mộ Thần thì có rất nhiều cơ quan, thậm chí còn có cả cơ quan thú.

Ngoài ra, còn có một số thứ như Quỷ Mạn Đồng gì đó.

Ai, đáng tiếc một ngôi mộ tốt như vậy.

Vương Khải Huyền vừa cõng vua Cao Miên, vừa than thở nói, rõ ràng vẫn còn đang nghĩ về ngôi Mộ Thần vừa rồi.

Vốn dĩ, hắn chủ trương muốn vào trong Mộ Thần điều tra một lần, tốt xấu gì cũng kiến thức một chút cái gì là Mộ Thần.

Kết quả, Khương Hoa căn bản không cho hắn cơ hội, trực tiếp lựa

chọn đi tìm mộ Chủ Thần.

Hắn không có cách nào, chỉ có thể thành thật đi theo.

Vua Cao Miên lúc này nói: Thực ra trong Mộ Thần không có thứ gì tốt đâu, đồ tùy táng của họ chỉ là một ít nô lệ, còn có một ít xương thú, đã nhiều năm như vậy, ước chừng đều đã mục nát rồi.

Vương Khải Huyền trợn mắt: Này lão bất tử, ông đừng có nói bậy, đó dù sao cũng là Mộ Thần, sao lại không có đồ tốt được.

Niên đại của họ xa xưa như vậy, dù chỉ là một miếng ngọc thôi, cũng đã là giá trị liên thành rồi.

Minh Thúc cũng liên tục gật đầu.

Khó khăn lắm mới tìm được Mộ Thần, ông ta cũng không muốn tay trắng trở về.

Nhưng mà, thực tế thường thường là tàn khốc.

Hồ Bát Nhất nói: Bàn Tử, Minh Thúc, thật sự đừng nói, ông ta nói có thể là thật đó.

Vương Khải Huyền nói: Lão Hồ, thật hay giả.

Ông đừng có cùng với lão bất tử này lừa tôi nhé.

Hồ Bát Nhất nói: Bàn Tử, mộ cổ không phải càng cổ xưa càng tốt đâu.

Theo một ý nghĩa nào đó, càng cổ xưa thì giá trị khảo cổ càng cao, nhưng đối với chúng ta mà nói thì chưa chắc.

Cậu thử nghĩ xem, nếu quá cổ xưa, khi đó tiên dân chẳng có thẩm mỹ gì, cũng không biết nung gốm, càng không biết làm ngọc bội, họ thậm chí còn coi thường ngọc, dù sao cũng chỉ là một hòn đá mà thôi.

Thứ như ngọc, đều là sau khi nhân loại giàu có, trở thành biểu

tượng cho thân phận.

Ở thời kỳ viễn cổ, quan trọng nhất là sinh tồn, ngọc có thể làm gì.

Mà những vị Chủ Thần, thiên thần này, nói thì huyền diệu, nhưng vẫn chỉ là một số người ở vị trí cao cao tại thượng mà thôi, giống như Viêm Hoàng của Hoa Hạ chúng ta, chúng ta cũng coi họ là thần linh.

Nhưng cuối cùng, họ cũng là người.

Chỉ là bị thần thánh hóa mà thôi.

Trình độ sản xuất lúc đó cũng chỉ có vậy, lại có thể chế tạo ra thứ gì có giá trị chứ.

Nghe Hồ Bát Nhất nói vậy, Vương Khải Huyền lập tức cũng có chút mất hứng.

Minh Thúc cũng bộ dạng thất thần, mặt mày thất vọng.

Hồ Bát Nhất thấy bộ dạng của họ, không khỏi nói: Tôi nói này Bàn Tử, những thứ các cậu vớt được trong mấy ngôi mộ cổ trước đây, cả đời này cũng xài không hết rồi, các cậu còn muốn bao nhiêu nữa.

Con người a, phải biết đủ.

Vương Khải Huyền sững sờ, sau đó cười nói: Lão Hồ, ông cũng không phải không biết tôi, tôi tuy tham tài, nhưng những đạo lý này tôi vẫn hiểu, tôi chỉ là thấy ngôi mộ tốt như vậy mà không có gì tốt, trong lòng có chút thất vọng thôi.

Thực ra trong lòng tôi cũng đã sớm thỏa mãn rồi.

Hồ Bát Nhất cười lắc đầu, anh cũng biết Vương Khải Huyền là như vậy, cho nên cũng không nói gì nhiều.

Nhưng đúng lúc này, Khương Hoa bỗng nhiên nói: Đều cẩn thận một chút, xung quanh hình như có chút kỳ quái.

Đám người nhìn xung quanh, nghe thấy bốn phía yên tĩnh, mà mắt Vương Khải Huyền lại rất tinh, nhìn thấy dưới một cây đại thụ có một thứ gì đó sáng lấp lánh, liền nói: Các cậu nhìn xem, trong đất dưới gốc cây kia hình như có thứ gì đó, có phải là đá quý gì không.

Nói xong, Vương Khải Huyền liền định đi đào thứ đó lên.

Chậm đã.

Thế nhưng, tốc độ của Khương Hoa còn nhanh hơn, trực tiếp ngăn cản Vương Khải Huyền.

Khương Gia, sao vậy.

Vương Khải Huyền nghi ngờ hỏi.

Chương 394

Khi Khương Hoa đã ngăn hắn lại, Vương Khải Huyền liền biết chỗ này chắc là có nguy hiểm, thứ sáng lấp lánh kia, e rằng không phải là thứ gì tốt.

Điểm này, hắn vẫn vô cùng tin tưởng Khương Hoa.

Khương Hoa chỉ vào thứ sáng lấp lánh đó nói: Thứ đó có chút cổ quái, không nên động vào.

Đây cũng là thắc mắc trong lòng của phần lớn mọi người.

Khương Hoa nói: Trong tinh thạch có một luồng sinh mệnh lực yếu ớt, rất giống với lũ côn trùng lúc trước, nếu như đoán không sai, thứ được phong ấn trong tinh thạch hẳn là một loại côn trùng kỳ quái nào đó.

Đối với côn trùng trong Thần Quốc này, tốt nhất vẫn là không nên trêu chọc thì hơn.

Nơi này quá quỷ dị, lỡ như côn trùng bên trong xảy ra biến hóa gì, sẽ dẫn tới rất nhiều phiền phức không cần thiết.

Mặc dù Khương Hoa không sợ những con côn trùng kia, nhưng chúng cũng không mang lại cho anh bất kỳ lợi ích nào, anh cũng không muốn lãng phí thời gian vào chúng.

Do đó, có thể tránh thì cố gắng tránh.

Hồ Bát Nhất và Vương Khải Huyền nghe nói lại là côn trùng thì lập tức không dám đến gần nữa.

Bọn họ đã xuống không biết bao nhiêu ngôi mộ, cũng coi như kiến thức phi thường, nhưng so với mấy cái bánh chưng kia, thứ họ sợ hãi hơn cả vẫn là những loại côn trùng trông kỳ kỳ quái quái.

Côn trùng quá nhiều, mỗi lần xuất hiện đều có thể khiến người ta tê cả da đầu.

Đây cũng là lý do tại sao vừa nghe bên trong có thể có côn trùng, họ liền tránh không kịp.

Bọn họ thà đụng phải bánh chưng chứ không muốn đụng phải côn trùng.

Lúc này, Vua Cao Miên nói: Ta nhớ gần mộ Chủ Thần có một khu vực tên là Vô Biên Trùng Tinh, bên trong trải rộng đủ loại Trùng Tinh.

Trong Trùng Tinh phong ấn số lượng lớn độc trùng, nếu chạm phải những con côn trùng kia, Trùng Tinh bị sinh mệnh lực kích động sẽ lập tức tan chảy, côn trùng bên trong cũng sẽ sống lại.

Xem ra bây giờ, chúng ta hẳn là sắp đi vào Vô Biên Trùng Tinh rồi.

Vô Biên Trùng Tinh.

Khương Hoa mắt sáng lên, nhìn về phía xa.

Mặc dù nơi này vẫn là một khu rừng rậm rạp, tầm nhìn không xa, nhưng Khương Hoa vẫn dựa vào thị lực hơn người của mình, nhìn thấy trong rừng sâu quả thực có cất giấu không ít những thứ lấp lánh.

Những thứ đó, hẳn đều là cái gọi là Trùng Tinh.

Xem ra, nơi này đúng là có chút quỷ dị.

Có thể nói là mỗi bước đi đều gian nan.

Rõ ràng, những Trùng Tinh kia có ở khắp mọi nơi, thậm chí ngay cả dưới lòng bàn chân cũng có.

Khu rừng nguyên sinh này có quá nhiều lá rụng mục nát, chẳng ai biết dưới lớp lá cây này có Trùng Tinh hay không.

Một khi giẫm phải Trùng Tinh, vậy có nghĩa là Trùng Tinh sẽ vỡ,

độc trùng bên trong sẽ chui ra.

Khương Hoa thì không sao, nhưng Hồ Bát Nhất, Vương Khải Huyền và những người khác chỉ sợ sẽ thảm.

Bọn họ chắc chắn không thể chịu đựng được cái giá này, một khi không cẩn thận đạp vỡ Trùng Tinh, e rằng trong nháy mắt có thể bị độc trùng lấy mạng.

Do đó, Vô Biên Trùng Tinh này đối với nhóm Hồ Bát Nhất mà nói, chính là đầm rồng hang hổ, căn bản không thể vào.

Khương Hoa nói: Phía trước quả thực cất giấu số lượng lớn Trùng Tinh, hơn nữa với tình hình này, e rằng càng đi vào trong, Trùng Tinh sẽ càng nhiều.

Lão Hồ, đối với các anh mà nói, phía trước vô cùng nguy hiểm.

Tôi đề nghị các anh đừng đi tiếp nữa, hãy quay lại đường cũ, đợi chúng tôi ở một nơi nào đó đã hẹn.

Đối mặt với đề nghị của Khương Hoa, Hồ Bát Nhất trầm mặc.

Mà Vương Khải Huyền lại nói: Khương Gia, thế này không được đâu, đã đến tận mộ Chủ Thần rồi, cậu lại bảo chúng tôi cứ thế này mà rút lui, việc này khiến chúng tôi không cam tâm chút nào.

Minh Thúc cũng nói: Đúng vậy Khương Gia, hay là chúng ta thử xem, cùng lắm thì cẩn thận một chút là được.

Còn An Dương và Giang Tiểu Chư thì không nói gì, nhưng sự mong đợi trong mắt họ lại rất rõ ràng.

Hiển nhiên, họ cũng muốn đi cùng về phía trước.

Khương Hoa không nói, chỉ nhìn Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất im lặng hồi lâu, rồi khẽ thở dài: Bàn Tử, từ bỏ mộ Chủ Thần tất nhiên là đáng tiếc, nhưng. cậu có nghĩ tới không, thực ra

những thứ tồn tại trong Thần Quốc này đã vượt ra khỏi thế giới quan của chúng ta rồi.

Thần Quốc và Thần Mộ, vốn không nên xuất hiện trong thế giới của chúng ta.

Chúng ta cũng là nhờ phúc của Khương Gia mới có thể đến được đây, mới có thể thấy được trên đời này lại có loại cổ mộ như vậy.

Bây giờ đến mức này, mọi chuyện đã vượt xa phạm vi năng lực của cậu và tôi, chúng ta đã không còn cách nào chống lại những thứ đó, chúng ta đi theo sau còn có tác dụng gì.

Chẳng lẽ chỉ để mở mang tầm mắt thôi sao.

Không có thực lực đủ mạnh, đi theo cũng là vô ích.

Nghe Hồ Bát Nhất nói, Vương Khải Huyền cũng im lặng.

Không thể không nói, Hồ Bát Nhất nói rất đúng.

Lần đến vương triều Cao Miên này, tất cả mọi chuyện đều đã vượt ra khỏi phạm vi năng lực của họ.

Đúng như lời Hồ Bát Nhất nói, những chuyện này, vốn không nên xuất hiện trong thế giới của họ.

Khương Gia, lần này xuống mộ, cậu phải lấy được thêm chút đồ tốt đấy nhé, không thì chuyến này công cốc mất.

Vương Khải Huyền có chút chán nản nói với Khương Hoa.

Rõ ràng, Vương Khải Huyền vẫn rất muốn cùng Khương Hoa và họ tiếp tục đi tới.

Nhưng cũng đúng như Hồ Bát Nhất nói, với năng lực hiện tại của hắn thì căn bản không thể tiến thêm bước nào, chỉ có thể làm theo lời Khương Hoa, cùng Hồ Bát Nhất và những người khác ở lại đây chờ họ quay về.

Đây cũng là biện pháp giải quyết duy nhất.

Nếu không, một khi tiến vào khu vực Vô Biên Trùng Tinh, ngay cả Khương Hoa cũng chưa chắc bảo vệ được họ.

Dù sao, chẳng ai biết những Trùng Tinh đó giấu ở đâu, lỡ không cẩn thận giẫm phải Trùng Tinh, nó vỡ ra, lũ côn trùng sẽ bay ra trong nháy mắt.

Đến lúc đó Khương Hoa cũng có thể không phản ứng kịp.

Do đó, vì tính mạng của mình, họ cũng phải ngoan ngoãn ở lại đây.

Hơn nữa, có một điểm là họ đến đây đã lấy được đủ nhiều thứ rồi.

Theo lời của chính Vương Khải Huyền, tám đời ăn cũng không hết.

Không cần thiết phải tiếp tục mạo hiểm.

Khương Hoa nói: Yên tâm, thứ mà tôi, Khương Hoa này, đã để mắt tới thì không có lý nào lại để lại trong mộ.

Các anh đã quyết định ở lại đây, vậy thì hãy cẩn thận một chút, nơi này vẫn rất quỷ dị.

Ngoài ra, Phong Thân ở lại đây đi, cùng Lão Hồ mấy người cũng tiện chiếu ứng lẫn nhau.

Mặc dù nhóm Hồ Bát Nhất có kinh nghiệm sinh tồn nơi hoang dã phong phú, nhưng bây giờ đang ở nơi quái quỷ này, thực lực của họ còn chưa đủ mạnh, nhất định phải có một cường giả bảo vệ, nếu không chết thế nào cũng không biết.

Phong Thân Ân Đức nhướng mày, dường như có chút không muốn ở lại.

Nhưng vẫn gật đầu.

Rõ ràng đối với hắn mà nói, vẫn là lựa chọn nghe theo Khương Hoa.

Đây cũng là tính cách của Phong Thân Ân Đức.

Tuy nhiên, Thần Đồ lại đột nhiên mở miệng: Ta ở lại, hắn đi theo ngươi.

Nói rồi, Thần Đồ nhìn Phong Thân Ân Đức.

Rõ ràng, Thần Đồ không muốn để Phong Thân Ân Đức bảo vệ nhóm An Dương, hắn không yên tâm về Phong Thân Ân Đức.

Phong Thân Ân Đức không có biểu hiện gì, hắn cũng chẳng quan tâm ai có tin hắn hay không, Thần Đồ đã chủ động yêu cầu ở lại thì đúng ý hắn, hắn đương nhiên cũng sẽ không từ chối.

Khương Hoa nghĩ một lát rồi gật đầu: Được, vậy ngươi ở lại đây đi.

Thực ra Thần Đồ ở lại là lựa chọn tốt hơn, Thần Đồ quen thuộc với Hồ Bát Nhất, An Dương hơn, bản thân Thần Đồ cũng sẽ tận tâm tận lực hơn.

Quan trọng nhất là, Thần Đồ sở hữu Huyết Mạch Kỳ Lân, ít nhất ở nơi quỷ dị này, những độc trùng kia không dám đến gần.

Nếu không, lỡ như xuất hiện đủ loại độc trùng, một mình Phong Thân Ân Đức cũng rất khó bảo vệ được nhiều người như vậy.

Do đó, Thần Đồ là người thích hợp nhất.

Sau khi mọi người quyết định xong cũng không trì hoãn thêm, Khương Hoa, Hậu Thổ, Phong Thân Ân Đức, Mã Lý Sâm, Doãn Tinh Nguyệt, Trần Văn Cẩm cùng với Vua Cao Miên, bắt đầu đi về phía khu vực Vô Biên Trùng Tinh.

Bởi vì trong cơ thể Doãn Tinh Nguyệt, Trần Văn Cẩm và Vua Cao Miên đều có Vua Bọ Xác, mà Vua Bọ Xác bản thân nó là một loại độc trùng, nên những độc trùng khác về cơ bản sẽ không tấn công họ, vì vậy họ an toàn.

Lần này, Phong Thân Ân Đức cõng Vua Cao Miên.

Mấy người xuyên qua rừng rậm, dần dần biến mất.

Nửa giờ sau, Khương Hoa nhìn Trùng Tinh đã vỡ nát dưới chân, một con quái trùng to bằng bàn tay đã vỡ làm đôi, chất lỏng màu xanh lục ghê tởm trào ra, vô cùng đáng sợ.

Những Trùng Tinh này thật đúng là ở khắp mọi nơi.

Khương Hoa nhíu mày nói.

Bởi vì Khương Hoa dựa vào thân thể cường hãn của mình, cũng không để những Trùng Tinh kia vào mắt, cho nên ở khu vực Vô Biên Trùng Tinh này, anh cứ thế xông thẳng, không hề kiêng dè.

Trong nửa giờ qua, anh đã đạp vỡ hơn mười cái Trùng Tinh.

Cũng may thực lực của anh quả thực cường hãn, hơn nữa còn có Huyết Mạch Thần Đồ và Huyết Mạch Thanh Long dung hợp, đám côn trùng này căn bản không làm gì được anh, chúng đều bị anh dễ dàng tiêu diệt.

Nhưng điều này khiến Khương Hoa rất khó chịu.

Những Trùng Tinh này quá nhiều, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tốc độ tiến lên của họ.

Anh phóng tầm mắt nhìn ra, toàn bộ trong rừng đều là Trùng Tinh dày đặc, mặc dù phần lớn bị lá cây mục nát hoặc bùn đất che lấp, nhưng ít nhiều vẫn có vài góc cạnh lộ ra bên ngoài.

Như vậy nhìn qua, những Trùng Tinh trong thung lũng này lấp lánh

vô số, người không biết còn tưởng là vô số kim cương.

Trần Văn Cẩm nói: Nhiều Trùng Tinh quá.

Cảm giác như lạc vào thế giới kim cương vậy.

Doãn Tinh Nguyệt cũng lộ ra một tia sợ hãi.

Vua Cao Miên nói: Đây mới chỉ là khu vực rìa, nếu tiến vào nơi sâu hơn, Trùng Tinh bên trong càng nhiều, gần như có thể gọi là một cái ổ trùng, nói mỗi bước chân một Trùng Tinh cũng không ngoa.

Khương Hoa im lặng.

Xem ra muốn dễ dàng đi qua khu Vô Biên Trùng Tinh này, thật đúng là không đơn giản như vậy.

Khương Hoa hỏi: Có biện pháp nào đi qua khu vực này mà không kinh động đến những Trùng Tinh kia không.

Vua Cao Miên nói: Có.

Nhưng cũng có chút khó khăn.

Khương Hoa trong lòng khẽ động, không chút do dự nói: Ngươi nói đi.

Vua Cao Miên nói: Vô Biên Trùng Tinh này thực chất là để bảo vệ một ngôi Thần Mộ ở đây, nếu chúng ta có thể tìm được ngôi Thần Mộ đó, đi xuyên qua bên dưới nó, thì có thể không cần đối mặt với lũ côn trùng này, chỉ cần phá giải các cơ quan là có thể rời khỏi khu vực này.

Nghe nói có thể đi xuyên qua khu vực này từ Thần Mộ dưới lòng đất, Khương Hoa trong lòng hơi vui, anh nói: Vậy chúng ta tìm lối vào Thần Mộ, đi xuyên qua bên dưới là được.

Thế nhưng, Vua Cao Miên lại khổ sở nói: Chỉ là lối vào Thần Mộ rất bí mật, muốn tìm được không dễ dàng như vậy.

Doãn Tinh Nguyệt nói: Chuyện gì có thể làm khó anh ấy chứ.

Tìm lối vào cổ mộ thôi mà, Khương Hoa tự nhiên có thể làm được.

Trần Văn Cẩm và mấy người khác cũng lộ ra vẻ mặt đương nhiên.

Đúng vậy, trên con đường này, năng lực mà Khương Hoa thể hiện ra đã khiến mọi người khâm phục, trong mắt họ, đã không có gì có thể làm khó được Khương Hoa.

Chương 395

Huống chi chỉ là tìm một lối vào cổ mộ.

Về điểm này, họ khá có lòng tin.

Vua Cao Miên nói: Những gì ta biết chỉ có bấy nhiêu, còn làm thế nào để tìm được lối vào Thần Mộ thì ta cũng không biết, bao nhiêu năm qua, cũng có rất nhiều người muốn tìm lối vào này, nhưng không ai làm được.

Khương Hoa nhướng mày, không khỏi tò mò hỏi: Thần Mộ này khó tìm như vậy, chẳng lẽ bên trong có bảo vật gì quý giá sao.

Vua Cao Miên gật đầu: Nghe đồn Thần Mộ này có liên quan đến thần thoại cổ đại Hoa Hạ của chúng ta, bên trong cất giấu một thứ vô cùng quan trọng, cũng là khâu mấu chốt nhất để Nạp Cách thực hiện kế hoạch của mình.

Có liên quan đến truyền thuyết thần thoại Hoa Hạ.

Khương Hoa trong lòng khẽ động, theo bản năng nghĩ tới Tức Nhưỡng.

Thứ duy nhất anh có thể nghĩ đến có liên quan đến truyền thuyết thần thoại Hoa Hạ, chỉ có Tức Nhưỡng.

Nghe đồn Tức Nhưỡng chính là thứ đất mà Nữ Oa dùng để tạo ra con người, tự nhiên cũng thuộc về truyền thuyết thần thoại.

Chẳng lẽ, Tức Nhưỡng không ở trong mộ Chủ Thần, mà là ở trong Thần Mộ ngay dưới mắt này.

Bọn họ cho rằng Tức Nhưỡng này nắm giữ sức mạnh sinh mệnh vô cùng, nếu vận dụng tốt, có thể thực hiện được giấc mơ bất tử.

Quả nhiên là Tức Nhưỡng.

Khương Hoa nín thở.

Anh tìm Tức Nhưỡng lâu như vậy, bây giờ cuối cùng cũng sắp tìm được.

Hơn nữa còn ở ngay trước mắt, không phải ở trong mộ Chủ Thần.

Bất kể thế nào, anh đều phải tìm được Tức Nhưỡng này.

Ngay cả Hậu Thổ cũng giật mình.

Tuy nhiên, Khương Hoa cũng rất tò mò, anh hỏi: Nhưng, Tức Nhưỡng quý giá như vậy, nếu thật sự ở đây, sao không đặt ở trong mộ Chủ Thần, mà lại để ở một Thần Mộ khác.

Những người khác cũng gật đầu.

Tức Nhưỡng quý giá như thế, Hải Vương Nạp Cách sao lại để ở một Thần Mộ khác, mà không phải chính Thần Mộ của hắn.

Vua Cao Miên nói: Bởi vì chủ nhân của ngôi Thần Mộ này là Thần Đất cai quản vùng đất, ngài ấy có thể phát huy tác dụng lớn nhất của Tức Nhưỡng, cho nên Tức Nhưỡng mới ở trong ngôi Thần Mộ này.

Chính vì có sự tồn tại của Tức Nhưỡng, nên từ xưa đến nay căn bản không ai có thể tìm thấy ngôi cổ mộ này.

Truyền thuyết kể rằng Tức Nhưỡng có thể khống chế ngôi mộ di chuyển, lối vào cũng luôn di động, giống như một vật sống, căn bản không thể tìm được.

Nghe Vua Cao Miên nói, những người khác đều nhíu mày.

Từ điểm này mà xem, Thần Mộ này quả thực đủ quỷ dị, người bình thường muốn tìm được gần như không thể, ngay cả Phong Thần Ân Đức và Mã Lý Sâm cũng rất khó có khả năng tìm được.

Họ nhìn về phía Khương Hoa, muốn xem anh rốt cuộc có biện pháp nào không.

Kết quả là biểu cảm của Khương Hoa rất bình thản, không chút kinh ngạc, dường như chuyện này đối với anh không có chút độ khó nào.

Khương Hoa nói: Những thứ này đều không phải vấn đề, bây giờ đã xác định Tức Nhưỡng ở trong Thần Mộ này, vậy thì bất kể thế nào, đều phải đi vào.

Trong lòng mọi người kinh ngạc, chẳng lẽ loại mộ này mà Khương Hoa cũng có thể dễ dàng tìm được.

Kết quả, họ thấy Khương Hoa nhìn về phía Hậu Thổ: Có chắc chắn tìm được không.

Hậu Thổ nói: Ngươi nói xem.

Khương Hoa cười: Chuyện này đối với cô, đương nhiên không thành vấn đề.

Hậu Thổ hừ một tiếng, cô đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhưng lại nhắm mắt lại.

Mọi người đều rất kỳ quái, không rõ Hậu Thổ đang làm gì, chỉ có Trần Văn Cẩm khá hiểu Hậu Thổ, biết năng lực của cô không tầm thường, mọi thủ đoạn đều dựa vào đất đai.

Vua Cao Miên tò mò hỏi: Cô ấy đây là.

Khương Hoa nói: Đừng nói chuyện.

Vua Cao Miên đành phải ngậm miệng lại.

Ước chừng mười phút sau, Hậu Thổ mở mắt, cô nhìn về phía Khương Hoa: Hắn nói không sai, Tức Nhưỡng đúng là ở trong thần mộ dưới lòng đất, vận khí của ngươi cũng không tệ lắm.

Khương Hoa nói: Vậy tìm được lối vào chưa.

Hậu Thổ: Đi theo ta.

Thế là, cô đi về một hướng nào đó.

Mọi người nhanh chóng đuổi theo.

Rắc Hậu Thổ trực tiếp đạp vỡ một cái Trùng Tinh, độc trùng bên trong bay ra, lao thẳng về phía cô.

Hậu Thổ nhìn cũng không thèm nhìn con độc trùng, lúc này có một lớp đất bùn hiện lên, bao bọc lấy con độc trùng, chôn vùi trong đất.

Vua Cao Miên trợn to hai mắt, không thể tin nổi nhìn cảnh tượng này.

Đây là thủ đoạn gì vậy.

Mà những người khác lại không cảm thấy kinh ngạc.

Bởi vì trước đó họ đã được chứng kiến bản lĩnh của Hậu Thổ.

Cô, cô ấy rốt cuộc là ai, lại có năng lực điều khiển bùn đất.

Vua Cao Miên kinh ngạc nói.

Phong Thần Ân Đức đang cõng Vua Cao Miên không nói gì, ngược lại là Khương Hoa thản nhiên nói: Hậu Thổ.

Cái gì.

Vua Cao Miên sắc mặt biến đổi, kinh hãi nhìn Hậu Thổ.

Mặc dù Vua Cao Miên là vua của một vương quốc, nhưng bản thân lại là người của Tây Vương Mẫu quốc ở Hoa Hạ, chính là em trai của Tây Vương Mẫu, đối với Hậu Thổ, vị Mẹ Đất trong truyền thuyết này, hắn đương nhiên là biết.

Hắn không ngờ cô gái trẻ trông chỉ mười tám mười chín tuổi trước mắt lại là Hậu Thổ.

Mẹ Đất trong truyền thuyết.

Đùa gì vậy.

Lần này Vua Cao Miên cuối cùng cũng biết tại sao Khương Hoa lại tự tin như vậy.

Mặc dù ngôi cổ mộ này là mộ của cái gọi là Thần Đất, nhưng đó chỉ là Thần Đất của nước Cao Miên mà thôi, trên thực tế căn bản không phải là Thần Đất thực sự, chẳng qua chỉ là một danh xưng.

Muốn khống chế bùn đất, vẫn phải dựa vào Tức Nhưỡng mới có thể làm được.

Mà Hậu Thổ mới thực sự là Mẹ Đất, có thể tùy ý khống chế bùn đất, tầng nham thạch.

Năng lực này, căn bản không phải là Thần Đất của Cao Miên có thể so sánh.

Do đó, Khương Hoa tự tin như vậy là có nguyên nhân.

Mọi người đi theo Hậu Thổ xuyên qua tầng tầng Trùng Tinh, không biết đã giết chết bao nhiêu độc trùng, có thể thấy càng đi vào trong, Trùng Tinh càng nhiều, dày đặc như tảo biển, chi chít không biết bao nhiêu.

Nơi này, căn bản không phải người thường có thể đi vào.

Đến đoạn sau còn không có chỗ đặt chân, nếu là người thường đi vào, trăm phần trăm sẽ chạm phải những Trùng Tinh đó, một khi chạm phải, độc trùng bay ra, người thường dù có mười cái mạng cũng không đủ chết.

Rất nhanh đã đến một nơi, Hậu Thổ dừng lại.

Hẳn là chỗ này.

Hậu Thổ nói, rồi đưa tay ấn một cái, vô số Trùng Tinh vỡ nát, độc

trùng bên trong còn chưa kịp bay ra đã bị tầng đất chôn vùi, căn bản không thể gây ra phiền phức gì cho nhóm Khương Hoa.

Rất nhanh, tầng đất chậm rãi tách ra.

Một đường hầm xuất hiện trước mặt họ.

Đường hầm này còn tốt hơn nhiều so với những đường hầm mà Hồ Bát Nhất và Vương Khải Huyền từng đào.

Nếu để Hồ Bát Nhất và Vương Khải Huyền thấy cảnh này, chắc chắn sẽ thấy mất mặt.

Vương Khải Huyền có khi còn lớn tiếng phàn nàn.

Dù sao, trước đây đào hầm đều là công việc khổ sai của họ, mà bây giờ Hậu Thổ lại có thể dễ dàng tạo ra một đường hầm, lại còn tốt hơn họ đào.

Chẳng phải là nói, họ lãng phí bao nhiêu thời gian đào hầm, kết quả còn không bằng Hậu Thổ một mình tiện tay làm ra.

Họ mà biết, trong lòng nhất định sẽ khó chịu.

Đương nhiên, Khương Hoa cũng không nghĩ nhiều như vậy, thấy đường hầm đã mở, cũng không nói nhảm, trực tiếp dẫn đầu đi vào.

Đường hầm kéo dài, nhóm Khương Hoa đi khoảng mười phút mới đến cuối, tiến vào một mộ đạo.

Mộ đạo này, thật sự là cổ mộ của Thần Đất.

Vua Cao Miên kích động nói.

Khương Hoa không để ý đến hắn, mà nhìn về phía Hậu Thổ: Tức Nhưỡng có phải ở phía trước không.

Hậu Thổ cẩn thận cảm ứng một lúc, sau đó gật đầu: Không sai, Tức Nhưỡng ở ngay đây, hơn nữa cách chúng ta đã không xa.

Lúc nói câu này, ngữ khí của cô khá phức tạp, tâm trạng cũng rất phức tạp.

Bởi vì, trước đây cô đã đồng ý giúp Khương Hoa tìm được bảo vật cần thiết để tiến hóa thành Thể Vĩnh Hằng, tìm được rồi Khương Hoa sẽ cho cô tự do.

Mà bây giờ, bảo vật để tiến hóa thành Sinh Mệnh Vĩnh Hằng chỉ còn lại món cuối cùng, cũng chính là Tức Nhưỡng ở sâu trong mộ đạo này.

Chỉ cần tìm được Tức Nhưỡng, cũng có nghĩa là Hậu Thổ không còn lý do gì để ở lại bên cạnh Khương Hoa.

Cô có thể rời khỏi Khương Hoa.

Đây vốn là điều Hậu Thổ vô cùng khao khát, mà bây giờ. tâm trạng của cô rất phức tạp.

Thật sự đến ngày này, cô lại có chút không nỡ.

Chẳng lẽ, thật sự phải rời đi như vậy sao.

Hậu Thổ trong lòng dâng lên một chút chua xót, nhưng cô không quá day dứt, quyết định tạm thời xem xét tình hình đã, dù sao chưa đến phút cuối, ai cũng không biết rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Khương Hoa không nghe ra sự phức tạp trong giọng nói của Hậu Thổ, khi nghe Tức Nhưỡng ở ngay phía trước, trong lòng anh tràn đầy vui sướng.

Dù sao, anh tìm Tức Nhưỡng lâu như vậy, cuối cùng cũng sắp tìm được.

Chỉ cần tìm được Tức Nhưỡng, là có thể tiến hóa thành Sinh Mệnh Vĩnh Hằng.

Đây đối với Khương Hoa mà nói, tự nhiên cũng là một chuyện cực

kỳ quan trọng.

Khương Hoa nói: Được, chúng ta đi vào thôi.

Thế là, anh dẫn đầu đi vào trong mộ đạo.

Tuy nhiên, vừa tiến vào mộ đạo, bỗng nhiên cảm thấy một luồng cảm giác nguy cơ ập tới.

Anh nhíu mày, cúi đầu xem xét, phát hiện mặt đất bắt đầu xảy ra biến hóa, đang nhanh chóng tan chảy, giống như sô cô la gặp nhiệt độ, hai chân của nhóm Khương Hoa nhanh chóng lún vào lòng đất.

Chương 396

Rất rõ ràng, nơi này có điều quái dị.

Cái này, đây là chuyện gì.

Doãn Tinh Nguyệt lo lắng nói.

Trần Văn Cẩm cũng có chút khẩn trương.

Khương Hoa nói: Đừng vội.

Nói rồi, anh nhìn về phía Hậu Thổ: Trước tiên ngưng kết mặt đất lại đã.

Hậu Thổ gật đầu, sau đó cũng không nói nhảm, trực tiếp khống chế những tầng nham thạch đã tan chảy nhanh chóng ngưng kết lại, đồng thời đẩy chân của mọi người ra ngoài, tránh cho tầng nham thạch ngưng kết rồi đông cứng họ lại.

Chuyện này đối với Hậu Thổ mà nói, dễ như trở bàn tay.

Mọi người nhìn thấy tầng nham thạch đông cứng lại, cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, thầm mừng vì có Hậu Thổ đi cùng, nếu không lần này thật sự không đơn giản như vậy.

Hậu Thổ nói: Trong này quả thật có sức mạnh của đất vô cùng lợi hại, nhưng cũng là mượn sức mạnh của Tức Nhưỡng.

Khương Hoa Ừm một tiếng: Tôi chỉ muốn biết, cái gọi là Thần Đất kia, sau khi mượn sức mạnh của Tức Nhưỡng so với cô thì thế nào.

Hậu Thổ khinh thường cười: Thần Đất quái gì, chỉ sợ là bọn họ tự phong thôi.

Dù có mượn Tức Nhưỡng thì đã sao, ta nếu thật sự muốn khống

chế mảnh đất này, hắn dù có mượn Tức Nhưỡng cũng không làm gì được ta.

Nghe câu này, Khương Hoa nở nụ cười.

Chính là muốn hiệu quả này.

Nếu ngay cả Hậu Thổ cũng không quyết đoán như vậy thì con đường này đi xuống sẽ vô cùng khó khăn.

Những người khác nghe xong cũng không khỏi gật đầu.

Nhất là Phong Thân Ân Đức và Trần Văn Cẩm.

Dù sao họ cũng là người Hoa, mà Hậu Thổ lại là Mẹ Đất của Hoa Hạ, có thể nói là Thần Đất chân chính.

Mà bây giờ nước Cao Miên này lại mọc ra một Thần Đất gì đó, họ tự nhiên cũng càng thiên về Hậu Thổ hơn.

Cộng thêm Hậu Thổ hiện tại dễ dàng phá giải thủ đoạn của cái gọi là Thần Đất kia, trong lòng họ cũng rất sảng khoái.

Lúc này Doãn Tinh Nguyệt hỏi: Nói như vậy, cái vị Thần Đất kia, thật sự có thể còn chưa chết.

Khương Hoa nói: Dù chưa chết cũng là chuyện rất bình thường, lúc đầu cô không nghe gã này nói sao, những người của Thần Quốc này, thực ra không phải là thần thật sự, mà là tự phong thần thôi.

Mặc dù không biết loại gọi là trường sinh này rốt cuộc là tình huống gì, nhưng ít nhất ý thức của họ hẳn là vẫn còn.

Do đó, theo một ý nghĩa nào đó, cái gọi là Thần Đất kia, hẳn là còn sống.

Doãn Tinh Nguyệt nghe xong bừng tỉnh đại ngộ.

Cô cũng coi như đã hiểu lời Khương Hoa nói.

Nhưng vì có Khương Hoa và Hậu Thổ ở đây, Doãn Tinh Nguyệt ngược lại cũng không sợ.

Được rồi, chúng ta tiếp tục đi tới thôi.

Khương Hoa lạnh nhạt nói.

Đối với cái gọi là Thần Đất, thậm chí là Chủ Thần Nạp Cách, anh đều không chút sợ hãi.

Đã sắp lấy được Tức Nhưỡng, anh cũng không muốn lãng phí thêm bất kỳ thời gian nào.

Thế là, anh tiếp tục đi về phía trước.

Rất nhanh, họ xuyên qua mộ đạo này, đến cuối mộ đạo, gặp một hành lang, ở cuối hành lang quanh co là một cánh cửa đá thật lớn.

Cửa đá đó đóng chặt, phía trên khắc một khuôn mặt người khổng lồ.

Vua Cao Miên nói: Khuôn mặt người đó, chính là Thần Đất trong truyền thuyết của nước Cao Miên.

Khương Hoa nhếch miệng: Vẽ cũng trừu tượng quá rồi, không biết còn tưởng là lệ quỷ nào đó.

Vua Cao Miên có chút lúng túng.

Sự thật đúng là như vậy.

Khương Hoa không để ý đến Vua Cao Miên, đi tới trước cánh cửa đá thật lớn, chuẩn bị dùng phương pháp nguyên thủy nhất để phá cửa, đơn giản và thô bạo.

Nhưng anh còn chưa lấy Minh Điện đao ra, cửa đá đã vặn vẹo, phía trên vậy mà xuất hiện một khuôn mặt làm bằng đá.

Khuôn mặt này, rõ ràng trông ngưng thực và chân thật hơn nhiều

so với khuôn mặt lúc trước.

Mọi người đều bị khuôn mặt đó thu hút.

Rất nhanh, khuôn mặt đó mở miệng, vậy mà bắt đầu nói chuyện.

Nhưng nó cứ lẩm bẩm một hồi lâu, Khương Hoa cũng không hiểu nó rốt cuộc đang nói gì.

Anh đành phải nhìn về phía Vua Cao Miên, hỏi: Nó rốt cuộc đang nói gì vậy.

Vua Cao Miên lộ ra chút do dự, một lúc sau mới nói: Khuôn mặt này là do thần lực của Thần Đất ngưng tụ thành, ngài ấy nói cánh cửa đá này là tấm chắn cuối cùng, bất kỳ ai cũng không thể tiến vào sau cửa đá, một khi tiến vào, hậu quả tự gánh.

Hậu quả tự gánh.

Khương Hoa nghe xong không khỏi bật cười.

Khẩu khí thật lớn.

Ngay cả Hậu Thổ cũng cười lạnh một tiếng: Thần lực ngưng tụ.

Hắn có thần lực gì chứ.

Cái gọi là thần lực của ngươi, chẳng qua là mượn sức mạnh của Tức Nhưỡng mà thôi, cũng chỉ đến thế.

Khương Hoa nói: Ngươi nói với nó, hôm nay ta nhất định phải vào xem thử, ta ngược lại muốn xem xem, nó làm thế nào để ta tự gánh hậu quả.

Vua Cao Miên có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể truyền đạt lại lời của Khương Hoa.

Rất nhanh, khuôn mặt kia liền lộ ra vẻ phẫn nộ, một đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Khương Hoa, phảng phất muốn ăn tươi nuốt

sống anh.

Tiếp đó, gã kia lại bắt đầu lẩm bẩm nói chuyện.

Lần này Khương Hoa mất hết kiên nhẫn, trực tiếp nhảy lên, khinh thường cười: Đừng có ở đó nói thứ tiếng chim khó nghe với lão tử nữa, hôm nay, lão tử chính là muốn đi vào.

Nói xong, anh trực tiếp thi triển ra Nhát chém Kinh Hàn, đao khí kinh khủng bộc phát, hung hãn chém vào khuôn mặt to lớn kia.

Ầm ầm một tiếng vang lớn, khuôn mặt to lớn đó trong trạng thái kinh hãi, bị một đao này của Khương Hoa, hung hãn chém ra, khuôn mặt vỡ nát không thương tiếc, ngay trước mặt Khương Hoa tan thành tro bụi.

Cả tòa cửa đá cũng vào lúc này ầm ầm sụp đổ, bất kể là cơ quan hay trận pháp gì, trước Nhát chém Kinh Hàn của Khương Hoa, đều hoàn toàn không thể ngăn cản, trực tiếp vỡ nát.

Bây giờ Khương Hoa, việc cần làm chính là bạo lực thông quan, chỉ cần đi đến cuối, lấy được Tức Nhưỡng, tiến hóa thể chất, trở thành Sinh Mệnh Vĩnh Hằng là được.

Chuyện rất đơn giản.

Thực lực của anh đã đủ, thiếu sót duy nhất chính là thể chất còn chưa phải là Thể Vĩnh Hằng.

Cho nên bây giờ anh có thể bạo lực thông quan thì cứ trực tiếp bạo lực thông quan, cần gì phải nói nhảm nhiều như vậy, cần gì phải lãng phí nhiều tinh lực để phá giải cơ quan.

Có thể dùng phương pháp đơn giản nhất để giải quyết, đương nhiên là dùng phương pháp đơn giản nhất rồi.

Vua Cao Miên nhìn cảnh này, tâm thần chấn động đồng thời cũng

tràn đầy chua xót.

Vị thần linh trong lòng tất cả người dân vương quốc Cao Miên, lại bị Khương Hoa chà đạp như vậy, thậm chí bị hạ bệ không đáng một đồng, trực tiếp một đao chém nát cả khuôn mặt ngưng tụ bằng thần lực.

Đây quả thực là hoàn toàn không nể mặt chút nào.

Những người khác ngược lại thấy không có gì lạ.

Bởi vì trên đường đi, Khương Hoa chính là bạo lực thông quan như vậy, trực tiếp chém nát tất cả cửa mộ, dễ dàng, vô cùng đơn giản.

Họ đi theo giống như một đám quần chúng.

Lâu như vậy, cũng chỉ có Hậu Thổ còn có chút tác dụng.

Những người khác, đều chỉ làm trợ thủ mà thôi.

Chém vỡ đại môn, Khương Hoa thản nhiên nói: Đi thôi, đừng lãng phí thời gian nữa.

Bây giờ Tức Nhưỡng đã ở ngay trước mắt, Khương Hoa nói gì cũng sẽ không dừng lại thêm nữa.

Hậu Thổ đi trước mặt Khương Hoa, dẫn đường cho anh.

Bây giờ có thể xác định Thần Đất của nước Cao Miên kia vẫn còn sống sót dưới một hình thức nào đó, chắc chắn sẽ lợi dụng Tức Nhưỡng để tạo ra đủ loại cản trở, mà Hậu Thổ đi trước nhất có thể dễ dàng hóa giải mọi khó khăn.

Cũng không phải Khương Hoa không dám đối mặt với những khó khăn đó, mà là nếu để anh phá giải, không bằng để Hậu Thổ ra tay như cá gặp nước.

Đi vào cửa mộ, đầu tiên là một mộ đạo dài, nhưng mộ đạo này có chút giống loại hành lang quanh co.

Theo lời Vua Cao Miên, nơi này hẳn là một hành lang, và mộ thất thực sự nằm ở không gian trung tâm của hành lang.

Hậu Thổ đi ở phía trước, vừa đi chưa được mấy bước, toàn bộ hành lang đột nhiên thay đổi, toàn bộ gạch lát của hành lang quanh co vậy mà đã biến thành cát, đi trên mặt đất vô cùng mềm mại.

Lại là thủ đoạn của Lưu Sa.

Hậu Thổ hừ một tiếng, trực tiếp khôi phục toàn bộ hành lang về nguyên trạng, sau đó dẫn Khương Hoa và mọi người tiếp tục tiến lên.

Tiếp theo, vị thần Đất tự xưng kia vẫn thi triển đủ loại thủ đoạn tầng tầng lớp lớp.

Chỉ tiếc là thủ đoạn của hắn dường như lúc nào cũng thiếu một chút, bị Hậu Thổ hóa giải dễ dàng, thậm chí Hậu Thổ còn không hề tỏ ra chút gắng sức nào.

Hậu Thổ thản nhiên nói: Tôi tìm được lối vào rồi, đi theo tôi.

Nói xong, nàng nhanh chóng đi về phía trước, khoảng chừng mười mét nữa, rồi đưa tay ấn vào bức tường đá trước mặt.

Tường đá nứt ra, một cánh cửa đá xuất hiện.

Cửa đá tự động mở ra, bên trong là một gian mộ thất.

Hẳn là chủ mộ của Thần Mộ.

Hơi thở Thổ ở ngay bên trong.

Hậu Thổ nói, rồi đi thẳng vào.

Những người khác cũng không chút do dự, theo chân Hậu Thổ cùng bước vào.

Khương Hoa có chút kích động, tìm kiếm Hơi thở Thổ lâu như vậy, bây giờ cuối cùng cũng sắp tìm được, thật không dễ dàng chút

nào.

Sau khi đi vào, Khương Hoa nhìn quanh một lượt.

Mộ thất này được xây dựng vô cùng rộng lớn, chắc chắn là mộ thất lớn nhất mà Khương Hoa từng thấy.

Hơn nữa, toàn bộ kết cấu của mộ thất lại được chế tác từ Trùng Tinh.

Chương 397

Hay nói đúng hơn, trên bốn bức tường và mái vòm của mộ thất đều được khảm đủ loại Trùng Tinh, bên trong phong ấn vô số côn trùng.

Có thể nói, đây là một mộ thất Trùng Tinh.

Ngoài ra, ở giữa mộ thất đặt một cỗ quan tài cực kỳ xa hoa, bốn phía xung quanh toàn là đồ tùy táng, đủ loại, rất nhiều, và đều là những vật phẩm quý giá.

Nếu Vương Khải Huyền ở đây, chắc chắn sẽ trợn tròn mắt.

Phía sau quan tài là một khối Trùng Tinh khổng lồ.

Khối Trùng Tinh đó to bằng một người trưởng thành, nhưng bên trong không phải là côn trùng, mà là một Quỷ Mạn Đồng to bằng một đứa trẻ sơ sinh.

Nơi đây, chắc chắn là chủ mộ.

Quỷ Mạn Đồng.

Bọn chúng quả nhiên đã lợi dụng Quỷ Mạn Đồng để thực hiện trường sinh, chỉ là loại trường sinh này khiến chúng vĩnh viễn không thể rời khỏi cổ mộ, hơn nữa chỉ có thể dùng thân thể Quỷ Mạn Đồng để thay thế cho thân thể của mình.

Lúc này, Cao Miên Vương lên tiếng.

Khương Hoa gật đầu, điểm này chính anh cũng đã nhìn ra. $%@.

Đúng lúc này, trong mộ thất vang lên một tràng âm thanh, giống hệt như giọng nói của khuôn mặt lớn trước đó.

Chỉ là những lời này, Khương Hoa bọn họ nghe không hiểu, đó là

tiếng Cao Miên.

Rõ ràng, vị thần Đất kia lại đang nói gì đó.

Từ ngữ khí có thể thấy, chắc chắn lại là những lời uy hiếp cảnh cáo.

Chỉ là đã đến tận đây rồi, Khương Hoa còn sợ gì mấy lời uy hiếp cảnh cáo đó nữa.

Trong mắt anh, chỉ có Hơi thở Thổ.

Nói nhảm nhiều quá.

Khương Hoa tỏ vẻ khinh thường, thoáng chốc đã xuất hiện trước mặt Quỷ Mạn Đồng, rút Minh Điện đao ra rồi không chút do dự chém xuống.

Quỷ Mạn Đồng khổng lồ lập tức mở to mắt, một luồng khí tức hùng hậu bộc phát ra, tạo thành một bức tường đất dày trước mặt Khương Hoa, hòng ngăn cản Minh Điện đao.

Nhưng mà ảo tưởng quá rồi.

Thực lực của Khương Hoa sau khi bộc phát trăm phần trăm, thì cho dù cái gọi là thần Đất kia có lợi dụng Hơi thở Thổ cũng đừng hòng ngăn cản được.

Dù sao, sức mạnh của Khương Hoa nếu bộc phát toàn bộ đã vượt qua phạm trù của sinh mệnh Vĩnh Hằng.

Mà Hơi thở Thổ cũng chỉ là một bảo vật để thăng cấp lên sinh mệnh Vĩnh Hằng, nhiều nhất cũng chỉ tương đương với cấp độ sinh mệnh Vĩnh Hằng mà thôi.

Hơn nữa, vị thần Đất kia cũng chỉ là một kẻ lợi dụng Quỷ Mạn Đồng để đạt được sự bất tử, thực lực của hắn vốn không mạnh, có lẽ lợi dụng Quỷ Mạn Đồng có thể có được thực lực của sinh mệnh Vĩnh

Hằng.

Thế nhưng, ở trước mặt Khương Hoa, căn bản không đáng để nhìn.

Ầm ầm Một tiếng nổ lớn vang lên, bức tường đất kia trực tiếp bị Khương Hoa chém thành phấn vụn, hoàn toàn không thể ngăn cản được đòn tấn công của anh.

Chết.

Khương Hoa hét lớn, Minh Điện đao chém lên người Quỷ Mạn Đồng.

Quỷ Mạn Đồng thậm chí còn không kịp phản ứng, đã bị Khương Hoa một đao chém nát, văng ra hai bên.

Âm thanh của vị thần Đất kia cũng im bặt.

Rõ ràng, Quỷ Mạn Đồng vừa chết, vị thần Đất này đã không còn vật dẫn, không thể thực hiện trường sinh, có thể nói là đã chết.

Sống lâu như vậy thì sao chứ.

Chẳng phải vẫn bị Khương Hoa một đao chặt đứt sinh mệnh hay sao.

Khương Hoa thản nhiên nói: Hơi thở Thổ vốn là vật của Hoa Hạ, đâu phải thứ mà các ngươi có thể mưu đồ chiếm đoạt.

Khương Hoa thu tay lại, rồi nói: Phong Thân, mở quan tài đi.

Phong Thân Ân Đức gật đầu, đi đến trước quan tài, quan sát kỹ một lúc rồi lấy ra một cây xà beng, mở nắp quan tài ra.

Bởi vì vị thần Đất này trước đó vẫn luôn sống, hắn thậm chí không nghĩ rằng mình sẽ chết, nên quan tài cũng không hề đặt bất kỳ cơ quan nào, dùng xà beng nạy một cái là mở ra ngay.

Sau khi mở quan tài, Khương Hoa đi đến phía trước, nhìn thấy bên trong có một cỗ thi thể, mặc trang phục tương tự Mã Lý Sâm, thi thể không hề bị phân hủy, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ, không nhìn rõ dung mạo.

Khương Hoa không có hứng thú với tướng mạo của vị thần Đất này, liếc mắt một cái liền thấy một tảng đá đặt trên ngực thi thể.

Tảng đá đó trông rất cứng rắn.

Khương Hoa cầm tảng đá lên, lại phát hiện nó trong tay rất mềm mại.

Vô cùng kỳ lạ.

Đây chính là Hơi thở Thổ.

Hậu Thổ nói bên cạnh Khương Hoa.

Quả nhiên.

Đây chính là Hơi thở Thổ.

Tìm kiếm lâu như vậy, cuối cùng cũng tìm được Hơi thở Thổ.

Khương Hoa trong lòng vô cùng kích động.

Vật cuối cùng để tiến hóa thành sinh mệnh Vĩnh Hằng.

Cuối cùng cũng có được.

Nhận được Hơi thở Thổ, đã thu thập đủ tất cả nguyên liệu để tiến hóa Vĩnh Hằng thể.

Có tiến hóa thành Vĩnh Hằng thể không.

Có trên Không.

Cuối cùng cũng có thể tiến hóa thành sinh mệnh Vĩnh Hằng.

Khương Hoa vì giờ khắc này đã cố gắng biết bao lâu.

Anh tiến hóa thành bất tử thể đã rất lâu rồi, sau đó vì để có được nguyên liệu tiến hóa thành sinh mệnh Vĩnh Hằng mà bôn ba khắp nơi, đi không biết bao nhiêu chỗ.

Bây giờ cũng coi như đã có được thứ cuối cùng.

Làm nhiều như vậy, chính là vì hôm nay.

Bây giờ, cuối cùng cũng có thể tiến hóa thành sinh mệnh Vĩnh Hằng, trong lòng Khương Hoa tự nhiên là kích động.

Tiến hóa.

Khương Hoa không chút do dự lựa chọn.

Lựa chọn thành công, đang trong quá trình tiến hóa.

Sinh mệnh Vĩnh Hằng thuộc về sinh mệnh tối thượng của nhân loại, cần một khoảng thời gian tịnh hóa nhất định, xin ký chủ kiên nhẫn chờ đợi.

Thời gian cần để tiến hóa: 720 giờ.

Tiến độ: 0,01%. 720 giờ, cũng chính là 30 ngày.

Khương Hoa hít sâu một hơi, bình ổn tâm trạng kích động.

Sinh mệnh Vĩnh Hằng dù sao cũng là giai đoạn cuối cùng của thể chất, là giai đoạn nước rút cuối cùng của Khương Hoa.

Chỉ cần đạt tới sinh mệnh Vĩnh Hằng, rồi tìm cách vượt qua suy biến, như vậy là có thể kê cao gối mà ngủ.

Khương Hoa nhìn về phía những người khác, trong lòng có chút do dự.

Bây giờ Hơi thở Thổ đã có được, mà lăng mộ Chủ Thần đang ở không xa, anh đang do dự không biết có nên đến lăng mộ Chủ Thần hay không.

Trong lăng mộ Chủ Thần chắc chắn có không ít thứ tốt, rất nhiều thứ anh cũng cần dùng đến.

Nhưng Khương Hoa suy nghĩ một lúc, vẫn là phủ định ý nghĩ của mình.

Không cần thiết phải tiếp tục đi tới nữa.

Dù sao bên trong có nhiều biến số, lỡ gặp nguy hiểm thì mất nhiều hơn được.

Khương Hoa nói: Tôi thấy thôi được rồi, tôi cũng không muốn đến lăng mộ Chủ Thần nữa.

Đã lấy được Hơi thở Thổ rồi thì cũng nên quay về thôi.

Nghe Khương Hoa nói vậy, Hậu Thổ lại có chút kinh ngạc.

Bởi vì trong ấn tượng của nàng, Khương Hoa tuyệt đối là loại người chỉ cần có lợi ích là sẽ không bao giờ bỏ qua, nhưng bây giờ, dường như mọi thứ đã thay đổi.

Điều này không giống với phong cách của Khương Hoa.

Nhưng đối với những người khác mà nói, họ cũng không nghĩ nhiều như vậy.

Thế là, giống như quyết định của Khương Hoa, mọi người đi theo đường cũ trở về.

Còn về Cao Miên Vương, Khương Hoa trực tiếp giúp hắn trấn áp con trùng trong đầu, khiến hắn cho dù rời khỏi Khương Hoa cũng sẽ không gặp nguy hiểm tính mạng.

Cao Miên Vương đi hay ở, Khương Hoa cũng không quan tâm.

Dù sao anh và Cao Miên Vương cũng chỉ xem như quen biết, chẳng có giao tình gì.

Còn Mã Lý Sâm, Khương Hoa cũng không làm khó hắn, trực tiếp để hắn rời đi.

Thế là Khương Hoa liền dẫn Hậu Thổ, Phong Thân Ân Đức và những người khác rời khỏi Thần Mộ.

Xuyên qua tầng tầng Trùng Tinh, Khương Hoa và mọi người lại đoàn tụ với Hồ Bát Nhất và Thần Đồ.

Ối trời, Khương Gia, sao các cậu về nhanh vậy.

Chương 398

Không lẽ là vì các cậu cũng không qua được à.

Vương Khải Huyền kinh ngạc nói.

Khương Hoa nói: Không phải, thứ tôi muốn đã tìm được rồi, nên không cần ở lại đây nữa, chúng ta về thôi.

Hồ Bát Nhất và Vương Khải Huyền nghe xong vui mừng khôn xiết, cuối cùng cũng có thể rời đi.

Vui nhất vẫn là Minh Thúc.

Lần này ông ta đã có được không ít bảo bối tốt, sớm đã không muốn ở lại đây nữa, phải biết nơi này lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng, tự nhiên là trở về an toàn nhất.

Ông ta cầm nhiều bảo bối như vậy, sau khi trở về bán hết cũng có thể an hưởng tuổi già.

Ngoài ra, còn có An Dương và Giang Tiểu Chư, hai người họ thì không có chủ kiến gì, cứ đi theo đại đội là được.

Thần Đồ hỏi: Lấy được rồi.

Khương Hoa gật đầu: Ừm, Hơi thở Thổ đã tới tay, chúng ta bây giờ về thôi, ở nhà còn rất nhiều việc chưa xử lý xong.

Khương Hoa bây giờ vẫn còn nhớ giao ước với Phong Thân Ân Đức, anh phải trở về giải quyết Hòa Thân.

Còn có việc anh nhờ Kim Gia tra Long Hổ Sơn.

Thời gian trôi qua lâu như vậy, chắc cũng đã có tin tức.

Do đó, Khương Hoa phải mau chóng trở về.

Tuy nhiên, trong lòng Khương Hoa vẫn còn một việc.

Đó là Bao Ny Lộ vẫn còn ở đây, từ đầu đến cuối không hề lộ diện.

Vốn dĩ Bao Ny Lộ đã đồng ý hợp tác với Khương Hoa, kết quả Khương Hoa đã lấy được Hơi thở Thổ mà Bao Ny Lộ vẫn chưa xuất hiện, cũng thật khiến người ta cạn lời.

Đương nhiên, Khương Hoa cũng chỉ là còn nhớ chuyện này, nếu cô ta cứ không xuất hiện, Khương Hoa cũng lười đi tìm.

Dù sao Khương Hoa và Bao Ny Lộ cũng không có quan hệ gì, Khương Hoa đối với cô ta cũng không mấy quan tâm.

Hơn nữa người phụ nữ này vốn dĩ đã thần thần bí bí, ai biết cô ta đến cái nơi quỷ quái này rốt cuộc là để làm gì.

Thế là, Khương Hoa dẫn mọi người lựa chọn rời khỏi Thần quốc.

Ba ngày sau, họ cuối cùng rời khỏi Thần Quốc, một lần nữa trở về ngoại giới, lăng mộ Cao Miên Vương.

Chính là nơi họ đã đi vào.

Sau khi ra ngoài, Vương Khải Huyền nói: Vẫn là không khí bên ngoài thoải mái hơn, Bàn gia tôi sau này không muốn vào nữa.

Hồ Bát Nhất nói: Bàn Tử, lúc cậu muốn tìm bảo bối đâu có nói vậy.

Vương Khải Huyền hừ một tiếng: Bây giờ nơi này đối với tôi đã không còn giá trị lợi dụng nữa.

Hồ Bát Nhất bất đắc dĩ lắc đầu.

Tiếp theo, đoàn người rời khỏi lăng mộ Cao Miên Vương, trở lại thôn nhỏ trước đây, nghỉ ngơi một đêm, rồi theo bạn của Minh Thúc rời khỏi vương quốc Cao Miên, trở về lãnh thổ Hoa Hạ.

Trở lại Hoa Hạ, giao thông cũng tiện lợi hơn, họ mất thêm hai ngày, cuối cùng cũng lên được chuyến tàu hỏa đi về phía Bắc, cả chặng đường cũng thật không dễ dàng.

Trên tàu hỏa, gần như tất cả mọi người đều vui vẻ tươi cười, cho dù ngồi tàu hai ba ngày, vẫn là mặt mày hớn hở, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

Vương Khải Huyền ngồi bên cửa sổ, nói với An Dương: An Dương, cậu học đại học ở Kinh Thành mấy năm mà ngay cả Phan Gia Viên cũng chưa đi.

Tôi thấy cái bằng đại học của cậu cũng học phí công rồi.

Lần này về, Bàn gia làm chủ, dẫn cậu đi Phan Gia Viên một vòng, cho cậu mở mang tầm mắt.

Nào là thịt cừu nướng, vịt quay, muốn ăn bao nhiêu thì ăn, đều tính cho Bàn gia tôi.

An Dương nghe xong, kích động nói: Tuyệt quá Bàn gia, sau này về em nhất định đi tìm anh.

Thần Đồ ngồi bên cạnh, lộ ra vẻ mặt khinh thường: Tầm thường.

Giang Tiểu Chư thì vội nói: Bàn gia, Bàn gia, em cũng muốn đi, em cũng muốn ăn thịt cừu nướng, em cũng muốn ăn vịt quay.

Vương Khải Huyền bây giờ giàu nứt đố đổ vách, lần này không biết đã lấy được bao nhiêu thứ tốt, bởi vậy cũng vô cùng hào sảng, không chút do dự vỗ ngực nói: Không vấn đề, cứ để Bàn gia lo hết, đến lúc đó các cậu cứ ăn thả ga, ăn không no đừng hòng về nhà.

Thực ra Vương Khải Huyền cho dù lần này không lấy được thứ gì, hắn cũng đã rất giàu có rồi, tiền tiết kiệm của hắn, tuyệt đối đủ cho hắn ăn mười đời không hết.

Dù sao trước đó đi theo Khương Hoa đến nhiều nơi như vậy, gần như chỗ nào cũng lấy được rất nhiều minh khí, bán lại kiếm được bộn tiền.

Lần này đi theo Khương Hoa ra ngoài, vẫn cứ đam mê những món minh khí đó, chủ yếu là vì sở thích cá nhân.

Hắn chỉ có cái thú vui đó, thấy đồ tốt là muốn cầm trong tay.

Nói đơn giản, hắn thích tiền, thích bảo bối.

Không có sở thích nào khác.

Hồ Bát Nhất nói: Bàn Tử, hiếm khi thấy cậu hào phóng như vậy đấy.

Vương Khải Huyền lập tức không vui, hắn nói: Tôi nói này Lão Hồ, không thể nói như vậy được, từ lúc cậu xuất ngũ trở về, ra ngoài ăn uống, lúc nào mà không phải tôi trả tiền.

Hồ Bát Nhất cười ha ha: Đúng, Bàn Tử nhà ta là hào phóng nhất.

Vương Khải Huyền hừ một tiếng, lại có chút đắc ý.

Tất cả mọi người đều mỉm cười.

Chỉ có Hậu Thổ trầm mặc không nói gì, cũng không cười, thậm chí còn không nghe Vương Khải Huyền và mọi người nói chuyện phiếm, chỉ im lặng nhìn phong cảnh vụt qua bên ngoài.

Khương Hoa nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng cũng rất vui vẻ, nhưng khi nhìn thấy Hậu Thổ, không khỏi nhíu mày, đi đến chỗ Hậu Thổ ngồi xuống.

Hậu Thổ ngồi trong một góc, không ai chú ý.

Hơn nữa vào thời điểm này, chuyến tàu đường dài cũng không có mấy người.

Khương Hoa hỏi: Cô đang nghĩ gì vậy.

Đối với Hậu Thổ, Khương Hoa vẫn mang lòng biết ơn, dù sao nếu không có nàng, anh muốn tìm được những bảo vật để tiến hóa thành sinh mệnh Vĩnh Hằng cũng không thể dễ dàng như vậy.

Do đó, Khương Hoa rất để ý đến Hậu Thổ.

Hậu Thổ thản nhiên nói: Không có gì, tôi làm phiền anh sao.

Khương Hoa có chút cạn lời, anh lắc đầu: Cái đó thì không.

Hậu Thổ nói: Vậy là được rồi.

Dừng một chút, nàng lại nói: Đúng rồi, bây giờ tôi đã giúp anh tìm được những nguyên liệu để tiến hóa thành sinh mệnh Vĩnh Hằng, tôi cũng không còn chịu sự quản chế của anh nữa, anh đã hứa với tôi, phải trả lại tự do cho tôi.

Khương Hoa gật đầu: Ừm, tôi đúng là đã hứa với cô, hơn nữa. cô không phải đã tự do từ lâu rồi sao.

Hậu Thổ nhíu mày: Cổ trùng trong cơ thể tôi, anh vẫn chưa giúp tôi giải.

Khương Hoa cười: Làm gì có cổ trùng nào, tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc dùng cách đó để khống chế cô.

Hậu Thổ ngây người, nàng lại trầm mặc.

Một lúc lâu sau, Hậu Thổ nói: Được, vậy từ nay về sau anh và tôi không còn liên quan gì nữa.

Nói xong, Hậu Thổ liền chuẩn bị quay người rời đi.

Khương Hoa nói: Cô định đi ngay bây giờ.

Hậu Thổ nói: Vậy không thì tôi còn ở đây làm gì.

Tiếp tục bị anh lừa gạt sao.

Khương Hoa lắc đầu: Cô đi theo tôi.

Hậu Thổ do dự một chút, vẫn là lựa chọn đi theo Khương Hoa.

Rất nhanh, Khương Hoa dẫn Hậu Thổ đến khoang giường mềm của mình, sau đó đóng cửa lại, không nói hai lời liền trực tiếp nhào tới.

Hậu Thổ cũng không ngờ Khương Hoa lại làm ra chuyện như vậy, lập tức mở to hai mắt, nhất thời có chút luống cuống, vô cùng bối rối.

Một lát sau, nàng muốn phản kháng, kết quả buồn bực phát hiện, mình bây giờ căn bản không phải là đối thủ của Khương Hoa.

Đoàn tàu vẫn đang lắc lư chập chờn, không ai biết Khương Hoa và Hậu Thổ đang làm gì.

Hơn nữa, vì khoang giường mềm này là phòng riêng của Khương Hoa, không có lệnh của anh, sẽ không ai đến gần.

Lại đến một trạm, Vương Khải Huyền nói: Hình như trạm này dừng hơn mười phút, hay là chúng ta xuống mua ít đặc sản đi.

Hồ Bát Nhất gật đầu: Được, cùng nhau xuống đi.

Vương Khải Huyền nghi ngờ nói: Ơ, Khương Gia đi đâu rồi.

Tất cả mọi người đều tìm Khương Hoa.

Chỉ có Thần Đồ ánh mắt như có như không nhìn về phía phòng của Khương Hoa.

Thần Đồ nói: Anh ấy đang nghỉ ngơi, đừng làm phiền.

Thần Đồ đã lên tiếng, cũng không ai dám đi làm phiền Khương Hoa nữa, thế là một đám người ồn ào xuống tàu.

Trong phòng, Khương Hoa lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý, nhìn Hậu Thổ với gương mặt xinh đẹp đỏ bừng: Thế nào, còn đi nữa không.

Hậu Thổ tức giận nói: Đi.

Tại sao lại không đi.

Anh là đồ khốn.

Tuy nhiên, trong lòng nàng lại là một tâm trạng vô cùng phức tạp, không biết là vui vẻ hay là có chút kích động, tóm lại chính nàng cũng không biết mình bây giờ đang có cảm xúc gì.

Chung quy lại, chính là không hề phản kháng Khương Hoa.

Khương Hoa nói: Xem ra, cả đời này em đi không được rồi.

Hậu Thổ nói: Anh tự tin vậy sao.

Khương Hoa nhún vai: Nếu tôi không muốn để em đi, em đi được sao.

Phải biết rằng, thực lực của tôi bây giờ hơn hẳn em đấy, từ nay về sau, em cứ ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi.

Hậu Thổ hừ một tiếng: Còn phải xem biểu hiện của anh thế nào.

Tuy nhiên, trong lòng Hậu Thổ vẫn cảm thấy ngọt ngào.

Đương nhiên, là một người kiêu ngạo, nàng sẽ không bao giờ biểu hiện ra ngoài.

Rất nhanh, tàu hỏa lại khởi động, Hồ Bát Nhất và mọi người cũng đã trở về.

Con tàu tiếp tục lăn bánh trên chặng đường dài.

Cuối cùng, một ngày sau, tàu đã vào đến Kinh Thành.

Cả nhóm vừa ra khỏi nhà ga, liền thấy Đại Kim Nha đã chờ sẵn ở bên ngoài.

Ố, Kim Gia, ngài đã đợi ở đây từ sớm à.

Vương Khải Huyền nhìn thấy Đại Kim Nha, thật giống như nhìn

thấy người thân của mình, đi tới vỗ vai ông ta, cười ha hả nói.

Đại Kim Nha nói: Các vị gia thắng lợi trở về, tôi đương nhiên phải đến đây chờ từ sớm rồi.

Dừng một chút, Đại Kim Nha lại nói: Các vị gia đi đường xa chắc đã mệt rồi, tôi đã sắp xếp tiệc tối, đi thôi, chúng ta lấp đầy bụng trước đã.

Thế là, một đoàn người hùng hổ kéo đến quán lẩu dê.

Vương Khải Huyền nói: Đã mấy tháng rồi không được nếm món lẩu dê này, hôm nay Bàn gia tôi phải ăn cho đã thèm.

Mọi người đến quán lẩu dê, đi thẳng đến phòng đã đặt trước, Phong Thân Ân Đức vốn không muốn tới, nhưng vẫn không chịu nổi sự nhiệt tình của mọi người, đành phải đi theo.

Gã này luôn luôn lạnh lùng, hôm nay cũng coi như là nở nụ cười.

Ngược lại là Thần Đồ, vẫn chưa từng cười.

Ông chủ cũng là người quen, rất nhanh đã mang đồ ăn lên, tổng cộng ba nồi lẩu dê, đủ cho mọi người ăn.

Mọi người lúc đầu cũng không nói chuyện gì khác, chỉ là giao lưu tình cảm, sau khi uống vài chén rượu, Vương Khải Huyền bắt đầu kể về chuyến đi đến Cao Miên lần này có những kỳ ngộ gì, nói đến mức khiến Đại Kim Nha thèm thuồng.

Đại Kim Nha nói: Tiếc là cái thân thể này của tôi, chỉ có thể nằm trên giường, đừng nói là xuống mộ, ngay cả đi bộ vài bước cũng mệt, thật sự là hâm mộ mấy vị gia, nào, tôi kính các vị một ly.

Thế là mọi người cùng nâng ly, cạn một hơi.

Sau khi ăn uống no say, Khương Hoa nói: Lão Kim, chuyện lần trước tôi nhờ ông, ông làm đến đâu rồi.

Khương Hoa đến bây giờ vẫn nhớ trước khi đến Cao Miên, anh đã nhờ Đại Kim Nha đến Phong Thần Tế Đàn ở Long Hổ Sơn, nơi đó là mấu chốt để vượt qua suy biến kỳ.

Nghe vậy, tất cả mọi người đều im lặng.

Họ biết, vấn đề này đối với Khương Hoa vô cùng quan trọng, nên đều không nói gì thêm, mà nghiêm túc chờ Đại Kim Nha và Khương Hoa giải quyết xong chuyện này.

Đại Kim Nha nghe vậy, đặt chén rượu xuống, vẻ say sưa ban đầu cũng biến mất, trở nên tỉnh táo hơn nhiều.

Chương 399

Đại Kim Nha nói: Khương Gia, chuyện này tôi đã đi tìm hiểu rồi, nhưng mà. không dễ làm như vậy.

Khương Hoa nói: Nói rõ hơn xem.

Đại Kim Nha nói: Phong Thần Tế Đàn ở Long Hổ Sơn đúng là có thật, nhưng bây giờ đã biến mất rồi.

Khương Hoa nhíu mày, biến mất rồi ư.

Chuyện này có chút khó khăn.

Thấy Khương Hoa nhíu mày, Đại Kim Nha vội vàng nói: Nhưng mà Khương Gia, ngài cũng đừng vội, Phong Thần Tế Đàn tuy biến mất rồi, nhưng tôi đã mua chuộc được một đạo trưởng ở đó, biết được một chút chuyện liên quan đến Phong Thần Tế Đàn.

Khương Hoa nghe thấy chuyện còn có chuyển biến, không khỏi ngạc nhiên, nhìn chằm chằm Đại Kim Nha nói: Ông nói đi.

Vương Khải Huyền tính tình nóng nảy, trực tiếp nói: Kim Gia, ông cái gì cũng tốt, chỉ là thích dài dòng, vòng vo tam quốc, có chuyện gì cứ nói thẳng ra không được sao, còn ở đây thừa nước đục thả câu, cẩn thận Bàn gia tôi đánh ông đấy.

Đại Kim Nha nghe xong, lập tức mặt mày đau khổ: Bàn gia, ngài cứ nghe tôi nói từ từ đã.

Hồ Bát Nhất cũng nói: Bàn Tử, cậu đừng ngắt lời, để Kim Gia nói.

Nghe vậy, Vương Khải Huyền cũng hết cách, đành phải uống một ngụm rượu, rồi nhìn chằm chằm Đại Kim Nha.

Lúc này, tất cả mọi người đều đang nhìn Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha lúc này mới nói: Vị đạo trưởng đó nói với tôi, thực ra Thiên Sư Phủ trên Long Hổ Sơn bây giờ chỉ là một đạo quán hữu danh vô thực mà thôi, bên trong căn bản không có mấy người có thực học, cái Phong Thần Tế Đàn kia, cũng căn bản không nằm trong Thiên Sư Phủ hiện tại.

Hồ Bát Nhất nhíu mày: Kim Gia, lời này của ông có ý gì, chẳng lẽ trên đời này, còn có một Long Hổ Sơn khác.

Đại Kim Nha lắc đầu nói: Cũng không phải.

Ý tôi là, trên Long Hổ Sơn, có hai Thiên Sư Phủ.

Cái này Tất cả mọi người đều sững sờ.

Có hai Thiên Sư Phủ ư.

Sao có thể.

Mọi người đều biết, môn phái đạo gia trên Long Hổ Sơn ngày nay chính là Thiên Sư Phủ, là dòng chính thống của Trương Đạo Lăng, làm sao có thể có hai Thiên Sư Phủ được.

Vương Khải Huyền nói thẳng: Tôi nói này Kim Gia, ông có phải là căn bản chưa từng đến Long Hổ Sơn, nên cố ý bịa ra một câu chuyện để lừa chúng tôi không.

Trên đời này làm gì có hai Thiên Sư Phủ.

Hơn nữa, đạo sĩ của Thiên Sư Phủ, làm sao có thể thừa nhận Thiên Sư Phủ của mình là giả được.

Hồ Bát Nhất hơi kinh ngạc nhìn Vương Khải Huyền: Không tệ nha Bàn Tử, cậu vậy mà cũng có thể nghĩ đến tầng này.

Vương Khải Huyền lập tức nói: Đó là đương nhiên, mấy ngày nay đi theo Khương Gia, không thể không học được chút gì chứ.

Tuy nhiên, hắn vừa dứt lời, Khương Hoa liền thản nhiên nói: Lão

Kim nói không sai, trên đời này quả thực có hai Thiên Sư Phủ, hơn nữa ông ấy cũng không nói Thiên Sư Phủ trên bề mặt Long Hổ Sơn là giả, chỉ nói là, còn có một Thiên Sư Phủ khác.

Ý của Lão Kim là, Thiên Sư Phủ trên bề mặt Long Hổ Sơn bây giờ, chỉ là một vỏ bọc mà thôi, là để che giấu sự tồn tại của một Thiên Sư Phủ khác.

Lời này vừa ra, Vương Khải Huyền liền có chút lúng túng.

Mà Đại Kim Nha thì nói: Đúng.

Khương Gia không hổ là Khương Gia, quả nhiên thần cơ diệu toán, tôi chính là có ý này.

Khương Hoa gật đầu: Ông nói tiếp đi.

Đại Kim Nha ừm một tiếng, rồi lại nói: Vị đạo trưởng đó nói với tôi, Thiên Sư Phủ chân chính, cũng chính là Thiên Sư Phủ biết pháp thuật, thực ra cũng ở trên Long Hổ Sơn, họ mới thực sự là truyền nhân dòng chính của tổ sư Trương Đạo Lăng.

Mà Thiên Sư Phủ bề ngoài này, chỉ có chưởng giáo và một vài đạo trưởng, là đệ tử ngoại môn của Thiên Sư Phủ.

Phong Thần Tế Đàn, chính là nằm trong Thiên Sư Phủ chính thức.

Nếu muốn tìm được Phong Thần Tế Đàn, nhất định phải tìm được Thiên Sư Phủ chân chính trước.

Khương Hoa sau khi nghe xong, đã hiểu rõ.

Tóm lại, muốn tìm được Phong Thần Tế Đàn, nhất định phải đi tìm Thiên Sư Phủ chân chính.

Chỉ có tìm được Thiên Sư Phủ, mới có thể tìm được Phong Thần Tế Đàn.

Xem ra chờ sau khi tiến hóa thành công sinh mệnh Vĩnh Hằng,

đúng là phải đi một chuyến đến Long Hổ Sơn, tìm Thiên Sư Phủ rồi.

Đương nhiên, đối với việc tìm kiếm Thiên Sư Phủ, Khương Hoa chưa từng nghĩ đến sẽ không tìm được.

Thiên Sư Phủ loại vật này, nếu đã tồn tại trên Long Hổ Sơn, vậy thì nhất định sẽ tìm được.

Hơn nữa, Đại Kim Nha cũng đã nói, chưởng giáo của Long Hổ Sơn là đệ tử ngoại môn của Thiên Sư Phủ, nếu hắn là đệ tử ngoại môn, vậy hắn nhất định biết Thiên Sư Phủ ở đâu.

Nếu vậy, việc tìm được Thiên Sư Phủ tự nhiên là dễ dàng.

Thực sự không được, Khương Hoa trực tiếp đi lên, lật tung Long Hổ Sơn lên, cuối cùng cũng có thể tìm thấy Thiên Sư Phủ.

Cho nên điểm này, Khương Hoa không hề lo lắng.

Chỉ cần xác định Phong Thần Tế Đàn ở Thiên Sư Phủ, vậy là đủ rồi.

Tuy nhiên, Đại Kim Nha vẫn nhắc nhở một câu: Khương Gia, Thiên Sư Phủ này vô cùng khó tìm, tôi đã hỏi vị chưởng giáo kia, kết quả ông ta trực tiếp đánh tôi ra khỏi Long Hổ Sơn, xem ra chuyện này không đơn giản như vậy.

Khương Hoa thản nhiên nói: Chỉ là một Thiên Sư Phủ, nếu tôi muốn tìm, cho dù là Thiên Vương lão tử cũng giấu không được, điểm này Lão Kim ông không cần lo lắng, đến lúc đó tôi đi Long Hổ Sơn, vị chưởng giáo kia nhất định sẽ ngoan ngoãn nói cho tôi biết.

Đại Kim Nha nghe vậy, chỉ gãi đầu.

Vương Khải Huyền nói: Lão Kim, thực lực của Khương Gia, tự nhiên không cần ông phải bận tâm.

Nhận được những tin tức này, đối với Khương Hoa mà nói đã là

đủ, thế là Khương Hoa cũng không hỏi thêm những chuyện này nữa, dù sao Đại Kim Nha đã đem những gì ông ta biết đều nói hết ra rồi.

Tiếp tục hỏi cũng không có ý nghĩa, chính Đại Kim Nha chắc chắn cũng không biết.

Sau đó, là Đại Kim Nha cùng Hồ Bát Nhất và Vương Khải Huyền thảo luận về chuyện minh khí.

Hồ Bát Nhất và Vương Khải Huyền đem đồ vật toàn bộ lấy ra, khiến Đại Kim Nha sáng cả mắt lên, giống như nhìn thấy núi vàng núi bạc, không biết kích động đến mức nào.

Mà Khương Hoa đối với những thứ này không có hứng thú, anh bây giờ, căn bản không thèm để mắt đến những thứ này.

Cho nên Khương Hoa sau khi có được những thông tin đó, liền lựa chọn rời khỏi quán lẩu dê, trở về tiểu viện của mình.

Còn Hậu Thổ, Trần Văn Cẩm và Doãn Tinh Nguyệt, tự nhiên cũng đi theo anh.

Phong Thân Ân Đức cũng đi theo về.

Đây là yêu cầu của Khương Hoa.

Khương Hoa bây giờ không có tâm tư đi đối phó Hòa Thân, nên tạm thời yêu cầu Phong Thân Ân Đức không cần trở về, chờ đến khi Khương Hoa muốn đối phó Hòa Thân, sẽ cùng Phong Thân Ân Đức trở về.

Khương Hoa về đến nhà, có một cảm giác đã lâu không gặp.

Rất lâu rồi chưa trở về.

Trần Văn Cẩm và Doãn Tinh Nguyệt cũng rất vui vẻ, so với những khu rừng sâu núi thẳm âm u ẩm ướt và cổ mộ, các nàng rõ ràng là muốn ở lại đây hơn.

Còn Hậu Thổ, thì không có biểu cảm gì thay đổi.

Đương nhiên, Hậu Thổ đã không còn nghĩ đến việc rời đi.

Chỉ là cô nương này vẫn còn kiêu ngạo, cho dù đã xảy ra quan hệ với Khương Hoa, vẫn không hề có thái độ tốt với anh.

Khương Hoa cũng biết tính cách của Hậu Thổ, dù sao sau này có nhiều thời gian để hoạt động.

Lâu dần, Hậu Thổ sẽ thay đổi thôi.

Khương Hoa ngược lại có chút kinh ngạc, không ngờ Thần Đồ lại tìm đến mình.

Thần Đồ nói: Anh thật sự muốn đi tìm Hòa Thân.

Khương Hoa gật đầu: Đã hứa với Phong Thân, tự nhiên phải giữ lời.

Thần Đồ cau mày nói: Thực lực của Hòa Thân sâu không lường được, hơn nữa cũng là truyền nhân của quỷ đạo.

Cho dù là sư phụ tôi cũng chưa chắc là đối thủ của hắn, anh có chắc không.

Khương Hoa nói: Chỉ là một Hòa Thân, tôi còn chưa để vào mắt.

Thần Đồ không ngờ Khương Hoa lại tự tin như vậy.

Mà hắn chỉ là đến nhắc nhở Khương Hoa một tiếng, nếu Khương Hoa đã có tự tin, hắn cũng không tiện nói thêm gì nữa, thế là gật đầu, trong tay xuất hiện Kinh Chập: Anh có cần nó không.

Rõ ràng, hắn muốn đưa Kinh Chập cho Khương Hoa.

Khương Hoa nói: Không cần, Minh Điện đao rất thuận tay.

Thần Đồ gật đầu, thu hồi Kinh Chập rồi rời đi.

Khương Hoa nhìn bóng lưng Thần Đồ rời đi, trong lòng cũng rất

cảm động.

Gã này tuy không thích nói chuyện, cùng một ruộc với Trương Kỳ Lân, nhưng vẫn rất trọng nghĩa khí, ngay cả thần kiếm Kinh Chập cũng không tiếc đưa ra, điều này ngược lại khiến Khương Hoa có chút nhìn hắn bằng con mắt khác.

Thần Đồ vừa đi, Khương Hoa liền nói: Tôi ra ngoài một chuyến.

Giọng của Hậu Thổ vang lên: Anh không sợ tôi chạy à.

Khương Hoa không quay đầu lại, đầy tự tin: Em sẽ không chạy, tôi ở đây, em làm sao có thể chạy được chứ.

Hừ.

Sớm muộn gì có một ngày tôi sẽ rời đi.

Hậu Thổ khó chịu nói.

Khương Hoa cười cười, không để tâm, rời khỏi phòng, thấy bây giờ thời gian còn sớm, mới tám giờ rưỡi tối, thế là trực tiếp đến chỗ giáo sư Tôn.

Rất nhanh, Khương Hoa xách theo hai hộp đồ nguội tìm đến nhà giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn vẫn còn bật đèn, chỉ là ánh đèn có vẻ hơi cô độc.

Ông đã một mình cả đời.

Coi như bây giờ đã giải được Địa tiên Gia Tỏa, ông cũng không thể hòa nhập với những người khác, chỉ có thể một mình.

Sự xuất hiện của Khương Hoa khiến giáo sư Tôn có chút kích động.

Ông không ngờ, Khương Hoa biến mất cả tháng trời lại xuất hiện vào lúc này.

Giáo sư Tôn có lẽ vừa mới nấu xong, đang xào hai đĩa rau nhỏ, chuẩn bị vừa nghe radio vừa uống rượu.

Thời đại này, mặc dù đã có tivi đen trắng, nhưng đối với giáo sư Tôn mà nói, đó không phải là thứ thiết yếu, bình thường làm nghiên cứu đã đến tám chín giờ tối rồi.

Xào một đĩa rau nhỏ, uống một hớp rượu, rồi nghe radio là ông đã vô cùng mãn nguyện.

Cậu cuối cùng cũng đến rồi, tôi còn tưởng cậu không về được nữa đấy.

Giáo sư Tôn nhìn thấy Khương Hoa, không khỏi lộ ra nụ cười, miệng thì nói lời cay nghiệt, nhưng trong lòng lại có một tia ấm áp.

Giáo sư Tôn đã sớm quen thuộc với Khương Hoa.

Khương Hoa cười nói: Người như tôi làm sao dễ chết vậy được, đây không phải là nhớ đến ông sao, hôm nay vừa về liền đến thăm ông, để ông khỏi cô đơn một mình.

Giáo sư Tôn cười lớn: Cô đơn thì có là gì, lão phu sớm đã quen rồi, đến đây, cậu có lộc ăn đấy, nếm thử món lòng già ta làm, bình thường không được ăn đâu.

Nói rồi, ông xoay người vào tủ lấy cho Khương Hoa một đôi bát đũa và ly rượu.

Khương Hoa cũng không khách khí, kéo ghế ngồi xuống rồi bày đồ nguội mình mang đến ra.

Nếu không, anh thật sự sợ lần này không đủ đồ nhắm.

Tôi đã uống một trận rồi mới đến, ông có thể uống nhiều một chút.

Khương Hoa cười ha hả nói.

Giáo sư Tôn nói: Tốt nhất là cậu đừng đến, tôi uống hết một mình.

Khương Hoa cười ha ha.

Thế là hai người vừa cười vừa nói, đông một câu tây một câu tán gẫu.

Giáo sư Tôn bắt đầu kể về những chuyện khi ông còn tại ngũ, và những chuyện đã gặp phải, Khương Hoa thì ở một bên lắng nghe.

Thực ra bây giờ quan hệ giữa Khương Hoa và giáo sư Tôn cũng rất tốt, anh cũng biết, ông ấy cả đời không có bạn bè, thực ra cũng rất đáng thương.

Hơn nữa, giáo sư Tôn cũng đã giúp anh không ít.

Khương Hoa đối với ông vẫn còn lòng biết ơn, bây giờ trong lòng đã sớm xem giáo sư Tôn như một người bạn.

Hai người vừa ăn vừa uống vừa trò chuyện, giáo sư Tôn dần dần có chút say.

Sau khi kể xong chuyện của mình, giáo sư Tôn dường như nhớ ra điều gì đó, ông nói: Đúng rồi, trước đó cậu nhờ tôi giải mã những văn tự Thuận Lộ kia, tôi đã giải mã ra hết rồi, kết quả cậu cứ không quay lại, tôi suýt nữa thì quên mất, bây giờ tôi tìm cho cậu.

Thế là, giáo sư Tôn đi vào trong phòng tìm kiếm.

Lục lọi khoảng năm sáu phút, ông mới cuối cùng đi ra, cầm hai quyển sổ giao cho Khương Hoa: Quyển sổ này là bản dịch của tôi, quyển cổ tịch này là bản gốc, cậu cất kỹ đi.

Theo như ý nghĩa tôi giải mã được, trên cổ tịch này ghi lại chính là phương pháp vượt qua suy biến kỳ, cậu mang về xem kỹ đi.

Ngoài ra, trên đó còn có một số bí mật khác, chắc sẽ có ích cho cậu.

Khương Hoa cầm lấy quyển sổ lướt qua, rồi ném sang một bên,

anh cười nói: Lần này may mà có ông rồi, nào, chúng ta làm thêm vài chén.

Thấy Khương Hoa nhìn cũng không thèm nhìn những thứ đó, mà lại muốn uống rượu với mình trước, trong lòng giáo sư Tôn cũng có một tia ấm áp.

Chương 400

Rõ ràng, Khương Hoa làm như vậy, thứ nhất là coi trọng ông, thứ hai là tin tưởng ông.

Giáo sư Tôn chưa từng cảm nhận được sự ấm áp này, ông cầm chén rượu, cùng Khương Hoa cạn sạch.

Chớp mắt đã đến nửa đêm, nhìn giáo sư Tôn đã say ngủ mê man, Khương Hoa thở dài một tiếng, đỡ ông lên giường ngủ, sau đó dọn dẹp phòng, xách theo một túi rác rồi rời đi.

Sau khi về nhà, Khương Hoa tắm rửa, trực tiếp đi vào phòng của Hậu Thổ.

Hậu Thổ bị Khương Hoa làm cho giật mình, nhưng thấy là Khương Hoa liền nói: Anh đến đây làm gì, về phòng đi.

Khương Hoa nói: Em không phải nói muốn đi sao, sao không đi.

Hậu Thổ nói: Hừ, ai cần anh lo.

Khương Hoa cười.

Ngày hôm sau, Khương Hoa và Hậu Thổ cùng rời khỏi phòng, sau khi ăn sáng, Khương Hoa lấy ra hai thứ, chính là cổ tịch và bản dịch mà giáo sư Tôn đã đưa cho anh tối qua.

Khương Hoa nói: Đây là bản dịch giáo sư Tôn đưa cho tôi, trên đó ghi lại phương pháp vượt qua suy biến kỳ.

Hậu Thổ gật đầu: Anh xem kỹ đi.

Thế là, Khương Hoa bắt đầu lật xem bản dịch.

Rất nhanh, Khương Hoa đã đọc xong toàn bộ, cuối cùng cũng hiểu rõ biện pháp vượt qua suy biến kỳ.

Thực ra, phương pháp vượt qua suy biến kỳ trên bản dịch này vô cùng phức tạp, hay có lẽ, đây là phương pháp của Trương Đạo Lăng.

Trương Đạo Lăng năm xưa sau khi trở thành sinh mệnh Vĩnh Hằng, đã thiết lập tổng cộng bảy ngôi mộ giả.

Bảy ngôi mộ giả này lấy đại địa làm mạch, mượn thế của Thiên Tinh, xây dựng tại bảy nơi phong thủy bảo địa của Hoa Hạ, hơn nữa bảy ngôi mộ giả này còn phải sắp xếp theo thế của Bắc Đẩu Thất Tinh.

Như vậy, mới có thể mượn nhờ thế của trời đất, dẫn dắt lực của tinh tú, bồi dưỡng thế vô cùng hùng vĩ.

Sau đó, Trương Đạo Lăng xây dựng Phong Thần Tế Đàn trên Long Hổ Sơn.

Hơn nữa Phong Thần Tế Đàn này còn phải nằm ở vị trí trung tâm của bảy ngôi mộ giả, chỉ có như vậy mới có thể hội tụ đại thế của thiên hạ, dùng nó để chống lại suy biến kỳ sắp đến.

Dù vậy, Trương Đạo Lăng vượt qua suy biến kỳ đó cũng là thập tử nhất sinh, cuối cùng dốc hết toàn lực mới vượt qua được.

Mà trong đó, còn cần phải mượn năng lực của Thuận Lộ.

Tương truyền trong Thuận Lộ, có một loại bí pháp có thể luyện chế ra một loại luyện thi vô cùng mạnh mẽ, được gọi là bí thi.

Việc luyện chế bí thi này, cần phải dựa vào chính mình dùng tiên huyết nuôi dưỡng hàng ngày, cần khoảng bảy bảy bốn mươi chín năm mới có thể luyện chế thành công.

Sau khi bí thi luyện chế thành công, nó sẽ tương đương với một vật chứa của người đó.

Khi suy biến kỳ đến, Trương Đạo Lăng liền lợi dụng đại thế thiên

hạ để bảo vệ thân thể mình, sau đó chuyển loại sức mạnh suy biến của suy biến kỳ sang cho bí thi.

Để bí thi chịu đựng loại sức mạnh tàn phá khủng khiếp đó.

Đến cuối cùng khi bí thi bị hủy diệt, suy biến kỳ biến mất, Trương Đạo Lăng cũng nhân cơ hội này vượt qua suy biến kỳ.

Đây chính là biện pháp của Trương Đạo Lăng.

Nhìn thì rất đáng tin cậy, nhưng Khương Hoa lại cảm thấy, chuyện này quá mức phiền phức.

Nhất là việc luyện chế bí thi, vậy mà cần đến 49 năm.

Khương Hoa không có nhiều thời gian để lãng phí như vậy.

Cho nên phương pháp vượt qua suy biến kỳ này, gần như có thể bị Khương Hoa từ bỏ.

Quá phiền phức.

Không chỉ phải đi tìm bảy ngôi mộ giả, thay đổi thế của chúng để có thể sử dụng, mà còn phải đến Thuận Lộ tìm kiếm phương pháp luyện chế bí thi.

Tìm được bí pháp rồi, còn phải luyện chế bí thi 49 năm.

Khương Hoa đâu có nhiều tinh lực để làm những thứ này.

Cho nên Khương Hoa suy nghĩ, cảm thấy vẫn là chờ mình tiến hóa thành sinh mệnh Vĩnh Hằng rồi xem tình hình thế nào.

Nếu thực sự không được, thì dùng phương pháp này cũng được.

Dù sao suy biến kỳ không thể đến nhanh như vậy.

Cho dù có đến, Khương Hoa cũng có rất nhiều thời gian để chuẩn bị.

Dù sao, suy biến kỳ không phải là trong nháy mắt làm cho sinh

mệnh Vĩnh Hằng tử vong, trong thời gian này có một quá trình, hơn nữa quá trình này vô cùng chậm chạp.

Ngắn thì mấy trăm năm, dài thì hơn ngàn năm.

Cho nên Khương Hoa cũng không vội.

Tuy nhiên những bản dịch này, lại giải đáp được một số câu đố.

Khương Hoa cũng coi như biết tại sao văn tự trên cổ tịch này lại là văn tự Thuận Lộ.

Nguyên lai là Trương Đạo Lăng đã đến Thuận Lộ, học được phương pháp của Thuận Lộ, cho nên mới dùng văn tự Thuận Lộ để ghi chép những điều này.

Hơn nữa, việc Câu Thi Pháp Vương xuất thân từ Long Hổ Sơn cũng có thể lý giải được.

Trương Đạo Lăng nếu đã tìm được bí pháp của Thuận Lộ, có lẽ đã học được không ít pháp thuật của Thuận Lộ rồi, sau đó mới trở về Long Hổ Sơn, truyền lại những pháp thuật này.

Thế là, toàn bộ Thiên Sư Phủ đều biết câu thi bí pháp, trở thành cái gọi là Câu Thi Pháp Vương.

Không ngờ, trong đó còn có những ngọn nguồn này.

Làm rõ ràng xong, Khương Hoa thở ra một hơi.

Anh nói: Phương pháp của Trương Đạo Lăng này thật đúng là phức tạp.

Hậu Thổ cũng đã xem xong cùng Khương Hoa, nàng nói: Anh chưa từng trải qua suy biến kỳ, không biết suy biến kỳ đáng sợ đến mức nào, suy biến kỳ một khi đến, đối với sinh mệnh Vĩnh Hằng mà nói, đó chính là nỗi sợ hãi vô tận.

Hơn nữa, gần như không ai có thể thoát khỏi suy biến kỳ, chỉ có

thể bị sức mạnh suy biến ăn mòn từng chút một.

Cảm giác tuyệt vọng đó, bất kỳ sinh mệnh Vĩnh Hằng nào chỉ cần nghĩ đến thôi cũng sẽ cảm thấy sợ hãi.

Mà Trương Đạo Lăng có thể tìm được phương pháp vượt qua suy biến kỳ, đã là thiên phú dị bẩm, có thể nói là kinh tài tuyệt diễm rồi, trong toàn bộ lịch sử có lẽ cũng chỉ có ông ta.

Khương Hoa nhếch miệng: Vậy cô thì sao, làm thế nào mà vượt qua được.

Hậu Thổ nói: Tôi đã nói rồi, tôi ngủ một giấc là qua.

Khương Hoa:.

Hậu Thổ biết Khương Hoa muốn đi làm gì, liền hỏi: Có cần em đi cùng không.

Khương Hoa mỉm cười: Không cần đâu, em cứ ở nhà là được rồi, một mình anh là đủ giải quyết hắn.

Nói xong, Khương Hoa đi đến trước phòng Phong Thân Ân Đức, gõ cửa.

Phong Thân, chúng ta đi tìm cha cậu, giải quyết sớm những chuyện này đi, Khương Hoa thản nhiên nói.

Két Rất nhanh, cửa phòng mở ra, Phong Thân Ân Đức từ bên trong đi ra, gật đầu với Khương Hoa: Được.

Khương Hoa nhìn ra được, vẻ mặt của Phong Thân Ân Đức trông như không có gì thay đổi, nhưng trong ánh mắt lại có một sự căng thẳng.

Hòa Thân tuy là cha hắn, nhưng đã đè nén hắn suốt hai ba trăm năm, hơn nữa còn luôn lợi dụng hắn, hắn sớm đã muốn thoát khỏi sự khống chế của Hòa Thân.

Chỉ là thực lực của Hòa Thân quá mạnh, hơn nữa còn nắm giữ thủ đoạn khống chế hắn, Phong Thân Ân Đức dù có muốn thoát khỏi sự kiểm soát thế nào cũng là lực bất tòng tâm, cuối cùng chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp.

Dẫn đến bao nhiêu năm qua, trong lòng Phong Thân Ân Đức đã có bóng ma tâm lý với Hòa Thân.

Hay nói đúng hơn, đó là một nỗi sợ hãi theo bản năng.

Khương Hoa nói: Không cần căng thẳng, qua hôm nay, cậu sẽ không bao giờ phải chịu sự khống chế của Hòa Thân nữa.

Sau này nếu cậu muốn đi theo tôi cũng được, còn nếu không muốn thì có thể rời đi, tôi sẽ không ép buộc cậu.

Phong Thân Ân Đức hít sâu một hơi, hắn nói: Tôi tin anh.

Hắn cũng đã từng chứng kiến thực lực của Khương Hoa, tuyệt đối là người mạnh nhất mà hắn từng thấy từ trước đến nay, kể cả cha hắn cũng tuyệt đối không mạnh mẽ được như Khương Hoa.

Thân thủ của Khương Hoa quá biến thái, biến thái đến mức Phong Thân Ân Đức chỉ cần nghĩ đến là đã cảm thấy một luồng hàn khí dâng lên.

Làm bạn với người như vậy, đó chính là chuyện tốt trời ban.

Nếu là kẻ địch, vậy dĩ nhiên là tin dữ vô tận.

Không ai muốn đối đầu với một người như Khương Hoa, kể cả Phong Thân Ân Đức cũng không ngoại lệ.

Hai người rời khỏi tiểu viện, đi về phía nơi ở hiện tại của Hòa Thân.

Một giờ sau, Phong Thân Ân Đức dẫn Khương Hoa đến trước một tòa nhà lớn rồi đẩy cửa bước vào.

Tòa nhà này vô cùng rộng lớn, trông như một khu lâm viên.

Hai người đến trước cửa một căn phòng, Phong Thân Ân Đức chắp tay nói: Thưa cha, con đã về.

Bên trong truyền ra một giọng nói âm trầm: Còn biết đường về sao.

Nghe thấy giọng nói này, cả người Phong Thân Ân Đức run lên, hiển nhiên là vẫn còn có chút sợ hãi Hòa Thân.

Khương Hoa đặt tay lên vai Phong Thân Ân Đức, thản nhiên nói: Không cần sợ hãi.

Lòng Phong Thân Ân Đức lập tức bình ổn lại, không khỏi thầm nghĩ, có Khương Hoa ở đây, cha mình thì có thể làm gì được chứ.

Hôm nay sẽ kết thúc tất cả.

Thế là, Phong Thân Ân Đức nói: Thưa cha, trên đường vì một số sự cố ngoài ý muốn nên đã trì hoãn, xin cha thứ tội.

Hừ.

Hay cho một cái trì hoãn thời gian.

Ta thấy con là ăn gan hùm mật báo, muốn chống lại mệnh lệnh của ta.

Vừa dứt lời, cánh cửa phòng trực tiếp nổ tung, hóa thành bột mịn.

Một người đàn ông trung niên thần sắc lạnh lùng, thân hình tròn trịa, dáng người không cao đứng ở cửa, lạnh lùng nhìn Phong Thân Ân Đức, sau đó ánh mắt lướt qua, dừng lại trên người Khương Hoa.

Con muốn phản ta thì cũng phải tìm một người ra hồn một chút chứ, chỉ là một tên Không c·hết thể, thật đúng là nực cười, đây là đang tự tìm cái c·hết sao.

Người đàn ông trung niên khinh thường nhìn Khương Hoa và Phong Thân Ân Đức, trong giọng nói lộ ra vẻ châm chọc.

Người này chính là cha của Phong Thân Ân Đức, Hòa Thân.

Rõ ràng, Hòa Thân đã nhìn ra, Phong Thân Ân Đức đã có ý định phản bội hắn, mà Khương Hoa chính là người trợ giúp mà Phong Thân Ân Đức mời đến.

Chỉ là, Hòa Thân rõ ràng đã xem thường Khương Hoa.

Hòa Thân này là Vĩnh Hằng Sinh Mệnh, còn Khương Hoa chỉ là một Không c·hết thể mà thôi.

Nói chung, Không c·hết thể đối với Vĩnh Hằng Sinh Mệnh mà nói, chẳng khác nào một con kiến, cho nên cái gọi là bất tử bất diệt, trước mặt Vĩnh Hằng Sinh Mệnh chỉ là một trò cười.

Vì vậy Hòa Thân không hề để Khương Hoa vào lòng.

Mà Phong Thân Ân Đức nghe xong lời của Hòa Thân, trong lòng lại thầm vui mừng.

Chương 401

Mỗi một người xem thường Khương Hoa là Không c·hết thể, cuối cùng kết cục đều không tốt đẹp.

Mã Lý Sâm chính là ví dụ tốt nhất.

Phong Thân Ân Đức trầm mặc một lúc, hắn chắp tay cúi đầu trước Hòa Thân: Cha, cái lạy này là để trả lại công ơn dưỡng dục nhiều năm của người, từ nay về sau, cha và con. không còn nợ nần gì nhau nữa.

Hòa Thân nở nụ cười âm lãnh: Xem ra ngươi đi Cao Miên một chuyến, lá gan cũng lớn lên không ít.

Phong Thân Ân Đức tiếp tục nói: Cha, bao nhiêu năm qua, con vẫn luôn sống dưới sự khống chế của người, bất kể con làm gì cũng là sai, bất kể con làm gì cũng đều phải chiều theo ý người, mọi việc con làm đều là do người sắp đặt.

Hễ con có bất kỳ điều gì không thuận ý người, người đều sẽ dạy dỗ con.

Tất cả những gì con làm, đều phải phù hợp với lợi ích của người.

Trong mắt người, trong lòng người, con chẳng qua chỉ là một công cụ có thể lợi dụng vô hạn mà thôi.

Đã như vậy, vậy xin thứ cho con bất hiếu, từ nay về sau sẽ không còn ở bên cạnh người nữa.

Khuôn mặt Phong Thân Ân Đức đầy đau khổ.

Hắn nói ra những lời này trong lòng cũng rất đau, nhưng không hề biểu hiện ra ngoài.

Đối với hắn mà nói, bây giờ có dũng khí nói ra những lời này, đó cũng là một sự giải thoát.

Nếu là trước đây, một mình hắn thậm chí còn không dám nói ra những lời này.

Đối với hắn mà nói, trước kia hắn sống dưới sự khống chế của Hòa Thân, trong lòng có một bóng ma, rất nhiều lời căn bản không dám nói ra, bởi vì một khi nói ra, đối mặt chính là nụ cười âm trầm của Hòa Thân.

Loại nụ cười đó, mỗi lần Phong Thân Ân Đức nhớ lại đều cảm thấy tê cả da đầu.

Do đó, hắn không dám làm trái mệnh lệnh của Hòa Thân.

Nhưng hôm nay đã khác rồi, Khương Hoa đang ở ngay bên cạnh, hắn có đủ can đảm để nói ra lời trong lòng mình, có đủ can đảm để trở mặt với Hòa Thân.

Bởi vì Phong Thân Ân Đức biết, dù Hòa Thân có nổi giận thế nào, dù có muốn diệt hắn cũng là chuyện không thể nào, có Khương Hoa ở đây, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

Sau khi Phong Thân Ân Đức nói ra những lời này, Hòa Thân cười lắc đầu: Phong Thân, ngươi vẫn còn một cơ hội, thu lại những lời vừa rồi, bằng không. ngươi sẽ vĩnh viễn không có cơ hội nói ra nữa.

Mặc dù ta sẽ không g·iết ngươi, nhưng vẫn sẽ phong ấn ngươi, ném vào trong ngôi mộ kia.

Nói rồi, Hòa Thân nhìn chằm chằm Phong Thân Ân Đức.

Kỳ thực trong lòng hắn cũng vô cùng kinh ngạc.

Phong Thân Ân Đức trước đây luôn ngoan ngoãn phục tùng trước mặt hắn, chưa bao giờ nói những lời cứng rắn như vậy.

Phong Thân Ân Đức đối với hắn, vẫn luôn là nói gì nghe nấy, dù biết rõ là đang bị lợi dụng, Phong Thân Ân Đức cũng không dám nói nửa lời không.

Nhưng bây giờ, mọi thứ đã thay đổi.

Sự mạnh mẽ của Phong Thân Ân Đức khiến Hòa Thân hơi kinh ngạc.

Nhưng Hòa Thân lại chẳng hề lo lắng, đối với hắn mà nói, bất kể là Phong Thân Ân Đức hay Khương Hoa, hắn đều không để vào mắt.

Do đó, Hòa Thân có đủ tự tin để dẹp yên mọi chuyện.

Hắn bây giờ chỉ cho Phong Thân Ân Đức một cơ hội.

Nếu Phong Thân Ân Đức không biết trân trọng, vậy thì hắn sẽ không khách khí, trực tiếp bắt giữ Phong Thân Ân Đức trấn áp, phong ấn trong cổ mộ, để Phong Thân Ân Đức suy ngẫm, cho đến khi Phong Thân Ân Đức hối cải mới thôi.

Còn về Khương Hoa, hắn sẽ trực tiếp diệt trừ, rút cả hồn phách ra.

Dù sao, đối với Hòa Thân mà nói, Khương Hoa chẳng qua chỉ là một kẻ tự tìm đường c·hết.

Hòa Thân nhìn chằm chằm Phong Thân Ân Đức, chờ đợi lựa chọn của hắn, một khi lựa chọn sai lầm, hắn sẽ không chút do dự ra tay.

Phong Thân Ân Đức trầm mặc một lúc, hắn cười khổ một tiếng: Cha, sự việc đã đến mức này, người nghĩ con còn đường quay đầu sao.

Hôm nay nếu người để con đi, chúng ta sẽ không còn liên quan gì đến nhau.

Nhưng. nếu người khăng khăng muốn ra tay, vậy cũng đừng trách

con bất hiếu.

Hòa Thân nghe những lời này, không khỏi cười một tiếng: Xem ra ra ngoài một chuyến thật sự là học được bản lĩnh rồi, vậy để ta xem thử, thực lực bây giờ của ngươi rốt cuộc thế nào.

Nói xong, ngay sau đó Hòa Thân liền biến mất không thấy đâu.

Lúc xuất hiện lại, đã ở trước mặt Phong Thân Ân Đức.

Hòa Thân không chút do dự chộp lấy Phong Thân Ân Đức, trực tiếp bóp cổ, không hề có một chút tình cảm nào.

Sắc mặt Phong Thân Ân Đức biến đổi, hắn cảm thấy thực lực của Hòa Thân lại mạnh hơn không ít, kinh khủng hơn so với trước kia, tốc độ này quá nhanh, hắn căn bản không kịp phản ứng.

Nhưng đúng lúc này, Khương Hoa xuất hiện trước mặt hắn.

Chỉ thấy Khương Hoa tùy ý đưa tay ra, liền dễ dàng chặn được đòn tấn công của Hòa Thân, sau đó đẩy về phía trước, một luồng sức mạnh khổng lồ bùng nổ, Hòa Thân vội vàng không thể chống đỡ, loạng choạng lùi lại mấy bước.

Những nơi đi qua, mặt đất toàn bộ sụp đổ nứt toác.

Mà Khương Hoa vẫn đứng tại chỗ, không hề di chuyển.

Phong Thân Ân Đức cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mà Hòa Thân thì ánh mắt khẽ biến, cuối cùng cũng thay đổi vẻ mặt ung dung trước đó, trở nên ngưng trọng hơn rất nhiều, hắn thấp giọng nói: Hóa ra là có chuẩn bị mà đến, thảo nào lá gan lớn như vậy.

Khương Hoa thản nhiên nói: Phong Thân đã nói rồi, nếu hôm nay ngươi để cậu ấy rời đi, hai người các ngươi đường ai nấy đi, từ nay không còn liên quan gì nữa.

Chuyện của hai cha con các ngươi, ta cũng lười nhúng tay.

Nhưng nếu ngươi cứ chấp mê bất ngộ, vậy cũng đừng trách ta không khách khí.

Hòa Thân lạnh lùng hừ một tiếng: Hay cho một câu không khách khí.

Thật sự cho rằng mình có chút thực lực là có thể khoác lác sao.

Lão phu thừa nhận, ngươi lấy thân phận Không c·hết thể mà đẩy lùi được ta, đúng là kỳ tài hiếm có, nhưng. ngươi cuối cùng cũng chỉ là một Không c·hết thể mà thôi, ở trước mặt lão phu, không chịu nổi một đòn.

Khương Hoa cười một tiếng: Thật sao.

Vậy ngươi có thể thử xem.

Nói xong, Khương Hoa cứ thế đứng yên tại chỗ, bộ dạng đó của Khương Hoa khiến sắc mặt Hòa Thân có chút khó coi.

Đã tự tìm cái c·hết, vậy lão phu thành toàn cho ngươi.

Hòa Thân toàn thân rung lên, thân hình có vẻ mập mạp lại vô cùng nhanh nhẹn, trên người bốc lên từng tầng ánh sáng màu đỏ, sau đó trong nháy mắt đã đến trước mặt Khương Hoa, không chút do dự vỗ một chưởng về phía hắn.

Khương Hoa không hề thay đổi sắc mặt, tùy tay đối một chưởng với Hòa Thân.

Ầm.

Mặc dù chỉ là một chưởng bình thường, lại có uy thế kinh khủng vô cùng bùng nổ.

Một luồng khí kình kinh khủng từ lòng bàn tay của hai người va chạm bùng phát ra, trong nháy mắt xung kích ra ngoài, toàn bộ đình viện trở nên hỗn loạn.

Giống như một cơn bão cấp mười lăm quét qua.

Dù là cường giả Không c·hết thể như Phong Thân Ân Đức, cũng bị đẩy lùi hơn mười mét.

Chỉ riêng chưởng phong va chạm của hai người đã có thể tạo ra uy thế như vậy.

Có thể thấy thực lực của hai người khủng bố đến mức nào.

Hòa Thân một chưởng đánh ngang tay với Khương Hoa, lập tức lùi lại mấy bước, kinh hãi nhìn Khương Hoa.

Hắn không thể ngờ rằng, một người Không c·hết thể, lại có thể đánh ngang tay với hắn.

Hoàn toàn không hề hấn gì.

Điều này khiến tam quan của Hòa Thân bị phá vỡ một cách dữ dội.

Vốn dĩ hắn cho rằng chuyện này rất dễ dàng giải quyết, cho dù Phong Thân Ân Đức và Khương Hoa hai người hợp lực, hắn cũng có thể nhẹ nhàng giải quyết bọn họ.

Nhưng bây giờ sự việc lại trở nên không thể cứu vãn.

Thực lực của Khương Hoa quá mạnh, vượt xa dự đoán của Hòa Thân.

Một người Không c·hết thể, làm sao có thể mạnh đến mức này.

Hòa Thân lạnh lùng âm hiểm nhìn Khương Hoa: Ngươi rốt cuộc là ai.

Hòa Thân cẩn thận suy nghĩ lại, lại phát hiện mình không hề biết một người như vậy, hắn nói: Trước đây ta chưa từng nghe nói về ngươi.

Khương Hoa đáp: Nghe hay không nghe nói có quan trọng vậy đâu,

chuyện quan trọng nhất bây giờ là, sau này Phong Thân sẽ không còn quan hệ gì với ngươi nữa.

Hòa Thân lạnh lùng hừ một tiếng: Vừa rồi đó đã là sức mạnh mạnh nhất của ngươi rồi chứ.

Lẽ nào ngươi thật sự cho rằng mình có thể đối đầu với lão phu, là ngươi đã có đủ vốn liếng sao.

Khương Hoa đáp: Ta có vốn liếng đó hay không ta không biết, ngươi có thể thử xem, chẳng phải là sẽ biết sao.

Dừng một chút, Khương Hoa lại nói: Tôi thấy cậu nói nhảm nhiều quá, chuyện đơn giản như vậy sao không thể giải quyết thẳng bằng vũ lực.

Ngươi nếu rất mạnh, đánh bại ta cũng được, kể cả g·iết ta, ta cũng không có gì để nói.

Tự tìm cái c·hết.

Hòa Thân sa sầm mặt, Linh Năng trong cơ thể bộc phát, toàn bộ sức mạnh tuôn ra, lạnh lùng nhìn chằm chằm Khương Hoa: Mặc dù lão phu không biết ngươi là ai, nhưng hôm nay ngươi đã đến đây, vậy thì đừng hòng rời đi.

Nói xong, Hòa Thân trong nháy mắt đã đến trước mặt Khương Hoa, Linh Năng màu đỏ hóa thành một con gấu, không chút do dự tấn công về phía Khương Hoa.

Khương Hoa có thể cảm nhận rõ ràng thực lực của Hòa Thân đã tăng lên rất nhiều, hoàn toàn không thể so sánh với lúc nãy.

Rõ ràng, Hòa Thân này đang dựa vào Linh Năng để hoàn thành một đợt bộc phát.

Linh Năng nói chung đều có thuộc tính riêng, ví dụ như Linh Năng

của Thần Đồ, có thể hóa thành một con báo, tăng tốc độ lên rất nhiều, khi di chuyển nhanh thậm chí có thể hóa thành từng ảo ảnh.

Con báo vốn là đại diện cho tốc độ.

Cho nên Linh Năng của Thần Đồ chính là tăng tốc độ.

Mà Linh Năng của Hòa Thân là một con gấu, thể hiện ra lại chính là tăng cường sức mạnh và lực p·há h·oại của bản thân, đưa sức mạnh lên mức tối đa, tạo thành lực tàn phá kinh khủng.

Tuy nhiên, bất kể Linh Năng này thần kỳ đến đâu, đối với Khương Hoa mà nói cũng không đáng nhắc tới.

Linh Năng của Hòa Thân dù có lợi hại, có thể tăng thêm rất nhiều sức mạnh, nhưng làm sao so được với kỹ năng tăng phúc sức mạnh của Khương Hoa.

Làm sao so được với cánh tay Kỳ Lân của Khương Hoa.

Càng không thể nào so sánh với Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật các loại của Khương Hoa.

Do đó, kết cục của Hòa Thân đã được định sẵn.

Chết đi.

Hòa Thân ánh mắt lạnh lẽo, một quyền đánh về phía đầu Khương Hoa.

Chương 402

Khương Hoa lạnh lùng hừ một tiếng, đứng yên tại chỗ, thậm chí không có ý định đánh trả.

Mà đúng lúc này, trên người hắn bốc lên một tầng thanh quang, thanh quang đó nhanh chóng ngưng tụ, một lát sau vậy mà tạo thành một miếng vảy rồng màu xanh, chắn trước người Khương Hoa.

Ầm.

Một tiếng nổ lớn vang lên, nắm đấm của Hòa Thân đánh vào vảy rồng màu xanh, dễ dàng bị chặn lại.

Hòa Thân cảm giác như mình vừa đấm vào một ngọn núi cứng rắn vô cùng, ngọn núi sừng sững bất động, sừng sững không đổ, đòn tấn công của hắn không có chút tác dụng nào.

Hòa Thân trừng to mắt, mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Phụt.

Sau khi chặn được đòn tấn công của Hòa Thân, Khương Hoa tùy tiện một cước đá vào bụng hắn, Hòa Thân tại chỗ bay ra ngoài, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trong nháy mắt suy yếu.

Ầm ầm.

Một tiếng nổ lớn, Hòa Thân đập vào tòa nhà phía sau, toàn bộ ngôi nhà ầm ầm sụp đổ.

Có thể thấy được sức mạnh của cú đá tiện tay này của Khương Hoa khủng bố đến mức nào.

Mà Khương Hoa vẫn đứng yên tại chỗ, vảy màu xanh trước người cũng từ từ biến mất, như thể chưa từng xuất hiện.

Nhưng Phong Thân Ân Đức đã nhìn đến choáng váng.

Quá mạnh mẽ.

Phong Thân Ân Đức trước đây chưa từng thấy Khương Hoa thi triển Thanh Long Tí Hữu, cho nên cũng không biết Khương Hoa còn có thủ đoạn phòng ngự mạnh mẽ như vậy, thậm chí ngay cả đòn tấn công toàn lực của cha hắn cũng dễ dàng chặn lại.

Không tốn chút sức lực nào.

Lực phòng ngự này thật quá biến thái.

Hơn nữa, cha hắn dưới cú phản đòn tiện tay của Khương Hoa, đã bị trọng thương, sống c·hết không rõ.

Đây chính là Khương Hoa sao.

Bây giờ Khương Hoa cho Phong Thân Ân Đức cảm giác chính là, đánh cha hắn giống như đánh một con gà con, không chút tốn sức, dễ dàng là xong.

Hắn đã nghĩ sẽ rất nhẹ nhàng, nhưng không ngờ lại nhẹ nhàng đến thế.

Phong Thân Ân Đức thở ra một hơi, nỗi uất ức trong lòng vào khoảnh khắc này tan biến không còn dấu vết.

Tất cả là vì cú đá này của Khương Hoa.

Phong Thân Ân Đức chưa bao giờ hả giận như thế này.

Ầm ầm.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một người từ trong đống đổ nát nhảy ra, chính là Hòa Thân.

Rõ ràng, trong tình huống Khương Hoa không dùng hết sức, Hòa Thân cũng không dễ dàng c·hết như vậy.

Hòa Thân cả người đầy máu, trông vô cùng thê thảm.

Hắn đứng trên đống đổ nát, trong mắt tràn đầy lửa giận vô tận.

Hòa Thân nhìn chằm chằm Khương Hoa, lạnh lùng nói: Ngươi dù thực lực mạnh mẽ thì sao chứ.

Lão phu là Vĩnh Hằng Sinh Mệnh.

Ngươi dù có mạnh đến đâu cũng không g·iết được ta, đó là định mệnh.

Và ngươi đừng quên thân phận của lão phu, lão phu chính là truyền nhân của Quỳ Đạo, hơn nữa. lão phu chính là phái Phá Trận.

Nói xong, Hòa Thân giơ tay vung lên.

Chỉ thấy bốn phía dâng lên sương mù màu đỏ, sau đó toàn bộ trong trạch viện, từng đạo hồng quang phóng lên trời.

Ở đây, lại có Trận Pháp.

Tuy nhiên, Khương Hoa đối với những Trận Pháp này lại chẳng thèm để ý.

Chỉ là Trận Pháp mà thôi, đối với hắn, không đáng nhắc tới.

Mà sắc mặt Phong Thân Ân Đức lại trở nên có chút khó coi, rõ ràng hắn không ngờ Hòa Thân vậy mà còn bố trí Trận Pháp ở đây.

Khương Hoa, tôi. tôi không biết ở đây còn có Trận Pháp.

Phong Thân Ân Đức cắn răng nói.

Khương Hoa thản nhiên nói: Không cần hoảng hốt, chỉ là Trận Pháp mà thôi, có gì đáng sợ.

Nghe giọng điệu của Khương Hoa, Phong Thân Ân Đức không hiểu sao lại thở phào nhẹ nhõm.

Mà Khương Hoa nhìn về phía Hòa Thân, nhàn nhạt nói: Ngươi nói

ta không g·iết được ngươi.

Hòa Thân nói: Mặc dù sức mạnh của ngươi cường tuyệt, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một Không c·hết thể, muốn g·iết c·hết Vĩnh Hằng Sinh Mệnh, đơn giản là si tâm vọng tưởng.

Lẽ nào ngươi không biết, Vĩnh Hằng Sinh Mệnh là không thể g·iết c·hết sao.

Khương Hoa mỉm cười: Thật sao.

Vậy tại sao ngươi phải phí hết tâm tư đi tìm Thánh Châu.

Bày mưu tính kế mọi thứ để có được ống mực.

Hòa Thân biến sắc, kinh nghi bất định nhìn Khương Hoa: Ngươi đang nói cái gì.

Rõ ràng, Khương Hoa đã nói trúng tim đen của hắn.

Hắn đúng là đang tìm kiếm những thứ này, chính là vì để vượt qua suy biến kỳ.

Mà bây giờ, Khương Hoa nói ra những lời này, điều này khiến trong lòng Hòa Thân có chút hoảng hốt.

Hắn không khỏi thầm nghĩ, lẽ nào Khương Hoa biết về suy biến kỳ của Vĩnh Hằng Sinh Mệnh.

Thế nhưng, để không lộ ra sơ hở, Hòa Thân chỉ có thể cắn răng, giả vờ không biết Khương Hoa đang nói gì.

Hắn bây giờ đã có chút sợ Khương Hoa rồi.

Khương Hoa cười khẽ, thản nhiên nói: Thật sao.

Không biết ta đang nói gì.

Vậy thì tốt, bây giờ ta sẽ nói cho ngươi biết.

Mặc dù ngươi là Vĩnh Hằng Sinh Mệnh, nhưng dù là Vĩnh Hằng

Sinh Mệnh, cũng không thể nào chống lại được ảnh hưởng của suy biến kỳ, ngươi bây giờ đã bước vào suy biến kỳ.

Suy biến kỳ của ngươi, mặc dù tạm thời sẽ không t·ử v·ong, cũng sẽ không có chuyện gì quá lớn, nhưng ngươi có một khuyết điểm chí mạng, đó chính là. suy biến kỳ của Vĩnh Hằng Sinh Mệnh, là có thể t·ử v·ong.

Một khi chịu phải tổn thương chí mạng, sẽ hoàn toàn t·ử v·ong, cơ thể yếu ớt thậm chí còn không bằng Không c·hết Sinh Mệnh.

Ngươi nói xem, ta nói có đúng không.

Sắc mặt Hòa Thân hoàn toàn thay đổi.

Hắn làm thế nào cũng không ngờ, Khương Hoa lại biết cả những điều này.

Điều khiến hắn kinh hãi nhất không phải là Khương Hoa biết sự tồn tại của suy biến kỳ.

Mà là Khương Hoa vậy mà biết hắn bây giờ đang ở trong suy biến kỳ.

Hơn nữa còn đang tìm kiếm Thánh Châu và những thứ khác, để cầu vượt qua suy biến kỳ.

Chuyện này hắn chưa từng nói với bất kỳ ai.

Hơn nữa hắn cũng luôn che giấu rất kỹ, theo lý mà nói là không thể nào có người nhìn ra được, cũng không thể nào có người biết.

Mà bây giờ Khương Hoa lại một lời nói toạc ra.

Điều này khiến trong lòng Hòa Thân tràn đầy sợ hãi.

Đúng như Khương Hoa nói, suy biến kỳ của hắn, một khi bị tổn thương chí mạng, là có khả năng t·ử v·ong.

Đây là chuyện hắn không thể nào chấp nhận được.

Bây giờ Khương Hoa đã biết điểm này, vậy hắn tùy thời đều có nguy hiểm đến tính mạng.

Dù sao, thực lực mà Khương Hoa thể hiện ra bây giờ, có thể nói là vượt xa hắn.

Thậm chí Hòa Thân còn cảm giác, Khương Hoa còn có những thủ đoạn mạnh mẽ hơn, thực lực của Khương Hoa còn xa mới chỉ có thế.

Một khi Khương Hoa bộc phát ra thực lực chân chính, hắn chỉ với thực lực hiện tại, rất có thể sẽ thật sự c·hết trong tay Khương Hoa.

Bao nhiêu năm qua, tâm trạng của Hòa Thân cuối cùng cũng thay đổi, hắn cuối cùng cũng cảm nhận được nguy cơ t·ử v·ong, từ trên người chàng trai trẻ chỉ mới ngoài hai mươi tuổi này, hắn cảm nhận được mối đe dọa của cái c·hết.

Hắn cuối cùng cũng biết, tại sao Phong Thân Ân Đức lại dám nói chuyện với hắn như vậy, dám ngả bài với hắn, dám phản bội hắn.

Tất cả là vì người trẻ tuổi trước mắt này.

Người trẻ tuổi này thật đáng sợ.

Thâm sâu khó lường.

Cơ thể Hòa Thân không ngừng run rẩy.

Đúng vậy, hắn bây giờ đã sợ rồi.

Dù là có trận pháp tồn tại, cũng sợ.

Đây chính là áp lực mà Khương Hoa mang lại cho hắn.

Coi như ngươi biết tất cả những điều này thì sao, lão phu là người của Quỳ Đạo phái Phá Trận, sẽ không thua ngươi.

Nói xong, vô tận hào quang ngút trời dựng lên, trong nháy mắt

ngưng tụ trên người Hòa Thân, khí thế trên người hắn lại lần nữa bộc phát, khiến khí tức của hắn ầm ầm tăng vọt.

Chương 403

Thực lực của hắn, rõ ràng lại xảy ra biến hóa vô cùng rõ rệt.

Vĩnh Hằng Sinh Mệnh thông thường ở trước mặt hắn, căn bản không đáng nhắc tới.

Dù là đối mặt với những tồn tại đã vượt qua suy biến kỳ, trở thành đỉnh phong của Vĩnh Hằng Sinh Mệnh, cũng khó có thể là đối thủ của hắn.

Đây chính là Hòa Thân lúc này.

Đây cũng là lá bài tẩy cuối cùng của hắn.

Toàn bộ thực lực bộc phát ra, lòng tin của Hòa Thân lại lần nữa xuất hiện.

Hắn không còn sợ hãi nữa.

Gia tộc Xích Long thượng cổ đúng không, ta ngược lại muốn xem xem, ngươi rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Hòa Thân lạnh lùng nói, trên người bốc lên từng tầng Linh Năng màu đỏ, tầng Linh Năng đó hóa thành một con gấu đỏ khổng lồ, giương nanh múa vuốt gầm thét về phía Khương Hoa.

Quá kinh khủng.

Bây giờ Hòa Thân chỉ một ánh mắt, đã gần như có thể khiến cơ thể Phong Thân Ân Đức đông cứng.

Loại thực lực cường đại đó, khiến Phong Thân Ân Đức cảm thấy tuyệt vọng.

Đây chính là thực lực của cha hắn sao.

Quá kinh khủng.

Khương Hoa cũng hai mắt ngưng trọng nhìn chằm chằm Hòa Thân.

Hắn chỉ cần phất tay, là có thể đánh nát một ngọn núi.

Ví dụ như Hòa Thân bây giờ, chỉ cần tùy tiện động chân một cái, mặt đất nơi hắn đứng liền trực tiếp sụp đổ, xuất hiện khe nứt to lớn.

Thậm chí mức độ nứt vỡ còn không ngừng lan rộng, trong nháy mắt toàn bộ nền móng của ngôi nhà gần như muốn nứt toác.

Mà Khương Hoa khi đối mặt với Hòa Thân, cũng chỉ có chút ngưng trọng mà thôi, thực ra trong lòng không hề có một chút sợ hãi nào.

Ầm ầm.

Một tiếng nổ lớn, vị trí của Khương Hoa, mặt đất cũng sụp đổ, xuất hiện một cái hố cực lớn, thậm chí cả khu vực đều trực tiếp lún xuống một phần.

Đây chính là sức mạnh bùng nổ của Khương Hoa hiện tại.

Phong Thân Ân Đức trực tiếp quên cả thở, kinh hãi nhìn Khương Hoa.

Vào khoảnh khắc này, thực lực mà Khương Hoa bộc phát ra, rõ ràng vượt xa cha hắn, vượt qua cả Hòa Thân.

Thực lực thế này, tuyệt đối không phải là thứ mà Hòa Thân có thể so sánh.

Chỉ cần nhìn từ khí thế này, là có thể nhìn ra được.

Hòa Thân cũng đã nhìn ra, hắn toàn thân run lên, có chút hoảng sợ.

Áp lực mà Khương Hoa gây ra cho hắn quá lớn, quả thực là áp lực vô biên, điều này khiến hắn có cảm giác chưa đánh đã sợ, thậm chí còn có cảm giác muốn bỏ chạy.

Hắn đã rất lâu rồi không có cảm giác này, thậm chí có thể nói, từ trước đến nay chưa từng có cảm giác này.

Khương Hoa là người đầu tiên cho hắn cảm giác này.

Loại cảm giác này, quá mức kinh khủng.

Lòng tin vừa mới dâng lên của Hòa Thân, trong nháy mắt sụp đổ.

Hắn cuối cùng cũng biết, lần này Phong Thân Ân Đức mang đến là một người như thế nào.

Đó quả thực là một con quỷ.

Hắn trước đây chưa từng gặp qua kẻ biến thái như vậy.

Mấu chốt là người này còn chỉ là Bất tử thể, chỉ là một Không c·hết Sinh Mệnh mà thôi.

Nếu hắn có thể tiến hóa đến Vĩnh Hằng Sinh Mệnh, vậy trên đời này còn ai là đối thủ của hắn nữa.

Không.

Chỉ nói bây giờ thôi, bây giờ còn ai là đối thủ của hắn.

Với thực lực khủng bố như vậy, bất kỳ ai cũng không thể nào là đối thủ của hắn.

Hòa Thân biết, bây giờ Khương Hoa, đã vô địch.

Đây chính là Khương Hoa.

Hòa Thân lộ ra vẻ khổ sở.

Bây giờ còn chưa thực sự giao thủ, hai người bọn họ đều đã đạt đến trạng thái đỉnh phong của riêng mình, nhưng họ đều chưa ra tay, nhưng cũng đã biết, hắn đã thua.

Đối mặt với một Khương Hoa khủng bố như vậy, hắn thậm chí không thể dấy lên một chút cảm xúc phản kháng nào.

Chẳng lẽ, cuộc đời của mình cứ như vậy kết thúc sao.

Trong lòng Hòa Thân tràn ngập sự không cam lòng.

Hắn nghịch thiên mà đi, vùng vẫy trên thế gian này lâu như vậy, đến bây giờ vẫn chưa c·hết, cũng là bởi vì hắn nghìn tính vạn tính, tính toán tường tận mọi thứ trên đời, cho dù là con trai mình cũng không bỏ qua, mới có thể sống sót.

Nhưng mà, bây giờ lại xuất hiện một người trẻ tuổi, muốn hủy diệt toàn bộ nỗ lực của hắn.

Tất cả của hắn, đều tan thành bọt nước, đều hóa thành nước chảy về đông.

Hòa Thân không cam tâm.

Không.

Ta không thể nào cứ như vậy thất bại.

Coi như ngươi mạnh hơn thì sao.

Lão phu cũng phải liều mạng một phen.

Muốn g·iết ta, không có dễ dàng như vậy.

Hòa Thân nổi giận gầm lên một tiếng, trong nháy mắt biến mất, xuất hiện trước mặt Khương Hoa, hóa thành một con gấu đỏ khổng lồ, không chút do dự trực tiếp bổ nhào vào người Khương Hoa.

Ầm ầm.

Mặt đất trực tiếp nổ tung, không thể chịu đựng nổi sức mạnh của Hòa Thân.

Mà Khương Hoa thì mắt sáng lên, trực tiếp thi triển cánh tay Kỳ Lân, lực lượng điên cuồng tăng phúc lại tăng lên nữa, giờ khắc này, thuộc tính sức mạnh của Khương Hoa trực tiếp đột phá hai triệu, đạt

đến hơn hai triệu.

Đây tuyệt đối là sức mạnh khủng bố nhất trên thế giới.

Một quyền này đánh xuống, con gấu đỏ do Hòa Thân hóa thành trực tiếp sụp đổ, chính hắn cũng bay ngược ra ngoài, hung hăng đập xuống đất, trên mặt đất thậm chí còn xuất hiện một cái lỗ thủng khổng lồ, hay nói đúng hơn, là một cái hố khổng lồ.

Có thể thấy, uy lực một quyền này của Khương Hoa, khủng bố đến mức nào.

Nếu không phải nơi này có Trận Pháp, toàn bộ Kinh Thành e rằng đều phải rung chuyển dữ dội.

Đây chính là sự kinh khủng của hơn hai triệu điểm sức mạnh.

Thực sự có thể khai thiên liệt địa.

Sau một quyền này của Khương Hoa, đã cảm nhận được khí tức sinh mệnh của Hòa Thân đang suy yếu nhanh chóng.

Hòa Thân đã bị trọng thương, nếu không phải Vĩnh Hằng thể cường hãn, hắn bây giờ đã là một n·gười c·hết.

Phong Thân Ân Đức thấy cảnh này, mặt đầy ngây ngẩn, không thể tin nổi.

Đối với hắn mà nói, tất cả những điều này quá mức mộng ảo.

Người cha luôn đè nặng lên người hắn, giống như một ngọn núi, bây giờ trong tay Khương Hoa, lại giống như một con kiến, ngay cả phản kháng cũng không có.

Dù hắn có bộc phát thế nào, cũng không thể vượt qua thủ đoạn kinh khủng của Khương Hoa, đây là sự nghiền ép hoàn toàn.

Đây chính là chênh lệch về thực lực cứng.

Bất kể Hòa Thân dùng thủ đoạn gì, cuối cùng cũng không thoát khỏi một quyền của Khương Hoa.

Bất kỳ thủ đoạn nào cũng không thể so sánh với một quyền của Khương Hoa.

Khi thực lực mạnh mẽ đến một mức độ nhất định, nắm đấm chính là v·ũ k·hí tốt nhất.

Vào giờ phút này, Khương Hoa thậm chí không cần dùng đến Côn Ngữ đao, chỉ cần dùng nắm đấm của mình là có thể giải quyết hết tất cả.

Đây chính là biểu hiện của thực lực cường đại.

Cuối cùng, qua hai phút, Hòa Thân chậm rãi từ trong cái hố lớn đó bò ra.

Hắn toàn thân đẫm máu, bò lên vẫn không ngừng ho ra máu, biểu lộ thống khổ, ánh mắt uể oải.

Rõ ràng, một quyền này của Khương Hoa khiến hắn gần như dầu cạn đèn tắt.

Khương Hoa lạnh nhạt nhìn tất cả những điều này, tâm trạng không hề có chút thay đổi.

Đối với hắn mà nói, tất cả những điều này thực ra chỉ là một màn kịch qua đường mà thôi, Hòa Thân này không thể gây ra bất kỳ mối đe dọa nào cho hắn.

Chương 404

Hắn chẳng qua là để hoàn thành một lời hứa với Phong Thân Ân Đức mà thôi.

Hòa Thân có ngã xuống hay không, không liên quan đến hắn.

Hòa Thân có c·hết hay không, cũng không liên quan đến hắn.

Hắn muốn làm, chính là hoàn thành lời hứa với Phong Thân Ân Đức.

Phong Thân Ân Đức nhìn thấy bộ dạng này của Hòa Thân, trong lòng sinh ra một tia lo lắng.

Đối với Phong Thân Ân Đức mà nói, Hòa Thân dù sao cũng là cha của hắn, là cha của hắn.

Trước đây hắn chưa bao giờ thấy Hòa Thân thê thảm như thế này.

Trước kia Hòa Thân, vĩnh viễn là một bộ dạng cao thâm khó dò, trên mặt mang một nụ cười, cho dù trời có sập cũng sẽ không ảnh hưởng đến hắn, nét mặt của hắn cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Đó là biểu hiện của việc mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay.

Hòa Thân cũng đúng là có năng lực đó.

Chỉ là, bây giờ gặp phải Khương Hoa, tất cả những điều này đã thay đổi.

Sự cường đại, sự kinh khủng của Khương Hoa khiến Hòa Thân không có chút sức lực phản kháng nào, bây giờ trở nên thê thảm như thế, thảm hại chưa từng có.

Trong một lúc, trong lòng Phong Thân Ân Đức không biết là tư vị

gì.

Cha.

Phong Thân Ân Đức không khỏi gọi một tiếng.

Tuy nhiên, ánh mắt của Hòa Thân lại cực kỳ sắc bén, lộ ra một vẻ oán hận, hắn lạnh lùng nhìn Phong Thân Ân Đức: Câm miệng.

Lão phu làm gì có loại con g·iết cha như ngươi.

Phong Thân Ân Đức trầm mặc, không biết nên nói gì.

Hòa Thân trên mặt lộ ra nụ cười gằn: Nghiệt tử.

Ngươi thật sự cho rằng ta không có át chủ bài khác, sẽ không âm thầm để lại thủ đoạn sao.

Ngươi cũng quá ngây thơ rồi.

Hôm nay, ta sẽ thu thập ngươi, tên nghiệt tử này.

Nói xong, trong tay Hòa Thân xuất hiện một vật giống hệt Viêm Đế mũi tên và Tinh Vệ chi mỏ.

Vật này vừa xuất hiện, sắc mặt Phong Thân Ân Đức biến đổi.

Viêm Đế mũi tên.

Phong Thân Ân Đức kinh hô một tiếng.

Hòa Thân cười lạnh một tiếng: Không sai, đây chính là Viêm Đế mũi tên.

Ngươi thật sự cho rằng thứ ngươi lấy đi là Viêm Đế mũi tên sao.

Đó chẳng qua chỉ là một Tinh Vệ chi mỏ mà ta phân tách ra từ Viêm Đế mũi tên mà thôi.

Hai vật trong tay ngươi, đều là Tinh Vệ chi mỏ.

Viêm Đế mũi tên thật sự, vẫn còn trong tay ta.

Nói xong, Hòa Thân đeo Viêm Đế mũi tên lên, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý, trong nụ cười còn lộ ra vẻ châm chọc.

Rõ ràng, đối với hắn mà nói, hắn cảm thấy hắn mới là người chiến thắng thật sự lần này.

Hắn nắm giữ Viêm Đế mũi tên, cho dù hắn không phải là đối thủ của Khương Hoa, ít nhất có thể khống chế tính mạng của Phong Thân Ân Đức.

Hắn thậm chí có thể dùng điều này để uy h·iếp, khiến Khương Hoa ném chuột vỡ bình.

Như vậy, tính mạng của hắn cũng không còn lo lắng nữa.

Nghiệt tử, trước tiên cho ngươi một bài học, xem ngươi làm sao phách lối.

Hòa Thân lạnh lùng nói, không chút do dự khởi động Viêm Đế mũi tên, muốn hút lấy tinh hoa sinh mệnh của Phong Thân Ân Đức.

Viêm Đế mũi tên có thể khống chế Tinh Vệ chi mỏ, chỉ cần người đeo Tinh Vệ chi mỏ, thì coi như bị Tinh Vệ chi mỏ bám thân, nhưng những người khác có thể thông qua việc khống chế Viêm Đế mũi tên để hấp thu sinh mệnh lực của người đeo Tinh Vệ chi mỏ.

Dùng cách này để đạt được mục đích cường hóa bản thân, khống chế tính mạng người khác.

Rõ ràng, Hòa Thân chính là luôn dùng phương pháp này để khống chế Phong Thân Ân Đức.

Lần này, hắn muốn dùng lại phương pháp này.

Chỉ là. chờ một lát sau, sắc mặt Hòa Thân hơi đổi, hắn chợt phát hiện, Phong Thân Ân Đức không hề có chút thay đổi nào, hắn cũng không hấp thu được nửa điểm sinh mệnh lực của Phong Thân Ân

Đức.

Cứ như thể, mọi thứ đã bị cắt đứt liên lạc với Viêm Đế mũi tên của hắn.

Cái này, sao có thể như vậy.

Hòa Thân trừng to mắt, không thể tin nổi nhìn Phong Thân Ân Đức.

Hắn thực sự không hiểu tại sao lại như vậy.

Lá bài tẩy cuối cùng của hắn, vậy mà lại mất hiệu lực.

Đối với hắn mà nói, đây cũng là một đả kích cực lớn.

Viêm Đế mũi tên mất đi tác dụng, vậy có nghĩa là hắn không thể khống chế Phong Thân Ân Đức, tầng gông cùm cuối cùng của hắn đối với Phong Thân Ân Đức cũng không còn.

Vậy thì trước mặt Khương Hoa, hắn cũng không còn bất kỳ thủ đoạn nào có thể dùng nữa.

Nói cách khác, nếu Khương Hoa muốn g·iết hắn, dễ như trở bàn tay.

Sắc mặt của Hòa Thân, hoàn toàn thay đổi.

Một nỗi sợ hãi vô hạn, xông lên đầu.

Hắn thật sự sợ rồi.

Lần này, hắn thật sự phải c·hết ở đây.

Rốt cuộc ngươi đã làm gì.

Tại sao Viêm Đế mũi tên lại không có tác dụng.

Ngươi.

Hòa Thân trừng lớn mắt, chỉ vào Phong Thân Ân Đức, vừa mở miệng đã phun ra một ngụm máu tươi lớn, thần sắc càng thêm ủ rũ,

một nỗi sợ hãi tột độ dâng lên trong lòng.

Trong ánh mắt hắn tràn ngập sự hoảng sợ.

Lần này, Hòa Thân thực sự cảm nhận được cái c·hết.

Ngay cả lúc trước, khi sức mạnh của Khương Hoa hoàn toàn áp đảo, hắn cũng không cảm thấy nguy hiểm đến tính mạng, bởi vì hắn vẫn còn át chủ bài cuối cùng, hắn tự tin có thể dùng nó để xoay chuyển càn khôn.

Mà át chủ bài đó, chính là Viêm Đế mũi tên.

Thế nhưng, hắn không thể nào ngờ được rằng Viêm Đế mũi tên lại mất tác dụng, hoàn toàn không có chút hiệu quả nào.

Cứ như vậy, nguy cơ t·ử v·ong khiến hắn gần như sụp đổ.

Lúc này, Khương Hoa đột nhiên lên tiếng: Ngươi nói, là hai thứ này sao.

Nói rồi, hắn lấy ra hai chiếc Tinh Vệ chi mỏ, đeo chúng lên rồi lạnh nhạt nhìn Hòa Thân.

Hòa Thân nhìn thấy, trong tay Khương Hoa chẳng phải là hai chiếc Tinh Vệ chi mỏ hay sao.

Tinh Vệ chi mỏ vậy mà lại ở trong tay hắn.

Hơn nữa, hắn còn dám đeo chúng lên.

Đúng là không biết sống c·hết.

Lần này, Hòa Thân đã hiểu ra.

Hắn cứ ngỡ Phong Thân Ân Đức không hề mang theo Tinh Vệ chi mỏ, hóa ra chúng đã rơi vào tay Khương Hoa, nên hắn mới không thể khống chế được Phong Thân Ân Đức.

Bây giờ Khương Hoa lại đeo Tinh Vệ chi mỏ lên ngón tay, chẳng

phải là đang cho hắn cơ hội sao.

Hòa Thân cười lạnh một tiếng: Đây là do ngươi tự chuốc lấy.

Nói xong, Hòa Thân lại lần nữa khởi động Viêm Đế mũi tên, chuẩn bị hấp thu sinh mệnh lực của Khương Hoa.

Kết quả, hắn phát hiện vẫn không thể hấp thu được.

Tinh Vệ chi mỏ cứ như thể đã mất đi liên kết với Viêm Đế mũi tên, hoàn toàn không nghe theo lệnh của hắn, hắn cũng không cách nào hấp thu được sinh mệnh lực của Khương Hoa.

Chuyện này rốt cuộc là sao.

Điều này khiến sắc mặt Hòa Thân trở nên vô cùng khó coi, hắn không thể nào chấp nhận được sự thật này.

Khương Hoa tháo Tinh Vệ chi mỏ xuống, lạnh nhạt nói: Ngươi thật sự nghĩ rằng ta không nhìn thấu kế hoạch của ngươi sao.

Ngươi cảm thấy, ta ngay cả thứ ngươi muốn lấy, thứ ngươi muốn có đều biết, lại không biết kế hoạch của ngươi ư.

Thật là nực cười.

Hòa Thân toàn thân run rẩy, trên mặt lộ ra vẻ cay đắng.

Đúng như Khương Hoa nói, là hắn.

Khương Hoa biết tất cả kế hoạch của hắn, kể cả những kế hoạch vĩ mô nhất, làm sao có thể không biết chút tâm tư nhỏ mọn này của hắn.

Hắn nhìn Khương Hoa, một cảm giác bất lực sâu sắc ập đến, Hòa Thân nói: Ngươi.

Chương 405

rốt cuộc là ai.

Dù ta có c·hết, cũng phải c·hết cho rõ ràng.

Khương Hoa có chút mất kiên nhẫn: Ta đã nói rồi, ta là hậu duệ của Xích Long gia tộc thượng cổ.

Trước tiên làm rõ, ta và ngươi không có thù oán gì, ta cũng không muốn gây phiền phức cho ngươi.

Ta chỉ đang giúp Phong Thân mà thôi.

Hòa Thân run rẩy toàn thân, càng thêm nghiến răng nghiến lợi với Phong Thân Ân Đức.

Hắn nhìn về phía Phong Thân Ân Đức: Nghiệt tử, ta đúng là đã nuôi không ngươi mấy trăm năm.

Phong Thân Ân Đức lộ ra nụ cười khổ, hắn nói: Cha, cha đã nuôi nấng con thế nào, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, cớ sao cha còn phải nói những lời này.

Hôm nay con đến đây, không phải để g·iết cha, con cũng sẽ không làm chuyện g·iết cha như lời cha nói, con chỉ muốn đến để giải quyết ân oán giữa hai cha con chúng ta.

Con đã chịu đủ sự khống chế của cha rồi.

Con không muốn sống như một con rối bị cha điều khiển nữa.

Vì vậy, kể từ hôm nay, chúng ta không còn danh phận cha con, con cùng cha.

đoạn tuyệt quan hệ cha con.

Sau này, cha đi đường cha, con đi lối con.

Mấy trăm năm qua, con toàn tâm toàn ý làm việc cho cha, cũng xem như đã trả hết ơn dưỡng dục của cha.

Sau này. cha tự lo liệu đi.

Nói xong, Phong Thân Ân Đức thở ra một hơi dài, lúc này mới cảm thấy thực sự được giải thoát.

Hắn nhìn về phía Khương Hoa: Khương Hoa, mọi chuyện đã giải quyết xong, tôi và ông ấy cũng đã rõ ràng, như vậy. cứ thế thôi.

Khương Hoa thản nhiên nói: Ta đã nói, hôm nay ta chỉ đến để thực hiện lời hứa, giúp ngươi thoát khỏi sự khống chế.

Nếu ngươi không muốn g·iết ông ta, vậy thì không g·iết, chỉ là.

Nói rồi, Khương Hoa nhìn về phía Hòa Thân: Nếu sau này ngươi còn dám có ý đồ gì khác, đừng trách ta không khách khí.

Nói xong, Khương Hoa cùng Phong Thân Ân Đức liền rời đi.

Thực ra dù Khương Hoa không g·iết Hòa Thân, thì hắn cũng không còn sống được bao lâu nữa.

Hòa Thân vốn đã ở vào thời kỳ suy biến, vô cùng suy nhược.

Vết thương lần này do Khương Hoa gây ra tuy không chí mạng, nhưng lại thúc đẩy thời kỳ suy biến của hắn.

Thời kỳ suy biến đến sớm, vết thương của Hòa Thân cũng khó mà hồi phục.

Vết thương càng nặng, thời kỳ suy biến của hắn lại càng được đẩy nhanh.

Điều này tạo thành một vòng luẩn quẩn ác tính.

Cứ như vậy, e rằng Hòa Thân không còn sống được mấy năm nữa.

Hơn nữa trong vài năm này, cơ thể hắn cũng sẽ suy yếu vô hạn, chỉ ngày càng yếu đi, không thể nào mạnh mẽ như trước được nữa.

Do đó, Khương Hoa cũng vô cùng yên tâm, không sợ hắn sẽ lại làm ra chuyện điên rồ gì.

Khương Hoa cùng Phong Thân Ân Đức rời đi, Hòa Thân ngồi trên đống đổ nát, ánh mắt đờ đẫn, phảng phất như đã qua một đời người.

Mọi thứ như một giấc mơ, nhưng khi nhìn đống đổ nát xung quanh, lại thấy vô cùng chân thực.

Phong Thân Ân Đức thật sự đã đi rồi.

Người thân duy nhất của Hòa Thân trên thế giới này, đã rời bỏ hắn.

Hòa Thân lộ ra một nụ cười khổ.

Nếu đã như vậy, cho dù hắn có được sinh mệnh vĩnh hằng, thì có thể làm gì chứ.

Một thứ gọi là cô độc dâng lên trong lòng hắn.

Lẽ nào, thật sự là mình đã làm sai sao.

Hòa Thân ho khan vài tiếng, phun ra mấy ngụm máu tươi, sắc mặt uể oải, khí tức suy yếu.

Sau khi Phong Thân Ân Đức theo Khương Hoa rời khỏi nhà, trên mặt hắn có một cảm giác thất vọng và mất mát.

Dù đã thoát khỏi sự khống chế của Hòa Thân, nhưng cảm giác này lại khiến hắn có một thoáng khó chịu.

Uống rượu với tôi.

Phong Thân Ân Đức nói.

Khương Hoa sững sờ, sau đó cười nói: Ha ha, muốn uống gì, bao

no.

Phong Thân Ân Đức nói: Không biết, thứ gì có thể say thì uống.

Khương Hoa gật đầu, rồi dẫn Phong Thân Ân Đức đến một quán thịt dê.

Hai người gọi một nồi lẩu thịt dê, mấy bình rượu trắng rồi bắt đầu uống.

Lúc đầu, Phong Thân Ân Đức chỉ im lặng uống rượu, ánh mắt có chút hoảng hốt.

Nhưng uống một lúc, lời của hắn bắt đầu nhiều hơn.

Hắn bắt đầu kể về chuyện quá khứ, về thời thơ ấu của mình, rồi càng nói càng uống nhiều Sau khi say, Phong Thân Ân Đức như mở máy hát, thao thao bất tuyệt với Khương Hoa.

Khương Hoa cũng biết trong lòng Phong Thân Ân Đức lúc này rất khó chịu, ai trải qua chuyện này cũng đều không dễ dàng gì.

Phong Thân, cậu có hối hận không.

Khương Hoa nhìn Phong Thân Ân Đức, do dự hỏi.

Tôi Phong Thân Ân Đức im lặng.

Hắn không biết lựa chọn của mình có thực sự đúng đắn hay không.

Hắn muốn thoát khỏi sự khống chế của cha mình là Hòa Thân, nhưng bây giờ khi đã thoát ly, hắn lại không hề vui vẻ.

Khương Hoa, tôi tôi kể cho cậu nghe một câu chuyện nhé.

Ngày xưa có một đứa bé, nó có một người cha rất thương nó, luôn dành cho nó những thứ tốt nhất.

Nhưng sau này, người cha đó không biết đã gặp phải chuyện gì.

Kể từ ngày người cha đó trở về, đứa bé không bao giờ còn thấy nụ cười trên mặt cha nữa, ngược lại mỗi ngày đều bị cha đánh mắng, nhưng đứa bé đó chưa bao giờ oán trách.

Nhưng chuyện như vậy kéo dài rất lâu.

Dần dần, người cha đó đạt được Sinh Mệnh Vĩnh Hằng, nhưng điều đó lại trở thành ác mộng của đứa bé.

Ông ta luôn sai bảo đứa bé làm những việc nó không muốn.

Dần dần, đứa bé nảy sinh lòng phản kháng, nhưng mọi suy nghĩ trong lòng nó đều bị người cha phát hiện, rồi đứa bé bị cha khống chế, cho đến tận bây giờ.

Phong Thân Ân Đức run rẩy kể xong câu chuyện.

Khương Hoa biết Phong Thân Ân Đức muốn cứu cha mình, nhưng bây giờ cha hắn vì để vượt qua kỳ suy yếu của Sinh Mệnh Vĩnh Hằng mà đã đến mức không từ thủ đoạn, cho nên hắn mới muốn phản kháng.

Khương Hoa, cậu biết không, bây giờ để tôi trơ mắt nhìn ông ấy c·hết trước mặt mình, có lẽ lúc đó tôi có thể chấp nhận.

Nhưng mà, ông ấy chung quy vẫn là cha của tôi, tôi vẫn không cách nào chấp nhận được.

Nói rồi Phong Thân Ân Đức lại uống cạn một bình rượu.

Khương Hoa cũng không ngăn cản hắn.

Mặc dù người ta thường nói mượn rượu giải sầu sầu thêm, nhưng đôi khi, uống say rồi ngủ một giấc sẽ khiến người ta thoải mái hơn.

Cuối cùng, Phong Thân Ân Đức say đến mức gục xuống bàn.

Ai Khương Hoa nhìn Phong Thân Ân Đức say khướt cũng thở dài,

sau đó thanh toán hóa đơn rồi đưa hắn về Phan Gia Viên.

Khương Hoa vừa về đến cửa đã thấy Thần Đồ đứng đó.

Hắn.

Thần Đồ nhìn Khương Hoa đang cõng Phong Thân Ân Đức say như c·hết, nghi ngờ hỏi.

Như cậu thấy đấy, say rồi.

Nhưng với tình hình của hắn bây giờ, có lẽ say một trận là cách giải tỏa tốt nhất.

Cậu qua đây đỡ hắn giúp tôi một chút.

Thần Đồ đi tới đỡ lấy Phong Thân Ân Đức đang gục trên lưng Khương Hoa.

Cậu đưa hắn về phòng đi.

Nói xong Khương Hoa đi thẳng vào trong, để lại Thần Đồ ngơ ngác cùng Phong Thân Ân Đức b·ất t·ỉnh.

Khương Hoa ném Phong Thân Ân Đức say khướt cho Thần Đồ rồi đi thẳng đến phòng của Hậu Thổ.

Khương Hoa đến ngoài phòng Hậu Thổ, thấy đèn trong phòng vẫn sáng, liền đi thẳng vào.

Lúc này Hậu Thổ đang suy nghĩ điều gì đó, hoàn toàn không để ý đến sự xuất hiện của Khương Hoa.

Khương Hoa từ từ ôm lấy Hậu Thổ từ phía sau.

Bất ngờ bị ôm, Hậu Thổ giật mình, do mải suy nghĩ nên không nhận ra Khương Hoa đã đến.

Khi Hậu Thổ biết người ôm mình là Khương Hoa, cô mới thả lỏng cảnh giác.

Sau đó, cô lạnh lùng nhìn Khương Hoa hỏi: Anh lại đến phòng tôi làm gì.

He he, chẳng phải là vì nhớ em sao.

Khương Hoa như không thấy ánh mắt chán ghét của Hậu Thổ, trực tiếp hôn lên đôi môi kia.

Trong phút chốc, căn phòng tràn ngập xuân ý.

Khương Hoa ở lại Phan Gia Viên hơn nửa tháng, tiến độ tiến hóa Sinh Mệnh Vĩnh Hằng cũng đã qua 50%.

Một ngày nọ, khi Khương Hoa đang ngồi trong sân buồn chán, Phong Thân Ân Đức từ cửa đi vào.

Cậu lại đi thăm ông ta.

Ừm.

Phong Thân Ân Đức nghe thấy lời của Khương Hoa, đầu tiên là sững sờ một chút rồi khẽ ừ một tiếng thừa nhận.

Kể từ khi tôi và ông ấy đoạn tuyệt quan hệ cha con, ông ấy như thể đã buông xuôi, mỗi ngày đều tự đày đọa bản thân, cũng không còn ý định chống lại kỳ suy yếu của Sinh Mệnh Vĩnh Hằng nữa.

Phong Thân Ân Đức cô đơn nói.

Dù hắn và Hòa Thân đã đoạn tuyệt quan hệ, nhưng tình hình của Hòa Thân bây giờ cũng không phải là điều hắn muốn thấy.

Hòa Thân có lẽ đã biết mình sai rồi.

Dù ông ta vẫn luôn lợi dụng cậu, nhưng dù sao cậu cũng là con trai duy nhất của ông ta, người thân duy nhất trên đời này.

Khương Hoa nói đến đây thì không nói thêm nữa.

Dù sao Phong Thân Ân Đức cũng đã sống lâu như vậy, những điều

cần biết chỉ cần điểm qua là hiểu.

Chương 406

Quả nhiên, sau lời chỉ điểm của Khương Hoa, Phong Thân Ân Đức dường như đã nghĩ thông suốt.

Hắn nói với Khương Hoa một tiếng rồi đi ra ngoài.

Ha ha, đúng là một đôi cha con thú vị.

Đúng lúc này, Hậu Thổ từ trong phòng đi ra, trông bộ dạng như sắp ra ngoài.

Em định đi đâu.

Sao nào, tôi muốn ra ngoài, còn phải báo cáo với anh à.

Hậu Thổ vẫn như mọi khi, không hề cho Khương Hoa sắc mặt tốt.

Khương Hoa lúng túng nhếch miệng, sau đó nhắm mắt lại như không nhìn thấy Hậu Thổ.

Hậu Thổ thấy vậy, khóe miệng cũng hơi nhếch lên, rồi đi thẳng ra ngoài.

Ngay khi Khương Hoa chuẩn bị đi ngủ, giọng của Hồ Gia truyền đến từ ngoài cửa.

Sau đó, Hồ Gia, Hồ Bát Nhất và Hồ Khải Huyền ba người đi vào.

Khương Gia Ba người đi vào chào Khương Hoa.

Khương Gia, chúng ta chuẩn bị khi nào đi Long Hổ Sơn.

Hồ Bát Nhất đi vào cũng không vòng vo, hỏi thẳng.

Khương Hoa cũng đã suy nghĩ kỹ.

Bây giờ thể chất của hắn đã tiến hóa thành Sinh Mệnh Vĩnh Hằng

được một nửa, hắn phải tính đến chuyện kỳ suy yếu sau khi tiến vào Sinh Mệnh Vĩnh Hằng.

Dù có hệ thống trợ giúp, hắn vẫn muốn đi Long Hổ Sơn một chuyến.

Dù sao, Trương Đạo Lăng làm thế nào để vượt qua kỳ suy yếu của Sinh Mệnh Vĩnh Hằng là điều Khương Hoa muốn tìm hiểu.

Mặc dù bên cạnh hắn có một người đã vượt qua kỳ suy yếu, nhưng mỗi khi nghĩ đến lời Hậu Thổ kể về cách cô ấy vượt qua, Khương Hoa lại thấy đau răng.

Vì vậy, Khương Hoa trực tiếp loại bỏ việc tìm hiểu cách vượt qua kỳ suy yếu từ Hậu Thổ.

Hơn nữa, dù Hậu Thổ có biết, với tính cách ngạo kiều của cô ấy, chưa chắc đã nói cho hắn biết.

Bây giờ Khương Hoa dồn sự chú ý vào Thiên Sư Phủ thật sự ở Long Hổ Sơn.

Thiên Sư Phủ thật sự đó là đạo thống chính tông của Trương Đạo Lăng.

Do đó, bất kể là bí mật bên trong Thiên Sư Phủ hay phong thần tế đàn hiện đang ở đó, đều là những thứ Khương Hoa muốn có được.

Sau khi quyết định, Khương Hoa cũng không nhiều lời, trực tiếp tập hợp mọi người lại.

Khương Hoa gửi tin nhắn cho mọi người, cho biết mình chuẩn bị đi Long Hổ Sơn.

Khoảng nửa giờ sau khi Khương Hoa gửi tin, Hồ Gia đã đến tiểu viện của hắn.

Khương Gia, ngài triệu tập chúng tôi bây giờ là có chuyện gì gấp

sao.

Hồ Gia mơ hồ có dự cảm Khương Hoa có thể sắp lên đường đi Long Hổ Sơn.

Khương Hoa liếc nhìn Hồ Gia một cái rồi nói: Tôi nghĩ dù tôi không nói thì cậu cũng biết tôi muốn làm gì rồi.

Bị Khương Hoa vạch trần, Hồ Gia cười khan hai tiếng rồi tìm một chiếc ghế ngồi xuống.

Hồ Gia cũng không nói gì, vì hắn biết vẫn còn nhiều người chưa đến.

Sau đó, Hậu Thổ xách một cái túi không biết đựng gì đi vào.

Khương Hoa thấy Hậu Thổ liền cười tủm tỉm chào cô, nhưng Hậu Thổ lại như không nhìn thấy hắn, đi thẳng vào phòng.

Khương Hoa lúng túng giơ tay giữa không trung, Hồ Gia thấy vậy liền bật cười.

Cậu cười cái gì.

Khương Hoa liếc nhìn Hồ Gia đang ôm bụng cười, tức giận nói.

Không, vừa rồi bụng hơi khó chịu, giờ đỡ rồi.

Khương Hoa thấy Hồ Gia biết điều cũng không nói nhiều, lại nhắm mắt giả vờ ngủ.

Ting Ngay khi Khương Hoa vừa nhắm mắt, trong đầu vang lên tiếng tin nhắn.

Khương Hoa thắc mắc ai sẽ nhắn tin cho mình lúc này.

Khi ý thức của hắn vào xem thì phát hiện đó là lời mời kết bạn từ Hòa Thân.

Biểu cảm của Khương Hoa trở nên vô cùng đặc sắc.

Hòa Thân này mới bị hắn đánh cho một trận cách đây không lâu, bây giờ lại tìm hắn, điều này lập tức khiến Khương Hoa hứng thú.

Nhấn đồng ý.

Hòa Thân: Khương Hoa đạo hữu, lão phu xin lỗi về chuyện đã ra tay với ngươi mấy ngày trước.

Khương Hoa ngẩn người, trong ấn tượng của hắn, đây hoàn toàn không phải phong cách của Hòa Thân.

Hôm nay có chuyện gì vậy.

Khương Hoa: Ồ.

Ngươi có lỗi gì sao.

Hòa Thân: Sau trận đ·ánh với ngươi mấy ngày trước, Phong Thân đã đoạn tuyệt quan hệ cha con với ta.

Mấy ngày nay ta dường như đã nghĩ thông suốt.

Trước đây ta luôn không từ thủ đoạn để theo đuổi thực lực, thậm chí còn khống chế nó làm việc cho ta.

Bây giờ, ta cuối cùng cũng đã giác ngộ, ta nhận ra mình đã sai rồi.

Những lời của Hòa Thân khiến Khương Hoa cảm thấy rất buồn cười, hắn lặng lẽ hỏi: Nếu hôm nay ngươi đến chỉ để nói với ta những lời này, vậy thì bây giờ ngươi có thể đi rồi.

Hòa Thân: Không, dĩ nhiên không phải.

Lần này ta đến chủ yếu là để cầu xin ngươi một việc.

Khương Hoa: Ồ.

Ta còn có ngày được ngươi cầu xin sao, lẽ nào là để ta giúp ngươi vượt qua kỳ suy yếu của Sinh Mệnh Vĩnh Hằng sao.

Khương Hoa nghe thấy Hòa Thân có việc muốn nhờ mình, phản

ứng đầu tiên là cảm thấy có chút buồn cười, không ngờ một Hòa Thân luôn độc đoán lại có ngày nhờ vả hắn.

Hòa Thân: Không, dĩ nhiên không phải.

Lão phu tự biết mình bây giờ không còn mặt mũi nào đi gặp Phong Thân nữa, ta cũng đã thản nhiên đối mặt với vận mệnh của mình rồi.

Nhưng ta còn một nguyện vọng cuối cùng, đó là, xin ngươi hãy giúp ta chăm sóc tốt cho Phong Thân Ân Đức.

Khương Hoa im lặng, hắn không ngờ lần này Hòa Thân tìm hắn chỉ để nhờ hắn chăm sóc Phong Thân Ân Đức.

Một thông báo hiện ra: Hòa Thân đã gửi cho bạn Tinh Vệ chi mỏ và Viêm Đế mũi tên Nhìn thấy những thứ Hòa Thân gửi tới, Khương Hoa ngẩn người, hắn không ngờ Hòa Thân sẽ đưa hai thứ này cho hắn.

Hòa Thân: Ta biết, công pháp trên người tiểu hữu mạnh hơn của ta rất nhiều, ta cũng không có gì để tặng ngươi.

Thôi thì, ta tặng ngươi hai món đồ này, chúng là do ta tình cờ có được, hy vọng có thể giúp được tiểu hữu.

Khương Hoa nhận lấy Tinh Vệ chi mỏ và Viêm Đế mũi tên.

Hệ thống hiển thị thông tin: Tinh Vệ chi mỏ, một khi bị người nắm giữ Viêm Đế mũi tên khống chế, chỉ cần người đó kích hoạt, người bị khống chế sẽ máu chảy mà c·hết.

Hậu Thổ từ trong phòng đi ra, thấy Khương Hoa đang ngẩn người, thỉnh thoảng còn cười ngây ngô, điều này khiến Hậu Thổ cảm thấy rất buồn cười.

Cô lại gần Khương Hoa, lạnh lùng nói: Khương Hoa, anh bị ngốc à, Hồ Bát Nhất bọn họ đều đến rồi.

Nghe Hậu Thổ nhắc nhở, ý thức của Khương Hoa thoát khỏi hệ thống.

Quả nhiên, hắn thấy Hồ Bát Nhất và Hồ Khải Huyền đã đến, đang ngồi nói chuyện với Hồ Gia.

Khương Hoa chỉnh lại tư thế, ngồi thẳng dậy.

Lần này ta tập hợp mọi người lại, chắc hẳn mọi người cũng biết.

Ta muốn đến Long Hổ Sơn, vào Thiên Sư Phủ thật sự để tìm truyền thừa của Trương Đạo Lăng.

Nhưng ta không bắt buộc các ngươi, dù sao lần đi Long Hổ Sơn này có thể còn nguy hiểm hơn cả xuống mộ.

Vì vậy, ta không ép các ngươi phải đi cùng ta.

Nói xong, Khương Hoa lặng lẽ nhìn Hồ Bát Nhất và những người khác.

Thành thật mà nói, hắn không muốn đưa họ đi chuyến này, dù sao bên trong Thiên Sư Phủ thật sự chắc chắn là ngọa hổ tàng long.

Mặc dù hắn tự tin có thể bình an vô sự, nhưng hắn không thể đảm bảo cho Hồ Bát Nhất bọn họ.

Tôi chắc chắn sẽ đi, anh không thể bỏ tôi lại được.

Giữa lúc im lặng, giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Hậu Thổ truyền vào tai Khương Hoa.

Khương Hoa nhìn Hậu Thổ lạnh lùng, cười híp mắt nói: Quả nhiên em vẫn không nỡ xa anh nha.

Anh đừng nghĩ nhiều quá, tôi chỉ đơn thuần không muốn anh c·hết mà thôi.

Khương Hoa nhìn vẻ mặt ngạo kiều của Hậu Thổ cũng chỉ cười

cười không nói gì.

Ha ha, hai chúng tôi chắc chắn sẽ đi.

Đi theo Khương Gia, hai chúng tôi cũng đã thấy được không ít chuyện, do đó, chuyến đi Long Hổ Sơn lần này, chúng tôi nhất định cũng muốn đi theo.

Hồ Bát Nhất và Hồ Khải Huyền cũng dứt khoát bày tỏ thái độ.

Khương Gia, tôi nghĩ tôi không đi được rồi Khương Gia, ngài cũng biết tình hình sức khỏe của tôi bây giờ, cũng không giúp được gì cho mọi người.

Chương 407

Tôi nghĩ, bây giờ tôi đi có thể sẽ là gánh nặng cho các ngài.

Do đó, tôi nghĩ tôi vẫn nên ở lại đây.

Khương Hoa cũng biết tình hình của Hồ Gia, rất thấu hiểu nói: Lão Kim, vậy cậu cứ ở lại đây đi, chúng tôi mấy người đi là được rồi.

Được, Khương Gia, tôi ở Phan Gia Viên này chờ ngài trở về.

Sau đó, Khương Hoa nói với những người còn lại: Mọi người chuẩn bị một chút, sáng mai chúng ta xuất phát đi Long Hổ Sơn.

Vào đêm, Khương Hoa lén lút vào phòng của Hậu Thổ.

Anh có chuyện gì không.

Giọng của Hậu Thổ vẫn lạnh như băng như mọi khi.

Khương Hoa đi tới, ôm lấy Hậu Thổ, đặt cô ngồi trên đùi mình.

Bị ôm, trên mặt Hậu Thổ hiện lên một vệt ửng đỏ hiếm thấy.

Khương Hoa thấy Hậu Thổ như vậy, cảm thấy một ngọn lửa bùng lên từ bụng dưới của mình.

Anh cấn vào tôi rồi.

Hậu Thổ chỉnh lại tâm trạng rồi liếc nhìn Khương Hoa một cái nói: Nói đi, hôm nay anh đến chắc chắn là có chuyện muốn hỏi tôi phải không.

Khương Hoa thấy ánh mắt bình tĩnh của Hậu Thổ cũng không vòng vo nữa, trực tiếp nói: Em có biết về Trương Đạo Lăng không.

Tôi không rõ về ông ta lắm, vì tôi và ông ta không cùng thời đại.

Ở thời đại của tôi, đã có rất nhiều người vì không vượt qua được

kỳ suy yếu của Sinh Mệnh Vĩnh Hằng mà vẫn lạc.

Tôi xem như là một trường hợp đặc biệt.

Lúc đầu tôi rơi vào trạng thái ngủ say, cũng không ngờ lại có thể vô tình vượt qua được kỳ suy yếu.

Nghe xong lời của Hậu Thổ, Khương Hoa cũng cảm thấy rất cạn lời.

Kỳ ngộ này của Hậu Thổ nếu để cho những người liều sống liều c·hết muốn vượt qua kỳ suy yếu biết được, chắc tức đến hộc máu.

Nói vậy, Trương Đạo Lăng và em không phải là người cùng thời đại sao.

Ừm, nói đúng ra, ông ta sống trước tôi mấy trăm năm.

Hơn nữa, sau khi tôi tỉnh lại, tôi vẫn luôn ở Địa Tiên Thôn, cho đến khi anh đến, rồi bị anh lừa ra ngoài.

Nói đến đây, Hậu Thổ cố ý liếc nhìn Khương Hoa một cái.

Khương Hoa cũng rất xấu hổ ho khan một tiếng.

Hắn cũng biết mình đã dùng đủ mọi cách lừa gạt, uy h·iếp mới đưa được Hậu Thổ đi.

He, nếu không dùng mưu mẹo, làm sao ta có thể lừa được một người vợ xinh đẹp như em chứ.

Khương Hoa mặt dày nói.

Không biết xấu hổ.

Hậu Thổ chán ghét nhìn Khương Hoa nói.

Được rồi, vợ của ta, giờ cũng đã muộn rồi, chúng ta đi ngủ thôi.

Nói rồi Khương Hoa ôm Hậu Thổ đi ngủ.

Khương Hoa dậy từ rất sớm, vì hôm nay phải xuất phát đi Long

Hổ Sơn.

Vừa đẩy cửa ra, hắn đã thấy Phong Thân Ân Đức và Thần Đồ đứng đó, nhìn hắn với ánh mắt đầy oán trách.

Điều này khiến Khương Hoa cảm thấy nổi cả da gà.

Tôi nói hai người này, đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi chứ, người không biết còn tưởng tôi đã làm gì hai người đấy.

Khương Hoa, cậu đi Long Hổ Sơn tại sao không nói cho chúng tôi biết, lẽ nào cậu không coi chúng tôi là bạn sao.

Thần Đồ nghiêm túc nhìn Khương Hoa, như thể hôm nay nếu Khương Hoa không cho họ một câu trả lời thỏa đáng thì sẽ không thể yên thân.

Không phải.

Hai người sáng sớm đã như oán phụ chặn ở cửa phòng tôi chỉ để nói điều này thôi sao.

Dù tôi có nói với các cậu thì sao.

Các cậu thế nào cũng sẽ đi cùng tôi thôi.

Mà tôi nói với bọn họ chủ yếu là để họ ở lại, nhưng thấy thái độ của Hồ Bát Nhất và Hồ Khải Huyền, tôi cũng không nỡ nói ra.

Còn hai người, dù tôi không nói, các cậu hôm nay cũng nhất định sẽ đi theo.

Khương Hoa phân tích một cách lý trí.

Thôi được, hai người cũng đừng suy nghĩ lung tung nữa.

Mục tiêu chính của chúng ta bây giờ là phong thần tế đàn bên trong Thiên Sư Phủ thật sự.

Chỉ có lấy được phong thần tế đàn, chúng ta mới có thể giải mã bí

mật của Trương Đạo Lăng.

Như vậy khi kỳ suy yếu của Sinh Mệnh Vĩnh Hằng của các cậu đến, mới có thể an toàn vượt qua.

Ba người đang nói chuyện, Hồ Bát Nhất dẫn theo Hồ Khải Huyền và Hồ Gia đi tới.

Được rồi, đội của chúng ta đã đủ, bây giờ xuất phát thôi.

Khương Hoa và mấy người lên xe lửa đi tới Long Hổ Sơn.

Khương Gia, theo tư liệu chúng ta tìm hiểu được, muốn tìm thấy Thiên Sư Phủ thật sự, chúng ta phải đến Thiên Sư Phủ giả trước.

Chưởng môn và mấy vị trưởng lão của Thiên Sư Phủ giả này là đệ tử nội môn của Thiên Sư Phủ thật sự.

Nhưng người của Thiên Sư Phủ xưa nay không hòa hợp với người ngoài, do đó, tôi sợ đến lúc đó sẽ có phiền phức không cần thiết.

Hồ Bát Nhất đem những tư liệu thu thập được mấy ngày nay và suy nghĩ của mình nói cho Khương Hoa.

Hừ, thì đã sao, nếu ta đã quyết định đi Long Hổ Sơn thì không có ý định tay không trở về.

Nếu bọn họ không hợp tác, ta cũng vừa hay muốn xem thử nơi được xưng là thánh địa của đạo giáo này rốt cuộc có gì lợi hại.

Giờ khắc này, một luồng khí thế bao bọc lấy Khương Hoa.

Hồ Bát Nhất và những người khác cảm thấy chỉ cần có Khương Hoa ở đây, không có nơi nào không đi được, không có chuyện gì không làm được.

Sau hai ngày bôn ba, mấy người đã đến Long Hổ Sơn.

Từ xa nhìn lại, Long Hổ Sơn ẩn hiện trong mây mù, mang lại cảm giác của một nơi ẩn thế.

Hơn nữa, giữa những đám mây cuồn cuộn lại có cảm giác như rồng hổ bay lượn.

Điều này khiến Khương Hoa và mọi người đều tấm tắc khen ngợi.

Trương Đạo Lăng đặt Thiên Sư Phủ ở Long Hổ Sơn này không phải là không có lý do.

Giữa mây mù này dường như tồn tại một đại thế nào đó.

Ta nghĩ chuyến đi Long Hổ Sơn lần này của chúng ta chắc chắn sẽ không tầm thường.

Khương Hoa dẫn mọi người vào Long Hổ Sơn.

Ngay khi họ vừa bước vào lãnh địa Long Hổ Sơn, trên người họ xuất hiện một gợn sóng nhưng nó cũng biến mất trong nháy mắt, khiến không ai để ý.

Khi vào bên trong Long Hổ Sơn, Khương Hoa và mọi người đều cảm thấy linh khí trong cơ thể mình trở nên sống động hơn, không khí cũng tốt hơn bên ngoài rất nhiều.

Mọi người có cảm thấy không, linh khí ở đây nồng đậm hơn bên ngoài rất nhiều.

Ừm, sau khi tôi vào đây, linh khí trong cơ thể tôi đều hoạt động mạnh hơn.

Xem ra bên trong Long Hổ Sơn này có thể đã bố trí Tụ linh trận và các loại trận pháp khác.

Ồ, Tụ linh trận.

Thiên Sư Phủ này đúng là chịu chơi thật.

Đi, chúng ta bây giờ đến viếng thăm Thiên Sư Phủ Long Hổ Sơn trong truyền thuyết này.

Ting Tiếng tin nhắn đột ngột từ hệ thống khiến Khương Hoa sững sờ.

Ý thức của Khương Hoa tiến vào hệ thống, phát hiện đó là lời mời kết bạn từ Trương Đạo Lăng.

Ồ.

Dù rất nghi hoặc, nhưng hắn vẫn đồng ý kết bạn với Trương Đạo Lăng.

Trương Đạo Lăng: Đạo hữu đến Thiên Sư Phủ của ta có phải là vì phong thần tế đàn không.

Khương Hoa không ngờ Trương Đạo Lăng lại thẳng thắn như vậy, hắn cũng không vòng vo, trực tiếp thừa nhận.

Khương Hoa: Ngươi nghĩ ta đến Long Hổ Sơn không phải vì phong thần tế đàn thì còn có ý nghĩa gì khác sao.

Trương Đạo Lăng: Ha, nhiều năm như vậy, có dũng khí nói chuyện với ta như vậy, ngươi là người đầu tiên.

Trương Đạo Lăng: Nếu tiểu hữu tự tin như vậy, vậy ta muốn xem thử ngươi có thể đi lên Long Hổ Sơn của ta hay không.

Khương Hoa: Ha ha, vậy chúng ta cứ chờ xem.

Sau đó, Trương Đạo Lăng không gửi thêm bất kỳ tin nhắn nào cho Khương Hoa.

Thấy vậy, Khương Hoa cũng rút ý thức ra khỏi hệ thống.

Hắn không hề để tâm đến lời của Trương Đạo Lăng.

Dù sao đối với Khương Hoa, nếu chỉ vì mấy câu nói của Trương

Đạo Lăng mà hắn không đi nữa, vậy sẽ khiến cho đạo tâm của chính hắn không vững.

Dù sao từ trước đến nay, con đường mà Khương Hoa đi chính là con đường vô địch, thứ hắn muốn chính là tinh thần bách chiến bách thắng.

Khương Hoa và ba người đi trong rừng một lúc lâu, lúc này hắn đột nhiên nhận ra họ dường như đang đi tại chỗ.

Khương Hoa dừng lại, nghi hoặc nhìn xung quanh.

Hắn cảm thấy từ khi họ tiến vào lãnh địa Long Hổ Sơn, họ vẫn luôn đi vòng quanh.

Anh phát hiện ra rồi à.

Giọng Hậu Thổ vang lên từ phía sau Khương Hoa.

Em phát hiện ra từ sớm rồi sao.

Khương Hoa vô cùng nghi hoặc nhìn Hậu Thổ.

Lúc trước tôi đã cảm thấy ở đây có chút không đúng, nhưng thấy anh không có phản ứng gì nên không nói.

Lúc nãy tôi đã để lại một ấn ký ở đây, ngay dưới chân chúng ta, không ngờ, vừa rồi chúng ta lại quay về nơi này.

Nói rồi, Hậu Thổ thi pháp, gọi ấn ký mà cô đã để lại trong lòng đất ra.

Khương Hoa nhìn thấy ấn ký lơ lửng trong tay Hậu Thổ, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Xem ra, chúng ta đã coi thường Thiên Sư Phủ này rồi.

Mặc dù Thiên Sư Phủ bề ngoài là giả, nhưng bọn họ vẫn có nội tình.

Không sai, trước đây tôi từng giúp cha tôi giao đấu với người của đạo giáo.

Thứ nổi danh nhất của Đạo giáo chính là trận pháp.

Tôi nghĩ chúng ta muốn ra ngoài, phải phá giải trận pháp này.

Phong Thân Ân Đức rõ ràng là có hiểu biết về người trong Đạo giáo.

Nhưng Long Hổ Sơn này lớn như vậy, chúng ta muốn phá giải mê hồn trận này, khó đến mức nào.

Hồ Khải Huyền bực bội nói.

Chương 408

Hừ, trận pháp này cũng phải dựa vào đại thế tự nhiên của trời đất để phối hợp.

Ta nghĩ, người của Thiên Sư Phủ đã dùng sương mù dày đặc quanh năm trên Long Hổ Sơn này để che mắt cho mê hồn trận của họ.

Chỉ cần chúng ta có thể nhìn thấu bản chất, chúng ta sẽ có thể nhanh chóng tìm ra mắt trận.

Nhưng bây giờ, sương mù này chính là lớp che chắn tốt nhất cho trận pháp.

Xem ra chúng ta cần tìm một người có thể không bị ảnh hưởng bởi sương mù này.

Nói rồi, Khương Hoa từ từ nhìn về phía Hậu Thổ.

Hiện tại trong đội của họ, người có thể không bị ảnh hưởng bởi sương mù chính là Hậu Thổ.

Hậu Thổ, em kiểm tra xem, gần đây có năng lượng đặc biệt nào không.

Ừ.

Hậu Thổ cũng biết ý của Khương Hoa.

Cô nhắm mắt lại, tĩnh lặng cảm nhận thông tin truyền đến từ lòng đất.

Dưới chân Hậu Thổ, những gợn sóng mắt thường không thấy được lan ra xung quanh.

Hậu Thổ từ từ cảm nhận khí tức mà mặt đất phản hồi, phạm vi ngày càng rộng.

Một lúc sau, Hậu Thổ ngừng cảm ứng.

Phát hiện ra gì không.

Ở phía đông nam của chúng ta, có một nơi linh lực hội tụ.

Linh lực ở đó nồng đậm hơn những nơi khác rất nhiều.

Tôi nghĩ mắt trận chúng ta muốn tìm chắc chắn ở đó.

Ha ha, vẫn là em đáng tin cậy nhất.

Nói xong, Khương Hoa để Hậu Thổ dẫn mọi người đi về phía mắt trận.

Càng đi vào trong, sương mù càng lúc càng dày đặc, đến cuối cùng đã đến mức đưa tay ra không thấy năm ngón.

Nếu không phải Khương Hoa có thể cảm nhận được khí tức của mọi người, có lẽ họ đã lạc nhau.

Còn xa không.

Sắp rồi, ngay phía trước.

Nhưng sương mù phía trước dường như đã được thêm cấm chế gì đó, có thể ngăn cách cảm giác của con người.

Chúng ta cố gắng cẩn thận một chút.

Được.

Sau đó, Khương Hoa trực tiếp phóng thích linh lực, ngưng tụ thành một sợi dây.

Mọi người nắm lấy sợi dây này, sương mù phía trước không bình thường.

Khi mọi người đi vào khu vực sương mù này, quả nhiên họ phát hiện cảm giác của mình đều bị hạn chế.

Nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được khí tức phản hồi từ sợi dây

linh lực của mình.

Không biết đã đi bao lâu, Khương Hoa chỉ cảm thấy mình đã tiến vào một nơi linh lực vô cùng nồng đậm.

Đây là.

Đang lúc Khương Hoa hoang mang, một lão giả xuất hiện trước mặt hắn.

Ha ha, tiểu hữu, ta đã ở đây chờ ngươi từ lâu.

Ngươi là.

Trương Đạo Lăng.

Khương Hoa nhìn vị lão giả áo trắng trước mặt, cảm nhận được một tia uy h·iếp.

Cảm giác này đã rất lâu rồi hắn không cảm nhận được.

Ha ha, đoán đúng rồi, nhưng không có thưởng đâu.

Ngươi đến Long Hổ Sơn của ta, có phải là vì vật này không.

Nói rồi Trương Đạo Lăng vung tay áo, cảnh tượng trước mắt Khương Hoa biến thành một tế đàn.

Khương Hoa nhìn thấy tế đàn xuất hiện trong cảnh tượng, hắn cảm nhận được tế đàn này mang theo uy áp kinh khủng.

Trong lòng Khương Hoa nảy ra một ý nghĩ chấn động.

Đây là, phong thần tế đàn.

Không sai, đây chính là thứ ngươi muốn tìm.

Nhưng ngươi có lấy được nó hay không, hoặc bí mật mà ngươi muốn tìm ở tế đàn này, vẫn phải chờ ngươi tìm được phong thần tế đàn thật sự mới có thể biết đáp án.

Vậy, mục đích ngươi nói với ta điều này là gì.

Ha ha, thiên cơ bất khả lộ, chờ ngươi đến lúc đó sẽ biết.

Nói xong, thân ảnh của Trương Đạo Lăng từ từ nhạt đi.

Theo sự biến mất của Trương Đạo Lăng, huyễn cảnh mà Khương Hoa thấy cũng tan biến.

Khương Hoa.

Ý thức của Khương Hoa còn chưa hoàn toàn trở về đã nghe thấy giọng nói lo lắng của Hậu Thổ.

Khương Hoa nhìn Hậu Thổ với vẻ mặt lo lắng, cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Vừa rồi cô làm sao vậy.

Cứ ngây người đứng đó, gọi thế nào cũng không nghe.

Ừm.

Tôi vừa rồi đã tiến vào một ảo cảnh, nên mới chậm trễ một chút.

Hồ Khải Huyền và Phong Thân Ân Đức biến mất rồi.

Cái gì.

Hai người họ mất tích lúc nào.

Ngay vừa rồi.

Chúng ta đang lần mò trong sương mù, nhưng không biết vì sao màn sương đột nhiên biến mất, cảnh tượng trước mắt cũng trở lại khu rừng như cũ.

Nhưng chưa kịp vui mừng, chúng tôi đã phát hiện họ không thấy đâu nữa, còn cậu thì không hiểu sao cứ đứng ngây ra đó.

Chết tiệt, xem ra có kẻ đã đánh lén chúng ta lúc chúng ta không chú ý.

Nhưng mà, Phong Thân Ân Đức là một Vĩnh Hằng Sinh Mệnh

đấy, có thể bắt đi một Vĩnh Hằng Sinh Mệnh mà không ai hay biết, tôi cảm thấy thực lực của bọn chúng có thể sẽ Hừ, bất kể là ai, tôi nhất định sẽ bắt chúng phải trả giá đắt.

Hậu Thổ, cô có thể cảm nhận được vị trí của hai người họ không.

Không được, không biết vì sao trong lòng đất của Long Hổ Sơn lại xuất hiện cấm chế, ngăn cản sự dò xét của tôi.

Cái gì.

Cô nói có người bố trí cấm chế trong lòng đất sao.

Khương Hoa nhìn lên đỉnh Long Hổ Sơn với vẻ mặt nặng nề, cảm giác mình đã bước vào một cái lồng, hơn nữa cái lồng này được sắp đặt để ép anh phải đến Thiên Sư Phủ.

Hừ, Trương Đạo Lăng, ông trăm phương ngàn kế sắp đặt, bố trí một cái bẫy lớn như vậy ở Long Hổ Sơn, chẳng lẽ chỉ để chờ tôi đến sao.

Nếu ông đã muốn tôi đến Thiên Sư Phủ thì tôi sẽ đến.

Nhưng hy vọng Thiên Sư Phủ của ông có thể chịu được lửa giận của tôi.

Khương Hoa đi thẳng về phía Thiên Sư Phủ trên đỉnh Long Hổ Sơn.

Hậu Thổ thấy Khương Hoa đang nổi giận ngút trời thì vô cùng tò mò, nhưng lúc này cô đã lựa chọn thức thời không hỏi han.

Sau khi ảo ảnh của Trương Đạo Lăng biến mất, tất cả trận pháp trên Long Hổ Sơn dường như cũng tan biến.

Khương Hoa không gặp chút trở ngại nào mà đi đến trước Thiên Sư Phủ.

Dừng lại.

Các người là ai.

Là ai à.

Các người bắt bạn của tôi đi rồi giờ lại hỏi tôi là ai sao.

Khương Hoa tức quá hóa cười, chất vấn thẳng.

Hừ, kẻ điên nào đến đây nói năng lung tung.

Thiên Sư Phủ chúng ta xưa nay hành sự quang minh chính đại, sao có thể bắt cóc bạn của ngươi.

Ta khuyên ngươi mau xuống núi ngay, kẻo lát nữa lại tự rước lấy khổ.

Ồ, tự rước lấy khổ à, để tôi xem thử rốt cuộc là tự rước lấy khổ thế nào.

Khương Hoa lập tức giải phóng toàn bộ khí thế của mình.

Hai tên lính gác chỉ cảm thấy hơi thở đình trệ, trong mắt họ, Khương Hoa lúc này giống như một con hung thú tuyệt thế.

Sao có thể.

Hai tên lính gác kinh hãi nhìn Khương Hoa, không ngờ anh lại mạnh đến thế.

Nhưng có Thiên Sư Phủ sau lưng chính là chỗ dựa của họ, một tên lính gác nói: Chúng ta nói không bắt bạn của ngươi thì chính là không bắt, hơn nữa Thiên Sư Phủ cũng không phải nơi cho ngươi quấy rối.

Ồ.

Khương Hoa, bọn họ cũng không rõ chuyện, bây giờ chúng ta chưa nên trở mặt với Thiên Sư Phủ, chúng ta vào trong đi.

Hồ Bát Nhất đứng bên cạnh đột nhiên lên tiếng khuyên can.

Khương Hoa không thèm để ý đến hai tên lính gác, đi thẳng vào trong, hơn nữa, khí thế của anh lúc này đang không ngừng tăng cao.

Cảm ơn, cảm ơn.

Hai tên lính gác nhìn Hồ Bát Nhất với vẻ cảm kích.

Khương Hoa cứ mỗi bước đi, khí thế lại tăng lên một bậc.

Hậu Thổ ở phía sau nhìn thấy mà trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, cô nghi ngờ Khương Hoa lúc này không có giới hạn.

Khi Khương Hoa đi đến quảng trường của Thiên Sư Phủ, khí thế cũng đã lên đến đỉnh điểm.

Lúc này quảng trường của Thiên Sư Phủ đã đứng đầy đệ tử, tất cả đều đang nhìn chằm chằm vào Khương Hoa.

Nhưng khi họ thực sự đối mặt với anh, ai nấy đều lộ vẻ kinh hãi.

Các đệ tử Thiên Sư Phủ đều bị khí thế của Khương Hoa trấn áp, hơn nữa anh còn đang vận dụng sức mạnh của huyết mạch Kỳ Lân và Thanh Long, trực tiếp áp chế tất cả mọi người.

Haha, ta còn đang thắc mắc luồng khí thế ngất trời dưới chân núi lúc nãy từ đâu đến, thì ra là Khương Hoa đạo hữu.

Bản tọa là Chân Huyền, chưởng môn chưởng giáo Thiên Sư Phủ, đã ở đây chờ đợi đã lâu.

Khương Hoa không ngờ chưởng môn Thiên Sư Phủ này lại biết mình, hơn nữa còn đích thân ra nghênh đón.

Ông biết tôi.

Hahaha, danh tiếng của cậu ta nghe như sấm bên tai vậy.

Nhưng không biết hôm nay cậu đến Thiên Sư Phủ chúng ta trong bộ dạng này là có chuyện gì.

Tôi đến Thiên Sư Phủ của các ngươi chỉ vì hai chuyện.

Thứ nhất: giao bạn của tôi ra đây.

Còn chuyện thứ hai, tôi nghe nói quý phái có một bảo vật tên là phong thần tế đàn, tôi muốn đến chiêm ngưỡng một chút.

Khi Khương Hoa nhắc đến phong thần tế đàn, anh cố ý để ý biểu cảm của Chân Huyền.

Hừ, tiểu tử vô sỉ, khẩu khí thật lớn, chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng Thiên Sư Phủ ta không có người sao.

Một người phía sau Chân Huyền lúc này không nhịn được, trực tiếp đánh một chưởng về phía Khương Hoa.

Hừ, lũ sâu kiến.

Ầm.

Trưởng lão đó căn bản không đỡ nổi một quyền của Khương Hoa, bị anh đánh bay ra ngoài.

Phụt.

Lão tứ.

Tứ trưởng lão.

Khương Hoa đạo hữu, cậu ra tay có phải hơi nặng rồi không.

Chân Huyền cũng không nhịn được, ông ta không ngờ Khương Hoa thật sự dám ra tay đả thương người ngay tại Thiên Sư Phủ của mình.

Ồ, nặng tay sao.

Tôi thấy đây mới chỉ là món khai vị thôi.

Hôm nay các ngươi không giao bạn của tôi ra, tôi sẽ san bằng Thiên Sư Phủ của các ngươi.

Hừ, khẩu xuất cuồng ngôn, ta ngược lại muốn xem thử ngươi, một sinh mệnh thể cao cấp, rốt cuộc có bao nhiêu sức mạnh.

Chân Huyền lúc này cũng bộc phát khí thế thuộc về Vĩnh Hằng Sinh Mệnh của mình, theo sát phía sau là mấy vị trưởng lão cũng bùng nổ khí thế Vĩnh Hằng Sinh Mệnh.

Chương 409

Hậu Thổ và Thần Đồ thấy vậy cũng theo đó phóng ra khí thế của mình.

Trong chốc lát, hai luồng khí thế hùng mạnh va chạm trên bầu trời, tạo ra một vết nứt khổng lồ trên không trung.

Ồ.

Khương Hoa không ngờ Chân Huyền lại mạnh đến thế, nếu so với Hòa Thân, ông ta hoàn toàn trên cơ một bậc.

Khương Hoa rút Côn Ngữ đao ra, lưỡi đao tỏa ra hàn quang sắc bén có thể rạch da thịt người.

Đã lâu lắm rồi không có ai khiến ta có cảm giác chiến ý sôi trào, hy vọng các người đừng làm ta thất vọng.

Tức thì, Khương Hoa trực tiếp sử dụng một chiêu trong Ngạo Hàn Lục Quyết, một đao vung ra khiến trời đất thất sắc.

Chân Huyền thấy đòn tấn công của Khương Hoa cũng không dám khinh suất, trực tiếp dùng toàn lực phóng ra một màn sáng để ngăn cản.

Ầm ầm.

Đao ý cực lớn va vào màn sáng, tạo ra một làn sóng khí khổng lồ hất bay không ít đệ tử.

Rắc.

Một tiếng nứt vỡ vang lên giữa trời đất, màn sáng của Chân Huyền cuối cùng cũng không chống đỡ nổi đòn tấn công của Khương Hoa mà vỡ tan.

Chưởng môn, chúng ta đến giúp ông.

Mấy vị trưởng lão thấy chưởng môn không chống đỡ nổi đòn tấn công của Khương Hoa cũng vội vàng chạy tới, truyền linh khí cho Chân Huyền.

Hừ, các ngươi chống đỡ được sao.

Rắc, rắc, rắc.

Tiếng vỡ vụn vang vọng khắp trời đất, lần này màn sáng cuối cùng cũng không chịu nổi đao ý của Khương Hoa mà vỡ tan tành.

Ầm.

Đao ý sau khi phá vỡ màn sáng dù đã mờ đi một chút, nhưng vẫn mang theo thế không thể đỡ hướng về phía đại điện mà lao tới.

Đừng.

Mắt thấy đòn tấn công của Khương Hoa sắp đánh trúng đại điện, Chân Huyền và các trưởng lão đều đỏ ngầu cả mắt.

Ai, đạo hữu, cậu hơi quá trớn rồi đấy.

Một giọng nói khe khẽ truyền đến, từ từ, đao ý của Khương Hoa cũng dần tan biến.

Thú vị đấy, xem ra kẻ đứng đầu thật sự của Thiên Sư Phủ Long Hổ Sơn các ngươi sắp ra mặt rồi nhỉ.

Khương Hoa cố ý nhấn mạnh chữ thật sự, như thể đang chế giễu.

Chân Huyền và các trưởng lão nghe Khương Hoa nói ra sự thật, không dám tin mà nhìn anh.

Ngươi, ngươi làm sao biết.

Ồ, nếu Thiên Sư Phủ các ngươi chỉ có chút bản lĩnh này thì thật hổ thẹn với truyền thừa của Trương Đạo Lăng.

Haha, không ngờ Khương Hoa tiểu hữu lại điều tra về Long Hổ Sơn của ta kỹ càng như vậy.

Theo giọng nói, một bóng người từ từ bước ra khỏi đại điện.

Một lão giả áo bào trắng cười híp mắt bước ra từ trong đại điện, nói là đi nhưng thực ra là lướt trên mặt đất, vì lão giả áo bào trắng này hoàn toàn phiêu diêu mà ra.

Khương Hoa ngạc nhiên nhìn lão giả áo bào trắng này, bởi vì anh hoàn toàn không nhìn thấu thực lực của ông ta, nhưng lại cảm nhận được một tia uy hiếp nhỏ từ trên người lão giả.

Dù chỉ là một tia, điều này cũng đủ khiến Khương Hoa phải nghiêm túc đối đãi với Thiên Sư Phủ.

A, đúng là đánh kẻ nhỏ thì người già ra mặt nhỉ.

Lão giả áo bào trắng hoàn toàn không để ý đến lời của Khương Hoa mà cười ha hả nói: Haha, tiểu hữu không cần phải dùng lời lẽ sắc bén, tâm cảnh của lão phu không phải là thứ mà một câu nói nhỏ của cậu có thể lay động được.

Ồ.

Khương Hoa tiểu hữu, ta biết mục đích cậu đến đây, nhưng lão phu có thể đánh cược với cậu, bạn của cậu hoàn toàn không có ở Thiên Sư Phủ của ta, còn họ đã đi đâu thì ta có chút manh mối.

Lão giả áo bào trắng dường như hoàn toàn không có ý định xung đột với Khương Hoa, rất bình tĩnh phân tích nói.

Thế nhưng, tại sao tôi phải tin ông.

Khương Hoa thấy lão giả áo bào trắng không có vẻ tức giận cũng hứng thú hỏi.

Haha, cậu không có lý do gì không tin ta, bởi vì đây là Long Hổ

Sơn, không ai hiểu rõ Long Hổ Sơn hơn ta.

Lão giả áo bào trắng một mặt kiêu ngạo nói.

Đương nhiên cậu cũng có thể không tin ta, nhưng Long Hổ Sơn này của ta cũng không phải nơi cậu có thể càn rỡ.

Ồ.

Tôi vẫn luôn rất tò mò, người thật sự của Thiên Sư Phủ ra tay có thể lợi hại đến mức nào, hôm nay vừa vặn có cơ hội, tôi nhất định phải mở mang tầm mắt về sự lợi hại của ông.

Haha, nếu tiểu hữu đã muốn thỉnh giáo thì ta từ chối cũng quá không hay, đến đây đi, hôm nay ta cũng phải xem thử gia tộc Xích Long thượng cổ lừng danh rốt cuộc lợi hại đến đâu.

Trong mắt Khương Hoa chiến ý dâng trào, anh có thể cảm nhận được sự cường đại của lão giả áo bào trắng này, điều này cũng khiến chính anh có cảm giác chiến ý bùng lên, anh cảm thấy hôm nay có thể có một trận chiến thỏa thích.

Hôm nay, nếu tôi có thể thắng, hy vọng ông có thể cho tôi biết manh mối về kẻ đã bắt bạn tôi.

Đương nhiên, ta thua, tự nhiên sẽ đem toàn bộ sự thật nói ra.

Ngược lại, ta cũng sẽ nói cho cậu biết, nhưng mời cậu sau này đừng bước vào Long Hổ Sơn của ta một bước.

Đương nhiên, quân tử hiệp nghị, ta, Khương Hoa, nói chuyện chưa bao giờ nuốt lời, nếu ta thua, cả đời không bước vào Thiên Sư Phủ Long Hổ Sơn, cũng không còn nhòm ngó đến chí bảo trong Thiên Sư Phủ của các người nữa.

Hahaha, Khương Hoa đạo hữu quả nhiên thẳng thắn, bản tọa là Ngộ ta, đệ tử đích truyền đời thứ 17 dưới trướng tổ sư gia Trương

Đạo Lăng, ở đây thỉnh giáo.

Ngộ ta nói xong, toàn thân khí thế phóng ra, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ quảng trường Thiên Sư Phủ, các đệ tử Thiên Sư Phủ cuối cùng cũng thoát khỏi uy áp của Khương Hoa, vội vã lui ra ngoài quảng trường.

Khương Hoa thuộc gia tộc Xích Long thượng cổ, ở đây thỉnh giáo cao chiêu của Thiên Sư Phủ.

Khương Hoa rút Côn Ngữ đao, hướng về phía Ngộ ta chém thẳng một đao, lần này Khương Hoa sử dụng sức mạnh của cánh tay Kỳ Lân, sức mạnh trực tiếp tăng gấp bốn lần.

Ngộ ta thấy một đòn thế mạnh lực trầm này của Khương Hoa, trong mắt chiến ý sôi trào, trực tiếp rút bội kiếm của mình ra giao đấu với đao của Khương Hoa.

Keng.

Bởi vì đao pháp của Khương Hoa đi theo đường lối đại khai đại hợp, nên bề ngoài có vẻ Khương Hoa đang áp đảo Ngộ ta, nhưng người có mắt tinh tường có thể nhìn ra, Ngộ ta phòng thủ vô cùng nhẹ nhàng.

Ngộ ta vừa nói, trong tay mơ hồ lại có lôi quang chớp động.

Không ổn, Khương Hoa gặp nguy hiểm, Ngộ ta này đã học được bí thuật Ngũ Lôi Chính Pháp của Thiên Sư Phủ.

Hậu Thổ thấy trong tay Ngộ ta mơ hồ chớp động lôi quang, căng thẳng nói.

Vậy như vậy Khương Hoa có gặp nguy hiểm không.

Không biết, Ngũ Lôi Chính Pháp của Thiên Sư Phủ này tuy chí dương chí cương nhưng muốn thực sự phóng ra uy lực của nó, hắn

cần một khoảng thời gian dẫn đạo, bây giờ rõ ràng Ngộ ta không có thời gian tụ lực, hiện tại hắn hẳn là đang dẫn động Ngũ Lôi để hỗ trợ cho kiếm pháp của mình.

Khương Hoa trong mỗi lần giao thủ với Ngộ ta đều có thể cảm nhận được trong cơ thể mình lại có cảm giác tê dại của sấm sét.

Haha, không hổ là Lôi quyết của Thiên Sư Phủ, quả nhiên âm hiểm, nhưng thứ này dường như không có tác dụng gì với ta.

Khương Hoa dùng linh khí từ từ ép lôi điện mà Ngộ ta truyền vào trong cơ thể mình ra ngoài.

Hahaha, ta quả nhiên đã xem thường ngươi, tiểu hữu cẩn thận.

Trên người Ngộ ta từ từ bắt đầu có lôi quang chớp động, dần dần trời đất cũng âm u xuống, giữa tầng mây lại có lôi quang chớp động.

Đây chính là Ngũ Lôi Chính Pháp rồi, trước đây chỉ nghe danh, nhưng hôm nay mới là lần đầu tiên nhìn thấy, để ta xem uy lực của Ngũ Lôi Chính Pháp này thế nào.

Haha, vậy tiểu hữu cẩn thận.

Giữa tầng mây, lôi điện ngưng tụ đến đỉnh điểm, theo sự điều khiển của Ngộ ta.

Rắc.

Một tiếng sấm vang dội khắp trời đất, sau đó từng đạo lôi điện hướng về phía Khương Hoa mà bổ xuống.

Tuyệt đối lĩnh vực.

Thánh thú giáng lâm.

Xích Long Tí Hữu.

Khương Hoa khẽ mở tuyệt đối lĩnh vực bao phủ quảng trường

Thiên Sư Phủ.

Sau đó, sau lưng anh dần dần hiện ra một con cự long màu xanh, cự long từ hư ảo biến thành ngưng thực.

Sau khi ngưng thực, Xích Long cảm nhận được lực lượng Lôi Điện cường đại giữa trời đất, liền bay vút lên.

Sau một tiếng long ngâm, Xích Long cuộn mình trên người Khương Hoa, biến thành lớp vảy màu xanh bám vào bên ngoài thân thể anh.

Ngay khi lớp vảy Xích Long vừa mới hình thành, lôi điện cũng rơi xuống người Khương Hoa.

Trong nháy mắt, bạch quang tràn ngập giữa trời đất, tất cả mọi người chỉ cảm thấy trước mắt trắng xóa, sau đó một hồi tiếng rắc rắc vang lên, mọi người cuối cùng cũng thấy được hình dạng của quảng trường.

Quảng trường nguy nga trước đây đã không còn, thay vào đó là một cái hố to, một cái hố rất sâu.

Hậu Hậu Thổ, Khương Hoa anh ấy sẽ không xảy ra chuyện gì chứ.

Không biết, ta có thể cảm nhận được hơi thở của Khương Hoa, tuy khí tức của anh ấy rất hỗn loạn, nhưng ta có thể cảm nhận được Khương Hoa đã hoàn mỹ tiếp nhận một kích mạnh nhất của Ngộ ta.

Phụt.

Khương Hoa miễn cưỡng dùng Xích Long Tí Hữu tiếp nhận Ngũ Lôi Chính Pháp này, nhưng lớp vảy Xích Long vẫn không thể ngăn cản lôi điện xâm nhập vào cơ thể, bây giờ trong cơ thể Khương Hoa đang có vô số Lôi Điện chi lực lang thang.

Ngũ Lôi Chính Pháp này quả nhiên danh bất hư truyền, nếu không có lớp vảy Xích Long này, ta bây giờ đã nằm ở đó rồi.

Khương Hoa lau đi vệt máu ở khóe miệng, từ từ đứng dậy.

Sư tổ thắng rồi sao.

Các đệ tử Thiên Sư Phủ căng thẳng nhìn vào cái hố lớn, tuy họ tin tưởng vào sư tổ của mình, nhưng sự cường đại của Khương Hoa cũng đã làm mới tam quan của họ.

Ngộ ta ngưng trọng nhìn Khương Hoa đang từ từ đi lên trong hố lớn.

Ngươi sao lại.

Hahaha, Ngũ Lôi Chính Pháp này quả nhiên cường đại, ta may mắn chống đỡ được.

Khương Hoa nhìn Ngộ ta đang bay lơ lửng giữa không trung, trên người ông ta vẫn còn Lôi Quang thoáng hiện, nhưng vẻ mặt kinh ngạc đã không thể che giấu.

Hahaha, xin lỗi, ta may mắn đã chống đỡ được trong Lôi pháp của ông.

Ngộ ta từ từ thu lại vẻ kinh ngạc, sau một hồi đấu tranh nội tâm ngắn ngủi, cuối cùng cũng chấp nhận thực tế.

Ai, không ngờ ta ẩn cư nhiều năm như vậy mà lại xuất hiện một quái thai như ngươi, thể chất hiện tại của ngươi rất đặc thù, nói là sinh mệnh thể cao cấp thì không giống.

Nói là Vĩnh Hằng Sinh Mệnh thì ngươi còn chưa đến trình độ đó.

Nói như vậy ngươi nên thuộc về nửa bước Vĩnh Hằng Sinh Mệnh.

Ồ, không ngờ ông lại nhìn thấu thể chất của ta, đúng vậy, ta bây

giờ chính là sinh mệnh thể cao cấp đang trong quá trình lột xác thành Vĩnh Hằng Sinh Mệnh.

Hahaha, không ngờ lão phu vô địch một đời, về già lại thua một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa như ngươi, nhưng mà, lần này ta chịu thua, sau này thiên hạ này sẽ là của các ngươi những người trẻ tuổi, ta già thật rồi.

Ngộ đạo trưởng, lần này ta cũng chỉ là dựa vào phòng ngự siêu cao mới có thể chính diện chống đỡ Lôi pháp của ông.

Thua chính là thua, không có chuyện may mắn gì cả, bây giờ có thể đi làm chuyện cậu muốn làm rồi, nhưng mà về phong thần tế đàn, ta vẫn không thể cam đoan cậu có thể nhìn thấy, bên trong đó còn có mấy lão ngoan cố.

Lão ngoan cố.

Haha, ta hiểu rồi, không sao, dù sao người kia cũng đang ở phong thần tế đàn chờ ta.

Người kia.

Haha, đây là ước định giữa ta và một người, được rồi, bây giờ có thể cho ta biết kẻ đã bắt Phong Thân Ân Đức và những người khác rốt cuộc là ai rồi chứ.

Ừm, đi thôi, tiểu hữu chúng ta vào trong đại điện nói chuyện.

Nói xong, Ngộ ta dẫn Khương Hoa vào đại điện.

Đi, chúng ta cũng theo sau.

Hậu Thổ và Thần Đồ dẫn theo Hồ Bát Nhất cũng đi vào đại điện.

Khương Hoa vừa bước vào đại điện liền cảm giác đại điện này lại được ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Hơn nữa, linh khí ở đây lại nồng đậm đến mức ngưng tụ thành

sương.

Linh khí thật nồng đậm.

Haha, lý do ta bảo vệ đại điện này trước đó là vì dưới đại điện này có một Tụ linh trận cao cấp, hơn nữa với năng lực hiện tại hoàn toàn không thể làm ra một Trận pháp thứ hai như vậy, do đó, ta không thể không xuất hiện.

Hahaha.

Khương Hoa cười gượng.

Được rồi, dù sao cũng không có chuyện gì, các cậu ngồi đi, bây giờ ta sẽ nói cho các cậu manh mối về kẻ đã bắt bạn của cậu.

Vẻ mặt của Ngộ ta lập tức nghiêm túc.

Khương Hoa, ta hỏi cậu trước, cậu hiểu rõ về Long Hổ Sơn của ta đến mức nào.

Long Hổ Sơn, đạo trường chứng đạo của người sáng lập Đạo giáo Trương Đạo Lăng.

Sau khi Trương Đạo Lăng tấn cấp thành Vĩnh Hằng Sinh Mệnh, vì yêu ma quỷ quái tàn phá khắp nơi, ông đã sáng lập Thiên Sư Phủ, với mục đích bồi dưỡng một lực lượng trừ yêu diệt ma cho thế gian, lưu lại một con đường chính đạo.

Trương Đạo Lăng lão nhân gia ông ấy quả thật đã làm không ít cho thế gian này, nhưng mà, theo ta được biết, Thiên Sư Phủ của các người về sau tại sao lại phong sơn.

Chuyện này lại liên quan đến một chuyện khác, cậu biết Trương tổ sư, ông ấy trước kia đã vượt qua kỳ suy yếu của Vĩnh Hằng Sinh Mệnh, nhưng các cậu không biết là Trương Đạo Lăng tổ sư gia dù có sự trợ giúp của phong thần tế đàn cũng đã suýt chút nữa vẫn lạc, may

mắn cuối cùng tổ sư gia đã thành công vượt qua kỳ suy yếu, nhưng sau đó, tổ sư gia cũng đã phong cấm phong thần tế đàn, đồng thời lưu lại pháp chỉ không cho phép bất kỳ ai lại gần phong thần tế đàn nữa.

Vĩnh viễn không cho phép lại gần phong thần tế đàn.

Hậu Thổ, cô có ý kiến gì không.

Ta nghĩ việc sử dụng phong thần tế đàn có thể sẽ gây ra chuyện gì đó trái với thiên đạo, nhưng mà, tu luyện vốn dĩ là nghịch thiên mà đi, hơn nữa sự suy yếu của Vĩnh Hằng Sinh Mệnh là ý trời, cũng có thể nói là thử thách, muốn cưỡng ép vượt qua kỳ suy yếu, không nghi ngờ gì chính là đi ngược lại ý trời.

Ừm, cô nói cũng không sai, nhưng mà, chuyện này có liên quan gì đến việc phong sơn.

Lỗi là ở chỗ này, trước đây có một đệ tử, vì vô tình đi lạc vào lãnh địa của phong thần tế đàn, mà không hiểu sao lại phát điên, hơn nữa thực lực còn tăng mạnh, mỗi ngày không làm gì cả, trong miệng cứ lẩm bẩm tên của tổ sư gia, chúng ta ban đầu không để ý, nhưng sau đó hắn đả thương đệ tử trông coi, đi thẳng đến phong thần tế đàn, lại muốn mở ra tế đàn, may mắn là các trưởng lão đã sớm phát hiện.

Đi lạc vào phong thần tế đàn rồi phát điên, hơn nữa còn luôn miệng gọi tên Trương Thiên Sư, xem ra Trương Thiên Sư trước kia khi phong ấn phong thần tế đàn hẳn là đã phong ấn thứ gì đó ở bên trong.

Haha, Khương Hoa đạo hữu nói đúng tám phần, nhưng mà, có một điểm không giống chính là, trước kia tổ sư gia phong ấn chính là ác niệm của ông ấy.

Cái gì.

Ác niệm.

Lần này Khương Hoa hoàn toàn kinh ngạc, trong ký ức của anh, người có thể chém giết ác niệm chỉ có số ít, trước kia Đại Địa Chi Mẫu Nữ Oa cũng là nhờ công đức tạo nhân mà trảm Tam Thi thành thánh.

Chẳng lẽ Trương Thiên Sư cũng đã đến trình độ đó sao.

Chuyện này chúng ta không biết được, theo ghi chép trong bí mật, tên đệ tử đó để lại một câu nói sau đó liền đi, chúng ta tìm kiếm rất nhiều nơi đều không tìm thấy.

Để lại một câu nói, câu nói đó là gì.

Trương Đạo Lăng, tên tiểu nhân hèn hạ, trước kia ngươi tính kế ta, bây giờ ta đã thoát khỏi phong ấn, cứ chờ đấy, ngày phong thần tế đàn chuyển động, chính là ngày Thiên Sư Phủ của ngươi diệt vong.

Ngày tế đàn chuyển động, Thiên Sư Phủ diệt vong.

Vậy, tế đàn này đã chuyển động chưa.

Ai, tiểu hữu có thể không biết, khi các cậu bước vào Long Hổ Sơn này, tế đàn vậy mà đã chấn động, sau đó lại từ từ xoay tròn, theo sự xoay tròn của tế đàn, mơ hồ xuất hiện mấy chữ.

Đó chính là hủy diệt cũng là tái sinh.

Đây chẳng lẽ là muốn để chính các người phá hủy Thiên Sư Phủ sao.

Khương Hoa ác ý nói.

Haha, nếu đơn giản như vậy, chúng ta cũng sẽ không phong sơn, bây giờ ác niệm tái hiện thế gian, xem ra là lời tiên đoán trước kia đã thành sự thật, hơn nữa các cậu lại xuất hiện ở Long Hổ Sơn vào lúc này, xem ra ác niệm đã coi các cậu là nhân vật quan trọng trong lời tiên đoán.

Vậy bây giờ các ngươi biết ác niệm này ở đâu không.

Vị trí cụ thể không biết, nhưng ta có thể chắc chắn, ác niệm này đang ở trong Long Hổ Sơn.

Nhưng nếu hắn không xuất hiện, chúng ta căn bản không có cách nào tìm được hắn.

Hừ.

Phiền phức.

Chẳng lẽ chúng ta bây giờ chỉ có thể chờ ác niệm tìm đến cửa sao.

Khương Hoa vô cùng không cam lòng nói.

Đây không phải manh mối, đây là tất cả những gì ta biết.

Thôi được, tôi có thể tự mình tìm kiếm trên Long Hổ Sơn không.

Đương nhiên, cậu bây giờ có thể tự do đi lại trên Long Hổ Sơn.

Được, làm phiền Ngộ ta chưởng giáo rồi, nhưng tôi vẫn muốn tự mình tìm kiếm một chút, nếu có tin tức gì về ác niệm xin chưởng giáo cho tôi biết một tiếng.

Khương Hoa dẫn theo ba người liền chuẩn bị đi ra, Ngộ ta thấy Khương Hoa và ba người nhất định phải đi, cũng không có cách nào ngăn cản.

Ai, đã các ngươi nhất định phải đi, vậy ta cho các ngươi một manh mối đi.

Khương Hoa cười cười, anh biết lòng phòng bị người không thể không có, cho nên anh cũng cảm giác được Ngộ ta này chắc chắn còn có gì đó chưa nói cho mình biết, do đó, Khương Hoa quyết định thử dò hỏi ông ta một chút.

Không ngờ lại thật sự thành công.

Ngộ ta, nhìn thấy biểu tình cười híp mắt của Khương Hoa, biết mình đã bị lừa rồi.

Hahaha, mặc dù bí mật ông nói cho chúng tôi quả thật có thể mê hoặc rất nhiều người, nhưng nếu suy nghĩ kỹ một chút, sẽ phát hiện trong đó có trăm ngàn sơ hở.

Hơn nữa, các người chủ động nói cho tôi biết, tôi bước vào Long Hổ Sơn sau đó tế đàn mới bắt đầu chuyển động, điều này nói rõ các người muốn tôi biết tôi và phong thần tế đàn này có quan hệ, sau đó lại nói cho tôi biết những chuyện khác, chẳng lẽ không phải vì dẫn dắt tôi nhúng tay vào chuyện này sao.

Khương Hoa nhìn về phía Ngộ ta, ánh mắt dần dần trở nên nguy hiểm, anh rất ghét người khác lợi dụng mình.

Chuyện này.

Nhưng mà, lần này tôi phải cảm ơn ông.

Chương 410

Mặc dù tôi ghét người khác lợi dụng mình, nhưng người khác cũng không thể động đến bạn bè của tôi, nếu phải chọn giữa hai cái, tôi chọn cái sau.

Ông đã cho tôi biết không ít bí mật.

Ai.

Chuyện đã đến nước này, tôi nói cho cậu biết vậy.

Kẻ đã bắt bạn của cậu, tôi biết đại khái chỗ ở, nhưng rất nguy hiểm, hy vọng các cậu chú ý.

Haha, nguy hiểm à, nếu tôi sợ nguy hiểm, tôi đã không phải là Khương Hoa.

Ngộ ta nhìn khí thế tự tin của Khương Hoa, cũng không còn giấu giếm nữa.

Ở chân núi phía bắc của Long Hổ Sơn, có một sơn động, bên trong là một ngôi mộ, kẻ đã bắt bạn của cậu đang ở bên trong.

Nhưng mà, tôi khuyên cậu một câu, ác niệm của tổ sư gia này tuy bị trấn áp nhiều năm, nhưng hắn vẫn mạnh hơn Vĩnh Hằng Sinh Mệnh bình thường, do đó, các cậu phải thật cẩn thận.

Được, có những tin tức này là đủ rồi.

Nói xong, Khương Hoa dẫn theo ba người đi ra ngoài.

Bây giờ các đệ tử Thiên Sư Phủ nhìn thấy Khương Hoa cũng là kính sợ tránh xa, sợ Khương Hoa một lúc không vui liền một chưởng đánh chết mình.

Haha, những đệ tử này của ông hình như rất sợ tôi.

Haha, đổi lại là bất kỳ ai suýt nữa đã chứng kiến cậu đại khai sát giới, tôi nghĩ người bình thường đều sẽ cảm thấy sợ hãi.

Hơn nữa uy áp vừa rồi của cậu quá mạnh, ta phát hiện có mấy tên đệ tử đạo tâm đều dao động.

Hahaha.

Khương Hoa cười gượng, vừa vặn nhìn thấy quảng trường bị phá hủy vì trận chiến lúc nãy.

Hậu Thổ, cô có thể chữa trị quảng trường này không.

Có thể.

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Hậu Thổ truyền đến.

Chỉ thấy tay Hậu Thổ từ từ nâng lên, một luồng linh khí màu vàng cuồn cuộn trên tay.

Ông.

Theo giọng nói của Hậu Thổ, mặt đất bắt đầu chấn động.

Sao, sao lại thế, chẳng lẽ lại có địch tấn công sao.

Các đệ tử Thiên Sư Phủ cảm nhận được mặt đất chấn động lại bắt đầu hỗn loạn.

Ngộ ta nhìn các đệ tử hỗn loạn mà nhíu mày, ông ta đối với thế hệ đệ tử mới của Thiên Sư Phủ hiện tại cảm thấy vô cùng đau đầu, rất nhiều năm rồi chưa từng xuất hiện một đệ tử có tư chất tuyệt cao, điều này khiến Ngộ ta cảm thấy vô cùng đau đầu.

Chân Huyền, ngươi đi thu xếp ổn thỏa cho các đệ tử.

Một chút chuyện nhỏ này đã hoảng loạn như vậy, còn ra thể thống gì nữa.

Vâng.

Bên này Hậu Thổ dẫn động địa mạch chi lực, từ từ lấp đầy cái hố bị Ngũ Lôi Chính Pháp của Ngộ ta oanh kích sụp đổ.

Hậu Thổ đạo hữu, sự khống chế đất đai này có thể nói là đã đến trình độ tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả rồi.

Ngộ ta nhìn thấy Hậu Thổ thi pháp, vô cùng cảm thán nói.

Ta còn chưa đến trình độ đó, nếu thật sự đến trình độ đó, ta bây giờ cũng sẽ không ở đây nữa.

Nói xong, Hậu Thổ liếc nhìn Khương Hoa.

Khương Hoa thấy Hậu Thổ nhìn mình đầy oán giận, biết hiện tại Hậu Thổ vẫn còn vì chuyện trước đây anh cưỡng ép giữ cô lại mà tức giận.

Nhưng mà, nếu để Khương Hoa làm lại một lần nữa, anh vẫn sẽ làm như vậy, dù sao có một người vợ vừa đẹp vừa mạnh như vậy ai mà không muốn chứ.

Ngộ ta cũng nhìn ra quan hệ vi diệu giữa Khương Hoa và Hậu Thổ, cũng cười híp mắt nhìn Khương Hoa, cho anh một ánh mắt mà đàn ông đều hiểu.

Khương Hoa nhìn thấy ánh mắt của Ngộ ta, cũng hết sức khó xử, anh không ngờ Ngộ ta này cũng là một người ngầm ngầm.

Khụ khụ, được rồi, bây giờ quảng trường đã được chữa trị xong, chúng ta cũng nên xuất phát đi tìm Phong Thần Ân Đức bọn họ.

Được, Khương Hoa đạo hữu lần này lấy cẩn thận làm trọng.

Biết rồi.

Sau đó, Khương Hoa dẫn theo ba người đi ra khỏi sơn môn.

Ngộ ta nhìn bóng lưng dần đi xa của mấy người, nở một nụ cười rồi hướng về đại điện đi đến.

Sư tổ, Khương Hoa này rốt cuộc lai lịch gì, hắn thật sự có thể giải quyết được bóng đen thần bí kia sao.

Haha, lần này ta ra mặt, nguyên nhân chủ yếu chính là để thăm dò hắn, ngươi có biết sau khi thăm dò, ta đưa ra kết luận là gì không.

Xin sư tổ chỉ bảo.

Kim lân há là vật trong ao, một khi gặp gió mây liền hóa rồng.

Thế giới này vẫn còn quá nhỏ, căn bản không đủ để dung nạp con cự long đang bay lên này, tương lai của hắn ở nơi đó.

Nơi đó.

Chẳng lẽ là.

Chân Huyền dường như nghĩ đến điều gì đó vô cùng kinh khủng, kinh ngạc nhìn Ngộ ta, ông không ngờ sư tổ lại đánh giá Khương Hoa cao như vậy.

Ai, đáng tiếc, một mầm non tốt như vậy lại không phải là người của Thiên Sư Phủ chúng ta.

Khương Hoa đi trong rừng cây, sắp xếp lại những bí mật mà Ngộ ta đã nói trong lòng, anh cảm thấy chuyện này chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy.

Hiện tại có quá nhiều chuyện kỳ quái, từ lúc ban đầu Trương Đạo Lăng tạo ra ảo cảnh, đến bây giờ xuất hiện ác niệm của Trương Đạo Lăng, đây đều là những chuyện quá không thể tưởng tượng nổi.

Đặc biệt là Trương Đạo Lăng này vậy mà có thể chém giết ác niệm rồi, vậy bây giờ thì sao.

Chẳng lẽ Trương Đạo Lăng hắn đã đạt đến bước đó rồi sao.

Những bí ẩn này chồng chất trong lòng Khương Hoa khiến anh cảm thấy vô cùng bực bội.

Khương Hoa, lòng cậu rối loạn rồi.

Hậu Thổ ở sau lưng Khương Hoa cảm thấy hơi thở của anh ngày càng hỗn loạn, không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

Hậu Thổ, cô nói cho tôi biết, sau mấy vị kia, thật sự còn có người có thể đi vào cảnh giới trong truyền thuyết đó sao.

Chuyện này ta không biết được, nhưng ta biết một điều, Thiên Đạo rất công bằng, ngài ấy sẽ không khóa kín con đường của người tu luyện, do đó, ta cảm thấy con đường của chúng ta vẫn chưa đến cuối, Vĩnh Hằng Sinh Mệnh cũng không phải là điểm cuối của chúng ta.

Haha, ta biết rồi, bây giờ ta đã hiểu, chỉ cần chính ta kiên trì con đường của mình, cho dù là nghịch thiên mà lên, ta cũng phải lật đổ cả trời.

Ừm, cậu như vậy mới là Khương Hoa tự tin mà ta biết.

Đi thôi, để chúng ta xem thử ác niệm của Trương Đạo Lăng này rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Nói rồi, Khương Hoa trực tiếp đi đến nơi mà Ngộ ta đã chỉ.

Khương Hoa dẫn mọi người hướng về nơi Ngộ ta đã chỉ.

Khương Hoa, chỗ này không ổn, vùng đất này cho ta phản hồi rất lộn xộn, ta không thể cảm nhận được tình hình xung quanh.

Mọi người cẩn thận một chút, ta sợ trong này lại có trận pháp gì đó.

Trận pháp của đạo giáo này thật sự đáng ghét.

Hồ Bát Nhất không nhịn được chửi bới.

Haha, trận pháp của đạo giáo tuy rất đáng ghét, nhưng ở một số thời điểm nào đó lại thật sự có hiệu quả.

Khi mấy người càng đi sâu vào, hoàn cảnh xung quanh cũng dần trở nên khô héo.

Ở đây vậy mà không có chút sinh cơ nào.

Phương viên trăm dặm không có chút sinh cơ nào, ác niệm này thật sự kinh khủng.

Chờ một chút, các người có phát hiện không.

Đại thế trong trời đất ở phía trước hội tụ tại một điểm, xem ra, phía trước có một ngôi mộ lớn tồn tại.

Bởi vì có Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Khương Hoa có thể rất nhanh phát hiện ra sự biến hóa của phong thủy trong trời đất.

Không sai, phong thủy của nơi này hiện ra thế song long cuộn mình, nhưng bây giờ hai con rồng này lại có vẻ ảm đạm, xem ra là vì có người đã sử dụng thứ gì đó diệt tuyệt sinh cơ ở đây.

Phá hủy phong thủy của nơi này.

Đi thôi, cửa mộ hẳn là ở bên kia, chúng ta đi qua đó.

Nói rồi, Khương Hoa dẫn mọi người đi đến một cái hố.

Phía dưới này hẳn là cửa mộ rồi, nhưng mà, trong này cho tôi cảm giác đặc biệt không thoải mái.

Được, xuống mộ.

Khương Hoa nhảy xuống đầu tiên, sau đó Hậu Thổ và mấy người cũng lần lượt theo sau.

Hồ Bát Nhất lấy dụng cụ từ trong ba lô ra, đốt một cây đuốc để chiếu sáng.

Hiện ra trước mắt là một con đường đen ngòm.

Đi, theo tôi.

Khương Hoa dẫn mọi người đi dọc theo con đường, nhưng mọi người đi rất lâu mà vẫn không ra khỏi được con đường.

Lối đi này dài vậy sao.

Tôi nghĩ chúng ta đã trúng chiêu rồi.

Đây cũng giống như mê hồn trận mà chúng ta gặp khi mới vào Long Hổ Sơn, nhưng lần này chúng ta không thể xác định được trận nhãn của trận pháp.

Tuy nhiên, trận pháp này, tôi có thể phá được, nhưng cần một khoảng thời gian.

Khương Hoa đặt tay lên vách tường, từ từ đi về phía trước.

Khương Hoa đang phá trận sao.

Ừ, anh ấy đang cảm nhận sự rung động của trận pháp, chỉ khi để linh khí của mình và linh khí của trận pháp rung động cùng một tần số, như vậy mới có thể phá giải trận pháp nhanh nhất.

Khương Hoa lặng lẽ đi về phía trước, cuối cùng, anh dừng lại, ngón tay trực tiếp đánh vào vách tường.

Ầm.

Sau một tiếng nổ, một loạt tiếng rắc rắc vang lên, giống như có thứ gì đó vỡ nát.

Phá.

Mọi người chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, sau đó một cảnh tượng hoàn toàn mới xuất hiện trước mắt.

Đây, đây không phải là nơi chúng ta vừa xuống sao.

Chẳng lẽ chúng ta cứ đi vòng quanh tại chỗ.

Không sai, đây chính là chỗ kinh khủng của trận pháp này, nó có thể khiến người ta không hay biết mà tiến vào ảo cảnh, làm người ta lạc lối ở bên trong.

Nhưng bây giờ trận pháp đã bị chúng ta phá rồi.

Ba người lại tiến vào trong thông đạo, lần này họ rất nhanh đã đi đến cuối cùng, đến trước một cánh cửa đá khổng lồ.

Đúng vậy, hoa văn trên cửa đá này vô cùng tinh xảo, nếu phá vỡ thì rất đáng tiếc.

Chúng ta tìm thử xem, cửa đá thế này chắc chắn có cơ quan.

Cậu nói hai cái này sao.

Hậu Thổ chỉ vào hai đường kẻ dưới chân họ.

Hơn nữa, hai đường kẻ này lại nối thẳng đến cửa đá.

Xem ra là hai đường kẻ này rồi, nhưng mà, đầu kia của chúng ở đâu.

Khương Hoa đi dọc theo đường kẻ, đến một ngã ba.

Hai đường này tách ra.

Thế này đi, Thần Đồ dẫn Hồ Bát Nhất đi bên trái, tôi và Hậu Thổ đi bên phải, cuối cùng tập trung lại ở đây.

Ừ.

Được.

Thần Đồ dẫn Hồ Bát Nhất đi theo đường kẻ về phía cuối.

Chúng ta cũng đi thôi.

Hậu Thổ nhìn Khương Hoa rồi đi thẳng về phía trước.

Khương Hoa nhìn bóng lưng Hậu Thổ, bất đắc dĩ lắc đầu đi theo, vợ mình kiêu ngạo quá, hết cách rồi.

Khương Hoa và Hậu Thổ đi chưa được bao lâu thì thấy một gian mộ thất.

Đường kẻ này nối vào trong mộ thất, xem ra chúng ta tìm đúng chỗ rồi.

Nói rồi, Khương Hoa dùng sức đẩy cửa mộ ra.

Mộ thất này không lớn lắm, nhưng trên tường lại vẽ đầy bích họa.

Khương Hoa, anh xem mấy bức tranh này hình như đang kể về quá trình luyện đan của ai đó.

Luyện đan.

Đúng vậy, nhưng anh xem, miếng ở giữa bức bích họa có phải là không hài hòa lắm không.

Ừm, đúng là miếng này, cứ như bị người ta cố ý gắn vào.

Nói rồi Khương Hoa gỡ miếng bích họa đó xuống.

Trong mộ thất này chắc chỉ có cỗ quan tài này thôi, để tôi mở ra xem có gì bên trong.

Nói rồi, Khương Hoa bước tới, định nhấc nắp quan tài lên, nhưng vừa ra tay, hắn đã phát hiện nắp quan tài nặng một cách khác thường.

Hả.

Tôi còn không tin nổi.

Khương Hoa trực tiếp dùng sức mạnh gấp ba, lần này nắp quan tài cuối cùng cũng nhúc nhích.

Dần dần, Khương Hoa hé nắp quan tài ra một khe hở.

Đột nhiên, từ trong khe hở phát ra một luồng sáng chói mắt, sau đó, tầm mắt Khương Hoa bị ánh sáng trắng bao trùm.

Đợi đến khi Khương Hoa có thể nhìn rõ lại, mộ thất đã biến mất,

thay vào đó là một cảnh tượng vô cùng quen thuộc.

Chết tiệt, lại là cái cảm giác đáng ghét này.

Ha ha, tiểu hữu, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Khương Hoa nghe thấy giọng nói quen thuộc, quay người lại, quả nhiên thấy Trương Đạo Lăng đang mỉm cười.

Trương Thiên Sư, chúng ta lại gặp nhau.

Ta biết ngươi có rất nhiều điều muốn hỏi, nhất là về ác niệm của ta, nhưng bây giờ ta vẫn chưa thể nói cho ngươi biết.

Ngươi chỉ cần biết, ta sẽ không hại ngươi là được.

Không hại tôi.

Tôi nghĩ tôi vào được Long Hổ Sơn là do ông xoay chuyển tế đàn đúng không.

Ha ha, không sai, tế đàn đúng là do ta xoay chuyển, bởi vì bây giờ chỉ có ngươi mới có thể giúp ta cứu vớt Thiên Sư Phủ.

Chương 411

Trong quan tài ở mộ thất này có thứ ta để lại cho ngươi.

Có ý gì, nói cho tôi rõ đi.

Nhưng Trương Đạo Lăng không nói thêm lời nào, thân ảnh dần dần biến mất.

Chết tiệt, ông nói cho rõ đi.

Khương.

Khương Hoa.

Khương Hoa hoàn hồn, thấy Hậu Thổ đang kinh ngạc nhìn mình.

Anh vừa rồi sao vậy.

Không sao, chúng ta xem trong quan tài có gì trước đã.

Khương Hoa nhớ lại lời Trương Đạo Lăng nói đã để lại thứ gì đó cho mình.

Đợi Khương Hoa mở hoàn toàn nắp quan tài, một cuộn giấy da đang nằm ngay chính giữa.

Khương Hoa đưa tay lấy cuộn giấy da ra.

Đây là thứ ông ta để lại cho mình sao.

Để mình xem rốt cuộc là cái gì.

Khương Hoa cầm cuộn giấy da trong tay, một luồng linh khí nồng đậm ập tới.

Linh khí thật nồng đậm, xem ra trong cuộn giấy này chắc chắn có đồ tốt.

Khương Hoa từ từ mở cuộn giấy ra, đập vào mắt là một chữ Lôi.

Đây là cái gì.

Chữ Lôi này ẩn chứa sức mạnh Lôi Điện vô cùng cường đại, xem ra cuộn giấy này có liên quan mật thiết đến Ngũ Lôi Chính Pháp của Thiên Sư Phủ.

Ngay khi Khương Hoa còn đang thắc mắc cuộn giấy này rốt cuộc là thứ gì, giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu.

Phát hiện Vạn Lôi Quyết do Trương Đạo Lăng sáng tạo, công pháp này do Trương Đạo Lăng sáng tạo lúc về già, tu luyện đến đại thành có thể dẫn động vạn tia sét giáng xuống.

Có tu luyện hay không.

Có Không Nghe hệ thống giải thích, Khương Hoa nhận ra sự lợi hại của công pháp này.

Cảnh tượng vạn tia sét giáng xuống, chỉ nghĩ thôi cũng khiến người ta cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Có.

Chúc mừng, đã học được Vạn Lôi Quyết.

Sau khi học được Vạn Lôi Quyết, Khương Hoa cảm nhận được sức mạnh Lôi Điện lan tỏa khắp toàn thân.

Cảm giác thật thoải mái.

Khương Hoa đưa tay ra, tia điện lấp lóe giữa những ngón tay.

Khương Hoa, anh.

Hậu Thổ thấy trong tay Khương Hoa tràn ngập tia điện.

Khương Hoa thấy vẻ mặt kinh ngạc của Hậu Thổ, mỉm cười nói: Tôi vừa lĩnh ngộ được huyền bí của chữ Lôi trong cuộn giấy, bên trong là một bộ công pháp, có lẽ là do Trương Thiên Sư để lại nơi

này.

Anh đúng là một kẻ quái thai, công pháp Trương Đạo Lăng để lại mà anh nói lĩnh ngộ là lĩnh ngộ được ngay.

Hậu Thổ vô cùng ngạc nhiên nhìn Khương Hoa nói.

Ha, đừng bận tâm nhiều như vậy, việc chúng ta cần làm bây giờ là cầm mảnh bích họa này đi gặp Thần Đồ và họ.

Ừ.

Khương Hoa và Hậu Thổ cầm mảnh bích họa gỡ xuống đi đến chỗ hẹn.

Vừa hay thấy Thần Đồ và Hồ Bát Nhất cũng đang đợi ở đó.

Các cậu phát hiện được gì không.

Tôi và Thần Đồ đi theo đường kẻ vào một mộ thất, nhưng bên trong không có gì cả, chỉ có vài bức bích họa trên tường.

Trên một bức tường, có một miếng bích họa rất không hài hòa, chúng tôi cảm thấy có điều bất thường nên đã gỡ nó xuống.

Nói xong, Hồ Bát Nhất lấy miếng bích họa ra, Khương Hoa cũng lấy miếng bích họa mình tìm được ra, quả nhiên, hoa văn trên hai miếng bích họa giống hệt nhau.

Xem ra, chúng ta chỉ cần đổi hai miếng bích họa này cho nhau là được.

Nói xong, Khương Hoa đưa miếng bích họa của mình cho Hồ Bát Nhất, rồi cất miếng bích họa của Hồ Bát Nhất vào lòng.

Đi thôi, lát nữa vẫn tập trung ở đây.

Sau đó, Khương Hoa đi theo đường cũ trở về, lại vào mộ thất lúc nãy.

Khương Hoa đi đến dưới bức bích họa, từ từ lấy miếng bích họa trong lòng ra, đặt lên.

Quả nhiên giống hệt, hơn nữa, bức tranh này cũng trở nên hoàn chỉnh.

Ừm, đúng là như vậy, bây giờ chúng ta chỉ cần đợi Hồ Bát Nhất và họ đặt miếng bích họa xong.

Chỉ lát sau, bức bích họa bắt đầu dần dần hoàn thiện.

Xem ra Hồ Bát Nhất và họ đã thành công, chúng ta đi thôi.

Khương Hoa và Hậu Thổ đi đến chỗ hẹn lúc trước, thấy Hồ Bát Nhất và Thần Đồ cũng đang chạy về phía này.

Đi thôi, xong rồi.

Mấy người lại quay về trước cửa đá lúc nãy, quả nhiên thấy cửa đá đã mở ra một khe hở.

Khương Hoa và mấy người không do dự, đi thẳng vào.

Sau khi vào trong, họ phát hiện sau cửa đá là một mộ thất vô cùng lớn, bên trong có rất nhiều quan tài, hơn nữa, những cỗ quan tài này được sắp xếp một cách lộn xộn.

Những cỗ quan tài này có vấn đề, nhưng tôi vẫn chưa biết nguyên lý sắp xếp này rốt cuộc là gì.

Cái này giống như để bày trận, nhưng mà, trận pháp này vẫn chưa thành hình.

Trận pháp chưa thành hình.

Sau đó, Khương Hoa đi đến bên cạnh một cỗ quan tài, trực tiếp vén nắp quan tài lên, Khương Hoa phát hiện bên trong vậy mà lại có một xác chết.

Khương Hoa cảm thấy không ổn, bèn để ba người kia mở hết tất cả quan tài ra, quả nhiên, bên trong đều chứa thi thể, hơn nữa có một số thi thể đã mục rữa.

Tại sao ở đây lại có nhiều thi thể như vậy.

Khương Hoa phát hiện tình hình hiện tại đã dần vượt khỏi tầm kiểm soát của mình, khiến hắn lần đầu tiên có cảm giác luống cuống tay chân.

Khương Hoa, các cậu mau tới đây, tôi tìm thấy Vương Khải Toàn rồi.

Ngay khi Khương Hoa đang trầm tư, giọng Thần Đồ truyền đến.

Cái gì, Bàn Tử, cậu ta sao lại.

Nghĩ đến trong quan tài toàn là thi thể, Khương Hoa cho rằng Vương Khải Toàn đã chết, liền vội vàng chạy tới, quả nhiên thấy Vương Khải Toàn đang yên tĩnh nằm trong quan tài, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Hồ Bát Nhất thấy Vương Khải Toàn hai mắt nhắm nghiền, liền hoảng hốt.

Bàn Tử, Bàn Tử cậu tỉnh lại đi, cậu không thể chết được, cậu đã nói sẽ đi theo Khương Gia kiếm nhiều tiền cơ mà, bây giờ giấc mơ của cậu mới thực hiện được một nửa thôi, sao cậu có thể chết được chứ.

Cậu quên lời thề của chúng ta rồi sao.

Mô Kim Giáo úy, hợp thì sống, chia thì chết.

Bàn Tử cậu không thể chết, cậu tỉnh lại đi.

Nói rồi, Hồ Bát Nhất tát một cái vào mặt Vương Khải Toàn.

Bốp Sau cái tát của Hồ Bát Nhất, Khương Hoa vậy mà cảm nhận

được hơi thở của Vương Khải Toàn.

Khoan đã, Hồ Bát Nhất, hình như cậu một tát đã đánh cho cậu ta sống lại rồi.

Nghe giọng Khương Hoa, Hồ Bát Nhất từ từ nhìn về phía Vương Khải Toàn.

Quả nhiên phát hiện sắc mặt Vương Khải Toàn bây giờ vậy mà đã trở nên hồng hào, cũng không biết là do cậu ta tát hay là vì cái gì.

Khụ khụ.

Hồ Bát Nhất, tôi thấy cậu mong tôi chết hơn thì phải, tôi đang chuẩn bị cưới vợ thì cậu một tát đánh tôi tỉnh dậy.

Thằng khốn, tao ở đây lo lắng cả buổi, giờ mày lại nói với tao là mày đang mơ cưới vợ.

Hồ Bát Nhất vừa cười vừa mắng, đấm một cú vào vai Vương Khải Toàn.

Hồ Bát Nhất không ngờ cú đấm nhẹ của mình lại khiến Vương Khải Toàn la oai oái.

Bàn Tử, cậu bị thương rồi.

Không sao, chỉ là vết thương ngoài da thôi.

Khương Hoa cũng cảm thấy cánh tay Bàn Tử đang rũ xuống, liền đi qua, dùng linh khí kiểm tra cơ thể cho Bàn Tử.

Cậu. tứ chi bị người ta tháo khớp.

Khương Hoa nhìn Bàn Tử nhàn nhạt nói, nhưng trong giọng nói có thể nghe ra, Khương Hoa bây giờ vô cùng tức giận.

Cái gì, Khương Gia, anh nói tứ chi của Bàn Tử bị người ta tháo khớp.

Không sai, tôi có thể lắp lại tứ chi cho cậu, nhưng cậu ráng chịu một chút.

Ha ha, Khương Gia anh yên tâm, tôi Vương Khải Toàn đời này chỉ có xương cốt là cứng rắn, không sao đâu, anh cứ làm đi.

Nói xong, Khương Hoa trực tiếp đưa tay nâng cánh tay của Bàn Tử lên.

Hít Cậu ráng chịu một chút, sắp xong rồi.

Nói xong, Khương Hoa từ từ xoay cánh tay Bàn Tử, khi tìm thấy một điểm khớp, đột nhiên dùng sức.

A Kèm theo tiếng kêu thảm thiết của Bàn Tử, cánh tay của hắn cũng được lắp vào.

Lặp lại phương pháp này bốn lần, sắc mặt Bàn Tử bây giờ tái nhợt, trên đầu đầm đìa mồ hôi lạnh.

Có thể thấy vừa rồi hắn đã đau đến mức nào.

Sau đó, Khương Hoa lại dùng linh khí thanh tẩy cơ thể cho Vương Khải Toàn một lần.

Được rồi, Bàn Tử cậu ở đây, còn Phong Thân Ân Đức đâu.

Anh ta. anh ta trúng tà rồi.

Cái gì.

Anh ta trúng tà.

Anh ta là sinh mệnh Vĩnh Hằng, sao lại trúng tà được.

Mấy ngày nay ở đây đã xảy ra chuyện gì.

Haiz, mấy ngày trước chúng ta vừa vào Long Hổ Sơn, không phải là đi theo các anh phá trận sao.

Đúng vậy, lúc đó tôi còn dùng linh khí hóa thành dây thừng để dẫn

đường cho các cậu mà, sau đó thì sao.

Sau đó, tôi mơ hồ nắm lấy dây thừng đi về phía trước, nhưng đi chưa được bao lâu thì cảm giác có người sau lưng.

Lúc tôi quay đầu lại thì một bóng đen xuất hiện trước mặt tôi, sau đó tôi liền ngất đi.

Đợi đến khi tôi tỉnh lại lần nữa, tôi đã ở trong cỗ quan tài này.

Hơn nữa, tôi còn nghe thấy gì đó vượt qua sinh mệnh Vĩnh Hằng, Độ Kiếp Kỳ.

Sau đó tôi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết đến xé lòng của Phong Thân Ân Đức.

Lúc đó tôi sợ lắm, tưởng bọn họ đang hành hạ anh ta.

Tiếng kêu thảm thiết kéo dài một lúc rồi im bặt.

Rất lâu sau đó bên ngoài không có tiếng động gì.

Ngay lúc tôi buông lỏng cảnh giác, cỗ quan tài giam giữ tôi vậy mà từ từ mở ra.

Tôi thấy Phong Thân Ân Đức đang mở nắp quan tài của tôi.

Ban đầu tôi còn vui mừng lắm, vì anh ta không sao.

Nhưng khi tôi thấy nụ cười tà mị trên mặt anh ta, tôi biết mình đã sai.

Thế là, tôi theo bản năng muốn ra tay với anh ta, nhưng ý định của tôi đã bị anh ta biết được.

Sau đó, anh ta trực tiếp tháo khớp tay của tôi xuống.

Phong Thân Ân Đức cũng đã biến mất.

Mãi cho đến khi các anh xuất hiện.

Mấy người đưa mắt nhìn nhau.

Cùng lúc đó.

Một bóng đen xuất hiện ở cổng Thiên Sư Phủ.

Bao nhiêu năm rồi, cuối cùng ta cũng đã trở về.

Chương 412

Trương Đạo Lăng, những gì ngươi đã làm với ta năm xưa, lần này ta muốn hậu bối của ngươi phải trả đủ.

Ngươi là ai, Thiên Sư Phủ hiện đang đóng cửa, xin mời rời đi.

Lũ sâu kiến.

Phong Thân Ân Đức trực tiếp một chưởng đánh chết hai đệ tử gác cổng.

Đừng vội, đây mới chỉ là bắt đầu thôi.

Nói xong, Phong Thân Ân Đức bay thẳng về phía Thiên Sư Phủ.

Phong Thân Ân Đức nhìn thấy cung điện hùng vĩ và các đệ tử qua lại tấp nập của Thiên Sư Phủ.

Chậc, thật là một cảnh tượng phồn hoa, nhưng từ hôm nay trở đi sẽ không còn tồn tại nữa.

Lôi sát.

Trên trời vang lên một tiếng sấm rền, từng đạo hắc lôi từ trên trời giáng xuống.

Xảy ra chuyện gì vậy, trời đang đẹp sao tự nhiên lại đen kịt, còn có tiếng sấm nữa, không phải lại có kẻ địch mới đến đấy chứ.

Phì, cậu đừng có cái mỏ quạ đen đó nữa, có tổ sư gia đích thân trấn giữ, làm sao có kẻ không biết sống chết nào dám tới.

Tên đệ tử này vừa dứt lời, sau lưng hắn liền có một đạo lôi đánh xuống đất.

Mẹ kiếp, thật sự bị cái mỏ quạ đen của cậu nói trúng rồi.

Haiz, tôi cũng không muốn mà, chúng ta mau trốn thôi.

Ngươi cuối cùng cũng đã trở về.

Ngộ Ta xuất hiện trên đại điện, nhìn mây đen trên trời nói.

Phong Thân Ân Đức từ từ hiện ra trong tầng mây, nhìn lão già áo trắng trên đại điện nói: Ta đã nói rồi, ngày tế đàn phong thần chuyển động, là lúc Thiên Sư Phủ hủy diệt.

Bây giờ ta trở về để thực hiện lời hứa của mình.

Hậu duệ của Trương Đạo Lăng phải chết.

Lôi sát.

Phong Thân Ân Đức vung tay, trực tiếp điều khiển lôi điện đánh xuống đại điện.

Hừ, ngươi có phải quá coi thường lão phu rồi không.

Ngộ Ta ngưng tụ ra một màn sáng chặn lại hắc lôi của Phong Thân Ân Đức.

Ngũ Lôi Chính Pháp, Dương Lôi.

Ngộ Ta cũng sử dụng Ngũ Lôi Chính Pháp.

Trong chốc lát, trên bầu trời xuất hiện một ranh giới rõ ràng, hai màu đen trắng trực tiếp tạo thành thế đối kháng.

Bên này, nhóm người Khương Hoa đã ra khỏi ngôi mộ cổ.

Đi thôi, bây giờ chúng ta về Thiên Sư Phủ nói chuyện với chưởng giáo trước đã.

Khương Hoa, tôi nghĩ chúng ta bây giờ có thể tìm thấy Phong Thân Ân Đức rồi.

Ở đâu.

Anh nhìn bầu trời Thiên Sư Phủ bây giờ đi.

Khương Hoa nhìn theo hướng Hậu Thổ chỉ, thấy bầu trời Thiên Sư Phủ.

Bầu trời Thiên Sư Phủ lúc này đã bị hai màu đen trắng bao phủ, hơn nữa trong tầng mây cuồn cuộn chỉ có thể thấy tiếng sấm và tia điện lóe lên.

Nhưng không may là màu đen đang có xu thế áp đảo màu trắng.

Hai loại Ngũ Lôi Chính Pháp.

Thú vị thật, xem ra ác niệm của Trương Thiên Sư đã giết đến Thiên Sư Phủ rồi.

Chúng ta cũng đi xem đi, nếu không bỏ lỡ một màn kịch hay như vậy thì thật đáng tiếc.

Âm Lôi Lôi Sát.

Dương Lôi Lôi Cực.

Hai loại lôi điện cực hạn của trời đất trực tiếp đan vào nhau.

Ầm—— Hai nguồn năng lượng cực hạn va chạm, trực tiếp làm cho không gian tại nơi giao nhau vỡ vụn.

Chết tiệt, kẻ đoạt xác này lại là một sinh mệnh Vĩnh Hằng, bây giờ sức mạnh của hắn đã được giải phóng tối đa.

Lẽ nào hôm nay trời muốn diệt Thiên Sư Phủ của ta sao.

Ha, chết đi, hôm nay ta muốn san bằng Thiên Sư Phủ này.

Ngộ Ta chung quy vẫn không chống cự lại được Phong Thần Ân Đức, bị một đạo thiên lôi của hắn đánh trúng, trực tiếp xuyên thủng đại điện.

Sư tổ.

Chân Huyền và những người khác thấy Ngộ Ta bị thương liền vội

vàng chạy đến đại điện.

Khụ khụ, chết tiệt, Lôi pháp của hắn mạnh hơn.

Ngộ Ta nhìn bóng đen trên trời, vô cùng kinh hãi.

Ha, ngay cả tổ sư của các ngươi cũng đã thua trong tay ta, Thiên Sư Phủ của các ngươi cũng không cần thiết tồn tại nữa.

Trương Đạo Lăng, năm xưa ngươi phong ấn ta thì sao chứ, bây giờ ta muốn ngươi ở nơi đó nhìn xem ta làm thế nào để biến Thiên Sư Phủ do ngươi tự tay xây dựng thành bình địa.

Bốp.

Một tràng pháo tay đột ngột vang lên khiến Phong Thân Ân Đức sững sờ, hắn đột nhiên thấy một bóng người áo trắng xuất hiện dưới đại điện.

Ngươi là ai.

Ngươi không cần biết ta là ai, ngươi chỉ cần biết vô cớ đoạt xác bạn của ta, hôm nay ngươi phải chết.

Ha, khẩu khí thật lớn.

Nhưng mà cơ thể của bạn ngươi cũng không tệ, bao nhiêu năm qua đây là cơ thể duy nhất có thể phát huy hơn tám mươi phần trăm thực lực của ta.

A.

Sau lưng Khương Hoa từ từ xuất hiện một con Kỳ Lân, dần dần Kỳ Lân ngưng tụ lại, Kỳ Lân thực thể cũng cảm nhận được Phong Thân Ân Đức trên trời, trực tiếp ngẩng đầu gầm lên.

Chậc, huyết mạch Kỳ Lân, cơ thể của ngươi chắc chắn còn tốt hơn cái này.

Chỉ cần có được cơ thể của ngươi, ta nhất định có thể đến nơi đó tìm hắn tính sổ.

Hừ, muốn cơ thể của ta, vậy cũng phải xem ngươi có bản lĩnh đó không.

Tuyệt đối lĩnh vực.

Thần thú giáng lâm.

Từ từ sau lưng Khương Hoa xuất hiện một hư ảnh màu xanh, chậm rãi ngưng tụ thành một con cự long màu xanh.

Bởi vì hai đầu thần thú xuất hiện, trời đất phảng phất như bị đóng băng.

Xích Long chiếm cứ phía sau trên lưng Khương Hoa gầm lên với Phong Thân Ân Đức.

Tiếng rồng ngâm và tiếng Kỳ Lân gầm vang vọng khắp trời đất.

Đi.

Theo lệnh của Khương Hoa, Xích Long và Kỳ Lân tấn công về phía Phong Thân Ân Đức.

Chết tiệt, huyết mạch Xích Long và Kỳ Lân cùng tồn tại trong một cơ thể, sao có thể.

Phong Thân Ân Đức cũng không dám coi thường.

Sức mạnh của hai đại thần thú rất cường đại, mặc dù chỉ là hư ảnh, nhưng dù sao cũng là thần thú, là nguồn năng lượng nguyên thủy nhất của trời đất.

Hôm nay ta liền thử uy lực của Thiên Lôi Quyết này.

Khương Hoa dẫn động Thiên Lôi Quyết, toàn thân bị lôi điện bao phủ.

Không hổ là công pháp do Trương Thiên Sư sáng tạo, quả nhiên cường đại.

Trên người Khương Hoa xuất hiện lôi điện màu tím, khoảnh khắc đó khiến Ngộ Ta kinh ngạc không nói nên lời.

Sao ngươi lại biết Ngũ Lôi Chính Pháp.

Chi tiết sau này sẽ nói cho ông, tôi giải quyết thứ này trước đã.

Nói xong, Khương Hoa bay thẳng lên.

Bây giờ Xích Long và Kỳ Lân đang giao đấu với Phong Thần Ân Đức, nhưng hai thần thú này dù sao cũng chỉ là hư ảnh do Khương Hoa tạo ra.

Mặc dù có uy áp của thần thú, nhưng cũng không phải là thần thú thật sự.

Bây giờ vì chiến đấu với Phong Thần Ân Đức mà ánh sáng trên người đã mờ đi.

Khương Hoa triệu hồi Xích Long và Kỳ Lân về.

Các ngươi vất vả rồi, nhưng mà, kẻ này ta muốn tự tay giết hắn.

Gầm.

Xích Long và Kỳ Lân gầm nhẹ một tiếng rồi từ từ tiêu tán.

Hôm nay là lần đầu tiên ta chiến đấu sau khi học được công pháp này, vừa hay ngươi là ác niệm của Trương Thiên Sư, hôm nay ta liền dùng ngươi để thử nghiệm.

Thiên Lôi Yên Diệt.

Khương Hoa trực tiếp sử dụng thức đầu tiên của Thiên Lôi Quyết.

Theo sự dẫn dắt của hắn, trên đầu và dưới chân Phong Thần Ân

Đức xuất hiện một trận pháp.

Chết tiệt, cảm giác quen thuộc này, ông ta vậy mà đã sáng tạo ra được công pháp này, nhưng làm sao ngươi có được nó.

Hừ, cái này ngươi không cần biết.

Diệt sát.

Theo lệnh của Khương Hoa, thiên lôi màu tím tức khắc giáng xuống.

Phong Thân Ân Đức cũng không dám đối đầu với thiên lôi màu tím này, trốn đông né tây trong trận pháp, trông vô cùng thảm hại.

Khương Hoa không cho Phong Thân Ân Đức cơ hội phản ứng, trực tiếp dùng đến thức thứ hai của Thiên Lôi Quyết.

Chết tiệt.

Ta phải mau ra ngoài, nếu không sớm muộn gì cũng chết trong trận pháp này.

Khương Hoa, ngươi thật sự muốn giết ta.

Nói nhảm.

Ngươi có từng nghĩ đến cơ thể ta đang dùng rốt cuộc là của ai không.

Nếu ta chết, cơ thể này cũng chắc chắn sẽ hồn bay phách tán.

Hừ, nói như thể ta thả ngươi ra thì ngươi sẽ tự động rời đi vậy.

Không, ta sẽ rời đi.

Mục đích ban đầu của ta chỉ là trả thù Thiên Sư Phủ, ta và bạn của ngươi không có bất kỳ thù hận nào.

Do đó, ta nguyện ý rời đi.

Chỉ cần ngươi không giết ta.

Được.

Nói xong, Khương Hoa thu hồi trận pháp.

Phong Thân Ân Đức thấy trận pháp bị thu hồi, liền ngồi xếp bằng xuống.

Tốt, bây giờ có thể ra ngoài rồi.

Được, ta nói là làm.

Nói xong, ác niệm của Trương Đạo Lăng từ từ bay ra từ đỉnh đầu Phong Thân Ân Đức.

Khương Hoa đi tới đỡ lấy Phong Thân Ân Đức đang sắp ngã xuống.

Tốt, chuyện thứ nhất chúng ta giải quyết xong, bây giờ chúng ta làm chuyện thứ hai.

Cái gì, ngươi không giữ chữ tín.

Ta không giữ chữ tín sao.

Ta nói ngươi ra ngoài, ta không giết ngươi, nhưng chưa từng nói ta không phế ngươi.

Trước đây ngươi đối xử với Bàn Tử thế nào.

Bây giờ, phong thủy luân chuyển, đến lượt ngươi rồi.

Nói xong, Khương Hoa trực tiếp triệu hồi một đạo lôi đánh xuống.

Lôi là khắc tinh của mọi tà ác, nhất là đối với loại hồn thể này có sự khắc chế bẩm sinh.

A Khương Hoa, ta nguyền rủa ngươi chết không yên lành.

Ha, cho dù có chết ngươi cũng không thấy được ngày đó đâu.

Sau đó, ác niệm của Trương Đạo Lăng tiêu tán giữa trời đất.

Khương Hoa đi đến bên cạnh Phong Thân Ân Đức, dùng linh khí kiểm tra cơ thể anh ta, phát hiện cơ thể Phong Thân Ân Đức bây giờ đã thủng trăm ngàn lỗ, hơn nữa cường độ linh hồn vô cùng yếu ớt.

Chết tiệt, ác niệm này đã hủy hoại cơ thể Phong Thân Ân Đức đến mức độ kinh khủng.

Khương đạo hữu, để lão phu kiểm tra cho cậu ta đi.

Ngộ Ta đi đến sau lưng Khương Hoa, nhìn Phong Thân Ân Đức đang hôn mê nói.

Ngộ Ta cẩn thận kiểm tra cơ thể Phong Thân Ân Đức một lần.

Haiz, Khương đạo hữu, cơ thể của vị đạo hữu này bây giờ như ngọn nến trước gió, đã đến thời khắc cuối cùng rồi.

Nếu không có cách nào cứu chữa, cậu ta sẽ thân tử đạo tiêu.

Chết tiệt, có phương pháp nào cứu anh ta không.

Tôi đã hứa với Hòa Thân sẽ đưa anh ta về an toàn.

Tiểu hữu, thật ra bây giờ vẫn còn một cách cứu cậu ta.

Cái gì, Đạo trưởng mau nói cho tôi biết.

Đó chính là thứ mà cậu đến Thiên Sư Phủ để tìm, thứ đó có công hiệu nghịch chuyển sinh tử.

Nhưng ta sợ những vị trưởng lão kia không đồng ý, bởi vì lần này Thiên Sư Phủ suýt nữa diệt môn mà bọn họ đều không ra tay.

Cho nên nếu cậu không qua được cửa ải của họ, ta cũng lực bất tòng tâm.

Được, đã có cách, dù khó khăn đến đâu, tôi nhất định phải cứu anh ta.

Khương Hoa nhìn Phong Thân Ân Đức đang hôn mê nói.

Haiz, các ngươi đi theo ta.

Ta có thể dẫn các ngươi đi, còn sau đó, mọi chuyện phải xem vào chính ngươi.

Nói xong, Ngộ Ta dẫn Khương Hoa và mọi người đi đến tế đàn phong thần.

Bàn Tử, các cậu cõng Phong Thần Ân Đức, chúng ta đi.

Nói xong liền đi theo, Vương Khải Toàn và Hồ Bát Nhất khiêng Phong Thần Ân Đức đi theo sau.

Khương Hoa, sức mạnh Lôi Điện trên người cậu là gì vậy, nếu ta không đoán sai, lần trước lúc giao thủ với ta, cậu không có năng lực nguyên tố Sét đúng không.

Chương 413

Hơn nữa, ta cảm nhận được một cảm giác quen thuộc trên người cậu.

Ngộ Ta đi được một lúc đột nhiên nhớ tới sức mạnh Lôi Điện mà Khương Hoa dùng để diệt sát ác niệm, lúc trước không có cơ hội hỏi, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội, Ngộ Ta liền hỏi ra nghi vấn trong lòng mình.

Ông nói cái này sao.

Khương Hoa ngưng tụ ra một con rắn sét màu tím trong lòng bàn tay.

Con rắn sét này tò mò nhìn đông nhìn tây trong lòng bàn tay Khương Hoa, khi nó nhìn thấy Khương Hoa, dường như biết đây là chủ nhân của mình, liền thân mật cúi đầu cọ vào lòng bàn tay Khương Hoa.

Lôi điện màu tím, Khương Hoa đạo hữu quả nhiên phi thường.

Hửm.

Ngộ đạo trưởng, lẽ nào lôi điện của tôi có gì đó khác thường sao.

Ha, Khương Hoa đạo hữu cậu còn không biết sao, từ lúc hỗn độn sơ khai, trời đất sinh ra tám đại nguyên tố: Phong, Hỏa, Lôi, Điện, Thổ, Ám, Quang, Thủy.

Trong tám đại nguyên tố này, cuối cùng Hỏa và Lôi là bá đạo nhất.

Hỏa có thể thiêu đốt vạn vật, Lôi có thể phán quyết vạn vật, đây chính là tác dụng bản chất nhất của nguyên tố Lôi thời xưa.

Những điều này tôi cũng biết sơ qua, nhưng mà, trong sấm sét còn

có phân chia cấp bậc sao.

Không sai, Thiên Đạo công bằng, mỗi người tư chất đều không giống nhau, cho nên khảo nghiệm của Thiên Lôi cũng có thể coi là phúc lành của Thiên Đạo, bởi vì Thiên Lôi có tác dụng thanh tẩy cơ thể.

Bởi vì mỗi người tư chất khác nhau, cho nên khảo nghiệm Thiên Đạo giáng xuống cũng khác nhau.

Cậu không thể nào để một người có tư chất bình thường đi độ kiếp của một người vạn người có một, như vậy hắn chắc chắn chỉ có một kết cục, đó là thân tử đạo tiêu.

Kim Lôi là loại sấm sét tối thượng, đến bây giờ ta còn chưa từng thấy thiên tài nào có thể kích phát khảo nghiệm Thiên Đạo như vậy, nhưng bây giờ có lẽ ta đã gặp được một người.

Ngộ Ta đầy ẩn ý nhìn về phía Khương Hoa.

Ha, Ngộ đạo trưởng, ông thật sự đánh giá cao tôi rồi.

Ha ha, bây giờ còn quá sớm, kết luận sớm như vậy chắc chắn không được, ta tin tưởng cậu.

Được rồi, loại lôi có cường độ xếp thứ hai chính là Tử Tiêu Thần Lôi.

Lần này lại có tên.

Không sai, bởi vì Tử Tiêu Thần Lôi này đã xuất hiện rất nhiều lần, nhưng uy lực cực lớn, điều này đã dẫn đến rất nhiều thiên tài vẫn lạc trong đó.

Ngộ Ta vô cùng cặn kẽ giải thích một lần về các loại lôi cho Khương Hoa nghe.

Thì ra trong lịch sử đã xuất hiện nhiều loại lôi như vậy.

Đúng vậy, nhưng bây giờ đã là thời đại mạt pháp, rất nhiều thứ đã biến mất.

Do đó, ta mới nhạy cảm như vậy với sự xuất hiện của sấm sét màu tím.

Khương Hoa thầm nghĩ, nếu các ông biết Lôi pháp ta sử dụng là do Trương Thiên Sư sáng tạo thì không biết sẽ có cảm nghĩ gì.

Đương nhiên, Khương Hoa cũng không nói ra.

Tốt, đến rồi, phía trước chính là nơi các vị Thái Thượng Trưởng Lão trông coi tế đàn phong thần.

Bạn của cậu có được cứu hay không phải xem vào cậu rồi.

Ngộ Ta nhìn cửa đá trước mặt nói với Khương Hoa.

Được, cảm tạ, tôi nhất định sẽ cứu bạn tôi.

Nói xong, Khương Hoa đi đến trước cửa đá.

Khương Hoa vừa đặt tay lên, một dòng điện liền truyền vào cơ thể hắn.

A.

Khương Hoa cảm nhận được lôi điện trên cánh tay, hắn biết đây là lời dằn mặt của các vị trưởng lão, nhưng Khương Hoa cũng không hề để tâm.

Hừ, trò mèo.

Khương Hoa không thèm để ý đến dòng điện trên cửa đá, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Người ngoài, ngươi đến đây không biết có chuyện gì.

Khương Hoa vừa đi vào, một giọng nói lạnh lùng truyền đến.

Tôi đến đây muốn mượn dùng tế đàn phong thần một chút.

Hừ, ngươi từ đâu đến thì về đó đi, tế đàn phong thần của Thiên Sư Phủ chúng ta, ngươi không có tư cách.

Ồ thật sao.

Nhưng hôm nay tôi đến đây là ôm quyết tâm trăm phần trăm, tôi nhất định phải mượn được tế đàn phong thần này.

Hừ, một tên nhóc con vắt mũi chưa sạch mà dám ở đây nói năng cuồng ngôn.

Chậc, nói năng cuồng ngôn cần có thực lực, mà thực lực này ta vừa hay có.

Nói xong, dưới lòng bàn chân Khương Hoa xuất hiện một vòng tròn trận pháp màu tím, lôi điện tràn ngập khắp trận pháp.

Sao ngươi lại có thể.

Giọng nói lạnh lùng kia khi thấy Lôi pháp mà Khương Hoa sử dụng, ngữ khí đã có chút thay đổi.

Đứa nhỏ này, Lôi pháp sử dụng có chỗ tương đồng với Ngũ Lôi Chính Pháp của Thiên Sư Phủ chúng ta, nhưng mà, Lôi pháp này lại phối hợp với trận pháp.

Một giọng nữ cũng xuất hiện, bà ta nói ra cảm nhận của mình, xem ra rất có hứng thú với Lôi pháp trên người Khương Hoa.

Tiểu hữu, ngươi có thể cho bản tọa xem qua công pháp của ngươi một chút không.

Bà thấy có thể không.

Trong mật thất lặng ngắt như tờ.

Dần dần, Khương Hoa cảm thấy cơ thể mình nặng trĩu, xem ra là mấy vị Thái Thượng Trưởng Lão kia đang phóng thích khí thế để áp chế hắn.

Muốn dựa vào chút khí thế này để áp đảo ta, các ngươi có phải quá mơ mộng hão huyền rồi không.

Thiên Lôi Lôi Diệt Bát Hoang.

Khương Hoa trực tiếp sử dụng ra thức cuối cùng của Lôi Quyết, cũng là chiêu mạnh nhất.

Khương Hoa phảng phất như đã biến thành Lôi Thần, từ từ lơ lửng.

Một hư ảnh Lôi Điện khổng lồ xuất hiện sau lưng hắn, khí thế kinh khủng của hư ảnh đó phảng phất như có thể tru sát sinh mệnh Vĩnh Hằng trong nháy mắt.

Phụt.

Một trong số các trưởng lão bị khí thế phản ngược của Khương Hoa chấn thương.

Chết tiệt, thật là một hư ảnh khủng khiếp, nhưng tại sao ta lại có một cảm giác quen thuộc.

Ta cảm nhận được khí tức của tổ sư trên người hắn.

Đại Trưởng Lão sắc mặt nghiêm túc nói.

Sao có thể, Đạo Tổ lão nhân gia không phải đã đi đến thế giới kia rồi sao, làm sao có thể.

Ta nói lại lần cuối, ta đến Thiên Sư Phủ không có ác ý, chỉ đơn thuần muốn mượn dùng tế đàn phong thần của Thiên Sư Phủ để cứu mạng bạn ta.

Ta cũng không muốn có mâu thuẫn gì với Thiên Sư Phủ.

Hừ, hôm nay ta không cần biết ngươi làm thế nào có được bộ công pháp này, cũng không biết vì sao bộ công pháp này lại có khí tức của tổ sư.

Nhưng mà, hôm nay ta không thể để ngươi tiếp cận tế đàn phong thần, đây là mệnh lệnh của tổ sư, cũng là động lực để đám xương già này chúng ta kiên trì sống sót.

Nếu vi phạm ý nguyện của tổ sư mà tự ý để ngươi tiến vào tế đàn phong thần, ta sẽ không còn mặt mũi nào gặp lại các vị tiên sư của Thiên Sư Phủ.

Đại Trưởng Lão lần này bước ra, Khương Hoa cuối cùng cũng thấy được hình dạng của ông ta.

Khương Hoa đạo hữu, thực lực của ngươi đáng để ta tôn trọng, ngươi có lý do phải đi vào tế đàn phong thần, nhưng ta cũng có lý do phải bảo vệ tế đàn phong thần.

Ta đã nhận được mệnh lệnh không được phép cho bất kỳ ai tiếp cận tế đàn phong thần, như vậy, ta nhất định phải bảo vệ nó.

Nếu ngươi muốn đi vào, xin hãy bước qua xác của ta.

Khương Hoa không ngờ Đại Trưởng Lão này lại cố chấp như vậy, không biết chút nào biến báo.

Nếu đã như vậy thì Đại Trưởng Lão, đắc tội.

Lôi Thương.

Hư ảnh sau lưng Khương Hoa cùng với cánh tay của hắn bắt đầu chuyển động, từ từ một cây trường thương ngưng kết trong tay hư ảnh.

Đi.

Hư ảnh trực tiếp ném trường thương trong tay ra.

Phong Cực Vẫn Tinh.

Đại Trưởng Lão cũng nghiêm túc, trực tiếp chính diện va chạm với cây lôi điện trường thương mà Khương Hoa ném tới.

Sấm sét bá đạo cuồng bạo, gió sắc bén bao dung, cả hai đan vào nhau, ánh sáng xanh tím chiếu rọi khắp căn phòng.

Sau một tiếng nổ lớn, lực phản chấn hất văng cả Khương Hoa và Đại Trưởng Lão ra ngoài.

Khụ khụ Phụt.

Khương Hoa cố gắng đè nén khí huyết đang cuộn trào trong cổ họng, nhưng khóe miệng vẫn rỉ ra một vệt máu tươi.

Tuy nhiên, Đại Trưởng Lão thì không được như vậy, vốn dĩ khí huyết đã không bằng Khương Hoa, nay lại chịu một cú sốc lớn như thế, khí tức lập tức trở nên uể oải.

Đại Trưởng Lão.

Đại ca.

Mấy vị trưởng lão vội vàng lao tới, thấy khí tức của Đại Trưởng Lão suy yếu liền định tìm Khương Hoa tính sổ.

Lão Nhị, dừng tay, ngươi không phải đối thủ của cậu ta đâu.

Nhưng mà đại ca, hắn đánh huynh thành ra thế này, sao chúng ta có thể bỏ qua cho hắn được.

Khụ khụ, cậu ta không hề hạ sát thủ với ta, nếu không thì thứ các ngươi thấy bây giờ đã là t·hi t·hể của ta rồi.

Ngộ Đạo lo lắng đi đi lại lại bên ngoài.

Gã sợ đám trưởng lão này sẽ hạ sát thủ với Khương Hoa nên cứ đi vòng quanh không yên.

Không được, mình phải vào xem sao, mình không thể để ân nhân của Long Hổ Sơn bị thương được.

Ngộ Đạo trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong, gã sững sờ, gã thề rằng đây là lần đầu tiên gã thấy các trưởng lão trong tình cảnh này.

Các vị trưởng lão, các ngài đây là Khụ khụ, Ngộ Đạo, sao con lại vào đây.

Đại Trưởng Lão thấy Ngộ Đạo bước vào thì vô cùng kinh ngạc, ông không ngờ gã lại dám trái lệnh xông vào.

Con Con sợ Khương Hoa bị thương, cậu ấy là ân nhân của Thiên Sư Phủ Long Hổ Sơn chúng ta, nếu không có cậu ấy, Thiên Sư Phủ của chúng ta bây giờ đã không còn nữa rồi.

Cái gì.

Long Hổ Sơn có con trấn giữ bên ngoài, sao có thể có ngoại địch được.

Lẽ nào là.

Không sai, chính là ác niệm của tổ sư đã quay về.

Cái gì, hắn thật sự đã quay về rồi.

Khụ khụ, bây giờ hắn ở đâu.

Ngộ Đạo liếc nhìn Khương Hoa.

Đến lúc này rồi, chúng ta sẽ không gây xung đột với Khương Hoa nữa.

Không phải, các trưởng lão, các ngài chờ con nói hết đã chứ.

Con muốn nói là, Khương Hoa trước mắt các ngài đây đã tiêu diệt ác niệm của Đạo Tổ rồi.

Cái gì.

Con nói Khương Hoa đã g·iết ác niệm đó rồi.

Không, không thể nào, khụ khụ, ác niệm đó chúng ta đã bao vây

tiêu diệt bao lần mà không được, sao có thể bị nó diệt sát được.

Nhưng đây là sự thật, toàn bộ người trong Thiên Sư Phủ đều có thể làm chứng cho con.

Làm sao có thể.

Hơn nữa, lần này Khương Hoa và bạn của cậu ấy vì cứu Thiên Sư Phủ chúng ta mà bây giờ chỉ còn thoi thóp hơi tàn, chỉ có Phong Thần Tế Đàn mới cứu được cậu ta.

Ngộ Đạo vô cùng vội vã nói.

Thế nhưng, tổ sư đã nói bất cứ ai cũng không được tiếp cận Phong Thần Tế Đàn, đệ tử lần trước chính là ví dụ rõ nhất, ta không thể biết rõ mà còn cố phạm phải.

Sư thúc à, ngài bây giờ càng già càng hồ đồ rồi, lẽ nào ngài không biết sao.

Nếu không có Khương Hoa và bạn bè của cậu ấy, bây giờ Thiên Sư Phủ của chúng ta đã không còn tồn tại.

Thiên Sư Phủ còn không có, các ngài còn giữ cái giáo điều rách nát đó để làm gì.

Ngộ Đạo, con nói chuyện với sư thúc con như thế à.

Con đây là đại bất kính.

Hừ, đại bất kính.

Lúc ta ở bên ngoài chiến đấu với kẻ khác thì các người ở đâu.

Lúc ta sắp bị ác niệm đánh c·hết thì các người ở đâu.

Lúc Thiên Sư Phủ suýt bị hủy diệt thì các người ở đâu.

Các người chỉ vì bảo vệ cái Phong Thần Tế Đàn rách nát này mà nhắm mắt làm ngơ với chuyện bên ngoài.

Ha ha, suốt ngày quy củ, quy củ, các ngươi cứ ở đây mà canh giữ cái tế đàn này đi.

Ngộ Đạo trưởng, con.

Sau khi Ngộ Đạo nói xong, cả căn phòng đều im lặng.

Các trưởng lão cũng xấu hổ cúi đầu.

Bọn họ biết lần này Ngộ Đạo nói không sai.

Bọn họ biết có người tấn công Thiên Sư Phủ nhưng không biết là ai.

Dù trong lòng muốn ra ngoài giúp đỡ, nhưng vừa nghĩ đến lời dặn của Đạo Tổ, họ lại kìm nén.

Dường như trong lòng họ, không có gì quan trọng hơn Phong Thần Tế Đàn.

Nhưng bây giờ, những lời của Ngộ Đạo đã khiến các vị trưởng lão hoàn toàn tỉnh ngộ.

Đúng vậy, nếu Thiên Sư Phủ không còn, họ canh giữ cái tế đàn này còn có ích gì nữa.

Ôi, là chúng ta già nên hồ đồ rồi.

Chúng ta vẫn luôn cho rằng lệnh của sư tổ lớn hơn bất cứ thứ gì, thậm chí đã xem nhẹ những thứ vô cùng quan trọng.

Bây giờ chúng ta cuối cùng cũng hiểu ra, thứ chúng ta luôn muốn bảo vệ chẳng phải chính là Thiên Sư Phủ mà chúng ta yêu tha thiết này sao.

Ừm, đại ca nói không sai.

Chương 414

Là chúng ta đã quá cổ hủ.

Bây giờ chúng ta muốn ra ngoài dạy dỗ đệ tử, sau này nơi đây sẽ là quá khứ.

Các sư thúc, các ngài thật sự nghĩ thông suốt rồi sao.

Đương nhiên, đã nghĩ thông suốt rồi.

Ta nghĩ chúng ta cũng nên mở lại sơn môn, từ nay về sau, thế gian chỉ có một Thiên Sư Phủ, không có cái thứ hai.

Tốt quá rồi, Thiên Sư Phủ của chúng ta cuối cùng cũng có thể xuất sơn trở lại.

Ẩn mình nhiều năm như vậy, e rằng thế gian cũng đã quên mất uy danh của Thiên Sư Phủ rồi.

Lần này, ta muốn Thiên Sư Phủ một lần nữa vang danh khắp đất trời.

Ngộ Đạo hào hứng nói.

Ha ha, con đó, im hơi lặng tiếng nhiều năm như vậy cũng sắp nghẹn chết rồi đúng không.

Đi đi, chỉnh đốn đệ tử, chiêu cáo thiên hạ, Thiên Sư Phủ ta tái xuất.

Vâng.

Đại Trưởng Lão quay sang nói với Khương Hoa: Khương Đạo Hữu, lúc trước có nhiều điều đắc tội.

Bây giờ Phong Thần Tế Đàn ở ngay bên trong, mời vào đi.

Bạn của cậu sống c·hết ra sao đều trông vào tạo hóa của cậu ta.

Cảm tạ trưởng lão.

Lúc trước có nhiều điều đắc tội, tiểu bối ở đây xin lỗi ngài.

Sau đó, Khương Hoa cõng Phong Thân Ân Đức đi đến trước Phong Thần Tế Đàn.

Trương Đạo Lăng, ông từ lúc tôi bước vào Thiên Sư Phủ đã luôn dẫn dắt tôi đến Phong Thần Tế Đàn.

Bây giờ tôi đã đến, hy vọng ông đừng làm tôi thất vọng.

Nói rồi, Khương Hoa bước vào Phong Thần Tế Đàn.

Vừa vào trong, Khương Hoa cảm nhận được một sự rung động yếu ớt.

Lẽ nào tế đàn đã khởi động rồi sao.

Xem ra là biết mình đã đến.

Nếu đã biết mình đến, tại sao bây giờ lại không ra mặt.

Trương Thiên Sư.

Ngài đã trăm phương ngàn kế dẫn dắt tôi đến đây, bây giờ vãn bối đã đến, ngài không định ra mặt sao.

Khương Hoa mặc sức gọi thế nào cũng chỉ có tiếng vọng của chính mình quanh quẩn trong không gian này.

Trương Thiên Sư, ngài dẫn tôi đến đây, bây giờ lại sao không ra mặt.

Mặc cho Khương Hoa kêu gọi, trong không gian trống rỗng này không hề có bất kỳ hồi âm nào.

Khương Hoa đặt Phong Thân Ân Đức xuống.

Hắn tùy ý đi dạo, muốn tìm kiếm manh mối gì đó trong không gian

này, nhưng những bức tường không gian bao quanh khiến Khương Hoa không có lối đi nào cả.

Chết tiệt, bên trong Phong Thần Tế Đàn này tại sao lại như vậy.

Khương Hoa tức giận đấm một quyền vào bức tường không gian.

Ầm.

Tiếng nổ vang vọng khắp không gian, nhưng giữa tiếng vang đó, một tiếng tách nhỏ nhẹ truyền vào tai Khương Hoa.

Bức tường không gian này lẽ nào là ảo ảnh mà Trương Thiên Sư bày ra trước đây.

Đoán được đại khái, Khương Hoa mừng thầm trong lòng.

Hắn trực tiếp sử dụng cánh tay Kỳ Lân, sức mạnh tăng lên gấp ba lần, một cú đấm mạnh mẽ giáng thẳng vào bức tường không gian.

Lần này, tiếng vang liên tục vang lên mấy lần, nhưng bức tường vẫn không vỡ ra.

Ồ.

Cứng vậy sao.

Khương Hoa không ngờ bức tường không gian này lại cứng rắn đến thế.

Nhưng bây giờ hắn biết chỉ cần phá vỡ bức tường này, hắn có thể gặp được Trương Đạo Lăng.

Do đó, hắn bắt đầu điên cuồng tấn công vào một điểm duy nhất.

Cuối cùng, công sức cũng được đền đáp, tại điểm Khương Hoa công kích bắt đầu xuất hiện những vết nứt chi chít như mạng nhện, sau đó lan ra khắp nơi.

Rắc.

Bức tường vỡ tan, ánh sáng trắng tràn ngập toàn bộ không gian.

Chết tiệt, lại có cảm giác khó chịu này.

Khương Hoa điên cuồng chống lại cảm giác choáng váng hoa mắt, cuối cùng ánh sáng trắng biến mất.

Thay vào đó là một lão nhân tóc trắng vô cùng quen thuộc đang đứng trước mặt hắn.

Trương Thiên Sư, cuối cùng ngài cũng xuất hiện.

Ha ha, Khương Hoa tiểu hữu, cuối cùng cậu cũng đến rồi.

Cậu thật sự khiến lão phu phải chờ đợi lâu lắm đấy.

Vậy Trương Thiên Sư, ngài trăm phương ngàn kế dẫn tôi vào trong tế đàn này rốt cuộc là vì cái gì.

Ha ha, ta sở dĩ dẫn cậu đến đây là vì có một vị đại nhân ở thế giới bên kia đã chú ý đến cậu.

Nhưng ngài ấy không có đủ sức để đến đây, lại vừa hay biết cậu có hứng thú với Phong Thần Tế Đàn này của ta, cho nên vị đại nhân đó đã nhờ ta gửi cho cậu một món quà, tiện thể nhắn cho cậu một câu.

Vị đại nhân nào, ngài ấy là ai.

Khương Hoa nghi hoặc nhìn Trương Đạo Lăng.

Hắn bây giờ bị những lời của Trương Đạo Lăng làm cho vô cùng hoang mang.

Vị đại nhân nào, thế giới nào, những thứ này rốt cuộc là gì, hắn hoàn toàn không biết.

Ha ha, bây giờ nói với cậu nhiều quá chỉ làm tăng thêm gánh nặng cho cậu mà thôi.

Nhưng cậu hãy nhớ kỹ, thế giới này cuối cùng không phải là điểm

cuối của cậu.

Bất kể là cậu, hay là vị đạo lữ của cậu ở bên ngoài, các cậu cuối cùng đều phải rời khỏi thế giới này.

Đặc biệt là đạo lữ của cậu, thân phận của cô ấy còn đáng sợ hơn.

Đến lúc đó cậu sẽ hiểu rõ.

Hậu Thổ, thân phận của cô ấy sao.

Không sai, những chuyện này đều phải chờ cậu đến thế giới kia rồi mới có thể từ từ giải đáp.

Còn bây giờ, ta muốn đưa món quà này cho cậu.

Nói xong, Trương Đạo Lăng trực tiếp từ trong tay áo lấy ra một cái hộp.

Đây chính là món quà của vị đại nhân đó dành cho cậu.

Khương Hoa nhận lấy chiếc hộp, phát hiện nó nặng một cách lạ thường.

Hắn phải tốn rất nhiều sức mới có thể cầm được chiếc hộp trong tay.

Đây là.

Khương Hoa cảm nhận được năng lượng truyền đến từ chiếc hộp trong tay, trong đó có một luồng năng lượng lại khiến cho Xích Long Huyết Mạch trong cơ thể hắn rung động.

Bên trong này rốt cuộc là thứ gì, mà lại khiến cho Xích Long Huyết Mạch của ta sinh ra cảm giác khao khát như vậy.

Với lòng hiếu kỳ, Khương Hoa mở chiếc hộp ra.

Ngay khoảnh khắc mở hộp, ánh sáng bảy màu từ trong hộp bắn ra, khiến cho toàn bộ không gian trở nên đẹp đẽ huy hoàng.

Cái gì.

Thanh Long tinh huyết và Chu Tước tinh huyết.

Khương Hoa vẻ mặt kỳ quái nhìn hai giọt tinh huyết màu xanh và màu đỏ thẫm trong tay.

Khi Khương Hoa xác nhận hấp thu, hai giọt tinh huyết lơ lửng trong hộp từ từ trôi đến trước mặt hắn rồi chậm rãi tiến vào cơ thể.

Trong chốc lát, cơ thể Khương Hoa bị một ngọn lửa bao bọc, hắn hoàn toàn biến thành một người lửa.

Trong ngọn lửa còn có tia điện lóe lên.

Nóng quá Cố gắng lên, đây là tinh huyết của hai đại thần thú đang tẩy cân phạt tủy cho ngươi.

Khương Hoa nghe thấy giọng của Trương Đạo Lăng, biết rằng quá trình tẩy cân phạt tủy này vô cùng quan trọng, liền cắn răng kiên trì.

Dần dần, sau lưng Khương Hoa mọc ra một đôi cánh chim khổng lồ, trong đó còn kèm theo tiếng kêu của Chu Tước.

Gầm Dần dần, Thanh Long tinh huyết cũng dung hợp hoàn tất với Khương Hoa.

Thân thể khổng lồ của Thanh Long cuộn tròn quanh người hắn, còn Chu Tước sau khi dang rộng đôi cánh cũng từ từ hiện ra toàn bộ hình dáng.

Chúc mừng hấp thu thành công Thanh Long, Chu Tước tinh huyết, nhận được Thanh Long thần lâm, Thiên Hỏa hàng thế, Chu Tước thần lâm, Chu Tước cánh chim, Thanh Long giáp tay.

Cảnh cáo, do năng lượng quá lớn, hiện đang khuếch tán ra tứ chi.

Tốc độ tiến cấp cao giai sinh mệnh thể đã hoàn thành 75%.

Chết tiệt, luồng năng lượng này.

Khương Hoa không thể khống chế được năng lượng đang tán loạn, hơn nữa hắn cảm thấy cơ thể mình đau đớn như bị xé rách, giống như bị một vật khổng lồ nào đó đè nát.

A Trương Đạo Lăng nhìn Khương Hoa đang đau đớn vật vã cũng lộ ra vẻ kinh ngạc: Ý chí lực thật đáng sợ, kẻ này tương lai nhất định sẽ có đất dụng võ.

Đã hoàn thành 98,1% Vẫn chưa kết thúc sao.

Ta sắp không chịu nổi nữa rồi.

Đã hoàn thành 99,6% Đã hoàn thành 99,9% Chúc mừng Túc Chủ thành công tiến cấp Vĩnh Hằng Sinh Mệnh.

Khương Hoa cảm nhận được luồng sức mạnh vô tận trong cơ thể, kinh ngạc đến không nói nên lời.

Hắn không ngờ chỉ hai giọt tinh huyết lại có năng lượng kinh khủng và nhiều phần thưởng đến vậy, hơn nữa, mấy kỹ năng này thật sự quá đáng sợ.

Khương Hoa Đạo hữu, tư vị của Vĩnh Hằng Sinh Mệnh thế nào.

Rất mạnh.

Một khi tiến vào Vĩnh Hằng Sinh Mệnh, ngươi sẽ thấy được một thế giới hoàn toàn mới.

Ừm, bây giờ tôi đã đến Vĩnh Hằng Sinh Mệnh, ông có thể cho tôi biết vị đại nhân mà ông nói rốt cuộc là ai chưa.

Ha ha, cậu nhóc, con đường của ngươi còn dài lắm.

Đừng tưởng rằng Vĩnh Hằng Sinh Mệnh chính là điểm kết thúc, ngược lại, đây mới là khởi đầu của ngươi.

Đợi sau này thực lực của ngươi mạnh lên, ngươi tự nhiên sẽ biết.

Vậy ông có thể cứu bạn của tôi không.

Bạn của ngươi trở thành như vậy cũng có phần liên quan đến ta, nhưng ta sẽ không cứu hắn.

Tại sao.

Bạn của tôi bị ác niệm của ông làm hại, ông cứ thế thấy c·hết không cứu sao.

Khí tức trên người Khương Hoa cuồn cuộn, dường như sẵn sàng động thủ với Trương Đạo Lăng bất cứ lúc nào.

Ha ha, Khương Hoa, ngươi còn một chặng đường rất dài phải đi.

Ta sở dĩ nói không cứu bạn của ngươi là vì chính ngươi có thể cứu được.

Tôi.

Không sai, ngươi biết nơi ngươi đang đứng là đâu không.

Trương Đạo Lăng nhìn Khương Hoa với một nụ cười bí ẩn.

Phong Thần Tế Đàn.

Đúng vậy, chính là Phong Thần Tế Đàn, vật đắc ý nhất trong cả đời ta, Trương Đạo Lăng.

Thế nhưng, đến bây giờ tôi vẫn không biết Phong Thần Tế Đàn rốt cuộc sử dụng như thế nào.

Ha ha, đó là vì các ngươi thiếu một thứ quan trọng nhất.

Thứ gì.

Thứ này Trương Đạo Lăng ném một cái lệnh bài cho Khương Hoa.

Đây là Thiên Sư Lệnh của ta.

Ngươi chỉ cần đặt Thiên Sư Lệnh vào trung tâm tế đàn là có thể khởi động Phong Thần Tế Đàn rồi.

Còn về việc Phong Thần Tế Đàn này làm thế nào để vượt qua thời kỳ suy yếu, bây giờ ngươi đã là Vĩnh Hằng Sinh Mệnh rồi, bí mật này ngươi tự nhiên sẽ tự mình phá giải.

Tốt, nhiệm vụ của ta cũng đã hoàn thành.

Nhưng cũng phải cảm ơn ngươi, nếu không phải vì ngươi, ta cũng không thể quay lại thế giới này, có thể một lần nữa nhìn thấy Thiên Sư Phủ, nhìn thấy đám hậu bối này của ta, ta cũng coi như hoàn thành một tâm nguyện.

Vật này tặng cho ngươi, cũng xem như là lễ tạ ơn đối với ngươi.

Sau đó, trong tay Trương Đạo Lăng xuất hiện một con Lôi Long màu vàng nhỏ.

Đây là.

Khương Hoa kinh ngạc nhìn Lôi Long trong tay Trương Đạo Lăng, hắn không ngờ Trương Đạo Lăng lại cho hắn một món quà quan trọng như vậy.

Chương 415

Con Lôi Long màu vàng này là ta có được trong một lần lịch luyện.

Lúc đó nó sắp tiêu tán, ta đã cứu nó lại rồi dùng đủ loại lôi điện để nuôi dưỡng nó, nhưng nó vẫn luôn uể oải.

Ta nghĩ cơ duyên của nó không ở chỗ ta, liền cho ngươi vậy.

Nói xong, Trương Đạo Lăng nhẹ nhàng phất tay, đưa con Lôi Long màu vàng vào tay Khương Hoa.

Rống Khương Hoa vừa cầm lấy con Lôi Long màu vàng, nó vì sợ hãi mà gầm gừ trong tay hắn.

Ồ, tiểu gia hỏa, tính khí cũng không nhỏ nhỉ.

Ta đây cũng không có đồ gì tốt, cho ngươi ăn thử thứ này đi.

Khương Hoa ngưng tụ một tia lôi điện màu tím trong tay đưa đến miệng con Lôi Long màu vàng.

Nó nhìn thấy lôi điện liền vui mừng há miệng, gào khóc gì đó, rồi bắt đầu ăn một cách ngon lành.

Ha ha, tiểu gia hỏa thú vị.

Được rồi, ngươi chăm sóc nó cho tốt đi.

Sau khi nó trưởng thành, tuyệt đối sẽ là một trợ thủ đắc lực của ngươi.

Thời gian của ta cũng không còn nhiều nữa.

Ông sắp phải về thế giới kia rồi sao.

Con Lôi Long màu vàng dường như cũng biết Trương Đạo Lăng sắp đi, cũng lộ ra vẻ không nỡ.

Ha ha, không cần phải bi thương như vậy, chúng ta sẽ còn gặp lại.

Sau đó, thân hình của Trương Đạo Lăng từ từ tiêu tán.

Trương Thiên Sư, ông đã giúp tôi nhiều như vậy, tôi sẽ không quên.

Tôi bảo đảm, chỉ cần Khương Hoa tôi còn sống một ngày, Thiên Sư Phủ sẽ không gặp vấn đề gì.

Trương Đạo Lăng quay về thế giới ban đầu, vẻ mặt nghiêm túc từ từ trở nên có chút bỡn cợt.

Vẫn là thế giới này thoải mái.

Mặc dù ta lo lắng cho Thiên Sư Phủ, nhưng nhờ tài lừa bịp của ta, tên Khương Hoa này nhất định sẽ che chở cho Thiên Sư Phủ.

Hắc, tuy mất đi một phần công pháp, nhưng vụ mua bán này không lỗ.

Trương Đạo Lăng.

Ngay lúc Trương Đạo Lăng đang đắc ý, một giọng nói vô cùng hùng vĩ vang lên.

Trương Đạo Lăng nghe xong vội vàng thu lại vẻ mặt bất cần đời, cung kính nói: Đại Đế.

Chuyện ta giao cho ngươi hoàn thành thế nào rồi.

Bẩm báo Đại Đế, ta đã đem Thanh Long tinh huyết và Chu Tước tinh huyết cho Khương Hoa.

Còn Tứ Thánh Thạch kia, hắn dường như vẫn chưa nghiên cứu ra là cái gì, có lẽ là do hắn bây giờ thiếu huyết mạch Huyền Võ và Bạch Hổ nên không thể kích hoạt được.

Ừm, mấy ngày nữa ta sẽ đích thân đến Bắc Minh tìm Huyền Võ

đòi tinh huyết.

Còn về Bạch Hổ, m·ất t·ích đến giờ vẫn chưa xuất hiện, thật sự đáng ngờ.

Ngươi đi điều tra một chút đi.

Vâng.

Trương Đạo Lăng thầm thấy bi ai cho Huyền Võ đang ở Bắc Minh.

Tự dưng ở yên ở lành lại có người đến cửa c·ướp tinh huyết, mấu chốt là còn đánh không lại, hỏi có tức không chứ.

Được rồi, bản tọa còn có việc, nhớ kỹ sau này bớt giở trò vặt đi.

Vâng vâng, thuộc hạ hiểu rõ.

Trương Đạo Lăng không ngờ trò vặt của mình lại bị Đại Đế phát hiện, may mà Đại Đế không trách phạt hắn.

Khi Trương Đạo Lăng biến mất, cảnh vật trong Phong Thần Tế Đàn cũng tan biến.

Đợi đến khi Khương Hoa hoàn hồn, hắn phát hiện mình đang đứng ở trung tâm tế đàn.

Mọi người cũng đang lo lắng nhìn hắn.

Tôi, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Khương Hoa, cậu không biết sao.

Cậu từ lúc đứng lên tế đàn đến giờ vẫn đứng bất động ở đó.

Chúng tôi còn tưởng cậu bị thứ gì đó nhập vào người.

May mà cậu không sao, nếu không ta thật sự sẽ hối hận đến c·hết mất.

Ha ha, không sao, tôi đã biết cách mở tế đàn rồi.

Cách gì.

Đại Trưởng Lão nghi hoặc hỏi, bởi vì đã nhiều năm như vậy, ngoài việc mấy cái tế đàn này đột nhiên tự quay, thì căn bản không có cách nào khởi động được.

Đó là vì, các ngươi thiếu thứ này.

Khương Hoa lấy ra Thiên Sư Lệnh mà Trương Đạo Lăng đã đưa cho hắn.

Đây đây là Thiên Sư Lệnh.

Đại Trưởng Lão kinh ngạc lao về phía tế đàn, muốn đến gần nhìn kỹ lệnh bài, nhưng lại bị màn sáng của Phong Thần Tế Đàn chặn lại.

Khương Hoa, sao cậu lại có lệnh bài này.

Các vị nói cái này sao.

Nói thế này đi, tôi có thể đến Thiên Sư Phủ của các vị đều là do Trương Thiên Sư chỉ dẫn.

Vừa rồi tôi xuất thần cũng là vì Trương Thiên Sư đã kéo tôi vào huyễn cảnh.

Tổ sư chỉ dẫn cậu tới, nhưng tại sao lão nhân gia ông ấy không chịu gặp chúng ta một lần.

Trương Thiên Sư có việc riêng của mình phải làm, nhưng các vị cứ yên tâm, ngài ấy rất hài lòng với thế hệ này của các vị.

Còn bây giờ, tôi muốn cứu Phong Thần trước đã.

Khương Hoa đặt Thiên Sư Lệnh vào trung tâm Phong Thần Tế Đàn.

Sau khi Khương Hoa đặt Thiên Sư Lệnh lên, tế đàn bắt đầu từ từ nâng lên từng tầng.

Sau một khoảng thời gian nâng lên, tế đàn cuối cùng lộ ra hình dạng thật sự của nó — rõ ràng là một cái Bát Quái.

Khương Hoa đặt Phong Thần Ấn Đức vào chính giữa tế đàn, một luồng sức mạnh ôn hòa bao bọc lấy cậu ta.

Tiếp theo cứ để tế đàn chữa trị, bây giờ mình cũng phải bắt đầu lĩnh ngộ bí mật trong Phong Thần Tế Đàn.

Khương Hoa ngồi xếp bằng bên cạnh Phong Thần Ấn Đức, bắt đầu cảm ngộ những bí ẩn cốt lõi của toàn bộ tế đàn.

Hắn hoàn toàn đắm chìm ý thức của mình vào trung tâm tế đàn để tìm tòi.

Thời gian trôi nhanh, một tuần sau.

Đại Trưởng Lão, Khương Hoa cậu ấy vẫn chưa xong sao.

Không sao, bây giờ hơi thở của Khương Hoa rất ổn định, không có chuyện gì đâu.

Nhưng chuyện này cũng quá vô lý đi, cả Khương Hoa và Phong Thần Ấn Đức đều không có chút động tĩnh nào.

Được rồi, chúng ta không cần lo lắng, đến lúc đó sẽ biết thôi.

Đây chính là Thiên Sư Phủ sao.

Tại sơn môn Thiên Sư Phủ, một thanh niên áo bào trắng ngự kiếm phi hành nhìn Thiên Sư Phủ với vẻ tò mò.

Ồ, nhiều Vĩnh Hằng Sinh Mệnh vậy sao.

Hắc, lần này có trò vui rồi.

Thanh niên nọ lộ ra vẻ vô cùng hứng thú, trực tiếp bay về phía Phong Thần Tế Đàn của Thiên Sư Phủ.

Đúng lúc này, trên tế đàn, một luồng khí thế của Vĩnh Hằng Sinh

Mệnh đột nhiên tỏa ra, khiến Ngộ Đạo và Đại Trưởng Lão giật nảy mình.

Phong Thần Ân Đức từ từ mở mắt ra.

Mình đang ở đâu đây, không phải mình đã bị một người áo đen bắt đi sao.

Phong Thần Ân Đức từ từ ngồi dậy, tò mò nhìn xung quanh, vừa hay thấy Khương Hoa đang ngồi xếp bằng tĩnh tọa, sau đó lại thấy hai lão nhân đang kinh ngạc nhìn mình.

Nơi này là.

Cậu tỉnh rồi à, nơi này là hậu sơn của Thiên Sư Phủ chúng ta.

Trước đó cậu bị thương, mấy ngày trước Khương Hoa đã đưa cậu lên Phong Thần Tế Đàn chữa trị.

Bây giờ xem ra cậu đã khỏe rồi.

Tôi.

Bị thương.

Cậu không nhớ sao, để ta kể lại cho cậu nghe.

Sau đó, Đại Trưởng Lão đã kể lại cặn kẽ những chuyện đã xảy ra trong mấy ngày qua cho Phong Thần Ân Đức nghe.

Phong Thần Ân Đức nghe xong vô cùng áy náy nhìn Ngộ Đạo nói: Đều là lỗi của tôi, suýt nữa vì tôi mà khiến Thiên Sư Phủ gặp phải tai họa lớn như vậy.

Ha ha, không sao, chúng ta cũng coi như không đánh không quen biết.

Ừm.

Phong Thần Ân Đức nhìn về phía Khương Hoa đang ngồi xếp

bằng trên Phong Thần Tế Đàn hỏi: Khương Hoa cậu ấy đang làm gì vậy.

Cậu nói cậu ta à, cậu ta đang cảm ngộ bí ẩn của Phong Thần Tế Đàn để vượt qua thời kỳ suy yếu đấy, chỉ là một lần cảm ngộ mà đã hết 7 ngày rồi.

Chậc, Phong Thần Tế Đàn, xem ra ta đến Thiên Sư Phủ tìm người lần này lại gặp được trò vui rồi.

Ai đó.

Ngộ Đạo phóng một tia sét qua, nhưng lại bị người trong bóng tối chặn lại.

Hắc, không ngờ Phong Thần Tế Đàn vang danh thiên hạ của Thiên Sư Phủ lại ở ngay trước mắt, chậc, thật khiến người ta thèm thuồng nha.

Hừ, giả thần giả quỷ.

Ngộ Đạo lười nói nhảm với hắn, trực tiếp một chiêu Lôi Cực bổ tới.

Chậc, Ngũ Lôi Chính Pháp của Thiên Sư Phủ quả nhiên lợi hại, hôm nay có thể chơi thỏa thích rồi.

Thiếu niên áo bào trắng rút trường kiếm sau lưng ra, một luồng hàn quang lóe lên, tia sét của Ngộ Đạo lại bị đánh thành hai nửa.

Kiếm Ý.

Không ngờ thiên hạ này vẫn còn người tu luyện ra được Kiếm Ý.

Chậc, không ngờ ngươi biết cũng khá nhiều đấy.

Vừa rồi ngươi tấn công xong rồi, bây giờ đến lượt ta.

Vạn Kiếm Quy Tông.

Thanh niên áo bào trắng vừa dứt lời, thanh kiếm của hắn liền dựng thẳng trên đỉnh đầu, những thanh kiếm trong phạm vi trăm dặm này dường như cảm nhận được sự triệu hoán của đế vương mà bay tới.

Vạn Kiếm Quy Tông, ngươi và Thục Sơn có quan hệ gì.

Chuyện này phải đợi ngươi đánh thắng tiểu gia ta rồi hẵng nói.

Đi.

Mưa kiếm trút xuống ba người.

Ngay lúc mưa kiếm sắp đánh trúng, một vách đá từ từ nhô lên, chặn đứng mưa kiếm.

Ồ.

Các vị không sao chứ.

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Hậu Thổ truyền đến.

Thục Sơn, Thục Sơn.

Đại Trưởng Lão như bị trúng tà, cứ lẩm bẩm.

Thục Sơn không phải đã phong sơn trăm năm rồi sao.

Sao các ngươi cũng muốn xuất sơn rồi à.

Ha ha, xuất sơn hay không là chuyện của đám lão già ở Thục Sơn, không liên quan gì đến ta.

Vậy ngươi là ai.

Hắc, nói theo cách của các người trên giang hồ thì, tại hạ là Thánh Tử đời này của Thục Sơn, Quách Bằng Triển.

Một Thánh Tử Thục Sơn như ngươi đến Thiên Sư Phủ làm gì.

Ôi, chán quá mà.

Ở Thục Sơn chán chết đi được, ngày nào cũng nghe mấy lão già đó nói chuyện đại nghĩa, tai ta nghe đến chai cả rồi, nên ta liền lén trốn ra ngoài.

Chậc, Thục Sơn các ngươi sao lại sinh ra một tên như ngươi vậy.

Hả, ai đang nói chuyện vậy.

Ở đây này.

Mọi người ngẩng đầu lên, phát hiện Khương Hoa đang ngồi ở mép tế đàn nhìn Quách Bằng Triển.

Ai da, đã bao nhiêu năm không có ai nói chuyện với ta như vậy rồi.

Nói xong, hắn trực tiếp bay về phía Khương Hoa.

Chậc, cũng khá đẹp trai đấy, nhưng vẫn không bằng ta.

Cuối cùng, mọi người nhìn Quách Bằng Triển đều ngẩn ra, tại sao đầu óc của người này lại kỳ lạ như vậy.

Ngươi đến Thiên Sư Phủ rốt cuộc có chuyện gì.

Thật ra ta đến tìm một người tên là Khương Hoa, nhưng sau khi ra ngoài ta mới phát hiện mình chẳng hề quen biết Khương Hoa.

Mấy ngày trước cảm thấy bên này có biến động chiến đấu, có thể có chuyện vui nên ta liền tới.

Thế ngươi có biết hắn là ai không.

Ai.

Hắn à, chẳng phải là một người không đẹp trai bằng ta sao.

Ha ha, đúng vậy, tôi là Khương Hoa đây.

Cái gì.

Ngươi là Khương Hoa, ha, cười c·hết ta rồi.

Tiểu gia ta giang hồ mệnh danh là Tiểu Gia Cát.

Chỉ ngươi mà cũng muốn lừa ta à.

Ha ha Khương Hoa cảm thấy người này chắc có bệnh, lười để ý đến hắn, trực tiếp nhảy xuống tế đàn đi về phía mọi người.

Khương Hoa, mấy ngày nay cảm ngộ có thu hoạch gì không.

Ừm, tôi cơ bản đã biết tác dụng của Phong Thần Tế Đàn này rồi.

Vậy thì tốt quá.

Ừm, chúng ta trở về Phan Gia Viên thôi.

Ừm, chúng ta lập tức về Phan Gia Viên, bây giờ chuyện ở Thiên Sư Phủ đã hoàn thành, chúng ta cũng nên trở về rồi.

Các vị muốn đi sao.

Ngộ Đạo nghe Khương Hoa và mọi người nói muốn đi, liền không nỡ nói.

Đúng vậy, tôi ra ngoài lâu như vậy rồi, việc cũng đã làm xong, còn tấn cấp lên Vĩnh Hằng Sinh Mệnh, phá giải được bí mật của Phong Thần Tế Đàn, lần này thu hoạch của tôi thật sự không hề nhỏ.

Bây giờ Thiên Sư Phủ cũng đã chỉnh đốn xong, chuyện tiếp theo cũng dần đi vào quỹ đạo rồi.

Sau này các vị có chuyện gì, cứ tùy thời đến Thiên Sư Phủ, chỉ cần trong khả năng của tôi, bất kể là chuyện gì tôi cũng sẽ giúp đỡ.

Ừm, vậy tiếp theo chúng ta về nhà thôi.

Ừm.

Tốt quá rồi, cuối cùng chúng ta cũng có thể về nhà.

Sau đó, Khương Hoa dẫn mọi người đi về phía sơn môn của Thiên Sư Phủ.

Không được, dừng lại.

Hửm.

Khương Hoa quay đầu nhìn vị Thánh Tử Thục Sơn này.

Chương 416

Ngươi thật sự là Khương Hoa sao.

Thật một trăm phần trăm.

Ha ha, tốt quá rồi, cuối cùng ta cũng tìm được Khương Hoa rồi.

Ngươi tìm ta làm gì.

Ừm, bây giờ khó nói lắm, đợi sau này chúng ta tìm một nơi yên tĩnh rồi nói sau.

Vậy được, đến lúc đó ngươi đến Kinh Thành, Phan Gia Viên tìm ta là được.

Được.

Nói xong, Quách Bằng Triển trực tiếp giẫm lên kiếm bay đi.

Ha ha, hấp tấp vội vàng, hắn làm thế nào mà trở thành Thánh Tử Thục Sơn được vậy.

Đại Trưởng Lão nhìn Quách Bằng Triển rời đi một cách không theo lẽ thường, lắc đầu thở dài.

Ha, Đại Trưởng Lão, sau này ngài nên chú ý một chút đến vị Thánh Tử Thục Sơn này.

Trong cơ thể hắn có một luồng sức mạnh còn chưa được giải phong, có thể đợi đến khi hắn giải phóng được sức mạnh trong cơ thể ra, thì thiên hạ hiếm có địch thủ.

Khương Hoa nhìn bóng lưng bay đi của Quách Bằng Triển, lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Cái gì, ngươi nói trong cơ thể người này có điều đặc biệt sao.

Bây giờ nghĩ lại cũng đúng, đám lão già ở Thục Sơn chỉ thích những kỳ tài như vậy, nếu không thì cũng không phải là đại tu tiên môn phái đệ nhất thiên hạ.

Đi thôi, các vị trưởng lão, chúng ta sau này còn gặp lại.

Sau này còn gặp lại.

Nói xong, Khương Hoa lần đầu tiên bung ra đôi cánh Chu Tước.

Một đôi cánh rực lửa dang rộng, khiến mọi người kinh hãi, vì ngọn lửa trên đôi cánh đó quá mức kinh khủng.

Khương Hoa, anh có được đôi cánh này từ lúc nào vậy, em lại có thể cảm nhận được hơi thở của thần thú Chu Tước trên đó.

Hậu Thổ che miệng nhỏ kinh ngạc hỏi.

Không sai, đôi cánh này chính là được làm từ lông vũ của Chu Tước.

Cái gì.

Lông vũ của Chu Tước.

Em từng nghe nói thần thú như Chu Tước rất quý trọng lông vũ của mình, sao nó lại Thật ra anh cũng không biết, nhưng đây là món quà của một người tặng cho anh.

Chỉ không biết khi nào mới có thể gặp lại người đó.

Khương Hoa liếc nhìn lên trời, sau đó trực tiếp vỗ cánh bay lên.

Khi đôi cánh vỗ, một luồng sóng nhiệt ập tới.

Tạm biệt, Thiên Sư Phủ.

Sau đó Khương Hoa bay đi, Hậu Thổ và mấy người khác cũng mang theo Hồ Bát Nhất và Bàn Tử theo sau.

Khương Hoa cảm nhận tốc độ bay của đôi cánh, phát hiện tốc độ

của nó có thể nói là cực nhanh.

Bây giờ Khương Hoa gần như không cần dùng bao nhiêu linh khí, mà tốc độ đã bằng lúc trước hắn dốc toàn lực phi hành.

Nếu dùng hết sức với đôi cánh Chu Tước, Khương Hoa hoàn toàn có thể từ Long Hổ Sơn trở về Phan Gia Viên trong vòng một ngày.

Sau khi tính toán sơ bộ tốc độ của đôi cánh, Khương Hoa liền thu chúng lại.

Hắn không muốn quá phô trương, hơn nữa mấy ngày nay thật sự quá mệt mỏi, cho nên Khương Hoa cuối cùng quyết định đi tàu hỏa trở về.

Mấy người hạ cánh gần nhà ga, mua xong vé tàu rồi liền vội vã đi ngủ.

Mọi người cũng biết mấy ngày nay Khương Hoa rất mệt, nên không ai làm phiền hắn nữa.

Khương Hoa tỉnh dậy sau một giấc mơ.

Hắn mở mắt ra, tình cờ thấy Hậu Thổ đang thẫn thờ nhìn mình.

Này, bà xã đại nhân bị vẻ đẹp của anh thu hút rồi sao.

Nhìn đến mức ngẩn người luôn kìa.

Phi.

Hậu Thổ sực tỉnh, biết bộ dạng vừa rồi của mình đã bị Khương Hoa thấy hết, sắc mặt trở nên đỏ bừng, ánh mắt hoảng loạn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thấy bộ dạng thiếu nữ e thẹn này của Hậu Thổ, ngọn lửa trong lòng Khương Hoa bùng cháy.

Hắn từ từ đưa đôi tay tội lỗi ra ôm lấy Hậu Thổ, đặt cô ngồi lên

đùi mình.

Anh làm gì vậy.

Hậu Thổ không ngờ Khương Hoa lại táo bạo như thế, đôi tay hoảng hốt đẩy nhẹ.

Đừng động, anh chỉ muốn ôm em thế này thôi.

Khương Hoa vùi đầu vào tóc Hậu Thổ, hít hà mùi hương trên cơ thể cô.

Thấy hắn như vậy, Hậu Thổ cũng thôi không phản kháng nữa, từ từ đưa tay ôm lại hắn.

Hậu Thổ, em nói xem, liệu có ngày nào đó em sẽ rời xa anh không.

Sao anh lại hỏi vậy.

Anh cũng không biết, nhưng anh có cảm giác một ngày nào đó em sẽ rời bỏ anh.

Hậu Thổ im lặng.

Lòng cô bây giờ rối bời.

Trước đây cô từng nghĩ đến việc rời xa Khương Hoa, nhưng sau thời gian dài chung sống, cô đã quen với sự hiện diện của hắn.

Sự bá đạo, tính khí trẻ con của hắn, tất cả đã khắc sâu vào lòng cô.

Dần dần, cô đã có đáp án: cô sẽ không rời xa hắn, vĩnh viễn không.

Hậu Thổ ôm Khương Hoa chặt hơn, đó chính là câu trả lời của cô.

Cảm nhận được hành động nhỏ của Hậu Thổ, Khương Hoa mỉm cười.

Mọi thứ đã quá rõ ràng.

Hậu Thổ, Khương Hoa giữ vai cô, chân thành nhìn vào mắt cô: Anh thề, đời này không ai có thể mang em đi khỏi anh, trừ phi họ

bước qua xác anh.

Đừng nói nữa, em tin anh.

Sau đó, Khương Hoa cúi xuống hôn lên môi Hậu Thổ.

Ưm.

Ba ngày sau, đoàn tàu đến Kinh Thành.

A — Cuối cùng cũng tới nơi.

Vẫn là ở Kinh Thành thoải mái nhất.

Hừ, cái đồ chết dẫm.

Hậu Thổ ở phía sau nhìn bộ dạng nhẹ nhõm của Khương Hoa, lạnh lùng nói.

Thấy Hậu Thổ lại trở về vẻ mặt lạnh lùng, Khương Hoa bất đắc dĩ nhún vai.

Bà xã nhà mình ngạo kiều quá thì biết làm sao giờ.

Khương Hoa nắm tay Hậu Thổ ra khỏi nhà ga, vừa vặn thấy Hồ Bát Nhất đang đứng ở cửa ga nhìn đông nhìn tây tìm kiếm gì đó.

Khương Gia, ở đây.

Nghe tiếng Khương Hoa, Hồ Bát Nhất mừng rỡ quay lại.

Quả nhiên thấy Khương Hoa đang dắt tay Hậu Thổ, mỉm cười nhìn mình.

Khương Gia, tôi cứ tưởng ông tiêu đời rồi chứ.

Hồ Bát Nhất kích động chạy tới, nhìn tới nhìn lui như muốn kiểm tra xem hắn có thiếu miếng thịt nào không.

Nhận thấy Khương Hoa không sao, ông mới thở phào nhẹ nhõm.

Thôi đi, ông còn lạ gì tôi nữa, tôi thì làm sao được.

Haha, cũng đúng, Khương Gia mạnh thế này thì ai làm ông bị thương nổi chứ.

Đi, Khương Gia, chúng ta đi ăn lẩu thịt dê.

Nói rồi, ông dẫn Khương Hoa đi thẳng tới tiệm lẩu đã đặt trước.

Khương Gia, sao rồi, chuyến đi Thiên Sư Phủ lần này đã xong việc của ông chưa.

Ông thấy thế nào.

Haha, Khương Gia đã ra tay thì có việc gì không giải quyết được chứ.

Đúng không.

Được rồi, đừng có nịnh hót tôi nữa.

Mấy ngày nay ở Phan Gia Viên có chuyện gì không.

Chuyện lớn thì không, nhưng ngày hôm qua có một thiếu niên mặc bạch bào, đeo kiếm, ôm một đống đồ ăn tới Phan Gia Viên tìm ông.

Lúc đó ông chưa về nên tôi bảo cậu ta hai ngày nữa quay lại.

Thiếu niên mặc bạch bào đeo kiếm.

Không ngờ Quách Bằng Triển lại đến Kinh Thành trước cả chúng ta.

Khương Gia, ông quen thiếu niên đó sao.

Ừ, chỉ là Thánh Tử Thục Sơn thôi mà.

Phụt — Hồ Bát Nhất nghe câu nói dọa người của Khương Hoa thì giật mình không nhẹ.

Đó là Thục Sơn đấy, môn phái tu tiên đứng đầu thiên hạ, vậy mà qua miệng Khương Gia lại trở nên bình thường như không có gì đặc biệt.

May quá, may mà lúc đó không xảy ra xung đột với cậu ta, không thì bây giờ chưa chắc chúng ta đã gặp được Khương Gia đâu.

Sau khi ăn uống no nê, Khương Hoa đưa Hậu Thổ về Phan Gia Viên.

Vắng mặt mấy ngày nhưng nhờ Hồ Bát Nhất quán xuyến nên mọi việc vẫn rất ngăn nắp.

Cuối cùng cũng về đến nhà, mấy ngày này phải thư giãn một chút.

Nói xong, Khương Hoa nằm vật xuống ghế mây.

Hậu Thổ bất đắc dĩ nhìn hắn.

Cô không tài nào liên tưởng được một Khương Hoa nằm ườn như bùn loãng trên ghế bây giờ với một Khương Hoa uy phong lẫm liệt trên Long Hổ Sơn lại là cùng một người.

Buổi trưa, Khương Hoa nằm trên ghế mây, cầm viên đá màu vàng mà Trương Đạo Lăng đưa cho, đầy vẻ tò mò.

Đây là thứ mà ngay cả hệ thống cũng bỏ sót.

Trương Đạo Lăng đặt nó cùng với hai giọt tinh huyết Thần thú, chứng tỏ nó chắc chắn có tác dụng kỳ diệu.

Khương Hoa đưa viên đá lên dưới ánh mặt trời, phát hiện bên trong có một con Thanh Long và một con Chu Tước đang vờn quanh nhau.

Đây quả nhiên không phải vật phàm, nhưng thứ này dùng thế nào nhỉ.

Khương Hoa thử đủ cách nhưng vẫn không tìm ra phương pháp, cuối cùng đành bỏ cuộc.

Gào — Một tiếng kêu non nớt vang lên từ trong ngực Khương Hoa.

Hắn lôi con Lôi Long màu vàng ra.

Mày tỉnh rồi à.

Kể từ khi ra khỏi ảo cảnh, Tiểu Kim Long cứ ngủ miết, mặc cho Khương Hoa có trêu chọc thế nào cũng không tỉnh, giờ mới chịu mở mắt.

Tiểu Kim Long gầm nhẹ bằng giọng sữa, sau đó leo lên vai Khương Hoa, dụi cái đầu nhỏ vào cổ hắn.

Cảm thấy có lẽ nó đói bụng, Khương Hoa liền dùng đầu ngón tay ngưng tụ một tia sét.

Tiểu Kim Long thấy vậy thì mừng rỡ reo lên, bắt đầu ăn ngon lành.

Haha, quả nhiên là đói bụng.

Ăn xong tia sét, nó lại nằm lăn ra vai Khương Hoa ngủ tiếp.

Chương 417

Đúng là một nhóc con thú vị.

Đột nhiên Phong Thân Ân Đức đẩy cửa bước vào, vẻ mặt đầy vẻ u sầu.

Sao vậy.

Khương Hoa, cha tôi.

ông ấy đi rồi.

Đến cuối cùng ông ấy vẫn không vượt qua được thời kỳ suy kiệt.

Chuyện từ khi nào.

Khương Hoa khá bất ngờ trước cái chết của Hòa Thân.

Phong Thân Ân Đức lấy ra một bức thư đưa cho Khương Hoa: Đây là thứ cha để lại cho tôi.

Đây là di vật cuối cùng của cha tôi.

Khương Hoa liếc nhìn, hơi cảm khái nói: Hazzz, cha cậu cũng đã nhận ra sai lầm của mình rồi, hãy an táng ông ấy tử tế đi.

Cậu phải kiên cường lên, sống tốt để không phụ kỳ vọng của ông ấy.

Tôi biết rồi, tôi sẽ mang theo tâm nguyện của cha để sống thật tốt.

Con người khi sắp chết lời nói thường thiện lương.

Giờ đây Hòa Thân đã nhận báo ứng xứng đáng và cũng đã nhận ra lỗi lầm của mình.

Khương Hoa khuyên bảo: Được rồi, cậu về nghỉ ngơi đi.

Chúng ta còn nhiều việc quan trọng phải hoàn thành lắm.

Nếu cậu cứ tự trách mình thế này, cha cậu dưới suối vàng cũng không yên lòng đâu.

Vâng, tôi hiểu.

Tôi sẽ sớm ổn định lại tâm trạng.

Phong Thân Ân Đức quay về lo hậu sự cho cha.

Này, Khương Hoa có nhà không.

Khi Khương Hoa đang chuẩn bị đi ra ngoài thì cửa truyền đến một giọng nói khá lanh lảnh.

Hắn ra cửa thấy một thiếu niên bạch bào đang ngó nghiêng, thấy Khương Hoa thì mừng rỡ chạy tới.

Người đến chính là Thánh Tử Thục Sơn — Quách Bằng Triển.

Vì hôm qua hụt nên hôm nay cậu ta lại tới.

Thấy Khương Hoa, cậu ta kích động đến mức muốn ôm chầm lấy, nhưng bị Khương Hoa né tránh.

Nói đi, cậu tìm tôi có chuyện gì.

Tôi tới tìm ông là vì Xi.

Quách Bằng Triển định nói tiếp nhưng thấy đang ở cửa nên thôi.

Chúng ta vào trong nói đi.

Khương Hoa nhận ra sự e dè của cậu ta, liền đưa vào thư phòng.

Khương Hoa gật đầu: Được rồi, ở đây tuyệt đối an toàn, cậu nói đi.

Được, Khương Hoa, tôi tới tìm ông là do Thái Thượng Trưởng lão Thục Sơn cử đến.

Ồ.

Thái Thượng Trưởng lão của các cậu.

Đúng vậy, vì gần đây tôi thức tỉnh huyết mạch, dẫn đến việc không thể khống chế được sức mạng của mình.

Nhưng tôi lại hoàn toàn không biết gì về đạo mộ, nên Thái Thượng Trưởng lão bảo tôi đến Phan Gia Viên tìm người tên Khương Hoa.

Huyết mạch.

Cậu thức tỉnh huyết mạch gì.

Để tôi cho ông xem.

Nói xong, Quách Bằng Triển trực tiếp phô diễn sức mạnh huyết mạch.

Sau lưng cậu ta từ từ hiện ra một tôn Ma Thần, mang theo uy thế hủy thiên diệt địa.

Đây là.

Khương Hoa kinh ngạc nhìn tôn Ma Thần đó.

Đây là huyết mạch của tôi — huyết mạch Xi Vưu.

Cái gì.

Ma Thần Xi Vưu.

Đúng vậy, tôi cũng không ngờ mình lại thức tỉnh huyết mạch Xi Vưu.

Hơn nữa bây giờ tôi không thể khống chế được nó, đôi khi còn bị sát khí trong huyết mạch làm mê muội tâm trí.

Đó là vì Trưởng lão đã bói cho tôi, nói rằng nếu muốn khống chế được huyết mạch Xi Vưu, chỉ có thể đến mộ Xi Vưu ở Ly Sơn, lấy được truyền thừa bên trong mới xong.

Mộ Xi Vưu.

Haha, cậu có biết mộ Xi Vưu do ai xây dựng không.

Cậu bảo chúng ta đi đào mộ Xi Vưu, chẳng khác nào bảo tôi đi vào chỗ chết.

Không có, không có đâu.

Lần này đến mộ Xi Vưu, Thái Thượng Trưởng lão có gửi thù lao cho ông.

Quách Bằng Triển lấy ra một bức thư và một cái hộp.

Khương Hoa nhận lấy bức thư: Khương Hoa tiểu hữu, khi cậu đọc bức thư này thì đồ đệ của ta đã tìm thấy cậu rồi.

Lão hủ có một việc khẩn cầu, mong tiểu hữu có thể chấp thuận.

Quách Bằng Triển là đứa trẻ ta nhặt được trước cổng Thục Sơn năm xưa, khi đó nó vẫn còn là đứa trẻ quấn tã.

Ban đầu ta chỉ nghĩ đó là duyên phận nên thu lưu, nhưng về sau ta phát hiện thiên phú của nó là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả.

Năm nay mới 17 tuổi mà nó đã thông suốt mọi tuyệt học của Thục Sơn.

Nhưng vài ngày trước, nó lại thức tỉnh một huyết mạch cực kỳ bá đạo, thậm chí có thể ngưng tụ ra linh thân.

Để tránh hoảng loạn không đáng có, các trưởng lão chúng ta đã quyết định giấu kín chuyện này.

Tuy nhiên, giấy không gói được lửa, chuyện này cuối cùng cũng bị phát hiện.

Đại bộ phận đệ tử bắt đầu bài xích nó, thậm chí có trưởng lão còn yêu cầu xử tử nó.

Đứa trẻ này do ta nuôi nấng, làm sao ta nỡ lòng nào.

Nhất là bản thân nó cũng nhận ra vấn đề của mình nên bắt đầu u uất.

Sau khi tra cứu bí tịch Thục Sơn, ta mới thấy mô tả về huyết mạch này.

Lần trước huyết mạch này xuất hiện là vào thời Tam Hoàng Ngũ Đế, chủ nhân của nó chính là Xi Vưu — người thống lĩnh Cửu Lê.

Nhưng Xi Vưu không hề vì huyết mạch mà trở thành quái vật khát máu, do đó ta tin rằng ông ấy đã tìm được cách ức chế hoặc kiểm soát nó.

Những năm gần đây, danh tiếng của Bách Hiểu Sinh Khương Hoa ở Phan Gia Viên ngày càng lớn, dù ta ở Thục Sơn không ra khỏi cửa cũng nghe danh.

Vậy nên, ta chỉ mong tiểu hữu đưa Quách Bằng Triển đi mộ Xi Vưu một chuyến để tìm cách khống chế huyết mạch.

Đọc xong thư, Khương Hoa nhìn thiếu niên vẫn đang cười đùa trước mặt, bỗng thấy có chút xót xa.

Một thiên tài chưa đầy mười tám tuổi, từ thiên kiêu trong mắt mọi người lại trở thành đối tượng bị bài xích vì huyết mạch Xi Vưu.

Sự thay đổi này đủ để đánh gục bất kỳ ai, vậy mà cậu ta vẫn có thể tươi cười mỗi ngày.

Chứng tỏ nội tâm cậu ta cực kỳ mạnh mẽ, hoặc là cậu ta đã giấu kín nỗi đau vào lòng để đối mặt với đời bằng nụ cười.

Khương Hoa nhìn cái hộp, rồi đưa trả lại cho Quách Bằng Triển.

Cậu ta tưởng Khương Hoa từ chối nên cuống quýt: Cái đó.

Khương Hoa, ông không hài lòng với lễ vật sao.

Nếu có điều kiện gì tôi nhất định sẽ cố gắng thực hiện, mong ông hãy giúp tôi.

Haha, tôi bảo không giúp cậu bao giờ.

Đi đi, chuẩn bị đồ đạc, hai ngày nữa chúng ta xuất phát.

Hai ngày tới tôi sẽ đi thu thập tài liệu về mộ Xi Vưu.

A.

Ông đồng ý rồi.

Vậy sao ông lại trả hộp cho tôi.

Haha, Khương Hoa tôi hành sự xưa nay chỉ cầu vui vẻ.

Thấy thuận mắt thì không cần thù lao tôi cũng làm, còn nếu thấy ghét thì có gì tôi cũng chẳng giúp.

Cậu rất hợp ý tôi, nên tôi sẽ đi cùng cậu một chuyến.

Tuyệt quá.

Quách Bằng Triển nhảy cẫng lên.

Được rồi, ba ngày sau tới đây tìm tôi, chúng ta đi Ly Sơn.

Rõ.

Cậu ta hào hứng chạy đi.

Khương Hoa nhìn vào trong phòng, nhếch môi cười: Tôi nói này, em định nghe lén đến bao giờ đây.

Hậu Thổ bước ra với bóng hình xinh đẹp: Anh định đi mộ Xi Vưu cùng cậu ta thật sao.

Em thấy đấy, thiếu niên này có một nghị lực rất lớn, làm anh thấy thú vị.

Hơn nữa cảnh ngộ của cậu ta cũng đáng tiếc.

Để một kỳ tài như thế bị huyết mạch kiểm soát rồi biến thành quái vật khát máu thì thực sự rất phí phạm, nên anh muốn giúp cậu ta một tay.

Em thấy anh muốn thu nạp cậu ta về bên cạnh mình thì có.

Hắc hắc, bị em phát hiện rồi.

Một thiên tài thế này mà cứ ở Thục Sơn thì phí quá, vả lại cậu ta cũng không phải hạng người chịu ngồi yên một chỗ đâu, tầm mắt của cậu ta là cả thiên hạ cơ.

Hậu Thổ lườm hắn một cái rõ dài.

Khương Hoa tiếp tục: Được rồi, lần này đi mộ Xi Vưu anh quyết định không mang theo ai khác, hành động bí mật.

Ngay cả em anh cũng không mang theo sao.

Anh.

Hậu Thổ, mộ Xi Vưu lần này quá nguy hiểm, anh không muốn em phải mạo hiểm.

Em nhất định phải đi.

Thật đấy Hậu Thổ, mộ khác thì anh đưa em đi ngay, nhưng lần này thì không được.

Em nhất định phải đi.

Tính khí bướng bỉnh của Hậu Thổ trỗi dậy.

Này, cái cô này thật là, anh nói chưa đủ rõ hay em không hiểu thế.

Anh bảo là quá nguy hiểm, em đừng có đi.

Anh chắc chắn không cho em đi chứ.

Không mang theo.

Thật sự không mang.

Khương Hoa tôi nói một là một, hai là hai, không mang là không mang, Thiên Vương lão tử tới cũng thế thôi.

Được, anh không mang thì thôi.

Nói đoạn, Hậu Thổ quay lưng đi về phòng.

Hắc hắc, thế mới là vợ ngoan của anh chứ, đi, chúng ta đi ngủ nào.

Hừ, vậy anh về phòng mình mà ngủ.

Này, vừa rồi em đồng ý sảng khoái thế, hóa ra là đợi anh ở chỗ này à.

Hừ, em kệ, anh không cho em đi thì đừng hòng vào phòng em.

Hậu Thổ lý trực khí tráng nói.

Chậc, nghĩ Khương Hoa tôi anh minh một đời, vậy mà lại ngã gục dưới tay em.

Nhưng Hậu Thổ này, anh khuyên thật lòng, Xi Vưu dù sao cũng là thượng cổ Ma Thần, năm xưa Hiên Viên Hoàng Đế phải tốn bao công sức mới giết được ông ta, anh không muốn em gặp nguy hiểm.

Khương Hoa, em biết anh sợ em gặp nguy hiểm, nhưng anh có nghĩ đến cảm giác của em không.

Có anh ở bên cạnh, dù là nguy hiểm gì em cũng không sợ.

Nhìn ánh mắt quật cường của Hậu Thổ, Khương Hoa đột nhiên không giữ vững lập trường nổi nữa.

Chương 418

Khi một người phụ nữ ngay cả cái chết cũng không sợ để được ở bên bạn, thì mọi lời khuyên bảo đều vô nghĩa.

Khương Hoa thở dài: Được rồi, anh đưa em đi, nhưng em phải nhớ kỹ, đến lúc đó phải luôn đi sát sau lưng anh.

Dạ.

Hậu Thổ rạng rỡ hẳn lên, cười híp mắt đồng ý.

Thấy nụ cười của Hậu Thổ, Khương Hoa cũng thấy vui lây, nhưng trong lòng lại nảy ra ý đồ khác.

Hừ hừ, vừa rồi dám đe dọa vi phu, xem ra đã đến lúc để vi phu dạy dỗ em thế nào là gia pháp rồi.

Nói xong, không đợi Hậu Thổ phản ứng, Khương Hoa đã bắt đầu biểu diễn, không cho cô chút thời gian nào để kịp trở tay.

Hậu Thổ bị đánh lén bất ngờ, đến khi kịp phản ứng thì đã bị Khương Hoa khống chế, mặc cho cô phản kháng thế nào cũng không thoát được, chỉ biết cười ngặt nghẽo vì bị trêu chọc.

Ba ngày sau, Quách Bằng Triển đến Phan Gia Viên từ rất sớm.

Này Khương Hoa, chúng ta xuất phát chưa.

Khương Hoa ngái ngủ bước ra, uể oải nói: Tôi nói này, cậu kích động cái gì chứ, mộ Xi Vưu ở đó có chạy mất đâu, làm phiền giấc nồng của tôi quá.

Khương Hoa thu dọn đồ đạc, dắt tay Hậu Thổ đi ra.

Quách Bằng Triển thấy Khương Hoa mang theo Hậu Thổ, liền hỏi: Này Khương Hoa, chúng ta đi xuống mộ mà ông chắc chắn mang

theo cô ấy chứ.

Sao, cậu chê Hậu Thổ à.

Chê thì không dám, chỉ sợ trong mộ có nguy hiểm, chúng ta không có sức để chăm sóc cô ấy.

Haha, đến lúc đó cậu lo cho mình tốt là được rồi.

Hậu Thổ lạnh lùng nói rồi đi thẳng ra ngoài.

Ai, nhóc con cậu còn non lắm, Hậu Thổ mà ra tay thật sự thì cậu chưa chắc là đối thủ đâu.

Thật á.

Lợi hại thế cơ à.

Haha, đến lúc đó cậu sẽ biết thôi, đi nào.

Cả ba lên tàu hỏa đi Ly Sơn.

Trên tàu, Khương Hoa bắt đầu bàn bạc: Được rồi, giờ chúng ta bàn đối sách nhé.

Qua điều tra mấy ngày nay, tôi được biết Xi Vưu vốn là vị Đại Vu cuối cùng của Vu tộc, nhưng ông ấy khác với Vu tộc thông thường.

Vu tộc đi theo con đường Lực chi nhất đạo, nhưng Xi Vưu là một ngoại lệ, ông ấy có thể tu luyện, nhục thân cũng cực mạnh.

Năm xưa Hiên Viên Hoàng Đế cũng không địch nổi, phải mời thiên thần trợ giúp mới chém chết được ông ấy.

Dù ở góc độ nào, ông ấy cũng là một chiến binh vĩ đại.

Sau khi chết, các thuộc hạ đã an táng ông ấy ở Ly Sơn và tự sát theo.

Vì vậy chuyến đi này phải hết sức cẩn thận.

Ngày hôm sau, cả ba đến Ly Sơn.

Nơi này xuất hiện rất nhiều người lạ.

Chuyện này là sao nhỉ.

Làng ở Ly Sơn vốn rất lạc hậu, sao giờ lại đông người thế này.

Đợi chút, để tôi đi hỏi thăm xem.

Quách Bằng Triển không kìm được tính ham chơi.

Quách Bằng Triển, cậu thay bộ đồ này ra cho tôi cái.

Mặc bạch bào đeo kiếm thế này, người ta tưởng là đạo sĩ giang hồ đấy.

Nhưng từ nhỏ tôi toàn mặc thế này.

Hazzz, quên mất cậu chưa bao giờ rời Thục Sơn.

Mặc đồ của tôi trước đi.

Cậu ta nhận đồ của Khương Hoa rồi chạy đi thay.

Lát sau, cậu ta trở lại trong bộ đồ của Khương Hoa trông rất buồn cười.

Khương Hoa dặn: Để hai ngày nữa tôi đưa cậu đi mua đồ mới, giờ chịu khó mặc tạm đi.

Tôi đi nghe ngóng tin tức đây.

Quách Bằng Triển hào hứng chạy vù đi.

Khương Hoa dắt tay Hậu Thổ bước ra phố.

Nhìn dòng người qua lại, Hậu Thổ khẽ nói: Khương Hoa, đám người này không bình thường.

Trên người họ có dao động linh lực.

Xem ra lần này không chỉ chúng ta nhắm vào mộ Xi Vưu rồi.

Không cần bận tâm, chúng ta cứ lo việc của mình là được.

Khương Hoa không muốn dây dưa, nhưng lại có kẻ không biết sống chết tìm tới.

Một nhóm người kéo đến vây quanh Hậu Thổ, buông lời cợt nhả.

Hừ.

Quả nhiên, Hậu Thổ hừ lạnh một tiếng, dẫn động thổ địa chi lực, chôn sống luôn mấy tên đó tại chỗ.

Khương Hoa cũng sững sờ, không ngờ cô lại quyết đoán như vậy.

Hậu Thổ, chúng ta đi thôi, không cần chấp với bọn chúng.

Dù họ đã đi, nhưng những kẻ thoát được vẫn không ngừng bàn tán và âm mưu theo dõi.

Khương Hoa không quan tâm, hắn đủ tự tin quét sạch mọi âm mưu.

Hắn quay sang nhìn Hậu Thổ: Đừng giận nữa, đi, anh dẫn em đi ăn ngon.

Hậu Thổ này, em ra tay vẫn còn nhẹ lắm.

Hả.

Hừ, dám trêu ghẹo vợ anh, chôn sống là còn nhẹ.

Nếu là anh, anh đã đánh gãy cái chân thứ ba của bọn chúng rồi.

Phụt — haha.

Hậu Thổ bật cười trước vẻ mặt hung hăng giả vờ của Khương Hoa.

Khương Hoa vui vẻ nắm tay cô đi tiếp.

Ở phía khác, Quách Bằng Triển thấy sạp bán mứt quả, tò mò chạy tới thì đụng trúng một tên đại hán.

Tên đó hống hách chửi bới và móc mỉa.

Quách Bằng Triển tạ lỗi bằng đồ ăn nhưng bị tên đó hất văng và dẫm nát.

Thấy đồ ăn mình quý trọng bị chà đạp, Quách Bằng Triển nổi giận tung một cước.

Tên đại hán bay dính vách tường và tắt thở tại chỗ.

Đám tay sai khí thế hung hăng bao vây Quách Bằng Triển.

Khương Hoa và Hậu Thổ tình cờ đi ngang qua thấy cảnh đó.

Quách Bằng Triển, cậu lại gây chuyện rồi.

Nghe tiếng Khương Hoa, cậu ta vội vàng thu lại vẻ mặt ngạo nghễ, chạy lại với bộ dạng đáng thương để tố cáo.

Khương Hoa hiểu chuyện không trách cậu ta được, chỉ nhắc nhở cậu ra tay chú ý lực đạo.

Sau đó cả ba trở về.

Một lúc sau, đại ca của tên đại hán — một lão già chống gậy kéo người tới.

Nghe tin em mình bị một đứa bé giết chết, lão thề sẽ khiến chúng chết không toàn thây.

Về phần Khương Hoa, hắn nhìn Quách Bằng Triển rồi nói: Bằng Triển, nhớ kỹ, người không phạm ta, ta không phạm người.

Người nếu phạm ta, ta tất phạm người.

Tôi bảo cậu không được gây chuyện là vì tính cách của cậu, nhưng nếu có kẻ chán sống tìm tới cửa, chúng ta cũng không ngại tiễn bọn chúng một đoạn.

Hiểu không.

Quách Bằng Triển gật đầu khẳng định.

Khương Hoa mỉm cười: Haha, hiểu là tốt.

Ngày mai chúng ta sẽ đi thám thính tình hình Ly Sơn.

Đúng rồi, giao cho cậu một nhiệm vụ đây.

Quách Bằng Triển theo ánh mắt của Khương Hoa nhìn vào một góc tối.

Chỗ đó có người.

Không sai, tên này đã theo dõi tôi từ buổi trưa rồi, cậu đang rảnh rỗi không có việc gì làm đúng không, vậy đi xử lý hắn đi.

Được thôi.

Nói xong, Quách Bằng Triển hăm hở rời đi.

Bọn họ đang thầm thì cái gì vậy, sao thằng nhóc kia đột nhiên biến mất rồi.

Alô, huynh đệ, anh đang nhìn cái gì đó.

A.

Tên giám thị nhìn thấy Quách Bằng Triển đột nhiên xuất hiện thì giật bắn mình, khi hắn phản ứng lại thì thấy Quách Bằng Triển đang cười híp mắt nhìn mình.

Cậu. cậu không phải là thằng nhóc kia sao.

Chúc mừng anh, đáp đúng rồi, nhưng tôi lại không có bất kỳ phần thưởng nào cho anh cả, hay là thế này, tôi tiễn anh đi nói chuyện với Diêm Vương nhé.

Không, không được.

Quách Bằng Triển không cho hắn bất kỳ cơ hội nói chuyện nào, trực tiếp tung một tát đánh c·hết hắn.

Quách Bằng Triển phủi tay, quay đầu đi trở về.

Xong rồi chứ.

Hắc, tôi ra tay thì có chuyện gì không giải quyết được sao.

Đi thôi, tối nay nghỉ ngơi một chút, ngày mai chúng ta xuất phát đi Ly Sơn.

Lão đại, xảy ra chuyện rồi, A Bảo theo dõi nam nữ kia đã mất liên lạc.

Cái gì.

Xem ra chúng ta vẫn đánh giá thấp hai người kia rồi.

Gã mặt sẹo vẻ mặt âm trầm, hắn không ngờ hai người kia lại cảnh giác như vậy.

Để tôi đi báo cáo với đại gia một tiếng, anh lui xuống trước đi, chúng ta đã đả thảo kinh xà, không cần phái người đi hy sinh vô ích nữa.

Tên đàn em lui ra ngoài, sau đó gã mặt sẹo đi tới trước một gian phòng, hít sâu một hơi rồi gõ cửa.

Ai.

Đại gia, là tôi, Mặt Sẹo đây.

Vào đi.

Mặt Sẹo đẩy cửa bước vào, thấy một lão giả đang ngồi trước bàn sách nghiên cứu thứ gì đó.

Khương Hoa không ngờ lão giả này lại đột nhiên lật lọng, nhưng anh cũng không để tâm.

Hiện tại giao thằng nhóc phía sau cậu ra đây, tôi còn có thể vui vẻ mà thả hai người đi, nếu không thì.

Ồ, nếu không thì sao.

Khương Hoa cười híp mắt nhìn đại gia nói.

Nếu không, tôi sẽ để các ngươi không có chỗ chôn thân.

Chậc, câu nói này tôi nghe không dưới mười lần rồi, nhưng người thực sự làm được thì chẳng có ai, tôi không biết vì sao ông lại tự tin như vậy.

Hừ, tại địa bàn của Ba Bưu này, tôi bảo ai canh ba c·hết thì không ai sống được đến canh năm.

Tôi hỏi cậu lần cuối, người này cậu có giao hay không.

Ba Bưu nhìn Khương Hoa với ánh mắt ngày càng nguy hiểm, dường như chỉ cần Khương Hoa nói một chữ Không là lão sẽ g·iết người ngay lập tức.

Chậc, con người tôi ấy mà, trước đây bác sĩ có kiểm tra cho tôi, nói dạ dày của tôi không thể ăn đồ quá cứng, cũng không thể ăn đồ quá mềm, tôi bây giờ rất tò mò, ông làm thế nào để chúng tôi c·hết đây.

Ha, đã nhiều năm như vậy, cậu là người đầu tiên dám nói chuyện với tôi như thế, đã muốn c·hết thì tôi thành toàn cho cậu.

Nói xong, lão đại gia vung tay lên, đám người ùa tới.

Chậc, tôi còn tưởng có gì lợi hại, hóa ra là chiến thuật biển người à, nhưng ông đã từng nghe qua một câu chưa, đó là sư tử chung quy vẫn là sư tử, cho dù có bao nhiêu bầy cừu đi nữa cũng không thể chống lại.

Khương Hoa như sói lạc vào bầy dê, quét ngang đám đông.

Tiếng va chạm và tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngớt.

Dần dần, theo tốc độ ra quyền của Khương Hoa ngày càng nhanh, giữa biển người xuất hiện một khoảng trống lấy Khương Hoa làm

trung tâm.

Chương 419

Đám thủ hạ vì sợ hãi sức chiến đấu của Khương Hoa mà toàn bộ đứng sững tại chỗ không dám tiến lên.

Ba Bưu thấy Khương Hoa mạnh mẽ như vậy, ánh mắt cũng trở nên ngưng trọng.

A Long, ngươi có thể xử lý hắn không.

Ha ha, đại gia yên tâm đi, mặc dù người này rất mạnh, nhưng tôi có thể xử lý được.

Thôi được, chỉ cần ngươi có thể bắt tên này quỳ xuống trước mặt ta, ta sẽ đưa thứ ngươi muốn cho ngươi.

A Long nghe Ba Bưu nói vậy, mắt lập tức sáng lên.

Hắn luôn ở bên cạnh Ba Bưu chính là vì thứ trong tay lão, giờ nghe lão sẵn sàng lấy vật đó ra làm cái giá để bắt một người, A Long hết sức phấn khởi.

Được, đại gia, tôi đi bắt hắn quỳ trước mặt ông ngay đây.

Sau đó A Long trực tiếp lao về phía Khương Hoa.

Khương Hoa vốn còn muốn chơi đùa một chút, nhưng cảm thấy sau lưng có tiếng gió xé truyền đến, anh tiện tay tung một quyền nghênh tiếp.

Bành.

Sau cú chạm trán đầu tiên, cả hai đều lùi lại hai bước.

Chậc, không ngờ bên cạnh lão già này còn có một kẻ như vậy.

Khương Hoa đầy hứng thú nhìn người đàn ông trung niên trước mắt.

Không ngờ tu vi của cậu cũng khá đấy, nhưng vừa rồi tôi vẫn chưa dùng đến 5 phần lực, hiện tại nếu cậu qua dập đầu nhận tội với đại gia, tôi có thể tha cho một mạng, nếu không đồng ý, tôi sẽ đánh gãy chân rồi lôi cậu qua đó.

Chậc, ông cảm thấy mình đã nắm chắc phần thắng rồi sao.

Tôi thấy cậu còn trẻ, nếu sau này nghiêm túc tu luyện chắc chắn sẽ có đất dụng võ, hà tất phải cứng đầu như vậy.

Tôi nói này, đánh nhau sao các người nói nhảm nhiều thế, lời của tôi thường chỉ nói một lần, vừa rồi đã đưa ra đáp án, tôi không muốn nói lần thứ hai.

Hừ, để tôi xem xương cốt của cậu có cứng như cái miệng không.

A Long thủ thế, trực tiếp tung một cú đá tạt tầm cao về phía Khương Hoa.

Chỉ thế này thôi sao.

Khương Hoa cứ ngỡ A Long lợi hại lắm, thấy hắn thi triển toàn lực mà còn không bằng Tiểu Ca, anh lập tức mất hết hứng thú.

Lôi Pháp: Nhất Phiến.

Khương Hoa trực tiếp dùng tốc độ như dịch chuyển đến trước mặt A Long, tung một cước đá bay hắn ra ngoài.

Phốc —— A Long khi thấy đối phương trong nháy mắt đã đến trước mặt mình thì biết mình không phải đối thủ, nhưng lúc đó đã không còn cách nào thu chiêu, chỉ có thể trơ mắt nhìn Khương Hoa đá một cước, sau đó bay thẳng ra ngoài.

Cậu. cậu.

A Long đầy vẻ không thể tin nổi nhìn Khương Hoa, định nói gì đó nhưng chưa kịp mở lời đã cảm thấy ngực cuồn cuộn khí huyết, phun

ra một ngụm máu rồi ngất lịm.

Ba Bưu thấy thuộc hạ mạnh nhất bị Khương Hoa hạ gục dễ dàng thì muốn bỏ chạy, nhưng vừa quay đầu lại đã thấy Quách Bằng Triển đang cười híp mắt nhìn mình.

Ông định trốn sao.

À, tôi ấy mà, đột nhiên nhớ ra quần áo ở nhà quên thu vào, tôi về thu quần áo thôi.

Ha ha.

Quách Bằng Triển trực tiếp túm cổ áo Ba Bưu kéo trở lại.

Khương Hoa, lão đầu này thấy tình hình không ổn là định chạy trốn, giờ bị tôi bắt lại rồi.

Khương Hoa cười híp mắt đi đến trước mặt Ba Bưu, tay cầm một con dao nhỏ nhìn lão nói: Bây giờ chúng ta có thể nói chuyện tử tế được chưa.

Cầu. van cầu cậu, đừng g·iết tôi, tôi có thể cho các cậu đồ tốt.

Ồ.

Đồ tốt à, để tôi xem là thứ gì nào.

Đại.

đại ca, không, đại gia, tôi không mang thứ đó bên người, nếu các người muốn, tôi sẽ về lấy cho các người ngay.

Chậc, ông nghĩ tôi tin sao.

Tin chứ.

Tôi tin cái đầu ông ấy, ông coi tôi là kẻ ngu à.

Tôi sai rồi, tôi sai rồi gia, tôi không nên nói dối, nhưng vật tôi để ở nhà thực sự là bảo bối, nếu không tên kia cũng sẽ không ở lại bên

cạnh tôi, hắn chính là vì vật đó mà tới, nhưng luôn không biết tôi để ở đâu nên mới ở lại.

Chậc, ông nói vậy làm tôi thực sự thấy hứng thú với thứ đó rồi đấy.

Lão Vương này, được thôi, dù sao tôi cũng không có việc gì, đi theo ông xem thử vậy.

Được, gia, tôi dẫn đường cho các người.

Sau đó Khương Hoa cùng Hậu Thổ và Quách Bằng Triển theo Ba Bưu về nhà lấy món đồ bí ẩn đó.

Khương Hoa cùng Ba Bưu đi vào thư phòng của lão.

Chậc, không ngờ thư phòng của ông trang trí cũng đẹp đấy chứ.

Cũng tạm ạ, mặc dù tôi không biết chữ, nhưng tôi luôn có một trái tim hiếu học, thế nên tôi mới trang trí căn phòng này thật đẹp.

Chậc, tôi không tới để tham quan thư phòng, thứ đó đâu.

Tôi đi lấy ngay đây.

Ba Bưu đi tới một góc phòng lấy ra một chiếc hộp, thận trọng đưa cho Khương Hoa.

Đây chính là thứ ông đưa tôi.

Không sai, thứ trong hộp này là tôi tình cờ có được trong rừng ở Ly Sơn, sau đó tôi mơ mơ màng màng có thêm rất nhiều đàn em, hơn nữa tên A Long kia có lẽ cũng vì thứ này mà đến.

Khương Hoa mở hộp ra, một lệnh bài làm bằng thanh đồng hiện ra trước mắt.

Vật này.

Ngay khi Khương Hoa mở hộp, mắt Quách Bằng Triển bỗng dần

biến thành màu đỏ, cậu ta nhìn chằm chằm vào lệnh bài trong tay Khương Hoa.

Đột nhiên Quách Bằng Triển trực tiếp ra tay c·ướp lấy lệnh bài.

Vì sự chú ý đang đặt vào lệnh bài nên Khương Hoa không chú ý tới sự bất thường của Quách Bằng Triển, bị cậu ta vỗ một chưởng vào vai.

Ư.

Khương Hoa bị đánh ngã, Quách Bằng Triển chậm rãi bước tới nhặt lệnh bài lên, nở một nụ cười rợn người.

Cuối cùng cũng để ta tìm được rồi, Hoàng Đế tiểu nhi, năm đó ngươi liên hợp thiên thần khiến nhục thân của ta tiêu tan, đời này ta sẽ trùng sinh, thiên hạ này sớm muộn cũng là của ta.

Ha.

Quách Bằng Triển, cậu.

Quách Bằng Triển đang điên cuồng nghe thấy lời Khương Hoa thì ngừng cười, nhìn Khương Hoa nói: À đúng rồi, ta còn phải cảm ơn ngươi, nếu không có ngươi, bản tọa cũng không tìm được chìa khóa nhanh như vậy.

Hừ, đám tép riu Thục Sơn kia lại vọng tưởng để một đứa trẻ khống chế ta, thật là si tâm vọng tưởng.

Ngươi rốt cuộc là ai.

Khương Hoa nhìn Quách Bằng Triển, anh cảm nhận rõ ràng cơ thể này hiện tại không còn thuộc về cậu ta nữa mà bị một thứ vô cùng kinh khủng khống chế.

Ha ha, quên tự giới thiệu, ta chính là Xi Vưu từng bị Hoàng Đế tiểu nhi g·iết c·hết.

Cái gì.

Khương Hoa kinh ngạc, anh không ngờ Xi Vưu lại xuất hiện ở đây, chẳng phải năm đó Xi Vưu đã c·hết rồi sao.

Sao đột nhiên lại xuất hiện.

Nói xong, Quách Bằng Triển trực tiếp bay đi.

Khương Hoa, anh không sao chứ.

Không sao, chỉ là vết thương nhỏ, không được, chúng ta phải đuổi theo Xi Vưu Quách Bằng Triển.

Khương Hoa và Hậu Thổ cùng bay theo.

Ba Bưu thấy ba người cuối cùng đã đi thì thở phào nhẹ nhõm.

Mẹ ơi, ba tên sát tinh cuối cùng cũng đi rồi.

Quách Bằng Triển rời khỏi nhà Ba Bưu, bay thẳng về phía Ly Sơn.

Khương Hoa, Xi Vưu định đi đến mộ Xi Vưu sao.

Hắn nói có được lệnh bài là có thể thống trị thế giới, tôi hiện có một phỏng đoán rất không hay.

Khương Hoa sắc mặt khó coi nhìn về phía Ly Sơn, hiện tại nơi đó vô cùng yên tĩnh, tĩnh lặng đến mức khiến người ta tê dại da đầu, nhưng càng yên tĩnh càng báo hiệu bão tố sắp tới.

Đi, chúng ta nhanh lên, tôi có dự cảm không lành.

Quách Bằng Triển cầm lệnh bài thanh đồng như đang tìm kiếm thứ gì, cuối cùng dừng lại trên bầu trời một thung lũng bị đứt đoạn.

Hắn ném lệnh bài lên không trung, cắn đầu ngón tay nhỏ một giọt máu vào lệnh bài.

Tiếp xúc với máu của Xi Vưu, lệnh bài lập tức phát ra hồng quang

chói mắt.

Ha, các thuộc hạ trung thành của ta, vị vua của các ngươi đã trở về, các ngươi cũng đến lúc thức tỉnh sau giấc ngủ vĩnh hằng rồi.

Trong phút chốc, mặt trời trên bầu trời Ly Sơn bị mây đen che phủ, toàn bộ Ly Sơn bắt đầu rung chuyển dữ dội, một tòa cung điện từ từ trồi lên từ thung lũng.

Theo sự xuất hiện của cung điện, ma khí xung quanh cũng điên cuồng hội tụ lại.

Ha, các thuộc hạ trung thành, toàn bộ phục sinh đi.

Ha.

Hừ, muốn phục sinh thủ hạ, ngươi đã hỏi qua ý kiến của ta chưa.

Thiên Lôi: Nhất Tru.

Khương Hoa trực tiếp sử dụng Thiên Lôi Quyết, ngưng kết thiên lôi đánh về phía cung điện.

Hừ, không biết lượng sức.

Quách Bằng Triển ngưng tụ một bàn tay hắc ám khổng lồ, một quyền đánh nát đạo thiên lôi của Khương Hoa.

Ta nể tình ngươi giúp ta tìm thấy lệnh bài nên hảo tâm tha cho một mạng, không ngờ ngươi chẳng những không lĩnh tình còn phá hoại nghi thức của ta, xem ra không thể giữ ngươi lại được rồi.

Sau lưng Quách Bằng Triển, ma khí phi tốc ngưng kết, trong nháy mắt biến thành một đạo thân ảnh khổng lồ.

Xi Vưu.

Khương Hoa nhìn bóng người cao ngất trời đất kia, sắc mặt hiện rõ vẻ ngưng trọng.

Đây là lần đầu tiên Khương Hoa cảm thấy bất lực, vì uy áp từ hư ảnh Xi Vưu quá mạnh mẽ.

Ha ha, không ai có thể ngăn cản ta.

Cửu Lê bộ hạ bái kiến đại vương.

Đột nhiên trong cung điện truyền ra một tràng âm thanh.

Đáng giận, chẳng lẽ thực sự không còn cách nào sao.

Khương Hoa, em cảm thấy trong cung điện này có thứ gì đó đang kêu gọi em.

Cái gì.

Khương Hoa kinh ngạc nhìn Hậu Thổ, anh không ngờ trong cung điện này lại có thứ thu hút cô.

Em không biết, nhưng thứ bên trong có cảm giác huyết mạch tương liên với em.

Khương Hoa rối loạn, những chuyện xảy ra hôm nay khiến anh lần đầu cảm thấy thúc thủ vô sách.

Ngay khi cung điện sắp phá phong hoàn toàn thì dị biến xảy ra.

Trên bầu trời, một đạo kim quang xuyên qua ma khí đánh vào phía trên cung điện.

Dị biến này cũng thu hút sự chú ý của Quách Bằng Triển Xi Vưu.

Khí tức này.

Hoàng Đế tiểu nhi, ngươi quả nhiên cáo già, lại bố trí Khóa Thiên Đại Trận ở đây.

Xi Vưu, ngươi quả nhiên vẫn chưa từ bỏ ý định.

Năm xưa ta vì đề phòng bất trắc nên cố ý để lại trận pháp này, không ngờ ngươi thực sự chuyển thế trùng sinh.

Không, không thể nào, ngươi không thể nào còn ở thế giới này, chẳng phải ngươi đã lên thượng giới rồi sao.

Ta quả thực đã phi thăng thượng giới, nhưng ngươi một ngày chưa c·hết thì lòng ta khó yên, hôm nay ta sẽ để ngươi thân tử đạo tiêu tại đây.

Kiếm Lai.

Theo tiếng nói vàng óng, đạo kim quang vừa cắm trên cung điện bay thẳng về phía bàn tay vàng khổng lồ, biến thành một thanh kiếm.

Thanh kiếm này tỏa ra khí tức cổ xưa nhưng chứa đựng thế hủy thiên diệt địa.

Hiên Viên Kiếm.

Xi Vưu nhận ra thanh kiếm, kinh ngạc thốt lên.

Không ngờ đấy Hoàng Đế tiểu nhi, vì ta mà ngươi bỏ ra không ít vốn liếng nhỉ.

Ta tự hỏi vì sao Khóa Thiên Đại Trận này không có linh khí mà vẫn vận hành được, hóa ra ngươi lấy Hiên Viên Kiếm làm trận nhãn.

Chỉ cần có thể diệt ngươi, một thanh Hiên Viên Kiếm thì có là gì, cho dù phải đánh đổi cả sinh mạng ta cũng không tiếc.

Theo thân ảnh vàng óng ra tay, Hiên Viên Kiếm phát quang rực rỡ, một đạo hoàng kim cự long từ trong kiếm bay vọt ra, lao về phía đại điện trong thung lũng.

Hừ, năm xưa lợi dụng thuộc hạ Cửu Lê của ta tay không tấc sắt để uy h·iếp, ta thua nhưng không phục.

Hôm nay ngươi thậm chí muốn tận diệt tia huyết mạch cuối cùng của Cửu Lê ta sao.

Xi Vưu nhìn thân ảnh vàng óng trên bầu trời, không chút nương

tay, hắn phóng ra một màn trời đen kịt để ngăn cản đòn tấn công của hoàng kim cự long.

Oanh —— Hoàng kim cự long đâm vào màn trời đen.

Xung kích linh lực khổng lồ khiến Khương Hoa không đứng vững nổi.

Uy áp thật kinh khủng.

Trận chiến cấp độ này e rằng đã vượt qua cả Vĩnh Hằng Sinh Mệnh rồi.

Khương Hoa kinh ngạc nhìn trận chiến trên không, trong mắt đầy vẻ hướng tới.

Nhưng tại sao anh cảm thấy Xi Vưu dường như không mạnh bằng Hoàng Đế.

Khương Hoa anh đừng quên, hiện tại Xi Vưu vừa mới thức tỉnh, thực lực chưa khôi phục đỉnh phong, hắn chỉ đang dựa vào ma khí trong Ly Sơn để cầm cự, khi ma khí tiêu hao hết, hắn sẽ không phải đối thủ của Hoàng Đế.

Khương Hoa, hiện tại thứ trong cung điện kêu gọi em ngày càng gấp gáp, giống như muốn em vào đó ngay lập tức.

Lời của Hậu Thổ khiến Khương Hoa chú ý.

Rốt cuộc trong đại điện có thứ gì thu hút cô.

Đột nhiên Khương Hoa nảy ra một ý nghĩ kinh khủng: Hậu Thổ vốn cũng là người Cửu Lê.

Nhưng anh lắc đầu gạt bỏ ý nghĩ đó, quyết định đưa cô vào xem thử.

Đi, anh dẫn em vào xem.

Nhưng bây giờ Xi Vưu và Hoàng Đế đang đánh nhau, dư chấn ở đó thôi cũng đủ hất văng chúng ta rồi, sao mà qua được.

Hắc, em đừng quên, chồng em là người không gì không thể.

Sau đó Khương Hoa thi triển Thanh Long Thủ Giáp và Chu Tước Cánh Chim.

Anh định bay thẳng qua sao.

Gần như vậy, Thanh Long Thủ Giáp của anh mặc dù chỉ là một bộ phận, nhưng chứa đựng ý chí của Thanh Long, anh nghĩ có thể trụ được một chút.

Nói rồi Khương Hoa bế Hậu Thổ lên, vỗ cánh Chu Tước bay về phía cung điện.

Chương 420

Khi Khương Hoa bắt đầu hành động, Xi Vưu đã chú ý tới nhưng vì Hoàng Đế nên hắn không thể phân thân.

Tiểu tử này là một người kế thừa tốt, lại có thể ngạnh kháng được uy áp chiến đấu lớn như vậy.

Khương Hoa bế Hậu Thổ lao nhanh về phía cung điện, càng gần uy áp càng lớn.

Dần dần, trên thân anh xuất hiện một bóng xanh bảo vệ.

Phốc Ngay khi sắp tới nơi, Khương Hoa cuối cùng không chịu nổi uy áp mà phun ra một ngụm máu.

Khương Hoa, anh không sao chứ.

Hay là chúng ta quay lại đi.

Không sao, đã tới đây rồi mà quay lại thì ngụm máu này uổng phí sao.

Cuối cùng anh cũng chống lại uy áp, đáp xuống nóc cung điện.

Khụ khụ.

Khương Hoa anh không sao chứ.

Hậu Thổ vội chạy lại kiểm tra vết thương của anh.

Không sao, chỉ là khí huyết không thông nên phun ra một ngụm máu thôi.

Ngay khi Khương Hoa định nói thêm gì đó, anh cảm thấy đỉnh đầu mát lạnh, ngẩng lên thì thấy màn trời đen của Xi Vưu đã bị hoàng kim cự long đánh nứt, linh khí vàng bắt đầu rò rỉ xuống.

Chết tiệt, không ổn rồi, chạy mau, ở đây quá nguy hiểm.

Nói xong, anh bế Hậu Thổ chạy vào cửa cung điện.

Khương Hoa không ngờ cửa cung điện lại vào dễ dàng như vậy.

Khi cả hai nhìn thấy cảnh tượng bên trong, họ đều sững sờ, vì toàn bộ chính điện đầy rẫy những pho tượng.

Tất cả đây là người Cửu Lê sao.

Khương Hoa chấn động nói.

Không sai, em cảm nhận được cảm xúc trong những pho tượng này.

Chúng như đang thủ hộ thứ gì đó.

Hậu Thổ nhẹ nhàng vuốt ve từng bức tượng, vẻ mặt đượm buồn.

Hậu Thổ.

Khương Hoa thấy cô buồn cũng cảm thấy xót xa nhưng không biết an ủi thế nào.

Khương Hoa, em cảm thấy thứ kêu gọi mình nằm ở sau đại điện này.

Hậu Thổ chỉ tay về phía một cánh cửa phía sau.

Khương Hoa và Hậu Thổ nắm tay nhau chậm rãi tiến về phía cánh cửa đó.

Lúc này, một chuyện kỳ diệu xảy ra, những pho tượng bỗng nhiên từ từ xoay chuyển, như đang tiễn đưa hai người vào trong.

Khương Hoa quan sát một lúc, thấy không có cơ quan nào kích hoạt mới tiếp tục đi tới.

Anh định đẩy cửa nhưng dù dùng sức thế nào cánh cửa cũng không hề suy suyển.

A.

Khương Hoa tò mò quan sát cánh cửa đầy nghi hoặc.

Hậu Thổ cũng nghi ngờ chạm tay vào, ngay khi tay cô vừa đặt lên, cánh cửa bỗng tỏa sáng và từ từ mở ra.

Khương Hoa và Hậu Thổ kinh ngạc nhìn nhau, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Xem ra cơ duyên của em ở trong này là đúng rồi, thứ này ưu ái em quá.

Khương Hoa nửa đùa nửa thật nói.

Sau đó cả hai bước vào, thấy nội điện vô cùng rộng lớn, ở giữa đặt một pho tượng khổng lồ.

Khương Hoa đi đến dưới chân tượng, đột nhiên anh phát hiện pho tượng này trông rất quen, anh nhìn Hậu Thổ rồi nhìn pho tượng, phát hiện hai người giống nhau đến 99%.

Hậu Thổ cũng kinh ngạc, cô không biết vì sao ở đây lại có tượng của mình.

Ngươi đã đến.

Đột nhiên một giọng nói hư ảo vang vọng khắp nội điện.

Ai.

Khương Hoa cảnh giác nhìn quanh nhưng giọng nói đó không vang lên nữa.

Hậu Thổ như bị dẫn dắt, chậm rãi bước tới trước pho tượng, đặt tay lên đó.

Trong phút chốc, pho tượng tỏa ra vạn trượng hào quang, bao phủ lấy cả hai.

Ngươi rốt cuộc cũng đến rồi.

Khi Hậu Thổ mở mắt ra, chỉ còn mình cô đối diện với pho tượng.

Ngươi là ai.

Ha ha, ta chính là ngươi, ngươi cũng chính là ta, chỉ là năm đó chúng ta vì một số nguyên nhân mà tách rời, giờ là lúc chúng ta hợp làm một.

Giọng nói hư ảo vừa dứt, từ pho tượng tỏa ra một đạo hào quang đi vào mi tâm Hậu Thổ.

Một lượng ký ức khổng lồ tràn vào não hải cô.

Thập Nhị Tổ Vu, Thổ chi Tổ Vu.

Ngươi rốt cuộc đã nhớ ra.

Sứ mệnh của ta cũng nên kết thúc, ngươi hãy tiếp nhận truyền thừa của mình đi.

Một luồng sáng dịu nhẹ nâng Hậu Thổ lên, dừng lại trước ngực pho tượng.

Đây chính là cơ duyên của Hậu Thổ sao.

Khương Hoa hứng thú nhìn Hậu Thổ đang được bao bọc trong sức mạnh, lẩm bẩm một mình.

Bên ngoài cung điện, Xi Vưu thấy hai người đi vào thì rất kinh ngạc, hắn muốn đi hỏi cho rõ nhưng tình hình hiện tại không cho phép.

Đáng giận, Hoàng Đế sau bao nhiêu năm sức mạnh lại cường đại như thế, chỉ với một bộ linh thể mà ta cũng không chống đỡ nổi.

Xi Vưu chật vật duy trì màn trời đen, hắn không thể lùi bước vì phía sau là hy vọng cuối cùng của Cửu Lê.

Từ bỏ đi, ngươi không còn là Ma Thần Xi Vưu năm xưa nữa rồi, chỉ cần ngươi tự sát, ta sẽ tha cho con dân Cửu Lê phía sau ngươi.

Linh thể Hoàng Đế nhìn ra Xi Vưu đã đường cùng, mở lời giễu cợt.

Hừ, chỉ là một đạo linh thể mà muốn ta tự sát, cho dù Hoàng Đế đích thân tới đây cũng không dám nói câu này với ta.

Hừ, ngươi còn tưởng mình là Xi Vưu năm đó sao.

Thật là nằm mơ giữa ban ngày, đã chấp mê bất ngộ thì ta tiễn ngươi một đoạn.

Cửu Long.

Theo tiếng nói, Hiên Viên Kiếm phân hóa thành chín con hoàng kim cự long, gầm thét lao về phía Xi Vưu.

Xi Vưu thấy đòn toàn lực của linh thể Hoàng Đế, ánh mắt càng thêm ngưng trọng.

Xem ra phải dùng tới chiêu đó thôi.

Hắn cắn đầu lưỡi phun ra một đạo huyết tiễn, dùng máu vẽ một phù hiệu giữa hư không.

Hắc Ám Thiên Địa.

Phù hiệu vừa xong, bóng đen sau lưng Xi Vưu trở nên đặc quánh, gã khổng lồ đen giơ đao chém ngang chín con rồng vàng.

Oanh —— Sau cú chém đó, chín con rồng biến mất, nhưng Xi Vưu cũng vì cưỡng ép dùng cấm thuật mà linh khí đình trệ, ngã quỵ xuống.

Xem ra ngươi đã dùng hết đòn mạnh nhất rồi, giờ thì c·hết đi.

Linh thể Hoàng Đế cầm Hiên Viên Kiếm đâm tới.

Xi Vưu nhìn mũi kiếm ngày càng gần, nụ cười khổ hiện trên môi.

Ha ha, xem ra vẫn bại, ta thật không cam tâm, bảo vệ thứ này bao lâu nay giờ lại phải trơ mắt nhìn nó bị tiêu diệt.

Nhưng ngay khi kiếm sắp đâm trúng Xi Vưu, một cột sáng từ cung điện vọt lên.

Hừ, người của Vu tộc ta từ khi nào đến lượt Nhân tộc các ngươi xử tử.

Một giọng nói thanh lãnh vang vọng khắp đất trời, từ cung điện bước ra một thân ảnh tuyệt mỹ, khí thế tỏa ra khiến trời đất phải thần phục, đó chính là Hậu Thổ.

Quay lại lúc Hậu Thổ tiếp nhận truyền thừa, Khương Hoa thấy buồn chán nên đi quanh pho tượng xem có thông tin gì không.

Phía sau tượng có một cuộn trục, anh mở ra xem thì thấy ghi chép về pho tượng này.

Thiên địa sơ khai, vạn vật hỗn độn, một vị cự nhân cầm rìu khai thiên lập địa, hóa ra thế giới mới.

Cự nhân ngã xuống, nguyên thần hóa thành Tam Thanh, huyết mạch hóa thành Thập Nhị Tổ Vu.

Theo ghi chép, pho tượng này chính là một trong Thập Nhị Tổ Vu —— Hậu Thổ.

Trước đây Hậu Thổ bị trọng thương lâm vào giấc ngủ sâu, khi tỉnh lại thế giới đã thay đổi.

Cô đi theo cảm tính và đến bộ lạc Cửu Lê.

Tại đây cô gặp Xi Vưu trẻ tuổi, vì Cửu Lê là bộ lạc Vu tộc cuối cùng nên cô đã ban sức mạnh cho Xi Vưu để dẫn dắt bộ lạc, sau đó xây cung điện này để chân thân ngủ say, còn một đạo phân thân thì du ngoạn bên ngoài.

Khương Hoa đọc xong, ánh mắt phức tạp nhìn Hậu Thổ đang lơ lửng.

Hóa ra em chính là Hậu Thổ Nương Nương lừng lẫy trong thần thoại sao.

Giờ em nhận truyền thừa, khôi phục trí nhớ, tôi phải đối mặt với em thế nào đây.

Lúc này pho tượng vỡ vụn thành một đạo linh thể tuyệt mỹ, Hậu Thổ hòa nhập hoàn toàn với linh thể đó.

Cung điện rung chuyển dữ dội.

Hừ.

Nhân tộc nhỏ bé dám trêu chọc Vu tộc ta.

Hậu Thổ sau khi hợp nhất, giọng nói không chút tình cảm.

Cô định bay ra ngoài nhưng bị Khương Hoa cản lại.

Hậu Thổ, em.

Hừ.

Kẻ vô lễ, sao dám gọi thẳng tên bản tọa.

Hậu Thổ lạnh lùng nhìn anh, không còn chút tình cảm nào của Hậu Thổ trước kia.

Nể tình ngươi từng giúp phân thân của ta, ta tha mạng cho ngươi một lần, nếu có lần sau sẽ để ngươi thân tử đạo tiêu.

Nói rồi cô phá nóc cung điện bay ra, vung tay đánh bật Hiên Viên Kiếm.

Người của Vu tộc ta từ khi nào đến lượt Nhân tộc các ngươi xử tử.

Ngươi là ai.

Hoàng Đế và Xi Vưu cùng kinh ngạc hỏi.

Đột nhiên ký ức của Xi Vưu trỗi dậy: Ngài. ngài là Hậu Thổ Nương Nương.

Xi Vưu kích động, hắn cuối cùng đã đợi được cô trở về.

Trên bầu trời, linh thể Hoàng Đế cũng nhận ra cô: Không ngờ Hậu Thổ Nương Nương mất tích bấy lâu lại ở hạ giới, Hiên Viên bái kiến nương nương.

Hừ, vẫn câu nói đó, người của Vu tộc ta từ khi nào đến lượt Nhân tộc các ngươi xử tử.

Nương nương không biết, Xi Vưu này từng dẫn quân chinh phạt khiến sinh linh đồ thán, dân chúng lầm than, ta và Viêm Đế đành phải phản kháng, g·iết hắn.

Giờ hắn phục sinh định hồi sinh bộ lạc Cửu Lê, ta buộc phải ra tay.

Lời hắn nói là thật.

Hậu Thổ nhìn Xi Vưu hỏi.

Chuyện này. trước đây bộ lạc của ta ở nơi hẻo lánh, con dân đói khổ, ta không còn cách nào mới đi xâm lược các bộ lạc khác.

Ừm, sự xuất hữu nhân, chuyện này không trách ngươi, Vu tộc ta sinh ra là để chiến đấu.

Hậu Thổ nhìn thân ảnh vàng óng: Ta hỏi ngươi một câu, hãy thành thật trả lời.

Nương nương muốn biết điều gì.

Các ca ca của ta đang ở đâu.

Hóa ra nương nương hỏi các Tổ Vu khác, hiện họ đang bế quan ở

Tổ Vu Điện.

Được, ngươi lui xuống đi.

Chuyện này.

Ngươi có vấn đề gì.

Trấn áp Xi Vưu là sứ mệnh của ta, hôm nay ta nhất định phải g·iết hắn.

Ngươi muốn c·hết sao.

Hậu Thổ nghe vậy thì thanh lãnh hỏi.

Chương 421

Xin lỗi, đây là sứ mệnh của ta, ta phải hoàn thành.

Hậu Thổ nổi giận, vung tay một cái trực tiếp đoạt lấy Hiên Viên Kiếm từ tay linh thể Hoàng Đế.

Sao có thể thế được.

Hoàng Đế hoảng sợ, không ngờ mình không có chút sức hoàn thủ nào trước mặt cô.

Ai, Hậu Thổ Nương Nương, người hà tất phải vậy.

Phía trước linh thể xuất hiện một người đàn ông mặc long bào.

Hiên Viên.

Xi Vưu nhìn thấy bóng người đó, trong mắt tràn đầy lửa giận.

Đúng vậy, ta xin lỗi vì Linh thể của mình đã mạo phạm đến cô, nhưng Xi Vưu này phải chết.

Ta biết Nương nương là Tổ Vu, ta không phải là đối thủ của cô, nhưng ta nghĩ Hậu Thổ Nương nương cũng không giết được ta.

Một khi ta chết, sức mạnh nhân quả ảnh hưởng đến nhân tộc chắc chắn Nương nương cũng không gánh nổi.

Sắc mặt Hậu Thổ trở nên ngưng trọng.

Cô biết hiện tại khí vận nhân tộc đang hưng thịnh, nếu lúc này mạo muội giết chết Hiên Viên, sức mạnh nhân quả đó cô chắc chắn không thể chịu đựng được.

Khương Hoa lúc này cũng bước ra, thấy Hậu Thổ đang đối đầu với Hiên Viên Hoàng Đế trên bầu trời, hai bên đều không làm gì được đối phương.

Hậu Thổ.

Khương Hoa nhìn cô với ánh mắt phức tạp.

Anh không biết hiện tại nên dùng danh xưng nào để đối mặt với cô.

Anh biết rõ Hậu Thổ lúc này đã không còn là Hậu Thổ của anh nữa, mà là một Hậu Thổ Nương nương cao cao tại thượng.

Nhưng dù cô có biến thành ai, anh cũng không muốn thấy cô phải khó xử.

Hậu Thổ Nương nương, tôi nghĩ mình có cách để giải quyết tình hình hiện tại.

Hửm.

Khi thấy Khương Hoa, sắc mặt Hậu Thổ thoáng chút phức tạp.

Dù đã thức tỉnh ký ức kiếp trước, nhưng những mẩu chuyện nhỏ khi ở bên Khương Hoa cô đều không quên.

Hậu Thổ cưỡng ép đè nén phần tình cảm này xuống đáy lòng, vì cô biết một khi mình thức tỉnh, các anh trai của cô nhất định sẽ cảm nhận được.

Đến lúc đó, họ sẽ mang đến nguy hiểm cho Khương Hoa.

Hiện tại hai vị tranh luận cũng chỉ vì một chuyện, nhưng cả hai đều có vướng mắc nên không thể trực tiếp ra tay.

Vậy nên tôi đề nghị mỗi bên cử ra một người để thực hiện một trận quyết đấu công bằng.

Bên nào thắng sẽ có quyền xử lý Xi Vưu.

Ngài thấy thế nào.

Ha ha, sao cậu lại nghĩ ta sẽ đồng ý.

Hiên Viên Hoàng Đế đầy hứng thú nhìn Khương Hoa.

Tôi nghĩ ngài nhất định sẽ đồng ý, vì đây là cách giải quyết tốt nhất lúc này.

Hơn nữa, Hậu Thổ Nương nương đã trở lại, các anh của cô ấy chắc chắn sẽ cảm ứng được.

Nếu lúc đó các Tổ Vu khác giáng lâm, đó mới là chuyện ngài không muốn thấy nhất.

Khương Hoa nói trúng tim đen, phân tích mọi chuyện vô cùng thấu đáo.

Ha ha, cậu phân tích không sai, nhưng giờ biết tìm đâu ra người có đẳng cấp tương đương với Linh thể của ta.

Để tôi.

Xi Vưu nghiến răng, cố gắng gượng dậy.

Cậu bỏ đi, thân thể cậu hiện tại không chịu nổi đâu, cứ để tôi.

Khương Hoa ngăn lại.

Cậu.

Một Sinh mệnh Vĩnh hằng.

Hiên Viên Hoàng Đế nhìn Khương Hoa với vẻ kỳ quái.

Ha ha, xem ra tôi bị Hoàng Đế coi thường rồi.

Ha ha, người có duyên, đừng nói ta bắt nạt cậu.

Ta sẽ áp chế đẳng cấp Linh thể xuống mức Sinh mệnh Vĩnh hằng.

Chỉ cần cậu đánh thắng được Linh thể của ta, ta lập tức trở về Thượng giới.

Chỉ cần Xi Vưu không làm hại chúng sinh, ta cam đoan sẽ không can thiệp nữa.

Được.

Hy vọng ngài giữ lời.

Tới đây.

Khương Hoa trực tiếp rút Côn Ngữ đao bay lên.

Hiên Viên Hoàng Đế cũng áp chế Linh thể xuống mức Sinh mệnh Vĩnh hằng để chiến đấu với anh.

Cẩn thận một chút.

Đột nhiên trong đầu Khương Hoa vang lên giọng nói của Hậu Thổ, giọng nói ấy tràn đầy sự dịu dàng.

Anh kinh ngạc quay lại nhìn, nhưng chỉ thấy một Hậu Thổ với khuôn mặt lạnh lùng.

Chẳng lẽ là ảo giác.

Khương Hoa lắc đầu, bắt đầu dốc toàn lực chiến đấu.

Tới đây.

Anh trực tiếp sử dụng Kỳ Lân Tý tăng cường sức mạnh gấp ba lần, một đao chém về phía Linh thể.

Linh thể cũng vung Hiên Viên Kiếm giao đấu với Khương Hoa.

Tiếng đao kiếm va chạm vang lên liên hồi, sau vài chục hiệp, cả hai tách ra.

Khương Hoa nhìn cánh tay đang run rẩy của mình, lòng đầy kinh ngạc.

Đây là lần đầu tiên anh thất bại trong việc đọ sức mạnh.

Thiên Lôi Lôi Diệt Bát Hoang.

Anh thu đao, triệu hồi một tôn Lôi Điện Hư Ảnh.

Diệt.

Lôi thương trong tay hư ảnh đâm thẳng về phía Linh thể, nhưng bị Hiên Viên Kiếm chém đứt trong nháy mắt.

Độ sắc bén của Hiên Viên Kiếm thật đáng sợ.

Thiên Lôi Yên Diệt.

Thiên Hỏa Giáng Lâm.

Xích Long Tí Hữu.

Khương Hoa triệu hồi Thiên Hỏa, cầm đao lao tới.

Linh thể vừa phải chống đỡ Thiên Hỏa, Thiên Lôi, vừa phải dè chừng đòn tấn công của Khương Hoa, nhất thời sơ hở bị anh chém trúng ngực.

Ý thức chiến đấu của cậu thanh niên này không tệ, nhưng muốn đánh bại Linh thể của ta thế này thì đơn giản quá.

Đúng như lời Hiên Viên Hoàng Đế, Linh thể sau khi bị tấn công thì nổi giận, bộc phát toàn bộ khí thế.

Chín con rồng vàng khổng lồ lao tới vây sát Khương Hoa.

Tuyệt Đối Lĩnh Vực.

Xích Long Thần Lâm.

Chu Tước Thần Lâm.

Tiếng rồng ngâm và phượng hót vang vọng trời đất sau lưng Khương Hoa.

Cái gì, cả huyết mạch Xích Long và Chu Tước.

Hiên Viên Hoàng Đế kinh ngạc.

Hai loại huyết mạch thần thú cùng hội tụ trên một người là chuyện chưa từng thấy.

Hậu Thổ nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Hiên Viên, khinh thường nói: Kỳ tích trên người Khương Hoa, ông còn chưa thấy hết đâu.

Ý chí Xích Long và Chu Tước trên đỉnh đầu Khương Hoa lao về phía Linh thể.

Trận pháp xuất hiện dưới chân Linh thể, Thiên Lôi và Thiên Hỏa đồng loạt đánh tới.

Linh thể không dám lơ là, dựng Hiên Viên Kiếm trước ngực, chín con rồng vàng bao quanh tạo thành một chiếc chuông vàng khổng lồ bảo vệ.

Thiên Lôi và Thiên Hỏa va chạm với Cửu Long Chung tạo ra những tiếng nổ kinh thiên động địa, khiến chiếc chuông xuất hiện những vết rạn nhỏ.

Khương Hoa tinh mắt phát hiện ngay.

Cơ hội tốt.

Khương Hoa phất tay, Xích Long và Chu Tước cùng tấn công vào vết rạn.

Một tiếng rắc vang lên chói tai giữa màn lôi quang.

Khi ánh sáng tan đi, mọi người thấy Khương Hoa đang cầm một cây trường thương màu tím chỉ thẳng vào trán Linh thể.

Ngài thua rồi.

Một câu nói đơn giản nhưng đầy bá khí.

Haizz.

Hiên Viên Hoàng Đế thở dài, thu hồi Linh thể.

Quả là thiên tài vạn năm có một, dù ở thế giới nào cũng hiếm thấy ai như cậu.

Ông không hề khó chịu vì thất bại mà lại tỏ ra vô cùng thưởng thức Khương Hoa.

Tôi cũng chỉ gặp may thôi.

Vận khí cũng là một phần thực lực.

Ta thua rồi, lập tức triệt tiêu Khóa Thiên Đại Trận.

Nhưng ta vẫn phải nói, thời đại này đã khác xưa, hy vọng Xi Vưu tự giải quyết ổn thỏa.

Hừ, giả nhân giả nghĩa.

Xi Vưu khinh khỉnh không thèm đếm xỉa đến Hoàng Đế.

Hiên Viên Hoàng Đế lắc đầu, gật đầu chào Hậu Thổ rồi ném Hiên Viên Kiếm vào hư không.

Thanh kiếm này theo ta đã bao năm, giờ ta đã đạt đến cảnh giới kia, nó cũng cần tìm một chủ nhân thực sự.

Sau đó, ông hủy bỏ liên kết với thanh kiếm.

Hiên Viên Kiếm mất đi linh lực hỗ trợ, lập tức trở nên rỉ sét loang lổ.

Hiên Viên Hoàng Đế đả thông không gian rồi biến mất.

Phù, cuối cùng cũng xong.

Khương Hoa thở phào.

Chương 422

Hậu Thổ ánh mắt phức tạp nhìn anh một cái, thu lại cung điện, tiện tay chữa trị thương thế cho Xi Vưu.

Chúng ta đi thôi.

Khương Hoa vội đuổi theo ngăn lại: Lão.

Hậu Thổ Nương nương, em định đi đâu.

Anh định gọi vợ nhưng thấy ánh mắt lạnh lùng của cô nên vội nuốt lời vào trong.

Thấy sự xa cách của anh, lòng Hậu Thổ nhói đau.

Cô muốn nắm lấy tay anh và nói rằng mình vẫn là Hậu Thổ của anh, nhưng cô không thể.

Các anh trai của cô sắp tới rồi, cô phải rời xa anh để bảo vệ anh.

Ta đi tìm nơi cư trú cho con dân Cửu Lê, cảm ơn chuyện vừa rồi.

Hậu Thổ đưa cho Khương Hoa một viên đá rồi định rời đi cùng Xi Vưu.

Khương Hoa nhìn viên đá, thấy bên trong có linh khí màu vàng lưu chuyển theo hình tên của anh và Hậu Thổ.

Anh chấn động: Cô ấy không hề quên mình.

Chắc chắn cô ấy có nỗi khổ tâm.

Nghĩ đoạn, anh sải cánh Chu Tước đuổi theo.

Tổ Vu đại nhân, tên nhân loại kia đuổi tới rồi, có cần tôi.

Xi Vưu làm động tác cắt cổ.

Không cần, cậu đi trước đi, để ta xử lý.

Khương Hoa thấy Hậu Thổ dừng lại thì mừng rỡ bay tới.

Anh định đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô nhưng bị cô ngăn lại.

Nhân tộc, ngươi muốn chết sao.

Ha ha, em sẽ không giết anh.

Ngươi chắc chắn vậy sao.

Khương Hoa giơ viên đá ra: Đây chính là bằng chứng.

Tại sao em lại tỏ ra lạnh lùng như vậy.

Ta thấy ngươi không xứng với ta, ta là Tổ Vu, ngươi chỉ là một nhân tộc.

Anh không tin.

Nếu thật sự như vậy, em đã chẳng đưa viên đá này cho anh.

Em vẫn còn yêu anh đúng không.

Khương Hoa tiến lại gần.

Hậu Thổ bối rối trước sự truy hỏi của anh.

Em vẫn yêu anh.

Chỉ là em sợ thân phận của mình sẽ mang lại nguy hiểm cho anh đúng không.

Ta.

ưm.

Hậu Thổ định nói gì đó, nhưng bờ môi đã bị anh chặn lại bằng một nụ hôn.

Hậu Thổ mở to mắt, không ngờ Khương Hoa lại gan dạ đến thế.

Cô định phản kháng, nhưng rồi dần dần chìm đắm trong nụ hôn ấy, bắt đầu nhiệt tình đáp lại.

Đột nhiên Khương Hoa thấy mặt mình ươn ướt, anh mở mắt ra thì thấy Hậu Thổ đang khóc.

Vợ ơi.

Hậu Thổ tát nhẹ vào mặt anh một cái: Tại sao ta lại gặp anh, tại sao lại khiến ta yêu anh, tại sao ta lại là Tổ Vu cơ chứ.

Cô bị Khương Hoa ôm chặt lấy.

Hậu Thổ, gặp được em là may mắn lớn nhất đời anh.

Anh yêu em, bất kể em là ai.

Nhưng ở bên em, anh sẽ gặp nguy hiểm.

Anh không sợ.

Chỉ cần ở bên em, đó là nguyện vọng lớn nhất của anh.

Em là của anh, mười đời mười kiếp cũng đừng hòng chạy thoát.

Anh sẵn sàng dùng tính mạng để bảo vệ em.

Nghe lời tỏ tình bá đạo ấy, nước mắt Hậu Thổ tuôn rơi không ngừng.

Cô kể về sự tuyệt vọng khi biết mình là Tổ Vu, vì như vậy cô không thể ở bên anh bình thường được.

Chúng ta cùng đối mặt với các anh của em được không.

Họ sẽ giết anh thật đấy.

Anh đã bảo là anh không sợ rồi mà.

Khương Hoa nắm tay cô, đi theo hướng của Xi Vưu.

Cùng lúc đó, tại vách ngăn không gian, các Tổ Vu do Đế Giang dẫn đầu đã xé rách tường không gian đi xuống hạ giới để tìm Hậu Thổ.

Theo sau họ là Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn của Yêu tộc.

Khương Hoa và Hậu Thổ đang ở một dãy núi, nơi cô chọn cho con dân Cửu Lê sinh sống.

Khi cô vừa dùng pháp lực phục hồi cho các con dân, bầu trời bỗng xuất hiện một lỗ đen.

Mười một vị cự nhân từ trên trời rơi xuống.

Khương Hoa cảm thấy lạnh sống lưng trước khí thế của họ.

Đó chính là mười một vị Tổ Vu.

Tiểu muội, đã lâu không gặp.

Đế Giang nói.

Đại ca.

Đế Giang muốn đưa Hậu Thổ đi ngay vì họ đang lẻn xuống hạ giới, nhưng Hậu Thổ từ chối: Em không về.

Em đã có người mình thương, em muốn ở lại bên anh ấy.

Chúc Dung nổi giận định giết Khương Hoa: Giết tên này đi là tiểu muội sẽ chịu về thôi.

Hậu Thổ dùng tính mạng mình ra đe dọa để bảo vệ Khương Hoa.

Đột nhiên, một chiếc chuông lớn Hỗn Độn Chung chụp xuống.

Khương Hoa đẩy Hậu Thổ ra và bị nhốt vào trong chuông.

Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn xuất hiện.

Một cuộc hỗn chiến giữa Tổ Vu và Yêu tộc nổ ra ngay tại hạ giới.

Sức mạnh của họ khiến tường không gian nứt vỡ, hỗn độn loạn lưu tràn vào.

Tĩnh.

Một tiếng nói uy nghiêm vang khắp thiên địa khiến hỗn độn loạn

lưu dừng lại.

Phục.

Tường không gian được chữa trị.

Một nam tử ngồi trên ngai vàng xuất hiện giữa bầu trời.

Bái kiến Đại Đế.

Cả Tổ Vu và Yêu tộc đều quỳ lạy.

Nam tử này chính là người đứng đầu Đế Tôn Phủ.

Ông ra lệnh phạt mười hai Tổ Vu và hai vị Yêu Đế bị cấm túc một ngàn năm vì tự ý xuống hạ giới gây loạn.

Đế Giang đành phải đồng ý cho Hậu Thổ ở lại hạ giới sau khi thấy sự kiên quyết của cô và lời cam đoan của Khương Hoa.

Được, ta đồng ý cho em ở lại, nhưng tên nhân tộc này quá yếu.

Hắn phải trưởng thành đến mức độ nhất định rồi đích thân đến Tổ Vu Điện để chúng ta công nhận.

Trước khi rời đi, vị Đại Đế ngồi trên ngai vàng để lại một hộp quà và một quyển công pháp cho Khương Hoa thông qua một nữ tử tên Ninh Tương.

Các Tổ Vu và Yêu Đế rút lui về Thượng giới.

Khương Hoa ôm chặt Hậu Thổ: Từ giờ không còn gì có thể ngăn cách chúng ta nữa.

Vâng, chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau.

Tôi biết bây giờ mình cắt ngang hai người là rất bất lịch sự, nhưng không hiểu sao, tôi thật sự rất muốn cắt ngang.

Khương Hoa cũng không ngờ lại đột nhiên có người đến, vô cùng lúng túng buông đôi tay đang ôm Hậu Thổ ra.

Cô là ai.

Ồ đúng rồi, quên tự giới thiệu, tôi tên là Ninh Tương, Ninh trong yên tĩnh, Tương trong sông Tương.

Còn việc tôi đến đây làm gì, là do một tên khốn khiếp ủy thác tôi đến đưa cho anh chút đồ.

Nói xong, Ninh Tương đưa chiếc hộp và cuộn giấy mà người đàn ông kia đưa cho mình cho Khương Hoa.

Đây là gì.

Khương Hoa nghi hoặc nhận lấy chiếc hộp từ Ninh Tương, anh nhận ra chất liệu của chiếc hộp này giống hệt chiếc hộp mà Trương Đạo Lăng từng đưa cho mình.

Đây là một người nhờ tôi đưa cho anh, hiện tại ông ấy không tiện ra mặt gặp anh, nhưng sau khi anh lên Thượng Giới thì sẽ có thể gặp được.

Khương Hoa mở hộp ra, một giọt tinh huyết màu xanh băng trôi lơ lửng.

Đây là.

Phát hiện tinh huyết Huyền Võ, đây là tinh huyết từ tim của Thần thú Huyền Võ, chứa đựng truyền thừa Tạo Hóa của Huyền Võ thần thú, có thể tăng 5,3 vạn thuộc tính cơ bản.

Có hấp thu hay không.

Có Không Lại là tinh huyết Huyền Võ.

Hấp thu.

Khương Hoa nén sự kinh ngạc trong lòng, bắt đầu toàn tâm toàn ý hấp thu tinh huyết.

Tinh huyết trước mặt Khương Hoa đã hóa thành hình dạng một con Huyền Võ, gầm thét về phía anh như không muốn bị thôn phệ.

Hử.

Khương Hoa thấy tinh huyết Huyền Võ phản kháng thì vô cùng ngạc nhiên, anh từ từ phóng thích huyết mạch Xích Long và Chu Tước trong cơ thể ra xem có thể khiến nó ngừng phản kháng hay không.

Quả nhiên, sau khi anh phóng thích hư ảnh Xích Long và Chu Tước, hư ảnh do tinh huyết Huyền Võ hóa thành liền cảm thấy sợ hãi, cuối cùng biến thành những hạt nhỏ chui vào cơ thể Khương Hoa, ngay lập tức một cảm giác đóng băng truyền đến.

Lạnh quá.

Khương Hoa cảm thấy như đang đứng giữa trời băng đất tuyết, dù dùng cách nào cũng không thấy ấm áp.

Hậu Thổ thấy cơ thể Khương Hoa kết sương băng, tưởng anh xảy ra chuyện, vội vàng đi tới định dùng sức mạnh giúp anh xua tan hàn khí.

Dừng tay, cô mạo muội áp chế luồng hàn băng chi lực này chẳng những không giúp được mà còn hại anh ta.

Bây giờ luồng sức mạnh này cần chính Khương Hoa tự hấp thu, đây là thử thách mà tinh huyết Huyền Võ dành cho anh ta, chỉ có vượt qua thử thách này mới có thể kế thừa hoàn mỹ truyền thừa của Huyền Võ.

Hậu Thổ nghe Ninh Tương nói vậy thì bình tĩnh lại, đứng sang một bên lo lắng nhìn Khương Hoa.

Hừ, lôi điện Xích Long, liệt diễm Chu Tước tôi đều đã vượt qua, tôi không tin mình không chịu nổi chút hàn băng này.

Khương Hoa nghiến răng, chậm rãi bước đi trong thế giới màu trắng băng phong vạn dặm này, cuối cùng anh nhìn thấy một con Huyền Võ ở phía xa đang nhìn mình.

Khương Hoa thấy Huyền Võ thì rất mừng rỡ, đi về phía đó.

Nhưng đi hồi lâu, anh phát hiện khoảng cách giữa mình và Huyền Võ không hề rút ngắn.

Chuyện gì thế này, chẳng lẽ là ảo giác.

Khương Hoa nhận ra sự bất thường, nhắm mắt lại cảm nhận sự biến hóa của thế giới này.

Ngay lập tức, gió lạnh ngừng thổi, bóng dáng Huyền Võ tan biến, dưới chân Khương Hoa xuất hiện một ngọn lửa, ngọn lửa bao bọc lấy cơ thể anh rồi bùng lên, quét sạch mọi ngóc ngách của thế giới.

Chương 423

Rắc rắc Thế giới vỡ vụn, cảm giác lạnh lẽo biến mất, thay vào đó là một thế giới màu đen.

Khương Hoa đang tò mò thì một con Huyền Võ khổng lồ xuất hiện trước mặt anh.

Người tộc Nhân, chúc mừng ngươi đã thông qua thử thách của ta.

Ngài. ngài là Thần thú Huyền Võ.

Chính xác mà nói, ta là ý chí của Huyền Võ thần thú, chỉ vì không cam lòng bị người ta cưỡng ép tước đoạt tinh huyết nên mới đặt ra thử thách.

Cưỡng ép tước đoạt.

Phải, bản thể của ta khi đó đang ngủ say tại vùng Bắc Minh, nhưng một người đàn ông xuất hiện, bảo mượn chút tinh huyết, ta không đồng ý thì hắn trực tiếp ra tay ép máu của ta ra ngoài.

Vì không cam tâm nên ta đã phụ một đạo ý chí lên giọt tinh huyết đó để xem hắn rốt cuộc dùng máu của ta làm gì.

Có người cưỡng ép cướp đoạt tinh huyết của Tứ Đại Thần Thú để đưa cho mình, vậy người đó có mục đích gì.

Đúng lúc này, một đạo quang mang xanh hồng trong ngực Khương Hoa sáng lên, anh lấy viên đá đó ra.

Đây là.

Ý chí Huyền Võ nhìn thấy viên đá thì đồng tử co rụt lại, như thể nhìn thấy nhân vật nào đó rất khủng bố.

Khương Hoa chú ý tới sự thay đổi của ý chí Huyền Võ, định đưa

viên đá ra nhờ giải thích, nhưng anh vừa đưa tới, một sức hút cực đại đã hút ý chí Huyền Võ vào trong viên đá.

Viên đá từ hai màu xanh hồng chuyển thành ba màu xanh, hồng, lam.

Khương Hoa nhìn kỹ thì thấy trong đá có bóng dáng Huyền Võ.

Chẳng lẽ lúc trước khi hấp thu Xích Long và Chu Tước, không thấy bóng dáng của họ là vì ý chí đã bị viên đá này thôn phệ.

Khương Hoa ngạc nhiên quan sát viên đá nhưng không phát hiện thêm gì đặc biệt.

Lúc này không gian vỡ vụn, anh mở mắt ra thấy Hậu Thổ đang lo lắng nhìn mình.

Chà, xem ra anh đã thông qua thử thách của Huyền Võ rồi, vậy tôi cũng coi như hoàn thành sứ mệnh.

Để xem sau này tên thối tha kia còn dám bảo tôi chỉ biết làm hỏng việc không.

Ninh Tương quơ nắm tay nhỏ, tỏ vẻ kiêu ngạo.

Mở bảng thuộc tính.

Ký chủ: Khương Hoa.

Sức mạnh: 406000.

Thể lực: 406000.

Tốc độ: 406000.

Thể chất: Vĩnh Hằng Sinh Mệnh đạt đến 50 triệu có thể vào giai đoạn tiếp theo.

Huyết mạch: Kỳ Lân, Bạch Trạch, Xích Long, Chu Tước, Huyền Võ đều ở trạng thái hoàn chỉnh.

Kỹ năng chính: Lăng Thiên Thánh Thủ, Phòng Ngự Tuyệt Đối, Tuyệt Đối Lĩnh Vực, Thánh Thú Giáng Lâm, Xích Long Tí Hữu, Xích Long Thần Lâm, Thiên Hỏa Hàng Thế, Chu Tước Thần Lâm, Huyền Võ Thần Lâm, Băng Phong, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Tăng phúc thuộc tính 5,0, Bàn Sơn Lấp Biển Thuật, Sao Khôi Đá Đấu.

Vũ khí: Côn Ngữ Đao, Toái Long Nha.

Võ kỹ: Ngạo Hàn Lục Quyết, Vạn Lôi Quyết.

Pháp bảo: Thánh Châu, Trảm Tà Kiếm, Chu Tước Cánh Chim, Xích Long Mảnh Che Tay, Huyền Võ Chiến Giáp.

Huyền Võ Thần Lâm: Có thể triệu hoán ý chí Huyền Võ, cấp độ triệu hoán phụ thuộc vào người sử dụng.

Băng Phong: Dẫn động huyết mạch Huyền Võ, giải phóng hàn băng chi lực, có thể đóng băng hết thảy ô uế.

Huyền Võ Chiến Giáp: Được tạo ra từ mai Huyền Võ, tăng 95% phòng ngự cho người sử dụng.

Khương Hoa nhìn bảng thuộc tính ngày càng hoa lệ thì rất vui mừng, anh cũng chú ý thấy hệ thống đã mở giai đoạn thăng tiến tiếp theo nhưng chưa nói rõ là gì.

Tuy nhiên anh không nghĩ nhiều, hệ thống có ý thức riêng nên chắc chắn sẽ không hại anh.

Khương Hoa đứng dậy đi đến trước mặt Hậu Thổ, đưa tay nhẹ nhàng vuốt đôi lông mày hơi nhíu lại của cô.

Sau này đừng nhíu mày nữa, không đẹp đâu.

Vâng.

Tôi nói này, hai người có nghĩ đến việc bên cạnh còn có người

không.

Công khai ân ái thế này dễ bị đánh lắm đấy biết không.

Ninh Tương nghiến răng nhìn hai người, nhưng bộ dạng răng khểnh của cô trông chẳng có vẻ gì là tức giận, ngược lại còn rất đáng yêu.

Ninh Tương tiểu thư, mục đích thật sự cô đến đây là gì.

Dù Ninh Tương trông rất đẹp nhưng Khương Hoa cảm nhận được cô không đơn giản, nên vẫn có chút cảnh giác.

Hừ, anh không cần cảnh giác quá mức, với chút bản lĩnh này của anh, cho dù có hấp thu thêm huyết mạch Bạch Hổ, tôi cũng có thể một tát đập chết anh.

Ninh Tương thấy sự cảnh giác trong mắt anh thì cười híp mắt trêu chọc.

Thôi, không đùa anh nữa, chẳng thú vị gì cả.

Lần này tôi xuống hạ giới chưa quen đường xá, anh nhất định phải làm một hướng dẫn viên du lịch tốt cho tôi đấy.

Cái gì.

Làm gì mà kinh ngạc thế, trước đây tôi cứ bị nhốt ở phủ Đế Tôn không ra ngoài được, lần này khó khăn lắm mới được ra ngoài, tôi phải chơi ở đây vài ngày.

Đúng rồi, cô có thể giúp bạn tôi một chút không.

Ninh Tương chỉ tay về phía Xi Vưu rồi hỏi: Anh nói người tộc Nhân bị ý chí huyết mạch bao phủ kia hả.

Đúng vậy.

Giúp thì được, có hai cách, xem anh chọn cách nào.

Cách thứ nhất: Tôi có thể xóa bỏ ý thức của Xi Vưu, để ý thức của bạn anh một lần nữa kiểm soát cơ thể, nhưng có một nhược điểm là cậu ta sẽ trở thành người bình thường.

Vậy cách thứ hai thì sao.

Khương Hoa nghe xong cảm thấy hơi thất vọng, đối với một người tu hành, trở thành người bình thường là điều khó chấp nhận.

Cách thứ hai à tôi có thể liên kết linh hồn của bạn anh và Xi Vưu lại, từ đó trở thành một thực thể cộng sinh vận mệnh, cùng vinh cùng nhục, nhưng cần cả hai đồng ý.

Nhưng sau khi trở thành thực thể cộng sinh, ai sẽ làm chủ cơ thể.

Khương Hoa hỏi nghi vấn trong lòng.

Ơ câu này anh hỏi đúng trọng điểm rồi, tôi không biết.

Hết rồi à.

Phải, hết rồi.

Ninh Tương chớp chớp đôi mắt đẹp nói.

Cô nói vậy thì cũng như không.

Thực ra cũng không hẳn, tôi đã nói rồi, cần hai người họ tự thương lượng xem ai chủ đạo cơ thể là được.

Vậy được rồi, cô có thể để hai người họ nói chuyện không.

Khương Hoa thở dài bất lực.

Chuyện đó đơn giản.

Ninh Tương đánh một đạo linh lực vào mi tâm của Quách Bằng Triển, một lúc sau, hai đạo linh hồn trong suốt hiện ra, chính là Quách Bằng Triển và Xi Vưu.

Quách Bằng Triển vừa thấy linh hồn Xi Vưu đã giương nanh múa

vuốt lao tới định đánh, miệng lẩm bẩm gì đó.

Hử.

Xi Vưu trừng mắt nhìn Quách Bằng Triển, không ngờ tên vừa hùng hổ kia lập tức đổi hướng bay đến nấp sau lưng Khương Hoa.

Khương Hoa nhìn Quách Bằng Triển nhát gan như vậy thì nổi đầy gân xanh trên trán, chỉ muốn tát cho hắn một cái.

Cút ra, chỉ biết làm mất mặt tôi.

Không phải đâu Khương Hoa, cậu không biết đâu, sau ngày hôm đó tôi bị nhốt trong một không gian tối thẳm, thỉnh thoảng còn có quỷ quái chạy ra, bây giờ tôi thật sự rất sợ ông ta.

Thôi đừng quậy nữa, Xi Vưu, Quách Bằng Triển, tôi có lời muốn hỏi hai người.

Khương Hoa thuật lại lời của Ninh Tương cho cả hai nghe.

Sau một hồi im lặng, Xi Vưu trả lời trước: Để cậu ta chủ đạo đi.

Bây giờ ta đã hoàn thành mọi nguyện vọng, nhìn thấy con dân Cửu Lê được sống hòa bình, ta không còn gì hối tiếc.

Xi Vưu.

Quách Bằng Triển đau buồn nhìn Xi Vưu, anh cảm nhận được Xi Vưu rất muốn ở lại thế giới này, nhưng ông lại chọn nhường quyền chủ đạo cơ thể cho anh.

Xi Vưu thấy vẻ mặt đau buồn của Quách Bằng Triển thì cười lớn: Chàng trai trẻ, ban đầu ta lợi dụng cậu, khống chế cơ thể cậu làm rất nhiều việc, bây giờ việc nên làm đều đã làm xong, việc nên thấy cũng đã thấy.

Ta cả đời chưa cầu xin cậu điều gì, lần này hy vọng sau khi làm chủ cơ thể, cậu hãy chiếu cố bộ lạc Cửu Lê của ta nhiều một chút,

con dân Cửu Lê đã chịu khổ quá nhiều rồi, giờ ta chỉ mong họ được an cư lạc nghiệp.

Tôi biết rồi, sau này chỉ cần Quách Bằng Triển tôi còn sống một ngày, tôi sẽ không để người dân Cửu Lê phải chịu nạn nữa.

Ha, tốt, tốt lắm.

Có câu nói này của cậu là ta yên tâm rồi.

Khương Hoa, hãy dung hợp linh hồn hai chúng ta đi.

Chờ đã.

Khương Hoa vừa định bảo Ninh Tương bắt đầu thì Quách Bằng Triển đột ngột ngắt lời.

Có thể để Xi Vưu giữ lại ý thức không.

Khương Hoa sững người, Xi Vưu cũng im lặng nhìn Quách Bằng Triển.

Tôi biết mình nói vậy rất ngây thơ, nhưng hôm nay xin hãy để tôi ngây thơ một lần, tôi muốn cùng Xi Vưu dùng chung một cơ thể.

Cái gì.

Xi Vưu kinh ngạc nhìn Quách Bằng Triển, định nói gì đó nhưng lại thôi.

Ninh Tương tiểu thư, việc này có thể không.

Khương Hoa hiểu suy nghĩ của Quách Bằng Triển và anh ủng hộ.

Có thể thì có thể, nhưng hai người phải nhớ kỹ chuyện này chỉ có chúng ta biết, nếu không tôi sợ sẽ mang lại tai họa ngập đầu.

Được, đa tạ.

Quá trình sẽ rất đau, hai người ráng nhịn.

Nói xong, Ninh Tương nâng cơ thể Quách Bằng Triển lên, sử

dụng bí thuật để dung hợp hai linh hồn.

Tiếp theo tôi sẽ xé rách linh hồn hai người rồi cưỡng ép tái cấu trúc lại, quá trình này vô cùng thống khổ, hy vọng hai người giữ vững ý thức, nếu không sẽ biến thành cái xác không hồn đấy.

Được.

Theo thủ ấn của Ninh Tương, linh hồn của họ bắt đầu hòa vào nhau, cả hai chỉ hừ lạnh một tiếng chứ không kêu thành tiếng.

Ý chí tốt đấy, nhưng đoạn sau mới cần phải kiên trì.

Nếu không sẽ bị lạc mất bản ngã.

Một lực xé rách cực lớn bắt đầu tác động lên linh hồn họ.

A.

Cuối cùng cả hai không nhịn được nữa, tiếng kêu thảm thiết vang vọng trời đất, nghe thôi đã thấy lạnh sống lưng.

Ninh Tương không dám lơ là, toàn tâm toàn ý kết ấn.

Cuối cùng linh hồn của Xi Vưu và Quách Bằng Triển tan thành những hạt nhỏ rồi từ từ dung hợp lại.

Mồ hôi lấm tấm trên trán Ninh Tương.

Xong.

Ninh Tương đưa linh hồn đã dung hợp vào lại cơ thể Quách Bằng Triển, hạ cơ thể anh xuống đất rồi cắn đầu ngón tay, nhỏ một giọt máu lên mi tâm của anh.

Xong rồi, bây giờ chỉ cần đợi họ tỉnh lại thôi.

Khương Hoa nhìn Quách Bằng Triển rồi quay sang Ninh Tương: Cảm ơn cô đã cứu bạn tôi.

Không có gì, anh nhớ mang tôi đi chơi là được.

Ninh Tương đại lượng phất tay.

Được, về đến Phan Gia Viên tôi sẽ đưa cô đi chơi khắp Kinh Thành.

Thật không.

Tuyệt quá, chúng ta đi ngay đi.

Nhưng chúng ta đang ở Ly Sơn mà, phải đến Trường An bắt xe lửa về Kinh Thành mới được.

Phiền phức vậy sao.

Dĩ nhiên, nếu không cô định bay về chắc.

Nếu bị người ta phát hiện sẽ gây náo loạn đấy.

Tôi có thể khiến người ta không phát hiện ra mà, vả lại còn bay nhanh hơn xe lửa nhiều.

Ninh Tương cười hi hì.

Hậu Thổ, Ninh Tương nói đúng đấy, tu luyện đến trình độ nhất định có thể câu thông không gian, thực hiện bước nhảy không gian.

Hậu Thổ giải thích cho Khương Hoa.

Vậy là cả cô và Ninh Tương đều làm được.

Phải.

Tuyệt thật.

Khương Hoa ngưỡng mộ nói.

Được rồi, sau này anh đạt đến cảnh giới này sẽ hiểu thôi.

Hậu Thổ an ủi.

Khương Hoa, anh cho tôi địa chỉ và định vị đi, chúng ta xuất phát.

Khương Hoa nói vị trí Phan Gia Viên cho Ninh Tương.

Cô vạch một đường vào hư không, bao phủ lấy mọi người rồi bay vào trong, chỉ thấy một luồng sóng gợn rồi biến mất giữa trời đất.

Khi Khương Hoa phản ứng lại, mọi người đã đang bay trong một không gian đen kịt.

Đây được gọi là không gian dị giới, có lời đồn từng thấy dấu hiệu sinh tồn ở đây nhưng cũng chỉ là lời đồn.

Thế giới này quả thực rộng lớn, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Khương Hoa cảm thán.

Đi suốt một quãng đường, khi Khương Hoa đang buồn ngủ thì nghe tiếng Ninh Tương: Đến nơi rồi.

Họ cực tốc rơi xuống, một đạo ánh sáng chói mắt hiện ra.

Ơ.

Khương gia.

Hồ Bát Nhất hôm nay có việc đến tìm Khương Hoa nhưng không thấy, vừa định ra về thì thấy Khương Hoa và Hậu Thổ đứng ngay sau lưng mình.

Chương 424

Khương gia, cậu từ dưới đất chui lên đấy à.

Hồ Bát Nhất bị dọa giật mình.

Lát nữa tôi sẽ giải thích, để tôi đưa Quách Bằng Triển vào phòng đã.

Sau khi sắp xếp xong cho Quách Bằng Triển, Khương Hoa đi ra thấy Ninh Tương đang tò mò ngắm nhìn mọi thứ ở Phan Gia Viên như một đứa trẻ.

Ninh Tương, tôi có thể hỏi cô vài câu không.

Cứ gọi tôi là Ninh Tương được rồi, anh muốn hỏi gì.

Người đưa tinh huyết Thần thú cho tôi, cô có biết là ai không.

Người đó hả, hiện tại tôi không thể nói, nhưng anh chỉ cần nhớ người đó đang đợi anh ở Thượng Giới, khi lên đó anh sẽ biết.

Ninh Tương cười bí hiểm.

Vậy Thượng Giới là nơi như thế nào.

Thượng Giới à còn gọi là Vĩnh Tiên Giới, nơi đó không hòa bình như ở đây đâu, là thế giới cá lớn nuốt cá bé, nhưng có phủ Đế Tôn chế ước các thế lực lớn.

Phủ Đế Tôn.

Cô bảo cô đến từ đó phải không.

Phải, nhưng tôi không thuộc về phủ Đế Tôn.

Thôi bỏ đi, anh làm tôi nói chệch hướng rồi, chuyện đó sau này anh sẽ biết.

Để tôi nói về phân chia thực lực ở Vĩnh Tiên Giới cho anh nghe.

Khương Hoa lập tức hứng thú.

Cấp độ Vĩnh Hằng Sinh Mệnh của các anh chỉ mới là bước chân vào ngưỡng cửa tu hành thôi.

Trên đó là Nhân Cảnh, Địa Cảnh, Thiên Cảnh, Vương Cảnh, Đế Cảnh, Tiên Cảnh và Thần Cảnh.

Mỗi cảnh giới chia thành đỉnh phong, hậu kỳ, trung kỳ, tiền kỳ. mỗi kỳ lại có chín tầng.

Phân chia ghê gớm thật, vậy cô và Hậu Thổ đang ở cảnh giới nào.

Tôi hả, tại tôi lười nên mới ở Tiên Cảnh hậu kỳ tầng 8.

Phụt.

Khương Hoa đang uống nước thì phun sạch ra ngoài.

Tiên Cảnh hậu kỳ tầng 8 mà cô bảo là lười à.

Khương Hoa bắt đầu nghi ngờ nhân sinh.

Có gì đâu, cô bạn gái nhỏ của anh còn lợi hại hơn tôi nhiều.

Ninh Tương bĩu môi.

Hậu Thổ, chẳng lẽ em đã đến Thần Cảnh.

Khương Hoa thận trọng hỏi.

Theo lời Ninh Tương thì em hiện tại khoảng Thần Cảnh hậu kỳ tầng 9.

Khương Hoa đau khổ nhìn trời, sao thế giới này đột nhiên toàn những kẻ mạnh khủng khiếp vậy.

Đúng rồi, Vĩnh Tiên Giới có bốn tộc: Yêu, Vu, Nhân và Ma.

Đông nhất là Nhân tộc, nhưng do thiếu đại năng nên thường bị

Yêu tộc coi là thức ăn, nếu không nhờ phủ Đế Tôn thì Nhân tộc không thể chiếm diện tích lớn như vậy.

Tiếp theo là Yêu tộc, phần lớn đã được Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đưa lên Thiên Đình, hiện tại bị phủ Đế Tôn hạn chế không được xuất thế trong ngàn năm nên Nhân tộc mới phát triển được.

Còn Vu tộc, họ chỉ thờ phụng Bàn Cổ, tu luyện nhục thân chứ ít dùng pháp thuật.

Ma tộc thì từ sau khi Ma Chủ bị trọng thương trong trận chiến với Đại Đế đã ẩn dật ngàn năm nay.

Những lời này hoàn toàn làm mới thế giới quan của Khương Hoa.

Được rồi, chuyện cần biết tôi đã nói hết, giờ đưa tôi đi chơi được chưa.

Tôi hỏi câu cuối thôi, viên đá này có lai lịch gì.

Khương Hoa lấy viên đá trong ngực ra.

Ninh Tương kinh ngạc: Hừ, tên tiện nhân này, ngày xưa tôi đòi mãi không cho, giờ lại đem tặng người khác, xem tôi về trị hắn thế nào.

Đó là suy nghĩ trong lòng Ninh Tương, Khương Hoa không biết.

Vật này gọi là Thánh Linh Thạch, tôi cũng không rõ nó sinh ra thế nào, nhưng điều kiện để kích hoạt rất khắc nghiệt: người sở hữu phải có huyết mạch Tứ Đại Thần Thú, và phải có một loại huyết mạch ngang ngửa Tứ Đại Thần Thú để làm trận nhãn.

Khương Hoa ngẫm lại, mình đã có Xích Long, Chu Tước, Huyền Võ, chỉ thiếu Bạch Hổ, còn huyết mạch Kỳ Lân của mình thì chỉ có hơn chứ không kém Tứ Đại Thần Thú.

Tôi dẫn cô đi Cố Cung chơi nhé.

Cố Cung.

Có gì vui không.

Đến đó cô sẽ biết.

Cả ba rời Phan Gia Viên đi đến Cố Cung.

Cố Cung là nơi các Hoàng đế sinh sống ngày xưa, giờ là địa điểm du lịch.

Nơi ở của Hoàng đế à, chắc chắn có đồ tốt.

Ninh Tương lôi kéo hai người chạy về phía trước.

Tại Cố Cung, Ninh Tương nhận xét: Quả nhiên kiến trúc này có người chỉ điểm, nó tạo thành một trận pháp thiên nhiên để tụ Long khí.

Trận nhãn chính là Thái Hòa Điện.

Long khí ở đây rất đậm đặc, nhưng trận pháp chưa khởi động, phải đợi lúc hoàng hôn ánh sáng chiếu vào long ỷ mới được.

Tôi sẽ giúp anh hấp thu Long khí.

Khi mặt trời lặn, Ninh Tương kết ấn tạo kết giới.

Các rồng trên cột như sống lại, bay lượn quanh trận pháp rồi ngưng kết thành một hạt châu.

Ăn đi.

Khương Hoa nuốt hạt châu vào nhưng không thấy gì.

Á.

Tôi quên kích hoạt nó rồi.

Ninh Tương vội vẽ một trận pháp ấn vào bụng Khương Hoa.

Nóng quá.

Cảm nhận được Long khí Đế vương, có hấp thu không.

Có.

Ý thức Khương Hoa tiến vào một không gian đầy tiếng la giết, anh thấy những vị tướng quân và binh sĩ xông lên bảo vệ đất nước trước ngoại bang.

Thiên tử trấn giữ biên cương, quân vương chết cùng xã tắc.

Những vị vua và tướng lĩnh đời đời hiện ra, họ sẵn sàng hy sinh vì giang sơn Hoa Hạ.

Đây chính là truyền thừa tinh thần Hoa Hạ.

Khương Hoa cảm thấy một luồng sức mạnh vỡ òa trong cơ thể, một con Ngũ Trảo Kim Long vàng rực quấn quanh anh.

Hệ thống thông báo bắt đầu nâng cấp vì hấp thu lượng lớn Long khí.

Các vị quân vương mỉm cười, gửi gắm hy vọng vào anh rồi tan biến.

Khương Hoa mở mắt ra, thấy Ninh Tương đang cười: Cảm giác thế nào.

Chấn động.

Hãy sử dụng tốt sức mạnh này.

Tôi biết rồi.

Ba người trở về Phan Gia Viên.

Sau khi mọi người đi ngủ, Khương Hoa vào thư phòng, phóng thích Ngũ Trảo Kim Long ra, lòng vẫn không thể bình tĩnh sau những gì đã chứng kiến.

Ký chủ: Khương Hoa.

Sức mạnh: 476000.

Thể lực: 476000.

Tốc độ: 476000.

Thể chất: Vĩnh Hằng Sinh Mệnh đạt đến 50 vạn có thể vào giai đoạn tiếp theo.

Huyết mạch: Kỳ Lân Huyết Mạch, Bạch Trạch Huyết Mạch toàn bộ hình thái, Tuyệt Xích Long Huyết Mạch toàn bộ hình thái, Tuyệt Chu Tước Huyết Mạch toàn bộ hình thái, Huyền Võ Huyết Mạch toàn bộ hình thái.

Kỹ năng chủ yếu: Lăng Thiên Thánh Thủ, Phòng Ngự Tuyệt Đối, Tuyệt Đối Lĩnh Vực, Thánh Thú Giáng Lâm, Xích Long Tí Hữu, Xích Long Thần Lâm, Thiên Hỏa Hàng Thế, Chu Tước Thần Lâm, Huyền Võ Thần Lâm, Băng Phong, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Tăng phúc thuộc tính ba chiều 5,0, Bàn Sơn Lấp Biển Thuật, Sao Khôi Đá Đấu, Ngũ Trảo Kim Long.

Bội đao: Côn Ngữ Đao, Toái Long Nha.

Võ kỹ: Ngạo Hàn Lục Quyết, Vạn Lôi Quyết.

Pháp bảo: Thánh Châu, Trảm Tà Kiếm, Chu Tước Cánh Chim, Xích Long Mảnh Che Tay, Huyền Võ Chiến Giáp.

Nhanh thôi, sắp đạt tới năm trăm ngàn rồi, bây giờ chỉ cần tôi vượt qua thời kỳ suy yếu của Vĩnh Hằng Sinh Mệnh là được.

Trước đây tại Phong Thần Tế Đàn, Khương Hoa đã biết được huyền bí của thời kỳ suy yếu này.

Nói là suy yếu, nhưng thực chất là khi tấn cấp Nhân Cảnh, nếu không thể ngưng kết Đạo Quả sẽ dẫn đến Đạo Tâm tổn thương, đây mới là nguyên nhân khiến phần lớn những người có Vĩnh Hằng Sinh

Mệnh bị thân tử đạo tiêu.

Việc Khương Hoa cần làm bây giờ là tìm được Đạo Quả phù hợp với mình khi tấn cấp.

Tuy nhiên, về việc lĩnh ngộ Đạo Quả như thế nào thì anh vẫn còn dốt đặc cán mai, cần phải tự mình mày mò.

Sau khi thu hồi Long Khí, Khương Hoa đi tới phòng nghỉ của Quách Bằng Triển.

Vừa bước vào, anh đã thấy cậu ta đang ăn uống ngấu nghiến.

Khương Hoa, anh đến rồi à.

Ừm, cảm thấy cơ thể khôi phục thế nào rồi.

Ưm. tôi cảm thấy lực lượng của mình mạnh hơn trước rất nhiều.

Hơn nữa trước đây tôi chỉ hứng thú với kiếm đạo, nhưng giờ lại phát hiện mình có hiểu biết không nhỏ về các công pháp thuộc tính bóng tối.

Đó là dĩ nhiên, có ta ở đây, nếu ngươi còn là một kẻ gà mờ về Ám Hắc Đại Đạo thì ta thà đâm đầu vào đậu phụ chết quách cho xong.

Một giọng nói khác vang lên từ trong cơ thể Quách Bằng Triển.

Xem ra Xi Vưu cũng đã tỉnh rồi.

Thế nào, hai người đã thích nghi với cơ thể này chưa.

Ta cơ bản đã thích ứng được rồi, chỉ cần thằng nhóc này không xảy ra bất trắc gì là được.

Này, tôi tệ hại đến thế sao.

Rất tệ hại.

Xi Vưu khẳng định chắc nịch.

Ôi, thế giới này không có tình thương gì cả, tôi sẽ ăn cho thật no

để tự hành hạ mình.

Quách Bằng Triển trút giận vào đống thức ăn trước mặt.

Thấy hai người chung sống hòa thuận là tôi yên tâm rồi.

Khương Hoa nói xong định đi ra ngoài.

Quách Bằng Triển, hôm nay cậu ngủ một giấc đi, ngày mai tôi dẫn cậu đi tìm một thứ tốt.

Thứ gì tốt.

Nghe Xi Vưu nói sẽ dẫn đi tìm đồ tốt, Quách Bằng Triển lập tức bỏ đũa xuống, hào hứng hỏi.

Ngày mai tới đó ngươi sẽ biết.

Xi Vưu ra vẻ thần bí.

Sáng sớm hôm sau, Quách Bằng Triển lén lén lút lút đẩy cửa đi ra ngoài.

Này Xi Vưu, chúng ta làm thế này có vẻ hơi bỉ ổi không.

Ách, cái hành động này của ngươi đúng là rất thô bỉ thật.

Quách Bằng Triển không buồn cãi nhau với Xi Vưu, vì hôm qua nghe nói có đồ tốt nên mới dậy sớm thế này.

Quách Bằng Triển, ngươi còn nhớ hướng đi Ly Sơn không.

Dĩ nhiên là biết, trí nhớ của tôi là hạng nhất đấy.

Vậy được, lần này ngự kiếm phi hành trực tiếp đến Ly Sơn.

Để tránh bị phát hiện, chúng ta phải đi thật nhanh.

Rõ.

Quách Bằng Triển rút kiếm sau lưng ra, dẫm lên rồi bay vút về hướng Ly Sơn.

Khương Hoa, anh nói xem Quách Bằng Triển và Xi Vưu đến Ly Sơn làm gì.

Chậc, tôi nghĩ ở Ly Sơn hiện tại, thứ duy nhất khiến Xi Vưu động tâm ngoài Hiên Viên Kiếm ra thì còn gì khác nữa đâu.

Hình như là không.

Nhưng liệu hai người bọn họ có thể nhận được sự công nhận của Hiên Viên Kiếm không.

Hậu Thổ lo lắng hỏi.

Cái này phải xem cơ duyên của họ, chúng ta không thể nhúng tay vào.

Nhưng kiếm tâm của thằng nhóc Quách Bằng Triển đó mạnh mẽ không bình thường đâu, dù tính tình đôi khi hơi thiếu tin cậy.

Hắt xì.

Có ai đang nhắc đến mình sao.

Quách Bằng Triển xoa mũi tự đắc.

Chương 425

Xi Vưu lúc này vô cùng cạn lời, hắn không hiểu tại sao mình lại phải dung hợp linh hồn với cái tên dở hơi này.

Phía trước chính là Ly Sơn, Hiên Viên Kiếm chắc chắn nằm ở khu vực này.

Cái gì.

Hiên Viên Kiếm.

Nghe thấy tên thanh thần kiếm, Quách Bằng Triển kinh ngạc thốt lên.

Ta nói ngươi đừng có chuyện bé xé ra to như thế được không.

Hắc hắc, không ngờ chúng ta lại đi tìm Hiên Viên Kiếm, tôi quá kích động thôi.

Bay đến nơi mà ngày xưa Xi Vưu và Hiên Viên Hoàng Đế từng giao chiến, quả nhiên trên một vách đá có một thanh cổ kiếm bằng đồng xanh đang cắm sâu vào đó.

Quách Bằng Triển bay lại gần, thấy thanh kiếm rỉ sét loang lổ thì chê bai: Xi Vưu, có phải ông già lẩm cẩm rồi không.

Ông chắc đây là Hiên Viên Kiếm chứ.

Ta lừa ngươi làm gì.

Hiên Viên Kiếm biến thành thế này là vì Hoàng Đế đã cắt đứt liên hệ giữa mình và nó.

Mất đi nguồn cung cấp linh lực, nó mới trở nên như vậy.

Thì ra là thế.

Vậy còn chờ gì nữa, mau đi nhận chủ thôi.

Quách Bằng Triển hào hứng xông tới định nhổ kiếm, nhưng thanh kiếm nặng đến mức kỳ lạ, dù cậu có dùng hết sức bình sinh cũng không hề lay chuyển.

Hừ, tôi không tin.

Cậu xắn tay áo định thử lại thì bị Xi Vưu cản lại.

Ngươi ngốc à.

Nếu Hiên Viên Kiếm dễ lấy như thế thì nó đã không phải là thiên hạ đệ nhất kiếm.

Ngươi hãy nhỏ một giọt máu lên đó đi.

Quách Bằng Triển cắn đầu ngón tay, nhỏ một giọt máu lên thân kiếm.

Ngay lập tức, Hiên Viên Kiếm phát ra hào quang chói lòa, kéo ý thức của cậu vào một không gian khác.

Mẹ kiếp, sao mấy vị đại lão đều thích chơi trò này thế nhỉ.

Khi mở mắt ra, cậu thấy một thanh kiếm lơ lửng giữa không trung, thân kiếm được bao bọc bởi một con Kim Long.

Đang định cảm thán thì Kim Long lên tiếng: Kẻ thử thách, ngươi đã sẵn sàng tiếp nhận khảo nghiệm của Hiên Viên Kiếm chưa.

Kẻ thử thách là tôi sao.

Tôi sẵn sàng rồi.

Tốt, vậy hãy chuẩn bị đi.

Khảo nghiệm chỉ có một cửa duy nhất: chiến đấu với Kiếm Linh.

Chỉ khi được Kiếm Linh thừa nhận, ngươi mới có được Hiên Viên Kiếm.

Ngươi chỉ có một cơ hội duy nhất, thất bại đồng nghĩa với cái chết.

Tới luôn đi.

Quách Bằng Triển thu lại vẻ cợt nhả, nghiêm túc đối mặt.

Từ Hiên Viên Kiếm xuất hiện một đứa trẻ trạc tuổi cậu, tay cầm kiếm lạnh lùng nhìn rồi vung mạnh một cái.

Hàn quang lóe lên, Quách Bằng Triển thấy hoa mắt, Kiếm Linh đã áp sát và vung kiếm chém thẳng vào cổ cậu.

Nhanh quá.

Cậu phản ứng cực nhanh, xoay kiếm chắn ngang ngực đỡ đòn.

Lợi dụng đà công kích, cậu xoay người đâm ngược lại: Cửu Long.

Chín con kim long xuất hiện bao vây Kiếm Linh.

Quách Bằng Triển chém mạnh vào đầu rồng, tia lửa bắn tung tóe, lực phản chấn khiến cánh tay cậu tê dại.

Mẹ kiếp, còn chiêu này nữa.

Tôi không tin mình không vượt qua nổi cái thử thách này.

Hắc Ám Kình Thiên.

Quách Bằng Triển nổi giận, sử dụng pháp thuật của Xi Vưu.

Sau lưng cậu xuất hiện những bàn tay đen khổng lồ lao vào đại chiến với kim long.

Kiếm Linh thấy Quách Bằng Triển tung ra pháp lực thì hơi khựng lại, rồi lại tiếp tục cầm kiếm xông lên.

Mất mấy con rồng này rồi, tôi hành hạ nhóc chết luôn.

Quách Bằng Triển chém tới tấp, khiến Kiếm Linh phải chuyển từ công sang thủ.

Ồ, ngươi chỉ có bấy nhiêu bản lĩnh thôi sao.

Cậu vừa lấy khí ngự kiếm vừa giễu cợt.

Nếu đã vậy, tôi tiễn nhóc một đoạn nhé.

Nhân Kiếm Hợp Nhất.

Quách Bằng Triển tung ra đòn mạnh nhất.

Kiếm Linh không dám khinh suất, muốn thu hồi kim long về phòng ngự nhưng chúng đã bị những bàn tay đen khống chế.

Một tiếng nổ lớn vang lên, Kiếm Linh và kim long biến mất.

Hiên Viên Kiếm lại lơ lửng tại vị trí cũ.

Chúc mừng kẻ thử thách, ngươi đã thành công vượt qua khảo nghiệm.

Vậy nghĩa là bây giờ tôi là chủ nhân của Hiên Viên Kiếm rồi phải không.

Chính xác.

Kiếm lại đây.

Quách Bằng Triển vung tay, gọi kiếm bằng phong cách đầy trung nhị.

Hiên Viên Kiếm rung động rồi bay vào tay cậu, đồng thời thông tin về thần kiếm cũng hiện ra trong đại não.

Hắc hắc, không ngờ có ngày mình lại là chủ nhân của Hiên Viên Kiếm.

Cậu cười hớn hở như một gã si tình.

Xi Vưu ở trong cơ thể cảm thấy vô cùng cạn lời, số lần hắn thấy xấu hổ từ khi đi theo cậu ta còn nhiều hơn cả một đời trước cộng lại.

Tuy nhiên, hắn cũng rất hả dạ vì kiếm của kẻ thù cũ giờ đã rơi vào

tay phe mình.

Sau đó, Quách Bằng Triển ngự kiếm bay thẳng về Phan Gia Viên để khoe với Khương Hoa.

Lúc này tại Phan Gia Viên, Ninh Tương đang nũng nịu: Khương Hoa, hôm nay anh dẫn em đi đâu chơi đây.

Chúng ta đi Vạn Lý Trường Thành nhé.

Trường Thành à.

Nghe nói nó dài lắm đúng không.

Đi thôi nào.

Vừa định đi thì thấy Quách Bằng Triển đang bay tới trên trời.

Chậc, xem ra cậu ta thành công rồi.

Thành công gì cơ.

Ninh Tương ngước lên nhìn, rồi thắc mắc: Thanh kiếm dưới chân anh ta trông quen mắt thế nhỉ.

Haha, dĩ nhiên là quen rồi, đó là Hiên Viên Kiếm đấy.

Dùng Hiên Viên Kiếm làm phương tiện đi lại, chắc chỉ có cậu ta mới làm nổi.

Khương Hoa cảm thán.

Quách Bằng Triển đáp xuống, hớn hở khoe: Khương Hoa, xem này, tôi lấy được Hiên Viên Kiếm rồi.

Thấy rồi, nhưng đem thần kiếm ra dẫm dưới chân thế này thì tôi chịu thua cậu luôn.

Này cậu nhóc, sau này có tới Vĩnh Tiên Giới thì nhớ trốn Hiên Viên Hoàng Đế kỹ vào, không là ông ấy đập chết cậu đấy.

Ninh Tương lo lắng nói.

Hả.

Ninh Tương, em đừng dọa cậu ta, không là cậu ta không dám đi Vĩnh Tiên Giới thật đấy.

Khương Hoa cười.

Ôi, thì ra là dọa tôi à, làm tôi tưởng thật chứ.

Quách Bằng Triển vỗ ngực thở phào.

Sau đó cả nhóm đi chơi ở Trường Thành đến tận tối mịt mới về.

Trên đường về, Ninh Tương đột nhiên nói: Khương Hoa, em phải đi rồi.

Em phải về Vĩnh Tiên Giới sao.

Đúng vậy, em ra ngoài đã lâu, nếu không về, người ở Đế Tôn Phủ sẽ nổi giận mất.

Vậy được rồi.

Hì hì, không sao đâu, em thấy thực lực của anh sắp đạt tới Nhân Cảnh rồi, em và người đó sẽ đợi anh ở Vĩnh Tiên Giới.

Được, sẽ không lâu đâu.

Ninh Tương quay sang Quách Bằng Triển: Cậu cũng đi với tôi đi.

Cậu muốn tìm hiểu thân thế thì phải tới Vĩnh Tiên Giới, tôi sẽ đưa cậu tới Đế Tôn Phủ, ở đó kiếm tâm của cậu sẽ được hoàn thiện hơn.

Hả.

Nhưng tôi muốn ở lại cạnh Khương Hoa.

Không sao đâu Bằng Triển, cậu cứ đi trước đi.

Sắp tới tôi cũng sẽ qua đó tìm mọi người, lúc đó cậu mạnh hơn rồi còn phải bảo vệ tôi chứ.

Vậy được rồi.

Khương Hoa, anh nhất định phải đến tìm tôi sớm đấy nhé.

À đúng rồi, anh giúp tôi chuyển bức thư này cho Đại Trưởng lão được không.

Ông ấy đã hy sinh vì tôi rất nhiều, tôi vẫn chưa kịp báo đáp.

Anh nhắn với ông ấy là Một ngày làm thầy, cả đời làm cha, tôi nhất định sẽ quay về báo ơn.

Được, tôi sẽ sớm khởi hành đi Thục Sơn.

Sau khi chia tay, Ninh Tương xé rách không gian đưa Quách Bằng Triển rời đi.

Khương Hoa nhìn theo bóng dáng họ biến mất, lòng cảm thấy hơi trống trải.

Khương Hoa, anh yên tâm đi, sớm muộn gì cũng gặp lại mà.

Hậu Thổ an ủi.

Ừm, chúng ta lập tức xuất phát đi Thục Sơn để đưa thư thôi.

Tại Vĩnh Tiên Giới, Ninh Tương và Quách Bằng Triển xuất hiện trên bầu trời Thiên Khải Sơn Mạch.

Cô giải thích cho cậu về Thiên Khải Hoàng Triều và Đế Tôn Phủ nơi đại diện cho trật tự của thế giới này.

Họ đi tới một gốc cổ thụ khổng lồ che trời, và Ninh Tương dẫn cậu vào một không gian bí mật bên trong cái cây đó.

Quách Bằng Triển hoàn toàn sững sờ trước khung cảnh tráng lệ bên trong, khác hẳn với thế giới bên ngoài.

Ninh Tương đưa cậu đi gặp Đế Tôn.

Đế Tôn nhận ra cậu là người có thể chất nhất thể song hồn của

Nhân tộc và Vu tộc.

Sau khi nghe Ninh Tương giải thích về việc dung hợp linh hồn của Xi Vưu, Đế Tôn khen ngợi tư chất của cậu và quyết định giới thiệu cậu tới Lăng Thiên Thánh Tông nơi chuyên tu về kiếm đạo.

Trước khi đi, Đế Tôn còn truyền thụ cho cậu một chiêu thức mang sức mạnh vô hạn.

Trong khi đó, Khương Hoa và Hậu Thổ đã tới Thục Sơn.

Sau khi vượt qua trận pháp che mắt tại vách đá, họ tiến vào Thục Sơn Kiếm Tông.

Tại diễn võ trường, Khương Hoa chứng kiến cuộc so tài giữa các đệ tử.

Một tên đệ tử tên Vương Khải Kỳ đã mở miệng nhục mạ Quách Bằng Triển là quái vật bị tà huyết khống chế.

Không chịu nổi sự láo xược, Khương Hoa đã tát bay răng của hắn và đạp hắn ngã lăn lóc.

Chương 426

Một lão già tóc trắng Nhị Trưởng lão xuất hiện nhưng lại không phân biệt đúng sai, định bắt giữ Khương Hoa.

Khương Hoa không nể nang, dùng hai ngón tay kẹp chặt thanh kiếm của lão rồi truyền thiên lôi vào khiến lão bị giật đen thui.

Sau đó, Khương Hoa được dẫn vào đại điện gặp Thái Thượng Đại Trưởng lão để đưa thư của Quách Bằng Triển.

Các trưởng lão đều rất vui mừng khi biết tin về cậu.

Tuy nhiên, khi định rời đi, họ bị Tông chủ và Nhị Trưởng lão cùng đám đệ tử bao vây.

Nhị Trưởng lão đổi trắng thay đen, buộc tội Khương Hoa đột nhập và hành hung người của Thục Sơn.

Mặc dù có một đệ tử chính trực tên Lê Minh đứng ra làm chứng cho Khương Hoa, nhưng Tông chủ vẫn quyết ý trừng phạt anh vì áp lực từ Nhị Trưởng lão.

Thấy sự việc không thể giải quyết bằng lời nói, Khương Hoa trực tiếp phóng ra uy áp của Vĩnh Hằng Sinh Mệnh.

Cả Tông chủ và Thái Thượng Trưởng lão đều kinh ngạc trước thực lực và tuổi trẻ của anh.

Khương Hoa triệu hồi lôi điện, khí thế ngút trời: Tôi muốn xem hôm nay ai có thể giữ tôi lại.

Thục Sơn lập tức bày ra kiếm trận vang danh thiên hạ để đối đầu với anh.

Khương Hoa vung tay lên, Lôi Điện Hư Ảnh phía sau trong khoảnh

khắc phóng ra hàng vạn tia sét bổ thẳng về phía kiếm trận.

Ngự.

Đám đệ tử Thục Sơn động tác chỉnh tề như một, theo hiệu lệnh, một thanh cự kiếm khổng lồ hiện ra trên bầu trời để chống đỡ Thiên Lôi của Khương Hoa.

Chà, hình như có chút yếu quá nhỉ.

Khương Hoa nhìn thanh cự kiếm trước mắt với vẻ mặt chê bai.

Tru.

Lôi Điện Hư Ảnh trong tay ngưng kết thành một ngọn lôi thương, oanh kích thẳng xuống cự kiếm phía dưới.

Oành—— Một tiếng nổ lớn vang lên, cự kiếm bắt đầu xuất hiện những vết rạn nứt lan nhanh chóng, cuối cùng không chịu nổi áp lực từ lôi thương mà vỡ vụn.

Đám đệ tử Thục Sơn phía dưới cũng vì bị phản phệ mà ngã gục không dậy nổi.

Chậc.

Còn xưng là thiên hạ đệ nhất tu tiên môn phái, ngay cả Thiên Sư Phủ cũng không bằng.

Nói xong, Khương Hoa thu hồi Lôi Điện Hư Ảnh rồi đáp xuống đất.

Thái Thượng Đại Trưởng Lão, tôi có chút đắc tội rồi.

Khương Hoa nói xong liền dẫn theo Hậu Thổ rời khỏi Thục Sơn Kiếm Tông.

Sau khi Khương Hoa đi, Thái Thượng Đại Trưởng Lão cuối cùng không nhịn được nữa: Các ngươi xem hôm nay các ngươi làm ra

chuyện gì, đường đường là cả một Thục Sơn lại bị người ta một chiêu quét sạch, tốt, tốt lắm.

Nói xong, ông ta phất tay áo đi thẳng vào trong.

Tông chủ sắc mặt cũng hết sức khó coi, ông nhìn về phía Lê Minh với khuôn mặt đen lại: Cậu đem chuyện xảy ra hôm nay kể lại đầu đuôi cho ta nghe.

Rõ.

Lê Minh kể lại toàn bộ sự việc.

Tông chủ hiểu ra chính Vương Khải Kỳ và Nhị trưởng lão là kẻ gây hấn trước.

Nhị trưởng lão, ông có phải nên cho ta một lời giải thích không.

Tông chủ, tôi.

Hừ, ta thấy Nhị trưởng lão dạo này già lẩm cẩm rồi, ông về phòng tinh tu đi, việc của Thục Sơn ông không cần hỏi tới nữa.

Nhị trưởng lão biết chuyện đã bại lộ, chỉ đành bất đắc dĩ rời đi.

Khương Hoa ra khỏi Thục Sơn, hít thở không khí bên ngoài: Chà, Thục Sơn bây giờ đúng là không bằng Thiên Sư Phủ thật, dù thực lực tổng thể có nhỉnh hơn một chút, nhưng nếu so về lực ngưng tụ thì Thiên Sư Phủ bỏ xa Thục Sơn mấy con phố.

Khương Hoa, Thục Sơn này có thứ không ổn.

Anh biết Thục Sơn có kẻ xấu, nhưng đó là chuyện của họ, không liên quan đến chúng ta.

Không phải ý đó, em nói là Thục Sơn có hơi thở không lành.

Em cảm nhận được gì sao.

Khương Hoa nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc của Hậu Thổ, cũng thu

hồi biểu cảm cợt nhả.

Hậu Thổ nhắm mắt, lặng lẽ cảm nhận thông tin từ đất đai truyền đến: Dưới Thục Sơn này có một đại trận.

Hình như đang phong ấn thứ gì đó, nhưng vì lâu năm không có ai duy trì nên trận pháp đã lung lay sắp đổ, hơi thở em cảm nhận được chính là rò rỉ từ đó.

Hắc hắc, xem ra chúng ta lại có hời rồi.

Khương Hoa ngửi thấy mùi gây chuyện nồng đậm, bắt đầu nôn nóng.

Hậu Thổ nhìn bộ dạng này của Khương Hoa thì cảm thấy cạn lời.

Hậu Thổ, em tìm được đường không.

Biết anh muốn đi nên em đã tìm được lộ tuyến rồi, đi thôi, em dẫn anh đi.

Em đúng là phúc tinh của anh.

Khương Hoa ôm lấy mặt Hậu Thổ hôn một cái, rồi kéo tay cô định đi.

Hậu Thổ vuốt vuốt chỗ vừa bị hôn, thẹn thùng mỉm cười.

Khương Hoa và Hậu Thổ vượt qua khó khăn, cuối cùng đến một hẻm núi.

Anh thấy cái hang động kia không.

Theo chỉ dẫn của Hậu Thổ, Khương Hoa quả nhiên thấy một cửa hang.

Hơi thở em cảm nhận được chính là từ trong hang đó phát ra.

Đi, chúng ta vào xem.

Hai người bay vào.

Vừa bước vào hang, phản ứng đầu tiên là tối, tối đến mức giơ tay không thấy năm ngón dù họ vẫn đang đứng gần cửa hang.

Khương Hoa thử đốt đuốc, nhưng ánh lửa chỉ đủ giúp anh thấy mờ mờ nửa khuôn mặt Hậu Thổ.

Chà, quả nhiên không bình thường, hang động này lại khiến ánh sáng không lọt vào được, hơn nữa hình như trong này không thể sử dụng bất kỳ vật dụng chiếu sáng nào.

Khương Hoa, chúng ta cứ đi tiếp là được, dù không dùng được vật chiếu sáng nhưng chúng ta có thể dùng cảm giác để dò đường.

Hai người dùng cảm giác tiến sâu vào hang, đi một thời gian dài vẫn không thấy đáy, chỉ có nhiệt độ xung quanh cứ hạ thấp dần.

Khương Hoa, anh cảm thấy không, có một hơi thở đang rình rập.

Ừm, lần này anh cũng thấy rồi, hơn nữa hình như hắn đang cố ý dẫn dắt chúng ta tìm hắn.

Ha ha, xem ra hắn coi chúng ta là cừu non lạc đường rồi.

Khương Hoa cười hắc hắc, tăng tốc độ di chuyển.

Cuối cùng họ đi đến cuối hang, nhưng Khương Hoa lại không thấy gì cả.

Ơ.

Không có gì sao.

Anh tò mò đi quanh, đột nhiên như giẫm phải thứ gì đó.

Hang động lập tức rung chuyển dữ dội, Khương Hoa cảm thấy dưới chân mình có thứ gì đó đang trồi lên.

Ngay khi anh lùi ra biên, một cột đá xuất hiện ở trung tâm, trên đó hiện ra một tia linh hồn.

Hừm, kẻ lữ hành ngu xuẩn, ngươi có tâm nguyện gì cần ta thực hiện không.

Nói tiếng người đi.

A.

Hôm nay các người đến đây là đen đủi rồi, ngoan ngoãn làm vật chứa phá phong cho ta đi.

Ha.

Nói xong, sợi linh hồn đó lao về phía Khương Hoa, nhưng khi thấy người phụ nữ phía sau anh, hắn khựng lại.

Ơ, vị cô nương xinh đẹp này sao trông quen thế nhỉ, chúng ta đã gặp nhau ở đâu chưa.

Linh hồn đó bay quanh Hậu Thổ vài vòng, vẫn không nhớ ra cô là ai.

Quen lắm, cực kỳ quen, nhưng tại sao ta lại không nhớ ra ngươi là ai nhỉ.

Không sao, ta biết ngươi.

Ồ, ngươi biết ta.

Vậy ngươi nói xem ta là ai.

Ngươi chẳng phải là ma sao, trước kia đại chiến ở đô thành Ma tộc các ngươi, ta cũng đã góp không ít sức đâu.

Hậu Thổ vừa nói vừa ngưng tụ Tổ Vu chân thân phía sau.

Linh hồn đó khi thấy Tổ Vu chân thân, ký ức bị phong ấn bao năm cuối cùng cũng ùa về, nỗi sợ hãi đối với Tổ Vu bộc phát.

Ngươi, ngươi là Hậu Thổ.

Ha ha, giờ thì nhớ ra rồi à.

Hậu Thổ nương nương, tôi sai rồi, Hậu Thổ nương nương tha lỗi, tiểu nhân không cố ý dọa người đâu.

Linh hồn thấy nụ cười lạnh lùng của Hậu Thổ thì quỳ xuống, điên cuồng dập đầu cầu xin.

Đứng lên đi, ta chưa giết ngươi đâu, ta có vài vấn đề muốn hỏi.

Rõ, nương nương cứ hỏi, tiểu nhân biết gì nói nấy.

Ngươi thuộc cấp bậc nào ở Ma Giới.

Ma tướng.

Vậy Ma Chủ của các ngươi còn sống không.

Tiểu nhân không biết, sau khi các người đánh tan đô thành, Ma tộc tản mác, sống ẩn tính mai danh.

Vậy sao ngươi lại bị phong ấn ở đây.

Chuyện dài lắm ạ.

Ma tướng ra vẻ thâm trầm.

Vậy nói ngắn gọn thôi.

Vâng vâng, hồi đó Ma tộc tan rã, tôi bị hai tên yêu tộc Đế cảnh sơ kỳ truy sát, chạy đến Thiên Khải sơn mạch, vô tình chạm vào thứ gì đó rồi bị truyền xuống hạ giới.

Tôi tưởng mình ở hạ giới có thể hô mưa gọi gió, ai ngờ lại bị mấy tên đạo sĩ cầm kiếm phong ấn vào trận pháp này, may mà giờ tôi sắp mài mòn được trận pháp rồi.

Nói xong Ma tướng tỏ vẻ kiêu ngạo.

Ngươi đường đường là Ma tướng lại bị hai tên nhân tộc hạ giới phong ấn, giờ còn kiêu ngạo.

Ma Chủ mà biết chắc chắn sẽ ném ngươi vào Ma Vực rèn luyện

lại.

Tôi cũng không muốn thế, nhưng lúc đó tôi trọng thương, thực lực mười phần không còn một, nếu không tôi làm sao thua hai tên nhân tộc đó được.

Khương Hoa thấy hắn đáng thương liền bảo: Anh thấy hắn cũng tội nghiệp, hay là thả hắn ra đi.

Đúng đúng, thả tôi ra đi, anh đúng là cứu tinh của tôi.

Nhưng mà.

Khương Hoa cố ý ngắt quãng, cười híp mắt nhìn Ma tướng.

Nhưng mà Ma tộc vốn xảo trá, tôi không tin được, trừ phi. ngươi ký khế ước với tôi.

Hừ, tưởng gì, không phải chỉ là ký.

đợi đã, cái gì.

Ký khế ước.

Không đời nào, Ma tộc ta thà đâm đầu chết chứ không bao giờ ký khế ước với tên nhân tộc ngươi.

Ký không.

Không ký.

Thật không.

Ta nói không là không.

Ma tướng kiêu ngạo quay mặt đi.

Chậc, anh còn định nhờ Hậu Thổ phá trận, xem ra là không cần rồi.

Thôi Hậu Thổ mình về đi, hôm nay coi như trắng tay.

Khương Hoa giả bộ thất vọng.

Ma tướng thấy Khương Hoa định đi thật, vội vàng bay tới, lúc này tôn nghiêm chẳng là gì so với tự do: Ông nội ơi, tôi sai rồi, van xin anh thả tôi ra, tôi ký khế ước với anh là được chứ gì.

Khương Hoa cười nhạt: Ngươi bảo thà đâm đầu chết cũng không ký mà.

Tôi nói thế bao giờ.

Chắc anh nghe nhầm rồi, tôi vừa bảo là người anh minh thần võ như anh chắc chắn sẽ cứu tôi.

Ma tướng ôm chân Khương Hoa nịnh hót.

Sau khi Hậu Thổ xác nhận loại khế ước chủ tớ này không thể phản kháng, Khương Hoa liền thực hiện ấn ký linh hồn.

Phệ Tinh.

Tên ngươi oai đấy chứ.

Khương Hoa phá vỡ cột đá, giải thoát cho Phệ Tinh.

Chấn động lan đến Thục Sơn, Thái Thượng Trưởng Lão và Tông chủ vội bay tới Hậu Sơn.

Phệ Tinh vừa ra ngoài đã định vênh váo, nhưng bị Khương Hoa cảnh cáo một câu liền ngoan ngoãn như mèo.

Đám người Thục Sơn đến nơi, thấy Phệ Tinh thì kinh hãi, nhưng khi biết Khương Hoa đã thu phục được nó làm nô bộc thì chỉ đành trơ mắt nhìn.

Khương Hoa chào hỏi rồi cùng Hậu Thổ dịch chuyển tức thời về lại Phan Gia Viên.

Trở về, Khương Hoa hỏi Hậu Thổ về Đạo Quả.

Theo lời cô, Đạo Quả là thứ bắt buộc phải có khi thăng cấp Nhân cảnh, phẩm giai càng cao thì tương lai càng rộng mở.

Nhị phẩm Đạo Quả phổ biến nhất là Tử Vi Đế Tinh, còn Nhất phẩm thì cực hiếm.

Khương Hoa mở cuộn giấy Ninh Tương đưa, một luồng kim quang phóng thẳng lên trời.

Ở Vĩnh Tiên Giới, Đế Tôn và Ninh Tương cũng cảm ứng được.

Chương 427

Đế Tôn nhận ra Khương Hoa đang dẫn động Thái Sơ thứ Đạo Quả vượt ra ngoài mọi quy tắc.

Khương Hoa chìm vào không gian ý thức, thấy chữ Đạo vô tận bí ẩn.

Anh bắt đầu tham ngộ Lôi Chi Đại Đạo từ những mảnh vỡ quy luật.

Cơ thể anh phát ra sấm sét, thu hút Khí Vận chi long vốn là Long khí anh từng nuốt xuất hiện.

Khí Vận chi long nói không thể giúp anh lấy Đạo Quả, anh phải tự tìm.

Trong biển tinh tú, Khương Hoa lướt qua Tử Vi Đế Tinh và bị thu hút bởi một luồng sáng đỏ thẫm.

Đó chính là Thái Sơ Đạo Quả của anh.

Khi anh chạm vào, huyết mạch Xích Long, Chu Tước, Huyền Vũ đều quy vị, và một giọt tinh huyết Bạch Hổ cũng hiện ra hoàn thành Tứ linh.

Một bóng hình giống hệt Khương Hoa hiện ra, giao phó truyền thừa Thái Sơ cho anh rồi biến mất.

Khương Hoa điên cuồng hấp thu linh khí vạn dặm xung quanh để mở rộng khí hải một kỳ tích vốn chỉ dành cho Đế cảnh.

Sau khi luyện hóa tinh huyết Bạch Hổ và dung hợp Thái Sơ Đạo Quả, đan điền của anh đã hình thành nên một thế giới hoàn mỹ với Tứ Đại Thần Thú trấn giữ bốn phương, Thái Sơ làm vương ở trung tâm.

Khương Hoa tỉnh lại, cảm nhận sức mạnh tăng vọt nhưng anh chưa vội đột phá ngay vì sợ Lôi Kiếp sẽ làm hại người xung quanh.

Anh hỏi Hậu Thổ về một nơi hoang vắng, và họ quyết định hướng tới sa mạc Taklamakan để đối mặt với thiên kiếp.

Lúc này Hồ Gia đột nhiên đẩy cửa bước vào, nhận thấy trong phòng không có một ai.

Lạ thật, mình vừa mới nghe thấy có tiếng người nói chuyện mà, sao lại đột nhiên không thấy ai nữa, chẳng lẽ mình nghe nhầm sao.

Hồ Gia lắc đầu, đóng kỹ cửa rồi đi ra ngoài.

Trong khi đó, Khương Hoa đã cùng Hậu Thổ đi tới bầu trời phía trên sa mạc Taklamakan.

Ừm, quả nhiên là nơi hẻo lánh không một bóng người.

Khương Hoa, đột phá Nhân Cảnh cần phải trải qua Lôi Kiếp để tôi luyện, thiên phú càng tốt thì Lôi Kiếp sẽ càng mạnh, cho nên anh phải cẩn thận.

Em yên tâm đi, tôi là ai chứ, Khương Hoa mà, sao có thể chịu thua trước một cái Lôi Kiếp nhỏ nhoi này được.

Nói đoạn, Khương Hoa giải phóng khí thế đang nội liễm của mình ra.

Quả nhiên, khí thế của anh vừa phóng ra, bầu trời đang trong xanh bắt đầu bị mây đen bao phủ.

Đến rồi.

Khương Hoa chiến ý sôi trào nhìn lên đám mây đen đang chớp giật liên hồi trên bầu trời.

Răng rắc.

Theo một tiếng vang lớn, một đạo lôi đình bổ thẳng về phía Khương Hoa.

Khương Hoa không dám chậm trễ, vung tay chém một đao về phía tia sét.

Đao thế mạnh mẽ tiến tới, trực tiếp đánh tan đạo lôi điện đó.

Xì, chỉ có thế thôi sao.

Lôi Kiếp như nghe thấy lời trêu chọc của Khương Hoa, tầng mây cuồn cuộn, lôi đình trở nên kinh khủng hơn trước rất nhiều.

Trên bầu trời xuất hiện một cái ao mang theo lôi đình cuồn cuộn hiện ra giữa thế gian.

Đây là Lôi Trì.

Hậu Thổ nhìn thấy Lôi Trì thì đồng tử hơi co lại, rõ ràng cô đã nhận ra lai lịch của cái ao này.

Lôi Trì trên bầu trời tuy không lớn nhưng uy thế mang theo có thể nói là hủy thiên diệt địa.

Oành.

Một tiếng nổ lớn, lôi điện trong Lôi Trì trút xuống mặt đất một cách điên cuồng.

Xích Long Tí Hữu.

Tuyệt Đối Lĩnh Vực.

Khương Hoa cũng nhận ra uy lực của Lôi Trì, thu lại vẻ khinh thường, bắt đầu nghiêm túc chống chọi Lôi Kiếp.

Trong nháy mắt, lôi điện bao phủ lấy Khương Hoa.

Suỵt.

Đau thật đấy.

Khương Hoa cảm thấy vô số luồng điện đang len lỏi vào trong cơ thể, nhưng anh lại phát hiện ra một chuyện rất đáng mừng, đó là theo sự công kích của thiên lôi, anh kinh ngạc nhận thấy sự cảm ngộ của mình đối với Lôi Điện Đại Đạo lại sâu sắc thêm một tầng.

Chà, không ngờ Lôi Kiếp này còn có tác dụng như vậy.

Sau đó Khương Hoa nhắm mắt lại bắt đầu nghiêm túc cảm ngộ.

Thiên Kiếp thấy Khương Hoa dám dùng nó để tu luyện, dường như cũng nổi giận.

Cùng lúc đó, chín đạo tử sắc lôi điện bổ về phía anh.

Lại là Cửu Tiêu Thần Lôi.

Khương Hoa, anh nhất định phải kiên trì đấy.

Khương Hoa bản năng cảm nhận được nguy hiểm đang cận kề, anh mở mắt ngẩng đầu nhìn lên, thấy chín đạo tia sét màu tím đang bổ xuống.

Chết tiệt.

Khương Hoa vội vàng thoát khỏi trạng thái cảm ngộ, lúc trước anh nghe đạo trưởng nói qua, tử sắc thần lôi chỉ đứng sau kim lôi trong các loại Lôi Kiếp.

Bạch Hổ Liệt Thiên.

Phía sau Khương Hoa xuất hiện một đạo hư ảnh Bạch Hổ, lao thẳng lên chín đạo thần lôi trên không.

Hổ trảo khổng lồ va chạm với chín đạo thần lôi mạnh mẽ.

Sau một tiếng nổ lớn, thần lôi vậy mà dễ dàng xuyên thấu hổ trảo, đánh thẳng vào người Khương Hoa.

Phụt.

Khương Hoa phun ra một ngụm máu, anh không ngờ tử sắc thần lôi lại mạnh đến thế, anh cảm giác cơ thể mình bắt đầu xuất hiện những vết nứt dưới sự xung kích của lôi điện.

Đáng hận.

Xung quanh cơ thể anh xuất hiện một ngọn lửa, theo sự xuất hiện của Chu Tước Thần Hỏa, sức mạnh lôi điện dần bị Khương Hoa ngăn cách ra ngoài.

Tôi không tin là mình không vượt qua nổi cái Lôi Kiếp này của các ngươi.

Thiên Lôi Tru.

Sau lưng Khương Hoa xuất hiện vài cây trường thương lôi điện, lao vút từ dưới lên phía Cửu Tiêu Thần Lôi.

Oành.

Sau một tiếng vang lớn, lôi thương và Cửu Tiêu Thần Lôi cùng tiêu tán giữa thiên địa.

Tuy nhiên, Lôi Trì trên bầu trời vẫn chưa tan đi, dường như còn đang ngưng tụ Lôi Kiếp mạnh hơn.

Xích Long Thần Lâm.

Theo tiếng gọi của Khương Hoa, một con Xích Long khổng lồ xuất hiện trên đỉnh đầu anh.

Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ.

Tứ Đại Thần Thú xuất hiện ở bốn phương vị xung quanh Khương Hoa.

Xích Long Tí Hữu, Bạch Hổ Liệt Thiên, Thiên Hỏa Hàng Thế, Vạn Lý Băng Phong.

Trên người Khương Hoa khoác lên bộ giáp do Tứ Đại Thần Thú biến thành, nhìn từ xa cứ ngỡ như thiên sứ giáng trần.

Lôi Trì cũng tung ra đòn tấn công mạnh nhất của mình.

Lôi điện và đòn tấn công của Khương Hoa va chạm giữa không trung, nhất thời ngang ngửa nhau.

Thế nhưng, điều Khương Hoa không chú ý tới là một đạo lôi điện màu vàng kim cực kỳ nhỏ hẹp đột nhiên xuất hiện.

Tia sét màu vàng với thế không thể cản phá đánh thẳng vào người Khương Hoa.

Phụt.

Khương Hoa bị kim lôi đánh đến mức thần thức hỗn loạn, ngã xuống mặt đất.

Vì Khương Hoa kiệt sức, Tứ Đại Thần Thú trên bầu trời cũng mất đi linh lực mà tiêu tán.

Lôi đình cuồn cuộn không còn gì ngăn cản, toàn bộ trút xuống người anh.

Răng rắc.

Giữa thiên địa vang lên một tiếng nứt vỡ, như có thứ gì đó bị phá tan.

Ngay sau đó, trong lôi đình xuất hiện một luồng khí thế ngập trời, lao thẳng lên Lôi Trì.

Lúc này Khương Hoa đã đột phá Nhân Cảnh, Lôi Trì cũng đã hoàn thành nhiệm vụ Lôi Kiếp, liền tiêu tán trên bầu trời.

Mẹ kiếp, chạy nhanh thế sao.

Khương Hoa cảm nhận sức mạnh sau khi đột phá Nhân Cảnh,

cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Đây chính là Nhân Cảnh sao.

Không ngờ mình lại đột phá nhanh như vậy, Vĩnh Tiên Giới, tôi tới đây.

Lúc này Hậu Thổ bay tới, nhìn Khương Hoa từ trên xuống dưới, thấy anh không có vết thương lớn nào mới yên tâm vỗ vỗ ngực.

Khương Hoa, chúc mừng anh đột phá Nhân Cảnh.

Haha, lúc nãy khi độ kiếp, linh khí vốn không đủ để hỗ trợ tôi đột phá, không ngờ lúc tôi đang lo lắng thì một đạo Kim Lôi đã trực tiếp giúp tôi phá vỡ rào cản đó.

Anh không sao là tốt rồi, bây giờ anh đã đột phá Nhân Cảnh, chúng ta cũng đến lúc phải tới Vĩnh Tiên Giới rồi, anh.

Để hai ngày nữa đi, tôi nghĩ mình cần phải tạm biệt những người bạn này một cách đàng hoàng.

Ừm, vậy chúng ta về Phan Gia Viên trước đi.

Nói xong, Hậu Thổ đưa Khương Hoa dùng bước nhảy không gian trở về Phan Gia Viên.

Khương Hoa lấy điện thoại ra gọi cho Hồ Gia.

Alo, Khương Gia à.

Đúng rồi, Khương Hoa, anh có biết Thiên Huyền Tông đã tới thành Thiên Lan để chiêu mộ đệ tử chưa.

Khương Thụy Thu đột nhiên nhớ ra điều gì đó, nhìn Khương Hoa nói.

Chuyện này chú Khương có nói với tôi rồi, nhưng tôi không định gia nhập Thiên Huyền Tông nên cũng không để tâm lắm.

Em cứ tưởng lần này anh tới thành Thiên Lan là để gia nhập Thiên Huyền Tông chứ.

Tôi nói cho em nghe, em thấy tôi giống loại người cần gia nhập tông môn khác sao.

Hay là, có tông môn nào đủ tư cách dạy tôi chứ.

Cũng đúng, em thấy anh có một điểm tuyệt đối không ai dạy nổi.

Điểm gì.

Đó là da mặt dày, qua thời gian tiếp xúc vừa rồi, em thấy da mặt anh không phải dày bình thường đâu.

Phải dày thế này này.

Khương Thụy Thu vừa nói vừa dùng tay diễn tả một độ dày đặc biệt.

Chà, xem ra là tôi chưa dùng đến gia pháp với em, em dám trêu chọc cả chồng mình nữa à.

Khương Hoa giả bộ hung ác, đưa đôi tay tội lỗi về phía Khương Thụy Thu.

Liêu Thành Vũ vui mừng đẩy cửa bước vào, thấy cha và em trai đều không có ở đó.

Hắn kéo một gia nhân lại.

Cha và em trai ta đâu.

Đại.

đại thiếu gia, lão gia và nhị thiếu gia đều đang dưỡng thương ở hậu viện ạ.

Dưỡng thương.

Đã xảy ra chuyện gì.

Sao cha và em trai ta lại bị thương.

Chuyện này. thiếu gia, ngài cứ để lão gia tự nói với ngài thì hơn.

Sư đệ, có chuyện gì sao.

Sư huynh của Liêu Thành Vũ thấy sắc mặt hắn không ổn liền nghi hoặc hỏi.

Chương 428

Không có gì, chỉ là cha em bị thương nhẹ, em để quản gia tiếp đón các anh trước, em đi thăm cha một lát.

Ừm, Liêu gia chủ là quan trọng nhất, đệ cứ đi xem ông ấy đi.

Quản gia, chăm sóc các sư huynh đệ của ta cho tốt.

Nói xong, Liêu Thành Vũ vội vàng chạy ra hậu viện.

Phụ thân.

Liêu Thành Vũ đi tới hậu viện, tiến thẳng về phòng của Liêu Hạo Diễm.

Vũ Nhi, con về rồi.

Liêu Hạo Diễm nhìn thấy con trai thì vô cùng kinh ngạc xen lẫn vui mừng.

Cha, rốt cuộc là kẻ nào đã đả thương cha đến mức này.

Còn nhị đệ, em bị thương ở đâu.

Đại ca, là một đôi nam nữ khốn kiếp, tên đó không chỉ đả thương nặng cha mà con đàn bà bên cạnh hắn còn đá gãy chỗ đó của em nữa.

Liêu Thành Hóa hậm hực nói.

Đáng hận, bọn chúng hiện đang ở đâu, anh sẽ đi báo thù cho mọi người.

Đôi nam nữ đó đang ở Vân Lan Thương Hội.

Tốt, tốt lắm, cha và em cứ đợi đấy, con đi tìm chúng tính sổ ngay đây.

Không được đâu đại ca, kẻ đả thương cha rất tinh thông lôi

nguyên tố, hơn nữa còn vượt cấp đánh bại cha, em sợ anh sẽ gặp chuyện.

Haha, nếu nghi ngờ thực lực của anh thì em nhầm rồi, anh bây giờ đã là Nhân Cảnh hậu kỳ lục tầng, anh không tin hắn có thể làm nên trò trống gì.

Nói xong, Liêu Thành Vũ liền đi ra ngoài.

Thành Hóa, con đỡ cha dậy, hôm nay cha phải tận mắt thấy đôi nam nữ đó quỳ xuống trước mặt chúng ta.

Liêu Hạo Diễm gượng dậy.

Liêu Thành Vũ mang theo cơn thịnh nộ xông ra khỏi Liêu gia, bay về phía Vân Lan Thương Hội.

Vài vị sư huynh đệ ở đại sảnh thấy hắn giận dữ bay đi, cảm thấy vô cùng thắc mắc.

Đi thôi, xem ra Liêu gia có chuyện rồi, nếu không Thành Vũ đã chẳng giận dữ như vậy, chúng ta cùng đi xem sao.

Khương Hoa lúc này đang ở hậu viện uống trà cùng Hậu Thổ và Khương Thụy Thu.

Oa, Khương Hoa, hóa ra anh lừa được chị Hậu Thổ về tay như thế à, anh thật là.

Khương Thụy Thu nhìn Khương Hoa với vẻ khinh bỉ.

Chà, sao chứ, tôi nói cho em biết, em không biết trước đây chị Hậu Thổ của em kiêu ngạo thế nào đâu, nhìn ai cũng bằng lỗ mũi, tôi đây coi như là vì dân trừ hại đấy nhé.

Hửm.

Hậu Thổ từ từ đưa tay định nhéo hông Khương Hoa, nhưng anh đã sớm đề phòng và bắt được cổ tay cô.

Hắc hắc, biết ngay em sẽ dùng chiêu này mà, giờ thì bị anh bắt thóp rồi nhé.

Khương Hoa đắc ý nói.

Ồ, thật sao.

Nhìn nụ cười của Hậu Thổ, Khương Hoa cảm thấy có gì đó sai sai, sau đó anh phát hiện bàn tay Hậu Thổ trong tay mình đang dần trở nên trong suốt.

Mẹ kiếp, em dùng pháp thuật.

Khương Hoa định chạy nhưng phần eo đã bị một bàn tay khác nắm lấy, xoay một vòng ngay chỗ thịt mềm nhất.

Suỵt.

Khương Hoa tội nghiệp lại một lần nữa cảm nhận được sự tuyệt vọng của cuộc sống.

Liêu Thành Vũ đi đến cửa Vân Lan Thương Hội, trực tiếp đá vào tấm biển hiệu.

Hừ, tiểu tử vô tri từ đâu tới mà dám phá hoại biển hiệu thương hội của ta.

Khương Phong đứng ở cửa, lạnh lùng nhìn Liêu Thành Vũ.

Hừ, gọi kẻ đã đả thương cha ta hôm qua ra đây, ta sẽ tha cho các ngươi một mạng.

Ngươi là Liêu Thành Vũ.

Hừ, xem ra ngươi cũng có chút kiến thức.

Chẳng lẽ ngươi không biết Vân Lan Thương Hội này là cơ nghiệp của Khương gia ở thành Thiên Vân sao.

Ngươi công nhiên đe dọa trước cửa thương hội là đang gây hấn

với Khương gia đấy.

Xì, ta nghĩ ngay cả gia chủ Khương gia tới đây cũng phải nể mặt đại đệ tử nội môn Thiên Huyền Tông ta vài phần chứ.

Ngay lúc Liêu Thành Vũ đang do dự thì một giọng nói truyền tới.

Các người là ai.

Khương Phong nhìn mấy thanh niên vừa tới, bản năng cảm nhận được chuyện chẳng lành.

Đại sư huynh.

Liêu Thành Vũ thấy sư huynh đệ của mình tới thì mừng rỡ gọi.

Thành Vũ, hôm nay đệ cứ việc báo thù cho người nhà, có chuyện gì ta sẽ gánh vác cho đệ.

Ta muốn xem thử Khương gia ở thành Thiên Vân này làm gì được ta.

Lạc Song khí thế ngút trời nói.

Vâng.

Có Lạc Song chống lưng, Liêu Thành Vũ tự tin hẳn lên.

Vậy bây giờ có thể gọi kẻ đả thương cha ta ra đây được chưa.

Không cần gọi, tôi tới rồi đây.

Đúng lúc này, giọng nói của Khương Hoa vang lên.

Ba người đang đùa giỡn trong viện của Hậu Thổ đột nhiên cảm nhận được linh lực dao động ở cửa thương hội, Khương Hoa liên tưởng đến nhiệm vụ hệ thống đưa ra hôm qua, biết ngay là người anh trai trong truyền thuyết của Liêu gia đã tới.

Liêu Thành Vũ nhìn Khương Hoa với ánh mắt khát máu: Chính ngươi là kẻ đã đả thương cha ta.

Chà, tôi nói anh có ngốc không đấy, anh đã tới tìm tôi rồi mà còn hỏi mấy câu thừa thãi như vậy làm gì.

Hừ, vậy thì nộp mạng đi.

Nói đoạn, Liêu Thành Vũ đánh ra một chưởng.

Chà.

Tính tình nóng nảy này tôi thích đấy.

Khương Hoa nói rồi tung một chưởng đối kháng.

Bành.

Một cuộc giao thủ ngắn ngủi, cả hai đều lùi lại hai bước, lực lượng ngang ngửa.

Tên này thật sự chỉ có tu vi Nhân Cảnh sơ kỳ sao.

Sao lại đáng sợ như thế.

Lạc Song vốn thấy thực lực Khương Hoa chỉ là Nhân Cảnh sơ kỳ nên rất khinh thường, không ngờ anh lại có thể ngang sức với Liêu Thành Vũ đang ở Nhân Cảnh hậu kỳ.

Liêu Thành Vũ nhìn cánh tay đang run rẩy của mình, vô cùng kinh ngạc.

Sức mạnh lôi điện thật đáng sợ.

Chà, kẻ có thể tiếp được một chưởng này của tôi không nhiều đâu, nhưng mà lôi điện trong cánh tay anh vẫn ổn chứ.

Hừ, chút tài mọn, Vô Cực Băng.

Thành Vũ dùng Vô Cực Băng rồi, ta thấy thắng bại đã định.

Lạc Song xoa cằm thản nhiên nhận xét.

Chưa chắc đâu.

Anh nhìn người đó kìa.

Lúc này, Cơ Sương Tuyết nãy giờ vẫn im lặng mới lên tiếng phản bác.

Lạc Song nghe vậy liền nhìn về phía Khương Hoa.

Lúc này anh đã đắm chìm trong lôi đình.

Ngũ Lôi Chính Pháp Lôi Cực.

Sức mạnh lôi điện thật kinh khủng, kẻ này.

Lạc Song thấy Khương Hoa điều khiển tia sét bổ về phía Liêu Thành Vũ, cảm nhận được nguy hiểm liền vội lao tới cứu.

Nhưng hắn vẫn chậm một bước, chỉ thấy Khương Hoa nắm chặt tay, từng đạo lôi đình sau lưng anh lao thẳng về phía Liêu Thành Vũ, ngay khi tiếp xúc, Liêu Thành Vũ bị đánh bay đi, nằm co quắp trên mặt đất.

Chà, Lôi Chi Đại Đạo nửa mùa của mình vậy mà cũng mạnh thật.

Khương Hoa định thử nghiệm uy lực của Lôi Chi Đại Đạo mà mình chưa hoàn toàn lĩnh ngộ, không ngờ lại mạnh đến mức hạ gục Liêu Thành Vũ chỉ trong một chiêu.

Con trai.

Đại ca.

Liêu Hạo Diễm và Liêu Thành Hóa vốn muốn xem Khương Hoa chết thế nào, giờ thấy Liêu Thành Vũ nằm bất động như xác chết thì hoàn toàn suy sụp.

Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ Cơn giận của Liêu Thành Vũ, thưởng 600 điểm tích lũy.

Hừ, giữa ban ngày ban mặt mà ngươi dám ra tay tàn độc như vậy.

Lạc Song thấy Khương Hoa một chiêu khiến Liêu Thành Vũ không còn hơi thở liền quát lớn.

Hừ, nếu không phải anh ta muốn báo thù cho cha và em trai mình trước thì sao có chuyện này được.

Ồ, tôi nói này anh bạn, khi chưa hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện thì làm ơn đừng có nói bừa, như vậy dễ bị coi là thiểu năng lắm.

Nếu không phải tên Liêu Thành Hóa này giữa đường định cưỡng đoạt vợ tôi thì tôi có đánh hắn không.

Hửm.

Liêu Thành Hóa, hắn nói có thật không.

Em. em.

Thấy Liêu Thành Hóa ấp úng, Lạc Song cũng hiểu Khương Hoa nói thật.

Hừ, Thành Vũ sao lại có người nhà như các người chứ, sự ngu ngốc của các người đã hại chết Thành Vũ rồi.

Chà, không ngờ anh cũng khá chính nghĩa đấy chứ.

Hừ, ngươi giết sư đệ ta, chuyện này chắc chắn không thể bỏ qua.

Bây giờ ta cho ngươi một cơ hội chuộc tội, chỉ cần ngươi quỳ trước mộ Thành Vũ một tháng, ta có thể xem xét không giết ngươi.

Haha, anh biết trông anh bây giờ giống cái gì không.

Cái gì.

Đồ đần.

Ngươi mắng ta.

Thì sao, đang mắng anh đấy, làm gì được tôi.

Thấy vẻ mặt nhởn nhơ của Khương Hoa, Lạc Song không nhịn

được nữa, trực tiếp phóng ra khí thế Địa Cảnh.

Địa Cảnh.

Cảm nhận được khí thế của Lạc Song, Khương Hoa cũng trở nên nghiêm túc.

Anh muốn có cái nhìn chính xác về thực lực của mình, và cách nhanh nhất chính là chiến đấu, hơn nữa còn là vượt cấp chiến đấu.

Hôm nay tôi sẽ thử xem thực lực Địa Cảnh ra sao.

Trên người Khương Hoa bắt đầu xuất hiện những tia điện lách tách.

Hừ, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết thế nào là thiên ngoại hữu thiên.

Vô Cực Băng.

Lạc Song sử dụng võ kỹ tương tự Liêu Thành Vũ lao về phía Khương Hoa.

Thiên Lôi Ngự.

Khương Hoa ngưng kết lôi điện lên hai tay, trực tiếp đấu quyền với Lạc Song.

Trong nháy mắt, cả hai đã giao thủ mười mấy hiệp.

Càng đánh, Lạc Song càng cảm thấy cánh tay mình tê rần.

Khốn kiếp, không thể cận chiến với tiểu tử này, lôi điện trên tay hắn quá quái dị.

Lạc Song tìm sơ hở đá vào vai Khương Hoa rồi lùi ra xa.

Thiên Huyền Lục Quyết Ảnh Sát.

Lạc Song thừa thắng xông lên, trực tiếp sử dụng bí kỹ Ảnh Sát trong Thiên Huyền Lục Quyết.

Khương Hoa chưa kịp đáp đất đã thấy xung quanh xuất hiện vài

bóng đen khiến anh cảm thấy bất an.

Quả nhiên, ngay khi anh chạm vào, những bóng đen đó liền phát nổ.

Thành công rồi.

Đúng là đại sư huynh lợi hại thật.

Một đệ tử Thiên Huyền Tông reo hò.

Không đơn giản vậy đâu.

Cơ Sương Tuyết cảm nhận được một luồng khí thế kinh khủng đang tích tụ trong làn khói.

Gào.

Đột nhiên một tiếng rống vang lên từ trong khói bụi.

Tôi quả nhiên hơi xem thường anh rồi, anh mạnh hơn Liêu Thành Vũ nhiều, nhưng nếu chỉ có thế thì anh nên nhận thua đi.

Một con Xích Long từ trong khói bụi bay vút lên không trung, Khương Hoa đứng trên đầu rồng, nhìn xuống Lạc Song.

Đây là thần thú Xích Long.

Không. không thể nào, Xích Long chẳng phải ở Đông Hải Long Đình sao, sao lại xuất hiện ở đây.

Lạc Song không tin vào mắt mình.

Đây không phải bản thể Xích Long, nếu tôi không đoán nhầm thì anh ta sở hữu Xích Long Huyết Mạch.

Sư huynh, anh thua rồi, anh không phải đối thủ của anh ta.

Cơ Sương Tuyết nói ra sự thật.

Chà, xem ra trong các người vẫn có người hiểu biết đấy.

Thua.

Không, không thể nào, sao ta có thể thua một con kiến hôi Nhân Cảnh sơ kỳ được, ta phải giết ngươi để rửa sạch sỉ nhục này.

Thiên Huyền Lục Quyết Huyễn Biến.

Thân ảnh Lạc Song phân hóa thành sáu, bao vây Khương Hoa từ sáu phía tấn công.

Đã muốn chết thì tôi thành toàn cho anh.

Khương Hoa vốn không phải kẻ hiền lành, kẻ nào muốn lấy mạng anh, anh sẽ tiễn kẻ đó đi trước.

Thiên Lôi Yên Diệt.

Luồng điện mạnh mẽ lấy Khương Hoa làm trung tâm lan tỏa ra bốn phương tám hướng.

Chương 429

Lạc Song định tấn công nhưng thấy nguy hiểm liền chuyển sang phòng thủ, song hắn đã đánh giá thấp lôi pháp của Khương Hoa.

Phòng ngự của hắn như tờ giấy mỏng, vỡ vụn ngay khi chạm vào lôi điện.

Không ổn.

Đột nhiên một bóng trắng lao tới đỡ lấy đòn lôi pháp của Khương Hoa, cứu Lạc Song một mạng.

Ồ.

Khương Hoa kinh ngạc nhìn Cơ Sương Tuyết, không ngờ cô lại mạnh đến thế.

Đúng lúc này, trên bầu trời xuất hiện một vòng xoáy thu hút toàn bộ sự chú ý của Vĩnh Tiên Giới.

Tại Đế Tôn Phủ, Đế Tôn đang bế quan đột nhiên mở mắt, ánh mắt sắc lẹm như có thể cắt đứt mọi thứ trên đời.

Sắp bắt đầu rồi sao.

Sự thay đổi của thế giới.

Từng đạo hào quang từ trên không trút xuống mặt đất.

Đinh, phát động nhiệm vụ chung cực.

Khám phá bí mật của Sáu Đại Thánh Nhân.

Vĩnh Tiên Giới bắt đầu hồi phục, mộ của các đại năng sắp mở ra, mời ký chủ tìm đến mộ của Sáu Đại Thánh Nhân để lấy vật truyền thừa.

Hoàn thành nhiệm vụ sẽ được thưởng.

Vòng xoáy trên bầu trời tỏa ra vô số hào quang, cảnh tượng này có thể thấy ở khắp nơi trong Vĩnh Tiên Giới.

Một đạo hào quang phóng đại vô tận trước mắt Khương Hoa.

Chết tiệt, thứ này đang hướng về phía này.

Người dân trong thành Thiên Lan hoảng loạn nhìn đạo hào quang đó, sợ nó rơi trúng thành, may mắn là nó rơi vào sâu trong rừng Vân Lan.

Cảnh tượng này diễn ra khắp nơi và mất một lúc lâu mới lắng xuống.

Cảnh tượng vừa rồi chắc hẳn có liên quan đến nhiệm vụ hệ thống vừa đưa ra.

Oành.

Ngay lúc đó, bên ngoài thành Thiên Lan vang lên những tiếng nổ lớn, mặt đất rung chuyển dữ dội.

Lại có chuyện gì nữa đây, vừa mới sập trời xong giờ lại nứt đất à.

Lúc này, sâu trong rừng Vân Lan, sau một chấn động kịch liệt, một hố sâu sụp xuống, hiện ra một tòa cung điện.

Cùng với sự xuất hiện của cung điện là một luồng khí tức hồng hoang khiến muôn thú trong rừng phải bỏ chạy.

Đinh, công bố nhiệm vụ: Bí mật sâu trong rừng Vân Lan.

Do dị tượng thiên địa, một ngôi mộ cổ của đại năng viễn cổ đã xuất hiện, mời ký chủ mau chóng đi khám phá.

Hoàn thành nhiệm vụ được thưởng 1000 điểm tích lũy.

Mộ cổ.

Khương Hoa nhìn bảng nhiệm vụ với vẻ mặt quái dị, không ngờ tới Vĩnh Tiên Giới rồi mà vẫn phải quay lại nghề cũ.

Cơ Sương Tuyết cũng bị thu hút bởi dị tượng, nhưng nghĩ đến tình cảnh hiện tại, cô nghiêm túc nhìn Khương Hoa.

Tuy nhiên Khương Hoa đang mải mê với bảng nhiệm vụ nên không để ý đến họ.

Anh thu lại bảng nhiệm vụ, nhìn mấy người đang sẵn sàng chiến đấu, thu lại ý chí Xích Long rồi đi vào Vân Lan Thương Hội.

Cô im miệng đi, tên sát tinh đó đi rồi là chúng ta may mắn lắm rồi đấy.

Cơ Sương Tuyết thấy Khương Hoa đi khuất thì thở phào nhẹ nhõm.

Dù cô tự tin vào thực lực của mình nhưng sau khi chứng kiến chiến lực của anh, lòng tin đó đã bị dao động.

Mấy người đỡ đại sư huynh dậy, chúng ta về thôi.

Cô nhìn sâu vào Vân Lan Thương Hội một lần nữa rồi quay đầu bước đi.

Các đệ tử khác thấy vậy cũng vội vàng vực Lạc Song đang thoi thóp dậy rồi rời khỏi.

Hậu Thổ, em cảm nhận được gì không.

Khương Hoa vừa vào trong đã vào thẳng vấn đề.

Sâu trong rừng Vân Lan xuất hiện một tòa cung điện, nhưng hiện tại nó đang bị một loại năng lượng thần bí nào đó ngăn cách, người bình thường sẽ không nhận ra.

Vậy chúng ta có thể vào không.

Được, tòa cung điện đó khi còn sống cùng lắm cũng chỉ là một Đế Cảnh, nên chúng ta muốn vào thì rất đơn giản.

Ừm, vậy chúng ta qua đó xem sao.

Khương Hoa suy nghi một lát rồi quyết định.

Hai người định đi đâu.

Đừng hòng lừa em, khai thật ra mau.

Khương Thụy Thu thấy Khương Hoa ấp úng liền nghiêm mặt hỏi.

Được rồi, em có cảm nhận được đợt chấn động vừa nãy không.

Có, chẳng lẽ việc hai người định làm có liên quan đến nó.

Đúng vậy, chúng tôi cảm thấy chấn động đó đến từ rừng Vân Lan, nên định đi xem thực hư thế nào.

Em cũng muốn đi.

Khương Thụy Thu vừa nghe thấy liền đòi đi theo.

Em.

Sao nào, anh coi thường em à.

Thấy vẻ mặt của Khương Hoa, cô biết ngay anh đang nghĩ gì.

Ôi, đúng là tin lầm người mà, trước đây thì luôn miệng nói yêu em, giờ bảo đưa đi rừng Vân Lan thôi cũng không chịu, đúng là đàn ông đều tồi như nhau.

Khương Hoa kinh ngạc nhìn bộ dạng đáng thương của cô, đây có phải Khương Thụy Thu mà anh biết không vậy.

Được rồi, tôi đưa em đi là được chứ gì, em đừng có làm vẻ mặt đó nữa.

Hi hi, em biết Khương Hoa là tốt nhất mà.

Vừa nghe anh đồng ý, cô liền thu lại vẻ mặt đáng thương kia.

Ôi, đúng là tự mình làm tự mình chịu mà.

Vậy khi nào chúng ta xuất phát.

Tối nay.

Ơ, sao lại đi buổi tối.

Chà, em không hiểu rồi, có câu: đêm cao gió lớn, ngày thích hợp để hành sự đấy.

Hả, giết người.

Anh định giết ai.

Khương Thụy Thu ngây thơ hỏi.

Đồ ngốc, đó chỉ là ví dụ thôi.

Đêm đó, ba người tập trung tại viện của Hậu Thổ.

Lên đường thôi.

Để đến nơi nhanh hơn, Khương Hoa trực tiếp thi triển Chu Tước Dực.

Oa, đôi cánh này ngầu thật đấy.

Khương Thụy Thu nhìn đôi cánh Chu Tước sau lưng anh mà mắt sáng rực.

Được rồi, đừng đùa nữa, chúng ta đi thôi.

Hậu Thổ, em phóng kết giới ngăn cách cảm giác đi, tránh để người khác chú ý.

Được.

Hậu Thổ vung tay, một luồng linh khí màu vàng bao phủ lấy ba người.

Khương Hoa ôm Khương Thụy Thu, cả ba bay về phía sâu trong rừng Vân Lan.

Chẳng mấy chốc họ đã đứng ở rìa hố sâu.

Khương Hoa nhìn tòa cung điện dưới hố, lúc này nó đã mất đi khí thế lúc mới xuất hiện.

Hiện tại lớp che chắn của cung điện đang dần tiêu tán, chắc vài ngày nữa là có thể vào được.

Có người tới.

Hậu Thổ vung tay, ba người liền biến mất tại chỗ.

Ngay sau đó, vài bóng người xuất hiện tại vị trí của họ.

Lạ thật, vừa rồi ta cảm thấy ở đây có người, sao đột nhiên lại biến mất.

Một người nhìn quanh với vẻ trầm tư.

Bệ hạ.

Theo điều tra, cung điện này có một lớp che chắn, nhưng nó sắp biến mất rồi ạ.

Ừm, lập tức bảo đại tướng quân dẫn người tới phong tỏa nơi này, tòa cung điện này chỉ có thể thuộc về Lạc Vân Đế Quốc ta thôi.

Rõ.

Nói xong, mấy người đó bay đi.

Sau khi họ rời đi, ba người Khương Hoa mới hiện thân.

Chà, xem ra tòa cung điện này đã bị để mắt tới rồi.

Đó là điều chắc chắn, với một vương quốc nhỏ thì sức hấp dẫn từ mộ của một Đế Cảnh là không hề nhỏ đâu.

Hắc hắc, nhưng có lẽ lần này họ phải thất vọng khi gặp tôi rồi.

Đi thôi, chúng ta xuống dưới.

Ba người bay về phía cung điện, khi đến gần thì bị một tầng kết giới chặn lại, nhưng Hậu Thổ chỉ khẽ vung tay, kết giới đã bị thủng một lỗ.

Họ xuyên qua đó và đáp xuống trước cửa cung điện.

Oa, tòa cung điện này đồ sộ thật.

Nhìn gần mới thấy nó vô cùng to lớn, lại được trang trí bằng nhiều dạ minh châu và đá quý, tạo nên vẻ đẹp lung linh huyền ảo.

Chúng ta vào thôi.

Đến cửa, họ thấy lối vào là một màn ánh sáng.

Khương Hoa đặt tay lên, màn sáng gợn sóng như mặt nước.

Anh thử đấm một nhát nhưng cảm giác như đấm vào bông, rồi một lực phản chấn đẩy tay anh ra.

Hả.

Khương Hoa ngạc nhiên nhìn màn sáng.

Khương Hoa, anh thử đẩy nhẹ xem sao.

Làm theo lời Hậu Thổ, anh khẽ chạm vào, lần này cánh tay dễ dàng xuyên qua màn sáng.

Cái gì.

Ơ, tôi lại rút ra được này, ơ, lại vào được rồi.

Khương Hoa cứ đưa tay ra thụt tay vào chơi đến quên cả trời đất.

Hậu Thổ nhìn bộ dạng đó mà trán nổi đầy vạch đen.

Nếu có thể, tôi ước mình chưa từng quen biết người này.

Ừm ừm.

Khương Thụy Thu cũng gật đầu tán đồng.

Chơi một lát, Khương Hoa mới bước hẳn vào trong.

Cảnh tượng bên trong thay đổi hoàn toàn, như thể họ vừa bước vào một chốn đào nguyên tách biệt với thế giới bên ngoài.

Chuyện này.

Khương Hoa kinh ngạc thốt lên, Cái này khác hẳn với những ngôi mộ tôi từng trộm ở hạ giới.

Cái này. có chuyện tôi quên giải thích cho anh, khi tu vi đạt tới Vương Cảnh, trong cơ thể sẽ ngưng tụ lực lượng pháp tắc.

Toàn bộ giai đoạn Vương Cảnh thực chất là để chuẩn bị cho việc tấn cấp Đế Cảnh, vì bước quan trọng nhất để lên Đế Cảnh là phải chuyển hóa lực lượng pháp tắc thành Thế Giới Chi Lực.

Bước này cực kỳ khó khăn, nhưng nếu thành công, thực lực sẽ có bước nhảy vọt về chất.

Bởi khi đạt tới Đế Cảnh và có Thế Giới Chi Lực, anh có thể dùng tiểu thế giới mình ngưng tụ được để bao vây kẻ địch.

Thế Giới Chi Lực sao.

Hơn nữa tiểu thế giới còn được chia thành các cấp bậc dựa trên phạm vi bao phủ: hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm, siêu phẩm và thánh phẩm.

Trong đó phạm vi của thánh phẩm gấp đôi siêu phẩm.

Thế giới chúng ta đang đứng đây chính là đại thế giới do một vị Đế Cảnh để lại sau khi ngã xuống, nó có thể duy trì vạn năm mà không tan biến.

Vậy chúng ta đang ở trong đại thế giới còn sót lại của một vị đại năng Đế Cảnh sao.

Hắc, thế này còn dễ nói, hôm nay chúng ta sẽ đi thám hiểm một chuyến, xem trong Đại thế giới này có gì hay ho không.

Nói xong, Khương Hoa định bay lên nhưng vừa bay lên, anh lại cảm thấy một lực lượng đè mình xuống.

Chậc, sao lại không cho người ta bay chứ.

Trong Đại thế giới này có cấm chế, chúng ta đi bộ là được rồi.

Ba người đi về phía khu rừng ở đằng xa.

Chương 430

Lúc này, Vân Lan Thành đón một đội quân.

Báo cáo Đại Tướng Quân, phía trước chính là Vân Lan Thành.

Ừm, ta nhớ Khương Lão Đầu có mở một cái Vân Lan Thương Hội gì đó ở đây, vừa hay ta cũng đã nhiều năm không gặp ông ta rồi, hôm nay ta sẽ đi tìm ông ta ôn chuyện một chút.

Sau đó, Đại Tướng Quân quay đầu nói với một Lão Đạo cốt tiên phong phía sau: Ninh Tông Chủ, chúng ta ghé Vân Lan Thành nghỉ ngơi trước, rồi hãy đến tòa cổ mộ kia thế nào.

Ha ha, toàn quyền theo ý Đại Tướng Quân, vừa hay ta cũng muốn đi hỏi Khương Lão Đầu xem ai đã đả thương nặng đại đệ tử của ta.

Ồ làm Lạc Song bị trọng thương sao.

Không sai, khi ta kiểm tra thân thể Lạc Song, ta phát hiện trong cơ thể hắn hội tụ một phần lớn Lôi Đình chi lực, nhưng Lôi Đình chi lực này chỉ là vì Lạc Song không thể đẩy ra thôi.

Nếu kẻ đó thực sự muốn ra tay hạ sát thủ thì Lạc Song bây giờ có lẽ đã c·hết rồi.

Hả, Lôi Đình chi lực.

Xem ra lại là một thiên tài đây.

Thiên tài có thể diễn sinh ra nguyên tố Lôi Đình bá đạo này không phổ biến.

Nếu có thể chiêu mộ được thì tương lai ít nhất cũng là một thiên tài Vương Cảnh.

Lần này, ta đến Vân Lan Thành, thứ nhất là vì cổ mộ, thứ hai là vì

thiếu niên kia.

Thân ở cổ mộ, Khương Hoa không ngờ mình lại hấp dẫn sự chú ý của hai tu sĩ Thiên phẩm.

Khương Hoa, trong khu rừng này không thiếu yêu thú, con mạnh nhất đã đạt tới Thiên phẩm.

Ta muốn nhân tiện để cậu rèn luyện kỹ năng chiến đấu.

Vì vậy, sau này, chỉ cần cậu không gặp nguy hiểm tính mạng, ta sẽ không ra tay.

Được, bây giờ tôi cũng muốn xem giới hạn của mình rốt cuộc ở đâu.

Nói xong, Hậu Thổ dẫn Khương Thụy Thu bay lên trời.

Khương Hoa nhìn khu rừng trước mặt, hít sâu một hơi rồi đi thẳng vào.

Hậu Thổ tỷ tỷ, chị thật sự không giúp Khương Hoa sao.

Ừm, bây giờ trong cơ thể Khương Hoa có một luồng sức mạnh rất lớn, nhưng cậu ấy chưa trải qua bất kỳ trận chiến sinh tử nào.

Vì vậy, cậu ấy cần một trận chiến sinh tử để dung hội quán thông hoàn toàn luồng sức mạnh đó trong cơ thể.

Đến lúc đó, sức mạnh của cậu ấy chắc chắn sẽ có một sự thăng cấp về chất.

Lúc này Khương Hoa đi giữa rừng sâu, anh phóng cảm giác lực của mình đến mức tối đa để cảm ứng động tĩnh xung quanh.

Đinh, phát động Nhiệm Vụ: Thử thách của Hậu Thổ.

Hậu Thổ muốn Túc Chủ rèn luyện bản thân, hiện cần Túc Chủ không tiếc bất cứ giá nào đi chém g·iết Yêu Vương ở sâu trong rừng.

Hoàn thành nhiệm vụ thưởng 500 điểm tích lũy.

Chậc, xem ra Hậu Thổ muốn tôi hoàn toàn làm quen với sức mạnh hiện tại của mình rồi.

Chị yên tâm, tôi sẽ không để các chị thất vọng đâu.

Khương Hoa nắm chặt tay nói.

Hệ thống bắt đầu 10 lần rút liên tiếp.

Đinh, bắt đầu rút thưởng.

Chúc mừng Túc Chủ nhận được Đoán Thể Đan.

Chúc mừng Túc Chủ nhận được Trúc Cơ Đan.

Chúc mừng Túc Chủ nhận được Cửu tầng Phù Đồ Tháp.

Ừm.

Cửu tầng Phù Đồ Tháp.

Đây là cái gì.

Khương Hoa lấy Côn Luân Đồ ra trong hệ thống.

Cửu tầng Phù Đồ Tháp: Nguồn gốc không rõ, Chí Bảo phòng ngự.

Hệ thống đưa ra giới thiệu về Cửu tầng Phù Đồ Tháp, vô cùng đơn giản, đơn giản đến mức Khương Hoa cảm thấy hệ thống đang lừa mình.

Cửu tầng Phù Đồ Tháp lẳng lặng trôi nổi trong lòng bàn tay Khương Hoa, xung quanh có Âm Dương Nhị Khí lưu chuyển, trông vô cùng hùng vĩ.

Vật này làm sao để thu lại đây.

Đúng lúc này, Âm Dương trên Cửu tầng Phù Đồ Tháp thu liễm, Cửu tầng Phù Đồ Tháp dần dần mờ đi, biến thành một đạo quang mang bay vào mu bàn tay Khương Hoa.

Khương Hoa nhìn ký hiệu hình tháp trên mu bàn tay mình, cảm thấy vô cùng mới lạ.

Chậc, không ngờ vật này lại tiện lợi như vậy.

Khương Hoa thu lại tâm trạng rồi bắt đầu đi sâu vào rừng.

Khương Hoa cẩn trọng đi giữa rừng, đúng lúc này, một tiếng động ồn ào thu hút sự chú ý của anh, tinh thần Khương Hoa lập tức căng thẳng.

Khương Hoa ngưng tụ Lôi Điện chi lực, thận trọng nhìn bụi cỏ trước mắt.

Đúng lúc này, một bóng trắng lao vào lòng Khương Hoa.

Khương Hoa nhìn sói con màu trắng trong lòng, cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Ngay khi Khương Hoa thả lỏng cảnh giác, một cảm giác nguy hiểm ập đến.

Khương Hoa nhanh chóng đứng dậy lùi lại, quả nhiên giây sau một con báo lửa bốc cháy xuất hiện ở vị trí Khương Hoa vừa đứng, chỗ đó bây giờ đã nứt ra.

Khương Hoa nhìn chỗ đất đó cũng thở phào nhẹ nhõm.

May mà mình phản ứng nhanh.

Khương Hoa cảnh giác nhìn con báo lửa đang bốc cháy trước mắt.

Hỏa Diễm Báo hạ thấp thân mình, lao thẳng về phía Khương Hoa.

Khương Hoa không dám khinh thường, trực tiếp ném một tia chớp về phía nó.

Nhưng tia chớp này vừa tiếp xúc với ngọn lửa trên người Hỏa Diễm Báo liền bị bốc hơi.

Sao lại thế.

Khương Hoa lần đầu tiên thấy công kích của mình bị hóa giải dễ dàng như vậy.

Hổ Trảo Liệt Thiên.

Ngay khi móng vuốt của Hỏa Diễm Báo sắp chạm vào Khương Hoa, một Hổ Trảo màu bạc trắng lao về phía Hỏa Diễm Báo.

Hổ Trảo và Báo Trảo va chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ lớn.

Khương Hoa và Hỏa Diễm Báo đều bị chấn lui bởi vụ nổ.

Sau khi vừa giao thủ, Khương Hoa cũng đại khái tính toán được thực lực của Hỏa Diễm Báo, đại khái là Địa Cảnh hậu kỳ.

Lúc này, Hỏa Diễm Báo cảm nhận được một cảm giác nguy hiểm nồng đậm từ Khương Hoa, nó hạ thấp thân mình hơn.

Ngọn lửa trên người nó cũng bốc cháy dữ dội hơn trước.

Khương Hoa nhìn thấy Hỏa Diễm Báo sử dụng toàn lực, sau lưng anh cũng hiện ra một con Bạch Hổ màu bạc trắng.

Bạch Hổ xuất hiện trong nháy mắt, một cỗ khí thế vương giả bẩm sinh bao trùm.

Gầm.

Bạch Hổ gầm lên một tiếng, hợp nhất với Khương Hoa, lao về phía Hỏa Diễm Báo.

Hổ Trảo Liệt Thiên.

Khương Hoa nhảy lên không trung, một Hổ Trảo khổng lồ màu bạc trắng xuất hiện trên bầu trời rồi biến mất.

Khi Hỏa Diễm Báo nhìn thấy ý chí của Bạch Hổ, nó đã vô thức muốn trốn.

Bây giờ thấy Khương Hoa tung ra một đòn uy lực lớn như vậy, nó căn bản không thể chống cự, trực tiếp thi triển tốc độ cực nhanh bỏ chạy.

Đòn uy lực lớn của Khương Hoa đánh hụt xuống đất.

Thôi đi, đánh một nửa thì chạy, thật xui xẻo.

Khương Hoa định tìm lại con sói con lúc nãy, nhưng phát hiện con sói kia cũng đã biến mất.

Mới vào đã đụng phải yêu thú Địa Cảnh hậu kỳ, xem ra sau này phải cẩn thận một chút.

Lúc này, ở sâu trong rừng, trên một sườn đồi, một con sói con đang đứng trên đỉnh núi.

Nếu Khương Hoa ở đó, chắc chắn sẽ nhận ra con sói con này chính là con sói lúc nãy đã chui vào lòng anh.

Lúc này Hỏa Diễm Báo cũng đi tới vách núi, nó từ từ đi đến sau lưng sói con, thân trước nằm phục xuống.

Tôn thượng.

Ngươi thất bại.

Báo cáo tôn thượng, là ta đã đánh giá thấp người ngoài lai này.

Không ngờ trong cơ thể hắn lại có Bạch Hổ Huyết Mạch.

Lực áp chế của hắn đối với ta thực sự quá khủng khiếp.

Được, ta đã biết, ngươi đi xuống trước đi.

Vâng.

Nghe được lời tha thứ của sói con, Hỏa Diễm Báo chậm rãi đứng dậy, biến mất trong vách núi.

Nói đến đây, sói con bắt đầu nhanh chóng bành trướng, biến thành

một con Bạch Lang oai phong.

Con sói này vậy mà lại có Khiếu Nguyệt Thiên Lang Huyết Mạch.

Hậu Thổ ngạc nhiên nhìn Bạch Lang bên dưới nói.

Khiếu Nguyệt Thiên Lang không phải đã diệt tuyệt sao, sao ở đây vẫn còn.

Trong cơ thể nó có Thiên Lang Huyết Mạch, nhưng hình như nó chưa Giác Tỉnh.

Nếu Khương Hoa có thể thu phục nó, tương lai có thể là một sự giúp đỡ lớn.

Sau khi trải qua chuyện với Hỏa Diễm Báo, Khương Hoa lại tiếp tục đi sâu vào rừng.

Nhưng Khương Hoa phát hiện càng đi vào sâu, khu rừng càng trở nên phức tạp.

Đúng lúc này, một mùi hương thơm lừng bay đến.

Ừm.

Thứ gì mà thơm thế nhỉ.

Khương Hoa theo mùi hương đi tới một cái đầm nước.

Anh nhìn thấy giữa đầm có một cái cây, trên cây có mấy quả đang tỏa ra mùi hương dược liệu đậm đà.

Đồ tốt.

Khương Hoa nhìn thấy mấy quả trên cây, cảm thấy đây là đồ tốt, nhưng không hiểu sao nơi này lại bản năng mang đến cho anh một cảm giác nguy hiểm.

Khương Hoa ném một cục đá vào trong hồ.

Quả nhiên, một bóng đen từ từ hiện ra trong hồ.

Hoa Kèm theo âm thanh này, một con cự mãng đầu phun Xà Tín Tử từ từ thò đầu ra.

Con cự mãng này quay đầu nhìn về phía gốc cây, thấy những quả trên cây đã chín, trong mắt lộ ra ánh sáng vui sướng.

Khi cự mãng há miệng định ăn quả trên cây, một đạo quang mang từ trên cao vung xuống, vừa vặn đánh vào đầu cự mãng.

Khương Hoa ngước nhìn lên trời, thấy một con Bạch Lang đang khinh bỉ nhìn cự mãng.

Thiên Dương Quả chỉ có thể là của ta, ngươi không xứng lấy.

Cự mãng nhìn thấy ánh mắt của Bạch Lang hơi co lại, nhưng nó không muốn từ bỏ Thiên Dương Quả phía sau, lúc này há miệng, một đạo Hắc Quang lao về phía Bạch Lang.

Chương 431

Hừ, sâu kiến.

Bạch Lang nhìn thấy công kích của cự mãng, cảm thấy vô cùng khinh thường, một vuốt sói nhấc lên, một tấm chắn màu trắng xuất hiện quanh người Bạch Lang, chặn đứng công kích của cự mãng.

Cự mãng nhìn thấy Bạch Lang vậy mà dễ dàng tránh được công kích của nó như vậy, nó biết mình không phải đối thủ, liền trực tiếp lặn vào trong nước.

Hừ, công kích xong bản tôn vậy mà lại muốn dễ dàng rời đi như vậy sao.

Gầm Kèm theo một tiếng sói tru, từng đợt sóng gợn lan tỏa quanh người Khương Hoa.

Từ từ, nước trong đầm nhỏ vậy mà bắt đầu kết băng.

Cự mãng cũng phát hiện sự việc không ổn, vội vàng lao ra.

Đ·i c·hết đi.

Liền thấy một cái đầu sói khổng lồ xuất hiện giữa không trung, lao về phía cự mãng táp tới.

Núp trong bóng tối, Khương Hoa tận mắt nhìn thấy một con mãng xà khổng lồ bị cắt thành từng khúc.

Sau khi g·iết cự mãng, Bạch Lang bay lên cây, hái Thiên Dương Quả xuống.

Ăn thứ này, Huyết Mạch của ta chắc hẳn có thể kích hoạt được rồi.

Nói xong, Bạch Lang trực tiếp nuốt vào, liền thấy lông trắng trên

người Bạch Lang biến thành màu vàng kim.

Gầm Từ từ, sau lưng Bạch Lang xuất hiện một vòng Viên Nguyệt.

Sau khi Viên Nguyệt xuất hiện sau lưng, Bạch Lang bắt đầu tru lên thảm thiết.

Khương Hoa cảm thấy Bạch Lang không có bất kỳ sức chiến đấu nào, anh từ chỗ tối đi ra.

Bạch Lang nhìn thấy Khương Hoa đi tới, muốn đứng dậy, nhưng bây giờ nó đang ở thời kỳ mấu chốt của lột xác, căn bản không có cách nào phản kháng.

Khương Hoa sở dĩ đi ra là vì hệ thống đột nhiên ban bố một Nhiệm Vụ.

Đinh, giúp Bạch Lang thuế biến.

Hiện Bạch Lang đang ở thời kỳ mấu chốt của Huyết Mạch thức tỉnh, hi vọng Túc Chủ bảo vệ Bạch Lang Huyết Mạch Giác Tỉnh, hoàn thành nhiệm vụ thưởng 80% độ thiện cảm của Bạch Lang.

Khương Hoa là lần đầu tiên nhận được Nhiệm Vụ không có điểm tích lũy thưởng, anh cảm thấy vô cùng tò mò, quả quyết chấp nhận.

Bạch Lang nhìn thấy Khương Hoa lập tức nhận ra anh.

Nó cho rằng bây giờ Khương Hoa đến để g·iết mình, vẫn hung hăng nhìn chằm chằm anh.

Chậc, ngươi không cần thù địch ta như thế, ta đâu có đến để g·iết ngươi.

Đúng ra, ta muốn xem ngươi có thể tiến hóa thành cái gì thôi.

Nói xong, Khương Hoa nhanh chóng tìm một tảng đá ngồi xuống.

Bạch Lang nhìn thấy Khương Hoa không có ác ý gì, ánh mắt cảnh

giác cũng từ từ biến mất, bắt đầu nghiêm túc Giác Tỉnh Huyết Mạch.

Khương Hoa nghiêm túc tò mò đánh giá con Bạch Lang trước mắt, phát hiện con Bạch Lang này hoàn toàn không giống với con Bạch Lang anh từng thấy ở Hạ Giới, đặc biệt là về ngoại hình.

Khương Hoa chưa từng thấy một con Bạch Lang nào oai phong như vậy, toàn thân lông màu bạc trắng không có bất kỳ tạp chất nào.

Bây giờ Bạch Lang cũng đã bước vào thời khắc quan trọng nhất của Huyết Mạch thức tỉnh, Viên Nguyệt sau lưng nó cũng tỏa ra ánh sáng rực rỡ, thân ảnh Bạch Lang cũng bị ánh sáng từ Viên Nguyệt bao phủ.

Đúng lúc này, một trận cuồng phong xuất hiện, lao về phía Viên Nguyệt kia.

Hừ, cuối cùng cũng xuất hiện.

Khương Hoa đưa tay tạo ra một kết giới xung quanh Viên Nguyệt.

Khương Hoa ngước nhìn lên trời, thấy một đám cánh chim che khuất bầu trời, lại cảm nhận Uy Áp tỏa ra từ người nó, Khương Hoa biết vương giả của khu rừng này đã xuất hiện.

Hệ thống đã ban bố Nhiệm Vụ muốn ta bảo vệ ngươi, vậy ngươi tự nhiên có vận mệnh sống sót.

Hôm nay, hãy để ta xem vương giả của khu rừng này lợi hại đến mức nào.

Một vệt sáng xuất hiện trên bầu trời Vân Lan Sâm Lâm.

Người đến chính là Hoàng Đế Lạc Tiêu của Lạc Vân Đế Quốc, mục đích của hắn là vì Đế Thiên chi mộ này.

Bệ Hạ.

Một đám tướng sĩ nhìn thấy bóng dáng trên bầu trời đều quỳ lạy.

Đại Tướng Quân, tình hình cung điện gần đây thế nào.

Hồi bẩm Bệ Hạ, thần bây giờ đã triệt để bao vây ba tầng trong và ba tầng ngoài Vân Lan Sâm Lâm, đảm bảo không một con yêu thú nào có thể vào được.

Được, ta nắm chắc phần thắng với Đế Cảnh mộ này.

Đúng lúc này, mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội, theo một tiếng khách sát, kết giới bắt đầu xuất hiện khe hở.

Lạc Tiêu nhìn thấy kết giới cung điện vậy mà bắt đầu vỡ vụn, trong mắt lộ ra một tia tham lam.

Đại Tướng Quân, lát nữa chỉ cần kết giới phá toái, ta sẽ đi vào, ngươi chỉ cần canh giữ bên ngoài là được.

Thế nhưng Ngô Vương, chúng ta đối với tình hình trong mộ căn bản không hiểu chút nào, cứ tùy tiện đi vào như vậy có thể gặp nguy hiểm không ạ.

Gặp nguy hiểm thì sao chứ, ta bây giờ kẹt ở đỉnh phong Tiên Vương Cảnh đã bao nhiêu năm rồi.

Nếu ta có thể có được truyền thừa của mộ chủ này, ta sẽ có hy vọng đột phá Vương Cảnh đến một cảnh giới mạnh mẽ hơn.

Lạc Tiêu nói chuyện, trong mắt lộ ra một tia cuồng nhiệt.

Đại Tướng Quân kinh ngạc nhìn Vương Thượng, đây là lần đầu tiên hắn thấy vẻ cuồng nhiệt như vậy trên mặt Đế Thiên này.

Đã như vậy, đại vương ngài phải hết sức cẩn thận, dù sao đây cũng là mộ của một Đế Cảnh đại năng.

Tốt, bản vương tự sẽ cẩn thận, huống hồ ngươi xem Ninh Tông Chủ đây không phải đã tới rồi sao.

Quả nhiên, lúc này một bóng người màu trắng đang nhanh chóng

bay đến chân trời.

Bệ Hạ, ta đến muộn, xin Bệ Hạ chuộc tội.

Ninh Phong Dương cười híp mắt nhìn Lạc Tiêu nói.

Ha ha, Ninh Tông Chủ nói gì vậy, bây giờ kết giới còn chưa hoàn toàn phá toái, cho nên ngươi đến cũng không sao cả.

Rắc.

Đúng lúc này, kết giới cung điện hoàn toàn vỡ nát, một cỗ khí thế hồng hoang phóng lên trời, một phần tướng sĩ vì không thể chịu đựng lực lượng này mà trực tiếp quỳ xuống.

Đây chính là Đế Cảnh sao, cho dù đã c·hết đi ngàn năm dài, khí thế tỏa ra từ ngôi mộ này vẫn có thể uy h·iếp thiên quân vạn mã.

Đúng vậy, đây chính là Đế Cảnh sao.

Loại lực lượng này thật sự khiến người ta mê muội.

Bệ Hạ, bây giờ kết giới cung điện đã vỡ nát, chúng ta xuống thôi.

Được.

Bệ Hạ, xin ngài cẩn thận một chút, lão thần ở đây chờ tin tốt của ngài.

Ái Khanh yên tâm đi, chỉ cần lần này bản vương có thể thành công, vậy Lạc Vân Đế Quốc chúng ta tuyệt đối có thể đột phá từ đại đế quốc tấn cấp trở thành hoàng triều.

Nói xong, Lạc Tiêu bay thẳng về phía cung điện.

Đại Tướng Quân, yên tâm đi, có bản tọa ở đây, ta nhất định sẽ bảo vệ Bệ Hạ toàn vẹn.

Bây giờ Thiên Huyền Tông muốn vươn lên thì nhất định phải gắn kết quan hệ với Lạc Vân Đế Quốc, cho nên hắn nhất định sẽ giúp đỡ

Lạc Tiêu hoặc có lẽ là trong vạn bất đắc dĩ, chính mình sẽ thay thế hắn làm chủ nhân của vương quốc này.

Đương nhiên, những điều này Lạc Tiêu còn không biết, hoặc có lẽ là trong lòng hai người đều có tính toán riêng, chỉ là bây giờ vẫn chưa đến lúc sử dụng b·ạo l·ực.

Khá lắm, ngươi bắt ta cùng thứ như vậy chiến đấu, thực sự là quá xem trọng ta rồi.

Nhưng con quái vật khổng lồ trên bầu trời từ từ thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành một nam tử đại hán, từ từ bay xuống.

Bạch Lang, cuối cùng ngươi vẫn để chúng ta đến lúc ngươi suy yếu rồi.

Chỉ cần để ta nuốt chửng ngươi, ta xem trong tiểu thế giới này còn ai là đối thủ của ta.

Ha.

Ngươi nói trước đây ngươi quy hàng ta còn tốn thêm, bây giờ phải c·hết, ta còn thực sự có chút không nỡ ngươi đâu.

Đại hán này cười điên cuồng như đang ăn mừng một chiến thắng nào đó.

Ách Người đại ca kia ngại quá nha, tôi không cố ý muốn làm gián đoạn anh, nhưng tôi muốn nói con Bạch Lang này tôi che đậy hiểu.

A.

Nhân loại, tiểu thế giới này đã ngàn năm chưa từng xuất hiện loài người.

Ta có hơi hoài niệm hương vị loài người.

Nói xong, đại hán tham lam liếm môi mình.

Ồ anh muốn ăn tôi hả, vậy thì nói chuyện đàng hoàng nha.

Chỉ cần anh không đi quấy rầy Bạch Lang, tôi tự nguyện cho anh ăn nha.

Khương Hoa nói, ánh mắt liếc nhìn Bạch Lang.

Anh đã tốn công sức bố trí màn kịch này chính là để Bạch Lang giảm bớt cảnh giác.

Quả nhiên sự việc đúng như Khương Hoa nghĩ, Bạch Lang dù đang ở giữa luồng sáng trắng không nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài nhưng có thể nghe được.

Khi nghe thấy chủ bá của khu rừng này muốn ăn mình mà không cần quấy rầy sự tiến hóa của mình, trong lòng nó vô cùng cảm động.

Hừ, nhân loại xen vào việc của người khác.

Ha, một nhân loại nhỏ bé cũng xứng đặt điều kiện với ta sao.

Đại hán nói rồi phóng thích khí thế Thiên Cảnh của mình.

Khương Hoa nhanh chóng phóng ra kết giới để ngăn cản sự xung kích của khí thế đại hán.

Chậc, quả nhiên là Thiên Cảnh, cũng không biết tôi bây giờ nếu sử dụng toàn lực có đánh lại anh không.

Nói xong, Khương Hoa vọt lên trời, một cỗ khí thế cường đại khiến đại hán choáng váng.

Kẻ này.

Đại hán kinh hãi nhìn Khương Hoa, hắn không ngờ một Nhân Cảnh nhỏ bé vậy mà có thể bộc phát ra khí thế khổng lồ đến vậy.

Ngược lại, trong mắt hắn lộ ra vẻ tham lam.

Chậc, kẻ này tài năng ở Nhân Cảnh đã bộc phát ra khí thế khổng lồ

như vậy, khẳng định có bí bảo gì đó.

Chỉ cần ta đoạt được bí bảo này, ta liền có thể rời khỏi tiểu thế giới này.

Nghĩ xong, ánh mắt đại hán nhìn về phía Khương Hoa càng ngày càng nóng bỏng.

Khương Hoa nhìn ánh mắt của đại hán, toàn thân nổi da gà.

Khương Hoa lần đầu tiên mặc trang bị được ban tặng từ Tứ Thánh Huyết Mạch.

Mặc lên trang bị, Khương Hoa phảng phất một Cửu Thiên Chiến Thần oai phong.

Cửu tầng Phù Đồ Tháp, hôm nay hãy để ta xem sự lợi hại của ngươi đi.

Nói xong, trên mu bàn tay Khương Hoa lóe lên một đạo quang mang đen trắng, một tòa tiểu tháp xuất hiện trên đỉnh đầu Khương Hoa.

Quả nhiên người mang bí bảo.

Đại hán nhìn thấy bộ trang phục này trên người Khương Hoa thì càng thêm kiên định ý nghĩ trong lòng mình.

Xích Vũ.

Khương Hoa lần đầu tiên sử dụng kỹ năng kèm theo cánh Chu Tước, liền thấy toàn bộ lông vũ trên cánh Chu Tước thoát ly ra, lơ lửng trên đỉnh đầu Khương Hoa.

Đi.

Theo lệnh của Khương Hoa, vô số lông vũ bay khắp trời đâm về phía đại hán.

Lên.

Đại hán nhìn thấy công kích của Khương Hoa, trong mắt lóe lên một tia khinh thường, sau đó liền thấy đại hán giơ hai tay lên, một tấm chắn Phong Chi xuất hiện trước mặt hắn, chặn lại toàn bộ công kích lông chim.

Ngươi chỉ có bấy nhiêu bản lĩnh sao.

Ha ha, vậy thì ngươi hãy tận hưởng đi.

Đại hán nhìn thấy biểu cảm giễu cợt của Khương Hoa, bản năng cảm thấy nguy hiểm, hắn ngẩng đầu nhìn lên, trong khoảnh khắc, toàn thân hắn ướt đẫm mồ hôi lạnh, từng quả cầu lửa khổng lồ lao về phía hắn.

Hóa ra Khương Hoa sử dụng Xích Vũ chỉ là một chiêu nghi binh, mục đích thực sự của anh là để âm thầm phóng thích Thiên Hỏa Hàng Thế.

Hèn hạ.

Ngươi cho rằng thế này là xong rồi sao.

Tay trái Khương Hoa lóe lên tia Lôi Quang, còn tay phải thì xuất hiện Hàn Sương.

Thiên Lôi Nhất Diệt.

Băng Phong Vĩnh Hằng Thiên Quốc.

Trên đỉnh đầu và dưới chân đại hán xuất hiện một Trận Pháp vây hắn lại, xung quanh Hàn Sương chi lực, xen lẫn Thiên Hỏa và Lôi Đình đều đánh thẳng về phía đại hán.

Chương 432

Cho dù với thực lực Thiên Cảnh của đại hán bây giờ, đối mặt với kỹ năng liên tục oanh tạc cũng không thể ngăn cản.

Đáng ghét, tên tiểu tử này là quái vật sao, một mình hắn vậy mà tinh thông Lôi, Băng, Hỏa ba loại nguyên tố, hơn nữa kỹ năng nguyên tố này vậy mà khủng bố đến vậy.

Không được, ta nhất định phải nghĩ cách thoát thân, nếu không sớm muộn gì ta cũng phải bỏ mạng trong trận pháp này.

Nói xong, cơ thể đại hán bắt đầu điên cuồng bành trướng, hắn trực tiếp triệu hoán bản thể của mình để xông phá Trận Pháp này.

Biến về bản thể, chiến lực của đại hán trực tiếp tăng gấp đôi, hắn dùng lực lượng nhục thân để xung kích Trận Pháp này.

Hừ, chấp mê bất ngộ.

Tứ Thánh Thật Thể.

Liền thấy bên ngoài Thiên Lôi trận pháp xuất hiện bốn Thần Thú uy phong lẫm lẫm.

Khi Tứ Thánh xuất hiện, Thiên Địa đều mờ đi.

Sao có thể, hắn vậy mà có thể triệu hoán Tứ Đại Thần Thú, ta đây là trêu chọc một tồn tại như thế nào chứ.

Biến về bản thể, Thương Thiên Đế Ưng cho rằng mình biến về bản thể liền có thể dễ dàng chiến thắng Khương Hoa, nhưng tính toán nghìn lần vạn lần cũng không ngờ Khương Hoa vậy mà có thể triệu hoán Tứ Đại Thần Thú.

Vừa hay tiểu thế giới này không ai có thể cảm giác được, hôm nay

hãy để ngươi giúp ta thử xem uy lực của Tứ Thánh Khóa Thiên Đại Trận đi.

Kỳ Lân.

Khương Hoa triệu gọi Kỳ Lân Huyết Mạch trong cơ thể mình ra, liền thấy một hư ảnh Kỳ Lân trong suốt đạp mây lành trên đỉnh đầu Thương Thiên Đế Ưng.

Theo Kỳ Lân xuất hiện, ngón tay Khương Hoa nhanh chóng kết ấn, Tứ Đại Thần Thú cùng nhau tỏa ra hào quang sáng chói, sau đó bốn Đạo Quang trụ phóng lên trời, cuối cùng hội tụ trên Kỳ Lân Sơn.

Gầm.

Sau khi Kỳ Lân gầm lên một tiếng, từng đạo quang mang từ Kỳ Lân Sơn bay xuống, hình thành một cái kết giới nhỏ, trong kết giới xuất hiện vô số sợi tơ, những sợi tơ này kết nối trên thân Thương Thiên Đế Ưng.

Thương Thiên Đế Ưng cảm thấy cơ thể mình như một cái phễu có trăm ngàn lỗ thủng.

Không, ngươi không thể làm như vậy.

Thương Thiên Đế Ưng cảm thấy cảnh giới của mình vậy mà đang điên cuồng tụt lùi, cuối cùng nó không thể khống chế được nỗi sợ hãi của mình nữa rồi.

Lúc này Khương Hoa phát hiện trong cơ thể mình đột nhiên xuất hiện một cỗ linh khí vô cùng khổng lồ, luồng linh khí này bắt đầu điên cuồng giúp Khương Hoa xung kích cảnh giới cao hơn.

Dừng lại cho ta.

Khương Hoa muốn áp chế luồng linh khí đột nhiên đến này, bởi vì nếu dựa vào luồng linh khí này xung kích cảnh giới cao hơn, hậu quả

mang lại chính là có thể cả đời đều kẹt tại cảnh giới đó.

Nhưng Khương Hoa đè quá độc ác, lò xo còn có thể chạm đáy bật ngược mà.

Luồng linh khí này giống như lò xo, sau khi bị áp chế đến cực hạn liền bắt đầu bật ngược.

Nhân Cảnh tầng một, tầng hai, tầng ba, tầng bốn Luồng linh khí này trực tiếp mang Khương Hoa lên Nhân Cảnh trung kỳ tầng tám mới ổn định lại.

Khương Hoa muốn lại đi áp chế luồng linh khí này, nhưng linh khí bây giờ vô cùng cứng cỏi, dù Khương Hoa có áp chế thế nào cũng không thể lay chuyển một chút nào.

Xem ra là ổn định lại rồi.

Khương Hoa mở mắt ra nhìn về phía Thương Thiên Đế Ưng, phát hiện bây giờ Thương Thiên Đế Ưng vậy mà đã biến thành một tồn tại da bọc xương.

Cặp mắt to lớn của nó nhìn chằm chằm Khương Hoa, trước khi c·hết nó có thể không có lời giải thích, có sợ hãi, có hối hận, nhưng bây giờ cuối cùng đã biến thành một đống xương trắng.

Khương Hoa kinh hãi suy nghĩ, nếu để một người tâm thuật bất chính nắm giữ trận pháp dạng này, chỉ cần bồi dưỡng vô hạn g·iết chóc liền có thể thu được lực lượng cường đại, đây tuyệt đối là một con đường tắt.

Mặc dù Khương Hoa nghĩ như vậy, nhưng anh đã quên một chuyện, đó chính là căn bản không có ai có thể mang Ngũ Đại Huyết Mạch, có lẽ anh chính là người duy nhất trên đời này có thể tập hợp đủ Tứ Đại Thần Thú Huyết Mạch.

Hắc, may mà thiên tài này có một trái tim nhân nghĩa, bằng không,

ta đã đi đại khai sát giới rồi.

Đúng lúc này, một tiếng sói tru thu hút sự chú ý của Khương Hoa.

Đinh.

Hoàn thành Nhiệm Vụ: Bạch Lang Huyết Mạch thuế biến.

Thưởng 95% độ thiện cảm của Bạch Lang.

A, hệ thống ngươi có phải là nhầm rồi không, không phải đáng lẽ là 80% sao, tại sao lại tăng thêm 15%.

Điều này cần Túc Chủ tự động hiểu rõ.

Thôi đi, hệ thống cùi bắp, ngươi là không biết gì à, còn nói cái gì Túc Chủ tự động hiểu rõ, tôi khinh.

Cảm nhận được Túc Chủ đang hoài nghi hệ thống, mở ra trừng phạt cưỡng chế.

Nói xong, Khương Hoa cảm thấy toàn thân mình không bị khống chế, bắt đầu điên cuồng tát vào mặt.

Hậu Thổ tỷ tỷ, Khương Hoa hắn bị điên sao, tại sao lại tự mình đánh mình chứ.

Cậu ấy có thể nổi hứng đấy.

Đi thôi, vương giả của khu rừng này đã c·hết rồi, chúng ta xuống thôi.

Nói xong, Hậu Thổ liền dẫn Khương Thụy Thu bay xuống.

A, các chị đã tới rồi.

Khương Hoa nhìn thấy hai người phụ nữ đột nhiên xuất hiện trước mắt, cảm thấy vô cùng kinh hỉ.

Ừm.

Đúng lúc này, một đạo năng lượng dao động to lớn truyền đến, thu

hút ánh mắt của cả ba người.

Liền thấy trong ánh sáng, một vuốt sói dần dần hiện ra, sau đó từ từ cả một thân người đều xuất hiện.

Oa, Bạch Lang thật soái khí.

Khương Thụy Thu nhìn Bạch Lang xuất hiện, trong mắt đều sắp bay ra những ngôi sao nhỏ.

Tôi nói Rachel, em không đến mức mê trai như thế chứ.

Cảm ơn ngươi.

Bạch Lang đi đến trước mặt Khương Hoa, vô cùng thành khẩn nói.

Không cần, tôi cảm thấy tôi với ngươi rất có duyên, cho nên nhìn thấy ngươi gặp nguy hiểm liền ra tay cứu giúp thôi.

Các ngươi cũng đi nhanh đi, thế giới này sắp sụp đổ rồi.

Cái gì.

Khương Hoa, Bạch Lang nói không sai, thế giới này lập tức sẽ sụp đổ, có lẽ cũng là vì Bạch Lang Tiến Hóa mới khiến thế giới này sụp đổ.

Ngươi làm sao lại biết.

Bạch Lang hoảng sợ nhìn người phụ nữ trước mắt.

Điều này không khó phát hiện.

Năng lượng cuối cùng của thế giới này nằm trên cái cây phía sau ngươi.

Mà, tác dụng duy nhất của Thiên Dương Quả này chính là thúc đẩy sự tiến hóa của Huyết Mạch.

Xem ra chủ nhân của thế giới này rất quan tâm ngươi.

Không sai, ngươi nói gần đúng rồi.

Nhưng có một điều, chủ nhân của thế giới này nàng c·hết là vì ta.

Ồ.

Vậy ngươi có thể kể cho nghe một chút được không.

Ngàn năm trước, tộc ta bị Viêm Vực chi chủ Đồ Lục gần như không còn, là vì muốn đoạt được Khiếu Nguyệt Thiên Lang Huyết Mạch của tộc ta.

Nhưng qua ngàn năm truyền thừa, Thiên Lang Huyết Mạch của lang tộc ta đã trở nên vô cùng mỏng manh, chỉ có trên người ta, trải qua nghi thức Giác Tỉnh của lang tộc ta mới xuất hiện hiện tượng Huyết Mạch phản tổ.

Nhưng vì một chút ngoài ý muốn, tin tức này đã bị Viêm Vực chi chủ Trần Bỉnh Nham biết được.

Ta vĩnh viễn không quên được ngày hôm đó, lửa cháy ngập trời bao trùm toàn bộ bầu trời.

Trần Bỉnh Nham dùng toàn bộ tộc nhân của lang tộc ta uy h·iếp tính mạng ta.

Phụ thân ta hoàn toàn bất đắc dĩ đã giao ta ra.

Nhưng Trần Bỉnh Nham tên tiểu nhân hèn hạ này, hắn ngay trước mặt ta đã Đồ Lục Khiếu Nguyệt Lang Tộc ta gần như không còn.

Ngày hôm đó, xác lang tộc ta nằm la liệt khắp nơi, máu tươi nhuộm đỏ cả đất.

Bạch Lang nói, toàn thân bắt đầu run rẩy dữ dội.

Trần Bỉnh Nham này ta biết.

Trước kia trong Vu Yêu đại chiến, hắn vừa cảm ngộ đột phá Tiên

Cảnh, lúc đó hắn suýt chút nữa bị Hỗn Độn Chung của Đông Hoàng Thái Nhất đánh c·hết, nhưng hắn phúc lớn mệnh lớn đã chống đỡ được một hơi cuối cùng chạy tới Viêm Vực, không ngờ hắn lại tìm được đạo của chính mình ở Viêm Vực.

Sau đó thì sao, ngươi làm sao lại chạy đến đây.

Lúc đó, khi ta bị thủ hạ của Viêm Vực áp giải về Viêm Vực, ta lúc đó đã từ bỏ hy vọng sống sót, nhưng đây là một vị Tiên Tử đi qua đã cứu ta.

Thế nhưng bị Trần Bỉnh Nham phát hiện, ta nhớ rõ, hắn một chưởng vỗ vào lưng Tiên Tử.

Nhưng Tiên Tử nàng mang ta bay đến đây, cho ta một hạt giống, thu ta vào tiểu thế giới của nàng, từ từ tọa hóa.

Thế nhưng đến khi nàng c·hết, ta cũng không biết tên của nàng.

Bạch Lang Khương Hoa đi tới, vuốt ve đầu Bạch Lang.

Ngươi muốn báo thù sao.

Muốn, ta nằm mơ cũng muốn.

Ta nhất định muốn đích thân hủy diệt Viêm Vực.

Bạch Lang nói, trong mắt lộ ra ngọn lửa nồng đậm.

Có lẽ, ta có thể giúp ngươi.

Hậu Thổ trầm tư một chút đột nhiên nói.

Ngươi là.

Ngươi bây giờ không cần biết ta là ai, nhưng ta có thể nói rõ cho ngươi biết, ta có thể dễ dàng hủy diệt Viêm Vực.

Hậu Thổ nói ra lời nói vô cùng dễ dàng, mặc dù mấy câu nói đó rất bình thản, nhưng lại ẩn chứa bá khí vô hạn.

Điều kiện của ngươi là gì.

Bạch Lang biết thiên hạ không có bữa trưa miễn phí, đã ngươi giúp ta, vậy ngươi nhất định sẽ có điều kiện.

Điều kiện sao, rất đơn giản, trở thành Linh Thú của hắn.

Cái gì.

A.

Không thể nào, hắn cũng là Nhân Tộc, ta sẽ không tin tưởng bất kỳ một nhân tộc nào.

Ha ha, ngươi còn có lựa chọn sao, hơn nữa, ngươi không có phát hiện sao, thiên phú và khí vận của hắn, ta nghĩ ngươi sẽ không không hiểu.

Đi theo hắn ngươi có lẽ có thể tự tay hủy diệt Viêm Vực, điều này không phải tốt hơn so với ta giúp ngươi sao.

Ngươi để ta suy nghĩ một chút.

Được, tiểu thế giới này còn có thời gian bằng nửa nén hương nữa là tan biến, ngươi không có nhiều thời gian đâu.

Hậu Thổ, chị tại sao muốn nó trở thành Linh Thú.

Khương Hoa, cậu nên cảm nhận được Huyết Mạch mạnh mẽ trên người Bạch Lang này.

Năm đó trong Long Phượng đại kiếp, Khiếu Nguyệt Thiên Lang nhất tộc chính là một trong những chủng tộc mạnh mẽ nhất dưới trướng Kỳ Lân.

Bất kỳ ai cũng không muốn đối mặt với chúng.

Mặc dù bây giờ sa sút, nhưng nếu chúng phát triển đến tột cùng, không kém gì một đại năng tôn giả.

Chậc, vợ của tôi quả nhiên vẫn là vì tôi mà suy nghĩ nha.

Lại đây thưởng cho em một cái hôn.

Nói xong, Khương Hoa giống như muốn đi hôn Hậu Thổ.

Anh có thể bớt đi đi, chúng ta đi qua đó đi, tôi muốn nó nghĩ thông suốt.

Nói xong, Hậu Thổ và Khương Hoa liền đi về phía Bạch Lang.

Suy tính thế nào rồi.

Ta có thể đồng ý với ngươi làm Linh Thú của nhân tộc này, nhưng ta cần hắn giúp ta trở nên cường đại, ta nhất định muốn đích thân hủy diệt Viêm Vực.

Điều này bây giờ tôi không biết có thể đáp ứng ngươi hay không, bởi vì ngươi biết thực lực của tôi bây giờ.

Nếu ngươi chờ được tôi có thể giúp ngươi, nhưng bây giờ tôi làm không được.

Ta có thể đợi.

Dù sao ngàn năm thời gian ta đều đã chờ rồi, không kém gì chờ thêm ngàn năm nữa.

Ta chỉ cần Viêm Vực hủy diệt.

Tôi đáp ứng ngươi.

Được, chỉ cần ngươi phát hạ Thiên Đạo Thệ Ngôn, ta tự nguyện dâng ra Thú Đan của ta.

Được, tôi Khương Hoa hôm nay ở đây phát hạ Thiên Đạo Thệ Ngôn, nếu như tôi tại thời điểm thực lực có thể hủy diệt Viêm Vực, nếu không đi hủy diệt Viêm Vực, tôi sẽ thân tử đạo tiêu.

Liền thấy lúc này một đạo quang mang tại đỉnh đầu Khương Hoa

bay về phía bầu trời, điều này đại biểu Thiên Đạo Thệ Ngôn của Khương Hoa đã được phát hạ.

Ngay khi Khương Hoa và Bạch Lang hoàn thành khế ước, một mối liên hệ như có như không đã gắn kết một người và một con sói lại với nhau.

Từ nay về sau chúng ta chính là chiến hữu trên cùng một con thuyền, mong được chỉ giáo nhiều hơn.

Khương Hoa đưa tay ra, Bạch Lang thấy vậy cũng đưa móng vuốt của mình.

Chính khế ước đơn giản này đã tạo ra một Lang Vương có thể khuấy động cả thế giới sau này.

Đúng rồi, Bạch Lang, cô có tên không.

Tôi không thể cứ gọi cô là Bạch Lang mãi được.

Ừm, các anh cứ gọi tôi là Bạch Ức Sương là được.

Bạch Ức Sương.

Nghe giống tên con gái quá nhỉ.

Tôi nói với anh lúc nào là tôi là nam giới sao.

Đúng lúc này, một luồng sáng đỏ lao về phía Khương Hoa.

Chương 433

Cẩn thận.

Khí tức này quen thuộc quá, là con yêu thú tôi vừa thấy lúc nãy.

Khương Hoa, anh đừng lo lắng, nó là thủ hạ của tôi.

Lúc đó tôi cảm thấy có một nhân loại đột nhiên xuất hiện trong rừng rất thú vị, nên đã trêu chọc anh một chút.

Vậy ra cô chính là con sói con lúc đó à.

Không sai.

Hỏa Diễm Báo chạy tới, nhìn Khương Hoa đầy địch ý.

Tiểu Báo, Khương Hoa bây giờ là chủ nhân của ta rồi, ngươi không cần có địch ý lớn như vậy với hắn.

Cái gì, Tôn thượng.

Hắn ép buộc người trở thành linh thú của hắn sao.

Ta đã biết nhân tộc không có kẻ nào tốt.

Hôm nay dù ta có phải liều mạng cũng phải xé nát hắn.

Nói xong, Hỏa Diễm Báo liền xông về phía Khương Hoa.

Dừng tay.

Tiểu Báo, ta đã nói, ta tự nguyện, hắn không hề ép buộc ta.

Sao. sao lại thế.

Hỏa Diễm Báo nghe câu trả lời của Bạch Ức Sương, toàn thân bắt đầu run rẩy.

Đây không phải Tôn thượng mà nó biết, sẽ không.

Tôn thượng vẫn luôn rất ghét nhân loại, bây giờ sao lại trở thành linh thú của nhân loại chứ.

Tiểu Báo, ta có lý do không thể không làm như vậy, hơn nữa thế giới này sắp sụp đổ rồi, ngươi cũng tự do đi.

Bạch Ức Sương nhìn cơ thể run rẩy của Hỏa Diễm Báo, nàng cũng vô cùng áy náy.

Từ khi Hỏa Diễm Báo còn nhỏ, nàng đã huấn luyện nó.

Có thể nói Hỏa Diễm Báo đã bầu bạn cùng nàng hơn trăm năm.

Không, Tôn thượng, Tiểu Báo sẽ không rời xa người.

Từ khi ta có trí nhớ, Tiểu Báo vẫn luôn đi theo Tôn thượng, mấy trăm năm rồi, ta sẽ không rời xa Tôn thượng đâu, trừ phi. trừ phi ta c·hết.

Ai, Tiểu Báo, ngươi hà tất phải khổ sở như vậy chứ.

Ngươi biết đấy, ta đang gánh vác mối thù lớn lao, bây giờ ta cũng đã có chủ nhân, ngươi.

Không, ta không có.

Ta đã thề muốn cả đời đi theo Tôn thượng, Tôn thượng ở đâu nơi đó chính là toàn bộ thế giới của ta, ta sẽ không rời đi.

Khương Hoa, nó đáng thương quá, hay là chúng ta thu nhận nó luôn đi.

Khương Thụy Thu nhìn cảnh tượng đó, không kìm được nước mắt tuôn rơi.

Ai, nó là một thủ hạ trung thành, nhưng tôi có thể thu Bạch Ức Sương vào Linh Thú Không Gian, còn Tiểu Báo này.

Hỏa Diễm Báo, ta có thể cho ngươi một lựa chọn, dù sẽ trải qua

rất nhiều đau khổ nhưng ngươi có thể ở lại bên cạnh Tôn thượng của ngươi.

Ngươi muốn làm sao.

Hậu Thổ cũng không nhìn nổi cảnh tượng này nữa rồi.

Một người trung thành như vậy có thể cả đời cũng không gặp được, cho nên Hậu Thổ dự định giúp Hỏa Diễm Báo một tay.

Được, chỉ cần có thể ở lại bên cạnh Tôn thượng, ta làm gì cũng được, dù là c·hết.

Được, ta có thể giúp ngươi đắp nặn ra nhân tính, như vậy ngươi liền có thể ở bên cạnh Tôn thượng của ngươi mãi mãi.

Được.

Làm đi.

Nói xong, Hỏa Diễm Báo nhắm mắt lại, bày ra một dáng vẻ mặc người chém g·iết.

Nhưng không phải bây giờ.

Tiểu thế giới này nếu ta không tính sai thì sắp biến mất rồi, mấy người đi ra ngoài rồi nói đi.

Răng rắc.

Quả nhiên, Hậu Thổ vừa dứt lời, từng đợt tiếng nứt vỡ vang lên.

Bầu trời và mặt đất bắt đầu xuất hiện những khe hở, rõ ràng là một cảnh tượng tận thế.

Hậu Thổ vung tay lên, một màn hào quang bao phủ mọi người, sau đó Hậu Thổ vẫy tay tạo ra một vòng xoáy trên bầu trời, mọi người liền rời khỏi Tiểu thế giới thông qua vòng xoáy.

Đợi đến khi mọi người kịp phản ứng, tất cả đều đã xuất hiện

trong cung điện.

Kia là.

Đột nhiên, một luồng khí tức quen thuộc khiến Bạch Ức Sương mở to mắt, nhìn về phía trước, liền thấy trên ngai vàng cuối cùng có một bóng người xinh đẹp đang ngồi yên vị.

Ngươi. ngươi là.

Lời nói của Bạch Ức Sương bắt đầu run rẩy.

Nàng ngàn năm sau lại có thể nhìn thấy cái bóng mà nàng ngày đêm mong nhớ này, dù nàng cứ như vậy an tĩnh ngồi ở đó.

Tiên.

Tiên tử, ta cuối cùng lại được nhìn thấy người rồi.

Đến bây giờ ta vẫn chưa đáp tạ ân cứu mạng của người năm đó đâu.

Bạch Ức Sương run rẩy giơ móng vuốt của mình, muốn chạm vào thân ảnh tuyệt mỹ kia.

Nhưng ngay khi Bạch Ức Sương sắp chạm tới, thân ảnh đó lại bắt đầu chậm rãi tiêu tán, sau đó một Linh Thể xuất hiện ở khoảng không.

Lại là nàng.

Hậu Thổ nhìn thấy thân ảnh này, cảm thấy có chút giật mình.

Ngươi biết nàng sao.

Từng có duyên gặp qua một lần, nhưng nàng và thế lực nhà nàng không phải đã sớm bị Thánh Nhân dùng đại pháp thuật chuyển dời đến vị diện cao hơn rồi sao, vì sao nàng lại xuất hiện ở đây.

Tiểu Bạch lang, ngươi đã đi ra khỏi Tiểu thế giới của ta rồi, xem ra ngươi đã thức tỉnh Khiếu Nguyệt Thiên Lang huyết mạch.

Bây giờ, Tiểu Bạch của ta đã thức tỉnh huyết mạch, thế nhưng người.

Ha ha, ngươi không cần đau lòng, đây chỉ là một đạo pháp thân ta lưu lại ở thế giới này.

Trước kia ta được tổ tiên của ngươi cứu một mạng, nhưng ta vẫn không biết nên báo đáp hắn thế nào, ta liền cho tổ tiên ngươi một khối Ngọc Bội, dặn hắn khi sinh tử tồn vong thì bóp nát Ngọc Bội, bất kể ta ở phương nào ta đều sẽ đến cứu các ngươi nhất tộc.

Nhưng từ khi ta rời khỏi thế giới này, ta vẫn không thấy các ngươi nhất tộc sử dụng Ngọc Bội này.

Để đề phòng vạn nhất, ta liền lưu lại một đạo pháp thân.

Bây giờ thấy ngươi đã thức tỉnh huyết mạch, có bạn bè của mình, ta cũng yên tâm.

Nói xong, Tiên tử thâm ý nhìn Khương Hoa và Hậu Thổ một cái.

Hằng Nga Tiên Tử, không ngờ ngôi mộ này lại là do người để lại.

Thật khiến người ta giật mình nha.

Ha ha, Hậu Thổ Nương Nương, người không phải cũng khiến ta rất giật mình sao.

Trước kia ta vô duyên vô cớ a, kỷ nguyên này ta lại không ngờ Tổ Vu Hậu Thổ lại hiện thế rồi, hơn nữa còn có đạo lữ.

Chuyện này nếu để đám người Thiên Đình biết thì tuyệt đối là một tin chấn động lớn.

Ha ha, đám người kia không sợ ta đi phá hủy bọn họ thì cứ việc nói đi.

Ha ha, Hậu Thổ Nương Nương quả nhiên vẫn bá khí nha.

Vậy ta xin nhờ người một chuyện nhé.

Đạo thân thể này của ta sắp tiêu tán rồi, trước lúc này, ta muốn tìm cho mình một truyền thừa giả, hy vọng Hậu Thổ Nương Nương có thể giúp một tay.

Truyền thừa giả, ta sẽ giúp ngươi.

Vậy lại một lần nữa tạ ơn Hậu Thổ Nương Nương.

Còn Tiểu Bạch lang, ta ở một thế giới khác chờ ngươi.

Nói xong, Hằng Nga Linh Thể bắt đầu từ từ tiêu tán.

Oa, Hậu Thổ tỷ tỷ, chị thật là Tổ Vu Hậu Thổ Nương Nương trong truyền thuyết sao.

Em trước đây vẫn tưởng hai người trùng tên, không ngờ chị thật sự là vậy.

Khương Thụy Thu mặt đầy ngạc nhiên nhìn Hậu Thổ nói.

Chỉ là một thân phận thôi, không có gì đáng để khoe khoang cả, hơn nữa bây giờ ta đang ở Nhân Tộc, bại lộ thân phận chỉ có thể mang đến phiền phức vĩnh viễn, ta ghét phiền phức nhất.

Hậu Thổ nhẹ nhàng vẫy tay một cái liền triệu cái hộp trên ngai vàng bay tới.

Đây là truyền thừa Quảng Hàn Cung.

Bạch Ức Sương đã có truyền thừa của tộc họ rồi, Rachel, em đi thử xem sao.

Em. em thật sự có thể chứ.

Chỉ cần em có thể mở được quyển trục, vậy thì tương đương với em có thể.

Được, vậy em thử xem.

Hậu Thổ nhìn Khương Hoa đang ngẩn người, cảm thấy vô cùng khó hiểu, liền đẩy anh.

Hậu Thổ nghe Khương Hoa ôm đầu chặt cứng, cảm thấy vô cùng cạn lời, tôi cứ tưởng anh bị sao cơ, hóa ra anh đang si mê.

Nói rồi một cước đá bay Khương Hoa ra ngoài.

Em làm gì thế.

Ha ha, anh nói em làm gì.

Anh không phải đang si mê Hằng Nga sao, vậy để em giúp anh một tay tiễn anh đi gặp Hằng Nga Tiên Tử của anh nhé.

Khương Hoa nhìn thấy ánh mắt Hậu Thổ đang bùng cháy lửa giận, biết nếu không xử lý tốt vụ này, hôm nay anh có thể phải giải thích ở đây.

Hắc, vợ yêu Hậu Thổ của tôi ơi, có em ở bên cạnh tôi là mãn nguyện lắm rồi, làm sao tôi có thể còn nghĩ đến người khác được chứ.

Ha ha, thật sao.

Đó là dĩ nhiên, lòng tôi đối với em, trời đất chứng giám.

Nói xong, Khương Hoa còn làm ra một thủ thế thề thốt.

Khương Hoa, anh thật sự nói như vậy sao.

Vậy tôi tính sao đây.

Đột nhiên Khương Hoa nghe thấy giọng Khương Thụy Thu từ phía sau, cảm giác sau lưng mình đều lạnh toát, sau đó lại nhìn biểu cảm cười như không cười của Hậu Thổ.

Xong rồi, Khương Hoa ta xông xáo cả đời, hôm nay xem như hoàn toàn vấp phải đá rồi.

Thế là Khương Hoa trực tiếp ôm Hậu Thổ và Khương Thụy Thu

vào lòng.

Hai em chính là toàn bộ thế giới của tôi.

Thôi đi, đồ lưu manh Hậu Thổ và Khương Thụy Thu đồng thanh nói, sau đó Khương Hoa cảm thấy hai bên hông mình đều xuất hiện một bàn tay.

Hừ, Khương Hoa ta trước đây cũng là cái này nam gào Khương Hoa còn chưa nói hết lời, hai bàn tay nhỏ đồng thời xoay tròn, một tiếng kêu vang vọng thiên tế vang lên.

Bệ Hạ, ngài có nghe thấy tiếng gì không ạ.

Đột nhiên Ninh Phong Dương dường như nghe thấy tiếng kêu thảm thiết nào đó, rồi hỏi.

Làm gì có tiếng gì, chắc là ngươi nghe nhầm rồi, chúng ta phải cẩn thận, trong mộ này có thể còn có cơ quan gì đó, chúng ta cẩn thận một chút.

Kỳ lạ.

Sau đó, Ninh Phong Dương thận trọng đi theo.

Khương Hoa nằm trên mặt đất, vô cùng cạn lời nhìn lên bầu trời, phảng phất như eo của mình đã bị rút cạn vậy.

Bên này, Khương Thụy Thu mở quyển trục, từng đạo phù văn khó hiểu lao về phía mi tâm Khương Thụy Thu.

Người hữu duyên, đã ngươi có được truyền thừa của bản tôn, hy vọng ngươi có thể tu luyện thật tốt.

Công pháp này tên là Lãnh, tu luyện đến Đại Thành, giơ tay liền có thể đóng băng vạn vật, nhớ lấy bớt làm sát hại.

Theo giọng nói này, Khương Thụy Thu bắt đầu lần đầu tiên vận chuyển công pháp, theo sự vận chuyển của nàng, trên cơ thể nàng bắt

đầu xuất hiện hàn sương.

Truyền thừa của Hằng Nga quả nhiên không tầm thường.

Công pháp Lãnh vừa mới bắt đầu tu luyện mà đã có thể phóng thích ra hàn khí khủng khiếp như vậy, nếu tu luyện đến Đại Thành, e rằng vẫy tay một cái liền có thể đóng băng ngàn dặm.

Khủng bố vậy sao, không biết băng của Rachel và băng của tôi cái nào mạnh hơn.

Thông thường mà nói, em vì có Tiên Huyền Võ huyết mạch, nên em có sự hòa hợp với băng.

Nhưng Khương Thụy Thu thì khác, công pháp của Hằng Nga đi theo một con đường vô cùng ôn hòa, cho nên sức chiến đấu của nàng có thể sẽ không mạnh lắm, đó chính là vấn đề hiện tại của nàng.

Thiếu thốn lực lượng nguyên tố băng để thân cận sao.

Vậy phải làm sao mới có thể tăng thêm sự tương tác với lực lượng nguyên tố băng đây.

Cái này đơn giản thôi, anh chỉ cần làm cho Rachel một cái huyết mạch hoặc đạo thể nguyên tố băng là được.

Dạng này sao, có lẽ tôi thật sự có cách làm được thì sao.

Hệ thống, hệ thống, trong thương trường có huyết mạch hệ băng và đạo thể không.

Có, có, nhưng mà.

Cái gì mà nhưng mà, có thì nhanh chóng cho tôi bày ra.

Được thôi.

Sau đó trước mắt Khương Hoa xuất hiện mấy loại huyết mạch và đạo thể, nhưng đều tồn tại một vấn đề rất lớn, đó chính là điểm tích

lũy không đủ.

Chương 434

Trong này, huyết mạch Tuyết Nữ rẻ nhất cũng phải 12 vạn điểm tích lũy.

Khụ khụ, đắt vậy sao.

Túc Chủ, hoặc có lẽ còn một cách.

Vì đẳng cấp của ngài được đề thăng, rút thưởng cũng đã mở ra nhánh mới, ngài chỉ cần sử dụng 300 điểm tích lũy là có thể tiến hành một lần rút thưởng huyết mạch hoặc đạo thể rồi.

Tôi dựa vào, cô là một gian thương.

Cô chính là đang lừa tôi, huống hồ tôi bây giờ không có điểm tích lũy nha.

Ngài không phải là không có, mộ Đế Cảnh này ngài đã tìm tòi xong rồi, chỉ là vừa mới kết toán xong lúc ngài bị đánh, cho nên ngài không nghe thấy.

Một ngàn điểm tích lũy sao.

Vậy tôi có thể rút 3 lần.

Vì Rachel, tôi đánh cược một ván.

Nhưng mà huyết mạch và đạo thể, nên rút cái nào trước đây.

Hệ thống đề nghị ngài trước rút đạo thể, bởi vì huyết mạch dù quan trọng nhưng thiếu thì không cách nào nhanh chóng phù hợp, còn đạo thể thì không giống vậy.

Được, tôi tin cô một lần, hệ thống, bắt đầu rút thưởng đạo thể.

Bắt đầu rút thưởng đạo thể.

Đinh: Chúc mừng Túc Chủ nhận được Cảm Tạ Quang Lâm.

Hệ thống, tôi cái cô lại đến.

Đinh, chúc mừng Túc Chủ thu được Viêm Quân Thánh Thể.

Viêm Quân Thánh Thể: Thể chất tự sáng tạo của Viễn Cổ Viêm Quân, tu luyện đến Đại Thành có thể đốt cháy hết thảy.

E hèm, nhìn xem không tệ, nhưng mà thứ này tôi hình như không có gì dùng, lại đến.

Đây còn một lần cuối cùng, nhất định phải cho tôi đồ tốt nha.

Đinh, chúc mừng Túc Chủ thu được Lại Rút Một Lần.

Ha ha, lại tới một lần nữa cũng là tuyệt vọng, cô cứ tùy tiện đi, hút đi.

Lần này rút khoảng một trăm cái phổ thông đi.

Khương Hoa đã mất hết hy vọng vào việc rút thưởng, cho nên ra gì cũng chấp nhận.

Đinh, chúc mừng Túc Chủ thu được Hóa Hình Đan.

Đinh, chúc mừng Túc Chủ thu được Cực Băng Đạo Thể.

Ha ha, cô xem quả nhiên không ngoài đồ tốt.

Chờ chút, tôi có nghe lầm không.

Sau đó Khương Hoa quả quyết mở giới thiệu vật phẩm.

Hóa Hình Đan: Có thể để yêu thú thành công hóa hình.

Cực Băng Đạo Thể: Hồng Hoang Cửu Đại Đạo Thể, tu luyện đến mãn giai, giơ tay liền có thể đóng băng thiên địa, là thể chất không được Thiên Đạo cho phép tồn tại.

Tôi thế, hôm nay tôi là vận khí nổ tung sao, vậy mà rút được thể chất lợi hại như vậy.

Vợ Hậu Thổ của tôi, em nói nếu như tôi có thể biến ra một cái đạo thể thì em sẽ thế nào.

Anh coi đạo thể là rau cải trắng sao mà thay đổi bất thường.

Hắc, nếu như lão công anh đây thật sự có thể biến ra thì sao.

Khương Hoa đột nhiên có một ý tưởng vô cùng táo bạo.

Ha ha, nếu như anh có thể biến ra, em mặc anh xử trí.

Lời em nói đó, vậy em chờ chút nhưng không được đổi ý nhé.

Ừm.

Hậu Thổ do dự.

Nàng nhìn thấy biểu cảm tự tin này của Khương Hoa, cảm giác trong này có thể có bẫy.

Mặc dù cảm thấy có bẫy, nhưng nàng vẫn không tin Khương Hoa có thể lấy ra đạo thể, dứt khoát cắn răng một cái, trong lòng kiên định một chút.

Em đồng ý với anh.

Hắc, bà xã à, em chịu thua chưa đi.

Khương Hoa lấy Cực Băng Đạo Thể ra từ không gian hệ thống.

Tuy nói là đạo thể, nhưng khi lấy ra vẫn là một giọt tinh huyết.

Đây là tinh huyết do người sở hữu đạo thể trước đó Thân Vẫn chết để lại.

Tinh huyết vừa xuất hiện, một luồng hàn sương chi lực liền bao trùm toàn bộ mộ thất.

Đây là.

Hậu Thổ nhìn thấy tinh huyết trong tay Khương Hoa, cũng không thể kiểm soát được sự kinh hãi trong lòng.

Làm sao có thể, Cực Băng Đạo Thể vốn không được thiên địa dung thứ, sớm ở kỷ nguyên trước đã bị Thiên Đạo đánh g·iết, bây giờ làm sao lại xuất hiện trong tay Khương Hoa.

Chuyện gì xảy ra, vì sao lại có hàn khí khủng khiếp này, chẳng lẽ là tôi vô tình kích hoạt cơ quan gì đó sao.

Không thể nào, tôi có thể cảm nhận được nguồn gốc của luồng hàn khí đó, có thể là bí bảo gì đó hiện thế rồi, chúng ta đi xem thử đi.

Chuyện gì xảy ra, bây giờ là thời tiết nóng nhất mà sao lại có hàn khí khủng khiếp như vậy, chẳng lẽ Đại Vương của bọn họ đã xảy ra chuyện.

Đạo thể này phải làm sao mới có thể sử dụng, tôi không biết nha.

Để ta đi, giọt máu tươi này uy lực quá lớn, ta sợ Rachel không chống đỡ nổi, ta sẽ giúp con bé.

Hậu Thổ tiếp nhận tinh huyết, từ từ đẩy tinh huyết tới mi tâm Khương Thụy Thu.

Hậu Thổ dùng linh lực bao bọc tinh huyết, đưa vào cơ thể Khương Thụy Thu.

Sau đó, Hậu Thổ biến lớp linh lực bao bọc tinh huyết thành một dạng có vô số lỗ nhỏ, để tinh huyết từ từ hòa vào cơ thể Khương Thụy Thu.

Ư.

Mặc dù tinh huyết chậm rãi dung hợp với Khương Thụy Thu, nhưng vẫn khiến Khương Thụy Thu hơi không chịu nổi, rên rỉ một tiếng, sau đó một tia tiên huyết chảy ra từ khóe miệng Khương Thụy Thu.

Đáng giận, không hổ là Cửu Đại Đạo Thể, quả nhiên khủng khiếp.

Từ từ, tinh huyết toàn bộ hòa vào cơ thể Khương Thụy Thu.

Được rồi, bây giờ tinh huyết đã toàn bộ hòa vào cơ thể Rachel, bắt đầu giúp Rachel tẩy cân phạt tủy rồi.

Còn việc có thể điều khiển đạo thể hay không thì phải xem tạo hóa của chính Rachel.

Bây giờ ý thức Khương Thụy Thu tiến vào một thế giới trắng xóa, đột nhiên trước mặt nàng xuất hiện một thân ảnh vô cùng xinh đẹp.

Khi thân ảnh này xuất hiện, vì vẻ ngoài đẹp đến tột cùng, thiên địa cũng vì đó mà thất sắc.

Bản tôn mấy kỷ nguyên rồi, cuối cùng cũng chờ được truyền thừa nhân chính thống của Cực Băng Đạo Thể ta, thế nhưng ngươi tại sao lại yếu như vậy.

Ngài là.

Khương Thụy Thu rụt rè nhìn người phụ nữ đẹp đến tột cùng trước mắt.

Bản tôn là người sở hữu Cực Băng Đạo Thể trước đây, Băng Hoàng.

Đương nhiên nếu như ngươi tiếp nhận truyền thừa Cực Băng Đạo Thể thì ngươi cũng có thể gọi ta là sư phụ.

Băng Hoàng, vì sao cái danh xưng này tôi lại nghe qua ở đâu rồi nhỉ.

Ta hỏi ngươi, ngươi có tiếp nhận truyền thừa của ta không.

Con nguyện ý, con cũng muốn giúp Khương Hoa như Hậu Thổ tỷ tỷ.

Ha ha được, chỉ cần ngươi có thể thông qua khảo nghiệm của ta, ngươi có thể tiếp nhận truyền thừa của ta.

Nhưng ta nhắc nhở ngươi một câu, khảo nghiệm sẽ gặp nguy hiểm, hy vọng ngươi cẩn trọng.

Con không sợ, bây giờ mỗi ngày con nhìn Khương Hoa chiến đấu mà con chẳng giúp được gì, cho nên con muốn giúp Khương Hoa, con không muốn làm một người chỉ biết được bảo vệ.

Được, nhìn thấy vách đá phía trước không.

Leo lên đi, chỉ cần ngươi leo lên được, ngươi có thể có được truyền thừa của ta.

Con sẽ leo lên.

Ánh mắt Khương Thụy Thu kiên định nhìn Băng Hoàng, sau đó đi tới phần đáy vực, nhìn vách núi cao vút mây, ánh mắt Khương Thụy Thu càng thêm kiên định.

Nhưng mà muốn ở nơi gió lạnh thấu xương này mà leo lên vách núi gần như thẳng đứng thì làm sao mà dễ dàng được chứ.

Bàn tay Khương Thụy Thu đã bị mài ra máu vì leo trèo, nhưng trong ánh mắt nàng không hề lộ ra sự sợ hãi.

Đau quá, nhưng Khương Hoa ca ca đã nói, anh ấy không thích những cô gái đáng yêu, mình không được khóc, mình nhất định sẽ leo lên, mình cũng muốn làm một người có thể giúp Khương Hoa.

Ai, có một kẻ si tình.

Đây có lẽ chính là sứ mệnh chính thống của Cực Băng Đạo, mỗi đời truyền thừa giả đều vì người mình thương mà phấn đấu quên mình.

Nói rồi, Băng Hoàng dường như nhớ lại lúc mình còn trẻ, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhỏ xinh đẹp.

Đợi đến khi ngươi tiếp nhận truyền thừa xong, sứ mệnh của ta

cũng kết thúc, ta liền có thể tới giúp ngươi.

Giữa thiên địa trắng xóa, chỉ có một thân ảnh yếu ớt đang kiên trì leo lên đỉnh vách đá cao vút mây.

Tay Khương Thụy Thu bây giờ đã không còn cảm giác, nàng hoàn toàn dựa vào bản năng mà leo lên phía trên, đôi bàn tay máu thịt be bét đã để lại những dấu ấn đỏ tươi trên vách núi.

Nhanh, sắp tới rồi, mình không thể bỏ cuộc.

Khương Thụy Thu cứ lẩm bẩm tự cổ vũ mình.

Phía trước chính là nguồn gốc của luồng hàn khí đó, tôi nghĩ chúng ta đã đến chủ mộ thất rồi.

Sau đó Lạc Tiêu và Ninh Phong Dương trực tiếp đi tới.

Khương Hoa, có người đến.

A Chẳng lẽ kết giới đã vỡ rồi sao.

Nếu vậy thì chúng ta đã ở đây 2 3 ngày rồi.

Đi thôi, chúng ta ra nghênh đón họ một chút đi.

Nói xong, Khương Hoa dẫn Bạch Ức Sương và Hỏa Diễm Báo đi về phía cửa.

Khương Hoa vừa đi đến cửa liền thấy Lạc Tiêu và Ninh Phong Dương vừa đẩy cửa ra.

Yên tĩnh, Lạc Tiêu và Ninh Phong Dương kinh ngạc nhìn Khương Hoa.

Ngươi là ai.

Chậc, tôi thấy các ông đi đến đây thật sự quá vất vả, cho nên tôi đến để nghênh đón các ông.

Các ngươi cũng vì bảo vật trong mộ mà đến.

Anh không thấy nói vậy rất ngớ ngẩn sao.

Hừ, ngươi tự tìm cái c·hết.

Trong nháy mắt, khí thế Vương Cảnh thuộc về Lạc Tiêu bộc phát ra.

Khương Hoa thân ở giữa luồng khí thế đó, bây giờ anh cảm giác mình giống như một chiếc thuyền lá nhỏ trên đại dương mênh mông.

Đáng giận, đánh giá thấp bọn họ, không ngờ bọn họ đã đến Vương Cảnh rồi.

Khương Hoa cắn răng chống cự luồng khí thế cường đại này.

Hừ.

Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh khác vang lên trực tiếp khiến sắc mặt Lạc Tiêu đại biến, muốn lấy lại khí thế của mình nhưng đã quá muộn.

Phụt.

Bệ Hạ.

Trong mộ thất này có tồn tại cường đại, chúng ta đi.

Nói xong Lạc Tiêu vội vàng nhờ Ninh Phong Dương đỡ mình rời đi.

Chậc, vô vị thế nha, vậy mà đã chạy rồi.

Nói xong, Khương Hoa quay đầu trở lại mộ thất.

Bệ Hạ, vừa rồi là chuyện gì xảy ra, sao ngài đột nhiên muốn đi.

Ngươi không biết đâu, ta vừa rồi dùng khí thế áp chế người trẻ tuổi kia thì trong mộ thất truyền ra một luồng năng lượng vô cùng lớn, trực tiếp khiến ta bị chấn động nội thương.

Có một cường giả như vậy trong mộ, chúng ta cơ bản có thể từ

bỏ rồi.

Ai, ý trời không giúp Lạc Vân Vương Quốc của ta nha.

Có lẽ ta còn có cách đó.

Cách gì.

Ké ké, chỉ cần ta g·iết ngươi, sau đó ta giúp ngươi khống chế Lạc Vân Vương Quốc thì sao.

Ngươi.

Bây giờ Ninh Phong Dương biết Lạc Tiêu không còn giá trị lợi dụng nữa, trực tiếp đâm kiếm xuyên qua ngực hắn.

Ta. ta c·hết rồi, Đại.

Đại Tướng Quân, ngươi.

Lạc Tiêu còn chưa nói hết lời đã hoàn toàn c·hết đi.

Chậc, ta biết bên ngoài có Đại Tướng Quân, nhưng ta chỉ cần nói ngươi c·hết trong tay mấy người kia chẳng phải tốt hơn sao.

Nói xong, Ninh Phong Dương nhìn bàn tay mình, trực tiếp đánh vào vai mình.

Ư.

Một đạo kình khí xuyên qua vai hắn, có thể nói là hắn tự phế đi một cánh tay của mình, nhưng so với kế hoạch của hắn thì cái này chẳng đáng là gì.

Hắn vô cùng hài lòng liếc mắt nhìn tình trạng của mình, sau đó lảo đảo đi ra ngoài.

Lão già này là kẻ tàn nhẫn nha.

Để giả mạo, vậy mà tự ra tay ác độc với mình như vậy, đáng tiếc, ngươi đụng phải ta, coi như ngươi xui xẻo.

Khương Hoa nghịch tảng đá trong tay.

Đây là một loại tảng đá dùng để ghi chép ở Vĩnh Tiên Giới, Khương Hoa trước đây thấy thú vị nên cầm mấy viên, không ngờ nay lại dùng đến.

Tiểu Báo, cho ngươi một thứ tốt.

Nói xong, Khương Hoa đưa viên Hóa Hình Đan vừa rút được cho Hỏa Diễm Báo.

Đây là.

Hóa Hình Đan, trước ngươi không phải muốn nói đi theo Tôn thượng của ngươi sao, bây giờ ta cho ngươi cơ hội này.

Nói xong, Khương Hoa hừ một tiếng rồi quay trở về.

Đây quả thật là Hóa Hình Đan, Tiểu Báo, ngươi phải thật tốt cảm tạ Khương Hoa rồi.

Ta biết, về sau hắn chính là người mà Hỏa Diễm Báo ta kính trọng nhất, trừ Tôn thượng.

Ngươi hóa hình trước đi, hôm nay ta sẽ giúp ngươi hộ pháp.

Đa tạ Tôn thượng.

Nói xong, Hỏa Diễm Báo trực tiếp nuốt viên Hóa Hình Đan vào, sau đó một luồng hào quang màu đỏ bao quanh hắn.

Mình không thể bỏ cuộc ở đây, Khương Hoa ca ca và Hậu Thổ tỷ tỷ còn ở bên ngoài chờ mình.

Khương Thụy Thu dùng hết sức lực toàn thân cuối cùng cũng chạm tới đỉnh vách núi.

Đúng lúc này, một luồng linh khí vô cùng nhu hòa bao bọc Khương Thụy Thu, luồng linh khí này bắt đầu chữa trị vết thương trên người

nàng.

Chúc mừng ngươi tiểu cô nương, ngươi đã thành công vượt qua khảo nghiệm của ta, thành công kế thừa y bát của Cực Băng Đạo Thể.

Thật sao.

Tốt quá rồi, như vậy cuối cùng con có thể giúp Khương Hoa ca ca.

Khương Thụy Thu vô cùng vui vẻ vung nắm đấm của mình.

Ngươi phải nhớ kỹ, Cực Băng Đạo Thể tuy không phải là mạnh nhất trong Cửu Đại Đạo Thể, thế nhưng lại là đáng sợ nhất, bởi vì Cực Băng Đạo Thể tu luyện đến đỉnh phong có thể đóng băng hết thảy, bao gồm cả thời gian.

Cũng vì lẽ đó, mạch này của chúng ta không được thiên địa dung thứ, kỷ nguyên trước ta cứ như vậy Thần Vẫn dưới Thiên Đạo Lôi Đình, liên lụy cả người yêu của ta vì cứu ta cũng Thân Vẫn rồi.

Hy vọng ngươi tận dụng tốt lực lượng này, để bảo vệ người mình thương.

Con biết.

Được, thả lỏng cơ thể để đón nhận lực lượng của ta đi.

Băng Hoàng đưa ngón tay điểm vào mi tâm Khương Thụy Thu.

Bên ngoài, Khương Hoa vốn đang buồn chán.

Chương 435

Khương Thụy Thu kể từ khi tẩy cân phạt tủy xong vẫn vô cùng yên tĩnh, cho đến khi một luồng sóng chấn động lấy Bạch Ức Sương làm trung tâm, lan ra bốn phương tám hướng.

Tôi dựa vào, khí thế cường hãn quá.

Khương Hoa ngẩng đầu lăng lăng nhìn Khương Thụy Thu nói.

Cơ thể Khương Thụy Thu từ từ nhẹ nhàng nổi lên, một luồng hàn sương trực tiếp bắt đầu nhanh chóng ngưng kết bao bọc lấy Khương Thụy Thu.

Đóng băng thiên địa, đóng băng thời không, đóng băng thời gian, đây chính là Băng Chi Đại Đạo sao.

Từng đạo chú ngữ khó hiểu trong đầu Khương Thụy Thu vang lên ong ong, nhưng theo những chú ngữ này vang lên, sự lĩnh ngộ của Khương Thụy Thu đối với Băng Chi Đại Đạo càng sâu thêm một phần.

Và đẳng cấp của Khương Thụy Thu cũng đang nhanh chóng tăng cao.

Nhân Cảnh tiền kỳ, trung kỳ.

Phong.

Thiên Cảnh đỉnh phong.

Vương Cảnh.

Đế Cảnh.

Hậu kỳ tầng một.

Tầng năm.

Chín tầng, khí thế của Khương Thụy Thu bị kẹt ở đó không nhúc nhích.

Được rồi, ta đã truyền lại toàn bộ sở học cả đời của ta cho ngươi, sứ mệnh của ta cũng đã hoàn thành.

Sư phụ.

Ha ha, không ngờ Băng Hoàng ta cuối cùng còn có thể có một đồ đệ, không tệ, tận dụng tốt lực lượng này đi.

Đồng, cuộc cá cược của chúng ta cuối cùng vẫn là ta thua, nhưng ta rất vui, bởi vì ta nhìn thấy dáng vẻ lúc còn trẻ của ta trên người cô bé này.

Một kỷ nguyên rồi, các ngươi đã đến được người mà các ngươi muốn chờ chưa, ta mệt mỏi rồi, ta đi bầu bạn cùng A Quang của ta Nói xong, thân ảnh Băng Hoàng từ từ tiêu tán.

Đế Tôn phủ, Đế Tôn đã dừng bút lông trong tay, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời.

Băng Hoàng, ngươi thua.

Nhưng ta cũng không thắng, A Quang hắn cuối cùng đã chờ được ngươi, không uổng hắn ở trong thế giới tăm tối như vậy lâu đến thế.

Bây giờ Cửu Đại Đạo Thể một trong Cực Băng Đạo Thể và Thánh Nhân chi mộ đã hiện thế, câu chuyện của kỷ nguyên trước lại sắp tái diễn.

Lần này ta không còn là quân cờ nữa, mà bây giờ ta chính là người đánh cờ.

Ta sẽ không để chuyện của kỷ nguyên trước xảy ra một lần nữa.

Khương Hoa, ngay khi Khương Hoa cho rằng mọi chuyện đã kết thúc.

Khách Sát.

Một tiếng vỡ vụn vang lên, khối băng bao bọc Khương Thụy Thu vỡ tan, Khương Thụy Thu từ từ bay ra.

Và bây giờ, dáng vẻ của Khương Thụy Thu đã thay đổi một trời một vực.

Rachel.

Nghe thấy giọng Khương Hoa, Khương Thụy Thu từ từ mở mắt, trong đôi đồng tử màu băng lam cuối cùng lại có một bông tuyết, nhìn vô cùng duy mỹ.

Khương Hoa. ca ca.

Một giọng nói thanh linh lặng yên vang lên.

Rachel, em thành công rồi.

Khương Hoa yêu thương vuốt ve mái tóc bạc trắng của Khương Thụy Thu.

Ừm, em không phụ sự mong đợi của Khương Hoa ca ca, đã thông qua khảo nghiệm của Băng Hoàng, kế thừa Cực Băng Đạo Thể.

Nói rồi, Khương Thụy Thu đưa tay ra, ôm lấy Khương Hoa.

Em vất vả rồi.

Không vất vả, bởi vì như vậy em sẽ có thể giúp đỡ Khương Hoa ca ca.

Thật ra em vẫn luôn giúp anh, chỉ là em vẫn chưa phát hiện ra thôi.

Về Vân Lan Thành đi, chúng ta đã đi được 4 5 ngày rồi, Khương Thúc và mọi người không tìm thấy chúng ta lại sắp phát điên mất.

Ừm, anh nói em trở về với dáng vẻ này, Khương Thúc và mọi người còn nhận ra em không.

Emmmm, hơi khó đó, em phải chuẩn bị tâm lý kỹ càng.

Hai nam hai nữ và một lang liền bay về phía bên ngoài cung điện.

Vì sao nói là hai nam.

Bởi vì còn có một người là nam tử do Hỏa Diễm Báo hóa hình thành công.

Bọn chúng ra rồi, bắn tên.

Trả thù cho Bệ Hạ.

Đám người vừa bay ra ngoài, liền cảm nhận được nguy hiểm ập tới.

Cực Băng Lĩnh Vực.

Khương Thụy Thu phản ứng vô cùng nhanh, khi cảm nhận được nguy hiểm ập đến, nàng trực tiếp thả ra lĩnh vực đạo thể của mình, bao phủ toàn bộ Vân Lan Sâm Lâm.

Chậc, có nha đầu này ra tay xem ra không có chuyện gì của tôi rồi, tôi cũng muốn xem xem Cực Băng Đạo Thể này rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Cùng với sự phóng thích của Cực Băng Lĩnh Vực, toàn bộ Vân Lan Sâm Lâm đều nằm trong gió lạnh thấu xương.

Thật là cường đại nguyên tố chi lực, ngươi rốt cuộc là ai.

Sắc mặt Đại Tướng Quân ngưng trọng nhìn lên bầu trời nói.

Hừ, vô duyên vô cớ công kích chúng ta, ngươi còn hỏi chúng ta là ai.

Lúc này, Ninh Phong Dương vừa đi Vân Lan Thành tìm người giúp đỡ dẫn người trở về, phát hiện toàn bộ rừng rậm đều chìm trong băng tuyết.

Ninh Phong Dương ngẩng đầu nhìn bầu trời, lại nhìn Vân Lan Sâm Lâm, trong lòng cảm khái một tiếng, đây hoàn toàn là hai thái cực a.

Ninh Tông Chủ, cái này.

Khương Gia chủ, đây chính là lý do tôi đến nhờ giúp đỡ, hy vọng các ngài có thể liên thủ với tôi đánh bại kẻ đã g·iết c·hết Bệ Hạ.

Cái gì.

Bệ Hạ bị g·iết.

Trong giọng nói lúc này cũng ẩn chứa một sự chấn kinh mãnh liệt, tin tức này thật sự khiến người ta vô cùng chấn động.

Không sai, Khương Gia chủ là một thành viên của Lạc Vân Vương Quốc, ngài nhất định phải giúp tôi tự tay g·iết c·hết kẻ thù nha.

Thật là một con cáo già xảo quyệt, nếu tôi không giúp ông, chỉ sợ tội danh phản đồ này của tôi sẽ bị mang theo nha.

Ha ha, Ninh Tông Chủ ngài yên tâm đi, tôi nhất định sẽ giúp ngài, dù sao đây cũng là Bệ Hạ của chúng ta, ngài nói đúng không.

Còn Khương Phong ở phía sau nhìn Vân Lan Sâm Lâm lộ ra vẻ ngưng trọng, có thể khiến một lĩnh vực bao phủ toàn bộ rừng rậm, như vậy chúng ta mấy người thật sự đánh thắng được sao.

Hơn nữa, những thiên tài mang theo lĩnh vực nguyên tố băng như vậy, các ngươi làm sao dám chọc.

Vì sao trong rừng rậm lại có một luồng khí tức quen thuộc nhỉ.

Chẳng lẽ là Rachel.

Thế giới hàn sương.

Khương Thụy Thu hai tay đè xuống, lực lượng hàn băng khổng lồ

ép xuống phía các tướng sĩ.

Không tốt, chặn lại cho ta.

Đại Tướng Quân cảm nhận được sự khủng khiếp của luồng lực lượng hàn sương này, lập tức đứng dậy chặn lại luồng lực lượng này.

Thế nhưng luồng lực lượng này làm sao có thể dễ dàng bị chặn lại được chứ.

Từ từ, trên tay Đại Tướng Quân bắt đầu xuất hiện một lớp băng sương, băng sương như giòi trong xương vậy, lan tràn về phía cơ thể hắn.

Đại Tướng Quân đừng hoảng sợ, chúng ta đến giúp ngài.

Ngay lúc này, từ xa ba bóng người bay tới.

Phụ thân.

Khương Thúc.

Khương Thụy Thu nhìn thấy hai thân ảnh phía sau, nhận ra đó là Khương Phong và phụ thân nàng.

Vị tiểu thư này vì sao lại xưng hô ta như vậy.

Khương Hồng Huyên vô cùng khó hiểu nhìn cô gái cường đại trước mắt, bởi vì trên người nàng có một loại khí tức mà hắn vô cùng quen thuộc.

Con là Rachel nha.

Cái gì.

Trong đầu Khương Hồng Huyên như có tiếng sấm vang lên.

Ngươi. ngươi là Rachel.

Ngươi sao lại biến thành bộ dạng bây giờ.

Khương Hồng Huyên yêu thương đi vuốt ve gương mặt Khương Thụy Thu.

Chuyện này con sẽ nói cho cha sau, con trước hết xử lý chuyện trước mắt đã.

Chờ một chút, Ninh Tông Chủ nói muốn đối phó người chính là các ngươi sao.

Các ngươi đã g·iết c·hết Bệ Hạ.

Ai, Khương Thúc, chuyện này vẫn là để con nói đi.

Đại Tướng Quân, chính là hắn, chính hắn đã g·iết c·hết Bệ Hạ, ngươi mau xử tử hắn.

Ha ha, lão già, ông đúng là giỏi nói bừa nhỉ.

Rõ ràng là ông đã g·iết c·hết vị hoàng đế kia, sau đó lại mượn tay chúng tôi để xử lý sạch lão già ở dưới, ông nghĩ tôi không biết sao.

Cái gì.

Ninh Phong Dương, ta cần một lời giải thích.

Hừ, đồ nhóc con miệng còn hôi sữa, nói chuyện bừa bãi, xem ta không g·iết ngươi.

Lão già, ông có phải đã quên còn có tôi ở đây không.

Ngay lúc Ninh Phong Dương sắp ra tay với Khương Hoa, hắn cảm giác máu mình bỗng nhiên đông cứng lại.

Không, không được.

Khương Thụy Thu thấy Ninh Phong Dương dám động thủ, liền trực tiếp thúc đẩy hàn băng chi lực, làm cho máu của Ninh Phong Dương đông cứng lại.

Thu Nhi con.

Khương Hồng Huyên kinh ngạc nhìn con gái mình, con gái mình mới đi chưa được một tháng mà giờ như biến thành người khác vậy, điều này khiến hắn khó chấp nhận.

Tôi biết các ông không tin, nhưng tôi có chứng cứ.

Khương Hoa lấy ra Ảnh Thạch, tất cả mọi chuyện Ninh Phong Dương làm đều được ghi lại rõ ràng.

Ninh Phong Dương, ngươi dám thí quân, xem ra Thiên Huyền Tông các ngươi mấy năm nay sống thật sự quá yên bình rồi.

Không, cái đó là giả, ta không làm như vậy.

Nhưng cho dù Ninh Phong Dương có giảo biện thế nào cũng khó thoát khỏi cái c·hết.

Thu Nhi, thu lĩnh vực lại đi.

Ừm.

Vị Đại Tướng Quân này, mọi hiểu lầm đã được hóa giải rồi, chúng tôi có thể rời đi không.

Vị tiểu hữu này vừa rồi mạo phạm, ta xin lỗi thay cho hắn.

Hậu Thổ, đi thôi.

Hậu Thổ vung tay một cái, cả nhóm biến mất khỏi bầu trời Vân Lan Sâm Lâm.

Bước nhảy không gian.

Đại Tướng Quân thấy Hậu Thổ sử dụng năng lực đó, trong lòng vô cùng kinh hãi, đây chính là một đại năng giả đó, đắc tội nàng, một vương quốc cũng không đủ để nàng vung tay một cái.

Đợi đến khi mọi người kịp phản ứng, cả nhóm đã đến hậu viện Vân Lan Thương Hội.

A cuối cùng cũng về đến nơi rồi.

Đây là bước nhảy không gian.

Tiền bối vừa rồi đã không biết, xin tiền bối tha lỗi.

Không sao đâu.

Thu Nhi, con mau nói cho cha biết sao con lại biến thành thế này.

Cha, con giới thiệu cho cha một người ạ.

Khương Thụy Thu mặt đỏ bừng kéo Khương Hoa đến.

Cái này.

Khương Hồng Huyên nhìn thấy dáng vẻ này của Khương Thụy Thu thì sao có thể không biết quan hệ của hai người họ chứ.

Mặc dù trong lòng hơi khó chịu nhưng vẫn có thể chấp nhận được.

Nói như vậy, con gái ta biến thành thế này, là do cậu làm.

Cha, là tôi làm ạ.

Cậu đã làm gì con gái tôi.

Sau đó Khương Hoa kể đầu đuôi mọi chuyện xảy ra dưới cổ mộ cho Khương Hồng Huyên nghe.

Cái gì, Thu Nhi bây giờ có được Cực Băng Đạo Thể, một trong Cửu Đại Đạo Thể sao.

Lần này Khương Hồng Huyên hoàn toàn không ngồi yên được, hắn kinh ngạc đứng bật dậy.

Ôi chao, cha đừng kinh ngạc đến thế chứ.

Ha, đám lão già trong nhà kia ngày nào cũng phản đối Thu Nhi nắm quyền, lần này tôi xem bọn họ còn dám nói gì.

Cha, chuyện này tôi mong ngài có thể giữ bí mật, nếu không chuyện này đối với Thu Nhi chắc chắn là họa sát thân.

Cực Băng Đạo Thể vốn là thiên địa bất dung, nguyên nhân chính là vì uy lực của đạo thể này quá lớn, tu luyện đến Đại Thành, vung tay một cái liền có thể hủy thiên diệt địa.

Chương 436

Rất nhiều người đều đang thèm muốn sức mạnh này đó.

Ta biết rồi, chuyện này ta sẽ giữ kín trong lòng.

Còn nữa, bây giờ cậu còn gọi ta cha sao.

Cha.

Ha, có người con rể như cậu, ta cũng nở mày nở mặt.

Đúng rồi, ngày mai các cậu cùng ta đi Thiên Vân Thành đi.

Cha, sao vậy ạ.

Con cũng biết, ta vừa rời khỏi Thiên Vân Thành thì đám người kia đã bắt đầu rục rịch rồi, ta phải nhanh chóng trở về, nếu không ta sợ trong nhà sẽ xảy ra chuyện.

Đêm đó, Đinh, kích hoạt nhiệm vụ: Nguy cơ Thiên Vân Thành.

Vì Gia chủ Khương gia rời khỏi Thiên Vân Thành, có kẻ thừa cơ nắm quyền Khương gia.

Xin hãy giúp Khương Hồng Huyên một lần nữa nắm giữ đại quyền Khương gia.

Hoàn thành nhiệm vụ sẽ thưởng 1500 điểm tích lũy.

Xem ra Khương gia bây giờ đã xảy ra chuyện rồi, mình có nên nói cho cha vợ biết chuyện này không nhỉ.

Sau khi suy nghĩ, Khương Hoa đi ra ngoài.

Thu Nhi, em ngủ rồi sao.

Khương Hoa tìm đến trước cửa phòng Khương Thụy Thu, gõ cửa.

Là Khương Hoa ca ca, anh ấy đến muộn thế này tìm mình làm gì,

chẳng lẽ là.

Sau đó Khương Thụy Thu mặt đỏ bừng mở cửa phòng ra.

Khương Hoa ca ca, anh có chuyện gì không ạ.

Thu Nhi, anh có chuyện muốn nói với em, em phải nghe thật kỹ, đừng kích động nhé.

Ừm.

Khương gia đã xảy ra chuyện rồi.

Cái gì.

Khương Hoa ca ca, làm sao anh biết được ạ.

Em không cần bận tâm làm sao anh biết, anh có thể khẳng định một trăm phần trăm nói cho em, bây giờ Khương gia có người muốn phản loạn.

Con đi tìm cha ngay đây.

Nói xong Khương Thụy Thu trực tiếp xông ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, một đám người đã tụ tập lại với nhau.

Xem ra, đám chuột đó thật sự không nhịn được rồi, ta vừa rời đi là chúng đã ra tay.

Hôm nay ta phải đi suốt đêm trở về, nếu không sẽ chỉ có thêm thương vong.

Chúng ta cùng đi đi, vừa vặn tôi cũng phải đi cùng Thu Nhi đến Thiên Vân Thành.

Được.

Lập tức cả nhóm cất cánh bay về phía Thiên Vân Thành, trên bầu trời đêm xuất hiện mấy vệt sao băng.

Cha, lần này đến bản gia, mọi chuyện cần thiết cứ để con xử lý,

cha chỉ cần ngồi đó là được.

Ừm, Thu Nhi con đã lớn rồi.

Lần này, cha sẽ cùng con chơi một phen thật tốt.

Sáng sớm ngày hôm sau, sau một đêm gấp rút lên đường, cuối cùng họ cũng đến được bình nguyên Thiên Vân.

Cha, cha nhìn bên kia có chiến đấu, hình như có người nhà mình.

Sau khi có được đạo thể, Khương Thụy Thu cảm nhận được rất rõ ràng, nên thấy rõ trang phục của người Khương gia.

Không tốt, bọn chúng muốn g·iết người diệt khẩu, mau đi ngăn cản bọn chúng.

Ừm.

Khương Thụy Thu bay thẳng đến đám người kia.

Phía bên chiến đấu, mọi người cũng đã nhìn thấy thân ảnh Khương Thụy Thu.

Tuyệt Ảnh tông làm việc, hy vọng ngài đừng nhúng tay.

Mấy tên người áo đen kia thấy Khương Thụy Thu có thể bay, biết không phải đối thủ, liền lập tức lôi thế lực của mình ra, hy vọng có thể uy h·iếp Khương Thụy Thu.

Ha ha, t·ruy s·át hạ nhân Khương gia ta, còn muốn ta không nhúng tay vào sao.

Tuyệt Ảnh tông, tốt, tốt, tốt.

Không tốt, rút lui.

Chạy, chạy sao.

Mấy hắc y nhân này nghe lời Khương Thụy Thu cảm thấy không ổn, liền muốn chạy nhưng bị Khương Thụy Thu nhẹ nhàng vung tay

một cái mà g·iết c·hết.

Mấy tên hạ nhân Khương gia biết mình được cứu, liền quỳ xuống trước Khương Thụy Thu.

Cảm tạ đại nhân ân cứu mạng, chỉ là mạo muội hỏi một câu, tiểu thư ngài tự xưng là người Khương gia chúng tôi, vì sao tôi chưa từng gặp ngài.

Ha, Tiểu Lục Tử, cậu thật sự không biết ta sao.

Vậy bản tiểu thư sẽ đau lòng lắm đó A, ngài. ngài là Đại tiểu thư Thu Nhi.

Ha ha, không phải thì sao chứ.

Thế nhưng dáng vẻ và thực lực của ngài bây giờ.

Mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, không tiện nói rõ.

Đi thôi, cha ta đang ở đằng kia, chúng ta cùng về Khương gia.

Được.

Sau đó Khương Thụy Thu đưa mấy người họ trở về.

Bái kiến Gia chủ.

Đứng lên đi, Tiểu Lục Tử.

Mấy ngày nay ta rời đi đã xảy ra chuyện gì, ngươi hãy nói rõ cho ta nghe.

Vâng.

Mấy ngày trước, sau khi Gia chủ đến Vân Lan Thành thì ngày hôm sau có một nhóm người áo đen đến, tự xưng là Tuyệt Ảnh tông, nói rằng chỉ cần chúng tôi quy thuận bọn họ thì có thể tránh được c·ái c·hết.

Đại Trưởng Lão nghe vậy liền không đồng ý, còn cùng thủ lĩnh

đội của bọn họ giao chiến, nhưng thủ lĩnh đội đó là một Vương Cảnh đỉnh phong, trực tiếp đánh Đại Trưởng Lão trọng thương.

Bọn họ đánh trọng thương Đại Trưởng Lão xong liền bỏ đi, cho chúng tôi một ngày để cân nhắc.

Nhưng mà ngay trong ngày đó, Tam Trưởng Lão, Ngũ Trưởng Lão, và cả đệ đệ của ngài Gia chủ đã cùng nhau làm phản.

Bọn họ vui vẻ đạt thành giao dịch với Tuyệt Ảnh tông, ngay đêm qua đã bắt tất cả những người phản đối.

Chúng tôi may mắn chạy thoát, nhưng lại bị phát hiện ở đây.

Vậy bọn chúng đã bắt người Khương gia đi đâu.

Sáng hôm nay bọn chúng muốn xử quyết tất cả những người phản đối Nhị Gia lên làm Gia chủ tại diễn võ trường.

Bây giờ thời gian cũng sắp đến rồi.

Như vậy, chúng ta vẫn còn thời gian.

Đi thôi, chúng ta trực tiếp đến diễn võ trường.

Mấy người bay thẳng đến diễn võ trường.

Lúc này trên diễn võ trường quỳ đầy người, có người già, có trẻ nhỏ, họ đều biết số phận tiếp theo của mình là gì.

Ở đó còn có Nhị Gia Khương Hồng Cơ của Khương gia, cùng với Tam trưởng lão, Ngũ trưởng lão, và vài tên người áo đen đi đến.

Khương Hồng Cơ, đồ chết không yên, giúp người ngoài đối phó người bản gia.

Yo, đây không phải Nhị Trưởng Lão sao.

Giờ ông sao lại quỳ ở đây như một con chó vậy hả, ông không phải oai phong lắm sao, oai phong nữa đi chứ.

Ha.

Hừ, đồ vật lang tâm cẩu phế, ta khinh.

Nhị Trưởng Lão trực tiếp nhổ một bãi nước bọt vào mặt Khương Hồng Cơ.

Lão già, ta cho ngươi mặt mũi đấy.

Nói xong, hắn đá một cước khiến Nhị Trưởng Lão ngất lịm đi.

Ha, hôm nay, là lúc ta, Khương Hồng Cơ, làm Gia chủ.

Vốn dĩ ta không muốn tạo thêm sát nghiệp, nhưng mà có một vài kẻ không biết điều, vì vậy, hôm nay ta sẽ g·iết c·hết bọn chúng.

Ha.

Có ai không, mau g·iết c·hết bọn chúng đi.

Nói xong, Khương Hồng Cơ ngồi xuống, chuẩn bị thưởng thức màn kịch này.

Khương Hồng Cơ, ngươi c·hết không yên thân.

Khương Hồng Cơ, ta có thành quỷ cũng sẽ không tha cho ngươi.

Hừ, muốn thành quỷ cũng không tha cho ta.

Ngươi có biến thành quỷ thì cùng lắm là ta g·iết ngươi thêm lần nữa thôi.

Bắt đầu đi.

Ngay lúc đao của người hành hình sắp chém xuống, một đạo kình khí đánh tới, trực tiếp g·iết c·hết người hành hình đó.

Ai đó.

Đúng lúc này, Khương Thụy Thu xuất hiện trên bầu trời diễn võ trường.

Oa, đẹp quá.

Mọi người nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Khương Thụy Thu, đều tròn mắt kinh ngạc, đương nhiên cũng bao gồm cả Khương Hồng Cơ.

Chậc, tiểu mỹ nhân, em đến để chứng kiến ta lên làm Gia chủ Khương gia sao.

Ha ha, tiểu thúc đáng kính của ta, sao mấy ngày không gặp mà thúc đã không nhận ra ta rồi à.

Ngươi là Khương Thụy Thu.

Sao, nhìn thấy ta rất kinh ngạc sao.

Có phải mấy ngày trước không g·iết c·hết được ta nên thúc tức giận lắm không.

Ha ha, ta đang lo không biết tìm ngươi ở đâu, ngươi đến đúng lúc tự chui vào lưới.

Bắt nàng cho ta.

Khương Hồng Cơ ra lệnh, vài tên người áo đen phía sau hắn lao về phía Khương Thụy Thu.

Lẫm Đông.

Khương Thụy Thu khẽ cử động ngón tay, mấy tên người áo đen đó vậy mà toàn bộ biến thành tượng băng.

Sao có thể.

Khương Hồng Cơ lần này hoàn toàn không ngồi yên được, hắn không ngờ Khương Thụy Thu lại lợi hại đến vậy, vung tay một cái đã đóng băng mấy tên thủ hạ của hắn thành tượng băng.

Tiểu thúc, bây giờ chúng ta có thể nói chuyện đàng hoàng rồi chứ.

Khương Thụy Thu cười híp mắt bay về phía Khương Hồng Cơ.

Trương Chủ Quản cứu ta.

Ngay lúc này, phía sau Khương Thụy Thu xuất hiện một đạo hắc ảnh, trong bóng tối một cây chủy thủ trực tiếp đâm vào tim Khương Thụy Thu.

Ha, Khương Thụy Thu, còn quá non.

Bây giờ ta thật muốn xem cái biểu cảm của đại ca ta khi biết ngươi c·hết sẽ ra sao, ha.

Khương Hồng Cơ cười điên loạn.

Nhưng tiếng cười của Khương Hồng Cơ không kéo dài được bao lâu.

Bởi vì Khương Thụy Thu bị chủy thủ đâm xuyên tim đó vậy mà từ từ biến thành một người tuyết.

Sao lại thế.

Ảnh Lang thấy tình huống này, xuất phát từ bản năng sát thủ, cảm thấy nguy hiểm, muốn trốn trở về không gian bóng tối.

Nhưng khi hắn định trở về thì phát hiện, dao găm và cánh tay của hắn vậy mà đã biến thành tượng băng.

Hơn nữa, cỗ hàn băng chi lực này còn đang lan tràn lên trên.

Ảnh Lang thấy tình huống này, cắn răng một cái, tay trái ngưng tụ ra một cây chủy thủ bổ vào cánh tay mình.

A.

Nhất thời, máu tươi phun ra khắp bầu trời.

Chậc, tự chặt đứt một cánh tay mình, nghĩ thôi cũng thấy đau rồi.

Khương Hoa và mấy người cũng đi đến bầu trời diễn võ trường,

vừa vặn chứng kiến màn kịch hay này.

Khương Hồng Huyên.

Khương Hồng Cơ nghe thấy tiếng, ngẩng đầu nhìn lên trời, vừa vặn thấy Khương Hồng Huyên và Khương Thụy Thu phía sau Khương Hoa.

Thu Nhi, xem ra những kẻ dưới trướng hắn cũng không mạnh lắm nhỉ.

Ngay cả Linh Thể do em ngưng tụ ra mà hắn cũng không đánh lại.

Khương Thụy Thu vừa rồi bị Ảnh Lang g·iết c·hết kia thực ra là Linh Thể do Khương Thụy Thu ngưng tụ ra, mục đích của Linh Thể này chính là để dẫn dụ kẻ ẩn nấp trong bóng tối ra ngoài.

Chỉ là một Thiên Cảnh thôi, không đáng lo.

Tốt, bây giờ tạp nham đã dọn dẹp xong, tiếp theo đến lượt em biểu diễn đi.

Ừ.

Khương Thụy Thu đáp lời, hạ xuống giữa diễn võ trường.

Tiểu thúc, đây cũng là lần cuối cùng con gọi thúc như vậy.

Bây giờ chúng ta hãy tính sổ sách thật tốt đi.

Hừ, con nha đầu không biết lễ phép này, ngươi không có tư cách, muốn tính sổ thì phải là cha ngươi tới.

Không biết lễ phép.

Vừa rồi thúc đối xử với Nhị Trưởng Lão ra sao.

Vì cái vị trí Gia chủ này mà thúc đối xử với trưởng bối trong nhà như thế nào, vậy mà thúc nói con không biết lễ phép.

Nói câu này chẳng lẽ thúc không đỏ mặt sao.

Khương Hồng Cơ sắc mặt âm trầm nhìn Khương Thụy Thu, trước đây sao hắn lại không phát hiện Khương Thụy Thu miệng lưỡi sắc bén như vậy nhỉ.

Khương Hồng Cơ, ngươi cứ kéo dài thêm chút nữa, ta đã thông báo tông chủ rồi, bọn họ đang trên đường đến đây.

Tốt quá rồi.

Khương Hồng Cơ nghe Tuyệt Ảnh tông tông chủ sắp đến, lập tức tràn đầy tự tin, ngẩng đầu nhìn Khương Thụy Thu.

Chương 437

Ừm, ngoan chất nữ của ta, không phải ngươi muốn nói chuyện sao, nào, ngươi muốn nói chuyện gì.

Sao, có cứu binh rồi sao.

Nếu thúc muốn nói chuyện, vậy chúng ta sẽ nói chuyện thật tốt, thúc nói xem con nên xử quyết thúc thế nào đây.

Khương Thụy Thu nói, những tinh thể băng trên tay từ từ vây quanh Khương Hồng Cơ.

Đáng giận, ngươi muốn g·iết ta.

Trong mắt ngươi thật sự không có ta, thúc thúc này sao.

Thúc không phải biết rồi còn hỏi sao, từ nhỏ đến lớn, thúc vẫn luôn lạnh nhạt với con, bây giờ con đã trưởng thành, thúc sợ con uy h·iếp đến quyền thế của thúc, vẫn luôn tìm cơ hội muốn g·iết con.

Giờ lại muốn nói chuyện thân tình với con sao.

Tiểu thúc đáng kính.

Ngươi. ngươi đều biết.

Ha ha, thúc nói xem, nếu con thật sự ngây thơ như vậy thì con đã sớm không đứng ở đây rồi.

Hơn nữa, cái người đứng sau lưng thúc kia con nghĩ hắn cũng sắp lộ đuôi rồi, nếu không thì thúc cũng không có cái lá gan này mà mưu quyền soán vị, mặc dù có Tuyệt Ảnh tông trợ giúp, hoặc có lẽ là, Tuyệt Ảnh tông sở dĩ giúp thúc cũng là do kẻ nào đó sau lưng thúc chỉ thị phải không.

Ngươi.

Khương Hồng Cơ cứng họng, hắn không ngờ Khương Thụy Thu lại tinh ranh đến vậy.

Không sai, sở dĩ hắn có lá gan muốn đạt được vị trí Gia chủ Khương gia này hoàn toàn là vì phía sau hắn có người chống lưng.

Con nghĩ kẻ giật dây núp sau lưng thúc bây giờ đã có mặt ở đây rồi, đúng không, Lạc Đại Vương Gia.

Nói xong, Khương Thụy Thu vung ra một đạo băng tinh về phía một người mặc hắc bào phía sau Khương Hồng Cơ.

Tên hắc bào nhân kia đưa tay đỡ được băng tinh của Khương Thụy Thu, từ từ cởi hắc bào xuống, để lộ ra một người đàn ông vận bạch phục, tay cầm quạt, trông giống một thư sinh.

Ha ha, không ngờ ta đã sắp đặt nhiều năm như vậy, không ai phát giác, không ngờ lại bị con nha đầu ngươi phát hiện.

Khương gia này thật sự đã xuất hiện một thiên chi kiêu nữ.

Ha ha, tiểu nữ tử ở đây cảm tạ Lạc Vương Gia đã quá khen.

Bây giờ ta rất tò mò, ngươi đã phát hiện ra ta bằng cách nào.

Cái này rất đơn giản.

Ngay lần đầu tiên các ngươi lên kế hoạch g·iết ta, lúc đó ta suýt nữa thì bị các ngươi đắc thủ, nhưng may mắn cha tốt đã đến kịp thời, nếu không thì lúc đó ta đã m·ất m·ạng rồi.

Cũng chính là lần đó ta biết sự tồn tại của ta đã uy h·iếp đến lợi ích cá nhân nào đó.

Ta đầu tiên nghĩ đến chính là cái tiểu thúc tiện nghi này của ta.

Từ đó về sau, ta bắt đầu theo dõi hành tung của vị tiểu thúc này rất chặt chẽ, cuối cùng để ta tìm được lúc hắn gặp mặt với ngươi.

Sau khi các ngươi nói chuyện xong và rời đi, ta đã phái người theo dõi ngươi, nhưng thủ hạ của ta theo dõi ngươi đến Vương Gia Phủ thì ngươi liền biến mất.

Sau đó, ta liền đặc biệt chú ý đến Vương Gia, cuối cùng vẫn để ta tìm được dấu vết.

Chậc, không ngờ Khương gia lại xuất hiện một thiên tài như ngươi.

Nhưng đôi khi vận mệnh chính là trời cao đố kỵ anh tài.

Thu Nhi, viện binh của bọn họ đến rồi.

Khương Hoa nhìn thấy biểu cảm của Lạc Vương Gia liền biết viện binh đã tới.

Vương Gia, ta đến rồi.

Ha ha, Ảnh Sát, cuối cùng ngươi cũng đến rồi.

Lạc Phong nhìn thấy Ảnh Sát từ nơi bí mật gần đó bước ra, liền lập tức trở nên đắc ý.

Ngươi cuối cùng cũng đến rồi, không uổng công ta đợi các ngươi lâu như vậy.

Bây giờ, ta có thể hốt gọn các ngươi một mẻ.

Mà, khi Khương Thụy Thu nhìn thấy Ảnh Sát đến, Lạc Phong cũng không thấy biểu cảm mà hắn muốn trên mặt Khương Thụy Thu, mà là có chút vui vẻ, giống như là cố ý đang đợi hắn vậy.

Hừ, vô tri.

Ảnh Sát nhìn thấy biểu cảm bất cần của Khương Thụy Thu, sắc mặt lập tức âm trầm xuống, liền phóng thích khí thế Vương Cảnh của mình.

Ha ha, không ngờ Ảnh Tông chủ lại đã đạt đến Vương Cảnh đỉnh phong.

Vậy lát nữa ngài ra tay cũng phải cẩn thận một chút rồi.

Lạc Phong thấy Ảnh Sát phóng thích khí thế xong, trong lòng càng thêm tự tin.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng nảy sinh ý nghĩ muốn làm quốc vương Lạc Vân Vương Quốc.

Trước đó vì có Vương huynh của mình, hắn vẫn luôn không dám nghĩ, nhưng bây giờ thấy Ảnh Sát tấn thăng đến đỉnh phong, ý nghĩ này trong lòng hắn liền lập tức bắt đầu bén rễ nảy mầm.

Nha đầu, ta thấy ngươi tu hành không dễ, ta cho ngươi một cơ hội.

Chỉ cần ngươi có thể đầu hàng và thề một mực trung thành với Vương Gia, ta có thể tha cho ngươi một mạng.

Ha ha.

Cực Băng Lĩnh Vực.

Nhưng thứ Ảnh Sát nhận được đáp lại chính là lĩnh vực mà Khương Thụy Thu phóng thích ra.

Nhất thời hàn phong nổi lên bốn phía, Khương Thụy Thu trong lĩnh vực, có thể nói là vô cùng hiểu rõ không gian nội bộ.

Thiên tài lĩnh vực nguyên tố băng.

Lần này không chỉ Ảnh Sát kinh ngạc, ngay cả Lạc Phong, người không tu luyện, cũng dùng sức dụi mắt.

Hắn không thể tin nổi nhìn Khương Thụy Thu, hắn tuyệt đối không ngờ Khương Thụy Thu lại mạnh mẽ đến mức này.

Đây chính là tình báo ngươi cung cấp cho ta sao.

Lạc Phong sắc mặt âm trầm nhìn Khương Hồng Cơ.

Khương Hồng Cơ thấy Lạc Phong sắc mặt âm trầm, lập tức quỳ xuống.

Vương.

Vương Gia, ta có thể thề, Khương Thụy Thu trước đây ngay cả tu luyện cũng không biết, còn về việc nàng bây giờ vì sao lại biến thành thế này, tiểu nhân thật sự hoàn toàn không biết ạ.

Lạc Phong thấy vẻ mặt sợ hãi của Khương Hồng Cơ, biết hắn không nói sai.

Vậy thì chỉ có một lý do, Khương Thụy Thu trong khoảng thời gian rời khỏi Khương gia đã gặp kỳ ngộ.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lạc Phong nhìn Khương Thụy Thu trở nên vô cùng nóng bỏng, bởi vì hắn từ nhỏ đã không thể tu luyện, bây giờ hắn cũng có cơ hội có thể tu luyện, làm sao có thể không kích động chứ.

Ảnh Sát, đừng g·iết c·hết nàng, ta muốn xem trên người nàng có bí mật gì.

Ảnh Sát nghe xong, Lạc Phong cười bất đắc dĩ, hắn hiện tại cũng không có tự tin có thể đánh bại Khương Thụy Thu.

Không được, ta phải nghĩ cách thoát khỏi lĩnh vực này, nếu không năng lực của ta sẽ bị hạn chế đến c·hết mất.

Hạ quyết tâm xong, Ảnh Sát dịch chuyển về phía biên giới lĩnh vực.

Khương Thụy Thu nhìn thấy động tác của Ảnh Sát cũng biết hắn đang nghĩ gì.

Ý tưởng đúng là rất hay đấy, nhưng muốn đột phá lĩnh vực của ta,

ngươi có phải nghĩ quá đơn giản rồi không.

Hàn Băng Thế Giới.

Ảnh Sát thông qua khả năng dung nhập bóng tối của mình muốn đột phá Cực Băng Lĩnh Vực, nhưng ngay khi Khương Thụy Thu khẽ điểm ngón tay, toàn bộ không gian liền như bị đóng băng vậy.

Muốn rời khỏi lĩnh vực của ta, cũng không phải đơn giản như vậy đâu.

Ảnh Sát, thấy mình không thể lợi dụng bóng tối để dịch chuyển nữa, đành nhắm mắt cứng đối cứng với Băng Ý Sương.

Không chạy nữa sao.

Khương Thụy Thu nói, cánh tay khẽ động, sau lưng nàng xuất hiện từng chuỗi băng trụ.

Chết đi.

Theo giọng nói lạnh lùng của Khương Thụy Thu vang lên, những băng trụ sau lưng nàng như mưa rào đổ về phía Ảnh Sát.

Đáng giận, Thời Khắc Bóng Đen.

Ảnh Sát vội vàng tế ra kỹ năng áp đáy hòm của mình, nhưng bây giờ không gian đã bị Khương Thụy Thu phong bế.

Ảnh Sát không thể ẩn nấp vào bóng tối.

Hắn bất đắc dĩ chỉ có thể từng cái đánh nát những băng trụ đó, nhưng không chịu nổi số lượng quá nhiều, chân trái bị một băng trụ đâm xuyên.

A.

Chân của ta.

Nhưng mà, sau khi băng trụ đâm xuyên chân Ảnh Sát, nó lại bắt

đầu lan tràn sang các bộ phận khác trên cơ thể hắn, giống hệt tình huống của Ảnh Lang vừa rồi.

Đáng giận, trên đời này tại sao lại có hàn băng chi lực khủng bố đến vậy.

Sau đó Ảnh Sát cắn răng một cái, tự chặt đứt chân trái của mình.

Đến nước này, hai kẻ giúp sức của Tuyệt Ảnh tông, một tên mất cánh tay, một tên mất chân.

Bây giờ Thu Nhi thật xa lạ.

Khương Hồng Huyên nhìn Khương Thụy Thu giờ đây như một Nữ Vương Băng Tuyết, vô cùng cảm khái.

Khương Thụy Thu hiền lành đáng yêu trước kia đã không thấy nữa, điều này khiến trong lòng hắn có một nỗi buồn mất mát vô cớ.

Cha, cha không phát hiện sao.

Thu Nhi trước kia tuy rất hiếu thắng nhưng nàng không hề vui vẻ.

Bây giờ Thu Nhi tuy có sự thay đổi trời long đất lở so với trước kia, nhưng cha không thấy nụ cười của nàng đã nhiều hơn sao.

Đúng vậy, Thu Nhi trước đây, ngày ngày tự phong bế mình, mặc dù nàng có thể đạt được điều mình muốn nhưng lại không có bất kỳ người bạn nào.

Có lẽ là ta, người làm cha này, vẫn quá ít quan tâm đến Thu Nhi rồi.

Cha, ngài yên tâm đi, mặc kệ Thu Nhi có thay đổi thế nào, nàng mãi mãi cũng là Thu Nhi mà ngài quen thuộc thôi.

Đi thôi, bây giờ cần cha ra mặt.

Ừm.

Bây giờ tất cả đều có thể kết thúc rồi.

Ngưng.

Theo ngón tay của Khương Thụy Thu vẽ ra một ký hiệu giữa hư không, Lạc Phong, Khương Hồng Cơ và toàn bộ người của Tuyệt Ảnh tông đều bị băng bao phủ lại.

Làm sao có thể, ngươi làm sao lại cường đại đến vậy.

Lạc Phong vẫn không dám tin mình lại thất bại, hơn nữa, lại bại dưới tay một con nha đầu mà hắn từ đầu đến cuối cũng không chú ý tới.

Thu Nhi, những chuyện còn lại cứ để cha xử lý đi.

Được.

Khương Hồng Huyên bước tới, ánh mắt phức tạp nhìn người đệ đệ ruột thịt của mình, kẻ mà lại muốn g·iết c·hết chính mình.

Đại ca, em sai rồi, em chỉ là nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, anh phải tin em nha, em thật sự vẫn luôn trung thành với Khương gia.

Khương Hồng Cơ thấy Khương Hồng Huyên liền bắt đầu điên cuồng xin lỗi, cầu xin tha thứ, nhưng thứ hắn nhận được chỉ là sự lạnh nhạt và phớt lờ của Khương Hồng Huyên.

Sao.

Sao lại thế này.

Khương Hồng Cơ không tin những gì đang xảy ra, cho dù bây giờ Khương Hồng Huyên có đến đánh hắn một trận cũng được, tại sao lại phớt lờ hắn chứ.

A ha, lại là sự phớt lờ.

Từ nhỏ đến lớn, bất kể là cha hay các trưởng bối, sự chú ý của

mọi người đều đổ dồn vào anh, không ai chú ý đến em cả, dù em có làm tốt đến đâu.

Mỗi khi em mang thành quả của mình đi báo cáo với cha, ông ấy mãi mãi chỉ nói một câu: Hãy học hỏi anh trai con thật tốt, con bây giờ còn quá trẻ.

Mãi mãi chỉ là câu đó.

Em hận, em hận người anh trai này của em, em hận tất cả những người phớt lờ em, vì vậy, những năm gần đây em đã trăm phương ngàn kế làm rất nhiều điều chỉ để các người chú ý đến em.

Hôm nay.

Ha, em thành công rồi, các người đều đã chú ý đến em, mặc dù chỉ là thoáng qua nhưng em cảm thấy thật thỏa mãn.

Thế nhưng, thế nhưng, ngay vừa rồi, anh lại phớt lờ em, cái cảm giác ghê tởm này, em không muốn nhìn thấy, đời này cũng không muốn.

Khương Hồng Cơ điên cuồng gầm thét, dường như trút hết tất cả phẫn nộ đã đè nén trong lòng bấy lâu nay ra ngoài.

Haiz, bây giờ, khi ngươi ngồi lên vị trí Gia chủ, tâm trạng của ngươi sẽ ra sao.

Trống rỗng, trống rỗng vô tận.

Nhưng ta không hối hận, bởi vì vào một khoảnh khắc nào đó, ta biết mình chính là trung tâm của mọi sự chú ý, chính là cái cảm giác này, ta đã khát khao hơn ba mươi năm.

Ngươi biết không, kỳ thực những chuyện ngươi làm ta đều biết, cha cũng đều biết.

Hơn nữa, ta vốn dĩ cũng đã chuẩn bị thoái vị rồi, và người tiếp

theo kế thừa chức Gia chủ chính là ngươi.

Đây là kết quả sau khi ta đã thương lượng với Đại Trưởng Lão, Nhị Trưởng Lão và cha.

Theo lời nói của Khương Hồng Huyên từ từ lọt vào tai Khương Hồng Cơ, trong óc hắn đột nhiên Ầm. một tiếng, nổ tung.

Chương 438

Không. không thể nào.

Ngươi nhất định đang lừa ta phải không.

Không sai, các ngươi nhất định đang lừa ta.

Phụt.

Biểu cảm của Khương Hồng Cơ càng ngày càng điên cuồng, sắc mặt cũng vì quá mức kích động mà trở nên đỏ bừng.

Cuối cùng, Khương Hồng Cơ phun ra một ngụm máu rồi ngất đi.

Ai.

Thu Nhi, thả hắn ra đi.

Khương Hồng Huyên vẫn không thể chấp nhận được cảnh tượng của người đệ đệ ruột thịt mình như vậy, cho dù hắn vừa rồi muốn g·iết mình.

Cha, hắn chỉ là trong thời gian ngắn không thể chấp nhận kết quả này dẫn đến huyết khí công tâm, nghỉ ngơi một chút là được rồi.

Ừm.

Sau đó Khương Hồng Huyên đi đến trước mặt Lạc Phong, vận chuyển linh khí đánh nát lớp hàn băng giam cầm Lạc Phong.

Vương Gia, ngài đã chịu khổ rồi.

Cha.

Khương Thụy Thu vô cùng khó hiểu cách làm của cha mình, muốn nói điều gì đó nhưng bị Khương Hoa ngăn lại.

Cha vợ làm như vậy chắc chắn có lý do riêng của mình.

Hừ, tính ngươi thức thời.

Bây giờ ta cho ngươi một cơ hội lập công chuộc tội, thả hết thủ hạ của ta ra, sau đó bảo con gái ngươi đến xin lỗi ta, ta có thể cân nhắc bảo Vương huynh của ta tha cho Khương gia các ngươi.

Lạc Phong thấy Khương Hồng Huyên nói xin lỗi hắn, tưởng rằng hắn đã sợ quyền thế của mình.

Không, ta nghĩ Vương Gia ngài đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Ta thả ngài ra không phải để ngài xin lỗi đâu, mà là ta muốn đích thân cùng ngài tính toán sổ sách này.

Khương Hồng Huyên ngươi thật to gan, ngươi không sợ ta báo cáo Vương huynh sao.

Đến lúc đó có thể không phải đơn giản là để con gái ngươi xin lỗi nữa đâu.

Hừ, ngươi nói Bệ Hạ sao, ta nghĩ bây giờ t·hi t·hể của Bệ Hạ đang được Đại Tướng Quân đưa về Vương Thành đấy.

Khương Hồng Huyên ngươi thật to gan, dám động đến quốc vương sao.

Ta tưởng tượng sẽ báo cáo nhanh cho Vương huynh, đến lúc đó sẽ chém đầu cả nhà Khương gia ngươi.

Ha ha, bây giờ Đại Tướng Quân chắc hẳn đã sắp đến Lạc Vân Thành rồi, đến lúc đó ngươi tự nhiên sẽ biết.

Bây giờ thì Vương Gia vẫn phải chịu thiệt một chút vậy.

Ngươi muốn làm gì.

Lạc Phong thấy động tác của Khương Hồng Huyên liền lập tức luống cuống.

Tiểu Lục Tử, mấy người các ngươi đưa Vương Gia thỉnh đến hậu viện, nhớ kỹ phải có chút lễ phép đấy.

Khương Hồng Huyên cố ý nhấn mạnh chữ thỉnh, Tiểu Lục Tử cũng lập tức ngầm hiểu, trực tiếp dẫn vài tên gia phó chuẩn bị đi áp giải Lạc Phong.

Nhưng Lạc Phong dù sao cũng là một Vương Gia, mặc dù thiên phú vẫn luôn rất kém, nhưng nhiều năm như vậy lấy tiền để cứng rắn chồng chất Linh Lực cũng đã đạt đến Thiên Cảnh, mạnh hơn Tiểu Lục Tử rất nhiều.

Cút đi.

Lạc Phong thấy Tiểu Lục Tử bước tới, liền tung một chưởng.

Tiểu Lục Tử dù sao cũng chỉ là một gia phó, hắn trợn tròn mắt nhìn chưởng kia từ từ phóng đại trong mắt mình.

Ngay lúc Lạc Phong cho rằng mình sắp bắt được Tiểu Lục Tử, Khương Hoa xuất hiện trước mặt Tiểu Lục Tử.

Lạc Phong thấy Khương Hoa đột nhiên xuất hiện, vốn còn lo lắng mình không phải đối thủ của Khương Hoa, nhưng khi hắn cảm nhận được Khương Hoa chỉ có Nhân Cảnh, liền lập tức lộ ra nụ cười hung tàn.

Ngay lúc chưởng của Lạc Phong sắp đánh tới Khương Hoa, một tiếng vang dội như sấm nổ vang lên.

Một đạo lôi điện to như thùng nước bổ xuống.

A.

Theo một đạo lôi quang xẹt qua, mọi người chỉ thấy Khương Hoa an nhiên vô sự đứng ở đó, cùng với Lạc Phong nằm rạp trên mặt đất toàn thân co giật.

Hít Nhất thời trên diễn võ trường vang lên một tràng tiếng hít khí lạnh.

Ngay cả Khương Hồng Huyên cũng vô cùng kinh ngạc nhìn Khương Hoa, hắn biết Khương Hoa thiên phú rất cường đại, nhưng không ngờ một Nhân Cảnh như cậu lại có thể vượt cấp chiến đấu với Thiên Cảnh.

Sao mọi người lại nhìn tôi thế, làm tôi ngại quá.

Khương Hoa thấy nhiều người như vậy bất động nhìn mình, xấu hổ gãi đầu nói.

Cảm ơn cậu, nếu không phải cậu, bây giờ tôi có lẽ đã c·hết rồi, nhưng cậu thật là mạnh đó.

Ha ha, cũng thường thôi mà.

Khương Hoa, đi thôi.

Chỗ này bây giờ cứ để cha con xử lý là được rồi, anh và tỷ tỷ Hậu Thổ còn chưa đến Thiên Vân Thành đúng không, em dẫn hai người đi dạo chơi thật tốt nhé.

Vừa nói, cô vừa kéo tay Khương Hoa và Hậu Thổ đi ra ngoài.

Ai, thật sự là con gái lớn không ở cạnh cha nữa rồi.

Khương Hồng Huyên nhìn thấy hành động lần này của Khương Thụy Thu cũng lắc đầu, sau đó liền không đi nữa, để Đại Trưởng Lão và những người khác lo liệu.

Trong Đế Tôn Phủ, Ninh Tương lén lút đi vào thư phòng, thấy Đồng đang tu luyện, nàng từ từ bước tới, rồi nhẹ nhàng đưa tay về phía mũi Đồng.

Ai u.

Nhưng ngay khi tay Ninh Tương vừa chạm đến trước mặt Đồng,

nàng đã bị Đồng phát hiện và giữ chặt cổ tay lại.

Ai nha, thật là mất hứng, lại bị ngươi phát hiện rồi.

Ninh Tương buồn bã không vui ngồi bên cạnh Đồng.

Sao vậy, sao ngươi đột nhiên đến tìm ta.

Hừ, người ta nhớ ngươi thì không được sao.

Đồng nghe Ninh Tương làm nũng như vậy, bất đắc dĩ đưa tay vuốt đầu nàng.

Được rồi, bây giờ ta phải xử lý một chuyện vô cùng quan trọng.

Chỉ cần hoàn tất chuyện này, sau này ta sẽ ngày ngày ở bên cạnh ngươi.

Vẫn là chuyện đó sao.

Bây giờ hắn đã đến Vĩnh Tiên Giới rồi, hơn nữa, hiện tại bên cạnh hắn có Hậu Thổ và chính thống truyền nhân của Cực Băng Đạo Thể, ta nghĩ ngươi cũng có thể yên tâm để hắn đi đến nơi đó rồi chứ.

Ừm, cũng đến lúc rồi.

Bây giờ cách Thánh Nhân Chi Mộ xuất thế còn rất lâu, nhưng hắn bây giờ quá yếu, đã đến lúc để hắn đi đến nơi đó.

Thế nhưng, ngươi làm sao để hắn đi.

Hiện tại nhất cử nhất động của hắn đều bị mấy người kia nhìn chằm chằm rồi mà.

Ta tự nhiên có cách của mình.

Nói xong, trong tay Đồng xuất hiện một thanh trường thương.

Đây là.

Vũ khí của hắn sao.

Không sai.

Trước kia hắn đã giao vũ khí cho Võ, bây giờ cũng là lúc giao lại cho hắn.

Nói xong, Đồng vứt trường thương ra ngoài.

Trường thương xé rách bầu trời, bay từ Đông Vực qua, hướng về Nam Vực.

Đó là cái gì.

Nhạc Tài Quản, vốn đang cùng Quốc Sư thương lượng gì đó ở Chiêm Tinh Lâu, đột nhiên một đạo sao băng xẹt qua đã thu hút sự chú ý của hắn.

Quốc Sư lập tức sử dụng chiêm tinh thuật để xem bói, nhưng ngay khi ông ấy sắp bắt được cái đuôi thì một cỗ phản phệ chi lực khổng lồ đã khiến ông ấy trực tiếp phun ra một ngụm máu.

Đại Vương của ta, hy vọng ngài không tiếc bất cứ giá nào đều phải làm rõ chân diện mục của đạo sao băng này.

Người đâu.

Mau đi mời Trương Tông Chủ.

Vâng.

Trong bóng tối, một thân ảnh bay về phía Lăng Thiên Thánh Tông.

Hiện giờ, Tông Chủ Trương Mộng Sang của Lăng Thiên Thánh Tông đang nhìn Quách Bằng Triển tu luyện.

Từ khi Quách Bằng Triển mang Đế Tôn thư đề cử đến Lăng Thiên Thánh Tông, Trương Mộng Sang đã đặc biệt thăng hắn làm Chân Truyền Đệ Tử, và Quách Bằng Triển cũng đã dung hội quán thông tất cả tuyệt học của Lăng Thiên Thánh Tông.

Bằng Giương, xem ra con đã lĩnh ngộ được không ít từ Lăng Thiên Bí Cảnh, hiện tại đã chạm đến sơ hình Kiếm Đạo Đạo Tâm, cảnh giới cũng đã ổn định ở Vương Cảnh đỉnh phong.

Có lẽ đã đến lúc để con ra ngoài lịch luyện một chút rồi.

Thật sao.

Tốt quá.

Con ở trong Lăng Thiên Bí Cảnh mấy trăm năm, chán muốn c·hết rồi, cuối cùng con cũng có thể ra ngoài.

Con đó.

Trương Mộng Sang bất lực nhìn Quách Bằng Triển.

Dù tính cách của cậu ta có chút tùy hứng, nhưng thiên phú Kiếm Đạo thì không ai sánh bằng, ngay cả chính ông cũng không thể so được với Quách Bằng Triển.

Vì thế, Trương Mộng Sang rất tận tâm dạy dỗ cậu.

Đúng lúc này, một bóng đen hạ xuống.

Ồ.

Ám vệ của Thiên Khải đế quốc, có phải Nhạc Tài Quan đang gặp rắc rối gì không.

Bẩm Trương Tông Chủ, Bệ Hạ có việc gấp mời ngài đến Chiêm tinh lầu họp.

Ừm, tôi biết rồi.

Bằng Giương, ta cần đến Thiên Khải đế quốc một chuyến, ta sẽ đưa con đi cùng, vừa hay con cũng muốn ra ngoài lịch luyện.

Vâng.

Sau đó Trương Mộng Sang vung tay lên, ba người trực tiếp biến

mất tại chỗ.

Tại Chiêm tinh lầu, một làn sóng không gian xuất hiện, ba người Trương Mộng Sang xuất hiện trước mặt Nhạc Tài Quan.

Lão Trương, ông đến rồi.

Bái kiến Trương Tông Chủ.

Ừm, miễn lễ.

Lão Nhạc, ông vội vã tìm tôi có chuyện gì thế.

Hơn nữa, Quốc Sư sao lại bị thương.

Đây chính là lý do tôi tìm ông đến.

Còn đây là.

Nhạc Tài Quan đột nhiên chú ý đến Quách Bằng Triển phía sau Trương Mộng Sang, cậu ta đang hiếu kì nhìn đông nhìn tây như một đứa trẻ.

Bằng Giương, con lại đây, bái kiến Nhạc Quốc Chủ.

Bái kiến Nhạc Quốc Chủ.

Đây là đệ tử thân truyền mới của tôi, thiên phú Kiếm Đạo của nó có thể nói là hiếm thấy.

Hôm nay tôi định cho nó ra ngoài lịch luyện một chút.

Ừm, đứa bé này đúng là như một thanh kiếm.

Có lẽ sẽ vượt qua cả ông đấy.

Ha, như vậy chẳng phải là may mắn cho Nhân tộc ta sao.

Chúng ta không làm được, tương lai đành trông cậy vào lũ trẻ này thôi.

Đúng vậy.

Bằng Giương, con vào vương cung của ta dạo chơi đi, sau này con cũng có thể thường xuyên đến.

Thật sao.

Đương nhiên rồi, con là đệ tử của Lão Trương, vậy cũng là đệ tử của ta.

Đi đi.

Được ạ.

Nói xong, Quách Bằng Triển bay vút ra ngoài.

Đứa nhỏ này.

Trương Mộng Sang bất lực lắc đầu.

Được rồi, bây giờ ông có thể nói cho tôi biết chuyện chính rồi chứ.

Ừm, vừa rồi tôi phát hiện một luồng sao băng bay về phía Nam Vực, nhưng tôi không thể cảm nhận được đó là gì.

Quốc Sư cũng vì sử dụng Chiêm tinh thuật mà bị phản phệ.

Cái gì.

Ngay cả ông và Quốc Sư cũng không phát hiện ra là gì sao.

Ừm, đây chính là lý do tôi tìm ông.

Chương 439

Tôi nghi ngờ thứ này có liên quan đến vị đó.

Ông muốn nói là Đế.

Không sai, nhưng tôi không biết lý do vị đó làm như vậy là gì.

Ai, nếu là vị đó thì chúng ta cũng không biết được.

Nhưng chúng ta có thể phái người đi Nam Vực điều tra một chút.

Tôi cũng có ý nghĩ này, nhưng chúng ta nên phái ai đi đây.

Bây giờ không phải vừa hay có người thích hợp sao.

Ông muốn nói là.

Không sai, lần này tôi đưa Bằng Giương ra ngoài cũng là để nó lịch luyện.

Bây giờ vừa hay có thể để nó đi điều tra Nam Vực.

Ừm, được.

Quách Bằng Triển ngồi trên kiếm, chán nản bay lượn trên bầu trời hoàng cung.

Vương cung này lớn quá đi.

Quách Bằng Triển chưa từng thấy hoàng cung nào lớn hơn thế này.

Ngay cả Cố Cung ở hạ giới, hai cái cộng lại cũng không bằng một phần tư Thiên Khải vương cung.

Kẻ nào ở phía trên, không biết trong vương cung cấm phi hành sao.

Nghe tiếng quát lớn từ phía dưới, Quách Bằng Triển liền hạ xuống.

Hắc, vị đại ca kia, tôi đây là lần đầu tiên đến hoàng cung mà, muốn ngắm cảnh trong vương cung một chút.

Lần sau sẽ không thế nữa.

Ngươi là.

Lăng Thiên Thánh Tông.

Hắc, quên mất, trên người tôi vẫn còn mặc quần áo của Lăng Thiên Thánh Tông đây.

Nếu đã vậy, có cần tôi dẫn đường cho ngài tham quan không.

Không cần, tôi tự biết đường.

Vậy được rồi, nếu ngài lạc đường, ngài bóp nát vật này.

Ừm, được.

Sau đó Quách Bằng Triển bước đi dưới ánh mắt không tin của thị vệ.

Hừ, dám coi thường ta, một cái hoàng cung nhỏ bé còn có thể làm ta lạc đường sao.

Nói xong, Quách Bằng Triển trực tiếp ném cục đá lên trời.

A.

Kẻ nào không có lương tâm ném đồ lung tung, đừng để ta bắt được ngươi.

Quách Bằng Triển vừa đi vừa ngắm cảnh trong vương cung.

Các thị vệ đi ngang qua thấy cậu ta mặc quần áo của Lăng Thiên Thánh Tông còn thân thiện chào hỏi.

Chậc, Thiên Khải hoàng cung và Thánh Tông chúng ta quan hệ thật tốt.

Lại yên tâm để ta chạy lung tung trong này.

Quách Bằng Triển đi rất lâu trong vương cung, đột nhiên cậu ta nhận ra một vấn đề nghiêm trọng.

Chết tiệt, hình như mình thực sự lạc đường rồi.

Mình nhớ là mình đã đi qua đây rồi mà, nhưng sao cứ đi thẳng mãi mà không ra được đâu nhỉ.

Quách Bằng Triển ôm bụng đau đầu, tìm một cục đá ngồi xuống, ra vẻ trầm tư.

Ngươi sao vậy.

Lúc này, một bóng người xuất hiện bên cạnh Quách Bằng Triển, còn ân cần nhìn cậu ta.

Tôi.

Tôi thấy ánh trăng bên trong thật đẹp, tôi đang ngắm trăng.

Quách Bằng Triển thấy cô cung nữ này, vốn định nói mình lạc đường, nhưng nói ra thì mất mặt quá, liền tìm đại một cái cớ.

Hì hì ha ha, ngươi đúng là biết nói đùa, ngươi ngẩng đầu nhìn xem bây giờ trên trời có trăng sao.

Quách Bằng Triển ngẩng đầu nhìn, phát hiện trên trời đừng nói trăng, ngay cả một ngôi sao cũng không có.

Cái này.

Tôi nói tôi đang thưởng Vân, cô có tin không.

Ngươi nghĩ tôi tin sao.

Ha.

Ngươi có phải lạc đường rồi không.

Hay là để tôi dẫn ngươi ra ngoài nhé.

Bị cung nữ nói trúng tim đen, Quách Bằng Triển nhảy dựng lên.

Hừ, nực cười, ngươi thấy tôi giống người sẽ lạc đường sao.

Tôi chỉ là đang dạo chơi.

Đúng vậy, chính là đang dạo chơi.

A Dạo chơi hả.

Nếu đã nói vậy, vậy ngươi cứ ở đây dạo chơi cho tốt đi, tôi đi trước đây.

Nói rồi cung nữ định đi, vẫn không quên quay đầu nhìn Quách Bằng Triển một cái.

Ngươi đi thì cứ đi thôi, nói với tôi làm gì, đi nhanh đi, làm phiền tôi thưởng Vân.

Vậy hả, vậy tôi đi thật đây.

Nói xong cung nữ quay đầu bước đi.

Quách Bằng Triển thấy không ngồi yên được, cô ấy đi thật rồi à, cũng không biết kiên trì thêm chút.

Sau đó Quách Bằng Triển lén lút đi theo.

Lưu Ly nhìn thấy Quách Bằng Triển lén lút đi theo phía sau, không nhịn được bật cười, nhưng đồng thời không dừng lại mà bước nhanh hơn.

Cứ thế, một người đi phía trước, một người lén lút đi theo phía sau, cho đến khi Lưu Ly đi vào một căn phòng.

Sao lại vào nhà rồi, vậy mình làm sao ra ngoài đây, còn không cho ngự kiếm.

Quách Bằng Triển bực bội đấm vào tường một cái, rồi quay đầu bước đi.

Sao, bây giờ muốn tôi dẫn ngươi ra ngoài sao.

Đột nhiên một giọng nói dễ nghe vang lên sau lưng cậu.

Quách Bằng Triển nghe xong vô cùng ngạc nhiên quay đầu lại.

Đã ngươi muốn dẫn bản công tử ra ngoài như vậy, ta liền lòng từ bi cho ngươi cơ hội này.

Nhưng mà tính cách kiêu ngạo của Quách Bằng Triển không cho phép cậu thừa nhận mình là kẻ mù đường, ngược lại rất kiêu ngạo nói.

Ừm, nếu ngươi không lạc đường thì ngươi tự về đi, trời cũng muộn rồi, ta muốn đi ngủ đây.

Nói rồi Lưu Ly làm động tác ngáp.

Nói rồi Quách Bằng Triển chạy tới ôm vai Lưu Ly.

Lưu Ly thấy Quách Bằng Triển thân quen chạy tới ôm vai mình, mặt cô đỏ bừng.

Quách Bằng Triển thấy Lưu Ly mặt đỏ hồng, mắt cậu ta cũng không nhúc nhích, cứ nhìn chằm chằm cô.

Ngươi, ngươi nhìn cái gì, đáng ghét qúa.

Ha.

Quách Bằng Triển lúng túng rút tay về.

Ngươi muốn đi đâu, ta dẫn ngươi đi.

Thôi đi, nói dễ dàng quá, vương cung này sao có thể là nơi ngươi muốn đi đâu thì đi.

Quách Bằng Triển bĩu môi, vô cùng khinh thường nói.

Lỡ như ta có thể dẫn ngươi đi thì sao.

Thôi đi, ngươi không phải chỉ là một cung nữ thôi sao, có thể dẫn ta đi đâu.

Sao, hay là chúng ta đánh cược đi, nếu ngươi thua, ngươi phải dẫn ta ra cung đi chơi.

Không cược.

Ngươi có phải sợ không.

Lưu Ly thấy Quách Bằng Triển quyết đoán như vậy, cảm thấy vô cùng khó chịu, sau đó Lưu Ly lộ ra nụ cười ranh mãnh.

Ngươi có phải không dám không.

Vậy. bản thân mình còn lạc đường, làm sao có gan mà cá cược với ta chứ Ngươi nói ai không dám hả.

Cược thì cược, ngươi nói cá cược gì đi.

Lưu Ly thấy Quách Bằng Triển tức giận, cô cười đến mắt cong như trăng khuyết.

Vậy, nếu ngươi thua, ngươi phải dẫn ta ra cung đi chơi.

Đơn giản vậy thôi sao.

Quách Bằng Triển sửng sốt một chút, cậu không ngờ Lưu Ly lại đưa ra điều kiện đơn giản như vậy.

Tôi ấy à, từ khi sinh ra đến giờ vẫn luôn ở trong vương cung này, căn bản không ra được ngoài hoàng cung, nên tôi vẫn luôn muốn đi ra ngoài xem thử.

Quách Bằng Triển ngẩn ngơ nhìn Lưu Ly.

Trong mắt cô gái trước mặt, cậu thấy được sự khao khát của cô đối với thế giới bên ngoài.

Cũng đúng, một mình ngươi là cung nữ, làm sao có thể tùy tiện ra khỏi hoàng cung.

Ngươi yên tâm đi, chỉ cần có thể, ta nhất định dẫn ngươi ra ngoài

xem.

Cung nữ.

Lưu Ly kinh ngạc nhìn Quách Bằng Triển, không ngờ cậu ta lại nghĩ mình chỉ là một cung nữ nhỏ bé.

Đột nhiên một ý nghĩ vô cùng thú vị xuất hiện trong đầu cô.

Đúng thế, tôi là một cung nữ trong vương cung này, người quen biết cũng rất ít, còn có cả Tứ Hậu công chúa nữa, đôi khi tôi làm sai còn bị phạt.

Thảm như vậy sao.

Ừm ân, đúng thế.

Hừ, công chúa đó thật quá đáng, nếu để ta gặp được cô ta, ta nhất định giúp ngươi trút giận.

Đúng rồi, công chúa đó là ai.

Ta đến lúc đó để nhận ra.

Nàng là Khải Minh công chúa đương kim, là công chúa được Bệ Hạ yêu thích nhất.

Hừ, nghe ngươi nói vậy thì đúng là một công chúa ương bướng, đến lúc đó nếu để ta gặp được nàng, ta nhất định giúp ngươi dạy dỗ nàng một trận.

Ha ha, đi thôi, ta chờ.

Đi thôi, ngươi muốn đi đâu, ta dẫn ngươi đi.

Ừm, ngươi dẫn ta đến Chiêm tinh lầu đi, sư phụ ta hình như đang gọi ta.

Sư phụ ngươi.

Đúng vậy, ta đi theo sư phụ ta đến Thiên Khải đế quốc.

Oa, Lăng Thiên Thánh Tông có thể vào Chiêm tinh lầu cũng không nhiều, xem ra sư phụ ngươi rất lợi hại nha.

Đó là đương nhiên.

Ngươi biết đường đến Chiêm tinh lầu không.

Ta đương nhiên biết, hơn nữa, ta còn đi qua nhiều lần rồi, đi thôi, ta dẫn ngươi đi.

Nói rồi Lưu Ly kéo tay Quách Bằng Triển muốn đi.

Mềm mại quá, thật mịn màng Quách Bằng Triển sống đến giờ, còn chưa từng chạm tay con gái, bây giờ đột nhiên bị một cô gái kéo tay, Quách Bằng Triển vậy mà bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Alo, chúng ta đến rồi, ngươi đang nghĩ gì vậy.

Lưu Ly quay đầu thấy Quách Bằng Triển vẻ mặt Trư Ca, cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Khụ khụ, không gì cả.

Nhanh vậy đã đến rồi sao.

Không thì sao.

Vào đi.

Không phải, một mình ngươi là cung nữ như vậy quang minh chính đại vào Chiêm tinh lầu thật sự không sao chứ.

Không sao, ta đã nói với ngươi là ta đến đây nhiều lần rồi, vào đi.

Công.

Thị vệ canh gác Chiêm tinh lầu thấy Lưu Ly liền định thỉnh an, nhưng bị Lưu Ly dùng ánh mắt ngăn lại.

A, Lưu Ly sao lại đến đây.

Trong Chiêm tinh lầu, Nhạc Tài Quan đang nói chuyện phiếm với

Trương Mộng Sang, cảm nhận được hơi thở của Lưu Ly liền vô cùng nghi hoặc nói.

Nhạc Tài Quan vừa dứt lời, Lưu Ly liền kéo Quách Bằng Triển đi vào.

Phụ vương.

Lưu Ly đi tới liền nhảy nhót chạy đến bên cạnh Nhạc Tài Quan, kéo tay ông, ngọt ngào gọi.

A.

Cha. phụ vương.

Ngươi không phải nói với ta ngươi là cung nữ sao.

Ta cũng không có nói, là ngươi tự mình nói ta là cung nữ đấy chứ, dứt khoát ta cứ diễn theo ngươi luôn vậy.

Quách Bằng Triển nhìn thấy Lưu Ly với vẻ mặt ranh mãnh như hồ ly nhỏ, vô cùng cạn lời nhìn lên trời.

Đường đi hoàng cung quá sâu, tôi muốn trở về Tông Môn.

Được Khải Minh, con đừng ồn ào nữa, đến bái kiến Trương Bá Bá đi.

Vâng, Khải Minh gặp Trương Bá Bá.

Ha ha, không ngờ Khải Minh đã lớn vậy rồi, lần trước gặp con bé còn bé tí xíu thôi.

Đúng vậy, thời gian trôi qua thật nhanh.

Được rồi, bây giờ nói chuyện chính đi.

Bằng Giương, lần này ta phái con đến Nam Vực lịch luyện một chút, nhưng ta có một nhiệm vụ cần giao cho con.

Sư phụ, ngài nói đi.

Tối nay có một luồng sao băng xẹt qua Đông Vực bay về Nam Vực.

Lần này con ngoài việc đi Nam Vực lịch luyện, còn một việc nữa là giúp ta điều tra chân diện mục của luồng sao băng này.

Vâng.

Sư phụ, vậy con bây giờ xuất phát đây.

Nói rồi Quách Bằng Triển liền móc ra phối kiếm chuẩn bị đi.

Chờ một chút.

Câu nói đó khiến Quách Bằng Triển suýt chút nữa ngã khỏi thân kiếm.

Chương 440

Mấy người nghi hoặc nhìn Lưu Ly.

Chỉ thấy Lưu Ly lại chống nạnh, khí thế hung hăng đi tới, chống nạnh nói: Ngươi đồ lừa gạt, ngươi cũng thua rồi, cho nên ngươi phải dẫn ta cùng đi ra ngoài chơi.

Khải Minh không được hồ đồ.

Phụ vương đây là con và hắn đã nói xong rồi, con dẫn hắn đến Chiêm tinh lầu, hắn phải dẫn con ra khỏi hoàng cung đi chơi.

Con đây.

Quách Bằng Triển bất lực nhìn Lưu Ly.

Khải Minh, có phải ta quá dung túng con rồi không, bây giờ con về Khải Minh Cung ngay cho ta.

Phụ vương thối, phụ vương hư, con không thèm để ý đến người nữa.

Nói xong Lưu Ly bay thẳng đi.

Đứa nhỏ này.

Cái đó, Bệ Hạ, thật ra tôi có thể đưa cô ấy đi mà, hơn nữa, tôi đã hứa với cô ấy là sẽ dẫn cô ấy ra ngoài chơi.

Lão Nhạc, tính cách của Lưu Ly ông còn không biết sao.

Trời sinh hiếu kỳ, đã nhiều năm như vậy, chuyện đó cũng nên qua rồi, có lẽ Quách Bằng Triển dẫn con bé ra ngoài sẽ tốt hơn, hai đứa nhỏ dễ giao lưu.

Ai tôi cũng sợ con bé xảy ra chuyện.

Mẫu thân nó cũng vì tôi lúc đó không kịp thời đến mới xảy ra chuyện, tôi không muốn chuyện này lại xảy ra một lần nữa với Khải Minh.

Ông cũng nên thông suốt đi.

Đứa nhỏ Lưu Ly này giống mẹ nó biết bao.

Ông đặt tên con bé là Lưu Ly, chẳng phải là để kỷ niệm cô ấy sao.

Đúng vậy, tôi đặt tên đứa bé này là Lưu Ly, chính là hy vọng đứa bé này có thể giống Lưu Ly cả đời không bị bất kỳ ô uế nào làm bẩn, nhưng mà tôi vẫn lại gọi con bé là Khải Minh.

Xem ra tôi thật sự sai rồi.

Vậy, Quách Bằng Triển, tôi giao nhiệm vụ bảo vệ Lưu Ly cho con.

Tôi sẽ bảo vệ cô ấy thật tốt.

Nói xong Quách Bằng Triển bay về Khải Minh Cung.

Lần này có Quốc Chủ pháp chỉ, Quách Bằng Triển một đường thông suốt đi đến Khải Minh Cung.

Quách Bằng Triển lén lút đi đến, khi nhìn rõ, cậu ta phát hiện Lưu Ly đang vẽ chân dung mình trên tường, hơn nữa, trong tay còn cầm roi quất vào chân dung đó.

Tê Ai.

Lưu Ly kiều quát một tiếng, vung tay cầm roi đánh về phía Quách Bằng Triển, may mắn, Quách Bằng Triển nhanh tay bắt được roi.

Ngươi đến đây làm gì, làm sao lại đến khoe khoang ngươi có thể ra cung sao.

Nếu ngươi đến để khoe khoang, ngươi đã đạt được mục đích rồi,

ngươi có thể đi.

Lưu Ly mặt không biểu cảm thu roi về và đi vào phòng mình.

Alo, nếu ta nói cho ngươi biết lần này ta đến là để đưa ngươi ra cung thì sao.

Ha ha, lừa ta chơi vui lắm sao.

Vì sao các ngươi hết người này đến người khác đều phải lừa ta, là thấy ta đáng thương sao, ta không cần các ngươi thông cảm.

Nói xong Lưu Ly đóng cửa phòng lại.

Quách Bằng Triển đi đến trước cửa phòng, đặt tấm lệnh bài mà Nhạc Tài Quan đã đưa cho cậu trước cửa phòng.

Lần này ta không có lừa ngươi, phụ thân ngươi đã đồng ý cho ngươi ra ngoài.

Một canh giờ nữa ta sẽ đi, nếu ngươi đồng ý đi, thì đến Chiêm tinh lầu tìm ta đi.

Nói xong Quách Bằng Triển trực tiếp Ngự Kiếm Phi đi.

Ngay trước khi chân Quách Bằng Triển vừa rời đi, Lưu Ly liền mở cửa phòng, cô nhặt tấm lệnh bài đó lên.

Nước mắt giàn giụa trên mặt đột nhiên nở một nụ cười.

Đồ đần.

Nói xong liền đóng cửa phòng lại.

Chiêm tinh lầu, Lưu Ly con bé thật sự sẽ đến sao.

Sẽ đến.

Quách Bằng Triển rất trịnh trọng nhìn Nhạc Tài Quan nói.

Nhưng mà đến giờ lên đường rồi, ba người vẫn không thấy Lưu Ly đến.

Ngươi thật sự không tới sao.

Ai, đã đến giờ, chúng ta đưa con vào Nam Vực đi. nói rồi Nhạc Tài Quan bắt đầu định vị địa điểm không gian nhảy vọt.

Chờ một chút, ta đến rồi.

Ngay lúc Quách Bằng Triển sắp bước vào Không Gian Chi Môn, Lưu Ly chạy tới.

Ngươi đừng hòng bỏ rơi ta.

Nói xong liền kéo Quách Bằng Triển vào Không Gian Chi Môn.

Đứa nhỏ này.

Nhạc Tài Quan vẻ mặt cưng chiều nhìn Lưu Ly.

Thiên Thất, ngươi đuổi theo Khải Minh công chúa, nếu công chúa có bất kỳ sơ suất nào, ngươi cứ mang đầu đến gặp ta.

Vâng.

Chậc, ngay cả Ám vệ do chính ông bồi dưỡng cũng đã điều động, ông như vậy lại khiến Nhạc Long biết rồi lại nói ông thiên vị.

Hừ, thằng ranh con đó dám sao.

Trong Không Gian đường hầm, Quách Bằng Triển và Lưu Ly đang tiến hành xuyên không nhanh chóng, đột nhiên một luồng gợn sóng xuất hiện.

Cùng với luồng gợn sóng này, toàn bộ không gian đều bị phong bế.

Chuyện gì thế này.

Quách Bằng Triển cảnh giác nhìn xung quanh.

Thằng nhóc thối lâu vậy không gặp, có quên ta không đó.

Đế Tôn và Ninh Tương xuất hiện trước mặt Quách Bằng Triển.

Đế Tôn, Ninh Tương tỷ, hai người sao lại đến đây.

Cái gì, ngươi nói Khương Hoa đã đến rồi sao, tốt quá, ta bây giờ liền đi tìm hắn.

Ta đến là để nói cho ngươi biết, Khương Hoa đã đi đến Vĩnh Tiên Giới rồi.

Ngươi không cần phải gấp, ta bây giờ đang giúp ngươi thay đổi hướng nhảy không gian, ta sẽ đưa ngươi trực tiếp đến bên cạnh Khương Hoa.

Còn cái món đồ mà hai lão già kia muốn ngươi điều tra, là ta ném về Tây Vực đấy, ngươi chỉ cần giúp Khương Hoa thu được món đồ kia là được.

Vâng.

Món đồ này cho ngươi, nó có thể giúp ngươi cảm nhận được binh khí kia.

Còn cô nhóc phía sau ngươi đây, trên người nàng có đại cơ duyên, hãy đối xử tốt với nàng.

Nói xong Đế Tôn và Ninh Tương liền biến mất.

Vừa rồi xảy ra chuyện gì sao.

Vì sao ta có cảm giác như bị phong tồn vậy.

Là ảo giác của ngươi thôi.

Quách Bằng Triển nhìn về phía xa.

Khương Hoa, ta đến tìm ngươi đây.

Tại Thiên Vân Thành, ba người dạo chơi cả ngày, một ngày này khiến Khương Hoa mệt muốn c·hết.

Mua sắm thật đúng là bản tính của phụ nữ, bất kể là ở hạ giới hay

Vĩnh Tiên Giới.

Ngay cả Hậu Thổ, một Tổ Vu cũng vậy.

Hôm nay Hậu Thổ, Khương Thụy Thu và Bạch Ức Sương cùng với Tiểu Báo đã quét sạch gần hết các cửa hàng trong Thiên Vân Thành, điều này làm Khương Hoa và Tiểu Báo thảm hại.

Sau khi trở về, Khương Hoa liền vẻ mặt tuyệt vọng nằm dài trên giường.

Khương Thụy Thu thấy Khương Hoa với vẻ mặt chán đời như vậy, vô cùng quan tâm quỳ gối bên cạnh Khương Hoa giúp cậu xoa chân.

Đúng, chính là chỗ này, mạnh hơn chút nữa, a thoải mái Khương Thụy Thu nghe Khương Hoa rên rỉ, cả khuôn mặt đều đỏ bừng.

Tiện nhân.

Đúng lúc này, một luồng sao băng xẹt qua bầu trời Thiên Vân Thành, rơi xuống Vương Dương Chi Trung.

Ừm.

Khương Hoa và Hậu Thổ đồng thời đứng dậy khi luồng sao băng lướt qua.

Khương Hoa, ngươi cảm nhận được gì không.

Tôi vừa rồi cảm ứng được một luồng khí tức vô cùng quen thuộc, phảng phất như đang mời tôi đi tìm nó.

Vậy luồng sao băng vừa xẹt qua bầu trời có duyên với ngươi rồi.

Ừm, ngày mai chúng ta đi điều tra một chút đi.

Được.

Trên bầu trời Thiên Vân Bình nguyên bản, một luồng gợn sóng

không gian xuất hiện, sau đó Quách Bằng Triển và Lưu Ly xuất hiện.

Đây là đâu vậy.

Lưu Ly tò mò nhìn xung quanh, đây là lần đầu tiên cô ra khỏi hoàng cung, Lưu Ly đối với mọi thứ đều tràn đầy tò mò.

Đã Đế Tôn nói để mình tìm Khương Hoa trước, vậy chứng tỏ Khương Hoa không xa mình.

Trong tòa thành này có người, xem ra Khương Hoa đang ở trong thành.

Ừm, chắc chắn là vậy rồi, mình đúng là một tiểu cơ linh quỷ.

Chúng ta tìm cách vào thành tìm chỗ ở trước đi, nếu không đêm hôm khuya khoắt thế này, chúng ta phải ngủ ngoài trời mất.

A.

Ngủ ngoài trời hả, vậy không được, chúng ta mau vào thành thôi.

Lưu Ly kéo Quách Bằng Triển chạy về phía Thiên Vân Thành.

Dừng lại, bây giờ Thiên Vân Thành đã cấm đi lại ban đêm rồi, cấm xuất nhập.

Vị thị vệ đại ca kia, anh xem chúng tôi Thiên Lý Điều Điều đi đến đây không dễ dàng, anh cứ du di một chút đi.

Không được, đây là lệnh, phải vào thành sau khi cửa thành mở vào ngày mai.

Ngươi.

Anh sĩ binh ca ca, anh xem chúng tôi không xa Vạn Lý đi đến đây, cả ngày bây giờ một miếng cơm cũng chưa ăn đâu, anh thương xót chúng tôi một chút đi.

Lưu Ly hai mắt đáng yêu nhìn người lính canh cửa thành, phảng

phất như nếu người lính không đồng ý cho cô vào thì sẽ phạm phải tội lỗi tày trời vậy.

Được được, các ngài giao một Linh Thạch thì vào đi, hôm nay coi như ta chưa thấy các ngài.

Hắc, cảm ơn ca ca.

Nói xong Lưu Ly lấy ra một khối Linh Thạch ném cho người lính, nhảy nhót đi vào.

Cái này mà cũng được nữa hả.

Quả nhiên, mọi thứ trước sự đáng yêu đều trở nên vô nghĩa.

Rạng sáng ngày hôm sau, Khương Hoa dậy sớm, sau khi rửa mặt xong, liền chuẩn bị đi tìm nơi luồng sao băng hôm qua đã rơi xuống.

Lần này Khương Hoa định tự mình đi tìm trước, sau đó mới thông báo cho Hậu Thổ và những người khác.

Khương Hoa thu dọn xong, đi ra Khương phủ.

Khương Hoa dọc đường, nhìn dòng người qua lại, cậu không ngờ rạng sáng ở Vĩnh Tiên Giới lại có nhiều người như vậy.

Alo, tôi nói ngươi tỷ thí thế nào tôi còn ham chơi, ngươi sáng sớm đã gọi tôi dậy chỉ để xem phong cảnh bình minh thôi hả.

Khương Hoa nghe thấy giọng nói này cảm thấy có chút quen thuộc, Khương Hoa nghi hoặc quay đầu nhìn lại, vừa vặn thấy một cô gái đang kéo tay Quách Bằng Triển chạy loạn.

Quách Bằng Triển.

Vốn đang bực tức, cơ thể Quách Bằng Triển đột nhiên sững sờ tại chỗ.

Vốn đang kéo Quách Bằng Triển, Lưu Ly đột nhiên bị một lực

phản trọng kéo lại, đụng vào lòng Quách Bằng Triển.

Ngươi làm gì.

Đột nhiên lại không đi nữa.

Lưu Ly tức giận nhìn Quách Bằng Triển, nhưng bây giờ Quách Bằng Triển nhìn về phía trước ngây người ra.

Alo, ngươi ngốc rồi sao.

Lưu Ly đưa tay ra vẫy vẫy trước mặt Quách Bằng Triển.

Hai người tìm một khách sạn, ngồi vào một góc.

Còn Lưu Ly, Quách Bằng Triển để cô tự đi chơi.

Đã lâu không gặp, xem ra ngươi ở Vĩnh Tiên Giới làm ăn cũng không tệ, bây giờ đã đến Vương Cảnh rồi.

Ha ha, tôi cũng tạm được.

Sau khi đi theo Ninh Tương tỷ đến Vĩnh Tiên Giới, tôi mang Đế Tôn thư đề cử đến Lăng Thiên Thánh Tông.

Sau khi đưa thư đề cử cho sư phụ xem, qua khảo thí thì phát hiện thiên phú Kiếm Đạo của tôi rất mạnh.

Sau đó, tôi liền được thu làm đệ tử thân truyền, từ đó về sau, tôi vẫn luôn đi theo sư phụ tu luyện Kiếm Đạo.

Trước đây sư phụ cho tôi vào Thánh Địa tông môn, Lăng Thiên Bí Cảnh tu luyện, thời gian ở trong đó và tốc độ trôi chảy thời gian bên ngoài không giống nhau.

Tôi ở trong Bí Cảnh mấy trăm năm, dùng mấy chục năm để tu luyện cảnh giới của mình lên Vương Cảnh, sau đó liền bắt đầu cảm ngộ Kiếm chi nhất đạo.

Nhưng Đại Đạo biết bao phức tạp, tôi dùng mấy trăm năm cũng

chỉ lĩnh ngộ được sơ hình Kiếm đạo tâm.

Ha, xem ra ngươi đã tìm được con đường của mình, hãy kiên trì đi tiếp đi, con đường của ngươi chắc chắn là một Đại Đạo quang minh.

Ừm ân, Khương Hoa, ngươi đến Vĩnh Tiên Giới từ bao giờ vậy.

Hậu Thổ tỷ tỷ đâu.

Tôi đến đã hơn nửa tháng rồi, cũng quen biết rất nhiều bạn bè mới.

Chương 441

Hôm nay tôi vốn là ra ngoài tìm đồ, không ngờ lại ở đây gặp được ngươi.

Ha ha, sư phụ bảo tôi ra ngoài lịch luyện, hơn nữa còn bảo tôi đến Nam Vực điều tra luồng sao băng hôm qua.

Nhưng trong quá trình nhảy không gian, Đế Tôn xuất hiện, hắn trực tiếp đưa tôi đến đây và nói bảo tôi đến tìm ngươi.

Đến tìm tôi.

Không sai, Đế Tôn còn nói, món đồ trong luồng sao băng kia vốn chính là thuộc về ngươi, cho nên đưa món đồ này cho tôi, nói nó có thể chỉ dẫn Võ Bang ngươi tìm được món đồ kia.

Nói rồi Quách Bằng Triển đưa cho Khương Hoa cái đĩa tròn mà Đế Tôn đã đưa cho cậu.

Khương Hoa nhận lấy đĩa tròn, cảm thấy linh hồn và Huyết Mạch của mình hơi rung động một chút, phảng phảng như vật này vốn chính là của mình.

Cảm giác thật là kỳ lạ.

Sau đó Khương Hoa cất đĩa tròn đi.

Đi thôi, tôi dẫn ngươi đi gặp Hậu Thổ đi.

Được, chờ một chút, tôi đi tìm Lưu Ly đã, cũng không biết cô ấy chạy đi đâu rồi.

Lưu Ly, ngươi nói cô bé áo đỏ lúc nãy hả.

Mà ngươi lại gạt được cô bé ở đâu ra vậy.

Tôi có lừa gạt ai đâu, hiện tại tôi thấy cô ấy mới nhức đầu, thật

khó dây dưa, còn ham chơi hơn cả tôi.

Chậc, còn có người ham chơi hơn ngươi nữa sao, đi thôi, chúng ta đi tìm cô ấy đi.

Ừ.

Lúc này Lưu Ly đang nhảy nhót dọc đường, nhìn mọi thứ xung quanh đều cảm thấy vô cùng tò mò.

Ồ.

Cái này là cái gì.

Lưu Ly tò mò chỉ vào một chuỗi đồ vật đỏ rực cắm trên một cái cột.

Vị đại tiểu thư này, đây là Băng đường hồ lô, chua chua ngọt ngọt, có cần hai chuỗi không.

Lưu Ly liếm liếm môi nói: Ừm ân, được, cho ta hai chuỗi.

Ha ha, được, chỉ cần một khối hạ phẩm Linh Thạch là được rồi.

Hạ phẩm Linh Thạch.

Ngươi xem là cái này cái này sao.

Nói rồi Lưu Ly từ trong túi lấy ra một khối Linh Thạch phát ra ánh sáng.

Cái này. cái này lại là Cực phẩm Linh Thạch.

Tiểu phiến kinh ngạc nhìn khối Linh Thạch trong tay Lưu Ly nói.

Cái này, vị đại tiểu thư này, tôi đây chỉ là buôn bán nhỏ thôi, cô đưa tôi một khối Cực phẩm Linh Thạch này, tôi căn bản không có cách nào thối lại cho cô đâu.

Mặc dù tiểu phiến biết khối Linh Thạch trong tay Lưu Ly có thể thay đổi cuộc sống của cả gia đình ông ta, nhưng lương tâm ông ta lại

nói cho ông ta biết không thể lừa gạt cô bé trước mặt này.

Thế nhưng, ta chỉ có loại đá như vậy thôi.

Lưu Ly kiểm tra trong nhẫn trữ vật của mình một chút, phát hiện ngoài loại Linh Thạch chất thành núi này ra, căn bản không có loại Linh Thạch nào khác.

Vậy thì, chuỗi Băng đường hồ lô này tính là tôi tặng cô ăn.

Nói rồi tiểu phiến cầm xuống một chuỗi Băng đường hồ lô đưa cho Lưu Ly.

Ngô. cảm ơn đại ca ca.

Lưu Ly nhận lấy kẹo hồ lô, vốn dĩ khuôn mặt hơi buồn rầu liền chuyển sang vui vẻ, mắt cười híp lại nhìn tiểu phiến nói.

Tiểu phiến nhìn thấy nụ cười trên mặt Lưu Ly, cảm giác hô hấp của mình đều ngừng lại.

Đợi đến khi tiểu phiến phản ứng lại, Lưu Ly đã nhảy nhót đi rồi.

Chỉ là ông ta không biết, trong túi tiền của mình đã có thêm một khối Cực phẩm Linh Thạch sáng lấp lánh.

Thật chua, thật ngọt.

Lưu Ly vừa ăn, vừa tò mò nhìn đông nhìn tây.

Thiếu gia, ông xem bên kia có một cô nàng vô cùng đúng giờ.

Ở đâu.

Chính là cô nàng mặc áo đỏ đó.

Vương Kiệt nhìn theo hướng Nhị Cẩu Tử chỉ, quả nhiên, thấy Lưu Ly đang nhảy nhót.

Quả nhiên là một cô nàng vô cùng đúng giờ, nhìn bóng lưng thôi đã khiến ta nhiệt huyết sôi trào rồi, đi, chúng ta đi chăm sóc cô nàng này

một chút.

Vương Kiệt vẻ mặt cười dâm đi về phía Lưu Ly.

Vị tiểu muội muội xinh đẹp này, ta thấy ta từ trước tới nay chưa từng gặp ngươi, ngươi là vừa đến Thiên Vân Thành sao.

Vương Kiệt đi đến trước mặt Lưu Ly, bày ra vẻ mặt áo khoác tự cho là rất đẹp trai.

Đâu, vị đại thúc này ngươi có chuyện gì không.

Đại thúc.

Vương Kiệt tức giận nhìn Lưu Ly.

Tiểu muội muội, ta một người phong độ nhẹ nhàng như vậy, ngươi vậy mà gọi ta là đại thúc.

Tùy ý, vị đại thúc phong độ nhẹ nhàng này, ngươi có chuyện gì không.

Tiểu muội muội ta thấy ngươi vừa đến Thiên Vân Thành, có muốn ca ca dẫn ngươi đi chơi những nơi thú vị không.

Vương Kiệt đã biết cô nàng trước mắt này là một chủ nhân của những lời lẽ sắc bén.

Không cần, có người mang ta đi rồi.

Hừ, vậy thì không đến lượt ngươi rồi.

Vương Kiệt nói xong, thuộc hạ của hắn liền vây Lưu Ly lại.

Ngươi muốn làm gì.

Hắc, ngươi nói ta muốn làm gì, ta thấy tiểu muội muội ngươi vừa đến Thiên Vân Thành nha, ta đến chăm sóc ngươi một chút.

Ác tâm.

Nói xong, Lưu Ly một cước đá vào người Vương Kiệt.

Thiếu gia.

Đám người vội vàng đỡ Vương Kiệt đang loạng choạng.

Đáng ghét, ngươi dám đạp bản thiếu gia, hôm nay ta nhất định phải cho ngươi đẹp mặt.

Cái này Lưu Ly chạy đi đâu rồi.

Thật không khiến người ta bớt lo.

Ai, một cô bé tốt biết bao, bây giờ lại bị tên súc sinh Vương Kiệt đó để mắt tới, xem ra khó thoát khỏi ma trảo rồi.

Quách Bằng Triển nghe câu nói này, theo bản năng cảm thấy cô bé mà họ nói chính là Lưu Ly.

Quách Bằng Triển vội vàng chạy tới ngăn cản hai người kia.

Hai vị đại ca, hai người vừa nói cô bé đó có phải là một cô gái mặc áo đỏ không.

Đúng vậy, một cô bé tốt như vậy cứ thế bị chà đạp, các ngươi là bạn bè của cô bé đó sao.

Ừm, ngươi biết bọn họ ở đâu không.

Ngươi cứ đi thẳng đến ngã tư phía trước rẽ trái là thấy, ngươi tốt nhất nhanh lên đi, nếu không ta sợ ngươi không kịp mất.

Biết được vị trí, Quách Bằng Triển nhanh chóng chạy tới.

Chậc, xem ra tiểu tử Quách Bằng Triển này cũng có lúc động lòng rồi nha.

Khương Hoa nhìn bóng lưng Quách Bằng Triển lộ ra vẻ suy nghĩ.

Vương Kiệt sau khi đứng dậy lộ ra vẻ mặt tàn nhẫn.

Hôm nay cho dù Thiên Vương lão tử có đến, ngươi cũng không chạy thoát được đâu, mấy người các ngươi mau dẫn cô ta về phủ của

ta đi, hôm nay ta phải nếm thử tư vị của cô nàng này thật tốt.

Không biết tự lượng sức mình.

Lưu Ly vô cùng khinh thường nhìn đám người đang xông tới.

Trong chốc lát, Lưu Ly hóa thành một đạo bạch quang, một cái chớp mắt sau đó, đám gia phó bao vây đều nằm la liệt trên mặt đất.

Đại thúc này, ông còn sợ à.

Lưu Ly nhìn Vương Kiệt cười tủm tỉm.

Hắn ta trông như thấy một con mãnh thú hồng thủy, giờ chân mềm nhũn, không thể chạy nổi.

Cô bé này ghê gớm thật, vậy mà có thể khiến Vương Kiệt Bá Vương hung ác phải cầu xin tha thứ.

Cô bé mau chạy đi, lát nữa người của Vương gia tới là cô không thoát được đâu.

Ồ.

Đại thúc còn có cứu binh à.

Không, không có, làm sao tôi có cứu binh được chứ.

Vương Kiệt nói miệng, trong lòng vẫn thầm nghĩ, hừ, đồ con nhỏ thối tha đó, ngươi cứ chờ đấy, đợi cứu binh của ta đến, xem ta hành hạ ngươi thế nào.

Lưu Ly.

Quách Bằng Triển vội vàng chạy tới, muốn cứu Lưu Ly, nhưng hắn nhìn tới nhìn lui, cũng không thấy Lưu Ly bị thương ở đâu.

Chẳng lẽ là nội thương.

Nếu là nội thương thì phiền phức lớn rồi.

Mẹ ơi, anh trai này ngốc thật đấy, chị xinh đẹp đâu có bị thương

gì, mà anh ấy vẫn lo lắng như vậy, có phải anh ấy thích chị xinh đẹp này không ạ.

Cái thằng nhóc con này học đâu ra mấy lời đó vậy, nhớ kỹ sau này không được nói lung tung.

Quách Bằng Triển nghe thấy giọng trẻ con, đầu tiên là sững sờ một chút, sau đó, lại nhìn tình hình xung quanh.

Ha ha.

A, hình như cậu không sao thật, vậy thì tôi yên tâm rồi.

Quách Bằng Triển buông tay, gãi đầu lúng túng nói.

Hì hì ha ha, thấy cậu vừa rồi lo lắng như vậy, cậu có thật sự thích tôi không.

Lưu Ly thấy vẻ mặt lo lắng của Quách Bằng Triển, mắt lộ ra vẻ tinh quái, đột nhiên ghé sát mặt vào trước mặt Quách Bằng Triển.

Quách Bằng Triển không kịp phản ứng, liền trực tiếp bốn mắt nhìn nhau với Lưu Ly.

Cậu có thật sự thích tôi không nha Dù chính Lưu Ly cũng có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn dùng giọng điệu trêu chọc hỏi Quách Bằng Triển.

Khụ khụ, đâu có, cậu nghĩ nhiều rồi, đúng là tôi sợ cậu bị thương, tôi không cách nào nói rõ với Nhạc Quốc Chủ, ừm, chính là như vậy.

Thiết.

Thật vô vị, tôi nói cho cậu biết nhé, qua cái thôn này là không còn cái tiệm này đâu, lần sau dù cậu có nói thích tôi, tôi cũng sẽ không đồng ý đâu Thôi đi, ai, ai thèm thích cậu chứ, trông cậu ế ẩm vậy, mơ cũng đẹp đấy.

Khương Hoa thấy Quách Bằng Triển luống cuống, vô cùng bất

đắc dĩ lắc đầu.

Quả nhiên, ông trời cho cậu mở thêm một cánh cửa sổ, đồng thời cũng đóng lại một cánh cửa.

Thiên phú tu luyện và thiên phú yêu đương của Quách Bằng Triển đúng là hai thái cực mà.

Cậu tên Vương Kiệt đúng không.

Nếu cậu muốn báo thù, thì cứ đến Khương gia tìm tôi, lúc đó cậu chỉ cần nói tìm Khương Hoa là được, nhưng mà, tôi khuyên cậu, trước khi báo thù thì nên nghĩ kỹ.

Khương Hoa vừa dứt lời, một tia sét liền giáng xuống trước mặt Vương Kiệt.

Không, sẽ không báo thù, dù có cho tôi một trăm lá gan tôi cũng sẽ không báo thù.

Vậy thì tốt.

Chúng ta đi.

Vương Kiệt nhìn ba bóng lưng đi xa, rất lâu sau mới hoàn hồn.

Trời đất quỷ thần ơi, đúng là ba tên sát tinh mà, lại còn là người của Khương gia, thôi, đừng báo thù làm gì.

Khương Hoa, Khương Hoa, cậu có phải đang cảm ngộ Lôi Chi Đại Đạo không.

Tôi vừa rồi trong tiếng sấm của cậu cảm nhận được một tia đạo ý.

Không sai, nhưng mà tôi không được như cậu, tôi bây giờ vừa mới chạm đến vận luật của Lôi Chi Nhất Đạo, chỉ cảm thấy có chút mơ hồ, sờ không tới, chỉ cần tôi có thể chạm được, tôi liền có thể triệt để cảm ngộ ra Lôi Chi Đại Đạo.

Cậu cái này giống hệt tôi lúc trước, bây giờ cậu lại chính là một thời cơ.

Thật sao, dù sao tu hành ý nghĩa là cước đạp thực địa, không sao, cứ từ từ rồi sẽ đến thôi.

Ba người trò chuyện câu được câu không, trong nháy mắt đã đến Khương phủ.

Tôi đi, Khương Hoa cậu ở chỗ này sao.

Ừm, bây giờ tạm thời ở chỗ này.

Không hổ là cậu nha, dù ở đâu cũng có thể sống phóng khoáng không bị ràng buộc.

Đúng lúc này hai thân ảnh rơi xuống trước mặt Khương Hoa.

Hậu Thổ cùng Khương Thụy Thu sáng sớm phát giác Khương Hoa đột nhiên không thấy, vốn là muốn đi tìm người, nhưng mà Hậu Thổ cảm ứng được hơi thở của Khương Hoa xuất hiện ở cửa, liền cùng Khương Thụy Thu bay tới.

Vừa sáng sớm cậu đi đâu vậy.

Hắc, Hậu Thổ, em xem đây là ai.

Qua lời nhắc của Khương Hoa, Hậu Thổ nhìn thấy Quách Bằng Triển ở phía sau Khương Hoa.

A, cậu là tiểu tử bị Xi Vưu khống chế đó hả.

Không ngờ lại gặp cậu ở đây.

Xi Vưu hắn ta ở đâu.

Hắc, Hậu Thổ tỷ, chị đây không phải vạch áo cho người xem lưng tôi sao Còn Xi Vưu á, hiện tại hắn ta đang ngủ say, không biết lúc nào sẽ tỉnh lại.

Đúng rồi, Lưu Ly, anh giới thiệu cho em một chút, đây là Khương Hoa em vừa mới gặp, đây là Hậu Thổ tỷ, là vợ của Khương ca, còn vị tỷ tỷ xinh đẹp này. hình như tôi cũng không biết.

Ha ha, để tôi nói đi, tôi tên Bạch Ức Sương, cũng là vợ của Khương Hoa.

Hai vợ.

Không hổ là Khương Hoa.

Quách Bằng Triển ném ánh mắt ngưỡng mộ về phía Khương Hoa.

Đúng rồi, vị này là Lưu Ly, lần này cùng tôi đi ra lịch luyện đó.

A, Lưu Ly em sao vậy, sao không nói gì.

Quách Bằng Triển thấy Lưu Ly cơ thể có chút cứng ngắc, liền nghi ngờ hỏi.

Hậu Hậu Thổ, ngài là Tổ Vu Hậu Thổ Nương Nương.

Ừm.

Ngươi biết ta.

Vâng, vâng ạ, trước đây ở Tàng Kinh Các may mắn được nhìn thấy bức họa của ngài.

Trên người ngươi có khí tức huyết mạch, ngươi là người của Thiên Khải đế quốc.

Hậu Thổ trên người Lưu Ly cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc, sau một hồi suy xét ngắn ngủi cuối cùng cũng nhớ ra.

Xem ra ngươi chính là hậu duệ của Thiên Khải, không ngờ, mấy người ta có ấn tượng trước kia bây giờ cũng đã trưởng thành rồi.

Xem ra lời thề năm xưa của Thiên Khải, hắn ta thật sự đã thực hiện được rồi.

Hậu Thổ Nương Nương, lời tiên tổ đã nói, hoàng thất Thiên Khải chúng con đời đời tuân theo, chúng con nhất định sẽ làm cho Nhân Tộc trở thành cộng chủ chân chính của Vĩnh Tiên Giới.

Ừm, Nhân Tộc có thể xuất hiện thiên tài như Thiên Khải thật sự là may mắn của Nhân Tộc.

Không biết hắn ta bây giờ có khỏe mạnh không.

Hậu Thổ Nương Nương, tiên tổ đã bế quan ngàn năm không xuất thế rồi, con nghĩ chỉ khi đến thời điểm sinh tử tồn vong của Nhân Tộc, tiên tổ mới có thể xuất hiện.

Ừm, bây giờ Vu Yêu hai tộc bị Đế Tôn lệnh cưỡng chế ngàn năm không thể xuất thế, một ngàn năm chuyển tiếp này thì xem các ngươi Nhân Tộc có thể phát triển tới trình độ nào.

Được rồi, bây giờ những chuyện này đều không liên quan nhiều đến ta nữa.

Khương Hoa, vừa rồi anh có phải muốn một mình đi tìm địa điểm lưu tinh rơi xuống hôm qua không.

Hắc, bị em nhìn ra rồi, anh đây không phải muốn đi xem trước, sau đó chờ anh tìm được rồi mới thông báo cho các em.

Khương Hoa thấy Hậu Thổ bình tĩnh, lúc này liền sợ hãi.

Vậy anh đã tìm được chưa.

Không, anh vừa ra khỏi Khương phủ lại đụng phải, sau đó, anh mang nó về rồi.

Hừ, lần này em có thể tha cho anh, lần tiếp theo nếu anh còn dám một mình lén lút chạy ra ngoài như vậy, anh xem em thu thập anh thế nào Hậu Thổ nói, ngón cái và ngón trỏ làm động tác véo.

Chương 442

Ha ha, sẽ không, sau này cũng sẽ không.

Mấy người đi đến hậu viện Khương gia.

Khương Hoa, anh nói vật này có cảm ứng với anh thật sao.

Không sai, cái mâm tròn này là Đế Tôn cho tôi, tôi nghĩ đối với tôi hẳn là có tác dụng lớn, nhưng mà tôi cũng không biết vật này rốt cuộc dùng thế nào.

Chỉ là khi tôi vừa chạm vào nó thì linh hồn tôi cộng hưởng, sau đó, liền lại không có phản ứng gì nữa.

Khương Hoa bất đắc dĩ giang tay, vô cùng bất đắc dĩ nói.

Vậy sao.

Quách Bằng Triển, lúc Đế Tôn đưa cho cậu có nói cái mâm tròn này dùng thế nào không.

Không, người đó cho tôi xong liền đưa tôi đến đây, cũng không nói cho tôi biết vật này dùng thế nào.

Các cậu nói tôi nhỏ máu của tôi lên sẽ như thế nào.

Cậu có thể thử xem.

Được, vậy tôi thử xem.

Khương Hoa sử dụng linh khí, rạch một vết rách nhỏ trên ngón trỏ của mình, rồi đặt ngón trỏ lên vòng tròn, nhỏ một giọt máu.

Máu nhỏ vào trong mâm tròn, bắt đầu theo đường vân trên mâm tròn chảy và chuyển động.

Có tác dụng.

Đám người ngạc nhiên nhìn máu chảy trên mâm tròn nói.

Nhưng mà giọt máu này hình như có hơi không đủ.

Khương Hoa, cậu nhỏ thêm chút nữa đi.

Quách Bằng Triển thấy vết máu trên mâm tròn bắt đầu từ từ khô cạn, vô cùng sốt ruột nói.

Tôi dựa vào, đây không phải máu của cậu, cậu không đau lòng đúng không.

Khương Hoa một cước đá Quách Bằng Triển bay ra ngoài, sau đó, Khương Hoa lại nhỏ thêm mấy giọt máu lên mâm tròn, nhưng rõ ràng vẫn chưa đủ.

Tôi dựa vào, vật này của cậu, là muốn hút khô tôi đúng không.

Khương Hoa tức giận trực tiếp đặt ngón trỏ lên mâm tròn.

Đúng lúc này, một luồng hấp lực cực mạnh xuất hiện, Khương Hoa cảm giác máu của mình không bị khống chế dũng mãnh lao về phía mâm tròn.

Tôi dựa vào, cậu sẽ không thật sự muốn hút khô tôi đi.

Mâm tròn giống như một con Hấp Huyết quỷ khát máu, không ngừng hấp thu huyết dịch của Khương Hoa.

Cho dù là Khương Hoa bây giờ có tu vi Nhân cảnh, trải qua lượng lớn mất máu như vậy, trước mắt cũng bắt đầu xuất hiện bóng chồng.

Tôi có thật sự muốn chết không đây.

Thật không đáng mặt Khương Hoa anh minh một đời lại bị thứ như vậy giết chết.

Ngay lúc Khương Hoa cho rằng mình sắp gặp thượng đế, hấp lực trên mâm tròn biến mất, sau đó trong mâm tròn toát ra hồng quang chói

lợi.

Trong ánh sáng xuất hiện một tấm bản đồ.

Xem ra cái mâm tròn này chính là để chứa đựng tấm bản đồ này.

Dần dần tấm bản đồ kia bắt đầu mờ dần và biến mất trong không gian.

Hậu Thổ nhìn Khương Hoa đang hôn mê nói: Đợi Khương Hoa tỉnh lại, chúng ta cứ dựa theo bản đồ đi tìm đi.

Ừ.

Chiều tối Khương Hoa chật vật mở mắt.

Đây là Thiên đường sao, không ngờ trong Thiên đường mà cách bài trí phòng lại giống hệt phòng của Thu Nhi, thật tốt.

Khương Hoa, anh nhìn kỹ em đi, anh chết rồi sao vẫn còn nhìn thấy em.

Khương Hoa ngây ngốc nhìn Khương Thụy Thu, đột nhiên rơi nước mắt ôm chầm lấy Khương Thụy Thu, cái ôm bất ngờ này trực tiếp khiến Khương Thụy Thu ngây người.

Ô ô, Thu Nhi, em đừng nói là sau khi anh chết, em vậy mà lại đi theo tuẫn tình, em ngốc quá đi, anh biết em đau lòng, nhưng mà em cũng không cần tự sát chứ.

Khương Thụy Thu vốn dĩ vì Khương Hoa chuẩn bị nói điều gì đó ngọt ngào đây, không ngờ hắn vậy mà lại tưởng mình đã chết.

Khương Thụy Thu mặt tối sầm lại đẩy Khương Hoa ra.

Anh nhìn kỹ em đi, có phải anh mất máu quá nhiều nên mơ hồ rồi không.

Ừm.

Khương Hoa cũng phát giác có thể không đúng, hắn nhìn Khương Thụy Thu sờ lên chính mình, đột nhiên Khương Hoa trực tiếp tự tát một cái vào mặt mình.

Tê Tôi không chết.

Khương Thụy Thu thấy hành động giống hề của Khương Hoa, triệt để không nhịn được cười phá lên.

Khương Hoa, anh còn ngốc nữa.

Lúc này Hậu Thổ đẩy cửa đi vào.

Nghỉ ngơi thế nào rồi.

Khương Hoa thấy Hậu Thổ bước vào, lập tức nằm lên đùi Khương Thụy Thu, rên rỉ nói: Vợ ơi, đầu tôi đau, lưng đau, cơ thể đau, chỗ nào cũng đau.

Khương Hoa, anh đau ở đâu vậy, không sao chứ.

Khương Thụy Thu thấy Khương Hoa đột nhiên lộ vẻ mặt thống khổ, luống cuống tay chân kiểm tra cho Khương Hoa.

Ha ha, đau đúng không, lại đây nói cho em biết anh đau ở đâu em giúp anh xoa bóp cho thật kỹ.

Hậu Thổ cười tươi đi về phía Khương Hoa.

Ha ha, không hết đau rồi, có thể là do Hậu Thổ vợ tới đó, trên người tôi không đau chút nào nữa rồi.

Không, em đừng kéo tay áo mà.

A Khương Hoa lại một lần nữa cảm nhận được khoái hoạt bay lượn.

A, vừa rồi có ai bay qua không nhỉ.

Đúng vậy, hình như còn kèm theo tiếng kêu thảm nữa, thật là kỳ

lạ.

Trong một cái hố hình người trên Thiên Vân Bình Nguyên, Khương Hoa nằm trong hố mà đời chẳng còn gì phải lưu luyến.

Ai, tôi thật là thảm quá.

Nhưng mà, tay Thu Nhi vừa rồi thật trơn, hehehe Khương Hoa như người không việc gì đứng dậy, vỗ vỗ đất trên người bay về phía Khương Phủ.

Bây giờ chúng ta xuất phát sao.

Khương Hoa lúc trở về thấy mọi người đã chuẩn bị xong đang đợi ở cửa ra vào.

Ừm, để tránh đêm dài lắm mộng, chúng ta bây giờ xuất phát thôi.

Nói vậy, các cậu có nhớ con đường không.

Sẽ không muốn tôi hiến tế thêm một lần hiến máu nữa chứ.

Em đã ghi lại rồi, anh yên tâm đi.

Khương Thụy Thu nói, trên tay sử dụng Hàn Băng ngưng tụ ra một bản đồ.

Oa, Thu Nhi, em thật cẩn thận nha.

Khương Hoa đối với bản đồ trong tay Khương Thụy Thu vô cùng ân cần nói.

Ha ha, anh cứ giữ mấy lời ngon ngọt đó đi mà nói với Hậu Thổ tỷ tỷ ấy.

Nói xong Khương Thụy Thu hất tóc đi thẳng ra ngoài.

Hắc, Hậu Thổ Im miệng, đi thôi.

Đám người theo chỉ dẫn của bản đồ đi tới bên trong Vương Dương nằm ở phía đông Thiên Vân Bình Nguyên.

Chúng ta đến rồi.

Anh là nói chúng ta muốn tìm địa phương ở dưới đáy biển sao.

Dựa theo tình huống hiện tại mà nói, đúng vậy.

Chúng ta muốn làm thế nào tiếp theo.

Trực tiếp sử dụng đại pháp lực mở ra một con đường trong biển sao.

Cũng không phải là không thể.

Vậy được, để tôi làm đi.

Khương Hoa đi đến bờ biển, ngưng kết Linh Lực bắt đầu mở đường trong biển cả, nhưng mà lúc này chuyện kỳ lạ xảy ra, mặc kệ Khương Hoa rót vào bao nhiêu Linh Lực vào Vương Dương, đều giống như đá chìm đáy biển, không có một chút phản ứng nào.

Khương Hoa, vùng nước này có vấn đề, anh dừng lại đi, mặc kệ anh sử dụng bao nhiêu Linh Lực, cũng không có cách nào lay chuyển vùng nước này.

Vậy chúng ta phải làm sao.

Anh đem cái mâm tròn kia ra xem một chút đi, em nghĩ tất nhiên Đế Tôn đã đưa cái mâm tròn này cho anh, cũng đã dự liệu được tình huống hiện tại.

Ừm.

Khương Hoa tại bên hông lấy cái mâm tròn ra.

Theo ánh trăng rọi vào mâm tròn, mâm tròn bắt đầu nở rộ hào quang chói lọi.

Thật sự có hiệu quả.

Khương Hoa ngạc nhiên nhìn mâm tròn nổi bồng bềnh giữa không

trung.

Đúng lúc này, Vương Dương vốn đang gào thét đột nhiên trở nên yên tĩnh, sau đó, phía dưới mâm tròn xuất hiện một vòng xoáy huyền ảo, ngay sau đó, vòng xoáy càng lúc càng lớn.

Xem ra chúng ta đã tìm được đường.

Ức Sương, em và Tiểu Báo cứ chờ ở phía trên đi, tình huống phía dưới không biết thế nào, các em ở phía trên cũng coi như có cái tiếp ứng.

Vâng, thưa chủ nhân.

Lưu Ly, em cũng ở lại phía trên đi, anh sợ xuống dưới anh không có cách nào bảo hộ em.

Ngộ Được rồi, nhưng mà anh phải nhớ kỹ, anh nợ em một điều kiện đó.

Được.

Hì hì ha ha, thôi được, anh đi đi.

Bốn người sau khi chuẩn bị xong liền nhảy xuống vòng xoáy.

Bốn người sử dụng linh khí, bảo vệ thân thể của mình, nhanh chóng hạ xuống phía dưới.

Cuối cùng sau một khoảng thời gian, đám người dừng lại hạ xuống.

Thay vào đó là một tòa cung điện vô cùng hùng vĩ, bọn họ nhìn thấy bên ngoài cung điện được bao phủ một tầng kết giới.

Xem ra, đây là mộ của một vị đại năng rồi, hơn nữa, là một ngôi Đại Mộ được bảo tồn vô cùng hoàn thiện.

Sách, vì sao, những đại lão này sau khi chết đều thích xây cho mình

một cung điện vậy.

Khi còn sống không dùng được, sau khi chết, ở không tới, đúng là rảnh rỗi không có việc gì làm.

Phong cách cung điện này thật khiến người ta hoài niệm nha, nếu như không phải biết Tổ Vu Điện của mình như thế nào ta cũng nghi ngờ, đây là Tổ Vu Điện đó.

Anh là nói, vật liệu của tòa cung điện này giống hệt Tổ Vu Điện sao.

Không sai, xem ra chủ nhân của tòa cung điện này lúc còn sống sức chiến đấu không thua ta.

Khương Hoa trầm mặc, hắn không chút nghi ngờ nếu Hậu Thổ nói tòa mộ này chủ nhân lúc còn sống là Thần cảnh, vậy bọn hắn lần này đi vào hoàn toàn có thể nói là lành ít dữ nhiều.

Khương Hoa, chúng ta còn muốn đi vào sao.

Hậu Thổ nhìn sắc mặt có chút ngưng trọng của Khương Hoa nói.

Đi vào, đã đến đây rồi, không vào trong thì còn có ý nghĩa gì.

Hơn nữa, kể từ khi tôi đến đây, luồng cảm giác kêu gọi từ linh hồn kia càng ngày càng mãnh liệt.

Đại định chủ ý xong, Khương Hoa liền đi về phía cửa cung điện, nhưng khi Khương Hoa chạm đến cung điện, chuyện kỳ lạ xảy ra.

Luồng Long khí mà Khương Hoa hấp thu trước đó đột nhiên sôi trào, bắt đầu bay về phía Thần long đồ đằng trên cửa cung điện.

Đây là.

Khương Hoa muốn ngăn cản nhưng bây giờ dù Khương Hoa dùng bất cứ biện pháp gì cũng không thể ngăn cản.

Trong chớp mắt, Khương Hoa cảm giác Long khí trong cơ thể mình lại bị hấp thu không còn một mảnh.

Mà cự Long Đồ đằng trên cửa cung điện bắt đầu phóng ra hào quang màu vàng óng.

Đi vào.

Đây là một giọng nói như đến từ Hồng Hoang vang lên.

Ai đang nói chuyện vậy.

Khương Hoa điều tra xung quanh, nhưng lúc này chung quanh hắn không có bất kỳ ai, ngay cả Hậu Thổ bọn họ cũng biến mất.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đi vào.

Lúc này âm thanh trong cung điện quanh quẩn bên tai Khương Hoa.

Ta muốn xem rốt cuộc trong này có âm mưu gì.

Khương Hoa đi thẳng vào trong cung điện.

Khương Hoa đi vào cung điện, phát giác bên trong vô cùng trống trải, thứ duy nhất hấp dẫn ánh mắt Khương Hoa chỉ có một cây trường thương cắm trên Vương Tọa.

Trên cây trường thương màu vàng óng có một con cự long ngự trị.

Đến đây.

Khương Hoa ngạc nhiên phát giác âm thanh kêu gọi Khương Hoa lại là từ cây trường thương vàng kim này xuyên ra.

Là ngươi đang kêu gọi ta sao.

Khương Hoa từ từ đi về phía cây trường thương hoàng kim kia, nhưng mà theo Khương Hoa càng ngày càng gần trường thương,

trọng lực trên người hắn cũng vô cùng kinh khủng.

Hơn nữa, bên tai Khương Hoa còn quanh quẩn từng trận tiếng long ngâm.

Đáng giận.

Khương Hoa cắn răng từ từ đi về phía Vương Tọa, mười tấc, chín tấc, Khương Hoa từng chút một đi về phía Vương Tọa.

Sáu tấc, năm tấc.

Hai tấc.

Cuối cùng đã đến rồi.

Ngay lúc Khương Hoa sắp chạm vào cây trường thương kia, một hồi tiếng long ngâm lớn vang lên, trực tiếp khiến Khương Hoa ngừng suy nghĩ.

Chủ nhân, người cuối cùng cũng đã đến, Tiểu Vân rất nhớ người.

Một đạo thanh âm trong trẻo vang lên trong cung điện.

Cảnh cáo.

Túc chủ bây giờ đang tiến hành thời không vượt qua, thỉnh túc chủ lập tức ngừng.

Chương 443

Lập tức ngừng.

Mà bây giờ Khương Hoa vẫn còn trong một loại trạng thái huyền ảo, căn bản không nghe được âm thanh của hệ thống.

Kim sắc trường kiều dẫn dắt Khương Hoa vượt qua trường hà Thời Gian này, tiến vào một khoảng Thời Gian quá khứ nào đó.

Xem ra, ngươi đã nhìn thấy Hỗn Độn Long Ngâm Súng, không biết vị Thần Chủ uy chấn hỗn độn năm nào còn có thể trở về hay không.

Đế Tôn ngẩng đầu nhìn bầu trời lẩm bẩm nói ra, sau đó lại hết sức chăm chú nhìn quyển sách trên tay.

Một nơi Không Gian, một đạo kim sắc quang mang đâm rách bầu trời sấm chớp rền vang.

Khương Hoa bị một luồng năng lượng bao bọc rơi vào một vách đá, Hỗn Độn Long Ngâm Thương cắm vào thần binh của Khương Hoa.

Từ từ một đám yêu thú bao vây nơi này.

Chúng bị uy thế của Long Ngâm Thương chấn động, không dám tới gần.

Khụ khụ.

Đúng lúc này, một hồi tiếng ho khan vang lên, Khương Hoa từ từ mở mắt.

Đây là đâu.

Khương Hoa quan sát xung quanh những thứ xa lạ.

Bỗng nhiên hắn chú ý cây Hỗn Độn Long Ngâm Thương cắm bên cạnh mình trên mặt đất.

Là ngươi dẫn ta đi tới cái địa phương này sao.

Ông Thân súng Hỗn Độn Long Ngâm run rẩy lên phảng phất là đang đáp lại Khương Hoa.

Nhưng mà ngươi đây là đem ta dẫn tới địa phương nào.

Lần này Khương Hoa không cảm giác được thân súng run run.

Hệ thống, ngươi biết bây giờ chúng ta ở đâu không.

Đinh, qua suy tính của hệ thống, chúng ta bây giờ đang ở Kỷ Nguyên trước Vĩnh Tiên Giới, qua quan sát, hẳn là trước thời Hỗn Độn.

Theo ý của ngươi nói là, bây giờ vạn vật đều còn chưa khai linh trí thật sao.

Không sai, bây giờ các yêu thú dừng lại ở thời kỳ ban đầu, bọn chúng làm việc hoàn toàn bằng bản năng của chính mình.

Nói lời như vậy, ta có chuyện hay để chơi rồi.

Khương Hoa đột nhiên ngửi thấy khí tức kiếm chuyện.

Đinh, xuất phát nhiệm vụ, quay về Vĩnh Tiên Giới, hoàn thành nhiệm vụ, ban thưởng không biết.

A, ngươi nói như vậy, ta quên hỏi ngươi, ngươi biết ta muốn làm sao trở về không.

Đinh, thỉnh túc chủ tự động tìm tòi.

Đã như vậy ta xem thế giới này có gì vui đi.

Nói xong Khương Hoa bước lên hành trình tìm tòi thế giới hỗn độn này.

Thoáng một cái mấy mười năm Thời Gian trôi qua.

Một bộ phận yêu thú đã khai linh trí có ý thức về địa bàn.

Sau mấy chục năm rèn luyện, tu vi của Khương Hoa dừng lại ở Đế Cảnh hậu kỳ chín tầng, hơn nữa, khí tức cũng càng nội liễm hơn rồi.

Khương Hoa sau khi chém giết một đầu yêu thú tiên cảnh, mệt mỏi ngồi xuống.

Mẹ kiếp, thật hâm mộ những Tiên Thiên yêu thú này, sinh ra đã là Đế Cảnh, Tiên cảnh, không như tôi, còn phải khổ bức tu luyện, nếu như không phải vì có Thái Sơ đại thế giới tôi có lẽ còn đánh không lại bọn chúng đâu.

Không sai, qua mấy chục năm tìm tòi, Khương Hoa tìm được không ít thiên tài địa bảo, hơn nữa, khi tấn cấp Đế Cảnh, Thái Sơ Đạo Quả vẫn luôn nằm ở vị trí trung tâm trong đan điền của Khương Hoa, lần đầu tiên có phản ứng.

Truyền cho Khương Hoa một đạo phương pháp ngưng kết gọi là Thái Sơ đại thế giới, sau những nỗ lực không ngừng nghỉ của Khương Hoa, hắn cuối cùng ngưng tụ ra một cái đại thế giới Thánh phẩm bao trùm cao tới ngàn dặm.

Điều này khiến thực lực của Khương Hoa cũng có một bước nhảy vọt về chất.

Đến rồi, dài thời gian như vậy, cũng nên làm chút chuyện chính, không thì uổng công chuyến này.

Nói đoạn Khương Hoa cắm Hỗn Độn Long Ngâm Thương trên mặt đất, sau đó đưa tay kiến tạo một tòa cung điện.

Hôm nay, ta Thái Sơ khai sáng Thần Chủ Điện, lập đạo hiệu Thái Sơ, nguyện che chở hết thảy sinh linh gia nhập vào Thần Chủ Điện

của ta.

Khương Hoa tuyên lời thề được truyền bá tới các ngóc ngách của thế giới hỗn độn.

Sau đó một đạo ánh sáng màu vàng phủ xuống trên người Khương Hoa.

Đây là, Thiên đạo công đức chi lực.

Khương Hoa không ngờ tâm huyết của mình dâng lên thiết lập Thần Chủ Điện, vậy mà có thể thu được công đức chi lực.

Sinh linh trong thế giới hỗn độn sau khi nghe lời thề của Khương Hoa, theo bản năng đi về phía Thần Chủ Điện.

Ban đầu là một con, từ từ càng ngày càng nhiều.

Bọn chúng đi tới bên ngoài Thần Chủ Điện, nhìn thấy Khương Hoa đang tắm rửa công đức Thiên đạo, toàn bộ theo bản năng nằm xuống, phảng phất là đang kính ngưỡng một điều gì đó.

Khí hải bên trong đan điền của Khương Hoa vì có công đức Thiên đạo tiến vào, bắt đầu kịch liệt sôi trào lên, Tứ Cực Thần thú chi linh trong đan điền Khương Hoa cũng gầm thét lùi ra.

Khương Hoa cảm giác tu vi của mình bắt đầu có buông lỏng.

Bành.

Theo một tiếng vang trầm, khí thế trong cơ thể Khương Hoa bắt đầu kéo lên.

Đế Cảnh đỉnh phong một tầng, tầng hai Mãi đến Đế Cảnh đỉnh phong chín tầng, tu vi của Khương Hoa dừng lại kéo lên, nhưng mà Khương Hoa muốn một hơi xung kích lên Tiên cảnh.

Khương Hoa điều động tất cả linh khí trong khí hải của mình, chuẩn bị xung kích Tiên cảnh.

Nhưng mà khoảng cách giữa Đế Cảnh và Tiên cảnh làm sao có thể đơn giản như vậy vượt qua.

Theo Khương Hoa điều động linh khí của mình để xung kích Tiên cảnh, nhưng mà, Khương Hoa điều động toàn bộ linh khí trong linh hải của mình ra, Khương Hoa phát hiện linh khí dự trữ của mình hoàn toàn không đủ.

Nhưng mà điều này cũng không khiến Khương Hoa cảm thấy kinh hoảng, bởi vì mấy năm qua mỗi lần đột phá Khương Hoa đều gặp phải tình huống như vậy.

Tứ Thánh Khóa Thiên, tụ.

Theo lời Khương Hoa dứt xuống, Tứ Đại Thần Thú xuất hiện ở Tứ Cực của cung điện.

Sau khi Tứ Đại Thần Thú xuất hiện, trên đỉnh đầu Khương Hoa, xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ, linh khí xung quanh, bắt đầu điên cuồng dũng mãnh lao về phía Khương Hoa.

Lần này Khương Hoa xung kích Tiên cảnh, linh khí đã đủ.

Phá cho ta.

Theo Khương Hoa hét lớn một tiếng, linh khí hăng hái lao về phía tầng bích chướng cảnh giới kia.

Bành.

Một luồng khí thế cuồng bạo lấy Khương Hoa làm trung tâm dũng mãnh lao về bốn phương tám hướng.

Khí thế của Khương Hoa liên tục tăng lên, những yêu thú bỏ chạy kinh ngạc nhìn hắn, trong mắt lộ ra vẻ tò mò.

Từ từ khí thế của Khương Hoa ổn định lại.

Hô Khương Hoa ổn định khí thế ở Tiên cảnh sơ kỳ, hắn từ từ mở

mắt.

Khương Hoa nhìn tay của mình, theo ý niệm của mình, Khương Hoa phát hiện lòng bàn tay mình xuất hiện không gian vặn vẹo.

Đây chính là không gian chi lực sao, thật là cường đại.

Khương Hoa cảm khái nói.

Sau đó Khương Hoa đứng dậy nhìn ngạc nhiên xung quanh cung điện.

Tôi dựa vào, khi nào tới nhiều yêu thú như vậy, may mắn bọn chúng đối với tôi không có ý kiến gì.

Hôm nay, ta Thái Sơ khai phóng Thần Chủ Điện, bất kỳ sinh linh nào chỉ cần thông qua khảo nghiệm của ta liền có thể gia nhập vào Thần Chủ Điện của ta.

Khương Hoa sau khi nói xong, liền tiến vào cung điện.

Thái Sơ, Thần Chủ.

Trong một vực sâu, một thân ảnh đi ra từ màn sương đen, hắn ta không ngừng lặp lại hai câu này.

Ta là ai.

Ánh mắt hắn trống rỗng nhìn lên bầu trời, sau đó hắn quyết định đi tới Thần Chủ Điện, từ sâu thẳm trong lòng hắn cảm giác Thái Sơ trong Thần Chủ Điện có thể nói cho hắn biết đáp án.

Tình huống như vậy xảy ra ở khắp nơi trong thế giới Hỗn Độn, bọn chúng toàn bộ đều đi về phía Thần Chủ Điện.

Khương Hoa ngồi trên Vương Tọa, đánh giá Hỗn Độn Long Ngâm Thương trong tay.

Ngươi đưa ta đến nơi này đã gần trăm năm rồi, ta ngoại trừ tìm tòi

trong thế giới này, cũng không phát hiện bất kỳ một tên nhân loại nào.

Ông Thân súng Long Ngâm run rẩy, tựa như đang đáp lại câu hỏi của Khương Hoa.

Ai, chờ ngày mai thí luyện kết thúc rồi nói sau.

Ngày hôm sau Khương Hoa đi ra Thần Chủ Điện, hắn sau khi đi ra bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng, đông nghịt một mảnh toàn bộ đều là yêu thú.

Khương Hoa đem sự chấn kinh trong lòng mình áp chế xuống.

Hôm nay, ta Thái Sơ khai phóng Thần Chủ Điện, chỉ cần các ngươi có thể chạm đến cây thương này các ngươi chính là một thành viên của Thần Chủ Điện của ta.

Thời hạn ba ngày.

Khương Hoa cắm Hỗn Độn Long Ngâm Thương vào sườn núi xa xa rồi khoanh chân ngồi xuống.

Đám sinh linh Hỗn Độn này sau khi nghe lời Khương Hoa nói liền đi về phía Hỗn Độn Long Ngâm Thương.

Tất nhiên Khương Hoa dám thiết lập khảo nghiệm như vậy, điều đó đã nói rõ Khương Hoa có trăm phần trăm chắc chắn.

Hắn có thể xem xét thành viên Thần Chủ Điện, thiên phú không tốt, nhưng mà hắn nhất thiết phải có một trái tim Đạo Tâm kiên cố.

Đây chính là bản ý Khương Hoa khi thiết lập khảo nghiệm này.

Thoáng một cái 2 ngày trôi qua, phần lớn sinh linh đều từ bỏ lần thi nghiệm này.

Bởi vì Uy Áp mà Hỗn Độn Long Ngâm Thương phóng thích ra quá mạnh mẽ, điều này khiến phần lớn sinh linh đều ngã xuống.

Nhưng mà trong đó có mấy sinh linh thu hút sự chú ý của Khương Hoa.

Bọn họ tuy tu vi đều đang Tiên cảnh nhưng Đạo Tâm lại hơn hẳn phần lớn sinh linh, cho dù có ngã xuống, vẫn sẽ run rẩy đứng dậy tiếp tục đi tới.

Mấy người này thiên phú và Đạo Tâm đều vô cùng thượng thừa, xem ra, ta đã gặp vài thiên tài rồi.

Đã đến giờ.

Theo lời Khương Hoa dứt xuống, Hỗn Độn Long Ngâm Thương thu hồi Uy Áp trở về trong tay Khương Hoa, hắn quyết định cuộc khảo nghiệm ba ngày cũng hạ màn.

Khương Hoa vung tay lên mang theo vài người thông qua thi nghiệm này tiến vào Thần Chủ Điện.

Khương Hoa trở lại Thần Chủ Điện, ngồi trên ngai vàng, nhìn sáu sinh linh phía dưới nói: Hôm nay, các ngươi đã thông qua khảo nghiệm của ta, ta hỏi các ngươi, các ngươi có nguyện bái ta làm thầy không.

Bọn họ nhìn nhau, bản năng quỳ lạy xuống trước Khương Hoa.

Được.

Các ngươi cứ theo thứ tự đến điểm cuối mà sắp xếp đi.

Các ngươi có thể tự đặt cho mình đạo hiệu.

Sau đó Khương Hoa phất tay giúp bọn họ tạo nên hình người.

Chương 444

Ta tên là Thiên Thế.

Viêm Quân Thiên Thế.

Huyễn Quang.

Lang Quang Đế Quân.

Khương Hoa sắc mặt phức tạp nhìn sáu người phía dưới, Khương Hoa vô cùng phức tạp nhìn mấy người bọn họ.

Viêm Quân và Lang Quang Đế Quân, Khương Hoa trước đây khi tra cứu sách sử, đều đã xem qua tư liệu của bọn họ, không ai trong số họ không phải là đại năng vang danh vạn cổ, bây giờ lại trở thành đồ đệ của ta.

Lúc này tên thứ ba, nam chính từ Long Ngâm Thương quỳ lạy xuống.

Ta tên là Thí Hồn.

Tôi dựa vào, lại là một đại năng, người khai sáng Hắc Ám Đạo Thể Thí Hồn.

Ta không có danh tự, nhưng mà ta muốn thế đạo truy đuổi Sư tôn, từ nay về sau ta liền gọi là Nguyên Sơ.

Nguyên Sơ Đại Đế.

Khương Hoa cũng nhận ra danh hào hắn ta, lặng lẽ gật đầu.

Ngay sau đó, một cô gái trẻ tuổi đi ra.

Linh Nguyệt.

Khương Hoa nghe được cái tên này thì lạnh người, rõ ràng

Khương Hoa trong tư liệu đời sau không tìm thấy ghi chép liên quan đến Linh Nguyệt.

Được, ta nhớ kỹ rồi.

Đến ta, đến ta, Sư tôn con gọi Mặc Uyên.

Ừ.

Cuối cùng tên sinh linh kia đi tới, nàng là một cô gái giống Linh Nguyệt.

Sư tôn, con gọi Hi.

Băng Hoàng Hi.

Khương Hoa ánh mắt phức tạp nhìn Hi, hắn biết Hi vì người thương kế thừa Cực Băng Đạo Thể, về phần hiện tại, Cực Băng Đạo Thể là từ Thu Nhi kế thừa, cho nên Khương Hoa nhìn thấy Hi thời điểm cảm thấy có chút khó chịu.

Được, hôm nay các ngươi chính là Lục Đại Thần Chủ của Thần Chủ Điện của ta, hi vọng các ngươi có thể kiên trì tu luyện, như vậy các ngươi mới có thể đi hướng về tương lai xa hơn.

Xin nghe Sư tôn phân phó.

Dưới sự chứng kiến của Thiên đạo, Thần Chủ Điện và sáu vị Đại Thần Chủ tương lai lực áp một Kỷ Nguyên chính thức tuyên bố xuất thế.

Lúc này ở một nơi trong thế giới hỗn độn, một thân ảnh đi ra trong tiếng sấm sét tẩy lễ.

Hôm nay, Ma Vân lập xuống Thiên Đạo Thệ Ngôn, thiết lập Ma Tộc.

Theo một tia chớp đánh xuống, cũng chứng nhận Thiên đạo thừa nhận sự thành lập của Ma Tộc.

Đang tu luyện, Khương Hoa nghe được Thiên Đạo Thệ Ngôn mà Ma Vân phát ra, cảm thấy hết sức cao hứng.

Nhân vật chính Thiên Đạo thứ nhất xuất hiện.

Ma Tộc.

Thật là khiến người ta ghét khí tức.

Huyễn Quang nghe được âm thanh này, vô cùng chán ghét nói.

Mặc kệ nó, dù sao chỉ cần hắn không chủ động tới trêu chọc Thần Chủ Điện của ta thì tốt rồi, bây giờ chúng ta tăng cường tu luyện đi, không biết rõ chúng ta lúc nào mới có thể đến Thánh Cảnh trong miệng Sư tôn.

Sau khi nói xong Thiên Thế, liền nhắm mắt lại tiếp tục tu luyện.

Nhưng mà Thí Hồn nghe được lời Ma Vân nói sau đó, trong ánh mắt lộ ra ánh sáng cảm thấy hứng thú.

Thoáng một cái ngàn năm Thời Gian trôi qua, Ma Tộc dưới sự dẫn dắt của Ma Vân đã trở thành chủng tộc đệ nhất của thế giới hỗn độn.

Mà sáu học trò của Khương Hoa trăm năm trước kia cũng đã bị Khương Hoa đuổi đi ra thế giới hỗn độn để lịch luyện.

Khương Hoa nhìn thế giới Hỗn Độn vắng lặng ở xa xa, cảm khái nói.

Sư tôn.

Đột nhiên một vệt sáng rơi xuống.

Linh Nguyệt, lần này con ra ngoài rèn luyện, cảm ngộ thế nào rồi.

Khương Hoa vẫn luôn đặc biệt chú ý Linh Nguyệt, nguyên nhân chủ yếu là ở đời sau anh chưa từng nghe qua cái tên này.

Theo lý mà nói, thiên phú của Linh Nguyệt cao hơn hai người so

với năm đệ tử khác của anh, nhưng vì sao đời sau lại không có ghi chép gì về con bé nhỉ.

Sư tôn, lần này đệ tử ra ngoài lịch luyện trăm năm, đã thành công tấn cấp lên Thần Cảnh đỉnh phong, nhưng con vẫn chưa có manh mối gì về Thánh Cảnh mà sư tôn từng nhắc đến.

Linh Nguyệt, con hãy nhớ, con đường tu luyện có nghĩa là phải từng bước chân thật mà mở ra, không thể nóng vội.

Cái gì là của con, sẽ không ai cướp được.

Nhớ kỹ chưa.

Đệ tử nhớ kỹ.

Tốt, nếu đã trở về, vậy cứ ở trong Thần Chủ Điện đi, thời đại đại náo loạn sắp đến rồi.

Linh Nguyệt, tình hình của các sư huynh đệ con bây giờ thế nào rồi.

Sư huynh Thiên Thế phát hiện một chỗ Bí Cảnh, hiện đang bế quan, sau khi ra ngoài tu vi hẳn là cũng ở Thần Cảnh đỉnh phong.

Tiểu Mặc thì con vẫn chưa có tin tức gì.

Còn về sư huynh Huyễn Quang và sư muội Hi thì đang cùng nhau ra ngoài rèn luyện, nhưng con thấy hai người họ sao đó không giống quan hệ huynh muội lắm, cứ như là.

Ha, tôi hiểu rồi.

Mấy đứa thật ra không cần lo lắng cho tôi, nếu các đứa có một tương lai tốt đẹp thì tôi còn vui hơn bất cứ ai.

Đúng rồi, Thí Hồn đâu.

Cậu ta hả, bây giờ đang lén lút với Ma Vân rồi.

Sư tôn người có biết không, giờ Thí Hồn chính là thủ lĩnh trong Ngũ Đại Ma Tôn dưới trướng Ma Vân đấy.

Ha ha, xem ra trước đó mọi chuyện vẫn đi theo quỹ tích lịch sử bình thường.

Cứ kệ cậu ta đi, mỗi đứa các con đều có sứ mệnh riêng, tôi không cách nào ngăn cản, nhưng các con phải nhớ kỹ, Thần Chủ Điện vĩnh viễn là nhà của các con.

Vâng, sư tôn.

Linh Nguyệt nhìn sư tôn, trong ánh mắt có một chút chi tiết không thể nói rõ hay diễn tả được.

Tuy nhiên, vì mối quan hệ giữa hai người, Linh Nguyệt đã kìm nén sự xúc động trong lòng.

Rầm.

Đột nhiên, tất cả sinh linh trong thế giới Hỗn Độn nghe thấy một tiếng nổ lớn.

Chuyện gì thế này.

Chẳng lẽ có bí bảo của Ma Chủ xuất thế.

Chúng ta đi xem thử đi.

Ma Vân cũng dẫn đầu bay về phía nơi phát ra âm thanh, Ngũ Đại Ma Tôn cũng theo sau.

A Quang, chúng ta cũng đi xem thử đi.

Ừm, nghe lời em.

Trong chốc lát, phần lớn sinh linh Hỗn Độn đều bay về phía nơi phát ra tiếng nổ.

Linh Nguyệt, chúng ta đi thôi, có lẽ có bí bảo xuất thế đấy.

Vâng, sư tôn.

Một chỗ sơn mạch xuất hiện một vết nứt cực lớn, trong khe hở tỏa ra ánh sáng chói lọi.

Một đám sinh linh Hỗn Độn muốn đến điều tra, nhưng lại bị luồng Túc Sát Chi Khí bắn ra từ trong khe hở xé nát.

Thấy kết cục của mấy sinh linh Hỗn Độn kia, những sinh linh khác cũng không dám đến gần nữa.

Lúc này, Huyễn Quang và Hi đi tới gần khe hở.

Thật là Túc Sát Chi Lực khủng khiếp, nếu không đạt đến Thần Cảnh thì không có cách nào tiếp cận được.

Ừm, xem ra vật bên trong vết nứt lần này là một bí bảo kinh thiên.

A Quang, anh xem, là Ma Tộc.

Cùng với Thí Hồn.

Thí Hồn quả nhiên đã cấu kết với Ma Tộc rồi.

Chuyện này mà để sư huynh Thiên Thế biết, với tính nóng của anh ấy, có thể sẽ đến Ma Tộc tìm Thí Hồn tính sổ đấy.

Sư huynh Thí Hồn đã lâu không gặp.

Hai người vừa nói chuyện, Ma Vân và Ngũ Đại Ma Tôn đã đi đến trước mặt họ.

Sư huynh Huyễn Quang, sư muội Hi, hai người đã đến rồi.

Thí Hồn, chuyện cậu gia nhập Ma Tộc, sư tôn có biết không.

Con vẫn chưa biết phải giải thích với sư tôn thế nào.

Ai, thành thật là được rồi.

Sư tôn chỉ muốn chúng ta có một tương lai tốt đẹp.

Huyễn Quang vỗ vai Thí Hồn nói.

Ma Chủ, tôi biết ông cũng có hứng thú với vật dưới vết nứt kia, tôi cũng vậy.

Nếu đã thế, chúng ta cứ dựa vào bản lĩnh của mình thì sao.

Được, tôi cũng muốn xem thử đệ tử của Thái Sơ Thần Chủ mạnh đến mức nào.

Ma Vân nhìn Huyễn Quang, bộc phát ra chiến ý ngút trời.

Giờ đây, danh tiếng của Thái Sơ ở thế giới Hỗn Độn này có thể nói là không ai không biết, không người không hay.

Hôm nay tôi sẽ xem thử đệ tử của Thần Chủ mạnh đến đâu.

Dần dần, ánh sáng trong khe hở bắt đầu tiêu tán.

Chính là lúc này.

Huyễn Quang và Ma Vân nhìn nhau, rồi cùng bay về phía khe hở.

Nhưng đúng lúc này, một bóng trắng bay về phía họ.

Tự tìm cái chết.

Ma Vân thấy bóng trắng kia, hừ lạnh một tiếng, rồi tung ra một chưởng.

Nhưng bóng trắng kia lại dễ dàng đỡ được.

Ngươi là ai.

Chà, đã ngươi thành tâm thành ý hỏi, nhưng mà tôi lại không muốn nói cho các ngươi biết.

Ai, có tức không cơ chứ.

Ngươi tự tìm cái chết.

Ma Vân, ông không phải đối thủ của hắn.

Ma Vân nhìn cái vẻ mặt cà lơ phất phơ của kẻ đến, cực kỳ muốn xông đến đánh hắn một trận, nhưng lại bị Huyễn Quang cản lại.

Để tôi đi, các con lùi xuống trước đi.

Khương Hoa đáp xuống trước mặt Huyễn Quang, nhìn bóng trắng kia, nhẹ nhàng nói.

Sư tôn.

Ngài là Thái Sơ.

Ma Vân nghe Huyễn Quang nói, kinh ngạc nhìn Khương Hoa, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy chân diện mục của Khương Hoa.

Khương Hoa nhìn bóng trắng phía trước.

Đế Tôn.

Ồ, ngươi biết ta à.

Xem ra danh tiếng của ta vẫn đủ lớn nhỉ Ngươi biết.

Ngươi cũng vì bí bảo trong khe hở mà đến ư.

Không thì sao.

Trong này có một âm thanh cứ luôn gọi ta, thế là ta đến thôi.

Sao nào, ngươi cũng muốn tranh đoạt với ta à.

Ngươi nói xem.

Khương Hoa lấy ra Hỗn Độn Long Ngâm Thương, trực tiếp đập về phía Đế Tôn.

Oa, ngươi đánh lén.

Đế Tôn tuy vẫn đang nói chuyện, nhưng phản ứng trên tay hắn lại rất nhanh, trực tiếp ngăn cản một đòn nặng nề và mạnh mẽ này.

Khương Hoa trực tiếp thôi động Lôi Chi Đại Đạo, sau mấy ngàn

năm tu luyện, Khương Hoa đã thành công ngưng tụ ra Đạo Tâm của Lôi Chi Đại Đạo.

Liền thấy trên trời, mấy đạo thần lôi vàng óng bổ về phía Khương Hoa.

Thôi đi, thật là phiền phức.

Đế Tôn hừ lạnh một tiếng, trên tay xuất hiện một thanh kiếm.

Hai người trong chốc lát đã đánh ngang tài ngang sức.

Người này vậy mà có thể giao thủ với sư tôn nhiều hiệp như vậy.

Huyễn Quang và Hi nhìn nhau một cái, cả hai đều thấy được sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Đây chính là thực lực chân chính của Thái Sơ Thần Chủ sao.

Có anh ấy ở đây, tôi thật sự có thể thống ngự thế giới Hỗn Độn này sao.

Ma Vân nhìn hai người mạnh mẽ kia, lần đầu tiên hắn cảm thấy thất bại.

Thái Sơ, ngươi rất mạnh mẽ.

Tôi cũng lười đánh lâu dài với ngươi, một chiêu phân thắng thua đi.

Được.

Hồng Mông xuất, Hỗn Độn hiện, Lăng Thiên Nhất Kiếm, thiên địa tán.

Đế Tôn đặt kiếm lên đỉnh đầu mình.

Theo lời hắn nói, trên thanh kiếm kia xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ, bắt đầu điên cuồng ngưng kết Linh Lực.

Ừm.

Lần đầu tiên Khương Hoa lộ ra vẻ ngưng trọng, anh vậy mà cảm nhận được uy hiếp từ chiêu này.

Thái Sơ ngưng kết.

Khương Hoa chắp tay trước ngực, liền thấy trong lòng bàn tay anh xuất hiện một quang đoàn đỏ thẫm giống hệt Thái Sơ Đạo Quả.

Thái Sơ, đây là đòn mạnh nhất của ta, đỡ lấy đi.

Vậy thì cứ đến đây, để tôi xem thử đòn mạnh nhất của ngươi đi.

Hai người đồng thời ra tay, một thanh kiếm và một quang đoàn va chạm trên bầu trời.

Tại khoảnh khắc hai luồng sức mạnh khủng khiếp giao hội, toàn bộ thiên địa dường như ngưng đọng trong một giây, rồi theo sau là một tiếng nổ lớn vang trời, Khương Hoa và Đế Tôn đều bị bao phủ trong ánh sáng vụ nổ.

Sư tôn.

Linh Nguyệt thấy Khương Hoa bị nhấn chìm trong tiếng nổ, định xông đến, nhưng lại bị Huyễn Quang cản lại.

Chương 445

Con mà đi qua bây giờ thì chỉ có chết thôi, con cứ yên tâm, sư tôn chúng ta mạnh mẽ như vậy nhất định sẽ không sao đâu.

Chà, tôi vậy mà thua.

Thật là không ngờ nha.

Trong khói bụi, tiếng cười sang sảng của Đế Tôn truyền ra.

Thái Sơ đúng không, tôi nhớ kỹ ngươi rồi.

Tôi tên Đồng, ngươi cũng có thể gọi tôi là Đế Tôn.

Vật trong khe hở này là của ngươi rồi.

Nói xong, Đế Tôn liền bay thẳng đi.

Đúng là một tên làm việc quang minh lỗi lạc mà.

Khương Hoa lấy ra vật phẩm trong khe hở.

Một thanh kiếm.

Khương Hoa kinh ngạc nhìn thanh kiếm trần trụi kia, lộ ra vẻ chê bai.

Thôi rồi, một chuyến tay không.

Huyễn Quang, Hi, về Thần Chủ Điện với tôi đi.

Vâng.

Huyễn Quang và Hi đồng thanh nói.

Huyễn Quang nhìn Thí Hồn, vốn muốn nói gì đó, nhưng lời đến khóe miệng lại chỉ biến thành một tiếng thở dài.

Sư. tôn.

Không cần nói nhiều, đây là con đường của cậu, tôi sẽ không nhúng tay, nhưng cậu hãy nhớ kỹ, Thần Chủ Điện vĩnh viễn là nhà của các cậu.

Nếu muốn trở về, thì cứ trở lại thăm.

Thí Hồn quỳ xuống hướng về bóng lưng Khương Hoa đang đi xa.

Sư tôn, con Thí Hồn thề, cả đời con cũng là đệ tử Thái Sơ của ngài tại Thần Chủ Điện.

Còn nữa, Ma Vân, tôi không can thiệp vào sự bành trướng của Ma Tộc ông, chỉ cần ông không quấy rầy Thần Chủ Điện, toàn bộ thế giới Hỗn Độn này đều có thể tùy ý ông phát triển.

Giọng Khương Hoa truyền vào trong đầu Ma Vân, khiến Ma Vân vui mừng.

Truyền lệnh của tôi xuống, tất cả người của Ma Tộc đều không được bước vào lĩnh vực của Thần Chủ Điện, kẻ nào trái lệnh, chém.

Huyễn Quang, các con đã gặp Nguyên Sơ và Tiểu Mặc chưa.

Sư tôn, Nguyên Sơ và Tiểu Mặc đang rèn luyện trong một chỗ Bí Cảnh, nhưng đã vào đó trăm năm rồi, con nghĩ chắc cũng sắp ra rồi ạ.

Xem ra là có vấn đề rồi, dẫn tôi đi xem thử.

Vâng.

Huyễn Quang dẫn Khương Hoa đi tới gần Bí Cảnh.

Sư tôn, trước đây Tiểu Mặc và Nguyên Sơ chính là biến mất ở đây.

Khương Hoa lấy ra Long Ngâm Thương, trực tiếp đâm vào Hư Không phía trước.

Quả nhiên.

Sư tôn, chuyện gì vậy ạ.

Trong này là hư không không gian.

Hư không không gian.

Đúng vậy, trong này không có bất kỳ linh khí nào, xem ra Tiểu Mặc và Nguyên Sơ ở bên trong lành ít dữ nhiều.

Huyễn Quang, trông coi Thần Chủ Điện đi, tôi sẽ đi cứu hai người họ.

Vâng.

Khương Hoa lấy ra Cửu Tầng Phù Đồ Tháp bảo vệ bản thân, trực tiếp nhảy vào.

Đáng ghét, hư không không gian này vậy mà không có chút linh khí nào.

Hai đứa phải kiên trì đấy nhé, tôi đến cứu các đứa đây.

Khương Hoa ở trong bóng tối vô biên này không biết đã đi bao lâu thời gian, anh không nhìn thấy một sinh linh nào, chỉ có bóng tối.

Đáng ghét, cái này phải tìm đến bao giờ đây.

Khương Hoa ở trong hư không không gian này không có khái niệm về thời gian, chỉ có thể đi từ từ, điều này khiến Khương Hoa cực kỳ bực bội.

Đúng lúc này, Thái Sơ Đạo Quả trong Khí Hải của anh bay ra.

Ngươi là muốn chỉ dẫn tôi sao.

Thái Sơ Đạo Quả chỉ lóe lên, rồi bay về phía xa.

Đợi tôi một chút.

Khương Hoa thấy Thái Sơ Đạo Quả bay về phía xa, vội vàng đi theo.

Đột nhiên, Thái Sơ Đạo Quả dừng lại ở phía xa.

Ừm.

Khương Hoa thấy Thái Sơ Đạo Quả dừng lại, vội vàng đi theo.

Quả nhiên thấy Mặc Uyên và Nguyên Sơ, giờ đây hai người đã vô cùng suy yếu, hoàn toàn chỉ còn lại một hơi thở.

Khương Hoa vội vàng bay đến, dùng Cửu Tầng Phù Đồ Tháp bao phủ hai người.

Nguyên Sơ, Tiểu Mặc, các con tỉnh lại đi.

Đáng ghét, linh khí thiếu hụt quá nghiêm trọng, trước tiên phải dẫn họ ra ngoài đã.

Ngay khi Khương Hoa sắp rời đi, anh phát hiện Thái Sơ Đạo Quả đang bay lượn ở một chỗ.

Thế nào.

Dường như đang đáp lại Khương Hoa, Thái Sơ Đạo Quả di chuyển qua lại ở chỗ đó.

Chẳng lẽ nơi này có thứ gì đó sao.

Khương Hoa mang theo nghi vấn đi đến, quả nhiên thấy một tảng đá phát ra ánh sáng lấp lánh.

Cái này.

Khương Hoa kinh ngạc nhìn tảng đá đó.

Đây là Tứ Thánh Thạch.

Khương Hoa nhặt Tứ Thánh Thạch lên.

Đây chính là thứ ngươi muốn tôi tìm sao.

Ong ong —— Thái Sơ Đạo Quả lóe sáng, rồi bay về Đan Điền của Khương Hoa.

Thôi, tính sau khi trở về đi.

Nói xong, Khương Hoa dựa vào dấu ấn để lại phía trước tìm được lối ra.

Cuối cùng cũng ra rồi.

Về Thần Chủ Điện trước đã, tình trạng của Nguyên Sơ và Tiểu Mặc quá nguy cấp.

A Quang, sư tôn đã đi mấy ngày rồi, anh nói có khi nào gặp nguy hiểm gì không ạ.

Không đâu, em yên tâm đi, sư tôn chúng ta vô cùng mạnh mẽ mà.

Huyễn Quang vừa dứt lời, Khương Hoa liền đi tới.

Sư tôn.

Mấy đứa mau đặt Nguyên Sơ và Tiểu Mặc xuống đất trước đi, rồi đến truyền linh khí cho họ.

Khương Hoa dẫn linh khí vào Khí Hải của Nguyên Sơ và Tiểu Mặc, chỉ chốc lát sau hai người liền mơ mơ màng màng mở mắt.

Sư tôn.

Các con đừng cử động vội, bây giờ cơ thể hai con quá hư nhược rồi.

Nói xong, Khương Hoa đi ra ngoài.

Con trở lại rồi.

Sư tôn, con nghe A Quang truyền tin nói Tiểu Mặc và Nguyên Sơ xảy ra chuyện nên con trở về.

Bây giờ không có chuyện gì lớn rồi.

Xem ra lần này con ra ngoài rèn luyện thu hoạch rất tốt nhỉ, bây giờ đã Thần Cảnh đỉnh phong tầng sáu rồi.

Tôi nhớ lúc con ra ngoài rèn luyện mới ở trung kỳ thôi, trong trăm năm này con thu hoạch không nhỏ đâu.

Hắc, tạm được thôi ạ.

Tốt, đừng khiêm nhường.

Thí Hồn đã trở về rồi, tôi nói với con, bỏ cái bộ mặt khó ở đó đi.

Mỗi đứa các con đều có con đường riêng của mình, dù Thí Hồn có gia nhập Ma Tộc hay không, nó vẫn là sư đệ của con, biết chưa.

Hắc, sư tôn con biết mà, chỉ là con không thích Ma Tộc thôi, nhưng con sẽ không làm khó Thí Hồn đâu.

Vậy thì tốt.

Tốt, vào trong đi, mấy đứa cũng đã lâu không gặp nhau rồi.

Được ạ.

Đúng là một lũ không khiến người ta yên lòng mà.

Nếu đã đến rồi, thì ra đi, còn lén lút làm gì.

Chúng ta đến đánh một trận đi.

Đồng từ từ bước ra từ trong Hư Không.

Vừa gặp mặt đã đánh nhau thì có ý nghĩa gì chứ, cho ngươi nếm thử thứ này.

Nói xong, Khương Hoa lấy ra hai bình rượu từ trong không gian.

Cái này là gì mà nghe thơm thế.

Đến đây đi, chúng ta ngồi xuống tâm sự chút.

Ừm.

Cho ngươi cái này.

Nói rồi Khương Hoa ném thanh kiếm lấy được từ khe hở lúc

trước cho Đồng.

Ngươi cho tôi một cái thứ đồ bỏ đi như vậy làm gì.

Đồng nhìn thanh kiếm Khương Hoa ném tới, vẻ mặt cực kỳ chê bai nói.

Nếu tôi nói cho ngươi biết cái thứ đồ bỏ đi trong miệng ngươi chính là bảo vật trong khe hở thì sao.

Thôi đi, ngươi trêu tôi à, cái thứ này mà ngươi nói là bảo vật.

Chà, ngươi nhỏ một giọt máu thử xem đi, dù sao cũng không ảnh hưởng gì đâu.

Được thôi, tin ngươi một lần.

Đồng cắn nát ngón tay, một giọt máu nhỏ lên thân kiếm.

Lúc này, chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Thanh kiếm kia vậy mà lại làm tan máu của Đồng.

Ha, xem ra ngươi chê bai người ta nên bị người ta nghe được rồi, giờ muốn nhận chủ còn không chịu kia chứ.

Lạ thật, thanh kiếm này vậy mà có linh tính như thế sao.

Ngươi cứ cất nó đi.

Tôi có chuyện này muốn nói với ngươi, vô cùng quan trọng.

Đồng thấy vẻ mặt nghiêm túc của Khương Hoa thì cũng thu lại biểu cảm đùa giỡn.

Tôi muốn giao Thần Chủ Điện cùng đám trẻ này cho ngươi bảo hộ.

Có ý gì.

Tôi có cảm giác, tôi muốn rời đi.

Đi đâu.

Không biết, tôi vốn dĩ không thuộc về nơi này, tự nhiên thời cơ đã đến thì phải trở về thôi.

Tương lai ư.

Chúng ta còn có thể gặp lại nhau không.

Sẽ chứ, cái này cho ngươi, đến lúc đó ngươi cứ cầm vật này mà đến gặp tôi là được.

Đây là.

Tứ Thánh Thạch.

Tôi lấy được nó trong hư không không gian, giờ tặng cho ngươi làm kỷ niệm vậy.

Còn nữa, Ma Tộc vì quanh năm chinh chiến đã tiêu hao hết Thiên Đạo khí vận, sắp tới nhân vật chính của Thiên Đạo kế tiếp sẽ xuất hiện.

Tôi giao cho ngươi một nhiệm vụ, bảo vệ Ma Vân, để Ma Tộc tiếp tục kéo dài.

Vì sao.

Nếu Ma Tộc nhất định diệt vong thì tại sao còn muốn cứu hắn chứ.

Ma Tộc đúng là sẽ bị nhân vật chính của Thiên Đạo kế tiếp tiêu diệt, nhưng hắn không thể chết.

Tôi muốn hắn còn sống, hơn nữa phải sống sót dưới danh nghĩa của Thần Chủ Điện.

Thôi đi, ngươi chính là tiếc tài sốt ruột chứ gì.

Đúng là, thiên phú của Ma Vân còn tốt hơn mấy tên đệ tử của

ngươi, nếu có thể, tôi sẽ lấy danh nghĩa Thần Chủ Điện mà giúp ngươi.

Không cần, tôi đã tuyên bố rồi, ngươi sau này sẽ là chủ nhân của Thần Chủ Điện của tôi.

Ta dựa vào, ngươi tính kế ta.

Đồng nhìn khuôn mặt Khương Hoa mang theo chút mỉm cười, đặc biệt muốn đánh anh.

Yên tâm đi, tôi sẽ không bạc đãi ngươi đâu.

Nói xong, Khương Hoa lấy ra một bộ khôi giáp thương.

Đây là tôi lấy được trong một chỗ Bí Cảnh, giờ tặng cho ngươi.

Thôi đi, một bộ khôi giáp thôi mà đã muốn mua chuộc tôi, ngươi nghĩ gì thế.

Ngươi thật sự không muốn sao.

Muốn chứ, sao lại không muốn, đây là thứ tôi đáng được có.

Ha ha.

Đúng rồi, tương lai, tôi còn có thể nhận ra ngươi không.

Sẽ chứ, nhớ kỹ tên của tôi trong tương lai là Khương Hoa.

Khương Hoa ư.

Ha ha, Khương Hoa, chúng ta tương lai gặp lại.

Đến lúc đó tôi nhất định sẽ không thua ngươi nữa.

Tôi chờ ngươi.

Tốt, nói chuyện cũng đã xong, uống cũng đã hết, về thôi, nói chuyện phiếm với ngươi thật sự là vô vị.

Nói xong, Đồng liền đi vào Hư Không.

Đám trẻ này tương lai liền nhờ vào ngươi, tôi không biết vận mệnh tương lai của chúng.

Kỷ Nguyên tiếp theo, hy vọng chúng ta còn có thể gặp lại.

Nói xong, Khương Hoa đi vào cung điện, nhìn thấy sáu người họ đang nói cười vui vẻ.

Khương Hoa có chút không đành lòng nói chuyện này với họ.

Đặc biệt là Hi, anh nhớ rõ Hi đã truyền Cực Băng Đạo Thống cho Thu Nhi rồi biến mất.

Trải qua mấy ngàn năm chung sống, anh cũng đã có tình cảm với mấy đệ tử này.

Sư tôn.

Linh Nguyệt phát hiện Khương Hoa đang trầm tư đứng sau lưng họ, liền đứng dậy.

Các con ngồi xuống đi, chúng ta đã lâu rồi không ở cùng nhau, tôi sẽ kể cho các con nghe một câu chuyện nhé.

Vâng.

Trong Mạn Thiên Tinh Thần này, có một hành tinh tên là Địa Cầu, đó cũng là hành tinh mẹ của tôi.

Sau đó Khương Hoa kể những điểm quan trọng trong những năm kinh nghiệm gần đây cho mấy đệ tử.

Chính là như vậy, vì cây Long Ngâm Thương trong tay tôi, tôi đã đến đây, và quen biết các con.

Sư tôn, ý của ngài là, ngài phải trở về thế giới cũ sao.

Đúng vậy, hơn nữa, tôi có một dự cảm, thời cơ đó sắp đến rồi.

Khương Hoa nhìn những người cuối cùng đang im lặng không nói,

trong chốc lát, nghìn lời vạn chữ trong lòng đều nghẹn lại trong miệng, không thể nói ra.

Sư tôn.

Linh Nguyệt nhìn Khương Hoa, thần sắc trong ánh mắt từ giãy giụa biến thành tịch mịch, rồi lại biến thành thản nhiên.

Cuối cùng Linh Nguyệt cắn răng một cái, đi đến bên cạnh Khương Hoa.

Sư tôn, con sẽ đợi ngài, bất kể là bao nhiêu thời gian, con đều sẽ bảo vệ tòa cung điện này chờ ngài trở về.

Khương Hoa nhìn Linh Nguyệt, thở dài một hơi.

Anh làm sao lại không biết tình cảm của Linh Nguyệt dành cho mình chứ, nhưng Khương Hoa ở đời sau hoàn toàn không tìm thấy ghi chép nào liên quan đến Linh Nguyệt, anh không muốn nói ra, vì anh sợ.

Nhưng bây giờ nhìn thấy ánh mắt kiên định kia của Linh Nguyệt, Khương Hoa đột nhiên buông bỏ.

Khương Hoa đưa tay vuốt ve đầu Linh Nguyệt nói: Chúng ta Kỷ Nguyên tiếp theo gặp lại.

Đinh, hệ thống đã định vị thành công điểm thời gian tương lai, có muốn bắt đầu vượt không gian không.

Nhanh vậy sao.

Chương 446

Hệ thống có thể trì hoãn một chút không.

Hệ thống có thể giúp Túc chủ kéo dài nửa nén hương thời gian.

Được, nửa nén hương là đủ rồi.

Tôi sắp phải đi rồi.

Tôi đã tuyên bố với bên ngoài rằng Đế Tôn sẽ trở thành Điện Chủ của Thần Chủ Điện, hắn là một người đáng tin cậy.

Còn có Ma Vân, Ma Tộc sắp phải rời khỏi vũ đài Thiên Đạo, tôi giao cho các con một nhiệm vụ, bảo vệ Ma Vân, để hắn gia nhập Thần Chủ Điện, nếu không hắn sẽ chết.

Vâng.

Thiên Thế và những người khác nhìn thấy Khương Hoa dần dần nhạt đi, trong ánh mắt đều lộ ra vẻ không nỡ.

Còn nữa, các con hãy nhớ kỹ, bất kể lúc nào, các con mãi mãi cũng là người một nhà.

Bên ngoài có ấm ức gì thì đừng sợ, về nhà là được, nơi đây chính là bến đỗ an toàn của các con.

Linh Nguyệt, hãy bảo trọng thật tốt.

Nếu tương lai chúng ta gặp lại, tôi sẽ đối mặt với tâm ý của mình.

Sư tôn, con chờ ngài, con sẽ chờ ngài.

Mặc kệ thế giới biến đổi thế nào, con đều sẽ chờ ngài.

Hồng Mông Hỗn Độn, thiên địa vũ trụ, thành tựu vạn thế uy danh, những cái đó đều không liên quan đến con, con sẽ mãi mãi ở Thần

Chủ Điện chờ ngài trở về.

Linh Nguyệt khóc, muốn níu giữ Khương Hoa, nhưng thân ảnh của Khương Hoa đã biến mất rồi.

Sư tôn.

Thiên Thế dẫn đầu quỳ xuống hướng về nơi Khương Hoa biến mất.

Sư tôn, một ngày làm thầy, cả đời làm cha.

Con nhất định sẽ tìm thấy ngài.

Đã đi rồi sao.

Không ngờ cuối cùng vẫn bị ngươi sắp đặt.

Tất nhiên đã hứa với ngươi rồi, vậy ngươi cứ yên tâm đi, có ta ở đây thì Thần Chủ Điện vĩnh viễn sẽ không sao đâu.

Khương Hoa lại một lần nữa xuất hiện trong Dòng Sông Thời Gian.

Anh nhìn thấy mình trùng sinh ở Phan Gia Viên, đi trộm mộ, sau đó gặp Hậu Thổ, tiến vào Vĩnh Tiên Giới.

Không ngờ những chuyện tôi đã trải qua vẫn rất muôn hình vạn trạng đấy.

Vĩnh Tiên Giới, ta Khương Hoa đã trở lại rồi.

Khương Hoa trực tiếp bước vào điểm thời gian mà mình phải đến.

Chủ nhân, Tiểu Vân rất nhớ người.

Một giọng nói non nớt truyền vào tai Khương Hoa.

Hỗn Độn Long Ngâm Thương, chúng ta lại gặp mặt rồi.

Khương Hoa đưa tay lấy Hỗn Độn Long Ngâm Thương đang cắm trên vương tọa.

Không ngờ, ngươi lại có Khí Linh.

Chủ. chủ nhân.

Tiểu Vân cuối cùng cũng nhìn thấy người rồi.

Người có biết không, Tiểu Vân nhớ người lắm.

Con đã ở trong Thần Chủ Điện tối tăm không mặt trời này không biết bao nhiêu thời gian, hôm nay cuối cùng cũng nhìn thấy người rồi.

Ừm.

Khương Hoa đột nhiên hơi ngẩn người, trước đó không phải Long Ngâm Thương đã đưa anh xuyên việt sao, vì sao bây giờ lại cảm thấy Long Ngâm Thương không có đoạn ký ức này, rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Tiểu Vân, bây giờ Thần Chủ Điện chỉ còn một mình con thôi sao.

Ừm, đúng vậy, Viêm Quân và Nguyên Sơ đã đi đến vị diện cao hơn.

Huyễn Quang và Hi đã hiến tế trong Văn Minh Đại Tế năm đó.

Tiểu Mặc thì điên rồi.

Cái gì.

Con nói Huyễn Quang và Hi đã hiến tế.

Tiểu Mặc điên rồi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Khương Hoa nghe Long Ngâm Thương nói xong thì triệt để không thể kiềm chế được sự phẫn nộ trong lòng.

Đột nhiên trong đầu anh hiện lên một khuôn mặt xinh đẹp, lệ hoa đái vũ.

Nguyệt, Linh Nguyệt đâu rồi.

Tỷ tỷ Linh Nguyệt đã rời đi từ ngàn năm trước, nhưng tỷ ấy đã để lại một hình chiếu trước khi đi.

Nói rồi, trên Long Ngâm Thương xuất hiện một hư ảnh vô cùng xinh đẹp.

Khương Hoa nhận ra đây chính là Linh Nguyệt, giờ đây Linh Nguyệt đã bớt đi một phần đơn thuần, thêm chút bá khí như một Nữ Vương.

Sư tôn, con đã rời khỏi Thần Chủ Điện rồi, nhưng ngài cứ yên tâm, trước khi Văn Minh Đại Tế lần sau đến, mấy sư huynh đệ chúng con sẽ trở về.

Sư tôn, Tiểu Nguyệt rất nhớ ngài, nhưng dù đợi lâu thế nào con cũng không một lời oán giận, bởi vì Tiểu Nguyệt thích sư tôn nhất.

Kèm theo nụ cười của Linh Nguyệt, hình chiếu biến mất.

Khương Hoa cũng biết, Văn Minh Đại Tế.

Cuối cùng tôi cũng biết vì sao chuyện xảy ra ở thế giới Hỗn Độn lại được gọi là Tiền Kỷ Nguyên rồi.

Xem ra trong khoảng thời gian tôi rời đi lâu như vậy, đã xuất hiện một tầng văn minh khác.

Xem ra tôi phải đi tìm Đồng một chuyến.

Khương Hoa quyết định trước tiên xử lý tốt chuyện trước mắt, sau đó sẽ đến Đế Tôn Phủ một chuyến.

Khương Hoa vung tay, trực tiếp giải trừ Bí Cảnh do Long Ngâm Thương thiết lập.

Khương Hoa, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy.

Hậu Thổ và Khương Thụy Thu nhìn Khương Hoa vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

Vừa rồi khi chúng ta tiến vào tòa cung điện này, các ngươi đã lạc vào huyễn cảnh do Tiểu Vân thiết lập.

Tiểu Vân.

Đúng vậy, chính là món vũ khí này.

Nói rồi Khương Hoa lấy Hỗn Độn Long Ngâm Thương ra.

Oa, cây thương thật là đẹp trai nha.

Quách Bằng Triển nhìn thấy thanh thương này thì trong mắt lóe lên những đốm sao nhỏ.

Ngươi không được chạm vào ta, ngoại trừ chủ nhân của ta ra, không có bất kỳ ai có tư cách chạm vào ta.

Quách Bằng Triển nghe Long Ngâm Thương nói vậy, liền dứt khoát rụt tay về, cực kỳ kinh ngạc nhìn nó.

À, ngươi biết nói chuyện à.

Khương Hoa nhìn Quách Bằng Triển cực kỳ tò mò đùa nghịch với Long Ngâm Thương, anh đi về phía vương tọa.

Mọi thứ ở đây đều quen thuộc đến vậy, từng cảnh tượng ở thế giới mì hoành thánh đều hiện rõ trước mắt anh.

Hậu Thổ tỷ tỷ, chị có phát hiện Khương Hoa ca ca có gì đó không giống trước kia không.

Là không giống, tôi bây giờ nhìn anh ấy có chút không thấu.

Văn Minh Đại Tế sao.

Hệ thống, ngươi có biết Văn Minh Đại Tế là gì không.

Đinh, dựa trên dữ liệu của Túc chủ, Văn Minh Đại Tế là việc hiến tế một nền văn minh làm cái giá lớn để bảo toàn sự truyền thừa của một nền văn minh khác.

Thông thường sẽ có sự sắp đặt để chọn ra nền văn minh muốn hiến tế, bất kể người trong nền văn minh đó có đồng ý hay không đều sẽ bị vô tình hiến tế.

Là như vậy sao, xem ra thế giới Hỗn Độn bị hiến tế, là do đã được sắp đặt từ trước.

Đã ngươi muốn tính kế tôi, thì phải chuẩn bị sẵn sàng để chết.

Khương Hoa tìm hiểu mọi thứ xung quanh.

Mọi thứ ở đây đều là ký ức, bây giờ dường như Thiên Thế và mấy người họ vẫn còn ở trước mắt, nhưng sự thật lại tàn khốc.

Huyễn Quang và Hi đã hiến tế vì thế giới Hỗn Độn, Tiểu Mặc điên rồi, Thiên Thế và Nguyên Sơ đã đi đến vị diện cao hơn, Ma Vân mang theo Thí Hồn đi, Tiểu Nguyệt thì không rõ tung tích.

Khương Hoa đột nhiên cảm thấy mình thật vô lực.

Đế Tôn, hắn nhất định sẽ biết, tôi muốn đi tìm hắn.

Khương Hoa chưa bao giờ lại cấp thiết muốn biết sự thật đến vậy.

Khương Hoa, anh muốn đi đâu.

Tôi có một chuyện quan trọng muốn tìm Đế Tôn.

Thế nhưng.

Không có gì là thế nhưng, chúng ta ra ngoài đi.

Khương Hoa cầm Hỗn Độn Long Ngâm Thương bay ra ngoài.

Thật là nhàm chán nha.

Lưu Ly nằm trên bãi cỏ, nhìn lên bầu trời, buồn chán vung vẩy chân.

Bạch Lang, ngươi có phải có Khiếu Nguyệt Thiên Lang huyết

mạch không, hơn nữa, còn là huyết mạch đã thức tỉnh nữa.

Ngươi. ngươi làm sao nhìn ra được.

Cái này còn không đơn giản sao, người của Thiên Khải vương thất chúng tôi đặc biệt mẫn cảm với huyết mạch, ngươi nói xem.

Ngươi muốn làm gì.

Ai nha, ngươi không cần cảnh giác tôi như thế, thật ra tôi chỉ thấy hiếu kỳ thôi.

Ngươi là Linh Sủng của Khương Hoa, mà Khương Hoa lại là bằng hữu của Quách Bằng Triển, tôi sẽ không vạch trần ngươi đâu.

Bạch Lang nhìn sâu Lưu Ly một cái, sau đó có ý hướng nhìn về phía biển cả.

Đúng lúc này, một tiếng vang dội, Khương Hoa bay ra từ trong nước, lơ lửng giữa không trung.

Khương Hoa, anh chậm một chút, bay nhanh vậy làm gì.

Quách Bằng Triển càu nhàu đi theo ra ngoài.

Khương Hoa hôm nay có gì đó lạ.

Tất nhiên mọi thứ năm đó đã cảnh còn người mất, vậy Thần Chủ Điện không còn cần thiết tồn tại nữa.

Tôi sẽ thiết lập một Thần Chủ Điện mới.

Nếu đây được gọi là mộ, vậy thì hãy lấy hình thức một ngôi mộ mà vĩnh viễn chôn giấu nó đi.

Đại Hoang Tinh Vẫn.

Khương Hoa lạnh lùng nhìn Vương Dương phía dưới, tùy tay khẽ vẫy, một khối thiên thạch cực lớn xuất hiện phía trên Khương Hoa.

Lực lượng thật khủng khiếp, Khương Hoa hắn rốt cuộc muốn làm

gì.

Khương Hoa hắn là muốn chôn giấu tòa cung điện phía dưới.

Rầm.

Theo vẫn thạch rơi xuống biển rộng, vô tận bọt nước bắn tung tóe lên bầu trời.

Chờ đến khi mọi người phản ứng lại, biển cả trước mắt đã biến mất, thay vào đó là một khối thiên thạch khổng lồ.

Ta. ta. trời ạ.

Khương Hoa, anh biến lợi hại như vậy từ lúc nào.

Quách Bằng Triển kinh ngạc nhìn Khương Hoa đang lơ lửng trên bầu trời, trong ánh mắt lộ ra sự kinh ngạc vô hạn.

Chủ nhân.

Các ngươi về Thiên Vân Thành trước đi, tôi có chuyện muốn xử lý một chút.

Khương Hoa nói xong liền xách Long Ngâm Thương bay về phía Đế Tôn Phủ ở Trung Vực.

Khương Hoa.

Hậu Thổ lo lắng nhìn Khương Hoa.

Nàng không biết vì sao Khương Hoa lại biến thành bộ dạng bây giờ, nhưng nàng biết Khương Hoa bây giờ đã trở nên rất mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức nàng, thân là một Tổ Vu, cũng phải nhìn theo bóng lưng.

Khương Hoa xách Hỗn Độn Long Ngâm Thương nhanh chóng đi tới lối vào Trung Vực.

Dừng lại, đây là Trung Vực, nếu chưa đạt tới Tiên Cảnh thì không

có tư cách tiến vào.

Nói rồi tên tướng sĩ kia phóng ra khí thế Vương Cảnh của mình.

Khương Hoa cảm nhận được khí thế của tên thủ vệ này thì rất kinh ngạc.

Vương Cảnh ở Tứ Đại Vực có thể trở thành lực lượng chiến đấu chủ yếu của một nước, vậy mà giờ đến Trung Vực lại chỉ là một người canh cổng.

Chương 447

Này, ngươi không nghe thấy ta nói chuyện với ngươi sao.

Không biết tu vi của tôi như vậy có thể tiến vào Trung Vực không.

Nói rồi Khương Hoa phóng ra khí thế của mình, tên lính canh kia trong chốc lát dường như thấy được mãnh thú hồng thủy, sững sờ tại chỗ.

Tôi có thể vào không.

Có thể. có thể, đương nhiên có thể.

Tên lính kia vội vàng mở đường cho Khương Hoa đi vào.

Trời đất ơi, vì sao tôi lại cảm thấy khí thế của hắn còn mạnh hơn cả đại nhân Thạch Thiên.

Khương Hoa đi vào Trung Vực, phát giác cuộc sống ở đây tốt hơn bên ngoài rất nhiều.

Anh nhìn lên tòa phủ đệ lơ lửng trên bầu trời.

Xem ra nơi đó chính là Đế Tôn Phủ.

Nói xong Khương Hoa biến mất tại chỗ, xuất hiện trước cửa Đế Tôn Phủ.

Dừng lại, đây là Đế Tôn Phủ, người không phận sự tuyệt đối không được vào.

Hừ, người không phận sự.

Kêu Đồng ra đây.

Đồng.

Đế Tôn Phủ chúng tôi căn bản không có người như vậy.

Tôi khuyên ngươi lập tức rời đi, nếu không đừng trách tôi không khách khí.

Hừ, không có người như vậy.

Ha, thật là nực cười.

Nếu hắn không ra, tôi sẽ đánh xuyên Đế Tôn Phủ này, xem hắn có ra hay không.

Kẻ điên từ đâu đến, tự tìm cái chết.

Hai tên thủ vệ thấy Khương Hoa như vậy liền muốn ra tay.

Cút.

Khương Hoa hét lớn một tiếng, hai tên thủ vệ trực tiếp bay ra ngoài.

Tôi đã nói tôi đến tìm Đồng, không liên quan gì đến các ngươi, muốn sống thì cút cho tôi.

Tiểu Vân, khí thế toàn bộ triển khai, hôm nay đi theo tôi đánh xuyên Đế Tôn Phủ.

Vâng, chủ nhân.

Gào —— Theo một tiếng long ngâm, Hỗn Độn Long Ngâm Thương phóng ra toàn bộ khí thế, trực tiếp bao phủ toàn bộ Đế Tôn Phủ.

Ừm.

Chuyện gì vậy, luồng sức mạnh này, đã vượt qua Thần Cảnh.

Chẳng lẽ là người từ phía trên đến sao.

Thạch Thiên ngừng bế quan, bước ra.

Vừa vặn nhìn thấy một tên thủ vệ bay về phía mình.

Thạch Thiên đỡ lấy tên thị vệ này.

Phó Phủ chủ, bên ngoài có một kẻ điên muốn gặp Đồng Đế Tôn, nếu không sẽ đánh xuyên cả Đế Tôn phủ.

Bây giờ mấy vị trưởng lão đang chiến đấu với hắn.

Hừm, không phải là tìm Đồng Đế Tôn sao.

Đế Tôn quanh năm không có mặt ở Đế Tôn phủ, đây là chuyện cả Vĩnh Tiên Giới đều biết.

Hắn vì sao lại đến đây tìm kiếm Đế Tôn.

Thạch Thiên vô cùng nghi hoặc, cuối cùng vẫn quyết định ra ngoài xem xét.

Bởi vì hắn cảm nhận được, mấy vị trưởng lão không phải đối thủ của Khương Hoa.

Được rồi, tôi biết rồi, cậu về dưỡng thương trước đi, tôi ra xem sao.

Vâng, vâng.

Thật là phiền phức quá đi.

Đây là lần đầu tiên Đế Tôn phủ bị người ta đánh tận cửa sau hàng nghìn năm thành lập.

Nếu không xử lý tốt, e rằng sức ảnh hưởng của Đế Tôn phủ ở Vĩnh Tiên Giới sẽ giảm sút nghiêm trọng.

Tiểu tử kia, đây không phải nơi để ngươi giương oai.

Ta nói rồi, chúng ta không biết Đồng, Đế Tôn phủ cũng không có ai tên Đồng.

Ta khuyên ngươi mau chóng rời đi, nếu không đừng trách chúng ta ra tay vô tình.

Ồ, chỉ bằng mấy người sao.

Nếu là vài ngày trước, tôi thật sự tin lời này, nhưng hôm nay, nơi này tôi quyết định.

Hôm nay nếu Đồng Nhất Thời không xuất hiện, tôi sẽ ở lại đây lâu hơn một khắc.

Hừ, ngươi thật sự coi Đế Tôn phủ của ta là giả sao.

Đại trưởng lão Đế Tôn phủ nhìn thấy thái độ của Khương Hoa thì biết thương lượng sẽ không có kết quả tốt.

Hôm nay, ngươi ở đây trước mắt toàn bộ Vĩnh Tiên Giới mà chà đạp mặt mũi Đế Tôn phủ của ta.

Nếu ta không đưa ra lời giải thích thỏa đáng cho thiên hạ, thì Đế Tôn phủ ta sẽ làm sao lập uy đây.

Hừ, lời giải thích, đây chính là lời giải thích tôi đưa cho các người.

Thiên Lôi một kích, đánh gãy.

Theo lời Khương Hoa vừa dứt, từng đạo lôi điện lớn như thùng nước trút xuống.

Lời giải thích này thế nào.

Hừ, tiểu tử, ngươi đừng càn rỡ.

Hôm nay ta nhất định phải khiến ngươi khuất phục.

Các vị trưởng lão, theo ta kết Đọa Tiên Đại Trận.

Vâng.

Mấy vị trưởng lão Đế Tôn phủ cắn đầu lưỡi, một dòng máu phun ra, ngưng kết thành từng đạo chú ấn giữa không trung.

Thiên Địa Vô Cực, Pháp Đạo Vạn Thiên, Tiên Ma Cùng Tru.

Ngưng.

Khương Hoa cảm nhận thanh huyết kiếm đang từ từ hình thành.

Có ý thức.

Xem ra Đế Tôn phủ cũng không phải chỉ có hư danh.

Khương Hoa đợi Đọa Tiên Đại Trận hình thành xong, ngáp một cái, cầm Hỗn Độn Long Ngâm Thương vung ra một đường thương hoa.

Cuối cùng cũng hoàn thành, hôm nay tôi muốn xem uy lực của Đọa Tiên Đại Trận này đến mức nào.

Tiểu tử, ngươi quá ngông cuồng.

Đại trưởng lão thúc giục huyết kiếm, ám sát về phía Khương Hoa.

Khương Hoa giơ Hỗn Độn Long Ngâm Thương lên, trực tiếp lười vận dụng pháp lực.

Cơ thể của anh đã được rèn luyện bằng Hỗn Độn chi khí, cường độ hoàn toàn không thua kém một thanh thần khí.

Cú va chạm mạnh mẽ này giữa anh và thanh huyết kiếm nổ ra.

Rắc.

Một tiếng đứt gãy vang vọng trời đất.

Hắn bị đánh bại rồi sao.

Đại trưởng lão khó nhọc đứng dậy, ánh mắt nặng nề nhìn vào màn sương mù trên bầu trời.

Hắn có cảm giác, Khương Hoa chưa hề bị đánh bại.

Chấm dứt rồi sao.

Xem ra tôi hơi đánh giá cao chiến lực của các ngươi.

Nếu đã vậy thì đến lượt tôi.

Thiên Hỏa.

Thiên Lôi.

Băng Phong.

Trên bầu trời xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ, bên trong vòng xoáy, từng đạo hỏa diễm và lôi đình trút xuống, trên mặt đất, hàn sương chi lực cũng tùy ý bao phủ.

Đáng ghét, lẽ nào hôm nay Đế Tôn phủ của chúng ta thật sự sẽ bị hủy trong tay kẻ này sao.

Mấy vị trưởng lão vô cùng ảo não nhìn từng tòa kiến trúc bị phá hủy.

Ngài hơi quá đáng rồi.

Đúng lúc này, một âm thanh truyền đến, hỏa diễm, lôi điện và hàn băng cũng theo câu nói này từ từ biến mất.

Chậc, cuối cùng cũng có cao thủ chịu ra mặt rồi.

Ngài hôm nay đến Đế Tôn phủ của tôi chỉ là để tìm kiếm Đế Tôn thôi, tại sao lại ra tay với những người vô tội của Đế Tôn phủ.

Cậu nói hắn à.

Cậu không lẽ không phát hiện ra sao, tôi chỉ ghét bỏ bọn họ quá vướng bận nên trói lại thôi.

Nếu tôi thật sự muốn ra tay, bọn họ đã tiêu đời rồi.

Còn mấy lão già này thì, chậc, quá cứng nhắc rồi, nhìn phát đau đầu.

Tôi giúp các cậu dạy dỗ bọn họ một chút.

Như vậy cậu nên cảm ơn tôi chứ.

Ngài đúng là thích nói đùa.

Tại hạ là Thạch Thiên, người đứng thứ hai của Đế Tôn phủ,

không biết xin thỉnh giáo đại danh của ngài.

Chậc, mới là người đứng thứ hai thôi sao.

Đạo hiệu của tôi ư, lâu lắm rồi không nói đến, Thái Sơ.

Ừm.

Thạch Thiên nghe thấy cái tên này, đột nhiên sững sờ.

Cái tên này hắn hình như đã nghe ở đâu đó rồi, nhưng nhất thời không nhớ ra.

Thạch, Thạch Thiên đúng không, cậu biết Đồng ở đâu không, mau bảo hắn ra đây, tôi phải đánh hắn một trận.

M kiếp, dám lừa lão tử.

Khương Hoa ung dung bày ra một bộ dáng lưu manh, khiến Thạch Thiên nhìn mà ngẩn người.

Đây đúng thật là người bá khí vô song mà hắn vừa thấy sao.

Đế Tôn hắn đã nghìn năm chưa trở về Đế Tôn phủ, vì thế, tôiÀ, cậu nói thằng nhóc Đồng không có ở Đế Tôn phủ à.

Ha, vậy thì ngại quá, vừa rồi quá nóng lòng, chưa hỏi rõ đã phá nhà của các cậu rồiHa ha, không sao cả, không sao cả.

Thạch Thiên cười cười, thầm nghĩ, tôi bảo cậu bồi thường, cậu thật sự sẽ bồi thường sao.

Cậu biết Đồng bây giờ ở đâu không.

Chuyện này cả Vĩnh Tiên Giới đều biết mà, Đại nhân Đế Tôn đang ở Nam Vực.

Nam Vực.

Nói xong, Khương Hoa trực tiếp vụt lên không trung, bay về phía Nam Vực.

Đi rồi sao.

Các người dọn dẹp một chút đi, sau này hắn sẽ giống như đích thân Đế Tôn đến, hiểu không.

Vâng, Thạch Đại Nhân, trước đây tôi chưa từng nghe ở Vĩnh Tiên Giới có một người như vậy.

Hắn là Thái Sơ đó.

Thạch Thiên nhìn lên bầu trời, lặng lẽ nói một câu, sau đó biến mất.

Thái Sơ.

Đại trưởng lão nghe thấy cái tên này, rơi vào trầm tư.

Hắn hình như đã nghe thấy cái tên này ở đâu đó, nhưng đột nhiên không nhớ ra.

Sau khi Khương Hoa rời khỏi Trung Vực, anh quay về Nam Vực.

Nam Vực rộng lớn thế này tôi biết tìm Đồng ở đâu đây.

Về trước đã, xem thằng nhóc Quách Bằng Triển có biết không.

Hậu Thổ tỷ tỷ, chị nói Khương Hoa ca ca sao lại biến thành bộ dạng này.

Không biết, nhưng chỉ cần hắn vẫn là Khương Hoa mà chúng ta quen biết thì không phải tốt sao.

Yo, các cô đang bàn tán về tôi đấy à.

Khương Hoa ca ca, anh về rồi, anh vừa rồi đi đâu thế.

Ha ha, không có gì, tôi vừa rồi đi làm vài chuyện, bây giờ đã xong rồi.

Khương Hoa xoa đầu Khương Thụy Thu, cười hì hì nói.

Được rồi, bây giờ phần lớn mọi chuyện đều đã xử lý xong, tôi

cũng muốn bắt đầu kế hoạch của mình rồi, nếu không tôi sợ không kịp.

Cái gì.

Tôi muốn sáng tạo một thế lực của riêng mình.

Ừm.

Tất nhiên Hậu Thổ kinh ngạc nhìn Khương Hoa.

Cậu nghĩ kỹ chưa, nếu cậu muốn sáng tạo thế lực của riêng mình, tôi sẽ vô điều kiện ủng hộ cậu.

Không cần quá nhiều lời lẽ hoa mỹ, Hậu Thổ nhìn Khương Hoa, một câu nói đơn giản như vậy đã đại diện cho tất cả tấm lòng của Hậu Thổ.

Khương Hoa ca ca, em cũng vậy, bất kể anh đi đâu, em cũng sẽ đi theo anh.

Ừm, bây giờ tôi muốn đi tìm một nơi thích hợp.

Tôi biết có một nơi vô cùng thích hợp với cậu.

Đột nhiên thời gian dường như ngưng đọng, ngoại trừ Khương Hoa, tất cả mọi người đều như dừng lại trong khoảnh khắc đó.

Một giọng nói vang lên phía sau Khương Hoa.

Khương Hoa nghe thấy âm thanh quen thuộc này, nghiêng đầu lại, quả nhiên thấy Đồng đang cười hì hì nhìn anh.

Cậu muốn hủy thì hủy đi, dù sao Đế Tôn phủ này chính là để chờ cậu trở về rồi giao lại cho cậu.

Cho nên xét về ý nghĩa rộng, Đế Tôn phủ này là của cậu.

Chậc, lời này của cậu nếu để mấy lão già của Đế Tôn phủ biết, cho dù cậu là Đế Tôn, chắc chắn bọn họ cũng sẽ liều mạng với cậu

đấy.

Thật ra trước kia bọn họ cũng vô cùng buồn chán, tôi nghĩ sớm muộn gì cậu cũng sẽ trở về, tôi liền giúp cậu tổ kiến một thế lực, như vậy cậu mới dễ làm việc.

Thế là Đế Tôn phủ được thành lập, không ngờ, bây giờ lại trở thành trật tự của Vĩnh Tiên Giới.

Đồng ngồi trên ghế, vô cùng nhàn nhã nói.

Cậu thật ra là muốn dùng Đế Tôn phủ để đền bù Thần Chủ Điện đi.

Cũng gần đúng thôi, nhưng tôi biết Đế Tôn phủ nhỏ bé này cậu sẽ không coi trọng, nhưng tôi vẫn sẽ từ từ bồi thường.

Trước kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ai, khi văn minh đại tế trước kia diễn ra, vừa vặn trùng hợp với lúc tôi chuyển thế trùng tu.

Không ngờ cũng vì quyết định này của tôi mà dẫn đến toàn bộ Thần Chủ Điện bị hủy diệt, Tiểu Quang, Hi cũng hiến tế, khiến phòng tuyến cuối cùng của Hỗn Độn văn minh bị xóa bỏ, Hỗn Độn văn minh cũng bị hiến tế.

Chuyển thế trùng tu.

Khi đột phá Thánh Cảnh, tôi phát hiện Đạo của mình có chút sai lầm.

Sai lầm này tuy không lớn, nhưng tôi muốn là một con đường vô địch, vì thế, tôi đã tản đi toàn bộ tu vi, quyết định chuyển thế trùng tu.

Chỉ là không ngờ khi tôi trùng tu đến Thần cảnh và lấy lại ký ức kiếp trước, tôi biết Hỗn Độn văn minh đã biến mất, hàng trăm triệu sinh linh của thế giới hỗn độn đều diệt vong.

Lúc đó, toàn thân tôi tràn ngập áy náy.

Tôi cứ nghĩ nếu tôi không lựa chọn chuyển thế thì Hỗn Độn văn minh cũng không thể bị hiến tế, nhưng tất cả đã kết thúc rồi.

Tôi quyết định ở lại Vĩnh Tiên Giới chờ đợi Thái Sơ Thần Chủ là cậu xuất hiện, sự thật chứng minh quyết định của tôi là chính xác, cậu đã trở lại, hơn nữa tu vi của cậu cũng đã trở về như năm đó.

Khương Hoa trầm mặc, anh vốn định trách Đồng, nhưng tất cả chuyện này hoàn toàn không liên quan gì đến Đồng.

Huyễn Quang, Hi, Tiểu Mặc và hàng trăm triệu sinh linh của thế giới hỗn độn, cứ như vậy mà sống sờ sờ bị hiến tế.

Không ngờ sau khi tôi rời đi lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Thật ra tôi cũng có một tin tức không mấy tốt lành muốn nói cho cậu.

Đồng như đột nhiên nhớ ra điều gì, cười hì hì nói.

Ừm.

Tiểu Quang và Hi cũng chưa chết, linh hồn của bọn họ bây giờ đang ở trong Hư Không không gian.

Cái gì.

Hư Không không gian.

Không đúng, Hư Không không gian căn bản không thể sinh tồn, linh hồn của bọn họ làm sao có thể sống sót ở trong đó được.

Cậu đã quên viên Tứ Thánh Thạch mà cậu đã cho tôi trước đó sao.

Tứ Thánh Thạch.

Chẳng lẽ cậu không phải đã đưa viên đá đó cho tôi rồi sao.

Đó là viên tôi tìm lại được trong mấy nghìn năm qua, lẽ nào cậu

không nhận ra hai viên đá này không tầm thường sao.

Qua lời nhắc nhở của Đồng, Khương Hoa nhớ ra, ý chí Thánh Thú trong viên Tứ Thánh Thạch kia là do anh đã thu thập lại từ đầu.

Vậy tôi bây giờ sẽ đi Hư Không không gian giải cứu bọn họ.

Hiện tại không được, bây giờ Hư Không không gian đã xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Với tu vi hiện tại của cậu, cậu hoàn toàn không thể đi vào được.

Ừm.

Cậu yên tâm, tuy bọn họ ở trong đó hoàn toàn không sao, nhưng cậu bây giờ còn có chuyện quan trọng hơn cần làm.

Ừm.

Cậu không lẽ không nhận ra sao, Vĩnh Tiên Giới gần đây đã xảy ra biến hóa.

Cậu nói Mộ của Thánh Nhân sao.

Đó chỉ là một phần nhỏ trong số đó, chủ yếu là bây giờ Vĩnh Tiên Giới xuất hiện các ngôi mộ lớn nhỏ.

Những ngôi mộ này khi kết nối lại chính là một đại trận, đây là trận pháp mà những người ở Thiên Đình và mấy lão già kia đã bố trí.

Ừm.

Sau văn minh đại tế lần trước, Hỗn Độn văn minh sụp đổ, thay vào đó là Vĩnh Tiên Giới.

Thế giới này thật ra chính là được chuẩn bị cho lần văn minh đại tế thứ hai.

Mấy lão già kia đã phát hiện ra chuyện này, liền dùng đại pháp lực dời Thiên Đình đi.

Ừm, cái này có liên hệ gì với những ngôi mộ ở Vĩnh Tiên Giới sao.

Bọn họ cảm thấy đại thế không thể đảo ngược, liền rời đi, nhưng họ đã để lại tòa trận pháp này.

Ý của cậu là trước khi văn minh đại tế tiếp theo tới, chúng ta phải tìm kiếm tất cả các ngôi mộ sao.

Không sai, hơn nữa, tôi cảm thấy thời gian của chúng ta cũng không còn nhiều, cho nênĐược, nếu đã vậy thì bây giờ tôi cũng không trì hoãn nữa, lập tức thiết lập thế lực và bắt đầu tìm kiếm những ngôi mộ này.

Được, vậy đi theo tôi, năm đó tôi may mắn có được một hạt giống Thế Giới Thụ, hơn nữa tìm được lỗ kim của tòa đại trận này.

Hạt giống Thế Giới Thụ này chính là chìa khóa để chúng ta khởi động đại trận.

Cho nên nói thằng nhóc cậu vẫn luôn ở trong không gian tự thành của Thế Giới Thụ thôi.

Đúng vậy, Bí Cảnh tự thành của Thế Giới Thụ, hơn nữa, linh khí trong Bí Cảnh chứa đựng Pháp tắc thế giới, đồ ngốc mới không ở trong đó ở lại đâu.

Chậc.

Đi thôi, chúng ta bây giờ đi ngay.

Được.

Khương Hoa vung tay lên, không gian được định vị và giải khai.

Khi mọi người nhìn thấy Đồng sau lưng Khương Hoa, lập tức quỳ lạy.

Bái kiến Đế Tôn.

Đứng lên đi.

Chậc, xem ra cậu thật sự gan lớn hơn rồi, dám để vợ của tôi quỳ xuống cho cậu.

Khương Hoa nhìn Đồng với vẻ mặt âm trầm nói.

Chậc, dù sao tôi cũng là Đế Tôn, có nhiều người nhìn thế kia mà, cho tôi chút mặt mũi chứ.

Ha ha.

Mọi người thấy Đế Tôn và Khương Hoa vừa nói vừa cười, đều ngẩn người ra.

Chuyện gì vậy, sao Khương Hoa lại nói cười vui vẻ với Đế Tôn thế.

Được rồi, thế lực mới của tôi bây giờ sẽ có tên là Mộ Phủ.

Khương Hoa sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng đã quyết định đặt tên này, bởi vì mục đích ban đầu của việc Khương Hoa thành lập thế lực này chính là để trộm mộ.

Không đúng, là tìm kiếm Thần Mộ, không phải trộm mộ, đúng, không sai.

Còn trụ sở chính của thế lực chúng ta thì sẽ ở nhà của Đế Tôn.

Á.

Quách Bằng Triển nghe Khương Hoa nói mà há hốc mồm.

Cái quái gì vậy, anh muốn xây dựng trụ sở chính của thế lực mới trong nhà Đế Tôn, anh không sợ Đế Tôn trở mặt sao.

Ha ha, Khương Hoa nói không sai, đi thôi, tôi dẫn các cậu đến Đồng Tương Bí Cảnh.

Chậc, một Bí Cảnh do Thế Giới Thụ tạo thành đường đường là

thế mà cậu lại đặt cho nó một cái tên dễ thương đến vậy.

Emmm, không còn cách nào khác, vị phu nhân trong nhà sống c·hết đòi cái tên này, tôi cũng bó tay rồi, dù sao gọi tên gì cũng được.

Sau đó Đồng vung tay lên, cuối cùng mọi người biến mất khỏi Khương Phủ.

Đợi đến khi mọi người xuất hiện trở lại, họ đã ở dưới Thế Giới Thụ.

Hoan nghênh các vị đến.

Ninh Tương đứng cách đó không xa, cười híp mắt nhìn mọi người nói.

Ninh Tương, đã lâu không gặp rồi.

Đúng vậy, từ khi các cậu đến Vĩnh Tiên Giới, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt.

Chương 448

Xem ra cậu đã phục hồi ký ức rồi.

Ừm, tôi cũng phải cảm ơn cậu khi ở hạ giới, nếu không có cậu giúp tôi thì tôi cũng sẽ không nhanh chóng đến Vĩnh Tiên Giới như vậy.

Đi thôi, chúng ta vào trong trước đã.

Đồng bước đến, phất tay mở ra lối vào Đồng Tương Bí Cảnh.

Vào đi, đây là Đế Tôn phủ của tôi và Ninh Tương, bây giờ có thể đổi tên rồi.

Đồng đứng trên đài cao nhìn phong cảnh bên trong Bí Cảnh, trong lòng tràn đầy cảm khái.

Không nỡ sao.

Không, chỉ là nơi này tôi đã sinh sống nghìn năm, đột nhiên giao cho cậu, Khương Hoa, trong lòng tôi tràn đầy cảm khái.

Nhưng tôi đã nghĩ thông suốt rồi, cái này coi như tôi nợ cậu.

Trước kia Thần Chủ Điện hay nói đúng hơn là toàn bộ Hỗn Độn văn minh đã biến mất vì một ý nghĩ sai lầm của tôi, tôi muốn đền bù.

Những chuyện này hoàn toàn không trách cậu, bởi vì cho dù trước kia cậu không lựa chọn trùng tu, cậu nghĩ cậu có phải là đối thủ của kẻ bày bố kia không.

Không, cậu không phải.

Hắn ta có thể phóng túng cho cậu trưởng thành, hắn ta đã nghĩ đến việc sẽ xuất hiện một thiên tài như cậu, bọn họ nhất định sẽ có cách đối phó cậu, cho nên cậu hoàn toàn không cần tự trách.

Chuyện năm đó bất kể thế nào cũng có liên quan đến tôi, tôi không thể vượt qua được chướng ngại này.

Nhưng lần này, tôi muốn bọn họ nợ máu trả bằng máu.

Được, việc chúng ta cần làm bây giờ là tìm kiếm tất cả các mộ huyệt ở Vĩnh Tiên Giới.

Ừm, việc chúng ta cần làm bây giờ là triệu tập nhân thủ đi tìm kiếm.

Bước đầu tiên là tuyên bố thành lập Mộ Phủ cho toàn bộ Vĩnh Tiên Giới.

Thật ra việc chủ yếu nhất chúng ta cần làm bây giờ là triệu tập nhân thủ.

Không sai, tuy bây giờ tôi là Đế Tôn, nhưng đại đa số các tu sĩ có danh hiệu đều có thế lực riêng của mình.

Chỉ dựa vào danh tiếng của tôi e rằng sức ảnh hưởng không lớn.

Ừm, chuyện này tôi đã nghĩ đến rồi, thật ra tôi có một món đồ mà tôi cảm thấy có thể hấp dẫn không ít người đến.

Ừm.

Vật gì có thể khiến người ta từ bỏ thế lực của mình để đi nhờ cậy Mộ Phủ.

Vật này.

Khương Hoa lấy ra một quyển trục.

Đồng nhìn thấy quyển trục này sau đó bất đắc dĩ nhìn Ninh Tương.

Ninh Tương nhìn thấy Khương Hoa lấy ra quyển trục rồi lại thấy ánh mắt của Đồng nhìn tới, cười hắc hắc nhìn sang nơi khác.

Ai, vợ của mình mà lại khuỷu tay cong ra ngoài, thật là tức giận quá đi.

Tinh đồ này chính là phương pháp của tôi.

Tôi đã nghiên cứu trong khoảng thời gian dài như vậy và cũng đã nắm được đại khái rồi.

Mỗi người nhìn thấy Đạo Chi Tinh Không là không giống nhau, vì thế, tôi có thể cho những người gia nhập Mộ Phủ cơ hội tìm tòi tinh đồ làm điều kiện.

Tôi nghĩ mỗi người sẽ không từ bỏ cơ hội cảm ngộ Đạo này.

Ừm, xem ra cậu đã có phương pháp, vậy tôi sẽ giúp cậu chiêu cáo thiên hạ.

Được.

Đồng vung tay lên, một đạo tin tức trực tiếp xuất hiện ở mọi ngóc ngách của Vĩnh Tiên Giới.

Đây chính là Đế Tôn, người được ý chí thế giới Vĩnh Tiên Giới thừa nhận.

Ta, Đế Tôn, nay tuyên bố, ba ngày sau tại dưới Thế Giới Thụ ở Nam Vực sẽ thành lập Mộ Phủ.

Điện chủ là Thái Sơ, ta, Đế Tôn, sẽ nhậm chức Phó Điện chủ.

Kính mời các vị gia nhập, chỉ cần các ngươi gia nhập sẽ có cơ hội tìm tòi tinh đồ.

Ta nghĩ tinh đồ, pháp bảo này, không cần ta giới thiệu nhiều nữa, nó có thể dựa vào Đạo Quả của mỗi người mà đưa ra con đường tu luyện phù hợp nhất với ngươi.

Tin tức này lập tức xuất hiện trong đầu của mỗi người ở Vĩnh Tiên Giới.

Cái gì.

Đế Tôn chẳng lẽ đã rời khỏi Đế Tôn phủ rồi sao.

Còn Thái Sơ là ai mà hắn có thể khiến Đế Tôn cam tâm tình nguyện trở thành người đứng thứ hai.

Những điều này đều không quan trọng, vừa rồi các ngươi không nghe thấy sao, tinh đồ kia, đó chính là thứ có thể giúp tu sĩ cảm ngộ Đạo.

Không được, tôi nhất định phải gia nhập Mộ Phủ.

Chuyện như vậy xuất hiện ở khắp mọi nơi trong Vĩnh Tiên Giới.

Tất cả bọn họ đều hướng về phía Thế Giới Thụ xuất phát, và mục đích của họ chỉ đơn giản là hai điều: thứ nhất, nhìn xem chủ nhân Mộ Phủ trong truyền thuyết, Thái Sơ, là ai. thứ hai chính là tinh đồ.

Lão Nhạc, ông đã nhận được tin tức của Đế Tôn chưa.

Ừm, Đế Tôn vậy mà lại gia nhập Mộ Phủ, thế lực này chúng ta có biết không.

Không biết, nhưng Đế Tôn đã trở thành người đứng thứ hai của Mộ Phủ, điều này đơn giản chỉ có hai suy đoán.

Thứ nhất, Thái Sơ kia đã đưa ra một món đồ khiến Đế Tôn động lòng làm điều kiện để ép buộc Đế Tôn gia nhập Mộ Phủ.

Còn thứ hai chính là Thái Sơ còn mạnh hơn cả Đế Tôn.

Trương Mộng Sang nhìn Nhạc Tài Quan nói ra cả hai suy đoán của mình.

Thật ra suy đoán thứ hai cho dù là hắn cũng không muốn tin.

Sự cường đại của Đế Tôn bọn họ đều đã từng chứng kiến, trước kia một người một kiếm giết xuyên Yêu Đình, khiến Đế Tuấn và

Đông Hoàng Thái Nhất phải cúi đầu xưng thần.

Nhất cử lập nên danh hiệu Đế Tôn của hắn.

Nhạc Tài Quan cũng vô cùng đồng tình với Trương Mộng Sang, bởi vì Đế Tôn quá mạnh, mạnh đến mức bọn họ cũng không đủ sức đuổi kịp.

Nhưng một người như vậy vậy mà cam nguyện thoát ly Đế Tôn phủ để gia nhập Mộ Phủ, điều này thật sự khiến người ta kinh ngạc.

Ba ngày sau chúng ta đi xem thì sẽ rõ, đến lúc đó chúng ta cũng có thể mở mang kiến thức về vị Thái Sơ thần bí này rốt cuộc là ai.

Thạch Thiên, xảy ra chuyện rồi, Đại nhân Đế Tôn hắnKhông cần nói, tôi đã biết.

Ông còn nhớ trước kia Đại nhân Đế Tôn đã nói gì khi thu lưu chúng ta không.

Thạch Thiên nhìn Đại trưởng lão đang cuống quýt chạy đến, thở dài một hơi nói.

Ông là ai, tên tiểu bối vừa rồi đến Đế Tôn phủ đại náo đó chính là người mà Đại nhân Đế Tôn vẫn luôn chờ đợi sao.

Đúng vậy, ông vừa rồi không nghe thấy sao.

Thái Sơ là Điện chủ.

Câu nói đó đã nói lên rằng Thái Sơ chính là người mà Đại nhân Đế Tôn muốn chờ, hơn nữa, hôm nay tên tiểu bối kia cũng đã nói hắn chính là Thái Sơ.

Đáng ghét, nghìn năm rồi, tôi vẫn luôn cho rằng Đế Tôn hắn đã quên chuyện này, xem ra là chúng ta đã nghĩ nhiều rồi.

Đế Tôn phủ đối với Đại nhân Đế Tôn rốt cuộc tính là gì.

Nếu tôi đoán không lầm, Đế Tôn phủ này chính là do Đại nhân Đế Tôn thiết lập để chờ Thái Sơ xuất hiện rồi giao cho hắn, chỉ là Thái Sơ hắn có thể sẽ không coi trọng chúng ta đâu.

Vậy chúng ta nên làm gì.

Ba ngày sau chúng ta đi Nam Vực.

Thạch Thiên sau khi trầm tư đã hạ quyết tâm.

Bọn họ là do Đại nhân Đế Tôn một tay dạy dỗ, cho nên Đế Tôn đi đâu hắn sẽ đi theo đó.

Ở biên giới Nam Vực, một vùng đất lửa vô biên vô tận, Trần Bỉnh Nham nhìn về phía Nam Vực.

Thái Sơ, Mộ Phủ, tinh đồ, có ý tứ, xem ra tôi cũng phải ra ngoài một chuyến rồi.

Bắc Vực.

Lưu lão đầu, đi thôi, hôm nay lão phu tâm trạng tốt, kéo ông đi Nam Vực dạo chơi.

Hừ, ông lão này là vì tinh đồ mà đi chứ gì.

Ha ha, tôi đã già rồi, đạo của mình cũng đã thăm dò, tôi chỉ tò mò vị Thái Sơ này rốt cuộc là ai thôi.

Hừ, không ngờ chúng ta đấu cả đời, lần này là lần đầu tiên đạt được ý kiến thống nhất.

Hai lão già xương cốt này của chúng ta cũng nên đi ra ngoài dạo chơi một chút.

Ai có thể ngờ được một câu nói của Đế Tôn vậy mà lại có thể khiến chủ nhân của Cự Tượng Đạo Phủ ở Bắc Vực cũng cảm thấy hứng thú.

Xem ra ba ngày sau Đồng Tương Bí Cảnh sẽ vô cùng náo nhiệt đây.

Tin tức tốt đã được lan truyền, còn đến lúc đó có bao nhiêu người đến thì phải xem sức ảnh hưởng của tinh đồ đối với bọn họ lớn đến mức nào.

Ừ.

Đinh, công bố nhiệm vụ: Ý chí của Túc chủ khi sáng tạo Mộ Phủ lần này cần được ý chí thế giới Vĩnh Tiên Giới thừa nhận.

Hoàn thành nhiệm vụ ban thưởng 5000 điểm tích lũy.

Nói đến nhiệm vụ, ngươi có phải còn hai nhiệm vụ đã hoàn thành chưa phát ban thưởng không đó.

Đột nhiên nhận được nhiệm vụ của hệ thống, Khương Hoa sững sờ một chút, rồi nghĩ đến hệ thống còn hai nhiệm vụ đã hoàn thành chưa kết toán.

Bắt đầu kết toán.

Đinh, hoàn thành nhiệm vụ: Mộ của Đế Cảnh đại năng, ban thưởng 1000 điểm tích lũy.

Đinh, hoàn thành nhiệm vụ: Trở về Vĩnh Tiên Giới, ban thưởng Hỗn Độn Diệt Thế Cung.

Hỗn Độn Diệt Thế Cung: Được ý chí Thiên Đạo của Vĩnh Tiên Giới dùng vô thượng pháp lực chế tạo từ oán niệm của sinh linh Hỗn Độn.

Phóng thích toàn lực có thể xuyên qua thế giới.

Đúng lúc này, một cây đại cung tạo thành từ hai màu đen trắng xuất hiện bên cạnh Khương Hoa.

Nặng thật.

Khương Hoa cố sức cầm lấy Hỗn Độn Diệt Thế Cung này, cẩn thận quan sát cây cung và mũi tên.

Khương Hoa, cậu lấy thanh binh khí này ở đâu ra vậy.

Đồng nhìn thấy binh khí trong tay Khương Hoa thì ánh mắt hơi co lại, như thể nhìn thấy thứ gì đó không thể tưởng tượng nổi.

Vũ khí này là nơi đản sinh của Vĩnh Tiên Giới, được sinh ra từ ý thức Thiên Đạo của Vĩnh Tiên Giới.

Trong cây cung này chứa đựng oán niệm của toàn bộ sinh linh thế giới Hỗn Độn, bởi vì bọn họ không cam tâm c·hết đi.

Do đó, khi ý chí Thiên Đạo của Vĩnh Tiên Giới đản sinh, nó đã đúc những oán niệm này thành cây cung và mũi tên này.

Nhưng suốt hàng nghìn năm qua, không ai có thể khiến nó nhận chủ được, mà cậu lại làm được.

Nhưng nghĩ lại thì cũng đúng thôi, ở thế giới hỗn độn, dấu ấn của cậu trong lòng sinh linh Hỗn Độn quá sâu đậm và quan trọng.

Đây chính là lý do cậu có thể khiến Hỗn Độn Diệt Thế Cung nhận chủ.

Đồng nhìn cây cung trong tay Khương Hoa, đầy cảm khái nói.

Đây có lẽ chính là sự truyền thừa của ý chí đi.

Khương Hoa nhìn cây cung trong tay, đã các ngươi đã chọn tôi, tôi sẽ để các ngươi tận mắt chứng kiến kẻ đã hại các ngươi hiến tế phải nợ máu trả bằng máu.

Dường như cảm nhận được tiếng lòng của Khương Hoa, Hỗn Độn Diệt Thế Cung tỏa ra quang mang để đáp lại Khương Hoa.

Được, vạn sự đã sẵn sàng, chỉ thiếu gió đông.

Tất cả sẽ rõ ràng sau ba ngày nữa.

Hệ thống, đến một lượt rút thưởng mười lần.

Đinh, bắt đầu rút thưởng.

Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được Cực Phẩm Đoán Thể Đan.

Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được một búp bê silicon.

Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được Cửu Chuyển Kim Đan.

Cửu Chuyển Kim Đan: Do Thánh Nhân Thái Thượng Đạo Đức Thiên Tôn luyện chế.

Khương Hoa nhìn Cửu Chuyển Kim Đan xuất hiện trong tay, trong lòng tràn đầy cảm thán, Đan Dược do Thánh Nhân luyện chế cũng đã xuất hiện rồi.

Nhưng Khương Hoa lại cảm thấy hứng thú hơn với búp bê silicon kia.

Là một người xuyên không từ thế kỷ 21, anh vô cùng hiểu rõ về món đồ chơi này.

Món này, sờ vào cảm giác cũng thật không tồi đâu.

Ê Khương Hoa, búp bê trong tay anh là cái gì thế, cảm giác thú vị thật nha.

Khương Thụy Thu nhìn thấy búp bê trong tay Khương Hoa, tiến lại gần tò mò hỏi.

Ha ha, cô nói cái này ư, đây là tôi chuẩn bị cho cô đấy, ôm rất thoải mái, cô có thể ôm ngủ.

Em đâu phải trẻ con đâu mà còn thích ôm đồ vật ngủ chứ.

À, cô không thích ư, vậy tôi sẽ cho người khác vậy.

Em muốn, em muốn.

Em có nói từ bỏ đâu chứ.

Khương Thụy Thu giật lấy ôm vào lòng.

Ghét Khương Hoa.

Nói xong Khương Thụy Thu liền ôm búp bê silicon chạy đi mất.

Mà nói đến, búp bê silicon còn có tác dụng như vậy sao.

Ba ngày trôi qua nhanh chóng, khoảng thời gian này xung quanh Thế Giới Thụ đã đứng đầy người chen chúc.

Thạch Thiên, đến giữa trưa thì mở Bí Cảnh, chuẩn bị bắt đầu thí luyện, hiểu không.

Vâng.

Vào cùng ngày Đế Tôn công bố tin tức, Thạch Thiên liền giao Đế Tôn phủ cho mấy vị trưởng lão xử lý.

Này, cũng sắp đến giữa trưa rồi sao Bí Cảnh vẫn chưa mở thế.

Đợi một chút đi, tất nhiên Đế Tôn đã nói hôm nay mở Bí Cảnh thì sẽ không thất hứa.

Chúng ta cứ kiên nhẫn chờ đợi đi.

Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta phải tin tưởng Đế Tôn.

Đúng lúc này một đạo hỏa diễm ngập trời cuốn tới.

Hỏa diễm khủng khiếp quá, chẳng lẽ là Viêm Vực Chi Chủ.

Ngoài Viêm Chủ ra thì còn ai có khí thế như vậy, xem ra Viêm Chủ là vì tinh đồ mà đến rồi.

Hai người các ngươi nói nhỏ chút đi, công khai bàn luận về Viêm Chủ như vậy, các ngươi không sợ c·hết thế nào cũng không biết sao.

Sau lời nhắc nhở này, bọn họ cũng nhớ ra Viêm Chủ là một người vô cùng hiếu sát, tất cả đều ngậm miệng lại.

Ha Viêm Chủ, ông đúng là thích phô trương, thật sự là sợ người khác không biết ông đã đến.

Kèm theo tiếng cười, hai bóng người xuất hiện trước mặt Trần Bỉnh Nham.

Hai người bọn họ hình như là chủ nhân của Cự Tượng Đạo Phủ ở Bắc Vực thì phải, không phải đồn rằng hai người bọn họ bất hòa sao, hôm nay sao lại đi cùng nhau thế.

Đây là chuyện các ngươi có thể quan tâm sao.

Các ngươi nói các vị đại lão của Lăng Thiên Thánh Tông và Thiên Khải Đế Quốc có đến không nhỉ.

Tôi cảm thấy có, dù sao năm đại thế lực của Vĩnh Tiên Giới đã đến ba rồi, bọn họ cũng nhất định sẽ đến.

Đúng lúc hắn nói chuyện, một tiếng xé gió truyền đến.

Đến rồi.

Tông chủ Cự Tượng Tông nhìn thấy vạn ngàn kiếm hà đánh tới, liền lập tức biết là tông chủ Lăng Thiên Thánh Tông đã đến.

Cái sự phô trương này còn lớn hơn cả tôi nữa.

Trần Bỉnh Nham nhìn thấy khí thế của Trương Mộng Sang sau đó bĩu môi nói.

Hai ông gặp mặt là lại gây gổ, đấu nhau hơn nghìn năm rồi mà còn không yên tĩnh.

Thật là.

Lưu Vũ bất đắc dĩ nói.

Ha ha, hai vị lão ca, tôi, Lão Nhạc, đến chậm, thật sự ngại quá nha.

Ha, không có không có, chúng tôi cũng vừa mới đến thôi, thế nào,

các ông cũng là vì muốn nhìn xem vị Phủ chủ Mộ Phủ thần bí kia mà đến phải không.

Ha, Lưu lão ca, ông cũng biết rõ mấy lão già chúng ta đều đã già rồi, không còn mãnh liệt theo đuổi Đại Đạo như vậy nữa, đó là chuyện mà tiểu bối cần làm.

Chúng tôi giống như muốn kiến thức một chút về vị Phủ chủ Thái Sơ thần bí này thôi.

Tĩnh.

Đúng lúc này Thạch Thiên bước ra, nhìn quanh một lượt mọi người, vận đủ linh khí quát lên.

Lại là Đại nhân Thạch Thiên.

Mọi người nhìn thấy Thạch Thiên sau đó đều ngẩn người, xem ra không chỉ Đế Tôn đến, mà Đại nhân Thạch Thiên vậy mà cũng đến rồi.

Bái kiến Đại nhân Thạch Thiên.

Ha ha, Nhạc Quốc Chủ, Trương Tông Chủ, Lưu Tông Chủ, Lý Phủ Chủ, Viêm Chủ, không ngờ các vị vậy mà cũng đến.

Ha, Đại nhân Thạch Thiên, ngài quá khách khí rồi.

Đã đến giữa trưa, mở Bí Cảnh.

Theo lời nói của Thạch Thiên, trên không trung xuất hiện một vòng xoáy, đây chính là lối vào Bí Cảnh.

Đến rồi.

Cuối cùng mọi người nhìn về phía vòng xoáy phía sau Thạch Thiên, trong ánh mắt tràn ngập sự nóng bỏng.

Thạch Thiên, cho bọn họ vào đi.

Là Đế Tôn.

Bây giờ Bí Cảnh đã mở, mời mọi người tuần tự tiến vào.

Thạch Thiên nói rồi né người sang một bên.

Ha ha, mấy lão già chúng tôi sẽ không khách khí đâu.

Lưu Vũ và những người khác liếc nhìn nhau, bay về phía lối vào Bí Cảnh.

Mọi người thấy họ tiến vào cũng đều đi theo vào.

Sau khi Lưu Vũ và những người khác tiến vào, cho dù là những người có kiến thức rộng rãi như họ cũng bị cảnh tượng bên trong Bí Cảnh làm cho kinh ngạc.

Tiến vào Bí Cảnh sau đó, tất cả mọi người đứng trên một vách núi, nơi đây vách núi vừa vặn có thể quan sát toàn bộ phong cảnh Bí Cảnh.

Qua mấy ngày nay Khương Hoa và Đồng cải tạo, Bí Cảnh đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, nhưng dễ thấy nhất hẳn là tòa tháp lớn thông thiên kia.

Tòa tháp này là một kiện thần binh.

Xem ra vị Thái Sơ gì đó này vừa mới bắt đầu đã khiến chúng ta giật nảy mình rồi.

Lý Vũ Hàng nhìn tòa tháp trước mắt, tràn đầy chấn động.

Tòa tháp này, được Âm Dương Nhị Khí bao quanh, cho dù là ngươi và ta cũng không thể nhìn rõ cảnh tượng bên trong tháp.

Mấy vị, Đế Tôn mời.

À, xin dẫn đường.

Mấy vị mời đi lối này.

Lưu Vũ và những người khác cùng Hỏa Diễm Báo đi đến chủ điện.

Không ngờ việc thành lập Mộ Phủ của tôi vậy mà lại hấp dẫn được mấy vị đến, thật sự khiến tôi thụ sủng nhược kinh nha.

Ha, Đại nhân Đế Tôn, ngài thật sự biết nói đùa nha.

Viêm Chủ.

Tôi muốn giết hắn.

Tiểu Bạch, cô sao vậy.

Phía sau, Khương Hoa và mấy người vốn đang nói cười vui vẻ, đột nhiên, Bạch Ức Sương phát ra một cổ sát khí.

Chẳng lẽ kẻ đã hãm hại tộc Khiếu Nguyệt Thiên Lang của cô chính là người kia xuất hiện sao.

Không sai, cỗ khí tức này cho dù tôi c·hết tôi cũng sẽ không quên, Trần Bỉnh Nham, tôi muốn giết hắn.

Tiểu Bạch, cô bây giờ muốn giết hắn, tôi có thể giúp cô, nhưng cô phải nhớ kỹ, cô muốn tự tay báo thù hay là tôi hiện tại giúp cô.

Tôi muốn tự tay báo thù.

Nếu cô muốn tự tay báo thù thì cô hãy nhẫn nại.

Tôi biết.

Chuyện trước mặt cứ giao cho Đồng xử lý đi, lần này tôi muốn xem rốt cuộc có bao nhiêu người đến tham gia khảo nghiệm của Mộ Phủ, hoặc là có bao nhiêu người thật tâm muốn gia nhập.

Nhìn từ trước mắt thì cậu thấy hầu hết bọn họ đều là được báo đến.

Tình huống này, một là họ đến từ cùng một nơi, hợp thành đội đến

đây. hai là người đứng sau họ đã sai họ tới.

Tôi muốn nói ở đây có đến 80% người đều là được phái tới.

Mục đích bàn luận chính là tinh đồ mà bây giờ tôi đang đặt trong Cửu Tầng Phù Đồ Tháp.

Khương Hoa, vậy cậu muốn làm thế nào.

Đơn giản thôi, tôi sẽ thiết lập ba vòng khảo nghiệm.

Nếu không vượt qua được thì không trách tôi đâu.

Còn vòng khảo nghiệm đầu tiên này nhé, chính là cái này.

Nói rồi, Khương Hoa lấy ra cây Hồn Độn Long Ngâm thương.

Thạch Thiên.

Thái Sơ đại nhân.

Cậu hãy cầm cây Hồn Độn Long Ngâm thương này cắm xuống vách núi phía dưới.

Vòng khảo nghiệm đầu tiên này chính là khảo nghiệm ý chí.

Vâng.

Thạch Thiên nhận lấy Long Ngâm thương rồi đi ra ngoài.

Đế Tôn đại nhân, không biết hôm nay chúng ta có thể nhìn thấy vị Thái Sơ thần bí kia không.

Ha ha, khi các ngươi có thể nhìn thấy thì tự nhiên sẽ nhìn thấy thôi.

Còn bây giờ, ta mời các ngươi xem trò hay nhé.

Ồ, trò hay.

Không sai.

Hôm nay ta sẽ dẫn các ngươi xem Mộ Phủ khảo nghiệm đệ tử

như thế nào.

Ta nghĩ các ngươi cũng có thể tham khảo một chút.

Ồ, vậy ta xin được mở mang kiến thức.

Lưu Vũ nghe Đế Tôn nói liền hứng thú ngay, bởi vì những đại tông môn như bọn họ mỗi năm đều chiêu mộ đệ tử, mà trong số đệ tử mới không khỏi có những người tư chất còn hạn chế.

Đây là điều khiến họ đau đầu mỗi năm.

Hôm nay bọn họ tiện thể được mở mang kiến thức một chút.

Được rồi, thời gian cũng gần đến, ta dẫn các ngươi đến chỗ ngắm cảnh cao nhất.

Chương 449

Chúng ta đã đứng lâu như vậy mà đến một người cũng không thấy.

Có phải đang đùa chúng ta không.

Đúng đấy, chính là vậy, đã qua một giờ rồi.

Im lặng.

Hôm nay, Mộ Phủ ta tuyển chọn huyết mạch mới.

Phủ chủ đã bố trí ba vòng khảo nghiệm, chỉ những người vượt qua được ba vòng khảo nghiệm mới có thể gia nhập Mộ Phủ ta.

A.

Ba vòng khảo nghiệm phiền phức vậy sao.

Thạch Thiên nghe thấy tiếng nghị luận ồn ào bên dưới liền nói: Bây giờ bắt đầu vòng khảo nghiệm đầu tiên: Xuống núi.

Trong vòng ba ngày, chỉ cần các ngươi đi theo con đường dưới chân này xuống, chạm tới cây Long Ngâm thương trong tay ta là được.

Ưm.

Ta còn tưởng khảo nghiệm khó khăn lắm, hóa ra đơn giản vậy thôi à.

Các ngươi đừng có tranh với ta, ta muốn giành hạng nhất.

Một thiếu gia nhà giàu ngang ngược nói.

Thời Vũ, lát nữa đi theo ta, ta cảm thấy khảo nghiệm này không đơn giản như bề ngoài đâu.

Em biết rồi, ca ca.

Đôi huynh muội này, giữa đám đông người đông đúc lại có vẻ vô cùng không đáng chú ý, nhưng việc họ đến được Bí Cảnh này có thể nói là đã dốc hết tất cả tích lũy của mình.

Ca ca Thời Nguyên, muội muội Thời Vũ, hai người họ đến từ một thôn trang xa xôi ở Nam Vực.

Từ nhỏ, hai anh em đã mất cha mẹ.

Thời Nguyên ca ca chỉ dựa vào việc làm công vặt mới miễn cưỡng chống đỡ được cái gia đình nhỏ này.

Ba ngày trước, họ nghe Đế Tôn nói Mộ Phủ tuyển người.

Ban đầu, Thời Nguyên không muốn đến, nhưng nhìn tình cảnh trong nhà, hắn quyết định đưa muội muội tới đánh cược một phen.

Thạch Thiên cắm Long Ngâm thương xuống đất.

Được rồi, ta tuyên bố, thí luyện vòng đầu tiên bắt đầu.

Theo lời Thạch Thiên dứt, tất cả tu sĩ đều bắt đầu vận chuyển công pháp, chạy xuống vách núi.

Nhưng đúng lúc này, họ phát hiện mình không thể câu thông thiên địa linh khí.

Đây là tình huống gì, tu vi của ta vậy mà biến mất rồi.

Ta cũng vậy.

Thạch Thiên nhìn đám tu sĩ đang hoảng loạn bên dưới, nở nụ cười khinh thường: Nếu thật sự đơn giản như vậy, vậy Mộ Phủ ta còn cần phải khai sáng làm gì.

Nhưng không ngờ trận pháp mà Thái Sơ đại nhân bố trí lại kinh khủng đến vậy, vậy mà trực tiếp ngăn cách thiên địa linh khí, thật sự là kinh khủng quá.

Các vị đừng hoảng sợ, ta nghĩ đây là khảo nghiệm của Đế Tôn đại nhân dành cho chúng ta.

Mặc dù chúng ta không thể sử dụng linh lực, nhưng chúng ta vẫn có thể đi xuống mà.

Đúng thế, vị đạo hữu này nói không sai, chúng ta có thể đi xuống.

Dần dần, các tu sĩ đều phản ứng lại, bắt đầu đi xuống chân núi.

Xì, các ngươi tưởng tới đây du lịch à.

Long Ngâm thương, đến lượt ngươi ra tay rồi.

Hừ, không cần ngươi nói ta cũng biết, xem ta đây.

Rống Theo một tiếng rồng gầm vang lên, các tu sĩ đang đi xuống núi bỗng cảm thấy một cỗ trọng lực ập tới, tất cả đều quỳ sụp xuống.

Trọng lực thật kinh khủng, chúng ta căn bản không thể nào đi lại được, thế này thì làm sao chúng ta có thể xuống trong vòng ba ngày đây.

Bảo bối tốt, nếu thứ này mà phóng tới Cự Tượng Tông của ta thì lo gì nhục thân của đệ tử không thể đột phá chứ.

Lưu Vũ nhìn thấy trường trọng lực do Long Ngâm thương phóng ra, mắt liền sáng rỡ.

Lão đầu Lưu, ông đừng có nghĩ bậy, Đế Tôn đại nhân đang ngồi ở đây đấy, chẳng lẽ ông muốn ra tay cướp sao.

Ta dựa vào, lão đầu Lý, ông đừng hại ta, ta chỉ là cảm thấy hứng thú với binh khí này thôi, ta có nói là ta muốn đâu.

Khương Hoa, với khảo nghiệm nghiêm khắc như vậy, thật sự sẽ có người xuống được sao.

Hậu Thổ nhìn tình huống đó, vô cùng khó hiểu nhìn Khương Hoa.

Ngươi yên tâm đi, ý chí con người giống như một lò xo, nếu cậu không nỡ ấn nó xuống, cậu sẽ không bao giờ biết nó có thể bật cao đến mức nào.

Khương Hoa Khương Hoa, cậu mau nhìn, vậy mà thật sự có người đứng dậy rồi.

Qua lời nhắc của Quách Bằng Triển, mọi người cuối cùng nhìn lên hình chiếu, không ngờ người đầu tiên đứng dậy lại là một cô gái.

Tôi xem nàng ấy thế nào.

Ưm.

Khương Hoa nhìn cô gái đứng dậy này, cảm thấy vô cùng nghi hoặc, luôn có cảm giác đã gặp ở đâu đó rồi.

Khương Hoa cậu quên rồi sao, cô gái này chẳng phải là cô gái của Thiên Huyền Tông lần trước sao, tôi nhớ cô ta còn có nguyên tố Băng mà.

Đúng, chính là nàng ấy, nàng là một hạt giống tốt, nếu có thể thông qua khảo nghiệm, tôi nghĩ có thể bồi dưỡng thật tốt.

Cơ Sương Tuyết, từ lần trước bại bởi Khương Hoa trở về Thiên Huyền Tông thì vẫn luôn bế quan.

Nàng không thể nào tin nổi một người ở cảnh giới đỉnh phong như mình lại bại dưới tay một người ở cảnh giới tiền kỳ.

Điều này khiến nàng kiêu ngạo không thể nào chấp nhận được sự thật này.

Mấy ngày trước, khi xuất quan, nàng đã hiểu được về tinh đồ Mộ Phủ nên đã tới.

Nàng phải trở nên mạnh hơn, sau đó lại đi khiêu chiến Khương Hoa.

Chính vì tín niệm đó đã chống đỡ nàng đứng dậy.

Ta không thể ngã xuống, ta còn muốn đích thân đánh bại người kia.

Thời Vũ, chúng ta cũng không thể ngã xuống, đừng quên chúng ta còn muốn gia nhập Mộ Phủ đâu, chúng ta muốn những kẻ xem thường chúng ta đều phải hối hận.

A.

Thời Nguyên cắn răng, cõng muội muội lên lưng, chậm rãi đứng dậy.

Kẻ này.

Nhìn thấy Thời Nguyên run rẩy đứng dậy cõng muội muội, ngay cả mấy lão gia hỏa Thần Cảnh này cũng không ngồi yên được.

Hắn cõng cô bé này lên, chẳng lẽ hắn muốn chịu đựng trọng lực của hai người sao.

Ca ca, anh buông em xuống đi, chỉ cần anh có thể vào Mộ Phủ là tốt rồi, em vào hay không cũng không sao cả.

Em im miệng.

Em là muội muội của ta, là thân nhân duy nhất của ta.

Hai chúng ta nhất định phải cùng nhau gia nhập Mộ Phủ, nếu không thì chính ta vào đó có ý nghĩa gì chứ.

Em yên tâm đi, ta không sao đâu.

Thời Nguyên cứ thế chịu đựng trọng lực của hai người, bắt đầu bước về phía trước.

Dần dần, càng ngày càng nhiều người đứng dậy, điều này khiến Thạch Thiên vốn đang lo lắng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đêm đến nhanh chóng, hơn một phần ba số người đã mệt mỏi nằm rạp trên mặt đất.

Mà Thời Nguyên vẫn đang cõng Thời Vũ, mò mẫm từng tảng đá mà di chuyển chậm chạp.

Chương 450

Đúng vậy, là di chuyển, bởi bây giờ Thời Nguyên đã không còn sức để nhấc chân nữa.

Ca ca, anh buông em xuống đi, em có thể đi mà.

Không sao, ca không mệt.

Không biết tại sao đến tối, ta lại phát hiện trọng lực trên người mình vậy mà nhẹ hơn, hơn nữa ta cảm thấy các cơ bắp vốn đã kiệt sức của ta vậy mà lại có sức lực, vô cùng thoải mái.

Thời Nguyên không biết cơ thể mình đã xảy ra chuyện gì, nhưng vì bây giờ đã nhẹ nhõm hơn thì hãy nhân cơ hội này nhanh chóng xuống núi.

Aiz, mới ngày đầu tiên mà đã có nhiều người bỏ cuộc như vậy, không biết ba ngày sau còn lại bao nhiêu người.

Ngươi đánh giá quá thấp ý chí của bọn hắn đó, cứ chờ xem đi.

Thái Sơ đại nhân.

Đứng dậy đi, để ta đến xem.

Vâng.

Thạch Thiên, mấy người này cậu hãy đặc biệt chú ý một chút.

Khương Hoa đánh dấu mấy người đó xong rồi giao cho Thạch Thiên.

Được.

Tiểu Vân, nhìn thấy cậu bé đang cõng muội muội kia không.

Hủy bỏ trọng lực của muội muội cậu ta đi, sau đó tăng gấp đôi

trọng lực của cậu bé đó lên.

Tiềm năng trên người cậu ta còn chưa được khai phá ra đâu.

Được, chủ nhân.

Được rồi, Thạch Thiên, cậu chờ ở đây đi, ta đi đón cô bé kia.

Nói xong, Khương Hoa bay về phía vách núi.

A ca ca, trọng lực trên người em biến mất rồi.

Ưm, nhưng tại sao trọng lực của em lại nặng hơn.

Bởi vì ta vừa mới xua tan trọng lực trên người muội muội của ngươi, và tăng gấp đôi trọng lực cho ngươi.

Ngươi là ai.

Thời Nguyên kinh ngạc nhìn Khương Hoa đột nhiên xuất hiện trước mặt mình mà hỏi.

Ta là ai bây giờ không còn quan trọng nữa, ngươi chỉ cần nhớ kỹ lời ta nói là được.

Nếu muội muội ngươi theo ngươi ở trong trường trọng lực này ba ngày, cơ thể con bé nhất định sẽ không chịu nổi.

Vì vậy, bây giờ chúng ta cho ngươi một cơ hội lựa chọn: Ngươi gánh chịu trọng lực gấp đôi của chính mình đi xuống, chạm vào cây Long Ngâm thương kia, ta sẽ để muội muội ngươi chờ ở chân núi.

Không, không được, em phải ở bên ca ca của em.

Ta có thể tin tưởng ngươi không.

Ngươi cảm thấy thế nào.

Khương Hoa cũng không trả lời hắn, chỉ nhìn hắn như vậy chờ đợi câu trả lời của hắn.

Được, ta tin tưởng ngươi, xin hãy mang muội muội ta đi đi.

Ưm, ta hy vọng ngươi có thể kiên trì đi xuống.

Khương Hoa vung tay lên, hắn và Thời Vũ liền biến mất tại chỗ.

Thạch Thiên, chăm sóc tốt cô bé này nhé, ta.

Vâng.

Ngươi là người xấu, ta phải quay lại tìm ca ca của ta, ngươi mau đưa ta trở về đi.

Cô bé, ngươi ở bên cạnh ca ca của ngươi bây giờ chỉ là thêm phiền thôi.

Ngươi phải tin tưởng ca ca của ngươi, hắn sẽ xuống đón ngươi đấy.

Khi Khương Hoa nói xong liền biến mất.

Thôi Tinh Đạo Thể, có ý tứ.

Khương Hoa phát hiện Thời Vũ vậy mà trời sinh đã có Thôi Tinh Đạo Thể, hơn nữa bây giờ còn chưa được kích hoạt, cho nên hiện tại thân thể của Thời Vũ rất yếu ớt.

Còn nguyên nhân Thời Nguyên vừa rồi được bổ sung thể lực chính là Thôi Tinh Đạo Thể trên người Thời Vũ, tự động hấp dẫn tinh hà quán khái.

Cửu Đại Đạo Thể hiện thế, Kỷ Nguyên này quả thật là trăm hoa đua nở.

Ngày thứ hai trôi qua rất nhanh, lại có hơn một nửa số người chọn bỏ cuộc.

Bây giờ, số người còn lại đã không đến hai mươi phần trăm so với ngày đầu tiên rồi.

Thạch Thiên, tình hình bây giờ thế nào.

Đế Tôn đại nhân, bây giờ số người đã không bằng hai mươi phần trăm so với lúc đầu, nhưng tu sĩ gần cây Long Ngâm thương nhất thì còn kém mười dặm.

Ưm, xem ra qua sàng lọc, những người này chính là những gì Mộ Phủ mong muốn rồi, thật là thú vị.

Thế nhưng, Đế Tôn, những người còn lại chúng ta đều muốn thu nhận, nhưng tại sao chúng ta vẫn phải tiến hành hai vòng khảo nghiệm phía sau nữa.

Thạch Thiên, những điều này Khương Hoa sớm đã nghĩ đến rồi.

Đã Khương Hoa làm như vậy thì nhất định sẽ có lý do của hắn, cậu không cần bận tâm, chuyên tâm giám sát là được.

Vâng.

Khi mặt trời mọc, ngày thứ ba của thí luyện đã đến đúng hẹn.

Lưu Vũ cùng mấy người khác vẫn đang ở trên đài cao nhìn xuống những người tham gia thí luyện bên dưới.

Trong số những người này có mấy hạt giống tốt, ta thấy đều đã động tâm rồi.

Lý lão đầu, ông đừng có nghĩ gì hết, tình huống như vậy chúng ta cứ xem là tốt rồi.

Thôi đi, ta cũng chẳng nghĩ gì, chỉ là nhìn thấy mấy hạt giống tốt này có chút hâm mộ thôi.

Mấy vị đến sớm thật đấy.

Đế Tôn thong dong đi tới, nhìn mấy người kia rồi nói.

Bái kiến Đế Tôn đại nhân.

Đứng dậy đi, mấy ngày nay dường như có khách quý đến đấy.

Nói xong, Đồng Thần Bí cười, rồi trực tiếp đi tới ngai vàng.

Khách nhân thần bí.

Mấy người liếc nhìn nhau, cũng không nghĩ ra khách nhân thần bí mà ông ta nói rốt cuộc là ai.

Ở một bên khác, các tu sĩ kiên trì được ba ngày cuối cùng cũng nhìn thấy Long Ngâm thương.

Vào khoảnh khắc này, họ nhìn thấy hy vọng của chiến thắng lớn.

Ha, ta nhìn thấy Long Ngâm thương rồi, cuối cùng ta cũng kiên trì nổi rồi.

Tình huống như vậy xảy ra giữa tất cả các tu sĩ.

Dưới áp lực nặng nề như vậy, họ đã kiên trì được ba ngày, hầu như không nghỉ ngơi, chỉ để có thể vượt qua khảo nghiệm.

Cuối cùng. cũng sắp đến rồi sao.

Thời Nguyên lúc này đã không còn được sự gột rửa năng lượng ban đêm của Thôi Tinh Đạo Thể của muội muội hắn nữa.

Lúc này, Thời Nguyên đã hoàn toàn kiệt sức, hắn bây giờ dựa vào tín niệm của mình để kiên trì.

Mệt quá, muốn nằm xuống nghỉ ngơi quá.

Chương 451

Mi mắt Thời Nguyên nặng như ngàn cân, nhưng mỗi khi mắt sắp khép lại, hắn lại nghĩ đến Thời Vũ.

Không, ta không thể ngã xuống.

Muội muội của ta bây giờ còn đang chờ ta ở điểm cuối kia.

Chúng ta không quản vạn dặm xa xôi đến đây vì cái gì, chẳng phải là vì có thể sống tốt hơn một chút sao.

Ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi.

Khương Hoa nhìn thấy nghị lực kiên cường của Thời Nguyên, lần này hắn cười.

Kẻ này, nghị lực là thượng thừa, nhưng đáng tiếc, tư chất của hắn quá kém, tiền đồ có hạn.

Lão Quỷ Hỏa, đôi khi tư chất cũng không phải là tiêu chuẩn để đánh giá một người, ông xem người vẫn quá phiến diện.

Hừ, thiên phú, tư chất của một người sinh ra đã được định đoạt.

Cho dù về sau hắn có cố gắng thế nào cũng sẽ không đạt được thành tựu quá cao.

Ta cũng đã gặp không ít người có nghị lực như kẻ này, nhưng sau đó, bọn họ vẫn bị lãng quên.

Ha ha, Viêm Quân nói không sai.

Tư chất một người có lẽ sinh ra đã được định đoạt, chẳng qua là họ không gặp được người chỉ đường cho mình thôi.

Ồ, Đế Tôn có ý là, nếu kẻ này gặp được người dẫn đường thì hắn có thể làm nên chuyện sao.

Ha ha, chuyện này sau này chúng ta ai cũng không dám đoán trước.

Không bằng chúng ta cứ rửa mắt mà đợi xem.

Thạch Thiên đang tĩnh tọa mở mắt ra, hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Cũng gần đến rồi, còn khoảng nửa canh giờ nữa là đến giữa trưa.

Bây giờ mới có mấy người đến vậy sao.

Thạch Thiên nhìn đám tu sĩ đang nằm xung quanh Long Ngâm thương, thở hổn hển nói.

Thời Vũ nghe thấy tiếng Thạch Thiên, mong mỏi nhìn về phía bóng người gian nan đang di chuyển ở đằng xa.

Ta có thể làm được, ta nhất định không thể từ bỏ.

Càng ngày càng nhiều tu sĩ đi đến điểm cuối.

Bây giờ chỉ còn Thời Nguyên và Cơ Sương Tuyết hai người sắp sửa đến điểm cuối cùng rồi.

Cố lên nhé, hai người bạn nhỏ, thời gian sắp hết rồi.

Những tu sĩ đã đến điểm cuối này nhìn thấy Thời Nguyên và Cơ Sương Tuyết đang vất vả tiến lên, tất cả đều hô hào cổ vũ cho hai người.

Ca ca, cố lên.

Thời Nguyên và Cơ Sương Tuyết dường như cũng cảm nhận được sự cổ vũ của mọi người, cũng cắn răng tiến về phía Long Ngâm thương.

Thạch Thiên cũng dường như bị bầu không khí như vậy lây nhiễm, nhưng không la hét như mọi người, mà trong lòng âm thầm cổ vũ cho hai người.

Lúc này Cơ Sương Tuyết đã hoàn toàn không còn sức lực, mơ màng ngã về phía sau.

Thật sự đã đến cực hạn rồi sao.

Thế nhưng ta thật không cam lòng mà, rõ ràng chỉ còn kém một chút cuối cùng thôi.

Đột nhiên một đôi tay xuất hiện ở sau lưng Cơ Sương Tuyết đỡ nàng.

Đã đến cuối cùng rồi, lúc này bỏ cuộc, ngươi không hối hận sao.

Đến, để chúng ta cùng nhau đi tới đi.

Giọng Thời Nguyên từ từ truyền vào tai Cơ Sương Tuyết.

Ưm, ta sẽ cố gắng.

Một câu nói đơn giản, nhưng đại diện cho quyết tâm lúc này của Cơ Sương Tuyết.

Một bước, hai bước.

Mỗi bước của hai người đều vô cùng gian nan, nhưng lại vô cùng vững chắc.

Kiên trì, kiên trì thêm một chút nữa, còn kém một chút cuối cùng.

Cuối cùng, Thời Nguyên và Cơ Sương Tuyết trong sự chờ đợi của mọi người đã chạm đến Long Ngâm thương.

Hai người ngay khoảnh khắc chạm vào Long Ngâm thương, trọng lực biến mất.

Hai người vì không thích ứng kịp mà ngã xuống.

Ca ca.

Thời Vũ nhìn thấy Thời Nguyên ngã xuống, vội vàng chạy tới.

Ha, ca ca không sao, Tiểu Vũ, ta đã làm được rồi, ta đã thông qua

vòng khảo nghiệm đầu tiên.

Em biết, Tiểu Vũ thấy rồi, ca ca là tuyệt nhất.

Thạch Thiên, cậu có phải quên chuyện gì quan trọng không.

Thạch Thiên đang vui vẻ, bên tai nghe thấy tiếng Đế Tôn truyền tới, rùng mình một cái, đột nhiên nhớ ra bây giờ đã quá giờ rồi.

À, ta tuyên bố, vòng khảo nghiệm thứ nhất kết thúc.

Những người không thông qua khảo nghiệm xin tự giác rời khỏi Bí Cảnh.

Thạch Thiên nói xong, nhìn hơn một trăm người đã thông qua khảo nghiệm trước mắt.

Chúc mừng các ngươi đã thông qua vòng khảo nghiệm đầu tiên.

Bây giờ chúng ta sẽ sắp xếp chỗ ở cho các ngươi nghỉ ngơi một ngày, ngày mai bắt đầu vòng khảo nghiệm thứ hai.

Thạch Thiên nói xong, thân ảnh liền từ từ mờ đi.

Vừa rồi cảm ơn ngươi.

Cơ Sương Tuyết từ từ đi tới bên cạnh Thời Nguyên nói.

Không có gì đâu, ta thấy ngươi đều sắp đến điểm cuối rồi, nếu lúc này thất bại, vậy sẽ là đả kích lớn biết bao nhiêu.

Thời Nguyên nhìn dáng vẻ Cơ Sương Tuyết, nhất thời mặt có hơi hồng.

Nhưng vẫn phải cảm ơn ngươi, lần này coi như ta nợ ngươi, ta sẽ tìm cách trả lại món nợ ân tình này cho ngươi.

Không.

Cơ Sương Tuyết không đợi Thời Nguyên nói xong đã quay đầu bước đi.

Không cần đâu.

Thời Nguyên nhìn bóng lưng Cơ Sương Tuyết lặng lẽ nói xong.

Ca ca anh ngốc quá à Em còn lắm lời.

Đúng lúc này, Hỏa Diễm Báo đi tới.

Các vị đi theo ta đi, ta dẫn các ngươi đến chỗ nghỉ ngơi.

Khương Hoa, vòng đầu tiên cậu khảo nghiệm là ý chí, vậy vòng thứ hai cậu muốn khảo nghiệm cái gì.

Vòng khảo nghiệm đầu tiên là ý chí, vòng thứ hai chính là khảo nghiệm tâm tính.

Hơn nữa, vòng khảo nghiệm thứ hai này nằm ngay trong tòa Cửu Tầng Phù Đồ Tháp kia.

Cửu Tầng Phù Đồ Tháp.

Không sai, ta có thể lợi dụng Âm Dương Nhị Khí để bọn họ tiến vào tâm ma của mình, đây chính là vòng thứ hai.

Mỗi người phải đối mặt trực diện với tâm ma của mình.

Chương 452

Khương Hoa cậu có nghĩ tới không, nếu như có người trong số bọn họ đắm chìm vào tâm ma của mình thì cậu có nghĩ đến hậu quả không.

Ta biết, cho nên ngày mai khảo nghiệm cậu hãy đi tuyên bố, để chính bọn họ tự chọn là đi hay ở, cứ xem chính họ được rồi.

Phía trước chính là nơi nghỉ ngơi của các ngươi, các ngươi có thể đến phía trước nhận số phòng của mình, sau đó cầm số phòng đó đến căn phòng cố định của mình là được.

Kiến trúc kỳ lạ quá, ta căn bản chưa từng thấy kiến trúc nào lạ như vậy.

Nhưng không hiểu sao ta lại cảm thấy kiến trúc này đẹp đến thế.

Cuối cùng, mọi người với sự tò mò này đã đi vào tòa nhà cao tầng mà Khương Hoa cố ý xây dựng theo phong cách hiện đại.

Các tu sĩ cầm số phòng của mình bước vào.

Bọn họ đi vào phòng rồi phát hiện, đồ vật bày biện bên trong có thể nói là cái gì cần có đều có.

Ta nhất định phải thông qua khảo nghiệm, nơi này nhất định chính là Thiên Đường mà.

Ý nghĩ như vậy hầu như xuất hiện trong phần lớn tu sĩ.

Ca ca, ca ca, anh mau tới đây, cái giường này mềm thật đó.

Thời Vũ trên giường vừa nhảy vừa hô hào Thời Nguyên cùng nhảy.

Ha ha, muội muội em cẩn thận một chút, đừng bị ngã đấy.

Đây chính là cuộc sống ta mong muốn mà, muội muội có thể vô lo vô nghĩ, ta nhất định phải gia nhập Mộ Phủ.

Thời Nguyên nhìn Thời Vũ với nụ cười rạng rỡ, trong lòng thầm nói.

Ngày thứ hai, trải qua một đêm điều chỉnh, các tu sĩ đã thông qua vòng khảo nghiệm đầu tiên đều hừng hực ý chí chiến đấu, tập trung đứng dưới Cửu Tầng Phù Đồ Tháp.

Oa, cái tháp thật là hùng vĩ, lúc trước ta ở xa nhìn còn không cảm thấy nó hoành tráng lắm, thế nhưng nhìn gần thật sự là đồ sộ.

Ưm ưm, ngươi có cảm nhận được không, trên cái tháp này từng giờ từng khắc đều đang phóng thích một loại khí, loại khí này khi hấp thu vào trong cơ thể thật là thoải mái.

Ha ha, thấy tòa tháp này thế nào.

Đồng Mạn từ từ đi ra, nhìn đám tu sĩ bên dưới nói.

Bái kiến Đế Tôn đại nhân.

Đứng dậy đi, bây giờ để ta tới tuyên bố quy tắc vòng khảo nghiệm thứ hai.

Các ngươi đều là những người đã thông qua vòng khảo nghiệm thứ nhất, vậy đã nói rõ ý chí của các ngươi rất cường đại, đã đạt đến tiêu chuẩn của Mộ Phủ.

Còn vòng khảo nghiệm thứ hai thì.

Đồng nói đến đây cố ý dừng lại một chút.

Đế Tôn ngài nói đi chứ, thật sự là muốn làm chúng ta sốt ruột chết.

Ha ha, vòng khảo nghiệm thứ hai chính là khảo nghiệm tâm tính của các ngươi.

Các ngươi chỉ cần bước vào tòa Cửu Tầng Phù Đồ Tháp này, đi đến tầng cao nhất là được.

Mỗi người sau khi đi vào sẽ đến một không gian khác nhau.

Cửu Tầng Phù Đồ Tháp sẽ căn cứ vào tốc độ phá giải tâm ma của các ngươi để tiến hành bình phán: một đến ba tầng là hạ phẩm, bốn đến sáu tầng là trung phẩm, bảy đến tám tầng là thượng phẩm, tầng thứ chín là cực phẩm.

Các ngươi có hiểu không.

À đúng rồi, thêm một câu nữa, đó chính là các ngươi tiến vào trong tháp sau đó sẽ dẫn phát tâm ma của mình.

Kết quả của việc dẫn phát tâm ma này các ngươi đều biết, cho nên quyền lựa chọn nằm trong tay các ngươi.

Đế Tôn, ý của ngài là chúng ta tiến vào trong tháp sau đó là có nguy hiểm tính mạng sao.

Không sai.

Các tu sĩ nhận được câu trả lời chắc chắn của Đế Tôn xong, đám đông vốn đang hào hứng muốn đi vào đều dừng lại.

Trong này có nguy hiểm tính mạng, chúng ta có nên đi vào thật không.

Ta. ta muốn gia nhập Mộ Phủ, thế nhưng ta sợ mình sẽ chết ở bên trong.

Các tu sĩ xì xào bàn tán.

Đồng nhìn thấy tình huống như vậy cũng như đã đoán trước, nhắm mắt lại bắt đầu tĩnh tu.

Đế Tôn đại nhân, đã đến nước này rồi thì thà đánh cược một phen, ta muốn tham gia khảo nghiệm.

Được, đi vào đi.

Sau đó, thân ảnh Thời Nguyên liền biến mất trong tháp.

Ta cũng muốn đi vào.

Đúng lúc này Cơ Sương Tuyết cũng đi ra.

Các tu sĩ nhìn thấy hai tiểu bối Thời Nguyên và Cơ Sương Tuyết đều đã đi vào, lẽ nào bọn họ còn lại sợ hơn cả hai tiểu bối này sao.

Không, bọn họ sẽ không.

Ta cũng muốn đi vào, không phải chỉ là chết thôi sao.

Có người tu sĩ đầu tiên dẫn đầu, dần dần càng ngày càng nhiều người đi về phía Cửu Tầng Phù Đồ Tháp.

Đến cuối cùng, chỉ còn lại 4 người.

Các ngươi nghĩ kỹ chưa.

Ưm, xin lỗi Đế Tôn, chúng ta bỏ cuộc.

Tiểu Báo, đưa bọn họ ra khỏi Bí Cảnh.

Vâng.

Theo thí luyện bắt đầu, Âm Dương Nhị Khí ở tầng ngoài Cửu Tầng Phù Đồ Tháp bắt đầu lưu chuyển.

Thời Nguyên đi vào Phù Đồ Tháp xong, trước mắt đột nhiên hoa lên.

Ca ca, anh đã về rồi.

Ưm.

Thời Vũ, sao em lại ở đây, em không phải đã theo tỷ tỷ Khương Thụy Thu và mọi người đi ra ngoài rồi sao.

Ca, anh nói lời ngốc gì vậy, em rất không biết Khương Thụy Thu

là ai mà, hơn nữa, chúng ta căn bản không hề rời đi ở đây mà.

Qua lời nhắc của Thời Vũ, Thời Nguyên bắt đầu quan sát xung quanh, hắn phát hiện đây vậy mà là nhà của mình.

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy, ta cảm giác ta đã quên mất thứ gì đó quan trọng rồi.

Ca ca, anh biết không, chúng ta có tiền rồi.

Hôm nay lúc em đi ra ngoài nhìn thấy một thiếu gia nhà giàu làm rơi túi tiền, em đã nhặt nó về.

Anh xem, bên trong còn có rất nhiều Linh Thạch đó.

Thời Nguyên nhìn túi tiền trong tay Thời Vũ, Linh Thạch trong đó lấp lánh ánh sáng, nhưng Thời Nguyên cũng không nảy sinh ý nghĩ chiếm làm của riêng.

Tiểu Vũ, lúc đầu ca đã nói với em thế nào, chúng ta nhặt được đồ vật, không thể nhận, phải trả lại cho người mất, em chẳng lẽ quên rồi sao.

Em em chưa quên, thế nhưng ca ca anh biết không, nếu như chúng ta có số tiền này.

Thời Nguyên trầm mặc, bây giờ cơ hội thay đổi số phận đang ở trước mắt, là giữ hay từ bỏ thì chỉ còn là một ý niệm của Thời Nguyên.

Không, không được, chúng ta không thể nhận.

Tiểu Vũ em nhớ kỹ, chúng ta sống giữa thiên địa thì phải làm việc quang minh chính đại, không phải của chúng ta thì chúng ta một phần cũng không cần, nhớ kỹ chưa.

Em biết rồi ca ca, em về sau sẽ không làm như vậy nữa.

Đúng lúc này, Thời Vũ và cảnh vật xung quanh như tấm gương từ

từ vỡ vụn.

Chương 453

Thay vào đó là một thế giới tràn ngập ngọn lửa.

Ca ca, cứu em với.

Thời Nguyên nhìn về phía tiếng kêu cứu, thấy Thời Vũ đang bị đặt dưới một đống đổ nát.

Tiểu Vũ, Tiểu Vũ, em đừng sợ, ca ca đến với em đây, em đừng sợ.

Thời Nguyên hoảng loạn chạy về phía Thời Vũ.

Đúng lúc này, một thân ảnh xuất hiện bên cạnh Thời Vũ.

Ha ha, trộm tiền của bản công tử thì phải trả giá đắt.

Nói xong, tên công tử áo gấm kia liền giơ con dao trong tay chém xuống Thời Vũ.

Không.

Thời Nguyên nhìn Thời Vũ với đôi mắt trừng trừng, hắn sụp đổ.

Tại sao, tại sao, tại sao thế giới này lại đối xử với ta như vậy, ta chỉ muốn cùng muội muội của ta sống tốt không được sao.

Ngươi khao khát sức mạnh sao, ngươi muốn tất cả mọi người phải run rẩy dưới chân ngươi sao.

Đúng lúc này, một âm thanh gì đó truyền đến.

Sức mạnh, ta muốn sức mạnh, ta muốn bọn hắn phải đền mạng cho muội muội ta.

Kiệt kiệt, ta có thể thỏa mãn ngươi, chỉ cần ngươi dâng hiến thân thể của ngươi cho ta.

Ta, ta đồng ý với ngươi.

Thời Nguyên bây giờ đã hoàn toàn bị cừu hận làm choáng váng đầu óc, hắn bây giờ chỉ muốn báo thù.

Đến đây đi, mở rộng vòng tay, chuẩn bị nghênh đón lực lượng của ta đi.

Một cỗ sức mạnh màu đen chậm rãi bao phủ Thời Nguyên lại.

Ca ca.

Bên ngoài, Thời Vũ qua hình chiếu của Khương Hoa nhìn thấy tình hình Thời Nguyên bây giờ, vô cùng lo lắng.

Ta muốn tất cả mọi người phải chết.

Đôi mắt Thời Nguyên bị màu hại thay thế, trên người hắn tràn đầy khí tức quỷ dị.

Ta muốn tất cả các ngươi đều phải đền mạng cho muội muội ta.

Thời Nguyên theo khí tức của tên thiếu gia nhà giàu kia mà tìm thấy hắn.

Yo, đây không phải tên phế vật vừa rồi sao, thế nào, bây giờ ngươi muốn tìm chết sao.

Giết người phải đền mạng, ngươi có thể đi chết.

Thời Nguyên trong nháy mắt xuất hiện trước mặt tên thiếu gia nhà giàu kia.

Ngươi ngươi muốn làm gì.

Tên thiếu gia nhà giàu này cảm nhận được khí tức kinh khủng trên người Thời Nguyên, hắn sợ hãi.

Ta muốn làm gì.

Đương nhiên là muốn ngươi chết.

Thời Nguyên bóp cổ hắn từ từ nhấc hắn lên.

Cầu. cầu ngươi, thả. buông tha ta.

Buông tha ngươi.

Ta lúc trước cùng ngươi hết mực cầu xin tha thứ thì tại sao ngươi không nói buông tha muội muội của ta.

Đồ bại hoại, thả ca ca của ta ra.

Đúng lúc này, một giọng nói non nớt vô cùng truyền vào tai Thời Nguyên.

Nghe thấy giọng nói đó, Thời Nguyên theo bản năng buông tay ra.

Khụ khụ, Lạc Lạc ngươi chạy mau.

Tên thiếu gia nhà giàu kia phản ứng lại xong muốn đi bảo vệ cô bé kia, nhưng bây giờ hắn căn bản không có sức lực.

Em không có, em muốn bảo vệ ca ca, anh tên bại hoại này, không cho phép ức hiếp ca ca của em.

Tiểu Vũ.

Thời Nguyên nhìn cô bé quật cường trước mắt, dần dần trong mắt hắn hiện lên bóng dáng Thời Vũ.

Thời Nguyên do dự, hắn không biết mình có nên báo thù hay không.

Không, không phải như vậy, hắn đã giết muội muội ta, ta muốn hắn đền mạng.

Không, không được, ta giết hắn thì thế nào, muội muội của ta cũng sẽ không sống lại.

Thời Nguyên bây giờ lâm vào tình trạng điên dại.

Ca ca.

Đúng lúc này, giọng Thời Vũ truyền vào trong óc Thời Nguyên.

Ý thức hỗn loạn của hắn bùng nổ, hắn nghĩ tới đây là khảo nghiệm của Phù Đồ Tháp đối với hắn.

Nhất thời, mọi thứ xung quanh đều vỡ nát, một cánh cổng lớn được tạo thành từ ánh sáng trắng xuất hiện trước mặt Thời Nguyên.

Thời Nguyên không chút do dự bước vào cánh cổng ánh sáng trước mặt kia.

Chúc mừng ngươi, đã thông qua khảo nghiệm.

Đợi đến khi Thời Nguyên phản ứng lại, trước mắt hắn xuất hiện thân ảnh của Đồng Mạn.

Ta thông qua khảo nghiệm.

Đương nhiên, ngươi bây giờ đang ở tầng bảy Phù Đồ Tháp.

Chúc mừng ngươi.

Tầng thứ bảy sao, tốt quá rồi.

Dần dần, càng ngày càng nhiều người phá vỡ tâm ma của mình.

Nhưng cũng có một số người mãi mãi không thể phá vỡ được ác mộng của mình.

Cơ Sương Tuyết chính là như vậy, nàng vẫn luôn không thể phá vỡ được rào cản là việc mình đã thua trong tay Khương Hoa trước đó.

Khương Hoa, chúng ta có nên giúp đỡ nàng không.

Không, nếu như nàng không bỏ xuống sự kiêu ngạo của mình thì thành tựu tương lai của nàng sẽ bị hạn chế rất lớn.

Nàng chỉ có thể đi xa hơn nếu bỏ xuống sự kiêu ngạo của mình.

Tất cả điều này đều phải tự nàng quyết định.

Cơ Sương Tuyết bây giờ đang ở trong một không gian tối tăm.

Những lời bạn bè trào phúng, ánh mắt khinh thường của người

xung quanh, những lời nói đó cứ từng lần một công kích tâm hồn Cơ Sương Tuyết.

Đến cả một người cảnh giới thấp hơn còn không đánh lại, mà cũng tự xưng thiên tài.

Đúng đấy, chính là vậy, còn từng ngày bày ra một bộ dáng thanh cao không biết làm cho ai xem.

Không không, không phải như vậy, ta không, ta nhất định sẽ đánh bại hắn.

Đánh bại ta, ngươi suy nghĩ nhiều rồi.

Chương 454

Với dáng vẻ như ngươi, còn nghĩ đánh bại ta, thật sự là si tâm vọng tưởng.

Ta nhất định sẽ đánh bại ngươi, bất kể mất bao nhiêu thời gian, mục tiêu của ta chính là muốn vượt qua ngươi, sau đó đánh bại ngươi, đây là lời thề ta đã phát ra.

Cơ Sương Tuyết nhìn thân ảnh Khương Hoa to lớn trước mắt, vô cùng kiên định nói.

Ha ha, ta chờ ngươi đánh bại ta một ngày kia.

Nói xong, hoàn cảnh mà Cơ Sương Tuyết đang ở biến mất, thay vào đó cũng là một cánh cổng lớn được tạo thành từ ánh sáng trắng.

Khương Hoa, ngươi chờ xem, ta sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ đánh bại ngươi.

Nói xong, Cơ Sương Tuyết trực tiếp bước vào trong cánh cổng ánh sáng.

Được, tôi tuyên bố vòng thi luyện thứ hai kết thúc.

Theo lời Đồng vang lên, tất cả những người đã vượt qua thí luyện đều được truyền tống ra khỏi Cửu Tầng Phù Đồ Tháp.

Thí luyện hôm nay đến đây là kết thúc, ngày mai sẽ mở ra vòng thi luyện thứ ba, cũng là vòng cuối cùng.

Đồng nói xong liền ẩn mình.

Thí luyện của mộ phủ này thật sự khiến lão phu mở rộng tầm mắt.

Đúng vậy, vòng thứ nhất khảo nghiệm ý chí, vòng thứ hai khảo

nghiệm tâm tính, không biết vòng thứ ba sẽ khảo nghiệm điều gì đây.

Không biết, nhưng chúng ta hãy cùng chờ xem.

Mấy người đều vô cùng tò mò về những khảo nghiệm mà Khương Hoa đã bày ra.

Khi mặt trời lên cao, đã đến thời khắc khảo nghiệm cửa thứ ba.

À, Đế Tôn và những người khác đâu, sao vẫn chưa đến.

Không biết, chúng ta đợi một chút đi, tôi nghĩ họ sẽ đến rất nhanh thôi.

Tu sĩ này vừa dứt lời, thân ảnh Thạch Thiên liền xuất hiện trước mắt mọi người.

Thạch Thiên đại nhân.

Nhìn khí thế của các vị, xem ra đều đã chuẩn bị sẵn sàng cho khảo nghiệm thứ ba rồi.

Đúng vậy, Thạch Đại Nhân, ngài hãy nói cho chúng tôi biết, rốt cuộc khảo nghiệm cuối cùng của chúng tôi là gì.

Đơn giản thôi, khảo nghiệm cuối cùng này có thể nói là khảo nghiệm, cũng có thể nói không phải.

Bởi vì các vị sẽ tiến vào bên trong Phù Đồ Tháp để cảm ngộ tinh đồ.

Cái gì.

Lời nói của Thạch Thiên khiến mọi người đều ngẩn ra.

Đúng vậy, bây giờ các vị xem như là đệ tử mộ phủ rồi, nhưng chưa có cách nào sắp xếp cho các vị, nên mới nghĩ ra biện pháp này.

Cái gì, Thạch Đại Nhân, ý ngài là bây giờ chúng tôi xem như là đệ tử mộ phủ sao.

Đúng vậy, bây giờ có thể thu được cơ duyên của mình trong tinh đồ hay không thì phải xem các vị rồi.

Vâng.

Thạch Thiên vung tay lên, đưa mọi người đến tầng chín Phù Đồ Tháp.

Khương Hoa và Đồng đã sớm đợi ở đó.

Hoan nghênh mọi người đến với tầng chín Phù Đồ Tháp.

Trước hết, tôi phải chúc mừng các vị, đã vượt qua khảo nghiệm, thành công gia nhập mộ phủ.

Là hắn.

Cơ Sương Tuyết vừa vào liền nhìn thấy người đến là Khương Hoa, Cơ Sương Tuyết làm sao cũng không ngờ lại gặp Khương Hoa ở đây.

Được, ngoại trừ Thời Nguyên, Cơ Sương Tuyết và Lạc Nghị, những người khác có thể đi tiếp nhận truyền thừa tinh đồ.

Ba người các vị đã thành công tiến vào tầng bảy.

Bây giờ tôi cho các vị một lựa chọn.

Bây giờ Đế Tôn, Quách Bằng Triển, Khương Thụy Thu ba người họ đang đứng trước mặt các vị, các vị có thể lựa chọn bái đối phương làm sư.

Cái gì.

Ý ngài là chúng tôi có thể bái Đế Tôn làm sư.

Đúng vậy, nhưng trước đó tôi phải nhắc nhở các vị.

Đế Tôn thì tôi không nói, Thu Nhi là người thừa kế Cực Băng Đạo Thống, tôi muốn Cơ Sương Tuyết, nếu cô đi theo Thu Nhi thì đó là

lựa chọn tốt nhất.

Còn Lạc Nghị, thiên phú Kiếm Đạo của cậu cực cao, nên tôi đề cử cậu đi theo Quách Bằng Triển học, hơn nữa Quách Bằng Triển còn là đệ tử thân truyền của Tông chủ Lăng Thiên Thánh Tông.

Còn Thời Nguyên, tôi đề cử cậu đi theo Đế Tôn học, vì thiên phú của cậu so với bọn họ cũng không quá nổi bật.

Đúng lúc này, Khương Thụy Thu bước ra nắm tay Cơ Sương Tuyết.

Em muốn theo chị tu hành không.

Hơn nữa chúng ta còn quen biết nhau mà.

Ừm.

Tại sao em lại không có ấn tượng gì về ngài.

Chị tên Khương Thụy Thu, trước đây chúng ta từng gặp ở cổng Vân Lan Thương Hội.

Mặc dù giữa chúng ta có chút mâu thuẫn, nhưng bây giờ chúng ta cũng là thành viên của mộ phủ, em có nguyện ý gia nhập cùng chúng ta không.

Em Cơ Sương Tuyết nhìn Khương Hoa một cái, sau đó kiên định nhìn Khương Thụy Thu nói: Em nguyện ý.

Ừm.

Tiểu tử, cậu muốn bái ta làm thầy sao.

Quách Bằng Triển cười hì hì lại gần Lạc Nghị ôm cậu nói.

Ừm.

Nói vậy cậu muốn bái nhập môn hạ của ta sao.

Cậu đừng quá khó chịu, cười một cái đi, lát nữa ta dẫn cậu đi gặp

Sư tổ của cậu.

Bây giờ chỉ có cậu thôi, nói thế nào đây, đây là lần đầu tiên ta thu đồ đệ, cậu muốn bái ta làm thầy không.

Đệ tử Thời Nguyên bái kiến Sư tôn.

Thời Nguyên trực tiếp quỳ xuống, hắn sao cũng không nghĩ tới mình lại trở thành đệ tử của Đế Tôn.

Được, các cậu đi theo tôi.

Tôi dẫn các cậu đi gặp mấy người.

Nói xong, đám người liền biến mất trong Phù Đồ Tháp.

Trong đại điện, Lưu Vũ vẫn đang uống trà.

Đế Tôn đại nhân bảo hôm nay sẽ có khách quý đến, rốt cuộc là ai.

Không biết, chúng ta đợi một chút đi.

Mấy ngày nay tôi ở trong Bí Cảnh này phát hiện kiến trúc và cách đối nhân xử thế ở đây không giống với bên ngoài chúng ta, đôi khi ở đây cảm thấy thật dễ chịu.

Đúng vậy, trong Bí cảnh không có lừa gạt nhau, thật muốn ở mãi ở đây quá.

Mấy vị nếu muốn đến thì bất cứ lúc nào cũng có thể đến.

Đúng lúc này, giọng Khương Hoa vang lên.

Ngươi chẳng lẽ chính là mộ phủ chi chủ Thái Sơ sao.

Thật đúng là.

Không ngờ, thật không ngờ, tôi vẫn tưởng Thái Sơ là một lão già chứ, không ngờ lại là một người trẻ tuổi như vậy.

Nhạc Tài Quan nhìn Khương Hoa cảm khái nói.

Ha ha, đôi khi tuổi tác cũng không phải là tiêu chuẩn để đánh giá một người.

Lần này, các vị tập trung lại đây có một chuyện quan trọng muốn nói.

Ồ.

Xin lắng nghe.

Chờ thêm hai vị nữa chưa đến.

Ừm.

Đến rồi.

Đúng lúc này, một đạo quang mang xuất hiện trước mặt mọi người.

Đế Tuấn.

Vài tên cường giả Nhân Tộc nhìn thấy Đế Tuấn thì đứng dậy, bày ra vẻ đề phòng.

Hừ, các ngươi không cần đề phòng ta như vậy, nếu không phải Đế Tôn đại nhân bảo ta đến, ta sẽ không đến.

Ngươi cái con chim thối này, dám lừa ta, ta sẽ không tha cho ngươi.

Ngay lúc này, từ bên ngoài đại điện truyền vào một tiếng hét lớn, sau đó một thân ảnh vọt vào.

Đế Giang.

Được rồi, bây giờ người đã đông đủ, chúng ta có thể bắt đầu hội nghị đầu tiên của Vĩnh Tiên Giới chúng ta.

Ừm.

Thái Sơ đại nhân, ngài tập hợp chúng tôi lại là có đại sự gì sao.

Ừm, lần này triệu tập các vị lại đây là vì Vĩnh Tiên Giới đang xảy ra biến động lớn.

Ngài là nói các nơi của Vĩnh Tiên Giới xuất hiện mộ huyệt sao.

Đúng vậy, đây chính là lý do tôi mở hội nghị này.

Văn minh đại tế sắp đến rồi, chúng ta nhất định phải sớm chuẩn bị, kích hoạt đại trận, nếu không thì chuyện của Kỷ Nguyên trước sẽ tái diễn.

Văn minh đại tế.

Đúng vậy, tất cả mọi thứ của Kỷ Nguyên trước đều bị xem như văn minh đại tế cho dị tộc.

Lần này Vĩnh Tiên Giới không thể đi theo vết xe đổ của Kỷ Nguyên trước được.

Vậy chúng ta phải làm sao.

Tôi muốn lãnh địa của các vị cũng đã xuất hiện không ít mộ huyệt rồi phải không.

Ân, trên Yêu Đình đã xuất hiện không ít mộ huyệt, nhưng đều có kết giới bao phủ, bây giờ tôi đã cho thủ hạ đi tìm tòi những mộ huyệt này.

Khương Hoa nhắc đến, Đế Tuấn mới nhớ lại những chuyện đã xảy ra ở Yêu Đình trong đoạn thời gian này.

Chuyện tiếp theo, hy vọng các vị hợp tác tốt.

Tôi cần các vị phái người đi tìm tòi những mộ huyệt này, bởi vì những mộ huyệt này chính là đại trận do Thánh Nhân để lại, chúng ta cần phải đi vào trong mộ huyệt để kích hoạt tất cả các mộ huyệt đã hiện thế.

Chỉ có như vậy Thánh Nhân chi mộ mới có thể hiện thế.

Mà Thánh Nhân chi mộ chính là mấu chốt của tòa đại trận này.

Còn mộ phủ của tôi có thể mở ra Cửu Tầng Phù Đồ Tháp và tinh đồ, các vị có thể lựa chọn đệ tử trong môn hạ của mình đến mộ phủ của tôi tu luyện.

Khương Hoa nói xong liền dừng lại, đợi các vị quyết định.

Việc mở Phù Đồ Tháp và tinh đồ đã là giới hạn lớn nhất mà tôi có thể dành cho họ.

Còn về việc cảm ngộ tinh đồ, tôi sẽ phái yêu tướng dưới trướng tôi đến.

Được, chỉ cần đến, mộ phủ của tôi tùy thời hoan nghênh.

Vậy tôi xin cáo lui trước.

Nói xong, Đế Tuấn liền biến mất.

Mấy vị các ngươi suy tính thế nào rồi.

Đương nhiên việc này liên quan đến Vĩnh Tiên Giới, tôi tự nhiên sẽ không từ chối.

Mộ huyệt Bắc Vực cứ giao cho tôi và Lý Lão Đầu đi.

Lưu Vũ và Lý Vũ Hàng đứng lên bày tỏ thái độ.

Được, đương nhiên hai lão già này đều đồng ý, tôi và Lão Trương cũng không thoái thác, mộ huyệt Đông Vực cứ giao cho chúng tôi đi.

Viêm Vực giao cho tôi đi.

Chuyện Tây Vực, Vu Tộc chúng tôi cũng sẽ không tụt hậu, tôi sẽ cho thủ hạ toàn lực làm việc đó.

Khương Hoa nhìn thấy mọi người đều bày tỏ thái độ, cũng nở nụ cười.

Được, đương nhiên chúng ta đều đã hợp tác rồi, vậy thì hãy để

chúng ta cùng nhau đối mặt với nguy cơ lần này đi, Vĩnh Tiên Giới không thể thất bại.

Thái Sơ tôi Đợi đến khi phần lớn mọi người rời đi, Đế Giang lặng lẽ đi đến sau lưng Khương Hoa, muốn nói gì đó, nhưng lại không thốt nên lời.

Ha ha, ngươi muốn gặp Hậu Thổ phải không.

Đi thôi, nàng ấy đang ở phía sau đấy.

Ai, xem ra đã đến lúc tôi phải đi Tây Vực một chuyến rồi, dù sao nơi đó có nhà của Hậu Thổ.

Khương Hoa vừa quyết định liền quay trở về.

Bây giờ mọi thứ đều đã đi vào quỹ đạo, nhưng nhiệm vụ mà hệ thống ban bố không biết phải hoàn thành thế nào.

Hy vọng mọi chuyện đều sẽ đến đúng lúc.

Trải qua mấy ngày, phần lớn mọi người đều đã tìm thấy đạo của mình trong Phù Đồ Tháp, và cũng đã xuất quan.

Khương Hoa đã sắp xếp ổn thỏa mọi người, bây giờ chỉ còn đợi bọn họ học thành rồi sẽ bắt đầu thăm dò Nam Vực.

Bây giờ thời gian càng ngày càng gần, phải lập tức đẩy nhanh kế hoạch lên hành trình.

Khương Hoa nhìn lên bầu trời lẩm bẩm nói.

Thoáng cái mấy ngày trôi qua.

Khương Hoa đi đến diễn võ trường, bây giờ Lạc Nghị đang luận bàn với Cơ Sương Tuyết.

Sư tỷ Cơ, tôi đến rồi, chị cũng phải cẩn thận.

Lạc Nghị nói xong liền trực tiếp huy kiếm xông về phía Cơ Sương

Tuyết.

Nhưng Cơ Sương Tuyết đã sớm phòng bị, trở tay dựng lên bức tường băng chặn đứng công kích của Lạc Nghị.

Sau đó Lạc Nghị phát hiện mình đã tiến vào tầm kiểm soát của Cơ Sương Tuyết, những bức tường băng xung quanh đều dựng lên vây Lạc Nghị vào trong.

Chậc, mạnh thật.

Lạc Nghị cầm trường kiếm vung ra một đạo kiếm hoa vào một mặt tường băng bên trong, liền thấy bức tường băng đó vỡ vụn.

Đúng vậy đó, tiểu tử thối, cậu muốn đánh cận chiến, những thuật sĩ hệ Băng như thế này sợ nhất cận chiến.

Alo, tôi nói này, Quách Bằng Triển, sao anh còn trợ giúp ngoài sân vậy, thế nào, có muốn chúng ta hai người đấu một trận không.

Khương Thụy Thu nhìn thấy Quách Bằng Triển cứ liên tục hướng dẫn thì trong lòng vô cùng tức giận.

Ây tôi ngậm miệng, luận bàn thì không cần.

Quách Bằng Triển có vẻ sợ Khương Thụy Thu, trước đây vẫn cảm thấy Khương Thụy Thu không quá mạnh mẽ, nhưng sau khi thực sự giao thủ với nàng, hắn mới biết mình đã phạm phải sai lầm lớn đến mức nào.

Sự cường đại của Hàn Băng Lĩnh Vực, Quách Bằng Triển bây giờ nghĩ lại mà vẫn thấy lạnh sống lưng.

Xem ra bọn họ tu luyện không tệ, có lẽ đã đến lúc để họ ra ngoài lịch luyện rồi.

Ngài là nói bắt đầu cho đám đệ tử này đi tìm tòi mộ huyệt sao.

Đúng vậy, qua đoạn thời gian điều tra này tôi đã phân loại xong

rồi.

Chương 455

Một mộ huyệt cấp Đế Cảnh thì để bọn họ làm nơi rèn luyện, cấp Đế Cảnh trở lên thì để đệ tử Đế Tôn phủ đi, còn cấp Thần Cảnh thì tôi phải tự mình đi.

Nếu ngài đã quyết định rồi, tôi ủng hộ ngài.

Ngài muốn bắt đầu thực hiện khi nào.

Đợi đến khi Thời Nguyên ra khỏi Phù Đồ Tháp thì chúng ta có thể kích hoạt, bây giờ trước tiên hãy để những đệ tử khác lên đường đi.

Được, Cơ Sương Tuyết phải thắng, vấn đề lớn nhất của Lạc Nghị bây giờ là quá tự đại, đôi khi tự tin là chuyện tốt, nhưng tự tin quá mức thì đó là tự đại.

Ừm, Lạc Nghị mỗi lần đều quá tự tin vào bản thân, vẫn chưa trải qua trở ngại, hy vọng lần này ra ngoài hắn có thể thay đổi điểm này đi.

Đúng rồi, Khương Hoa, Hậu Thổ tỷ tỷ đã rời đi rất lâu rồi, anh chuẩn bị khi nào đi đón nàng ấy vậy.

Tôi chuẩn bị xử lý xong chuyện Nam Vực rồi mới đi, Hậu Thổ cũng đã rất lâu không ở cùng với các ca ca của nàng ấy, cứ để họ đợi thêm mấy ngày nữa đi.

Khương Hoa đi đến trong đại điện, nhìn thấy Ninh Tương đang ngồi ở đó buồn chán.

Ninh Tương tỷ, Đồng đi đâu rồi.

Hắn đang giúp Thời Vũ thức tỉnh đạo thể, bây giờ có lẽ cũng đã thành công rồi, chỉ cần Thời Vũ có thể chủ động dẫn phát tinh hà quán khái thì hắn là có thể thành công.

Ừm, tôi đi xem một chút.

Khương Hoa đi đến phía sau, nhìn thấy Thời Vũ đang khoanh chân ngồi đó chuyên tâm kích hoạt Thôi Tinh Đạo Thể.

Tiểu Vũ, dốc hết toàn lực, chuyên tâm hội tụ hạt đạo tinh thứ bảy.

Con chỉ có ngưng tụ được ngôi sao này, con mới có thể dẫn phát tinh hà quán khái, nếu không thì con vĩnh viễn không cách nào kích hoạt đạo thể.

Thời Vũ cắn răng kiên trì, dốc hết toàn lực hội tụ hạt đạo tinh thứ bảy.

Ừm.

Đồng, anh dừng một chút.

Anh có phát hiện ra không, Thời Vũ mỗi lần sắp ngưng tụ ra tinh thứ bảy thì lại xuất hiện tình huống linh lực giải tán.

Ừm, đây chính là điều tôi đang nghi ngờ, trước đây tôi vẫn cảm thấy là linh khí không cách nào cung ứng nàng ngưng tụ ra tinh thứ bảy, nhưng đã thử rất nhiều lần vẫn không có biện pháp, tôi đã tập hợp tất cả linh khí xung quanh rồi.

Trước tiên dừng lại đi, tôi cảm giác Thời Vũ bây giờ không có cách nào kích hoạt Thôi Tinh Đạo Thể, nguyên nhân chủ yếu nhất không phải ở đây.

Vậy là nguyên nhân gì chứ.

Anh còn nhớ trước đây Thu Nhi làm sao đạt được Cực Băng Đạo Thể không.

Anh là nói truyền thừa.

Đúng vậy.

Đương nhiên Thôi Tinh Đạo Thể được xưng là một trong Cửu Đại Đạo Thể thì đã chứng tỏ vào thời viễn cổ đã có người từng thu được Thôi Tinh Đạo Thể, bây giờ chúng ta chỉ cần thu được truyền thừa là được.

Cái thế giới lớn như vậy, chúng ta phải đi đâu để tìm đây.

Không có việc gì, từ từ sẽ đến thôi, bây giờ căn bản không vội được.

Khương Hoa nói xong liền bế Thời Vũ lên, lau mồ hôi trên trán nàng.

Nhìn xem, đã khiến tiểu công chúa mệt muốn chết rồi, đi thôi chúng ta đi xem ca ca có xuất quan không.

Nói xong liền ôm Thời Vũ đi ra ngoài.

Ai, không ngờ Khương Hoa lại cưng chiều trẻ con đến vậy, tại sao trước đây tôi không phát hiện ra nhỉ.

Anh có thể phát hiện mới có quỷ, anh cảm thấy Khương Hoa có con nít sao.

Ninh Tương lườm Đồng một cái rồi nói.

Cũng đúng, tôi hình như cũng không có con, Tiểu Tương Tương chúng ta muốn khi nào có một đứa nha.

Chậc, sao anh lại trèo cột leo lên trên vậy.

Anh muốn con thì tự anh muốn đi, không liên quan gì đến tôi.

Ninh Tương nói xong hằn học trừng Đồng một cái rồi hất tóc đi ra ngoài.

Thôi đi, nếu tôi có năng lực đó thì tôi còn chẳng tìm vợ đâu.

Thái Sơ đại nhân, các đệ tử đã toàn bộ được phái đi ra rồi.

Ừm, Thạch Thiên, ngươi còn nhớ trước đây tôi đã đánh dấu tòa mộ đó ở Tinh Vân Vương Quốc không.

Nhớ rõ, lúc đó ngài nói nơi đó là nơi dễ dàng nhất để hội tụ tinh thần chi lực, hơn nữa năng lượng ở đó còn vượt xa cảnh giới Thần Cảnh, nên ngài đã bảo tôi phong tỏa nơi đó.

Đi thôi, tôi cảm thấy nơi đó có vật phẩm mấu chốt giúp Tiểu Vũ kích hoạt thể chất, đi thôi chúng ta đi một chuyến.

Thái Sơ đại nhân, nơi đó cứ để chúng tôi đi là được, ngài cứ ở lại mộ phủ đi.

Mộ phủ có tên nhóc Đồng đó ở đó là được rồi, tôi cũng đã lâu không ra ngoài một chút rồi, cũng nên đi xem xét.

Khương Hoa nói xong liền rời khỏi tầng chín Phù Đồ Tháp.

Thời Nguyên hắn đã đợi bao lâu ở đó rồi.

Thái Sơ đại nhân, Thời Nguyên cũng đã đợi ở trong đó không kém một tháng rồi.

Một tháng sao.

Cũng là lúc đi ra rồi.

Quả nhiên, Khương Hoa vừa dứt lời, Thời Nguyên liền bước ra.

Đứng dậy đi, tôi vừa chuẩn bị mang Tiểu Vũ đi tìm vật phẩm mấu chốt để kích hoạt đạo thể của nàng, không ngờ cậu đã ra rồi, đi thu dọn một chút đi, hôm nay chúng ta xuất phát.

Trong tình huống không ai hay biết, Khương Hoa mang theo Thời Nguyên, Thời Vũ cùng Cơ Sương Tuyết và Lạc Nghị rời khỏi mộ phủ, bay về hướng Tinh Vân Vương Quốc.

Lần này ra ngoài, thứ nhất là để tìm kiếm tòa mộ huyệt kia, thứ hai là khi đến Tinh Vân Vương Quốc, tôi sẽ đặt hai người các cậu ở

Vương Thành của Tinh Vân Vương Quốc, để anh trai cậu tự mình khám phá.

Còn việc có thể đến được Vẫn Tinh Cốc hay không thì phải xem các cậu rồi.

Sư thúc, con đến Vẫn Tinh Cốc không phải rất đơn giản sao, trực tiếp bay qua không phải tốt sao.

Nếu cậu muốn như vậy cũng không phải là không thể, chỉ có điều tôi muốn các cậu hòa nhập vào xã hội này rồi cảm ngộ một chút cuộc sống ở đó.

Ngoại trừ Thời Nguyên, Cơ Sương Tuyết và Lạc Nghị, các cậu căn bản chưa từng trải qua cuộc sống của người bình thường.

Cho nên đây chính là lý do tôi mang các cậu đến, để cảm ngộ một chút cuộc sống của người bình thường.

Đây sẽ là một sự đề thăng rất tốt cho tâm hồn của các cậu.

Vâng, Sư thúc.

Được, phía trước chính là Tinh Vân Vương Quốc, tôi sẽ để các cậu ở đây.

Đi thôi.

Tôi đợi các cậu ở Vẫn Tinh Cốc, nhớ kỹ, tôi muốn các cậu mấy ngày nay phải lịch luyện và cảm ngộ.

Nói xong, Khương Hoa và Thời Vũ liền biến mất.

Ai, nhiệm vụ Sư thúc giao thật là khó, bảo chúng ta đi cảm ngộ cuộc sống của người bình thường, cái này phải cảm ngộ thế nào đây Cơ Sương Tuyết với khuôn mặt nhỏ ủ rũ cúi đầu nói.

Thời Nguyên, cậu có kinh nghiệm trong lĩnh vực này, nhanh lên, cậu nói cho chúng tôi biết phải làm sao đây.

Cái này rất đơn giản mà, Sư thúc nói để chúng ta tiếp cận cuộc sống của người bình thường, cái này rất đơn giản mà, chúng ta chỉ cần biến thành người bình thường là được.

Ý cậu là, chúng ta tự phong tu vi.

Đúng vậy, tự phong tu vi, còn nữa, tất cả đồ trang sức trên người chúng ta đều tháo xuống, sau đó tiền bạc thì tốt nhất đừng dùng.

Nếu thật sự cần tiền thì chính chúng ta tự đi kiếm là được.

Ừm, sao cảm giác lại vui đến vậy, tôi thử xem.

Sau đó, ba người tại một cửa hàng quần áo cũ mua mấy bộ quần áo rách nát, rồi dưới ánh mắt ngơ ngác của tiểu nhị cửa hàng bước ra ngoài.

Đi thôi, đi trải nghiệm cuộc sống không giống như vậy của chúng ta nào.

Lúc này, Khương Hoa mang theo Thời Vũ đi đến Vẫn Tinh Cốc.

Tiểu Vũ, chúng ta đã đến rồi.

Oa, ở đây thật xinh đẹp nha.

Thời Vũ nhìn những tảng đá lấp lánh bên dưới, cả người đều say mê.

Tiểu Vũ, con có biết không, những tảng đá lấp lánh bên dưới này, chính là những vì sao lấp lánh trên trời.

Nơi đây mặc dù được gọi là Vẫn Tinh Cốc, cũng là bởi vì ở đây thường xuyên sẽ có những vì sao rơi xuống.

Hơn nữa, sau khi rơi xuống và được linh khí nơi đây gột rửa, chúng lại biến thành Linh Thạch có thể dung nạp linh khí.

Vậy thì, Thái Sơ ca ca, tại sao ở đây nhiều tảng đá đẹp như vậy

mà không ai đến lấy hết vậy.

Ha ha, Tiểu Vũ quả nhiên thông minh, lập tức đã hỏi đến trọng điểm.

Kỳ thực có rất nhiều người đến muốn lấy trộm chút linh thạch, nhưng những người đến đây toàn bộ đều biến mất một cách không giải thích được.

Do đó, dần dần nơi đây đã nổi giận với các sinh linh, không cho phép bất kỳ sinh linh nào đến gần.

A, không cho phép bất kỳ sinh linh nào đến gần.

Vậy Thái Sơ ca ca chúng ta mau đi nhanh lên, nếu không Thần Linh sẽ tức giận mất.

Khương Hoa nhìn thấy Thời Vũ vẻ rụt rè này thì nhịn không được bật cười.

Ha ha Tiểu Vũ, con đừng sợ, bởi vì Thái Sơ ca ca của con chính là Thần Linh.

Còn có một điều quan trọng nhất là bên trong này có thể có bảo bối giúp con ngưng kết đốm nhỏ thứ bảy đấy.

A có thể giúp con có được ngôi sao thứ bảy sao.

Vậy con muốn đi vào.

Được, Thái Sơ ca ca đưa con vào.

Nói xong, Khương Hoa liền dẫn Thời Vũ từ từ hạ xuống.

Thời Vũ mặc dù miệng nói muốn đi vào, nhưng trong lòng vẫn có chút sợ, vẫn nắm chặt tay Khương Hoa.

Khương Hoa nhìn thấy tình huống như vậy, nhẹ nhàng vung tay lên, từng khối tảng đá xuất hiện dưới chân Khương Hoa, biến thành

một con đường.

Tiến vào kết giới sau đó, cảnh tượng bên trong phát sinh biến hóa, từng khối Linh Thạch lơ lửng trên không trung, phóng thích ra màu sắc ngũ thải ban lan.

Oa thật xinh đẹp nha.

Thời Vũ tò mò vươn tay ra sờ thử một khối Linh Thạch, ngay khi chạm vào, liền lập tức rụt tay lại.

Cứ như vậy, trong sự hiếu kỳ của Thời Vũ, Khương Hoa đã đi đến nơi sâu nhất.

A, không còn đường nữa rồi, Thái Sơ ca ca, chúng ta bây giờ phải làm sao.

Tiểu Vũ, bây giờ chúng ta nhắm mắt lại đếm từ mười.

Khi con đếm xong, chúng ta sẽ có đường.

Được.

Mười, chín Sau đó, Thời Vũ ngoan ngoãn che mắt mình lại, bắt đầu đếm ngược.

Khương Hoa che thính giác của Thời Vũ lại, sau đó nhìn những sinh linh đang chạy trốn nói: Chậc, vốn dĩ không muốn xử lý các ngươi, nhưng các ngươi ngàn vạn lần không nên, không nên có lòng mơ ước với Tiểu Vũ.

Sáu, năm Thời gian có chút không nhiều lắm, ta hãy nhanh lên một chút xử lý các ngươi đi.

Theo Khương Hoa từng bước tiến lên, không gian chạy trốn vậy mà bắt đầu vỡ vụn.

Bốn, ba Đám sinh linh kia toàn bộ rơi vào hư không nứt ra xung quanh mà biến mất.

Một Theo lời Thời Vũ vang lên, mọi thứ xung quanh đều giống như không có gì thay đổi, ngoại trừ con tinh lộ xuất hiện dưới chân Khương Hoa.

Thời Vũ mở mắt ra sau đó, nhìn thấy con tinh lộ này, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng.

Oa, Thái Sơ ca ca quả nhiên không lừa con, thật sự có đường đi đâu.

Ha ha, Thái Sơ ca ca sao lại lừa gạt Tiểu Vũ chứ.

Nói xong, Khương Hoa mang theo Tiểu Vũ bước lên con tinh lộ này.

Ngoài Khương Hoa ra thì không ai biết con tinh lộ này rốt cuộc sẽ dẫn đến đâu, hoặc có lẽ căn bản không tìm thấy con tinh lộ này.

Đinh, phát động nhiệm vụ, Tinh chi thiên lộ.

Mời Túc chủ đi đến cuối con tinh lộ.

Hoàn thành nhiệm vụ ban thưởng 10000 điểm tích lũy.

Ừm.

Đơn giản như vậy.

Khương Hoa vô cùng nghi hoặc về nhiệm vụ hệ thống ban bố, nhưng đã là nhiệm vụ hệ thống đưa ra thì điều đó chứng tỏ nó có lý lẽ của nó.

Khương Hoa ôm Tiểu Vũ từ từ đi về phía trước trên tinh lộ, cảnh vật xung quanh cũng từ từ phát sinh biến hóa.

Khương Hoa nhìn thấy xung quanh là tinh không.

Xem ra tôi đã lái đến một không gian trong Hư Không rồi, tôi muốn xem thử trong con tinh lộ này rốt cuộc có thứ gì đi.

Khương Hoa ôm Thời Vũ đã ngủ trong lòng, từng chút từng chút đi vào bên trong.

Khương Hoa cũng không biết mình đã đi bao lâu.

Đúng lúc này, một đạo hắc ảnh lao về phía Khương Hoa.

Hừ.

Khương Hoa hừ lạnh một tiếng, hắc ảnh đó trực tiếp vỡ vụn ra.

Đồ vật giấu đầu lòi đuôi.

Khương Hoa theo hơi thở của hắc ảnh đó, một tia chớp quất tới.

A.

Đáng ghét, lại là tu sĩ hệ Lôi, hơn nữa ta còn cảm nhận được Đạo Tâm chi lực trên lôi điện.

Khương Hoa nhìn xung quanh bóng tối, cỗ khí tức kia đã biến mất rồi.

Hừ, nếu các ngươi không chịu ra, ta giúp các ngươi một chút.

Khương Hoa vừa dứt lời, Hỗn Độn Long Ngâm thương xuất hiện trong tay Khương Hoa.

Tiểu Vân, thắp sáng không gian này.

Vâng, Chủ nhân.

A, đáng ghét, đáng ghét thứ ánh sáng này.

Khương Hoa theo tiếng động nhìn xuống phía dưới, cảnh tượng xuất hiện trước mắt, cho dù là Khương Hoa cũng cảm thấy giật mình.

Con tinh lộ này lại là nơi trấn áp ma vật.

Đúng vậy, phía dưới con tinh lộ này dày đặc toàn bộ đều là ma vật.

Điều này khiến Khương Hoa đều cảm thấy có chút giật mình.

Rốt cuộc là người nào, lại có thể trấn áp nhiều ma vật như vậy ở nơi đây.

Nhân loại, chúng ta làm một giao dịch thế nào.

Đúng lúc này, một đạo hắc ảnh khổng lồ xuất hiện trước mặt Khương Hoa.

Ồ.

Giao dịch, nói nghe thử xem.

Chỉ cần ngươi giúp ta phá vỡ phong ấn mà Tinh Quân đã thiết lập, ta sẽ cho ngươi vô số quyền lợi, thế nào.

Chậc, vô số quyền lợi, cái này quả thật rất có dụ hoặc, thế nhưng ta tại sao phải tin tưởng ngươi chứ.

Khương Hoa nghiền ngẫm nhìn hắc ảnh trước mắt, phảng phất Khương Hoa đã nhìn thấu suy nghĩ của hắn vậy.

Ha ha, ngươi chẳng lẽ không nhìn ra sao, ta cũng không phải đang thương lượng với ngươi, mà là uy hiếp, ngươi là thuật sĩ hệ Lôi không sai, nhưng ngươi thật sự cảm thấy ngươi có thể ở đây muốn làm gì thì làm sao.

À, ta còn thật sự muốn kiến thức một chút, ngươi có thể làm gì ta đâu.

Nhân loại, ngươi quá tự đại.

Hôm nay ta nhất định phải dạy cho ngươi một bài học.

Lời của bóng đen cứng rắn buông xuống, xung quanh Khương Hoa xuất hiện từng bàn tay đen khổng lồ chộp về phía Khương Hoa.

Hừ.

Khương Hoa nhìn thấy tình huống xung quanh, hừ lạnh một tiếng, những bàn tay đen khổng lồ xung quanh vậy mà ứng thanh mà nát.

Chỉ có thế thôi sao.

Khương Hoa vô cùng khinh thường nhìn hắc ảnh to lớn kia, ngữ khí khinh thường cộng với nét mặt bây giờ của Khương Hoa, hoàn toàn chính là xem thường hắn.

Đáng ghét, nếu không phải tinh lộ trấn áp, ta một tay liền có thể bóp nát ngươi.

Chậc, cái miệng này nói chuyện cũng không nhỏ đâu, ngươi nói nếu ta thả ngươi ra mà ngươi lại thua ta thì sẽ thế nào.

Ha, nhân loại ngươi quá tự đề cao bản thân, bản Ma Tôn trước kia đại sát tứ phương ngươi còn chưa biết đang chuẩn bị đầu thai ở đâu nữa.

Chậc, quả thật là tự tin mà, đã như vậy, bản tôn cho ngươi cơ hội này, hy vọng ngươi còn tốt đấy.

Khương Hoa vừa dứt lời, trực tiếp một cước nặng nề dẫm nát trên tinh lộ.

Chương 456

Cú dẫm này Khương Hoa trực tiếp sử dụng một nửa sức mạnh.

Rắc.

Kèm theo một tiếng rắc, tinh lộ dưới chân Khương Hoa bắt đầu xuất hiện vết rạn, hơn nữa những vết nứt này bắt đầu lan rộng ra khắp tinh lộ.

Cuối cùng tinh lộ không chịu nổi sức mạnh mà Khương Hoa đã thả ra, hóa thành từng hạt tinh quang, tán loạn đi.

Ha, bản tôn cuối cùng cũng tự do.

Hắc ảnh phát hiện tinh lộ đã trấn áp mình ngàn năm cuối cùng tiêu tán, liền cười lớn một cách ngạo mạn, sau đó với vẻ tàn nhẫn nhìn Khương Hoa.

Nhân loại, ngươi lập tức sẽ biết quyết định ngươi vừa làm ngu xuẩn đến mức nào.

Chậc, sao ngươi nói nhiều lời thế, nhanh lên, rốt cuộc ngươi có đánh hay không, không đánh ta có thể đi rồi đó, lãng phí thời gian.

Hắc ảnh không ngờ Khương Hoa nhìn thấy mình sau khi ra ngoài vẫn giữ thái độ này.

Bản tọa, Yên Thế Ma Tôn, một trong Tứ Đại Ma Tôn thượng cổ, hãy nhớ kỹ danh tự của bản tôn, bởi vì nó sẽ mãi mãi theo ngươi.

Chậc, Tứ Đại Ma Tôn thượng cổ.

Ngươi và Thí Hồn ai lợi hại hơn.

Ừm.

Thí Hồn huynh, ta đương nhiên không lợi hại bằng hắn, hắn

nhưng là đệ tử của Thái Sơ Thần Chủ, ngoài Ma Vân đại nhân ra thì toàn bộ Ma Tộc ai có thể nói là đối thủ của Thí Hồn.

Yên Thế khi nói đến Thí Hồn, trong giọng nói tràn đầy kích động, phảng phất bây giờ Thí Hồn đang đứng trước mặt hắn vậy.

Chậc, không ngờ ngươi còn biết Thái Sơ, xem ra ngươi kiến thức không nhỏ nha.

Đúng vậy, Thái Sơ Thần Chủ năm đó ở thế giới Hỗn Độn của chúng ta đây chính là người không ai không biết không người không hay, mặc dù không biết vì sao hắn đột nhiên biến mất, nhưng ân đức của hắn đối với Ma Tộc chúng ta, chúng ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên đâu.

Ồ.

Có thể nói cho ta nghe một chút.

Khương Hoa nhìn thấy Yên Thế ngữ khí càng ngày càng kích động thì nảy sinh ý nghiền ngẫm.

Ha ha, đã ngươi muốn nghe, vậy ta cần phải nói cho ngươi nghe thật kỹ đây.

Lúc đó, Ma Chủ Ma Vân của Ma Tộc chúng ta khi cảm giác Ma Tộc chịu sự chiếu cố của Thiên Đạo khí vận ngày càng mỏng manh, liền chuẩn bị đánh cược một lần, chuẩn bị chính diện quyết chiến với Yêu Tộc vừa mới thăng cấp Thiên Đạo.

Thế nhưng, Thiên Đạo khí vận của Yêu Tộc thực sự quá kinh khủng, lại thêm lúc đó Yêu Tổ là một cường giả không kém gì Ma Chủ, vốn dĩ lực lượng hai bên tương đương, nhưng Yêu Tổ nhờ sự gia trì của Thiên Đạo khí vận vẫn chiến thắng Ma Chủ.

Lúc đó Ma Tộc chúng ta bị Yêu Tộc đuổi giết đến Ma Vân Cốc, cũng chính là nơi sinh ra của Ma Tộc chúng ta, ở đây Ma Vân đại nhân

dẫn nổ sợi Thiên Đạo khí vận cuối cùng của Ma Tộc chỉ vì để chúng ta đi trước.

Thế nhưng, Ma Chủ vẫn bại, ngay khi ta sắp phải đón nhận cái chết, Đế Tôn mang theo các vị Thần Chủ của Thần Chủ Điện đến.

Yêu Tổ nhận thấy không phải đối thủ của các vị Thần Chủ, liền từ bỏ, nhưng vẫn ký kết điều kiện, đó chính là Ma Tộc không được rời khỏi Thần Chủ Điện.

Cứ như vậy, chúng ta toàn bộ tiến vào Thần Chủ Điện, cho đến khi Hỗn Độn đại tế đến.

Bởi vì chúng ta chờ trong Thần Chủ Điện, chúng ta đã thoát khỏi một kiếp, nhưng Lang Quang Đế Tôn và Băng Hoàng vẫn hy sinh.

Chúng ta ở trong Thần Chủ Điện không biết bao nhiêu năm, cuối cùng có một ngày Linh Nguyệt Thần Chủ nói cho chúng ta biết, bây giờ là thế giới mới rồi, bảo chúng ta đi một lần nữa phát triển Ma Tộc.

Thế nhưng, đáng ghét nhất chính là, khi Ma Tộc chúng ta sắp thống trị Vĩnh Tiên Giới, Đế Tôn chuyển sinh trùng tu, không có ký ức, điều đó chúng ta biết và chúng ta cũng không ra tay với Đế Tôn.

Nhưng Tinh Quân này quả thật là một kẻ tiểu nhân hèn hạ, hắn đã lợi dụng Đế Tôn lừa gạt chúng ta đến đây, rồi dùng sức mạnh Tinh Không trấn áp chúng ta dưới tinh lộ.

Yên Thế nghiến răng nhìn qua tinh không xa xăm.

Thật sự là, thú vị, cái tên Tinh Quân này rốt cuộc là ai, vậy mà có thể trấn áp ngươi ở đây.

Ta cũng rất tò mò, lúc đó Đế Tôn chuyển sinh trùng tu, không có ký ức, chúng ta biết, chúng ta cũng không ra tay với Đế Tôn.

Thế nhưng tên Tinh Quân này chính là một kẻ tiểu nhân hèn hạ, hắn lúc đó đã lợi dụng Đế Tôn lừa gạt chúng ta đến nơi này, dùng sức mạnh Tinh Không trấn áp chúng ta dưới tinh lộ.

Có ý tứ, thật sự có ý tứ.

Theo lời ngươi nói thì Tinh Quân này thật đúng là một kẻ tiểu nhân hèn hạ đâu.

Còn không phải sao, đều tại ta quá ngay thẳng nên đã bị tiện nhân này lợi dụng.

Ai, không đúng rồi, chúng ta không phải muốn đánh nhau sao, sao ta lại nói chuyện phiếm với ngươi.

Yên Thế đột nhiên nhớ ra mình là muốn đánh nhau với Khương Hoa, sao lại nói chuyện phiếm chứ.

Ha ha, chúng ta không phải nói chuyện rất vui vẻ sao.

Hừ, ai nói chuyện vui vẻ với ngươi, hôm nay bản tôn nhất định phải thật tốt giáo huấn ngươi.

Chậc, Yên Thế, ngươi còn nhớ trước đây Thái Sơ thế nào không.

Chưa thấy qua, nhưng ta ở Thần Chủ Điện từng gặp qua pho tượng Thái Sơ Thần Chủ, ngươi khoan hãy nói, tiểu tử ngươi với Thái Sơ Thần Chủ trông còn rất giống đó chứ.

Khương Hoa phảng phất phát hiện ra chuyện gì thú vị vậy, kích động nhìn Yên Thế nói.

Tôi nói, chính là tôi Thái Sơ ngươi tin không.

Ta khạc nhổ, chỉ ngươi thôi sao.

Còn, còn Thái Sơ nữa chứ, nếu ngươi là Thái Sơ, ta liếm giày cho ngươi.

Yên Thế vô cùng khinh thường nhìn Khương Hoa nói.

Ha ha, chứng minh bản thân sao.

Không biết ngươi có nhận ra thanh thương này không.

Khương Hoa triệu hồi Hỗn Độn Long Ngâm thương, đưa đến trước mặt Yên Thế nói.

Yên Thế với vẻ mặt cười gian, tiến đến bên Khương Hoa, vòng tay qua vai anh ta nói: Ha ha, cái trí thông minh này của cậu mà cũng lên làm Ma Tôn được thì đúng là chuyện khó tin.

Nếu tôi là Ma Vân, tôi đã tát thẳng một phát cho cậu c·hết rồi.

Khương Hoa nghiêm trọng nghi ngờ tên này là dựa vào cửa sau mà lên làm Ma Tôn.

Cậu đừng có úp úp mở mở với tôi, hôm nay cho dù Thái Sơ Thần Chủ đích thân đến, tôi cũng đánh không tha.

Nhanh lên để tôi đánh cho một trận.

Chậc, đã có người muốn ngứa da, chúng ta cũng không thể phụ lòng tốt của người ta đúng không.

Nói xong, Khương Hoa cầm Hỗn Độn Long Ngâm thương đứng dậy.

Đừng để lát nữa thua lại bảo tôi ức hiếp cậu, tôi còn chưa dùng Hỗn Độn Long Ngâm thương đâu đấy.

Khương Hoa đặt Hỗn Độn Long Ngâm thương xuống đất, trực tiếp tung một quyền về phía Yên Thế.

Tôi dựa vào, lực thân thể mạnh thật.

Yên Thế không dám khinh thường, trực tiếp hóa thành Hắc Vụ né tránh, tránh được một đòn của Khương Hoa.

Thấy Khương Hoa thế đi không ngừng, hắn ngưng tụ ra hai Trương Hắc Ám đại thủ tóm lấy Khương Hoa.

Mưu tính đã dùng một lần rồi, lần thứ hai e là không còn tác dụng.

Vừa dứt lời, từng đạo lôi điện giáng xuống, đánh nát Hắc Ám đại thủ.

Yên Thế nhìn Khương Hoa đang chìm trong sấm sét, lộ ra vẻ ngưng trọng.

Hắn vừa rồi chỉ dựa vào lực thân thể mà suýt chút nữa khiến mình bị thương, xem ra sự tự tin của hắn không phải là không có căn cứ.

Cậu cứ yếu ớt như vậy sao.

Xem ra trước đây Ma Vân và Ma Tộc thất bại là có nguyên nhân.

Một câu nói của Khương Hoa như lưỡi kiếm đâm thẳng vào tim Yên Thế, khiến mắt hắn đỏ ngầu.

Tôi không cho phép cậu nói Ma Chủ như vậy.

Yên Thế mang theo lửa giận xông thẳng về phía Khương Hoa.

Cảm nhận được khí thế bùng phát từ cơn giận của Yên Thế, Khương Hoa hài lòng gật đầu.

Lúc này mới giống dáng vẻ của một Ma Tôn chứ.

Xem ra cậu đã đạt Thánh Cảnh rồi, không tệ, cậu hoàn toàn có thể tung hoành ở Vĩnh Tiên Giới.

Nhưng mà cũng chỉ đến thế thôi.

Khương Hoa nói xong, trở tay một chưởng chặn đứng đòn tấn công mạnh nhất mang đầy lửa giận của Yên Thế.

Khương Hoa giơ tay treo ngược công kích của Yên Thế, từng bước một đi về phía hắn.

Thế nào, lời nói của tôi khiến cậu rất tức giận sao.

Tôi ban đầu đã nói với Ma Vân, khi cậu cảm nhận được mối liên hệ giữa mình và Thiên Đạo ngày càng yếu thì hãy thu nhỏ thế lực Ma Tộc lại, bởi vì nhân vật chính của Thiên Đạo sắp ra đời.

Nếu cậu không thể đi ngược dòng nước, thì cậu nhất định phải tìm cách tự bảo vệ mình khi xuôi dòng.

Nhưng lời tôi nói, hắn lại không làm theo, dẫn đến Ma Tộc bị Yêu Tộc đánh tan, hơn 7 thành sinh linh Ma Tộc c·hết.

Đây chính là lỗi của hắn.

Tôi ban đầu đã nghĩ đến điểm này, cho nên mới để vài đệ tử cùng tôi đi giúp các cậu.

Thiên Đạo cũng không phải là không thể đảo ngược, nhưng thế lực của Ma Vân không đủ để hắn có thể nghịch chuyển Thiên Đạo, điều này đã dẫn đến sự suy yếu của Ma Tộc.

Khương Hoa nói xong, đi đến trước mặt Yên Thế, tát một cái.

Cái tát này là để cậu tỉnh táo lại.

Cho dù Ma Tộc yếu thế thì sao chứ.

Tôi đã trở về, Ma Tộc của các cậu là do tôi nhìn từng bước một lớn mạnh, với tôi mà nói giống như con cái từ từ trưởng thành, tôi sẽ không để mặc cho các cậu mặc kệ.

Khương Hoa nhìn Yên Thế hai mắt vô thần, vô cùng tức giận, nhưng sự tức giận của anh không phải vì Ma Vân không nghe lời khuyên của anh mà nghịch thiên đi, mà là bây giờ ngay cả Ma Tôn cũng bắt đầu e ngại Thiên Đạo rồi, vậy làm sao có thể dẫn dắt Ma Tộc chấn hưng.

Ngài, thật là Thái Sơ Thần Chủ.

Cậu thấy sao.

Yên Thế nhìn Khương Hoa đứng trước mặt, trong mắt hắn, bóng dáng Khương Hoa dần dần trùng khớp với tượng đá trong ký ức, cuối cùng biến thành dáng vẻ trước mắt.

Yên Thế khóc, khóc đặc biệt tủi thân, giống như đứa trẻ bị bắt nạt ở bên ngoài, gặp được người nhà rồi thì tất cả uất ức bùng phát ra.

Khương Hoa nhìn Yên Thế đang ôm chân mình khóc lớn, ánh mắt lạnh đi.

Đứng lên.

Vâng.

Yên Thế đứng dậy, đã bao nhiêu năm rồi, hắn cảm thấy lần đầu tiên mình đứng thẳng tắp đến vậy.

Tôi nói cho cậu biết, đã Ma Tộc từng bại, vậy thì phải chấp nhận.

Chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu, nếu trái tim của chính cậu đã bại, thì cậu mãi mãi chỉ là một phế vật.

Lời nói của Khương Hoa như tiếng sấm thức tỉnh Yên Thế, hắn lập tức quỳ xuống trước mặt Khương Hoa.

Vâng, Thái Sơ Thần Chủ, Yên Thế, một trong Tứ đại Ma Tôn của Ma Tộc, bái kiến Thần Chủ.

Đời này nhất định vĩnh viễn lấy Thần Chủ làm mục tiêu, nghe theo mọi mệnh lệnh.

Trong vô tận tinh không, từng đạo Hắc Ảnh hiện ra bản thể, quỳ xuống hướng về Khương Hoa, tiếng gầm vang vọng trời đất.

Ơ, Thái Sơ ca ca, có chuyện gì vậy ạ.

Khương Hoa thấy Thời Vũ tỉnh, vội vàng chạy tới bế nàng lên,

vẫn không quên quay đầu giáo huấn bọn họ một chút.

Các cậu làm ồn làm gì, làm Tiểu Vũ thức giấc rồi.

Mau cút, chỗ nào mát mẻ thì ở.

Ha ha, Thần Chủ sao lại hơi khác so với lời đồn vậy chứ.

Yên Thế nhìn Khương Hoa ôm Thời Vũ nở nụ cười, đột nhiên cảm thấy thế giới quan của mình sụp đổ.

Được rồi, các cậu mang theo bọn họ đi tìm Đế Tôn đi, hắn sẽ sắp xếp cho các cậu.

Đế Tôn hắn khôi phục ký ức rồi sao.

Cậu thấy sao.

Sau đó Yên Thế dẫn Ma Tộc đi đến Đồng Tương Bí Cảnh mà Khương Hoa chỉ dẫn.

Bây giờ trong mộ này chỉ còn vật ở trung tâm nhất.

Khương Hoa vung tay lên, tinh lộ phía trước vốn vỡ nát lại xuất hiện, chỉ có điều lần này không tầm thường, toàn bộ Ma Tộc phía dưới tinh lộ đã biến mất.

Khương Hoa đi đến cuối tinh lộ.

Cuối tinh lộ ngoài một pho tượng ra thì không còn bất cứ vật gì khác.

Ngươi chính là Tinh Quân sao.

Khương Hoa hỏi dò pho tượng trước mặt.

Tiên Thiên Thôi Tinh Đạo Thể, cuối cùng cũng xuất hiện, không uổng công bản tôn chờ đợi lâu như vậy ở thế giới này.

Yo, pho tượng biết nói.

Đúng lúc này, pho tượng bắt đầu nứt vỡ từng khúc, sau đó từ bên

trong pho tượng bước ra một nữ tử vô cùng duy mỹ.

Ngươi chính là Tinh Quân.

Không ngờ ngàn năm thời gian trôi qua, vẫn có người biết danh hiệu của bản tôn.

À, muốn không biết cũng khó, vừa rồi mới nói chuyện với đám người bị phong ấn bên ngoài một lúc.

Ừm.

Phong ấn nát.

Qua lời nhắc nhở của Khương Hoa, Tinh Quân phát hiện phong ấn do mình bày ra lại vỡ nát.

Là ngươi đã thả bọn họ ra ngoài sao.

Ngươi thấy sao.

Ngươi có biết mình đã phạm phải sai lầm lớn đến mức nào không.

Bọn họ là tàn dư của văn minh trước, nếu không g·iết bọn họ, thì Vĩnh Tiên Giới sẽ gặp đại họa.

Chậc, khi nào sự an toàn của Vĩnh Tiên Giới lại cần ngươi, một người ngoài, phải nói vậy.

Ngươi.

Tinh Quân kinh ngạc nhìn Khương Hoa, hắn không ngờ Khương Hoa lại nhìn ra được.

Chương 457

Ngươi có phải rất tò mò tôi làm sao mà phát hiện không.

Tinh Quân cứ như vậy lạnh lùng nhìn hắn, không nói gì.

À, ngươi không nói lời nào thì tôi coi như ngươi thừa nhận nhé.

Thực ra khí tức của ngươi tôi rất quen thuộc, nhưng tôi không nhớ ra là mình đã gặp ở đâu, cho đến khi ngươi nói Vĩnh Tiên Giới không mở cửa lúc đó tôi mới nhớ ra.

Ban đầu khi tôi vừa hạ xuống Hỗn Độn Thế Giới, tôi đã từng gặp khí tức như vậy.

Hôm nay, khi tôi đi vào, loại khí tức này lại xuất hiện, tôi nghĩ đây không phải là trùng hợp đâu nhỉ.

Khương Hoa bình thản nói, nhưng lúc này Tinh Quân lại không còn bình tĩnh.

Không ngờ, chúng ta đã tính toán lâu như vậy, lại xuất hiện một khuyết thiếu có thể tiến hành vượt qua thời gian như ngươi.

Ha ha, những điều ngươi không ngờ còn nhiều lắm.

Bây giờ chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện rồi chứ.

Khương Hoa vung tay lên, một cái bàn xuất hiện, trên đó bày ấm trà và chén trà.

Không ngờ, ngươi sau khi biết chân tướng vẫn còn có hứng thú như vậy.

Tinh Quân nói miệng nhưng vẫn ngồi xuống, cứ thế hai người ngồi đối diện nhau.

Trước đây ngươi tiến hành vượt qua thời không, tiến vào Hỗn

Độn Thế Giới, thực ra chúng ta đã phát hiện ra ngươi rồi.

Nhưng lúc đó ngươi thật sự quá yếu, căn bản không có cách nào uy h·iếp đến chúng ta, cho nên chúng ta cũng để mặc ngươi ở Hỗn Độn Thế Giới tự sinh tự diệt.

Nhưng không ngờ ngươi lại trở thành Thái Sơ Thần Chủ của Hỗn Độn Thế Giới, ngay khi chúng ta chuẩn bị tru sát ngươi thì ngươi lại xuất hiện ở Trường Hà Thời Gian.

Bởi vì bây giờ Vĩnh Tiên Giới có Đế Tôn, ta không nắm chắc chiến thắng cả hai ngươi, cho nên ta đã từ bỏ.

Không ngờ, ngươi lại tự chui đầu vào lưới, đi đến Tinh Vân Thiên của ta.

Ha ha, nhìn xem, tôi đã trúng kế rồi.

Nghe xong lời Tinh Quân nói, dù là đồ ngốc cũng biết mình không có việc gì mà lại chạy vào đại bản doanh của người ta rồi.

Thực ra, ngươi đã thả chất dinh dưỡng của ta đi, ta thực sự rất tức giận, nhưng mà khi biết ta cảm nhận được khí tức giống ta trên cô bé trong lòng ngươi, ta đã thay đổi ý định.

Ta sẽ g·iết ngươi, bởi vì ta cần ngươi mang theo cô bé đó đến trước mặt ta.

Cũng bởi vì Thôi Tinh Đạo Thể trên người Tiểu Vũ.

Không sai, Tiên Thiên Thôi Tinh Đạo Thể, đại diện cho điều gì ta nghĩ không cần ta giải thích, người như vậy trời sinh được Thiên Đạo chiếu cố, do đó, ta nhất định phải có được nàng.

Tinh Quân nhìn về phía Tiểu Vũ, ánh mắt tràn đầy nóng bỏng, bây giờ Tiểu Vũ trong mắt nàng chính là một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ.

Chậc, ngươi không phải chính là Thôi Tinh Đạo Thể sao, tại sao ngươi còn muốn có được Đạo Thể trên người Tiểu Vũ.

Cuối cùng Khương Hoa vẫn hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Ha ha, ta là Hậu Thiên Đạo Thể, mặc dù cũng là Thôi Tinh Đạo Thể, nhưng mà cái Tiên Thiên kia lại có sự chênh lệch rất lớn.

Ngươi có biết vì sao bây giờ nàng không cách nào ngưng kết ngôi sao thứ 7 không.

Vì sao.

Ha ha, nói cho ngươi cũng không sao, dù sao đây cũng không phải bí mật lớn gì.

Ngươi hẳn phải biết, Cửu Đại Đạo Thể, một Kỷ Nguyên sẽ chỉ xuất hiện một cái, còn cô bé này nàng chính là sản phẩm của Thiên Đạo thời đại này, mà ta, lại thuộc về Kỷ Nguyên trước.

Qua lời giải thích của Tinh Quân, Khương Hoa đã hiểu, nếu muốn Tiểu Vũ thức tỉnh Thôi Tinh Đạo Thể, vậy thì chỉ có một cách đó chính là g·iết người trước mắt này.

Ta biết ngươi muốn g·iết ta, nhưng mà ta có thể chúng ta có thể đánh cược, ngươi không g·iết được ta.

Tinh Quân thấy sát ý lóe lên trong mắt Khương Hoa, liền biết Khương Hoa đang nghĩ gì, vô cùng bình tĩnh nói.

Có đôi khi tôi thực sự muốn nói, cậu rất tự tin, nhưng mà có đôi khi tự tin quá mức, đó chính là tự phụ.

Ha ha, tự phụ cần có bản lĩnh lớn, bản lĩnh này ta dường như vừa vặn có.

Tinh Quân đứng dậy, khí thế siêu việt Thần Cảnh lập tức phóng thích ra, Đến đây đi, cứ để ta kiến thức một chút bản lĩnh của ngươi,

vị Thái Sơ Thần Chủ này.

Khương Hoa nhìn Tinh Quân tóc đen bay múa, từ từ uống hết trà trong tay, rồi đứng dậy.

Ngươi rất mạnh, nhưng mà ngươi nếu muốn lấy thực lực Bán Thánh này để đánh bại ta, có phải là quá tự đại rồi không.

Khương Hoa vừa nói vừa đứng lên, Tứ Đại Thánh Thú cũng từ từ xuất hiện sau lưng Khương Hoa.

Xích Long ngâm khẽ, Bạch Hổ thét dài, Chu Tước bay múa, Huyền Vũ lay động.

Theo sự xuất hiện của Tứ Đại Thánh Thú, toàn bộ Tinh Vân Thiên bắt đầu rung chuyển.

Đây là lần đầu tiên Khương Hoa sau khi trở về từ Hỗn Độn Thế Giới, thi triển ra hơn 6 thành sức mạnh của mình.

Ngươi rất mạnh.

Đây là đánh giá trực quan nhất của Tinh Quân về Khương Hoa.

Tinh Quân thu lại lòng khinh thị, bắt đầu xem xét lại vị Thái Sơ Thần Chủ trước mắt này.

Không ngờ, trong một cái lồng chim nhỏ bé lại đồng thời xuất hiện ngươi và Đế Tôn, hai nguyên nhân làm xáo trộn kế hoạch.

Nói nhảm nhiều như vậy làm gì, tôi ngược lại muốn lĩnh giáo một chút người từ vị diện cao trong truyền thuyết này rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

Khương Hoa vung tay lên, từng đạo cột băng mang theo hỏa diễm và lôi đình ào ào đánh về phía Tinh Quân.

Tinh Quân thấy đòn công kích đầy uy lực của Khương Hoa cũng không dám khinh thường, trực tiếp dẫn động vạn ngàn tinh tú gia trì

bản thân, lập tức hóa giải công kích của Khương Hoa.

Cửu Tinh.

Tinh Quân chặn đứng công kích sau đó trực tiếp phóng ra chín đạo quang mang.

Hỗn Độn Long Ngâm thương.

Theo tiếng triệu hoán của Khương Hoa, Hỗn Độn Long Ngâm thương bay thẳng vào tay Khương Hoa.

Khương Hoa cầm Hỗn Độn Long Ngâm thương vung ra từng đạo thương hoa, đánh nát tinh quang mà Tinh Quân phóng ra.

Nên kết thúc rồi.

Nghe được câu nói này của Khương Hoa, Tinh Quân bản năng cảm thấy nguy hiểm, quả nhiên, giây lát sau trong tay Khương Hoa xuất hiện một trương kim sắc đại cung.

Không sai, vừa rồi Khương Hoa đánh nát tinh quang sau đó liền lấy ra Hỗn Diệt Thế Cung trực tiếp nhắm vào Tinh Quân.

Đợi đến khi Tinh Quân phản ứng lại, mũi tên trong tay Khương Hoa đã bắn ra ngoài.

Trong mắt Tinh Quân, một mũi tên đang từ từ phóng đại, nàng muốn trốn thoát, nhưng cơ thể nàng dường như bị khóa chặt, căn bản không có cách nào thoát đi.

A.

Kèm theo tiếng kêu thảm thiết của Tinh Quân, mũi tên xuyên ngực mà qua, nhưng mũi tên vẫn thế đi không giảm, trực tiếp xuyên thấu Tinh Vân Thiên.

Ta, thật không cam lòng.

Tinh Quân vừa dứt lời, cơ thể nàng trực tiếp vỡ ra.

Lúc này một đạo ánh sáng màu trắng muốn bay đi.

Ngươi muốn đi sao.

Nguyên thần của Tinh Quân nghe Khương Hoa nói trực tiếp run lên.

Khương Hoa, tha cho ta đi, ta sẽ lập tức rời khỏi Vĩnh Tiên Giới, về sau tuyệt đối sẽ không đặt chân vào một bước nào nữa.

À, xong rồi, khi các ngươi trước đây hiến tế Hỗn Độn Thế Giới để ra ngoài, mối thù của chúng ta đã kết rồi.

Bây giờ chỉ là sự bắt đầu báo thù của tôi, hãy để người phía sau ngươi chờ xem, tôi sẽ từng chút một khiến các ngươi tuyệt vọng.

Sau đó Khương Hoa trực tiếp thu Nguyên thần của Tinh Quân vào.

Ưm Ngay khi Khương Hoa chuẩn bị thở phào một hơi, một tiếng động rất nhỏ truyền vào tai Khương Hoa.

Tiểu Vũ em tỉnh rồi sao.

Vừa rồi khi Khương Hoa nói chuyện với Tinh Quân, Khương Hoa đã lặng lẽ để Tiểu Vũ ngủ thiếp đi, bây giờ Tiểu Vũ đột nhiên từ từ bay lên.

Tại vị trí ngực của Thời Vũ, xuất hiện một vòng xoáy, bắt đầu điên cuồng hấp thu linh khí thiên địa.

Đây là Thôi Tinh Đạo Thể muốn thức tỉnh.

Càng ngày càng nhiều linh khí bắt đầu hội tụ về phía Thời Vũ.

Linh lực của Tinh Vân Thiên dường như không đủ cho Tiểu Vũ đột phá, tôi đến giúp em đi.

Khương Hoa nói xong, thả Tứ Đại Thánh Thú ra, giống như lúc

Khương Hoa đột phá trước đây, lợi dụng Tứ Thánh Khóa Thiên Trận để tụ linh khí.

Quả nhiên Tứ Đại Thánh Thú đột phá Tinh Vân Thiên, đứng ở Tứ Cực, phía trên Thời Vũ xuất hiện một vòng xoáy linh lực bắt đầu điên cuồng xoay tròn.

Tôi cũng có cảm giác như vậy, thật giống như tôi không cảm nhận được sự tồn tại của linh lực.

Tôi cũng vậy, thật giống như có người đột nhiên rút đi linh khí vậy.

Lúc này ba người ăn mặc rách rưới tiến vào thành, bọn họ nghe những người này bàn tán mình cũng như có điều suy nghĩ.

Thời Nguyên, cậu nói tình huống như vậy có liên quan đến Sư thúc không.

Tôi cảm thấy liên quan rất lớn đến Sư thúc, hơn nữa nơi này lại quá gần Vẫn Tinh Cốc, do đó, tôi nghĩ tám phần là có liên quan đến Sư thúc.

Ba người nhìn nhau nhất trí gật đầu đồng ý.

Lúc này Tinh Vân Thiên sau khi Khương Hoa thiết lập Tứ Thánh Khóa Thiên đại Trận, Thời Vũ có linh khí cung cấp, vòng xoáy của nàng xoay tròn càng lúc càng nhanh.

Đúng lúc này, một tiếng sấm vang lên.

Phá.

Giọng nói trong trẻo của Thời Vũ vang lên, đúng lúc này ngàn vạn tinh tú trên bầu trời dường như liên kết với Thời Vũ, tất cả đều giáng xuống tinh thần chi lực.

Cảnh tượng như vậy chấn động toàn bộ Vĩnh Tiên Giới.

Bệ Hạ, tại Vẫn Tinh Cốc có tinh thần chi lực giáng xuống, nghi ngờ có thiên tài có thể liên hệ vạn ngàn vì sao xuất thế.

Ta đã biết, bảo Tinh Chấn bây giờ dẫn người phong tỏa Vẫn Tinh Cốc cho ta, thiên tài như vậy tất nhiên xuất thế tại Tinh Vân Vương Quốc của ta, vậy thì không ai trong Tinh Vân Vương Quốc của ta có thể vượt qua.

Vâng.

Một lúc sau, hơn một nửa binh lực của Tinh Vân Vương Quốc bắt đầu điều động, không chỉ phong tỏa Vẫn Tinh Cốc, mà còn để ngăn ngừa người của các quốc gia khác.

Xong rồi.

Khương Hoa nhìn thấy vòng xoáy ở ngực Thời Vũ bắt đầu từ từ thu nhỏ, thay vào đó là một viên Đạo Tinh vô cùng sáng chói.

Đạo Tinh phát ra hào quang rực rỡ, liên kết và kéo theo sáu viên Đạo Tinh khác cùng nhau vận chuyển.

Vạn ngàn tinh tú bao vây Thời Vũ, Khương Hoa đã từng trải qua chuyện như vậy khi Khương Thụy Thu thức tỉnh Cực Băng Đạo Thể, biết rằng bây giờ Đạo Thể đang cải thiện thể chất của Thời Vũ.

Sau một nén hương, tinh thần chi lực bao quanh Thời Vũ bắt đầu tản đi.

Một nữ nhân dáng người cao gầy bước ra từ bên trong.

Khương Hoa ngốc nghếch nhìn nữ nhân trước mắt, anh ta có chút ngẩn người.

Thái Sơ ca ca.

Một giọng nói trong trẻo vang lên bên tai Khương Hoa, khiến Khương Hoa đang ngẩn người phản ứng lại.

Ừm, xem ra Thôi Tinh Đạo Thể của em đã thức tỉnh rồi nha.

Thái Sơ ca ca.

Nhận được lời đáp của Khương Hoa, Thời Vũ vô cùng vui vẻ bay tới ôm cổ Khương Hoa, nhưng lúc này Thời Vũ phát hiện trước đây nàng có thể treo trên cổ Khương Hoa, tại sao bây giờ đột nhiên lại không thể.

Thời Vũ mang theo nghi hoặc nhìn xuống, sau khi Thời Vũ cúi đầu, khuôn mặt xinh đẹp trong nháy mắt đỏ bừng.

A.

Thì ra là do Thôi Tinh Đạo Thể đã cải thiện thể chất cho Thời Vũ, điều này cũng dẫn đến việc Thời Vũ giống như Thu Nhi và hình dạng trước đây đã thay đổi một trời một vực.

Khương Hoa lấy ra một bộ quần áo đưa cho Thời Vũ mặc vào.

Đạo Thể này thật sự quá đáng, vậy mà có thể biến loli thành ngự tỷ.

Thái Sơ ca ca tốt h.

Thời Vũ sau khi mặc quần áo chỉnh tề, đỏ mặt đi tới bên Khương Hoa, bây giờ Thời Vũ căn bản không dám ngẩng đầu nhìn Khương Hoa.

Được rồi, chuyến đi Vẫn Tinh Cốc lần này, thu hoạch cũng không nhỏ đâu.

Khương Hoa nhìn vào Nguyên thần của Tinh Quân đang bị giam cầm, hy vọng sau khi trở về có thể nhận được một số tin tức hữu ích từ miệng Tinh Quân.

Được rồi, Tiểu Vũ chúng ta về thôi, tôi nghĩ sau khi chúng ta ra ngoài, anh trai em chắc hẳn cũng đã đến rồi.

Còn có một nhóm khách không mời mà đến.

Khương Hoa cười thần bí, sau đó cùng Thời Vũ biến mất trong không gian này.

Cửu Đại Đạo Thể ứng kiếp mà sống, Thôi Tinh Đạo Thể đại diện cho sự bảo vệ, hãy đi bảo vệ những người mà đối với ngươi cần phải bảo vệ đi.

Ngay khi Thời Vũ sắp rời khỏi Tinh Vân Thiên, trong đầu Thời Vũ xuất hiện một câu nói như vậy, nàng theo bản năng quay đầu nhìn lại, vậy mà nhìn thấy một khuôn mặt vô cùng hiền hòa đang nhìn nàng.

Ngay khi Thời Vũ chuẩn bị thông báo cho Khương Hoa, khuôn mặt kia biến mất rồi, cứ như thể chưa từng xuất hiện vậy.

Cửu Đại Đạo Thể đã xuất thế ba, những thứ khác cũng sẽ hưởng ứng kiếp nạn mà sống, thế giới này sẽ trở nên càng thêm rực rỡ, thời đại trăm nhà tranh đua cuối cùng cũng đã đến.

Hy vọng lần này Vĩnh Tiên Giới có thể chiến thắng dị tộc, thoát khỏi vận mệnh bị hiến tế đi.

Trong không gian hư không vô biên vô tận, một bóng người già nua lẳng lặng ngồi bên cạnh hai đạo linh hồn thì thầm nói.

Chương 458

Nếu Khương Hoa bây giờ ở đây, anh sẽ nhận ra hai đạo linh hồn này chính là Huyễn Quang và Hi.

A, cuối cùng cũng đến Vẫn Tinh Cốc rồi, đoạn đường này thật là giày vò người nha.

Lạc Nghị nằm trên một bãi cỏ chửi bới.

Thời Nguyên nhìn Lạc Nghị đang chửi bới cũng không nói gì, chỉ cười cười, bởi vì chính Lạc Nghị cũng không phát hiện ra, hắn đã thay đổi, không còn lạnh lùng như vậy nữa, mà có thêm một chút sự hòa hợp.

Ha.

Ngay cả Cơ Sương Tuyết trước đây nghiêm túc cũng đã trở nên tươi sáng, trải qua lần rèn luyện này, tâm lý của mấy người đã thay đổi rất lớn, nhưng liệu có đạt đến yêu cầu của Khương Hoa hay không thì không ai biết được.

Đúng lúc này một hồi ồn ào truyền tới.

Ừm.

Chuyện gì xảy ra, binh lính của Tinh Vân Vương Quốc tại sao lại đột nhiên đến đây.

Lạc Nghị nhìn đội quân hùng hậu vô cùng nghi ngờ hỏi.

Chẳng lẽ là có liên quan đến dị tượng thiên địa xuất hiện ở Vẫn Tinh Cốc trước đó.

Không tốt, Tiểu Vũ.

Sau đó Cơ Sương Tuyết và Thời Nguyên đột nhiên nghĩ đến Thời

Vũ bây giờ đang ở trong Vẫn Tinh Cốc, hắn vội vàng chạy về phía Vẫn Tinh Cốc.

Alo, Thời Nguyên, cậu chạy nhanh vậy làm gì, bên cạnh Tiểu Vũ có Sư thúc mà, có thể xảy ra vấn đề gì chứ.

Lúc này Khương Hoa và Thời Vũ xuất hiện trên bầu trời Vẫn Tinh Cốc.

Lúc này Vẫn Tinh Cốc cũng không còn cảnh tượng trước đây.

Xem ra trước khi đến Vẫn Tinh Cốc, sở dĩ có rất nhiều sao rơi là do Tinh Quân gây ra nha.

Đúng như Khương Hoa suy nghĩ, những ngôi sao rơi trước đây, tất cả đều là do Tinh Quân hấp dẫn xuống khi tu luyện.

Tiểu Vũ nha, về sau lúc tu luyện em cũng phải cẩn thận một chút, đừng có ngôi sao nào đột nhiên nện vào mộ phủ của tôi, vậy thì không vui đâu.

A.

Khương Hoa nhìn Thời Vũ đang sững sờ, cười cười, sau đó nhìn thấy số lượng lớn nhân mã bên dưới.

Chậc, tôi vừa nói khách không mời mà đến đã tới rồi.

Hai vị, tôi là Đại Tướng Quân Tinh Chấn của Tinh Vân Vương Quốc, bây giờ phải phong tỏa nơi đây, xin hai vị phối hợp.

Ngao ngao, vậy chúng tôi lập tức rời đi.

Nói xong Khương Hoa chuẩn bị kéo Thời Vũ rời đi.

Chậm đã.

Đúng lúc này Tinh Thiên Dực đi tới.

Hai vị vì sao lại ở đây.

Ấy.

Hai chúng tôi đang đi du ngoạn thôi, vừa vơi đúng lúc dạo chơi đến đây thôi.

Du ngoạn.

Vậy không biết hai vị vừa rồi có nhìn thấy dị tượng trời giáng không.

Ngươi nói vừa rồi á, tôi và em gái vừa mới nhìn thấy rất nhiều tinh thần tiến vào địa cung phía dưới, chúng tôi còn tưởng rằng gặp phải thứ tốt gì đây.

Khương Hoa mặt không đỏ tim không đập nói một cách nghiêm túc.

Vậy theo lời ngươi nói, ngươi cái gì cũng không biết thôi.

Ừm ừm.

Theo ý ngài mà nói, đích xác là chuyện như vậy.

Tinh Thiên Dực không ngờ Khương Hoa lại quá mức lanh lẹ, nhất thời đột nhiên không biết nên nói gì cho phải.

Tinh Vũ, hai người này có nghi vấn cực lớn, bắt lấy hai người họ cho ta.

Vâng.

Sau lưng Tinh Thiên Dực bước ra một người có dáng người thon gầy, nhìn qua có chút yếu ớt.

Chậc, con người tôi đi, đôi khi ít nhiều có chút cứng đầu, tùy ý tôi lựa chọn loại thứ ba.

Đó chính là đánh bại các ngươi.

Nghe được lời Khương Hoa nói, Tinh Vũ sững sờ một chút, sau đó

nhìn Khương Hoa tàn nhẫn nói.

Vậy thì ngươi đi c·hết đi.

Sau đó Tinh Vũ trực tiếp vận chuyển công pháp xông về phía Khương Hoa.

Hạo Nguyệt chi quang, sao dám tranh huy với Thái Dương.

Khương Hoa nhìn Tinh Vũ, nhẹ nhàng vung tay lên tung ra một đạo linh khí hóa thành một bàn tay che khuất bầu trời đánh về phía Tinh Vũ.

Không, không.

Bàn tay trong mắt Tinh Vũ không ngừng phóng đại cho đến khi rơi xuống thân Tinh Vũ.

Ầm.

Nửa Vẫn Tinh Cốc vì một chưởng này của Khương Hoa mà hoàn toàn biến thành một vùng đất phẳng.

Tê Xung quanh vang lên từng đợt tiếng hít khí lạnh.

Cao thủ số một của vương thất Tinh Vân Vương Quốc cứ thế táng thân dưới chưởng của Khương Hoa.

Chỉ có thế thôi à.

Khương Hoa phủi tay, sau đó nhìn về phía Tinh Thiên Dực.

Bây giờ tin rồi chứ.

Tin, tin.

Bây giờ Tinh Thiên Dực sau khi cảm nhận được thần lực của Khương Hoa thì không còn nảy sinh ý định kháng cự nữa.

Ai lúc này mới đúng chứ, cần gì phải để tôi phải nhúng tay vào, điều này đối với cả hai bên đều không tốt phải không.

Khương Hoa giống như đang giáo huấn trẻ con, ngữ trọng tâm trường nhìn Tinh Thiên Dực nói.

Bây giờ trong lòng Tinh Thiên Dực còn khó chịu hơn cả khóc, ai mà biết rảnh rỗi không có việc gì làm lại giả heo ăn thịt hổ chứ, nếu ta biết ngươi lợi hại như vậy.

Khương Hoa liếc nhìn Tinh Thiên Dực một cái sau đó liền dẫn Thời Vũ rời đi.

Bệ Hạ vậy chúng ta còn xuống không.

Xuống, xuống cái rắm, ngươi thật sự tin lời hắn nói, bọn họ thật là tới du ngoạn sao.

Đi thôi, lần này chúng ta chú định tay trắng, thật còn vô ích hại Tinh Vũ bỏ mạng.

Nói xong Tinh Thiên Dực ủ rũ cúi đầu rời đi.

Lúc này Thời Nguyên ba người ở bên ngoài Vẫn Tinh Cốc đang do dự.

Bây giờ người của Tinh Vân Vương Quốc bao vây Vẫn Tinh Cốc, cậu nói chúng ta bây giờ đi vào, hay là đợi một lát rồi đi đâu.

Lạc Nghị nhìn đội quân phía trước quay đầu nhìn Thời Nguyên nói.

Tôi cảm thấy đi, chúng ta bây giờ cứ trực tiếp công khai thân phận của mình, sau đó trực tiếp đi vào tìm Sư thúc là tốt nhất.

Nhưng mà chúng ta nếu bây giờ công khai thân phận, rèn luyện của chúng ta có tính là thất bại không.

Không sai, bây giờ ba người suy tính vậy mà không phải sự an nguy của Khương Hoa, mà là bây giờ nếu bọn họ trực tiếp khôi phục thân phận ban đầu có tính là rèn luyện thất bại.

Các cậu thì sao, cảm thấy thế nào.

Đúng lúc này, Khương Hoa đứng sau lưng bọn họ cuối cùng nhịn không được, thế là mặt âm trầm mở miệng hỏi.

Tôi cảm thấy hay là không vào đi rồi, dù sao Sư thúc lợi hại như vậy, chắc cũng không cần đến chúng ta, chúng ta cứ đợi ở đây là được.

Lạc Nghị, ngậm một cọng cỏ, vô cùng nhàn nhã nói.

Alo, Lạc Nghị, cậu đang nói chuyện với ai vậy.

đột nhiên Thời Nguyên cảm thấy có điểm gì đó là lạ, liền hỏi Lạc Nghị.

Tôi đang nói chuyện với cậu nha, không phải vừa rồi cậu hỏi vấn đề sao.

Tôi không có hỏi nha.

Ha ha, là tôi hỏi.

Đúng lúc này một giọng nói âm trầm vang lên sau lưng bọn họ.

Ba người nghe được giọng nói này, cơ thể không tự chủ run lên.

Ha, Sư thúc ngài đến rồi.

Đúng nha, tôi đến rồi, nếu tôi không đến, các cậu có phải là còn muốn ở đây mấy người nghiên cứu hồi lâu xem rốt cuộc có nên đi vào không.

Phụt.

Ngay lúc đó, ba người cuối cùng chú ý tới Khương Hoa và một cô gái vô cùng xinh đẹp đang đứng sau lưng.

Sư thúc đây là.

Không đúng, Tiểu Vũ đâu, Sư thúc người đã đưa Tiểu Vũ đi đâu.

Đúng lúc này Thời Nguyên cuối cùng phát hiện ra điều bất hợp lý rồi, Thời Vũ không thấy đâu, điều này khiến Thời Nguyên lo lắng.

Ca ca, anh ngốc quá.

Thời Vũ nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Thời Nguyên, trong lòng thật ấm áp, nhưng mà còn có chút muốn Ừm.

Em vì sao lại gọi ta là ca ca.

Thời Nguyên, nàng chắc không phải là Tiểu Vũ đi.

Lúc này Lạc Nghị trong lòng nảy lên một ý tưởng vô cùng táo bạo.

Em, em là Thời Vũ sao.

Thời Nguyên vẫn không dám tin, liền thận trọng hỏi.

Ha ha, ca ca, em thật sự là Thời Vũ, anh xem đây là dây chuyền anh làm cho em.

Để Thời Nguyên tin, Thời Vũ tháo dây chuyền trước đó Thời Nguyên tặng cho nàng, đưa đến trước mặt Thời Nguyên.

Nhìn thấy dây chuyền trong tay Thời Vũ, cuối cùng Thời Nguyên tin tưởng nữ tử dáng người cao gầy trước mắt này chính là Thời Vũ rồi.

Tiểu Vũ nhỏ bé, em làm sao lại biến thành như vậy.

Đợi lát nữa đi rồi em giải thích với các anh nha, bây giờ chúng ta về trước đi.

Khương Hoa nói xong, Thời Nguyên xem ra không còn cách nào khác đành phải tạm thời gạt bỏ nghi vấn trong lòng.

Mấy người trở về mộ phủ sau đó, nhìn thấy Đế Tôn đang huấn luyện các đệ tử Ma Tộc mà Yên Thế mang tới.

Mấy ngày nay tiến độ thế nào.

Yên tâm đi, tất cả đều đang tiến hành theo kế hoạch.

Ừm, như vậy là tốt nhất.

Xem ra Tiểu Vũ đã thức tỉnh Thôi Tinh Đạo Thể rồi nha.

Đế Tôn chú ý tới sau lưng Khương Hoa có một gương mặt lạ, nhưng lại thiếu vắng Thời Vũ, Đế Tôn liền đoán được Thời Vũ đã thức tỉnh Thôi Tinh Đạo Thể.

Được rồi, các cậu đi xuống trước đi, tôi có việc muốn nói với Đồng.

Vâng.

Thời Nguyên ba người đợi đến khi Khương Hoa nói xong, vội vã lôi Thời Vũ đi, bởi vì sự thay đổi hôm nay của Thời Vũ khiến bọn họ vô cùng kinh ngạc.

Ngươi có gì muốn nói với ta sao.

Khi tôi giúp Tiểu Vũ thức tỉnh Đạo Thể, tôi đã gặp chủ nhân Đạo Thể Thôi Tinh đời trước.

Cái gì, ngươi nói Tinh Quân, bây giờ nàng ở đâu, trước kia hắn lấy danh nghĩa của ta hại Ma Tộc hơn triệu sinh linh, ta muốn g·iết nàng.

Khương Hoa lần đầu tiên nhìn thấy Đế Tôn Đồng lại bùng lên cơn giận lớn như vậy, có thể thấy trước kia Tinh Quân đã hãm hại Đế Tôn Đồng thảm hại đến mức nào.

Tôi đã bắt được nàng rồi.

Nói xong Khương Hoa tung Nguyên thần của Tinh Quân ra ngoài.

Tinh Quân bị thả ra hung tợn nhìn Khương Hoa.

Khương Hoa tôi nói cho ngươi biết, ngươi nhanh lên thả ta ra, bằng không ta sẽ không tha cho ngươi.

Sẽ không tha cho tôi.

Chỉ bằng dáng vẻ bây giờ của ngươi.

Hừ, Khương Hoa ngươi g·iết đại nhân tôn thượng của ta là sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Tinh Quân biết mình không phải đối thủ của Khương Hoa, chỉ có thể nói ra người đứng sau mình, hy vọng dùng điều này có thể dọa sợ Khương Hoa.

Ha ha, tôi quyết định tôi gặp nguy hiểm phía trước, ngươi bây giờ trước tiên suy nghĩ một chút làm thế nào để bảo toàn chính mình đi.

Khương Hoa vừa nói vừa nhìn về phía Đế Tôn Đồng đang nổi giận đùng đùng.

Tinh Quân cũng cảm nhận được sát khí phía sau mình, nàng quay đầu nhìn lại quả nhiên liền thấy Đế Tôn Đồng đầy sát khí.

Ngươi, ngươi tại sao lại ở đây.

Ha ha, có phải nhìn thấy ta rất kinh ngạc không, ta là sư phó của ngươi.

Khi Đế Tôn Đồng gọi sư phó, có thể nói là cắn răng nói ra.

Ừm, sư phó.

Khương Hoa nhìn Đế Tôn Đồng, nhìn Tinh Quân, Khương Hoa ở giữa hai người ngửi thấy mùi vị bát quái.

Khương Hoa ở đó biến ra một đĩa dưa hấu, tìm một chỗ ngồi xuống để xem hai người đối thoại.

Đồng thật là đã nhiều năm không gặp nha.

Đúng nha sư phó, chỉ từ khi ngươi coi ta như vậy, nhốt ta lại, sau đó lấy danh nghĩa của ta lừa gạt Yên Thế và bọn họ, trấn áp bọn họ

sau đó, chúng ta liền chưa từng gặp lại nữa đâu.

Thế nào, sư phó tốt của ta, ngươi chẳng lẽ không có lời gì để nói rồi sao.

Đồng, ngươi bây giờ là muốn g·iết ta sao.

Ngươi thấy sao.

Bản thân ta tìm ngươi hơn ngàn năm, vẫn không tìm được tin tức của ngươi, bây giờ ta rốt cuộc tìm được ngươi rồi, ta nhất định phải đòi lại công đạo cho Ma Tộc.

Đồng Tinh Quân nhắm mắt lại, trực tiếp phất tay đánh về Nguyên thần của Tinh Quân.

Thế nhưng lại bị Khương Hoa cản lại.

Khương Hoa, cậu tránh ra, tôi muốn giết cô ta.

Đồng, cậu biết kết quả của việc cậu giết cô ta là gì không.

Cậu sẽ mãi mãi mang tiếng sát sư đấy, cậu biết không.

Thì sao chứ, tôi phải cho Ma Tộc một câu trả lời thỏa đáng.

Đây là chuyện tôi nhất định phải làm, nếu không thì làm sao tôi có mặt mũi đối diện với đám Ma Tộc bị trấn áp ngàn năm kia chứ.

Bây giờ cậu không thể giết cô ta, cô ta vẫn còn tác dụng lớn đối với chúng ta.

Khương Hoa quay đầu nhìn về phía Tinh Quân, hỏi: Tôi có thể cho cô một cơ hội sống, nhưng điều kiện là cô phải thành thật trả lời câu hỏi của tôi.

Cô làm được không.

Tinh Quân ánh mắt phức tạp nhìn Đồng một cái, sau đó nhìn về phía Khương Hoa.

Cậu cứ hỏi đi.

Cô đến từ đâu.

Đây là điều Khương Hoa nghi ngờ nhất, nhưng bây giờ Khương Hoa căn bản không thể tự mình tìm ra, nên chỉ có thể hỏi Tinh Quân.

Tôi đến từ Thiên Khung Giới.

Thiên Khung Giới.

Đúng vậy, Vĩnh Tiên Giới của các cậu chỉ là một trong số hàng vạn đại thế giới, hơn nữa còn xếp hạng tương đối thấp.

Nhưng cái sai nằm ở chỗ, dù là Hỗn Độn Thế Giới hay Vĩnh Tiên Giới đang hồi sinh bây giờ, đều nằm ở vị trí trung tâm của Thần Vực.

Điều này cho thấy, kể từ khi thế giới này của các cậu xuất hiện, nó đã luôn nằm trong kế hoạch của mấy đại thế giới.

Chương 459

Thế giới có trắng thì phải có đen, đối lập với Thần Vực chính là Dị Vực ở phía đối diện Hỗn Độn Hải.

Mặc dù môi trường Dị Vực cực kỳ khắc nghiệt, không thích hợp tu luyện, nhưng tu sĩ xuất thân từ đó lại vô cùng mạnh mẽ.

Vào một Kỷ Nguyên xa xưa nhất, Thần Vực và Dị Vực đã trải qua một trận chiến tranh hủy thiên diệt địa trên Hỗn Độn Hải.

Trận chiến đó gần như chôn vùi một nửa văn minh của Thần Vực, và phải mất mấy chiến lực hàng đầu của Thần Vực mới miễn cưỡng chống đỡ được.

Cuối cùng, hai bên đã ký kết một khế ước, cứ mỗi ngàn năm sẽ hiến tế một nền văn minh cho Dị Vực.

Kể từ khi khế ước này có hiệu lực, hai vực đã đón nhận hòa bình.

Tinh Quân đem toàn bộ bí mật năm đó kể hết cho Khương Hoa.

Vậy tại sao các cô lại chọn Vĩnh Tiên Giới.

Đó là vì đại thế giới này của các cậu nằm ở trung tâm Thần Vực.

Hơn nữa, nơi đây trước kia là Tổ Địa của Thần Vực.

Mặc dù Tổ Địa đã tan nát sau trận chiến tranh chủng tộc năm đó, nhưng qua quá trình phát triển, nó lại sinh ra Hỗn Độn Thế Giới.

Điều này khiến sự chú ý của mọi người đều đổ dồn về Tổ Địa ban đầu này.

Hơn nữa, chúng tôi đã đoán đúng, văn minh được đản sinh từ Tổ Địa quả nhiên mạnh mẽ, vì vậy chúng tôi đã lợi dụng lúc các cậu chưa phát triển mà bắt đầu kế hoạch.

Ha ha, cứ thế này, đời đời kiếp kiếp, Vĩnh Tiên Giới, Hỗn Độn Thế Giới, đều trở thành quân cờ để các cô tự bảo toàn mình sao.

Khương Hoa triệt để nổi giận, hắn không ngờ đám người này vậy mà vì bảo toàn chính mình mà có thể bỏ mặc hơn trăm triệu sinh linh cứ thế chết oan.

Vậy nên, bây giờ đại tế văn minh sắp đến rồi, những người từ các đại thế giới khác đến Vĩnh Tiên Giới cần làm gì.

Tổ Địa mặc dù được gọi là Tổ Địa, nhưng mỗi lần ý chí Thiên Đạo ở đây đều tự mình chữa lành, hơn nữa để sinh linh có năng lực tự vệ, ý chí Thiên Đạo sẽ giáng xuống rất nhiều Bí Cảnh ở Vĩnh Tiên Giới.

Đó chính là lý do chúng tôi đến Vĩnh Tiên Giới.

Ha ha, thì ra các cô đến để nhổ lông dê à.

À đúng rồi, thêm một tin nữa cho cậu.

Hiện tại tất cả các đại thế giới khác đã sắp xếp thế hệ trẻ của họ đến Vĩnh Tiên Giới để lịch luyện rồi.

Tôi nghĩ sẽ không mất bao lâu nữa đâu, họ chắc chắn sẽ giáng lâm Vĩnh Tiên Giới ngay thôi.

Tinh Quân đem tất cả những gì mình biết nói hết cho Khương Hoa.

Đến Vĩnh Tiên Giới rèn luyện sao.

Ha ha, đã các cô dám thả dây cho thiên tài của mình tới Vĩnh Tiên Giới, vậy đừng trách tôi ra tay vô tình.

Tôi muốn biến Vĩnh Tiên Giới này thành nơi chôn vùi triệt để cho tất cả thiên tài của các thế giới đó.

Sau đó Khương Hoa đem Nguyên thần của Tinh Quân ném vào

Cửu Tầng Phù Đồ Tháp bên trong.

Khương Hoa, sau đó chúng ta phải làm gì.

Hai người sau khi hiểu được bí mật năm đó, đều sắc mặt vô cùng ngưng trọng, bởi vì lần này bọn họ đối mặt là đối thủ không thể tưởng tượng nổi.

Hừ, binh đến thì tướng đỡ.

Bây giờ chúng ta cứ kích hoạt đại trận trước đã.

Được.

Sau chuyện này, Khương Hoa và Đồng tăng tốc quá trình tìm tòi cổ mộ.

Nửa tháng sau, Đế Tuấn truyền tin tức, tất cả mộ của Yêu Đình đã toàn bộ được khai quật hoàn tất.

Ngay sau đó trên Yêu Thần Sơn, một đạo sét đánh xuống đỉnh Yêu Thần Sơn, rồi một luồng khí tức cổ xưa cuồn cuộn bao trùm toàn bộ Yêu Đình.

Khí tức này duy trì khoảng một nén hương thời gian rồi mới dần dần tiêu tan.

Khương Hoa xem xong tin tức nhìn về phía Đồng nói: Xem ra tòa Thánh Nhân chi mộ đầu tiên đã xuất thế.

Thánh Nhân chi mộ xuất hiện tại Yêu Đình chẳng lẽ là mộ của Nữ Oa.

Phải rồi, vậy thì tôi đi một chuyến vậy.

Nói xong Khương Hoa đứng dậy chuẩn bị xuất phát.

Tôi đi cùng cậu đi, dù sao đây cũng là Thánh Nhân chi mộ, tình hình bên trong chúng ta đều không rõ ràng.

Được.

Sau đó Khương Hoa và Đồng biến mất trong đại điện.

Khương Hoa lần đầu tiên tới Yêu Đình, hắn tò mò nhìn xung quanh, phát hiện Yêu Đình này còn có thể sánh bằng Trung Vực.

Thái Sơ, Đế Tôn.

Khương Hoa và Đồng vừa tiến vào Yêu Đình, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất liền bay tới.

Hả.

Khi nhìn thấy Khương Hoa, Đông Hoàng Thái Nhất sửng sốt một chút, luôn cảm thấy gương mặt này đã từng gặp ở đâu đó.

Thái Sơ Phủ chủ, chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu rồi thì phải.

Nghe được lời của Đông Hoàng Thái Nhất, Khương Hoa và Đồng liếc nhìn nhau rồi cười nói.

Đó là điều chắc chắn, trước đây, tôi còn bị Hỗn Độn Chung của ông nhốt bên trong đây.

Qua lời nói của Khương Hoa, ký ức của Đông Hoàng Thái Nhất bắt đầu từ từ khôi phục.

Ông là nhân loại ở hạ giới trước kia.

Đông Hoàng Thái Nhất không thể tin được nhìn Khương Hoa nói.

Hahaha, trí nhớ không tệ.

Thế nhưng, tôi nhớ ông khi đó còn chưa đạt đến Nhân Cảnh mà, tại sao bây giờ.

Thái Nhất, không được vô lễ.

Đông Hoàng Thái Nhất vốn còn muốn hỏi thêm gì đó, nhưng bị Đế Tuấn cản lại.

Ha ha, không sao, trước đây tôi chỉ là đang trùng tu thôi, bây giờ đã tìm lại được tu vi lúc đó rồi.

Khương Hoa tùy tiện tìm một cái cớ để thay đổi chủ đề.

Yêu Hoàng, hiện tại tòa Thánh Nhân chi mộ này ở đâu.

Sau khi tôi cho người của Bạch Trạch tìm kiếm tất cả mộ huyệt trong Yêu Đình, bóng tối lập tức bao trùm toàn bộ Yêu Đình.

Sau đó, một đạo quang mang kèm theo lôi điện xuất hiện trên Yêu Thần Sơn.

Tiếp đó, một luồng khí tức đáng sợ trực tiếp lấy Yêu Thần Sơn làm trung tâm, bao phủ toàn bộ Yêu Đình, duy trì khoảng một nén hương thời gian rồi mới dần dần tiêu tan.

Tôi đã từng điều động thuộc hạ đi điều tra, thế nhưng thuộc hạ của tôi vừa mới đến chân núi Yêu Thần Sơn.

Vì không chịu nổi khí thế cường đại kia, họ đã lập tức vỡ vụn.

Ngay vừa rồi tôi cũng đã thử, nhờ có sự giúp đỡ của Hỗn Độn Chung, tôi mới miễn cưỡng đi tới giữa sườn núi.

Sau đó, tôi cũng không thể tiến thêm một bước nào nữa.

Một mộ huyệt có uy thế như vậy, chắc chắn chỉ có thể là Thánh Nhân chi mộ.

Tôi nghĩ tôi sẽ tự mình đi xem sao.

Khương Hoa và Đồng nhìn nhau một cái rồi bay thẳng đến Yêu Thần Sơn.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất vốn muốn theo sau, nhưng vì thực lực hai người có hạn, liền ở lại.

Xem ra tòa Thánh Nhân mộ đầu tiên đã xuất hiện rồi.

Ừm, chúng ta đi thôi.

Sau đó hai người một trước một sau đi về phía đỉnh Yêu Thần Sơn.

Đang trên đường bay, Khương Hoa vẫn luôn có một điều nghi hoặc, đó là hắn hoàn toàn không sử dụng bất kỳ lực lượng nào để chống cự luồng lực lượng này, thế nhưng sức mạnh tỏa ra trên Yêu Thần Sơn khi tiếp xúc với mình lại từ từ tản đi.

Kỳ lạ thật.

Khương Hoa quay đầu nhìn Đồng một cái, phát hiện trạng thái của cậu ấy bây giờ cũng không tầm thường như mình.

Mặc dù điểm này chống cự đối với Đồng mà nói không phải là chuyện gì ghê gớm, nhưng vẫn cần tự mình xua tan, cậu ấy không giống mình.

Khương Hoa hiện tại vẫn luôn không có một định vị rõ ràng về thực lực của mình, bởi vì nếu nói là Thánh Nhân, Khương Hoa bây giờ có lòng tin có thể treo đánh Thánh Nhân.

Bây giờ Khương Hoa hoàn toàn không biết đỉnh điểm chiến lực của mình ở đâu, hay có lẽ là người có thể buộc Khương Hoa sử xuất toàn lực vẫn chưa xuất hiện đây.

Có lẽ, vị Tôn Thượng mà Tinh Quân nhắc đến thì có thể.

Khương Hoa đem những ý nghĩ không thành lập này toàn bộ vứt sang một bên.

Bởi vì bọn họ đã tới đỉnh Yêu Thần Sơn.

Tại trung tâm đỉnh Yêu Thần Sơn có một đầm hồ nước.

Tại sao trên đỉnh núi này chỉ có đầm nước mà không có gì khác.

Chẳng lẽ chúng ta đến nhầm chỗ rồi.

Không biết.

Khương Hoa, cậu không nhận ra nơi này rất bất thường sao.

Nhất là sự vặn vẹo không gian ở đây cực kỳ kỳ lạ.

Ừm, chẳng lẽ ngôi mộ này được giấu trong không gian.

Có phải không thì cứ phá vỡ hư không ra xem là biết ngay thôi.

Sau đó Khương Hoa bay đến trung tâm hồ, tìm được chỗ yếu nhất của tường không gian.

Khương Hoa trực tiếp xé mở một đạo không gian vòng xoáy trong Hư Không.

Đi.

Theo tiếng nói của Khương Hoa, hai người đi thẳng vào.

Trong không gian mờ tối, một tòa cung điện sừng sững trong Hư Không.

Khương Hoa nhìn thấy pho tượng Nữ Oa trên cung điện.

Xem ra tôi đoán không sai, tòa cung điện này quả nhiên là do Nữ Oa để lại.

Khương Hoa và Đồng bay thẳng vào trong cung điện.

Đúng lúc này, không gian loạn lưu vậy mà lại xuất hiện.

Đáng ghét.

Khương Hoa lấy ra Cửu Tầng Phù Đồ Tháp che chắn cho mình và Đồng.

Khương Hoa sắc mặt nghiêm túc nhìn không gian loạn lưu, không ngờ bên ngoài Nữ Oa Cung lại có không gian loạn lưu bảo vệ.

Cửu Tầng Phù Đồ Tháp chỉ có thể bảo vệ bản thân chúng ta không bị thương.

Bây giờ chúng ta cần phải làm là làm thế nào để vượt qua luồng không gian loạn lưu này.

Chúng ta có muốn thử cưỡng ép vượt qua không.

Đừng, cách này tôi vừa rồi cũng đã nghĩ tới rồi.

Nhưng cậu có nghĩ tới một chuyện không, nhỡ đâu thất bại thì sao.

Không đúng rồi, Khương Hoa, cậu không phải có Hỗn Độn Diệt Thế Cung sao.

Chúng ta có thể dựa vào Hỗn Độn Diệt Thế Cung để xé mở một lỗ hổng.

Ý cậu là lợi dụng uy lực của cung tên xuyên thấu không gian loạn lưu, rồi chúng ta dùng bước nhảy không gian đi theo cung tiễn tiến lên sao.

Không sai.

Ừm, điều này về lý thuyết là có thể.

Vậy chúng ta thử xem đi.

Sau đó Khương Hoa lấy ra Hỗn Độn Diệt Thế Cung kéo căng dây cung.

Theo Khương Hoa buông tay, một luồng kim quang tiến vào không gian loạn lưu.

Điều đáng sợ nhất là, không gian loạn lưu vốn cuồng bạo vậy mà không thể lay chuyển được đường bay của cung tên.

Xong rồi.

Sau đó hai người dựa vào dấu hiệu mà cung tên để lại phía trước, trực tiếp sử dụng bước nhảy không gian.

Đinh.

Cung tiễn cắm mạnh vào bức tường cung điện, Khương Hoa và Đồng cũng theo đó đến nơi.

Thành công.

Hai người hiểu ý mỉm cười.

Sau đó liền đi tới dưới pho tượng Nữ Oa.

Ai, trước kia ngày nào cũng nghe chuyện Nữ Oa tạo người mà lớn lên, không ngờ tôi lại có một ngày thật sự đến được mộ của Nữ Oa.

Khương Hoa sắc mặt quái dị nhìn pho tượng vô cùng to lớn trước mắt.

Chương 460

Đột nhiên Khương Hoa nhìn thấy trong tay pho tượng Nữ Oa có một vật phát sáng.

Đây là cái gì.

Khương Hoa bay lên, muốn nghiên cứu kỹ hơn.

Khương Hoa bay đến tay pho tượng Nữ Oa, nhìn thấy một tấm lệnh bài đang chiếu lấp lánh.

Đây là.

Tấm lệnh bài ấy cầm vào tay vô cùng ôn nhuận.

Hơn nữa còn có một loại cảm giác không rõ ràng cũng không tả rõ được.

Thôi được, cứ cất đi đã.

Nhỡ sau này có lúc cần dùng thì sao.

Khương Hoa cất tấm lệnh bài vào không gian rồi bay xuống.

Thế nào, có phát hiện gì không.

Không, tôi chỉ biết nơi này có một tòa cung điện và một pho tượng, ngoài ra tôi không có bất kỳ manh mối nào.

Cái gì trong tay cậu đó.

Đồng phát hiện Khương Hoa trong tay có một vật đang chiếu lấp lánh, liền hỏi.

À cái này ư, đây là tôi vừa rồi lấy được từ tay pho tượng, chắc là một tấm lệnh bài.

Khương Hoa đưa tay ra đưa lệnh bài đến trước mặt Đồng.

Đây là.

Đồng cảm thấy vật này có chút quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ ra.

Thế nào, cậu đã từng thấy qua sao.

Nhìn rất quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ ra đã gặp ở đâu rồi.

Cậu gặp qua rồi ư.

Không sai, rất quen mắt.

Đồng vắt óc cũng không nghĩ ra đồ vật đó rốt cuộc đã thấy ở đâu.

Cậu nói có phải là cái này không.

Khương Hoa chỉ vào lệnh bài bên hông Đồng nói.

Hả.

Đồng tháo lệnh bài bên hông mình xuống, so sánh với lệnh bài trong tay, kỳ lạ thay lại phát hiện giống nhau như đúc.

Cái này.

Bây giờ cậu nhớ ra rồi chứ.

Tôi nhớ ra rồi, tấm lệnh bài này là do Thiên Đạo giáng xuống khi tôi đột phá Thánh Nhân.

Nhưng lúc đó tôi không biết nó có tác dụng gì.

Cậu đột phá Thánh Nhân bao lâu rồi.

Ngàn năm.

Ấy. cậu đúng là một nhân tài.

Cậu không biết đấy thôi, trong này ẩn chứa ý chí của Thiên Đạo, nhưng tôi vẫn chưa thể tìm hiểu thấu đáo ý chí Thiên Đạo.

Đồng nói rồi đưa hai tấm lệnh bài cho Khương Hoa.

Thì ra là vậy.

Khương Hoa tiếp nhận hai tấm lệnh bài, đột nhiên hắn phát hiện hai tấm lệnh bài này lại có khuy áo.

Cái này.

Khương Hoa phát hiện điều quan trọng này, trực tiếp cầm hai tấm lệnh bài tổ hợp lại với nhau.

Không được.

Chẳng lẽ không ghép lại được sao.

Đúng vậy, xem ra hai cái này không tương thích với nhau rồi.

Xem ra chúng ta muốn tiết lộ bí mật của lệnh bài thì chỉ có thể chờ chúng ta nghiên cứu xong tất cả Thánh Nhân chi mộ thôi.

Ừm, chúng ta cứ nghiên cứu xem cung điện này rốt cuộc phải đi vào như thế nào đã.

Cái này còn không đơn giản sao.

Đã không tìm thấy cửa, vậy thì tự mình tạo một cái cửa.

Ý cậu là.

Khương Hoa nhìn thấy động tác của Đồng liền biết cậu ấy muốn làm gì.

Ầm.

Liền thấy Đồng tìm một chỗ thích hợp để phát lực, trực tiếp giơ chân lên, giẫm mạnh xuống phía trên cung điện, một cú giẫm này trực tiếp khiến toàn bộ cung điện đều xảy ra rung chuyển.

Xong, giải quyết rồi.

Đồng phủi tay trực tiếp đi trở về.

Cậu nói xem, nếu Nữ Oa biết cậu phá hủy cung điện của cô ấy, cô

ấy có liều mạng với cậu không.

Khương Hoa sờ cằm vô cùng ác thú vị nói.

Sợ gì chứ.

Mấy người kia dựa vào Trảm Tam Thi để thành tựu Thánh Nhân, hơn nữa còn trở thành chó săn của Thiên Đạo.

Chỉ cần tôi không tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận, mấy người bọn họ cộng lại cũng chưa chắc là đối thủ của tôi.

Cậu dựa vào đâu mà mạnh mẽ vậy.

Đúng vậy, trước kia tôi trùng tu chính là để đi một con đường vô địch hoàn mỹ nhất.

Ở kiếp trước, vì lúc đặt nền móng xảy ra chút vấn đề, nếu không Hỗn Độn trực tiếp sẽ không xảy ra chuyện gì.

Khương Hoa hoàn toàn tin tưởng lời của Đồng, bởi vì Đồng thực sự có tự tin như vậy để nói ra những lời này.

Được rồi, biết cậu lợi hại rồi.

Hay là hai chúng ta thử một trận xem sao.

Thôi đi, cậu không cần đến thân phận Thái Sơ, tôi vẫn có thể treo đánh cậu.

Đồng giơ ngón giữa về phía Khương Hoa rồi nhìn cái động đen thui phía dưới nói.

Đi thôi, chúng ta xem Nữ Oa đã để lại gì trong cung điện.

Đồng nói xong trực tiếp nhảy xuống.

Đột nhiên Khương Hoa cảm giác có người đang nhìn trộm mình, ngẫu nhiên hắn hét lớn một tiếng quay đầu nhìn lại.

Nhưng mà phía sau hắn căn bản không có thứ gì.

Kỳ lạ thật, cảm giác của tôi bị sai ư.

Khương Hoa lẩm bẩm một câu sau đó cũng nhảy xuống theo.

Ngay khi Khương Hoa vừa nhảy xuống, một thân ảnh xuất hiện trong hư không không gian.

Tiểu oa nhi này có cảm giác thật nhạy bén, suýt chút nữa đã bị nó phát hiện.

Nếu Khương Hoa bây giờ thấy lão giả này tuyệt đối sẽ cảm thấy kinh ngạc, bởi vì lão giả này bây giờ đang đứng trong không gian loạn lưu, nhưng không gian loạn lưu căn bản không cách nào gây tổn thương cho hắn.

Cầm trong tay hai khối Thương Thiên mảnh vỡ, xem ra, Thiên Đạo chi tử mới sắp xuất hiện rồi.

Hi vọng sự xuất hiện của ngươi có thể mang lại hy vọng cho Thần Vực, cho Tổ Địa.

Sau đó đạo thân ảnh già nua này liền biến mất rồi.

Lúc này Khương Hoa và Đồng đã tiến vào Nữ Oa Cung.

Khương Hoa lấy ra Hỗn Độn Long Ngâm Thương, mũi thương phóng ra hào quang sáng chói, trực tiếp chiếu sáng cả căn phòng.

Cậu định dùng Long Ngâm Thương làm vật chiếu sáng đấy à.

Đồng nhìn thấy Khương Hoa vậy mà lại dùng thần binh như Hỗn Độn Long Ngâm Thương để chiếu sáng, chỉ cảm thấy Khương Hoa thật sự phụ lòng trời đất.

Đâu có, từ lần trước ở Tinh Vân Thiên phát hiện Long Ngâm Thương có chức năng này, tôi thấy dùng rất tiện nên vẫn dùng thôi.

Nếu không Hỗn Độn Long Ngâm Thương cũng sắp gỉ mất rồi.

Thôi được rồi, đừng đùa nữa, lo làm chuyện chính đi.

Ừm.

Hai người trực tiếp tách ra đi tìm xem phòng luyện đan này có gì kỳ lạ.

Nhưng sau khi tìm một vòng, Khương Hoa cũng không phát hiện ra điều gì.

Cả một phòng luyện đan, ngoại trừ Đan Lô, chẳng còn gì nữa.

Thánh Nhân nghèo thật.

Đây chính là đánh giá của Khương Hoa về Nữ Oa.

Cậu đừng vội kết luận.

Chẳng lẽ cậu không nhận ra trong lò đan này có Sinh Mệnh Chi Lực sao.

Đồng nhìn Đan Lô trước mắt, rơi vào trầm tư.

Khương Hoa, khi cậu ở hạ giới, có phải đã từng nghe qua chuyện thần thoại xưa về Nữ Oa không.

Cậu nói Nữ Oa Bổ Thiên ư.

Không sai, nhưng có một điều tôi muốn đính chính với cậu: Đây không phải câu chuyện.

Những chuyện thần thoại xưa mà người ở hạ giới của các cậu nghe được, tất cả đều là những chuyện đã từng xảy ra.

Chỉ là không biết sao, người ở hạ giới của các cậu lại biết và ghi chép lại.

Thì ra là vậy.

Vậy trong lò đan này chẳng lẽ là Đá Ngũ Sắc mà Nữ Oa đã dùng khi Bổ Thiên sao.

Có khả năng.

Vậy chúng ta còn chờ gì nữa, mau mở ra xem đi.

Khương Hoa nghe xong có bảo bối, căn cứ vào tuyên ngôn phàm là dưới mộ, cái gì lấy được đều phải lấy đi mà hành động.

Khương Hoa vội vã chạy qua mở Đan Lô.

Một lúc sau, một luồng Sinh Mệnh Chi Lực kịch liệt tràn ngập toàn bộ phòng luyện đan.

Này, cậu chắc chắn đây là Đá Ngũ Sắc trong lời cậu nói chứ.

Khương Hoa chỉ vào một lò bùn đất nhìn Đồng nói.

Chẳng lẽ không phải sao.

Đồng cũng đi qua liếc mắt nhìn, phát hiện bên trong lại là một lò bùn đất, đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó cậu ấy cảm nhận được luồng Sinh Mệnh Chi Lực ấy liền lộ ra thần sắc hưng phấn.

Khương Hoa, chúng ta phát tài.

Ai, đừng hoảng hốt.

Cậu là lần đầu trộm mộ nên không có kinh nghiệm.

Tôi nói cho cậu biết, chỉ cần chúng ta đã vào mộ, bất kể gặp phải thứ gì đều là chuyện bình thường cả, phải giữ một cái tâm bình tĩnh.

Khương Hoa bày ra một bộ dáng người từng trải, nhìn Đồng ngữ trọng tâm dài nói.

Vậy tôi sẽ lấy hết số bùn đất có thể tạo người này đi.

Ai, tôi đã nói rồi, cậu quá kinh ngạc rồi.

Chẳng phải là thứ để tạo ra con người sao. cái gì mà tạo ra con người.

Giọng Khương Hoa trực tiếp đề cao một trận, nhìn Đồng kinh

ngạc nói.

Đúng vậy, trước đây Nữ Oa tạo người chính là dùng loại Tức Nhưỡng này.

Bây giờ chúng ta đâu cần tạo ra con người, có loại Tức Nhưỡng này thì có ích lợi gì.

Trong này thế mà ẩn chứa Sinh Mệnh Chi Lực khổng lồ.

Bình thường thì không có nhiều thứ có Sinh Mệnh Lực lớn như vậy đâu.

Cậu nói trong Tức Nhưỡng này ẩn chứa Sinh Mệnh Đại Đạo sao.

Không sai.

Sinh Mệnh Đại Đạo thế nhưng là Đại Đạo đứng đầu nhất, luôn rất khó lĩnh hội.

Bây giờ cuối cùng cũng tìm được cơ hội lĩnh hội Sinh Mệnh Đại Đạo rồi.

Thế nhưng hiện tại tôi vẫn đang lĩnh hội Thời Không Đại Đạo, để tránh tham thì thâm, Tức Nhưỡng này cứ giao cho cậu vậy.

Đồng nhìn Tức Nhưỡng trong tay cảm khái nói.

Thời Không Đại Đạo.

Không sai.

Đạo vô địch của tôi khi đó suýt chút nữa không thể dung hợp Thời Gian Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo, nên tôi đã quyết định trùng tu.

Cuối cùng thì tôi đã làm được, nhưng bây giờ Thời Không Đại Đạo của tôi mới chỉ lĩnh ngộ được một chút da lông thôi.

Khương Hoa nhận lấy Tức Nhưỡng, cảm thụ Sinh Mệnh Chi Lực mãnh liệt trên đó.

Sinh Mệnh Đại Đạo. chẳng lẽ sau này tôi chỉ có thể làm một vú em sao.

Vốn Đồng nhìn thấy Khương Hoa vẻ mặt ngưng trọng cho rằng hắn đang cảm ngộ Sinh Mệnh Đại Đạo, thế nhưng câu nói phía sau của hắn, trực tiếp khiến Đồng bật cười.

Nhưng vào lúc này, Tinh Đồ trong ngực Khương Hoa bay ra.

Ừm.

Ngay khoảnh khắc Tinh Đồ xuất hiện, Tức Nhưỡng toát ra ánh sáng xanh nhạt.

Chương 461

Sau đó luồng quang mang này mang theo ý thức của Khương Hoa tiến vào Tinh Đồ.

Đợi đến khi Khương Hoa lần nữa phản ứng lại, hắn đã tiến vào bên trong Tinh Đồ.

Lần này, Khương Hoa tổng cộng đã tiến vào năm lần.

Lần đầu tiên tiến vào là cảm ngộ Lôi Điện Đại Đạo.

Sau đó mấy lần tiến vào là Quang chi Đại Đạo, Băng Tuyết Đại Đạo, Hỏa Diễm Đại Đạo, Chiến Đấu Đại Đạo, và lần này là Sinh Mệnh Đại Đạo.

Có một điều đáng nói là Chiến Đấu Đại Đạo này, hoàn toàn là vì chiến đấu mà hình thành.

Sau khi kích hoạt thuộc tính Chiến Đấu Đại Đạo thì hoàn toàn là càng đánh càng mạnh, hơn nữa không biết mệt mỏi.

Thế nhưng, hiện tại vẫn chưa có ai xứng đáng để Khương Hoa mở ra Chiến Đấu Đại Đạo.

Ai, vô địch chính là cô đơn như vậy.

Khương Hoa trước mặt viên Đạo Tinh lục sắc to lớn này, trực tiếp kinh hãi.

Thật lớn.

Viên ngôi sao màu xanh lục trước mắt này, so với Hỏa Diễm Đạo Tinh và Băng Tuyết Đạo Tinh cộng lại còn lớn hơn.

Xem ra chỉ có Đạo Tinh chiến đấu ban đầu mới có thể sánh bằng Đạo Tinh sinh mệnh này.

Khương Hoa vì đã có kinh nghiệm, trực tiếp vươn tay chạm vào Đạo Tinh sinh mệnh, luồng hào quang màu xanh lục trực tiếp bao vây Khương Hoa.

Nói lĩnh ngộ là lĩnh ngộ ngay, được thôi.

Bây giờ tôi sẽ hộ pháp cho cậu.

Thực sự là mắc nợ cậu mà.

Đồng tìm một chỗ ngồi xếp bằng xuống chờ Khương Hoa lĩnh ngộ Sinh Mệnh Đại Đạo.

Thái Tử Điện Hạ, phía trước chính là Vĩnh Tiên Giới rồi.

Ừm, phụ vương phái ta tới đây rèn luyện, nói nơi này có rất nhiều kỳ ngộ để ta nắm bắt thật tốt.

Nếu đã là rèn luyện, các ngươi cũng không cần đi theo ta, chính ta đi vào là được.

Thế nhưng, Điện Hạ, tôi sợ ngài.

Hừ, một Tiên Giới cấp thấp có thể gây ra uy hiếp gì cho ta chứ.

Được rồi, cứ quyết định vậy đi.

Nếu có người ở Tiên Cảnh trở lên ra tay với ta, ta tự nhiên sẽ thông báo cho các ngươi.

Sau khi nói xong, vị thiếu niên hoa phục này liền bay về phía Vĩnh Tiên Giới.

Ai, Bệ Hạ cái gì cũng tốt, chỉ là quá mức tự phụ thôi.

Tình huống như vậy xảy ra rất nhiều lần, giống như các vị đại diện của Tiên Giới đã ước định trước, toàn bộ đều giáng lâm tới Vĩnh Tiên Giới.

Ừm.

Kết giới của Vĩnh Tiên Giới có dị thường.

Ngay khoảnh khắc những người từ Tiên Giới khác tiến vào Vĩnh Tiên Giới, tất cả cường giả Thần Cảnh đều ngừng tu luyện, nhìn về phía bầu trời.

Cuối cùng thì cũng đã đến rồi.

Quốc sư.

Có mặt.

Truyền lệnh của ta, hiện tại toàn bộ Thiên Khải Đế Quốc cấm xuất hành, đại tai nạn đã đến rồi.

Vâng.

Kể từ hôm nay trở đi, tất cả đệ tử Lăng Thiên Thánh Tông rút về nội tông, không có lệnh không được ra ngoài.

Tình huống như vậy xảy ra ở tất cả các thế lực có Thần Cảnh đại năng trấn giữ.

Phủ chủ, Đồng và Đế Tôn đâu rồi.

Thạch Thiên vội vã đi tới, phát hiện mình căn bản không tìm thấy Phủ chủ và Đế Tôn.

Đáng ghét, sao vào lúc ngàn cân treo sợi tóc này lại không tìm thấy người của họ đâu.

Thạch Thiên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Có người bên ngoài tiến vào Vĩnh Tiên Giới, tôi sợ Vĩnh Tiên Giới sẽ gặp phải tai họa lớn.

Cái gì.

Ninh Tương cũng biết tính chất nghiêm trọng của sự việc, trực tiếp triệu tập mọi người rút lui.

Tình hình hiện tại, Thạch Thiên vừa rồi đã nói với các vị rồi.

Hiện tại Vĩnh Tiên Giới đã xuất hiện không ít người từ các Tiên Giới khác.

Họ không phải tộc loại của chúng ta, chắc chắn có dị tâm.

Hãy triệu tập tất cả đệ tử Mộ Phủ trở về đi.

Cuối cùng Ninh Tương và Thạch Thiên đưa ra quyết định này, dù sao bây giờ Khương Hoa và Đồng không có ở Mộ Phủ, Ninh Tương cũng không dễ đưa ra quyết định.

Phong tỏa Đồng Tương Bí Cảnh.

Sau khi Khương Hoa và Đế Tôn chưa trở về thì không một ai được ra ngoài.

Nhưng mà, Thế Giới Thụ vẫn quá mức chói mắt, những người từ Tiên Giới khác, khi đến bên ngoài Vĩnh Tiên Giới đều chú ý tới cây Thế Giới Thụ che khuất bầu trời này.

Vĩnh Tiên Giới không hổ là Tổ Địa của Thần Vực, không ngờ ngay cả Thế Giới Thụ cũng sinh ra.

Đúng vậy, Thần vật như Thế Giới Thụ, vài vạn năm mới sinh ra một gốc.

Không ngờ chúng ta lại ở đây nhìn thấy một cây Thế Giới Thụ.

Nếu có thể đợi được cành lá của nó thì cũng được đó.

Cậu đừng nghĩ xa vời, lá của Thế Giới Thụ vạn năm bất hủ.

Tôi nghĩ chúng ta chi bằng nên muốn thứ gì đó thực tế hơn.

Ai, chúng ta thì có thể lý trí không chạm vào Thế Giới Thụ, nhưng Thánh Nữ, Thánh Tử của chúng ta thì có lẽ sẽ không nghĩ như vậy đâu.

Hy vọng cây Thế Giới Thụ này không có Thần Cảnh đại năng trông coi, nếu không thì dù là chúng ta cũng không có cách nào nhanh chóng đoạt được đâu.

Vài tên người của đại thế lực tụ tập cùng một chỗ, thảo luận về chuyến lịch luyện Vĩnh Tiên Giới lần này.

Thiên Thành Thánh Tử đã đến Vĩnh Tiên Giới rồi, thế nhưng nơi hắn đến lại là địa bàn của Yêu Tộc.

À, chỉ là Yêu Tộc thôi, hãy xem Thánh Tử của tông môn ta làm thế nào để thuần phục đám Yêu Tộc này đi.

Thiên Thành Thánh Tử đến từ Cực Đông Tiên Giới.

Tiên Giới này trong Thần Vực xếp hạng trung bình, nên khi đối mặt với Tiên Giới cấp thấp như Vĩnh Tiên Giới thì có một loại cảm giác ưu việt bẩm sinh.

Ai, lão quỷ, tôi khuyên ông nên dặn Thiên Thành Thánh Tử cẩn thận một chút đi.

Vĩnh Tiên Giới không đơn giản như ông tưởng tượng đâu.

Chẳng lẽ ông đã quên trận chiến tranh năm đó rồi sao.

Ông chính là văn minh Hỗn Độn Thế Giới.

Không sai.

Trận chiến rung chuyển năm đó, Thiên Khung Vực, Thánh Giới, Tiên Vương Vũ ước chừng xuất động hơn mấy chục Thánh Nhân, nhưng vẫn không thể lay chuyển được vài Thánh Nhân của Hỗn Độn Thế Giới.

Ai, Viêm Quân, Nguyên Sơ Đế Tôn, Ma Vân của Ma Tộc, Lang Quang Đại Đế, Mặc Uyên ngoan nhân, còn có Ma Tôn Thí Hồn, Băng Hoàng, Linh Nguyệt Tôn giả.

Mỗi người trong số họ đều là những người có thể cắt ngang vạn cổ.

Vì bảo vệ Hỗn Độn Thế Giới, họ đã chiến đấu bằng máu và xương.

Đặc biệt là Viêm Quân, sau khi Lang Quang và Băng Hoàng hiến tế, một người một thương, xông thẳng vào Thánh Giới, trong một đêm đã trực tiếp tàn sát hàng triệu sinh linh, liên tiếp chém giết mấy Thánh Nhân, chỉ để báo thù cho sư đệ sư muội của mình.

Một người khi nói về Viêm Quân thì ánh mắt tràn đầy kính nể.

Đúng vậy, cũng chính vì trận chiến đó, Viêm Quân một mình đã khiến Thánh Giới từ một Tiên Giới đỉnh cao trở thành một Tiên Giới hạng nhất.

Thật là một thiên tài cường đại biết bao, cuối cùng vẫn c·hết trong tay Thánh Vương.

Cậu nghe nhầm rồi.

Tôi nghe nói, khi Viêm Quân kiệt sức cuối cùng, là Nguyên Sơ đã cứu anh ấy đi.

Các cậu đã nghe nói chưa, mấy người này thế mà có một vị sư tôn đấy.

Cái gì.

Rốt cuộc là người như thế nào mà có thể dạy ra sáu đệ tử mạnh mẽ như vậy chứ.

Nếu trước đây vị ấy đứng ở đây, Hỗn Độn Thế Giới có lẽ sẽ không bại.

Các cậu thấy thế nào.

Mấy người trầm mặc, bởi vì bọn họ không muốn tin tưởng, hoặc

có lẽ là không muốn tin tưởng rằng trong một thế giới hạ phẩm như vậy vậy mà có thể xuất hiện vài tên thiên tài mạnh mẽ đến thế.

Được rồi, chuyện này không phải chúng ta có thể nhúng tay.

À đúng rồi, có tin tức nội bộ, tôi khuyên các cậu trong lần rèn luyện này đừng có ngoan cố mất khôn, nếu không có thể sẽ gặp đại họa đấy.

Vị đạo hữu này, ngài là.

Tại hạ đến từ Khải Minh Giới, lần này là mang theo công chúa điện hạ tới du ngoạn.

Chuẩn đỉnh cấp Tiên Giới Khải Minh Giới.

Các ngài sao lại đến đây.

Ha ha, tôi không có ý định tranh đoạt tài nguyên với các vị đâu.

Lần này chỉ là tiểu công chúa ham chơi, tôi dẫn nàng tới du ngoạn thôi.

Vậy đạo hữu nói đại họa là.

Nguyên Sơ Đại Đế xuất thế.

Một câu nói đơn giản trực tiếp như tiếng sấm nổ tung giữa các tu sĩ.

Cái gì, Nguyên Sơ Đại Đế xuất thế.

Đạo hữu, chuyện này là thật ư.

Tôi đây căn bản không cần phải lừa các vị.

Bởi vì Khải Minh Giới chính là nơi Nguyên Sơ Đại Đế ngủ say, hiện tại hắn đã Tô Tỉnh, hơn nữa thực lực còn mạnh hơn so với Kỷ Nguyên trước.

Hy vọng các vị tự giải quyết cho tốt.

Không được, bây giờ tôi phải thông báo tin tức này cho Tông chủ.

Vĩnh Tiên Giới này không thể giữ lại nữa rồi.

Một đám đại năng nhao nhao tản ra liên hệ thế lực của mình.

Vương Vân nhìn đám người luống cuống tay chân cười cười, sau đó lặng lẽ nói một câu rồi biến mất.

Nguyên Sơ Đại Đế, ngài bảo tôi xử lý thì tôi đã làm xong rồi.

Hy vọng ngài có thể sớm tìm được mấy vị Thần Chủ, nếu không Vĩnh Tiên Giới có thể sẽ lại biến thành vật hy sinh mất.

Kỳ thực, toàn bộ sức chiến đấu cao nhất của Khải Minh Giới bây giờ đều là sinh linh của Hỗn Độn Thế Giới.

Họ là những sinh linh được Nguyên Sơ cứu sau đại kiếp nạn trước, trước đây đặt họ ở Khải Minh Giới chỉ là để họ sống sót, nhưng không ngờ họ lại dẫn dắt Khải Minh Giới từng bước phát triển thành chuẩn đỉnh cấp Tiên Giới.

Điều này đủ để một mặt khác nói rõ thiên phú của sinh linh xuất thân từ Hỗn Độn Thế Giới cường đại đến mức nào.

Tiểu công chúa, con phải nhớ kỹ, đây chính là nhà của chúng ta, trước đây chúng ta quá yếu ớt nên bị đuổi ra ngoài, nhưng bây giờ chúng ta đã mạnh rồi, phải bảo vệ ngôi nhà yếu ớt này của chúng ta, tiểu công chúa con có biết không.

Vâng vâng, Vân thúc thúc, con biết rồi, con lớn lên cũng sẽ bảo vệ nhà của con.

Ai, đúng vậy, đây mới là công chúa điện hạ của Khải Minh Tiên Triều chúng ta.

Chậc, không ngờ ta ra ngoài một chuyến lại có thể tìm được một người ngoại lai từ tiên giới khác, đã vậy thì ta sẽ không bỏ qua ngươi

nữa.

Đúng lúc này, một luồng khí tức khóa chặt Vương Vân, cảm giác nguy hiểm này khiến lông tơ của hắn dựng đứng.

Vương Vân không ngờ mình vừa tiến vào Vĩnh Tiên Giới lại đụng phải một người mạnh mẽ như vậy.

Vương Vân từ từ quay đầu lại muốn xem rốt cuộc là ai mạnh mẽ đến thế, nhưng khi nhìn thấy người trước mắt, hắn nhất thời ngây ngẩn cả người.

Yên Thế được Ninh Tương phái ra ngoài để tìm người mượn đồ, hắn vừa ra khỏi Bí Cảnh liền cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc mà lại xa lạ.

Đạt đến Thánh Cảnh có thể dùng một ý niệm bao phủ thần thức toàn bộ Vĩnh Tiên Giới, cho nên Yên Thế có thể thề rằng luồng khí tức này hắn chưa từng gặp ở Vĩnh Tiên Giới.

Ừm.

Sao ngươi lại nhìn ta như vậy.

Yên Thế nhìn thấy ánh mắt của Vương Vân, toàn thân nổi da gà, đây là ánh mắt kiểu gì vậy chứ, muốn khóc mà không khóc được, còn chứa đựng một tia tình cảm khó tả.

Alo, ngươi có phải bị chăn dọa choáng váng rồi không.

Ma.

Ma Tôn đại nhân.

Vương Vân nghẹn ngào nói ra.

Ừm.

Ngươi biết ta.

Yên Thế không nghĩ tới người ngoại giới này lại nhận ra mình, chẳng lẽ uy danh của mình đã vang vọng Thần Vực rồi sao.

Yên Thế trong lòng đã nghĩ ra rất nhiều điều.

Chương 462

Yên Thế Ma Tôn, ngài có thể không biết tôi, nhưng năm đó ở Hỗn Độn thế giới tôi đã từng thấy bóng dáng của ngài.

Ừ.

Hỗn Độn thế giới.

Không sai, tôi cũng là sinh linh của Hỗn Độn thế giới, chỉ là năm đó tôi bị Nguyên Sơ Đại Đế đưa đến Tiên Giới khác, bây giờ tôi trở về.

Vương Vân hai mắt đẫm lệ nhìn Yên Thế nói.

Không ngờ nha, hóa ra năm đó vẫn còn có người sống sót.

Yên Thế nhìn Vương Vân, cuối cùng cũng hiểu vì sao trước đây khi nhìn thấy Vương Vân lại có một luồng khí tức quen thuộc.

Vân thúc thúc, hai người đây là.

Tiểu công chúa Lạc Ly cắn ngón tay, tò mò nhìn hai vị thúc thúc kỳ lạ đang ôm nhau.

Cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Ha ha, tiểu công chúa, Vân thúc thúc đã rất lâu không gặp lại người quen, trong lòng có chút vui mừng thôi.

Đây là.

Con bé tên là Lạc Ly, là con gái của Tôn Vương Khải Minh Tiên Giới, ừm. làm sao để nói cho ngươi nhỉ, cha của con bé là Nguyên Sơ Đại Đế.

Cái gì.

Con của Nguyên Sơ đại nhân.

Ma Tôn, ngươi nói nhỏ chút, bây giờ Nguyên Sơ Đại Đế ở Thần Vực thụ địch quá nhiều, nếu để người khác biết ngài ấy còn có hậu duệ, vậy Lạc Ly sẽ gặp nguy hiểm.

Vâng, đi thôi, ta dẫn các ngươi đến Mộ Phủ, quên nói với ngươi rồi, Mộ Phủ chính là thế lực do Thái Sơ Thần Chủ thiết lập.

Cái gì.

Thần Chủ ngài ấy trở lại rồi.

Vương Vân ban đầu vẫn không tin, nhưng lại nghĩ đến người trước mắt là một trong Tứ Đại Ma Tôn, nếu hắn nói Thái Sơ Thần Chủ đã trở về, vậy Thái Sơ Thần Chủ nhất định đã trở về.

Vương Vân cũng từ chỗ không tin ban đầu, từ từ biến thành kinh ngạc, kích động, đến cuối cùng mừng rỡ như điên.

Thái Sơ Thần Chủ, ở đâu, mau dẫn tôi đi gặp ngài ấy.

Ấy.

Ngài ấy vừa mới đi rồi, Thái Sơ Thần Chủ mới rời đi hai ngày trước.

A, đi đâu, sẽ không lại biến mất chứ.

Vương Vân nghe Yên Thế Ma Tôn nói Khương Hoa đã đi lập tức hoảng hốt, chẳng lẽ Thái Sơ Thần Chủ lại biến mất nữa sao.

Không phải, Thái Sơ Thần Chủ và Đế Tôn vì một số chuyện có việc rời đi, hai ngày nữa sẽ trở lại.

Đế Tôn cũng ở đây.

Ha ha, không ngờ sao, lần này Vĩnh Tiên Giới chúng ta sẽ không thua.

Sau đó Yên Thế dẫn Vương Vân đến dưới Thế Giới Thụ.

Đây.

Chẳng lẽ các ngươi đã tạo ra Bí Cảnh trong Thế Giới Thụ.

Không sai.

Yên Thế đắc ý nói.

Đợi đến khi Vương Vân đi vào, hắn bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng.

Tòa tháp này.

Đây là Thần Chủ mô phỏng Phù Đồ Tháp của mình mà nghiên cứu tạo ra bản sao.

Tu luyện bên trong có thể nâng cao cảm ngộ của mình về Đạo.

Thần Chủ thật là.

Vương Vân đã không còn lời nào để nói, hắn hoàn toàn bị choáng váng.

A, Yên Thế, ngươi chạy đi đâu vậy.

Đúng lúc này, Ninh Tương khí thế hừng hực đi tới.

Hắc, ta không phải là ở trong Bí Cảnh ngây ngô quá chán sao, cho nên ta liền chạy ra ngoài.

Vị này là.

Ninh Tương vốn còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy phía sau Yên Thế có một nam tử và một tiểu nữ hài vô cùng đáng yêu.

Quên nói với ngươi, vị này là Vương Vân, đến từ Khải Minh Giới.

Người ngoại giới, ngươi làm sao lại đưa vào Mộ Phủ vậy.

Hắc, hắn còn có một thân phận khác, đó chính là Hỗn Độn sinh linh.

Cái gì.

Cho dù là Ninh Tương cũng bị lời nói của Yên Thế làm cho kinh hãi đến mức không khép miệng lại được.

Hắc, không ngờ sao, kỳ thực vừa mới bắt đầu ta cũng không nghĩ tới, nhưng ta ở trên người hắn cảm nhận được khí tức quen thuộc nên tin tưởng hắn chính là Hỗn Độn sinh linh.

Còn có tiểu cô nương này, con bé là con của Nguyên Sơ Đại Đế, nếu Thần Chủ biết đệ tử đời sau của mình, ngài ấy nhất định sẽ rất vui.

Nhiều, Vương Vân đây là Ninh Tương, ta nói với ngươi nàng ấy chính là vợ của Đế Tôn.

Bái kiến Đế Tôn phu nhân.

Ai ngờ Vương Vân sau khi biết Ninh Tương là vợ của Đế Tôn thì lại trực tiếp quỳ xuống.

Không phải, ngươi quỳ cái gì chứ, đây cũng không phải là thân phận gì kinh người, đi thôi chúng ta vào trước đi.

Vương Vân đến khiến cho Yên Thế, người vốn dĩ vẫn luôn chạy ra ngoài, cũng ổn định lại, mỗi ngày kéo Vương Vân uống rượu, còn Lạc Ly thì mỗi ngày đi theo bốn người Thời Nguyên chạy loạn.

Tiểu Vũ tỷ tỷ, chị thật xinh đẹp nha, sau này em cũng muốn trở nên xinh đẹp như Tiểu Vũ tỷ tỷ.

Thời Vũ vì có Thôi Tinh Đạo Thể nên trên người luôn có một luồng khí tức khiến người ta cảm thấy thân cận, điều này cũng khiến Lạc Ly mỗi ngày bám lấy Thời Vũ, cho dù Vương Vân gọi cũng

không để ý đến hắn.

Tôi đã truyền tin tức cho Tôn Vương, có thể Nguyên Sơ Đại Đế cũng sẽ biết, chỉ cần Viêm Quân khôi phục xong, bọn họ chắc chắn cũng sẽ giáng lâm Vĩnh Tiên Giới, còn có Ma Tổ và Thí Hồn Ma Tôn, bọn họ đều sẽ đến.

Cái gì, Ma Chủ và Thí Hồn cũng trở lại.

Không sai, ngoại trừ Lang Quang Đế Tôn và Băng Hoàng, những Thần Chủ khác đều sẽ trở lại.

Sắc mặt Vương Vân trở nên vô cùng bi thương, bọn họ vĩnh viễn không thể quên ngày đó, Lang Quang Đế Tôn và Băng Hoàng, tay nắm tay, đối mặt với chư thiên thần phật.

Hai người họ mỉm cười đi về phía cái chết dưới sự chứng kiến của trời đất, bóng lưng khắc sâu vĩnh viễn trong lòng tất cả Hỗn Độn sinh linh.

Chúng ta sẽ báo thù.

Yên Thế nhìn chén trà trong tay, chìm vào trầm tư.

Sinh Mệnh Đại Đạo quả nhiên không hổ là Đại Đạo cấp cao nhất, cho dù là Khương Hoa cũng cần lĩnh hội rất lâu.

Đúng lúc này, trên người Khương Hoa bộc phát ra một luồng khí thế vô cùng mạnh.

Ừm.

Xem ra là đã lĩnh hội.

Hào quang màu xanh lục quanh thân Khương Hoa bắt đầu từ từ tụ tập về phía cơ thể hắn.

Đến khi hào quang màu xanh lục tiêu thất, Khương Hoa từ từ mở mắt, trong mắt phát ra một đạo hào quang màu xanh lục.

Khương Hoa, ngươi thật xanh.

Khương Hoa vốn đang rất vui mừng bị một câu nói đó của Đồng làm cho giật mình.

Ha ha.

Khương Hoa cười gượng hai tiếng, sau đó hắn trực tiếp tự làm rách một vết trên tay mình.

Nhưng máu còn chưa kịp chảy ra, vết thương lại kỳ diệu lành lại.

Thật là sinh mệnh lực khủng khiếp.

Đồng nhìn thấy tình huống như vậy cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Quả đúng là như vậy, dựa theo suy tính của tôi, bây giờ chỉ cần tôi còn một giọt máu nhỏ, tôi liền có thể hoàn toàn phục sinh, nhưng rất tiêu hao sinh mệnh lực.

Hiện tại Sinh Mệnh Đại Đạo cảm ngộ tới trình độ nào rồi.

Sơ cấp giai đoạn, bây giờ tôi đến Đạo Tâm sơ khai cũng chưa ngưng tụ ra.

Hô, vậy là tốt rồi.

Đồng nghe được Khương Hoa không ngưng tụ ra Đạo Tâm sơ khai, trong lòng hắn thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra chúng ta không khác biệt lắm, nhưng Sinh Mệnh Đại Đạo thật sự quá mức cường đại, sinh mệnh lực cuồn cuộn như sông Trường Giang và Hoàng Hà này thật khiến người ta hâm mộ.

Thời Không Đại Đạo, tu luyện đến cực hạn có thể vặn vẹo không gian, cái này giống như khi chiến đấu sẽ càng hữu dụng hơn.

Ai, nhưng Thời Không Đại Đạo thật sự quá khó lĩnh hội, nếu như

ta có thể đều tu luyện ra Đạo Vực thì khi văn minh chúng ta đại tế, ta có lòng tin một mình để ngăn cản.

Đây là niềm tin của Đồng đối với bản thân, ta là Hỗn Độn Đế Tôn, làm trấn áp hết thảy kẻ địch trên đời.

Khi Đế Tôn nói câu này, một luồng tự tin tự nhiên sinh ra.

Đi thôi.

Thời gian còn lại cho chúng ta không nhiều lắm.

Sau đó hai người rời khỏi phòng luyện đan, đi vào đại điện.

Nhìn tới chính là nơi đây, điểm trung tâm của Nữ Oa Cung rồi.

Khương Hoa đánh giá xung quanh, phát hiện trên vách tường cung điện này đầy những bức bích họa, phảng phất đang kể một câu chuyện.

Khương Hoa đặt tay mình lên bích họa, một luồng quang mang lập tức hiện ra.

Một thân ảnh hư ảo xinh đẹp từ trong bích họa bước ra.

Thái Sơ Thần Chủ, Đế Tôn, các ngươi đã tới.

Hư ảnh truyền ra một giọng nói hơi chứa uy nghiêm.

Ngươi là Nữ Oa.

Không sai, chính là bản tọa, các ngươi nhìn thấy mộ huyệt bản tọa để lại, vậy thì lễ tế trong Vĩnh Tiên Giới không còn xa nữa.

Ta đã để lại hai vật phẩm trong cung điện, thứ nhất là Hậu Thổ, đây là vật ta dùng khi tạo người, trong đó ẩn chứa Sinh Mệnh Đại Đạo.

Hy vọng các ngươi có thể lĩnh hội.

Còn thứ hai chính là lệnh bài của các ngươi, bây giờ Thương

Thiên cũng đã vỡ nát trong trận chiến năm đó, Thiên Đạo của Vĩnh Tiên Giới bây giờ thực ra là Hoàng Thiên thôi.

Do đó, muốn Vĩnh Tiên Giới thoát khỏi số phận bị tế hiến, điều đầu tiên là phải một lần nữa khôi phục ý chí của Thương Thiên.

Mà phương pháp để Thương Thiên hồi phục chỉ có một.

Đó chính là những mảnh vỡ ý chí Thiên Đạo mà vài tên Thánh Nhân chúng ta có được khi thăng cấp.

Đây là việc duy nhất mà mấy người chúng ta, ngoài trận pháp ra, có thể giúp đỡ các ngươi.

Hy vọng các ngươi có thể giúp Vĩnh Tiên Giới thoát ly số phận bị tế hiến, chúng ta ở Thiên Đình chờ đợi tin tức tốt từ các ngươi.

Lời nói của hư ảnh sau khi nói xong liền từ từ biến mất.

Khương Hoa và Đồng liếc nhìn nhau.

Thương Thiên đã c·hết, Hoàng Thiên đương lập.

Xem ra chúng ta phải tăng tốc độ kích hoạt Thánh Nhân chi mộ rồi.

Ừm, đi thôi, chúng ta trở về thôi.

Khương Hoa đã biết phương pháp kích hoạt Nữ Oa Cung rồi.

Hai người đi thẳng ra ngoài.

Khương Hoa đi tới phía dưới pho tượng Nữ Oa, trực tiếp một quyền oanh tới pho tượng.

Nhất thời pho tượng Nữ Oa phóng ra quang mang kịch liệt.

Đi thôi, hai chúng ta hợp lực đẩy pho tượng ra ngoài đi.

Được.

Đồng mở ra vết nứt không gian.

Hai người trực tiếp hợp lực đẩy pho tượng ra từng chút một.

Lúc này bên ngoài Thiên Thành Thánh Tử, dưới Yêu Thần Sơn, đang chuẩn bị tìm kiếm tài nguyên của mình, nhưng đúng lúc này đỉnh đầu hắn đã nứt ra một khe nứt lớn.

Chuyện gì vậy.

Báo cáo, đỉnh núi Yêu Thần Sơn đã nứt ra một lỗ hổng rất lớn.

Lúc này Đế Tuấn thật sự đang lo lắng Khương Hoa và Đồng liệu có thể giải phong Thánh Nhân chi mộ hay không.

Đúng lúc này một yêu tướng vội vàng chạy vào.

Ừ.

Trên bầu trời đã nứt ra một vết nứt.

Đế Tuấn vội vàng bay ra ngoài, quả nhiên thấy đỉnh núi Yêu Thần Sơn có một vết nứt rất lớn.

Chuyện gì xảy ra.

Chẳng lẽ Thái Sơ và Đế Tôn thất bại sao.

Đúng lúc này, trong khe nứt xuất hiện một pho tượng, pho tượng từ từ hiện ra thân ảnh trong khe nứt.

Đây là Nữ Oa.

Đế Tuấn nhận ra pho tượng này, hắn kinh ngạc nhìn bầu trời.

Theo pho tượng từ từ xuất hiện, một luồng khí tức thuộc về Thánh Nhân phát ra.

Tốt, đặt ở đây đi.

Khương Hoa nhìn thấy pho tượng đã hoàn toàn được đẩy ra, trực tiếp thả pho tượng xuống.

Rầm.

Theo một tiếng vang thật lớn, pho tượng hung hăng rơi xuống trên Yêu Thần Sơn.

Trên thân pho tượng xuất hiện một luồng hào quang vàng nhạt phóng lên trời, ngay sau đó, tất cả mộ huyệt trong Yêu Đình đều phóng ra quang mang hội tụ lên pho tượng Nữ Oa.

Chương 463

Tốt, bên Yêu Đình xong rồi.

Chúng ta trở về thôi, ngươi chắc cũng cảm nhận được rồi, có người ngoại giới tiến vào Vĩnh Tiên Giới.

Hừ hừ, người của tiên giới khác muốn vặt lông dê, vậy thì phải chuẩn bị tốt cho việc Thánh Tử, Thánh Nữ của bọn họ không thể trở về.

Trên mặt Khương Hoa lộ ra vẻ lạnh lùng tàn nhẫn.

Đi thôi, trở về Mộ Phủ.

Ừ.

Đế Tuấn, mộ Nữ Oa đã kích hoạt, còn nữa chúng ta có việc gấp phải trở về Mộ Phủ, dưới Yêu Thần Sơn có một vị người ngoại giới, giao cho ngươi xử lý.

Khương Hoa truyền lời cho Đế Tuấn xong, liền rời đi.

Người ngoại giới.

Không ngờ ta không đi tìm các ngươi, các ngươi đã đến địa bàn của ta rồi, vậy thì đừng trách ta vô tình.

Mộ Phủ Thế nào.

Ninh Tương tỷ, Lạc Vân Vương Quốc đã bị công hãm.

Cái gì.

Nhanh như vậy.

Vua mới của Lạc Vân Vương Quốc chỉ là một Vương Cảnh, bọn họ căn bản không có vốn liếng để đối kháng với những Thánh Tử,

Thánh Nữ này.

Ai, Khương Hoa và Đồng bọn họ sao vẫn chưa về nhỉ.

Nhớ tôi sao.

Đúng lúc này, Đồng và Khương Hoa xuất hiện ở phía sau hai người họ.

Các ngươi cuối cùng cũng trở lại rồi.

Tình hình ở Nam Vực quá nguy cấp, bọn họ đều nhắm vào Nam Vực không có Thần Cảnh, đám người ngoại giới này toàn bộ tràn vào Nam Vực.

Hừ, đã đến lúc để Ma Tộc ra tay, ngươi gọi Yên Thế tới cho tôi.

Khương Hoa nghe Ninh Tương nói trực tiếp lạnh rên một tiếng, nhưng hắn nhìn thấy Thạch Thiên vẫn không động.

Thế nào.

Chẳng lẽ Yên Thế không có ở đây.

Không, không phải, hắn uống say, cho nên.

Uống say.

Bây giờ đại địch trước mặt, hắn lại chạy đi uống rượu.

Hắn ở đâu, dẫn tôi tới.

Thạch Thiên dẫn Khương Hoa đi tới hậu viện, nhìn thấy Yên Thế đang uống rượu cùng một nam tử không quen biết.

Trong miệng còn lầm bầm nói gì đó.

A, giọng nói này sao quen tai vậy nhỉ, cảm giác đã nghe ở đâu rồi, gặp nhau cũng là duyên phận, đến, uống một chén.

Khương Hoa nhìn chén rượu đưa đến trước mặt mình, vẻ lạnh lùng trên mặt càng thêm nặng.

Quen tai.

Ngươi nhìn ta là ai.

Ngươi thật là phiền phức nha, uống rượu mà còn dài dòng.

Yên Thế quay đầu lại sau đó, nhìn thấy Khương Hoa.

Ai, cái mặt này của ngươi thật quen mắt nha, sao lại giống Thần Chủ vậy.

Ha ha, Khương Hoa trực tiếp ngưng tụ ra một cái tát giáng thẳng lên mặt Yên Thế.

Thần.

Thần Chủ.

Ha ha, bây giờ thì nhận ra ta rồi chứ.

Nhận ra.

Bên ngoài bây giờ có nhiều người ngoại lai như vậy ngươi không đi cứu người, lại ở đây uống rượu, khó trách Ma Tộc sa sút, có Ma Tôn như ngươi, làm sao có thể không xuống dốc.

Thần Chủ, tôi sai rồi, ngài yên tâm, sau này tôi tuyệt đối không uống rượu nữa.

Hắn là ai.

Khương Hoa nhìn Vương Vân đang quỳ trên đất theo Yên Thế hỏi.

Thần Chủ, hắn là Vương Vân, đến từ Khải Minh Giới.

Khải Minh Giới.

Người bên ngoài.

Ngươi đưa người bên ngoài vào Mộ Phủ, còn cùng nhau uống rượu.

Thần Chủ, ngài hãy nghe tôi nói hết, Vương Vân trước đây chính là Hỗn Độn sinh linh nha, hắn là Hỗn Độn sinh linh đi theo Nguyên Sơ Đại Đế rời khỏi Hỗn Độn thế giới.

Ừm.

Hỗn Độn sinh linh.

Không sai, hắn là đợt duy nhất được Vân Sơ Thần Chủ mang ra ngoài trong đại tế văn minh trước đây, hiện tại bọn họ cũng đã an cư lập nghiệp ở Khải Minh Giới rồi, lần này tới Vĩnh Tiên Giới, chính là để trợ giúp Vĩnh Tiên Giới.

Ừm, trên người hắn ta đích xác có khí tức Hỗn Độn sinh linh.

Đồng ở một bên, nghe được lời nói của Yên Thế sau đó, liền kiểm tra một lần Vương Vân.

Tốt, các ngươi đứng lên đi.

Khương Hoa lúc này cũng không còn tức giận lắm.

Bây giờ Nguyên Sơ hắn thế nào.

Nguyên Sơ Đại Đế sau khi tỉnh lại vài ngày trước, liền rời khỏi Khải Minh Giới đi tìm Viêm Quân rồi, bởi vì trận chiến năm đó, Viêm Quân bị Thánh Vương đánh trọng thương, bây giờ vẫn còn đang ngủ say.

Thánh Vương.

Thánh Vương là chủ của Thánh Giới, trước kia đã liên hợp âm mưu với những kẻ khác để tính kế Hỗn Độn thế giới.

Ừm, tôi đã biết.

Các ngươi Khải Minh Giới tất cả đều là Hỗn Độn sinh linh.

Không phải, bởi vì bây giờ Giới Vương Lạc Thần của Khải Minh

Giới là vợ của Nguyên Sơ Đại Đế, chúng tôi đã sống sót ở Khải Minh Giới.

Hơn nữa, một trăm ba mươi sáu Hỗn Độn sinh linh của chúng tôi đã trở thành lực lượng chiến đấu hàng đầu của Khải Minh Giới, chỉ cần Nguyên Sơ Đại Đế ra lệnh một tiếng, chúng tôi liền sẽ toàn bộ tới Vĩnh Tiên Giới để bảo vệ Vĩnh Tiên Giới mà chiến.

Một trăm ba mươi sáu tên Hỗn Độn sinh linh.

Ai, xem ra Hỗn Độn thế giới chúng ta vẫn còn có người chạy thoát nha, thế nào cũng tốt, cũng tốt.

Đồng nghe được lời nói của Vương Vân sau đó, lộ ra vẻ vô cùng vui mừng.

Còn nữa người mới vừa nói Nguyên Sơ có vợ.

Đột nhiên Khương Hoa nhớ tới trong lời nói của Vương Vân vừa rồi nhắc tới Vân Sơ lấy vợ.

Không sai, trước kia Khải Minh Giới cũng là Tiên Giới yếu nhất, luôn chịu sự xâm lược của các tiên giới khác, trước đây chúng tôi đi theo Đại Đế, Đại Đế giáng lâm Khải Minh Giới sau đó.

Bởi vì vô cùng chán ghét kiểu người như vậy, liền liên hợp Lạc Vương Cung, trực tiếp đánh lui tất cả những kẻ xâm lược Khải Minh Giới.

Coi như trao đổi, chúng tôi được phép sinh sống ở Khải Minh Giới, nhưng chúng tôi đều biết mình là do Nguyên Sơ Đại Đế liều mạng cứu ra, chúng tôi không dám quên mối hận của Hỗn Độn thế giới, cho nên mấy vạn năm nay, chúng tôi vẫn luôn khắc khổ tu luyện.

May mắn bây giờ kẻ yếu nhất của chúng tôi cũng đã đạt tới đỉnh phong Thần Cảnh.

Tốt, tốt lắm, hơn một trăm cường giả đỉnh cấp, chúng ta còn sợ gì ngoại địch.

Thần Chủ, ngài có biết không, nếu Đại Đế biết ngài đã trở về ngài ấy nhất định sẽ vô cùng vui mừng, đã vạn năm rồi, mỗi lần Nguyên Sơ Đại Đế tỉnh lại đều hỏi chúng tôi bây giờ có tin tức gì của ngài không, đã không biết bao nhiêu lần.

Hảo hài tử nha.

Ban đầu là ta đã từ bỏ bọn họ.

Thần Chủ ngài không thể nói như vậy, bây giờ ngài đã trở về, tôi đã truyền tin tức đến Vĩnh Tiên Giới, bọn họ đã hướng về đây chạy đến.

Lần này chúng ta cùng Thần Chủ cùng nhau thủ vệ Vĩnh Tiên Giới.

Vương Vân nhìn Khương Hoa vô cùng kích động nói.

Được.

Thạch Thiên, triệu tập tất cả mọi người đến đại điện cho tôi, tôi có việc muốn tuyên bố.

Vâng.

Chẳng bao lâu, tất cả mọi người đã tụ tập trong đại điện.

Lần này có tin tức tốt, cũng có tin tức xấu, các ngươi muốn nghe cái nào.

Tin tức tốt đi.

Ninh Tương nghĩ nghĩ rồi nói.

Tin tức tốt chính là tôi và Đế Tôn đã giải khai mộ Thánh Nhân của Yêu Đình.

Còn tin tức xấu, các ngươi đều biết, hiện tại người ngoại giới đã tới Vĩnh Tiên Giới, Đông Tây Bắc có Thần Cảnh trấn giữ nên bọn họ không dám đi.

Cho nên bọn họ đã nhắm mắt vào Nam Vực, bây giờ một nửa cương thổ Nam Vực đã bị xâm lược, nói cho tôi biết, các ngươi có thể nhịn được sao.

Không thể.

Đám người đồng thanh đáp.

Đúng, không thể, đã như vậy, chúng ta liền đi đoạt lại lãnh thổ của mình, được hay không.

Được.

Được, bây giờ Yên Thế ngươi dẫn dắt binh sĩ Ma Tộc xuất phát ngay lập tức, một đường hướng nam, giành lại tất cả lãnh thổ bị chiếm đóng.

Vâng.

Nửa nén hương sau đó, Yên Thế liền dẫn tất cả quân đội Ma Tộc rời khỏi Mộ Phủ, lần này bọn họ phải chứng minh cho tất cả sinh linh thấy, Ma Tộc không bại, con rơi của Thiên Đạo thì thế nào, chúng ta có thể nghịch thiên mà đi.

Ai, đó là Ma Tộc.

Ngoài Vĩnh Tiên Giới, các Thần Cảnh đại năng nhìn thấy một đội quân xuất hiện dưới Thế Giới Thụ, nhìn kỹ lại là Hỗn Độn Ma Tộc đã biến mất ngàn năm.

Ma Tộc không phải đã bị Thiên Đạo từ bỏ sao, bọn họ tại sao còn ở đó.

Ngươi đừng lo lắng nhiều như thế rồi, ngươi chẳng lẽ không phát

hiện Ma Tộc dẫn đầu kia, là một Ma Tôn cấp bậc sao.

Cái gì Ma Tôn.

Không tốt, Thánh Tử gặp nguy hiểm.

Bọn họ muốn đi vào Vĩnh Tiên Giới để trợ giúp Thánh Tử, nhưng đúng lúc này một luồng khí thế ngập trời đã đánh lui bọn họ.

Khí thế thật là khủng bố, khí thế như vậy tôi chỉ thấy trên người các Giới Chủ, chẳng lẽ hắn là Giới Chủ của Vĩnh Tiên Giới sao.

Đồng từ từ hiện ra thân ảnh.

Vĩnh Tiên Giới hoan nghênh Thánh Tử, nhưng không chào đón các ngươi, nếu đã tới, vậy thì tôi xin mời các ngươi xem một màn trò hay đi.

Sau đó Đồng vung tay lên, thân ảnh Yên Thế xuất hiện trước mặt mọi người.

Yên Thế ngẩng đầu nở nụ cười rạng rỡ.

Trước kia, các ngươi xâm lược Hỗn Độn thế giới của ta là các ngươi đã gieo nhân, bây giờ liền để những Thánh Tử, Thánh Nữ này ăn quả đắng mà các ngươi đã gieo đi.

Tiếp theo một khoảng thời gian, chỉ cần một Thánh Tử, Thánh Nữ c·hết đi, Đồng liền sẽ lấy đầu của hắn tới để đám người bên ngoài này nhận lãnh.

Cuối cùng, rồi sẽ có một ngày g·iết chóc trôi qua.

Đêm đã đến.

Tốt, tiết mục hôm nay đến đây là kết thúc, chúng ta ngày mai gặp lại.

Thân ảnh Đồng từ từ biến mất.

Đáng giận, thật sự là khinh người quá đáng, không được, ta nhất định phải nói tin tức này cho Giới Chủ.

Đám Thần Cảnh đại năng này đều truyền tin tức cho Giới Chủ của mình.

Trở về rồi.

Ừm.

Hôm nay dưới sự cao tốc hành động của Yên Thế, gần như một nửa lãnh địa bị xâm lược đều đã được giành lại rồi, nhưng cũng có vô số sinh linh oan uổng c·hết đi.

Chỉ một mình Yên Thế không phải là cách, Thời Nguyên đâu rồi, còn không để bọn họ đi hoạt động một chút.

Nhắc đến Thời Nguyên, từ lúc Khương Hoa trở về liền không thấy ba người Thời Nguyên.

Lạc Ly.

Người của Khải Minh Giới.

Gọi bọn họ tới đi.

Vâng.

Chỉ chốc lát sau ba người Thời Nguyên đi vào đại điện, trong lòng Thời Vũ còn ôm một cô bé vô cùng xinh xắn đáng yêu.

Trên người con bé có khí tức của Nguyên Sơ.

Khương Hoa nhìn về phía Vương Vân.

Vương Vân cũng biết ý của Khương Hoa, liền ôm lấy Lạc Ly.

Tiểu công chúa, vị này là sư tôn của cha con, ngoan, gọi tổ gia gia.

Tổ.

Tổ gia gia.

Lạc Ly rụt rè gọi Khương Hoa một tiếng.

Ai, không ngờ ngay cả hậu duệ cũng không có, lại có người gọi ta là gia gia.

Khương Hoa trực tiếp bế Lạc Ly lên.

Cho, cái này cho con chơi.

Khương Hoa dùng Hậu Thổ nặn một pho tượng đất sét giống hệt Lạc Ly đưa cho con bé.

Oa, tượng đất này giống hệt con.

Trẻ con dù sao vẫn là trẻ con, khi nhìn thấy vật phẩm kỳ lạ sau đó, liền xua tan nỗi sợ hãi ban đầu.

Mấy đứa, cũng cần phải sớm đi ra ngoài thôi.

Bây giờ Nam Vực chiến hỏa liên miên, các ngươi cũng nên giao thủ với Thánh Tử của các giới khác, nếu không các ngươi mãi mãi cũng dậm chân tại chỗ.

Ừm, cầm vật này, trong này tôi có chút linh khí, nếu như gặp nguy hiểm, bóp nát nó, tôi liền sẽ xuất hiện.

Vâng.

Thời Vũ con phải đặc biệt chú ý một chút, không phải vạn bất đắc dĩ thì tuyệt đối không nên kích hoạt sức mạnh Đạo Thể, nếu không ta sợ con sẽ bị để mắt tới, con có biết không.

Con biết rồi Thái Sơ ca ca.

Nghe được câu ca ca này, Khương Hoa chợt nghĩ đến Thời Vũ trước mắt này mới chưa đến 10 tuổi, không ngờ vì Đạo Thể mà biến thành giống như người lớn.

Tốt, các con đi thôi, nhớ kỹ phải chú ý an toàn.

Vâng.

Sau đó bốn người cũng rời đi Bí Cảnh.

Nhiều, vừa rồi Đế Giang truyền đến tin tức, mộ thất Bắc Vực cũng đã tìm tòi hoàn tất.

Thánh Nhân chi mộ xuất hiện rồi sao.

Có một.

Khi Thánh Nhân chi mộ xuất thế, kiếm khí trùng thiên, sát khí bao trùm toàn bộ Bắc Vực.

Trong Thánh Nhân có người có kiếm ý như vậy hình như ngoài Thông Thiên Giáo Chủ ra, thì không có người nào khác nhỉ.

Vừa vặn tôi muốn đi một chuyến Tổ Vu Điện.

Sau khi nói xong, hắn cũng không dừng lại trực tiếp biến mất trong đại điện.

Bắc Vực.

Bây giờ Bắc Vực đã hoàn toàn là thế lực của Vu Tộc, bởi vì có Mười Hai Tổ Vu dẫn dắt, bọn họ cũng coi như sống không tệ.

Điều kiện tiên quyết là không khai chiến với Yêu Tổ, thế nhưng Vu Tộc hiếu chiến, chiến tranh căn bản không có cách nào tránh được.

Khương Hoa vừa tiến vào Bắc Vực, liền thấy một đám người mênh mông cuồn cuộn đang đi về phía bộ lạc cách đó không xa.

Thánh Tử, phía trước chính là Thương Lang bộ.

Ừm, đám người kia thật ngốc, còn tự xưng thiên tài nữa, bây giờ Nam Vực trực tiếp xuất hiện một Thánh Nhân đại sát tứ phương, vẫn là Bắc Vực tốt, bây giờ có người ngăn chặn được Mười Hai tên đại ngốc đó, ta liền có thể an tâm phát triển thế lực của ta.

Vẫn là Tử Thần Thánh Tử khôn khéo, những Tiên Giới cấp trung hạ khác sao có thể là đối thủ của Viêm Giới chúng ta chứ.

Ha ha, đi, chúng ta đi tận hưởng niềm vui giết chóc đi.

Tử Thần không giống những Thánh Tử khác, lần này hắn tới Vĩnh Tiên Giới, cha hắn sợ hắn xảy ra chuyện, trực tiếp phái 3 tên Thánh Nhân cộng thêm một đội quân ngàn người tới bảo vệ hắn.

Tử Thần tiến vào Vĩnh Tiên Giới sau đó liền đặt ánh mắt vào Bắc Vực, hắn trực tiếp cho 3 tên Thánh Nhân đi kéo chân lực chiến đấu cao nhất của Bắc Vực, sau đó hắn liền dẫn theo quân đội, bắt đầu c·ướp bóc đốt g·iết.

Chương 464

Nhưng đúng lúc bọn họ chuẩn bị tiến vào bộ lạc Thương Lang thì một thân ảnh rơi xuống trước mặt bọn họ.

Ngươi là người bên ngoài.

Người này chính là Khương Hoa, hắn nhìn Tử Thần Thánh Tử hỏi.

Giết hắn.

Nhưng Tử Thần Thánh Tử căn bản không thèm nhìn hắn, trực tiếp ra lệnh cho thủ hạ của mình xông về phía Khương Hoa.

Hừ.

Theo Khương Hoa hừ lạnh một tiếng, sau đó mọi người liền như thấy thứ gì đó kinh khủng, sợ hãi nhìn Khương Hoa.

Không đúng, lực chiến đấu cao nhất của Bắc Vực không phải đã được ba vị trưởng lão ngăn cản sao, hắn là ai.

Ta là ai ngươi không cần biết, ngươi chỉ cần biết thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì đền mạng, ngươi giết nhiều người như vậy, liền muốn đền mạng.

Muốn mạng của ta, ngươi sợ là không có bản lĩnh này.

Sau đó Tử Thần trực tiếp ra lệnh cho thủ hạ của mình xông về phía Khương Hoa.

Ngươi cảm thấy những con kiến hôi này có thể làm gì được ta.

Khương Hoa vung tay lên một trận gió lốc thổi qua, sau đó thủ hạ của Tử Thần bị thổi bay.

Khương Hoa đi tới trước mặt Tử Thần.

Ngươi vừa mới không phải nói có ba cái Thánh Nhân đi Tổ Vu Điện rồi sao.

Đúng vậy.

Khương Hoa nghe được Tử Thần liền trực tiếp túm lấy Tử Thần bay về phía Tổ Vu Điện.

Lúc này tại Tổ Vu Điện.

Các ngươi không muốn chống cự vô nghĩa nữa.

Các ngươi và ta không phải cùng một cấp chiến lực, mặc dù đại trận của các ngươi có thể ngang hàng thực lực Thánh Nhân.

Nhưng cuối cùng vẫn có khoảng cách so với Thánh Nhân, ta không muốn làm tổn thương các ngươi, chỉ cần các ngươi không rời khỏi Tổ Vu Điện là được.

Không đời nào, ta sẽ không để mặc các ngươi ra tay với con dân Vu Tộc của ta.

Ai, cố chấp không linh hoạt.

Tử Kinh trực tiếp chỉ một cái, trên người Chúc Dung trực tiếp xuất hiện một lỗ trong suốt.

Hừ.

Chúc Dung.

Đế Giang nhìn thấy Chúc Dung bị thương đỏ ngầu cả mắt, bắt đầu điên cuồng đốt cháy khí huyết của mình.

Ai, chống cự vô nghĩa, đã các ngươi không chịu hợp tác, vậy thì đi c·hết đi.

Theo Tử Kinh trực tiếp huyễn hóa ra một bàn tay khổng lồ đánh về phía Tổ Vu.

Hừ.

Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh vang lên, bàn tay khổng lồ do linh khí hóa thành kia trực tiếp vỡ nát.

Ai.

Muốn giết bọn họ các ngươi có hỏi ý kiến của ta không.

Đúng lúc này Khương Hoa xách theo Tử Thần từ từ rơi xuống.

Tử Thần Thánh Tử.

Ngươi là người phương nào, mau thả Thánh Tử của chúng ta ra nếu không, đừng trách chúng ta không khách khí.

Trưởng lão Tử Kinh, ngươi mau cứu ta, Tử Vũ bọn họ đều đã c·hết trong tay hắn.

Cái gì, Tử Vân bọn họ đều đã c·hết.

Tử Kinh nghe được Tử Thần nói đã kinh sợ.

Đồng thời hắn cũng biết thực lực Đại Đạo của Khương Hoa, tuyệt đối là một Thánh Nhân.

Vị đạo hữu này, chúng ta làm một giao dịch thế nào.

Không thế nào.

Ngươi.

Giết người thì đền mạng, hắn đã giết nhiều sinh linh của Vĩnh Tiên Giới như vậy, nếu như không giết hắn, ta nên giải thích thế nào với sinh linh Vĩnh Tiên Giới.

Vậy chúng ta liền không có bất kỳ chỗ nào để thương lượng rồi sao.

Ngươi cảm thấy thế nào.

Tử Kinh khoát tay áo với hai tên Thánh Nhân phía sau mình, sau đó

ba tên Thánh Nhân xông thẳng về phía Khương Hoa.

Kiến nhiều hơn nữa cũng là kiến, bởi vì nó không thể tạo ra sóng lớn gì.

Băng Tuyết Đại Đạo thôi động, từng đạo băng tinh xông về phía ba tên Thánh Nhân.

Đáng giận, hắn vậy mà thân hoài Băng Tuyết Đại Đạo.

Xích Long.

Theo Khương Hoa một đầu Xích Long phía sau Khương Hoa từ từ hiện ra.

Theo Khương Hoa nhẹ nhàng điểm một cái, Xích Long trực tiếp chế ngự ba người.

Đại Hoang.

Tinh Vẫn.

Theo thiên thạch nện xuống, ba tên Thánh Nhân đã c·hết trong tay Khương Hoa.

Đây chính là cái kết khi ngươi đả thương Hậu Thổ.

Sao.

Làm sao có thể.

Ba tên Thánh Nhân cứ như vậy c·hết dưới tay Khương Hoa.

Tử Thần mặt đầy hoảng sợ nhìn thiên thạch trước mặt, cảm thấy vô cùng khó tin.

Giờ thì nên giải quyết ngươi thôi.

Không, ngươi không thể giết ta, phụ thân ta là Giới Vương Viêm giới, ngươi không thể giết ta, nếu không ngươi sẽ mang đến tai họa ngập đầu cho Vĩnh Tiên Giới.

Ha ha, cho dù là tai họa ngập đầu, ngươi cũng không nhìn thấy được đâu, c·hết đi.

Khương Hoa một chưởng trực tiếp đập c·hết Tử Thần.

Sau đó, Khương Hoa đến gần Hậu Thổ.

Vợ ơi, em không sao chứ.

Em không sao, anh mau đi xem Chúc Dung ca ca đi.

Ừm, Khương Hoa đến gần Chúc Dung, phát hiện bên cạnh anh ấy có một lỗ thủng xuyên qua.

Khương Hoa trực tiếp dùng Sinh Mệnh Chi Lực chữa lành vết thương đó.

Tốt rồi.

Sau đó, mọi người cùng nhau quay về Tổ Vu Điện.

Viêm giới Giới Vương, xảy ra chuyện rồi.

Chuyện gì.

Trong liệt diễm cuồn cuộn, một bóng người bước ra.

Thánh Tử hắn.

Hồn Đăng đã vỡ.

Cái gì.

Ai đã giết con ta.

Vĩnh Tiên Giới, tốt lắm Vĩnh Tiên Giới.

Khương Hoa, lần này anh đến là vì Thánh Nhân chi mộ sao.

Không phải, tôi là vì em, em cũng nên về nhà đi.

Em biết không, nhiều ngày không gặp em, tôi nhớ em c·hết mất.

Vừa nói xong, Khương Hoa đã muốn động chạm Hậu Thổ.

Khụ khụ, chúng tôi vẫn còn ở đây.

Đế Giang thấy động tác của Khương Hoa, trực tiếp ho khan hai tiếng.

Hắc hắc.

Khương Hoa vì da mặt dày nên lúng túng cười ha ha hai tiếng, khiến Hậu Thổ, người vốn chẳng giống ai, giờ mặt lại đỏ bừng.

Khương Hoa cảm nhận được một bàn tay đột nhiên xuất hiện bên eo mình, quả nhiên đã rời khỏi vị trí.

Tôi đến đây trước là để mượn tiền Hậu Thổ, hơn nữa, tòa Thánh Nhân chi mộ này đã xuất hiện, tôi phải nhanh chóng kích hoạt nó.

Bây giờ người bên ngoài vẫn chưa quá mạnh, chuyện sau này chúng ta ai cũng không nói chắc được đâu, cho nên càng chậm một giây là thêm một phần nguy hiểm, tôi sẽ kích hoạt Thánh Nhân chi mộ trước.

Lần này, Thánh Nhân chi mộ nằm sau Tổ Vu Điện, rất gần Tổ Vu Điện, nên Khương Hoa dẫn Hậu Thổ đến đó rất nhanh.

Một pho tượng cầm lợi kiếm sừng sững đứng đó.

Thông Thiên Giáo Chủ.

Hậu Thổ trực tiếp nhận ra chủ nhân của pho tượng này.

Sao em biết.

Anh quên rồi sao, mười hai Tổ Vu chúng ta và Tam Thanh đều là hậu duệ của Bàn Cổ, vì vậy, chúng tôi nhận ra nhau.

Hậu Thổ nói như thể đó là một chuyện hết sức bình thường.

À, thì ra là vậy, nghĩ đến việc Tam Thanh các người gặp nhau chắc chắn có ăn tết rồi.

Khương Hoa dường như đoán được điều gì đó, quả quyết nói.

Ăn tết thì chắc chắn rồi, ngày xưa chúng tôi và Tam Thanh vì tranh giành chính tông hậu duệ Bàn Cổ mà đấu đá nhau biết bao lâu, nhưng rồi theo thời gian trôi qua, cũng dần dần quên đi.

Ai, chỉ vì một danh hiệu đơn giản mà tranh cãi lâu như vậy, các người thật đúng là nhàm chán nha.

Khương Hoa không hiểu sự phức tạp trong đó, cũng lười nói.

Hiện tại, hai người đang tìm kiếm mảnh vỡ Thiên Đạo trên pho tượng Thông Thiên Giáo Chủ.

Kỳ lạ, sao tôi vẫn không tìm thấy nhỉ.

Khương Hoa tìm nửa ngày cũng không thấy mảnh vỡ Thiên Đạo.

Anh đang tìm cái này sao.

Đột nhiên Hậu Thổ lấy ra một mảnh vỡ lấp lánh hỏi.

Đúng đúng, chính là cái này, em tìm thấy ở đâu.

Đây là lúc nãy em thấy ở chân pho tượng Thông Thiên Giáo Chủ, cảm thấy rất kỳ lạ nên nhặt lên.

Thời đại này, mảnh vỡ Thiên Đạo đều bị vứt bừa bãi thế sao.

Đúng lúc này, mảnh vỡ trong tay Hậu Thổ phóng ra một đạo quang mang, bay vào mi tâm Hậu Thổ.

Thương Thiên ý chí.

Khương Hoa thấy tình huống này thì cảm thấy vô cùng nghi hoặc, sau đó, anh lo lắng nhìn về phía Hậu Thổ.

Vợ ơi, em không sao chứ.

Không sao, mảnh vỡ này chỉ đang truyền tin tức cho em thôi.

Truyền tin tức.

Khương Hoa hồi tưởng lại, khi ở Nữ Oa Cung, anh cũng nhận được tin tức từ mảnh vỡ đó.

Bây giờ Hậu Thổ cũng nhận được, liệu có liên hệ gì giữa chúng không.

Đi thôi, em dẫn anh vào.

Nói xong, Hậu Thổ không để ý phản ứng của Khương Hoa, trực tiếp dẫn Khương Hoa đến cửa vào cung điện.

Đây chính là cửa vào cung điện sao.

Khương Hoa nhìn bức tường trước mặt, vô cùng nghi ngờ nhìn Hậu Thổ.

Đúng vậy, vừa rồi mảnh vỡ đó cho em biết cửa vào cung điện ngay ở đây.

Khương Hoa đưa tay lên trán Hậu Thổ vỗ nhẹ một cái.

Anh làm gì vậy.

Hậu Thổ vô cùng nghi hoặc Khương Hoa đang làm gì, liền hỏi.

Đâu có nóng đâu, sao lại bắt đầu nói mê sảng rồi.

Anh mới nóng ấy.

Anh chờ xem.

Sau đó Hậu Thổ đi đến bên tường, cắn nát ngón tay vẽ ra một đạo phù chú lên đó, liền thấy trên vách tường xuất hiện một cơn lốc xoáy.

Theo như em nói lối vào ở ngay đây, anh không tin, giờ thì tin rồi chứ.

Hậu Thổ kiêu ngạo nhìn Khương Hoa nói.

Anh tin rồi.

Khương Hoa bất đắc dĩ liếc nhìn Hậu Thổ, sau đó đi theo vào

trong.

Bên trong cung điện vô cùng trống trải, chỉ có bốn thanh thạch kiếm cắm trên mặt đất ở giữa.

Đây chẳng lẽ là bốn thanh thần kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ sao.

Chắc là vậy, anh xem trên đó đều có viết tên kìa.

Hậu Thổ chỉ vào chữ trên thạch kiếm.

Đúng lúc này, bốn thanh thạch kiếm đồng thời sáng lên, ở giữa xuất hiện một lão già.

Ha, không ngờ Tam Thanh ta cùng mười hai Tổ Vu các ngươi tranh giành chính tông hậu duệ Bàn Cổ nhiều năm như vậy không có kết quả, bây giờ người kế thừa ta lại là Hậu Thổ ngươi a.

Hư ảnh cảm khái nhìn Hậu Thổ nói.

Ngươi tưởng ta quan tâm sao.

Tuy nhiên Hậu Thổ căn bản không nể mặt Thông Thiên Giáo Chủ, trực tiếp mắng lại.

Ha ha, mặc kệ ngươi có muốn hay không, bây giờ ngươi đều là người kế thừa của lão phu rồi.

Nói đến cùng, vẫn là chúng ta phản bội Vĩnh Tiên Giới.

Ngày xưa khi rời đi, ta đã để lại tất cả truyền thừa và bốn thanh kiếm của mình ở đây, chỉ cần các ngươi có thể vượt qua khảo hạch của ta, vậy thì truyền thừa của lão phu chính là của các ngươi.

Dần dần hư ảnh biến mất, bốn thanh thạch kiếm bắt đầu từ từ trở về hình dạng ban đầu của chúng.

Tru Tiên Kiếm Trận sao.

Đồng đạo nói trong số mấy vị Thánh Nhân các ngươi, chỉ có Tru Tiên Kiếm Trận của ngươi mới có thể khiến hắn nghiêm túc.

Tuy nhiên ta chưa từng thấy bao giờ, hôm nay hãy để ta mở mang tầm mắt một chút đi.

Nói xong, Khương Hoa cầm Hỗn Độn Long Ngâm thương bước vào trong trận.

Chương 465

Ngay khoảnh khắc Khương Hoa tiến vào, bốn thanh thần kiếm bắt đầu chuyển động.

Giờ đây, mỗi thanh kiếm đều tản ra phong mang đáng sợ.

Bắt đầu đi.

Theo tiếng hét lớn của Khương Hoa, Lục Tiên Kiếm bắt đầu chuyển động trước tiên.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc Long Ngâm thương của Khương Hoa chạm vào Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm và Tuyệt Tiên Kiếm từ phía sau Khương Hoa đâm tới.

Khương Hoa tự biết phòng thủ không bằng tấn công, lúc này hét lớn một tiếng, từng đạo Khương Hoa xuất hiện trong trận.

Lúc này, Tru Tiên Kiếm vẫn chưa hành động, bắt đầu di chuyển, nó thậm chí còn bắt chước cách thức của Khương Hoa, biến hóa ra từng thanh Tru Tiên Kiếm, nhất thời kiếm mưa trút xuống, Khương Hoa vì phòng thủ chậm, bị một trong số đó quán xuyên cánh tay.

Hừ.

Tuy nhiên, Khương Hoa vì có Sinh Mệnh Đại Đạo nên vết thương nhanh chóng lành lại.

Thật sự khó chơi.

Xích Long che chở.

Xích Long xuất hiện sau lưng Khương Hoa, trực tiếp bảo vệ Khương Hoa dưới thân mình.

Cứ thế này cũng không phải cách.

Bây giờ nhất định phải giải quyết Tru Tiên Kiếm trước.

Nhưng bây giờ kiếm mưa không ngừng, Khương Hoa căn bản không biết làm thế nào để tiếp cận Tru Tiên Kiếm.

Ta dựa vào.

Ngươi cũng nổ tung à.

Theo Hỗn Độn Long Ngâm thương bùng nổ, từng đạo Kim Long bay lên không trung, tấn công vào kiếm mưa.

Tru Tiên Kiếm, rắc rối lớn nhất, đã bị cầm chân.

Khương Hoa trực tiếp lấy ra Chín tầng Phù Đồ Tháp bảo vệ bản thân, liền bắt đầu chiến đấu với Lục Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm và Hãm Tiên Kiếm.

Vì không có Tru Tiên Kiếm kiềm chế, rất nhanh Hãm Tiên Kiếm đã bị Khương Hoa thu vào tay.

Mặc dù Hãm Tiên Kiếm vẫn muốn thoát ra, nhưng sức mạnh của Khương Hoa lớn hơn một chút, dù Hãm Tiên Kiếm có vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được.

Mà Tru Tiên Kiếm Trận mất đi một thanh kiếm thì căn bản không thể phát huy ra lực lượng chân chính, rất nhanh liền bị Khương Hoa phá giải.

Khương Hoa phá giải Tru Tiên Kiếm Trận xong, bốn thanh kiếm lại biến trở về kiếm đá nguyên bản.

Ha ha, không hổ là Thái Sơ, quả nhiên cường đại.

Hơn nữa trong tay còn có thần binh không kém gì Tru Tiên Kiếm của ta, lão đạo cam tâm.

Truyền thừa của ta nằm ngay phía trước, các ngươi có thể tự động đến đó.

Hi vọng các ngươi có thể giúp Vĩnh Tiên Giới vượt qua lần nguy cơ này.

Nói xong, hư ảnh Thông Thiên Giáo Chủ hóa thành những đốm tinh quang, thắp sáng toàn bộ đại điện.

Không tệ, vị Thông Thiên này còn tốt hơn Nữ Oa.

Nữ Oa ngay cả điện cũng không nỡ dùng, ngươi xem người ta Thông Thiên, trước khi đi còn biết thắp sáng đèn cho ta.

Nữ Oa nên học hỏi một chút.

Khương Hoa đỡ cằm, thành khẩn phê bình.

Hậu Thổ bất đắc dĩ lắc đầu.

Đầu óc Khương Hoa lúc nào cũng có chút không bình thường so với người khác, điều này khiến người ta rất khó biết Khương Hoa đang nghĩ gì.

Lúc này, Khương Hoa quay đầu nói: Vợ ơi, em còn ngẩn người làm gì, mau tiếp nhận truyền thừa đi.

Nhưng người vượt qua khảo hạch là anh mà, sao lại muốn em tiếp nhận truyền thừa.

Cái này em không hiểu rồi.

Tất nhiên mảnh vỡ Thiên Đạo tìm đến em, vậy thì chứng tỏ em là người kế thừa của ngôi mộ này.

Những người khác không có tư cách này, em biết không.

Em.

Khương Hoa nhìn ra sự khó xử của Hậu Thổ, vẫn là vì mâu thuẫn giữa Tam Thanh và mười hai Tổ Vu.

Chuyện nhỏ như vậy mà lại khiến họ nhớ lâu đến thế sao.

Khương Hoa tỏ vẻ vô cùng im lặng.

Cuối cùng Hậu Thổ, sau một thời gian dài đấu tranh tâm lý, đã chọn chấp nhận sự thật này, bước lên tiếp nhận truyền thừa của Thông Thiên Giáo Chủ.

Khi Hậu Thổ ngồi khoanh chân giữa kiếm trận, bốn thanh thần kiếm bắt đầu xoay tròn điên cuồng.

Từng chút một, những đạo quang mang từ thần kiếm tiến vào cơ thể Hậu Thổ.

Mà bên ngoài, pho tượng Thông Thiên Giáo Chủ bắt đầu phát ra hào quang màu trắng bạc, những ngôi mộ nhỏ khác cũng theo đó phóng ra quang mang hội tụ về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Bắc Vực cũng hoàn thành rồi, bây giờ chỉ còn Đông Tây Nam và Viêm Vực thôi.

Đồng, đang ngồi tu luyện trong mộ phủ, mở mắt nhìn cột sáng bạc xuyên trời từ Bắc Vực, một nụ cười hiện lên trên mặt hắn.

Viêm Chủ cầu kiến.

Điều này khiến Đồng vô cùng kinh ngạc, bây giờ hắn không yên ổn ở Viêm Vực mà lại đến mộ phủ làm gì.

Cho hắn vào đi.

Chẳng bao lâu, Trần Bỉnh Nham đi theo Thạch Thiên vào.

Viêm Chủ, bây giờ ngươi không ở Viêm Vực, đến mộ phủ của ta không biết có chuyện gì.

Đế Tôn, tôi đã cho thủ hạ tìm kiếm tất cả mộ huyệt xong xuôi, thế nhưng, Thánh Nhân chi mộ đồng thời chưa từng xuất hiện, mà thay vào đó là một con đường vô cùng âm trầm, khủng khiếp.

Con đường như thế nào.

Chẳng biết từ lúc nào, Khương Hoa đã xuất hiện sau lưng Viêm Chủ.

Ngay hôm nay, khi tôi tìm kiếm xong tất cả mộ huyệt, giữa trời đất liền vang vọng tiếng cười âm trầm, khủng khiếp này, hơn nữa loại tiếng cười này lại có thể ảnh hưởng tâm thần con người, khiến người ta xuất hiện ảo giác.

Ừm, sự tình có nguyên nhân tất có quỷ.

Tôi đi xem thử.

Nói xong, Khương Hoa bay thẳng đến Viêm Vực.

Cảnh tượng kinh sợ khi anh đến ranh giới Viêm Vực khiến Khương Hoa ngây người.

Khắp trời Hắc Viêm cháy hừng hực.

Khương Hoa phóng ra thần trí cảm nhận một chút, toàn bộ Viêm Vực lại không có một sinh mệnh nào.

Ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Khương Hoa cảm nhận được và truyền tin tức cho Đồng.

Đồng nhận được tin tức xong, vội vàng dẫn Viêm Chủ bay tới.

Hai người bọn họ nhìn thấy ngọn lửa màu đen trước mắt xong cũng choáng váng.

Không, con dân của ta đều mất hết rồi.

Ta có lỗi với các ngươi, nếu như ta còn tọa trấn Viêm Vực thì sẽ không xảy ra tình huống như vậy.

Ngay lúc này, một bóng người từ trong biển lửa khắp trời bước ra.

Ngươi là ai.

Kiệt kiệt, ngươi không cần biết ta là ai, ngươi chỉ cần biết, Vĩnh

Tiên Giới các ngươi chú định là quân cờ bị Thần Vực vứt bỏ, ngươi không trốn thoát khỏi vận mệnh bị Dị Vực nuốt chửng đâu.

Sau đó, bóng người đó biến mất.

Xem ra, Viêm Vực này lại là một cánh cửa mà Dị Vực đi vào Vĩnh Tiên Giới.

Không được, ta phải đi vào chặn cánh cửa đó trước.

Nói xong, Khương Hoa trực tiếp xông vào, biến mất trong biển lửa khắp trời.

Khương Hoa.

Đồng vốn muốn đuổi theo, nhưng nghĩ đến tình hình Vĩnh Tiên Giới đang lo ngoại hoạn, hắn từ bỏ ý định này, chỉ có thể ký thác hi vọng vào Khương Hoa.

A, đều phải c·hết, ta muốn các ngươi chôn cùng con dân Viêm Vực của ta.

Ngay lúc này, Đồng nghe thấy Viêm Chủ đột nhiên phát ra tiếng cười kinh người.

Hắn nhíu mày.

Ngươi làm sao vậy.

Đồng muốn kiểm tra Viêm Chủ, nhưng Viêm Chủ lại trực tiếp một chưởng chụp về phía Đồng.

Hừ.

Đồng nhìn thấy bộ dạng đó của hắn thì sao có thể không biết hắn đã mê muội.

Trần Bỉnh Nham biết mình không phải đối thủ của Đồng, đau thương cười một tiếng rồi nhảy vào biển lửa.

Đồng lúc này ở trong biển lửa màu đen này từ từ bay về phía trước.

Hắn cũng không biết mình nên đi đâu, không tìm thấy lối ra.

Đúng lúc này, bóng người kia lại xuất hiện.

Cần gì chứ.

Vì một thế giới đã định trước tương lai mà liều mạng, có đáng không.

Đó không phải chuyện của các ngươi, không liên quan gì đến các ngươi.

Ha ha, tốt lắm, không liên quan gì đến chúng ta.

Thái Sơ Thần Chủ.

Chúng ta biết năm đó ngươi là kẻ mạnh nhất trong thế giới Hỗn Độn vì một số nguyên nhân mà biến mất, bây giờ lại xuất hiện, không biết ngươi có thể thay đổi Càn Khôn được không.

Mẹ kiếp, người Dị Vực các ngươi biết còn nhiều thật đấy, ngươi nói xem ta có nên khen ngợi ngươi không.

Ha ha, Thái Sơ Thần Chủ, ngươi không cần đối với chúng ta có địch ý lớn như vậy, bởi vì chúng ta tương lai nói không chừng sẽ hợp tác đấy, điều này ai mà nói trước được.

Hợp tác với ngươi.

Ngươi nằm mơ đi thôi.

Khương Hoa lười nói nhảm với hắn, trực tiếp một đạo kiếm quang ném tới.

Nhưng đạo kiếm quang đó xuyên qua cơ thể hắn.

Gương biến dạng, ngươi không giết c·hết được ta đâu.

Ta nói chúng ta nhất định sẽ có ngày hợp tác, chỉ là cơ hội đó còn chưa tới thôi.

Sau đó, bóng người đó từ từ biến mất, rồi trước mặt Khương Hoa lại xuất hiện một đạo quang mang.

Đi theo ta.

Ta tặng ngươi một món quà, coi như tiền đặt cọc cho sự hợp tác của chúng ta sau này.

Khương Hoa suy nghĩ một chút rồi đi theo, đi thẳng đến một chỗ có một xoáy nước khổng lồ.

Khi Khương Hoa đến nơi này, bóng người đó từ trong xoáy nước bước ra.

Đến đây đi, bây giờ ngươi có thể phong ấn xoáy nước này lại.

Chương 466

Nhưng ta khuyên ngươi một lời, trong Thần Vực còn ẩn chứa những thứ khủng khiếp hơn cả Dị Vực chúng ta.

Hãy gia nhập Dị Vực đi.

Giọng nói đó tràn đầy ý nghĩa dụ dỗ, khiến Khương Hoa ngừng suy nghĩ một lát.

Đúng, cứ như vậy, từng bước một bước vào Dị Vực, trở thành một thành viên của Dị Vực đi, để người Thần Vực được mở mang tầm mắt về cơn thịnh nộ của Thái Sơ Thần Chủ.

Hủy diệt, chôn vùi, phá hủy, tuyệt vọng, mới là đại danh từ của Thái Sơ Thần Chủ.

Hủy diệt, chôn vùi, phá hủy, tuyệt vọng.

Khương Hoa lẩm bẩm bước về phía xoáy nước.

Thiên Tuyệt càn rỡ cười to.

Tỉnh lại.

Ngươi không bị hắn mê hoặc.

Đúng lúc này, giữa Hư Không xuất hiện một bóng người già nua, ông ta vội vàng giữ Khương Hoa lại.

Dùng linh lực của mình để tỉnh lại Khương Hoa.

Ừm, ta làm sao vậy.

Khương Hoa, người vốn có đôi mắt vô thần, đột nhiên phản ứng lại.

Ngươi cuối cùng cũng tỉnh rồi.

Đáng g·hét, Hỗn Nguyên, lại là ngươi phá hỏng chuyện tốt của ta.

Thiên Tuyệt, ngày xưa ta không giết ngươi đã là nhân từ lớn nhất rồi, hi vọng ngươi đừng tự tìm c·hết.

Cái khế ước mà mấy kẻ vô dụng các ngươi ký kết ta có thể không thừa nhận, cùng lắm thì chúng ta sẽ phát động c·hiến t·ranh một lần nữa ở Hỗn Độn Hải.

Ngươi điên rồi.

Thiên Tuyệt biết Hỗn Nguyên là người nói được làm được, cũng lười đôi co với ông ta, trực tiếp quay người tiến vào xoáy nước.

Tiền bối.

Ha, Thiên Đạo chi tử, chúng ta gặp mặt rồi.

Lão giả hiền hòa nhìn Khương Hoa, cười híp mắt nói.

Thiên Đạo chi tử.

Tiền bối sao lại gọi ta như vậy.

Ha ha, trước tiên hãy phong ấn nơi này đi, ta dẫn ngươi đến một nơi.

Được.

Khương Hoa bay lên ngay phía trên xoáy nước, phóng ra Tứ Thánh Khóa Thiên Đại Trận.

Ừm, trận pháp tốt.

Trong vòng ba năm, Dị Vực tuyệt đối không có cách nào tiến vào Vĩnh Tiên Giới.

Hỗn Nguyên nhìn Khương Hoa phóng thích trận pháp, công nhận gật đầu.

Mới ba năm sao.

Chàng trai trẻ, ba năm đã là rất dài rồi, đừng không biết đủ.

Đi, ta dẫn ngươi đi gặp hai người.

Hỗn Nguyên vung tay lên, hai người tiến vào không gian hư không.

Tiền bối, ngài vẫn luôn ở trong không gian hư không này sao.

Đúng vậy, đây cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Cũng may mấy ngàn năm nay có hai đứa nhóc này bầu bạn, giải buồn, cũng không tệ.

Hai người nói chuyện đi đến một sân nhỏ.

A Quang, cậu sao mà đần thế, cậu đổi một mạch suy nghĩ thì câu đố này chẳng phải sẽ giải được sao.

Khương Hoa nghe thấy giọng nói quen thuộc này, ngẩn người một chút rồi vội vàng xông vào sân.

Khương Hoa quả nhiên nhìn thấy Huyễn Quang và Hi đang nghiên cứu thứ gì đó.

Thế nhưng Hi, dù tôi đổi một mạch suy nghĩ cũng không giải được mà.

Khương Hoa ẩn giấu khí tức rồi từ từ đi qua, phát hiện bọn họ đang nghiên cứu làm thế nào để cắt một cái hình vuông thành ba khối.

Hơn nữa, Khương Hoa kinh ngạc phát hiện hai thiên tài tu luyện này lại không một ai giải được.

Tôi nghĩ hẳn là làm như thế này.

Khương Hoa nhịn không được trực tiếp đưa tay cầm lấy con dao, cắt ngang thành hai khối, rồi cắt thêm một đường trên một trong hai khối đó.

Các cậu nhìn, như vậy chẳng phải được sao.

Tuy nhiên, lời nói của Khương Hoa lại không nhận được bất kỳ hồi đáp nào.

Các cậu làm sao vậy.

Khương Hoa nghi ngờ quay đầu nhìn lại, phát hiện Huyễn Quang và Hi đều ngẩn ra, đôi mắt cả hai đã ngập nước mắt.

Lâu rồi không gặp, Tiểu Quang, Tiểu Hi.

Nhiều năm như vậy đã làm khổ hai đứa.

Khương Hoa vốn muốn nói gì đó để không khí bớt bi thương, thế nhưng, lời nói đến miệng lại biến thành một câu lâu rồi không gặp.

Huyễn Quang và Hi không khỏi ôm lấy Khương Hoa.

Lần này, họ không còn là Lang Quang Đại Đế uy chấn Thần Vực, cũng không phải Băng Hoàng lạnh lùng băng giá, họ chỉ là Tiểu Quang và Hi, những đệ tử được Khương Hoa nhận nuôi năm đó.

Mấy ngàn năm chờ đợi, mấy ngàn năm uất ức, tất cả đều theo câu lâu rồi không gặp mà vỡ òa.

Họ cứ thế khóc, khóc như một đứa trẻ.

Ai, làm khổ hai đứa rồi.

Từ giờ trở đi, sẽ không để các đứa phải chịu bất kỳ uất ức nào nữa.

Đi thôi, chúng ta cùng nhau trở về mộ phủ, ở nơi đó còn có Đế Tôn đang chờ các đứa đấy.

Thế nhưng, Sư tôn, chúng con.

Đúng vậy, cơ thể của bọn họ đã bị hiến tế, bây giờ chỉ còn linh hồn.

Cơ thể của hai đứa ta đã mang đến đây.

Hỗn Nguyên không biết từ lúc nào đã tới, sau lưng ông ta nằm ngang hai bộ cơ thể.

Cái này.

Ha ha, ngày xưa sau khi các ngươi hiến tế, cơ thể của hai đứa bị đặt ở Quỷ Lộ Trấn để trấn áp tà ma.

Bây giờ khi cần, ta liền mang đến cho các ngươi rồi.

Tiểu Quang và Hi quỳ xuống hướng về Hỗn Nguyên.

Tiền bối, ngàn năm dạy bảo của ngài, chúng con sẽ vĩnh viễn khắc ghi trong lòng.

Một lần nữa cảm ơn sự giúp đỡ của ngài, nếu không có ngài, chúng con đã không thể gặp lại nhau trong không gian hư không này.

Ha ha, không có gì đáng ngại, sau này thường đến thăm lão già ta là được rồi.

Tiền bối, hay là ngài theo chúng con đến mộ phủ đi.

Ở đó có Thời Gian Thụ tự thành Bí Cảnh, có lẽ có thể giúp ngài chữa thương.

Ồ.

Ngươi nhìn ra ta b·ị t·hương sao.

Linh khí của ngài rất dễ dàng đình trệ, ngài nói xem ta có thể không nhìn ra sao.

Được thôi, nếu là Thế Giới Thụ Bí Cảnh, có lẽ lão già ta có thể mượn sức mạnh của Thế Giới Thụ để khôi phục thì sao.

Đi thôi, trở lại mộ phủ xong, tôi sẽ giúp hai đứa đúc lại cơ thể.

Khương Hoa vung tay lên, hai bộ cơ thể được Khương Hoa thu vào.

Sau đó, đám người biến mất khỏi không gian hư không.

Chỉ còn lại một sân nhỏ chứng minh nơi này từng có người sinh sống.

Tốt, chúng ta đến mộ phủ rồi.

Không hổ là Thế Giới Thụ, pháp tắc thế giới này thật sự cường đại, có lẽ ta thật sự có thể chữa lành vết thương của mình.

Về rồi sao.

Trong đại điện, Đồng cảm nhận được hơi thở của Khương Hoa xong, liền bay tới.

Thế nào rồi, cánh cửa đã được phong ấn lại chưa.

Ừm, chúng ta có ba năm thời gian.

Ba năm sao, đủ rồi.

Ừm, có khí tức quen thuộc, A Quang và Hi, Khương Hoa, cậu đã cứu họ về rồi sao.

Đế Tôn, đã lâu không gặp.

Lần cá cược trước của chúng ta, ngài đã thua rồi.

Ha ha, các ngươi có thể trở về thì cái gì cũng tốt.

Được rồi, Đồng, vị này là Hỗn Nguyên tiền bối.

Sách, Đạo Vô Địch.

Hỗn Nguyên nhìn thấy Đồng liền lập tức nhận ra Đồng tu luyện Đạo Vô Địch.

À, tiền bối đã nhìn ra sao.

Ha ha, vì Thời Không Đại Đạo sao, không ai quen thuộc hơn ta được.

Hỗn Nguyên nói, rồi xuất hiện từng đạo thân ảnh tan vỡ.

Ý niệm khống chế thời không vỡ vụn, tiền bối, ngài đã đạt tới Đạo Vực rồi.

Ha ha, ta đã tới tầng thứ năm của Đạo rồi.

Cái gì.

Lần này không chỉ Đồng mà cả Khương Hoa cũng vô cùng kinh ngạc.

Tầng thứ năm của Đạo là khái niệm gì.

Giơ tay giữa chừng liền có thể khiến thời gian không gian của một thế giới hỗn loạn.

Tốt rồi, thành tựu tương lai của các ngươi chung quy sẽ cao hơn ta.

Nơi này không tệ, rất thích hợp để chữa thương.

Nơi này là Chín tầng Phù Đồ Tháp, trong này có âm dương, hơn nữa phối hợp với pháp tắc thế giới, cho nên rất có lợi cho việc chữa thương.

Ừm, có lòng.

Cái này cho ngươi.

Lát nữa để linh hồn họ nhập vào cơ thể, ngậm vật này trong miệng.

Cơ thể của họ ở Quỷ Lộ Trấn hơn ngàn năm, khó tránh khỏi có sinh linh Dị Vực nào nhập thể.

Được rồi, chúng ta bắt đầu đi.

Khương Hoa lấy ra Tứ Thánh Thạch đặt giữa hai người, sau đó bỏ đan dược vào miệng cơ thể.

Rồi Khương Hoa trực tiếp dẫn động Thiên Lôi giáng xuống hai bộ cơ thể này, khiến cơ thể vốn đã khô cạn một lần nữa có thể hấp thụ linh khí.

Cuối cùng, sau khi hoàn thành những bước này, liền tiến vào bước quan trọng nhất: linh hồn nhập thể.

Hai đứa kiên trì nhé, có thành công hay không thì nhìn vào ván cược này thôi.

Đồng bay lên đỉnh tháp, hội tụ toàn bộ linh khí Nam Vực lại.

Cái gì, các ngươi nhìn xem Nam Vực đã xảy ra chuyện gì.

Toàn bộ linh khí Nam Vực đều tụ tập gần Thế Giới Thụ.

Không đúng, ta có một loại dự cảm xấu.

Tụ.

Khương Hoa từng chút một dẫn linh khí vào hai bộ cơ thể, nhưng lượng linh khí mà hai Đạo Cảnh cần lại khổng lồ biết bao.

Cho dù là Khương Hoa bây giờ cũng có chút không chịu nổi.

Kiên trì thêm một chút nữa, kiên trì thêm một chút nữa là được rồi.

Cuối cùng, với cái giá là toàn bộ linh khí của Nam Vực, lượng linh khí cần thiết để phục sinh Huyễn Quang và Hi cuối cùng cũng đủ.

Cuối cùng cũng hoàn thành rồi, bây giờ chỉ cần chờ đợi họ tỉnh lại thôi.

Khương Hoa mặt đầy mệt mỏi bước ra khỏi Phù Đồ Tháp, nhìn thấy tất cả đệ tử mộ phủ đều đang thủ hộ phía dưới.

Khi họ nhìn thấy Khương Hoa ra ngoài, dường như cảm thấy yên tâm mà thở phào nhẹ nhõm.

Được rồi, mọi người về đi.

Lúc này, Khương Thụy Thu và những người khác bay tới, nhìn Khương Hoa với vẻ mặt mệt mỏi, cảm thấy vô cùng đau lòng.

Không sao đâu, tôi nghỉ ngơi một lát sẽ khỏe.

Thoáng cái ba ngày trôi qua.

Khương Hoa mỗi ngày đều canh giữ bên Huyễn Quang và Hi, bởi vì Khương Hoa cảm thấy mình đã nợ họ quá nhiều.

Bây giờ, linh lực tỏa ra từ Huyễn Quang và Hi ngày càng ngưng thực.

Cũng sắp tỉnh rồi.

Lúc này, bên ngoài Vĩnh Tiên Giới, một chiến thuyền khổng lồ xuất hiện.

Giới Chủ, phía trước chính là Vĩnh Tiên Giới rồi.

Tử Thần đã c·hết ở nơi này, ta muốn Vĩnh Tiên Giới chôn cùng cho con ta.

Các ngươi nhìn kìa, Giới Chủ Viêm giới lại đích thân đến, đã xảy ra chuyện gì sao.

Ngươi không biết sao, Tử Thần bị giết ở Bắc Vực đấy.

Giới Chủ muốn báo thù cho con trai hắn.

Sách, xem ra lần này Vĩnh Tiên Giới gặp phải chuyện lớn rồi, chúng ta có kịch hay để xem.

Ngày mai, san bằng Vĩnh Tiên Giới.

Giọng Tử Sơn xuyên thấu không gian, vang vọng đến Vĩnh Tiên Giên.

Chương 467

Khương Hoa nghe thấy âm thanh này, khinh thường cười một tiếng.

Khương Hoa, có cần để ta giết hắn không.

Mấy con ruồi này, đánh mãi không hết.

Không cần, ngày mai tôi sẽ cho Thần Vực một bất ngờ.

Khương Hoa nhìn không gian tí ti tan vỡ bên cạnh Huyễn Quang và Hi, cười hì hì nói.

Anh muốn để A Quang và Hi mượn Viêm giới để cảnh cáo Thần Vực sao.

Đúng vậy, tôi muốn cho bọn họ biết cơn ác mộng của bọn họ vừa mới bắt đầu.

Ngày hôm sau, bên ngoài Vĩnh Tiên Giới có khoảng mười mấy vị Thánh Nhân đứng đối mặt với Vĩnh Tiên Giới.

Đi.

Đi theo ta đến Vĩnh Tiên Giới đại khai sát giới đi.

Tử Sơn nói rồi chuẩn bị bay về phía Vĩnh Tiên Giới.

Tử Sơn, ngươi dám bước vào Vĩnh Tiên Giới, ta sẽ tàn sát Viêm giới của ngươi, ngươi xem ta có dám không.

Đúng lúc này, từng bóng người lần lượt xuất hiện trước mặt Tử Sơn.

Vương Thiên Chiến, là ngươi.

Bọn các ngươi đám dư nghiệt của thế giới Hỗn Độn, mau tránh ra

cho ta, nếu không, ta sẽ giết cả các ngươi cùng một chỗ.

Ngươi có bản lĩnh đó sao.

Một giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên, sau đó một cô gái xinh đẹp rơi xuống trước mặt Vương Thiên Chiến.

Lạc Thần.

Sao em lại đến đây.

Đây là nhà của Phu quân tôi, anh nói xem tôi sao không thể đến.

Lạc Thần nhìn Tử Sơn trước mặt như thể nhìn một tên hề.

Ha ha, không ngờ đường đường Chuẩn Nhất Lưu Tiên Giới Giới Vương lại kết hôn với một con kiến nhỏ bé của Tiên Giới yếu kém, thật khiến người ta không thể ngờ nổi.

Ngươi tự tìm c·ái c·hết.

Lạc Thần nghe Tử Sơn chế giễu Phu quân mình, liền muốn giết hắn.

Lạc Thần, không cần vội vã ra tay, tôi đã chuẩn bị cho bọn họ một bất ngờ.

Đúng lúc này, Khương Hoa ôm Lạc Ly đi tới, đôi lông mày khẽ nhíu lại.

Ngươi là ai, con gái ta sao lại ở trong tay ngươi, Vương Vân đâu.

Liên tiếp ba câu hỏi khiến Khương Hoa có chút không biết nên trả lời câu nào trước.

Khương Hoa đi đến bên Lạc Thần, giao Lạc Ly cho cô ấy.

Thân phận của tôi thì sau này em sẽ biết, bây giờ tôi sẽ giải quyết chuyện trước mắt đã.

Khương Hoa nhìn Tử Sơn ở cách đó không xa.

Ngươi là. phụ thân của Tử Thần đúng không.

Vừa hay, tôi có cái quà này cho ngươi.

Nói xong, trong tay Khương Hoa xuất hiện một cái đầu người, Khương Hoa tiện tay ném cho Tử Sơn.

Tử Sơn nhận lấy cái đầu người, nhận ra đây là con trai mình.

Con ta, con c·hết thảm quá, con yên tâm, ta nhất định sẽ báo thù cho con.

Ta muốn toàn bộ Vĩnh Tiên Giới phải ra tay, báo thù cho con.

Ha ha, báo thù thế nào.

Với thực lực Đạo Cảnh sơ kỳ của ngươi sao.

Khương Hoa từng bước một đi về phía Tử Sơn, mỗi bước đi, trái tim Tử Sơn lại theo đó mà nhảy lên.

Ai, đừng căng thẳng, đối thủ của ngươi không phải ta.

Hôm nay, ta muốn nói cho toàn bộ Thần Vực, cơn ác mộng của các ngươi bắt đầu từ bây giờ.

Ngày xưa đã ra tay với thế giới Hỗn Độn của ta, ta sẽ không bỏ qua bất kỳ ai.

Khương Hoa vừa dứt lời, từ Vĩnh Tiên Giới phát ra hai cỗ khí thế ngút trời.

Hôm nay, cứ bắt đầu từ ngươi, chủ Viêm giới này.

Tất cả những chuyện các ngươi đã làm trong Kỷ Nguyên trước, ta Thái Sơ, sẽ từng chút một tính toán với các ngươi.

Giọng Khương Hoa dường như xuyên thấu toàn bộ Thần Vực, khiến tất cả mọi người đều biết người từ thế giới Hỗn Độn yếu ớt ngày xưa kinh khủng và cường đại đến nhường nào.

Đúng lúc này, Đồng cũng từ từ đi tới.

Ngày xưa vì ta chuyển thế trùng tu, dẫn đến thế giới Hỗn Độn bị hiến tế.

Bây giờ ta trở về, Thần Vực, hãy run rẩy đi.

Đế Tôn trực tiếp phóng ra khí thế thuộc về mình, hơn nữa có Thời Không Đại Đạo gia trì, gần như truyền khắp toàn bộ Thần Vực.

Thái Sơ, Đế Tôn.

Các ngươi trở về thì đã sao, chỉ là một đám người chú định bị hiến tế thôi.

Thái Sơ Sư tôn.

Đế Tôn.

Các ngươi trở lại rồi.

Ta phải nhanh chóng đánh thức ba vị Sư huynh, đi Vĩnh Tiên Giới tìm các ngươi.

Thái Sơ.

Khương Hoa, ngươi cuối cùng cũng xuất hiện.

Ở một Tiên Giới nào đó, một cô gái vô cùng xinh đẹp, khi nghe thấy cái tên này, nước mắt tuôn rơi, sự chờ đợi vạn năm của mình cuối cùng cũng có kết quả.

Sư muội, em sao lại khóc, có phải ta đã làm gì sai không.

Lúc này, một người đàn ông bên cạnh cô thấy cô khóc, luống cuống tay chân không biết nên làm gì.

Sư huynh, đây là lần cuối cùng em gọi anh là Sư huynh.

Cảm ơn anh, nhưng bây giờ em nhất định phải đi.

Nói xong, cô ấy biến trở về hình dạng ban đầu, đó chính là Linh

Nguyệt.

Vì Khương Hoa và Đồng Chiêu cáo Thần Vực, sáu Thần Chủ Hỗn Độn cuối cùng rồi cũng sẽ đoàn tụ.

Đúng lúc này, từ trong Vĩnh Tiên Giới bay ra hai bóng người, chính là Huyễn Quang và Hi sau khi trùng sinh.

Sư tôn.

Đứng lên đi, để bọn họ được mở mang tầm mắt về cơn thịnh nộ đã tích tụ vạn năm của thế giới Hỗn Độn chúng ta.

Vâng.

Ngươi muốn c·hết như thế nào.

Huyễn Quang nhìn Tử Sơn, chỉ một câu nói đơn giản như vậy lại toát lên bá khí vô thượng.

Ngươi ngươi, ngươi rốt cuộc là ai.

Một trong sáu Thần Chủ Hỗn Độn, Lang Quang Đại Đế.

Cái gì, hắn là Lang Quang Đại Đế, hắn không phải đã c·hết rồi sao, bây giờ sao lại sống lại.

Bây giờ chúng ta nên chú ý không phải chuyện này, hơn nữa, bây giờ Vĩnh Tiên Giới có Thái Sơ, Đế Tôn, Lang Quang Đại Đế, vậy ngài cảm thấy mấy vị Thần Chủ khác còn có thể ở xa sao.

Xong rồi, chúng ta sao lại vô duyên vô cớ đến Vĩnh Tiên Giới làm gì chứ, bây giờ thì hay rồi, trực tiếp không về được.

A Quang, nhanh chóng giải quyết bọn chúng rồi về đi, chúng ta đã lâu không cùng Sư tôn uống rượu rồi.

Ai, cô gái bên cạnh Thái Sơ đó là ai vậy, cô ấy gọi Lang Quang Đại Đế là A Quang, chẳng lẽ cô ấy là vị Băng Hoàng trong truyền

thuyết sao.

Tôi cũng cảm thấy giống vậy.

Ngày xưa khi Hỗn Độn hiến tế, hai người họ đã cùng nhau đi đến diệt vong.

Tôi nghĩ bây giờ họ được Thái Sơ Thần Chủ phục sinh cùng một chỗ, điều này rất có thể.

Nhưng mà, Hi căn bản không thèm để ý đến những lời bàn tán của bọn họ.

Bây giờ cô ấy chỉ muốn ôm lấy Khương Hoa như vậy, chờ đợi A Quang của cô ấy dọn dẹp đám người chướng mắt này.

Tốt rồi, thời gian không còn nhiều nữa, các ngươi muốn c·hết như thế nào.

Giọng Huyễn Quang chấn nhiếp tất cả mọi người.

Ha ha, có chiến lực hay không, cậu đi thử một chút chẳng phải sẽ biết sao.

Huyễn Quang lười nhác dây dưa với hắn, giống như Hi vừa nói, bọn họ còn muốn đoàn tụ với Sư tôn, đám người này đúng là quá mất hứng.

Ngay sau đó, phía sau Huyễn Quang xuất hiện sáu vòng ánh sáng, dưới sự chỉ huy của Huyễn Quang, chúng bay về phía Tử Sơn từ các hướng khác nhau.

Tử Sơn thấy Huyễn Quang công kích, không dám khinh thường, lập tức tạo ra một bức tường chắn để chặn các vòng ánh sáng của Huyễn Quang.

Tử Sơn nhìn thấy mình đã chặn được công kích của Khương Hoa, vừa mới chuẩn bị thả lỏng.

Ngươi tưởng ngươi có thể dễ dàng ngăn cản công kích của ta như vậy sao.

Quả nhiên, ngay sau đó, bức tường chắn của Tử Sơn bắt đầu xuất hiện những vết rạn nứt.

Cái này sao có thể.

Tử Sơn không thể tin nhìn xung quanh, hắn biết hôm nay mình e rằng khó thoát khỏi cái chết rồi.

Hắn cắn răng một cái, trực tiếp bùng nổ ra thực lực mạnh nhất của mình xông về phía Huyễn Quang.

Kiến hôi mà còn vọng tưởng lay chuyển đại thụ sao.

Huyễn Quang nhìn thấy hành động của Tử Sơn, khinh thường cười một tiếng, sau đó, Huyễn Quang phất tay áo, một luồng ánh sáng chói mắt kịch liệt xuất hiện xung quanh Tử Sơn.

Ầm.

Theo một tiếng nổ kịch liệt, Tử Sơn hoàn toàn tan biến.

Tê.

Mọi người thấy công kích bá đạo này của Huyễn Quang đều hít sâu một hơi.

Tốt lắm A Quang, phần còn lại cứ giao cho tôi đi.

Tôi cũng lâu lắm rồi không động thủ.

Hi không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh Huyễn Quang, giúp hắn chỉnh lý quần áo xong thì bước ra.

Lần này Hi không có khí tức ôn hòa như vừa rồi, trên người nàng bây giờ toát ra một luồng khí lạnh lẽo.

Nếu đã tới, mà không chiêu đãi các vị thật tốt, thì sẽ lộ ra Vĩnh

Tiên Giới của tôi rất thiếu lễ phép.

Vậy nên, lễ gặp mặt sắp tới, các vị cứ vui vẻ nhận đi.

Giọng nói lạnh băng của Hi truyền vào tai mỗi người.

Kèm theo giọng nói của Hi, một luồng khí lạnh bao trùm lấy mọi người.

Băng Phong Thế Giới.

Theo tiếng khẽ gọi của Hi, trên người đám người ngoại giới bắt đầu nở rộ từng đóa băng hoa.

Sau đó, chúng lan tràn toàn thân.

Bọn họ cứ thế, trong những đòn công kích tuyệt đẹp này, dần dần biến thành những bức tượng băng, sau đó vỡ tan, hóa thành từng hạt băng tinh.

Không ngờ Hi sau khi mất đi Cực Băng Đạo Thể lại vẫn có thể có hàn băng chi lực kinh khủng như vậy.

Sư tôn, Hàn Băng Đại Đạo của Tiểu Hi thế nhưng đã tu luyện đến Đạo Vực Kính rồi, phất tay là có thể Băng Phong Thiên Lý.

Đám người này bây giờ chỉ là công cụ để Hi phát tiết nỗi giận những năm gần đây thôi.

Ai, ủy khuất cho các con.

Không ủy khuất đâu ạ, chúng con có thể gặp lại Sư tôn, mừng hơn bất cứ điều gì.

Được rồi, Sư tôn, A Quang, con đã dọn dẹp xong rồi, chúng ta trở về thôi.

Lúc này Hi chắp tay sau lưng đi trở về, cười hì hì nhìn Khương Hoa và Huyễn Quang nói.

Ừm, chúng ta trở về.

Đợi đến khi Khương Hoa quay người, đột nhiên phát hiện mọi người đều đang ngây người nhìn bọn họ.

Các cậu đây là.

Chúng tôi bái kiến Thái Sơ Thần Chủ, Đế Tôn Lang Quang Đại Đế, Băng Hoàng.

Vương Thiên Chiến và những người khác đều quỳ xuống trước mặt Khương Hoa.

Đã bao nhiêu năm, bọn họ ở bên ngoài đã bao nhiêu năm, bây giờ bọn họ cuối cùng cũng có thể quang minh chính đại trở về.

Các cậu làm gì vậy, mau đứng dậy.

Khương Hoa không ngờ bọn họ lại quỳ xuống, vội vàng kéo họ đứng lên.

Không ngờ chúng ta chờ đợi ngàn năm dài đằng đẵng mà thật sự đã chờ được Thần Chủ trở về rồi, tôi nghĩ Nguyên Sơ Đại Đế và những người khác biết tin này hẳn là rất vui mừng.

Đi, đây không phải chỗ để nói chuyện cũ, đi, cùng tôi trở về mộ phủ.

Khương Hoa lại gần Lạc Thần, nhìn cô nàng đang ngây người.

Cô sao vậy, dù sao cô cũng là đồ đệ dâu của tôi, đi thôi, chúng ta cùng nhau trở về mộ phủ.

Lạc Thần đến bây giờ vẫn chưa chấp nhận việc Khương Hoa chính là Thái Sơ Thần Chủ, hoặc có lẽ là, nàng vừa nghĩ đến thái độ của mình đối với Khương Hoa vừa rồi, liền cảm thấy sợ mình đã để lại ấn tượng xấu cho Khương Hoa.

Cuối cùng vẫn là Hi kéo nàng vào Vĩnh Tiên Giới.

Trong mộ phủ, Vương Vân đang lo lắng đi đi lại lại, đúng lúc này, Khương Hoa và những người khác đều xuất hiện trước mặt hắn.

Thần Chủ, ngài đã trở lại rồi.

Hắn vừa nói xong liền thấy Lạc Thần và những người khác phía sau Khương Hoa.

Giới Chủ, đại ca.

Ừ.

Không phải tôi nói mấy người ở bên ngoài làm gì, đi vào đi chứ.

Vào mộ phủ xong, Khương Hoa nhìn thấy Khương Thụy Thu vội vàng chạy ra.

Thu Nhi không ngờ lại ra đón tôi.

Khương Hoa đã giang hai cánh tay ra thế nhưng, Khương Thụy Thu lại không để ý đến nàng, chạy về phía Hi.

Sư phó, không ngờ con lại còn có thể nhìn thấy ngài.

Khương Thụy Thu chạy đến bên cạnh Hi trực tiếp quỳ xuống, hết sức kích động nói.

Không phải, Sư mẫu, ngài ngàn vạn lần đừng như vậy, con không dám nhận ngài làm Sư phó đâu ạ.

Hi nhìn thấy Khương Thụy Thu trực tiếp quỳ xuống trước mặt mình, lập tức luống cuống tay chân, vị đạo lữ này vậy mà lại quỳ xuống trước mặt mình, cho mình một trăm cái lá gan mình cũng không dám nhận đâu.

Ừm.

Sư mẫu, Sư phó ngài tại sao lại gọi con là Sư mẫu.

Khương Thụy Thu nghe được lời của Hi cũng ngây người, sau đó

vội vàng chạy đến bên cạnh Khương Hoa.

Khương Hoa, anh thu Sư phó làm đồ đệ từ lúc nào vậy.

Chuyện này nói ra thì dài lắm, nhưng mà em chỉ cần nhớ kỹ từ khi Hi có ký ức thì tôi chính là sư phụ của nàng, vậy nên, sau này em tuyệt đối đừng gọi Hi là Sư phó nữa, không thì em nhìn dáng vẻ của nàng xem, đều sắp luống cuống muốn chết rồi kìa.

Khương Hoa liếc nhìn Hi đến bây giờ vẫn không biết nên làm gì, cũng không nhịn được cười lên.

Vậy con nên gọi nàng là gì, là nàng đã truyền Cực Băng Đạo Thống cho con mà.

Sau này, em cứ gọi nàng là Hi đi, sau này em có tu luyện gì không biết thì có thể đi hỏi Hi một chút.

Được ạ.

Con biết rồi.

Sau đó Khương Thụy Thu trực tiếp kéo Hi bay về phía Hậu Sơn.

Được rồi, bây giờ chúng ta hãy nói về tình hình hiện tại.

Hiện tại, lối vào Dị Vực đến Vĩnh Tiên Giới đã bị tôi phong ấn, nhưng mà phong ấn này chỉ có thể duy trì ba năm, vậy nên, trong ba năm này, chuyện chúng ta cần làm có rất nhiều.

Thứ nhất cũng là chuyện quan trọng nhất hiện tại đó chính là tìm tòi tất cả các cổ mộ ở Vĩnh Tiên Giới.

Thứ hai, tôi muốn trong ba năm này, tính toán những món nợ cũ với những kẻ đã từng xâm lấn Hỗn Độn thế giới của tôi.

Sư tôn ngài nói là, ngài phải rời khỏi Vĩnh Tiên Giới sao.

Không sai, trước kia bọn họ đã gieo xuống ác quả, bây giờ tôi

muốn từng chút một nhét chúng vào miệng bọn họ.

Khi Khương Hoa nói ra những lời này, trong mắt hắn lóe lên ánh sáng lạnh lẽo khiến người ta cảm thấy lạnh sống lưng.

Tôi cũng đi.

Huyễn Quang đứng dậy biểu thị mình muốn đi cùng Khương Hoa.

Cậu không cần đâu, hai cậu vừa mới phục sinh, vậy nên, hiện tại vẫn cứ ở lại Vĩnh Tiên Giới đi.

Còn nữa, việc hai cậu và Hi ở lại Vĩnh Tiên Giới sẽ có tác dụng uy hiếp đối với bên ngoài, vậy nên, cậu ở đây sẽ tốt hơn ở bất cứ đâu.

Còn các cậu nữa, bây giờ đã không còn là Hỗn Độn thế giới nữa, hơn nữa các cậu ở Khải Minh Giới đã có cuộc sống mới, vậy nên, các cậu có thể lựa chọn trở về Khải Minh Giới.

Khương Hoa nhìn hơn một trăm sinh linh Hỗn Độn này nói.

Vương Thiên Chiến nhìn Khương Hoa nói lớn.

Được, tốt lắm, cho dù đi đến đâu cũng không quên nhà mình.

Sau này các cậu hãy thành lập từng quân đội, do Đế Tôn đích thân huấn luyện các cậu.

Ừm, đã vậy thì để tôi huấn luyện các cậu, vậy tôi cũng đặt cho quân đội của chúng ta một cái tên đi.

Nếu chúng ta là để bảo vệ Vĩnh Tiên Giới thì chúng ta sẽ gọi là Người Thủ Vệ đi.

Người Thủ Vệ.

Khương Hoa nghe cái tên này vốn rất muốn buông lời trêu chọc, nhưng nhìn thấy tất cả mọi người đều cảm thấy không tệ nên cũng không mở miệng.

Được, nếu đã là Người Thủ Vệ, vậy các cậu phải nhớ kỹ, thủ vệ tất cả những gì không thể nào chính là Người Thủ Vệ.

Thủ vệ tất cả những gì không thể nào.

Trong tiếng hô vang của nhóm sinh linh Hỗn Độn này, quân đội Người Thủ Vệ được thành lập.

Thật tốt quá.

Khương Hoa nhìn quân đội vừa mới thành lập này cảm khái nói.

Thần Chủ.

Lúc này Lạc Thần ôm Lạc Ly đi tới, nàng cúi đầu không dám nhìn Khương Hoa.

Lạc Thần, cô sợ tôi sao.

Không có, không có, chỉ là vừa rồi thái độ của tôi đối với ngài như vậy.

Cô cứ nói đi, thật ra tôi có thể hiểu cho cô, dù sao bất cứ người mẹ nào nhìn thấy con gái mình trong tay một người đàn ông xa lạ, tôi nghĩ cũng sẽ rất lo lắng thôi.

Hơn nữa cô dù sao cũng là vợ của Nguyên Sơ, chăm sóc Nguyên Sơ nhiều năm như vậy, những điều này tôi đều phải cảm ơn cô.

Lạc Thần thấy Khương Hoa lại muốn cúi đầu với mình, vội vàng chạy tới đỡ Khương Hoa.

Thần Chủ, việc này không được, Nguyên Sơ là Phu Quân của tôi, chăm sóc hắn là lẽ đương nhiên, ngài không cần cảm ơn tôi đâu.

Ai, không ngờ Nguyên Sơ vậy mà cũng có gia thất rồi, chỉ là không biết Linh Nguyệt sư muội bao giờ mới trở về.

Nói xong Huyễn Quang có ý tứ nhìn Khương Hoa.

Thằng nhóc thúi, học được trào phúng sư phụ của mình rồi sao.

Khương Hoa cười mắng Huyễn Quang một câu, sau đó, liền nhìn về phía Lạc Thần.

Cô có biết Nguyên Sơ hắn trở về lúc nào không.

Phu Quân sau khi tỉnh lại liền rời khỏi Khải Minh Giới, nói là đi tìm Viêm Quân rồi, tôi nghĩ, Phu Quân tìm được Viêm Quân xong sẽ tới Vĩnh Tiên Giới thôi.

Được, vài ngày nữa tôi cũng muốn rời đi, nên đi tìm những kẻ đó tính sổ một chút rồi.

Khương Hoa, anh đi đi, ba năm thời gian nói nhanh cũng sẽ nhanh thôi, chúng em ở Vĩnh Tiên Giới chờ anh trở về.

Đêm đó Khương Thụy Thu mở cửa đi vào.

Khương Hoa, ngày mai anh phải rời khỏi Vĩnh Tiên Giới rồi sao.

Ừm, một số chuyện năm đó cũng nên đến lúc giải quyết rồi, nếu không, khi Dị Vực xâm lấn, loạn trong giặc ngoài, tôi sẽ gặp vấn đề lớn.

Ừm, anh muốn làm đại sự, em không ngăn cản anh, nhưng mà anh phải nhớ kỹ, phải trở về an toàn, em và tỷ muội Hậu Thổ ở đây chờ anh trở về.

Nói xong Khương Thụy Thu thân mật tới gần Khương Hoa.

Đời người lúc nào cũng có nhiều sự bất đắc dĩ như vậy, phụ nữ à, cũng chỉ khi thực sự đối mặt với sự chia ly mới trở nên chủ động.

Đối với Khương Hoa mà nói, hắn tự nhiên không thể nào làm Liễu Hạ Huệ ngồi trong lòng mà vẫn không loạn được.

Thế là, Khương Hoa cũng không bỏ lỡ cơ hội này.

Dù sao, sau này còn không biết phải bao lâu mới có thể gặp lại mặt.

Hôm sau Khương Hoa rời khỏi Vĩnh Tiên Giới mà không ai hay biết.

Mục đích đầu tiên của hắn chính là Thiên Vũ Giới, Giới Vương Thiên Vũ Giới cũng là một trong những kẻ đã từng xâm lấn Hỗn Độn thế giới.

Mặc dù trước kia hắn suýt chút nữa bị Thiên Thế đánh chết nhưng vẫn không thể chối bỏ được sự thật bọn chúng đã xâm lấn Hỗn Độn thế giới.

Khương Hoa bay trong không gian vô tận không ngừng này về phía Thiên Vũ Giới, hắn đã bay được năm ngày rồi, thế nhưng còn chưa nhìn thấy biên giới Thiên Vũ Giới.

Nhưng đúng lúc này Khương Hoa nhìn thấy một chiếc chiến thuyền bay ngang qua.

Ừm, chẳng lẽ là gặp phải người của Tiên Giới kia rồi sao.

Đây là lá cờ đầu trên chiến thuyền đã thu hút sự chú ý của Khương Hoa.

Tôi sẽ không phải là gặp phải hải tặc không gian chứ.

Quả nhiên lúc này, trên thuyền bay ra mấy bóng người, bọn họ rơi xuống bên cạnh Khương Hoa.

Ngươi là ai.

Tại hạ vốn là đi tới Thiên Vũ Giới nhưng mà trên đường gặp tập kích, thuyền hỏng dần dần bay về phía Thiên Vũ Giới.

Mấy người nhìn thoáng qua nhau, sau đó, liền đưa Khương Hoa lên thuyền.

Lão đại, chúng ta bắt được một người đàn ông, hắn nói hắn trước khi đến Thiên Vũ Giới thì gặp phải tập kích, thuyền hỏng.

Ừm, gặp phải tập kích sao.

Lúc này Khương Hoa mới phát hiện lão đại của đám hải tặc này lại là một nữ tử.

Tôi hỏi ngươi, ngươi đi tới Thiên Vũ Giới làm gì, hay là, ngươi là người của Giới nào.

Tôi là của Vĩnh Tiên Giới.

Vĩnh Tiên Giới sao nghe quen tai vậy.

U Lan, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nói.

Lão đại, người quên rồi sao, Vĩnh Tiên Giới chính là Tiên Giới nhất định sẽ bị hiến tế đó.

Tôi nhớ ra rồi, nhưng là tại sao lại nói là chủ động muốn hiến tế chứ, tôi không tin, vận mệnh vẫn phải nằm chắc chắn trong tay mình, chỉ cần mình đủ cường đại, mình liền có thể thay đổi vận mệnh.

Khương Hoa kinh ngạc nhìn U Lan, hắn không ngờ U Lan chỉ là một nữ tử vậy mà có thể nói ra những lời như vậy.

Trong chốc lát Khương Hoa giống như tìm được tri kỷ, liền lập tức di chuyển đến bên cạnh U Lan.

Tôi xem như tìm được tri kỷ rồi, đúng vậy mà, vận mệnh và chuyện mai sau nắm giữ trong tay mình, cái chó má gì mà sinh ra đã định sẵn, tôi cũng không tin cái tà thuyết này.

Khương Hoa càng nói càng hăng hái, chỉ là hắn không phát hiện ánh mắt mọi người nhìn hắn có chút không đúng.

Ai, các người sao vậy, tại sao cũng không nói gì nữa rồi.

A, ngươi nói tại sao, là ai cho phép ngươi tới gần.

Đúng lúc này giọng nói lạnh lùng của U Lan truyền tới.

Vừa rồi nhất thời quá kích động, không khống chế được bản thân, tôi đi đây, tôi lập tức rời đi.

Sau đó Khương Hoa lại trở về vị trí trước đây.

Cho nên nói ngươi lần này đi Thiên Vũ Giới là vì chạy nạn sao, hay là vì cái gì.

Tôi lần này đi Thiên Vũ Giới đương nhiên là có chuyện của riêng tôi, xin không tiện cáo thêm tình huống cụ thể.

Ngươi không nói thì thôi đi, đúng rồi có một chỗ chơi rất vui, không thì ngươi có muốn đi cùng chúng tôi không.

U Lan giống như đột nhiên nghĩ đến điều gì, nói với Khương Hoa.

Chuyện hay gì.

Chính là ở phía trên Lê Giới xuất hiện một vết nứt không gian khổng lồ, bên trong luôn có một luồng khí tức kinh người truyền ra, ngươi có muốn đi cùng chúng tôi xem một chút không.

Khương Hoa suy tư một chút, theo lời U Lan nói, phàm là xuất hiện tình huống như vậy, nhất định sẽ có cổ mộ xuất hiện, đã có cổ mộ.

Khụ khụ, máu trộm mộ trong lòng Khương Hoa bắt đầu rục rịch.

Nếu các cô muốn đi thì tôi đi, tôi ngược lại cũng muốn đi góp thêm náo nhiệt.

Được, Áo Thác, sắp xếp cho vị công tử này một căn phòng, chúng ta cùng nhau đi tới Lê Giới.

Vâng.

Áo Thác đi tới trước mặt Khương Hoa.

Đi theo tôi.

Sau đó Áo Thác liền dẫn Khương Hoa đi tìm phòng.

Lão đại, chúng ta tại sao phải thu lưu tên nhóc thúi này chứ.

Ha ha, các cậu chẳng lẽ vừa rồi không phát hiện thân pháp của hắn sao, có thể trong lúc chúng ta còn chưa kịp phản ứng mà đi tới bên cạnh tôi, thực lực của hắn chắc chắn rất cường đại, ít nhất là mạnh hơn tất cả những gì chúng ta đang làm, bao gồm cả tôi.

Cái gì lão đại, người có phải đánh giá quá cao tên nhóc đó không, tôi thấy hắn cũng chỉ có vậy thôi.

Thẩm Bắc hết sức khinh thường nói.

Ha ha, cường đại hay không, chúng ta thử một lần chẳng phải sẽ biết sao.

Tôi cảnh cáo các cậu, thăm dò thì được, đừng quá đà, biết chưa.

Vâng.

Vị huynh đệ kia, đây là phòng của cậu, nếu cậu có gì cần, cậu có thể tìm tôi, tôi sẽ giúp cậu xử lý.

Áo Thác huynh, cậu thật sự quá khách khí, cậu cứ gọi tôi Khương Hoa đi, cậu cứ huynh đệ huynh đệ, gọi tôi đều thấy không tiện.

Ha ha tốt, đã vậy thì tôi gọi cậu một tiếng Khương Lão Đệ đi.

Đúng rồi, Khương Lão Đệ, tôi phải nhắc nhở cậu một câu, vừa rồi cậu ở phía trước làm ra phong thái như vậy, có thể sẽ có người đến làm khó dễ cậu, nhưng mà bọn họ cũng không có ác ý, hy vọng cậu đừng tức giận.

Ha ha, tôi biết rồi, tôi sẽ xử lý tốt.

Quả nhiên, nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới, Khương Hoa vừa dứt lời, giọng Thẩm Bắc liền từ bên ngoài truyền vào.

Vị huynh đệ kia có thể ra ngoài một chút không, chúng ta tới luận bàn một chút.

Thẩm Bắc, cậu là thằng lỗ mãng, Khương Lão Đệ vừa mới đến, cậu đã kéo người ta ra chiến đấu, còn ra thể thống gì.

Áo Thác nghe được giọng Thẩm Bắc liền giận đùng đùng đi ra, tới gần Thẩm Bắc xổ một tràng.

Áo Thác, thôi đi, tính cách Thẩm Bắc cậu cũng đâu phải không biết, để bọn họ đi đi, chỉ là nhỏ nhỏ luận bàn một chút thôi.

Cậu còn mặt mũi mà nói, Thẩm Bắc làm gì có cái đầu óc này, nói cho tôi biết, có phải là cậu làm hay không.

Ây.

Độ Trần nhìn thấy vì lời mình vừa nói lại kéo lửa vào thân, hết sức quả quyết quay đầu đi, biểu thị lúc này không liên quan gì đến mình.

Được, Áo Thác huynh, cậu đừng nói bọn họ, bọn họ cũng không có ác ý, tôi liền cùng vị huynh đài này luận bàn một chút đi.

Khương Hoa không biết từ lúc nào đã đi tới bên cạnh hai người.

Thẩm Bắc nghe được Khương Hoa lại giúp mình giải vây, ném cho hắn ánh mắt cảm kích.

Áo Thác, cậu xem, vị tiểu huynh đệ này đều đồng ý chiến đấu với tôi rồi, cậu đừng nói nữa, tránh sang một bên đi đi.

Cậu.

Áo Thác trừng Thẩm Bắc một cái sau đó liền đi tới bên cạnh Độ Trần.

Tôi nói, Áo Thác, cậu có phải diễn quá rồi không, mặc dù muốn cho cậu có được hảo cảm của tên nhóc này, cậu vừa rồi có phải mắng hơi quá đáng không.

Thôi đi, cậu biết cái gì, nếu như không diễn giống một chút, Khương Hoa hắn làm sao có thể mắc câu chứ.

Hai người nhìn nhau cười, trong mắt lóe lên ánh sáng âm mưu.

Thật ra đây đều là ba người vốn đã bàn bạc trước, chỉ là trước tiên để một trong ba người bọn họ có được sự tin tưởng của Khương Hoa, sau đó mới diễn vở kịch này, còn về mục đích à, đó chính là để cùng Khương Hoa đánh một trận.

Đối với cái chuyện đơn giản như vậy, ba người lại cần phải biến nó thành phức tạp.

Khương Lão Đệ đúng không, mặc dù cậu đã giúp tôi giải vây rồi, nhưng mà chúng ta sẽ không hạ thủ lưu tình với cậu đâu.

Ha ha, Thẩm Lão Ca, cậu không cần nương tay, đã tới là khách, cậu ra tay trước đi.

Được, đã cậu đều nói như vậy vậy tôi không khách khí nữa.

Mặc dù Thẩm Bắc cảm thấy có gì đó là lạ, nhưng mà hắn bây giờ chỉ muốn cùng Khương Hoa chiến một trận, cũng không nghĩ nhiều.

Thằng ngốc này bốc đồng.

Độ Trần nghe được Khương Hoa và Thẩm Bắc đối thoại sau đó, lập tức mặt mũi tràn đầy im lặng, nếu có thể hắn muốn mãi mãi cũng không nhận ra Thẩm Bắc kẻ ngu ngốc này.

Thẩm Bắc mặc dù không giỏi ăn nói nhưng mà chiến lực của hắn tuyệt đối cường đại.

Trên chiếc thuyền này, chiến lực của Thẩm Bắc là gần với U Lan,

mặc dù đôi khi đầu óc không được tốt cho lắm.

Khương Hoa nhìn thấy ngọn lửa ngút trời chìm xuống về phía mình, hắn cũng không che giấu, tiện tay vung lên, từng đạo lốc xoáy cùng ngọn lửa va chạm vào nhau.

Trong chốc lát, ngọn lửa đỏ, sấm sét tím, đan xen vào nhau, hết sức hùng vĩ.

Bây giờ Khương Hoa giống như một vị Lôi Đình Lãnh Chúa, tiện tay thao túng lôi điện vỗ về phía Thẩm Bắc.

Hỏa Diễm Đại Đạo, cùng Lôi Điện Đại Đạo giao phong, thật sự là hiếm thấy nha.

Nhưng mà, cậu có phát hiện ra không, Lão Thẩm hình như không phải đối thủ của Khương Hoa.

Ừm, xem ra Thẩm Bắc lần này muốn thua rồi.

Dù sao Lôi Điện Đại Đạo của Khương Hoa đã ngưng tụ ra Đạo Tâm, bây giờ Lôi Điện Đại Đạo của hắn đang kẹt giữa Đạo Tâm và Đạo Vực, bất kể thế nào, cũng không thể thoát ra được.

Khương Hoa lười nhác chơi, liền thấy tay phải hắn nhẹ nhàng nắm lại, bên cạnh Thẩm Bắc không biết từ lúc nào vậy mà đã hình thành một cái lồng giam lôi điện.

Cái này.

Tôi chịu thua.

Thẩm Bắc biết mình không phải đối thủ của Khương Hoa, hắn chiến đấu tiếp cũng chỉ sẽ vô ích bị sét đánh, vậy nên, hắn quả quyết lựa chọn từ bỏ.

Áo Thác và Độ Trần kinh ngạc nhìn nhau, bọn họ nghĩ tới Khương Hoa có thể sẽ chiến thắng Thẩm Bắc, thế nhưng là không nghĩ qua sẽ

dễ dàng chiến thắng như vậy.

Tôi thua.

Thẩm Lão Ca, cậu cũng đừng nhụt chí, dù sao cậu so với tôi là về Đại Đạo cảm ngộ, Lôi Điện Đại Đạo của tôi dù sao cũng chỉ còn kém một bước nữa là đến Đạo Vực Kính rồi, nếu không tôi còn chưa chắc là đối thủ của cậu đâu.

Áo Thác và Độ Trần nghe xong Khương Hoa nói, biết bây giờ Khương Hoa thực sự cho Thẩm Bắc một cái bậc thang để xuống.

Thua là thua, sau này tôi còn sẽ tới tìm cậu chiến đấu.

Nói xong, hắn liền quay đầu bước đi.

Khương Hoa hết sức im lặng nhìn bóng lưng Thẩm Bắc, người này là thật ngốc hay giả ngốc, tôi nói như vậy không phải là để cậu sau này đừng tới tìm tôi sao, cậu hay rồi, còn muốn tới.

Vậy Khương Lão Đệ, chúng tôi cũng cáo từ.

Đợi Thẩm Bắc đi, Áo Thác và Độ Trần hai người cũng không ở lại lâu.

Thật đúng là một đám người thú vị.

Khương Hoa nhìn lấy bóng lưng của bọn họ cười cười, bầu không khí nhẹ nhàng như vậy thật là khiến người ta cảm thấy thư thái nha.

Khương Hoa nói xong liền trở lại phòng mình.

Hiện tại hắn phải giải quyết một chuyện quan trọng khác, đó chính là hệ thống giống như biến mất rồi.

Hệ thống, hệ thống ngươi ở đâu.

Nhưng mà Khương Hoa căn bản không nhận được bất kỳ phản

hồi nào.

Chuyện gì xảy ra, hệ thống này tại sao lại đột nhiên không có phản ứng chứ.

Điều này khiến Khương Hoa có chút không biết nên làm sao bây giờ, chẳng lẽ là hệ thống mới bị dính virus rồi.

Bất luận Khương Hoa hô thế nào đều không thể kích hoạt hệ thống, cuối cùng Khương Hoa cũng đành từ bỏ.

Khương Hoa lấy ra một hạt châu, đây là vật mình rời khỏi Vĩnh Tiên Giới lúc Hỗn Nguyên đưa cho mình, cũng không biết có ích lợi gì.

Khương Hoa à, lần này ngươi rời khỏi Vĩnh Tiên Giới, là vì báo thù, ta không ngăn ngươi, nhưng mà ngươi phải nhớ kỹ, những gì thuộc về Đỉnh Cấp Tiên Giới vĩnh viễn sâu hơn những gì ngươi tưởng tượng, vậy nên, ngươi phải nhớ kỹ là liệu sức mà làm.

Ta cho ngươi vật này, nhớ kỹ ngươi nhất định phải đi tới Thần Ma Giới một lần, nơi đó có một lão hữu của ta, ngươi đưa hạt châu này cho hắn là hắn sẽ biết tình hình.

Vâng.

Đỉnh Cấp Tiên Giới.

Lần này để bảo tồn tất cả, cần phải đi trước 5 Đỉnh Cấp Tiên Giới, trong đó Thiên Khung Vực là mạnh nhất, vậy nên, Khương Hoa quyết định vẫn là trước từ nhỏ bắt đầu, dù sao thời gian rất nhiều, từ từ sẽ đến.

Thoáng một cái ba ngày thời gian trôi qua.

Một ngày này Thẩm Bắc tới gõ cửa Khương Hoa.

Thẩm lão huynh, anh tìm tôi có chuyện gì không.

Ha ha, tôi đây không phải sợ cậu ở trong phòng buồn chán sao, cho nên tôi liền dẫn cậu đi ra ngoài chơi một chút.

Nói xong cũng không để ý Khương Hoa có đồng ý hay không trực tiếp lôi kéo hắn liền đi.

Không phải, Thẩm Lão Ca, anh bình thường cũng đại đại liệt liệt như vậy sao.

Ha ha, cũng không khác là mấy đâu, bình thường bọn họ đều nói tôi là đại lão thô, cũng không cho tôi làm gì, tôi đây không phải cũng rảnh rỗi buồn chán sao, đi, chúng ta đến diễn võ trường đánh một trận.

Quả nhiên.

Vừa rồi Thẩm Bắc tìm mình lúc, Khương Hoa liền cảm thấy có gì đó là lạ.

Ai, mặc dù tôi đánh không lại cậu, nhưng mà cậu phải nhớ kỹ, không có chiến đấu liền không có tiến bộ, cho nên nha, đi chúng ta đánh một trận đi.

Khương Hoa cứ như vậy bị lôi kéo đi tới diễn võ trường.

Mấy người các cậu, tránh ra trước, để tôi cùng Khương Lão Đệ đánh một trận.

Tôi nói Lão Thẩm à, lần trước cậu vừa bại bởi Khương Lão Đệ, sao bây giờ lại tìm đến tự ngược.

Khương Hoa theo âm thanh nhìn lại, thấy Độ Trần đang cầm cây quạt một mặt cười híp mắt nhìn về phía bên này.

Độ Trần nhìn thấy Khương Hoa nhìn mình, khép lại cây quạt chào hỏi Khương Hoa.

Hân hạnh, Khương Công Tử.

Ừ.

Cậu biết cái gì, mặc dù tôi không phải là đối thủ của Khương Công Tử, nhưng mà cùng hắn chiến đấu tôi có thể lĩnh ngộ không ít ý thức đâu.

Khương Hoa nghe được lời Thẩm Bắc thì bất đắc dĩ cười cười, hóa ra mình bị biến thành người công cụ rồi.

Người công cụ thì người công cụ đi, dù sao mình cũng không có việc gì làm.

Được, Thẩm Lão Ca, chúng ta tới luận bàn một chút đi, lần này tôi chỉ dùng 5 thành lực.

Ai, Khương Công Tử, anh đây chính là xem thường tôi, mặc dù tôi không phải là đối thủ của anh nhưng mà anh cũng không cần chỉ dùng năm thành lực đi.

Phải hay không phải, thử một lần liền biết.

Được, đã như vậy thì tôi không khách khí nữa.

Lần này Thẩm Bắc học khôn rồi, không so Đại Đạo với Khương Hoa, mà là thi triển võ kỹ công về phía Khương Hoa.

Khương Hoa nhìn thấy cú đấm này của Thẩm Bắc cũng không tránh né, cứ đứng yên ở đó.

Mắt thấy nắm đấm lập tức sắp đánh tới trước mặt Khương Hoa, một luồng lực lượng vô hình trực tiếp giam giữ Thẩm Bắc lại.

Ha ha, vậy tôi làm người công cụ thì phải trả giá đắt chứ Khương Hoa vung cánh tay này đi về phía Thẩm Bắc.

Hắc, Khương Lão Đệ, chúng ta có chuyện thì nói rõ ràng nha, cậu đừng như vậy chứ.

Nhưng mà, Khương Hoa thật giống như làm như không nghe thấy, vung nắm đấm liền muốn đánh xuống về phía Thẩm Bắc.

Chờ một chút.

Đúng lúc này Thẩm Bắc hét lớn một tiếng, cắt đứt nắm đấm đang rơi xuống của Khương Hoa.

Cậu còn lời gì muốn nói sao.

Đừng đánh mặt.

Ha ha.

A, nhẹ tay thôi, đau.

Tiếng kêu thảm thiết của Thẩm Bắc truyền khắp toàn bộ diễn võ trường.

Chuyện gì xảy ra.

Lúc này U Lan nghe được tiếng kêu thảm thiết bên này, đi tới bên cạnh Độ Trần hỏi.

Lão đại, Độ Trần nói, lão Thẩm này rảnh rỗi không có việc gì làm tự tìm tai vạ đi mà, bây giờ bị Khương Công Tử giam cầm trên không, đang bị đánh đó.

Ha ha, có duyên thật.

Nói xong, U Lan rút ra trường thương liền bay về phía Khương Hoa.

Khương Hoa cảm nhận được nguy hiểm phía sau trực tiếp lách mình, tránh né đòn tấn công này của U Lan.

Cô đây là.

Khương Hoa không hiểu nhìn U Lan, biểu thị hết sức nghi hoặc.

Tôi thấy Khương Công Tử rất cường đại, muốn cùng Khương Hoa luận bàn một chút.

Nói xong liền xông về phía Khương Hoa.

Khương Hoa nhìn thấy U Lan cầm trường thương đập về phía mình vội vàng xoay người tránh né đòn tấn công này.

Tôi dựa vào, nói động thủ là động thủ, thật sự là không nói đạo lý.

Khương Hoa cũng biết chiến lực của U Lan cao hơn Thẩm Bắc không ít.

Liền lấy ra Hỗn Độn Long Ngâm Thương của mình.

Hảo thương.

U Lan nhìn thấy trường thương của Khương Hoa liền nhận ra Hỗn Độn Long Ngâm Thương của Khương Hoa tuyệt đối không phải phàm phẩm.

Đắc tội.

Khương Hoa vung Long Ngâm Thương, hai đầu Kim Long liền bay về phía U Lan.

Sau đó hắn cũng đi theo trực tiếp đập xuống U Lan.

Thế nhưng là bị U Lan chặn lại.

Hai đầu Kim Long một trái một phải giáp công về phía U Lan.

U Lan nhìn thấy tình huống như vậy, muốn đánh văng Khương Hoa ra, nhưng mà sức mạnh của Khương Hoa biết bao to lớn, nàng căn bản không cách nào đánh văng Khương Hoa, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai đầu Kim Long bay về phía mình.

Lão đại.

Độ Trần và Thẩm Bắc nhìn thấy tình huống như vậy, tim đều nhảy tới cổ họng.

Nhưng mà Kim Long vừa tiếp xúc với U Lan liền quay trở về trong Long Ngâm Thương của Khương Hoa.

Được rồi chúng ta tỷ thí xong rồi, tôi đi trước.

Khương Hoa thu hồi Hỗn Độn Long Ngâm Thương quay đầu liền muốn đi.

Chờ một chút.

Khương Hoa vốn muốn đi nhưng mà bị U Lan gọi lại.

Thế nào, còn có chuyện gì sao.

Cái này cho cậu.

U Lan đặt một cái lệnh bài vào tay Khương Hoa.

Đây là cái gì.

Đây là lệnh bài của Vinh Diệu Hải Đạo Đoàn.

Cô cho tôi vật này làm gì.

Khương Hoa nhìn lệnh bài trong tay có một loại dự cảm xấu.

Cậu đánh bại tôi, bây giờ tôi và Vinh Diệu Hải Đạo Đoàn đều là của cậu.

Cái quái gì.

Giọng Khương Hoa trực tiếp nâng cao lên một trận.

Cái gì gọi là cô và Hải Đạo Đoàn đều là của tôi chứ.

Tôi từ nhỏ đã thề, người đàn ông đầu tiên đánh bại tôi chính là Phu Quân của tôi.

Cho nên ý của cô là tôi là người đàn ông đầu tiên đánh bại cô.

Ừm ừm.

Ừm cái đầu cô ấy, tôi dựa vào, thời đại nào rồi mà còn làm trò này.

Cái gì gả cho người đàn ông đầu tiên đánh bại mình, thế nào nếu như người đàn ông kia là một lão già cô cũng muốn gả sao.

Tôi.

Tôi cái gì tôi, tôi nói cho cô biết, Phu Quân của mình là muốn cùng mình gần gũi cả đời, tại sao có thể là tùy tiện đánh một trận là được chứ, vậy nên, cô sau này vẫn là tìm một người đàn ông khiến cô phải lòng đi.

Tôi không thích hợp.

Khương Hoa nắm lấy tay U Lan, đặt lệnh bài vào tay nàng.

Còn nữa, tôi đối với các cô mà nói chính là một khách qua đường, tôi sớm muộn đều sẽ rời đi thôi, vậy nên, lão đại của Hải Đạo Đoàn này cũng là cô cứ làm đi, không tin cô hỏi thử thuộc hạ của mình, xem bọn họ nghĩ gì.

Nghe được lời Khương Hoa, U Lan ngẩng đầu nhìn thuộc hạ của mình, trong mắt bọn họ đều tràn đầy tiếc nuối.

Tôi.

Cô cái gì cô, cô cứ làm tốt vị trí lão đại Hải Đạo Đoàn của mình đi, hơn nữa, một người phụ nữ xinh đẹp như vậy làm gì phải khiến mình xấu xí như thế.

Nói xong Khương Hoa quay đầu bước đi.

Mình thật sự rất xấu sao.

Hay là hắn không thích mình trên mặt bôi những thứ này.

Nghe được lời Khương Hoa U Lan sờ mặt mình một cái.

Cái này mỗi một ngày tất cả là chuyện gì đây, nếu như quả thật khiến Hậu Thổ và Thu Nhi biết tôi lại mang về một bà vợ, hai người họ không lột da tôi ra mới lạ.

Nghĩ đến cảnh tượng đó, Khương Hoa liền cảm thấy lạnh sống lưng.

Khương Hoa về đến phòng sau đó, liền bắt đầu tiếp tục nghiên cứu Chiến Đấu Đại Đạo.

Chiến Đấu Đại Đạo Khương Hoa càng nghiên cứu liền càng cảm thấy kinh ngạc, bởi vì huyền bí trong này thật sự là quá khủng khiếp.

Khương Hoa tiến vào tinh đồ đã qua một tuần.

Đợi đến Khương Hoa từ tinh đồ lui ra, hắn phát hiện bên ngoài hết sức yên tĩnh.

Khương Hoa liền đi ra, phát hiện bên ngoài vậy mà không có một người, hơn nữa thuyền tựa hồ cũng dừng lại.

Chẳng lẽ là trong lúc mình tu luyện xảy ra chuyện gì.

Khương Hoa nghĩ đến ý nghĩ này vội vàng chạy ra.

Nhưng mà trên chiếc thuyền này căn bản không có một ai.

Kỳ lạ, người đâu.

Đúng lúc này, một nữ tử hết sức xinh đẹp đi tới.

Khương Hoa nhìn thấy nàng sau đó cảm thấy hết sức vui mừng vội vàng chạy tới.

Vị tiểu thư này, không biết cô có nhìn thấy người trên thuyền này không.

U Lan vốn là nhìn thấy Khương Hoa chạy tới rất vui mừng nhưng mà nghe được lời hắn nói mình trực tiếp ngây người.

Cậu không biết tôi.

Tôi đây là lần đầu tiên nhìn thấy cô nương tại sao lại biết nói chuyện.

U Lan sờ mặt mình một cái, đột nhiên nghĩ đến hôm nay mình đã tẩy trang trên mặt.

Khương Hoa cực kỳ kinh ngạc, đi vòng quanh U Lan mấy vòng.

Không phải U Lan, sao cô lại khác thế.

Trước kia cô không phải kiểu mạnh mẽ dữ dằn sao, giờ sao lại có chút khí chất uyển chuyển vậy.

Chương 468

Ha ha, Khương Công Tử, trước anh chẳng phải nói tôi trang điểm không đẹp sao, nên tôi mới tẩy trang đấy.

Ha ha, đúng là trước và sau khi trang điểm như hai người khác nhau, cổ nhân nói thật không sai.

Nhưng người khác thì càng trang điểm càng đẹp, sao cô lại càng trang điểm càng xấu vậy.

Ha ha, Khương Công Tử, anh nói đùa.

Nếu không tự làm xấu đi một chút trong thế giới cá lớn nuốt cá bé này, e là giờ tôi đã sớm thành món đồ chơi của người khác rồi.

Nghe U Lan nói vậy, Khương Hoa chợt nhớ ra cô gái trước mắt chính là thủ lĩnh của một băng cướp biển.

Được rồi, giờ tôi đã tẩy trang, anh cũng thấy tôi không xấu nữa, giờ anh có thể đồng ý với tôi rồi chứ.

Đột nhiên, U Lan trực tiếp ôm lấy cánh tay Khương Hoa, hào hứng nói.

Cảm nhận được sự mềm mại truyền đến từ cánh tay, Khương Hoa bỗng thấy lòng mình xao xuyến.

Đồng ý chuyện gì.

Làm phu quân của tôi.

Không phải chứ, sao cô vẫn còn nhớ vậy.

Tôi chẳng phải đã bảo cô phải tìm một người đàn ông khiến mình rung động để kết hôn sao.

Nhưng mà, anh chính là người đàn ông khiến tôi rung động đấy.

Không phải chứ, chúng ta mới gặp ba lần, cô đã bảo tôi là người khiến cô rung động rồi ư.

Cô gái à, cô có biết rung động là gì không vậy.

Khương Hoa hết sức cạn lời nhìn U Lan nói.

Tôi không biết rung động là gì, nhưng tôi biết một điều là mỗi lần tôi tĩnh lặng lại, trong đầu đều hiện lên bóng hình của anh.

Anh nói tôi trang điểm không đẹp, nên lần này chúng ta đi mua sắm, tôi đã tẩy trang và mua một bộ đồ mới cho mình.

Lúc chọn quần áo, tôi cứ nghĩ không biết anh sẽ thích kiểu nào, cuối cùng tôi đã chọn bộ đồ có màu sắc gần giống với quần áo anh đang mặc.

Tôi không biết rung động là gì, tôi chỉ biết tôi muốn ở bên anh.

U Lan không giống những cô gái khác, bản tính cô vốn phóng khoáng, cô có thể nói ra tất cả suy nghĩ trong lòng mình cho Khương Hoa.

U Lan Khương Hoa không biết phải làm sao.

Mình mới rời khỏi Vĩnh Tiên Giới, thù còn chưa báo, sao lại đi trộm trái tim người khác chứ.

Mình đúng là không phải người.

Nói rồi, Khương Hoa định tự tát mình một cái.

U Lan, cô Anh không cần nói gì hết, tôi biết anh chỉ là một vị khách qua đường.

Vậy thì xin anh đừng từ chối tôi, cứ xem như cho tôi một kỷ niệm cũng được.

U Lan cố nén nước mắt, không cho chúng chảy ra, vì cô muốn giữ

lại vẻ mặt tốt nhất của mình cho Khương Hoa.

Nói xong, U Lan liền chạy ra.

Nhưng vì lần đầu tiên mặc váy, lại không quen nên cô vấp phải váy, ngã nhào xuống đất.

Cô nói cô xem, không quen mặc đồ thế này thì đừng mặc chứ, cứ phải khoe khoang làm gì.

Tôi vẫn thích cái cô phóng khoáng ngày trước hơn.

Thích.

Khương Hoa nói thích tôi ư.

Chẳng lẽ anh ấy chấp nhận tôi rồi.

U Lan ngạc nhiên ngồi dưới đất nhìn về phía trước, cô lọc bỏ tất cả những gì Khương Hoa nói, chỉ còn lại câu tôi thích cô.

Haizz, không phải chứ, cô sao thế.

Khương Hoa nhìn U Lan ngây người ngồi dưới đất, tỏ vẻ hết sức bất đắc dĩ.

U Lan, tôi nói cho cô hay, tôi ở Vĩnh Tiên Giới có hai người vợ, còn một người nữa đang đợi tôi ở một góc Thần Vực.

Thế nên tôi không muốn phụ bạc cô.

Chỉ có vậy thôi sao.

Hả.

Khương Hoa vốn định nói gì nữa, nhưng một câu chỉ có vậy thôi sao của U Lan đã khiến anh ngây người.

Không phải chứ, cô có nghe tôi nói không vậy.

Tôi bảo tôi bây giờ đã có ba người vợ.

Tôi nghe thấy rồi mà.

Đã anh có ba người vợ rồi, vậy tôi sẽ thay anh làm chủ, thêm một người nữa.

Nói xong, U Lan hôn Khương Hoa một cái rồi chạy mất.

Mình lại bị hôn cưỡng bức rồi ư.

Haizz, đôi khi mị lực quá lớn cũng là một loại phiền não.

Nói xong, Khương Hoa đắc ý sờ sờ chỗ vừa bị U Lan hôn rồi định quay về.

Nhưng vừa quay đầu, anh thấy Áo Thác, Độ Trần và Thẩm Bắc đang bất động nhìn chằm chằm mình.

Sao các cậu lại nhìn tôi thế.

Chẳng lẽ mặt tôi dính lọ à.

Tôi nói lão đại hôm nay sao lại ăn diện thế, hóa ra là vì ai đó nha.

Ha ha, các cậu nói gì cơ.

Khương Hoa nheo mắt cười, đi về phía bọn họ.

Ha ha, bọn tôi Thần Nông làm gì biết, không thấy gì hết.

Ai, hôm nay trời đẹp quá, hay là chúng ta đi chơi một lát đi.

Nói xong, ba người liền vội vàng rời đi.

Khương Hoa liếc nhìn hướng U Lan vừa đi.

Ai.

Khó nhất là tiêu thụ ân huệ mỹ nhân nha.

Khương Hoa thở dài một tiếng rồi cùng Thẩm Bắc và những người khác tiến vào Lạc Phong Giới.

Sao các cậu lại dừng ở đây.

Ai, Khương Lão Đệ, cái này cậu không biết đâu.

Tôi nói cho cậu hay, những hải tặc phiêu bạt trong Thần Vực như bọn tôi vốn dĩ đã không nhiều, lại thêm không có chỗ ở nên lương thực cũng có hạn.

Cứ vài tháng là bọn tôi phải đi mua sắm một lần.

Không đúng rồi, các cậu không phải hải tặc sao, tội gì mà không đi cướp bóc chứ.

Cái này cậu phải hỏi lão đại đó.

Kẻ mạnh thì không đánh lại, kẻ yếu thì lão đại không muốn bắt nạt người ta, thế nên cuối cùng bọn tôi mới ra nông nỗi này.

Vậy sao các cậu lại có tiền để mua sắm.

Cái này cậu không hiểu rồi.

Chương 469

Mặc dù kẻ mạnh bọn tôi không đánh lại, nhưng họ đều phải trả phí qua đường vì một số điều ước hạn chế.

Đương nhiên, còn có không ít người thích lão đại, nhưng cũng chỉ là để lại đồ vật rồi bay đi thôi.

Được lắm, vật lưu lại, người bay, đúng là rất hợp với tính tình U Lan.

Thủ hạ như vậy không có lời oán giận sao.

Lúc mới bắt đầu, mọi người đều thấy quyết sách của lão đại khó hiểu vô cùng.

Nhưng sau này, sau khi một chuyện xảy ra, không ai còn có ý nghĩ đó nữa.

Chuyện gì vậy.

Có một lần, người của một gia tộc lớn đến muốn bắt lão đại về, để cô ấy gả cho con trai của một Giới Vương Tiên Giới hạng nhất.

Nhưng lão đại của chúng tôi không đồng ý, cuối cùng xảy ra ẩu đả.

Trong số những kẻ đến bắt lão đại có một tên đạt Đạo Cảnh, bọn tôi không phải đối thủ.

Tên tiểu nhân hèn hạ đó đã uy hiếp tính mạng của bọn tôi, buộc lão đại phải thỏa hiệp bất đắc dĩ.

Mặc dù lúc đó có một người bí ẩn đã cứu lão đại, nhưng cô ấy vẫn bị thương.

Phải mất một thời gian rất dài mới từ từ hồi phục lại.

Chỉ sau chuyện đó, bọn tôi mới coi lão đại thực sự như gia chủ của mình, và không còn nửa điểm dị nghị nào nữa.

Gia tộc thông gia ư.

Không đúng, cái này đã là Tiên Giới thông gia rồi.

Đúng vậy, đây là lần đầu tiên chúng tôi thấy lão đại động lòng đó, nên chúng tôi cầu xin anh, nhất định phải đối xử tốt với lão đại một chút, đừng để cô ấy bị thương nữa.

Lão đại đã trải qua quá nhiều gian nan rồi, chúng tôi không muốn cô ấy phải chịu khổ nữa.

Nói xong, ba người quỳ xuống trước Khương Hoa.

Không phải chứ, các cậu làm gì vậy.

Tôi đồng ý là được rồi mà.

Thực ra các cậu có thể chọn đến Vĩnh Tiên Giới sinh sống.

Ở đó tôi có rất nhiều bạn bè, có lẽ nơi đó sẽ thích hợp hơn cho các cậu.

Cái này. bọn tôi vẫn phải xem quyết định của lão đại đã.

Vậy được, chuyện U Lan tôi sẽ đi nói với cô ấy.

Sau đó, bốn người đi dạo trong Tiên Giới một lúc rồi rời khỏi Tiên Giới, quay về thuyền.

Lúc này U Lan đã thay bộ quần áo trước đó, nhưng trên mặt cô không trang điểm, điều này khiến U Lan có thêm một chút khí khái hào hùng.

Mấy người các cậu đi đâu vậy, sao giờ mới về muộn thế.

Lúc nói chuyện, U Lan căn bản không nhìn Khương Hoa, cứ như thể không quen biết anh vậy.

À lão đại, bọn tôi đi cùng Khương Công Tử.

đi cùng Khương Công Tử mua quà cho cô ấy.

Đúng đúng, hả.

Khương Hoa vốn đang đứng cạnh nghe, chợt phản ứng lại, biết mình đã bị ba người họ bán đứng rồi ư.

Ai, ai thèm anh ta mua quà cho tôi chứ.

Nói xong U Lan đỏ mặt chạy đi.

Không phải chứ, Khương Công Tử, anh mau đuổi theo đi.

Nếu không đuổi theo thật thì cô ấy sẽ không vui đâu.

Nhưng mà, tôi chưa mua quà gì mà.

Cần quà gì nữa.

Đối với lão đại mà nói, anh chính là món quà tốt nhất rồi.

Khương Hoa đành chịu, không còn cách nào khác ngoài đuổi theo.

Nhưng giờ anh căn bản không tìm thấy bóng dáng U Lan.

Vậy mình phải đi đâu tìm đây.

Đúng lúc này, Khương Hoa nghe thấy tiếng động phía trước, còn kèm theo tiếng chém chặt đồ vật.

Khương Hoa lén lút đi tới, quả nhiên thấy U Lan đang ở đó chém thứ gì đó.

Đồ Khương Hoa xấu xa, Khương Hoa tệ hại, cũng không biết đi đuổi theo tôi.

Người ta đã trao nụ hôn đầu cho anh ta rồi, vậy mà anh ta lại cứ như khúc gỗ đứng trơ ra đó, thật là ghét chết đi được.

Khương Hoa nhìn thấy dáng vẻ tiểu nữ nhân này của U Lan,

không nhịn được bật cười.

Ai.

U Lan nghe thấy tiếng động bên này, liền ném thẳng thanh kiếm ra.

Mẹ nó.

Khương Hoa mồ hôi lạnh rịn ra, nhìn thanh kiếm cắm giữa hai chân mình.

May mà tôi phản ứng nhanh, nếu không thì nhà họ Khương của tôi đã tuyệt tự rồi.

Khương Hoa, sao anh lại ở đây.

Tôi à, chẳng phải thấy ai đó đang giận dỗi đây sao.

Nào, nói cho tôi biết, ai đã chọc tiểu thư của chúng ta giận, tôi sẽ đi dạy dỗ hắn.

Nói xong Khương Hoa còn làm ra vẻ mặt hung dữ.

Phụt.

U Lan thấy dáng vẻ này của Khương Hoa, không nhịn được bật cười.

Em cười đi, như vậy mới đúng chứ, sau này phải cười nhiều hơn, con gái cười lên mới đẹp.

Suốt ngày cau có mặt mày, xấu lắm.

Đồ lưu manh.

Được, tôi là lưu manh.

Giờ chúng ta nói chuyện chính sự nhé.

U Lan thấy Khương Hoa vẻ mặt nghiêm túc, cũng đồng ý.

Hãy đến Vĩnh Tiên Giới đi.

Khương Hoa trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình.

Tại sao.

Vĩnh Tiên Giới là nhà của tôi, ở đó tôi có rất nhiều bạn bè, nhưng sau này cũng sẽ là nhà của các cậu.

Tại sao.

Hả.

Em cũng không muốn để các huynh đệ của em mỗi ngày phiêu bạt trong Thần Vực này chứ.

Chương 470

Sau này mọi người cùng sống ở Vĩnh Tiên Giới không tốt sao.

Tại sao.

Khương Hoa cảm thấy mình đã nói đủ rõ ràng rồi, nhưng U Lan vẫn cứ hỏi tại sao, làm gì có tại sao nào.

Nhưng khi Khương Hoa nhìn thấy nụ cười ranh mãnh của U Lan, anh biết rồi, hóa ra cô ấy đang đợi mình ở đây.

Em thật sự muốn tôi nói sao.

Anh thấy sao.

Được, tôi nói.

Đến Vĩnh Tiên Giới đi, nơi đó không chỉ là nhà của tôi, sau này cũng là nhà của em.

Chúng ta cùng Hậu Thổ và Thu Nhi cùng nhau sống ở Vĩnh Tiên Giới không tốt sao.

Chỉ có vậy thôi sao.

Em còn muốn tôi nói gì nữa.

Hừ, đồ gỗ mục.

Mấy người các anh biết nói gì thì hãy quay lại đây đi.

U Lan cũng không thèm để ý Khương Hoa, quay đầu bỏ đi.

Ai ai ya, bình thường anh thông minh thế mà, sao lúc này lại như xe tuột xích thế hả.

Vậy tôi phải nói gì đây.

Ai da, tôi, một lão già thô kệch thế này còn nhìn ra, lão đại đang

chờ anh nói ba chữ kia đấy.

Ba chữ kia ư.

Đúng vậy, chính là ba chữ kia.

Khương Hoa nhìn thấy vẻ mặt mờ ám của ba người Thẩm Bắc, liền biết phải nói gì.

Anh lao thẳng về phía U Lan.

Khương Hoa chạy tới, trực tiếp ôm lấy U Lan.

U Lan, tôi muốn nói với em.

Anh yêu em.

Anh nói rất khẽ.

Không biết từ lúc nào, Khương Hoa, khi đối mặt với U Lan, cô gái có chút đáng yêu và đơn thuần này, mọi chiêu trò nhỏ của mình đều không thể thi triển được nữa.

Em nói gì cơ, vừa rồi tôi không nghe rõ.

Khương Hoa nhìn ánh mắt cong cong của U Lan, khuôn mặt từ từ lại gần cô.

Anh thật sự không nghe rõ sao.

U Lan cảm nhận được hơi thở của Khương Hoa, mặt cô đỏ bừng.

Không có, không nghe thấy.

À, vậy lần này em phải nghe rõ đây, Anh.

Yêu.

Em.

Khương Hoa ghé sát tai U Lan, từng chữ một nói ra.

Anh ghét chết đi được.

U Lan đẩy Khương Hoa ra rồi che mặt chạy mất.

Ai da, đây còn là lão đại của chúng ta sao.

Thẩm Bắc mấy người nhìn nhau, đều thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Thì ra lão đại uy vũ thô bạo của chúng ta còn có dáng vẻ tiểu nữ nhân như vậy đấy.

Tôi đồng ý, quả nhiên tình yêu có thể thay đổi một người, câu này tôi tin.

Ha ha, sao rồi, nhìn có được không.

Cũng không tệ lắm.

Tôi nói cho cậu hay, nếu tôi mà ghi lại cảnh này, xem lão đại còn dám cấm tôi uống rượu nữa không.

Ha ha, còn ghi lại.

Đột nhiên Thẩm Bắc cảm thấy có gì đó là lạ, nhất là Độ Trần và Áo Thác cứ nháy mắt với cậu ta.

Cậu ta nhìn lại, quả nhiên thấy Khương Hoa đang cầm một cây côn gỗ, nheo mắt cười nhìn mình.

Ai da, tôi đột nhiên buồn tè, tôi đi vệ sinh chút đã.

Nói rồi Thẩm Bắc định chạy.

Ai, đừng vội thế.

Thẩm Bắc chợt nhận ra mình bị giam giữ lại, chỉ đành mặt mày ủ dột nhìn Khương Hoa nói.

Lần này, đừng đánh vào mặt nhé.

Ha ha.

Sau đó, trong màn đêm tĩnh mịch vang lên một tràng tiếng kêu

thảm thiết cực kỳ bi thảm.

Độ Trần và Áo Thác nhìn Thẩm Bắc nằm trên mặt đất như bãi bùn nhão, hai chân của họ không ngừng run rẩy.

Hai cậu.

Bọn tôi chẳng thấy gì hết, vừa nãy Thẩm Bắc tự mình nhìn thôi, bọn tôi chỉ đi ngang qua.

Dù sao giờ Thẩm Bắc cũng bị đánh một trận rồi, giờ đổ oan cho cậu ta cũng chẳng sao.

Ồ tôi bảo các cậu không phải là muốn đánh các cậu đâu, chỉ là muốn các cậu tập hợp tất cả huynh đệ lại.

Vâng vâng, bọn tôi đi ngay, đi ngay đây.

Hai người chạy xa như chạy trốn.

Tặc, đúng là không có nghĩa khí gì.

Giờ hai chúng ta nên tâm sự tốt đây.

Thẩm Bắc khóc không ra nước mắt, mình tự dưng lắm mồm làm gì không biết.

Trải qua mấy ngày, cuối cùng họ cũng đến được đích đến cuối cùng Lê Giới.

Vừa mới đặt chân đến đây, Khương Hoa đã cảm nhận được luồng khí tức khủng bố tỏa ra từ trong khe nứt này.

Xem ra không lâu nữa sẽ có thứ gì đó chui ra từ đây.

Trước kia có người đã tiến vào khe nứt này, nhưng chưa từng quay ra.

Đoạn hình ảnh này là do anh ta truyền ra vào khoảnh khắc sống còn.

Sau khi hình ảnh được phát ra, trong một không gian tối tăm, một tòa cung điện đang từ từ trôi đến.

Không ai biết nó đến từ đâu, cũng không biết nó sẽ đi về đâu.

Nó tràn ngập khí tức quỷ dị khiến người ta muốn đến gần, nhưng khi lại gần, nó có thể sẽ nuốt chửng bạn ngay lập tức.

Tòa cung điện này quả thực tràn ngập sự quỷ dị.

Chỉ riêng khí tức tỏa ra từ khe nứt bây giờ đã khiến người ta sợ hãi đến thế.

Chương 471

Nếu nó thật sự xuất hiện thì.

Khương Hoa không dám nghĩ tiếp.

Sau khi phân tích, Độ Trần đưa ra một thông tin nghiêm túc này.

Trước hết đừng quản nhiều chuyện thế, chúng ta cứ vào Lê Giới tìm chỗ ở đã.

Ừm, sau đó cả đám người tiến vào Lê Giới.

Khương Hoa, tôi nói cho anh hay, Lê Giới đây là một Tiên Giới lãng mạn đó.

Ý gì vậy.

Người nơi đây đều hướng tới tự do, họ không có lễ tiết rườm rà, không có đấu đá tranh giành, ở đây mọi người bình đẳng, ai cũng là chủ nhân của chính mình.

Thật tốt quá.

Lúc U Lan giới thiệu Tiên Giới này, khiến Khương Hoa nhớ lại không ít điều.

Ngày trước khi còn ở hạ giới, dù mỗi ngày phải bôn ba, nhưng anh thực sự rất vui vẻ, có bạn bè, có người nhà.

Đến Vĩnh Tiên Giới sau này, anh đột nhiên cảm thấy mình phải gánh vác quá nhiều, nhưng Khương Hoa vô cùng muốn gánh vác những điều này.

Đi thôi, chúng ta đi chơi một lát.

U Lan kéo Khương Hoa, muốn bay thẳng vào đám đông.

U Lan, tôi có một đề nghị.

Đã chúng ta muốn trải nghiệm cuộc sống ở đây, vậy chúng ta hãy bỏ tu vi, thay đổi toàn bộ quần áo đi.

Tôi sẽ dẫn em trải nghiệm cuộc sống của người bình thường, em thấy sao.

Cuộc sống của người bình thường ư.

Tôi thấy không tệ, đi thôi.

Nói xong, Khương Hoa liền dẫn U Lan đi vào một cửa hàng bán quần áo.

Hai vị đây là muốn mua gì ạ.

Để tôi tự xem một chút.

Khương Hoa phát hiện Tiên Giới này, ngoài kiến trúc ra, dù nhìn ở đâu cũng giống như thế kỷ 21.

Điều này khiến Khương Hoa có một cảm giác như về nhà.

U Lan, em thử bộ đồ này xem, cảm giác không tệ đâu.

Ừm, được.

Sau đó U Lan cầm quần áo đi vào phòng thử đồ, chỉ chốc lát liền thay xong đi ra.

Khương Hoa, anh thấy thế nào ạ.

U Lan cố ý chỉnh tề rồi xoay hai vòng trước mặt Khương Hoa.

Ừm, không tệ, lấy bộ này đi.

Sau đó Khương Hoa cũng mua cho mình một bộ đồ rồi kéo U Lan đi ra ngoài.

Khương Hoa và U Lan chính thức bắt đầu cuộc sống của người bình thường.

Oa, Khương Hoa, anh mau nhìn, người này có thể phun lửa kìa, hơn nữa trên người anh ta không có bất kỳ dao động linh khí nào.

Cái này em không hiểu rồi, chờ có cơ hội tôi sẽ giải thích cho em một chút.

Oa, đây là cái gì mà nhìn ngon mắt vậy.

Muốn ăn thì tôi mua thôi, có sao đâu.

Chỉ chốc lát sau, Khương Hoa trên người treo đầy đồ vật, U Lan thì một tay ăn, một tay cũng xách đầy đồ.

Ai, bài học bằng máu và nước mắt đây, tuyệt đối đừng theo phụ nữ đi mua sắm nha, không thì kết cục bây giờ thật sự mệt mỏi lắm.

Lúc này, bên ngoài Lê Giới, một bóng người xuất hiện trong không gian.

Vừa rồi mình hẳn là không cảm ứng sai, hơi thở của sư phụ quả thực đã xuất hiện ở đây rồi, nhưng Sư tôn sao lại xuất hiện ở nơi này.

Lời vừa dứt, bóng người nàng đã rơi xuống Lê Giới.

Người nào xông vào Lê Giới của ta.

Linh Nguyệt vừa tiến vào Lê Giới liền bị một người chặn lại.

Ngươi vì sao muốn cản đường ta.

Linh Nguyệt nhìn cô gái xuất hiện trước mắt nói.

Ta còn chưa hỏi ngươi đó, ngươi là ai mà không được phép lại xông vào Lê Giới.

Ta vào Tiên Giới từ bao giờ mà cần người khác đồng ý.

Lê Giới của ta không giống những Tiên Giới khác, bên trong phần lớn là người tay không tấc sắt, ta không thể khinh suất.

Nếu ngài không được phép đi vào, vậy thì đừng trách ta không

khách khí.

Lâm Ngữ Yên xông thẳng về phía Linh Nguyệt.

Ha ha, ta cũng muốn thử xem ngươi làm thế nào mà lại dám dẫn người phàm ở Lê Giới xông vào Tiên Giới hạng nhất.

Thiên Huyền.

Lâm Ngữ Yên trực tiếp vung tay ngưng tụ ra bốn vòng xoáy, ném về phía Linh Nguyệt.

Trấn.

Linh Nguyệt chỉ ngón tay ngọc một cái, không gian và thời gian xung quanh đều ngừng lại.

Sau đó Linh Nguyệt rời khỏi chỗ cũ, một giây sau, vị trí Linh Nguyệt vừa đứng trước đó trực tiếp bị hủy diệt.

Không hổ là Linh Nguyệt Thần Chủ, quả nhiên mạnh mẽ, vậy mà có thể tạm dừng công kích của ta mấy giây.

Ngươi biết ta ư.

Ha ha, Linh Nguyệt và Băng Hoàng Hi chính là tấm gương mà chúng ta vẫn luôn hướng tới, giờ cuối cùng cũng được gặp chân dung rồi.

Ha ha, thật là ngại quá.

Không biết Thần Chủ điện hạ, lần này đến Lê Giới của ta có chuyện gì muốn làm không.

À, đến để tìm một người.

Được, Linh Nguyệt Thần Chủ, tôi tin ngài.

Đã vậy thì ngài cứ vào đi.

Đa tạ.

Sau đó Linh Nguyệt liền tiến vào Lê Giới.

Sư tôn Khương Hoa, con đến tìm người.

Nhiều năm như vậy không gặp, không biết người có nhớ con không.

Ừm.

Khương Hoa dường như cảm ứng được phía sau, quay đầu nhìn lên bầu trời.

Tiểu Nguyệt.

Sao vậy Khương Hoa, có chuyện gì sao.

Tôi vừa cảm ứng được một luồng khí tức quen thuộc, chỉ là bây giờ lại không thấy nữa.

Chương 472

Khí tức quen thuộc ư, chẳng lẽ là người quen của anh sao.

Em cứ đợi ở đây một chút, tôi đi một lát rồi về ngay.

Nói xong, Khương Hoa liền biến mất, đi đến nơi Linh Nguyệt và Lâm Ngữ Yên vừa chiến đấu.

Đúng là hơi thở của Tiểu Nguyệt.

Tiểu Nguyệt, con đã đến rồi, con ở đâu.

Sao con đã đến rồi mà không chịu ra ngoài vậy.

Khương Hoa bắt đầu toàn lực phóng thích khí tức của mình, để thần thức bao phủ toàn bộ Lê Giới.

Kẻ nào dám ở đây làm càn.

Lâm Ngữ Yên vừa rời đi nơi này, không ngờ lại quay lại.

Hơn nữa, khí tức trên người người này lại còn khủng bố hơn cả Linh Nguyệt Thần Chủ.

Ngươi rốt cuộc là ai.

Tôi không có ác ý với Lê Giới của các ngươi, chỉ cần tôi tìm được người cần tìm, tôi tự nhiên sẽ rời đi.

Hả.

Lại là tìm người.

Lâm Ngữ Yên cũng sững sờ.

Đây chẳng lẽ là họ tìm kiếm lẫn nhau sao.

Quả nhiên, suy nghĩ của Lâm Ngữ Yên vừa thoáng qua, cô đã thấy Linh Nguyệt bay về phía bên này.

Sư tôn.

Khương Hoa còn chưa kịp phản ứng, Linh Nguyệt đã trực tiếp nhào vào lòng anh.

Sư tôn, con cuối cùng cũng tìm được người rồi, Tiểu Nguyệt nhớ người lắm.

Tiểu Nguyệt, con chịu ủy khuất rồi.

Khương Hoa yêu thương vuốt ve tóc Linh Nguyệt.

Nhiều năm như vậy, ta thật sự có lỗi với mấy đứa đệ tử các con.

Sau này sư tôn sẽ không rời đi nữa đâu.

Ừm, sư tôn, chúng ta sẽ không bao giờ chia xa nữa.

Được, chúng ta mãi mãi sẽ không chia xa.

Lâm Ngữ Yên lúc này vô cùng kinh ngạc nhìn Khương Hoa và Linh Nguyệt.

Nếu Linh Nguyệt Thần Chủ gọi Khương Hoa là Sư tôn, vậy thân phận của Khương Hoa tự nhiên không cần nói cũng biết.

Thiếp thân bái kiến Thái Sơ Thần Chủ.

Ngươi không cần lễ tiết như vậy với ta, cứ gọi ta Thái Sơ là được.

Vâng, không biết Thái Sơ Thần Chủ đến Lê Giới của thiếp thân có chuyện gì không.

Ta nghĩ không cần ta nói, ngươi tự nhiên sẽ biết.

Bây giờ có bao nhiêu người đã tụ tập quanh Lê Giới, cũng là vì khe nứt đó mà đến phải không.

Ai, Thần Chủ nói rất đúng.

Chỉ là thiếp thân cũng không biết khe nứt đó xuất hiện thế nào,

cũng không biết nó đối với Lê Giới của thiếp thân rốt cuộc là tốt hay xấu.

Giới Chủ không cần phải phiền lòng như vậy.

Tốt hay xấu, đợi đến khi nó xuất hiện thì chúng ta tự khắc sẽ biết.

Ừm, vậy thiếp thân xin không quấy rầy hai người đoàn tụ nữa, xin cáo lui.

Nói xong Lâm Ngữ Yên liền biến mất tại chỗ.

Ai, cuối cùng cũng không có bóng đèn rồi, thật là quấy rầy ta và Nguyệt Nhi tương phùng mà.

Sư tôn, người quả thật không thay đổi chút nào.

Có lẽ là các con cũng thay đổi không ít rồi.

Là ta đã phụ lòng các con quá nhiều.

Sư tôn không nên nói vậy, trong lòng chúng con chưa từng trách cứ người.

Bây giờ Tiểu Quang và Hi đã hồi sinh.

Đợi ta xử lý xong chuyện bên này, chúng ta liền cùng nhau trở về Vĩnh Tiên Giới đi tìm bọn họ.

Cái gì, sư tôn, người đã hồi sinh Sư huynh và Sư muội rồi sao.

Đợi con đến Vĩnh Tiên Giới chẳng phải sẽ đoàn tụ với bọn họ sao.

Bây giờ ta muốn xem thử rốt cuộc cái cung điện trong khe nứt này là gì đã.

Sư tôn, lúc con đến đây đã thăm dò qua khe nứt này, nhưng thần thức của con vừa chạm vào cung điện liền bị bật ngược trở lại.

Ngăn cách thần thức, hơn nữa còn tràn đầy quỷ dị, nghĩ thoáng qua tòa cung điện này liền có bí mật.

Sư tôn vẫn muốn đi vào sao.

Đúng vậy, sự hiếu kỳ của ta nhất định phải khiến ta đi vào một lần.

Đúng, ta giới thiệu cho con một người, con có thể gọi nàng là sư mẫu, cũng có thể gọi nàng là muội muội, cái này tùy con lựa chọn.

Sư mẫu.

Muội muội.

Con đã hiểu thưa sư tôn.

Được, đi thôi, ta dẫn con đi tìm nàng.

Cái đồ Khương Hoa xấu xa này, đi lâu thế mà không quay lại.

Ồ, mới xa nhau có tí mà đã nhớ tôi rồi ư.

Khương Hoa, anh đã đi đâu vậy, lâu thế mà không quay lại.

Ai đây là ai vậy.

U Lan, tôi giới thiệu cho em một chút, vị này là Linh Nguyệt, là của tôi.

Vợ.

Khương Hoa còn chưa nói xong, đã bị Linh Nguyệt cướp lời.

Ấy.

đúng vậy.

Vợ à, Khương Hoa trước đây em nghe anh nói anh có hai người vợ ở Vĩnh Tiên Giới, còn một người vẫn luôn tìm kiếm nàng, vị tỷ tỷ này chắc là người đó phải không.

Không sai.

Khoan đã, muội muội, em vừa nói gì cơ, Sư tôn còn có hai người

vợ ư.

Ừm.

Tỷ tỷ không biết sao, người ở Vĩnh Tiên Giới còn có hai người vợ nữa đấy, hình như tình cảm còn đặc biệt tốt, nên mới mãi không đến tìm tỷ đó.

Khương Hoa nhìn thấy nụ cười đó của U Lan liền biết giờ cô ấy đang hố mình rồi.

Chương 473

Sư tôn.

Chúng ta không phải nên giải thích rõ ràng một chút sao.

Khương Hoa vốn còn muốn nói gì đó, nhưng cảm nhận được luồng khí lạnh lẽo phía sau lưng, anh liền ba chân bốn cẳng chạy mất.

Khương Hoa, anh đứng lại đó cho tôi.

Linh Nguyệt và U Lan đồng thanh hét lên rồi đuổi theo Khương Hoa.

Chà, tiểu Khương Công Tử quả nhiên lợi hại, lại còn có thêm một người vợ, thật khiến người ta bội phục, bội phục.

Cắt, cậu bội phục thì có ích gì sao, bây giờ vẫn không có vợ đấy thôi.

Cậu có thời gian mà ghen tị thì chi bằng đi xem thử tìm vợ ở đâu đi.

Thẩm Bắc, cậu không nói gì thì không ai coi cậu là câm đâu.

Nếu cậu không biết nói chuyện thì làm ơn nhường cái miệng của cậu cho người khác có nhu cầu đi.

Vừa nói, Áo Thác vừa đuổi theo hướng Khương Hoa.

Độ Trần, cậu xem, cậu thấy không, gấp gáp chưa.

Chắc là nói trúng tim đen rồi.

Ai, Áo Thác, cậu ấy không phải không tìm đối tượng, mà là trong lòng cậu ấy chỉ có một người thôi.

Nhưng cô ấy chẳng phải đã c·hết rồi sao, tất cả chúng ta đều tận

mắt thấy mà.

Chúng ta thì đúng vậy, nhưng chấp niệm của Áo Thác không nghĩ vậy đâu.

Cậu ấy nghĩ là có thể tìm được phương pháp hồi sinh, Thiên Liên.

Trên đời này làm sao có thể có phương pháp khiến người c·hết sống lại chứ.

Cậu ấy đây chẳng phải đang tự hành hạ mình sao.

Có thể là chúng ta biết, nhưng cậu ấy không tin.

Có lẽ như vậy đối với cậu ấy lại là một chuyện tốt, dù sao cậu ấy có thể có lý do để tiếp tục sống.

Ai, đi thôi.

Trong sân, giờ đây Khương Hoa một bên là U Lan, một bên là Linh Nguyệt, hai người họ đều đặt tay lên eo Khương Hoa.

Nào, chúng tôi hỏi một câu, anh trả lời một câu, thế nào.

Được, các em muốn hỏi gì.

Hai vị tỷ tỷ ở Vĩnh Tiên Giới của anh tên là gì.

Một người là Hậu Thổ, Tổ Vu của Vu tộc, một người là Khương Thụy Thu, nàng là người thừa kế Cực Băng Đạo thể của Tiểu Hi.

Thật sự không còn người vợ nào khác sao.

Yên tâm đi, tôi thề, ngoài bốn người các em ra thì không còn ai khác.

Được rồi, tạm tha cho anh.

Linh Nguyệt nghe Khương Hoa trả lời thành thật, liền buông tay ra.

Ai, tôi còn có một câu hỏi muốn hỏi.

Ai ui, vậy em hỏi nhanh đi.

Tỷ tỷ thật sự là Linh Nguyệt Thần Chủ đó sao.

Ừm, thật một trăm phần trăm.

Tỷ tỷ vừa rồi gọi Khương Hoa là Sư tôn, chẳng lẽ Khương Hoa chính là vị Thái Sơ Thần Chủ mà người ta không dám nhắc đến đó sao.

Không sai.

A.

Gào.

Không phải, U Lan kích động kêu thì không sao, em tên gì mà kêu thế.

Lan Nhi, em kích động thì cứ kích động, tay em còn đang nhéo thịt tôi đây này.

Gào gào, thật xin lỗi, thật xin lỗi.

Vừa rồi em quá kích động, em vậy mà nhìn thấy Thần Chủ còn sống, hơn nữa một lúc lại là hai vị.

U Lan vội vàng buông tay Khương Hoa khỏi eo.

Thôi được, đi nghỉ ngơi đi.

Mấy ngày nay liên tục có người đến, chúng ta vẫn phải cẩn thận một chút.

Thoáng cái một tuần thời gian trôi qua.

Bên trong Lê Giới cũng lác đác xuất hiện rất nhiều gương mặt lạ.

Lúc này Độ Trần vội vàng đi đến.

Lão đại, xảy ra chuyện rồi, Thiên Vũ đến rồi.

Hắn đến làm gì.

Khương Hoa kỳ lạ nhìn U Lan, thấy cô ấy nghe cái tên này mà rất kích động.

Khương Công Tử, anh quên rồi sao, trước đây tôi đã nói với anh, Thiên Vũ này chính là người đàn ông năm đó suýt chút nữa trở thành phu quân của lão đại đấy.

À, có ý tứ đấy.

Vậy tôi chẳng phải phải đến xem cái tên năm xưa suýt chút nữa cưới vợ của tôi sao.

Khương Hoa, đừng đi, tôi không muốn nhìn thấy hắn, cầu xin anh, chúng ta cứ ở đây, không đi đâu cả.

Được thôi, nghe lời em, chúng ta không đi đâu cả.

Vậy em có thể kể cho tôi nghe chuyện năm đó được không.

Ừm, thực ra tôi là con gái của Giới Vương Ảnh U Giới.

Hồi nhỏ, mẹ tôi vì bệnh tật mà rời xa tôi và cha tôi, và cái c·hết của mẹ đã khiến cha tôi cũng mất đi hy vọng sống.

Mặc dù cha tôi vẫn là Giới Vương Ảnh U Giới, nhưng cũng chỉ là trên danh nghĩa, quyền lực thực sự của Ảnh U Giới nằm trong tay mấy vị trưởng lão.

Vì một lần ra ngoài lịch luyện, đại thiếu gia Vũ Giới là Thiên Vũ đã để mắt đến tôi, liền đến Ảnh U Giới đặt sính lễ.

Tôi rất rõ Thiên Vũ là hạng người gì, do đó tôi liền bỏ trốn.

Lần trước chính là Thiên Vũ đã uy hiếp tính mạng Thẩm Bắc và những người khác để buộc tôi phải ngoan ngoãn theo hắn, nhưng may mà được một cường giả không rõ danh tính cứu.

Không ngờ bây giờ tôi lại gặp phải bọn họ.

Khi U Lan nhắc đến Thiên Vũ, sắc mặt cô ấy trở nên rất khó coi, như thể không muốn nhớ lại chuyện cũ này.

Được rồi, giờ mọi chuyện đều đã qua.

Nếu tên Thiên Vũ đó còn dám đến gây chuyện, tôi sẽ giúp em giải quyết hắn.

Khương Hoa rót một tia Linh khí vào cơ thể U Lan, sau đó U Lan liền ngủ thiếp đi.

Thẩm Bắc, cậu đi điều tra một chút.

Đã Thiên Vũ đến rồi, vậy Ảnh U Giới cũng sẽ phái người đến.

Cậu đi điều tra xem, tôi xem có thể giải quyết chuyện này một thể không.

Vâng.

Nhận được chỉ thị của Khương Hoa, Thẩm Bắc liền rời đi.

Chương 474

Về rồi à.

Ừm, toàn bộ Lê Giới này tôi đi dạo nhanh xong hết rồi, cũng chẳng tìm thấy gì thú vị cả.

Sau khi trở về, Linh Nguyệt ngồi trên đùi Khương Hoa, nhàm chán đung đưa hai chân.

Nguyệt Nhi, con chẳng phải đang nhàm chán sao, ta tìm cho con một chuyện hay đây, con có làm không.

Chuyện hay gì ạ.

Linh Nguyệt nghe xong liền vui vẻ nhảy cẫng lên.

Ta nói cho con hay, con nhìn xem bên ngoài Lê Giới chẳng phải có rất nhiều người từ các Tiên Giới khác sao.

Con lén lút đi qua, tìm chiến thuyền của Vũ Giới, sau đó con lén lút phá hủy nó đi.

A con còn tưởng chuyện hay gì đâu, hóa ra là phá hủy đồ vật.

Vung tay lên là xong, có gì mà chơi chứ.

Cái này con nhìn thì không hiểu rồi.

Ta nói cho con hay, phá hủy đồ vật cũng cần có bí quyết đấy.

Con phải khiến chiếc thuyền này từ từ bị hủy hoại ngay trước mặt bọn họ. rồi khiến bọn họ không có bất kỳ biện pháp nào, hiểu không.

Nghe Khương Hoa nói, mắt Linh Nguyệt đảo nhanh, cuối cùng cũng biết nên làm thế nào.

Nói xong Linh Nguyệt liền hào hứng chạy ra ngoài.

Ai, sống hơn ngàn năm rồi, sao vẫn còn như một đứa trẻ vậy.

Lúc này, ở ngoại vi Lê Giới.

Từng chiếc từng chiếc chiến thuyền đang lơ lửng bên ngoài Lê Giới.

Thiếu gia, chúng tôi đã tìm thấy tung tích của cô nương U Lan.

Cái gì, ngươi nói tìm thấy U Lan rồi sao.

Mau nói cô ấy ở đâu, ta bây giờ sẽ đi đón U Lan về.

Còn một chuyện nữa, mong thiếu gia nghe xong đừng tức giận.

Nói đi.

Hôm nay chúng tôi phát hiện cô nương U Lan đang cùng một nam tử cười nói vui vẻ, còn.

Nghe đến đây, sắc mặt Thiên Vũ đã tái mét.

Nói tiếp đi.

Cô nương U Lan còn ôm ấp với nam tử đó.

Rắc.

Tên hạ nhân vừa dứt lời, cây bút lông trong tay Thiên Vũ đã bị bóp nát.

Ta không cần biết tên nam tử đó là ai, nhưng ngày mai ta không muốn nhìn thấy hắn còn sống trên đời này.

Thôi đi, mà ngươi còn dám nghĩ giết Sư tôn của ta.

Linh Nguyệt ẩn mình đi vào, liền nghe thấy Thiên Vũ vậy mà muốn giết Khương Hoa.

Khương Hoa nói cho mình hay, phá hủy đồ vật phải có bí quyết,

nhưng bí quyết này rốt cuộc phải làm thế nào đây.

Linh Nguyệt dựa vào ghế, tiện tay vung lên, cây bút lông gãy lìa trong tay Thiên Vũ liền bay lên.

Nhưng lời hắn nói căn bản không nhận được bất kỳ ai đáp lại, ngược lại những vật xung quanh hắn bắt đầu từ từ bay lên.

Cái này, cái này, chuyện gì đang xảy ra vậy.

Thật sự là bị tà ám sao.

Ha, vui quá, cuối cùng tôi cũng tìm được bí quyết mà Mục Ca Ca đã nói.

Linh Nguyệt chơi quên trời đất, nhưng nàng càng vui thì chiếc Vũ Giới chiến thuyền càng tan nát.

Ha, vẫn là vui nhất, Mục Ca Ca quả nhiên không lừa tôi.

Mọi người mau nhìn xem Vũ Giới chiến thuyền sao lại biến thành thế này, đây hoàn toàn là một cái khung đỡ mà.

Các cậu nói có phải Thiên Vũ làm việc trái với lương tâm nhiều quá nên bây giờ bị báo ứng không.

Suỵt, cậu nói nhỏ thôi, bị nghe thấy mười cái mạng cũng không đủ cậu chết đâu.

Thật là vô vị, một lát đã phá hủy xong rồi, có muốn phá hủy cả mấy cái bên cạnh không.

Thôi được rồi, vẫn là về trước đi.

Nếu những người khác bây giờ mà biết, thì thật sự nên cảm ơn sự thay lòng đổi dạ của Linh Nguyệt, không thì chiến thuyền của họ giờ này hẳn cũng không còn nguyên vẹn.

Khương Hoa đang cùng U Lan chơi cờ, đột nhiên Linh Nguyệt

xuất hiện.

Làm xong rồi sao.

Làm xong rồi, chiến thuyền của hắn bị tôi phá hủy chỉ còn trơ khung xương thôi, hơn nữa tôi còn nói với Ngữ Yên tỷ là không cho bọn họ vào Lê Giới, ha, tối nay bọn họ phải ngủ giữa không trung rồi.

Linh Nguyệt bây giờ cười giống một tiểu ác ma.

Haizz, bọn họ gặp phải cô đúng là số đen tám kiếp.

Hôm sauBáo cáo, Khương Công Tử, lão đại, áp lực bên ngoài khe nứt hôm nay đã ảnh hưởng đến mặt đất Lê Giới rồi, tôi nghĩ không ra mấy canh giờ nữa là chúng ta có thể nhìn thấy cung điện bên ngoài.

Được, chúng ta cũng lên đường thôi.

Nói xong, Khương Hoa dẫn U Lan và Linh Nguyệt đi đến bên ngoài Vĩnh Tiên Giới.

Khi Khương Hoa đi đến giữa Hư Không, lúc này bên ngoài khe nứt đã đứng đầy người.

Vãi, một vết nứt thôi mà có thể thu hút nhiều người đến vậy.

Khương Hoa kinh ngạc nhìn một chiếc chiến thuyền đang đậu trước mặt nói.

Tốt, bên kia có chỗ trống, chúng ta đi qua đó thôi.

Khi Khương Hoa nhìn thấy cái khung xương đó, anh liền nhận ra đó là chiếc Vũ Giới chiến thuyền mà hôm qua Linh Nguyệt đã phá hủy.

Thiếu gia, cậu xem, đó không phải U Lan cô nương sao.

Ở đâu.

Thiên Vũ nghe xong U Lan đã đến, liền vội vàng bay về phía U

Lan.

U Lan, cuối cùng anh cũng tìm được em rồi, em có biết không, anh tìm em khổ sở lắm đấy.

Thiên Vũ bay tới liền muốn ôm lấy U Lan, nhưng bị Khương Hoa ngăn lại.

Ai, cậu là ai vậy, sao lại công khai ôm vợ tôi.

Vợ cậu á, hôn thê của tôi khi nào thành vợ cậu rồi.

Cậu nói có đúng không Lan Nhi.

Đúng vậy, Thiên Vũ công tử, xin đừng gọi bậy, tôi là vợ của Khương Hoa, không phải hôn thê của cậu.

Cậu.

Aiya, Lan Nhi nhà tôi thật biết nói chuyện, lại đây hôn một cái nào.

Cậu thật đáng ghét, nhiều người thế này mà.

Mặc dù U Lan ngoài miệng không muốn, nhưng vẫn hôn lên mặt Khương Hoa.

U Lan, em đừng quên, em là con gái của Giới Vương Ảnh U giới, trưởng bối của chúng ta đều đã đồng ý hôn sự rồi, chẳng lẽ các em muốn đổi ý sao.

Nhị trưởng lão, ông có phải nên cho tôi một lời giải thích không.

Thiên Vũ công tử yên tâm, chuyện của nàng và tên nam nhân không rõ lai lịch này chúng tôi sẽ không thừa nhận.

U Lan, em thấy chưa, trưởng bối của em căn bản không đồng ý hai người các em ở bên nhau, cho nên em mau chóng đi theo anh đi.

Hừ, trưởng bối của tôi ư, thật là đủ nực cười.

Để tôi gả cho Thiên Vũ, các người đã giam cầm tôi, còn uy hiếp

tính mạng những người bên cạnh tôi.

Đây chính là tác phong của trưởng bối sao.

Lời nói của U Lan từng câu từng chữ đâm thẳng vào tim gan, khiến Thiên Vũ và U Hoàng không nói nên lời.

Ngươi, ngươi, ngươi, đồ nghịch tử này, chẳng lẽ bây giờ ngay cả lời trưởng bối cũng không nghe sao.

Từ khi các người bán tôi đi, tôi đã không còn là người nhà họ U nữa rồi.

Thiên Vũ biết cứ tiếp tục như vậy không phải là cách, thế là liền hướng về Khương Hoa nói.

Tôi cảnh cáo cậu, cậu căn bản không xứng với U Lan, tôi khuyên cậu nên chủ động rời xa U Lan, nếu không đừng trách tôi không khách khí.

Tsk, vừa rồi nghe các cậu nói, tôi cũng cảm thấy rất buồn cười, một lão già, một phế vật, còn ở đây nói nhảm, U Lan làm vợ ai khi nào đến lượt các cậu định đoạt.

Làm càn.

Thiên Vũ nghe lời Khương Hoa nói, trực tiếp nổi trận lôi đình, xông thẳng đến chỗ Khương Hoa.

Muốn động Sư tôn của tôi, cậu là ai.

Linh Nguyệt nhìn thấy Thiên Vũ xông về phía Khương Hoa, trực tiếp đứng chắn trước mặt Khương Hoa, một thân khí thế không giữ lại chút nào bùng phát.

Ngươi.

Thiên Vũ bị khí thế của Linh Nguyệt ép đến gần chết rồi.

Vị đại năng này, xin ngài tha cho thiếu gia nhà tôi.

Hừ, mạo phạm Sư tôn của tôi, hắn chết một trăm lần cũng không đủ.

Nguyệt Nhi, dừng lại đi, tôi còn muốn chơi đùa với hắn một chút.

Vâng.

Linh Nguyệt thu hồi khí thế, đứng sau lưng Khương Hoa.

Nói cậu là phế vật cậu còn không thừa nhận, nhưng tôi nói cho cậu biết, bây giờ tôi nghiền chết cậu dễ như nghiền chết một con kiến thôi, cậu nói cho tôi biết, cậu muốn làm sao để tôi sống không bằng chết.

Không, không dám.

Thiên Vũ đầy ấm ức nói lời xin lỗi với Khương Hoa.

Ha ha, cậu xin lỗi nhầm người rồi phải không, tôi đâu có chịu nổi, cậu nên xin lỗi Lan Nhi mới đúng.

Nghe Khương Hoa nói, Thiên Vũ quay sang U Lan.

U Lan cô nương, thật xin lỗi, trước đây tôi không nên thèm muốn nhan sắc của cô nương, bây giờ tôi thành thật xin lỗi cô, hy vọng có thể nhận được sự tha thứ của cô.

U Lan liếc nhìn Khương Hoa, sau đó nhìn về phía Thiên Vũ.

Thiên Vũ công tử, cậu đứng lên đi, sau này chúng ta không qua lại với nhau nữa thôi.

Đúng rồi, còn các người Ảnh U giới, tôi sẽ tìm thời gian đích thân đến viếng thăm, tôi phải đòi lại công bằng cho U Lan.

Cái này.

U Hoàng muốn đáp lời U Lan, nhưng U Lan lười nhác trả lời hắn,

liền bỏ đi.

Lan Nhi, em có chắc là không nói một câu với người nhà họ U của em không.

Từ khi mẫu thân mất, phụ thân cũng quanh năm bế quan không ra, kể từ đó tôi đã không còn là người nhà họ U nữa rồi.

Sau này chúng ta chính là người nhà của em.

Nói xong, Khương Hoa kéo U Lan và Linh Nguyệt đi đến dưới khe nứt.

Bây giờ cung điện đã lộ ra, tôi nghĩ một lát nữa là có thể hoàn toàn đi ra rồi.

Theo cung điện từ từ hiện ra, khe nứt cũng bắt đầu lớn dần, áp lực bên trong tỏa ra cũng ngày càng mạnh.

Sư tôn, tòa cung điện này xuất hiện quá mức kỳ lạ, con đã du lịch Thần Vực nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thấy kiến trúc nào có vật liệu như vậy.

Đợi đến khi nó hiện ra hoàn toàn thì mọi chuyện sẽ rõ, chúng ta lui ra một chút đi.

Sau đó mọi người đều lùi lại một khoảng cách không nhỏ.

Cuối cùng, sau một nén hương, nó đã lộ diện mạo thật sự.

Đích tiên.

Đây chính là tên của tòa cung điện này sao.

Khương Hoa nhìn tòa cung điện này, rơi vào trầm tư.

Cuối cùng tòa cung điện này hoàn toàn rời khỏi khe nứt.

Khí tức từ Hồng Hoang triệt để bộc phát ra.

Két.

Từ từ, cửa cung điện vậy mà tự động mở ra.

Khương Hoa nhìn cánh cửa đen ngòm đó, cảm thấy có một ma lực nào đó đang hấp dẫn anh đi vào.

Sư tôn, người xem, đó là cái gì.

Khương Hoa nghe thấy Linh Nguyệt kinh hô, anh cũng quay đầu nhìn lại.

Khi anh quay đầu nhìn, anh cũng bị tình huống trước mắt làm kinh động, một dòng sông dài cuồn cuộn chảy về phía này.

Sư tôn, người biết dòng Thời Gian trường hà này sao.

Đúng vậy, trước đây chính là tôi đã thông qua Thời Gian trường hà tiến vào Hỗn Độn thế giới để thu nhận các con làm đồ đệ đó.

Cái gì, sư phụ người từng tiến vào Thời Gian trường hà.

Lúc này Thời Gian trường hà đã đến trước cửa Đích Tiên Điện, đồng thời nối liền với nhau.

Cái này.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn dòng Thời Gian trường hà và Đích Tiên Điện nối liền với nhau.

Sư tôn, sao lại xuất hiện tình huống như vậy.

Tôi cũng không rõ.

Khương Hoa bây giờ cũng vô cùng nghi hoặc với tình huống hiện tại, bởi vì anh làm sao cũng không nghĩ đến vì sao Thời Gian trường hà lại xuất hiện ở đây.

Chúng ta còn đi vào không.

Thôi đi, với tình huống như thế này, cậu đi vào chẳng khác nào đi chết, thôi đi.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt thất vọng nói.

Đúng lúc này Thời Gian trường hà cũng từ từ ổn định lại, nó và Đích Tiên Điện nối liền thành một thể, giống như một dòng sông bất động vậy.

Bây giờ chúng ta muốn đi vào không.

U Lan liếc nhìn tình huống xung quanh, liền nhìn về phía Khương Hoa hỏi.

Không vội, chờ xem động thái của những người khác đã rồi nói.

U Lan gật đầu nhẹ.

Quả nhiên bây giờ đã có những người không kìm nén được dục vọng của mình, bọn họ thấy tình hình đã ổn định lại, nên những toan tính nhỏ trong lòng liền rục rịch.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Khương Hoa, lúc này đã có người xông thẳng về phía Đích Tiên Điện.

Cậu xem, người đầu tiên dám liều lĩnh đã ra rồi.

Người đó bay đến gần Đích Tiên Điện và Thời Gian trường hà, hắn thận trọng tiếp xúc một chút Thời Gian trường hà.

Trong mắt mọi người, khi người đó chạm vào dòng Thời Gian trường hà, liền bị đưa vào Đích Tiên Điện.

Mọi người thấy tình huống như vậy đều biết là có thể đi vào, thế là tất cả đều nhất loạt bay về phía Đích Tiên Điện.

Tốt, chúng ta cũng đi thôi.

Khương Hoa nhìn thấy tình huống như vậy, liền cũng gọi người bên cạnh cùng bay về phía Đích Tiên Điện.

Có một luồng khí tức không tầm thường.

Khương Hoa đang bay đến gần Thời Gian trường hà thì phát giác trong dòng sông thời gian này lại có một luồng khí tức khiến anh cảm thấy bất an.

Khương Hoa suy nghĩ, nhưng vẫn chạm vào Thời Gian trường hà, sau đó một luồng lực hút kéo anh vào trong.

Thiếu gia, chúng ta phải làm sao.

Đi, chúng ta cũng vào.

Thiên Vũ mặt âm trầm nhìn Khương Hoa đã đi vào Đích Tiên Điện nói.

Bên này, Khương Hoa đang cùng luồng lực hút đó tiến vào một không gian màu đen, ở đây Khương Hoa vậy mà phát hiện thần trí của mình bị ngăn cách, điều này khiến Khương Hoa không biết phải làm sao.

Khương Hoa đi về một hướng, không lâu sau anh liền thấy một đám người đứng ở đó.

Ưm.

Khương Hoa kinh ngạc nhìn đám người kia, Khương Hoa có ấn tượng về họ, nhưng điều khiến Khương Hoa kinh ngạc là trước Khương Hoa đã có rất nhiều người vào Đích Tiên Điện rồi, nhưng bây giờ những người xuất hiện trước mặt anh sao lại quá ít.

Khương Hoa suy nghĩ một chút rồi đi về phía trước.

Vị tiểu ca này, các vị đang làm gì vậy.

Cậu nói cái này ư, không phải trước mặt có một bài khảo nghiệm trên cửa đá sao, có điều chúng tôi không biết phải làm thế nào.

Khảo nghiệm.

Khảo nghiệm gì.

Nghe vị tu sĩ kia nói xong, Khương Hoa liền đi về phía trước.

Quả nhiên, trên cửa đá khắc một hàng chữ nhỏ.

Muốn thông qua, xin hãy tìm bức tượng đá có hình thái không giống nhau trong hàng vạn bức tượng đá phía trước.

Cái này.

Khương Hoa nhìn hàng vạn bức tượng đá trước mặt, có chút bó tay rồi, bây giờ anh mới hiểu tại sao lại phải ngăn cách thần thức.

Khương Hoa đi tới đây, nhìn thấy hàng vạn bức tượng đá này, anh rơi vào trầm tư, một người muốn hoàn thành bài kiểm tra này chắc chắn là không được.

Khương Hoa nghĩ nghĩ, sau đó nhìn về phía đám người phía sau nói.

Các vị, bây giờ chúng ta có muốn hợp tác không.

Lời của Khương Hoa trực tiếp khiến đám người vốn đang hỗn loạn lập tức im lặng, họ nghi hoặc nhìn Khương Hoa.

Có người cũng nhận ra Khương Hoa chính là sư phụ của vị đại năng nữ nhân kia.

Chúng tôi muốn hợp tác với cậu thế nào.

Mấy bức tượng đá này có hàng vạn bức, nếu mỗi người tự tìm thì trời mới biết phải tìm đến bao giờ, bây giờ chúng ta hãy thành tâm hợp tác, hơn nữa tất cả chúng ta đều muốn thông quan phải không.

Lời của Khương Hoa trực tiếp đánh trúng lòng mọi người.

Được, cậu nói xem hợp tác thế nào đi.

Có người đầu tiên hưởng ứng, những người khác cũng nhao nhao hưởng ứng.

Được, bây giờ chúng ta cần làm là mỗi người nhận một khu vực, sau đó đối chiếu năm bức tượng đá trong khu vực của mình, tôi nghĩ như vậy sẽ rất nhanh tìm ra thôi.

Rất nhanh, tất cả mọi người đều có phần việc của mình, thế là mọi người bắt đầu công việc.

Rất nhanh, một tu sĩ trong số đó đã tìm thấy bức tượng đá không giống.

Quả nhiên, ngay khoảnh khắc tu sĩ đó chạm vào bức tượng đá, theo tiếng ầm ầm, cánh cửa lớn từ từ mở ra.

Các tu sĩ nhìn thấy đại môn mở ra liền vô cùng kích động nhìn Khương Hoa.

Sau đó mọi người tiến vào đại môn, theo một luồng sáng lóe lên.

Một cảnh tượng mới xuất hiện trước mặt mọi người.

Đây là đâu.

Khương Hoa nhìn xung quanh khói mù bao phủ, anh cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Vừa rồi còn ở trong căn phòng đen ngòm, bây giờ sao lại biến thành cảnh đẹp như vậy.

Đến vách núi đối diện, giới hạn ba nén hương thời gian, chỉ dành cho mười người đứng đầu.

Cái gì, chỉ giới hạn mười người thông quan.

Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta mau chóng đến đó thôi, không thì ngay cả nước cũng không uống được rồi.

Sau đó, các tu sĩ vốn đang hòa thuận bây giờ cũng bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Tsk, đúng là một kế ly gián.

Khương Hoa đi đến rìa vách núi dò xét một chút, nhưng anh nhìn thế nào cũng không phát giác có điều gì không thích hợp, hơn nữa, đám tu sĩ kia lập tức phải bay đến phía trước rồi.

Ha, ta là đệ nhất, ta là đệ nhất.

Tu sĩ đi đầu tiên khi nhìn thấy mình sắp chạm đến vách đá đối diện, hắn vậy mà cảm thấy thân thể của mình không bị khống chế rơi xuống.

Không, không, không được.

Tên tu sĩ đó mặt hoảng sợ kêu lên.

Nhưng những tiếng kêu của hắn không có tác dụng gì, tu sĩ đó cuối cùng biến mất trong làn sương mù.

Hít hàTất cả tu sĩ nhìn thấy tình huống như vậy, bọn họ đều vội vàng bay trở về, ngọn lửa cuồng nhiệt lúc trước khi nhìn thấy kết cục của tu sĩ kia giống như một chậu nước lạnh dội thẳng vào người mình.

Thú vị.

Khương Hoa đi qua tính toán liền biết, xung quanh vách đá đối diện có một cấm chế, cấm chế đó căn bản không cho phép người ta bay lượn, cho nên điều này nhất định phải đổi một biện pháp khác.

Đột nhiên Khương Hoa nhớ đến phương pháp đã cùng đồng đội tiến vào Nữ Oa Cung trước đây, đột nhiên Khương Hoa cảm thấy phương pháp này có thể áp dụng.

Anh liền xông thẳng về phía trước.

Ai, các vị nhìn kìa, hắn bây giờ lại bay đi rồi, các vị nói hắn có thể sẽ rơi xuống không.

Các tu sĩ vẻ mặt xem kịch vui nhìn Khương Hoa nói.

Đợi đến khi Khương Hoa bay đến gần cấm chế, Khương Hoa lấy ra Hỗn Độn Diệt Thế Cung trực tiếp bắn về phía vách núi đối diện, sau đó, Khương Hoa trực tiếp căn cứ vào dấu ấn không gian mình để lại mà sử dụng bước nhảy không gian để nhảy vào.

Vãi nồi, cái này cũng được sao.

Các tu sĩ vẻ mặt kinh ngạc nhìn Khương Hoa đang đứng trên vách đá đối diện, miệng há hốc.

Khương Hoa nói xong liền trực tiếp dựa vào dưới một thân cây, nhàn nhã nhìn đám tu sĩ này vượt ải.

À đúng rồi, quên nhắc nhở các vị, bây giờ chỉ còn hai nén hương thời gian thôi.

Lời Khương Hoa cũng làm đám tu sĩ này phản ứng lại, sau đó tất cả đều nghĩ cách để thông quan.

Có người muốn dùng phương pháp của Khương Hoa, cũng có người dùng phương pháp của mình, một lát sau tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp thiên địa không ngừng.

Rất nhanh hai nén hương thời gian trôi qua.

Nhưng bây giờ trên vách núi này, ngoại trừ tôi ra, cũng chỉ có ba người nữa thôi.

Ai, vị đại ca kia, anh họ tên là gì, tôi tên Thiên Vũ, anh tên gì vậy.

Thiên Vũ đi tới trên vách đá sau đó, đến gần Khương Hoa, liên tục nói chuyện với Khương Hoa.

Nhưng Khương Hoa căn bản không trả lời hắn, Thiên Vũ thấy tình huống như vậy cũng không cảm thấy ngại ngùng, hơn nữa còn ríu rít nói không ngừng bên cạnh Khương Hoa.

Cậu có thể im miệng không.

Cuối cùng Khương Hoa không nhịn được, trực tiếp nhìn Thiên Vũ nói.

Tôi.

Thiên Vũ biết Khương Hoa là một tên thùng rỗng kêu to rồi, cũng liền xám xịt rời đi, bắt đầu quấn lấy một tu sĩ khác liên tục nói chuyện.

Khương Hoa liếc nhìn tên nữ tu sĩ kia, nàng toàn thân tỏa ra khí tức cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, điều này khiến Khương Hoa cảm thấy rất kinh ngạc.

Nữ tu sĩ đó cảm nhận được ánh mắt của Khương Hoa, sau đó mở mắt liếc nhìn Khương Hoa một cái rồi lại nhắm mắt lại.

Chúc mừng các vị đã thành công thông quan.

Sau đó một luồng Linh Lực như thể hồ quán đỉnh tiến vào trong cơ thể bốn người.

Luồng Linh Lực này vậy mà khiến cảnh giới đã lâu không nhúc nhích của Khương Hoa có một tia nới lỏng.

Cái này.

Khương Hoa từ khi đạt đến Đạo Cảnh, việc tu luyện không còn là cách giải quyết, bây giờ anh cần cảm ngộ trời đất.

Ba tên tu sĩ khác cũng như vậy, khí thế trên người đều trở nên khác biệt.

Đặc biệt là Thiên Vũ, vậy mà trực tiếp đột phá đến Thánh Cảnh hậu kỳ.

Thể hồ quán đỉnh đến nhanh, đi cũng nhanh, cánh cửa ánh sáng của khảo nghiệm tiếp theo mở ra.

Bốn người đứng dậy đi thẳng tới.

Lần này đợi đến khi Khương Hoa và mấy người tiến vào đây liền hoàn toàn ngây ngẩn cả người, bởi vì bọn họ phát hiện xung quanh có rất nhiều binh sĩ đều cầm trường thương chỉ vào họ.

Ưm.

Bốn người nhìn thấy tình huống xung quanh đều trực tiếp phóng thích khí thế của bản thân, nhưng đám binh sĩ kia căn bản không sợ họ, cũng đi theo phóng thích khí thế của mình.

Ngay khoảnh khắc đám binh sĩ này phóng thích khí thế của mình, Khương Hoa và mấy người đều sợ ngây người.

Cái quái gì, khi nào Thánh Cảnh cũng chỉ là một sĩ binh rồi.

Các người là ai, vì sao lại xuất hiện ở đây.

Lúc này một tướng lĩnh đi tới nhìn Khương Hoa hỏi.

Bởi vì hắn cảm giác mình vậy mà từ trên thân Khương Hoa cảm nhận được khí tức nguy hiểm.

Lúc này Khương Hoa cũng nhìn tên tướng lĩnh đang đi tới, không nói lời nào vì khi Khương Hoa cảm nhận hắn thì phảng phất như đang đối mặt với đại dương vậy, thâm bất khả trắc.

Tôi hỏi các người một lần nữa, các người từ đâu mà đến.

Tướng lĩnh thấy bọn họ không nói lời nào, có chút mất kiên nhẫn, trực tiếp phóng thích khí thế của mình, trong chốc lát, bốn người Khương Hoa cảm thấy mình giống như một chiếc thuyền lá nhỏ trong sóng lớn, bất cứ lúc nào cũng có thể bị đánh bay.

Chúng tôi cũng không biết chúng tôi rốt cuộc đến đây bằng cách nào.

Lời của Thiên Vũ khiến tướng lĩnh sửng sốt một chút, sau đó, hắn

nhìn về phía ba người khác, phát giác vẻ mặt của họ căn bản không giống như đang lừa mình.

Không biết mình từ đâu tới.

Để tôi nói.

Khương Hoa biết mình không giải thích rõ ràng thì hôm nay không có cách nào giải quyết chuyện này một cách suôn sẻ.

Chúng tôi ở trong một không gian gặp được một khe nứt, trong khe nứt bay ra một tòa cung điện tên là Đích Tiên, hơn nữa tòa cung điện này vậy mà nối liền với Thời Gian trường hà.

Chúng tôi khi tiếp xúc với Thời Gian trường hà liền bị đưa đến nơi này.

Thời Gian trường hà.

Đúng vậy, chính là Thời Gian trường hà ghi chép lại mọi chuyện đã xảy ra từ xưa đến nay.

Tên tướng lĩnh đó nghĩ nghĩ, hắn theo bản năng tin lời Khương Hoa nói.

Các người đi theo tôi.

Nói xong liền trực tiếp dẫn Khương Hoa đi vào đại điện.

Tôn Vương.

Mấy tên kẻ ngoại lai này nói mình khi chạm vào Thời Gian trường hà thì tới được chỗ này.

Tên tướng lĩnh đó sau khi đi vào liền quỳ lạy trước mấy vương vị phía trên.

Ưm.

Thời Gian trường hà.

Trên ngai vàng vang lên một giọng nói, giọng nói này phảng phất trời sinh đã mang uy nghiêm của Đế Thiên, vang vọng khắp đại điện, khiến người ta có một cảm giác muốn quỳ bái.

Vâng, bọn họ hẳn là tiến vào hoặc không mở được đến chỗ này.

Tướng lĩnh nói thẳng ra phỏng đoán của mình.

Ưm, ngươi qua đây.

Lời này vừa dứt, Khương Hoa liền cảm thấy thân thể mình không tự chủ được bay về phía trên.

Khương Hoa cũng biết mình không có cách nào kháng cự luồng lực lượng này, dứt khoát liền cứ thế bay lên.

Ngươi đến từ Thần Vực hay Dị Vực.

Thần Vực.

Ưm, có gì chứng minh.

Người đó rõ ràng là không tin lời Khương Hoa nói, muốn Khương Hoa có thể lấy ra chứng cứ chứng minh anh là người của Thần Vực.

Khương Hoa suy nghĩ, lấy ra Hỗn Độn Diệt Thế Cung.

Cái này.

Khương Hoa lấy ra cây cung này ngay lập tức, mấy người khác trên ngai vàng cũng đều bị luồng khí tức này hấp dẫn tới.

Trên cây cung này vậy mà lại vẫn còn khí tức ý chí Thiên Đạo của Thiên giới.

Đúng vậy, chính là khí tức Thiên Đạo của Thiên giới.

Tiểu hữu, ngươi có thể nói cho ta biết, ngươi đã làm thế nào để có được cây cung này không.

Mấy người kia hiển nhiên đã tin Khương Hoa là người của Thần

Vực, nếu không thì cũng sẽ không có được sự thừa nhận của ý chí Thiên Đạo Thiên giới.

Đây là sau khi Hỗn Độn thế giới của tôi bị hiến tế, ý chí Thiên Đạo của Hỗn Độn thế giới sau khi thức tỉnh đã ngưng kết oán niệm của sinh linh Hỗn Độn thế giới mà thành, nó đại biểu cho sự phẫn nộ của Hỗn Độn thế giới.

Khương Hoa có chút bi thương nói ra lời đó, bây giờ nhớ lại chuyện này anh còn cảm thấy có chút khổ sở.

Hiến tế.

Vì cái gì bị hiến tế.

Bởi vì một số kẻ lang tâm cẩu phế vì bảo toàn bản thân đã hiến tế Hỗn Độn thế giới cho Dị.

Rắc.

Lời Khương Hoa còn chưa nói xong, bên ngoài trực tiếp vang lên một tiếng sấm sét, dường như vì Khương Hoa muốn tiết lộ điều gì đó ghê gớm vậy.

Nhưng cho dù là Khương Hoa không nói hết, bọn họ cũng biết Hỗn Độn thế giới đã bị hiến tế cho ai.

Hừ, một đám rác rưởi, chúng ta ở đây gian khổ chống cự đại quân Dị Vực, không ngờ người đời sau vậy mà làm ra chuyện lang tâm cẩu phế như vậy.

Vị tướng lĩnh trước mặt Khương Hoa nghe lời Khương Hoa nói xong liền nổi giận ngút trời, toàn bộ khí thế bộc phát ra.

Hỗn Nguyên, thu lại khí thế đi, vị tiểu hữu trước mặt ngươi có thể đã sắp bị ngươi làm chấn thương rồi.

Qua lời nhắc nhở, Hỗn Nguyên mới nhìn thấy khóe miệng

Khương Hoa đã tràn ra tiên huyết.

Hiểu rõ tình huống như vậy, Hỗn Nguyên vội vàng thu hồi khí thế của mình.

Tiểu hữu, vừa rồi đồng đội của ta lỗ mãng rồi.

Sau đó Hỗn Nguyên trực tiếp đưa một luồng Linh Lực nhanh chóng tiến vào cơ thể Khương Hoa, giúp anh làm yên ổn vết thương này.

Lúc này Khương Hoa đã rơi vào một sự kinh ngạc khác, bởi vì qua cuộc đối thoại vừa rồi, Khương Hoa nghe được người trước mặt mình lại là Hỗn Nguyên.

Anh nhớ rất rõ, Hỗn Nguyên đời sau thế nhưng đang ở trong mộ phủ của chính mình đây.

Đúng lúc này, một tên binh lính đi tới nói.

Hừ, bọn họ còn dám tới xem ra lần trước đối với bọn họ giáo huấn vẫn là quá nhẹ, Lưu Kiệt, ngươi đi về trước tổ chức quân đội thủ vệ tường thành đi.

Vâng.

Tên tướng lĩnh đã dẫn Khương Hoa và mấy người vào liền đi thẳng ra ngoài.

Hỗn Nguyên tiền bối, tôi có thể đi cùng chiến đấu không.

Khương Hoa cũng muốn mở mang kiến thức về quân đội Dị Vực chân chính, cho nên tiện nói với Hỗn Nguyên.

Ưm.

Tốt, nếu đã như vậy cũng để các ngươi những hậu bối này đi mở mang kiến thức một chút đi.

Ngươi đi tìm Lưu Kiệt là được.

Hỗn Nguyên cũng nhìn ra tu vi của Khương Hoa đã đạt tới Đạo Cảnh, điều này dù sao cũng là cấp bậc Bách phu trưởng.

Cho nên Hỗn Nguyên cũng quyết định để anh đi mở mang kiến thức một chút.

Sau đó Khương Hoa bốn người đi thẳng tới trên tường thành tìm được Lưu Kiệt đang an bài, anh nói lời Hỗn Nguyên với Lưu Kiệt một lần.

Tốt, nếu các ngươi cũng muốn chiến đấu, vậy các ngươi cứ cùng theo thủ thành đi, câu nói tiếp theo nghe lệnh là được.

Được.

Sau đó Lưu Kiệt dẫn Khương Hoa đi tới một chỗ trống.

Ở đây vừa vặn có một chỗ trống, cậu cứ ở đó mà nhận trách nhiệm đi, mấy người các cậu dẫn dắt hắn, để hắn nhanh chóng hòa nhập vào trong đội ngũ.

Nói xong, Lưu Kiệt lại nhìn Thiên Vũ, phát giác hắn đã Thiên Cảnh hậu kỳ, cũng để Thiên Vũ ở lại đây.

Sau đó liền dẫn tên nữ tu sĩ kia và nam tu sĩ kia đi thẳng.

Cậu là người mới đến phải không, vậy để tôi giới thiệu một chút đi, tôi tên Vương Tam, hắn tên Túi Tiền.

Sau này chúng ta chính là chiến hữu.

Các cậu tên gì.

Khương Hoa.

Ha, tôi tên Thiên Vũ, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn.

Ưm, sau khi kết thúc chiến đấu chúng ta sẽ tổ chức tiệc chào

mừng cậu, hiện tại đại chiến cận kề, không thích hợp.

Qua lời của Vương Tam, Khương Hoa cũng nhìn xung quanh.

Lúc này Khương Hoa mới phát hiện tòa tường thành này vô cùng dài, mắt thường căn bản không nhìn thấy điểm cuối.

Điều này khiến Khương Hoa có chút giật mình.

Đúng lúc này Lưu Kiệt đi rồi quay lại, trực tiếp đứng trên một cái bàn hộp.

Các tướng sĩ, bây giờ người Dị Vực xâm lược Thần Vực của chúng ta, sau lưng chúng ta chính là đồng bào của chúng ta, người nhà, hôm nay chúng ta thắng, người nhà có thể không lo sinh hoạt, nhưng nếu chúng ta bại, đó chính là sinh linh đồ thán.

Nói cho tôi biết đây là điều các người muốn thấy sao.

Không muốn.

Được, tôi cũng không muốn, vậy tôi bây giờ sẽ cho người Dị Vực biết, tôi có thể đánh lui bọn họ một lần, thì có thể có lần thứ hai, có làm được không.

Có thể.

Lời của Lưu Kiệt vô cùng có sức lôi cuốn, trực tiếp khiến chiến ý của các tướng sĩ bùng phát đến đỉnh điểm.

Lúc này binh sĩ Dị Vực bên ngoài cũng đã tập hợp xong, liếc nhìn qua đen kịt như quạ, có cảm giác mây đen bao phủ thành phố muốn vỡ tung.

Đến rồi sao, trận chiến giữa Thần Vực và Dị Vực.

Khương Hoa nhiệt huyết sôi trào nhìn đội quân Dị Vực tiến đến, anh cảm thấy khí huyết của mình đang sôi sục, đây chính là một loại cảm giác bảo vệ người nhà.

Bây giờ mình chỉ là một tên lính quèn, có thể chết thì người khác cũng sẽ không nhớ, nhưng vì bảo vệ người nhà của mình, đồng bào của mình, từng người như vậy ngưng kết thành một đội quân.

Giết.

Theo bên ngoài quân Dị Vực truyền đến một hồi tiếng la, người Dị Vực xông thẳng về phía tường thành.

Khương Hoa lần đầu tiên nhìn thấy một đội quân toàn bộ do Thần Cảnh và Thánh Cảnh tạo thành, điều này cũng khiến Khương Hoa lần đầu tiên biết được Thần Vực và Dị Vực bây giờ cường đại đến mức nào, cũng khiến người ta biết sau cuộc chiến tranh này, Thần Vực và Dị Vực đã có bao nhiêu nền văn minh bị tiêu diệt.

Khương Hoa trực tiếp lấy ra Hỗn Độn Diệt Thế Cung bắn về phía những người Dị Vực đang xông tới.

Nhưng đội quân Dị Vực này không hề chậm lại tốc độ tấn công vì cơn mưa tên.

Chỉ chốc lát sau bọn họ liền xông đến dưới tường thành.

Giết.

Theo Lưu Kiệt ra lệnh một tiếng, những tướng sĩ này toàn bộ đều xông xuống dưới, Khương Hoa nhìn thấy tình huống như vậy cũng đi theo xông xuống dưới.

Khương Hoa tiến vào trong hỗn chiến sau đó hệt như sóng thần tiến vào bầy cừu, vung Hỗn Độn Long Ngâm thương giết ra một lỗ hổng.

Ối dào, vị đại ca này vốn dĩ lại mạnh mẽ như vậy nha.

Thiên Vũ vẻ mặt kinh ngạc nhìn Khương Hoa nói.

Mấy người các ngươi, xử lý hắn cho ta.

Tướng lĩnh dị tộc cũng chú ý tới tình huống bên Khương Hoa, trực tiếp sai mấy tên thuộc hạ đến xử lý Khương Hoa.

Khương Hoa nhìn mấy tên dị tộc Đạo Cảnh đang bao vây mình, hiển nhiên không sợ hãi, Khương Hoa cầm Hỗn Độn Long Ngâm thương trong tay chỉ vào một tên dị tộc trong số đó.

Phạm lãnh thổ của ta, dù xa cũng giết.

Khương Hoa nói xong liền trực tiếp vung thương về phía tên dị tộc yếu nhất mà giết tới.

Phụt.

Liền thấy tên dị tộc kia không chịu nổi lực lượng của Khương Hoa, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Thiên Hỏa hàng thế.

Đại Hoang tinh vẫn.

Thiên Lôi diệt Bát Hoang.

Băng phong thế giới.

Chiến đấu Đại đạo mở ra.

Theo Chiến đấu Đại đạo mở ra, toàn thân Khương Hoa từ trên xuống dưới bùng cháy ngọn lửa màu đỏ sẫm, lúc này Khương Hoa chính là một tôn Chiến Thần cứ thế mà giết ra một ranh giới trong đội quân dị tộc.

Hơn nữa bất luận Khương Hoa đi tới đâu, Thiên Hỏa, Thiên Lôi và thiên thạch trên bầu trời liền rơi xuống ở đó, điều này khiến người dị tộc không thể tiếp cận Khương Hoa.

Được.

Thiên phú chiến đấu này thật sự quá cường đại, hơn nữa hắn vậy

mà lại có Chiến đấu Đại đạo trong truyền thuyết, hắn chính là chiến sĩ trời sinh.

Hỗn Nguyên nhìn thấy Khương Hoa sau khi chiến đấu cũng trực tiếp vui mừng đứng lên.

Hậu thế có thể xuất hiện một người như vậy, Thần Vực của chúng ta còn sợ gì Dị Vực.

Mấy vị Tôn Vương khác ngồi trên ngai vàng cũng đều vô cùng vui mừng nói.

Không tốt.

Khương Hoa chiến đấu quá mức kinh diễm, điều này không chỉ thu hút sự chú ý của các Tôn Vương Thần Vực, mà bên phía Dị Vực cũng chú ý tới Khương Hoa.

Kẻ này không thể giữ lại.

Nói xong, bàn tay của hắn xuyên qua Hư Không vỗ tới trước mặt Khương Hoa.

Bàn tay này vừa xuất hiện, không gian xung quanh từng khúc nổ tung.

Xích Long phù hộ.

Ầm.

Theo một tiếng vang thật lớn, vị trí của Khương Hoa xuất hiện một thủ ấn.

Đất sụt, ngươi thật to gan, chẳng lẽ ngươi muốn bây giờ liền cùng ta phát động quyết chiến sao.

Lúc này giọng nói của Hỗn Nguyên cũng truyền ra.

Kẹt kẹt, ngươi vẫn lo lắng một chút tên tiểu.

Lời Đất sụt còn chưa nói xong, trong thủ ấn kia một đạo ánh sáng lục sắc lóe lên.

Luồng sinh mệnh lực này, lại là Sinh mệnh Đại đạo.

Khương Hoa quả thực vừa rồi đã bị Đất sụt vỗ trúng, luồng lực lượng kia khiến Khương Hoa cảm thấy mình sắp chết, may mắn có Sinh mệnh Đại đạo nếu không bây giờ Khương Hoa thật sự đã không còn.

Người mang Chiến đấu Đại đạo và Sinh mệnh Đại đạo, hai Đại đạo cấp bậc truyền thuyết, nếu hắn trưởng thành, đối với Dị Vực chúng ta tuyệt đối là một kình địch lớn, kẻ này không thể giữ lại.

Đất sụt muốn ngay lúc đó lại một lần nữa phát động công kích về phía Khương Hoa nhưng khí tức của hắn đã bị Hỗn Nguyên phong tỏa, chỉ cần hắn vừa ra tay, Hỗn Nguyên tuyệt đối sẽ lấy thế sét đánh lôi đình mà tấn công hắn.

Sau khi cân nhắc lợi hại, Đất sụt rút lui trở về.

Rút lui.

Theo Đất sụt ra lệnh một tiếng, đại quân Dị Vực đều rút lui.

Khương Hoa nhìn đại quân Dị Vực rút đi, anh trực tiếp đặt mông ngồi xuống đất.

Phụt.

Đây chính là sức mạnh của một Tôn Vương sao.

Khương Hoa nói xong liền hôn mê bất tỉnh.

Khương Hoa, cậu sao vậy Khương Hoa.

Thiên Vũ nhìn thấy Khương Hoa té xỉu vội vàng chạy tới cõng anh lên.

Giao hắn cho ta đi, ta sẽ trị liệu cho hắn.

Lúc này Hỗn Nguyên xuất hiện bên cạnh Thiên Vũ nhận lấy Khương Hoa rồi biến mất tại chỗ.

Đúng vậy, may mắn là trong cơ thể hắn có một luồng sức mạnh thần bí bảo vệ được căn nguyên, nếu không thì thật sự không cứu được đâu.

Thôi, các ông đừng nghiên cứu nữa, trước hết để tôi chữa khỏi cho cậu ấy đã.

Thanh Liên Tôn Vương thấy Hỗn Nguyên và mấy người kia nhìn Khương Hoa cứ như nhìn bảo bối quý giá vậy, liền bực mình nói.

Vâng, chữa trị trước, chữa trị trước đã.

Thanh Liên lại gần Khương Hoa, trực tiếp phóng ra một đạo linh khí ôn hòa bao bọc lấy Khương Hoa.

Rắc rắc.

Theo tiếng xương cốt phục vị vang lên, lồng ngực vốn bị lõm xuống của Khương Hoa lại lần nữa trở lại bình thường.

Sau khi chữa trị xong cho Khương Hoa, Thanh Liên lại lấy ra một viên hạt sen bỏ vào miệng Khương Hoa.

Tôi điên mất thôi, lão quỷ, bao giờ thì ông hào phóng như vậy mà lại cho tiểu hữu ăn hạt sen Thanh Liên thế.

Càn Khôn thấy Thanh Liên lại đem viên hạt sen phải vạn năm mới ngưng tụ ra được của mình cho Khương Hoa ăn, vô cùng kinh ngạc nói.

Đúng đó, ngay cả lúc trước tôi dùng bản mệnh thần thông để đổi với ông, ông cũng không chịu đổi.

Tổ Long vẻ mặt buồn bực nhìn Thanh Liên nói.

Haizz, quả nhiên là đã tin nhầm người mà.

Hỗn Nguyên, Càn Khôn và Tổ Long đồng thanh nói.

Hừ, nếu như các ông ở Đạo Cảnh mà có thể nắm giữ hai Đại Đạo truyền thuyết, tôi sẽ hai tay dâng hạt sen lên.

Mấy người nhìn nhau, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Thôi được rồi, bây giờ Dị Vực tấn công chúng ta ngày càng thường xuyên, chúng ta bây giờ phải nghĩ xem làm thế nào.

Hừ, còn có thể làm thế nào nữa, bọn chúng muốn đánh thì cứ đánh.

Ông có nghĩ tới nếu chúng ta ở đây phát động chiến tranh sẽ ảnh hưởng đến Thần Vực không.

Đã vậy chúng ta cứ mang chiến trường lên Hỗn Độn Hải đi, ở đó tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến Thần Vực.

Tổ Long nói ra ý nghĩ của mình nhưng bị Càn Khôn phản đối.

Ông phải biết rằng Dị Vực chiến đấu trên Hỗn Độn Hải thích nghi tốt hơn chúng ta nhiều, như vậy chúng ta chưa chắc đã có thể đánh thắng Thiên Tuyệt, Địa Sụt đâu.

Nhưng nếu ở đây khởi xướng chiến tranh sẽ ảnh hưởng đến Thần Vực thì chúng ta đang bảo vệ cái gì.

Đã vậy thì cứ quyết chiến trên Hỗn Độn Hải với bọn chúng đi, dù sao chỉ cần có thể bảo toàn con dân Thần Vực, cùng bọn chúng đồng quy vu tận thì sao chứ, bây giờ tôi đã thấy Thần Vực của chúng ta không có bọn chúng rồi, thật tốt.

Lúc này, Phượng Hoàng vốn im lặng, bá khí mười phần nói.

Nàng liếc nhìn Khương Hoa sau đó nói ra quyết định của mình.

Không sai, chúng ta đều thấy Thần Vực của chúng ta không có bọn chúng, thật tốt, đã vậy thì chúng ta cứ đánh cược một lần thì sao chứ.

Cuối cùng, bọn họ quyết định khai chiến với Thiên Tuyệt Địa Sụt trên Hỗn Độn Hải.

Mấy ngày sau, Khương Hoa dần dần tỉnh lại từ trạng thái hôn mê.

Khương Hoa, cậu tỉnh rồi.

Thiên Vũ đứng cạnh nhìn thấy cậu tỉnh lại, vô cùng kích động nói.

Này, anh bạn à, cậu nói thì nói, nhưng đừng đè lên người tôi đau quá.

Lúc này Thiên Vũ mới nhìn thấy mình vẫn đang ấn chặt cánh tay Khương Hoa, liền lúng túng rút tay về.

À đúng rồi, tôi đi lấy đồ ăn cho cậu.

Cậu hôn mê mấy ngày rồi, chắc là đói bụng lắm rồi phải không.

Nói xong, Thiên Vũ vội vàng chạy ra ngoài.

Chương 475

Ai.

Cậu nghe tôi nói hết lời đã chứ.

Nhưng lúc này Thiên Vũ đã chạy đi rồi.

Khụ khụ, cơ thể của mình vậy mà đã khỏe rồi sao.

Khương Hoa kiểm tra cơ thể mình, vậy mà phát hiện cơ thể mình không sao cả, xem ra là có người đã chữa trị cho cậu.

Đúng lúc này, Thiên Vũ bưng đồ ăn đi vào.

Tôi nói cho cậu biết, cơm này là Vương Tam và Túi tiền chuẩn bị sẵn đấy, sợ có ngày cậu tỉnh lại mà không có cơm ăn.

Vậy thì thật sự cảm ơn bọn họ.

Tôi nghe nói Khương Hoa huynh đệ tỉnh rồi, chúng tôi đến thăm Khương Hoa huynh đệ đây.

Tiếng nói vừa dứt, Vương Tam, Túi tiền và một nhóm binh sĩ đều đi vào.

Các anh là.

Khương Hoa nghi hoặc nhìn nhóm binh sĩ này.

Ha ha, bọn họ đều là sau hôm đó nhìn thấy dáng vẻ chiến đấu của cậu, liền muốn đến xem người thật, không phải mấy ngày trước cậu bị hôn mê sao, hôm nay cuối cùng tỉnh rồi nên chúng tôi đến thăm cậu đây.

Đúng rồi, Khương Hoa huynh đệ, cậu phải nhanh khỏe lại đấy, chúng tôi đã chuẩn bị sẵn tiệc chào mừng cho cậu rồi, Thiên Vũ nói muốn chờ cậu tỉnh lại cùng tổ chức đấy.

Ha ha, vậy thì ngại quá.

Mấy đại trượng phu có gì mà ngại chứ, tối nay cậu nhất định phải đến đấy, các huynh đệ trong doanh trại chúng tôi đều rất hoan nghênh cậu.

Nếu mọi người đã nhiệt tình như vậy thì tôi từ chối thật sự không được rồi, các anh yên tâm đi, tối nay tôi sẽ đến.

Được, đã vậy chúng tôi sẽ không làm phiền Khương Hoa huynh đệ nghỉ ngơi nữa.

Sau khi nói xong, Vương Tam và mọi người đều rời đi.

Thiên Vũ, hai người đi cùng chúng ta bây giờ đang ở đâu.

Cậu nói bọn họ hả, bọn họ bây giờ hình như được tướng quân Lưu Kiệt sắp xếp ở bộ phận hậu cần rồi.

Buổi tối, Thiên Vũ dẫn Khương Hoa đến doanh địa.

Yo, nhân vật chính của chúng ta đến rồi, mau vào đây, mau vào đây.

Vốn dĩ một đám người đang tụ tập uống rượu quanh đống lửa, thấy Khương Hoa và Thiên Vũ thì lập tức kéo họ lại.

Nào, Khương Hoa huynh đệ, chúng ta uống rượu.

Khương Hoa thấy một đám người sảng khoái như vậy, trong lòng mình cũng dâng trào khí thế, liền cùng mọi người uống.

Lúc này, muốn hòa nhập vào nhóm binh sĩ này thì cũng phải phóng khoáng hơn.

Khương Hoa huynh đệ, nghe nói cậu đột nhiên xuất hiện ở Thiên Tuyệt quan này phải không.

Ừm, tôi và Thiên Vũ cùng hai người nữa vốn đang ở trong một đại

điện, nhưng bị một luồng sức mạnh đưa đến đây.

Ha ha, chuyện này đúng là kỳ lạ thật.

Vương Tam cười nói.

Mà này, các anh ở đây bao lâu rồi.

Mọi người nhìn nhau.

Tôi đến đây đã hơn ngàn năm rồi.

Vương Tam nói câu này với vẻ cô đơn, mình trấn giữ Thiên Tuyệt quan đã hơn ngàn năm rồi, trong suốt ngần ấy thời gian, mình không biết đã trải qua bao nhiêu trận chiến.

Tôi đến đây cũng gần ngàn năm rồi.

Túi tiền uống một ngụm rượu cũng nói ra.

Tôi hơn 600 năm.

Tôi đến tương đối ngắn, mới hơn một trăm năm.

Vậy các anh có hối hận không.

Khương Hoa nhìn mọi người, hỏi ra nghi vấn trong lòng mình.

Ha ha, nói không hối hận là giả, tôi nhớ lúc mới đến đây, tôi rất sợ chết, không dám lên, ngày nào cũng nghĩ đến việc rời khỏi đây hoặc chết đi.

Nhưng mà, sau khi tôi biết bao nhiêu huynh đệ của mình ngã xuống bên cạnh, tôi lại không có bất kỳ biện pháp nào để cứu họ, hơn nữa, trên mặt họ sau khi chết lại là biểu cảm vui sướng.

Biểu cảm đó tôi cả đời cũng sẽ không quên, đây không phải là niềm vui giải thoát mà là một loại tự hào, họ tự hào vì đã bảo vệ Thiên Tuyệt quan này, họ tự hào vì có thể bảo vệ bách tính Thần Vực được sống.

Đôi khi tôi cũng đang nghĩ, nếu như tôi chết đi, chắc cũng sẽ có tâm trạng giống như họ thôi.

Vương Tam nói xong lau nước mắt của mình, uống một ngụm rượu, tựa như đang hồi tưởng điều gì đó.

Khương Hoa bây giờ cũng không biết nên nói gì cho phải, đây là một đám người đáng được tôn trọng, họ vì Thần Vực, dâng hiến cuộc đời mình, có thể họ chết đi cũng chỉ có chiến hữu của mình biết, nhưng họ vẫn không hề sợ hãi, bởi vì đây là vinh quang.

Lúc này Lưu Kiệt cũng đi tới, nhưng trên mặt Lưu Kiệt lại vẻ ngưng trọng.

Ai, các Tôn Vương đã cảm ứng được Dị Vực Vương đã thức tỉnh rồi.

Bốp.

Tay Vương Tam vốn đang cầm túi rượu, vì run rẩy mà đánh rơi xuống.

Thật sao.

Ừm, bây giờ các Tôn Vương đang bàn bạc đối sách đó.

Khương Hoa cảm nhận được không khí tuyệt vọng bao trùm xung quanh họ, cũng biết lần này có đại tai nạn rồi.

À đúng rồi, Khương Hoa, các Tôn Vương bảo cậu và Thiên Vũ đến đại điện một chuyến.

Ừm, tôi biết rồi.

Khương Hoa và Thiên Vũ đi vào đại điện, thấy mấy vị Tôn Vương, chỉ có điều bây giờ sắc mặt của họ đều vô cùng nghiêm túc.

Tôn Vương, không biết ngài tìm chúng tôi có chuyện gì.

Chuyện hôm nay xảy ra Lưu Kiệt đã nói với các cậu rồi phải không.

Dị Vực Vương đã thức tỉnh, chúng ta không biết có thể chiến thắng hắn hay không, nếu đã đánh thì chúng ta sẽ dốc hết tất cả sức lực của mình, bây giờ chúng ta cần biết làm sao để cậu trở về.

Tôi không thể trở về được.

Bây giờ là lúc rất cần chúng ta, chúng ta sao có thể trở về được.

Tôi nghĩ tôi cũng muốn tham gia trận chiến này.

Hồ đồ.

Đây là cuộc chiến của Tôn Vương, một Đạo Cảnh nhỏ bé như cậu có thể nhúng tay vào sao.

Bây giờ chính là trở lại tương lai, mang theo hy vọng của chúng ta chấn hưng Thần Vực, những chuyện khác cậu đều không cần lo lắng.

Hỗn Nguyên vẻ mặt nghiêm túc nhìn Khương Hoa nói.

Tôi cũng không biết làm thế nào để trở về, đã vậy thì tôi sẽ cùng các ngài chiến đấu.

Cậu ai.

Hỗn Nguyên cũng không biết nên nói thế nào với cậu, hơn nữa bây giờ Khương Hoa quả thực không có cách nào trở lại tương lai.

Thôi được rồi, chuyện này sau này hãy nói, phiền phức quá.

Hỗn Nguyên bực bội xoa xoa mắt mình, khoát tay nói.

Vậy tôi xin cáo lui trước.

Sau đó Khương Hoa tri kỷ dẫn Thiên Vũ đi ra ngoài.

Con lừa già bướng bỉnh đụng phải con lừa con bướng bỉnh, vui thật, hay thật.

Hừ, ông còn cười.

Hỗn Nguyên tức giận nhìn Tổ Long nói.

Hôm sau, Khương Hoa và Thiên Vũ đi lại trên tường thành một cách nhàm chán.

Cậu có phát hiện ra Thiên Tuyệt quan này dài lạ thường không.

Lần đầu tiên Khương Hoa lên tường thành, cậu đã cảm thấy bức tường này dài bất thường, bây giờ nhìn kỹ lại vẫn cảm thấy kinh ngạc.

Ai, đây chính là nơi mà Thần Vực đã trấn giữ qua trăm ngàn năm, vậy mà lại trở thành nơi phải hiến tế văn minh cho Dị Vực.

Khương Hoa nghĩ đến đây liền cảm thấy vô cùng tức giận, chờ hắn trở lại thời gian của mình sau này, hắn nhất định sẽ tìm những kẻ đó để tính sổ.

À đúng rồi, tôi còn chưa biết, Khương Hoa, cậu đến từ Tiên Giới nào.

Vĩnh Tiên Giới.

Cái gì.

Cậu đến từ Vĩnh Tiên Giới.

Khương Hoa thấy Thiên Vũ kinh ngạc thì cười cười, dù sao mình cũng đã quen rồi, cứ để họ đi thôi.

Nhưng tôi nghe các trưởng bối nói Vĩnh Tiên Giới mạnh nhất cũng chỉ là Thánh Cảnh, cậu thì sao.

Là một thành viên của Thần Vực, họ chắc chắn đã nghe nói về Vĩnh Tiên Giới, cho nên khi nghe Khương Hoa nói mình là người của Vĩnh Tiên Giới thì cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Thôi được rồi, có gì mà kinh ngạc chứ, không phải chỉ là một Tiên Giới thôi sao.

Vậy nhưng không giống đâu, tôi nghe nói Vĩnh Tiên Giới tiền thân là Hỗn Độn thế giới, mà tôi là lớn lên nhờ nghe câu chuyện của Lục Đại Thần Chủ của Hỗn Độn thế giới, hơn nữa tôi còn nghe nói sư phụ của bọn họ đã xuất hiện, thật sự còn muốn gặp một lần người có thể dạy dỗ Lục Đại Thần Chủ đó nha.

Thiên Vũ tràn đầy mong chờ nói.

A, cậu không phải là người Vĩnh Tiên Giới sao, vậy cậu đã gặp qua vị Thái Sơ đại nhân đó chưa.

Hắn đẹp trai hay không đẹp trai, lợi hại hay không, bên cạnh có vợ chưa.

Đẹp trai thì thật sự đẹp trai, hơn nữa cũng rất mạnh mẽ, còn về việc có vợ hay không, cái này hẳn không phải là chuyện cậu cần suy nghĩ đi.

Khương Hoa theo bản năng kéo giãn khoảng cách với Thiên Vũ, cậu luôn cảm thấy Thiên Vũ có chút không đúng.

Ai nha, cậu đừng nghĩ nhiều như vậy nha, đúng là tôi nhất thời kích động nói quen miệng thôi.

Thiên Vũ thấy hành động theo bản năng của Khương Hoa, cậu biết Khương Hoa đang nghĩ gì, lập tức giải thích.

Ha ha.

Ai nha, sao cậu lại không tin tôi chứ, tôi thật sự không thích nữ, không đúng, tôi thật sự không thích nam.

Nhưng Khương Hoa đã tin rằng Thiên Vũ thích nam rồi, trực tiếp chạy ra xa.

Ai nha, sao còn không giải thích được chứ.

Thiên Vũ vỗ vỗ đầu mình, vẻ mặt buồn bực nói.

Ngô Vương.

Thiên Tuyệt và Địa Sụt vốn đang bàn bạc cách xử lý Thiên Tuyệt quan, lúc này Dị Thần xuất hiện trước mặt họ.

Đứng dậy đi, bây giờ tình hình thế nào.

Bẩm Ngô Vương, bây giờ trong Thiên Tuyệt quan đã tụ tập những chiến lực mạnh nhất, họ lần lượt là Hỗn Nguyên, Càn Khôn, Tổ Long, Phượng Hoàng, Thanh Liên, năm vị Tôn Vương này.

Hừ, chỉ là năm Tôn Vương mà lại có thể ngăn cản các ngươi tấn công sao.

Ngô Vương tha tội, Thiên Tuyệt quan này là Hỗn Độn đã dùng cả đời tu vi của mình để xây dựng, ngoại trừ Ngô Vương ngài, chúng ta căn bản không thể lay chuyển.

Hỗn Độn.

Hừ, không ngờ ngươi lại nhân nghĩa như vậy, vì một Thần Vực mà lại dùng cả đời tu vi để thiết lập Thiên Tuyệt quan.

Tà Thần cười nhe răng nói.

Đúng vậy, Hỗn Độn đã chết, bây giờ không có ai có thể ngăn cản Ngô Vương tiến vào Thần Vực.

Ha, nói hay lắm, cùng ta đến Thiên Tuyệt quan xem thử đi.

Vâng.

Hỗn Nguyên, Tà Thần đã phục sinh, chúng ta bây giờ phải làm thế nào.

Trước kia Hỗn Độn vì bảo hộ con dân Thần Vực không bị Dị Vực

xâm lấn, đã dùng cả đời tu vi của mình để lập nên Thiên Tuyệt quan này, chúng ta đã hứa với Hỗn Độn lúc ban đầu nhất định sẽ không để người Dị tộc tiến vào Thiên Tuyệt quan, lần này cho dù chết cùng bọn chúng đồng quy vu tận chúng ta cũng không thể lùi lại một bước.

Ừm, Hỗn Nguyên nói rất đúng, chúng ta không thể để công sức của Hỗn Độn uổng phí, lần này chúng ta cứ coi như máu nhuộm Hỗn Độn Hải thì sao chứ, chúng ta không tin còn không chiến thắng được Tà Thần.

Ngày hôm sau, Khương Hoa phát hiện tình hình hôm nay có chút không đúng, sau đó Khương Hoa trực tiếp kéo một tên binh lính lại hỏi.

Vị đại ca kia, hôm nay là có chuyện gì vậy.

Cậu còn không biết sao.

Tà Thần tự mình dẫn Dị tộc đến tấn công Thiên Tuyệt quan rồi, năm vị Tôn Vương cũng đã ở Thiên Tuyệt quan rồi.

Khương Hoa nghe được tin tức này cũng kinh hãi, sau đó vội vàng bay về phía tường thành.

Đợi đến khi Khương Hoa đến nơi, ở đây đã sớm giương cung bạt kiếm.

Ngô Vương, phía trước chính là Thiên Tuyệt quan.

Ừm, không hổ là Hỗn Độn nha, quả nhiên cường đại, đã nhiều năm như vậy, ta khi đến gần Thiên Tuyệt quan vẫn có thể cảm nhận được khí tức khiến người ta buồn nôn đây.

Sau đó hắn trực tiếp vung tay lên, một đạo Linh Lực trực tiếp ném lên tường thành.

Ầm.

Theo tường thành rung lên một trận, nhưng ngay sau đó một luồng năng lượng xuất hiện trên tường thành, trực tiếp khiến tường thành ổn định lại.

Hừ, Hỗn Độn, ngươi đã chết rồi còn muốn đối địch với ta.

Tà Thần khi cảm nhận được luồng khí tức kia trên tường thành thì biết rõ đó là Hỗn Độn rồi.

Điều này khiến hắn có chút nổi giận.

Tôn Vương, đó chính là Dị Tộc Vương.

Khương Hoa vừa mới cảm nhận được khí tức tỏa ra từ Tà Thần, liền cảm thấy tim đập nhanh, bây giờ họ cách xa ngàn dặm, khoảng cách ngàn dặm mà chỉ hơi thở thôi đã có thể khiến mình cảm thấy sợ hãi rồi.

Ừm, đó chính là Tà Thần, Dị Tộc Vương, không ngờ hắn lại hồi phục vào thời khắc mấu chốt này.

Hỗn Nguyên vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tà Thần nói.

Đúng lúc này, Tà Thần thoắt cái đã xuất hiện trước mặt Hỗn Nguyên và mấy người khác.

Không ngờ nha, không ngờ, bây giờ Thần Vực lại chỉ có mấy người các ngươi, thật khiến người ta thất vọng nha.

Tà Thần vẻ mặt trêu tức nhìn Hỗn Nguyên và mấy người khác nói.

Bằng cái đầu đó sao.

Tà Thần nhìn mấy người đó cười ngạo mạn nói.

Thật là một luồng khí tức đáng ghét, dù ngươi đã chết rồi còn muốn ngăn cản ta lần nữa, nếu đã vậy thì ta sẽ hủy diệt ngươi đi.

Trong tay trái Tà Thần xuất hiện một vòng xoáy, giây tiếp theo hắn

trực tiếp ném vòng xoáy này lên tường thành.

Ầm.

Giây tiếp theo, trên tường thành tụ hợp thành một thân ảnh.

Hắn giương tay giữa không trung trực tiếp bóp nát đoàn vòng xoáy kia.

Thiên Đạo chi tử, cho ta mượn thân thể của ngươi một chút.

Đột nhiên trong đầu Khương Hoa xuất hiện một giọng nói, ngay sau đó, cậu phát hiện cơ thể mình không còn chịu sự khống chế của mình nữa.

Ngươi là ai.

Tại sao muốn điều khiển thân thể của ta.

Ta tên là Hỗn Độn, ta và Tà Thần có chút ân oán cần xử lý, cho nên ta mượn thân thể của ngươi dùng một chút.

Khương Hoa vừa nghe nói hắn tên là Hỗn Độn, cũng biết hắn, trực tiếp ngừng chống cự.

Giây tiếp theo, trên người Khương Hoa trực tiếp bùng phát ra một luồng khí thế ngất trời.

Luồng khí thế này, ngươi là Hỗn Độn, không, ngươi chỉ là mượn nhờ thân thể người khác để trở về.

Hỗn Nguyên và mấy người khác nhìn Khương Hoa với ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Chương 476

Hỗn Độn.

Tà Thần nhìn luồng khí thế ngất trời trên người Khương Hoa, liền biết là Hỗn Độn đã mượn nhờ thân thể cậu để trở về.

Tà Thần, ân oán năm xưa của chúng ta hôm nay ngay tại đây giải quyết đi.

Hỗn Độn bay lên không trung, nhìn Tà Thần vẻ mặt lạnh lùng nói.

Hừ, một phế vật kéo dài hơi tàn lại mượn nhờ thân thể người khác mà nghĩ có thể chiến thắng ta, thật là si tâm vọng tưởng.

Tà Thần nói xong liền hai tay ngưng tụ ra hai vòng xoáy lao về phía Hỗn Độn.

Hỗn Độn trực tiếp lấy ra Hỗn Độn Long Ngâm thương đâm tới Tà Thần.

Hừ, ngươi lại muốn cầm thứ vũ khí như vậy mà chiến đấu với ta, ngươi thật sự là càng sống càng phí.

Tà Thần thấy Hỗn Độn cầm Hỗn Độn Long Ngâm thương thì vẻ mặt khinh thường, điều này khiến Tiểu Vân bị chọc tức.

Thật sao.

Giây tiếp theo, Hỗn Độn Long Ngâm thương hóa thành một con cự long bay lên tấn công Tà Thần.

Rác rưởi vẫn là rác rưởi, dù biến thành dạng gì cũng là rác rưởi.

Tà Thần dễ dàng đánh bay cự long rồi nói.

Nhưng lời của hắn còn chưa nói xong, Hỗn Độn trực tiếp tay phải mang theo một đoàn quang đoàn màu đỏ thẫm lao về phía Tà Thần.

Đến đúng lúc lắm.

Hai luồng năng lượng đỏ và đen vừa gặp nhau giữa không trung, không gian trực tiếp bắt đầu sụp đổ.

Tà Thần cũng nâng một vòng xoáy màu đen lao về phía Hỗn Độn.

Ầm.

Theo một tiếng vang thật lớn, Hỗn Độn và Tà Thần đồng thời bay ra ngoài.

Đáng giận.

Tà Thần nghi hoặc nhìn Hỗn Độn, giờ khắc này hắn chú ý tới Khương Hoa, Hỗn Độn mười phần trong cơ thể hắn nên hắn thích dụng phòng đều là Khương Hoa công pháp.

Đáng giận, tên này không thể để sống, nếu không sau này tất thành tai họa.

Tà Thần đứng dậy sau đó trực tiếp tấn công Khương Hoa, đúng lúc này, một tiếng dòng sông truyền đến, sau đó, một dòng sông dài xuất hiện trước mặt mọi người.

Thời Gian trường hà.

Thiên Vũ thấy con sông này thì vô cùng kinh ngạc nói.

Đây chính là Thời Gian trường hà sao.

Quả nhiên khiến người ta nhìn không thấu.

Lúc này Hỗn Độn đã bay ra khỏi cơ thể Khương Hoa.

Ngươi nên đi đến nơi thuộc về ngươi, đây không thuộc về ngươi.

Đúng vậy, Khương Hoa, mặc dù cậu chưa nói, nhưng chúng tôi đều biết lần này chúng tôi thua, nhưng điều này không có nghĩa là chúng tôi thất bại lần thứ hai, cố lên nha Khương Hoa, tương lai còn

đang chờ cậu.

Hỗn Nguyên nói xong liền dùng sức mạnh đưa Khương Hoa và Thiên Vũ vào Thời Gian trường hà.

Ngay sau đó hai tu sĩ khác cũng đi theo bay lên.

Hừ, muốn đi, muốn đi thay đổi tương lai, nào có đơn giản như vậy, chết đi cho ta.

Tà Thần nói xong trực tiếp tung ra một nguồn năng lượng lao về phía mấy người, nhưng Khương Hoa và Thiên Vũ đã tiến vào Thời Gian trường hà trước một bước, còn hai người phía sau thì không may mắn như vậy, trực tiếp bị công kích của Tà Thần đánh tan thành mảnh vụn.

Thời gian trôi qua, Khương Hoa và Thiên Vũ trở về đúng thời gian và địa điểm.

Chúc mừng các bạn thông quan Đích Tiên khảo nghiệm.

Nhìn thấy dòng nhắc nhở này, Khương Hoa và Thiên Vũ sững sờ một chút sau đó họ mới phản ứng lại được, thì ra tất cả chuyện này đều là khảo nghiệm.

Nhưng tại sao lại chân thực đến vậy chứ.

Khương Hoa tin rằng những chuyện mình và Thiên Vũ đã trải qua chắc chắn đã xảy ra, hơn nữa, tương lai cũng đã thay đổi.

Sau khi rời khỏi Đích Tiên Điện, nhờ cậu giúp tôi tìm một Thiên Tuyệt quan được không.

Cậu cũng tin rằng tất cả những điều này là thật sao.

Nếu không thì sao.

Tôi tin rằng ở một nơi nào đó trong Thần Vực nhất định sẽ có một nơi tên là Thiên Tuyệt quan.

Hơn nữa, ở đó còn có những chiến hữu của chúng ta đang trấn giữ Thiên Tuyệt quan, chờ chúng ta trở về đón họ.

Đây là điều Khương Hoa và Thiên Vũ hy vọng.

Ừm, tôi biết rồi, cậu cứ chuyên tâm làm việc của cậu đi, chỉ cần tôi điều tra ra Thiên Tuyệt quan, tôi sẽ đến Vĩnh Tiên Giới tìm cậu.

Ừm, đây là lời hứa của hai chúng ta.

Khương Hoa và Thiên Vũ đập tay vào nhau ước định nói.

À đúng rồi, tôi chợt nhớ ra Hỗn Nguyên Tôn Vương hình như đang ở Vĩnh Tiên Giới thì phải.

Khương Hoa đột nhiên nhớ đến Hỗn Nguyên Tôn Vương chẳng phải đang dưỡng thương trong mộ phủ của mình sao.

Cái gì, cậu không nói sớm, vậy chúng ta đi nhanh lên, đi tìm Hỗn Nguyên Tôn Vương đi.

Thiên Vũ nói xong liền muốn kéo tay Khương Hoa đi ra ngoài.

Cậu chờ chút đi, bây giờ chúng ta đang ở trong Đích Tiên Điện mà, chờ chúng ta xử lý xong chuyện ở đây rồi nói sau.

Sau khi nói xong, Khương Hoa liền dẫn Thiên Vũ tiến vào quang môn.

Khương Hoa và Thiên Vũ đi vào một đại điện, giật mình phát hiện họ vậy mà đã bị giam cầm trong một cái lồng giam.

Chuyện này là sao.

Thiên Vũ cảm thấy tình huống này, lập tức có chút luống cuống, muốn thoát ra khỏi sự giam cầm này.

Thôi đừng giãy giụa nữa, cậu có giãy giụa thế nào cũng không ra được đâu.

Thiên Vũ thấy Khương Hoa bình tĩnh như vậy thì suýt nữa không còn khí mà nhảy dựng lên, cái gì mà bây giờ đều như vậy rồi, cậu lại còn bình tĩnh như thế.

Đúng lúc này, không gian vốn đang tối tăm đột nhiên sáng bừng lên, ánh đèn chói lòa khiến người ta không thể không che mắt mình.

Chúc mừng các bạn đã đến với khảo nghiệm cuối cùng, hiện tại các nhóm cũng đã đi ra từ các nhánh khảo nghiệm khác, cho nên tiếp theo là khảo nghiệm cuối cùng, lôi đài quyết đấu.

Chỉ có ba hạng đầu mới có thể sống sót.

Khương Hoa nhìn thấy tin tức này, có chút sững sờ sau đó liền nhìn thấy tình hình xung quanh, thấy là từng đạo cột sáng, cậu không nhìn thấy tình hình bên trong, nhưng Khương Hoa cũng biết bên trong này cũng là những người từ các nhánh khảo nghiệm khác.

Đi tới đừng để tôi đụng phải U Lan và Tiểu Nguyệt nha.

Đây là điều Khương Hoa bây giờ đang nghĩ, dù sao quy tắc vừa rồi đã nói, chỉ có ba hạng đầu mới có thể sống sót.

Bắt đầu tổ thứ nhất lôi đài chiến đấu.

Khương Hoa phát hiện câu nói này vừa dứt, hai đạo cột sáng vậy mà bắt đầu từ từ biến mất, sau đó bốn tên tu sĩ xuất hiện trong không gian.

Tình hình phía sau có thể tưởng tượng được, hai bên vì có thể sống sót trực tiếp bắt đầu chiến đấu, cuối cùng khi một bên kiệt sức thì bên kia thắng lợi, sau đó bị cưỡng ép kéo trở lại trong cột ánh sáng chờ đợi trận chiến đấu tiếp theo.

Tại sao, tôi cảm thấy trận chiến này và đấu trường thú có chút giống nhau vậy.

Khương Hoa cảm thấy quy tắc như vậy, vốn dĩ cực đêm cảm thấy ở đâu đó đã từng thấy qua, bây giờ cuối cùng cũng nhớ ra.

Đúng lúc này, một luồng lực đẩy trực tiếp đẩy Khương Hoa và Thiên Vũ ra ngoài.

Đợi đến khi Khương Hoa phản ứng lại, cậu phát hiện mình vậy mà đã ra ngoài rồi.

Yo, đây không phải là oan gia ngõ hẹp sao, không ngờ lại gặp phải hai người các ngươi.

Khương Hoa nhìn Thiên Vũ thì trên mặt đã lộ ra nụ cười giễu cợt.

Hừ, lần này không có người phụ nữ kia bảo hộ ngươi, ta xem ngươi muốn làm thế nào.

Thiên Vũ đến bây giờ còn cho rằng Khương Hoa đã dùng cách nào đó khiến Linh Nguyệt bái cậu làm thầy, do đó, hôm nay hắn nhất định phải vạch trần Khương Hoa.

Khương Hoa nhìn Thiên Vũ như nhìn thằng ngốc vậy, cậu là người thực sự biết được chiến lực của Khương Hoa, cậu nói một mình cậu Thánh Cảnh trung kỳ mà ngay cả tôi còn đánh không lại, cậu ở đây nhảy nhót cái gì chứ.

Khương Hoa, chịu chết đi.

Thiên Vũ và một tên tu sĩ khác trực tiếp lao về phía Khương Hoa.

Sách, đã ngươi muốn chết thì ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Khương Hoa vừa nói vừa dùng ngón tay vẽ ra một Giới giữa hư không, giây tiếp theo, một luồng hàn lưu trực tiếp đông cứng Thiên Vũ và một tên tu sĩ khác thành tượng băng.

Thắng lợi.

Sau đó Khương Hoa và Thiên Vũ nhìn thấy hai chữ lớn này xuất

hiện rồi liền trở về trong cột ánh sáng.

Sau đó lại xuất hiện mấy trận chiến đấu, nhưng Khương Hoa đều không thấy bóng dáng Linh Nguyệt hay U Lan.

Kỳ lạ, chẳng lẽ hai người họ không thông qua khảo nghiệm phía trước sao.

Ngay khi Khương Hoa nghĩ đến kết quả này thì Linh Nguyệt và U Lan liền đi ra từ trong cột ánh sáng.

Hai tu sĩ đối diện khi nhìn thấy Linh Nguyệt thì một luồng tuyệt vọng dâng lên đầu, cái này còn chơi cái gì nữa chứ, dáng vẻ chiến đấu của Linh Nguyệt ở bên ngoài họ đều đã thấy rồi, bây giờ không ngờ mình lại xui xẻo đến vậy mà vẫn đụng phải.

Quả nhiên khi vừa tuyên bố bắt đầu, Linh Nguyệt liền sử dụng thời gian dừng lại, sau đó xuất hiện phía sau hai người.

Thật xin lỗi, cũng là vì thông quan, tôi cũng không có cách nào.

Linh Nguyệt nói xong liền thế giới một chưởng đánh bay hai người.

Hai người còn chưa kịp phản ứng đã cứ thế ngất đi.

Thật là bá đạo phương thức chiến đấu.

Thiên Vũ nhìn thấy Linh Nguyệt sau khi chiến đấu trực tiếp kinh ngạc hô lên.

Đó là cậu cũng không nhìn một chút đây là đệ tử của ai.

Cứ như vậy vòng đầu tiên lôi đài chiến đấu xem như kết thúc, hiện tại trong không gian còn có 8 đạo cột sáng.

Giây tiếp theo, Khương Hoa lại cảm nhận được luồng lực đẩy đó.

Nhưng mà lần này không bình thường, bởi vì Khương Hoa phát

hiện lần này tất cả mọi người đều bị đẩy ra ngoài.

Khương Hoa.

Sau khi đi ra, Linh Nguyệt và U Lan liền đi đến bên cạnh Khương Hoa, một người ôm lấy cánh tay trái, một người ôm lấy cánh tay phải của cậu.

Ha ha, không vui đại ca, vậy mà có thể hưởng thụ Tề Nhân Chi Phúc.

Thiên Vũ ở một bên mười phần hâm mộ nhìn Khương Hoa nói.

Không ngờ các cậu vậy mà lại được phân vào cùng một phân chi.

Hắc, trên đường đi may mắn có tỷ tỷ chiếu cố, nếu không thì em không qua được đâu.

U Lan lè lưỡi nói.

Khảo nghiệm tiếp theo: Thiên Thê.

Giây tiếp theo, một dãy bậc thang cao vút tận mây xuất hiện trước mặt mọi người.

Đây là khảo nghiệm cuối cùng, vẫn là câu nói đó, thông quan ba tổ sáu người, các bạn cố lên.

Lần này giọng nói âm thanh có vẻ nhân tính hơn nhiều, khiến Khương Hoa nghi ngờ có người đang ẩn mình nói chuyện.

Đi thôi.

Khương Hoa nhìn thấy các tổ khác vội vàng đi về phía Thiên Thê, cậu cũng nhìn về phía Linh Nguyệt và mọi người nói.

Mặc dù những tu sĩ kia xông rất nhanh, nhưng họ đều sau khi bước lên Đăng Thiên Thê thì vậy mà tất cả đều giống như bị cố định ở đó vậy.

Đây là cái gì, tình huống thế nào mà đều bất động.

Khương Hoa biết trên Thiên Thê có vấn đề nhưng lại không xuất hiện ngay ở bậc thang đầu tiên.

Khương Hoa nhìn dãy bậc thang cao vút tận mây này trực tiếp bước lên.

Giây tiếp theo một luồng hấp lực xuất hiện dưới chân Khương Hoa.

Ừm.

Khương Hoa kinh ngạc nhìn những bậc thang này, không ngờ thứ này vậy mà lại hấp thụ và giam cầm Linh Lực của mình.

Điều này cũng có nghĩa là bây giờ Khương Hoa phải với dáng vẻ một người bình thường mà chống lại trọng lực để leo lên dãy bậc thang cao vút này.

Các cậu cảm thấy thế nào.

Trọng lực như vậy vẫn có thể chấp nhận được.

Linh Nguyệt cảm thụ một chút, phát hiện mình có thể chấp nhận trọng lực nặng như vậy.

Giây tiếp theo, Khương Hoa liền nhấc chân đi về phía bậc thang thứ hai, lúc này họ mới phát hiện, thì ra trọng lực là tăng lên cùng với bậc thang.

Nhưng bây giờ điểm trọng lực này đối với Khương Hoa mà nói cơ bản cũng là cực kỳ nhẹ.

Khương Hoa và mấy người rất nhanh bò được hơn một trăm bậc, lúc này Khương Hoa cuối cùng cũng cảm nhận được áp lực từ trọng lực.